

BỎ RƠI CÓ PHÁN QUỲNH Y MA VƯƠNG TỔNG TÀI

FLOWERS
COFFEE

BỎ RƠI MA VƯƠNG TỔNG TÀI

Tác giả : Cố Phán Quỳnh Y

Convert : TTV

Thể loại : Hiện đại, ngược ái, HE

Số chương : 401 chương + 39 ngoại truyện

Edit :

Matsuri2111 từ 1 đến 154 : <http://matsuri2111.wordpress.com>

Hachinh12 từ 155 đến 196 : <http://hachinh12.wordpress.com>

CeCe từ 197 đến hết & PN : <http://cccece218.com>

Nguồn ebook : STENT Forum

Người làm ebook : Hyuga Natsume

Giới thiệu :

Một lần lái xe, thấy thân thể của hắn khó chịu, cô tốt bụng dùi hắn vào căn phòng tổng thống.

Chỉ uống một ly rượu màu hổ phách hắn đưa tới, cô liền choáng váng vô cùng, kết quả đã cùng hắn xảy ra quan hệ một đêm, cũng rơi vào cạm bẫy của hắn...

Hắn dùng đủ mọi loại thủ đoạn bức bách cô, muốn cô làm tình nhân bí mật của hắn...

Cô nhắm mắt lại, căn răng nói nhỏ “Anh là ma quỷ, ma quỷ...”

Hắn vui vẻ mà nhếch lên một nụ cười gian tà “Đúng. Tôi là ma quỷ. Một ngày dính vào, tôi sẽ theo sát em như hình với bóng, vĩnh viễn cũng đừng mong thoát khỏi!”

Mục lục

[Chương 1: Hai cô gái trẻ](#)

[Chương 2: Đại lí lái xe](#)

[Chương 3: Đưa về khách sạn](#)

[Chương 4: Ly rượu mê hoặc \(18+\)](#)

[Chương 5: Tỉnh lại](#)

[Chương 6: Nhớ lại chuyện cũ](#)

[Chương 7: Dấu hôn tiết lộ](#)

[Chương 8: Bất ngờ quá quan](#)

[Chương 9: Cuộc tọa đàm ngoài ý muốn](#)

[Chương 10: Khiếp sợ](#)

[Chương 11: Thời khắc xấu hổ](#)

[Chương 12: Đáp án](#)

[Chương 13: Giới thiệu](#)

[Chương 14: Suy nghĩ hỗn loạn](#)

[Chương 15: Không kịp trở tay](#)

[Chương 16: Bất định](#)

[Chương 17: Miễn cưỡng đáp ứng](#)

[Chương 18: Nguyên nhân chán ghét](#)

[Chương 19: Buông tay](#)

[Chương 20: Đâm trúng chỗ đau](#)

[Chương 21: Hai cuộc điện thoại](#)

[Chương 22: Phỏng đoán mục đích](#)

[Chương 23: Thủ thất bại](#)

[Chương 24: Con số trên trời](#)

[Chương 25: Đưa ra hợp đồng](#)

[Chương 26: Hắn trừng phạt](#)

[Chương 27: Kỳ hạn cuối cùng](#)

[Chương 28: Hai thế giới](#)

[Chương 29: Khó như lên trời](#)

[Chương 30: Một lần nữa bắt đầu](#)

[Chương 31: Không nên ảo tưởng](#)

[Chương 32: Phong ba kéo đến \(thượng\)](#)

[Chương 33: Phong ba kéo đến \(hạ\)](#)

[Chương 34: Không thể chịu đựng được](#)

[Chương 35: Ý nghĩ tà ác](#)

[Chương 36: Phức tạp mâu thuẫn](#)

[Chương 37: Âm thăm phá hoại](#)

[Chương 38: Thình lình xảy ra](#)

[Chương 39: Tâm sự](#)

[Chương 40: Âm u vô cùng](#)

[Chương 41: Cần suy nghĩ](#)

[Chương 42: Dáng vẻ kệch cỡm](#)

[Chương 43: Không phải kinh hỉ](#)

[Chương 44: Cười nhạt](#)

[Chương 45: Phương án báo thù](#)

[Chương 46: Thống khổ lựa chọn](#)

[Chương 47: Hảo cảm thấp nhất](#)

[Chương 48: Người chiến thắng cuối cùng](#)

[Chương 49: Kỳ hạn một năm](#)

- [Chương 50: Lập tức chuyển nhà](#)
- [Chương 51: Cuộc gặp kì quái](#)
- [Chương 52: Không thể tiếp nghe](#)
- [Chương 53: Biệt thự xa hoa](#)
- [Chương 54: Tự mình đà tình](#)
- [Chương 55: Đẽ cao giá](#)
- [Chương 56: Hắn là ma quỷ \(18+\)](#)
- [Chương 57: Đoán không ra](#)
- [Chương 58: Lần đầu gặp mặt](#)
- [Chương 59: Đột nhiên chuyển biến](#)
- [Chương 60: Đây là duyên phận](#)
- [Chương 61: Thay đổi khác](#)
- [Chương 62: Kìm lòng không đậu](#)
- [Chương 63: Đành phải lừa gạt](#)
- [Chương 64: Lần gặp mặt thứ ba](#)
- [Chương 65: Thuê dài hạn](#)
- [Chương 66: Một tuần nghỉ một lần](#)
- [Chương 67: Âm thanh ma quái](#)
- [Chương 68: Cuộc gọi kì quái](#)
- [Chương 69: Ý nghĩa đặc thù](#)
- [Chương 70: Tính tình của thiếu gia](#)
- [Chương 71: Thời gian cụ thể](#)
- [Chương 72: Ngượng ngùng](#)
- [Chương 73: Đau âm ỉ](#)
- [Chương 74: Chuẩn bị bữa sáng](#)
- [Chương 75: Đây là kì ngộ](#)
- [Chương 76: Thì ra có quen biết](#)
- [Chương 77: Vô cùng khác thường](#)
- [Chương 78: Tâm huyết dâng trào](#)
- [Chương 79: Lại bị trêu đùa](#)
- [Chương 80: Không khí quái dị](#)
- [Chương 81: Tình cờ gặp trong nhà hang](#)
- [Chương 82: Hắn không ở nhà](#)
- [Chương 83: Thay đổi đột ngột](#)
- [Chương 84: Bắt đầu tin tưởng](#)
- [Chương 85: Bất an](#)
- [Chương 86](#)
- [Chương 87: Linh Điểm Club](#)
- [Chương 88: Nhìn ra ý định](#)
- [Chương 89: Hắn trả thù](#)
- [Chương 90: Không thể khống chế](#)
- [Chương 91: Nhỏ nhoi](#)
- [Chương 92: Tay chân luống cuồng](#)
- [Chương 93: Không hiểu ra sao](#)
- [Chương 94](#)
- [Chương 95: Biến thành rỗi gỗ](#)
- [Chương 96: Mất đi hứng thú](#)

- [Chương 97: Xuất hồ ý liêu \(*\)](#)
- [Chương 98: Kì quái](#)
- [Chương 99: Nhìn rõ thân phận](#)
- [Chương 100: Tin nhắn liên tiếp](#)
- [Chương 101: Anh em bà con](#)
- [Chương 102: Hàn ý bốc lên](#)
- [Chương 103: Ngoài ý liệu](#)
- [Chương 104: Sẽ không trả lời](#)
- [Chương 105: Thống hận](#)
- [Chương 106: Chuyện cổ quái](#)
- [Chương 107: An ủi bạn bè](#)
- [Chương 108: Không bị phá vỡ](#)
- [Chương 109: Dau đớn bất ngờ](#)
- [Chương 110: Đừng nên trêu chọc](#)
- [Chương 111: Không kịp trở tay](#)
- [Chương 112: Khác thường một cách thẩn kì](#)
- [Chương 113: Mâu thuẫn lựa chọn](#)
- [Chương 114: Mắt mù tai điếc](#)
- [Chương 115: Thâm tình của hắn](#)
- [Chương 116: Nhìn ra khẩn trương](#)
- [Chương 117: Siêu thị](#)
- [Chương 118: Khởi binh vấn tội](#)
- [Chương 119: Tin tức](#)
- [Chương 120: Bất ngờ](#)
- [Chương 121: Play boy](#)
- [Chương 122: Tâm lý kỳ diệu](#)
- [Chương 123: Đầu óc u mê](#)
- [Chương 124: Cũng không giấu điểm](#)
- [Chương 125: Bước chân bị trói buộc](#)
- [Chương 126: Nguy cơ bốn phía](#)
- [Chương 127: Không chỗ để đi](#)
- [Chương 128: Ma quỷ buông xuống](#)
- [Chương 129: Trừng phạt như thế nào](#)
- [Chương 130: Giá trị của một đồng](#)
- [Chương 131: Diều đứt dây](#)
- [Chương 132: Mê man ba ngày](#)
- [Chương 133: Hắn phiền muộn](#)
- [Chương 134: Hắn thay đổi](#)
- [Chương 135: Không thể đoán được](#)
- [Chương 136: Quán bar BUS](#)
- [Chương 137: Thần bí khó lường](#)
- [Chương 138: Vòng cổ hoa hồng](#)
- [Chương 139: Điều kiện trao đổi](#)
- [Chương 140: Bị bắt tại trận](#)
- [Chương 141: Hơi thích](#)
- [Chương 142](#)
- [Chương 143](#)

[Chương 144](#)

[Chương 145](#)

[Chương 146: Khúc mắng nan giải](#)

[Chương 147: Ác mộng tra tấn](#)

[Chương 148: Chiếm cứ đầu óc](#)

[Chương 149: Hắn có thể cười](#)

[Chương 150: Đi lấy di động](#)

[Chương 151: Tình yêu đến bất ngờ](#)

[Chương 152](#)

[Chương 153](#)

[Chương 154](#)

[Chương 155: Hắn khóc sao](#)

[Chương 156](#)

[Chương 157: Bữa tối](#)

[Chương 158](#)

[Chương 159: Chán ghét lừa gạt](#)

[Chương 160: Hôn lễ bốn người](#)

[Chương 161: Sắp về nước](#)

[Chương 162: Thùa nhận tưởng niệm](#)

[Chương 163: Nhẫn tâm](#)

[Chương 164: Chợt lo lắng](#)

[Chương 165: Do dự không thôi](#)

[Chương 166: Tin tức tuyệt hảo](#)

[Chương 167: Săn sóc tỉ mỉ](#)

[Chương 168: Thiếu chút nữa bị nắm](#)

[Chương 169: Ý tưởng thoát khỏi](#)

[Chương 170: Phát hiện hận ý](#)

[Chương 171: Đánh mất tôn nghiêm](#)

[Chương 172: Trêu chọc khuất nhục](#)

[Chương 173: Lo lắng áo cưới](#)

[Chương 174: Công bằng](#)

[Chương 175: Xấu hổ không thôi](#)

[Chương 176: Ba phải cái nào cũng được](#)

[Chương 177: Yêu thương hắn](#)

[Chương 178: Hắn hoài nghi](#)

[Chương 179: Chồng chất tội ác](#)

[Chương 180: Xác thực tin tức](#)

[Chương 181: Hoàn toàn tự do](#)

[Chương 182: Hắn tưởng niệm](#)

[Chương 183: Quyền đầu tư hướng](#)

[Chương 184: Nguyên lai là cô](#)

[Chương 185: Thất mà phục](#)

[Chương 186: Trợ lý phó chủ biên](#)

[Chương 187: Nữ nhân thầm bí](#)

[Chương 188: Hắn đi qua](#)

[Chương 189: Hắn không trở về nước](#)

[Chương 190: Không chỗ nào sơ hãi](#)

- [Chương 191: giữ ở bên người](#)
- [Chương 192: buồn bã nếu thất](#)
- [Chương 193: có ý định gặp nhau](#)
- [Chương 194: ngạnh sinh đau](#)
- [Chương 195: cùng nhau rời lê](#)
- [Chương 196: lại đi gấp hắn](#)
- [Chương 197](#)
- [Chương 198](#)
- [Chương 199](#)
- [Chương 200](#)
- [Chương 201](#)
- [Chương 202](#)
- [Chương 203](#)
- [Chương 204](#)
- [Chương 205](#)
- [Chương 206](#)
- [Chương 207](#)
- [Chương 208](#)
- [Chương 209: Không thể thoát than](#)
- [Chương 210: Chữ kí](#)
- [Chương 211: Không thể trả lời](#)
- [Chương 212: Hắn ở đằng sau](#)
- [Chương 213: Theo dõi](#)
- [Chương 214: Hành trình làm bạn](#)
- [Chương 215: Tình cảm không thể gọi tên](#)
- [Chương 216: Thùa nhận](#)
- [Chương 217: Kiêu ngạo ương ngạnh](#)
- [Chương 218: Ra mặt cứu giúp](#)
- [Chương 219: Hoài nghi](#)
- [Chương 220: Suy nghĩ thật](#)
- [Chương 221: Tình cờ gặp](#)
- [Chương 222: Ngủ cùng nhau](#)
- [Chương 223: Hắn không tốt](#)
- [Chương 224: Uẩn khúc](#)
- [Chương 225: Lặng yên tiến vào](#)
- [Chương 226: Tiết lộ sơ hở](#)
- [Chương 227: Cần sớm phòng bị](#)
- [Chương 228: Đã sớm chuẩn bị](#)
- [Chương 229: Một điều kiện](#)
- [Chương 230: Điện thoại nặc danh](#)
- [Chương 231: Không thể khống chế được](#)
- [Chương 232: Tâm tình mâu thuẫn](#)
- [Chương 233: Bất an](#)
- [Chương 234: Chuyên chế độc tài](#)
- [Chương 235: Đột nhiên xuất hiện](#)
- [Chương 236: Cuộc hẹn bốn người](#)
- [Chương 237: Không chút giấu diếm](#)

[Chương 238: Đưa cô nhà tro](#)
[Chương 239: Cô không cảm kích](#)
[Chương 240: Một nửa kế hoạch](#)
[Chương 241: Khẩn cấp](#)
[Chương 242: Kinh hãi khủng hoảng](#)
[Chương 243: Cách biệt một trời](#)
[Chương 244: Hôn sớm](#)
[Chương 245](#)
[Chương 246](#)
[Chương 247: Không thể khống chế](#)
[Chương 248: Rối bời](#)
[Chương 249](#)
[Chương 250: Kịp thời cứu nguy](#)
[Chương 251: Chủ mưu](#)
[Chương 252: Muốn bảo vệ](#)
[Chương 253: Rung động mãnh liệt](#)
[Chương 254: Cảm giác cô đơn](#)
[Chương 255: Duy nhất](#)
[Chương 256: Hắn đau khổ](#)
[Chương 257: Điện thoại từ Hàn Quốc](#)
[Chương 258: Biện pháp an toàn](#)
[Chương 259: Cự tuyệt](#)
[Chương 260: Hôn nhân xác định](#)
[Chương 261: Do dự không dứt](#)
[Chương 262: Cả đời](#)
[Chương 263: Lại bị phát hiện](#)
[Chương 264: Thân mật xưng hô](#)
[Chương 265: Gọi yêu](#)
[Chương 266: Đội mới](#)
[Chương 267](#)
[Chương 268](#)
[Chương 269](#)
[Chương 270](#)
[Chương 271](#)
[Chương 272](#)
[Chương 273](#)
[Chương 274](#)
[Chương 275](#)
[Chương 276](#)
[Chương 277](#)
[Chương 278](#)
[Chương 279](#)
[Chương 280](#)
[Chương 281](#)
[Chương 282](#)
[Chương 283](#)
[Chương 284](#)

- [Chương 285](#)
- [Chương 286](#)
- [Chương 287](#)
- [Chương 288](#)
- [Chương 289](#)
- [Chương 290](#)
- [Chương 291](#)
- [Chương 292](#)
- [Chương 293](#)
- [Chương 294](#)
- [Chương 295](#)
- [Chương 296](#)
- [Chương 297](#)
- [Chương 298](#)
- [Chương 299](#)
- [Chương 300](#)
- [Chương 301](#)
- [Chương 302](#)
- [Chương 303](#)
- [Chương 304](#)
- [Chương 305](#)
- [Chương 306](#)
- [Chương 307](#)
- [Chương 308](#)
- [Chương 309](#)
- [Chương 310](#)
- [Chương 311](#)
- [Chương 312](#)
- [Chương 313](#)
- [Chương 314](#)
- [Chương 315](#)
- [Chương 316](#)
- [Chương 317](#)
- [Chương 318](#)
- [Chương 319](#)
- [Chương 320](#)
- [Chương 321](#)
- [Chương 322](#)
- [Chương 323](#)
- [Chương 324](#)
- [Chương 325](#)
- [Chương 326](#)
- [Chương 327](#)
- [Chương 328](#)
- [Chương 329](#)
- [Chương 330](#)
- [Chương 331](#)

[Chương 332](#)
[Chương 333](#)
[Chương 334](#)
[Chương 335](#)
[Chương 336](#)
[Chương 337](#)
[Chương 338](#)
[Chương 339](#)
[Chương 340](#)
[Chương 341](#)
[Chương 342](#)
[Chương 343](#)
[Chương 344](#)
[Chương 345](#)
[Chương 346](#)
[Chương 347](#)
[Chương 348](#)
[Chương 349](#)
[Chương 350](#)
[Chương 351](#)
[Chương 352](#)
[Chương 353](#)
[Chương 354](#)
[Chương 355](#)
[Chương 356](#)
[Chương 357](#)
[Chương 358](#)
[Chương 359](#)
[Chương 360](#)
[Chương 361](#)
[Chương 362](#)
[Chương 363](#)
[Chương 364](#)
[Chương 365](#)
[Chương 366](#)
[Chương 367](#)
[Chương 368](#)
[Chương 369](#)
[Chương 370](#)
[Chương 371](#)
[Chương 372](#)
[Chương 373](#)
[Chương 374](#)
[Chương 375](#)
[Chương 376](#)
[Chương 377](#)
[Chương 378](#)

[Chương 379](#)

[Chương 380](#)

[Chương 381](#)

[Chương 382](#)

[Chương 383](#)

[Chương 384](#)

[Chương 385](#)

[Chương 386](#)

[Chương 387](#)

[Chương 388](#)

[Chương 389](#)

[Chương 390](#)

[Chương 391](#)

[Chương 392](#)

[Chương 393](#)

[Chương 394](#)

[Chương 395](#)

[Chương 396](#)

[Chương 397](#)

[Chương 398](#)

[Chương 399](#)

[Chương 400](#)

[Chương 401](#)

[Ngoại truyện 1](#)

[Ngoại truyện 2](#)

[Ngoại truyện 3](#)

[Ngoại truyện 4](#)

[Ngoại truyện 5](#)

[Ngoại truyện 6](#)

[Ngoại truyện 7](#)

[Ngoại truyện 8](#)

[Ngoại truyện 9](#)

[Ngoại truyện 10](#)

[Ngoại truyện 11](#)

[Ngoại truyện 12](#)

[Ngoại truyện 13](#)

[Ngoại truyện 14](#)

[Ngoại truyện 15](#)

[Ngoại truyện 16](#)

[Ngoại truyện 17](#)

[Ngoại truyện 18](#)

[Ngoại truyện 19](#)

[Ngoại truyện 20](#)

[Ngoại truyện 21](#)

[Ngoại truyện 22](#)

[Ngoại truyện 23](#)

[Ngoại truyện 24](#)

Ngoại truyện 25
Ngoại truyện 26
Ngoại truyện 27
Ngoại truyện 28
Ngoại truyện 29
Ngoại truyện 30
Ngoại truyện 31
Ngoại truyện 32
Ngoại truyện 33
Ngoại truyện 34
Ngoại truyện 35
Ngoại truyện 36
Ngoại truyện 37
Ngoại truyện 38
Ngoại truyện 39

Chương 1: Hai cô gái trẻ

Một quán cà phê với bầu không khí ưu nhã, bản nhạc nhẹ nhàng cất lên, điều hòa thổi nhẹ nhè xua tan cái nóng bức của ngày hè.

Một cô gái trong trẻo nhưng lạnh lùng ngồi cạnh cửa sổ bằng kính trong suốt, nét đẹp tinh xảo đầy vẻ kiều mị, mái tóc đen dài xõa tung, đôi mắt đầy vẻ kiên nghị, phía trên là hàng mi thanh mảnh, mềm mại, môi cô hơi nhếch lên, tiết lộ một tia lo lắng.

Người bồi bàn nho nhã mang lên tách cà phê thứ tư, rồi lặng lẽ lui xuống.

Cô là khách quen ở đây, mỗi lần từ nơi đó trở về, việc đầu tiên phải làm, chính là đến nơi đây lặng lẽ ngồi một lúc để ngẫm lại những hồi ức tốt đẹp được cất giấu chốn sâu nhất của kí ức.

Cửa bị đẩy ra, một thân ảnh xinh đẹp sải bước vào quán cà phê xa hoa. Tiếng giày cao gót vang lên thánh thót theo nhịp bước, cô gái kia tự nhiên phóng khoáng mà ngồi vào vị trí đối diện.

Người con gái này thoát nhìn ưu tú, làn da trắng nõn, mái tóc uốn lượn càng thêm quyến rũ, hơi thở ôn nhu, toàn thân toát ra khí chất tao nhã mà cao quý.

“Mân Mân, sao lại đột nhiên hẹn tới đến quán cà phê?” Cô gái nhẹ nhàng đem túi LV đặt ở bên cạnh, rồi lập tức quay sang nhìn bạn mình.

“Xem ra hôm nay cậu lại tới thăm cha.”

“Chỉ Dao, cậu biết không...” Mân Huyên chậm rãi mở miệng, hai mắt nhìn xa xăm về một điểm bất định, vẻ mặt có chút hổ thẹn cùng ảo nã.

“Lâu như vậy không đi thăm cha, tớ cảm thấy tóc cha bạc đi rất nhiều. Tớ thật là đồ bất hiếu, lâu như vậy mới nhìn đến cha.”

Chỉ Dao gọi bồi bàn nói gì đó, nghe Mân Huyenn nói xong, nhịn không được liếc mắt một cái xem thường.

“Mân Mân, cậu đừng suy nghĩ quá nhiều. Thời gian trôi qua, con người ai cũng phải già đi, huống chi cha cậu đã ngoài bốn mươi, già đi là chuyện bình thường, Chờ cha cậu mãn hạn tù trở về, cậu hiểu thuận với người không được sao?”

Mân Huyên cúi đầu thở dài, mười mấy năm trước, cô cũng từng có một gia đình ấm áp hạnh phúc. Cha mở một công ty nhỏ nhưng cũng đủ cho gia đình cô sống một cuộc sống thoải mái, vui vẻ.

Ai ngờ đâu có một ngày, mẹ cô nhận được một bức thư nặc danh nói cha cô ngoại tình bên ngoài, hiện đang thuê phòng ở khách sạn. Mẹ cô giận dữ không kiềm chế được, phát điên lao ra ngoài.

Đêm đó, sấm rung chớp giật đầy trời, mưa không ngừng rơi, rất to, càng lúc càng nặng hạt, mưa đập vào cửa sổ không ngừng đánh vào tâm trí cô rất đau, rất đau...

Đứa bé là cô phải cuộn mình lại trốn trong tủ quần áo, thăng đến ngày thứ hai, cảnh sát tới, cô mới biết mẹ cùng người đàn bà kia ngã trong vũng máu, phụ thân cầm dao gây án nên phải đi tù.

Từ đó, cái công ty nhỏ của cha được thúc thúc tiếp nhận, cô thành trẻ mồ côi. Ở nhà thúc thúc được hai tháng, cô liền tự động đưa ra ý muốn đi cô nhi viện, thúc thúc đương nhiên không đồng ý, thử nghĩ, thúc thúc vừa mới tiếp nhận công ty của cha, thành người giám hộ hợp pháp của cô, nếu cô không cùng bọn họ ở một chỗ, lại ở cô nhi viện, người ngoài sẽ đánh giá hắn như thế nào?

Ngày hôm sau, cô xách đống hành lí còn lớn hơn mình ra khỏi cửa, với khuôn mặt quật cường cùng tính tình bướng bỉnh, thúc thúc không thể ngăn cản nên đành thỏa hiệp.

Cho đến khi cô thành niên, chính là ba năm trước đây, cô mới chính thức lấy hết dũng khí, lần đầu tiên đến thăm phụ thân.

Đối mặt với đứa con hơn mươi năm không thấy, lúc đó cha không muốn thấy cô, lại nhờ người báo tin, nói hắn chỉ có một yêu cầu, trở lại nhà thúc thúc đi, để thúc thúc chăm sóc cô, cha mới bỗng lòng thấy cô. Cô không thể cự tuyệt, lập tức đồng ý.

“Mân Mân, tớ...” Chỉ Dao vừa muốn nói gì thì điện thoại trong túi reo lên. Cúp điện thoại, cô vui vẻ nắm tay Mân Huyên: “ Mân Mân, Mân Mân, có phải cậu đang làm đại lý lái xe?”

“Đúng vậy. Dù sao chỉ là nhận lái xe cho những người say rượu hoặc hành động không tiệc, nhanh kiếm được tiền mà lại không vất vả.” Mân Huyên lặng đi một lát, rồi mắt trở nên sáng ngời: ‘Ý cậu là...’

“Đúng rồi!” Chỉ Dao tinh nghịch chớp mắt vài cái: “ Tớ vừa nghe điện thoại, một người bạn của tớ nói lão bản của hắn uống rượu, cần một người lái xe. Người đó siêu có tiền, đến lúc nhận tiền boa khăng định không ít. Mau, mau, mau, tớ nói địa chỉ cho cậu, cậu đi ngay đi.”

Chương 2: Đại lí lái xe

Mân Huyên theo địa chỉ Chỉ Dao cho cô, vội vội vàng vàng đuổi tới nơi.

Từ xe buýt bước xuống, trước mắt là câu lạc bộ Chỉ Dao nhắc tới.

Người giữ cửa nhã nhặn mời cô vào, mở ra trước mắt là đại sảnh lớn lát đá cẩm thạch, có một người đàn ông tướng mạo nho nhã tiến lên đón cô.

“Xin hỏi là Lăng tiểu thư sao?”

“Đúng vậy, tôi là Lăng Mân Huyên.” Mân Huyên nhẹ nhàng gật đầu, không nhịn được phẩy đánh giá đối phương.

Cô làm lái xe đã lâu, tiếp xúc với đủ mọi loại người, không phải say mèm thì miệng cũng đầy mùi rượu. Mà người trước mắt, rất thanh tịnh, không có nửa điểm dính vào rượu.

“Đây là danh thiếp của tôi.” Đối phương không chút nào để ý ánh mắt của cô, lịch sự đưa danh thiếp.

Mân Huyên đưa hai tay tiếp nhận, quét mắt qua tấm danh thiếp cao cấp: Trợ lí tổng tài tập đoàn Đường Thịnh- Tử Bang.

“Thì ra là Từ trợ lí, thực hân hạnh.” Mân Huyên mỉm cười, hy vọng có thể lưu lại ấn tượng tốt trong lòng đối phương, biết đâu ngày sau có thể thành khách quen.

Danh tiếng của tập đoàn Đường Thịnh cô sớm đã nghe thấy, đây là tập đoàn đa quốc gia, kinh doanh trên nhiều lĩnh vực, từ lúc ban đầu tự nghĩ ra đồ trang điểm nhãn hiệu L&K, đến giờ đã vươn rộng ra may mặc, điền sản, vật dụng hàng ngày, thậm chí cả lĩnh vực giải trí truyền thông. Danh tiếng vang dội, độc bá một phương, lũng loạn thương trường.

“Lăng tiểu thư, cô chờ ở đây một chút.” Từ Bang một mặt ý bảo cô chờ một chốc, một mặt quay đầu lại, không ngừng xem chừng thang máy phía sau.

“Tổng tài sẽ xuống ngay.”

Hắn vừa dứt lời, chỉ nghe thang máy phát ra một tiếng thanh thúy, cửa thang máy chậm rãi mở ra.

Hai thân ảnh từ bên trong đi ra, nam nhân mái tóc màu hạt dẻ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, hắn hơi nghiêng đầu, bàn tay to ôm chặt lấy thắt lưng của mỹ nữ quyến rũ bên cạnh, đôi mắt tản mát một loại mê hoặc đáng sợ.

Cà vạt hơi buông lỏng, bộ âu phục sang trọng ôm sát thân hình to lớn vĩ ngạn.

“Tổng tài!” Từ Bang cung kính hành lễ, “Lão gia ra lệnh ngài uống rượu không thể lái xe, lái xe Tiểu Mạnh có việc bận, nên tôi tìm cho ngài một vị quản lí điều khiển, để cô lái xe đưa ngài trở về.”

Bạc môi nam tử khẽ nhếch, tùy ý nhìn thân ảnh phía sau Từ Bang. “Ừ, đã biết. Cậu đem chìa khóa cho vị tiểu thư này.”

“Lăng tiểu thư, đây là chìa khóa xe, hôm nay phiền toái cô đưa tổng tài trở về.”

Từ Bang móc chìa khóa trong túi đưa Mân Huyên, sau đó chỉ vào chiếc xe thể thao màu bạc trước cửa, “Là chiếc đó, mong cô lái xe cẩn thận.”

Mân Huyên bước tới nhận lấy chìa khóa xe, lễ phép gật đầu. “Xin yên tâm, tôi sẽ chú ý.”

Đang ôm chặt thân thể gợi cảm của nữ nhân kia, nam tử trong giây lát ngẩng mặt lên, mỉm cười đầy tà mị, đáy mắt nảy lên một tầng âm u.

Lại hướng tới chiếc xe, ngồi vào phòng điều khiển, nam tử mới chậm rãi mở miệng.

“Từ trợ lí, cậu nói cô họ Lăng đúng không?”

“Đúng vậy, tổng tài.” Từ Bang rất nhanh thu hồi tia nghi hoặc trên mặt, trả lời.

“Vị tiểu thư kia xác thực họ Lăng, gọi Lăng Mân Huyên.”

“Tốt, thực sự rất tốt.”

Đôi môi mỏng lạnh thêm vài phần, nghiến răng nghiến lợi mà nói, tay xiết chặt vòng eo nữ nhân bên cạnh, thăng đến khi cô gắt lên: “Lạc, anh làm đau người ta.”

“Em lên xe trước chờ tôi.” Nam tử không chút để ý nữ nhân kia đang bĩu môi, động tác gần như thô lỗ mà đầy cô một chút.

Nữ nhân chu đôi môi đỏ tươi, lảo đảo đi về phía xe, gương mặt kiều mị tuy có chút bất mãn, nhưng cũng không dám lên tiếng.

Hắn, Doãn Lạc Hàn, tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, đích xác là một người đàn ông độc thân hoàng kim, tính cách lạnh lùng cao ngạo, hơn nữa lại có khối tài sản ngang bằng ngang ngửa một quốc gia, bên người lúc nào cũng có một đám oanh oanh yến yến vây quanh, thay nữ nhân như thay quần áo, cảm giác mới mẻ với một nữ nhân nhiều nhất cũng chỉ đến ba tháng.

Hắn ghét nhất cũng chán ghét nhất là loại con gái dây dưa, chỉ biết khóc sướt mướt suốt ngày. Sở dĩ cô có thể duy trì loại quan hệ cùng giường bốn tháng với hắn, hoàn toàn vì cô luôn khắc sâu điều này, nếu không cũng đã sớm bị phũi văng ra như cái khăn tay không đáng một đồng.

“Thực xin lỗi, tổng tài. Ngài luôn ghét nhất người họ Lăng, là tôi nhất thời không chú ý đến điểm này. Thực xin lỗi.” Từ Bang nhanh chóng nhận thấy mình vừa phạm phải một sai lầm nghiêm trọng, vội vàng mở miệng giải thích.

“Tốt lắm, Từ trợ lí, tôi chẳng những không trách cậu, ngược lại còn phải cảm tạ cậu.” Ai ngờ Doãn Lạc Hàn không chút nào để ý phất phất tay, môi nở nụ cười lạnh lùng âm hàn. “Nhớ kĩ, cuối tuần trước tôi giao điều tra chuyện bọn họ sao? Tư liệu ngày hôm qua cậu giao cho tôi, mặt trên đúng là ảnh chụp của cô...”

Chương 3: Đưa về khách sạn

Mân Huyên ngồi trên xe lặng lặng đợi một lúc, Duẫn Lạc Hàn mới ngồi vào xe, nghe thấy tiếng đóng cửa, cô liền vặn chìa khóa xe, khởi động động cơ ô tô, hai mắt nhìn thẳng phía trước, hết sức chuyên chú lái xe.

Ngồi ở ghế tài xế, cô không biết tại sao, luôn cảm giác phía sau có một ánh mắt sắc nhọn đâm tới, liếc nhìn vào kính chiếu hậu, đập vào mắt là hình ảnh ái muội nhất thời làm cô có chút xấu hổ không thô.

“Lạc, vũ hội vừa nãy nhảm chán quá!” Người con gái mềm mại rúc vào ngực Duẫn Lạc Hàn, bàn tay chậm rãi cởi nút áo, vẽ từng vòng tròn khiêu khích lên vòm ngực rắn chắc. “Người ta mới mua một bộ áo ngủ gợi cảm, đợi mặc cho anh xem được không?”

“Em xác định? Đến lúc đó áo ngủ còn lành lặn mặc trên người em?” Ngón tay ngả ngớn nâng cằm cô gái, phả từng hơi thở nóng bỏng kích tình bên tai, một tay không an phận mà phủ lên trước ngực.

“Lạc, anh xấu lắm!” Cô gái kia cười duyên, chủ động dâng lên đôi môi đỏ tươi, vong tình mà hôn hǎn.

Mân Huyên cực lực không nhìn vào kính chiếu hậu, nhưng cô gái lại kiều mị kêu to một tiếng làm cô không tự chủ được mà liếc mắt, ngay lập tức trên má hiện lên một tầng ửng đỏ. Hai người kia không ngượng ngùng một chút nào sao, bên trong còn có một người sống sờ sờ là cô đây! Còn vội vàng bắt đầu đoạn hình ảnh hương diễm...

Trong đầu đột nhiên nhớ tới một vấn đề, cô còn chưa hỏi rõ ràng địa chỉ nơi phải đến. Cô không mục đích cứ lái thẳng về phía trước, được một lúc, hai người ở ghế sau dường như vẫn chưa có ý dừng lại, ngược lại động tác còn lớn mật hơn, hồn nhiên đến mức quên hết mọi thứ.

Không khí trong xe càng lúc càng ái muội, hai mắt nhìn về phía trước của cô cơ hồ đã muốn bốc lửa, chân đột ngột đập phanh. Hai người đăng sau không kịp phòng bị mà ngã sấp về phía trước theo quán tính.

“A... Cô làm gì? Có bệnh à?” Cô gái bất chấp quần áo không chỉnh, thét chói tai lên.

Mân Huyên nghiêng mặt, lạnh lùng nói một câu: “ Thực xin lỗi, tiểu thư, tiên sinh, hai người còn chưa nói địa chỉ cho tôi. Mặt khác, hai người có thể kiểm chế một chút chứ? Trong xe còn có tôi là người ngoài.”

“Cái gì? Cô...” Cô gái kia hơi đề cao giọng, lại mềm mại dán vào ngực Duẫn Lạc Hàn, “Lạc, anh xem. Từ trợ lí tìm loại quản lí điều khiển gì, không thức thời chút nào, ngay cả phép lịch sự tối thiểu cũng không hiểu.”

Doãn Lạc Hàn nhìn thân ảnh cao ngạo phía trước, chỉnh lại góc áo hồn độn, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, nháy mắt trở nên lạnh lùng: “Nơi này cách chỗ ở của em không xa, em hiện tại xuống xe.”

“Cái gì? Người ta...” Cô gái còn muốn nói thêm câu gì đó, nhưng nhìn lại khuôn mặt tuấn tú không có một chút muộn thương lương, cô không thể làm gì khác hơn là khẽ cắn môi, mở cửa, cắm hận mà xuống xe.

Cửa xe bị đập mạnh, Mân Huyên có thể cảm thấy, người kia xuống xe xong lớn tiếng mắng chửi mình. Cô bất đắc dĩ lắc đầu, mấy ngày nay người cần đại lí lái xe rất ít, đêm nay thật vất vả mới có một phần sống, hiện tại lại náo loạn thành cái dạng này, xem ra thật đúng như giới truyền thông nói, tổng tài tập đoàn Đường Thịnh là kẻ có sinh hoạt cá nhân thối nát, công tử đào hoa, ăn chơi trác táng.

Duẫn Lạc Hàn nhìn khuôn mặt nhỏ nhăn ngây ra, hắn chau mày, phun ra hai chữ không hề có độ ấm. “Lái xe.”

“Tiên sinh, xin hỏi địa chỉ là...” Hồng Huyên nhịn cảm giác kinh ngạc, cố ý kéo dài thanh âm nhắc nhở hắn.

“Cứ lái về phía trước, tới rồi tự nhiên tôi nói cho cô biết.” Hắn không để ý vẻ bất mãn trong giọng cô, chậm rãi khép hai mắt, dựa vào ghế, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Mân Huyên thở dài, giẫm lên chân ga. Được rồi, ai bảo hôm nay cô đụng phải một kẻ tâm tình bất định. Dù sao, giá một giờ lái xe là một trăm khối, hiện tại bọn họ đã ở bên ngoài hơn một giờ. Nếu hắn nguyện ý chi ra nhiều tiền, đương nhiên cô cũng không có ý kiến.

Phút chốc tâm tình của cô tốt lên, bắt đầu kiên nhẫn lái về phía trước, đến ngã tư cũng không chút do dự dẫm lên chân ga, y như lời hắn, cứ đi về phía trước.

“Đừng xe.”

Cô nắm tay lái, đang phóng nhanh trên con đường rộng rãi, hắn đột nhiên lên tiếng làm cô hoảng sợ, tay chân luống cuống mà đỗ xe bên đường.

Bên đường tọa lạc một khách sạn năm sao bàng bạc lặng im mà khí thế, nhìn thấy thân ảnh Duẫn Lạc Hàn bước xuống, cô cũng cuống quít tắt máy, theo xuống xe. Mặc dù còn nhiều nghi vấn, nhưng cô cũng không có lăm miệng, dù sao cũng là việc riêng của người ta, xen vào việc của người khác chỉ rước vào chuyện không vui cùng xem thường.

Cô chạy chậm vòng qua xe thể thao, đến cạnh Duẫn Lạc Hàn, tay đưa chìa khóa cho hắn. “Tiên sinh, chìa khóa xe của ngài.”

Thấy đối phuơng không có nhận, cô mới phát hiện ra một tia không thích hợp. Duẫn Lạc Hàn một tay chống trần xe, đầu cúi thấp, sợi tóc nâu bay bay trong gió che khuất cảm xúc trên mặt.

“Tiên sinh, ngài làm sao vậy? Có nặng lăm không?” Mân Huyên thân thiết cúi người, chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt mông lung của hắn, tốt bụng hỏi han. “Ngài ở khách sạn sao? Có cần tôi đưa ngài lên?”

“Được.” Cô vừa dứt lời, đối phuơng phút chốc quay người lại, đặt tay lên vai cô, một nửa trọng lượng của hắn cũng đè lên người cô.

“Nặng quá!” cô không chịu nổi sức nặng, hai chân rung rung, nhịn không được than nhẹ một tiếng.

Chương 4: Ly rượu mê hoặc (18+)

“Nặng quá!” Cô không chịu nổi sức nặng, hai chân rung rung, nhịn không được than nhẹ một tiếng.

“Tôi vừa uống hơi nhiều một chút, đầu có chút choáng váng, dạ dày cũng khó chịu.”

Hắn thoảng dời đi một ít, nhưng cánh tay vẫn bắt trên vai cô. Hắn cúi người xuống, nhẹ nhàng hờ hơi bên tai cô, chưa từng làm loại tư thế vô cùng thân thiết này, hai má Mân Huyên không khỏi ửng hồng.

“Tiên sinh, có cần tôi mua cho ngài một ít thuốc?” Mân Huyên một bên cật lực đỡ hắn đi vào khách sạn, một bên xoay đầu nhìn xung quanh có cửa hàng thuốc nào không.

“Không cần, bệnh cũ, chỉ cần vào phòng nằm một lúc sẽ không sao.” Tay hắn nhẹ nắm vai cô, bên môi ẩn hàm một tia mê hoặc châm biếm.

Mân Huyên không chút nghi ngờ, “đỡ” Duẫn Lạc Hàn đi vào thang máy. Vừa bước vào phòng của hắn, cô sợ đến mức ngây người. Trang hoàng xa hoa tinh xảo, từ đèn treo trên tường đến thảm trải dưới đất đều đẹp đến mức tuyệt luân, đúng là một gian phòng tổng thống điển hình.

Nghe thấy phía sau có tiếng khóa cửa mạnh, Mân Huyên bất giác cảm thấy kinh hãi, không biết từ bao giờ, Duẫn Lạc Hàn đã lặng lẽ đứng sau cô, một cỗ nhiệt độ nóng cháy chậm rãi truyền đến, gần đến mức có thể nghe rõ tiếng hít thở của người kia.

Cô sợ tới mức lùi nhanh từng bước, vừa rồi dáng vẻ người này còn vô cùng khó chịu, hiện tại lại thay đổi 180 độ, rõ ràng có chuyện cổ quái. Giác quan thứ sáu nói cho cô, cô nam quả nữ cùng chung một phòng, cho dù là chưa có chuyện gì, vẫn nên tách ra càng sớm càng tốt.

“Tiên sinh, nếu ngài đã trở lại phòng, hơn nữa thoát nhìn cũng không có việc gì, tôi nên đi thôi.”

“Cô không lấy thù lao?” Thanh âm trêu tức vang lên.

Bước chân chuẩn bị rời đi hơi chần chờ một chút, nhớ tới đêm nay khổ cực thế nào, đi một vòng, lại bị người đàn bà kia mắng mỏ, công sức đêm nay một phần cũng không thể lấy thiểu.

Tới quầy bar rót hai chén chất lỏng màu hổ phách, hắn mím môi lộ ra một nụ cười quỷ dị, bá đạo đưa cho cô một ly.

“Hôm nay cảm ơn cô đưa tôi trở về. Cheer!”

Cô vốn muốn từ chối nhưng lời còn chưa thoát ra đã phải nuốt vào trong bụng. Chưa bao giờ uống rượu, cô đơn giản nhắm mắt lại, một hơi ực xuống. Không ngờ loại rượu màu hổ phách này lại mạnh như vậy, từ miệng xuống dạ dày, đến tứ chi, rồi bốc mạnh lên đầu, thân thể trở nên lâng lâng như đi trên mây.

“Rượu này...nóng quá!”

Xem ra, đã đến lúc hắn hưởng thụ. Doãn Lạc Hàn cười lạnh, tao nhã buông ly rượu, vừa lòng nhìn thân ảnh cô lắc lư, giống như báo hoang săn mồi, nhẹ nhàng tới gần cô.

“Lăng Mân Huyên..”

Cô dùng tay đánh mạnh vào đầu mong tinh táo một chút, bên tai đã vang lên một thanh âm lạnh lẽo, tiếp theo một đôi tay như gọng kìm giữ chặt tay cô, cô chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng đảo lộn, rồi bị ném lên giường.

“Ngài muốn làm gì? Tôi... Tôi muốn về nhà!” Cô thét lên kinh hãi, theo phản xạ muốn xoay người đứng lên, lập tức bị một thân thể nặng nề đè lên, đôi mắt hắt sáng quắc như lửa.

“Đêm nay em là của tôi, chỗ nào cũng không được đi!”

Khóe môi hắt khẽ nhếch, mang theo một loại mị lực tà nịnh, ngón tay thon dài nâng cẩm cô, vẽ từng đường vòng cung mê hoặc.

Hắn đang nói cái gì? Đầu sao lại đau thế này? Cô cố gắng thanh tảng một chút, lại hoàn toàn ngược lại, cảnh vật trước mắt càng lúc càng mờ nhạt, tầng tầng lớp lớp, trong đầu giống như bị cái gì quét qua, trống rỗng một mảnh.

Đúng lúc này, môi đỏ mọng bị đôi môi nóng bỏng của Duẫn Lạc Hàn dán lên, từ trước tới giờ, chưa bao giờ cô tiếp xúc thân mật thế này với người khác phái, theo bản năng, vội đấm vào ngực hắn, nhưng chất cồn trong cơ thể phát tác, hai tay trở nên vô lực, nhanh chóng bị đôi tay gọng kìm kia nắm chặt.

“Ngài... Ngài đừng như vậy... Buông ra... Cầu ngài...” Đầu óc choáng váng, lời nói gián đoạn, như đang nói mê. Cô không biết mình làm sao vậy? Chỉ uống một chén rượu nhỏ, đã thành đầu váng mắt hoa.

Duẫn Lạc Hàn ngoảnh mặt làm ngơ, khuôn mặt tuấn mĩ lộ ra vẻ lãnh khốc đáng sợ, cúi đầu cắn đôi môi non mềm của cô như trừng phạt, đầu lưỡi mạnh mẽ tiến quân thầm tốc, đòi lấy ngọt ngào của cô.

Ý thức dần mơ hồ, cô chỉ cảm thấy có bàn tay nóng cháy một đường xuống dưới, dễ dàng tách hai chân cô, khi cô còn chưa kịp phản ứng, hăn động thân một cái, nơi riêng tư nhất truyền đến đau đớn kịch liệt, cô đau đến mức hét lên, thoảng chốc hai tròng mắt ẩng ặng nước.

“Đau quá... Không... Bỏ đi... Bỏ đi” Cô đau đến ngũ quan vặn vẹo, cảm giác đau đến tê tâm liệt phế truyền khắp tứ chi, bị hăn đặt ở dưới thân, không thở nổi, cũng không còn một chút sức lực.

“Hiện tại có nói cũng qua muộn, dù sao đã làm, chẳng bằng...” Bạc môi Doãn Lạc Hàn khẽ nhếch, cố ý tạm dừng một chút, lúc cô nghĩ đã thấy hy vọng, hăn lại thốt ra bốn từ tà ác: “Chúng ta tiếp tục...”

Doãn Lạc Hàn không chút do dự, bắt đầu luật động mạnh mẽ, cảm giác đau đớn như xé rách dần dần biến mất, khoái cảm truyền đến mãnh liệt, tiếng rên rỉ không tự giác từ trong miệng tràn ra, Mân Huyên cảm giác trước mắt biến thành màu đen, đen tối như ác quỷ nháy mắt cắn nuốt lấy cô.

Những ngày địa ngục của Mân Huyên chính thức bắt đầu!!!

Chương 5: Tỉnh lại

Mân Huyên chậm rãi mở mắt, nhìn trần nhà xa hoa, đèn thủy tinh tinh xảo, tất cả bài trí thật xa lạ. Nơi này là đâu?

Ngực có chút nặng nề khó thở, dường như có gì đè lên, cô cúi đầu vừa thấy, có bàn tay to đang cầm bầu ngực đẩy đà. Cô đỏ bừng tới tận mang tai.

Sao... sao lại thế này? Quay đầu, Doãn Lạc Hàn? Nhìn thân thể trần như nhộng của mình dưới chăn, trí nhớ tối hôm qua ào ạt ùa về, cô uống rượu... Sau đó bọn họ...

Vì sao?... Tại sao lại có thể như vậy?... Cô khó có thể tin được mà bịt mồm, hai vai run rẩy. Thật không ngờ, người tư tưởng bảo thủ, luôn giữ mình trong sạch như cô, lần đầu tiên quý giá lại đem cho một nam nhân chỉ mới gặp mặt một lần.

Xấu hổ đến mức không kịp tự hỏi chuyện hôm qua có chỗ quỷ dị, việc duy nhất cần phải làm mà cô nghĩ ra là mau mau rời khỏi nơi này. Cô run run vươn tay, nhẹ nhàng dời đôi tay bao trùm trước ngực, động tác dè dặt, chỉ sợ hắn đột nhiên tỉnh dậy, lúc đó sẽ không biết nên đổi mặt như thế nào.

Xuống giường, mới đứng ở trên mặt đất, cô đã bị cảm giác đau nhức giữa hai chân đánh úp lại. Quay đầu thoáng nhìn vết máu trên giường, đau đớn cắn môi, đè nén chua xót trong lòng. Chăm chăm nhặt quần áo rái rác trên đất, cô dùng tốc độ nhanh nhất tắm xong, sau đó đi ra.

Bước đến chiếc giường hồn độn, nhìn nam nhân đang say ngủ, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào ngũ quan tuấn nghẹ của hắn, cơ thể cường tráng cũng lộ ra ngoài chăn.

Cô thu hồi ánh mắt, cõi lòng như bị một bàn tay vô hình nào đó nhéo mạnh. Quên đi, chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, hiện tại hối hận cũng không kịp, chẳng bàng vứt sang một bên. Dù sao, hắn là tổng tài tập đoàn Đường Thịnh cao cao tại thượng, cô chỉ là một sinh viên năm bốn bình thường, về sau cũng sẽ không bao giờ gặp lại.

Nhưng rõ ràng là cô chỉ muốn ra ngoài kiếm chút thu nhập thêm, sự việc sao lại phát triển thành như vậy? Cô ảo não tự đập đập vào đầu mình, xoay người không chút do dự đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng trong nháy mắt, nam nhân trên giường đột nhiên mở choàng mắt, chậm rãi ngồi dậy, môi nở nụ cười tà ác lanh ý.

“Lăng Mân Huyên, cô quả thực thật buồn cười. Nghĩ mọi chuyện cứ như vậy đơn giản mà xong sao? Tất cả chẳng qua chỉ là mới bắt đầu mà thôi, trò hay vẫn còn chờ phía trước.”

Ra khỏi khách sạn xa hoa, đẩy ra cửa kính, gi ó lạnh ban sớm thốc vào mặt, cô kéo sát bộ quần áo đơn bạc vào người, hít sâu một hơi, từ giờ trở đi muốn đem chuyện này rửa sạch hỏi đầu, cứ coi như một giấc mộng đi.

Dù sao, hiện tại cô có chuyện phiền não cần cô giải quyết, cô phải chăm chỉ làm việc, rời khỏi cái nơi làm người ta khó thở kia càng sớm càng tốt.

Chương 6: Nhớ lại chuyện cũ

Thái độ lanh đạm cùng xa cách này, ba năm qua cô sớm đã nhìn nhiều thành quen, dù sao người hầu cũng phải nhìn ngó ánh mắt của chủ nhân mà làm việc, chủ nhân tòa nhà đối xử thế nào với cô cũng gián tiếp cảm nhận từ những người này một hai phần.

Ở nơi này, đã hơn ba năm, nhưng hết thảy vẫn xa lạ như buổi ban đầu, lạnh lùng, nếu không phải ba ba ép cô cùng người nhà thúc thúc(1) phải cùng một chỗ, cô tình nguyện ở lại cô nhi viện, ít nhất, nơi đó, sự quan tâm của mọi người dành cho cô là chân thành ấm áp, không có nửa điểm tạp chất.

Lúc lên cầu thang, theo thói quen cô liếc mắt về phía gara, nơi đó quả nhiên đỗ một chiếc ô tô thể thao.

Bạn trai Lôi Thiếu Đăng của đường muội (2) Ngải Phù gần đây thường xuyên ghé qua, sáng nào cũng đến đón Ngải Phù cùng nhau đi học.

Cô nhịn không được cười khổ một tiếng, biết rõ là không nên thế, nhưng tâm không tự chủ được có cảm giác không thể hô hấp.

Trước đây, cô là tiểu công chúa xí nghiệp Lăng thị, hắn là hoàng thái tử tập đoàn tài chính Lôi thị, biệt thự hai nhà chỉ cách nhau một bức tường. Hai người bọn họ là thanh mai trúc mã, ngây thơ vô tư, lúc đến trường hay tan trường, luôn cùng ngồi trên một chiếc xe mà về. Chơi đùa ở nhà, bọn họ luôn đóng làm cô dâu chú rể, Ngải Phù chỉ có thể bùi môi làm phù dâu hoặc người hầu. Người lớn thấy hai đứa nhỏ thân thiết như vậy, liền lén ước định chờ bọn hắn lớn lên kết làm thông gia. Nhưng, Lăng gia đột nhiên xảy ra biến cố, bánh xe vận mệnh lệch hướng.

Lần đó mẹ nhận được cú điện thoại nặc danh, rốt cuộc không trở về, tới ngày hôm sau lại nhận thêm

một cú điện thoại, phóng viên cũng kéo đến chật cửa, cô thế mới biết, ba ba một lần lỡ tay, đã hủy diệt hoàn toàn gia đình hoàn mĩ hạnh phúc của cô. Cô thành trẻ mồ côi.

Ba năm trước, tâm lí cô dần trưởng thành, cô bắt đầu hoài nghi chuyện ngày đó rất có thể là một âm mưu, thông qua tra tìm nhiều nguồn, rốt cục đã thấy một ít điểm đáng ngờ cùng lỗ hổng, phong thư nặc danh kia có thể là một cái bẫy.

Cô đi thăm tù, muốn từ miệng ba ba nghe ra chân tướng chuyện năm đó, nhưng ba ba cũng không đồng ý gặp cô, lí do là cô rất tùy hứng, không chấp nhận thúc thúc nuôi nấng. Cô biết, nhất định thúc thúc đã nói gì đó cho ba ba, cũng không muốn giải thích nhiều lời, dù không tự nguyện, vẫn thu thập chỗ hành lí đơn giản của mình, tới nhà thúc thúc.

(1) *Thúc thúc: Chú*

(2) *Đường muội: Em họ.*

(3)

Chương 7: Dấu hôn tiết lộ

Năm ấy cô không để thúc thúc nuôi nấng, dứt khoát rời nơi này đến cô nhi viện ở, thời gian cuồn cuộn trôi, đã mười một năm, lại về nơi này, tất cả mọi chuyện cũng biến hóa nghiêng trời lệch đất. Dù cô đã chuẩn bị trước, nhưng vẫn có chuyện có thể làm cô đau lòng, người cô chôn sâu trong đáy lòng mười một năm, người cô ngày nhớ đêm mong, Lôi Thiếu Đăng, thay đổi, thành vị hôn phu của Ngải Phù, thành chồng em cô.

Mỗi lần Thiếu Đăng tới đón Ngải Phù, cô liền không thể kiềm chế cõi lòng mình. Ba năm qua, mặc kệ cô cố gắng như thế nào, chuyện này cứ như một khúc xương hóc trong cổ họng, dù thế nào cũng không thể nhổ ra.

Ở chỗ để giày dép, cô hít sâu một hơi, tạm thời xua tan lo lắng trong lòng. Bước vào phòng khách rộng lớn, trông thấy nhà ăn chỉ cách một cánh cửa thủy tinh trong suốt, trên bàn ăn dài trải khăn trải bàn màu trắng, bốn người đang cười nói dùng bữa sáng.

Cô quyết định không để ý tới, thăng lên lầu, về phòng mình, liền bị một thanh âm gọi giật lại.

“A, đường tỉ đã trở lại.” Giọng Ngải Phù, mang theo một chút cõi ý.

Bước chân cô tạm dừng, quay đầu lẽ phép chào hỏi hai người trung niên ngồi bên bàn: “Thúc thúc, thẩm thẩm, buổi sáng tốt lành!”

Thúc thúc đang xem báo ngẩng đầu, khẽ gật đầu, thanh âm trầm ấm đáp lại cô. “Ừ, Mân Huyện. Sớm.”

Thẩm thẩm còn không thèm nhìn cô, buông sandwich, cầm lấy khăn tay cẩn thận chà lau móng tay đỏ chót, không chút để ý miệng. “Ừ, sớm.”

Lôi Thiếu Đằng cũng ngồi bên bàn, khuôn mặt thâm thúy như pho tượng cẩm thạch, toát lên vẻ cao sang quý tộc. Lúc này, hắn dường như không có việc gì đảo mắt xung quanh, rồi yên lặng dừng ở cô.

Ba năm trước đây, lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn, thiếu chút nữa không nhận ra, khác hắn Lôi Thiếu Đằng thanh tú soái khí lúc trước, ánh mắt hắn đã thêm một chút trầm ổn cùng ngạo khí, dáng người phá lệ cao lớn tuyệt mĩ.

Cũng ba năm này, cô cơ hồ coi hắn như người trong suốt, số lần nói chuyện gần như bắng không. Mân Huyên cắn cắn môi, đang chuẩn bị lên lầu, thanh âm kiều mị của Ngải Phù lại chấn ngang bước cô.

“Ta nhớ rõ ngày hôm qua đường tỉ cũng mặc bộ quần áo này, sáng sớm mới từ bên ngoài trở về, chẳng lẽ là đường tỉ một đêm chưa về?”

Cô lo lắng quay đầu, thấy Ngải Phù nhấp nhẹ chén sữa, lại khó nén vẻ hưng phấn thấy người gặp họa, khuôn mặt trang điểm kiều diễm xem ra đã có một tia vặn vẹo.

“Mân Huyên, cháu lại đây một chút.” Thúc thúc nặng nề buông tờ báo trong tay, nhìn có chút tức giận.

Tim Mân Huyên không khỏi đậm tình thích, chậm rãi bước xuống lầu, đi tới, ngồi xuống cái ghế thúc thúc chỉ.

Mắt thúc thúc sáng như đuốc, quét qua quét lại trên mặt cô, cuối cùng dừng lại trước khói xanh tím trên cổ cô.

Ngải Phù hứng thú liếc mắt một cái, như tìm thấy đại lục mới, hét lên: “Con biết, con biết. Đây là dấu hôn. Xem ra đời sống ban đêm của đường tỷ thật phong phú, một đêm chưa về, chắc là cùng nam nhân đi ra ngoài lêu lổng rồi!”

Mân Huyên cả kinh, theo bản năng kéo cao cổ áo. Chẳng lẽ thật là dấu hôn? Lúc đó cô quá hoảng loạn, ở khách sạn vội vàng tắm rửa, vẫn còn chưa kịp soi gương.

Chương 8: Bất ngờ quá quan

(Bất ngờ thoát khỏi xấu hổ)

Nhất thời, ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên người cô, cô ngồi im như phỗng, mấp máy môi, không biết nói cái gì cho phải.

“Cháu nghĩ đây là vết muỗi đốt. Mân Huyên cũng không phải giống như đi qua đêm, vì sáng sớm cháu lái xe đến đây, nhìn thấy cô ấy đang chuẩn bị ra ngoài chạy bộ.”

Thanh âm của Lôi Thiếu Đằng phút chốc đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh quý dì, Mân Huyên kinh ngạc ngẩng đầu, lần đầu tiên dùng một ánh mắt khác thường nhìn hắn, mấy năm nay hắn luôn lạnh lùng đứng xem, giống như chưa bao giờ biết qua cô, tận lực mắt mù tai điếc, nhưng lúc này lại...

Không biết có phải ảo giác hay không, cô nhìn thấy trong đôi mắt kia có một tia nhu tình cùng thương tiếc.

Có lẽ vì ngại nói ra nói vào, ba năm nay, Lôi Thiếu Đằng rất ít khi nói chuyện cùng Mân Huyên trước mặt mọi người, lần này hắn lại chịu mở miệng, hơn nữa nói rất bình tĩnh. Mọi người quay mặt nhau, nhất thời không nghi ngờ, chú cũng không tiếp tục truy vấn.

Kế hoạch làm Mân Huyên mất mặt không đạt được, lại không dám cư xử bừa bãi trước mặt Lôi Thiếu Đằng, Khải Phù thở phì phò, đôi môi đỏ mọng cong cớn, lắc lắc thắt lưng chậm rãi đứng lên.

“Cha, mẹ, chúng con đi học. Buổi tối con cùng cùng Thiếu Đăng đi ăn tối dưới ánh nến, không về ăn cơm.”

Ngải Phù lúc nói chuyện, ánh mắt như vô tình dừng trên người Mân Huyên, cố ý kéo dài câu, rõ ràng là muốn nói cho cô nghe. Những năm này, những chuyện cố ý khoe khoang cùng khiêu khích, trong nhà không lúc nào thiểu. Mân Huyên cúi đầu, cố giữ vẻ lạnh lùng, chậm rãi đi lên tầng.

“Chị, có muốn đi nhờ hay không a? Dù sao xe thể thao của Thiếu Đăng cũng còn rộng, ghế sau không có ai ngồi.” Thanh âm nũng nịu yếu ớt của Ngải Phù vang lên sau lưng.

Vịn tay vịn cầu thang dừng lại một lúc, hơi nghiêng người, trước sau như môt bình tĩnh đáp lại: “Không cần, Ngải Phù, chị đi xe Bus được rồi.”

Trở lại phòng ngủ, nhẹ nhàng đóng cửa lại, thở ra một hơi dài, cô vô lực ngã xuống chiếc giường lớn mềm mại. Hôm nay là một buổi sáng hỗn loạn với cô, tỉnh lại mới phát hiện mình đã thất thân với một nam nhân chỉ có gặp qua một lần, thật vất vả mới an ủi được chính mình, làm chính mình quên đi chuyện ngoài ý muốn này. Sau trở về lại bị phát hiện dấu hôn, thiếu chút nữa không dám nổi.

Hắn vì sao phải nói giúp cô, nhiều năm lanh đạm cùng coi thường, tình cảm dành cho hắn dần nhạt đi, cũng là lúc, hắn đột nhiên đánh vỡ bầu không khí cứng ngắc. Vì sao?

Ai, nghĩ không ra, cô vò vò đầu, miễn cưỡng nghiêng người, khéo mắt đảo qua đồng hồ báo thức đầu giường, đột nhiên nhảy dựng lên, không tốt, lúc nãy chỉ lo ngẩn người, không chú ý giờ giấc, nhanh nhanh đi học không sẽ muộn.

Vội vàng mở tủ quần áo, lấy ra áo sơ mi, một cái quần bò, vơ lấy túi, vội vội vàng chạy xuống cầu thang.

.....

Mân Huyên ôm sách vở, đi nhanh qua vườn trường, giáo sư dạy tiết đâu là một ông già tính tình cồ quái, thường xuyên điếm danh, nhất là không chút lưu tình với sinh viên đi muộn, đuổi thẳng tay.

“Mân Mân... Mân Mân...”

Cô đột nhiên nghe thấy có người gọi mình, tạm thời dừng lại, nhìn xung quanh bốn phía. Nhìn thấy bạn tốt Chỉ Dao đang đứng cạnh bãi đỗ xe, hét gọi cô.

Các cô tuy học cùng một trường đại học, nhưng khoa lại khác nhau, cô học khoa Báo chí, ước mơ lớn nhất là sau này là có thể trở thành phóng viên hoặc biên tập tạp chí, mà Chỉ Dao chỉ đơn thuần nghe theo ý muốn của cha mẹ, học khoa Quản lý công thương (1), vì cha mẹ cô hy vọng cô tốt nghiệp ra có thể hỗ trợ quản lý công ty nhà mình.

(1) Đây là một ngành học của TQ, hình như VN không có. Có nhiều ngành quản lý lâm, như quản lý kinh tế, quản lý công thương (công nghiệp và thương mại), quản lý công trình. Đây là bên TQ.

(2)

Chương 9: Cuộc tọa đàm ngoài ý muốn

“Mân Mân, hôm nay khoa của tớ có một buổi tọa đàm phấn khích tuyệt luân, có muôn cùng đi nghe một chút không?” Chỉ Dao khoác vai cô, như làm nũng, “Tớ đi một người chán quá, đi cùng tớ đi.”

“Tọa đàm?” Mân Huyên nghe xong, lắc đầu như trống bỏi: “Không, tớ không đi. Chỉ Dao, tớ không có hứng thú với mấy môn học khoa cậu, tí nữa tớ còn có một môn rất quan trọng, không thể vắng mặt.”

Hình thức tọa đàm ở cái trường này cô quá rõ ràng, chắc chắn sẽ có một vị giáo sư đứng trên bục giảng, toàn bộ mọi người dắt nhau tới hội trường, sau đó thì nghe một buổi nói chuyện vừa nặng nề vừa dài dòng.

“Mân Mân, đi với tớ đi.” Chỉ Dao tiếp tục làm nũng, “Chuyện ông giáo sư của cậu không thành vấn đề, cần một cú điện thoại của tớ là được rồi. Cậu đi với tớ đi.”

“Nhưng mà...” Mân Huyên cố gắng trọn tròn mắt, cô biết cô bạn của mình siêu cấp có tiền, cha cô lại là ủy viên ban quản trị của trường, nên mọi người đều coi cô như công chúa nhỏ.

Tính đại tiểu thư của Chỉ Dao đâu chỉ có lần này mới lộ ra, luôn tâm huyết dâng trào mặc kệ cô có phải đang học hay không, đi vào khoa báo chí tìm cô, sau đó mặc kệ ánh mắt của mọi người, lôi cô khỏi phòng học. Mân Huyên vì thế cũng thành nhân vật phong vân nổi tiếng của trường, đi đến đâu mọi người cũng nói cô là bạn của công chúa nhỏ Chỉ Dao.

“Không nhưng nhị gì hết.” Chỉ Dao ngắt lời cô, mặt lộ ra vẻ thẹn thùng: “Cậu biết không? Tớ thích một người.”

“Tôi biết rồi.” Mân Huyên chịu hết nổi, gõ vào đầu Chỉ Dao, “Không phải cậu từng nhắc tới vị hôn phu lúc nhỏ sao. Được rồi, không nói nhiều nữa, tôi phải đi, nếu không thực sự muộn rồi. Giờ ăn cơm trưa liền lạc lại nha.”

Cô giãy khỏi tay Chỉ Dao, đang chuẩn bị chạy vào phòng học, lại nghe thấy Chỉ Dao nhỏ giọng nói.

“Không phải, là một nam sinh tôi thích, chứng tôi đã muốn định gắn bó cả đời. Tháng sau liền quyết định đính hôn.”

“Cái gì? Tháng sau? Hai người quyết định gắn bó?”

Mân Huyên cả kinh đến mức suýt chút nữa nhảy dựng lên, chạy nhanh như bị cháy mông, nóng nảy cầm tay Chỉ Dao.

“Vậy vị hôn phu cha mẹ cậu chọn thì thế nào? Cậu không phải nói mình thích hắn sao? Sao bây giờ lại đột nhiên nhảy ra một nam sinh khác? Sao lại không nói cho tôi? Hai người định gắn bó cả đời sao? Vậy cha mẹ cậu thì thế nào?”

Thấy mình thành công “tóm gọn” sự chú ý của Mân Huyên, Chỉ Dao đặc ý, không khỏi nhanh chóng chóng chóng kéo tay bạn tốt đến khoa cô.

“Được rồi, được rồi. Người tôi thích đang ở ngay hội trường, cậu giúp tôi nhìn xem, các mặt của anh

ấy có tốt không?"

Hai người thở hổn hộc chạy tới hội trường, nơi đó sớm đã chật như nêm. Thỉnh thoảng còn truyền đến từng đợt tiếng hét chói tai điên cuồng, tất cả nữ sinh đều mang một vẻ ửng hồng cùng hưng phấn khó hiểu, như ánh mắt ái mộ của Crazy fan nhìn ngôi sao.

(1) Buổi nói chuyện của giáo sư hoặc người nổi tiếng trong một lĩnh vực nào đó với sinh viên về khó khăn của môn học, cơ hội nghề nghiệp, ...

Chương 10: Khiếp sợ

Nhìn thấy Chỉ Dao, mọi người đều biết điều mà tránh qua một bên nhường đường, không có biện pháp, ai bảo người ta là thiên kim ủy viên hội đồng trường đâu!

Chỉ Dao ngẩng cao đầu bước vào lối đi các sinh viên đã dọn sẵn cho mình, tay vẫn lôi kéo Mân Huyên. Lúc này, Mân Huyên thật hận không thể che kín mặt mình lại, cô có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt ghen tỵ cùng hờn giận từ bốn phía bắn tới. Ánh mắt như vậy, cô đã quá quen thuộc.

Mỗi lần ở cùng Chỉ Dao, mọi người chủ yếu nhìn cô bằng cái loại ánh mắt này, lẽ ra cô lên sớm tập thành thói quen, nhưng mỗi lần như vậy đành phải tự an ủi, đổi mặt những tình huống như thế này, cô không thể thản nhiên được.

Cũng khó trách, Chỉ Dao vừa có tiền vừa có thể, cha không chỉ là ủy viên hội đồng trường, còn là chủ tịch công ty Giản thị nổi tiếng khắp thiên hạ đâu!

Có rất nhiều người muốn làm bạn thân của Chỉ Dao, nhưng cô chưa từng có ấn tượng tốt với bất cứ ai. Trong mắt Chỉ Dao, ngoại trừ Mân Huyên, cô coi như tất cả những kẻ muốn tiếp cận cô đều có mục đích nào đó.

Ngày khai giảng Cao nhị (*) đầu tiên, tất cả học sinh vây quanh lấy Chỉ Dao quan tâm chăm sóc, chỉ có Mân Huyên vẫn ngồi một góc, trầm mặc không nói gì. Rồi tất cả mọi người té ngửa khi Chỉ Dao nói, muốn Mân Huyên làm bạn tốt của cô.

Mân Huyên chỉ nghĩ, có lẽ cô nói đùa, ai ngờ sau này, Chỉ Dao vẫn cứ quấn lấy cô. Dần dần, cô phát hiện Chỉ Dao ngoại trừ có chút bệnh công chúa, thật ra tính cách rất đơn thuần lại thảng thắn, không có điều ngoa túy hứng như tưởng tượng, vì thế lâu ngày sinh tình, hai người thành bạn thân.

Thật vất vả mới theo được Chỉ Dao tới vị trí tốt nhất của hội trường, Mân Huyên ngồi vào chỗ của mình, nhìn nhìn bốn phía, không khỏi sinh nghi.

“Chỉ Dao, hôm nay các cậu mời giáo sư nào đến đây thế? Thật quá phô trương, ngay cả sinh viên khoa khác cũng nhào tới xem.”

“Ha ha... Người đó không phải giáo sư. Nhưng, còn lợi hại hơn cả giáo sư.” Chỉ Dao úp úp mở mở nói, vuốt mái tóc quăn, lời nói lộ ra một tia tự hào, lập tức chỉ về mấy biểu ngữ phía trước. “Nhìn đi, tên đấy!”

Mân Huyên nhìn theo tay cô, quay đầu lại, nhất thời quá mức sợ hãi, toàn thân đong cứng lại, tim đập thình thịch tưởng nhảy ra khỏi lồng ngực đến nơi.

Cô trừng to mắt, cỗ găng nhìn rõ hàng chữ làm cô khiếp sợ không thôi, cuối cùng chỉ còn nhìn thấy chín chữ: “Tổng tài tập đoàn Đường Thịnh Doãn Lạc Hàn.”

Chương 11: Thời khắc xấu hổ

Doãn Lạc Hàn đứng trên đài cao chật rãi mà nói, tiếng nói gợi cảm tràn ngập từ tính, mỗi lần giơ tay nhấc chân đều toát lên khí chất tôn quý, thành thực trầm ổn, nháy mắt đã thu hút tất cả ánh mắt của mọi người trong hội trường.

Ngồi hàng ghế đầu, Mân Huyên tim đập thình thịch nhìn thân ảnh cao lớn vĩ ngạn trước mặt, đầu óc trống rỗng, không thể ngờ thế giới lại nhỏ như vậy, người cô muốn quên nhất lại bất ngờ xuất hiện.

Cô thất kinh, cuống quít cúi đầu sợ hãi sẽ phát hiện ra cô đang ở đây. Không ngờ khuỷu tay bị huých nhẹ một phát, khuôn mặt xinh đẹp của Chỉ Dao hơi đỏ, cười khẽ chớp mắt vài cái: “Mân Mân, thấy anh ấy thế nào? Rất tuấn tú đúng không?”

“Cậu nói ai?” Mân Huyên bất ngờ bị Chỉ Dao cắt đứt suy nghĩ, lộ ra mỉm cười ngọt ngào.

“Ngu ngốc!” Chỉ Dao tức giận ngõ nhẹ đầu cô, chỉ chỉ về hướng thân ảnh trên đài: “Đương nhiên là anh ấy a.”

“À... À... Bề ngoài cũng được.” Mân Huyên không dám ngẩng đầu nhìn người kia, đành phải cúi đầu đáp bừa.

“Mân Mân, cậu sao thế? Mặt đỏ như vậy!” Chỉ Dao nghiêm đầu, thân thiết hỏi Mân Huyên.

Chỉ Dao tự nhiên cất cao giọng hỏi như thế, phút chốc ánh mắt mọi người đều phóng đến đây, ngay cả

Doãn Lạc Hàn trên đài cũng ngừng lại.

Mân Huyên vỗ vỗ cái trán đau nhức, làm bạn Chỉ Dao nhiều năm, có khi Chỉ Dao thăng thắn đến mức làm cô dở khóc dở cười. Giống như lúc này vậy, những chuyện làm người ta chú ý nhiều không kể xiết.

Tiếp nhận vô số ánh mắt khác thường, Mân Huyên cố trấn định tự nhiên, dù sao những chuyện xấu hổ như thế này, ngày ngày không thể không xuất hiện ở những nơi có Chỉ Dao, cô sớm đã coi như chuyện đương nhiên.

Chỉ có một ánh mắt sắc bén từ trên đài là làm cô đứng ngồi không yên, chắc chắn hắn đã nhận ra cô rồi, thật mắt mặt quá, có lẽ hắn cho cô cô làm thế này để hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Tối hôm đó là một sai lầm, cô thật hy vọng cả hai chỉ coi nó như một làn khói mỏng, dần tan đi. Đọc đủ loại tin tức về Doãn Lạc Hàn, biết hắn là điển hình của dạng công tử phong lưu, có rất nhiều đàn bà gợi cảm yêu diễm vây quanh, cô chỉ là một cô gái nhan sắc bình thường, có lẽ cảm giác với cô đã bay mất tăm từ bao giờ, hiện tại cô lo lắng chẳng qua chỉ là tự tìm phiền não mà thôi.

“Thật có lỗi, thanh âm của tôi lớn quá, quấy rầy.” Chỉ Dao chậm rãi xin lỗi, ngược lại nhìn Doãn Lạc Hàn, “Lạc... Khu... Doãn tổng tài, xin ngài tiếp tục.”

Doãn Lạc Hàn không để ý, nhún nhún vai, đôi mắt sâu thẳm ánh lên tia nhìn không dễ phát hiện, khuôn mặt lạnh lùng không nhìn ra điều gì khác thường. Hắn quay người, bắt đầu giải thích các hình ảnh chiếu trên bảng.

Mân Huyên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thoáng qua Chỉ Dao, là ảo giác chăng, ánh mắt Chỉ Dao cùng Doãn Lạc Hàn nhìn nhau rất khác lạ, tựa hồ bọn họ đã sớm quen biết nhau.

Chương 12: Đáp án

Buổi diễn thuyết “phấn khích tuyệt luân” cuối cùng kết thúc trong tràng vỗ tay rào rào cùng tiếng hét chói tai điên cuồng của những sinh viên nữ. Tuy vậy, Doãn Lạc Hàn vẫn giữ nguyên bình tĩnh, khuôn mặt tuấn dật lãnh khốc như cũ, không biểu cảm, đôi mắt sắc bén quét một vòng dưới đài, dừng ở một nơi nào đó, miệng hơi mấp máy.

Mân Huyên cảm nhận được tầm mắt kia đang nhìn về chỗ cô ngồi, cô hơi quay mặt đi, quả nhiên nhìn thấy Chỉ Dao ngượng ngùng gật đầu đáp lại. Cô còn chưa kịp nghĩ nhiều, liền nhận thấy ánh mắt đã chuyển sang người cô, theo bản năng ngẩng đầu, đột nhiên bị hút vào đôi mắt thâm trầm như vực thẳm, bạc môi hàn nhếch lên, cười bí ẩn.

Cô gần như ngừng thở, trái tim nháy mắt đập chậm nửa nhịp, hàn hình như vẫn chưa nhận ra cô, nếu không sao lại dùng loại ánh mắt này nhìn cô.

“Mân Mân, diễn thuyết xong rồi, chúng ta đi thôi.” Bả vai bị huých nhẹ, Mân Huyên lấy lại bình tĩnh, hướng ánh mắt bất an lên đài, phó hiệu trưởng đang cung kính mời Doãn Lạc Hàn bước xuống.

Sinh viên lục tục ra khỏi hội trường, nhưng phần lớn sinh viên nữ vẫn dính chặt ở chỗ cũ, hết ái mộ rồi lưu luyến nhìn bóng dáng Doãn Lạc Hàn. Có mấy người trang điểm xinh đẹp cầm hoa hồng định xông lên, lại bị bảo vệ ngăn cản, bất lực nhìn Doãn Lạc Hàn biến mất trong tầm mắt, tức đến độ đậm chân bình bịch.

Mân Huyên lắc đầu chán nản, cùng Chỉ Dao theo dòng người chậm rãi ra khỏi hội trường, bên tai thỉnh thoảng nghe thấy tiếng mọi người bàn luận, đương nhiên người được nói đến còn ai khác ngoài nhân vật chính của buổi diễn thuyết, Doãn Lạc Hàn.

Nghe Doãn Lạc Hàn được khen ngợi, khéo môi Chỉ Dao cong lên thành đường cong duyên dáng, cõi tay nhìn thoảng qua đồng hồ, mở miệng hỏi Mân Huyên vẫn thấp thỏm: “Mân Mân, đến giờ ăn trưa rồi. Hôm nay tâm trạng túc cực tốt, mời cậu đi ăn đồ Ý thế nào?”

“Nhưng cậu còn chưa nói cho túc đối tượng cậu định gắn bó cả đời!” Mân Huyên nhớ rõ ràng mục đích bị kéo tới nơi này, không khỏi nhìn đồng nhìn tây, tìm tòi bất cứ ai khả nghi.

“Không phải cậu vừa mới gặp qua sao?” Chỉ Dao nháy mắt.

“Túc thấy rồi?” Mân Huyên hơi sững sốt, lập tức lắc đầu: “Không có đâu, Chỉ Dao, cậu đang nói đùa đúng không?”

“Nếu cậu không tin, bây giờ túc liền mang cậu đi gặp lại anh ấy lần nữa, cho cậu tận mắt tin túc không nói bừa.” Chỉ Dao cười đầy giảo hoạt, nắm tay Mân Huyên chạy nhanh khỏi vườn trường đến chỗ đỗ xe. Nơi đó có chiếc xe thể thao xa hoa đỗ lại, một thân ảnh cao ngất đang tựa lên thân xe.

Càng tới gần người kia, Mân Huyên càng kinh hoàng, tim đập thình thịch, chỉ sợ nảy khỏi lồng ngực túc. Tuần nhan cao ngạo lạnh lùng, cả người hắn tản ra một loại khí phách lạnh lùng khó ai sánh kịp, còn có cặp mắt hắt hắt nhìn chăm chăm Chỉ Dao lại chuyển sang cô, ẩn chứa một loại thâm trầm u ám.

Chẳng lẽ Doãn Lạc Hàn là đối tượng mà Chỉ Dao muốn kết hôn? Da đầu Mân Huyên run lên, không dám tìm kiếm đáp án đúng, lúc này cô chỉ muốn chạy khỏi tầm mắt Doãn Lạc Hàn càng sớm càng tốt.

Còn cách hắn vài chục bước chân, cô đột nhiên kéo tay Chỉ Dao lại, không dám bước tiếp về phía trước: “Chỉ Dao, đột nhiên túc nhớ ra túc còn có việc gấp, túc... Túc đi trước đây.”

“Mân Mân, còn chuyện gì gấp hơn chuyện chung thân đại sự của tớ?” Chỉ Dao chu môi, không để Mân Huyên rời đi, bắt đầu tung ra chiêu làm nũng quen thuộc: “Tớ mặc kệ, cậu phải đi với tớ. Tớ muốn giới thiệu bạn thân nhất của tớ với Lạc ca ca...”

“Nhưng tớ...” Mân Huyên vừa định nói, lại bị một giọng nói trầm thấp đánh gãy: “Chỉ Dao, thoát nhìn, bạn thân của em không muốn nhìn thấy tôi.”

Chương 13: Giới thiệu

Bên trong một nhà ăn Ý tao nhã,

Mân Huyên im lặng, cúi đầu nhìn chăm chăm đĩa thức ăn, thực không còn tâm trạng ăn uống.

Tiếng nói chuyện vui vẻ dồn dập đập vào tai, tiếng cười thanh thúy của Chỉ Dao cùng tiếng nói trầm thấp kia đan vào nhau, tuy rằng từ đầu đến cuối cô chỉ cúi đầu, cũng tận lực coi mình như người tàng hình, nhưng luôn có một ánh mắt sắc bén như vô tình dừng trên người cô làm cô vô cùng khó xử cùng bất an.

Cô sống hai mươi năm ngắn ngủi, chưa bao giờ sợ hãi như thế này, buổi sáng tỉnh lại, thoát khỏi khách sạn, bây giờ lại tình cờ gặp lại, thời gian bất quá chỉ ngắn ngủi vài giờ, người cô nghĩ từ nay về sau sẽ không xuất hiện trước mặt cô lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa thân phận xấu hổ như thế, hắn là người Chỉ Dao muốn gắn bó cả đời.

Sao lại có thể tình cờ như thế? Đĩa ăn trên tay cô bất giác cắt mạnh xuống đĩa salat, bên tai vang lên thanh âm nghi hoặc của Chỉ Dao: “Mân Mân, cậu không thích salat sao? Có cần gọi bồi bàn đổi món khác không?”

“Không, không cần.” Cô bối rối lắc đầu, giờ mới thấy trong lúc vô ý, cô đã cắt salat loạn thành một đoàn.

“Tớ thấy ăn như vậy cũng không tệ lắm.” Vì che giấu tâm trạng, cô vội vàng đưa một miếng vào miệng. Salat bị trộn lẫn với nhau, cho vào miệng tạo ra một loại hương vị vô cùng cổ quái. Cô vội vàng cầm cốc rượu, ngấp một ngụm rượu vang để thức ăn trôi xuống cổ.

“Mân Mân, lâu như vậy, tớ vẫn chưa giới thiệu hai người với nhau đâu.”

Tiếng Chỉ Dao cắt đứt suy nghĩ của Mân Huyên, cô lặng lẽ thu lại biểu cảm trên mặt, thật tự nhiên ngẩng đầu lên, cố gắng để mình thoát nhìn không có bất cứ điều gì bất thường.

Chỉ Dao quay đầu nhìn hắn, mỉm cười ngọt ngào: “Lạc ca ca, cậu ấy là Lăng Mân Huyên, bạn thân nhất của em.”

“Mân Huyên, rất vui được gặp, tôi từng nghe thấy tên của em từ miệng Chỉ Dao không chỉ một lần.” Giọng nói trầm thấp còn mang theo một tầng ám chỉ khác.

Mân Huyên căng thẳng, nâng tầm mắt lơ đãng nhìn lại đôi con ngươi đen ẩn sóng gầm mãnh liệt, lịch sự gật đầu, rồi lập tức theo bản năng né tránh ánh nhìn sắc như dao của hắn.

Chỉ Dao là người bạn tốt nhất đời cô, có thể thấy Chỉ Dao thực sự thích hắn, cô không dám tưởng tượng chẳng may Chỉ Dao phát hiện bọn họ đã có tình một đêm, hậu quả sẽ nghiêm trọng cỡ nào.

“Mân Mân, Lạc ca ca không chỉ là bạn từ nhỏ, anh ấy còn là vị hôn phu của tớ.”

Chỉ Dao tự hào nói xong, không hề phát hiện bầu không khí quỷ dị quanh Mân Huyên cùng Doãn Lạc Hân.

Vị hôn phu? Mân Huyên hơi giật mình, cô nhởn rỗi trước khi cùng Chỉ Dao đi nghe diễn thuyết, Chỉ Dao nói cô thích người khác, hắn chính là Doãn Lạc Hàn đang ngồi đối diện, hơn nữa bọn họ còn tính gắn bó cả đời, tháng sau đính hôn, hiện tại lại...

Trên mặt Mân Huyên ngoài kinh ngạc chỉ có kinh ngạc, Chỉ Dao mím môi cười nhẹ, “Ha ha... Mân Mân, cậu bị lừa. Kỳ thật chuyện tờ có người khác là tờ cố ý bịa ra, chỉ vì muốn dụ cậu cùng tờ đi nghe Lạc ca ca diễn thuyết.”

Chương 14: Suy nghĩ hỗn loạn

Mân Huyên trừng to mắt, không thể tưởng tượng cô bị Chỉ Dao lừa. Nếu không phải Chỉ Dao thốt ra câu nói kinh hãi thế tục kia, nói là muốn cùng người khác gắn bó cả đời, cô sẽ không bị lôi kéo đi nghe cái gì mà diễn thuyết, cũng sẽ không gặp lại Doãn Lạc Hàn, rồi bây giờ cũng không phải ngồi chỗ này cúi đầu chột dạ, xấu hổ vạn phần.

Mân Huyên muốn thăm oán Chỉ Dao vài câu, nhưng lời nói đến đâu môi lại không thốt ra được. Chỉ Dao luôn đơn thuần, không có tâm nhẫn, dù cô đến cũng chỉ vì có ý tốt muốn giới thiệu vị hôn phu với bạn thân.

Chỉ Dao ngừng thở, chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn Mân Huyên rơi vào trầm lặng: “Mân Mân, cậu đang giận tớ sao?”

“Không có. Cậu suy nghĩ nhiều rồi.” Mân Huyên vui vẻ ra mặt, nhẹ nhàng điểm nhẹ chóp mũi Chỉ Dao, vài tia oán giận trong lòng cũng bốc hơi không còn dấu vết.

“Vậy là tốt rồi.” Chỉ Dao nhẹ nhõm, nhìn thẳng Doãn Lạc Hàn đang nhấp rượu phía đối diện: “Mân Mân, hôm nay lần đầu tiên thấy Lạc ca ca, cảm thấy anh ấy thế nào? Anh ấy có điểm gì hấp dẫn cậu?”

Thình lình Chỉ Dao hỏi một câu kì quái như thế, Mân Huyên thiếu chút nữa thì sặc nước miếng. Nhất thời cô không biết nói cái gì cho tốt. Nếu nói anh ta tốt lắm hoặc mấy câu linh tinh, rơi vào lỗ tai Doãn Lạc Hàn sẽ thành cô bị vẻ anh tuấn nhiều tiền của hắn mê hoặc, mà hắn cũng cho cô là kẻ nông cạn, hám tiền. Mà nếu nói Doãn Lạc Hàn bình thường, Chỉ Dao nghe xong sẽ mất hứng.

Cho nên đây đúng là một vấn đề đau đầu, Mân Huyên ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng chỉ biết lập lờ nước đôi: “À, Chỉ Dao, ánh mắt của cậu tốt lắm.”

Vừa dứt lời, cô đã cảm thấy cặp mắt sâu không đáy đối diện càng trở nên sâu sắc mà sắc bén, toát ra vẻ âm trầm lạnh lùng. Cô nói câu đó không hắn là khen tặng, người bình thường nghe dù sẽ không vui vẻ cười to, nhưng cũng không đến mức nhìn cô như muốn ăn sống nuốt tươi như vậy chứ?

“Ha ha,... Mân Mân, ấn tượng của cậu cũng không sai đi!” Chỉ Dao tự nhiên cười rộ lên. “Từ nhỏ Lạc ca ca đã rất có duyên, nữ nhân nào nhìn thấy anh ấy cũng đều bị mê hoặc.”

Thì ra Chỉ Dao vốn đã biết Doãn Lạc Hàn là đồ công tử đào hoa, nữ nhân bên người xếp thành hàng dài, nhưng Chỉ Dao lại tuyệt không ghen, vì cái gì? Nhìn Chỉ Dao cười đến sáng bừng mặt, ánh mắt Mân Huyên nở lên vài phần khó hiểu.

Trong nháy mắt, Doãn Lạc Hàn thu hồi ánh mắt lạnh lùng thâm trầm, thay bằng vẻ nhu hòa dịu dàng nhìn Chỉ Dao, vẻ mặt thoái mái: “Chỉ Dao, bạn của em thực có thể nói, tâm địa cũng thật thiện lương.”

Hắn nhắc tới “tâm địa thiện lương” hắn là chỉ chuyện cô tốt bụng

đưa hắn trở về khách sạn, hắn đang ám chỉ tối hôm qua lửa nóng thân mật triền miên. Nhưng vì sao hắn phải cố tình ám chỉ chuyện này trước mặt Chỉ Dao, làm như vậy có lợi gì cho hắn, hay là Doãn đại tổng tài nhất thời cao hứng muốn nắm lấy cô?

Ánh mắt như vô tình dừng trên mặt cô luôn có một loại quỷ dị bí ẩn, Mân Huyên như thấy hàng ngàn mũi gai đâm vào lưng.

Cô bối rối, thật sự không thể đoán ra mục đích của hắn, đáy lòng đột nhiên nảy ra ý nghĩ muốn thoát đi.

“Hai người từ từ nói chuyện, tôi muốn đi toilet một chút.” Cô tao nhã đứng lên, không đợi bọn họ mở miệng, liền vội vội vàng chạy nhanh vào toilet.

Chương 15: Không kịp trở tay

Lát sau, ra khỏi toilet, cô bắt đầu tự thôi miên mình lần thứ tám trăm ba mươi mốt, không cần nhìn đến hắn, hoặc phải làm bộ như chưa từng gặp qua hắn.

Hôm nay là lần đầu bọn họ gặp nhau, về sau hắn là vị hôn phu của Chỉ Dao, cô là bạn thân của Chỉ Dao, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra, hai người chung sống hòa bình.

Hắn đường đường Doãn đại tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, không ngốc đến mức nhắc đến chuyện hôm qua trước mặt Chỉ Dao, đúng, chính là như vậy, đợi bữa cơm này kết thúc, cô sẽ tìm đại một lí do gì đó chuồn đi. Từ nay về sau mỗi lần thế này, cứ có hắn xuất hiện, cô chỉ cần tránh mặt là ổn.

Tự thôi miên một phen sau, Mân Huyên một lần nữa đạt được niềm tin, cõi lòng bối rối cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Cô bước từng bước nhỏ, chậm rãi đi tới bàn ăn gần cửa sổ.

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Chỉ Dao, lúc này đang tán gẫu rất vui vẻ cùng Doãn Lạc Hàn, hoàn toàn không chú ý tới cô, tầm mắt quỷ dị khó lường kia cũng không bắn về phía cô nữa.

Cô mừng rỡ thoái mái, khoái trá hưởng dụng đồ ngọt ngon lành bồi bàn vừa bưng lên.

Chỉ Dao đưa miếng bánh ngọt vào miệng, đôi mắt trong veo như nước nảy ra ý tưởng: “Lạc ca ca, hôm nay cơm nước xong, em muốn đi xem phim. Nghe nói gần đây có bộ phim kinh dị rất hay, toàn là ngôi sao em thích.”

Doãn Lạc Hàn nhún nhún vai, cười yếu ớt, giọng nói tràn ngập yêu chiều: “Không thành vấn đề. Tôi chuyên đi theo công chúa nhỏ của mình, ngày hôm nay em muốn đi đâu tôi sẽ đi cùng.”

“Em biết Lạc ca ca hiểu em nhất.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chỉ Dao cười đến sáng lạn.

Cô buông cái thìa nhỉ trong tay, phút chốc quay đầu nhìn Mân Huyên đang nhấp nháy đồ ngọt: “Mân Mân, rạp chiếu phim phía trước đang chiếu bộ phim kinh dị rất hay, tớ muốn cậu cùng đi với tớ, cậu lại nói cậu nhát gan không dám xem. Hôm nay có Lạc ca ca đi cùng, hắn là cậu sẽ có dũng khí đi với tớ.”

“Không, không cần. Hai người cứ đi đi, tớ còn muốn về nhà.” Mân Huyên vội nuốt miếng bánh, thật vất vả nghĩ ra một lí do tránh đi. “Tớ còn một bài luận văn chưa viết.”

“Mân Mân, tớ cũng biết cậu muốn xem bộ phim này. Hôm nay khó được Lạc ca ca đi cùng, cậu bỏ qua cơ hội lần này, lần sau cũng không có người đi cùng cậu.” Chỉ Dao chu môi, “Mặc kệ, cậu cũng đừng đi thôi.”

Thôi rồi, tính công chúa của Chỉ Dao lại tới rồi, mỗi lần như vậy, Mân Huyên đều không có cách từ chối. Cô đành phải đưa ánh mắt cầu cứu tới Doãn Lạc Hàn, hắn là vị hôn phu của Chỉ Dao, hắn hắn cũng không hy vọng thời gian hai người bọn họ bên nhau, lại còn sờ sờ cái bóng đèn là cô.

Không ngờ Doãn Lạc Hàn một lần nữa làm cô mở rộng tầm mắt, tiếp nhận tín hiệu cầu cứu của cô, thản nhiên nhíu mày, bộ dạng vô cùng lực bất tòng tâm.

Thật không biết trong đầu người này suy nghĩ cái gì nữa, Mân Huyên chán nản nhìn đi hướng khác, bắt đầu tìm cách khác thoát thác đê nghị của Chỉ Dao.

Đột nhiên Chỉ Dao lại đẩy ghế ra, chậm rãi đứng lên. “Mân Mân, Lạc ca ca, em đi toilet một chút.”

Động tác quá bất ngờ làm cô trở tay không kịp, nếu Chỉ Dao rời đi, vậy chẳng phải, chẳng phải nơi này chỉ còn lại... Còn lại cô cùng Doãn Lạc Hàn băng giá.

Chương 16: Bất định

“Lăng tiểu thư vừa vào toilet, hiện tại lại muốn đi?”

Mân Huyên kinh hoàng muốn cùng Chỉ Dao đứng lên, lại bị một thanh âm trêu tức chặt đứt động tác.

“Mân Mân, cậu cùng Lạc ca ca từ từ nói chuyện, cậu sẽ phát hiện anh ấy có phong độ hay không!” Chỉ Dao vỗ vai cô, cười dịu dàng, tiếng giày cao gótt thót nẹn xuống nền nhà càng lúc càng xa.

Một mình cùng với hắn là điều cô không ngờ tới, đầu cúi thấp tới không thể thấp hơn, cứ như vậy, cô càng cảm nhận được ánh mắt kia càng không bỏ qua cô, tựa như phải đốt cháy một mảng da đầu cô, hắn mới can tâm.

Né tránh chẳng bằng đổi mặt, cô nhẹ buông thìa nhỏ trên tay xuống, nhìn thẳng hắn.

Hắn hơi tựa lưng vào ghế, mở miệng. “Em có chuyện muốn nói với tôi?”

“Đúng.” Cô thành thật gật đầu, liếm liếm đôi môi khô nứt, nói nghiêm túc. “Tôi nghĩ anh hắn là biết tôi muốn nói gì. Tôi hy vọng anh làm bộ coi như chưa nay chúng ta mới gặp nhau lần đầu, cũng đừng nhắc chuyện trước đây cho Chỉ Dao.”

Hắn không ý kiến, chậm chạp không mở miệng, chỉ dùng một loại ánh mắt âm trầm như hàn băng nhìn chăm chăm cô, làm cô lòng cô dâng lên từng đợt sóng sơ hải.

Nếu hắn không nói gì, vậy chứng tỏ hắn đã ngầm đồng ý. Cô rời tầm mắt, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có một lựa chọn viên mãn cho chuyện này. Tốt nhất là nên đi trước khi Chỉ Dao ra, nếu không cô sẽ thành cái bóng đèn đáng xấu hổ, nghĩ vậy, toàn thân cô lại không được tự nhiên.

“Doãn tổng tài, hôm nay rất vui được biết anh, nhưng tôi rất hy vọng đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau. Tôi đi trước, lát sau Chỉ Dao đi ra, anh nói giúp tôi một tiếng, nói buổi chiều tôi có việc.”

Cô đeo ba lô lên, lịch sự hơi cúi đầu với hắn, nhanh chóng đứng lên.

“Đoạn em nói lúc trước, tôi không hiểu được.”

Tiếng nói trầm thấp vang lên ngay sau cô, “ “Sự kiện” em nói không phải là chuyện tối hôm qua em uống say leo lên giường tôi, chúng ta vượt qua lửa nóng chứ...?”

“Anh, anh không cần nói nữa.” Câu nói đột ngột của hắn làm hai gò má cô nóng bừng như lửa đốt, cô xoay người, hận không thể xông lên bịt chặt cái miệng kia, ngăn không cho hắn nói tiếp.

Nơi này là một nhà hàng cao cấp, mà hắn, Doãn đại tổng tài đại danh đindh đindh, nổi tiếng ngút trời, từ lúc bước vào đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt ái muội dù dỗ của nữ nhân xung quanh, chính mình nếu có hành động đáng nghi nào, chắc chắn không thể tránh ánh mắt của mọi người, đến lúc đó sẽ càng mất mặt.

Ý thức được điểm đó, cô đành phải cố bình tĩnh, chậm rãi ngồi xuống.

“Anh không được nói lung tung. Tối hôm qua rõ ràng là rượu của anh có vấn đề, hơn nữa tôi không chủ động leo lên giữ...” từ sau cô ngượng đến mức nói không nên lời, nuốt nuốt nước miếng, bỏ qua. “Tóm lại tôi nhớ rất rõ ràng, là anh ném tôi lên, không phải tôi tự nguyện, nên tôi hy vọng anh biết rõ điều này.”

Chương 17: Miễn cưỡng đáp ứng

“Thì ra là như vậy.” Hắn có chút đăm chiêu xoa xoa cẩm, mắt ánh lên chút lạnh lùng, nhún nhún vai. “Đại khái là tôi nhớ lầm.”

Cô thở phào, may mà hắn nói vậy, nhưng câu tiếp theo của hắn lại một lần nữa cướp đi hô hấp của cô.

“Kết quả vẫn như cũ, chúng ta lên giường.”

“Anh...” Cô chán nản vò nát khăn trải bàn phía dưới, đè thấp tiếng nói cất chứa căm tức. “Chuyện đã qua, rốt cục anh còn muốn thế nào? Tốt nhất nói cho rõ ràng. Nếu anh muốn đùa cợt một cô gái bình thường như tôi, vậy tôi khuyên anh đừng cái loại hành động vừa buồn cười vừa ngây thơ này, trò đùa dai của anh làm tôi vô cùng phản cảm.”

“Tôi không có hứng thú trêu cợt em.” Hắn lạnh lùng, “Tôi chỉ muốn ngày mai em đến công ty tìm tôi, nếu không, tôi không ngại đem chuyện của chúng ta nói với Chỉ Dao.”

“Anh đang uy hiếp tôi?” Cô bất mãn trừng mắt nhìn hắn, vì câu nói này mà trở nên rỗi rãm. Tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, Doãn Lạc Hàn quả nhiên khó đối phó y như lời đồn, càng có thể nói hắn khó chơi đến cực điểm.

“Tùy em nói thế nào cũng được.” Hắn hơi nhướng mày, đôi mắt sắc bén nheo lại, “Em thử đoán xem nếu Chỉ Dao biết chuyện này sẽ nghĩ thế nào? Bên người tôi không thiếu đàn bà, cô ấy sẽ cho rằng là em câu dẫn tôi, như vậy cái gọi là tình bạn hai người trong lúc đó...” Hắn tạm dừng một chút, cố ý nhấn mạnh hai chữ “Tình bạn”.

“Đồ hèn hạ, không cần nói nữa!” cô đè thấp giọng, nhanh chóng cắt ngang lời hắn.

Cô không hiểu, mình chỉ là một sinh viên bình thường, hơn nữa còn là đồ mồ côi ăn nhờ ở đậu người ta. Rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt để hắn, Doãn đại tổng tài phải “đặc biệt đối đãi”?

Hắn nhíu mày, ngón tay thon dài không kiên nhẫn gõ gõ lên bàn. “Nghĩ xong chưa? Thời gian của tôi rất quý giá, chưa bao giờ để lãng phí.”

“Anh nói trước cho tôi anh muốn tôi đến công ty của anh làm gì? Không thể nói ở nơi này sao?”

Cô không dám tùy tiện đồng ý, tốt nhất vẫn nên do thám trước con bài hắn chưa lật là gì, còn chuẩn bị đổi sách ứng phó.

Doãn Lạc Hàn không nhịn được thầm khen một câu, cô quả nhiên giống như tư liệu viết, một cô gái không giống người thường. Hôm nay, nếu là cô gái khác, nghe được hắn mời, đã sớm gật đầu lia lịa đồng ý rồi.

Nếu cô không phải con gái của hắn ta, có lẽ hắn sẽ thường thức cô, nhưng hiện tại...

Hắn hừ lạnh một tiếng, khí chất âm hàn: “ Em không có tư cách nói điều kiện với tôi. Em chỉ cần trả lời có hoặc không. Vì tôi đã hết kiên nhẫn.”

Người này quả thực cuống vọng đến cực điểm, khuôn mặt nhỏ của cô buồn bực đến đǒ bừng, đúng lúc này, cô liếc thấy thân ảnh Chỉ Dao chậm rãi đi tới. Tiếng giày cao giót nện lên đá cẩm thạch vang lên thanh thúy như bắt cô phải nhanh chóng lựa chọn.

“Em đã có thái độ như vậy, chúng ta không còn gì để nói.”

Hắn khoanh tay, vẻ lãnh ngạo toát ra quanh người. “Cho tới giờ tôi chưa từng giấu diếm Chỉ Dao cái gì, tôi sẽ nói cho cô ấy, em và tôi tối hôm qua...”

Hắn cố ý nói chậm chậm, nhìn ánh mắt cũng không giống như đang lừa cô, hắn sẽ nói chuyện đó cho Chỉ Dao.

“Được, ngày mai tôi sẽ đi tìm anh.” Quên đi, trước cứ qua cửa này đã, nói không chừng chuyện rất đơn giản, tất cả có khi là cô quá lo sợ rồi.

Chương 18: Nguyên nhân chán ghét

Phòng khách Lăng gia,

“Anh nói cái này đẹp hay cái kia đẹp hơn?”

Ngải Phù đi đôi giày cao gót đắt tiền, chậm rãi bước xuống cầu thang, quần áo bó sát, cố ý quyến rũ đạo qua một vòng trước mặt Lôi Thiếu Đằng.

Lôi Thiếu Đằng một thân Âu phục Armani ngồi ở sô pha đang vùi đầu trong tờ tạp chí, ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái, ánh mắt lại quay về trên mặt tạp chí, nói qua loa.

“À... Em mặc cái gì cũng rất đẹp.”

“Thiếu Đằng, vừa rồi em thử cái gì anh cũng nói như vậy, người ta thật không biết chọn bộ nào, anh mau chọn cho em một cái đi.”

Ngải Phù làm nũng giậm chân, không vui vì mình bị xem nhẹ, nhanh tay đoạt lấy tờ tạp chí trong tay Lôi Thiếu Đằng.

Lôi Thiếu Đằng thở dài, nhìn lên, bắt chốt bắt được một bóng hình xinh đẹp ở gần cửa, vẻ mặt trở nên phức tạp, tiếc túc trả lời có lệ với Ngải Phù:

“Ngải Phù, anh nói thật. Dáng người em rất đẹp, mặc quần áo gì cũng hợp.”

“Ha ha... Vậy em quyết định mặc cái này.” Ngải Phù cười duyên bá lối cỗ Thiếu Đăng, định chu môi hôn lên mặt hắn.

Lôi Thiếu Đăng mất tự nhiên đẩy cô ra, đè thấp giọng: “Ngải Phù, đừng náo loạn, chị em về rồi.”

Mân Huyên đi vào phòng khách, nhìn thấy hai thân ảnh quần quít trên sô pha, cô coi như không thấy, không chút do dự xoay người lên lầu, vừa bước được mấy bậc thang, chợt nghe thấy mấy câu nói châm chọc khiêu khích.

“Chị ta trở về thì sao? Em cùng bạn trai thân thiết ở đâu cũng không liên quan gì đến chị ta.” Ngải Phù kiêu ngạo nói, quắc mắt về phía cầu thang, đắc ý cười lạnh.

Chị ta vẫn là cô công chúa được mọi người chiều chuộng sao? Không, nhiều nhất bây giờ chị ta chỉ có thể coi là kẻ đáng thương được nhà Lăng Ngải Phù cô thu nuôi mà thôi.

Trước đây Thiếu Đăng bị Lăng Mân Huyên chiếm lấy, cô chỉ còn biết len lén nhìn Thiếu Đăng từ xa. Cô chán ghét Mân Huyên, vô cùng chán ghét chị ta.

Cô thường thầm oán hận trời đất bất công, vì sao, cùng một họ Lăng, Lăng Hồng Huyên từ lúc sinh ra đã được hưởng những thứ tốt nhất, mà cô, Lăng Ngải Phù chỉ có thể hèn mọn theo phía sau bọn họ, còn suốt ngày bị Lăng Mân Huyên cười nhạo là: “Cái đuôi chán ghét.”

Cô không ngừng nguyễn rủa chị ta, ông trời dường như cũng nghe thấy tiếng cô. Cha Lăng Mân Huyên, cũng là bác cô, cầm dao giết người, cục diện hoàn toàn đảo ngược, Lăng Mân Huyên thành hai bàn tay trắng, mà cô, từ kẻ bị người cười nhạo là cái đuôi lại thành thiên kim tiểu thư.

Sau khi gặp chuyện không may, ba ba muốn Lăng Mân Huyên về ở, bị cô phản đối kịch liệt, nhưng vô dụng, Lăng Mân Huyên vẫn vô tư bước vào.

Lúc ấy cô tuy còn nhỏ, nhưng không còn ngây thơ, Lăng Mân Huyên ở bên cạnh như nhắc nhở cô, cuộc sống giàu sang phú quý này, đều là cướp của kẻ khác, nói không chừng có một ngày sẽ bị Lăng Mân Huyên cướp lại.

Vì thế, cô nghĩ ra mọi biện pháp khó dẽ, nhục nhã chị ta, thật may mắn vài ngày sau, Lăng Mân Huyên rời đến cô nhi viện, từ đó không có chút tin tức, cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu cuộc sống thật sự của một thiên kim tiểu thư.

Nhưng, ba năm trước đây, ngay khi cô nghĩ, đời này sẽ không gặp lại Lăng Mân Huyên là lúc, chị ta lại xuất hiện trước mặt cô. Lần này cô phát hiện, mình, vô cùng chán ghét nhìn khuôn mặt đó. Sự tồn tại của Lăng Mân Huyên, lại một lần nữa làm bùng lên sợ hãi trong nội tâm cô.

Chương 19: Buông tay

Cô lo được lo mất, âm thầm quan sát Lôi Thiếu Đằng cùng Lăng Mân Huyên một thời gian, xem hai người còn lưu lại chút tình ý xưa cũ nào không, cuối cùng, cô mới thoảng an tâm, từ ba năm trước đây tới tận bây giờ, Thiếu Đằng vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với Mân Huyên, như đã sớm đem chuyện trước đây quên không còn một mảnh.

Cứ như vậy, cô vẫn xem Lăng Mân Huyên không vừa mắt, mỗi lần thấy khuôn mặt đó xuất hiện trước mặt, lòng lại sinh ra cảm giác chán ghét.

Lăng Mân Huyên, đứa con gái của kẻ giết người đó, căn bản không xứng cùng vào một đại học với cô, cũng không xứng được hít thở dưới cùng một mái nhà với cô, cùng hưởng thụ cuộc sống thoải mái như cô.

Càng làm cô tức giận chính là, Lăng Mân Huyên dường như không rõ thân phận ăn nhờ ở đậu của mình, hơn nữa còn không nịnh nọt lấy lòng cô, luôn luôn ra vẻ ta đây cao quý lắm.

Ở trường, Lăng Mân Huyên dựa vào thiên kim của Giản thị tập đoàn, nên coi tất cả mọi người ở Lăng gia không ai ra gì.

Từ ngữ bén nhọn của Ngải Phù cắt vào tai, Lăng Mân Huyên quay đầu nhìn về chỗ đó, bất ngờ lại thấy một ánh mắt khác thường.

Cô không dám đứng đực ở chỗ đó, nhanh chóng lén lẩn, đột nhiên phát hiện tim đập nhanh kinh hoàng.

Cô liều mạng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhăn nồng bừng, sao có thể như vậy, Lăng Mân Huyên, tinh táo lại, không thể ôm bắt cứ ảo tưởng gì với anh ta.

Ba năm, mày đợi hắn ba năm, nhưng kết quả là gì, mỗi lần Ngải Phù châm chọc cười nhạo, anh ta chỉ lạnh nhạt thở ơ đừng nhìn.

Thiếu Đằng là người thừa kế tập đoàn tài chính Lôi Thị, thời gian cô còn ở cô nhi viện, anh ta cùng Ngải Phù đính hôn dưới sự đồng ý của hai nhà, bọn họ hiện tại là vị hôn phu của nhau. Cô đau đớn cười, mình hai bàn tay trắng, không có gia thế hùng hậu tài lực, không có quần áo đắt tiền, châu báu quý giá, lại còn được thừa kế danh hiệu “Con gái kẻ giết người”, anh ta không có khả năng liếc nhìn tới cô.

Nên, tốt nhất, cắt hết toàn bộ hy vọng đi thôi. Với Lôi Thiếu Đằng, cô không thể ôm ảo tưởng xa vời gì, cô cần phải buông tay.

Cô thở dài, vất ba lô lên ghế, phát hiện chính mình có chút khát nước. Cô mới từ lâu một trốn lên, không thể xuống đó, may mà lâu hai cũng đầy đủ mọi thứ, cô quyết định ra hành lang rót nước uống.

Chậm rãi ra khỏi phòng, đến hành lang, cô giương mắt nhìn thấy một thân ảnh tà tà dựa vào tường, cô thấy căng thẳng, phản ứng đầu tiên là xoay người trở về phòng.

“Mân Mân!” Tiếng gọi tràn ngập thân thiết, bước chân của cô khựng lại. Tiếng gọi thân thiết này quá mức quen thuộc với cô, giống như thuộc về quá khứ mười mấy năm trước đây, nháy mắt chui vào lỗ tai cô.

Chương 20: Đâm trúng chỗ đau

Cô hít sâu một hơi, thu lại cảm xúc trên mặt, đột nhiên xoay người: “Lôi thiếu gia, xin hỏi anh có việc sao?”

“Mân Mân, có cần phải khách sáo như vậy với anh không?” Thiếu Đăng cười khổ một chút, chậm rãi tiến về phía cô vài bước. “Anh có chuyện muốn hỏi em.”

“Tôi nghĩ tôi không có gì có thể giúp được anh.” Cô nhếch môi, theo bản năng lùi về phía sau vài bước, “Chắc chắn tại ngôi biệt thự anh từng đến vô số lần này, anh rõ như lòng bàn tay. Còn nữa, anh có thể đi hỏi vị hôn phu của mình, tôi nghĩ cô ấy sẽ rất vui.”

Vừa nói xong, cô liền ngưng bất, cô sao vậy, lời nói sắc như dao kia từ miệng cô mà ra ư? Khẩu khí như vậy quả thực toát ra mùi giấm chua nồng đậm.

Lôi Thiếu Đăng tựa hồ cũng nhận ra, vui sướng bước nhanh đến gần cô. “Mân Mân, thực lòng em cũng để ý chuyện giữa anh và Ngải Phù đúng không? Mấy năm nay, em đối xử với anh vẫn lạnh...”

Giờ đây cô như con nhím xù lông nóng lòng muốn bảo vệ mình, sợ hắn biết chân tướng sẽ nói cho Ngải Phù, sau đó cùng nhau hung hăng cười nhạo cô, nên chưa đợi hắn nói xong, cô đã cắt ngang.

“Lôi thiếu gia, tôi nghĩ là anh đã hiểu lầm chuyện gì đó. Chuyện của chúng ta đã sớm thành quá khứ, hiện tại cả hai ta thành người trưởng thành rồi. Anh là vị hôn phu của Ngải Phù, mà tôi, là chị họ của cô ấy, tôi hy vọng anh có thể hiểu rõ chuyện này.”

Lôi Thiếu Đằng bị ngôn từ sắc bén của cô trách móc, tim đập thình thịch nhìn cô, nhất thời không biết nên nói cái gì, một lát sau, hắn mới thấp giọng nói: “Mân Mân, thực sự em không có chút cảm giác gì với anh sao? Có lúc anh nhận thấy ánh mắt em đang nhìn anh...”

“Thật có lỗi, hiện tại trong mắt tôi, anh chỉ là người bạn thưở bé, không có ý gì khác. Huống hò, tôi đã có người mình thích.”

Cô lại ngắt lời hắn, cố gắng bình tĩnh, hai tay hơi nắm chặt. Trời mới biết, lời nói trái với lương tâm như vậy, phải gom hết bao nhiêu dũng khí mới dám thốt ra.

“Là kẻ cùng một chỗ với em tôi hôm qua đi?” Hai hàng lông mày của Lôi Thiếu Đằng hơi nhăn lại, giọng nói đề cao như chất vấn.

“Trước đây em vẫn không gặp gỡ bạn trai...”

Lời hắn như lưỡi dao đâm trúng chỗ đau của cô, cô căm mô, lạnh lùng: “Lôi Thiếu Đằng, gần đây tôi có gặp gỡ ai cũng không liên quan tới anh. Đúng, trước đây tôi không có bạn trai, nhưng không có nghĩa hiện tại không có. Chẳng lẽ trong mắt anh, tôi là cô gái không có người để mắt tới?”

“Thật ra anh...” Lôi Thiếu Đằng vội vàng muốn giải thích gì đó, mới nói như thế, đã nghe thấy tiếng gọi yếu ớt của Ngải Phù, “Thiếu Đằng, anh ở đâu? Em chuẩn bị xong rồi, có thể xuất phát, lái xe Tiểu Khả đang ở ngoài chờ chúng ta. Thiếu Đằng...”

Phòng ngủ của Ngải Phù ở lầu ba, tiếng giày cao gót chậm rãi vang lên chứng tỏ chủ nhân của nó đang xuống cầu thang. Chỗ bọn họ đang đứng lại gần cầu thang như vậy, đến lúc bị Ngải Phù phát hiện, với cá

tính của cô ta, không cần biết bọn họ nói gì, chắc chắn sẽ làm ầm lên.

“Mân Mân, ngày khác chúng ta nói chuyện.”

Tiếng giày cao gót càng lúc càng gần chỗ reo tảng hai, Lôi Thiếu Đăng nói xong, mắt đầy hàm ý nhìn cô, mới bước ra ngoài.

Cô run sợ, từ sáng sớm nay thái độ của Lôi Thiếu Đăng với cô đã thay đổi một trăm tam mươi độ. Vì sao lại thay đổi đột ngột như thế?

Chương 21: Hai cuộc điện thoại

Mân Huyên đứng dậy, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, gần chín rưỡi, đã đến lúc ăn tối.

Cô buông bút, thoái mái vươn vai một cái, rồi mở cửa phòng, nhẹ bước ra ngoài.

Lúc đi xuống lầu, phòng khách vẫn vắng lặng như mọi hôm, nhà chủ thường dùng bữa lúc tám giờ. Cô biết dì và Ngải Phù nhìn cô không vừa mắt, ba năm nay vẫn luôn tránh đi, cố gắng hết mức không xuất hiện trước mặt hai người họ.

Võ vỗ cái bụng lép xẹp, không khỏi bước nhanh đến phòng bếp sau biệt thự, bữa trưa nay phải ngồi cùng Doãn Lạc Hàn, hoảng sợ cùng chột dạ khiến cô đứng ngồi không yên, căn bản vẫn chưa có gì vào bụng.

Sờ soạng cửa phòng bếp tìm nắm đấm cửa, nháy mắt đèn bật sáng cả gian phòng, cô mở tủ lạnh, lấy ra trứng gà cùng mì gói mới mua ở siêu thị hôm qua, tự mình làm một bữa tối đơn giản.

Cô tuy ở biệt thự, nhưng thực tế cô vẫn như sống một mình, một mình ăn cơm, một mình ngủ, một mình học bài. Cả nhà thúc thúc cố tình coi cô như không, cô sớm tập mãi thành thói quen. Nếu không phải vì sơ ba ba phiền lòng, cô tuyệt không bao giờ bước vào nơi này.

Nhẩm tính thời gian, một ngày như vậy nhiều không đếm xuể, còn mấy tháng nữa cô sẽ tốt nghiệp, số tiền tích góp mấy năm vất vả làm công cũng đủ để cô ra ngoài thuê một gian phòng nhỏ, sống tự lập. Về phần ba ba, cô sẽ viện cớ ra ngoài ở cho gần nơi làm việc.

Chuông di động vang lên, cô lấy di động trong túi ra xem, nhìn chữ trên màn hình, là Chỉ Dao.

“Mân Mân, sang mai cậu không có tiết đúng không?”

“Ừ, sao vậy?”

“Trùng hợp sáng mai tớ cũng không phải đi học, cùng tớ đi shopping, thế nào?”

“À, tớ....” Cô vỗ trán, đột nhiên thấy hơi đau đầu.

Mỗi lần Chỉ Dao cùng cô đi shopping, luôn tiêu một đống tiền mua quần áo hàng hiệu cùng đồ trang điểm, cũng sẽ đưa cô mấy bộ.

Cô biết Chỉ Dao đau lòng cô phải làm công bên ngoài, quần áo đơn giản chỉ mua ở cửa hàng tiện ích. Chỉ Dao luôn tìm được dịp hẹn cô đi dạo phố, mua sắm, tiện thể tặng mấy thứ cho cô.

Cô từng thử từ chối, vì không muốn người ngoài nói ra nói vào, cho là cô nhảm vào tiền của Chỉ Dao. Nhưng Chỉ Dao luôn nắm rõ tính tình cô như lòng bàn tay, tìm đủ mọi lý do bắt cô nhận.

Kỳ thật, những bộ quần áo hàng hiệu Chỉ Dao đưa, cô chưa từng mặc một lần, chỉ cất kĩ trong tủ. Mỗi lần mở tủ nhìn thấy, lòng cô như có dòng nước ấm chảy qua, tuy cô chỉ là một đứa trẻ mồ côi, nhưng lại có một người bạn nhiệt tình tốt bụng như vậy, cũng đã cảm thấy mãn nguyện.

“Được rồi, cứ quyết định như vậy, sang mai tớ sẽ lái xe đến đón cậu.”

Đang lúc cô còn ngây người, Chỉ Dao đã nhanh tay cúp điện thoại, cô thở dài, lúc đem di động bỏ vào túi, chuông lại vang lên lần nữa.

Cô vui vẻ, vội vàng ấn nút nghe, không đợi bên kia mở miệng, nói trước: “Chỉ Dao, đột nhiên tớ nhớ ra ngày mai có việc bận, không thể cùng cậu...”

Nói một nửa, cô chợt cảm giác thấy đầu dây bên kia im lặng một cách quỷ dị, không phải Chỉ Dao, vậy là ai đây?

Chương 22: Phỏng đoán mục đích

Thứ yên tĩnh quỷ dị như hàn băng chậm rãi lan ra từ đầu dây bên kia.

Ngay khi cô định chuẩn bị hỏi đồi phuơng, bên kia đã truyền tới thanh âm lạnh lùng trầm thấp. “Đừng quên chuyện đã hứa, chín rưỡi sáng mai.”

Giọng nói này là... Cô còn chưa kịp phản ứng, đồi phuơng vừa nói xong đã cúp điện thoại, nghe bên tai truyền đến tiếng tút tút, cô chợt nhớ ra chủ nhân giọng nói kia là ai.

Chắc chắn là Doãn Lạc Hàn sợ ngày mai cô thất hứa, cố ý gọi điện đến nhắc nhở cô, nhớ đến việc hắn cường thế bức bách ở nhà hàng, như sớm đoán được mọi ý nghĩ của cô, trong lòng sẽ không ngừng bốc hỏa.

“Cạch” một tiếng, cố sức khép lại di động, mơ hồ, cô dường như có dự cảm xấu, tên kia tìm cô tuyệt đối không có chuyện gì tốt.

Trước mắt thoảng chốc rạng người, nói không chừng vì hắn phong lưu quá, lại sờ vị hôn thê Chỉ Dao biết, nên mới đi tìm cô bàn bạc cách giấu diếm đi.

Mỗi lần đọc báo là lại thấy tin tức tổng tài tập đoàn Đường Thịnh Doãn Lạc hàn ăn chơi trác tiáng chình ình ngay trang đầu, Chỉ Dao sao lại có thể coi trọng tên ăn chơi thành tính này?

Xem ra chỉ có một đáp án, hôm nay đế ý ở nhà hàng, tên kia đóng kịch quá đạt, đeo bộ mặt nạ ôn nhu

săn sóc che đi gương mặt thật lãnh khốc lạnh lùng, Chỉ Dao ngày thơ đơn thuần căn bản không phải là đối thủ của hắn, dễ dàng đem Chỉ Dao nắm trong lòng bàn tay, cuối cùng hoàn toàn tin tưởng tất cả lí do bào chữa của hắn.

Cô khinh thường nhếch môi, nếu ngày mai hắn muốn cô giúp giấu diếm mấy tin tức kia trước mặt Chỉ Dao, cô tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Nghĩ như vậy, tảng đá trong lòng được buông xuống, tắt điện, thoái mái bước ra phòng bếp. Tâm trí cô lúc này hoàn toàn quên mất chuyện kinh khủng sáng nay, một lòng chỉ nghĩ đến việc ngày mai phải ứng đối như thế nào với tên cuồng vọng tự đại kia.

*

Ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao chọc trời trước mắt, Mân Huyên thấp giọng thở dài, nhẹ nắm chặt tay, âm thầm trấn an chính mình, Doãn Lạc Hàn là nhân vật khó chơi, trưa hôm qua ở nhà hàng cô đã lĩnh giáo qua, hôm nay gặp mặt, cô nhất định phải dùng hết tinh thần quyết không để chuyện trưa qua lặp lại.

Đã quá giờ đi làm, đám người thưa thớt, nhưng sự xuất hiện của cô vẫn thu hút không ít ánh mắt chú ý trong đại sảnh.

Tuy chỉ như một sinh viên bình thường mặc áo sơ mi cùng quần bò, vô hình chung lại toát ra loại khí chất đặc biệt không giống bình thường. Dáng người cao ráo cân xứng, mái tóc hơi rám nắng cùng làn da bạch ngọc không tỳ vết càng thêm chói mắt, chiếc quần bò ôm sát đôi chân thon dài, đôi môi hồng phấn mím lại kiên định. Nhưng thứ hấp dẫn ánh mắt người khác nhất lại là đôi mắt như nước toát lên vẻ cờ trí tự

tin.

Mân Huyên không để ý ánh mắt kinh diễm kia, giờ phút này, đầu óc cô chỉ nghĩ đến việc đối phó Doãn Lạc Hàn thế nào. Cô đi thẳng tới trước mặt lỗ tân, lịch sự hỏi: “Tiểu thư, tôi muốn gặp Doãn Lạc Hàn một chút.”

Lời vừa nói ra, tất cả ánh mắt kinh ngạc chợt biến mất, bốn phía vang lên tiếng cười nhạt, thì ra cô gái bẽ ngoài thanh lãnh cũng đến tìm tổng tài Doãn Lạc Hàn.

Chương 23: Thủ thất bại

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?” Cô gái trước bực lẽ tân không thèm ngẩng đầu lên, tiếng nói như cỗ nặn mà ra. Những nữ nhân bụng đầy toan tính, chỉ tên tổng tài năng nặc đòi gấp, mỗi ngày cô gặp phải đến mười mấy người.

“Có, hôm nay hẹn lúc chín rưỡi.” Mân Huyên vội vàng trả lời. Cô tinh tường biết vẻ khinh thường trong giọng nói của cô gái trước mặt ẩn chứa cái gì, nhất định đã đem cô ném vào hàng ngũ mấy kẻ luôn nhân cơ hội bám vào Doãn đại tổng tài của bọn họ kiếm chút tiền thừa đi.

Cô gái lẽ tân vẫn không ngẩng đầu, bắt đầu lật xem giấy ghi lịch trình, không đầy hai phút sau, đã nghe thấy tiếng xin lỗi đầy mỉa mại: “Thực xin lỗi, tiểu thư, không tìm thấy thời gian cô hẹn trước.”

Mân Huyên hơi sững sốt, vội vàng nói: “Không thể nào, là tổng tài của các vị gọi điện thoại nói thời gian cho tôi, tôi mới đến.”

Lẽ tân vẫn không nói gì, ngẩng đầu dùng một loại ánh mắt hoài nghi nhìn cô.

Không muốn giải thích vô vị thêm, Mân Huyên hơi mím môi, xoay người bước đi, tên kia có ý gì, ngày hôm qua ở nhà hàng Ý hẵn bắt cô tới đây, hôm nay cô vất vả mới bắt xe bus tới được, lại không được gặp hắn.

Nếu như vậy, cũng không thể trách cô nuốt lời. Chỉ cần nghĩ đến việc không phải nhìn thấy tên cuồng vọng khó chơi kia, thần kinh vẫn buộc chặt nhất thời nói lỏng. Cô vui vẻ bước ra ngoài, đúng lúc đó, lại đụng phải một thân ảnh vội vàng đi tới.

“Lăng tiểu thư!” Nghe thấy có người gọi tên mình, Mân Huyên theo bản năng nâng mắt nhìn lên, Từ Bang thở phì phò, bước nhanh đến đứng cách cô một thước.

“Hô... May quá... May mà tôi chạy đến. Tống tài để sáng nay tôi chờ cô ở đại sảnh, tôi vừa tiễn một vị khách quan trọng, mới rời đi, để cô đợi lâu.”

“Không sao... Cũng may...” Nhìn Từ Bang đột ngột xuất hiện, Mân Huyên lắp bắp nói, thì ra Doãn Lạc Hàn để trợ lý chờ cô ở đại sảnh.

“Lăng tiểu thư, đi bên này.”

Từ Bang không dừng lại, vội vàng nghiêng người dẫn cô đến thang máy.

Muốn trốn cũng trốn không xong, cô thở dài, cuống quít theo Từ Bang vào thang máy.

Từ Bang ăn nút tầng ba mươi năm, nhìn con số liên tục thay đổi trên đầu, Mân Huyên chần chờ một hồi, mới thử hỏi: “Từ trợ lí, anh có biết hôm nay tổng tài các anh tìm đến tôi có chuyện gì không?”

“Thật xin lỗi, Lăng tiểu thư, tổng tài chỉ nói tôi đón cô, còn chuyện gì cụ thể, tôi cũng không rõ ràng.” Từ Banh ăn nói cẩn thận, dường như mấy câu nói kiểu này anh ta đã nói vô số lần. Trợ lí của Doãn Lạc Hàn quả nhiên là người khôn khéo giỏi giang.

Không lấy được thông tin gì, Mân Huyên chán nản cúi đầu nhìn đôi giày dưới chân. Hôm nay cô cố ý xin nghỉ ở cửa hàng bánh đi đến đây, chính là muốn đem sự tình nói cho rõ ràng, không để hẵn lại dùng chuyện đêm đó đến uy hiếp cô.

Đinh một tiếng, cửa thang máy mở ra, cô theo sau Từ Bang đi ra, nháy mắt bước trên sàn nhà lát cẩm thạch. Ấn tượng đầu tiên về tầng ba mươi năm là rộng mở khí khái, nhưng giờ phút này sao còn tâm trạng ngắm nghía thưởng thức.

Từ Bang đi đến một gian phòng, đẩy cửa ra, nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, nghiêng người mời Mân Huyên vào. “Tổng tài đang họp, mời cô đợi ở phòng tổng tài năm phút, lát nữa tổng tài sẽ đến.”

Chương 24: Con số trên trời

Đây là tầng cao nhất của tòa nhà, văn phòng rộng lớn lấp màu đen trăng làm chủ đạo, bên trên trải thảm dày, dẫm lên không một tiếng động, mềm mại thoái mái.

Mân Huyên đang cúi đầu lơ đãng nhìn dưới chân, bất chợt bị một hơi thở xa lạ, lạnh buốt thổi vào lưng, theo bản năng quay người lại, thiếu chút nữa đập vào một thân ảnh cao lớn.

“Anh, anh... Anh xuất hiện lúc nào?” Mân Huyên hoảng sợ, người này là oan hồn sao, vào cũng không một tiếng động.

“Tôi nghĩ tôi xuất hiện cũng không đáng sợ như vậy chứ?” Doãn Lạc Hàn hơi nhíu mày, nhìn chằm chằm dáng vẻ đề phòng của cô.

Mân Huyên lấy lại bình tĩnh, cố gắng nói: “Doãn đại tổng tài, anh tìm tôi đến, chắc không vì chuyện nhảm chán là rốt cuộc tôi có sợ anh hay không đúng không. Có chuyện gì cứ đi thẳng vào vấn đề.”

“Đương nhiên.” Doãn Lạc Hàn nhún nhún vai, chậm rãi đi đến cạnh bàn làm việc, để đống văn kiện đang cầm trên tay xuống, tùy tay cầm lấy một túi đựng hồ sơ màu nâu, đặt trong tay ngắm nghía.

“Tôi nghĩ em hắn là rất có hứng thú nhìn thứ này.”

“Bên trong là gì?” Mân Huyên chớp chớp đôi mắt nghi hoặc, nhìn thứ trong tay hắn, không biết có cái gì.

Doãn Lạc Hàn tà tà tựa vào bàn, mím môi không nói gì, đôi mắt thâm trầm hơi lóe lên, giơ bộ hồ sơ màu nâu lên, ý bảo cô đến xem.

Chân cô bất giác bước về phía hắn, tiếp nhận túi hồ sơ. Cô thật tò mò bên trong có gì đến mức đáng để hắn muốn cô tới gấp hắn.

Bên trong có mười sáu tờ giấy to kích thước khác nhau, cô bỏ ra xem qua một lượt, nháy mắt trở nên ngây dại, sau đó chưa từ bỏ ý định, đọc lại lần nữa, đến khi nhìn đi nhìn lại chữ kí phía dưới, cả người như bị sét đánh, chôn chân đứng ở đó.

“Này, điều này sao có thể... Bốn năm trước ba ba còn trong ngực, tôi không tin... Đây không phải sự thật...”

Cô không dám tin lắc mạnh đầu, mồ hôi lạnh túa ra. Ba ba... Bốn năm trước ba ba thế nhưng thiếu Doãn Lạc Hàn tới ba trăm vạn, hơn nữa... hơn nữa trên giấy viết rành rành, để con gái Lăng Mân Huyên thay thế cha mình hoàn trả số tiền này. Trong năm nay.

Nháy mắt tờ giấy trong tay bị đoạt đi, bên tai vang lên thanh âm lạnh lùng mà trầm thấp: “Là thật hay giả, nhìn chữ kí viết tay này, tôi nghĩ em rõ ràng hơn tôi. Còn vì sao phụ thân em nợ tôi ba trăm vạn, em nên hỏi phụ thân mình. Tóm lại, hiện tại còn vài ngày nữa là đến hạn hoàn trả số tiền này.”

Ba trăm vạn mà với kẻ còn đang ngồi ghế trường như cô mà nói, quả thực là con số trên trời. Mấy năm nay, cô liều mạng làm việc, chi phiếu tích góp từng ly từng tí, nhưng chắc chắn chỉ như muối bỏ biển.

Cô cố trấn định, liếm liếm môi, thì thào thương lượng: “Tôi, tôi không có nhiều tiền như vậy. Tôi còn là sinh viên, ba trăm vạn tôi không biết đào đâu ra. Hay là thế này, chi phiếu của tôi có ba vạn, tôi đưa trước cho anh. Còn mấy tháng nữa tôi sẽ tốt nghiệp, đợi đến khi tôi đi làm, từng tháng tôi sẽ trích hơn nửa phần lương trả anh.”

“Lăng Mân Huyên, tựa hồ em vẫn chưa nắm rõ tình huống.”

Doãn Lạc Hàn cười lạnh, giơ tay nắm cổ tay cô kéo về phía mình, bạc môi hé ra nụ cười chứa vài phần quỷ dị. “Tôi là thương nhân, chưa từng làm chuyện không có lợi. Nếu vài ngày nữa số tiền vẫn không được hoàn trả, tôi chỉ còn biết làm theo hợp đồng, từ năm nay, hàng năm tính thêm 50% lãi, đến khi phụ thân em ra tù...”

Hơi thở lạnh lẽo từ hàn phả vào mặt, cô kinh hãi giãy dụa khỏi tay hàn, cắt ngang: “Không cần nói nữa, rốt cục anh muốn thế nào?”

50% lợi tức, là một năm tăng thêm một trăm năm mươi vạn, cho dù đợi đến khi ba ba mãn hạn tù, không một xu dính túi, căn bản không thể trả nổi số tiền quá lớn như vậy.

Chương 25: Đưa ra hợp đồng

“Tôi không nghĩ thế nào.” Doãn Lạc Hàn lạnh lùng nhắc khéo môi, nắm chặt cổ tay cô, mang theo hơi thở nguy hiểm tiến gần mặt cô, “Tôi chỉ muốn thu lại ba trăm vạn kia, đơn giản vậy thôi.”

“Nhưng tôi đã nói rồi, tôi không thể có ngay số tiền lớn như vậy được. Đến tột cùng anh muốn làm gì, cứ nói cho rõ ràng, giấu đâu lòi đuôi như vậy không giống chuyện Doãn đại tổng tài nêu làm.”

Bị hắn nắm chặt cổ tay, cô có chút căm tức, trực giác nói cho cô người này rất nham hiểm, không chừng hắn đã điều tra hoàn cảnh của cô nhất thanh nhị sở (1), lại bức cô như vậy, tựa hồ vì mục đích khác.

Gương mặt tuấn tú của Doãn Lạc Hàn hiện lên nụ cười quỷ quyết, hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt phun hỏa của cô, “Chúng ta kí một hợp đồng thế nào? Nó có thể mang đến cho em ba trăm vạn, quan trọng là em có hứng thú nghe hay không.”

Nụ cười kia của hắn thật làm người ta nỗi cả da gà, cô cắn môi, nắm chặt tay, cổ gắt không đấm hắn một phát, “Nói đi.”

Hắn tà nghẽ nhìn cô, đôi mắt đen sâu thẳm tràn ngập châm biếm, thong thả nói: “Không thể chối cãi tôi có rất nhiều tình nhân, chỉ còn thiếu một tình phụ ấm giường, tôi nghĩ hắn em rất thích hợp.”

“Anh, anh nằm mơ.” Cô đột nhiên ngừng thở, cảm giác phẫn nộ vì bị nhục nhã tràn ngập lồng ngực, cô giãy dụa càng mạnh. “Anh buông ra mau. Nếu anh cần một ả tình phụ, tôi tin chắc đàn bà con gái sẽ đua nhau xếp hàng dài mặc anh lựa chọn...”

Hắn kéo mạnh một cái, cô không hề phòng bị loạng choạng ngã vào lòng hắn, mặt hơi đung vào khuôn ngực rắn chắc. Cô kêu đau “ưm” một tiếng, đã nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nói lạnh như băng.

“Tôi chưa bao giờ tốn quá nhiều thời gian vào một nữ nhân, tôi chỉ cho em một ngày suy nghĩ. Sau ngày mai, em phải nói đáp án cho tôi.”

Cô ngẩng đầu, đang định lên tiếng phản bác, đã bị hắn thô lỗ đẩy ra, còn chưa kịp phản ứng, thân thể liên tục lùi dần, ngã ngồi xuống sô pha.

Cô ngồi thẳng dậy trừng mắt nhìn hắn. Nếu ánh mắt có thể giết người, kẻ có khuôn mặt lạnh lùng tà ác trước mặt đã sớm bị cô giết hàng nghìn hàng vạn lần.

“Vì sao anh lại chọn trúng tôi?” Cô không nhịn được hỏi. Cô sẽ không ngu xuẩn đến mức tin hắn làm vậy vì coi trọng dung mạo mình, chắc chắn còn có nguyên nhân khác.

Hắn không kiêng nể gì đánh giá cô từ trên xuống dưới, lại nở nụ cười tàn khốc thêm chút ái muội, “Tôi ghét nhất kiểu nữ nhân đòi trói buộc, đến khi chia tay chỉ biết khóc sướt mướt, dây dưa không rõ. Mà tính cách của em, tôi đã điều tra qua, em là người thích hợp nhất làm tình phụ của tôi.”

Giờ phút này, cô như con mồi bị kẻ đi săn là hắn tùy ý đánh giá, nhất thời toàn thân không được tự nhiên. Thì ra hắn cần một tình phụ đến lúc hắn nhảm chán sẽ không khóc, không làm loạn, bình tĩnh mà chia tay.

Đáp án như vậy thật bất ngờ ngoài dự tính.

Chương 26: Hắn trừng phạt

“Không cần chờ tới ngày mai, hiện tại tôi có thể trả lời rõ ràng cho anh. Tôi không đồng ý...” Mân Huyền lạnh lùng kéo dài âm cuối, khuôn mặt nhỏ nhăn vì tức giận mà đỏ bừng lên.

“Không cần chắc chắn như vậy. Em từ chối như vậy là quá sớm.” Hắn nói đầy tự tin, không tiếng động bước về phía cô, “Tôi nói rồi, sau ngày mai mới là kì hạn tôi đưa ra, đến lúc đó em trả lời tôi cũng chưa muộn.”

“Anh không nghe thấy sao? Tôi nói rồi, tôi không đồng...” Cô thở phì phì tăng âm lượng, nhưng còn chưa nói xong chữ cuối đã bị hắn cúi người xâm chiếm môi, trực tiếp tách hàm răng cô ra, đem đầu lưỡi trơn tuột chui vào miệng cô, hút hết ngọt ngào của cô. Nụ hôn cuồng vọng mà mãnh liệt, tựa hồ đang đưa ra cảnh cáo với cô.

Thời gian chỉ ba mươi giây, cô còn chưa kịp đẩy hắn ra, ngay sau đó, hắn nhanh chóng tách cô ra, đứng thẳng dậy, trên cao nhìn xuống.

“Kỉ xấu honte của em làm người ta khó có thể chịu được.”

“Anh quá đáng!” Cô liều mạng chùi đôi môi bị hắn cắn đến sưng đỏ, muốn lau đi hương vị của hắn, lập tức đứng dậy, giơ tay phải định phát tiết lửa giận, còn chưa đụng được vào mặt hắn đã bị nắm chặt.

Cô tiến sâu vào đôi mắt thăm thẳm âm u, hắn thản nhiên cười lạnh: “Chưa từng có nữ nhân nào dám như vậy với tôi.”

Cô tức giận trừng mắt nhìn hắn, cỗ giây khỏi tay hắn. Bản chất người này như ma quỷ tà ác, có thể nghĩ ra việc bắt cô dùng thứ quý giá nhất đổi lấy tiền.

Đúng lúc đó, vang lên tiếng đập cửa đều đều, cặp mắt sắc lạnh âm u thủy chung khóa chặt trên người cô, hắn hơi hối nhếch môi.

“Tiến vào.” Cửa bị đẩy ra, Từ Bang xuất hiện trong phòng, trực tiếp nhìn Doãn Lạc Hàn, thanh âm có chút gấp gáp: “Tổng tài, lão gia đến đây. Trông lão gia rất tức giận, vì chuyện ngài điều cháu trai Chu Đổng đi, lão gia nói nếu ngài không rút mệnh lệnh, lão gia sẽ...”

“Ông ta sẽ không nhận tôi là con, từ nay cha con đoạn tuyệt quan hệ.” Doãn Lạc Hàn tiếp lời, “Những lời này ông ta đã nói vô số lần, lần nào tôi cũng hy vọng là thật.”

“Tôi thấy lão gia thực sự tức giận, đã nói ngài đang tiếp một vị khách quan trọng, sau đó để lão gia ở phòng hội nghị chờ ngài, phỏng chừng chờ không lâu nữa, lão gia sẽ xông vào đây.”

“Tôi đi gặp ông ta.” Doãn Lạc Hàn không nhanh không chậm nói, vô cùng thoải mái đút tay vào túi quần, không chớp mắt bước đến phía cửa, như hoàn toàn bỏ qua kẻ vẫn ngây ngốc đứng một chỗ- Lăng Mân Huyên.

Đi được nửa đường, hắn chợt xoay người, bắc môi cong lên ác ý.

Bốn mắt chạm nhau, cô không nhịn được rùng mình một cái, bộ Âu phục Italia màu đen phản quang may thủ công như giúp khí chất băng hàn kiêu ngạo của hắn bắn ra bốn phía, khiến cô cảm giác chính mình như con mồi nhỏ bé, một khi đã rơi vào cạm bẫy của hắn, sẽ không có cách nào thoát ra.

Chương 27: Kỳ hạn cuối cùng

Di động bất chợt vang lên, cô cúi người lấy ra, mượn cơ hội tránh đi ánh nhìn làm người ta ghê người kia, ngón ta đang định ấn nút nghe đã nhìn thấy tên người gọi trên màn hình, cứng lại.

Chỉ Dao hẹn cô sáng nay đi Shopping, nhưng cô còn vội đến chỗ Doãn Lạc Hàn, sáng sớm đã ra bắt xe bus. Giờ Chỉ Dao gọi điện thoại đến, nhất định vì đến nhà chú mà không nhìn thấy cô.

Nếu như bây giờ nghe điện, Chỉ Dao hỏi cô ở chỗ đâu, cô biết trả lời như thế nào. Chẳng lẽ nói đang đang ở văn phòng vị hôn phu của cậu sao? Trong mắt Chỉ Dao, cô mới gặp Doãn Lạc Hàn lần đầu tiên hôm qua, nói như vậy nhất định sẽ làm Chỉ Dao hoài nghi. Cô không nghĩ chỉ vì một kẻ như Doãn Lạc Hàn mà mất đi người bạn tốt Chỉ Dao, đành phải mặc chuông reo.

Qua mấy chục giây, cuối cùng di động cũng ngừng vang, cô nhẹ nhàng thở ra, vừa nhìn lên đã thấy đôi mắt u ám của Doãn Lạc Hàn hứng thú nhìn chăm chăm mình, chậm rãi cong khoe môi. “Là Chỉ Dao gọi điện đi. Sao em lại không nghe? Chẳng lẽ có tật giật mình?”

Biết rõ còn cố hỏi!

Cô trừng mắt nhìn hắn, thả di động vào túi, lạnh lùng đáp lại: “Doãn đại tổng tài, hình như anh đang nhầm lẫn gì đó, người có tật giật mình nên là anh mới đúng. Anh đề ra hợp đồng như vậy sau lưng Chỉ Dao không thấy xấu hổ sao? Còn nữa, tôi lặp lại, tôi quyết không đồng ý kí cái hợp đồng hoang đường kia, quyết không.”

Cô vừa nói xong, bước nhanh về phía cửa, không thể ở thêm một giây nào ở nơi này.

Hắn tà tà dựa vào cánh cửa, hoàn toàn không để ý lời cô châm chọc, tùy ý để cô đi qua, tiếng nói tà tú lại một lần nữa bay vào tai cô.

“Ngày mai là kì hạn tôi cho em, một khi qua kì hạn này, số tiền kia sẽ theo hợp đồng, thêm vào 50% lợi tức. Tiện thể nhắc em thêm một câu, cảm giác mới mẻ của tôi với phụ nữ qua rất nhanh, đến lúc đó cho dù em cầu xin tôi, tôi cũng quyết không liếc nhìn một cái.”

Cước bộ đến gần thang máy chợt khụng lại, xoay người nhìn về phía hắn, ánh mắt bắn ra căm tức phẫn uất, thật là kẻ tự cao tự đại đến cực điểm. Không chỉ vì tự tôn cùng kiêu ngạo của cô, thêm câu này của hắn, cô sẽ không bao giờ cúi đầu trước hắn.

Hắn thản nhiên liếc nhìn cô, con ngươi lạnh lùng gợn lên tia sáng quỷ dị, bước nhanh về hướng phòng họp.

Thè lưỡi về phía hắn, cô cất bước đi vào thang máy, vừa ấn vào nút xuống tầng, chợt nghe thấy một trận quát to.

“Doãn Lạc Hàn, đồ xú tiểu tử này, nói là gặp vị khách quan trọng nào, hóa ra là hẹn hò cùng nữ nhân. Mày nói xem, mày đường đường là tổng tài Tập đoàn Đường Thịnh, cứ dây dưa không rõ với nữ nhân, cả ngày lén mặt báo,

Mày thực sự là đem nét mặt già nua của tao mất hết!...”

Thanh âm sắc bén xem ra vang ra khắp cả tầng ba mươi năm, vị lão gia trong miệng Từ Bang, phụ

thân Doãn Lạc Hán thật đúng là nhân vật lợi hại.

Chương 28: Hai thế giới

Mân Huyên chạy chậm xuống bậc thềm, xoay người nhìn lại nhìn tòa nhà cao chọc trời, giờ phút này, trong mắt cô tòa nhà kia có phần quá hiên ngang cao ngạo.

Tập đoàn Đường Thịnh là công ty đa quốc gia, rất nhiều người vì được làm việc nơi này mà thấy kiêu ngạo, vô cùng kiêu ngạo. Vô luận là tiền lương hậu hĩnh, hay đãi ngộ hấp dẫn, Đường Thịnh vẫn là nơi thu hút vô số ánh mắt.

Kỳ thực cô từng có ý nghĩ sau khi tốt nghiệp sẽ đến nơi này phỏng vấn.

Cô học khoa báo chí, ước mơ lớn nhất là được công tác ở một tòa soạn báo hoặc tạp chí, nhưng cô cũng biết ngành cô đang học hiện tại có rất ít đầu ra. Cô tính trước khi tìm được nơi làm việc theo đúng chuyên môn, sẽ bằng nỗ lực của mình kiếm một công việc nhỏ trong Đường Thịnh, làm tạm thời, kiếm một ít phí sinh hoạt.

Nhưng hiện tại, cái ý tưởng đó đã bay mất tăm mất tích, cô bối rối, hành động hôm nay của Doãn Lạc Hàn thật làm cô đau đầu. Cô tin chắc dù sau này cô chỉ làm con sâu con kiến dưới trướng hắn, hắn cũng tuyệt không để cô hưởng thụ một ngày yên lành, nên chẳng bằng hiện tại quên luôn ý niệm kia đi.

Nhớ tới số nợ ba trăm vạn, tận ba trăm vạn, giống như tòa núi đặt nặng lên vai cô, đến mức cô không thể hô hấp. Cho dù bán cả người cô, cũng không được đến mức ấy. Cô ủ rũ nhìn xuống, không mục tiêu đi về phía trước, bất tri bất giác đã qua vài con đường.

Tiếng còi ô tô đột nhiên vang lên bên trái, cô lùi sang lối đi bộ vài bước, không ngờ tiếng còi lại vang lên lần nữa, hơn nữa còn liên tiếp mấy lần, sau đó nghe thấy thanh âm mềm nhẹ.

“Mân Mân!”

Cô run lên như bị điện giật, quay mặt đi, xe thể thao màu lam ngọc đỗ bên cạnh cô, cửa xe từ từ hạ xuống, mắt hắn dưới ánh mặt trời toát lên tia nhìn cao quý bức người.

Hắn cùng cô quả nhiên là hai người thuộc hai thế giới khác nhau, đã định sẵn mãi mãi không có khả năng ở cùng một chỗ, đáng tiếc phải mất thời gian ba năm, mới nhìn rõ điều này. Cô đột nhiên cười buồn.

“Mân Mân, chúng ta nói chuyện.” Chờ đến lúc cô hồi phục lại tinh thần, Lôi Thiếu Đằng đã bước xuống, chịu khó đến bên cô mở cửa xe.

“Tôi nghĩ tôi và anh không có chuyện gì cần nói trong lúc này. Thật xin lỗi, tôi còn bận bịu nhiều việc, đi trước.” Cô cứng rắn bắt buộc chính mình không liếc nhìn hắn, lướt qua cạnh hắn, bắt ngờ bị hắn nắm chặt tay.

“Mân Mân, em nói thật với anh, em vẫn làm thêm khắp nơi đúng không? Tên đàn ông cùng một chỗ với em không có tiền nuôi em sao? Nếu như vậy, em nói cho anh biết, anh có thể giúp em. Em có biết mỗi ngày nhìn thấy em vất vả làm thêm anh rất đau lòng.”

Ánh mắt hắn nhìn cô chan chứa nhu hòa, ngữ khí đầy thương tiếc. Một dòng nước ấm áp chảy quanh ngực, nói không cảm động là gạt người, nhưng đồng thời trong lòng cũng vang lên một giọng nói cảnh báo, cảnh báo chính mình. Hắn thuộc về Ngải Phù, tuy bình thường Ngải Phù ăn nói hà khắc độc địa với mình, nhưng dù sao cô ta cũng là em họ mình, quyết không thể tiếp tục quan tới Lôi Thiếu Đằng.

“Sao cơ? Lôi thiếu gia, nếu sự giúp đỡ của anh là muôn cấp tiền cho tôi, như vậy thật cảm ơn ý tốt của anh, tôi không thể nhận được. Đem tiền của anh cho những người thật sự cần đi.”

Chương 29: Khó như lên trời

Lôi Thiếu Đằng chậm rãi buông tay cô ra, cười khổ: “Mân Mân, em đang trách anh mấy năm nay vẫn lạnh lùng với em đúng không? Kỳ thật anh có nỗi khổ.”

Nhin khuôn mặt tuấn tú đang bối rối kia, Mân Huyên hờ lạnh một tiếng, “Chắc anh muốn nói, anh bắt buộc phải theo cha mẹ sắp đặt, đính hôn cũng là bất đắc dĩ, không phải anh tự nguyện chứ gì?”

“Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không? Anh sẽ đem sự tình từ đầu đến cuối nói với em.” Hắn kéo cửa xe, muốn thuyết phục cô lên xe.

“Thực xin lỗi, Lôi thiếu gia, tôi không có hứng thú nghe chuyện giữa anh và Ngải Phù. Tôi cũng không muốn biết.” Cô lạnh lùng từ chối hắn, bước tránh sang bên cạnh. Hắn lại nhanh chóng che trước mặt cô.

“Mân Mân, tuy em không có hứng thú nghe chuyện giữa anh và Ngải Phù, nhưng anh vô cùng hứng thú chuyện giữa em và tên nam nhân kia.” Ngực hắn pháp phồng, đôi mắt chăm chú nhìn cô, thốt ra câu nói đầy ẩn ý.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, người này rốt cuộc đang nói cái gì?

Cô định mở miệng nói, lại bị hắn chặn miệng: “Anh biết em lại định nói mình bận rộn nhiều việc. Em làm việc nửa ngày được bao nhiêu tiền, anh trả gấp mười lần.”

Cô kinh ngạc một chút, thăm nghĩ chắc hắn điên rồi, có tiền cũng không cần ném tiền qua cửa sổ như

vậy chứ, nhìn không được xem thường nhìn người trước mặt, xoay người đi nhanh về trước, nhưng Lôi Thiếu Đằng vẫn không tha, đuổi theo, chấn trước mặt cô.

“Hai mươi lần.”

Cô sững sốt ngược lên, nhưng không đáp lại, lắc mình sang bên phải. Hắn dường như đã sớm đoán trước, nhanh tay lẹ mắt chấn trước mặt cô.

“Ba mươi lần, anh trả gấp ba mươi lần.”

Cô sờ sờ mũi, thấy có chút dở khóc dở cười, “nam nhân kia” từ miệng hắn chỉ là nhân vật tưởng tượng cô bịa ra, vì không muốn dây dưa gì với hắn. Dù hiện tại cô có chút động tâm với tập tiền thù lao dày cộp kia, thì cũng không thể bịa ra chuyện cũ nào đó với một người trong tưởng tượng được.

“Anh trả gấp bốn mươi lần, hơn nữa hiện tại anh liền đưa cho em.” Thấy cô không nói gì, hắn lại nghĩ cô còn do dự chuyện tiền nong, vội vàng lấy ra một tập tiền nhét vào tay cô.

Nhin từng đồng tiền mới tinh trong tay, cô do dự không thôi, hết buông ra lại nắm chặt, nắm chặt lại buông ra. Nếu là trước đây, cô tuyệt đối sẽ không để ý đến những đồng tiền này, tự tôn của cô không thể chấp nhận việc ngồi mát ăn bát vàng.

Nhưng hiện tại, đã khác xưa, cô ngẩng đầu nhìn về phía đó, dù đã đi một đoạn xa, tòa nhà cao đến mây kia vẫn có thể nhìn rõ. Từng câu từng chữ trên tờ giấy cô vừa đọc, đều như in vào tâm trí, nội trong vài ngày phải gom góp ba trăm vạn. Ba trăm vạn, với cô, không thể ngờ, khó như lên trời.

Cô cần tiền, thực sự rất cần tiền...

Thấy cô không nói gì, Lôi Thiếu Đằng thò cơ lôi kéo cô vào xe mình, chờ cô ngồi lên đã vội vàng đóng cửa xe lại, ngồi lên chỗ tay lái, khởi động xe như sợ cô đột nhiên đổi ý.

Chương 30: Một lần nữa bắt đầu

“Anh muốn đưa tôi đi đâu? Chúng ta nói chuyện trong xe cũng được.” Cô theo bản năng hơi đè lên bàn tay đã đặt vào vô lăng của hắn. Dù sao hắn cũng là vị hôn phu của Ngải Phù, cô lại một mình gặp hắn, làm cô thấy như có tật giật mình.

Cô không hề muốn hắn mang cô đi những nơi công cộng, nhất là nhà hàng cao cấp, ra vào nơi đó đều là người của xã hội thượng lưu, chẳng may bị người quen nhận ra hắn là đại thiếu gia tập đoàn Lôi thị, rồi chuyện rơi vào tai Ngải Phù, dù cô có trăm cái miệng cũng nói không lại.

Lôi Thiếu Đằng nhìn lại cô, mù bàn tay từ từ cảm nhận được độ ấm của cô, cảm giác điện giật từ từ lan ra nơi hai người tiếp xúc. Cô nhận thấy ánh mắt nóng rực của hắn, vội vàng rút tay về.

“Không phải anh có chuyện muốn nói với tôi sao?” Cô cố lảng tránh hắn, quay mặt nhìn ra bên ngoài.

“Mân Mân, thật ra người anh thích vẫn đều là em, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa có được không?” Thanh âm mềm nhẹ của Lôi Thiếu Đằng chậm rãi rót vào tai.

Mân Huyên kinh ngạc quay đầu lại, những lời này cô đợi đã lâu, ngay khi cô sắp hết hy vọng, hắn lại đột nhiên nói như vậy, có ý gì? Đầu óc cô trống rỗng, không thể tự suy nghĩ.

Thấy cô ngây người không trả lời, hắn lại nghĩ cô không tin hắn, hai mắt ngập lo lắng, vội vàng nắm tay cô.

“Anh nói là sự thực, hãy tin anh. Anh không muốn đùa giỡn với tình cảm của em. Anh tính sau khi tốt nghiệp lập tức giải trừ hôn ước với Ngải Phù. Kỳ thực anh cùng Ngải Phù định hôn hoàn toàn do cha anh toan tính. Trước anh cực lực phản đối, cha anh lại lấy chuyện không chu cấp cho anh vào đại học đến bức bách anh. Hơn nữa các trưởng bối trong gia tộc cũng thay nhau khuyên răn, nói anh cứ đính hôn với Ngải Phù trước, đợi đến lúc tốt nghiệp đại học, chính thức tiếp quản Lôi thị, đến lúc đó nếu anh vẫn không thể thích Ngải Phù, có thể giải trừ hôn ước.”

“Còn mấy tháng nữa mới tốt nghiệp.” Cô nhìn thẳng vào hắn: “Ý của anh là, trước mắt anh vẫn phải duy trì loại quan hệ này với Ngải Phù, nhanh nhất cũng phải mấy tháng nữa mới có thể giải quyết.”

Hắn bị ánh mắt sắc bén của cô quét qua, có chút không biết làm sao, một lát sau, mới chậm rãi gật đầu: “Đúng vậy, nhanh nhất cũng phải mấy tháng. Chỉ cần em đồng ý cùng một chỗ với anh, mấy tháng sẽ trôi qua rất nhanh.”

Thì ra hắn không nói đùa khi nói bắt đầu một lần nữa, hắn muốn cô làm người tình bí mật của mình. Một bên vẫn duy trì hôn ước với Ngải Phù, một bên lại muốn cùng cô ở một chỗ.

Cô chỉ thầm ước có một tình yêu giản đơn nhưng trọn vẹn, không cần lén lút. Lòng tự trọng tuyệt không cho phép, lại thêm vụ hợp đồng tình nhân châm ngòi, giờ phút này, lửa giận vì bị nhục nhã không thể ức chế mà cháy bùng lên.

Cô cạy mạnh khỏi tay hắn, mắt bừng bừng lửa giận: “Lôi thiếu gia, hình như anh nghĩ sai rồi, tôi đối với anh không có tình cảm nam nữ. Chuyện giữa tôi và anh cùng lăm là trước đây...”

“Mân Mân, em không lừa được anh đâu.” Hắn nhíu mày, cắt ngang lời cô: “Suốt ba năm, ở Lăng trạch, tuy rằng em coi anh như người trong suốt, cũng ít khi nói chuyện với anh, nhưng ánh mắt em lúc lơ đãng luôn dừng trên người anh, anh biết em vẫn còn cảm tình với anh. Anh âm thầm quan sát em, biết em từng từ chối vài học trưởng theo đuổi, tuy rằng em không nói với anh, nhưng anh có thể cảm giác được, em cự tuyệt người ta, vì lòng em đã có một bóng dáng, em nhớ mãi không quên người đó, mà người đó chính

là anh.”

Chương 31: Không nên ảo tưởng

Nhất thời, cô không thể mở miệng phản bác hắn, trốn tránh nhìn ra ngoài cửa sổ, cô từng tự nhận là che dấu vô cùng tốt, không ngờ hắn đã sớm nhìn thấy.

Thấy cô không nói gì, Lôi Thiếu Đằng càng thêm tin tưởng, cầm tay cô lên. “Mân Mân, chúng ta quên tất cả những chuyện không vui đi được không, một lần nữa bắt đầu, anh sẽ bù lại...”

“Không, tôi không muốn.” Cô đột nhiên quay đầu lại, “Tôi thừa nhận ba năm qua tôi vẫn còn ôm một tia ảo tưởng không nên có, nhưng tất cả đều đã qua. Thứ đã bỏ lỡ, vĩnh viễn cũng không thể lấy lại.”

“Mân Mân, anh biết em còn giận anh, để anh giải thích.” Hắn cầm chặt tay cô, trong mắt lộ ra một tia khủng hoảng, “Chỉ cần em trở lại bên cạnh anh, anh sẽ làm tất cả mọi chuyện, người rời khỏi tên đàn ông kia đi, anh ta không thể mang lại hạnh phúc cho em. Nếu anh ta thật sự thích em, sẽ không để người con gái mình yêu bôn ba khắp nơi làm thuê.”

“Tôi hạnh phúc hay bất hạnh không phải do anh, hơn nữa anh cũng không có tư cách quản chuyện của tôi.” Cô vội vàng cướp lời hắn, dù sao chuyện này là cô lừa hắn.

Lôi Thiếu Đằng cúp mắt, do dự một lúc, “Em có biết ngày đó anh nhìn thấy dấu hôn trên cổ em khó chịu thế nào không? Anh thấy anh sai rồi, anh vẫn nghĩ chờ anh tốt nghiệp xong cùng Ngải Phù giải trừ hôn ước, sẽ giải thích hết với em, như vậy em vẫn chờ anh.”

Cô cắn môi, hắn để ý cô, kỳ thật trong lòng hắn vẫn có cô, cô nhận ra buồn bã cùng chua xót trong lời hắn nói, không phải cố ý ngụy trang, hư tình giả ý.

“Mân Mân, chúng ta bắt đầu một lần nữa được không?” Hắn nói cẩn thận, ánh mắt vẫn dán chặt vào người cô.

Cô cắn môi do dự, hắn thuộc về Ngải Phù, chỉ cần một ngày hắn không giải trừ hôn ước, hắn vẫn cứ thuộc về Ngải Phù, từ lúc ngồi vào xe, có một giọng nói vẫn cứ lặp đi lặp lại câu nói này bên tai cô, khiến cô hoảng sợ, cô không dám đáp ứng hắn.

Cô đột nhiên giằng khỏi tay hắn, đẩy cửa xe, bước như trốn chạy.

“Mân Mân, anh sẽ không ép buộc em, anh cho em một ngày suy nghĩ. Nhớ kỹ, anh sẽ vẫn chờ em.”

Hắn không đuổi theo, nhưng lời nói lại rõ ràng chui vào tai.

Một ngày, lại là “một ngày”. Vì sao hôm nay lại có tận hai người cùng nhắc đến từ này.

Cô bước như chạy về phía trước, càng không ngừng chạy, Doãn Lạc Hàn vừa mới dùng ba trăm vạn ép cô làm tình phụ của hắn, hiện tại Lôi Thiếu Đằng muốn cô gạt mọi người, âm thầm cùng hắn qua lại.

Cô chỉ là một cô gái bình thường, cũng khát khao có một người thật lòng muốn kết giao với mình, chẳng lẽ như thế cũng là điều quá xa vời sao?

Bất tri bất giác, vừa ngẩng đầu, phía trước đã là ngôi nhà màu trắng vừa quen thuộc vừa xa lạ. Vì tránh Ngải Phù cùng dì, bình thường tối đến cô mới về, ban ngày rất ít khi trở về, hiện tại đương nhiên cũng không muốn trở về.

Cô bước nhanh qua cửa lớn bằng sắt, tiến đến điểm dừng xe bus trước mặt. Ần ần, có một loại cảm giác cực kì bất an dần lan ra, cô chợt dừng bước, xoay người trở về.

Chương 32: Phong ba kéo đến (thượng)

Xuyên qua đại sảnh không một bóng người, cô bước nhanh lên cầu thang. Người nữ giúp việc đang quét cầu thang vừa nhìn thấy cô, trên mặt là ngạc nhiên cùng kích động. Cô lướt qua cô ta, đi đến phòng ngủ của mình. Vừa nhìn thấy cửa phòng ngủ mở toang, cô vội cuồng chân, chạy tới.

Thân ảnh Ngải Phù xuất hiện trong phòng cô, đang mặc một bộ váy Chanel mới nhất, xoay người trước gương, thỏa mãn ngắm nghía chính mình.

Làn váy tơ tằm điểm xuyết hoa văn n hình lá sen, toát lên vẻ lanh mạn, thiết kế tinh xảo mà độc đáo như vậy, Mân Huyền chỉ cần liếc mắt liền nhận ra đây là bộ váy tháng trước Chỉ Dao đưa cho cô. Lần đó đi mua sắm cùng Chỉ Dao, Chỉ Dao chọn được hai bộ váy khác nhau, đem một bộ cho cô.

Trở về, cô mặc bộ váy đi qua đi lại trong phòng. Đây là một mới nhất của năm, đương nhiên phải rất giá trị. Là con gái, cô cũng thích quần áo đẹp, nhưng cho tới bây giờ vẫn tự hiểu, căn bản mình không thể mua nổi những loại hàng hiệu như thế.

Trong số tất cả quần áo Chỉ Dao đưa, bộ này cô thích nhất, cô âm thầm tính mặc váy này đi dự tiệc đính hôn của Chỉ Dao.

Nghe được tiếng bước chân, Ngải Phù ngẩng đầu không chút ngượng ngùng liếc cô một cái, ngạo mạn lắc mông tiếp tục soi gương.

“Bộ váy này tôi xem cũng không tệ lắm, vừa nhìn đã biết là đứa bạn có tiền của chị đưa. Người chị chỉ hợp với mấy loại quần áo rẻ tiền, bộ váy này chỉ hợp với người có khí chất như tôi.”

Mân Huyên cắn môi không đáp lại, trước đây, cô từng phát hiện quần áo Chỉ Dao đưa cô cứ dần không cánh mà bay, hôm sau lại nhìn thấy Ngải Phù mặc thứ y hệt, mới biết thì ra Ngải Phù thửa lúc ban ngày cô không có nhà cầm đi. Cô không đi tìm Ngải Phù, không đổi mặt chất vấn, vì những thứ quần áo đó bình thường cũng không có cơ hội mặc, thêm nữa, dù nói thế nào, Ngải Phù cũng là em họ cô, đành phải mở một mắt, nhắm một mắt, kệ Ngải Phù thường xuyên lấy quần áo sang quý khỏi tủ.

Nhưng lần này khác, đây là bộ cô để ý nhất, thích nhất, cô bước vào, nhìn chăm chăm Ngải Phù chỉ lo soi gương kia.

“Thứ khác, em có thể tùy ý lựa chọn, nhưng cái này không được, chị không thể cho em.”

Thấy Mân Huyên có thái độ khác thường, dám cùng mình mặt đối mặt, cỗ ý khiêu khích, Ngải Phù bắt đầu tức giận.

Cô ta nhìn Mân Huyên, ánh mắt tràn ngập hèn mọn: “Chị có tư cách gì nói những lời này với tôi. Hiện tại chị ăn, mặc, dùng, tất cả đều của nhà tôi, tôi chỉ lấy một bộ quần áo của chị, chị cũng không đồng ý. Lắng Mân Huyên, chị phải xác định lại địa vị hiện tại của mình, cùng lăm chì là kẻ đáng thương được nhà tôi thu lưu mà thôi, đừng coi mình vẫn là đồ công chúa cao ngạo trước đây.”

“Chị...”

“Còn có, mặc kệ chị có đồng ý hay không, bộ quần áo tôi đã mặc trên người, chị nếu nói muốn, hiện tại có thể động tay cởi khỏi người tôi.”

Ngải Phù cười lạnh vài tiếng, tay dang rộng ra, ra vẻ chờ đợi cô đến cởi.

Chương 33: Phong ba kéo đến (hạ)

Chanel là nhãn hiệu nổi tiếng mà các phu nhân tiểu thư quyền quý tranh giành, Lăng Ngải Phù cô đương nhiên cũng muốn mặc hàng hiệu mới nhất ở trước mặt mọi người khoe ra một phen, nhưng bực mình là, mỗi lần chạy đến cửa hàng, cô đều chậm một bước, cuối cùng mới nghe được đối thủ âm thầm cạnh tranh cùng cô là đại tiểu thư tập đoàn Giản thị- Giản Chỉ Dao.

Mỗi lần tung ra sản phẩm mới, tổng giám đốc Chanel sẽ tự mình gọi điện thoại cho Giản Chỉ Dao, lô ra tin tức, mà Giản Chỉ Dao có thể nhận được loại đài ngộ này hoàn toàn nhờ vào vị hôn phu của cô ta, tổng tài tập đoàn Đường Thịnh – Doãn Lạc Hàn.

Cô cho rằng Chỉ Dao thường mua trước cô, vì âm thầm nghe Lăng Mân Huân cố ý xui khiến, nghĩ vậy, cô càng thêm thống hận Lăng Mân Huyên, muốn dùng tất cả những bộ quần áo trong tủ để phát tiết lửa giận cùng vũ nhục trong lòng.

Mân Huyên nắm chặt hai tay trước ngực, chậm rãi không tiến lên, vì cô không thể làm ra những chuyện như vậy, chỉ có thể hiện lên vẻ tức giận trên mặt. Ngải Phù châm biếm bĩu môi, nhắc đôi giày cao ba tấc bước qua cô.

Mân Huyên nhìn thấy đủ loại mảnh vải la liệt trên sàn, lại nhìn thấy trên giường một đống quần áo, này là...

Cô vội vàng cầm lên một chiếc, nhớ rõ đây là áo hàng hiệu Tuyết Phưởng, hiện tại cổ áo bị rách sâu xuống, nếu mặc lên người nhất định sẽ hở ngực. Một bộ khác còn khó coi hơn, vốn là bộ váy lịch sự tao nhã, hiện tại thành váy ngắn, hơn nữa còn thiếu vải đến mức chỉ đủ miễn cưỡng che đến mông. May bộ còn lại cũng bị sửa đến vô cùng thảm.

“Đều là hàng hiệu được thiết kế tỉ mỉ.” Mân Huyên khó có thể tin, tay run run, uất hận: “Ngải Phù, vì sao em lại sửa chúng thế này? Hơn nữa vất linh tinh như vậy, chứng tỏ em không định mặc, như vậy em lấy quần áo của chị...”

“Đúng vậy.” Ngải Phù nâng đầu, hai con mắt khinh miệt nhìn Mân Huyên, hào phóng thừa nhận, “Tôi nhìn qua quần áo của chị, mười bộ chỉ có một bộ tôi hài lòng, cuối cùng mặc trên người. Còn chín bộ đều được tôi thiết kế cho hợp với kiểu dáng của tôi, nhưng mà lại phát hiện khả năng thiết kế của tôi còn kém cỏi, sửa quần áo xong chỉ có thể kêu người giúp việc ném vào thùng rác.”

Thùng rác? Nói như vậy, quần áo trong tủ của cô, ngoài bộ Ngải Phù mặc trên người, còn lại đều bị sửa lung tung rồi ném vào thùng rác.

Không thể tin tất cả những gì vừa nghe được, Mân Huyên trừng mắt nhìn Ngải Phù, lớn tiếng chất vấn: “Sao em có thể như vậy, chị vẫn nghĩ đều bị em lấy mặc. Quần áo chưa mặc lần nào, nhãn hiệu đều nguyên vẹn không trầy xước gì. Nếu em không thích, em có thể mang đi tặng, vì sao lại vứt đi? Em như vậy là lãng phí, em biết không? Mỗi bộ quý giá thế nào, không phải em không biết, sao em có thể... sao em có thể...”

“Vậy thì sao?” Ngải Phù xoay người, “Quần áo trong tủ chị vừa đơn điệu vừa già nua, Lăng Ngải Phù tôi chỉ thích quần áo xứng với khí chất của tôi, những thứ tôi nhìn không vừa mắt, thà rằng tôi vứt đi, còn hơn để chướng mắt tôi.”

Mân Huyên hiểu những lời ám chỉ của Ngải Phù, cô ta lại mượn cớ nhắc nhở thân phận ăn nhờ ở đậu của cô.

Cô lặng im cắn môi, ba năm trước bước chân vào Lăng trạch, biết một nhà ba người của chú không hoan nghênh mình, nên cô cũng không cùng bọn họ ăn cơm, chính mình dùng tiền làm thêm mua chút thức ăn, tự mình nuôi mình.

Cuộc sống của cô đều do cô một mình xoay sở, không ngửa tay xin người khác, nhiều lăm cung chỉ ở nhờ Lăng trạch, ở một gian phòng, dùng một ít điện nước mà thôi. Mà những thứ đó cô cũng nghĩ cách bù lại, lúc rảnh rỗi thì giúp người giúp việc quét tước toàn bộ Lăng trạch, hoặc là dọn dẹp sân vườn.

Chẳng lẽ những việc đó Ngải Phù không nhìn thấy sao? Ánh mắt nhìn lại quần áo bị sửa không ra cái dạng gì, mọi sự ẩn nhẫn trước nay bùng phát như núi lửa phun trào.

Chương 34: Không thể chịu đựng được

Cô đuổi theo ra phòng ngủ, Ngải Phù đã đến cầu thang lầu hai. Hôm nay dù thế nào, cô nhất định phải nói rõ ràng với Ngải Phù. Ngải Phù nhìn cô không vừa mắt cứ nói thăng, không cần phải quanh co lòng vòng, rồi lấy quần áo của cô ra trút giận.

Tuy biết rằng cô làm như vậy rất có thể sẽ thành cái cớ để Ngải Phù nói với chú cùng dì, nhưng hôm nay nhất định phải nói, cô cảm thấy chính mình rất cuộc cũng không thể chịu đựng được Ngải Phù.

“Ngải Phù, chị có lời cần nói với em...” Cô chạy đến mức ba bước cũng thành hai bước đuổi theo Ngải Phù.

“Chị đổi ý?” Ngải Phù xoay người, vẻ mặt châm chọc nhìn Mân Huyên: “Lại muốn bộ váy này?”

“Đương nhiên không phải.” Mân Huyên nén giận, nắm chặt tay, “Chị muốn nói, nếu em thực sự thấy...”

Đúng lúc này, trên cầu thang lại vang lên tiếng bước chân, cô không khỏi quay đầu lại nhìn, thấy chú mèo thân ái phục đang bước về phía các cô, lời vừa định nói lúc nãy đành phải nuốt vào.

“Mân Huyên, cháu ở nhà, thật tốt quá, chú đang muốn gọi điện cho cháu. Hôm nay là sinh nhật ba ba cháu, cháu sẽ không quên chứ?” Lăng Chính Đào vừa nói vừa bước lại.

Mân Huyên hơi cắn môi, lúc trước cô tính trưa nay dùng tiền làm thêm mua một chiếc bánh ngọt thăm

ba ba, nhưng buổi sáng lại đụng chuyện với Doãn Lạc Hàn thành ra chậm trễ, hiện tại đã quá trưa, buổi chiều cô còn phải đi học, đành phải dời lên buổi tối hoặc mai lại đi thăm ba ba.

“Cháu quên rồi đúng không? Chú lại không quên.” Lăng Chính Đào thấy Mân Huyên không trả lời, cố nói tiếp: “Mấy ngày trước chú lên kế hoạch làm sinh nhật cho ba cháu, nhưng sáng nay thư kí đột nhiên nói cho cháu sau giờ ngọ có buổi họp quan trọng, nên không thể đi, cháu thay mặt chú đi đi, ngày khác cháu bồi thường.”

Thấy cháu nói vô cùng đường hoàng, Mân Huyên thật muốn cười to, thực tế sinh nhật ba ba mấy năm nay đều chỉ có một mình cô đi thăm. Hàng năm, cháu đều tìm đủ loại lý do nói mình bận boutu nhiều việc, cô đã sớm nhìn thấu.

“Không có việc gì đâu chú, cháu biết hôm nay cháu bận nhiều việc, không cần lo lắng về sinh nhật ba ba, hôm nay cháu đi thăm ba ba, sẽ nói để ba hiểu nỗi khó xử của cháu.”

“Ư, được.” Lăng Chính Đào làm bộ vô cùng khó xử, nặng nề ca thán: “Ai, cũng tại công ty nhiều việc quá, làm người quản lý, cuộc họp này cháu không thể không dự.”

Mân Huyên lạnh lùng nhìn khuôn mặt ra vẻ khó xử trước mặt, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng giả dối. Kỳ thật cha con cô cùng nhà cháu trong lúc đó đã sớm không có cái gì gọi là thân tình, ba ba trong mắt ba người họ chỉ là tội nhân làm bọn họ thấy bẩn thỉu cùng nhục nhã.

Cảm giác lạnh lùng khó thở làm cô chua xót đến muôn khóc, mỗi lần đến thăm ba ba trong tù, ba ba vẫn luôn miệng khen có người em trai tốt giúp con gái mình còn đang trong tuổi đến trường, kinh doanh công ty Lăng thị ngày càng lớn mạnh... mà không hề biết rằng tất cả chỉ là lớp mặt nạ giả dối của cháu mà thôi.

Lăng Chính Đào bị Mân Huyên nhìn có chút mất tự nhiên, đành cúi đầu ho khan vài tiếng. Hắn có chút sợ hãi nhìn thẳng vào Mân Huyên, cặp mắt sáng ngời lúc nào cũng bình tĩnh nội liễm. Có khi hắn cảm giác lúc mình tìm lý do thoái thác không đi thăm anh trai trong ngực, ánh mắt của cháu mình sớm đã nhìn thấu lời nói dối của hắn.

“Chú à, vài ngày nữa cháu muốn dọn ra ngoài. Cháu tìm được công việc cách nhà khá xa nên nghĩ tìm một gian phòng ở cho gần”. Cô phát hiện chính mình không thể chịu đựng được nữa, cô phải dọn ra ngoài.

Nghe vậy, Lăng Chính Đào cơ hồ không cần nghĩ ngợi, lập tức đồng ý, “Được, nên như vậy, xa quá rất bất tiện. Phòng cháu thuê có tốt không? Tiền có đủ hay không? Nếu không đủ cứ nói ra, chú giúp cho, còn ba ba cháu...”

“Chú, không cần đâu, cảm ơn ý tốt của chú, tiền thuê phòng cháu có, cháu cũng sẽ giải thích rõ ràng với ba ba...”

Cô cố nặn ra một nụ cười, “Buổi chiều cháu còn có tiết học, cháu đi học trước.”

Lăng Chính Đào gật gật đầu, nhìn Mân Huyên xoay người đi nhanh xuống lầu, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống, thoảng chốc đã dễ thở hơn. Không thể không thừa nhận, cháu gái hắn là một cô gái vừa thông minh vừa biết độc lập.

Chương 35: Ý nghĩ tà ác

Mân Huyên vừa đi xuống tầng một, đã nghe tiếng bước chân từ phía sau truyền tới. Một người giúp việc trực tiếp vòng qua cô, đi đến thùng rác đối diện, ném một đống vải vóc hồn độn xuống.

Cô liếc mắt nhìn một ống tay áo thò ra khỏi thùng rác, lửa giận trong lòng càng lúc càng thiêu đốt, cô chạy khỏi Lăng trạch nhanh như tên bắn.

Cầm di động lên nhìn giờ, từ bây giờ đến lúc vào lớp còn hơn một giờ, cô không muốn đi xe bus, muốn một mình yên tĩnh đi trên đường.

Rất nhiều lần cô dễ dàng tha thứ cho những lời móc mỉa cùng hành động khiêu khích của Ngải Phù, thậm chí chỉ cần chính mình không để trong lòng, qua một thời gian, Ngải Phù sẽ cảm thấy mất mặt, tự động buông tha. Không ngờ cô càng trầm mặc cùng nhường nhịn, Ngải Phù càng thêm tức tối, kiêu ngạo. Có lẽ cô thật sự sai lầm rồi...

Đáy lòng bỗng vang lên một giọng nói, Thiếu Đằng nói có thể bắt đầu một lần nữa, ta sở dĩ cự tuyệt hắn hoàn toàn vì lo lắng cho Ngải Phù, không muốn thương tổn cô, nhưng hiện tại đã chứng minh, lòng tốt của ta hoàn toàn là dư thừa, Ngải Phù căn bản không đáng để ta làm vậy. Như vậy, hiện tại ta trực tiếp có thể đáp ứng Thiếu Đằng... ta muốn Ngải Phù nếm thử cảm giác bị người phản bội thống khổ thế nào...

“Bim...” Tiếng còi ô tô vang lên đem cô đột ngột bừng tỉnh. Cô lắc lắc đầu, không được, sao có thể có ý nghĩ như vậy, không được... Ý nghĩ này quá tà ác...

Cô cố lắc đầu thật mạnh, vẫn không thể xua đi, thanh âm tà ác kia vẫn luẩn quẩn, hai tay cô như tự ý thức lấy điện thoại di động, bấm số của Thiếu Đằng.

“Mân Mân, em tìm anh, có việc sao?” Giọng nói vui vẻ dị thường của Thiếu Đằng truyền vào tai.

“Em muốn nói cho anh, em đáp ứng, chúng ta có thể bắt đầu một lần nữa.”

“Em... em đang nói thật?” Thiếu Đằng ngoảnh ngác, chưa thể tin.

“Üm, đương nhiên, hôm nay ba rưỡi, anh lái xe đến Tây Môn đón em.” Cô nói như đã chuẩn bị tốt từ lâu.

“Không thành vấn đề. Hiện tại anh chuẩn bị đi học, ba rưỡi gấp. Tạm biệt!” Đầu dây bên kia Thiếu Đằng vui vẻ cúp điện thoại.

Tim cô đập thình thịch nhìn màn hình, suy nghĩ loạn thành một đoàn, không thể biết làm vậy rốt cuộc là đúng hay sai.

Lấy tay che mắt, ngẩng đầu nhìn ánh nắng chói chang, nếu đã quyết định, như vậy chỉ có đi từng bước tính từng bước.

Nhưng còn chuyện duy nhất làm cô đau đầu kia, khoản nợ ba trăm vạn...

.....

Một thân ảnh ngồi trên chiếc ghế xoay làm bằng da thật, hơi cúi đầu, sợi tóc nâu lòe xòa trước trán che đi khuôn mặt tuấn mĩ, một tay cầm văn kiện, đăm chiêu nghĩ ngợi.

Sau khi nữ nhân kia ra về, lão già lại ép hắn thu lại mệnh lệnh nhân sự. Hắn làm việc luôn công tư phân minh, đương nhiên sẽ không đồng ý, lão già nổi giận lôi đình oanh tạc hắn một trận mới dùng dùng ra khỏi Đường Thịnh, sau đó hắn lại phải chủ trì cuộc họp gần ba giờ đồng hồ, hiện tại có chút mệt mỏi.

“Tổng tài, cà phê của ngài.” Một ly cà phê nóng hổi tỏa hương khắp bốn phía đặt trước bàn làm việc, hắn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đeo kính gọng đen, là thư ký của hắn, Ôn Nhu Ý Nhàn.

Chương 36: Phức tạp mâu thuẫn

Ôn Nhược Nhàn đầy đầy gọng kính, nói năng vô cùng nề nếp, “Tổng tài, hôm nay ngài có hai việc đã lên kế hoạch...” Đúng lúc này điện thoại trên bàn vang lên, hắn lạnh nhạt liếc nhìn Ôn Nhược Nhàn, lập tức cầm lấy điện thoại lên nghe. Đối phương dường như báo cáo chuyện quan trọng gì đó, hắn lắng lặng nghe, khuôn mặt lạnh lùng âm tình bất định, con ngươi đen như băng hàn ngàn năm tỏa ra hàn khí quỷ dị.

Trong công việc, Doãn Lạc Hàn luôn phô ra một bộ mặt lãnh khốc không chút thay đổi, mặc kệ là chuyện khó giải quyết thế nào, mắt hắn cho tới bây giờ chưa bao giờ lộ ra một chút cảm xúc dao động. Ôn Nhược Nhàn làm thư kí của hắn ba năm, hiểu rõ tính nết của hắn, cuộc điện thoại kia dường như trong nháy mắt đã đánh gãy tự chủ của hắn, cô không khỏi tò mò, đến

tột cùng là có chuyện gì.

“Thư kí Ôn.” Doãn Lạc Hàn cúp điện thoại, mắt hơi nheo lại, cả người dựa xuống ghế, “Giúp tôi hủy bỏ lịch trình hôm nay.”

“Vâng.”

Ôn Nhược Nhàn gật đầu, nhẹ nhàng đẩy cửa bước ra ngoài.

Văn phòng to lớn trở nên yên ắng, Doãn Lạc Hàn vuốt vuốt cằm, âm thầm suy nghĩ một lúc, đột nhiên đứng lên, bước ra khỏi văn phòng của mình.

Hắn dùng thang máy chuyên dụng xuống tầng một, nhân viên ở đại sảnh đều cung kính chào hỏi hắn. Hắn hơi gật đầu, khuôn mặt tuấn nghẹ vẫn lạnh lùng như trước.

Đi ra khỏi tòa nhà, ngoài cửa đã sớm có một chiếc Cadillac màu bạc chờ ở bên ngoài, lái xe Tiểu Mạnh vội vàng mở cửa xe. Đến khi thân hình cao lớn yên vị bên trong, xe mới chậm rãi lăn bánh về phía khu đại học của thành phố.

Cả mấy tiết buổi chiều, tâm tình của Mân Huyên đều không yên, thỉnh thoảng lại cầm điện thoại lên, nhìn con số hiện trên màn hình nhích dần đến ba giờ rưỡi, càng lúc càng phức tạp cùng mâu thuẫn.

Cô cẩn thận nghĩ, bằng vào năng lực của mình, vài ngày đã gom đủ ba trăm vạn, căn bản không có khả năng. Nếu hướng Thiếu Đằng vay ba trăm vạn, lấy tài lực của hắn thì tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng số tiền cũng không phải là nhỏ, cô hoài nghi chính mình đến lúc đó không biết mở miệng thế nào.

Cô thất thần nhìn vở ghi, sinh viên xung quanh đều đã đứng lên, thì ra đã tan học. Cô ôn sách vở theo dòng người đi ra.

NamGiáo môn là cửa chính của trường, tất cả sinh viên cơ hồ đều đi đến hướng đó, cô lại ngược lại, đi hướng Tây Đại môn, nơi đó so với cửa NamGiáo môn cùng Đông Giáo môn, ít người đi hơn nhiều, đây là nguyên nhân cô để Thiếu Đằng chờ ở đó.

Đi ra Tây Đại môn, cô liếc mắt đã nhìn thấy thân ảnh của hắn ỷ lên xe thể thao, vừa nhìn thấy cô, đã vội vàng chạy đến.

“Mân Mân, hôm nay ở điện thoại là em nói thật?” Khuôn mặt tuấn lanh mang theo nghi hoặc, “Đến giờ anh vẫn không thể tin được, giữa trưa không phải em...”

“Em đột nhiên nghĩ thông suốt.” Cô hơi mỉm cười, “Em quyết định như vậy, anh không vui sao?”

“Sao có thể, anh rất vui.” Thiếu Đằng kinh hỉ không thôi, hai tay nắm chặt vai cô: “Em biết không, anh hưng phấn đến mức cả buổi chiều cũng không có tâm tư nghe bài giảng, vừa hết tiết liền chạy đến đây chờ em. Em yên tâm, anh sẽ bồi thường cho em, chỉ cần tốt nghiệp xong, anh sẽ hủy hôn ước với Ngải Phù, rồi cùng một chỗ với em, vĩnh viễn cùng một chỗ. Anh sẽ yêu em thêm gấp bội, không bao giờ để em cô đơn một mình.”

Chương 37: Âm thầm phá hoại

Một chiếc xe thể thao từ từ đỗ trước cửa quán cà phê, cùng Thiếu Đằng xuống xe, bồi bàn lịch sự mở cửa ra vào.

Thiếu Đằng kéo tay cô, cô không cự tuyệt, theo sau hắn tới ngồi gần cửa sổ, hắn ân cần kéo ghế giúp cô, chờ cô ngồi xuống, hắn mới đến ngồi đối diện cô.

Phục vụ nhanh chóng mang tới cà phê, cô lấy ra một chút sữa, dùng thìa nhẹ nhàng quấy đều, vừa nhấc mắt lên đã đón nhận ánh mắt hắn. Hắn có vẻ muốn nói lại thôi.

Liếc mắt đã thấu tâm tư hắn, cô nhẹ nhàng cười cười, buông thìa: “Anh muốn hỏi chuyện người đàn ông kia đúng không?”

“Ừ... Nếu em không muốn nói, anh sẽ tôn trọng em.” Thiếu Đằng hơi cười, nhưng có chút gượng ép.

“Kỳ thực trước đây em không hẹn hò với ai cả.” Cô thảng thăng thừa nhận: “Sở dĩ lúc đó em nói như vậy, vì em không biết trong lòng anh cũng thích em, em sợ anh biết sẽ nói với Ngải Phù, hai người cùng đến cười nhạo em, nên em bịa ra chuyện hẹn hò.”

Thiếu Đằng kinh ngạc, bàn tay cầm thìa dừng giữa không trung, “Không thể, anh sao có thể cười nhạo em, anh vui còn không kịp nữa là.”

“Em biết, là em đoán sai.” Cô cười khẽ, bưng cà phê nhấp nhẹ, ánh mắt thoáng qua cửa sổ, bên kia

đường có người không ngừng nhìn về phía này, nhưng vì quá xa, cô không thể thấy rõ, bất quá xem thân hình là đàn ông, đại khái chính là trùng hợp đi.

Cô không lo nghĩ nhiều, thu hồi ánh mắt, nhìn cà phê trong chén, nhớ tới khoản nợ ba trăm vạn, bất giác thở dài.

“Mân Mân, em có tâm sự?” Thiếu Đằng buông cà phê xuống, ánh mắt tràn ngập thân thiết, cúi người tới gần cô, hỏi ra tiếng: “Nói cho anh biết, anh hy vọng sau này có thể chia sẻ phiền muộn cùng em.”

Cô yên lặng nhìn hắn, chần chờ không biết có nên nói ra hay không, trước đây mỗi lần cô nhìn thấy hắn cùng Ngải Phù, trong lòng sẽ vô cùng khó chịu. Hiện tại đối mặt với khuôn mặt thâm thúy tuấn dật này, nghĩ đến thời khắc hiện tại cô cùng hắn bắt đầu một lần nữa, nội tâm của cô lại cực kỳ bình tĩnh, thậm chí tim cũng không đập nhanh.

Có lẽ... Có lẽ cô sớm đã không còn thương hắn, hiện tại cùng hắn ở một chỗ chẳng qua là lợi dụng hắn trả thù Ngải Phù, cô đột nhiên ý thức được điều này, mấp máy môi không nói ra lời.

Ciếc Cadillac lặng yên đỗ lại bên kia đường, một thân ảnh vội chạy tới, mở cửa xe, lắc mình ngồi xuống.

“Tổng tài.” Từ Bang thở phì phò nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt hàn băng phía sau, “Bọn họ ở quán cà phê đối diện, ngồi gần chỗ cửa sổ.”

Doãn Lạc Hàn như rong mây, cửa kính từ từ hạ xuống, tầm mắt sắc bén nhìn lướt qua hướng Từ Bang chỉ, bạc môi hơi nhếch lên: “Trợ lý Từ, y theo lời tôi nói lúc trước làm.”

“Được, tổng tài.” Từ Bang cơ trí gật gật đầu, lấy di động trong túi áo khoác, thuần thục ấn một dãy số, lúc sau, nghe thấy tiếng hắn: “Lôi tổng, xin chào, tôi là Từ Bang...”

“....”

“.... Lúc nãy tôi đi uống cà phê, hình như nhìn thấy quý công tử cùng một cô gái ngồi cùng nhau, quan hệ... Quan hệ có chút không bình thường...”

“....”

“Ha ha... Con đâu ngài không phải thiên kim Lăng thị sao? Sao giờ lại thay đổi một vị... Hay là tôi nhớ nhầm...”

Chương 38: Thình lình xảy ra

Nhìn Mân Huyên lúng túng khó mở miệng, Lôi Thiếu Đằng không truy vấn tiếp, một tay nhẹ nhàng khuấy cà phê, chuyển sang đề tài khác.

“Mân Mân, còn nhớ trước đây em thấy một người bạn thả diều, em cũng đòi anh làm một cái khác cho em. Vì thế anh liền làm một chiếc diều hình cá cảnh cho em, kết quả em không thả, mỗi lần đều là anh giúp em phóng lên trời. Giờ ngẫm lại, thời gian lúc đó quả thật là vô ưu vô lỵ.”

Đáy lòng Mân Huyên vì hồi tưởng lại chuyện cũ mà xúc động, hắn còn nhớ rõ chuyện này, hắn còn để trong lòng. Đúng vậy, lúc nhỏ cô ở cô nhi viện, mang theo con diều hình cá, một mình ở ngọn núi phía sau cô nhi viện thả diều, nhưng con diều trong tay cô chưa từng có cơ hội bay lên trời. Nhiều năm qua, cô vẫn không thể vứt con diều đi, vẫn còn để trong ngăn kéo bàn học.

Khóe môi Thiếu Đằng nhếch lên một nụ cười yếu ớt: “Không bằng cuối tuần này chúng ta đi thả diều thế nào? Anh thấy chúng ta có thể bắt đầu bồi dưỡng tình cảm bằng cách cùng đi thả diều.”

Cô hạ mắt, không kỏi âm thầm do dự, xem ra hôm nay không thể mở miệng, vậy nên để chuyện này nói sang ngày khác.

Nghĩ vậy, cô nhẹ nhàng gật đầu, lộ ra nụ cười vui vẻ đầu tiên trong ngày: “Ý kiến hay, đến lúc đó em sẽ mang diều đi, chúng ta ra công viên.”

“Vậy quyết định thế.” Thiếu Đằng mỉm cười nhìn cô, đôi mắt trong suốt ẩn đầy ôn hòa mê người: “Gần chín giờ sáng cuối tuần chúng ta hẹn ở đây, sau đó cùng đi.”

Làm vậy vì sợ người họ Lăng nhìn thấy, Mân Huyên lập tức hiểu ý đồ của hắn, nếu quyết định một lần nữa bắt đầu với Thiếu Đằng, việc dẫu dẫu giếm người khác sau này sẽ còn tiếp tục, cô phải âm thầm chuẩn bị tốt tâm lí.

Cô nhẹ nhàng bưng cà phê, nhấp mấy ngụm, đã thấy mấy bóng đèn vây kín bàn bọn họ.

Theo bản năng ngẩng đầu lên, vài người mặc đồ đen cung kính đứng thẳng bên cạnh bàn.

“Thiếu gia, phu nhân sai chúng tôi đến tìm cậu.”

“Sao mấy người tìm được nơi này?” Thiếu Đằng nhìn mấy người vệ sĩ, vội vàng buông chén, nhìn thoáng qua Mân Huyên, đôi mắt nhu hòa hiện lên chút kinh hoảng.

“Thiếu gia, mong cậu yên tâm, chúng ta không thấy gì cả.” Người bảo vệ cầm đầu tay Thiếu Đằng băn khoăn, nói nhanh: “Chiều nay lão gia đột nhiên bệnh nặng, phu nhân gọi cậu lập tức trở về.”

“Ba ba, ba ba... Làm sao? Không có khả năng, thân thể ba ba vẫn tốt lắm? Như thế nào mà?... Đột nhiên...” Thiếu Đằng kinh ngạc không thôi, cả người không tự chủ đứng phắt dậy.

Mân Huyên cũng bị tin tức này làm cho sợ hãi, nhưng trấn định rất nhanh: “Thiếu Đằng, anh mau trở về thăm cha, cha anh cần anh.”

“Thiếu gia, vị tiểu thư này nói đúng, cậu phải nhanh trở về, chậm sợ lão gia liền có thể...” Mắt người vệ sĩ lóe lên, nói tới đây liền ngừng lại.

Thiếu Đăng sợ hãi đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hắn lấy ra tờ tiền mệnh giá lớn đặt lên bàn, “Mân Mân, anh đi trước, tối anh sẽ gọi lại cho em.”

“Được, anh nhanh nhanh chạy về đi.” Mân Mân ngồi thẳng lại, gật đầu thật mạnh. Thiếu Đăng vội càng đẩy mấy người vệ sĩ che trước mặt, chạy ra ngoài cửa. Bọn vệ sĩ cũng nhanh chóng đuổi theo hắn.

Mân Huyên thở dài, nhìn tách cà phê dần nguội, không hiểu sao cảm thấy hơi dị thường, theo bản năng nhìn đồng hồ, nhớ hôm nay là sinh nhật ba ba, vội vàng bảo bối bàn tính tiền. Hiện tại đi luôn, còn có thể đem bánh sinh nhật cho ba ba trước khi hết thời gian thăm tù.

Bốn năm trước ba ba còn trong ngực, sao có khả năng mượn Doãn Lạc Hàn số tiền lớn như vậy, cô không nghĩ ra, quyết định phải hỏi ba ba chân tướng rõ ràng.

Cô nhìn qua cửa kính thấy thân ảnh Lôi Thiếu Đăng nhanh chóng ngồi vào xe, khởi động, phía sau là một chiếc xe màu đen bọn vệ sĩ ngồi, hai cái một trước một sau lần lượt dời đi.

Chương 39: Tâm sự

Chiếc Cadillac đỗ trên đường, tầm mắt Doãn Lạc Hàn lướt qua cửa kính nửa khép nửa mở, nhìn chằm chằm một thân ảnh xinh đẹp từ quán cà phê đi ra.

Tử Bang vẫn không nhúc nhích ngồi ở ghế trước, chờ Doãn Lạc Hàn ra lệnh, nhưng mãi vẫn không nghe thấy gì, nhịn không được quay người lại hỏi: “Tổng tài, hiện tại chúng ta làm gì?”

Doãn Lạc Hàn không để ý đến, thẳng đến khi thân ảnh đó bước vào cửa hàng bánh ngọt, sau lại thấy cô cầm một chiếc bánh đi ra, vẫy tay gọi taxi.

Hắn híp mắt lại, khuôn mặt càng thêm âm nịnh, bàn tay nắm chặt thành quyền, nếu không có hành động của cô nhắc nhở, có lẽ hắn sẽ không nhớ ra hôm nay là ngày hắn không muốn nhớ nhất. Chết tiệt, hắn hận thấu hai mươi tám tháng năm, sinh nhật kẻ kia, đồng thời cũng là hắn...

“Đi theo cô ta.” Hắn cúi đầu ra lệnh cho lái xe Tiểu Mạnh, mẩy sợi tóc nâu trên trán che đi ánh mắt âm hàn, mơ hồ còn có cảm xúc gì đó...

Lái xe Tiểu Mạnh nhấn mạnh chân ga dưới chân, đi theo xe taxi, quay đầu cùng Tử Bang trao đổi ánh mắt, bọn họ ở chung cùng tổng tài nhiều năm, biết hôm nay là ngày tổng tài oán hận nhất, nên bọn họ cố ý không nhắc tới, nhưng xem ra hành động vô tình của cô gái kia lại gợi lên trí nhớ của tổng tài.

Một giờ sau, Mân Huyên đi ra cửa trại giam, tâm tình phức tạp, tâm trạng của ba ba hôm nay cũng không tốt lắm, sắc mặt tiêu tụy, nhận bánh ngọt miễn cưỡng cười với cô. Cô cẩn thận phát hiện trán ba ba lại có thêm nếp nhăn, thái dương cũng có mấy túm tóc bạc, tâm không khỏi co rút đau đớn một chút.

Mất tự do thân thể, mùi vị cả ngày bị nhốt sau song sắt không hay ho gì, cô không muốn ba ba thêm muộn phiền, nghi vấn về món nợ chỉ có thể nuốt xuống. Cô âm thầm hạ quyết tâm, số tiền này cô phải thay ba ba trả hết.

Nhưng lấy cái gì trả? Cô không muốn mở miệng vay tiền Chỉ Dao, vì cô đã nợ Chỉ Dao quá nhiều nhân tình, không muốn tiếp tục làm phiền, cô chỉ có thể dựa vào sức mình giải quyết. Cơ hội duy nhất trước mắt chính là cuối tuần này phải vay tiền Thiếu Đằng.

Cô cúi đầu, cứ đi về phía trước, đột nhiên nhớ tới cô nhi viện ở gần đây, vì cô đâm đầu vào làm thêm, đã lâu không vào hỏi thăm Chu viện trưởng hiền lành lương thiện cùng bọn trẻ.

Mỗi lần buồn bã bước vào đó, cô đều mang theo tâm trạng vui vẻ đi ra. Đi qua một góc đường, trước mắt chính là cánh cửa màu đỏ của cô nhi viện, nghiêng tai lắng nghe, phòng học truyền đến tiếng bọn nhỏ đọc bài, nghĩ tới khuôn mặt tươi cười thiên chân khả ái, cô liền trở nên vui vẻ, không khỏi bước nhanh đi vào.

Văn phòng giáo viên sát vách phòng học, cô liếc mắt một cái đã thấy viện trưởng bước ra, vài bước chạy tiến lên, vui vẻ gọi: "Chu viện trưởng."

"Mân Huyên, đã lâu không thấy, hôm nay lại rảnh rồi đến đây à, đến, ngồi xuống đây." Chu viện trưởng nhiệt tình lôi kéo cô vào văn phòng, rót một chén nước đưa cho cô.

"Chu viện trưởng, bác làm sao vậy? Có phải có tâm sự hay không?" Cô nhận chén nước, phát giác Chu viện trưởng hôm nay có chút khác lạ, trong mắt có thản nhiên bi thương, dường như có tâm sự buồn.

Chương 40: Âm u vô cùng

“Mân Huyên, cô nhi viện của chúng ta bị bắt dọn ra ngoài.”

Vẻ mặt Chu viện trưởng đầy bất đắc dĩ, “Khu đất bị tập đoàn Đường Thịnh thu mua, nghe nói bọn họ muốn xây mấy biệt thự xa hoa ở đây. Nếu sáng mai chúng ta còn chưa dọn đi, bọn họ sẽ cho người đuổi chúng ta.”

“Nếu mọi người bị đuổi đi, mấy đứa nhỏ phải làm thế nào?” Cô nghĩ tới vấn đề nghiêm trọng nhất.

Chu viện trưởng thở dài, ngồi xuống đối diện với Mân Huyên. “Đúng vậy, này cũng là chuyện ta phát rầu. Ta từng đi gặp tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, muốn cầu anh ta thương mấy đứa nhỏ mồ côi, đem chỗ đất cho ta mượn tạm, chờ ta tìm được chỗ khác, sẽ dọn đi, nhưng ngay cả mặt đối phương như thế nào ta cũng chưa thấy, bảo vệ đã đuổi ta ra...”

“Những người đó là sắt đá sao? Vì đâu tư kiếm tiền, bọn họ không chừa một đường sống cho mọi người, rất đáng giận.” Cô đập tay xuống bàn, lại là tập đoàn Đường Thịnh, tên kia là ác ma sao? Làm ra cái chuyện ức hiếp mấy đứa trẻ mồ côi, trong lòng hắn tuyệt không thấy áy náy?

Rời khỏi cô nhi viện, tâm tình khó chịu của cô không chút giảm bớt, lại còn càng thêm u ám.

Cô nhi viện bị bắt chuyển đi, bọn trẻ sẽ không có nhà để về. cô rất muốn giúp mọi người, nhưng là cô không có tiền mua đất, càng không có nơi cho bọn họ dừng chân, chẳng lẽ thật sự bắt bọn nhỏ ăn ngủ đầu đường?

Không, không được, tuyệt không thể để chuyện đó xảy ra. Ba năm trước, khi cô rời khỏi cô nhi viện,

từng thề, phải báo đápChu viện trưởng mấy năm nay cẩn thận chăm sóc cô. Hiện tại cô nhi viện gặp khó khăn, đương nhiên cô phải nghĩa bất dung từ(1) góp một chút sức lực.

Muốn đi cầu xin Doãn Lạc sao? Cô ngẩng đầu, hít vào thật sâu, vì bọn trẻ đáng thương ở cô nhi viện, cô nguyện ý buông tự tôn đi cầu hắn. Nhưng liệu hắn có lại lấy ra cái hợp đồng kia ra ép cô thì làm thế nào?

Cô nhíu mày, cước bộ trở nên chầm chậm. Lúc qua ngã tư, bất ngờ không kịp phòng bị bị một chiếc Cadillac chắn trước mặt, cửa xe mở ra, tay cô bị túm chặt, lập tức cả người lảo đảo ngã vào xe.

Mặt cô vùi vào một khuôn ngực rắn chắc, một mùi nước hoa Cologne nam chui vào khoang mũi, sắc lang... Cô căng thẳng, còn chưa kịp kêu lên sợ hãi, môi thành lình đã bị một bàn tay to bịt chặt.

Đối phương cúi đầu tới gần cô, một loại hơi thở rét lạnh phun vào tai, rồi cô nghe thấy giọng nói âm lanh pha lẫn bỡn cợt: “Xem ra em còn bận rộn hơn bất cứ kẻ nào, một bên lén lút gặp hôn phu của em họ, một bên lại đi thăm phụ thân giết người...”

“Là anh!” Cô vừa nghe thấy giọng Doãn Lạc Hàn, cả người như bị điện giật nhanh chóng giãy khỏi người hắn. Cô xoay người, tựa lưng vào cửa xe, vẻ mặt phòng bị trừng mắt hắn.

“Anh theo dõi tôi?”

Hắn khẽ nhếch môi, đồng tử đen thăm âm trầm như biển, thấp giọng nói: “Tôi nghĩ hắn là hiện tại em rất nóng lòng muốn gặp tôi?”

“Anh chỉ chuyện của cô nhi viện?” Nháy mắt cô đã hiểu hắn nói gì, cố nuốt xuống mẩy câu câu chỉ trích, “Vì cái gì mà anh lại đuổi bọn nhỏ đi? Đứa nhỏ đã rất đáng thương, chẳng lẽ anh không định làm chút chuyện tốt?”

“Tôi là thương nhân, không phải nhà từ thiện vĩ đại.” Hắn thản nhiên nói, hai tay chống vể sau, thân ảnh cao lớn chậm rãi tới gần cô. “Tôi nghĩ hắn là em hiếu nguyên nhân tôi làm như vậy.”

Chú thích:

(1): *Làm việc nghĩa tình thì không được nề hà, ngoại ngắn.*

Chương 41: Cần suy nghĩ

Nhìn nụ cười âm trầm cùng con ngươi đen thăm không thấy đáy, cô không khỏi rét lạnh cả người, theo bản năng lùi về sau: “Số tiền kia cuối tuần tôi sẽ trả cho anh.”

“Em lấy cái gì trả?” Hắn nhìn chăm chăm cô, bạc môi hiện ra một nụ cười tà tú, “Mượn Lôi Thiếu Đằng? Người hắn còn chẳng lo được, tôi nghĩ em hắn là đang tìm người cho vay tiền.”

Sao hắn biết mình đang định làm chuyện này? Cô giật mình không thoi, chẳng lẽ chuyện ở quán cà phê là trò quỷ hắn bày ra? Lại nhớ đến vẻ mặt tên vệ sĩ khi nói chuyện, ánh mắt lóe ra không ngừng, chột chột dạ dạ. Xem ra chuyện cha Lôi Thiếu Đằng mắc bệnh chỉ là lừa gạt.

Cô buồn bực trừng mắt nhìn hắn, hai tròng mắt như phun hỏa, gầm nhẹ: “Nhất định là anh đem chuyện tôi cùng Lôi Thiếu Đằng nói cho cha anh ấy đúng không? Anh làm như vậy đơn giản chính là bắt tôi chấp nhận hợp đồng kia. Anh thật đê tiện!”

Phút chốc, hắn giơ tay bắt lấy cổ tay cô, cô theo bản năng muốn giãy dụa, lại bị cánh tay mạnh mẽ của hắn kéo vào ngực. Hắn hơi nhếch môi, ánh mắt âm u mang theo một chút phóng đãng.

“Chỉ cần trả giá thân thể của em là có thể trả số tiền ba trăm vạn kia, em hắn phải cảm thấy may mắn mới đúng. May mắn vì một nữ nhân bình thường vô kì như vậy có thể có giá tới ba trăm vạn.”

“Anh...” Cô tức tối mặt trắng bệch, ra sức dãy dụa, nhưng tay hắn càng lúc càng siết chặt đến mức cổ tay cô đau đớn khó chịu, nước mắt gần như sắp rơi xuống.

“Quyền quyết định nằm trong tay em.” Hai tròng mắt u hàn trói chặt cô, “Chín giờ sáng ngày mai, là kỳ hạn cuối cùng của cô nhi viện, nếu bọn họ không dọn ra, tôi sẽ phái người tới trực tiếp mời bọn họ đi ra.”

Nhay mắt, lời hắn vừa thoát ra đã có tác dụng uy hiếp, cô nhìn khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn, cắn chặt môi dưới. Cô biết hắn không phải chỉ nói chơi, hắn tuyệt đối sẽ làm như vậy. Giờ thêm chuyện cô nhi viện, đột nhiên cô cảm thấy chính mình trước mặt hắn không hề có sức kháng cự.

Hắn nói đúng, bọn trẻ trong cô nhi viện đi hay ở lại hoàn toàn nằm trong tay cô, nhưng là cô phải cúi đầu, lừa dối Chỉ Dao, làm tình phụ của hắn, hai lựa chọn này thật khó khăn...

“Tôi... Cần suy nghĩ một chút.” Cô do dự không chừng, gục đầu xuống, cảm thấy thật đau đầu.

“Đương nhiên.” Hắn buông cổ tay cô ra, giọng nói trở nên thoái mái, nhưng con ngươi sắc bén lại lóe ra tia xảo trá.

Trên bàn đám phán, mọi việc của hắn đều thuận lợi, đơn giản vì hắn hoàn toàn nắm rõ tâm lý đối phương biến hóa ra sao, rồi cuối cùng hắn sẽ trở thành kẻ thắng cuộc. Mà cô trong mắt hắn, cùng lăm chi là đối thủ sơ cấp, chỉ cần động vài ngón tay, cô sẽ thành vật trong lòng bàn tay hắn.

Cô đẩy cửa xe, bước ra còn quay đầu trừng mắt nhìn hắn một cái. Hắn miễn cưỡng tựa vào ghế ngồi, thân ảnh cao lớn lại làm cho người ta cảm thấy một áp lực vô hình.

Không thể tưởng tượng được, đường đường là một tổng tài tập đoàn xuyên quốc gia, vì bắt cô đi vào khuôn khổ, không thử đoạn nào không dùng đến. Hắn chính là ma quỷ đến từ địa ngục, hoặc là gọi hắn là

ma vương tà ác cũng không quá.

Chương 42: Dáng vẻ kệch cỡm

Nhìn cô giận dữ đóng sầm cửa xe, khuôn mặt lạnh lùng của Doãn Lạc Hàn không lộ chút cảm xúc nào, ấn một nút nhỏ, cửa thủy tinh cách âm với lái xe được mở ra, thanh âm lạnh như băng trực tiếp ra lệnh: “Lái xe.”

Mười phút sau, chiếc Cadillac dừng lại, cửa xe bị mở ra, một thân ảnh mặc váy ngắn bó sát chui vào, như bạch tuộc ép sát vào người Doãn Lạc Hàn.

“Lạc, hôm nay sao lại đón người ta trễ vậy?” Nữ nhân dính vào ngực Doãn Lạc Hàn, mắt toát lên tia nhìn tham lam: “Người ta đứng ở chỗ này đợi hơn nửa giờ, giờ chân người ta đau quá, đôi giày chắc cũng sắp hỏng rồi. Anh phải bồi thường người ta, người ta hôm nay nhìn trúng một đôi Jimmy choo...”

Thì ra là muốn một đôi giày Jimmy choo, đây mới là mục đích cuối cùng của cô ta. Doãn Lạc Hàn nhếch môi châm biếm, mắt nhìn khuôn mặt son phấn dày cộm, dáng vẻ kệch cỡm xoa bóp mắt cá chân, làm hắn dấy lên một loại cảm giác chán ghét, có lẽ bốn tháng là quá dài, cảm giác mới mẻ của hắn với cô đã đến giới hạn.

Thấy hắn không nói gì, nữ nhân kia hiển nhiên có chút hoảng, cô thấy mắt hắn không hờn giận, nghĩ đến hắn luôn luôn thích nữ nhân nhiệt tình như lửa, vội vàng trưng ra một nụ cười kiều mị: “Lạc, hôm nay em có một bất ngờ rất lớn dành cho anh.”

Nữ nhân một bên yêu kiều, nhẹ nhàng nói, một bên lấy tay nhẹ nhàng đẩy cà vạt của hắn, thuần thực lướt qua chiếc áo lót nửa khép nửa mở, bàn tay dụ hoặc xoa nắn khuôn ngực tinh tráng.

“Kinh hỉ phải không? Tôi nghĩ tôi thật chờ mong kinh hỉ của em.” Hắn ái muội tà nghẽ nhìn nữ nhân kia, nhưng ánh mắt lại tuyệt đối lạnh lùng. Cảm giác mới mẻ của hắn với nữ nhân luôn rất ngắn, dài nhất

cũng không vượt qua ba tháng. Bất tri bất giác tời gian đã qua, hắn muốn từ ngày mai có một vật yêu quý cảm bên người.

Thân ảnh cầm bánh ngọt hiện lên trước mắt, hành động của cô đã nhắc lại cho hắn một sự thật tàn nhẫn nhất, cõi lòng thoáng chốc âm u vô cùng, lúc này hắn hoàn toàn bị thống khổ áp lực xâm chiếm.

Hắn nheo đôi mắt u ám, ôm chặt nữ nhân bên cạnh, giờ phút này hắn cần gấp một nữ nhân để phát tiết, có thể làm chính mình quên đi kí ức thống khổ kia.

Nhin ánh mắt tràn ngập dục vọng của Doãn Lạc Hàn, nữ nhân bên cạnh tự cho là có thể làm cho hắn hứng thú, lắc ngực: “Kinh hỉ này người ta phải mất vài ngày mới nghĩ ra, anh sẽ thích.”

Nữ nhân không khỏi có chút đắc ý, chính mình làm bạn trên giường của hắn tới bốn tháng, vượt xa tin đồn bên ngoài rằng cảm giác mới mẻ của hắn với nữ nhân nhiều nhất là ba tháng, hiện tại cô có lý do tin tưởng vững chắc rằng, không lâu nữa, mình sẽ đá văng thiên kim Giản thị, để ngồi vào vị trí Doãn phu nhân không biết bao nhiêu nữ nhân thèm thuồng điên cuồng kia.

Chiếc xe dừng lại trước khách sạn quốc tế Việt Trạch, hai gã gác cửa vừa liếc mắt liền nhận ra chủ nhân chiếc xe là ai, chầm rãi chạy đến mở cửa xe.

Khách sạn Việt Trạch là sản nghiệp của tập đoàn Đường Thịnh, tổng tài Doãn Lạc Hàn nhiều năm qua đều ở phòng tổng thống sang trọng xa hoa trên tầng cao nhất.

Doãn Lạc Hàn nhanh chóng bước xuống xe, hai tay vừa đút vào túi, một cánh tay mềm mại đã quàng vào khuỷu tay: “Lạc, anh chờ người ta một chút,”

Bạc môi hắn nhếch lên một nụ cười châm chọc, không thèm nhìn đến nữ nhân, thẳng bước tiến vào khách sạn, vào thang máy chuyên dụng.

Chương 43: Không phải kinh hỉ

Nữ nhân ngẩng đầu nhặt ra hôm nay Doãn Lạc Hàn cực độ khác thường, đầu óc ngu dốt cũng nhìn ra một ít manh mối không thích hợp, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến lúc làm hăn ngạc nhiên cùng vui mừng, cô không khỏi đặc ý đào dạt. Cô hoàn toàn có thể nắm chắc, đến lúc đó hăn sẽ cảm động không thôi, nhờ đó mà địa vị của cô trong mắt hăn tăng lên, không chừng hăn sẽ cao hứng mà mua cho cô càng nhiều trang sức châu báu.

Trước mắt tựa hồ thấy được viễn cảnh tươi đẹp vô hạn, nữ nhân càng làm càn ôm chặt thắt lưng hăn, không ngừng dùng bộ ngực đầy đặn ma sát ngực hăn.

Mặc dù cách mấy lớp vải vóc nhưng vẫn có thể cảm thấy thứ mềm mại kia rất tròn tria, không chịu nổi khiêu khích, hăn gầm nhẹ một tiếng, đẩy cửa vào phòng tổng thống, cánh tay vung lên bỏ qua nữ nhân không an phận, nhân lúc đối phương mất đi trọng tâm mà đẩy cô ta xuống giường.

Hăn cởi phăng chiếc cà vạt đáng ghét, bỏ âu phục cùng quần áo trong trên người, lộ ra vùng ngực rắn chắc rộng lớn, đè lên nữ nhân, đúng lúc này, vang lên tiếng đập cửa dồn dập.

Hăn mắt điếc tai ngơ, bàn tay to theo vật áo của nữ nhân dò xét vào, vuốt ve khuôn ngực tròn đầy sờm kiên đĩnh, ai ngờ tiếng gỗ cửa không hề dừng lại, ngược lại càng lúc càng gỗ mạnh.

Hăn cắn răng thầm rửa, rời khỏi người nữ nhân, nửa người trên lõa lồ bước đến cửa, kẻ gỗ cửa tốt nhất phải có lý do chính đáng, nếu không hăn tuyệt đối sẽ làm đối phương đẹp mặt.

Hăn kéo mạnh cửa, bên ngoài có một hàng bồi bàn trang phục chỉnh tề, vừa nhìn thấy Doãn Lạc Hàn đều đồng loạt cúi người: “Tổng tài, sinh nhật vui vẻ!”

Một gã bồi bàn đã sớm chờ một bên đẩy một xe ăn nhỏ đi tới, mặt trên có một chiếc bánh ngọt mứt tầng, mọi người vỗ tay đồng loạt, bắt đầu hát bài chúc mừng sinh nhật ấm áp.

“Ai cho các người làm như vậy?” Doãn Lạc Hàn lạnh lùng hỏi, tầm mắt đảo qua từng khuôn mặt tươi cười một, khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên điện cuồng làm người ta sợ hãi.

Đối mặt với sắc mặt vừa nhìn đã không rét mà run kia, mọi người đều ngừng vỗ tay, hai mặt nhìn nhau, không khí thân thiện tụt xuống mức thấp nhất.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, thanh âm kiều mị nịnh nọt của nữ nhân truyền đến: “Lạc, anh không vui sao? Đây là sinh nhật bất ngờ em tặng anh. Em nghe được sinh nhật của anh, suy nghĩ đã lâu, mới nghĩ...”

Nghe đến đó, hắn đột nhiên xoay người, ánh mắt lãnh liệt trừng trừng nhìn nữ nhân không hiểu chuyện gì, đối phương nuốt nước miếng, bị sự tức giận của hắn dọa, ngây ngốc đứng một chỗ.

Vừa nãy hắn đưa lưng về phía cô, cô không thể thấy thấy vẻ mặt của hắn khi nhận được kinh hỉ của cô, hiện tại cô hoàn toàn thấy rõ, hoàn toàn tương phản với tưởng tượng của cô, có thể nói, giờ phút này, cơn thịnh nộ trên mặt hắn lớn hơn bất cứ lúc nào trước đây.

“Trường hợp này thật đúng là chết tiệt làm tôi kinh hỉ.” Hắn nghĩ rằng nếu lợi nói gần từng chữ. Hắn trăm phuơng nghìn kế muốn quên ngày này, nhưng đồ nữ nhân ngu xuẩn lại khơi ra vết thương trong lòng hắn

Chương 44: Cười nhạt

“Em là...” Nữ nhân quá sợ hãi, vừa định mở miệng giải thích, cánh tay đã bị túm chặt, hắn không để ý mọi người trợn mắt há mồm cùng bộ quần áo không chỉnh của cô ta, không hề lưu tình ném về phía cửa lớn.

“Ngày mai cô đến chỗ Từ trợ lí lấy chi phiếu.”

Nghe câu đó, nữ nhân quá sợ hãi, nghĩ đến chính mình sắp rời đi người đàn ông độc thân giá trị hàng đầu, đương nhiên cùng đó là miếng cơm manh áo cũng sẽ mất, nữ nhân kia mới ý thức được khả năng thật sự chọc giận hắn.

“Lạc, em sai lầm rồi, anh tha thứ em được không? Em sai lầm rồi.... Không cần đuổi em đi... Không cần chia tay... Cầu anh... Em yêu anh... Em không thể không có anh... Lạc... Ngẫm lại những ngày chúng ta cùng một chỗ vui vẻ... Em thật sự yêu anh...”

Nữ nhân không ngừng rùng mình, thân thể liều mạng hướng về phía sau, gần như ngã ngồi trên thảm, cô cứng rắn nặn ra vài giọt nước mắt, hy vọng có thể đả động hắn.

Nhân câu nói cuối cùng của cô, hắn cười nhạt một tiếng, đôi mắt lạnh lung nhìn chằm chằm đối phuơng: “Yêu? Cô yêu người tôi, hay là yêu tài lực phía sau tôi? Nếu hôm nay tôi là một kẻ bình thường trên đường, cô sẽ yêu tôi sao? Đồ nữ nhân dối trá! Nói cho cô, trong từ điển của Doãn Lạc Hàn này không hề có từ “yêu”, tôi cùng không cần nhận gì một người ở trước mặt tôi nói từ này, trước đây không, hiện tại sẽ không, tương lai càng không thể.”

“Lạc...” nữ nhân hoàn toàn bị lời nói lạnh khốc cực độ dọa cho kinh sợ, mấp máy môi nửa ngày cũng khôn nói nên lời.

“Cút đi...” Hắn thô bạo quát lạnh, vẻ mặt chán ghét không hề liếc nhìn lần cuối, bắt lấy tay nữ nhân ném ra cửa như rác rưởi.

Hắn căm tức đóng sầm cửa, đi đến quầy bar, vừa rót một chén rượu, chợt nghe đã có người ra sức gõ cửa, thanh âm cầu xin trong không gian yên tĩnh vô cùng chói tai.

“Lạc... Anh tha thứ cho em... Lạc... Không cần chia tay... Em không thể không có anh... Lạc... Anh mở cửa ra được không... Em sai lầm rồi...”

Hắn ngửa cổ uống cạn chất long màu hổ phách trong ly, lấy di động ra ấn một dãy số. “Chu quản lý, phái bảo vệ đem nữ nhân huyền náo kia mang ra khỏi khách sạn, từ nay về sau tôi không muốn nhìn thấy cô ta ở đây, nghe hiểu chưa?”

Nghe thấy Chu quản lý ở đầu bên kia đáp ứng xong, hắn lập tức cúp điện thoại, lại rót thứ rượu màu hổ phách vào ly, chậm rãi đi đến cửa sổ, ngoài cửa, thanh âm của nữ nhân đã mất.

Chương 45: Phương án báo thù

Căn phòng xa hoa thoảng chốc trờ nên yên tĩnh, rượu trong ly sóng sánh, đôi mắt thâm trầm nhìn thế giới dưới chân, đây là tầng cao nhất của khách sạn, từ nơi này nhìn ra có thể đem toàn thành phố thu hết vào đáy mắt.

Đèn rực rỡ bật lên, tất cả cửa sổ đều ngập tràn ánh sáng, không khỏi khiến hắn nhớ đến những ngọn nến cắm trên bánh sinh nhật, sinh nhật không được tổ chức.

Hắn mười bốn tuổi, có một gia đình hạnh phúc mĩ mãn, thế nhưng tất cả bị một kẻ phá hủy hoàn toàn, vào ngày hai mươi năm tháng tám. Từ đó hắn trở thành trò cười cho người ta vào lúc trà dư tửu hậu.

Mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, mỗi ngày hắn phải nhận những ánh mắt phức tạp cùng nghi ngờ của mọi người, bạn bè lấy bắt nạt cùng cười nhạo hắn làm vui. Những việc đó cứa vào lòng hắn vết thương mãi không bao giờ có thể lành lại.

Từ năm hắn mười bốn tuổi đó, hắn căm mọi người nhắc đến sinh nhật trước mặt mình, hắn cũng nhân tiện đem hai chữ “sinh nhật” xóa khỏi đầu không hề lưu tình.

Hắn hận kia, hận người phá hủy tất cả của hắn, hắn muốn trả thù, hắn phải trả lại sự thống khổ mà hắn từng nhận gấp cho kia, hàng trăm hàng ngàn lần. Người kia bây giờ còn ngồi tù, mười mấy năm nữa mới có thể ra tù, hắn không thể chờ lâu như vậy, vì thế hắn phải người điều tra về con gái của kia, hắn nghĩ tới phương án báo thù tốt nhất.

“Đinh...” Bỗng nhiên điện thoại trên bàn trà vang lên đánh gãy suy nghĩ, hắn đi đến, đặt ly rượu lên bàn, cầm lấy điện thoại.

“Tổng tài. Chuyện kia đã tra được.” Là thanh âm khó kìm néo hưng phấn của Từ Bang, “Anh ta vừa về nhà đã bị cha nhốt trong phòng ngủ, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tiếp tục dây dưa với Lăng tiểu thư.”

“Ừ, làm tốt lắm.” Hắn không hề keo kiệt khích lệ đối phương, thấp giọng hỏi: “Sự kiện kia làm được thế nào?”

“Sáng thứ năm, Tần quản lí tự mình dẫn người đi qua chuẩn bị phá bỏ nơi đó.” Từ Bang báo cáo cẩn thận, trong giọng nói pha chút do dự: “Tổng tài, tôi cảm thấy Lăng tiểu thư không giống cô gái bình thường, rất thông minh, cũng quá cao ngạo, cô ta có thể sẽ không đáp ứng ngài, hơn nữa bọn nhỏ còn chưa có chỗ đi.”

“Trợ lí Từ, anh hắn là biết tính của tôi, tôi không hy vọng anh xử trí theo cảm tính.” Hắn nhận thấy vẻ đồng tình của Từ Bang, lớn giọng ra lệnh: “Làm theo lời anh vừa nói, sáng ngày mai lập tức phái người đi phá bỏ.”

Không đợi Từ Bang nói tiếp, hắn cúp điện thoại trước, chậm rãi tựa đầu vào sô pha, khuôn mặt anh tuấn hiện lên vẻ âm hàn quý dì.

Vẻ ngoài trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo của cô, trong mắt hắn, cùng lầm chỉ là giả bộ. Hắn từng tiếp xúc với đủ loại phụ nữ, phụ nữ đều là động vật đối trá, luôn thích nói một đằng, làm lại một nẻo khác.

Tình cảnh hiện nay của cô không còn đường lui, hắn nắm chắc mười phần, ngày mai cô sẽ chủ động đi tìm hắn. Đến lúc đó, hắn sẽ tự tay xé rách lớp nạ giả dối của cô, đem cao ngạo của cô đập vỡ, dạy cô nên làm thế nào để biết dịu ngoan cùng phục tùng

Chương 46: Thống khổ lựa chọn

ăng nề về Lăng trạch, hiện tại mới tám giờ, cô biết gia đình chú giờ phút này đang ở nhà ăn thường thức bữa tối, cô lập tức đi đến sau nhà, theo cầu thang dành cho người hầu đi lên tầng hai.

Cô đóng cửa phòng ngủ, tựa vào cánh cửa bình tâm lại tâm tình phức tạp. Cô nhi viện cùng Chỉ Dao, hai chỉ có thể chọn một, nhưng lựa chọn quá khó khăn, cô không thể quyết định ngay lúc này.

Ngồi trên chiếc ghế dựa trước bàn học, cúi người kéo ngăn kéo ra, một chiếc diều hình cá cảnh rực rỡ hiện ra trước mắt. Thiếu Đăng nói buổi tối sẽ gọi điện cho cô, nhưng đến bây giờ vẫn không thấy đâu, xem ra chuyện của hắn với cô đã bị ba ba hắn biết.

Cô tùy tay ăn nguồn máy tính, đứng dậy mở tủ lấy quần áo ngủ đi vào phòng tắm. Mở vòi hoa sen, làn nước lạnh lẽo chảy xuống mặt làm cô thoảng giật mình, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt chính mình trong gương, cô thật muốn khóc rống lên một hồi.

Nếu chọn tình bạn, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn mấy đứa nhỏ không có nhà để về, mà nếu chọn cô nhi viện, cô lại cảm thấy mình là người phản bội Chỉ Dao.

Mười mấy năm Chu viện trưởng tốt bụng nuôi dưỡng cô, trong mười một năm ấy, cô chân chính hưởng sự ấm áp của nơi đó, cũng là nhà trong lòng cô. Hiện tại bọn nhỏ khác gì chính mình năm đó, cô thật không đành lòng nhìn thấy chúng đáng thương, không có chỗ để đi.

Chỉ Dao là người bạn tốt nhất đời cô, cô không muốn làm chuyện có lỗi với bạn mình, cô thật sự không muốn...

Nên làm thế nào? Rốt cuộc nên làm thế nào? Mâu thuẫn, dây dưa như dây gai quấn chặt tinh thần cùng thể xác, cô cúi mình, tiếp tục mặc dòng nước lạnh chảy xuống, hốc mắt chảy xuống thứ chất lỏng ấm áp hòa trộn cùng làn nước lạnh thấu xương, lướt qua cằm, từng giọt từng giọt chảy xuống nền...

Lát sau, cô hắt hắt mũi, mang đôi mắt sưng đỏ ra khỏi phòng tắm. Ngồi trước máy tính, bật bài hát tiếng anh “My love will get you home” trong di động, âm nhạc uyển chuyển cất lên:

“If you wander off too far

My love will get you home

If you follow the wrong star

My love will get you home

If you ever find yourself

Lost and all alone

Get back on your feet and think of me

My love will get you home..."

(Nếu anh đang ở một nơi xa, tình yêu của em sẽ mang anh về nhà
Nếu anh đi theo một vì sao lạc lối,
tình yêu của em sẽ mang em về nhà
Nếu anh cảm thấy lạc lối cùng cô đơn
Hãy dừng chân và nghĩ về em,
tình yêu của em sẽ mang anh về nhà...)

Mấy năm vất vả làm thêm kiếm tiền học phí cùng sinh hoạt, gặp đủ loại coi thường cùng khó khăn, nhưng cũng tôi luyện cho cô tính cách cứng cỏi mà không dễ dàng khuất phục, mỗi lần gặp khó, bài hát này có thể làm cô tăng thêm dũng khí, nghe nó dần thành một thói quen không thể dứt bỏ.

Nhưng lúc này đây không giống với, hiện tại căn bản không còn đường đi, chỉ có thể lựa chọn bảo vệ những đứa nhỏ đáng thương.

Đột nhiên làm ra quyết định như thế, nước mắt của cô mới thật rơi xuống không ngừng.

Thật sự phải bán đứng thân thể của chính mình, bán đứng cảm tình cùng Chỉ Dao bao năm qua sao?
Cô thật sự có thể chứ?

Một cơn gió lạnh chui vào theo đường cửa sổ, cô bất giác rùng mình vì chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh, một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu, cô mạnh mẽ đứng lên chui vào nhà tắm.

Chương 47: Hảo cảm thấp nhất

“Hắt xì... Hắt xì...”

Đi vào đại sảnh rộng mở sáng ngời, Mân Huyên dùng khăn tay che miệng mũi, liên tiếp đánh hắt xì. Cô gái tiếp tân hình như nhận ra cô, chỉ liếc nhìn cô một cái liền tiếp tục cúi đầu.

Không bị ai ngăn trở, cô bước vào thang máy trống trải, đầu óc choáng váng nặng nề, hai chân như nhũn ra, bước trên đường như dẫm trên bông mềm mại, thân thể vô cùng khó chịu, đôi mắt không ngừng chảy nước mắt lại toát lên một tia thông minh.

Tối hôm qua cô tắm liên tục hơn một giờ, mãi đến khi cảm thấy toàn thân đồng lạnh cứng ngắc vô cùng mới vừa lòng đi ra. Nằm trên giường, quả nhiên như dự đoán, ban đêm bắt đầu lên cơn sốt, sáng sớm hôm nay rời giường đo nhiệt độ, tới tận ba mươi chín độ rưỡi.

“Là Lăng tiểu thư sao?” Cô ra khỏi thang máy, đang cúi đầu chui nước mũi, lại có một tiếng nói mềm nhẹ chui vào tai.

Cô tùy tay ném khăn tay vào thùng rác, một nữ thư ký đứng phía sau, mặc váy áo, khuôn mặt thanh tú đeo kính đen, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, mái tóc dài đen nhánh được búi đơn giản ra sau, nở nụ cười khác hẳn với nụ cười tiêu chuẩn vì công việc của Tù Bang, tất nhiên làm cô có ấn tượng tốt.

“Đúng vậy, tôi là Lăng Mân Huyên.” Cô vừa mới nói một câu, cảm giác thấy mũi lại khó chịu, vội vàng lấy khăn giấy, quay người đi hắt xì vài cái. Cô quay lại, cười xin lỗi: “Thật có lỗi, tôi bị cảm mạo.”

“Không sao, Lăng tiểu thư, tổng tài bảo tôi chờ cô ở chỗ này.” Cô gái vẻ mặt thành thật nói, giơ tay nhìn thoáng qua đồng hồ, “Nếu cô muộn thêm năm phút nữa, tổng tài sẽ đi tham dự một buổi bàn bạc chuyện kinh doanh.”

“Được, tôi biết rồi. Cảm ơn cô.” Mân Huyên lễ phép gật gật đầu, nở một nụ cười thân thiết với người trước mặt, nhanh chóng hướng văn phòng tổng tài đi tới.

Đứng lại trước cửa văn phòng, cô hít sâu một hơi, đang ngẩng đầu chuẩn bị gõ cửa, chợt nghe bên trong truyền ra tiếng nói chuyện. Cô do dự một chút, tay cứng lại trong không trung.

“Tài khoản giao dịch còn chưa giải quyết xong?” Thanh âm của Doãn Lạc Hàn sắc bén dị thường, “Đã ba ngày, năng lực của anh làm tôi rất hoài nghi, xem ra vị trí của anh cần để cho người khác ngồi...”

Nhất thời truyền đến tiếng hút khí, người bị chỉ trích kia kinh hoảng cầu xin, “Không, không, không, tổng tài... Mong tha thứ cho tôi lần này... tôi, tôi là có nguyên nhân... Ngày hôm qua mẹ tôi bị bệnh... Lòng tôi lo lắng lại khó chịu, nên...”

“Nhập nhằng giữa công và tư, đây không phải lí do.” Giọng hắt hắt khốc vô tình, “Sau này anh có thể tìm một công việc tốt hơn, anh lập tức đi phòng tài vụ lĩnh ba tháng tiền lương...”

“Tổng tài, mong tha thứ cho tôi, đừng xa thải tôi, nhà tôi còn vợ cùng hai đứa con cần nuôi dưỡng, mẹ tôi lại trúng gió nằm viện, tôi thật sự không thể không có công việc...”

“Đi ra ngoài! Tôi hy vọng không cần kêu bảo vệ đến mời anh.” Hắt hắt lùng nói, biểu hiện không hề thương lượng.

Lát sau, cửa bị mở ra, Mân Huyên nhìn thấy một người đàn ông trung niên mắt ướt át, vẻ mặt cầu xin đi ra.

Hiệu suất công việc chậm một chút, hắn sẽ sa thải người ta, người này cũng quá không có nhân tính, cô nắm chặt tay, ăn tượng vốn không có bao nhiêu tốt đẹp về Doãn Lạc Hàn trong nháy mắt tụt xuống mức thấp nhất. Chỉ cần tưởng đến chính mình sắp cùng một tên ma vương lãnh huyết vô tình giao tiếp, mạch máu toàn thân cô sẽ đông cứng trong nháy mắt.

Chương 48: Người chiến thắng cuối cùng

“Vào đi.”

Hắn hiển nhiên là nhìn thấy cô, cô chậm rãi bước vào cửa, Từ Bang đứng một bên cầm tập văn kiện.

Hắn vùi đầu vào bàn công tác, trong không khí yên lặng gần như nghe được tiếng bút sàn sạt kí lên giấy.

Cô sờ sờ mũi, cùng đợi hắn làm xong mọi chuyện. Không đến một phút đồng hồ, hắn kí xong tất cả văn kiện, buông bút, con ngươi sâu thẳm lóe lên ý cười châm chọc. “Xem ra là tôi thắng.”

Cô cắn cắn môi, không cam lòng yếu thế, phản bác: “Doãn tổng tài, anh cảm thấy anh thăng quang minh chính đại sao?”

“Tôi nghĩ quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả.” Hắn nhún vai, đánh mắt về phía Từ Bang.

Từ Bang hơi cúi người, mở cặp đựng văn kiện, đưa cho cô một tập. Cô cầm lấy mở ra, là hợp đồng tình nhân.

Cô không nhìn kĩ nội dung bên trong, mà tiến lên mấy bước, “Muốn tôi đồng ý với anh cũng có thể, nhưng anh phải đáp ứng tôi ba điều kiện: Thứ nhất, cô nhi viện không thể rời đi, anh phải cấp tiền thuê cho cô nhi viện, trong thời gian là mười năm; thứ hai, anh và tôi kí bản hợp đồng này không thể làm cho người

thứ ba biết; thứ ba, trên hợp đồng phải ghi rõ thời gian hạn định. Nếu anh không chấp nhận ba điều kiện này, tôi sẽ chủ động nói với Chỉ Dao tất cả mọi chuyện, bao gồm tất cả hành vi của anh.”

“Em đang uy hiếp tôi.” Hắn mím môi cúi đầu cười lạnh vài tiếng, “Tôi không chấp nhận phụ nữ uy hiếp.”

“Nếu như vậy, không có gì cần thương lượng.” Cô biểu hiện vô cùng nghiêm túc nói, đưa văn kiện cho Từ Bang, xoay người liền đi ra ngoài.

Đến khi cô sắp bước ra văn phòng, thất vọng nghĩ kế hoạch đập nồi dìm thuyền thất bại thì lại nghe thấy hắn nói: “Chờ đã!”

Cô kìm né cảm xúc trong lòng, vẻ mặt bình tĩnh quay người lại. Hắn để tay lên bàn, hai bàn tay giao nhau trước ngực, nhìn chăm chú vào cô, mở miệng nói với Từ Bang: “Tù trợ lí, anh theo lời cô ấy nói sửa lại một phần hợp đồng.”

Từ Bang lảng lặng lui ra ngoài, thuận tiện đóng luôn cửa.

“Tù giờ trở đi, em là tình nhân khẽ ước của tôi. Tất cả em phải nghe theo lời tôi, không có quyền phản bác.” Hắn thong thả rời bàn làm việc, chậm chậm tới gần cô.

Bước chân nhẹ nhàng của hắn như báo săn, không phát ra tiếng động, cô nuốt nước miếng một cách khó khăn, theo bản năng lui về sau vài bước. “Tôi còn có một nghi vấn, thời hạn của hợp đồng là bao lâu?”

“Trong mắt tôi, thời hạn phụ nữ đảm bảo chất lượng cực kì ngắn, đương nhiên em cũng không phải ngoại lệ.” Hắn ngừng nói, đôi mắt sắc bén đánh giá cô.

Cô nhớ rõ hắn từng nói qua, cảm giác mới mẻ của hắn với phụ nữ chỉ có ba tháng, như vậy cô chỉ cần làm tình nhân trong ba tháng của hắn là được sao? Tảng đá nặng trịch chắn trước ngực hình như dời đi một chút, nội tâm cô thoái mái hơn, trên mặt không chút nào không lộ ra sơ hở.

Cô nín thở, chỉ thấy bạc môi hắn nhẹ nhàng phun ra một câu: “Nửa năm.”

Cô không khỏi kêu lên sợ hãi, sao lại có thể dài gấp đôi như thế?

Chương 49: Kỳ hạn một năm

“Em cảm thấy thời gian quá ngắn?” Khuôn mặt tuấn tú nhưng âm trầm của hắn trong nháy mắt đã tới gần cô, giọng điệu nhẹ nhàng quang bơ lại mang theo kiên quyết: “Thời gian thêm vào đến một năm.”

Cô kinh ngạc trừng lớn mắt, bị sự cường ngạnh bá đạo của hắn làm cho thắt kinh: “Không được! Tôi không...”

Phút chốc hắn nâng cằm cô lên, đôi mắt thâm u hơi hoi nheo lại: “Hợp đồng viết rất rõ ràng, điều đầu tiên khi làm tình nhân là phải nhu thuận dịu ngoan, mà không phải một mặt phản bắc tôi, em vừa xúc phạm tôi, hắn là phải bị trừng phạt.”

“Hắt xì...” Cô che miệng, đứng lúc xua tay tránh cho hắn đụng vào, lui ra sau mấy bước, “Anh không nên dựa vào tôi gần quá, hôm nay tôi bị cảm, phát sốt, nếu không sẽ lây bệnh cho anh.”

“Bệnh của em tới thật đúng lúc.” Hắn khẽ mở bạc môi, đôi mắt lợi hại bắn thẳng vào cô, có một loại quyết đoán nhìn thấu lòng người.

Cô hơi nhìn đi chỗ khác, hất hất mũi, dùng khăn tay lau nước mắt không ngừng chảy ra. Cô cố ý ngâm nước lạnh vì tránh né hắn đụng vào, tuy rằng không phải kế lâu dài, nhưng đây là phuơng páp duy nhất cô có thể nghĩ đến trước mắt.

“Em đang phát sốt, cho nên muốn tôi cách xa một chút phải không?” Hắn hừ nhẹ một tiếng, môi gợi lên một chút tươi cười ái muội, “Tôi nghĩ tôi không ngại chăm sóc một bệnh nhân...”

Phút chốc, bả vai cô bị hắn xoay lại, tiếp đó bị hắn đẩy ngã vào sô pha. Một loạt hành vi như vậy của hắn nháy mắt quấy rầy trận tuyển đầu tiên của cô, cô theo bản năng lùi dần về sau, liên tục xua tay. “Không, không cần, tôi chỉ bị cảm mạo nhẹ thôi, sau này chú ý nghỉ ngơi thì không sao. Anh không cần tới gần, bệnh của tôi sẽ lây...”

“Hiện tại em là người phụ nữ của tôi, tôi hắn là phải chăm sóc em thật tốt, sao lại để em tiếp tục khó chịu.” Hơi thở nguy hiểm của hắn đột nhiên tới gần, bàn tay to lớn dần dời đến cúc áo trước ngực cô.

“Anh muốn làm gì?” Cô thở dốc vì kinh ngạc, vội vàng bắt lấy tay hắn, dùng sức muốn đẩy ra, không ngờ lại bị đối phương kéo lại đây, giam vào lồng ngực.

“Hiện tại em là vật sở hữu của tôi, lúc này đây đương nhiên tôi phải kiểm nghiệm một chút trình độ làm vừa lòng tôi của em.” Hắn ta túc cười, dễ dàng đẩy ra cô, cực kỳ thuần thục cởi bỏ cúc áo của cô, da thịt trắng nõn như sữa chót bại lộ trong không khí.

“Nơi này là văn phòng của anh, anh, anh không cần làm như vậy...” Cô hoàn toàn phát hoảng, tuy rằng biết làm tình phụ là phải làm những gì, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến hành vi lớn mật của hắn còn vượt xa so với tưởng tượng của cô, dám làm chuyện vượt rào trong văn phòng.

Cốc cốc cốc.... Mấy tiếng đập cửa có quy luật đúng lúc vang lên, hắn dừng tay, trầm giọng hỏi.
“Chuyện gì?”

“Tổng tài, đã đến giờ, ngài nên xuất phát.”

Là thanh âm của cô gái kia, cô như thấy được cứu tinh, dùng hết toàn lực giãy khỏi lòng hắn, lùi đến nơi cách xa hắn nhất, dùng hai tay hốt hoàng che chắn trước ngực.

Hắn cười lạnh một tiếng, chậm rãi đứng lên, con ngươi tối đen như mực lóe lên tia sáng lạnh lẽo.
“Tốt nhất em đừng nghĩ tiếp tục đùa giỡn, những thứ tôi muốn có được , bất luận kẻ nào cũng đừng tưởng ngăn cản tôi.”

Chương 50: Lập tức chuyển nhà

Hắn nắm giữ một tập đoàn buôn bán trên nhiều lĩnh vực – Đường Thịnh tập đoàn, chỉ cần một khắc có thể nắm rõ biến chuyển trên thị trường, sinh tồn trên thương trường ngươi gạt ta lùa, chỉ bằng điểm nhỏ kí xảo của cô sao có thể không bị hắn nhìn thấu.

Cô chấn chát môi dưới, buồn bực quay mặt đi chỗ khác.

“Đợi trợ lí Từ lấy hợp đồng cho em kí tên, em theo những gì anh ta nói mà làm.” Hắn lạnh lùng bỏ lại những lời này, đi thẳng ra văn phòng.

Nhin thân ảnh hắn biến mất ngoài cửa phòng, cô sợ hãi vỗ ngực, còn chưa kịp hoàn hồn, một thân ảnh lại nhanh chóng bước vào. Cô giật mình một chút, thấy rõ người vào là từ Bang, thế mới nhẹ nhàng thở ra.

“Lăng tiểu thư, mời cô xem một chút bản hợp đồng này, nếu không có kiến nghị gì, phiền cô kí tên lên chỗ này.” Từ Bang đem hợp đồng đến trước mặt cô, văn bản hiển nhiên là vừa được in ra, hơi tản ra mùi mực.

Cô tùy ý lật giở một ít điều khoản bên trên, rồi trực tiếp lật tới tờ cuối cùng, quả nhiên thấy ba điều kiện cô đưa ra, cô đọc từng câu từng chữ, xác nhận không sai gì, hai tay run run kí tên chính mình lên hai bản hợp đồng.

Doãn Lạc Hàn đã kí trước lên hai bản hợp đồng, Từ Bang trực tiếp đưa một bản cho cô, bản còn lại cất vào tủ văn kiện, sau đó lấy ra trong túi một chiếc chìa khóa cùng một tờ giấy đưa cho cô.

“Lăng tiếu thư, hiện tại việc đầu tiên cô phải làm là thu thập hành lý chuyển nhà, đây là địa chỉ cùng chìa khóa nơi sau này cô ở.”

“Chuyển nhà? Hiện tại sao?” Cô nao nao, nhìn vật trong tay hắn, do dự nhận lấy. “Đây là ý của anh ta?”

“Đúng vậy.” Từ Bang gật đầu một cái, “Tổng tài muốn chiều nay ba giờ cô phải dọn vào.”

“Ba giờ?” Cô kinh ngạc nhắc lại, vì lấy học bổng, bình thường cho dù có liều mạng làm thêm thế nào, cô cũng không xao nhãng việc học, gần đây trốn học nhiều lắm, nếu hôm nay lại không đi học...

Từ Bang khoanh tay, vẻ mặt không nề hà, “Đây là tổng tài nói, tôi chỉ nhẫn hộ lời ngài. Cô có nhiều hành lý sao? Tôi để lái xe giúp cô đi dọn đồ.”

“Không cần phiền toái, một mình tôi có thể ứng phó được.” Cô lắc đầu, xiết chặt chìa khóa cùng bản hợp đồng trong tay, đờ đẫn bước ra cửa.

Đến bây giờ cô vẫn còn cảm giác đang nằm mơ, tựa như tất cả không phải sự thật, thế nhưng cô để cho kẻ so với ma vương còn tà ác hơn, Doãn Lạc Hàn mua chính mình một năm.

Ra khỏi Đường Thịnh, cô gọi điện cho Chu viện trưởng, nghe bên tai giọng Chu viện trưởng kinh hỉ không thôi, cô ở đầu dây bên này âm thầm cười khổ.

Vài phút qua đi, cô cúp điện thoại, cảnh giác đem bản hợp đồng để vào ba lô. Thứ kia đối với cô mà nói, là thứ cứu vớt bọn trẻ ở cô nhi viện, cũng là một loại khuất nhục cô cực lực muốn quên.

Chương 51: Cuộc gặp kì quái

Cô kéo lê thân mình mệt mỏi đi đến một quảng trường trống trải, xinh đẹp, chọn một chiếc ghế đá ngồi xuống.

Nơi đây thật náo nhiệt, từng khuôn mặt tràn đầy tươi cười, tựa như phía sau đều là hạnh phúc cùng vui vẻ.

Đột nhiên cô cảm thấy thế giới của mình là một mảnh u ám, tiếng cười đùa vui vẻ bên tai cách cô thật xa quá, không biết một năm dài đãng sau này có thể vượt qua như thế nào.

“Cô gái... Cô gái ơi...”

Tiếng gọi cắt ngang suy nghĩ của cô, ngẩng đầu, một lão bá trung niên tươi cười, chỉ chỉ vào chỗ trống bên cạnh cô. “Cô gái trẻ, bên cạnh cháu không có người sao? Bác muốn ngồi chỗ này nghỉ ngơi một lúc.”

Cô lắc đầu, lễ phép cười: “Lão bá, bác ngồi đi, nơi này không có người ngồi.”

“Ha ha... Được, cảm ơn cháu.” Lão bá cười cười, ngồi xuống ghế.

Cô đem ba lô đặt trên đầu gối, cúi đầu gảy ngón tay, hành lý của cô ở Lăng trạch rất ít, không cần nửa giờ có thể thu thập xong, tính toán một chút, cô quyết định ngồi ở chỗ này giết thời gian, sau đó tiến vào

nơi kia trước ba giờ.

Lợ đãng quay đầu, thấy lão bá đang mỉm cười nhìn cô, cô kinh ngạc một chút: “Lão bá, bác có việc gì sao?”

“Ha ha, cô gái trẻ, bác đói bụng.” Lão bá cười tưng tẩm lấy tay chỉ về phía trước, đột nhiên nói một câu: “Cháu mời bác ăn cái gì đi.”

Cô nhìn về phương hướng lão bá chỉ, đó là một cửa hàng Kentucky, quay đầu không khỏi nở nụ cười, “Dạ, lão bá, bác cứ ở chỗ này, một lúc nữa cháu trở lại.” Cô cũng không cảm thấy hành vi của lão bá có chút mạo muội cùng đùorning đột, ngược lại cho rằng vị lão bá này khá thảng thắn đáng yêu.

Lão bá lại cười ha ha gật đầu như trước, cô chậm chậm chạy tới cửa hàng kia. Sau đó, cô mang theo một túi đồ ăn trở về, gặp lão bá vẫn ở chỗ này, cô lấy ra một cốc đồ uống cùng một chiếc Hamburger đưa cho lão bá. Đối phương tiếp nhận không hề khách khí, cắn từng miếng từng miếng một.

Thấy lão bá ăn ngon miệng như vậy, cô đột nhiên cũng thấy đói bụng, vì thế lấy ra một phần nước ngọt cùng hamburger ăn.

Hai người một già một trẻ không quen biết ngồi trên ghế, không đến mười phút đã ăn hết phần ăn dành cho cả nhà. Cô ăn no ợ một tiếng, dùng khăn giấy lau khói miệng đầy mỡ, mấy ngày nay trôi qua hỗn loạn, bữa ăn của cô cũng không quy củ, đây là bữa ăn no nê nhất cũng vui vẻ nhất của cô.

Lão bá liếc đồng hồ đeo tay, vẻ mặt tươi cười hòa ái như trước: “Cô gái, cảm ơn cháu đã mời bác ăn, bác phải đi.”

“A, dạ, tạm biệt lão bá.” Cô hơi sững sốt, ngồi thẳng người, khi tâm tình không tốt lại có thể gặp một người hiền lành như vậy, không khỏi có cảm giác thân thiết.

“Đúng rồi, cô gái trẻ.” Lão bá đi được vài bước, rồi sực nhớ ra gì đó, xoay người lại, “Để cảm tạ cháu mời bác ăn, ngày mai bác mời cháu đến nhà hàng của bác ăn uống xong ngọt trà.”

Chương 52: Không thể tiếp nghe

Cô nheo mắt nhìn nơi lão bá chỉ, đó là một nhà hàng cao cấp, cô từng làm thêm ở đó. Nơi đó quá sa hoa tiêu phí, người có thu nhập bình thường căn bản không thể bước vào, lão bá ngay cả tiền ăn cơm cũng không có, sao lại có khả cô có tiền mời cô vào trong đó.

Cô quay đầu muốn uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của lão bá, lại phát hiện lão bá đã không còn bóng dáng. Lão bá này thật kỳ quái, có lẽ là bác ấy nói lời khách sáo mà thôi.

Cô ngồi xuống ghế đá một lần nữa, thả lỏng một lát ngắn ngủi, tâm trạng lại quay về tối tăm buồn khổ, nhìn nhìn thời gian, cô rời khỏi quảng trường náo nhiệt, hướng đến xe bus đi đến.

Lặng trạch...

Mân Huyên mang theo hành lý đơn giản, quay người đóng cửa phòng ngủ, di động trong túi đột nhiên vang lên. “If you ever feel ashamed, My love will get you home...” (1)

Nhin dòng chữ trên điện thoại, ngón tay cái theo bản năng muốn ấn tiếp điện, nhưng cô do dự, ngón tay cứng ngắc.

Từ lần đầu tiên đi tập đoàn Đường Thịnh, sau mấy ngày cô cố ý không nghe điện của Chỉ Dao, đơn giản vì trong lòng hổ thẹn với bạn. Đêm đó với Doãn Lạc Hàn, cô vốn nghĩ chỉ là chuyện nhỏ ngoài ý muốn, muốn quên đi hoàn toàn, vạn vạn thật không ngờ sự tình lại trở thành như bây giờ, cô thật sự không biết mình phải đối mặt với Chỉ Dao thế nào.

Di động không ngừng vang lên, hệt như âm thanh ma quỷ tra tấn thần kinh, cô kinh hoảng ẩn vào điện thoại, tất cả mới trở nên yên lặng.

Cứ việc chỉ có hai va ly hành lí không nặng lắm, nhưng hiện tại cô đang phát sốt, toàn thân mệt mỏi, ứa mồ hôi, hai tay mới kéo một lúc, đã cảm thấy mệt mỏi, khó nhọc, chỉ có thể kéo lê trên đất từng chút từng chút một.

Thật vất vả mới mang hai va ly đến phòng khách, dì đang ngồi trên sofa pha lạt xem tạp chí, Ngải Phù đang gọt giữa móng tay, nghe thấy tiếng vang trên cầu thang, hai người ngẩng đầu nhìn thấy Mân Huyên dẫn theo hành lí, coi như cô không hề tồn tại, lại ngạc mạn cúi đầu.

Biết dì không thích mình, nếu như trước đây, gặp tình huống như bây giờ, Mân Huyên sẽ lễ phép kêu dì một tiếng, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất chạy xuống cầu thang, biến mất trước mắt dì, nhưng lần này không giống trước, cô phải nói rõ ràng.

“Dì, cháu đã thu thập hành lí đầy đủ, hôm nay sẽ dọn đi rồi.”

Dì không ngẩng đầu lên, tiếp tục làm việc đang làm, đôi môi đỏ chót chỉ thốt ra ba chữ: “Đi thông thả!”

Mân Huyên cắn nhẹ môi. Nghe thấy tin mình dời đi, mặt dì không có chút kinh ngạc, xem ra chú đã sớm nói cho dì chuyện cô dời đi.

“Tốt nhất chị nên đi nhanh đi, bằng không lại trễ xe bus.” Ngải Phù buông giữa móng tay, giọng nói hàm chứa châm biếm.

Nghe thấy cô phải rời khỏi, Ngải Phù cùng dì còn keo kiệt đến mức không thèm nói một câu từ biệt giả dối, lúc này đây, cô hoàn toàn thất vọng về ba người nhà chú. Nếu bọn họ chán ghét nhìn thấy mình như vậy, hiện tại cô cũng dọn ra ngoài, về sau cũng không gặp lại.

Ngoại trừ ba ba còn trong ngực, gia đình chú là người thân duy nhất trên đời của cô. Ở nơi này ba năm, yêu cầu của cô cũng không nhiều, cùng lăm là hy vọng bọn họ cho cô một ít tình thân mà thôi.

Không biết có phải do bị cảm hay không, nước mắt không thể khống chế mà chảy xuống, cô sụt sịt mũi, xốc lên hành lý, cõi nén đau thương trong lòng, đi bước một ra Lăng trạch.

Chương 53: Biệt thự xa hoa

Xe taxi dừng lại trước khu biệt thự cao cấp ở nội thành, Mân Huyên kéo hai túi hành lí, lướt qua từng biệt thự, dựa vào địa chỉ viết trên giấy, rất nhanh đã đứng trước cửa một biệt thự xa hoa đứng đơn độc.

Cô lấy ra chìa khóa, có lẽ bên trong có người ở thì sao, như bây giờ mà trực tiếp lấy chìa khóa mở cửa đi vào hình như có chút không lẽ phép, cô suy nghĩ một chút, lập tức ấn vang chuông cửa, lảng lặng chờ một lúc, kết quả mười phút sau vẫn không có ai mở cửa.

Nhìn qua cánh cổng sắt cao lớn, trước biệt thự là một dải cây xanh ngắt, mặt cỏ được cắt xén, tu bổ chỉnh tề, tất cả thực sạch sẽ, nhưng liếc mắt một cái liền nhận ra nơi này làm cho người ta có cảm giác vô cùng yên tĩnh hoang vắng, tựa hồ nơi này lâu rồi chưa có ai ở lại.

Mang theo nghi hoặc, cô mở cửa đi vào, lớn tiếng hỏi: “Xin hỏi có người ở sao?”

Đáp lại cô là một trận gió nhẹ thoảng bên tai, trên mặt cỏ có một con đường đi thẳng vào biệt thự, cô kéo hành lí về phía trước, con đường dưới chân quá mức rộng lớn, vừa thấy chỉ biết là đặc biệt thiết kế dành cho ô tô đi qua.

Nhìn giờ trên di động, ba giờ kém một phút, nghĩ đến một lúc nữa Doãn Lạc Hàn sẽ tới nơi này, thần kinh toàn thân lại căng ra, dùng chìa khóa mở cửa biệt thự, không kịp nhìn ngắm phong cách trang trí xa hoa nơi đây, vội vàng mang hành lí lên lầu.

Đứng ở lầu ba, cô đánh giá qua mấy căn phòng, ước chừng tổng cộng có bốn phòng. Từ Bang cho cô tờ giấy kia, chỉ viết địa chỉ biệt thự và phòng của cô trên lầu ba, nhưng không viết rõ ràng là phòng nào.

Vậy cô tùy ý chọn một gian đi, cô đi tới phòng thứ hai, mở cửa ra, kết quả cửa phòng hình như bị khóa, mở không ra, vì thế cô đành bỏ qua, lướt qua phòng thứ ba, cửa phòng cuối cùng chỉ khép hờ, cô đẩy cửa mà vào.

Phòng rộng rãi mà sạch sẽ, nhìn ra được có người thường xuyên quét tước, cô dùng tốc độ nhanh nhất để sắp xếp hành lí, sau đó không có việc gì ngồi trên mép giường rỗng thùng thình nghỉ ngơi.

Cả buổi chiều đi tới đi lui, hơn nữa thân mình cảm mạo phát sốt, toàn thân vô cùng khó chịu, chiếc giường dưới thân mềm mại mà rộng lớn, cô nhẹ nhàng nằm xuống. Cảm mạo thật là khó chịu, nằm một lúc đi, chỉ cần nằm một lúc là tốt rồi.

Kết quả cô không tự chủ được, thiếp đi, đến khi cô mở mắt ra, xuyên thấu qua cửa sổ sát đất vừa vặn thấy được cảnh hoàng hôn mê người, ánh chiều tà nhiễm đỏ bầu trời, làm cho đám mây trắng bồng bềnh khoác thêm mấy đường viền tựa như đóa hoa hồng tiên diễm.

Đồng hồ báo thức trên tường đã chỉ gần năm giờ, Doãn Lạc Hàn còn chưa xuất hiện, có lẽ là cô nghĩ nhiều, tên kia nhiều nữ nhân lắm, đại khái đã mang cô ném ra sau đầu đi, cô khoái trá nghĩ, cái bụng cũng không chịu thua kém kêu réo ầm ĩ.

Thật đói quá, vẫn là xuống lầu tìm chút gì ăn thôi. Cô cúi đầu, kéo lê thân mình vẫn sốt cao không ngừng xuống giường. Đẩy cánh cửa phòng ngủ, nâng mí mắt buồn ngủ nặng trĩu, chợt nhìn thấy một bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mắt, cô nháy mắt kêu sợ hãi ra tiếng.

“A!!!”

Chương 54: Tự mình đà tình

“Lăng tiếu thư, bính mang [] một chút.”

Bóng đen như không nghe thấy tiếng thét chói tai của cô, đột nhiên mở miệng nói chuyện.

Bính mang? Có ý gì? Đối phuong đọc nhấn từng chữ, thanh âm có chút kì quái, Mân Huyên nhìn kĩ, là một vị đại thẩm khoảng trên dưới năm mươi tuổi, biểu cảm trên mặt có chút khô khan nghiêm túc, thân cao ước chừng chỉ tới cằm cô. Thì ra biệt thự này cũng không phải không một bóng người như cô nghĩ.

Nghe một câu không đầu không cuối, Mân Huyên còn kịp phản ứng, đại thẩm cũng đã tránh ra. Dù sao hoàn cảnh trong biệt thự cô còn chưa quen thuộc, chẳng bằng sau nhìn xem rõ cuộc là có ý gì.

Khi đi ngang qua căn phòng thứ hai, vô tình nhìn thấy cảnh cửa vỗn khóa chặt hơi hơi mở ra, lòng hiểu kỉ thúc đẩy cô muốn vào xem, đại thẩm đi được cực nhanh, nháy mắt đã biến mất ở cầu thang, cô chần chờ một lát, quyết định theo sau, còn nhiều thời gian, một hồi trở về sẽ lặng lẽ đi vào.

Thân thể phát sốt khiến cô đau đầu lợi hại, hai tay bấu vào tay vịn cầu thang, đi bước một theo sát đại thẩm tới đại sảnh, xuyên qua cửa hông của đại sảnh, vào một gian nhà ăn sáng ngồi.

Đại thẩm quay đầu nhìn cô một cái, chắc ý bảo cô bước theo sau, hai người một trước một sau đi vào một cửa hông khác, đi tới nhà bếp.

Đại thẩm không nói gì, trực tiếp chỉ vào đồ ăn trên bàn, lại chỉ chỉ nhà ăn bên ngoài, Mân Huyên nháy

mắt đã hiểu ý của bà.” Bác bảo cháu giúp bác bưng đồ ăn có phải hay không?”

Đại thẩm nhìn chăm chăm cử động môi khi nói chuyện của Mân Huyên, ước chừng phải mười giây sau, mới phản ứng, liên tục gật đầu. “Đúng.”

Mân Huyên bừng tỉnh đại ngộ, vừa rồi đại thẩm nói “bính mang” thật ra là giúp đỡ [: bang mang] , ánh mắt không khỏi tràn ngập đồng tình, theo cô biết, người có khả năng nghe không tốt tuy rằng nói chuyện cũng giống người bình thường, nhưng cơ bản phát âm có chút khó khăn, hơn nữa bọn họ ” nghe” người khác nói đều dựa vào cử động môi khi nói, sau đó phân tích theo nội dung lời nói. Xem ra vị đại thẩm thuộc loại tình huống này.

Mân Huyên cười cười với đại thẩm, cầm lấy đồ ăn trên bàn đi hướng nhà ăn bên ngoài, khi quay lại phòng bếp, ngửi thấy mùi đồ ăn, đại thẩm đang làm đồ ăn Ý thơm ngon.

Một lát sau, đại thẩm bê đồ ăn thơm nức mũi ra phòng bếp, Mân Huyên theo phía sau, nhìn theo vóc dáng thấp bé của đại thẩm, trước đây ở Lăng trạch đều là chính mình nấu cơm, chưa từng có người làm cho cô một chút cơm, không hề tưởng được ngày đầu tiên đến đây đại thẩm đã làm cho cô đồ ăn Ý, nhất thời trong lòng liền cảm thấy ấm áp cảm động.

Cô kéo ghế ra, đang chuẩn bị ngồi xuống thưởng thức, ai ngờ một câu kế tiếp của đại thẩm đập nát ý tưởng của cô. “Lăng tiểu thư, cháu đi kêu thiếu gia xuống dưới dùng cơm chiều.”

“Anh ta, anh ta ở nhà? Anh ta trở về khi nào?” Mân Huyên giật mình, nói chuyện có chút lấp bấp, nói vậy bàn đồ ăn Ý này cũng phải dành cho cô, mà dành cho Doãn Lạc Hàn.

Nhất thời, động tác chuẩn bị ngồi xuống của cô cứng lại trong không khí, tròng mắt cũng trở nên ướt

át, đột nhiên cảm thấy mình thật giống tiểu sửu [kẻ ngốc], tự mình đa tình. Nghĩ đến nơi này có thể hưởng thụ đến ấm áp, cô thực sự là mười phân sai, chính mình cùng lăm chỉ có thân phận tình phụ mà thôi.

Chương 55: Đề cao giá

Đi đến cầu thang lầu ba, cô sụt sịt mũi, cúi đầu lau đi nước mắt trên mặt, vừa nãy đại thẩm khoa chân múa tay với cô, giơ hai ngón tay, ý là phòng thứ hai, như vậy xem ra hắn luôn ở căn phòng kia, may mà lúc trước cô không tiện đi vào.

Cửa phòng vẫn nửa khép nửa mở như thế, cô gõ vài lần, không thấy đáp lại, tiếng nhạc nhẹ nhẹ vang lên trong phòng, át tiếng đập cửa.

Cô trấn định một chút, cẩn thận đẩy cửa mà vào, phòng này phải rộng hơn phòng cô ít nhất bốn năm lần, bên trong trang hoàng cũng hết sức xa hoa.

Trong phòng trống rỗng, cũng không nhìn thấy thân ảnh Doãn Lạc Hàn. Cô đang định xoay người, đột nhiên có người bước ra khỏi phòng tắm, khăn mặt màu trắng lau mái tóc ướt sũng, thân trên không mặc gì, lộ ra khuôn ngực tinh tráng màu đồng, dưới thân chỉ quấn một chiếc khăn tắm thùng thình.

Cô nín thở, vội vàng quay mặt đi, vội vã đi ra ngoài.

“Nếu em đã đến đây, lại đây đi!” Giọng nói thấp thuần của hắn ngăn bước chân cô.

Cô mơ hồ cảm giác thấy có nguy hiểm, đứng thẳng lưng không dám quay đầu, chỉ sợ nhìn thấy cái gì không nên nhìn. “Muộn, bữa tối làm xong rồi, đại thẩm bảo anh xuống dùng bữa tối. Không có chuyện gì, tôi đi ra ngoài trước.”

Hắn tắt máy phát nhạc, mệnh lệnh sắc bén vang lên trong căn phòng yên tĩnh trống trải làm cho người ta sợ hãi. “Lại đây! Tôi không nghĩ nói đến lần thứ hai!”

Qua vài chuyện, cô đã lĩnh giáo đầy đủ thủ đoạn của hắn, cô cũng luôn nhắc chính mình không thể nhát nhất lúc nào cũng phản bắc hắn như trước, nếu không, chịu thiệt chỉ có mình cô.

Cô cúi đầu, máy móc bước qua, đến khi cách hắn khoảng ba bước chân thì dừng lại, ánh mắt không dám tùy tiện loạn ngắm, nhìn chăm chăm xuống hoa văn trên thảm.

“Giúp tôi lau tóc.” Theo tiếng nói nhỏ không có độ ấm, một khối trăng trăng gì đó ném tới, cô theo bản năng tiếp được chiếc khăn êm dày, giương mắt nhìn lên đã thấy hắn đã ngồi trên mép giường.

Cô nắm chặt khăn mặt trên tay, tuy rằng biết chiếc giường kia quá mức nguy hiểm, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến hậu quả chọc giận hắn, chỉ có thể kiên trì đi qua.

Cô thật cẩn thận dùng khăn mặt lau mái tóc nâu của hắn, đôi mắt thâm thúy u ám nhìn chăm chăm vào cô, cô nuốt mạnh nước miếng, vừa định kết thúc động tác trong tay, chợt thấy lưng bị ôm, cô ngã ngồi trên đùi hắn.

“Anh... Anh định làm gì? Tôi bị cảm, không nên đụng tôi, sẽ lây bệnh cho anh.” Cô kinh hãi, da đầu cũng run lên, vội vàng dùng khuỷu tay chống đỡ đứng lên, thân thể khôn ngừng vận vẹo muốn tránh ra. Tuy rằng biết chuyện hắn lên giường với mình chỉ là sớm hay muộn, nhưng bây giờ cô chưa hề chuẩn bị tâm lí, cô theo bản năng muốn né ra, cách hắn càng xa càng tốt.

“Em nói nếu tôi tăng gấp hai tiền thuê khói đất ở cô nhi viện thì thế nào?” Giọng nói tà ác phun ra hơi thở ấm áp sau tai.

Cô thoảng chốc ngừng thở, cảm giác không rét mà run.

“Anh... đê tiện!”

Chương 56: Hắn là ma quỷ (18+)

“Trăm ngàn lần đừng khiêu chiến tính nhẫn耐 của tôi!” Ngón tay nóng rực của hắn quét từ sau chiếc cổ trắng nõn của cô về xương quai xanh tinh sảo, giọng nói nồng đậm ý cảnh cáo. “Tôi thích phụ nữ nghe lời, sau này vô luận là tôi nói cái gì, em đều phải vô điều kiện đi làm. Em phải làm tình phụ của tôi, nên khắc kí điểm này.”

Hôm nay hắn không vui vẻ có thể tùy ý tăng tiền thuê cô nhi viện, ngày mai có lẽ lại nghĩ ra mấy trò khác, cô thế đan lực bạc, không thể chống lại hắn, kết quả không thể không thỏa hiệp với hắn. Cho dù không cam lòng thế nào, ngay cả kẻ kiêu ngạo như cô, nhưng có năng lực gì.

Cô không thể mở miệng, hai tay muốn giãy dụa dần dần buông xuống.

Hắn ôm eo nhỏ của cô, đem cô ngã xuống giường, thân thể cao lớn lập tức đè lên, nhanh chóng bỏ đi quần áo trên người cô, làn môi nóng bỏng không hề kiêng kị h ôn lên hai vai mềm mại, trắng như tuyết của cô.

Cô nhắm chặt hai mắt, mặc nước mắt bùa bãi tuôn ra, xấu hổ, giận giữ, cắn răng nói nhỏ: “Anh là ma quỷ, ma quỷ...”

Hắn đi vào thân thể cô không chút lưu tình, tà tú nói bên môi cô: “Đúng vậy, tôi là ma quỷ, tôi sẽ như hình với bóng đi theo em, vĩnh viễn cũng đừng tưởng thoát khỏi.”

Nhin cô dưới thân nước mắt lan tràn hai má, hắn vui vẻ nhếch lên nụ cười tà ác, vẻ kiêu ngạo cùng không chịu khuất phục của cô đều bị hắn đẹp đẽ, hắn không kịp chờ dưới thân cô chảy ra phong tình uyển chuyển mê người.

Thứ cứng rắn nóng cháy kia xâm nhập trong nháy mắt, cô thõng khổ cắn chặt môi, cả người run run không thôi, hô hấp không thể chống lại, bắt đầu trở nên dồn dập, hưng lẩy từng cơn sóng di chuyển càng thêm cuồng dã của hắn.

Đây không phải sự thật, chuyện khuất nhục thế này sao có thể rơi xuống trên người cô?

Cô bất lực mà run run, nghĩ đến tất cả chỉ là một giấc mơ, cô sẽ đột nhiên tỉnh lại. Nhưng hơi thở gấp gáp của hắn vẫn phun lên khuôn mặt đầy nước mắt của cô, mũi vẫn ngửi thấy hơi thở của hắn, đây là chuyện hoàn toàn chân thật, ác mộng vẫn tiếp tục.

Giờ phút này, vì sốt cao mà nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng lên, trong óc như có thiên quân vạn mã đang chạy rầm rầm, thân thể như bay lên mây, cô dần dần rơi vào hắc ám.

Trong lúc ngủ mơ, đột nhiên cô cảm thấy thân thể lăn lộn vài cái, lập tức mất đi trọng tâm rơi vào chỗ nào vừa lạnh lẽo vừa cứng rắn, mở to mắt nhìn, chính mình không biết từ khi nào ngã nhào từ trên giường xuống, cô ngủ mơ màng màng bám vào mép giường bò lên.

Kéo chăn lên chuẩn bị nằm xuống, không kịp chuẩn bị lại bị người hung hăng đá vào lưng, cả người xoay tròn ngã xuống, cau mày, xoa xoa lưng bị đụng, đau đến nhín thấy sao bay bay.

“Cô không có tư cách ngủ trên giường này! Đi ra ngoài...” Giọng nói tựa như đế vương, lãnh khốc vô tình.

Toàn bộ cơn buồn ngủ chạy mất, toàn thân như rơi vào hầm băng ngàn năm, không khỏi phát run. Cúi đầu nhìn chính mình, phát hiện trên người không có quần áo, giữa hai chân truyền đến đau đớn, chậm rãi nhớ lại cô vừa trải qua cái gì.

Chương 57: Đoán không ra

Vì sao phải như vậy, hắn cho cô là loại phụ nữ, sau khi phát tiết có thể tùy ý đuổi đi?

Cô cố nén khuất nhục cùng thân thể mệt mỏi, tính cách trời sinh kiêu ngạo cùng lạnh lùng khiến cô không để lộ bất cứ cảm xúc nào, yên lặng đứng lên, nhặt quần áo trên đất, quần cùng nội y.

Ánh đèn thủy tinh ánh lên những giọt mồ hôi trên lồng ngực cường tráng, thân ảnh cao lớn ỷ trên giường làm người ta có cảm giác áp bách mà qui ngập tràn căn phòng.

Nhin thái độ quá mức bình tĩnh của cô, cặp mắt thâm u lạnh như băng lóe lên. “Nhớ kĩ thân phận tình phụ của cô, về sau, bất cứ lúc nào tôi cần cô, cô chỉ có thể phối hợp vô điều kiện.”

Cô cẩn mội, không nói gì, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay mềm mại, mang đến một tia đau đớn, đi như chạy trốn ra ngoài.

Trở lại phòng, thăng đến phòng tắm, đứng dưới vòi hoa sen, mặc dòng nước tùy ý cọ rửa thân thể, cô liều mạng kì cọ những nơi bị hắn đụng vào, da thịt mềm mại nhanh chóng hồng lên, cô vẫn kì mạnh như trước, tựa hồ muốn đem tất cả khuất nhục xóa nhòa.

Cô nhìn thấy trong mắt hắn có thật sâu chán ghét cùng... cừu hận, cô không hiểu, trước kia cô cùng hắn cản bản chưa từng thấy nhau, hoàn toàn không có lí do gì làm hắn đối xử lãnh khốc với cô như vậy.

Giả sử hắn phi thường chán ghét cô, không nghĩ nhìn đến cô, thì có thể cách cô càng xa càng tốt, vì

sao chỉ một mực bắt cô làm tình phụ của hắn, như vậy không phải là tự mâu thuẫn sao?

Cô đoán không ra, hoàn toàn đoán không ra suy nghĩ của hắn.

Hôm nay cùng lăm chỉ là ngày đầu tiên trong một năm hợp đồng, cô liền cảm giác được dày vò thế nào, thật không biết ba trăm sáu mươi tư ngày đãng đãng còn lại, cô phải vượt qua như thế nào?

Dù đã tắm nước ấm, sốt cao vẫn như cũ không thuyên giảm, cô vỗ vỗ đầu đi ra phòng ngủ, lấy từ hành lí một vỉ thuốc cảm, nuốt xuống hai viên thuốc.

Nằm xuống chiếc giường mềm mại, đắp chăn, cô muốn ngủ một giấc, nhưng nhớ ra sáng mai còn có giờ học, cô lại đứng lên lần nữa, đặt đồng hồ báo thức.

Mặc kệ một năm này cô phải chịu tra tấn thế nào, cô phải kiên cường chịu đựng, dù sao cuộc sống còn phải tiếp tục, mấy tháng nữa cô sẽ tốt nghiệp, cô hy vọng mình có thể lấy thành tích tốt nghiệp đại học, như vậy mới có thể tìm được việc mình thích, độc lập về kinh tế.

Sáng sớm, cô theo tiếng chuông báo thức ngồi dậy, sờ sờ cái trán, nhiệt độ có phần giảm bớt, xốc chăn lên xuống giường, rửa mặt chải đầu một phen, lại nuốt hai viên thuốc cảm mạo, sau đó cầm lấy ba lô đi ra phòng ngủ.

Lúc bước qua cái phòng kia, cô cúi đầu bước đi nhanh hơn, bám lấy tay vịn cầu thang bước xuống lầu, hai bữa nay chưa ăn gì, thoảng chốc cô ngửi thấy mùi thức ăn, cái bụng khó chịu mà kêu lên.

Cô đứng ở chỗ đồi giày, nhớ tới món Ý ngày hôm qua, bên môi không khỏi lộ ra nụ cười nhợt nhạt. Cô sẽ không ôm áo tưởng phi thực tế, về sau, ba bữa của mình vẫn là tùy tiện giải quyết ở bên ngoài đi.

Chương 58: Lần đầu gặp mặt

Sáng sớm có rất nhiều người đi xe bus, mỗi lần cô bước xuống xe, sức lực toàn thân cũng không còn, hôm nay cảm mạo khó chịu, tính xa xỉ một lần bắt taxi đến trường.

Cô vãy vãy tay, vừa chui vào trong xe, chợt nghe thấy cánh cửa đối diện phát ra tiếng vang, một thân ảnh cũng đồng thời ngồi vào xe, nhất thời trong xe có một loại im lặng quái dị.

Xem ra là có người đoạt taxi với cô, cô ngẩng đầu nhìn, một gương mặt nam tính cũng quay lại đây xem cô.

Chiếc kính mát hiệu Gucci che khuất hơn phân nửa khuôn mặt hắn, nhưng vẫn khó che lấp khuôn mặt đẹp trai, hoàn mỹ, tuấn dật. Làn da bóng láng như sữa tôn lên đôi môi đẹp hồng nhạt, ánh mắt trời theo cửa sổ bên phía hắn chiếu vào, khiến cho toàn thân hắn lộ ra một tầng ngọc thạch thiên nhiên, làm cho người ta nhìn mà đui mù.

“Bà cô lôi thôi này, xem đã đủ chưa, đời này chưa từng nhìn qua người đẹp trai?” Đối phương bốn cợt, cong lên khốé môi tinh xảo, tiếng nói trêu chọc đánh gãy ánh mắt si mê của cô.

Bà cô lôi thôi? Đáng giận, nhìn qua tuổi cô cùng lăm lớn hơn hắn chỉ một hai tuổi, hơn nữa cô chỉ nhìn nhiều hai mắt hắn, đã bị gọi là bà cô.

Khuôn mặt của tiểu tử này cũng được, không thể tưởng được cái miệng lại ác độc như thế. Cô không khỏi lườm nguýt đối phương một cái, cúi đầu chải chải mái tóc, thế mới phát hiện chính mình vội vã đi ra, quên chải đầu, gương mặt nhìn về kính xe phía trước, trong chính hiện lên mái tóc như một mảng cỏ dại trên đầu.

“A...” Cô không khỏi tự giác kêu lên, nháy mắt đỏ bừng mặt, cũng hơi hiểu vì sao người ta gọi mình là bà cô lôi thôi, như vậy mình thật không xong.

Đều do tối hôm qua tắm rửa xong, không chịu lau khô tóc liền đi ngủ, cô một mặt hét to, một mặt tay chân luống cuống lấy ra gương cùng lược trong ba lô, nhanh chóng chải lại mái đầu rối bù.

Sau khi xác định chính mình hoàn toàn sạch sẽ, xe taxi còn không khởi động, cô vội vàng thúc giục lái xe. “Sư phụ lái xe, phiền bác lái xe nhanh lên, cháu đang vội.”

Không đợi lái xe mở miệng, tên đàn ông kia đã mở miệng trước, “Nếu cô nói có việc gấp, tôi nghĩ hiện tại cô nên xuống xe, tìm một chiếc khác.”

“Dựa vào cái gì? Vì tiên sinh này, anh nói cho rõ ràng, tôi và anh cùng lên xe, dựa vào gì mà bắt tôi xuống xe.”

Cô bất mãn kháng nghị. Hiện giờ là giờ cao điểm, ngăn một chiếc taxi vô cùng không dễ dàng, cô mới không ngốc đến độ xuống xe.

“Bà cô này, cô là ngu ngốc sao? Cô không thấy được phía trước xe...” Người kia hiển nhiên có chút không kiên nhẫn, chọt nghiêng người, nhìn đến dung nhan sau khi chải vuốt sau, bỗng nhiên im bặt.

Bị hắn nhìn chăm chăm có chút không tự nhiên, nhịn không được đáp lại đối phương một cái xem thường. Cô vội vàng cầm lấy gương nhìn lại mình xem có chỗ nào chưa ổn, kết quả cũng không có nhìn

thấy cái gì trên mặt mình.

Đúng lúc này, lái xe vẫn không nói gì đột nhiên quay đầu lại nói, “Tiểu thư, là như vậy, chiếc xe này là vị tiên sinh đây thuê trước, vị này muốn đi cửa hàng tiện lợi mua mấy thứ, tôi đem xe đứng ở đó chờ, sau đó cô lại lên xe.”

Chương 59: Đột nhiên chuyển biến

“Thật có lỗi, vừa nãy là tôi sai rồi.” Cô nhanh chóng nhìn thoáng qua khuôn mặt tuấn tú của người thanh niên kia, trước khi đổi phuơng mở miệng đã đẩy cửa xe ra.

“Chờ một chút.” Đổi phuơng nháy mắt mở miệng trước khi cô bước ra cửa xe.

Tóc cô hơi rối một chút, đã bị gọi là bà cô, tiểu tử này nói chuyện không tốt lắm, cô đã được thưởng thức, hiện tại cô lên nhầm xe, không chừng hắn còn nói cô là ngu ngốc linh tinh đi.

Cô cũng không để ý đến hắn, chân phải bước ra ngoài xe chuẩn bị xuống, ai ngờ động tác của đổi phuơng còn nhanh hơn, giành xuống xe trước, khuôn mặt tuấn tú áp lại gần cô, mở cửa sổ bên cạnh ra, đôi môi cong lên tạo thành nụ cười làm người ta hoa cả mắt.

“Không phải em nói đang vội sao, vẫn là nhường cho em đi.”

Cô hoàn toàn ngây ngẩn cả người, tiểu tử này thay đổi cũng quá nhanh đi.

Hai hàng lông mày thanh tú của hắn nhường lên, trên mặt lộ ra nụ cười yếu ớt bí ẩn, tiện đà thay cô đóng cửa xe lại, xe chạy đi trong nháy mắt, cô chỉ nghe thấy vài câu thoáng qua.

“Anh nói rồi... Sẽ... Gặp lại...”

*

Bốn phía vang lên tiếng ghế chạm nhau, Mân Huyên đột nhiên bừng tỉnh lại, thì ra đã tan học. Cô lắc lắc đầu vẫn, vẫn còn choáng váng, ôm sách vở đứng lên, sáng nay uống hai viên thuốc cảm mạo, giờ vẫn còn mệt mỏi rã rời, cảm thấy buồn ngủ, hai giờ học sáng nay căn bản không nghe vào.

Buổi chiều không có tiết, cô định đi cửa hàng bánh ngọt làm thêm, mấy ngày nay cô liên tục xin nghỉ, giọng nói của quản lí ở đầu kia điện thoại ngày càng ác liệt.

Đã đến cuối tháng, tiền sinh hoạt tháng sau còn không có tin tức, cô không muốn mất đi công việc này, hôm nay vô luận thế nào cũng phải cố mà đi.

Ra phòng học, nhanh chóng xuyên qua hành lang, ngoại trừ công việc hàng ngày, cô còn làm thêm việc thành đại lí lái xe. Khách của cô chi tiền rất phóng khoáng, trừ bỏ tiền công, còn có thể thêm chút tiền bo, mỗi tháng có khi bốn mươi phần trăm thu nhập của cô là từ đại lí lái xe. Nhưng mà mấy vị khách kia đều là kẻ có tiền của giới thượng lưu, thông thường là Chỉ Dao giúp cô giới thiệu...

Mấy ngày nay cô cố tránh mặt Chỉ Dao, đại lí lái xe vì vậy mà cũng không có tin tức.

Xuống xe bus, cần đi một đoạn đường nữa mới tới cửa hàng bánh ngọt, hiện tại còn sớm, cô quyết định phải nhồi cái bụng trống trơn trước đã. May mà phía trước có quán mì sợi, bà chủ chất phác nhiệt tình, mỗi lần cô học xong vội vã đi cửa hàng bánh ngọt làm công đều ở trong này giải quyết cơm trưa.

Lúc tính tiền bà chủ nhìn thấy trong bát còn lại một nửa, nhăn mày, “Mân Huyên, cháu ăn ít quá, có

phải mì hôm nay không thể ăn? Hôm nay bác cố ý cho cháu nhiều hơn chút, cháu rất gầy..."

"Không phải, bác chủ, mì của bác rất ngon." Mân Huyên cười cười, "Băng không cháu cũng sẽ không mãi đến cửa hàng của bác."

"Ha ha, cái miệng nhỏ của cháu cũng thật ngọt, ăn ngon là tốt rồi, lần sau lại đến." Bác chủ cười đến toe toét, giúp Mân Huyên mở cửa ra.

Chương 60: Đây là duyên phận

Đi khỏi quán mì, Mân Huyên đột nhiên cảm thấy tâm tình vui vẻ hơn rất nhiều, kì thật cuộc sống của cô, trừ bỏ tên ma quỷ Doãn Lạc Hàn kia, vẫn có mấy người quan tâm đến cô, ví như Chỉ Dao, Thiếu Đằng, bác chủ quán mì...

Vừa rồi cùng bác chủ nói chuyện, thời gian bị chậm trễ, cô quyết định đi vào con đường tắt hẻo lánh hơn.

“Không được chạy...”

“Xú tiểu tử, hôm nay mà chết chắc rồi, không đánh gãy chân mà tao không...”

Vừa mới đi được mấy bước, không biết từ đâu vọng đến mấy câu nói uy hiếp, kèm theo tiếng bước chân ồn ào, cô chợt ngừng lại, nhìn nhìn nơi phát ra tiếng nói, thanh âm hình như vọng ra từ ngõ nhỏ trước mặt.

Vùng này an ninh không được tốt, kẻ xấu người tốt lẫn lộn. Nói không chừng đối phương là xã hội đen, cô cũng không dám nhìn náo nhiệt, vội vàng rẽ sang một ngả đường khác.

Phút chốc tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ phía sau, ánh mắt cô bắt gặp gương mặt đẹp trai đeo kính Gucci, là hắn, gã đàn ông sáng sớm nay gặp trên xe taxi.

“Mày cho là mày có thể chạy trốn sao, xem tao không bắt đến mày, cho mày biết thế nào là giáo

huấn..."

Tiếng hét to thô lỗ theo tiếng bước chân dần dần chạy tới, cô theo bản năng muốn quay đầu, gã kia đột nhiên kéo cô chạy về trước.

"A... Anh bị người ta đuổi giết, làm gì lôi tôi vào? Mau buông ra..." Cô bị hành động đột nhiên kia làm cho ngây ngốc, vội vàng hét to bắt hắn dừng lại, tiểu tử này bị xã hội đen đuổi giết, hiện tại lại kéo cô cùng chạy trốn, kia chẳng phải cô cũng bị liên lụy?

Tên kia cố tình mắt điếc tai ngơ với lời cô nói, lực trên tay còn xiết chặt hơn, tiếng bước chân phía sau gắt gao đuổi theo, dường như chỉ cần bọn họ dừng lại sẽ bị đánh nhừ tử, cô đành phải "không trâu bắt chó đi cày", chạy như điên cùng hắn.

Chạy trốn thở hồng hộc, thật vất vả ra khỏi ngõ nhỏ, đi tới đường cái ngựa xe như nước, nguyên tưởng rằng có thể thở phào nhẹ nhõm, mấy tên xã hội đen cầm vũ khí hắn là không gan đến mức dám đuổi tới đường cái.

Nhưng sự tình nào có theo ý mình muốn, những người đó vẫn bám sát bọn họ không nhả, hắn lôi cô đi không có ý dừng lại, không ngừng chạy về phía trước.

"Xú tiểu tử, dám câu dẫn con gái ta, chán sống..." Mấy người đuổi bắt bọn họ chạy một lúc hình như có chút khó nhọc, truyền đến tiếng thở hồng hộc.

Không phải xã hội đen sao? Sao lại có liên quan đến con gái ở đây. Mân Huyên bị gã đàn ông lôi kéo chui vào dòng người giữa ngã tư, cô vội vàng quay đầu nhìn lại những người đó, đối phương ước chừng có bốn năm người, trong tay cũng không có ống tuýt hoặc trường đao như cô nghĩ.

Gã kia chạy trốn cũng rất nhanh, nhanh nhẹn luôn lách trong dòng người, rất nhanh đã không còn thấy bóng dáng mấy người kia, hai người ngồi trên ghế đá không ngừng thở.

“Này, anh.... anh trêu chọc con gái xã hội đen... Làm cái gì? Anh là ngưu lang?”

Mân Huyên vỗ vỗ ngực, từng ngụm từng ngụm thở vào, đột nhiên nghĩ vậy, vội vàng dịch ra một chút, dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn đối phương.

Tên kia nhàn nhã dựa vào ghế, nhịn không được gõ đầu cô. “Ai nói tôi là ngưu lang, đầu óc em nghĩ cũng thật nhiều. Là đứa con gái kia quấn quýt lấy tôi, tôi lịch sự lái xe đưa về nhà, ai ngờ đột nhiên biến thành thế này.”

Cô hơi bĩu môi, ánh mắt không tự giác đánh giá qua hắn, áo trắng tinh, có ba nút áo chưa cài khuy, bên ngoài mặc một bộ thường phục kiểu tây giá trị xa xỉ, chiếc quần bò bó sát đôi chân thon dài, mà chiếc kính mát hình giọt nước trên sống mũi che khuất hai mắt của hắn, nên không thể thấy rõ tâm tình của hắn.

Cứ nhìn y phục này, khí chất này, thân phận của hắn hoặc là tiểu bạch kiết được quý bà bao dưỡng [trai bao ^.^], hoặc là con cái nhà giàu thích ăn uống chơi bời, mặc kệ hắn là loại nào, cô đều nên đứng từ xa mà nhìn.

“Đương đương...” Tiếng chuông ở gác chuông đối diện đột nhiên làm cô chú ý, nhìn thời gian, trong lòng lopolitan một chút, đã muộn gần hai mươi phút.

Nghĩ đến gương mặt cùng mấy lời dạy dỗ của quản lí, cô hơi cả kinh nhảy dựng lên, vội vàng chạy đi. Dù sao đã trải qua một trận kinh hãi, ấn tượng của cô về tên tiểu tử này đã sớm không còn sót lại chút gì, về sau tốt nhất không cần gấp lại.

Cô thở phì phì nghĩ, vừa chạy vài bước xa, chợt nghe thấy tiếng tên kia truyền vào tai rõ mồn một. “Em bỏ di động sao?”

Đúng rồi, di động, cô theo bản năng sờ vào túi, trống trơn, vội vàng xoay người, di động của mình lúc này đang bị đổi phuong xoay xoay trong tay, khóe môi cong lên bỡn cợt.

“Anh là trộm đi, sao cứ thích lấy đồ người khác.” Cô chạy vài bước trở về, một tay lấy di động đoạt lại.

“Em tin tưởng sao? Đây là duyên phận, ngày hôm nay chúng ta liên tục gặp mặt hai lần, tin chắc về sau còn có thể nhiều hơn.” Hắn chậm rãi đứng lên, yên lặng nhìn cô, nụ cười bên môi hàm chứa ý bí ẩn.

“Quên đi, cảm giác bị người ta đuổi theo thật sự khó chịu, loại duyên phận mà anh nói vẫn là không cần tốt hơn.” Cô không dám gật bùa, cau cái mũi, một bên bắt di động bỏ vào túi, một bên cũng không quay đầu lại, xoay người vội vàng đến cửa hàng bánh ngọt.

Đều là tại tiểu tử kia làm hại, đến muộn hai mươi phút, hôm nay khẳng định phải cúi đầu khom lưng trước mặt quản lí một lúc. Nghĩ đến tiền lương sẽ bị khấu trừ hết, lòng của cô quặn đau từng đợt.

Chạng vạng, cúi đầu về biệt thự, dùng chìa khóa mở cửa, chiều nay cô bị phạt khẩu tiền lương, lại bị quản lí phạt ở lại dọn dẹp vệ sinh, hiện tại toàn thân nhức mỏi, đã chỉ muốn nằm trên giường ngủ một giấc.

Đứng ở cửa lớn, cô nhìn biệt thự huy hoàng ánh đèn, hàn khí liền toát lên, nghĩ đến khuất nhục ngày hôm qua, ngón tay không khỏi gắt gao nắm chặt ba lô.

Chương 61: Thay đổi khác

Mặc kệ Doãn Lạc Hàn kia có bao nhiêu ham mê biến thái, thích dùng phương thức nhục nhã cô, tóm lại hắn càng như vậy, cô lại càng không thể để lộ quá nhiều cảm xúc trước mặt hắn, cô là Lăng Mân Huyên kiên cường, cô sẽ không bị hắn đánh bại, tuyệt đối không.

Lão ba, đi ngang qua phòng hắn, bên trong không bật đèn, xem ra hắn còn chưa trở về.

Cô vắt chân lên cổ chạy về phòng, đóng chặt cửa lại, buông ba lô, thân thể mệt mỏi ngã nhào xuống giường.

Sờ sờ trán, sốt đã muỗi lui, nhưng đầu vẫn hơi đau, cô lặng lẽ nằm một lúc, đứng dậy mở ba lô, lấy ra bình đun nước mới mua, rót vào một ít nước trong, cắm điện, sau đó lại lấy từ ba lô hơn mươi gói mì ăn liền bỏ vào ngăn kéo bàn học, đợi lát nữa nước nóng lên, làm một tô mì cho mình.

Một bên bưng bát mì, một bên chạy đến bàn học mở máy tính, lên MSN, đột nhiên một hình đầu thỏ chớp động một chút, cô chỉ cần liếc qua một cái cũng biết là Chỉ Dao.

Hôm nay cô cố tình không nghe điện thoại của Chỉ Dao, vì thế Chỉ Dao đành phải lên MSN tìm cô.

Cô cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi cô đi gặp Chỉ Dao, Chỉ Dao đơn thuần lại thiện lương, vẫn luôn đau lòng vì thân thể cơ khổ của cô, luôn dùng các mối quan hệ của mình giới thiệu khách hàng cho cô.

Cô không muốn lừa gạt Chỉ Dao, căn bản không thể trước mặt Chỉ Dao giả bộ cái gì cũng chưa xảy

ra, một bộ vẻ mặt thản nhiên, cô làm không được...

Tầm mắt mơ hồ, không kìm được nước mắt từng từng giọt rơi xuống bàn phím, Chỉ Dao, thực xin lỗi, thực xin lỗi...

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, cô trừng lớn hai mắt, tiếng chuông này là cô đặc biệt cài đặt cho Doãn Lạc Hàn, khác với nhạc chuông là bài hát tiếng anh cô thích.

Chỉ cần nghe thấy tiếng chuông này, không cần nhìn màn hình điện thoại, cô chỉ biết là hắn.

Tiếng chuông vẫn vang lên liên tục, tựa hồ đang thúc giục cô, buông bát mì xuống, hai tay run run, ấn nút nghe, còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe đến thanh âm không kiên nhẫn của hắn.

“Sao lâu như vậy mới nghe điện thoại?”

“Tôi...”

“Đi tắm rửa một cái, năm phút đồng hồ sau đến phòng tôi.” Hắn lạnh giọng ra lệnh, không cho cô cơ hội nói chuyện, lập tức cắt đứt.

Cô ngửa đầu thở dài một hơi, lấy ra bộ áo ngủ rộng thùng thình khỏi tủ quần áo, tắm qua một cái, nhìn thời gian ước chừng còn một phút đồng hồ, lung tung lau mái tóc ẩm ướt, tiện đà mở cửa ra, chạy chậm đến cửa phòng hắn, nhẹ nhàng gõ vài cái.

“Tiến vào!”

Hai chữ không hề ấm áp như gió lạnh đâm vào màng tai, cô không hiểu rùng mình một cái, cẩn thận đẩy cửa vào, dẫm xuống thảm êm dày, thế mới phát hiện vừa rồi mình quá vội vàng, dĩ nhiên là chân trần chạy tới.

Ánh mắt cô tìm thấy thân ảnh âm u của hắn đứng lặng ở tủ rượu, chất lỏng màu hổ phách chậm rãi rót vào ly, tầm mắt sâu thẳm của hắn hình như hơi liếc qua, cô vội vàng cúi đầu, lặng lẽ đứng ở nơi đó.

Hắn nhấp một ngụm rượu trong ly, dung nhan lạnh lùng như điêu khắc, khóe môi hơi nhếch lên.
“Nằm xuống giường đi.”

Cô cắn chặt môi, chậm rãi bước đến giường lớn, nhắm mắt lại, trước mắt thoáng chốc tối đen, âm thầm nói cho chính mình, cứ coi như đây là một đoạn ác mộng, rất nhanh sẽ qua đi.

Cảm giác giường hơi lún xuống, mùi rượu nguyên chất xông vào mũi, “Cởi quần áo, tôi không muốn lãng phí thời gian động tay.”

Cô hơi ngồi dậy, hai tay cởi bỏ áo ngủ trên người, tiếp theo là nội y, da thịt mềm mại thủy hoạt dưới ánh nhìn thâm trầm như đáy biển, hơi hiện ra một tầng phấn hồng ngượng ngùng.

Khi thân hình to lớn của hắn đè lên, tiếng nói khàn khàn tà lanh chui vào màng nhĩ: “Loại tình huống

này tôi không hy vọng tiếp tục xảy ra, về sau hắn là em biết làm thế nào.”

Như vậy thật có điểm giống tình cảnh để vương lâm hạnh phi tử, cô tự giễu cười cười, nhưng khác là cô không thể so sánh với phi tử, cô chỉ là loại tình phụ, là công cụ để hắn phát tiết mà thôi.

Kính tình qua đi, hắn thở hổn hển rời khỏi cô, cô mồ hôi đầm đìa ngồi dậy, cúi đầu không dám nhìn đến thân hình to lớn của hắn, nhanh tay cởi quần áo ngủ khoác lên người, cấp tốc xuống giường.

Thắt lưng hôm qua bị hắn đá trúng, đến giờ còn nhức đau, cô cũng không dám nắm tiếp trên giường này, đưa lưng về phía hắn buộc nút áo ngủ, sợ lúc ra khỏi đây bị người khác nhìn thấy chính mình quần áo không chỉnh.

“Sáng mai tôi đi thị sát chi nhánh công ty ở Nhật Bản.” Phía sau vang lên tiếng bật lửa, mùi khói thuốc tràn ngập trong không khí.

Cô dừng động tác trong tay, hơi nghiêng người, nhưng không quay đầu lại, kìm trụ cảm giác mừng như điên, trực giác nói cho cô, lời hắn định nói mới là trọng điểm.

Doãn Lạc Hàn hít sâu một ngụm xì gà, nheo mắt nhìn chằm chằm bóng dáng cao ngạo trước giường.
“Xoay người lại, tôi không thích nói chuyện với cái ót.”

Hai vai hơi hơi run, cô xoay người lại, tiếp tục cúi đầu nhìn thảm.

“Những ngày tôi không ở đây, tốt nhất em an phận cho tôi, không cần có ý đồ chạy trốn.” Hắn đem xì gà hung hăng gõ xuống gạt tàn.

Ngẩng đầu lơ đãng nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt, mái tóc như tơ lục xõa trên vai, vài sợi tóc dính mồ hôi dán lên má, cổ áo ngủ lộ ra da thịt tuyêt trắng mê người, làm hắn không nhớ đến đường cong mạn diệu dưới áo.

Nhịn không được gầm nhẹ một tiếng, chết tiệt, vì cái gì đêm nay có được cô một lần rồi, trong lòng vẫn nhịn không được nhớ đến thân thể ngọt ngào của cô.

Không thể phủ nhận, nói về kĩ thuật trên giường, cô so với những người đàn bà trước đây cùng hắn quả thực ngây ngô có thể, nhưng chỉ cần hưởng qua cô một lần, có thể biết người phụ nữ này luôn luôn làm đàn ông lâm vào điên cuồng.

Chương 62: Kìm lòng không đậu

“Tôi biết, tôi sẽ không chạy trốn, cho dù một tháng sau anh trở về, tôi vẫn sẽ ở trong này.” Cô nhẹ giọng nói, thật ra cô muốn nói trong tay hắn có cô nhi viện, cô có thể chạy đi đâu.

“Em thông minh thế hắn là biết kết quả việc chọc giận tôi, hy vọng có thể giống như em nói vậy.” Đôi mắt u ám thâm thúy của hắn lóe lên hàn quang, không coi ai ra gì, không thèm mặc quần áo bước thẳng vào phòng tắm.

Cô xấu hổ quay đi, không dám tùy tiện xem loạn, chọt xoay người vội vàng chạy ra ngoài.

Về tới phòng ngủ của mình, cô đột nhiên nhớ tới hắn hình như chưa nói cụ thể thời gian đi công tác. Nhưng mà, mặc kệ, chỉ cần có thể tạm thời thoát khỏi hắn, cho dù là một đêm cũng tốt.

Tay phải kìm lòng không đậu, đưa lên xoa xoa má, hiện tại có thể cảm nhận, vừa rồi kích tình, hơi thở ấm áp của hắn phả vào mặt nóng rực, mùi rượu tinh khiết cùng mùi thuốc lá thản nhiên lén vào khoang mũi, mang theo mị lực đặc biệt của đàn ông.

Không đúng, sao mình có thể nghĩ như vậy, giây lát, cô dùng sức lắc lắc đầu, hắn là ma quỷ, chỉ biết lấy đùa bỡn cùng vũ nhục cô làm vui, nếu không phải có tờ hợp đồng kia trói buộc cô, cô hận không thể cách hắn càng xa càng tốt, đời này không bao giờ nhìn thấy hắn.

Cô kinh ngạc ngồi vào bàn học, mở vở ghi mượn của người khác, mấy ngày nay cô bỏ học nhiều lắm, sắp tốt nghiệp rồi, cô phải lập tức bổ sung mới được.

Ánh nắng sớm tinh mơ xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng, trải qua một đêm ngủ ngon, Mân Huyên vươn vai, nhìn đồng hồ đầu giường, hiện tại mới hơn sáu giờ.

Nghĩ đến có thể tránh Doãn Lạc Hàn, đồ âm tình bất định đó, dù ngắn ngủi, cô không khỏi cười vui vẻ, ngồi dậy, xuống giường, chân trần đi trên mặt sàn lạnh lẽo, phòng cô ở tuy không trang hoàng xa hoa như phòng tên kia, có thảm dày mềm mại hoa lệ, nhưng vẫn có thể xem là một nơi thanh tĩnh thoải mái.

Lúc này, dưới lầu truyền đến tiếng động cơ ô tô, cô đẩy cửa sổ, từ ban công nhìn xuống, một chiếc Lamborghini màu trắng đỗ bên dưới, Từ Bang bước xuống khỏi ghế lái xe vào biệt thự, lát sau đã kéo vali hành lí bỏ vào trong xe.

Cô căm giận nắm chặt thành ban công, nhớ rõ lần trước là một chiếc Cadillac, hôm nay lại đổi thành Lamborghini, thật sự là một kẻ xa xỉ, thà rằng tiêu tiền mua những chiếc xe mới nghe tên đã hù chết người, cũng không nguyện rút ra chút tiền làm từ thiện. Ngược lại còn dùng mảnh đất của cô nhi viện đến bức cô, thật sự là đáng giận đến cực điểm.

Từ Bang cung kính chờ ở ngoài xe, mười phút qua đi, một thân ảnh cao lớn thon dài vội vàng ra khỏi biệt thự, Từ Bang nhanh chóng mở cửa xe, Doãn Lạc Hàn ngồi vào trong xe bất ngờ ngẩng đầu, Mân Huyên không kịp phòng bị, ánh mắt phẫn nộ bị bắt gặp, sắc mặt cô lập tức thay đổi, vội vàng quay đầu đi.

Doãn Lạc Hàn nhếch môi, nhanh chóng ngồi vào xe, chậm rãi nói: "Từ trợ lí, lúc tôi không có ở đây, anh có biết nên làm thế nào."

“Vâng, tổng tài, nếu có động tĩnh gì, tôi sẽ lập tức báo cáo với ngài.” Từ Bang một bên trả lời, một bên đóng lại cửa xe, rồi lập tức đến phía bên kia xe, ngồi vào ghế lái.

Chiếc Lamborghini vòng lại một đoạn, đi ra biệt thự, hơn mươi phút sau, đã ở bên ngoài một biệt thự xa hoa khác, cánh cổng điện tử to lớn chậm rãi mở ra, chiếc xe bình ổn mà vào, vòi phun nước như thiếu nữ rắc hoa phun ra làn nước trong suốt, bên trong là sân vườn rộng lớn hơn trăm thước, khí khái cùng xa hoa thế này, quả thực không gì sánh kịp.

Từ Bang lại xuống xe, giúp Doãn Lạc Hàn mở cửa xe.

Doãn Lạc Hàn chậm rãi bước xuống, sửa sang lại bộ y phục màu đen xa xỉ, gương mặt lạnh lùng không một cảm xúc, bước nhanh lên bậc thang.

“Thiếu gia, đã trở lại.” Hắn vừa mới đi vài bước, không có gì ngoài ý muốn nghe thấy tiếng quản gia hô to gọi nhỏ, sau đó là một thân ảnh nhanh chóng chạy vào. “Lão gia, lão gia, thiếu gia đã trở lại, thiếu gia đã trở lại...”

Hắn không thay giày ra, trực tiếp cất bước đi vào, chợt nghe thấy một thanh âm hét lên như sấm giật. “Cái gì? Nó đã trở lại?.... Xú tiểu tử, nó còn biết trở về...”

Hắn nhếch môi, không để ý đến tiếng bước chân chạy đến, đi thẳng lên cầu thang.

Vừa nghe nói con đã trở lại, Doãn Lương Kiến vội vàng bỏ tờ báo xuống, đuổi tới nhà ăn, nhìn đến đứa con không nói một tiếng đã chạy lên lầu, ông tức giận đến thối râu trừng mắt, nhắc chán đã nghĩ phải đuổi kịp đi giáo huấn tên xú tiểu tử không thèm để phụ thân vào mắt kia.

Mắt thấy lão gia xúc động như vậy, nói không chừng lại giống lần trước, nổi lên tranh cãi, quản gia vội vàng túm Doãn Lương Kiến lại, kiên nhẫn khuyên giải. “Lão gia, ngài không cần tức giận. Thiếu gia đã trở về là tốt rồi, không phải ngài vẫn ngóng trông cậu ấy trở về sao, hiện tại người đã trở lại, ngài đừng so đo chuyện quá khứ.”

Nghe xong lời quản gia nói, cơn tức của Doãn Lương Kiên hơi hơi xẹp lại, nhưng miệng vẫn còn tức tối nói: “Hừ, xú tiểu tử không biết lễ phép, thật không biết tính hắn giống ai.”

Hắn vừa nói xong, lại có một giọng nói hàm chứa đùa cợt tiếp lời. “Tôi giống ai cũng sẽ không giống ông.”

Doãn Lạc Hàn không biết từ khi nào đã xuống lầu, ánh mắt nhìn Doãn Lương Kiến lạnh khốc như nhìn một người xa lạ, không, đó là ánh mắt còn vô tình hơn nhìn người xa lạ, một ánh mắt tràn ngập hận ý.

Tuy thường nghe những lời tương tự như thế, nhưng Doãn Lương Kiến vẫn bị hắn chọc giận, hôm nay cũng không ngoại lệ. “Xú tiểu tử, ngươi còn để ý chuyện kia, đã qua nhiều năm như vậy, ta cũng muốn nghĩ biện pháp bù lại...”

Chương 63: Đành phải lừa gạt

“Bù lại?” Doãn Lạc Hàn cười lạnh một tiếng, “Cái gọi là bù lại của ông chính là ném cho tôi chức tổng tài Đường Thịnh, sau đó ông mới có thời gian cùng người đàn bà kia lêu lổng bên ngoài, bàn tính ông đánh cho cũng thật đủ hưởng.”

Nghe đến đó, ngữ khí của Doãn Lương Kiến bất ngờ dịu xuống, “Lạc Hàn, con không cần nói dì Phương như thế, kỳ thực cô ấy...”

“Đủ rồi, tôi không muốn nghe chuyện phong lưu của ông với người đàn bà kia.” Doãn Lạc Hàn thoảng chốc bùng lên lửa giận, đi nhanh ra phòng khách.

Doãn Lương Kiến biết chuyện này luôn là vướng mắc trong lòng Doãn Lạc Hàn, cần một thời gian mới có thể cởi bỏ, nhìn thấy thân ảnh Doãn Lạc Hàn sắp đi ra cửa, vội vàng nói: “Lạc Hàn, Chính Vũ đã trở lại.”

Nghe thế, bước chân của Doãn Lạc Hàn thoảng chốc đình trệ một chút, nhưng cũng không quay đầu lại, đi ra biệt thự.

Vào xe, bỏ tập văn kiện vào ghế trống bên cạnh, nếu không phải vì lấy tập văn kiện để quên, hắn tuyệt không bước vào nơi này nữa bước.

Chiếc Lamborghini nhanh chóng đi ra cửa lớn, chạy nhanh trên đường lớn, mắt thấy sắp đến sân bay, Doãn Lạc Hàn nhắm hờ mắt, ngón tay thon dài gó

trên đầu gối cũng ngừng lại, trầm giọng ra lệnh:

“Từ trợ lí, lần này Chính Vũ trở về để tiếp quản công ty trong nước của tập đoàn Kim thị, ngày mai anh đi an bài một chút.”

Trên mặt Từ Bang thoáng chốc hiện lên một chút vui sướng, gật đầu. “Được, tổng tài, tôi sẽ làm theo lời ngài phân phó.”

*

Giữa trưa, Mân Huyên theo lệ thường chạy rầm rập ra khỏi phòng. Ngày mai một cô gái làm vệ sinh tiệm của bánh ngọt đi ra ngoài hẹn hò, cô cùng người ta đồi ca, nên chiều nay cô không cần đến tiệm bánh ngọt.

“Mân Mân!” Đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, hơn nữa thanh âm còn vô cùng quen thuộc, cô tạm dừng một chút, giả bộ không nghe thấy, tiếp tục đi ra ngoài.

“Mân Mân.” Lần này thanh âm càng rõ ràng hơn, cô cứng người, rồi lại đi nhanh đến cửa.

“Mân Mân… Mân Mân… Mân Mân…” Giọng Chỉ Dao tựa hồ ngay tại phía sau, cùng với tiếng giày cao gót đập vào sàn dồn dập.

Mân Huyên rốt cục không thể cứng rắn quyết làm bộ nữa, hít một hơi thật sâu, lau đi vẻ mất tự nhiên trên mặt, nhẹ nhàng gọi một tiếng. “Chỉ Dao.”

Chỉ Dao bỗn bỗn môi, chạy tới trước mặt cô, kẽ lẽ oán hận.

“Mân Mân, cậu có biết mấy ngày nay tớ tìm cậu vất vả thế nào không, tớ gọi điện thoại cho cậu, lần nào cũng là tắt máy. Tớ nhắn tin trên MSN cho cậu, cậu cũng không trả lời. Gửi thư đến hộp thư của cậu, lại không có tin tức. Sao cậu lại không để ý đến tớ? Hay tớ làm gì không đúng, chọc cậu giận?”

Nhin về mặt thân thiết của Chỉ Dao, bộ dạng cẩn cẩn thận thận, một loại cảm giác phạm tội đột nhiên xuất hiện, Mân Huyên lắc lắc đầu, miễn cưỡng mỉm cười.

“Chỉ Dao, cậu nghĩ đi đâu vậy. Điện thoại của tớ hết tiền, gần đây lại vội vã làm thêm. Hôm nay mới có tiền, còn chưa liên lạc với cậu, cũng không phải giận cậu cái gì.”

“Như vậy a.” Chỉ Dao giật mình gật gật đầu, hình như tin lời cô, đồng thời lại nhắc đến một nghi vấn. “Ngày hôm qua tớ lái xe đi đến nhà chú cậu tìm cậu. Kết quả người hầu ở đấy nói cậu vừa dọn đi, hiện tại cậu ở nơi nào? Không phải cậu tự thuê phòng ở đấy chứ, có xinh đẹp không? Tớ muốn nhìn thấy.”

Mân Huyên bị vấn đề bất ngờ này làm cho tim đập thình thịch, còn không biết trả lời thế nào, lại nghe Chỉ Dao tiếp tục nói, “Làm bạn bè nhiều năm như vậy, lần nào tớ mời cậu về chơi cậu cũng ra sức từ chối. Lần này đâu, tớ muốn ở nơi đó vài ngày, như vậy chúng ta có thể có thêm thời gian vui vẻ cùng một chỗ nói chuyện phiếm.”

“Không được!” Không kịp suy nghĩ đã thốt ra hai chữ, Mân Huyên thấy vừa rồi mình hơi nặng lời, vội vàng chen vào. “Ý của tớ là, trong nhà còn bừa bộn, còn chưa kịp quét tước cùng sửa sang nhà cửa lại,

chờ vài ngày nữa tớ chuẩn bị cho tốt, rồi mời cậu đến.”

Lúc nói đoạn này, lòng cô thấy chột dạ, vội vàng cúi đầu, mặt giữ sợi tóc che khuất hai má nóng bừng, hiện tại chỉ có thể lấy lý do này qua mặt Chỉ Dao.

“Cũng tốt!” Chỉ Dao gật gật đầu, không hề nghi ngờ, “Đây là chính cậu nói nha, không thể đổi ý!”

“Đã biết! Đại tiểu thư của tôi!” Mân Huyên mím môi cười cười, âm thầm thở nhẹ nhõm một hơi, cô thực hiểu tính tình của Chỉ Dao, tin chắc mấy ngày nữa cậu ấy sẽ đem chuyện này ném ra sau đầu.

“Mân Mân, lâu lắm rồi không đi cùng tớ, hôm nay theo tớ đi uống trà chiều đi.” Chỉ Dao vô cùng thân thiết ôm cánh tay Mân Huyên, chỉ vào nhà hàng xa xa.

Mân Huyên đột nhiên nhớ tới buổi chiều hôm đó, có một lão bá cũng từng mời mình uống trà chiều, nhưng lúc ấy cô cũng không đặt trong lòng, nhịn không được đoán rằng ngày đó lão bá có thể đi vào đó chờ cô không.

“Đi thôi, Mân Mân.” Chỉ Dao nắm tay cô, lôi kéo cô đi tới nhà hàng kia.

Mân Huyên bất đắc dĩ thở dài, được rồi, chiều nay cô định đi đến cửa hàng hoa tươi trước đây cô từng làm thêm xem xem có thể kiếm được việc vặt nào không, hiện tại Chỉ Dao lại mời cô, cô không đi thật sự có chút băn khoăn.

“Đúng rồi.” Đi được nửa đường, Chỉ Dao đột nhiên nhớ ra gì đó, cúi đầu mở chiếc túi xách hiệu Gucci, lấy từ bên trong ra một tờ giấy mỏng đưa cho Mân Huyên.

Mân Huyên nhìn chăm chăm tờ danh thiếp trong tay, mặt trên có một hàng địa chỉ, lập tức hiểu ra là một phần việc lái xe thuê.

Chương 64: Lần gặp mặt thứ ba

Chỉ Dao xua tay, vẻ mặt đáng tiếc, “Mấy ngày nay tớ và cậu không liên lạc, có mấy lần quản lí điều khiển cậu đều bỏ lỡ, những người đó đều có tiền, chi tiêu hào phóng, tiền ba khăng định không ít. Nhưng không sao, hôm nay người cần lái xe cũng không tệ, đến lúc đó có thể cậu lại kiếm thêm được một chút.” Nói tới đây, Chỉ Dao vui vẻ vỗ bả vai Mân Huyên.

“Chỉ Dao, cám ơn cậu...” Mân Huyên xiết chặt tờ giấy trong tay, thanh âm có chút nghẹn ngào, Chỉ Dao đối tốt với cô như vậy, mà cô lại lừa bạn, thành tình phụ vị hôn phu của Chỉ Dao.

Mân Huyên áy náy không thôi, nhất thời không thể không chế nước mắt.

“Mân Mân, cậu làm sao vậy? Sao lại khóc?” Chỉ Dao lập tức hốt hoảng, vội vàng lấy khăn tay lau đi nước mắt chảy khỏi khéo mắt cô, “Nha đầu ngốc, cậu là bạn tốt của tớ, tớ đương nhiên phải giúp cậu. Được rồi, đừng khóc. Nếu cậu lại khóc, tớ sẽ phạt cậu về sau rảnh rỗi phải theo tớ đi uống trà chiều, đi dạo phố.”

“Đấy không phải là trùng phạt, mà là hưởng thụ.”

Mân Huyên oán trách tiếp nhận khăn tay, lau nước mắt.

Nhin Mân Huyên ngừng khóc, Chỉ Dao tiếp tục lôi kéo cô đi đến nhà hàng, con ngươi nhẹ nhàng đảo qua một vòng, “Nếu không trùng phạt cậu vài ngày nữa phải tham gia tiệc đính hôn đầu năm của tớ với Lạc ca ca đi.”

“Tiệc đính hôn đầu năm?” Mân Huyên nghĩ mình nghe lầm, không xác định được lặp lại một lần.

“Đúng rồi!” Chỉ Dao nở nụ cười ngọt ngào, “Lạc ca ca nói chờ anh ấy đi công tác Nhật Bản về sẽ tổ chức.”

Nụ cười trên mặt Chỉ Dao làm mắt cô như bị phỏng, Mân Huyên do dự lên tiếng, “Tôi cũng không thể được...”

“Không thể.” Chỉ Dao kiên định ngắt lời cô, “Khẳng định là cậu định nói cậu bạn làm thêm bên ngoài đúng không? Tôi không cần! Cậu là bạn tốt của tôi, tôi cùng Lạc ca ca đính hôn, cậu đương nhiên, hơn nữa nhất định phải tham gia.”

Ngữ khí của Chỉ Dao không hề có bất cứ khe hở nào có thể thương lượng, Mân Huyên bất đắc dĩ, Chỉ Dao thật tâm đỗi đãi với cô, coi cô là người bạn có thể thổ lộ chuyện tình cảm, nhưng cô thì sao, cô lại làm gì Chỉ Dao, giấu diếm, lừa gạt.

Trong lòng một ngàn lần, một vạn lần thăm nói xin lỗi Chỉ Dao, chỉ cần hợp đồng kết thúc, cô tuyệt đối giải trừ cái loại quan hệ không bình thường với Doãn Lạc Hàn, thực xin lỗi,....

Hai giờ sau, uống xong trà chiều, cô cùng Chỉ Dao cùng bước ra nhà hàng, Chỉ Dao muốn đưa cô đến địa chỉ ghi trên giấy, nhưng cô lấy lý do ăn rất no từ chối Chỉ Dao, vì thế Chỉ Dao lái xe đi trước.

Tạm biệt Chỉ Dao, lặng lẽ đi trên vỉa hè, nhớ tới tấm lòng chân thành của Chỉ Dao, thân thể cô như đeo cả tòa núi, như muốn đè chết cô.

“.... If the bright lights blinds your eyes, my love will get you home...”

[...nếu ánh nắng chói chang làm anh lóa mắt, tình yêu của em sẽ mang anh trở về...]

Di động đặt trong túi đột nhiên vang lên tiếng chuông quen thuộc.

Chắc là Chỉ Dao, hay là lúc nãy cô đã quên cái gì, cô nhìn màn hình, mặt trên viết tên Orange, sao lại thế này, di động cô có một cái tên ngoài, hơn nữa tiếng chuông này rõ ràng thuộc về số điện thoại của Chỉ Dao. Thật cổ quái...

Cô ấn nút nghe, “Vâng, xin hỏi ai đó...”

“Em không nhớ rõ tôi sao?” Đầu bên kia vang lên tiếng cười trêu chọc, “Bà cô lôi thôi...”

Vừa nghe đến hai chữ “bà cô”, cơn tức lập tức bùng lên, cô biết đối phương là ai. “Ai, ai là bà cô. Còn có, sao anh có số điện thoại của tôi?”

“Tôi nói rồi, chúng ta nhất định là có duyên...”

“Hừ, nhất định là anh vụng trộm lưu số điện thoại của anh vào di động tôi, đúng hay không? Hơn nữa

hiện tại tiếng chuông này cũng là kết quả trò đùa dai của anh. Đừng tưởng chúng ta gặp nhau mới hai lần đã thành quen biết, hiện tại tôi chính thức nói với anh một lần, tôi và anh là người xa lạ, về sau đừng tới phiền tôi..."

Nói xong này đó, cô dùng sức gập điện thoại vào, ném vào ba lô, chạy chậm đến khách sạn năm sao đối diện.

Cô theo những gì trên giấy viết mà lấy chìa khóa của cô lẽ tân, rồi chạy xuống bãi đỗ xe ngầm dưới đất, lái một chiếc Ferrari màu xanh ngọc đi ra, ngừng ở nơi được chỉ định gần khách sạn.

Ngón tay đậm đậm vào tay lái, càng không ngừng nhìn giờ, hẹn bảy giờ đã quá nửa giờ, nhưng cô cũng không sot ruột, quản lý điều khiển có quy định, hẹn lúc nào liền bắt đầu tính tiền từ lúc ấy.

Cô ngồi trong xe, lặng lẽ đợi, chán đến chết mà nhìn xung quanh chiếc xe thể thao sang trọng. Không khỏi bắt đầu đoán đối phương là người như thế nào, theo màu xe cùng nội thất bên trong, đối phương hẳn là đàn ông, có lẽ là vị công tử giàu có nào đó.

Nhân lúc cô còn đang còng người, một thân ảnh rất nhanh đi tới, hai tay thoái mái mở cửa xe, hùng hổ ngồi vào chỗ bên cạnh cô.

Cô bị hành động đột nhiên kia dọa cho hoảng sợ, nhưng lập tức nhớ tới đối phương có thể là chủ chiếc xe, quay đầu đi, lại chấn động.

"Thực kinh ngạc sao?" Đôi môi đỏ của người kia hơi cong lên, "Tôi nói rồi, chúng ta có duyên với nhau, em không thừa nhận cũng không được, đây là lần gặp thứ ba trong ngày của chúng ta."

“Sao lại là anh?” Cô hung hăng trừng mắt nhìn đồi phuong, “Vừa rồi tôi cùng anh trò chuyện, anh đang theo dõi tôi. Không phải là anh thấy nhảm chán, trêu đùa tôi rất vui vẻ đúng không? Tôi đang làm việc, lát nữa chủ nhân chiếc xe này sẽ đi ra. Nếu không muốn đi gặp bảo vệ, mời anh tránh ra.”

Chương 65: Thuê dài hạn

Ý định dùng ngôn từ hù dọa hắn hoàn toàn không có hiệu quả, hắn vẫn không chút sứt mẻ như cũ, hơn nữa còn hứng thú đào dạt nhìn cô. "Em dựa vào việc này để kiếm tiền sinh hoạt?"

"Tiên sinh, hình như việc này cùng ngài không quan hệ đi". Mân Huyên lườm hắn, người này không chỉ da mặt dày, còn rất hay tò mò.

Khuôn mặt đẹp trai hiện lên vẻ nghiêm túc hiếu thấy, hắn không nói lời nào chỉ nhìn cô chăm chăm, đột nhiên cảm thấy tiểu tử này như thành người khác, nhưng ánh mắt như vậy cũng không làm cô chán ghét, ngược lại còn nỗi lên một chút lo lắng.

"Anh, anh đi nhanh đi, chủ nhân chiếc xe này sẽ lập tức đến". Không hiểu sao cô không dám nhìn vào đôi mắt màu hổ phách của hắn. dời tầm mắt về phía bụi cỏ xa xa phía trước.

"Tôi chính là chủ nhân chiếc xe này". Một tiếng cười bỡn cợt truyền đến, hắn tự tay đưa cho cô danh thiếp thiếp vàng, mặt trên chỉ có một hàng chữ đơn giản: Kim thị tập đoàn Kim Chính Vũ. Mân Huyên lấy ra tờ giấy Chỉ Dao đưa cho mình, trùng khớp với cổ chủ phía trên, hiện tại cô không thể không tin hắn không lừa cô.

"Thật có lỗi, là tôi sai rồi". Mân Huyên vừa phát động xe, vừa cầm danh thiếp trả cho hắn.

"Bà cô lôi thôi, tờ danh thiếp này tặng cho em, tin chắc ngày sau em sẽ dùng đến". Hắn không tiếp nhận, lộ ra vẻ tươi cười bất cần đời.

Tên đáng giận, còn tùy tiện gọi cô theo biệt danh, Mân Huyên mím mím môi, cực lực nhịn xuống ham muốn đưa danh thiếp vò thành một khối, tùy tiện bỏ vào túi.

Xe thể thao đi khỏi khách sạn, đến ngã tư đường, hẵn từ đầu đến cuối vẫn duy trì vẻ trầm mặc, vuốt cằm, nhìn cô chăm chăm, thần sắc có vẻ đăm chiêu. Rốt cuộc người này đang làm gì, nhìn chăm chăm cô như vậy, căn bản cô không thể chăm chú lái xe, đi ngang qua ba ngã tư, phía trước là đèn đỏ, xe lập tức dừng lại, cô rốt cuộc nhịn không được, đang chuẩn bị bùng phát, đột nhiên lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại quen thuộc.

"If the bright lights blinds your eyes, my love will get you home..."

Cô vội vàng lục ba lô lấy điện thoại ra, lại phát hiện không phải điện thoại mình vang, đó là di động của ai.

"... If you troubles break your strike, my love will get you home, if you ever find yourself, lost and all alone, get back on your feet and think of me..."

Cô quay sang, Kim Chính Vũ đang nắm chiếc điện thoại, hẵn không nghe, mặc di động tiếp tục kêu, nhìn thoáng qua cô.

"Điện thoại của anh cũng có bài hát này, đây là..."

"Anh lại định nói

Share on email Thư điện tử

đây là duyên phận linh tinh chứ gì". Cô vội vàng cướp lời hắn, trừng mắt nhìn hắn, "Này còn phải đoán sao? Nhất định là lúc anh vụng trộm lưu số điện thoại anh vào máy tôi, nhìn lén chuông điện thoại của tôi, sau thì cố ý đặt tiếng chuông giống tôi".

Ánh mắt hắn lóe lên giây lát, tiễn đà lại khôi phục nụ cười giào hoạt như trước.

"Ha, em đoán đúng rồi. Để thưởng cho em, tôi đem thù lao một giờ một trăm tệ, tăng lên hai trăm tệ".

Cô không từ chối, thù lao hắn là càng nhiều càng tốt sao. Đèn đỏ tắt, tiếp theo đèn xanh sáng lên, cô khởi động xe, bất giác quay đầu nhìn hắn một cái, trên người tiểu tử này không có chút mùi rượu nào, lại còn muôn thuê quản lý điều khiển, chắc là tiền nhiều quá tiêu cho bớt. Tiếng chuông rốt cuộc ngừng, hắn tiếp nghe điện thoại, nhưng mở miệng nói là thứ tiếng nghe không hiểu, nghe âm điệu hơi quen thuộc, hình như là tiếng Hàn, Chỉ Dao từng học tiếng Hàn, lúc ấy còn lôi kéo cô đi nghe mấy buổi, cho nên có chút ấn tượng.

Một lát sau, hắn nói xong, di động lại vang, lại là bài hát tiếng anh quen thuộc kia.

Cô căm tức nhìn hắn, bài hát này với cô mà nói có ý nghĩa độc nhất vô nhị, lại bị tiểu tử này mang sang làm tiếng chuông của hắn, thật là hành vi ác liệt.

"Dạ, cháu mới từ Hàn Quốc trở về... Không tính là trở về... Là ba ba cháu đồng ý cho về... Dạ... Cám ơn cậu, không cần phiền toái... Cháu trực tiếp đến khách sạn ở... Qua mấy ngày nữa, nhìn thấy biệt thự nào ưng ý sẽ mua... Anh ấy đi Nhật Bản công tác... Cháu biết, buổi sáng vừa cúng anh ấy nói điện thoại... Mấy ngày nay vội vàng tiếp nhận công ty, vài ngày nữa, cháu sẽ đi thăm hỏi chú..."

Tai cô nghe được một chút tin tức, thì ra hắn mới từ Hàn Quốc trở về. Nghe nói người Hàn Quốc rất hiểu biết lễ phép, hiện tại sao không thấy bóng dáng lễ phép nào trên người hắn, nói chuyện không tốt, hơn nữa vừa nhìn đã biết là kẻ phóng túng.

Chiếc xe phía trước lại dừng lại, đành phải đem xe dừng, hiện tại sắp tám giờ, đúng vào thời điểm mọi người ăn cơm tối xong ra đường dạo phố, giao thông chật chội, tắc đường nghiêm trọng, đi được chút lại phải dừng. Lộ trình vốn chỉ cần mười phút đi, hiện tại mất hơn bốn mươi phút mới đến đích, xe thể thao đã xuống trước cửa khách sạn.

Vừa vặn lúc Kim Chính Vũ nói xong điện thoại, hắn khép điện thoại lại, không vội vã xuống xe, tựa hồ nâng lên ánh mắt chứa ý cười.

"Bà cô, về sau em không cần đi chung quanh làm quản lý điều khiển, từ hôm nay trở đi tôi thuê em dài hạn, lương mỗi giờ tính như đêm nay, em xem thế nào?"

Lại gọi cô là "Bà cô", Mân Huyên tức giận rút chìa khóa xe ra, ném vào tay hắn.

Nhưng không thể phủ nhận, lời đề nghị của hắn rất mê người, một buổi tối hai trăm tệ, một tháng không phải sáu ngàn khối sao? Lương như vậy, xa xa cũng phải gấp tám lần số tiền cô kiếm được mỗi tháng.

Nhìn Mân Huyên như có chút động tâm, ánh mắt Kim Chính Vũ ngập tràn tươi cười, đánh tách tay một cái. "Vậy nói như vậy định rồi, từ ngày mai, em hãy đến nơi vừa rồi đón tôi".

Chương 66: Một tuần nghỉ một lần

“Kim Chính Vũ, anh không được tự chủ trương, tôi muốn suy nghĩ một chút.” Mân Huyên nói liên tiếp, chuyện tốt như vậy, nếu là trước đây, cô tuyệt đối không chút do dự đáp ứng ngay, nhưng hiện tại cô lại là tình phụ của người kia, hắn nói là đi Nhật Bản công tác, nhưng cũng không nói cụ thể khi nào thì trở về, chẳng may đêm mai hắn đã trở lại biệt thự....

“Được rồi, có thể cho em thời gian suy nghĩ.” Hắn một mặt thoái mái nói, mặt khác đã nhảy ra ngoài xe, hai tay đặt lên thành xe, hướng cô chớp mắt vài cái, “Ngày mai tôi chờ điện thoại của em.”

Hắn chạy về cửa lớn khách sạn, cũng nói vài câu gì đó với nhân viên đứng ở đó, đổi phuong hơi cúi người, đi đến chỗ chiếc Ferrari.

Kim Chính Vũ hơi vẫy tay về phía cô, còn há miệng nói gì đó, hai tay đút túi, mang theo vẻ mặt tươi cười đi vào đại sảnh khách sạn.

Hẹn gặp lại, bà cô! Với thị lực siêu tốt, Mân Huyên dễ dàng liền thấy hắn nói gì, thoát nhìn chính mình cùng lăm chỉ hơn hắn một hai tuổi. Có đến mức phải gọi cô là bà cô sao?

Cô vừa tức giận vừa buồn cười, cũng lẹt hôm đó vội vàng ra ngoài, quên mất chải đầu, nên ấn tượng đầu tiên của hắn về cô mới thành lôi thôi lêch thêch như thế.

Cô bước xuống xe, người ở bãi đậu xe đã ngồi vào trong, đem xe lái đi.

Ngẩng đầu nhìn thấy mấy chữ “Đại khách sạn Thịnh Trạch”, thân thể không khỏi đánh cái giật mình, sao trùng hợp vậy, lần đầu tiên cô làm lái xe thuê cho Doãn Lạc Hàn cũng đi đến đây, dưới âm mưu của hắn, cô còn mất đi thứ quý giá nhất đời con gái, tâm tình đột nhiên trở nên khó chịu, điều chỉnh lại ba lô trên lưng, đi đến bến xe bus phía đối diện.

Tột cùng thì nên hay không nên nhận phần công việc này? Nhiều năm làm thuê nói cho cô, tiểu tử Kim Chính Vũ này, tuy rằng nói chuyện không tốt, bộ dáng kiêu ngạo, không biết khiêm tốn là gì, nhưng nhìn ánh mắt trong suốt của hắn, cô không thấy có ý đồ hay mưu toan, hắn đưa ra đề nghị này, người đáng phải ăn mừng phải là cô, bằng tài lực của hắn hoàn toàn có thể tìm một người lái xe hơn tuổi cô, ổn định mà có kinh nghiệm lái xe phong phú.

Chính là lời cảnh báo của Doãn Lạc Hàn ngày đó vẫn quanh quẩn trong lòng, cô nên làm thế nào?

Đang ở phía sau, chiếc xe bus số 201 cô đang đợi chậm chạp chạy tới, xe vừa dừng lại trước bến xe bus, cửa xe mở ra, một tá người tranh nhau đi lên, Mân Huyên ở phía sau bị gạt sang một bên, cuối cùng mới lên được xe.

Xe bus chật cứng, cô mới bước lên, khi còn đang ở bậc lên xuống, cửa xe đột ngột đóng lại, tay cô bị kẹp phải, đau đớn nhất thời truyền ra toàn bộ cánh tay.

Cô nhăn mày, xoa xoa cánh tay đau nhức, xe bus chật cứng người bắt đầu tiến lên chậm rãi, người ở đằng trước không ngừng chèn ép Mân Huyên, cô nắm chặt tay vịn, miễn cưỡng chống đỡ.

Hiện tại kinh tế đình trệ, rất nhiều thành phần tri thức đi làm đều bắt đầu bớt ăn, từ ngồi xe taxi thành bắt xe bus, này đó lại làm cô nghĩ tới đề nghị của Kim Chính Vũ.

Tiền lương hậu hĩnh như vậy quả là dụ hoặc quá lớn với cô, nhưng cô không thể khôn kiêng kị Doãn Lạc Hàn âm lãnh vô tình kia, có lẽ cô có thể lợi dụng thời gian này cân bằng xung đột giữa hai người.

Cô không biết khi nào hắn đi thị sát trở về, nhưng chắc chắn trợ lí Từ Bang của hắn biết, hôm nay quá muộn, sáng mai cô gọi điện tới hỏi một chút khẳng định sẽ biết.

Nghĩ vậy, cô vui vẻ khoái trá bước xuống xe bus, Thượng Đế phù hộ, chỉ mong lần này hắn đi công tác ít nhất một tuần, không, không phải một tuần, là càng dài càng tốt, như vậy cô có thể kiếm được nhiều tiền hơn.

Ngày hôm sau,

Cô gọi điện thoại cho Từ Bang, sau khi ngắt điện thoại, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vì thế cô vội vàng tìm tên Orange trong điện thoại, vừa ấn nút gọi, vừa nghĩ tên tiếng anh của người này cũng thật cổ quái.

“A lô?” Bên kia đầu dây truyền đến giọng mũi đậm chất, chắc tiểu tử này còn đang ngủ.

“Là tôi, tôi là Lăng Mân Huyên...”

“Bà cô, sớm như vậy có việc?” Giọng hắn mơ mơ hồ hồ, vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

“Bà cô” xem ra là không thể sửa được, cô bất đắc dĩ thở dài, “Tôi gọi điện thoại vì muốn nói cho

anh, tối qua ý của anh là muốn tôi làm lái xe thuê lâu dài cho anh, tôi nghĩ tôi không có khả năng nhận việc này, nhưng cuối tuần tôi có thể đảm đương, không biết ý anh là..."

"Ừ, ... Được." Hắn đầu bên kia hiển nhiên là đồng ý lung tung, lần này không cần đoán cũng biết hắn sẽ tiếp tục nhắm mắt lại ngủ, miệng vô ý thức nói ra.

Quên đi, tốt nhất đến giữa trưa gọi lại cho hắn đi, Mân Huyên buông điện thoại xuống, ngón tay đang chuẩn bị ấn nút ngắt cuộc gọi, chợt nghe thấy đầu bên kia có tiếng nói mơ màng, mềm mại khác.

"Chính Vũ, ai gọi vậy a! Mới sáng sớm đã ầm ĩ, hình như còn là giọng con gái. Chán ghét, trừ bỏ em, rốt cuộc anh còn có bao nhiêu..."

"Bảo bối, đương nhiên em là duy nhất..."

"Hừ, anh không cần gạt tôi, anh rất lăng nhăng, theo tôi biết tôi là bạn gái thứ chín mươi mốt của anh, ... Không nghĩ tới mới hẹn hò vài ngày với tôi, anh lại thông đồng với con khác... Anh làm vậy với tôi, tôi muốn cho anh hối hận...."

Thì ra bên người hắn còn có một cô gái, chính mình gọi cũng không đúng lúc, Mân Huyên khinh thường thè lưỡi, vội vàng ngắt điện thoại.

Nghé cô gái kia nói tựa hồ cũng không dễ lừa gạt, nói không chừng còn cho hắn ăn một cái tát, đòn bà sau khi phát hiện mình bị lừa gạt tình cảm rất đáng sợ, thậm chí mất đi lí trí. Trước đây hắn còn có tận chín mươi bạn gái, tiểu tử này cũng không phải làm tình bình thường, đồ cây cải củ lăng nhăng như hắn phải ném chút đau khổ.

Ai bảo hắn lúc nào cũng trêu đùa mình, coi như cô vô tình đáp trả hắn, cô vui vẻ khi thấy người gặp họa, đi đến trước bàn học, cầm lấy sách vở cần học hôm nay bỏ vào ba lô, đi ra phòng.

Chương 67: Âm thanh ma quái

Đi ngang qua cánh cửa đóng chặt ở phòng Doãn Lạc Hàn, cô bước đi dì thường nhẹ nhàng.

Một tuần, thực sự là quá tốt, sáng nay cô gọi điện thoại cho Từ Bang hỏi bao giờ Doãn Lạc Hàn trở về, Từ Bang lại hiểu sai ý của cô, luôn luôn an ủi cô, nói cái gì mà tổng tài luôn luôn bận rộn nhiều việc, loại chuyện ra nước ngoài đi chi nhánh công ty thị sát hay đi công tác về sau còn có thể thường xuyên diễn ra.

Thì ra hắn thường xuyên đi công tác, chuyện này thật là cầu cùn không được, ngẫm lại một năm thời gian sẽ trôi qua rất nhanh.

Nửa giờ sau, cô đi tới cửa hàng bánh ngọt, chiều nay có tiết học, sáng nay phải làm sinh vệ sinh trong cửa hàng xong, buổi chiều tan học rẽ qua quết tước một chút là được.

Cô cúi lưng, cầm cây lau cỗ gắng sát, nghe thấy tiếng thì thầm bàn tán từ bàn thu ngân truyền đến.

“Tiểu Mân, cậu xem, đẹp trai quá.”

“Đúng vậy, thật là anh chàng đẹp trai quá, chiếc xe thể thao kia cũng rất được.“

“Nhưng là ... Nhưng... Anh ta vẫn đứng ở cửa, sao không tiến vào...”

“Cậu đi, mình đi gọi anh ta tiến vào...”

“Khanh khách... Ha ha.... Cậu đi, cậu đi...”

Mân Huyên không để ý mấy chuyện đó, cô mong nhanh chóng làm xong vệ sinh để còn rời đi, càng chăm chú lau sàn, chỉ còn một chút nữa là xong.

Tốt lắm, hoàn thành, cô đứng thẳng dậy, xoa xoa mồ hôi trán, thân ảnh bên ngoài cửa sổ kính trong suốt rọi vào mi mắt, chói mắt nhất chính là nụ cười tỏa nắng kia.

Cô buông cây lau trong tay, bước ra ngoài dưới ánh mắt kinh ngạc của hai cô thư ngan.

“Sao anh lại tìm tới nơi này?” Cô cởi bao tay cao su, bước vài bước dưới bậc tam cấp, không lẽ tên tiểu tử này tới khởi binh vấn tội cô chuyện sáng nay cô phá hỏng việc tốt của hắn.

” Em từ bỏ tiền công tối hôm qua?” Kim Chính Vũ tà tà dựa vào xe, đưa cho cô một tập tiền dày.

Mân Huyên trợn to mắt, cúi đầu nhìn số tiền trong tay, “Sao lại nhiều như vậy? Tối hôm qua mới có hai giờ, nhiều lắm chỉ có bốn tờ mà thôi.”

Cô rút ra bốn tờ tiền, còn lại trả lại cho hắn, hắn nhíu mày, không nhận, “Em nói em có cuối tuần rảnh

rõi, một ngày trả một lần rất phiền toái, đây là tất cả thù lao.”

Thì ra là như vậy, Mân Huyên chậm rãi thu tay trở về.

“Anh yêu, chúng ta có thể đi rồi sao?” Cô gái trong xe không cam lòng bị vắng vẻ, nũng nịu yếu ớt mở miệng.

“Đương nhiên.” Hắn mở cửa xe ngồi vào trong, khởi động xe, khuôn mặt đeo kính cười yếu ớt, “Như vậy, tối bảy giờ gấp.”

May mà hắn không gọi cô là bà cô trước mặt cô gái trong xe, Mân Huyên gật đầu một cái với hắn, nhìn chiếc xe dần đi xa, người này rõ ràng có thể lái xe, tối qua trên người cũng không có mùi rượu, lại kiên trì phải thuê cô làm lái xe thuê lâu dài, thật sự là đồ công tử không có nơi tiêu tiền.

Cô cúi đầu cẩn thận cầm lấy tập tiền, số tiền thù lao này cô sẽ đưa cho Chu viện trưởng trả một phần tiền thuê cô nhi viện.

Đến khi cô trở vào, mấy cô gái quầy thu ngân cùng nhau xông tới.

“Mân Huyên, làm thế nào mà cậu quen biết người đẹp trai như thế?” Cô gái tên Tiểu Mân há mồm hỏi ngay.

“Anh ta, anh ta là ông chủ cũ của mình. Mấy cậu hắn là biết, mình còn làm lái xe thuê.” Mân Huyên

nuốt nước bọt, ánh mắt mẩy cô gái này thật đáng sợ.

“Sao anh ta lại cho cậu tiền?” Một cô khác gắt gao ép hỏi, y như tra hỏi phạm nhân. “Không phải là cậu làm viện giao đấy chứ?”

“Không có. Mấy cậu nghĩ đi đâu vậy?” Mân Huyên nhanh mồm phủ nhận, chạy nhanh vào phòng thay đồ, cởi quần áo vệ sinh trên người, lấy ba lô ra, đóng ngăn tủ lại, quay người lại vẫn thấy mấy cô gái kia.

“Anh ấy thích cô gái như thế nào?”

“Anh ấy thích ăn gì? Có gì ham...”

“A...” Mân Huyên ôm đầu, “Các cậu không nên hỏi, mình cùng anh ta chỉ là quan hệ giữa lái xe và ông chủ, mình không biết gì cả.”

Cô đẩy mạnh vòng tròn người bao lấy mình, vội vàng chạy ra ngoài, vài người còn chưa từ bỏ ý định hỏi theo. “Ai, Mân Huyên, ba vòng của anh ấy là bao nhiêu...”

.....

Đúng bảy giờ, Mân Huyên lái chiếc Ferry màu xanh ngọc dừng lại trước khách sạn kia, tiểu tử đó không có quan niệm về thời gian, hôm qua ước chừng đợi hắn nửa giờ, tin chắc hôm nay cũng không ngoại lệ.

Kết quả, mới đợi được khoảng mười phút, cô liền nhìn thấy thân ảnh của hắn theo khách sạn đi ra, hơn nữa như lần trước, không mở cửa xe, trực tiếp nhảy vào, lập tức mùi bạc hà thơm mát chui vào khoang mũi.

Cô nhìn về phía trước, mím môi không nói gì, nhanh chóng khởi động xe.

“Bà cô, tâm trạng em hôm nay không tốt? Sao không nói lời nào?” Kim Chính Vũ dựa vào ghế, môi cong lên chê nhạo. “Hay là thời kì mãn kinh đến rồi?”

Phía trước là ngã tư đường, Mân Huyên quẹo tay lái sang phải, không khỏi liếc mắt nhìn hắn, “Lái xe thuê có luật lệ, lái xe không thể nói chuyện với người thuê, phải hết sức chuyên chú, cũng không thể tùy tiện nói chuyện phiếm.”

“Nhưng mà ngày hôm qua em không phải như vậy?” Hắn nháy mắt, cười đến giảo hoạt, “Đọc theo đường đi em nói rất nhiều với tôi, vậy tôi có thể khấu trừ tiền lương của em. A, tôi đang nghĩ trừ bao nhiêu thì được nhỉ, 10%? Hay 20%”

“Anh...” Cô trừng mắt nhìn hắn, hôm qua đều là hắn tìm cô nói chuyện, cũng không phải lỗi của một mình cô, tiểu tử này lại mượn cớ chơi cô, cô chỉ biết làm lái xe thuê một tuần cho hắn cũng không phải chuyện tốt gì, không thể ngờ hắn lại nhảm chán như vậy, cả ngày chỉ biết lấy cô làm trò chơi.

Cô tức giận, đơn giản giảm lên chân phanh, tắt đèn tắt động cơ, đỗ xe ở ven đường.

Nhìn thấy cô tức giận, hắn lại cười càng thêm vui vẻ, cười vui như vậy sao? Coi cô là con khỉ mang ra đùa giỡn, đúng không? Cô nắm chặt tay, tinh đánh một quyền đi qua, xóa sạch cái loại tươi cười chướng mắt trên mặt hắn.

Tiếng chuông điện thoại như âm thanh quý ám chui vào lỗ tai, cả người cô thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên như súng bắn. Tiếng chuông kia.... Tiếng chuông kia chỉ kêu khi Doãn Lạc Hàn gọi tới.

Chương 68: Cuộc gọi kì quái

Cô hoảng tay hoảng chân mở ba lô ra, vì đèn đường quá mờ, ba lô lại lớn, bên trong đế sách vở linh tinh loạn thất bát tao gì đó, cô sờ soạng nửa ngày vẫn chưa tìm thấy.

Tiếng chuông vẳng vang lên cỗ chấp, cô càng vội tâm càng loạn, càng loạn lại càng hoảng, trên trán đã thấm một tầng mồ hôi.

“Tôi tìm giúp em.” Kim Chính Vũ ngồi bên cạnh nhìn không được, một phen đoạt lấy ba lô trong tay cô, lần mò vài giây sau, điện thoại di động đã trước mắt cô.

Cô thở sâu một hơi, cảm giác thấy bàn tay nhận điện đang run rẩy, không biết là hoảng hốt, hay vì gió đêm lạnh thốc vào xe.

Cô âm thầm nghĩ lí do thoái thác xong, thế mới ấn nút nghe điện.

“A lô...”

Trong xe, Kim Chính Vũ tò mò nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, cô đem di động dán vào tai, mở cửa xe, đi mấy bước ra xa xe thể thao.

Đầu bên kia truyền đến tiếng hít thở, nghe vào lỗ tai dị thường mãnh liệt, hiển nhiên là hắn tức giận vì cô lâu như vậy mới nghe điện thoại. Cô không dám nói lời nào, ngừng thở, lắng lặng chờ hắn mở miệng.

“Em đang làm gì? Có phải cô ấy không nghe điện thoại của tôi?”

“Tôi không có, tôi để điện thoại trong ba lô, hôm nay đi học, để yên lặng, nên tôi không nghe...”

“Dì Tân nói đêm qua em về rất khuya, hiện tại em ở bên ngoài làm gì? Còn có, vì sao em đột nhiên đổi số, lúc trước tôi gọi không được.”

“Tôi, tôi mua chút đồ dùng ở siêu thị. Về chuyện đổi số điện thoại, tôi không nghĩ đến việc anh sẽ gọi cho tôi, tôi nghĩ chờ anh đi công tác trở về, nói cho...”

“Tôi không rảnh nghe em giải thích, tôi gọi điện thoại vì muốn nói cho em, hôm sau tôi về nước, thứ trên đầu giường tôi dùng xong rồi, ngày mai em nhớ phải lấy.”

“A?” Cô kinh ngạc kêu ra tiếng, hắn thế nhưng về nước sớm như vậy, hơn nữa thứ trên đầu giường là cái gì, hắn không cho cô cơ hội để hỏi, nhanh chóng cắt đứt điện thoại.

Giờ phút này chỉ có một ý niệm trong đầu, hôm sau hắn sẽ về, kinh ngạc về đến xe, gương mặt tuấn tú phong đại của Kim Chính Vũ đã phóng đến.

“Điện thoại của ai? Đối phương là đàn ông đúng không? Bà cô, em làm sao vậy? Nói chuyện!”

Cánh tay bị hắn bắt lấy, không ngừng lắc lắc, cô phục hồi tinh thần, cúi đầu. “Không có gì, tôi đưa anh về khách sạn.”

Bàn tay nắm chìa khóa xe nhanh chóng bị hắn nắm chặt, hắn không quen nhìn sắc mặt tái nhợt của cô. “Em gấp chuyện gì có thể nói cho tôi, tôi giúp em giải quyết.”

Thình lình một câu này làm cô sững sờ ở nơi đó, theo sau lắc lắc đầu. Chuyện này cô không thể nói với người ngoài, không ai có thể giúp được cô, ban đầu cô từng trông cậy Lôi Thiếu Đăng có thể giúp được mình, nhưng là vô dụng, hiện tại cô cũng không ôm kì vọng với bất kì kẻ nào được.

“Trở về đi.” Cô nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra, khởi động xe, chiếc Ferry chậm rãi trở về ngã tư đường.

“Về sau chờ em muôn nói thì nói lại với tôi.” Hắn thấy cô kiên quyết, cũng không bức bách tiếp.

Hai người đều có tâm tư, gió nhẹ thổi qua xe, một làn gió lạnh trầm mặc lén vào.

Một lát sau, hắn quay người, trong mắt tràn đầy ý cười long lanh. “Ngày mai là cuối tuần, tôi mới về nước, còn chưa quen nơi này, nghĩ đi thăm thú một chút. Em làm hướng dẫn viên du lịch cho tôi, tiền công đương nhiên cũng tính như hiện tại, hai trăm tệ một giờ, thế nào?”

Chuyện tốt như vậy đương nhiên cô cầu còn không được, cô chăm chú nhìn về phía trước, bỗng nảy ra một nghi vấn, vội vàng liếc mắt nhìn hắn, “Không phải anh có rất nhiều bạn gái sao? Anh để mấy người đó đi cùng anh là tốt rồi. Ngày mai tôi chỉ rảnh rỗi nửa ngày, buổi chiều tôi còn đi làm thêm.”

Công việc ở cửa hàng bánh ngọt tuy lương lâu thấp, nhưng thực ổn định, hơn nữa còn không trùng với thời gian đi học, nên cô rất quý trọng việc này.

Hắn nhún vai, không cần nghĩ ngợi nói, “Vậy buổi sáng cũng tốt, ngày mai tôi lái xe đến nhà em đón em.”

Thiếu chút nữa Mân Huyện sắc nước miếng, Kim Chính Vũ đến nơi cô ở, nhìn thấy tòa biệt thự sang quý kì cục kia, cô lại làm thêm khắp nơi, kia chăng phải làm cho hắn nghi ngờ.

“Không cần phiền toái, tôi đang giảm béo, thích đi đường, sáng mai tôi ở cửa khách sạn chờ anh.” Cô tùy tiện bịa ra một lí do, trong lòng lại chột dạ, bàn tay nắm lái đã hơi hơi thấm mồ hôi lạnh.

“Vậy tám giờ đi.” Tầm mắt của hắn không nhìn về phía cô, làn mi dài khẽ chớp, độ cong trên bờ môi chậm rãi mở rộng. “Hiện tại tôi đã chờ mong hình ảnh ngày mai tôi cùng em đi du ngoạn.”

Thần kinh tiểu tử này có vấn đề đi, cô nhìn lướt qua khuôn mặt tuấn tú của hắn, nếu không phải đã sớm biết hắn là đồ lăng nhăng, cô sẽ nghĩ hắn có ý với mình.

Lực chú ý của cô nhanh chóng chuyển đến sáng mai, tính toán xem mình có thể kiếm được bao nhiêu tiền, xem ra gần đây cô gặp may, tự nhiên cũng kiếm được một khoản nho nhỏ.

Hôm sau Doãn Lạc Hàn đã về đến nơi rồi, buổi tối cô không thể làm lái xe thuê, cô tính ngày mai nói cho Kim Chính Vũ, sau đó đem tiền trả lại cho hắn.

Lúc về biệt thự, đã gần mười giờ, khắp nơi trong biệt thự đều bật đèn, đi đến đâu cũng sáng chói, bước lên lầu, nhịn không được ngáp một cái thật to.

Bước chân về phía phòng ngủ đột nhiên dừng lại, cô nhớ ra Doãn Lạc Hàn trong điện thoại bảo cô muốn mua gì đó, rốt cuộc là cái gì, cô cũng không quen thuộc bài trí trong phòng ngủ của hắn, quyết định vào xem.

Xoay nắm cửa, không chút dịch chuyển, cửa bị khóa, cô căn bản là không vào được, bản năng cầm di động ra, lại do dự một chút, hắn đang ở Nhật Bản, nếu gọi qua chẳng phải sẽ phải trả phí gọi ra nước ngoài, không được, di động lại bị thả trở về, xoay người về phòng ngủ.

Ngày mai rồi nói sau, nói không chừng dì Tân cầm tất cả chìa khóa của biệt thự, bao gồm phòng của hắn.

Kết quả, sáng hôm sau, cô tỉnh lại đã là bảy rưỡi, luống cuống tay chân thu thập sẵn sàng xong, nhìn thời gian còn lại hai mươi phút, hiện tại bắt xe bus, miễn cưỡng có thể tới kịp.

Chương 69: Ý nghĩa đặc thù

Cô túm lấy ba lô, chạy ra khỏi biệt thự, chạy nhanh đến bến xe bus.

Nửa giờ sau, cô thở hổn hển đuổi tới khách sạn Thịnh Trạch, Kim Chính Vũ đã ngồi vững vàng trong xe, cô vội vàng chạy đến.

Kim Chính Vũ một tay đặt xuống chỗ ngồi, trên mũi là chiếc kính mát Gucci thường thây, nhàn nhã bắt chân, “Bà cô, em đến muộn.”

“Thực xin lỗi, tôi, không phải tôi cố ý.”

Nếu hắn muốn trừ mấy phần trăm tiền lương, cô cũng đồng ý, ai bảo chính mình ngủ quên đâu.

“Nhìn em cũng không phải cố ý, tha thứ cho em lúc này, lên xe đi.” Hắn vỗ vỗ ghế trống bên cạnh.

Mân Huyên tự vỗ ngực, ngồi vào xe, hắn nghiêng người, hình như lấy một cái túi ni lông, đặt lên đầu gối cô.

Chớp mắt cô đã ngửi thấy mùi đồ ăn, bụng cũng không chịu thua kém, réo ầm lên. Cô hơi liếm môi, nhỏ giọng hỏi: “Đây là cho tôi?”

Chuyện đồ ăn Ý ở biệt thự lần trước đã làm cô khắc sâu giáo huấn, trước khi sử dụng tốt nhất phải hỏi cho rõ ràng, nếu không sẽ càng làm cho chính mình bẽ bàng cùng cảm giác trái tim bị đóng băng.

Kim Chính Vũ đem dừng xe ở ngã tư, quay đầu nhìn cô, trên mặt là nụ cười ấm áp, “Này đương nhiên là bữa sáng cho em, tôi đã ăn rồi, bảo phục vụ khách sạn đóng gói giúp.”

“Cảm ơn.” Cô nhỏ giọng, nhìn túi đồ ăn trên đầu gối, sờ vẫn ấm nóng, đây là hăn cỗ ý đưa cho cô bữa sáng.

Ở nhà chú cùng biệt thự, ba bữa một ngày của cô đều tùy tiện giải quyết, chưa từng có người quan tâm cô có hay không bữa sáng. Có thể chuyện bữa sáng này nọ là chuyện bình thường với người bình thường, nhưng với cô mà nói, bữa sáng đại biểu cho ý nghĩa đặc thù.

Kim Chính Vũ khởi động xe, chiếc Ferrary nhanh chóng phóng đi, nhìn thấy cô vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc túi trong tay, “Bà cô, bữa sáng chỉ dùng để ăn, không phải dùng để xem, em không cần nhìn chăm chăm vào nó, ăn nhanh đi, để lát nữa lạnh đi ăn sẽ không ngon.”

Cô cảm kích cười cười với hăn, nhịn không được lặp lại một lần. “Kim Chính Vũ, cảm ơn anh.”

“Bà cô, hôm nay em là hướng dẫn du lịch của tôi.” Hăn không được tự nhiên nói, “Tôi làm như vậy là vì sợ em chưa ăn sáng, lát lại té xỉu trên đường, đến lúc đó tôi sẽ thám, vừa phải cứu em, rồi lại đưa em vào bệnh viện, rồi phải tiêu không ít tiền mua thuốc, một chút cũng không lời lãi gì, nên em không cần dùng ánh mắt cảm động đến rơi lệ nhìn tôi, tôi làm vậy cũng chỉ vì suy nghĩ cho mình.”

Hắn nói như vậy ngược lại càng thêm giấu đầu hở đuôi, Mân Huyên nhẹ nhàng cười cười, mở túi ra.

Tiểu tử Kim Chính Vũ này luôn trêu chọc cô, kỳ thật người khác cũng không tệ lăm. Cô vừa ăn bữa sáng, vừa vui vẻ nghĩ.

Hắn như là nghĩ tới gì đó, môi hơi nhếch lên, “Nếu em muốn cảm ơn tôi, tôi nhận, cơm trưa em mời tôi, thế nào?”

“Đượ, không thành vấn đề.” Cô không gần nghĩ gọi gật gật đầu, cúi đầu ăn bữa sáng mĩ vị, không biết là vì điểm tâm của khách sạn có vẻ ăn ngon, hay bởi vì lần đầu tiên có người quan tâm cô, tóm lại, cô ăn thật ngon miệng, cảm thấy đây là bữa sáng ngon miệng nhất trên đời cô từng nếm qua.

“Cái kia... Đại thầm, chúng ta là bạn bè đi.” Kim Chính Vũ đột nhiên mở miệng, giọng nói có chút dị thường, ngón tay nắm tay lái hình như hơi hơi dùng sức.

“Ừm....” Thức ăn trong miệng chưa nuốt hết, chỉ có thể nói quanh co một tiếng.

Nghe được cô trả lời, nụ cười lập tức nở trên môi hắn, dần phủ kín gương mặt tuấn dật, ánh mặt trời chiếu lên người hắn, da thịt trong suốt trong sáng, tỏa ra một vầng sáng tự nhiên.

Mân Huyên nhìn người đẹp trai đến miễn dịch, nhưng lần này cô ngẫu nhiên vừa nhắc mắt, vẫn bị khuôn mặt tuấn tú trước mắt thu hút. Cô thừa nhận hắn là bạn bè, hắn có cần vui vẻ như vậy không?

Cô lại nhớ tới bữa sáng trong tay, nhanh chóng giải quyết nốt, ngẩng đầu nhìn ra ngoài xe, thế mới nhớ ra một vấn đề.

“Hôm nay anh muốn đi du ngoạn ở đâu? May mắn nơi nỗi tiếng tôi đi rất ít, nếu không hôm nay tôi mang anh đi mấy nơi tôi quen thuộc trước, lần sau anh lại thuê hướng dẫn chuyên nghiệp...”

“Không cần, tôi đã nghĩ rồi.” Hắn nghiêng mặt đi, nụ cười mang theo vài phần thầm bí. “Nhanh đến.”

Xe thể thao cua một góc tuyệt đẹp, chạy thẳng về phía trước, cô nhìn lên, nơi đó chỉ có một nơi đi được, là công viên trò chơi.

Hắn gửi xe xong, cô theo hắn xuống xe, không tin nổi mà nhìn cửa công viên, “Anh, anh sẽ không thật muốn vào chứ?”

Hắn gỡ kính xuống, lộ ra một đôi mắt trong suốt mỉm cười, nghiêng đầu hỏi lại: “Vì sao không được?”

“Đâu đều có công viên trò chơi, thành phố nào cũng có, nơi này không tính là nơi đặc biệt.” Cô kinh ngạc nói xong, nhìn dòng người đi vào cửa công viên, ánh mắt tràn ngập hâm mộ.

Mới trước đây, cô thường xuyên tới nơi này vui đùa, khi đó một bên lôi kéo tay ba ba, một bên lôi kéo tay mẹ mẹ, vui vẻ vì cả nhà có thể mãi mãi hạnh phúc. Nhiều năm trôi qua, cô vẫn nhớ như in cảnh lúc ấy, rất muốn đi vào nơi này, nhưng không có dũng khí.

“Em không biết tới nơi này không người nào luận là vui vẻ hay không vui vẻ, có nhiều chuyện phiền lòng, chỉ cần tới nơi này, sẽ bị không khí hạnh phúc ở đây cuốn hút, tất cả đau lòng sẽ mất đi.”

Cô nghe hắn nói xong, không biết có phải cảm giác hay không, hắn nói những lời này là cố ý nói cho cô. Chẳng lẽ hắn biết thân thể cùng quá khứ của chính mình sao? Không, sao có thể có khả năng đó được, trước đây cô căn bản không biết hắn.

Nhân lúc cô còn sững sờ, hắn đã mua vé xong, không để cô phân trần, kéo cô bỏ chạy vào công viên trò chơi. “Đi thôi, chúng ta mau vào đi, hôm nay nhất định phải chơi đùa vui vẻ.”

Chương 70: Tính tình của thiếu gia

Chen vào dòng người đi vào công viên trò chơi, đầu tiên nhìn thấy tàu lượn, chở mua vé đã có rất đông người xếp hàng chờ mua vé, Kim Chính Vũ bị cô lôi kéo đi xếp hàng.

Đợi đến lúc ngồi lên, cô thật khẩn trương, tàu lượn bắt đầu chuyển động, khi thì bay lên không trung, khi thì xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, cảm giác cả người dừng như bị thổi tung khỏi ghế ngồi, bên tai trừ bỏ tiếng hét chóp tai chỉ có tiếng gió vù vù, cô nhắm chặt hai mắt, cũng hét chóp tai.

Kết quả, khi xuống dưới, chân cô như nhũn ra, may mà lúc ấy Kim Chính Vũ bắt lấy tay cô, đỡ cô ra ngoài ghế đá. “Bà cô, em có khỏe không. Nhìn em lúc bình thường kiên cường là thế, không thể tưởng được ngồi tàu lượn lại bị dọa thành như vậy.”

Mân Huyên ngồi trên ghế mà thân thể tựa hồ còn chưa hết cảm giác xoay tròn, không khỏi lườm hắn. “Thực không hiểu, anh tiêu tiền bảo tôi làm hướng dẫn viên du lịch của anh, hiện tại lại bảo tôi cùng anh cùng nhau vui chơi ở công viên. Không phải là anh tiêu quá, tiêu không xong?”

“Em không nhớ rõ sao? Em đã từng nói ngồi tàu lượn có một loại cảm giác vui sướng đầm đìa, nếu tâm tình không tốt, ngồi tàu lượn xong, tất cả mọi phiền não đều biến mất.”

Cô tựa vào ghế, nhắm mắt để bình ổn tâm tình, đột nhiên nghe thấy tiếng nói mềm nhẹ của hắn, mang theo chút giống như ưu thương, nháy mắt mở mắt, giơ tay sờ trán hắn.

“Anh không phát sốt đi, những lời này cho tới bây giờ tôi chưa từng nói với anh. Không phải anh nhớ lầm, hay là lại trêu đùa tôi?”

Hắn hơi đẩy tay cô ra, trong mắt có gì đó chợt lóe mà qua, khuôn mặt tuấn tú nhanh chóng hiện lên vẻ bối rối, trêu tức. “Bị em nhìn trúng.”

Chỉ biết hắn là đồ lừa gạt mà! Mân Huyên thu hồi ánh mắt, ngồi xuống ghế.

Ngoi trên ghế đá một lúc, các cô gái đi ngang qua đều liếc hắn đầy ái mộ, “Cậu xem, anh ấy đẹp trai quá...”

“Hơn nữa toàn thân đều là hàng hiệu, nhất định là con cái nhà giàu lăm tiền...”

Đột nhiên cảm thấy da đầu một trận run lên, Mân Huyên ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt ghen tỵ của cô gái kia, cô cùng lầm chỉ là người hướng dẫn du lịch, cũng không phải bạn gái của hắn, cô lặng lẽ dịch sang bên một chút, tận lực cùng hắn bảo trì khoảng cách.

“Tôi mời em ăn kem.” Hắn tươi cười nhìn cô, chỉ vào quầy bán quà vặt đông đúc cách đó không xa, đáp lễ mấy gương mặt hưng phấn bằng một nụ cười rạng rỡ, sải bước đi nhanh tới.

“Cậu nhìn thấy không? Thấy được không? Anh ấy còn cười với mình...”

“Mê trai, người ta cười nhìn về hướng đó, nào có phần của cậu.”

“Không phải, nhưng mà mình....”

Kim Chính Vũ đi rồi, bên tai vang lên tiếng tranh cãi ồn ào, Mân Huyên rốt cuộc chịu không nổi, ôm lỗ tai chạy đến quầy bán đồ ăn vặt.

Đứng bên cạnh Kim Chính Vũ, nhìn thấy hắn lấy ví da trả tiền, Mân Huyên vừa nhìn thấy chứng minh thư của hắn, đợi lúc hắn nhận kem của người bán hàng, cô vụng trộm lấy ví khỏi tay hắn.

Lấy chứng minh thư ra, vừa nhìn thấy ngày tháng năm sinh của hắn, đã bị hắn nhanh tay đoạt lại, sau, một cốc kem cốc xanh đã được nhét vào tay.

Cô kinh ngạc chớp mắt, sao hắn lại biết cô thích kem cốc nhất, lại nhìn thấy một cốc kem y hệt thế trong tay hắn, có lẽ là trùng hợp đi, hắn cũng thích loại kem này.

Kim Chính Vũ vẻ mặt khẩn trương hề hề đút ví vào túi, lườm cô một cái. “Bà cô, em hơi quá đáng.”

“Có cái gì mà giấu, tôi đã biết anh kém tôi một tuổi ba tháng.”

Cô lơ đãnh, cắn một miếng kem.

Sắc mặt hắn phút chốc trở nên giận dữ, “Em không biết chính mình thực không có lẽ phép sao? Không

được người khác cho phép đã lật xem đồ của người ta, hành vi như vậy là xâm phạm đời sống riêng tư.”

Chỉ nhìn chứng minh thư của hắn có một lát, có cần lửa giận bùng bùng như vậy không? Mân Huyên khó hiểu nhìn hắn tức giận, nhưng nghĩ lại, có lẽ mình đã hơi quá, liếm liếm kem dính trên môi, vội vàng nói: “Được rồi, tôi giải thích, tôi sai rồi, sẽ không có lần sau.”

Hắn nheo mắt nhìn cô, cơn tức đã biến mất một ít, đi nhanh đến ghế đá phía sau cô.

Cô sờ sờ mũi, theo sau hắn cũng ngồi xuống, nhìn nhìn sắc mặt âm trầm của hắn, cô cùng lầm chỉ nhìn thoáng qua chứng minh thư của hắn, biết ngày sinh của hắn thôi, cũng phải tức giận thế sao? Quả nhiên là thiếu gia nhà giàu tính tình bốc đồng.

Lắng lặng ngồi một hồi, cô đã ăn hết kem rồi, lấy khăn giấy lau miệng, tiện thể cũng đưa khăn cho hắn.

Hắn cũng ăn xong, tiếp nhận khăn tay, tim đập thình thịch mở miệng nói, “Cái kia, bà cô...”

“Không được gọi tôi là bà cô, tôi chỉ hơn anh có một tuổi, mà anh phải gọi tôi là chị mới đúng.” Cô thở phì phì chữa lại, tuổi xấp xỉ, thế mà lại bị gọi là bà cô, cô gái nào chẳng để ý.

“Chị? Em có chứng minh thư chứng minh em hơn tuổi tôi sao?” Hắn cười nhạt, hơi cúi người, khăn giấy trong tay hắn liền chuẩn xác rơi vào thùng rác.

“Tôi đương nhiên có.” Cô lấy ba lô ra, lục lọi tìm ví, kết quả tìm nửa ngày chẳng thấy đâu, nguy rồi,

hay là quên ở nhà rồi.

“Không có đi.” Hắn nhìn thấy cô không, vắt hai chân lên nhau, “Cho nên, tôi gọi em là Mân Mân đi.”

“Sao … Sao anh biết biệt danh của tôi?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu, tên này chỉ có vài người thân mật biết, ví như Thiếu Đằng, Chỉ Dao, hắn Kim Chính Vũ mới từ Hàn Quốc về, hắn làm sao mà biết được?

Hắn đắc ý nhếch mày, mấp máy môi định nói gì đó, đúng lúc này di động trong ba lô cô vang lên, may mà không phải tiếng chuông của người kia, mà là Từ Bang, không biết anh ta tìm mình có việc gì, cô vội vàng tiếp nghe.

“Lăng tiểu thư, chào cô, tôi là Từ Bang, tổng tài có một phần văn kiện để quên ở biệt thự, ngài ấy muốn cô hiện tại mang đến đây.”

Chương 71: Thời gian cũ thế

“Hiện tại? Nhưng mà không phải ngày mai anh ta mới....”

Cô không khỏi hút khí, không phải hắn nói ngày mai mới trở về sao, sao lại về sớm như vậy...

Đầu dây bên kia, Từ Bang dùng thanh âm có nề nếp đánh gãy suy nghĩ của cô. “Tổng tài cần dùng gấp, mong cô trong vòng hai mươi phút đuổi tới đây. Mặt khác, phần văn kiện kia để trong cặp tài liệu màu xám, rất dễ dàng tìm thấy.”

“Nhưng mà, tôi, ... được rồi, tôi đã biết.” Cô thở dài, cúp điện thoại, Doãn Lạc Hàn luôn có thái độ thù địch với cô, cô không hy vọng hắn tìm được nhược điểm gì ở cô, đến lúc đó mượn cớ phát giận.

Không phải hắn thích phụ nữ dịu ngoan, phục tùng sao? Vậy cô sẽ đảm đương loại nhân vật này thật tốt.

“Ai gọi đến?” Kim Chính Vũ tờ mờ xán lại. “Lại là đàn ông?”

“Ừ, bạn tôi để quên đồ ở nhà tôi, gọi tôi trở về lấy giúp anh ấy.” Cô gảy gảy ngón tay, chần chờ nói: “Kim Chính Vũ, cái kia, có lẽ tôi không có biện pháp tiếp tục cùng chơi ở công viên với anh, về phần lương, tôi cũng không cần....”

“Em thực để ý người bạn này.”

Trên mặt hắn hiện lên vẻ khó hiểu, nhắm mắt tựa hồ che dấu vài phần cô đơn, lập tức đứng lên, “Tôi lái xe đưa em đi, thế sẽ nhanh hơn.”

Cô cũng đứng lên, liên tục xua tay, “Cám ơn ý tốt của anh, bạn tôi không có thói quen gặp người lạ, tôi một mình bắt xe bus là đến nơi, hiện tại lúc này xe bus cũng không đông lắm.”

Không biết vì sao cô không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, cúi đầu, phất phất tay, xoay người sang chỗ khác, chạy nhanh bắt kịp chiếc xe bus vừa đỗ xuống bến.

Trở lại biệt thự, qua phòng bếp không thấy bóng dáng củadì Tần đâu, cô tìm kiếm khắp biệt thự, đây là lần đầu tiên cô nhìn ngó khắp bốn phía của biệt thự. Sườn đông của biệt thự có một bể bơi thật lớn, đi qua đó, đến đại hoa viên sau biệt thự, một thân ảnh đang chăm sóc hoa cỏ.

Biết dì Tần không nghe thấy, cô chạy qua, vỗ vỗ vai đối phương, người kia quay mặt lại, là một khuôn mặt xa lạ, cô hoảng sợ, thì ra trong biệt thự còn có người khác trừ dì Tần.

“Cô là Lăng tiểu thư đi.” Người đối diện là một người đàn ông trung niên, sắc mặt ngăm đen, trên mặt mang theo nụ cười côn đồ. “Tôi là Vương Bá làm vườn ở đây. Cô có việc sao?”

“À, chú Vương, cháu muốn tìm dì Tần để mượn chìa khóa trong phòng thiếp gia, anh ấy nói có một tập văn kiện quan trọng quên ở bên trong.”

“Ồ, cô không cần đi tìm bà ấy, tôi nơi này có chìa khóa.” Chú Vương cầm khăn lau lèn, xoa xoa bàn

tay dính đất, lấy một chuỗi chìa khóa từ bộ quần áo lao động. “Thiếu gia trở về luôn luôn ở thư phòng lâu hai xử lý chuyện công ty, cô xác định thứ ấy trong phòng thiếu gia sao?”

Cô hơi sững sốt, “Kỳ thật cháu cũng không rõ anh ấy đặt văn kiện ở đâu, nếu không chúng ta xem trước thư phòng đã.”

Kết quả, quả nhiên tìm thấy tập tài liệu màu xám trên bàn công tác trong thư phòng, bỏ vào ba lô, cô vội vàng chạy ra biệt thự, đến khi bước lên xe bus mới nhớ mình quên cầm theo ví tiền.

Cùng lăm thì trưa không ăn cơm nữa, dù sao dạ dày của cô đã quen với việc bị đói, một bữa không ăn cũng không sao cả.

Lúc đi trên bậc thang dẫn đến tòa nhà, khói mắt cô chợt bắt gặp hình ảnh một chiếc Porche màu bạc đỗ đằng trước, thân ảnh bước xuống xe làm cô đổ hít một hơi, là Chỉ Dao.

Hiển nhiên Chỉ Dao cũng thấy được cô, giày cao gót phát ra một trận thanh âm trong trẻo, chạy đến trước mặt cô. “Mân Mân, sao cậu lại ở đây?”

Sao lại tình cờ như vậy, Mân Huyên gào thét trong lòng, đầu óc đảo vòng vòng, nghĩ tới một lí do thoái thác. “Còn có hai tháng nữa chúng mình sẽ tốt nghiệp. Mình tới nơi này là muốn nhìn có cơ hội phỏng vấn nào không.”

“Này cũng dễ a.” Chỉ dao bắt lấy tay cô, cười vui vẻ: “Cậu đã quên sao? Lạc ca ca của mình là tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, chuyện này còn không dễ làm sao? Cậu yên tâm đi, cứ đi theo mình.”

“Không. Chỉ Dao, cậu hắn là biết mình không thích như vậy.” Mân Huyên nắm chặt ba lô, cô không hy vọng chuyện này khéo quá hóa hỏng, cô tránh né Doãn Lạc Hàn còn không kịp, đương nhiên không thể có khả năng muốn đi làm ở nơi này.

Chỉ Dao quay đầu, chớp đôi mắt to tròn trong veo. “Được rồi, theo mình được biết, Đường Thịnh năm nay tuyển người khớp với lúc chúng mình tốt nghiệp. Hiện tại cậu đi vào hỏi cũng không được gì, chỉ bằng đến lúc đó mình gọi điện thoại cho cậu đi.”

“Ừ, Chỉ Dao, cảm ơn cậu.” Mân Huyên hạ mắt, cảm thấy bản thân mình thật đáng giận, hết lần này tới lần khác lừa gạt Chỉ Dao.

“Mân Mân, Lạc ca ca đã trở lại.” Chỉ Dao hơi nhảy lên, bám lấy cánh tay Mân Huyên, mặt hiện lên kiều tháí của tiểu nữ nhân, “Ngày hôm qua không phải mình nói qua với cậu việc tiệc đính hôn sẽ được tổ chức trong năm nay sao? Hôm nay mình đến định cùng bàn bạc lại thời gian với Lạc ca ca, cậu nói thử xem mình nên chọn ngày nào mới tốt nhất đâu? Mình nghĩ hiện tại liền định ra đến.”

“Cậu không cần hỏi anh ta sao?” Mân Huyên kinh ngạc một chút, loại chuyện này sao có thể để người ngoài đến quyết định được, tên kia luôn rất bá đạo, loại chuyện này hắn hắn là đã sớm có chủ ý rồi.

Chỉ Dao lắc lắc đầu, đôi môi đỏ mọng hơi chu lên: “Kỳ thật Lạc ca ca không lanh khốc như người ta đồn đại. Anh ấy rất ôn nhu, cũng rất chiều chuộng mình, vô luận mình nói cái gì, anh ấy đều chấp nhận. Party lần này cũng không ngoại lệ, anh ấy nói để mình quyết định, nhưng mà nhất thời mình cũng chưa thể quyết định vào ngày nào.”

Mân Huyên nhấp mí mông, ma vương tà ác Doãn Lạc Hàn cũng biết ôn nhu sao? Cô không dám gật bùa, tất cả cùng lầm chỉ là vỏ bọc của hắn trước mặt Chỉ Dao thôi.

“Mân Mân, cậu mau giúp mình ngẫm lại thật kĩ.” Chỉ Dao thúc giục bên tai.

Mân Huyên khó xử cắn môi, mượn cớ từ chối, “Chỉ Dao, mình phải đi làm ở cửa hàng bánh ngọt. Cậu vẫn là đi vào bàn bạc với anh ta rồi quyết định. Nếu không, cậu hỏi ba mẹ cậu nhé.”

Mân Huyên xốc ba lô, chính mình phản bội Chỉ Dao, càng không thể ra mặt khoa tay múa chân vụ tiệc đính hôn của Chỉ Dao cùng hắn.

Chương 72: Ngượng ngùng

Lắc lắc cánh tay Mân Huyên, Chỉ Dao bất mãn nũng nịu: "Ba mẹ xuất ngoại du lịch, không biết khi nào mới trở về, công ty đã sớm giao cho ca ca quản lý, mà ca ca lại bận quá, căn bản không có thời gian quản chuyện của mình. Mân Mân, cậu giúp mình bố trí thời gian đi". "Không được đâu". Mân Huyên vỗ nhẹ hai má Chỉ Dao, "Đây là chuyện giữa cậu và anh ta, mình không nên tùy tiện xen mồng, chính cậu phải quyết định".

"Mân Mân..." Chỉ Dao kéo dài thanh âm, còn muốn làm nũng.

Tâm mắt Mân Huyên đột nhiên xuất hiện thân ảnh Từ Bang, lúc này hắn đang trong đại sảnh đi ra, hiển nhiên cũng lắp bắp kinh hãi.

"Tốt lắm, Chỉ Dao, cậu mau đi vào tìm anh ta đi. Mình đi cửa hàng bánh ngọt trước, đến chậm quản lý lại muốn phạt mình". Mân Huyên nhẹ nhàng đẩy tay Chỉ Dao ra, nửa dụ nửa dỗ nói xong, "Ngày khác chúng mình hẹn nhau cùng đi bơi lội".

"Ừ, được rồi, lời đã định rồi nha". Chỉ Dao rốt cục vui vẻ cười rộ lên, vẫy vẫy tay, chậm rãi rời đi.

Mân Huyên cũng làm bộ đi về hướng ngược lại, cô nhìn phải nhìn trái không có ai, thế này mới nấp sau một cây cột, lấy điện thoại di động bấm số Từ Bang.

Không một hồi, Từ Bang chạy tới, cô đưa cho hắn tập tài liệu màu xám.

Vừa nhìn thời gian, chạy nhanh đến cửa hàng bánh, cô vội vàng xoay người, lại nghe thấy Từ Bang vội vàng gọi cô lại.

"Lăng tiểu thư, tổng tài hỏi cô, thứ đó đã mua chưa?"

Cái gì vậy? Cô sững sốt một giây, thế mới nhớ tới chuyện Doãn Lạc Hàn từng nhắc tới, nhưng là cái gì thế, cô căn bản không biết. Cô nghịch nghịch sợi tóc vương bện gò má, nghiêng người, quanh co: "À,... Vâng, đúng vậy".

Âm thầm lên kế hoạch ngày hôm nay sớm một chút trở về, xem đầu giường hắn có cái gì, sau đó nắm chặt trước khi hắn trở về lấy lòng.

Cả một buổi chiều, trong cửa hàng bánh, cô đều đoán mò, thứ đó rốt cuộc là cái gì.

Tâm trạng không yên, không để ý thấy quản lý đi tới bên người, cây lau đè lên giày của người ta, kết quả cô bị quản lý oanh tạc cả nửa giờ sau.

Thật vất vả chờ tới tan tầm, cô nhanh chóng vọt vào phòng thay đồ, đổi quần áo, cầm lấy ba lô lao khỏi cửa hàng.

Mấy chục phút sau, cô trở lại biệt thự, tưởng diễn lại trò cũ, tìm báu Vương lấy chìa khóa

phòng Doãn Lạc Hàn, nhưng cô tìm khắp biệt thự vẫn không thấy bóng dáng báu Vương đâu, hơn nữa

tại phòng bếp cũng không thấydì Tân, bọn họ đi nơi nào vậy?

Cô ngồi trên bậc cửa trước biệt thự, ánh mắt nhìn chăm chăm cổng lớn, nghĩ rằng Doãn Lạc Hàn đêm nay trở về, chắc chắndì Tân phải chuẩn bị bữa tối, nói không chừngdì ấy đi mua đồ ăn, một lúc nữa sẽ về, cô muốn chờ tới khidì Tân bước vào, xông lên đi, lấy đến chiếc chìa khóa.

Mặt trời dần dần lặn xuống, phía chân trời chỉ còn lại chút son hồng thản nhiên, mặt cỏ trước mắt được phủ thêm một tầng màu sắc, rực rỡ lóa mắt.

Cô nâng má, không dám chớp mắt nhìn chăm chăm cảnh vật trước mắt, một chiếc Lamborghini đột ngột rẽ phải, mãi đến khi cửa xe mở ra, cô mới chú ý tới, thân ảnh một người cao lớn đã thông thả trầm ỗn bước đến. Nguy rồi, không đợi đượcdì Tân, hắn đã trở về trước. Cô không biết làm sao đứng lên, cúi đầu nhìn mũi chân.

Bước chân hắn không hề dừng lại, trực tiếp lướt qua, lên bậc cửa, đi thẳng vào phòng khách. Không nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, con ngươi tối đen đảo qua thân ảnh xinh đẹp vẫn đứng chân ở bậc cửa, hơi hoi nhếch mày: "Đứng ở nơi đó làm gì? Chẳng lẽ còn muốn tôi mời em tiến vào?"

Cô nháy mắt ngang đầu, bắt gặp ánh mắt hơi tức giận của hắn, vội vàng chạy vào.

Đổi xong giày, nhìn thấy thân ảnh hắn xuyên qua phòng khách, nháy mắt sẽ lên lầu, cô vội vàng lên tiếng: "Cái kia, xin đợi một chút. Cái kia..."

Hắn không dừng lại, chỉ quay đầu liếc mắt nhìn cô một cái, lạnh lùng bỏ xuống một câu: "Có chuyện gì vào phòng tôi nói".

Nghe thấy hai từ mẫn cảm, lòng của cô đột nhiên kinh hoàng mãnh liệt, thấy hắn vài bước nữa sẽ không thấy người, cuí đầu thở dài, lê bước chân nặng ngàn cân đi lên.

Tiếng đàn dương cầm thanh thúy hoa lệ phát ra từ căn phòng, cô do dự một hồi, nhẹ nhàng đi vào, ánh mắt đột nhiên chạm phải con ngươi đen thâm thúy mà u ám của hắn.

"Em không mua thứ đó?"

"Tôi không có chìa khóa". Cô hơi cẩn mõi, hắn cẩn bản cũng không nói rõ ràng thứ đó là gì, lại thêm việc cô không quen thuộc bài trí trong phòng hắn, sao có khả năng biết.

"Tôi không tin em không biết gấp bá Vượng hoặc dì Tân lấy chìa khóa".

Hắn cười nhạo một tiếng, một phen rút caravat ra, "Hiện tại em phải lập tức đi mua".

Cô nhìn khuôn mặt nhuộm vẻ u ám của hắn, dùng giọng điệu thương lượng nói: "Anh rất vội vã dùng sao? Có thể hay không đêm nay trước không cần hút thuốc, ngày mai tôi..."

"Ai nói với em là thuốc lá?" Hắn lạnh lùng cắt đứt lời cô, chỉ chỉ vào tủ đầu giường, "Tôi muốn em mua thứ gì đến giờ em còn không hiểu?"

Cô nghi hoặc đi đến nhìn xuống, nhìn thấy mấy chữ trên cái hộp nhỏ xong, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, thì ra là... Áo mưa. "Nếu em cảm thấy đêm nay có thể chấp nhận, tôi không ngại, em ngày mai bắt đầu uống thuốc". Hắn cởi áo khoác ra, ném lên giường, hai tay đặt ở bên hông châm biếm nhìn cô. "Tôi, tôi bây giờ đi". Cô cúi đầu buồn bã nói, hận mặt đất không thể nứt ra một khe để chính mình rời xuống đi.

Đi như chạy trốn khỏi biệt thự, một cơn gió lạnh thổi tới, cô quay lại nhìn căn biệt thự đèn đuốc sáng trưng, thở dài một hơi, người này cũng là, thứ đó cũng muốn cô đi mua. Hai mươi năm sinh mệnh ngắn ngủi của cô, chưa bao giờ ngượng ngùng thế này, cô vỗ vỗ hai má nóng bừng, bước nhanh đến cửa hàng tiện lợi đối diện.

Chương 73: Đau âm ỉ

Đẩy cửa ra, bên trong phòng vẫn vang lên khúc nhạc dương cầm cũ, cô thả thú vừa mua vào ngăn tủ đầu giường, nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, sau đó lại rón ra rón rén lui ra ngoài.

Trở lại phòng, cô lấy áo choàng tắm bước vào phòng tắm, vừa tắm rửa xong, chợt nghe thấy tiếng chuông đặc biệt kia vang lên, cô kích động mở cửa phòng một lần nữa chạy trở về.

Cởi bỏ quần áo trên người, nǎm xuống giường, đến khi hắn tách ra hai chân cô, dùng thân hình nóng cháy đè lên người cô, không tự chủ được khẽ run một chút, trước mắt không tự giác hiện lên vẻ mặt hồn nhiên của Chỉ Dao, cảm giác đau khổ dâng lên, nhắm mắt lại, nước mắt không thể khống chế mà chảy xuống.

Cô nghiêng đầu, muốn che giấu nước mắt, không kịp phòng bị mà nghe thấy một trận lạnh nhạt châm chọc.

“Khóc cái gì? Cùng tôi **, em cảm thấy không thú vị? Mỗi lần đều như con búp bê vải bất động, người cảm thấy không thú vị hắn là tôi mới đúng.”

Lời châm chọc của hắn như kim đâm vào tai, cô cắn môi, mở to mắt: “Nếu cảm thấy không thú vị, như vậy xin mời thả tôi. Chấm dứt được không? Anh muốn tôi làm cái gì tôi đều nguyện ý, chỉ cầu anh chấm dứt tất cả.”

“Không đủ!” Hắn nǎm chặt căm cô, xoay về phía mình, con ngươi đen lóe lên âm hàn, “Tôi còn chưa chơi đủ, trò chơi này chỉ khi nào tôi nói chấm dứt mới có khả năng chấm dứt.”

Cô nhíu chặt mi, hắn nâng eo nhỏ của cô lên, không chút do dự động thân, cuồng dã va chạm, một trận tê dại điện lưu nhanh chóng lan khắp toàn thân, như pháo hoa nổ tung theo tiết tấu của hắn, cắn chặt môi không để tiếng rên rỉ thoát ra.

Cả căn phòng tràn ngập tiếng đàn dương cầm trữ tình, cùng tiếng thở dốc ồ ô quyện lấy tiếng than nhẹ như có như không, mới nghe không khỏi làm người ta mặt đỏ tai hồng.

Hồi lâu qua đi, tiếng thở dốc dần bình ổn, hắn xoay người ngồi xuống giường, cô toàn thân xụi lơ, vô lực thở hổn hển, miễn cưỡng ngồi dậy, xuống giường, phủ thêm áo tắm, ba bước cũng thành hai bước chạy khỏi phòng.

Trở lại phòng ngủ, hai chân rốt cuộc vô lực chống đỡ thân thể, mềm oặt ghé vào giường khóc lớn, nước mắt nhạt nhòa hai má, ướt đẫm chăn bên dưới.

Vì sao lại thành như vậy, cô cảm thấy mình quá hạ lưu, chính mình chẳng qua chỉ là kẻ để hắn phát tiết dục vọng. Cô thật hận hắn, hận hắn, hận hắn vô tình lạnh khocr, cô không hiểu mình đã đặc tội hắn chuyện gì, vì sao phải đối xử như vậy với cô? Vì sao?

Hắn cẩn bản sẽ không để ý tới cảm giác của chính mình, hắn cẩn bản cũng không thể cảm nhận được cảm giác sợ hãi như bước trên băng mỏng, cô sợ lầm, sợ Chỉ Dao sẽ biết tất cả, nếu cô mất đi Chỉ Dao, cô vĩnh viễn cũng không thể tha thứ cho mình.

Nước mắt như hồng thủy vỡ đê, cọ rửa hốc mắt, đau quá, cô có phải thật rất khổ...

Di động đặt trên bàn đột nhiên vang lên, cô không để ý tới, nhưng nó vẫn cứ vang như cũ, khiến cô không thể mặc kệ.

Cô đứng lên, nước mắt làm tăm mờ hồn, lung tung lau đi, nhìn thoáng qua màn hình, là Kim Chính Vũ gọi đến.

Hiện tại giọng của cô khẳng định là nghẹn ngào, buông xuống di động không nghĩ tiếp, coi như chính mình không nghe thấy, nhưng lại nhớ tới bữa sáng ấm áp trước kia, đáy lòng nỗi lên từng đợt lo lắng.

Tay phải bắt giác cầm lấy điện thoại, sụt sịt cái mũi, dùng ngữ khí bình tĩnh nói: “A lô, Kim Chính Vũ, chuyện gì?”

“Giọng em làm sao vậy? Nghe có vẻ là lạ...”

“Không có gì, vừa mới ngủ, tỉnh lại lúc nói chuyện có điểm như vậy, có việc sao?”

“Ừ, ngày mai tôi có vé bận, buổi tối em không cần đi khách sạn đón tôi.”

“Được rồi, tôi biết rồi.” Doãn Lạc Hàn đã trở lại, buổi tối cô không có khả năng đi làm lái xe thuê, nếu Kim Chính Vũ nói như vậy, gãi đúng chỗ ngứa, nhưng ngày mai hắn bussy bận nhiều việc, ngày khác cô sẽ nhắc tới chuyện này.

Cô đang chuẩn bị ngắt cuộc gọi, lại nghe thấy hắn ở đầu dây bên kia nói: “Vì bằng hữu kia của em...”

“Anh ta tốt lắm, chúng tôi... Chúng tôi không có gì, chỉ là bạn bè bình thường...” Cô vội vã giải thích, cô không muốn Kim Chính Vũ biết thân phận hiện tại của cô là tình phụ của người ta.

Kim Chính Vũ nhẹ nhàng nở nụ cười, “Tôi biết, em đừng khẩn trương, ý của tôi là nói, hôm nay em mang đồ cho bạn em có đến đúng lúc không? Có hay không đến trễ?”

“À, không có, tôi rất nhanh liền chạy tới.” Cô chột dạ nói xong, cảm thấy chính mình quá khẩn trương.

“Tốt rồi, em đi nghỉ sớm một chút, không cần quá nhớ đến tôi.”

Kim Chính Vũ như trước cười đến bất cần đời.

Khóe môi không khỏi giơ lên, thật là đồ tự kỉ, cô không có sở thích yêu các em trai nha!

Buông điện thoại, tâm tình nặng nề áp lực đã bớt nhiều, xem ra loại công tử đào hoa Kim Chính Vũ vẫn có mặt tốt, ít nhất sau khi nói chuyện phiếm với hắn, tâm tình của cô tốt hơn nhiều.

Hai tay không khỏi xoa xoa cái bụng khô quắt, đói quá, trưa nay chưa ăn, hiện tại đã gần bảy giờ, đành phải ăn hai bữa gộp làm một, cô lấy mì gói ra, đun chút nước trong ấm điện, lăng lặng chờ nước sôi.

Ba lô năm chôn gọn trên mặt đất, cô đi đến nhặt lên, lấy sách vở ra, tính trong lúc đợi nước xem sách trước.

Nhiều năm như vậy trôi qua, có một câu vĩnh viễn chống đỡ cô, thì phải là cơ hội luôn ưu ái những người có chuẩn bị.

Cô không thể tiếp tục bị động, nếu muốn thay đổi hiện trạng, nhất định phải cố gắng, sau khi tốt nghiệp có thể tìm được một tòa soạn mình thích rồi xin việc, làm nên sự nghiệp của chính mình. Tuy rằng bị một kẻ ma quỷ như Doãn Lạc Hàn áp bách, nhưng cô vẫn có tôn nghiêm của chính mình, lý tưởng của cô còn chưa có thực hiện, không thể chỉ vì một ch襻 lát suy sụp mà bẻ gãy giấc mộng một đời người.

Mở sách vở, cô còn đang đắm chìm trong sách, di động lại vang lên, là tiếng chuông đáng sợ đó, cô trừng mắt nhìn di động, do dự tiếp nghe.

“Hiện tại đến phòng khách một chuyến.”

Chương 74: Chuẩn bị bữa sáng

Cô quay sang nhìn ấm nước sấp sôi, bất đắc dĩ đứng lên, lấy một bộ quần áo trong tủ ra thay, chạy chậm xuống lầu.

Phòng khách, hắn miến cưỡng dựa vào sofa, đầu gối đặt chiếc laptop siêu nhẹ, áo choàng tắm màu trắng tùy ý khoác lên người, lộ ra khuôn ngực rộng lớn cường tráng, hai má cô bỗng dựng nổi lên hai đóa đỏ bừng, vội vàng quay mặt đi chỗ khác.

Nghe thấy tiếng bước chân, hắn vẫn chăm chú nhìn chăm chăm máy tính, ngón tay thon dài lướt nhanh bàn phím. "Đi làm bữa tối". Mân Huyên nghẽn cổ nhìn về phòng bếp, "Không phải có dì Tân sao?"

Hắn không hờn giận vắt khởi mi, hàng mi rậm khẽ nâng lên nhìn cô, 'Nữ nhân, không cần dài dòng, bảo em làm thì đi làm đi'. Hỏi một chút cũng không được hay sao, cô cắn cắn môi, nỗi giận đùng đùng đi vào bếp, mở tủ lạnh ra, thấy nhét đầy thức ăn, cuối cùng cô lấy ra một túi thịt thái săn, còn thêm cà chua.

Vén tay áo lên, cầm lấy chiếc tạp dề mới tinh treo trên tường, cô bắt đầu luôn tay luôn chân, gừng, tỏi, hành, cà chua thành sợi nhỏ, rồi đổ dầu vào đun nóng, để gừng băm nhỏ sang chảo khác, xào thịt băm, tìm rượu trong tủ đựng chai lọ đổ vào, chờ thịt gần chín thì cho tỏi băm nhỏ vào xào tiếp, lại thêm hành, cà chua, sau hết, thêm chút đường, động tác thành thực nhanh chóng, bởi vì cô từng làm thêm trong một nhà hàng Ý, từng vụng trộm học được một ít.

Cô tìm được một lọ tương ớt, đổ vào một ít, quấy đều mới bắc ra. Lúc này một nồi nước khác cũng sôi, cô cho sợi mì vào, đợi một lúc, vớt bọt, cuối cùng tìm thấy một chiếc đĩa, đổ mì cùng nước sốt vào. Tốt rồi, đại công cáo thành, vừa lòng nhìn một đĩa mì Ý hương sắc câu toàn, bụng cũng kêu lên theo, cô vỗ vỗ cái bụng không chịu thua kém, không nên gấp gáp, hầu hạ người bên ngoài kia sẽ đến lượt mà.

Cô mở ngăn tủ lấy ra dao nĩa, tay kia thì bưng thức ăn, đi ra phòng bếp, thân ảnh cao lớn kia đã muốn ngồi vào bàn cơm, cẩn thận đem đĩa thức ăn tới trước mặt hắn, mang dao nĩa lên sau.

Ánh mắt đang nhìn chăm chăm máy tính chuyển sang đĩa mì Ý thơm nước đăng trước, hắn lạnh nhạt nhếch môi, khép máy tính lại, cầm lấy nĩa quấn vài sợi mì, nhẹ nhàng nhấm nuốt.

Nhìn thấy cổ họng hắn nuốt xuống rồi, không biết hắn sẽ đánh giá thế nào, cô ngừng thở, đứng im bên bàn.

Khi hắn ăn đến miếng thứ hai, cô thở dài, cởi tạp dề ra, biết hắn sẽ không nói gì, xoay người đi lên thang lầu.

"Thoạt nhìn em chẳng những có khả năng làm tình nhân, còn có năng khiếu nấu ăn, sau này bữa sáng cùng bữa tối sẽ do em chuẩn bị". Hắn nói nửa như ca ngợi, nửa như trêu chọc.

Cô đột ngột dừng bước, đột nhiên cảm thấy hối hận, vừa rồi cô một mặt nghĩ nhanh chóng làm xong đồ ăn, ai ngờ khéo quá hóa vụng, nếu biết thành như bây giờ, cô phải cố ý làm rất khó ăn mới đúng.

"Không phải có dì Tân sao? Vì sao muốn tôi làm?" Cô nhịn không được đặt câu hỏi, hắn coi mình là ai, cũng không phải người hầu của hắn.

Hắn không để ý tới câu hỏi bốc hỏa của cô, tiếng nói thản nhiên truyền đến. "Dì cùng chú Vương có việc, , mấy ngày nay xin phép".

"Anh có tiền như vậy, tôi nghĩ anh hoàn toàn có thể hưởng dụng bữa sáng cùng bữa tối ở bên ngoài". Cô căm chặt mõi, nǎm mõi, chính mình hận thấu hắn, sao có thể có khả năng vẫn nấu cơm cho hắn ăn.

"Nữ nhân, tôi không thích lặp lại". Hắn buông dĩa, giọng nói tràn ngập không vừa lòng.

"Tôi... Tôi đã biết". Cô thấp giọng ngập ngừng, lưng cứng ngắc, cuồng chân chạy lên lầu. Vừa đến cửa đã nghe thấy tiếng ấm điện kêu, cuồng quýt chạy vào, bên trong phòng tràn ngập sương khói, hơi nước theo đầu ấm thoát ra cuồn cuộn. Cô chạy nhanh tới, rút phích điện, mở cửa sổ. Nhìn phòng ngủ một mảnh chật vật, bụng lại không ngừng kêu, cô cười khổ, xoay người vào toilet lấy cây lau, đem nước tràn ra lau khô.

Một lần nữa rót nước lạnh vào ấm, đợi ăn xong mì gói, đã mười giờ hơn, cô lại thức đêm viết một luận văn, rạng sáng hai giờ mới đi ngủ.

Đương nhiên, ngày hôm sau đồng hồ báo thức vang lên, cô theo bản năng tắt đi âm thanh quấy rầy, chờ cô nhớ tới lời tối qua Doãn Lạc Hàn nói, vội vàng xoay người ngồi dậy, đã gần bảy giờ. Mới ngủ khoảng bốn tiếng, buồn ngủ quá, đánh ngáp rời giường, rửa mặt chải đầu xong đi xuống dưới, bận rộn trong phòng bếp. Lúc làm trứng chần nước sôi, không biết hắn thích ăn chín mấy phần, cô tùy ý làm một phần bảy phần chín.

Nửa giờ sau, cô đem bánh mì nướng, sữa nóng, còn trứng chần nước sôi vàng óng ánh bưng lên bàn, làm xong này đó, cô ngẩng đầu nhìn cầu thang, không biết mình có nên gọi hắn rời giường hay không.

Dựa theo giờ làm việc bình thường khoảng chín giờ đến tám giờ, hiện tại đã hơn tám giờ, thời gian cũng vừa đủ. Do dự một hồi, cô vẫn không khỏi chạy lên lầu ba, nhẹ nhàng gõ cửa phòng hắn.

Vừa gõ lần thứ hai, cửa đã bị bật ra, "Chuyện gì?"

Tay cô cứng đờ giữa không trung, thoảng chốc ngửi thấy mùi sữa tắm tươi mát, tầm mắt không chịu khống chế chuyển xuống khuôn ngực màu đồng của hắn. Hắn lườm cô, khàn khàn gầm nhẹ, "Này, xem đù chưa, sáng sớm em gõ cửa không phải là tới nhìn thân thể của tôi chứ?"

Tối hôm qua hắn phải xử lý một đống chuyện, thăng đến ba giờ mới lên giường, thân là tổng tài hắn hoàn toàn có thể tự do ngủ đến lúc nào cũng được, kết quả Từ bang gọi tới nói tổng giám đốc của Dư thị hôm nay chín giờ đến công ty gặp hắn cùng đàm phán chuyện hợp tác, hắn thế này mới không thể không đứng lên.

Hiện tại hắn đang ôm cục tức đầy người vì phải dậy sớm.

Còn không phải là anh lộ ra ngoài, tôi cùng lăm là không cẩn thận ngắm mà thôi. Cô nói thăm trong lòng, ngược lại đúng lý hợp tình nói: "Không phải anh bảo tôi chuẩn bị bữa sáng sao? Tôi đi lên là nói cho anh bữa sáng đã chuẩn bị tốt".

Chương 75: Đây là kì ngộ

Còn không phải là anh lộ ra ngoài, tôi cùng lăm là không cẩn thận ngắm mà thôi. Cô nói thăm trong lòng, ngược lại đúng lí hợp tình nói: “Không phải anh bảo tôi chuẩn bị bữa sáng sao? Tôi đi lên là nói cho anh bữa sáng đã chuẩn bị tốt.”

Hắn cởi bỏ áo ngủ, lấy ra một bộ quần áo trong, lạnh lùng tà nghẽ nhìn cô, “Nữ nhân, em hắn là nên hỏi tôi trước khi nào thì dùng bữa sáng, hiện tại tôi đến quần áo còn chưa mặc, em đã kêu tôi đi ăn bữa sáng, em là cố ý đi.”

Chính cô bữa sáng cũng chưa ăn đã chuẩn bị bữa sáng cho hắn trước, không một câu cảm ơn thì thôi, thế nhưng còn ghét bỏ cô làm quá sớm, người này rất đáng giận!

“Tôi không phải ô sin anh thuê, tôi còn muốn đến trường, hiện tại tôi bị muộn học rồi, Doãn đại tổng tài, anh cứ tự nhiên.” Cô lườm hắn, không đợi hắn mở miệng nói, xoay người chạy xuống lầu.

Chết tiệt, người đàn bà này càng lúc càng to gan, xem ra mấy ngày nay hắn quá nhân từ với cô, thế nên cô bắt đầu trở nên vô pháp vô thiên.

Hắn nheo mắt, chậm rãi cài nút áo, hàn ý thâm trầm theo bậc môi chậm rãi hiện lên, trong đầu đã có một chủ ý tuyệt diệu.

Cửa hàng bánh ngọt ở trung tâm khu phố, bình thường làm ăn buôn bán vẫn rất tốt, bánh ngọt mới ra lò mang theo mùi hương ngào ngạt, đủ loại bánh bày trong tủ kính, làm người ta dán mắt cùng chảy nước miếng, lát sau trước cửa tiệm đã xếp một hàng dài.

Trong cửa hàng cơ hồ là bận tối mắt tối mũi, liền ngay cả quản lí cũng gia nhập hàng ngũ hỗ trợ.

Mân Huyên cầm khăn lau chấm chỉ lau cửa sổ, dường như nghe thấy có người gọi tên mình, cô quay đầu lại, là quản lí. Thấy quản lí vãy vãy tay về phía cô, cô chỉ chỉ cái mũi của mình, một bên nhớ lại hôm nay mình có làm việc gì sơ suất không, quản lí gọi cô làm gì.

Quản lí lại vãy vãy tay, cô bỏ khăn lau xuống, xoa xoa tay, chạy nhanh đến.

“Lặng Mân Huyên, cháu tạm thời ngừng làm việc.”

“Quản lí, hôm nay cháu không đến muộn.” Cô trừng lớn hai mắt, vội vàng thanh minh: “Không tin bác hỏi Tiểu Mẫn.”

“Tôi biết hôm nay cháu không đến muộn, tôi muốn nói không phải như vậy.” Quản lí khoát tay, sau lại chỉ vào cửa hàng đong đúc: “Hôm nay bận quá, vừa mới có điện thoại đặt hàng, yêu cầu đưa bánh tới cửa, tôi quyết định điều cháu đi đưa hàng. Cháu là người vệ sinh cửa hàng, chuyện này vốn không nên bảo cháu đi làm, như vậy đi, tôi để cháu nghỉ một ngày, cụ thể ngày nào tùy cháu, cháu cảm thấy thế nào?”

“Vâng, quản lí, không thành vấn đề.” Mân Huyên gật đầu không ngừng, bình thường cửa hàng bánh ngọt rất ít khi được nghỉ, có chuyện tốt như vậy, cô đương nhiên cầu còn không được.”

Mẻ bánh ngọt mới ra lò rất nhanh liền từ tay Tiểu Mẫn chuyển sang cô, lúc gần đi, quản lí đưa cho cô một chiếc chìa khóa xe máy.

Hơn mươi phút sau, cô dựa theo địa chỉ, đi vào một khu dân cư xa hoa, nhìn số nhà, từng căn từng căn biệt thự xẹt qua trước mắt, cô đi thật sự chậm, sợ bánh ngọt đặt trong giỏ bị nát.

Đi đến một ngã tư, cô không biết nên theo hướng nào, dừng xe, lo lắng nhìn ngó xung quanh.

Đúng lúc này, một vị lão bá chậm rãi tản bộ lại đây.

“Vị lão bá, xin hỏi địa chỉ này đi như thế nào?” Cô đỗ xe, nhanh chóng chạy đến trước mặt đối phương, cầm lấy tờ giấy đưa lên.

“Ha ha... Cô bé, là cháu a!”

Giọng lão bá này có chút quen thuộc, cô định thần lại, đây đúng là lão bá ngày ấy gặp ở quảng trường. “Trùng hợp quá, lão bá, ở đây gặp được bác.”

“Đúng vậy, rất trùng hợp.” Lão bá vẫn cười hòa ái như thế, nhìn thoáng qua địa chỉ trên giấy, “Đại chỉ này ta biết, ta vừa đi ngang qua đó, ta dẫn cháu đi.”

“Thật vậy chăng? Cảm ơn bác, lão bá.” Mân Huyên vò tờ giấy trong tay, vui vẻ cười rộ lên, không thể tưởng được lại may vậy, ở nơi này gặp được lão bá.

Lão bá chậm rãi đi trước, cô ngượng ngùng ngồi lên xe, đi theo sau.

Một lát sau, lão bá quay đầu lại, cười tủm tỉm nói: “Cô bé, cháu không giữ lời hứa nha, ngày đó ta ở nhà ăn đợi cháu quá trưa, cháu cũng chưa đến.”

“A?” Mân Huyên kinh ngạc kêu một tiếng, thật cẩn thận mở miệng, “Lão bá, bác thật sự mời cháu uống trà ở nơi đó sao?” Cô vẫn nghĩ lão bá khi đó chỉ là khách sáo, không ngờ là thật.

“Đúng vậy. Không phải cháu cho là ta nói đùa đi?” Lão bá hơi kinh ngạc.

“Lão bá, thực xin lỗi, ngày đó cháu nghĩ…” Mân Huyên thẹn thùng cúi đầu.

“Không sao, cháu không cần để trong lòng, lần sau cháu mời ta uống trà coi như bồi thường thế nào?” Lão bá cười ha ha, đưa ra ý kiến.

“Có thể, ngày khác nhất định mời bác uống trà.” Mân Huyên khẳng định gật đầu, lấy ra giấy bút trong ba lô, đem số điện thoại của mình viết ra đưa ra lão bá.

“Đây là số của cháu, còn có tên của cháu, cháu là Lăng Mân Huyên. Bác muốn uống trà khi nào, gọi

đến số này là có thể.”

“Ha ha... Được, ta đây sẽ không khách khí.” Lão bá nhận lấy tờ giấy cười cười, chỉ vào tòa nhà phía trước, “Nơi đó chính là nơi cháu muốn đến.”

“Vâng, cảm ơn.”

Mân Huyên đem xe dựng trước cánh cửa xa hoa khí phái.

“Mân Huyên, vào đi.” Cô vừa ngẩng đầu, nhìn thấy lão bá đang đứng trước cửa ngoắc ngoắc cô, lão bá quen biết chủ nhân của căn biệt thự này sao.

Cô khóa kí xe, mang theo bánh ngọt chạy qua. “Cháu không cần đi vào, lão bá, cháu thây bác rất quen biết chủ nhân nhà này, cháu trực tiếp đem bánh ngọt giao cho bác, phiền bác giúp cháu mang vào đi thôi.”

Lão bá lắc lắc đầu, vẻ mặt ý cười, chỉ vào tòa nhà xa hoa rộng lớn phía sau. “Mân Huyên, không cần khách khí. Ta một người ở nhà quá nhảm chán, con trai con gái cũng không ở. Cháu tiến vào cùng ta nói chuyện đi.”

Chính mình không có nghe sai đi, nháy mắt miệng của cô há hốc đến mức có thể nhét vào cả quả trứng: “Này... Đây là nhà bác?”

“Đúng vậy, đi vào ngồi một lát.”

Lão bá lôi cô đi vào, lại gặp một vài người giúp việc nữ đang quét tước, cùng nhau cúi đầu. “Lão gia, ngài tản bộ đã trở lại.”

Chương 76: Thị ra có quen biết

“Ồ.” Lão bá hơi khoát tay hướng hạ nhân, toát ra vài phần uy nghiêm. Mân Huyên vẫn không thể tin được lão bá thật là chủ nhân của cơ ngơi này.

Trên mặt cỏ đình viện đặt một cây dù lớn, một người ra dáng quản gia tiến đến, lão bá nói khẽ với đối phương gì đó, chỉ nhìn quản gia tiếp nhận bánh ngọt trong tay cô để lên bàn.

“Lăng tiểu thư, đây là tiền bánh ngọt.”

Quản gia đưa cho cô một tờ tiền giá trị lớn, cô nhận lấy, muốn lấy ví ra tìm tiền lẻ trả lại.

“Mân Huyên, không cần thối lại, cháu ngồi ở đâu nói chuyện với ta.”

Lão bá khoát tay, ý bảo Mân Huyên ngồi ở ghế bên cạnh.

“Không được, thứ này nên trả cho bác.”

Mân Huyên lắc đầu, kiên trì đem tiền lẻ đặt lên bàn, nhìn thoáng qua thời gian, “Lão bá, cháu phải đi.”

Nhìn Mân Huyên có vẻ vội vàng phải đi, lão bá có chút thất vọng, “Mân Huyên, không thể ngồi lại sao?”

Mân Huyên không đành lòng nhìn lão bá như vậy, kéo ghé ra ngồi xuống: “Đã được.”

Quản gia đưa người giúp việc mang bánh ngọt tránh ra, Mân Huyên nhìn khắp bốn phía đình viện, cô vẫn nghĩ lão bá chỉ là người thường, không ngờ bác ấy lại có nhiều tiền như vậy. Trong ấn tượng của cô, có tiền đồng nghĩa với bạo ngược, cô làm thêm đã nhiều năm, khắc sâu cảm nhận điều này.

Ánh mắt dò hỏi của lão bá nhìn chăm chăm Mân Huyên nãy giờ vẫn không lên tiếng, “Mân Huyên, sao cháu không nói lời nào? Không phải vì ta ở cẩn biệt thự này, cháu liền cảm thấy câu nệ đi.”

“Mân Huyên cúi đầu nhìn khăn trải bàn tinh xảo, “Sẽ không, lão bá, cháu chỉ là... Chỉ là không biết nên nói gì.”

“Mân Huyên, ta ở trong căn phòng lớn như vậy một chút cũng không vui vẻ.”

Lão bá thở dài, trong giọng nói có chút cô đơn. “Bọn họ cũng không trở về thăm ta.”

Thì ra lão bá cũng có phiền não của mình, tâm Mân Huyên lập tức cảm thấy trắc ẩn, thử an ủi: “Bọn họ khả năng công tác công tác quá bận rộn, hoặc là không rảnh, bác cũng có thể đi thăm bọn họ.”

“Ha ha, đúng vậy. Hai tháng trước ta đi Australia thăm con gái ta, còn có cháu ngoại đáng yêu.” Trên

mặt lão bá tràn ngập tươi cười, đột nhiên lại nhớ ra cái gì, lập tức lại biến mất: “Chính là thằng con trai ta, đối ta có chút hiềm lầm, rõ ràng sống trong cùng một thành phố, nhưng là bình thường nó cũng không về thăm ta, cũng xác thực nói nó hận ta.”

“Cha con trong lúc đó hắn là không có cái gì thâm cùu đại hận, giải thích rõ ràng không phải được rồi.” Mân Huyên thử gợi ý.

“Vô dụng, ta đã giải thích quá nhiều lần, nó căn bản nghe không vào, gần nhất quan hệ giữa ta và nó càng ngày càng xấu.”

Lão bá vịn tay vào ghế, khuôn mặt không giấu nổi u sầu.

Mân Huyên cũng khó nói, cô không biết khuyên giải lão bá như thế nào. Nhưng mà nghĩ lại, con lão bá cũng quá cực đoan, hắn chẳng lẽ không biết trên đời này có rất nhiều trẻ mồ côi như cô, căn bản không thể có tình thương của cha, vĩnh viễn chỉ biết hâm mộ người khác sao?

“Lão gia.” Quản gia đi tới, khom người. “Trà chiêu đã chuẩn bị xong.”

Lão bá thu hồi thương cảm trên mặt, bình tĩnh gật đầu. “Rồi, bưng lên đi.”

Quản gia vãy tay, chờ người giúp việc nữ bưng ra, cẩn thận đặt bốn cái đĩa nhỏ lên bàn.

Mân Huyên kinh ngạc nhìn mấy chiếc đĩa bánh ngọt trước mặt, một mùi thơm dễ chịu bay vào mũi,

bánh ngọt hắn là mới nướng đi ra.

Cô nhớ rõ mình đưa tới chiếc bánh ngọt ba tầng, cũng không phải đĩa bánh ngọt trước mắt.

Như vậy trong nhà lão bá có đầu bếp làm bánh riêng, hơn nữa kĩ thuật làm bánh còn hơn hắn cửa hàng bánh ngọt, lão bá vì sao phải đặt bánh ở cửa hàng bánh ngọt đậu.

Lão bá nhìn vẻ hoài nghi trong mắt Mân Huyên, tươi cười đầy mặt: “Ha ha, Mân Huyên, cháu nhìn ra rồi, kì thật là ta cố ý gọi điện thoại đến cửa hàng bánh của cháu, chỉ tên cho cháu đưa bánh mới được.”

“Kia... kia bánh ngọt...” cô giật mình, chỉ vào đĩa bánh kia. Cô thích nhất ăn loại bánh này.

Lão bá cười tưng tửng nhìn cô, đơn giản hào phóng thừa nhận. “Đúng vậy, bánh ngọt này đương nhiên được chuẩn bị đặc biệt cho cháu.”

“Lão bá, cháu... cháu có điểm không rõ.”

Mân Huyên liếm liếm môi, khó tin nói đứt quãng: “Bác vì sao phải như vậy.... Cháu và bác chỉ gặp mặt một lần... Cháu không đáng bác ưu đãi như vậy...”

Lão bá phất phất tay, ý bảo quản gia cùng người làm lui ra, ý vị thâm trưởng nhìn cô: “Mân Huyên, cháu có biết vì sao ta đối tốt với cháu như vậy sao? Bởi vì ta biết ba ba cháu, trước đây chúng ta là bạn rất tốt.”

“Bác biết ba ba cháu, nhưng mà tới bây giờ cháu chưa từng nghe ba ba nhắc tới người bạn nào như bác.” Mân Huyên không khỏi nghi hoặc nói, theo đạo lí mà nói, ba ba nếu có một người bạn nhiều tiền như vậy, khẳng định sẽ nhắc với cô.

Lão bá hơi cúi đầu, khàn khàn nói: “Khả năng đã lâu không liên hệ, ba ba cháu cũng đã quên.”

Mân Huyên gật gật đầu, lần sau đi thăm ba ba sẽ thuận tiện hỏi một chút chẳng phải sẽ biết.

Lão bá cầm lấy muỗng nhỏ đưa cho cô, “Mân Huyên, cháu nếm thử xem, xem bánh ngọt ăn được không?”

“Vâng, cảm ơn bác.” Cô mỉm cười, biết đối phương là bạn của ba ba, một lòng nghi hoặc cũng đè xuống.

Mân Huyên đang vùi đầu nhấm nháp bánh ngọt, đột nhiên thấy lão bá thử hỏi: “Đúng rồi, Mân Huyên, cháu có bạn trai chưa?”

Cô không thể trả lời, chỉ có thể lắc lắc đầu, trán dần toát ra mồ hôi lạnh. Cô hiện tại là tình phụ của Doãn Lạc Hàn, căn bản không có tư cách có người yêu.

Lão bá cười cười, lại nói tiếp, “Ha ha, không sao, ta biết rất nhiều tiểu tử, gia thế tốt, diện mạo cũng đẹp trai... Còn có con trai ta...”

“Không... Không... Không cần...” Cô liên tục lắc đầu, miệng còn đồ ăn, nói chuyện ấp úng.

Chương 77: Vô cùng khác thường

“Không... Không... Không cần...” Cô liên tục lắc đầu, miệng còn đồ ăn, nói chuyện ấp úng. “Cháu cảm thấy kết giao bạn trai còn quá sớm, chờ cháu tốt nghiệp rồi tính chuyện này sau.”

“Ừ, cũng tốt, hiện tại nên lấy học hành làm trọng.” Lão bá đồng ý, hơi gật đầu, “Ha ha... Là ta quá nóng vội. Mân Huyên, bao lâu nữa cháu tốt nghiệp, công việc tìm được chưa, có cần ta hỗ trợ không?”

“Không cần, lão bá, cháu muốn tìm việc bằng năng lực của chính mình.” Cô vất cả ăn xong bánh ngọt, lại nhấp mấy ngụm hồng trà, dùng khăn tay xoa xoa môi, “Lão bá, cháu thực sự cần phải đi.”

“Ừ, ta biết cháu b빠 bộn nhiều việc, đi thôi.” Lão bá cười ha ha gật đầu, “Người trẻ tuổi nên có tinh thần phấn đấu, Mân Huyên, thành tích của cháu vĩ đại, lại là đứa nhỏ chịu được gian khổ, ta tin tưởng về sau cháu sẽ có sự nghiệp của chính mình.”

“Lão bá, cháu không tốt được như bác nói.” Mân Huyên đứng lên, đẩy ghế ra, “Cám ơn trà chiều của bác, còn có bánh ngọt thơm ngon, ngày khác rãnh rồi, cháu mời bác đi uống trà.”

Vẫy vẫy tay tạm biệt, cô xoay người bước lên mặt cỏ hướng cánh cổng đi đến. Nhìn giờ giắc đã gần năm giờ, công việc vệ sinh trong cửa hàng mới làm được một nửa, cô hiện tại phải chạy trở về làm xong kịp tan tầm, hơn nữa cô còn muốn về trước khi Doãn Lạc Hàn trở về, chuẩn bị bữa tối cho hắn, tuy rằng cô cũng không muốn làm vậy.

Màn đêm dần buông xuống thành phố, nơi nơi là ánh sáng điện như ngọc quý, tô điểm thêm hắc ám.

Mân Huyên đứng ở ngã tư, lo lảng chờ đèn đỏ. Buổi chiều trở lại cửa hàng bánh ngọt, cô bận túi bụi, nơi nơi đều có dấu chân cùng rác rưởi vất bừa bãi, cô lau dọn suốt hai giờ, sau đó lại bị quản lí sai bảo, phải lau nốt cửa kính đang làm dở.

Khi vào phòng thay đồ thay quần áo, cô cảm giác bụng có chút khó chịu, nhìn ngày, mùng chín, cô sao lại quên chử, vội vàng lấy một túi băng vệ sinh đi WC.

Đợi đến khi cô được tan tầm, không khỏi có chút mê hoặc, tên kia luôn không có tính nhẫn耐, về biệt thự không thấy cô, khẳng định sẽ gọi điện thoại đến, nhưng mà di động tới giờ vẫn chưa vang lên.

Chẳng lẽ hắn bận quá, hôm nay tăng ca? Đúng rồi, nhất định là như vậy.

Đèn đỏ biến mất, thay bằng đèn xanh, cô vội vàng đi qua vạch, bụng còn có chút đau, làm phụ nữ thật thống khổ, hàng tháng đều phải trải qua loại đau đớn này, dù sao hiện tại hắn cũng không trở lại biệt thự, bước chân không khỏi chậm lại rất nhiều.

Cô ôm bụng, từng bước một chậm rãi hướng biệt thự chạy tới.

Lúc mở cổng ra, cô nhìn thấy xung quanh biệt thự, đèn đều bật lên, lại nhìn hướng biệt thự, bên trong cũng đã đèn đuốc huy hoàng, như thế nào mà...

Cô nhịn đau, nhanh hơn cước bộ, chạy đến chỗ thay giày, nhìn thấy thân ảnh Doãn Lạc Hàn đang ngồi thoải mái trên chiếc sofa xa hoa, nhíu mày nhìn bàn phím.

Xem ra tâm tình hắn không được vui vẻ, cô đổi giày, hồi hộp bước vào, “Thật có lỗi, tôi về muộn.”

Hắn không ngẩng đầu lên, ngón tay lướt trên bàn phím cũng không có ý chậm lại, thanh âm bình tĩnh chậm rãi theo bạc môi phun ra. “Tôi đói bụng, đi làm bữa tối.”

Này không giống lăm, thấy cô về muộn, không có trào phúng cũng không có gì hờn giận hoặc tra hỏi, hết thảy quý dì làm cô có chút kinh hãi.

Cô sững sốt một hồi, quyết định đi từng bước tính từng bước, buông xuống ba lô trên lưng, vội vàng xuyên qua phòng khách, đi vào phòng bếp.

Tủ lạnh đầy thức ăn, thoạt nhìn lúc đó Thẩm đi vắng đã mua dự trữ rất nhiều, cô lấy ra thịt bò, cà rốt, rau cần, rất nhanh liền làm xong một phần Spaghetti bò. Sau đó lại thuận tay làm một bát canh ngô ngọt ngon miệng.

Cô đem spaghetti cùng canh bưng lên bàn ăn, sau đó lại đi vào phòng bếp, cởi tạp dề xuống, lúc đi ra, thấy hắn còn chưa lại đây.

Cô xem thức ăn bốc khói nghi ngút trên bàn, chẳng may đợi nguội đi, nói không chừng hắn lại phát giận, vì thế đi đến phòng khách, thật cẩn thận mới mở miệng: “Bữa tối làm xong.”

“Ừm.” Lông mi hắn khẽ rung động, buông máy tính trên đầu gối, hai chân thong thả bước qua cô. “Em cũng lại đây luôn.”

Muốn cô đi qua làm gì, sáng nay cô phản bắc hắn như vậy, lớn tiếng cãi hắn, hiện tại không phải hắn muốn trả thù cô chứ, sau đó mượn cớ nhục nhã cô đi, nếu là như thế, cô tuyệt đối không tiếp tục im lặng, cô đã chịu đủ.

Cô tuy rằng bán đứng thân thể của chính mình, nhưng cô cũng có tôn nghiêm của bản thân, sẽ không cứ như vậy mặc hắn tra tấn.

Cô tự nhận trước đây, cô cùng hắn không có cái gì gọi là thâm cùu đại hận, hắn nhục nhã cô hết lần này đến lần khác, vì sao hắn phải như vậy? Trừ phi hắn là biến thái, có khuynh hướng thích ngược đái người khác.

Cứ nghĩ ngợi như vậy, cô đã theo hắn đến nhà ăn, đứng ở một bên nhìn hắn ngồi xuống ghế, uống trước một ngụm canh ngọt, cô nhìn miệng hắn, âm thầm chuẩn bị tinh thần nghe hắn nói, kết quả không có.

Hắn lại cầm lấy dĩa chọn mấy sợi mì, mắt thấy hắn đã ăn một lúc, vẫn như cũ không nói gì, hắn phút chốc ngẩng đầu, khuôn mặt tinh xảo như cẩm thạch nổi lên một nụ cười yếu ớt.

“Em làm đồ ăn không có khả năng chỉ làm một phần, tại bếp hắn là còn một ít, ngồi xuống cùng nhau ăn.”

Trong nháy mắt, cô đã nghĩ mình hoa mắt, cô không nhìn lầm đi, hắn thế nhưng đang cười, là ảo giác

của cô đi. Ma vương Doãn Lạc Hàn cả ngày trưng bộ mặt âm trầm lạnh lùng với cô, sao có khả năng đỗi cô như vậy.

Chương 78: Tâm huyết dâng trào

Cô bưng một phần Spaghetti cùng nước canh y hệt hắn ra, ngồi xuống đối diện hắn, cô vụng trộm liếc hắn một cái, mái tóc màu nâu che mắt hắn, thấy không rõ biểu tình giờ phút này của hắn.

Nhưng mà mùi thức ăn thơm nức rất nhanh liền hấp dẫn sự chú ý của cô, bắt đầu hưởng dụng bữa tối phong phú “hiếm có khó tìm”.

Nhất thời ai cũng không nói chuyện, tĩnh tâm dùng xong bữa tối, khi cô ngẩng đầu lên, thấy hắn đang nhìn chăm chăm mình không chớp mắt, thì ra hắn đã sớm ăn xong rồi.

“Chúng ta còn có chuyện quan trọng còn chưa làm đâu.” Đôi mắt thâm thúy của hắn đầy lửa nóng, tiếng nói trầm thấp nghe vô cùng ái muội.

Không biết mở miệng như thế nào, cô tránh ánh nhìn của hắn, vội vàng đứng lên, thu dọn bàn ăn. “Tôi đi trước thu thập một chút.”

Một lát sau, cô rửa xong bát đĩa, thu dọn phòng bếp sạch sẽ mới đi ra. Tới phòng khách, cô cúi đầu suy nghĩ, không chú ý một thân ảnh đang đi đến, thiếu chút nữa đụng vào ngực đối phương.

“Sao lại lâu như vậy, anh cứ chờ em.” Hắn nắm lấy bờ vai mảnh khảnh của cô, đôi mắt u ám dưới ánh sáng hiện lên vẻ quyết đoán mị hoặc lòng người.

“Chờ tôi?” Cô theo bản năng lui về sau vài bước, “Khả năng hôm nay tôi không có phuơng tiện, bởi

vì sinh lí kì của tôi đến rồi, hôm nay là ngày đầu tiên.”

Đối với hắn mà nói, đó là một tin tức bất ngờ, hắn nhẹ nhàng nhếch môi, không nói được một lời.

Cô thản nhiên mà đối diện hắn, chính mình đang nói thật, hôm nay sinh lí kì thật sự đến, đến đúng vào lúc cô không hy vọng lên giường với hắn nhất.

Đầu ngón tay nóng bỏng nhẹ nhàng vén lên sợi tóc vương bên má, hắn nghiêng người, mắt thấy hắn chuẩn bị hôn mình, cô theo bản năng xoay mặt, “Không được!”

Thời gian dường như đứng lại, hô hấp của cô bị hút đi, hơi thở như lông vũ của hắn vuốt ve gương mặt cô, dẫn dụ một luồng điện không thể nói ra lời.

“Em xem ra rất sợ anh.” Sau một lúc trầm mặc, hắn đột nhiên buông xuống một câu.

Vô nghĩa! Cô cực lực nhịn xuống cảm giác trọn trắng mắt, tránh đi sự đụng chạm của hắn, cô đã nếm qua một lần mệt, đã sớm mang cảnh giác đối mặt hắn.

Ngày đó bị hắn đá trúng thắt lưng đến bây giờ vẫn còn ên đau, trừ phi cô là con ngốc, nếu không rất khó bởi vì hôm nay hắn nói mấy câu, nở một nụ cười rồi chú ý đến hắn.

Hắn thu hồi bàn tay đặt trên vai cô, hai tay đút túi quần, ngữ khí vẫn giữ vẻ ôn hòa. “Em đã ngày đầu tiên, hắn là không quá thoải mái, lên lầu đi ngủ sớm một chút.”

Tim cô đậm thình thịch gật gật đầu, chậm rãi đi đến cầu thang, hoàn toàn nghĩ không ra vì sao hắn lại thay đổi chóng mặt như thế, chẳng lẽ đầu hắn bị đụng vào đâu, hay là bị đánh vào?

Cô đang còn miên man suy nghĩ, lại nghe thấy giọng nói khàn khàn của hắn vang bên tai, “Có lẽ trước đây chúng ta trong lúc đó có chút hiểu lầm, anh không nên đối xử với em như vậy, anh thừa nhận là gần đây áp lực công việc quá lớn, có thể nói chuyện, làm việc có chút quá khích. Kỳ thật chúng ta không có thâm cùu đại hận, không tất yếu phải làm cả hai không thoái mái, dù sao chúng ta còn một năm thời gian ở chung.”

Cô không dám quay đầu lại, tâm tình mâu thuẫn, hiện tại căn bản không thể phán đoán lời hắn nói là đúng hay sai, hai chân không khỏi hướng lên tầng hai, cô muốn chạy trốn khỏi bầu không khí quái dị này.

“Có lẽ bây giờ em còn không tin, nhưng anh tin tưởng thời gian sẽ chứng minh tất cả.” Tiếng nói của hắn tựa hồ như xuyên qua tường, cô chạy lên tầng hai rồi vẫn còn nghe thấy hắn nói tiếp.

Nhin thân ảnh đi như chạy lên lầu, đồng tử sâu không thấy đáy lóe lén tia sáng quỷ dị, gương mặt tuấn mĩ lộ ra nụ cười tà ác, tất cả mọi chuyện không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn, bao gồm cả người đàn bà quật cường mà không chịu phục tùng đó, hắn sẽ làm cô nghe lời, coi hắn như thần thánh, vĩnh viễn cũng đừng tưởng lại có gan dám khiêu chiến hắn.

Trở lại căn phòng yên lặng, tim cô đậm thình thịch từng hồi, tựa như muốn nhảy khỏi lồng ngực, hai tay xoa xoa má, thế nhưng nóng dọa người.

Không có khả năng, không có khả năng chỉ vì mấy câu nói của hắn mà tim mình lại đậm nhanh vậy, không được, không thể như vậy, hắn là ai cơ chứ, hắn là Doãn Lạc Hàn biến thái, không chỉ chiếm lấy thân

thể cô, hắn còn muốn chiếm lấy lòng cô, không được, cô tuyệt không để cho hắn thực hiện được.

Cô vỗ ngực ngồi vào trước bàn học, mở ra sách vở, lại nhìn không rõ chữ nào, tâm tình thật lâu không thể bình tĩnh.

Trong lòng lại có một thanh âm vang lên, hắn vừa rồi nói rất đúng, giữa bọn họ căn bản vốn không có gì gọi là oán hận cất chứa, hắn lạnh khốc với mình như vậy, hoặc là chân tướng như hắn nói, vì công việc quá áp lực, dù sao muốn quản lí một tập đoàn xuyên quốc gia lớn như vậy, mỗi ngày chắc chắn phải có rất nhiều chuyện cần xử lý.

Hiện tại hắn chủ động nói ra, giải thích nguyên nhân, cô hắn là nêna tha thứ hắn...

Vì thế, không tự chủ được đi theo tiếng nói kia dẫn dắt, cô nên làm như thế nào, vỗ vỗ cái trán đau nhức, cô mờ mắt đứng lên...

Có lẽ đúng như hắn nói, thời gian sẽ chứng minh tất cả, cô mỏi mắt mong chờ.

Ngày hôm sau, cô dậy thật sớm, gọi điện thoại cho Từ Bang, hỏi cụ thể thời gian Doãn Lạc Hàn đi làm, còn có thời gian lái xe tới đón, cô đoán hôm nay khoảng tám giờ hắn sẽ rời giường, cô làm xong bữa sáng đặt lên bàn đúng vào tám giờ, sau đó cầm lấy ba lô ra cửa.

Đi ra cổng lớn, hướng đạ lộ bên phải đi qua, nhìn thấy chiếc Lamborghini lướt qua, cô xoay người, nhìn thấy nó rẽ vào cổng biệt thự, lấy ra di động nhìn giờ, vừa đúng, thoát nhìn bữa sáng cô làm đã hợp với thời gian hắn rời giường.

Dùng sức vỗ vỗ đầu, chính mình nhất định là điên rồi mới có thể hao tâm tổn trí lấy lòng hắn như vừa rồi, cô vẫn không được quên đủ loại hành động đáng giận hận đối với cô.

Doãn Lạc Hàn chậm rãi đi xuống cầu thang, ngửi thấy mùi đồ ăn, cách vách kính trong suốt, nhìn thấy bữa sáng đặt trên bàn nhà ăn.

Hắn lạnh nhạt cười một tiếng, hắn chưa bao giờ ăn bữa sáng, sở dĩ yêu cầu người đàn bà kia làm bữa sáng, chỉ là trong lúc nhất thời tâm huyết dâng trào mà thôi.

Chương 79: Lại bị trêu đùa

Đến trường học, đã vào giờ những giảng viên còn chưa đến, cô chạy ra khỏi phòng gọi cho Kim Chính Vũ, cô phải đem chuyện lái xe thuê nói rõ ràng cho hắn biết.

Bên kia vang lên tiếng nhạc là bài hát “My love will get you home”, “if the bright lights blinds your eyes, my love will get you home”, gợi lên một loại cảm giác kì lạ, dường như gọi ra một phần kí ức từng bị lãng quên trong trí nhớ.

Lúc cô còn ngây người hồi tưởng, đâu dây bên kia đã vang lên tiếng đáp mờ hồ của Kim Chính Vũ, “A lô?”

Tiểu tử này bây giờ còn dang ngủ, cô hử một tiếng xem thường, “Kim Chính Vũ, việc lái xe thuê tôi khả năng từ hôm nay không thể làm tiếp, anh nên nhanh chóng thuê người...”

Cô còn chưa nói xong, chợt nghe thấy một tiếng động lớn vang lên bên tai, tiếp theo là tiếng rên rỉ của Kim Chính Vũ, cô vội vàng hỏi, “Kim Chính Vũ, anh làm sao vậy?”

Dường nghe thấy tiếng Kim Chính Vũ rủa thầm, sau đó di động một lần nữa được cầm lên, “Tôi, tôi... không sao, không cẩn thận bị lăn xuống giường. Mân Mân, em vừa nói gì? Cái gì mà không thể tiếp tục làm? Em nói cho rõ ràng.”

“Tôi... tôi một câu không thể nói rõ, tóm lại, hôm nay, chúng ta hẹn gặp nhau, tôi trả lại tiền cho anh.”

Hành lang đột nhiên vang lên tiếng bước chân, cô ngẩng đầu lên nhìn, là giảng viên, đang cầm sách vở vội vàng chạy đến.

Cô vội vàng che di động lại, nghiêng người, đè thấp tiếng, “Tôi không thèm nghe anh nói nữa, tôi phải đi học, anh chọn thời gian cùng địa điểm rồi nhắn tin cho tôi, tôi học xong trực tiếp đi. Được rồi, không nói nữa, tôi cúp máy đây.”

Cô nói liền một tràng, vội vàng cất di động, đuổi theo giảng viên chạy vào phòng học.

Giảng viên thao thao bất tuyệt giảng bài trên bục, cô chăm chỉ ghi chép, phòng học rộng rãi bình thường vốn chật ních người, hôm nay có vẻ cực trống trải.

“Ai, cậu nghe nói gì chưa? Tên Lữ Văn ngày hôm qua nhận được lời mời, tìm được việc ở một tờ nhật báo, nghe nói tiền lương cùng đai ngộ cũng rất được.”

“Đúng vậy, mình cũng nghe nói, tòa soạn đó rất khó kiếm việc, vận khí của tiểu tử kia thật quá tốt...”

“Đúng rồi, hôm trước không phải cậu đi đài truyền hình phỏng vấn sao? Thế nào? Có kết quả chưa?”

“Còn có thể thế nào? Nếu mà có khả năng, mình còn đến đi học làm gì... Tiết hôm nay định không học, sau nghỉ lại vẫn đến, dù sao thời gian đến tạp chí là buổi chiều...”

“Ừ, ngày mai mình cũng chạy đua phỏng vấn mấy tờ báo, cầu Thượng để phù hộ cho mình có thể

phỏng vấn thành công tờ báo nào đó..."

Mân Huyên một bên vội vàng ghi chép, một bên vểnh tai nghe hai sinh viên nam bên dưới nói chuyện với nhau, lại nhìn xung quanh phòng học ít ỏi không có mấy sinh viên.

Bọn họ nói đúng, gần tốt nghiệp, mọi người tâm tư cẩn bản không ở trên giảng đường, mỗi ngày đều bôn ba, vội vàng tìm việc.

Cô cắn cắn bút, nghĩ chính mình có nên như bọn họ không, ừ, cứ vậy đi, hôm nay về liền chuẩn bị mấy túi hồ sơ lí lịch sơ lược, ngày mai bắt đầu nộp cho tòa soạn báo hoặc tạp chí cô muốn làm nhất, thử vận may.

Kỳ thật ngẫm lại, sinh viên tốt nghiệp rồi, vào nghề áp lực rất lớn, Chỉ Dao không chỉ nói một lần với cô, chờ cô tốt nghiệp sẽ giúp cô tìm một công việc ưu việt, bị cô uyển chuyển từ chối.

Cô đã quen dựa vào chính mình, tin tưởng bằng chính năng lực cùng thành tích tốt cũng có thể tìm được một công việc phù hợp.

Giữa trưa nắng gắt, vườn trường tốp năm tụm ba sinh viên đi cùng nhau. Lúc đi học cô nhận được hai tin nhắn, một tin là của Kim Chính Vũ, nói cho cô địa chỉ gặp mặt.

Một tin khác là của Chỉ Dao, mời cô ăn cơn, cô vốn định đồng ý, bởi vì gặp mặt Kim Chính Vũ hơn mươi phút là có thể nói xong lời cần nói, nhưng mà Chỉ Dao lại nhẫn tin đến, nói Doãn Lạc Hàn cũng đi cùng, kết quả cô nói trưa nay có hẹn.

Vừa ra cổng trường, Mân Huyên ngây ngẩn cả người, một chiếc Ferry màu đỏ chói đỗ chính ở trước cổng.

Gương mặt đẹp trai đeo kính Gucci của Kim Chính Vũ xuất hiện trước mắt, nhìn thấy cô, hắn giơ tay vẫy. “Hi! Mân Mân...”

“Anh... Sao anh lại tới đây?” Cô bước nhanh tới, vốn định làm bộ như không thấy hắn, vội vàng chạy sang hướng khác, không ngờ hắn lại không coi ai ra gì lên tiếng gọi cô.

“Dù sao tôi cũng không có việc gì, liền tới trường em đón em luôn.” Hắn thoái mái mà nhún nhún vai, một bên mở cửa giúp cô.

Sinh viên đi ngang qua đều dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn cô, vì Chỉ Dao, cô đi đến đâu cũng có người biết là bạn của công chúa tập đoàn Giản Thị, tự nhiên mà con người cô, bao gồm tất cả mọi người đều biết đến.

Vóc dáng cao gầy cùng dung mạo xinh đẹp cũng từng hấp dẫn một ít người khác phái theo đuổi, kì quái là đều bị cô từ chối hết, bởi vậy ai cũng tò mò cùng phỏng đoán cô có phải đã sớm có bạn trai hay không, chính là vẫn không có xuất hiện mà thôi, hiện tại nhìn tiểu tử nhà giàu lái ferry này hắn là bạn trai cô.

Cô đứng cạnh xe, nghe thấy tiếng xì xào bàn tán từ bốn phía truyền đến, giờ phút này cô tiến thoái lưỡng nan, đành phải ngồi vào trong xe.

Kim Chính Vũ vừa ngồi vào xe, cô cúi đầu, nhỏ giọng thúc giục, “Mau lái xe đi.”

Một tiếng cười nghiền ngẫm khẽ truyền đến, “Tôi vẫn nghĩ em là cô gái đặc biệt không cần để ý tới ánh mắt người khác, hôm nay xem ra cũng không phải như vậy, thì ra em cũng...”

Hắn vừa nói, vừa nghiêng người tới gần mặt cô, trong mắt người khác sẽ thành hình ảnh nóng bỏng cực kì thân mật.

“Kim Chính Vũ, anh lại thế nữa, không được náo loạn.” Cô hơi đẩy hắn ra, tiểu tử này trêu đùa cô nhiều quá thành nghiện sao, mỗi lần gặp mặt đều phải trêu chọc cô một phen.

“Được rồi, em muốn đi ăn cơm ở đâu?” Đôi môi mỏng màu phấn hồng hơi hơi nhếch lên, ngồi thăng người, khởi động động cơ ô tô.

“Tôi muốn ăn đồ Pháp.” Cô tức giận nói, trừng phạt hắn trêu cô, cô hôm nay nhất định phải chọn đồ ăn đắt nhất, ngon nhất ăn cùng hắn.

Chương 80: Không khí quái dị

“Không thành vấn đề.” Hắn vô tình quặt tay lái, liếc nhìn cô đang thở phì phì, tươi cười trên mặt càng rạng rỡ, “Thân hình của em thật khô quắt, không hấp dẫn chút nào, nên ăn nhiều một chút, nếu không một trận gió thổi qua cũng...”

Tiểu tử này không nói được câu nào ra hồn, nháy mắt mặt cô đỏ thành một mảnh, “Đáng giận, Kim Chính Vũ, anh không được nói linh tinh, tôi giống như anh nói như vậy, tôi đây là thon thả được không, hiện tại đầy cô còn trăm phương ngàn kế muốn như tôi đâu.”

“Phải không?” Hắn nhìn cô từ trên xuống dưới, con ngươi màu hổ phách xẹt qua một tia bờn cợt, “Sao mà tôi không thấy?”

“Tóm lại, tóm lại... Không cần anh lo...” Cô ngoảnh mặt nhìn ra ngoài, căn bản không thể bác bỏ Kim Chính Vũ tiểu tử này.

Bên tai lại truyền đến tiếng cười của Kim Chính Vũ, xe thể thao gần đến bãi đỗ xe, đột nhiên giảm tốc dừng lại bên đường. “Mân Mân, em xuống xe trước, ở chỗ này chờ tôi, tôi đi đỗ xe.”

“Ah, được.” Cô theo lời xuống xe, nhìn theo Kim Chính Vũ đi xa, cô lâm vào mê mang, cô phát hiện tuy mỗi lần bị Kim Chính Vũ làm tức giận đến chết khiếp, nhưng kì thật cô một chút cũng không để trong lòng, hoàn toàn tương phản mỗi lần cô buồn bực tâm tình đều là cảm giác thả lỏng chưa bao giờ có, đến tận cùng là vì sao?

Gần mươi một năm, cô phải đeo cái danh con gái của kẻ giết người, vô luận đi đến đâu đều bị người khác nhìn bằng ánh mắt chê ngạo, bởi vậy cô học được dùng kiên cường bảo vệ, cũng quen với việc yên lặng thừa nhận tất cả. Cô không lộ ra quá nhiều cảm xúc trước mặt người khác, bởi vì cô càng để lộ cảm

xúc, bọn họ sẽ càng không kiêng nể gì mà cười nhạo cô, kết quả bị thương vẫn là chính mình.

Có thể hay không, vô hình, cô đã sớm đem Kim Chính Vũ trở thành người bạn có thể thô lộ tình cảm, có thể không hề cố kị, trước mặt hắn lộ ra hỉ nộ ái ố của bản thân?

Bả vai bị một người vỗ nhẹ, cô hoảng sợ, khuôn mặt đẹp trai của Kim Chính Vũ ánh vào mi mắt, “Nhập thần như vậy khẳng định là nghĩ đến tôi, em chắc là bị vẻ đẹp trai của tôi hấp dẫn đi?”

“Không có.” Cô buồn bực đáp lại, tiểu tử này quá tự kỉ, vẫn là không nói cho hắn thì hơn, “Tôi đã đói bụng, chúng ta đi ăn chút gì đi.”

“Tôi biết nhà hàng Pháp đó đồ ăn rất được.” Kim Chính Vũ chỉ chỉ vào một nhà hàng Pháp trước mặt, cô còn chưa phản ứng, đã bị hắn lôi kéo về phía trước.

Cô chưa bao giờ bị người khác phái kéo tay, vốn muốn giăng ra, nhưng nhìn thấy khuôn mặt cực tự nhiên của hắn, cô hết băn khoăn, có lẽ hắn chính là nhất thời tình thế cấp bách, nói sau chuyện lái xe thuê là cô đổi ý trước, chuyện này làm cô có chút băn khoăn.

Nghĩ như vậy, cô cũng không định rút tay ra.

Lông mi đen đậm bao trùm đôi mắt màu hổ phách, nắm bàn tay trái mềm mại kia, cảm nhận ấm áp của cô, lòng bàn tay hắn không hiểu sao chảy ra một tầng mồ hôi.

Theo đạo lí mà nói, hắn từng kết giao vô số bạn gái, cảm giác thẹn thùng có chút không yên tâm này không nên xuất hiện, nhưng chỉ cần nghĩ đến, đây là lần đầu tiên mình nắm tay cô, hắn liền không thể không ché được cảm xúc, hắn chờ đợi ngày này ước chừng đã được một ngàn tám trăm hai mươi chín ngày.

Vừa bước vào nhà hàng, bên tai liền vang lên tiếng violon tao nhã, Kim Chính Vũ hình như là khách quen của nơi này, bồi bàn liếc mắt một cái liền nhận ra hắn.

“Kim tiên sinh, chỗ ngồi đặc biệt của ngài đã chuẩn bị tốt lắm.”

Kim Chính Vũ lịch sự gật đầu, kéo Mân Huyên đi đến bàn gần cửa sổ, từ nơi này nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy cảnh phố xá phồn hoa, nếu đến là ban đêm khẳng định sẽ đẹp không sao tả xiết.

Chọn xong thức ăn, bồi bàn lui xuống, Mân Huyên mở ba lô, lấy ra một tập tiền để lên bàn, trước mặt hắn: “Thật có lỗi, Kim Chính Vũ, buổi tối tôi không thể tiếp tục làm lái xe thuê cho anh. Số tiền này trả lại cho anh.”

Khuỷu tay tựa lên bàn, hắn nhìn chăm chăm cô, “Từ ngày đó buổi tối dừng xe tiếp cú điện thoại đó, em liền là lạ. Nói cho tôi biết, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, chính là cảm thấy không quá muốn làm.” Mân Huyên cố nặn ra một nụ cười, che đậy vẻ mất tự nhiên trên mặt.

“Số tiền này em cứ cầm trước.” Hắn lại đem tập tiền đẩy về phía cô, thoái mái nói, “Nếu tôi thuê em đảm đương làm lái xe lâm thời của tôi, hơn nữa tôi cảm thấy chúng ta ở chung rất vui vẻ, nên tôi cũng tìm em tính. Tôi thanh toán tiền lương một tuần, em chỉ làm ngày đầu tiên, như vậy đi, về sau chờ em có rảnh, em lại lái xe cho tôi, như vậy có thể chứ?”

Cô kinh ngạc ngược mắt lên, cô hoàn toàn không nghĩ hắn sẽ nói như vậy, không biết vì sao, thanh âm của hắn nghe vào tai lại có vài phần buồn bã, như là một loại sợ hãi cực độ cự tuyệt ưu thương.

Đây là Kim Chính Vũ bất cần đời sao? Cô không biết nói thế nào, kinh ngạc nhìn hắn, mãi đến khi bít tết của bọn họ được mang ra, không khí quái dị mới bị đánh vỡ.

Mân Huyên cầm lấy dao nĩa, bắt đầu cắt thịt bò, lại cảm giác được ánh mắt ý vị sâu xa của Kim Chính Vũ vẫn dừng trên người mình, hắn nhìn ra cái gì sao? Không, không có khả năng, hắn cùng lăm moi chỉ gặp mặt mình mấy lần mà thôi, không có khả năng nhìn ra cảm xúc của cô.

Vài phút sau, cô không thể tiếp tục chịu loại tra tấn này, đơn giản ngẩng đầu, “Được rồi, được rồi, anh không cần cứ nhìn chăm chăm tôi, tôi đồng ý với anh còn không được sao?”

“Thật sự? Không đổi ý?” Đôi mắt màu hổ phách sáng bừng, khéo môi hắn giơ lên nụ cười chiến thắng, “Một lời đã định.”

“Biết, biết, biết rồi.” Cô cố gắng không lườm hắn, nhìn thấy vẻ đắc ý không hề che dấu trên mặt hắn, không khỏi có chút hối hận, mình có phải hay không bị vẻ đáng thương của hắn lừa?

Tiểu tử này tuyệt đối là lừa gạt, đáng giận, hắn như sớm biết cô sẽ mềm lòng đồng ý, cô căm giận cắt tảng thịt bò, bỏ vào miệng nhấm nuốt, bỗng dừng nghe thấy giọng nói vui vẻ của hắn.

“Mân Mân, ánh mắt vừa nãy em nhìn tôi, có phải hay không có cảm giác tim đập mạnh. Điều này chứng tỏ nội tâm của em vẫn là để ý tới tôi, em bắt đầu thích tôi...”

Chương 81: Tình cờ gặp trong nhà hang

Miếng thịt bò chuẩn bị nuốt xuống bị nghẹn ở cổ họng, cô cố nuốt xuống, mở to mắt nhìn Kim Chính Vũ, tiểu tử này biết mình đang nói gì sao?

“Kính nhở, sao có khả năng tôi thích anh, anh còn nhỏ hơn tôi một năm ba tháng, trong mắt tôi, cùng lăm anh chỉ là...”

“Không được nói!” Kim Chính Vũ gầm nhẹ ngắt lời cô, nhếch môi lộ vài phần chua sót. “Lại là những lời này, tôi không muốn nghe, không cần lấy những lời này lừa gạt tôi.”

Kim Chính Vũ như vậy, khác hẳn bình thường, cô hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hôm nay sao hắn lại khác thường như vậy, mà cô khi nào thì nói qua những lời này, cô không nhớ rõ nha.

Lần trước ở công viên trò chơi, cô nhìn lén chứng minh thư của hắn, thấy được năm sinh tháng đẻ của hắn, hắn cũng mất hứng thế này, thật không biết hắn còn có mặt kì quái.

Dù sao do cô khơi mào, cũng phải do chính mình kết thúc, cô lấy lòng cười cười, thanh âm cỗ hết sức nhẹ nhàng, chậm chạp, nhu hòa, “Ha ha... Tôi sai rồi, tôi không nhắc tới còn không được sao?”

“Về sau không nhắc lại?” Hắn không định buông tha cô, gắt gao hỏi.

Cô thỏa hiệp thở dài, giơ ba ngón tay lên. “Được, tôi thề, tôi không bao giờ nhắc lại tuổi tác của anh, bằng không đời này liền phạt đời này tôi không lấy được...”

“Ai muốn em thề độc thế.” Hắn nhẹ nhàng cầm lấy ba ngón tay cô, vẻ mặt trách cứ, “Cần thật sự em ế chồng.”

“Anh không phải lo lắng sao?” Cô lườm, thật không biết tiểu tử này lại y hệt con gái, cũng để ý tuổi tác.

Tầm mắt cô đảo qua một thân ảnh đang bước vào cửa nhà hàng, kia không phải Chỉ Dao sao, người bên cạnh nắm tay cậu ấy là... Doãn Lạc Hàn.

Cô hút khí lạnh, sao lại trùng hợp như vậy, hai người kia cũng đến nhà hàng này dùng cơm. Trăm ngàn cũng không thể để bọn họ nhìn thấy, cô vội vàng cúi đầu, cầm lấy khăn ăn làm bộ như đang lau miệng.

Cô tiếp tục cúi đầu, xuyên qua nhà hàng đông đúc tìm tới thân ảnh của Chỉ Dao và Doãn Lạc Hàn, ánh mắt lướt qua chậu cảnh lớn, cuối cùng tìm thấy bọn họ ngồi ngồi ở bàn ăn sát cửa sổ phía xa xa.

Bọn họ hình như đã chọn xong đồ ăn, Chỉ Dao mỉm cười ngọt ngào nhìn Doãn Lạc Hàn, hai người vừa cười vừa nói, vui vẻ nói gì đó.

“Mân Mân, sao em không ăn, lúc trước không phải nói em rất đói bụng sao?” Đỉnh đầu vang lên tiếng Kim Chính Vũ nghi hoặc, cô nhìn tảng thịt bò mê người trên bàn, vừa rồi chỉ lo cùng hắn nói chuyện, chỉ ăn một miếng, hiện tại cảm thấy bụng rất đói.

Cách nhau xa như vậy, trong nhà hàng cũng rất nhiều người, bọn họ không có khả năng chú ý đến chính mình, cô thoải mái nghĩ, cầm lấy dao cắt một miếng thịt bò non mềm bỏ vào miệng.

Mới ăn được một nửa, cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn về hướng đó, Doãn Lạc Hàn đang nghe điện thoại, phía đối mặt, không có, Chỉ Dao chẳng biết đi đâu.

Hắn là đi toilet, cô biết thói quen rất hay ăn được một nửa sẽ trang điểm lại của Chỉ Dao.

“Em đang nhìn gì?” Kim Chính Vũ để ý cô luôn nhìn đi đâu đó, theo tầm mắt cô cũng xoay người, kết quả từ góc nhìn của hắn, vị trí của Doãn Lạc Hàn vừa vặn bị bồn cảnh che khuất.

“Không có gì cả, tùy tiện nhìn xem.” Cô vùi đầu lại cắt một khối thịt bò, đột nhiên nghe thấy một giọng nói ngọt ngào truyền vào tai. “Chính Vũ, trùng hợp quá, sao anh lại ở đây?”

Bàn tay đang cắt thịt nháy mắt cứng lại, giọng nói này rất quen, là Chỉ Dao, cậu ấy... Biết Kim Chính Vũ? Đúng rồi, sao cô lại quên chứ, cô sở dĩ có thể làm lái xe thuê cho Kim Chính Vũ hoàn toàn nhờ Chỉ Dao giới thiệu.

Kim Chính Vũ nhẹ nhàng buông dao nĩa trong tay, kinh ngạc không thôi. “Đúng vậy, Chỉ Dao, em cũng đi ăn ở đây à?”

“Đương nhiên là tới ăn chỗ anh, nhà hàng Pháp này không phải là tài sản của Kim thị sao?” Ngữ điệu của Chỉ Dao thật mềm mại, ánh mắt tựa hồ có chút hứng thú chuyển từ Kim Chính Vũ sang Mân Huyên, “Đây là bạn gái anh? Sao mà nhìn rất quen...”

Thấy rõ cuộc không thể dấu giếm nữa, Mân Huyên hào phóng ngẩng đầu, “Chỉ Dao, là mình.”

“Mân Mân, cậu cậu, sao cậu lại ở chỗ này, cậu.... Chính Vũ... hai người...” Chỉ Dao giật mình lấy tay chỉ chỉ Kim Chính Vũ, lại chỉ chỉ Mân Huyên.

“Không phải, Chỉ Dao, không phải như cậu nghĩ.” Mân Huyên vội vàng giải thích, sợ Chỉ Dao hiểu lầm.

“Không phải em giới thiệu cô ấy cho anh làm lái xe sao, bọn anh cùng lăm chỉ đến ăn bữa cơm thôi.” Kim Chính Vũ hình như nhìn thấy cô nghĩ gì, vẻ mặt tự tại thay cô giải thích.

“Như vậy a!” Trên mặt Chỉ Dao hoàn toàn là vẻ không tin, hướng về Mân Huyên chớp mắt vài cái, vẻ mặt thần bí đến nói thăm vào tai Mân Huyên, “Mân Mân, không cần phải khẩn trương. Kỳ thật mình giới thiệu cậu với Chính Vũ, cũng là hy vọng cậu và anh ấy có thể phát triển, hiện tại gặp hai người ăn ý như vậy, vẫn là rất có không gian phát triển đó.”

“Chỉ Dao, không được nói linh tinh.” Mân Huyên vỗ nhẹ tay Chỉ Dao, thật không biết Chỉ Dao miên man suy nghĩ cái gì, cô không có khả năng thích người nhỏ tuổi hơn, hơn nữa tình cảnh hiện tại của cô căn bản không xứng với bất cứ ai.

Chỉ Dao cười khẽ thè lưỡi, quay đầu, ý cười trong suốt nhìn Kim Chính Vũ, “Chính Vũ, em cùng Lạc ca ca cũng ở đây, mấy khi gặp mặt, có cần bảo Lạc ca ca đến đây ngồi, chúng ta bốn người cùng dùng bữa trưa...”

Cái gì mà Doãn Lạc Hàn cũng muốn lại đây, Mân Huyên cảm thấy căng thẳng, tầm mắt không khỏi liếc về phía đó, người kia còn chăm chú nghe điện, khuôn mặt lạnh lùng nghiêng nghiêng, hơi nhíu mai, không khó đoán ra hắn đang nói chuyện công ty.

“Cũng lâu rồi anh không cùng Lạc ăn cơm, vậy cùng nhau ngồi đi.” Kim Chính Vũ giơ tay gọi bồi bàn, thấp giọng muốn tăng thêm chỗ ngồi cùng thức ăn.

Mân Huyên thấy tim mình như ngừng đập, chỉ nghĩ đến cùng ngồi với Doãn Lạc Hàn, toàn thân tóc gáy đều dựng đứng cả lên.

Chương 82: Hắn không ở nhà

Cô bất an ngồi đó, không động vào thức ăn, dù không làm chuyện gì đuối lí, cô không biết vì sao mình đang hoảng hốt, chính là không muốn nhìn thấy Doãn Lạc Hàn trong trường hợp này.

Được rồi, hiện tại chỉ có biện pháp trốn tránh duy nhất này, cô buông dĩa ăn trong tay, thở sâu, ngẩng đầu nhìn Kim Chính Vũ: “Tôi...”

“Thật chán ghét!” Chỉ Dao đột nhiên dãm dãm chân, “Thư kí của Lạc ca ca đến đây, mỗi lần cùng Lạc ca ca hẹn nhau, cô ta đi đến đều không có chuyện tốt gì.”

Mân Huyên hơi sững sốt, nhìn theo ánh mắt Chỉ Dao, một thân ảnh giỏi giang cung kính đứng bên cạnh bàn ăn của Doãn Lạc Hàn, một bộ váy công sở vừa người, kính đen cỡ lớn, hình như là cô gái khi cô đi gặp Doãn Lạc Hàn đã nhìn thấy.

Chỉ thấy đối phương thấp giọng nói gì đó với Doãn Lạc Hàn, Doãn Lạc Hàn hơi hơi gật đầu, ấn di động, di động trong ví Chỉ Dao lập tức vang lên.

Chỉ Dao chu môi tiếp nghe điện, sau đó khó xử nhìn Chính Vũ cùng Mân Huyên, “Thật có lỗi, Chính Vũ, Mân Huyên, Lạc ca ca nói phải đi, ngày khác chúng ta hẹn nhau nhé.”

Kim Chính Vũ thoái mái tựa lưng vào ghế ngồi, vô tình nhún nhún vai, “Không sao, về sau còn có cơ hội.”

“Chỉ Dao, tạm biệt!” Mân Huyên vẫy tay, nhẹ nhàng thở ra.

Tầm mắt không khỏi một đường theo Chỉ Dao chạy đến bên Doãn Lạc Hàn, Chỉ Dao như chim nhỏ khoác tay hắn, vui vẻ nói câu gì bên tai hắn, sau đó thấy ánh mắt sắc bén của Doãn Lạc Hàn quét lại đây.

Mân Huyên lập tức cúi đầu, lợi dụng bồn cảnh che khuất chính mình, nhìn thấy Kim Chính Vũ phất tay về phía đó, chảo hỏi Doãn Lạc Hàn.

Không biết hắn có nhìn thấy mình hay không, cô lẩn mắt rất nhanh, hắn là sẽ không bị nhìn thấy, nhưng mà cô không biết vừa rồi Chỉ Dao nói gì với hắn.... Mặc kệ, dù sao chính mình cũng không làm chuyện xấu gì, không có gì phải sợ hãi.

Cô rất ngạc nhiên, rốt cục Kim Chính Vũ có quen biết với Chỉ Dao, hay là quen biết với Doãn Lạc Hàn... Bởi vì cô nghe được Chỉ Dao nói cậu ấy cùng Doãn Lạc Hàn tới đây để ủng hộ Kim Chính Vũ.

“Kim Chính Vũ, nhà hàng Pháp này... là sản nghiệp của nhà anh?” Cô chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn không nhịn được phải hỏi.

Bồi bàn nho nhã lẽ độ rót rượu vào ly của cô cùng Kim Chính Vũ, ngón tay phải thon dài của hắn nhẹ nâng ly rượu, mấp mô, chậm rãi mở miệng, “Ừ, em có thích những thứ kia không?”

“Rất ngon.” Cô gật gật đầu cười cười, sau đó liếm môi, do dự hỏi, “Cái kia... Anh cùng Doãn... à....”

Ánh mắt trong suốt của Kim Chính Vũ ẩn chứa gì đó, nụ cười mang theo một tia sảng nịch, “Em ấp a ấp úng, đến tận cùng muôn hỏi tôi cái gì? Yên tâm mà hỏi, chỉ cần tôi biết, sẽ nói hết cho em.”

“Quên đi...” Cô cúi đầu nói xong, hỏi được thì thế nào, cho dù bọn họ là anh em ruột, với cô cũng là chuyện râu ria.

Kim Chính Vũ đặt lại ly rượu lên bàn, di động vang lên, hắn hơi nhíu mi, cũng không cần nhìn tên trên màn hình, liền ăn ngắt.

“Nếu em thích nhà hàng này, về sau sẽ thường xuyên mang em tới nơi này thưởng thức đồ ăn ngon, còn có đầu bếp nơi này là đầu bếp cao cấp do bạn anh mời từ Pháp sang...”

Người gọi điện thoại hình như quyết bám riết không tha, di động lại vang lên, Kim Chính Vũ lại định ăn ngắt, Mân Huyên nhanh chóng nói: “Anh vẫn là nhận đi, có lẽ người ta có chuyện gấp tìm anh.” Cô không muốn vì chuyện của mình mà làm chậm trễ chuyện của hắn.

Có lẽ thanh âm tiếp nghe của di động to quá, Kim Chính Vũ vừa mới nghe điện, chợt truyền đến một giọng nói nũng nịu, “Anh yêu, không phải anh nói giữa trưa muộn tới đón em sao? Sao mà người ta trang điểm xong, vẫn không thấy anh xuất hiện đâu... Hay là anh quên em rồi?”

Kim Chính Vũ không nói gì, mắt tự nhiên liếc mắt nhìn Mân Huyên, thấy cô mím môi cười cười, dù sao cô ăn cũng khá no rồi, không nên làm cản trở chuyện yêu đương của người ta.

“Kim Chính Vũ, tôi phải đi, buổi chiều còn đi làm thêm. Đừng quên đi đón bạn gái của anh. Tạm biệt!”

Mân Huyên vừa nói vừa cầm lấy ba lô, không đợi hắn kịp lên tiếng, vãy chào tạm biệt, ba chân bốn cẳng chạy ra cửa nhà hàng.

Chạy tới bến xe bus, trước mắt đều là những cặp đôi tay trong tay, trong lòng không khỏi dâng lên cõi tịch cô đơn, khi nào thì cô mới gặp Mr. Right của mình đây?

Quên đi, không cần nghĩ này đó, hiện tại trước mắt, còn có rất nhiều chuyện, cô phải đổi mặt. Gần tốt nghiệp, trường học biết các sinh viên đều bận rộn tìm việc, cho nên sắp xếp phần lớn các tiết học đều vào buổi sáng. Tối hôm qua cô làm một ít lí lịch sơ lược trên máy tính, hôm nay định đi công chứng.

Năm giờ chiều, cô ra khỏi cửa hàng bánh ngọt, đi ngang qua nơi công chứng liền đi vào. Lúc sau, cô đem lí lịch sơ lược bỏ vào ba lô, lại đến một bưu cục gần đó, mua mấy túi hồ sơ.

Làm xong tất cả, cô mới bắt xe bus, phải trở về chuẩn bị bữa tối.

Trong biệt thự âm u một mảnh, ở phòng khách sờ soạng công tắc điện, Doãn Lạc Hàn không trở về, lòng của cô cũng trở nên ảm đạm, cô không biết mình làm sao vậy, sao lại có cảm giác mất mát này?

Cô muốn gọi điện thoại cho hắn, hỏi hắn khi nào thì trở về, ngẫm lại thấy không ổn, cô là gì của hắn, sao có tư cách hỏi hắn, chẳng may Chỉ Dao ở bên cạnh, sự tình không phải sẽ bại lộ?

Buông ba lô xuống sô pha, nhìn đồng hồ trên tường, mới sáu rưỡi thôi, cô quyết định nấu cơm trước,

nói không chừng một lúc nữa hắn sẽ trở lại. kết quả cô làm xong bốn món ăn một món canh, vẫn không thấy bóng dáng hắn đâu.

Mở TV, nhảy kênh lung tung, bất tri bất giác đã bảy giờ rưỡi, cô vểnh tai, không nghe thấy tiếng động cơ ô tô.

Vì thế tự giễu lắc đầu cười cười, cảm thấy chính mình rất giống đứa ngốc, tắt TV đi, cầm lấy ba lô tính lên lầu

Chương 83: Thay đổi đột ngột

Mở TV, nhảy kênh lung tung, bất tri bất giác đã đến bảy giờ rưỡi, cô vểnh tai, không nghe thấy tiếng động cơ ô tô.

Vì thế tự giễu lắc lắc đầu cười, cảm thấy chính mình thật giống con ngốc, tùy tay tắt TV, cầm lấy ba lô tính lên lầu, một quyển sách rơi ra khỏi ba lô, cô xoay người nhặt lên, chợt nhìn thấy bàn đồ ăn cách vách thủy tinh, bước chân trở nên chần chờ, kết quả cô vẫn là chọn ngồi xuống.

Tựa vào sô pha mềm mại, hôm nay quản lí bố trí việc vệ sinh còn nặng hơn mấy hôm trước, cô vì muốn về sớm, thân thể chịu lượng công việc lớn, hiện tại vừa mệt vừa đói, đầu càng ngày càng nhặng nề, dần dần rơi vào mộng đẹp.

Biệt thự sáng bừng ánh đèn trong màn đêm, cánh cửa điện tử phát ra một tiếng vang, chậm rãi mở ra, chiếc Cadillac vững vàng chạy vào, cuối cùng ngừng lại trước cửa biệt thự.

Từ Bang chạy ra khỏi ghế ngồi đăng trước, mở cửa sau, thân ảnh Doãn Lạc Hàn cất bước đi ra, đi lên bậc thang, mới được vài bước, hắn như nhớ ra gì đó, quay đầu lại, “Từ trợ lí, sự kiện kia anh sắp xếp ba ngày sau.”

Từ Bang cúi đầu, cung kính nói: “Được, tổng tài, tôi sẽ làm tốt mọi chuyện.”

Doãn Lạc Hàn nhếch môi, con ngươi đen u ám tỏa ra hàn ý bức người, Từ Bang theo hắn nhiều năm, vẫn không khỏi bị loại ánh mắt này dọa đến.

“Anh đi về trước, ngày mai nhớ đón tôi đúng giờ.”

Doãn Lạc Hàn đút tay vào túi quần, xoay người đẩy cửa biệt thự.

Phòng khách yên tĩnh không một tiếng động, hiện tại đã gần mười một giờ, người đàn bà kia khẳng định đã sớm về phòng, bạc môi hắn nhếch lên một nụ cười lạnh, lập tức đi lên thang lầu, khéo mắt lại vô ý lướt qua thân ảnh nằm trên sô pha.

Hắn bước thong thả xuống lầu, nhìn chăm chăm người nằm trên sô pha, hơi thở đều đều, cô sao lại ngủ dưới này, giương mắt xuyên qua thủy tinh nhìn thấy đồ ăn chưa được động vào trong nhà ăn.

Thấy một màn như vậy, bất luận kẻ nào cũng sẽ cảm động, nhưng mà hắn sẽ không ngu xuẩn đến mức bị loại kĩ xảo nhỏ này đả động.

Khuôn mặt anh tuấn bao phủ một tầng băng hàn, tâm kế của người đàn bà này thực không bình thường, nghĩ như vậy có thể đả động đến hắn sao? Đúng là si tâm vọng tưởng...

Hắn hờ lạnh một tiếng, giơ tay định chạm vào bả vai cô, hàng mi chớp chớp vài cái, đôi môi hồng nộn khẽ ưm, hai má phấn hồng láng mịn như dụ dỗ người ta chạm vào nó.

Chết tiệt! Hắn rửa thăm, cảm thấy nơi nào đó của thân thể nháy mắt biến hóa, hắn muốn cô, nhưng hắn cũng biết cô đang vào kì sinh lí, hơn nữa theo kế hoạch kia của hắn, hiện tại hắn không thể đụng vào cô.

Vẻ lạnh lẽo trên mặt dần biến mất, toàn bộ đường cong trở nên nhu hòa, bàn tay to lại dùng sức lay lay cô gái đang mơ màng, Mân Huyên mở đôi mắt sương mù, nhìn thấy gương mặt trước mắt, vội vàng ngồi dậy. Cô sao có thể ngủ quên?

“Thực xin lỗi, tôi ngủ quên.” Cô lúng ta lúng túng nói xong, sợ hãi sẽ phát hỏa, dùng sức vỗ vỗ hai má, để chính mình nhanh chóng tỉnh táo trở lại.

Hắn lơ đãng, liếc nhìn về phía nhà ăn, “Là anh không đúng, không gọi điện thoại cho em nói hôm nay không cần nấu bữa tối.”

Không ngờ hắn lại chủ động nói ra như vậy, cô nhìn hắn chăm chăm, chẳng lẽ như hắn nói hôm qua, sẽ chung sống hòa bình với cô sao? Sẽ không nói năng lạnh nhạt với cô?

“Em đã ăn tối chưa? Anh nhìn đồ ăn hình như chưa đựng vào, em đi chịu chút.” Hai tay hắn đút vào túi quần, nhẹ nhàng ngồi xuống sofa, thật thận thiết nói với cô.

Hắn ngồi rất gần mình, cô có thể ngửi trên người hắn tỏa ra mùi nước hoa Cologne thản nhiên, còn có độ ẩm trong mắt hắn...

Cô không biết làm sao cúi đầu: “Tôi... tôi không đói bụng, hôm nay buổi chiều đã ăn một chút trong cửa hàng bánh ngọt. Tôi... Tôi lên lầu trước...”

Nói xong, cô nhích sang trái, chạy trối chết lên lầu, đến lầu hai, mới nhớ ra ba lô không cầm, dưới ánh nhìn chăm chú của hắn một lần nữa túm ba lô chạy lên.

Đóng cửa phòng, cô ngồi lên ghế, nhìn thấy trong thủy tinh phản chiếu khói ý cười của mình, có lẽ mọi việc như hắn nói tối hôm qua, sẽ phát triển theo chiều hướng tích cực, thái độ của hắn với cô đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Ý cười trên khói mờ lớn hơn nữa, chỉ cần mỗi ngày có thể giống hôm nay, một năm thời gian cũng sẽ không phải khó chịu như cô tưởng tượng.

Cô chậm rãi bước vào phòng tắm, không hề phát giác bức tường băng giá ngăn cách hắn với cô đang từng chút từng chút tan rã.

Năm giờ chiều đúng là giờ cao điểm, trong xe bus vô cùng chật chội, hôm nay ở cửa hàng bánh ngọt, cô cầm cây lau ngõ nghẽn đứng đó nghỉ ngơi, trước sau tổng cộng có bảy lần thất thần, thì có sáu lần bị quản lí bắt được, lỗ tai lại bị oanh tạc một trận, may mà không trừ tiền lương.

Sau khi ra khỏi nơi làm thêm, cô đi thẳng đến công viên, tự tay giao số tiền gần đây cô làm lái xe thuê cho Chu viện trưởng, dùng làm tiền thuê dài hạn khôi đất từ tay tập đoàn Đường Thịnh.

Không biết hôm nay hắn có về nhà ăn tối hay không, cô lấy di động ra, nhìn số điện thoại của hắn, cẩn mài do dự nửa ngày, cuối cùng quyết định gửi một tin nhắn cho hắn.

Xe bus nhanh chóng dừng lại, cô xuống xe, không đợi di động rung đến lần thứ hai, liền khẩn cấp mở ra, như nguyện nhìn thấy tin nhắn của hắn, nói sáu rưỡi sẽ về biệt thự.

Hiện tại mới năm giờ hơn, cô phải chạy nhanh về nhà chuẩn bị mới được, về tối biệt thự, cô lưu loát vo gạo, nấu cơm, sau đó xào rau.

Sáu giờ hai mươi lăm phút, cũng giống ngày hôm qua, cô chuẩn bị bốn món ăn một món canh, cởi tạp dề ra, nâng má ngồi yên trên sô pha, đúng sáu giờ rưỡi nghe thấy tiếng ô tô đỗ ngoài cửa.

Chương 84: Bắt đầu tin tưởng

Tiếng chuông vang lên ngoài cửa biệt thự, cô đứng dậy muốn mở cửa, nhưng còn rụt rè giảm chân tại chỗ, ngồi thăng lồng trên sô pha, tiếng bước chân trầm ồn dần dần đi đến, nhịp tim cô theo đó mà lở nửa nhịp.

“Tổng tài, ngày mai tập đoàn chúng ta có một buổi họp báo giới thiệu sản phẩm L&K, ngài phải đến đúng giờ vào mười giờ sáng mai. Còn có, sản phẩm lần này phát sinh kinh phí vượt dự tính, khoảng hơn hai lần...”

Doãn Lạc Hàn mày rậm nhíu chặt, đi nhanh vào phòng khách, kéo caravat bức bách khỏi cổ, không kiên nhẫn cắt ngang bài báo cáo của Từ Bang. “Từ trợ lí, việc này sáng mai anh hãy báo lại với tôi, hiện tại anh lập tức biến mất trước mắt tôi đi.”

“Vâng, tổng tài.” Từ Bang khép lại tập văn kiện, “Những thứ này tôi sẽ đưa đến thư phòng của ngài, sáng mai tôi sẽ cùng lái xe đến đón ngài đúng giờ.”

Doãn Lạc Hàn khoát tay áo, Từ Bang chạy lên lầu, lát sau lại chạy xuống dưới, rồi cung kính hạ thấp người, lại hướng về phía Mân Huyên gật đầu một cái, nhanh chóng biến mất khỏi phòng khách.

Lúc này, cô bất giác đứng lên, kinh ngạc nói: “Bữa tối chuẩn bị xong.”

“ Ủ, thơm quá.” Doãn Lạc Hàn dùng mũi ngửi ngửi, bên môi lộ ra một nụ cười yếu ớt, trái ngược hoàn toàn với một Doãn Lạc Hàn nghiêm túc, lãnh liệt khi nãy.

Cô không biết nên nói cái gì, chỉ thấy hắn tự nhiên đi vào nhà ăn, “Bữa tối ngon miệng như vậy, đương nhiên không nên để một mình anh độc hưởng, em cũng cùng nhau dùng chút.”

Cô không khỏi theo đi lên, sới một chén cơm đầy cho hắn, chính mình cũng ngồi xuống ghế đối diện.

Hắn gấp một miếng cá bỏ vào trong miệng, vui vẻ ca ngợi. “ Tay nghề của em rất khá. Anh đang nghĩ về sau có thể mỗi ngày ăn món ngon đến như vậy không.”

“Làm, đương nhiên.” Cô cúi đầu gảy gảy mẩy hạt cơm trong bát, mà không khỏi nóng lên, một thứ kì diệu nào đó lặng lẽ chớm nở trong lòng.

Thái độ của hắn với mình quả thực đã thay đổi một trăm tám mươi độ, như vậy lời hắn nói ngày đó không phải là nói chơi mà thôi.

Từng nghe các hạng mục kinh doanh của Đường Thịnh vô cùng phức tạp, nhìn đến hắn vừa mới nói chuyện với Từ Bang, không khó để nhìn ra, mỗi ngày hắn đều phải chịu áp lực công việc rất lớn.

“Có lẽ trước đây chúng ta có chút hiểu lầm, anh không nên đối đãi với em như vậy, anh thừa nhận gần nhất áp lực công việc quá lớn, có thể lúc nói chuyện, làm việc có chút quá khích. Kỳ thật chúng ta trong lúc này không có thâm cùu đại hận, không cần thiết phải làm đôi bên không thoả mái, dù sao sau này chúng ta còn có một năm ở chung.”

Trong đầu lại một lần nữa vang lên lời hắn nói ngày đó, sự cảnh giác với hắn không tự chủ được lơi lỏng xuống, cô thậm chí bắt đầu khát khao cùng tin tưởng sau này thời gian ở chung cũng vui vẻ như bây giờ.

Yên lặng bao quanh nhà ăn, cô vùi đầu vào bát cơm, một lát sau, nghe thấy tiếng đũa đặt xuống, giọng nói thấp thuần của hắn chậm rãi vang lên: “Anh ăn xong rồi.”

“Ah, vâng, tôi cũng ăn tạm xong rồi.” Cô nhảm nuốt miếng cơm trong miệng, buông bát xuống, đứng lên bắt đầu thu thập mọi thứ.

Thực tế trong bữa cơm, cô căn bản không ăn được gì, chỉ lo che dấu nụ cười bên môi mai không tắt cũng đủ làm cô đau đầu.

Cô đứng lên, đi đến bên cạnh hắn bắt đầu thu dọn bát đũa trước mặt hắn, phát hiện con ngươi đen láy của hắn vẫn gắt gao nhìn chăm chăm cô, ánh mắt sáng quắc như lửa, cô biết hắn có ý tứ gì, nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng.

“Tôi, tôi... hôm nay không có khả năng, ngày thứ ba.” Cô nhẹ giọng nói, dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn.

“Không sao.” Giọng hắn không có chút hờn giận nào, chậm rãi đẩy ghế ra đứng lên, hai tay đút vào túi quần, “Thu dọn xong nơi này, em cũng lên lầu nghỉ sớm đi.”

“Được, cảm ơn anh.” Cô bưng bát đũa vào nhà bếp, bước đi nhẹ nhàng, toàn bộ quá trình dùng không đến nửa giờ.

Cô vừa lòng xoa thắt lưng, nhìn nhà bếp ngăn nắp sạch sẽ, ý cười trên mặt ngày càng rạng rõ. Lúc này, cà phê trên ngăn tủ rơi vào tầm mắt, cô chạy tới, ở một bên lại phát hiện một ít hạt cà phê thuần hương, một chủ ý hiện lên trong đầu.

Sau một lát, tay cô cầm một tách cà phê thơm nồng, Doãn Lạc Hàn hiện tại nhất định đang ở thư phòng giải quyết một đống văn kiện Từ Bang đưa lên.

Bận rộn ở công ty cả một ngày, trở về còn tiếp tục làm việc, chịu gánh nặng như vậy, thân thể khó có thể không mệt mỏi, trong tay có một ly cà phê nóng hôi hổi thơm ngào ngạt, tin tưởng sẽ giúp hàn phan nào.

Cô tắt đèn phòng bếp, cẩn thận bê cà phê lên lầu hai, nhẹ nhàng gõ hai lần trước cửa thư phòng, thanh âm từ tính chợt truyền đến: “Tiến vào!”

Cô cẩn thận đẩy cửa vào, hàn đang vùi đầu trước bàn công tác, chồng văn kiện chất chồng trước mặt cơ hồ đem hàn bao phủ. Không muốn làm phiền tới hàn, cô nhẹ tay nhẹ chân đi đến, nhẹ nhàng đem tách cà phê đặt bên phải hàn.

Mùi thơm lập tức hấp dẫn sự chú ý của hàn, đôi mắt thâm thúy lóe lên một chút cười nhẹ, bạc môi nhẹ nhàng cong lên, “Cám ơn cà phê của em. Thoạt nhìn, em đã tiếp nhận lời giải thích của anh.”

Cô hơi hạ mắt, ngón tay đan vào nhau, ngầm đồng ý với hàn, tiện đà mấp máy môi, “Không quấy rầy anh, em đi ra ngoài trước.”

Cô vừa mới xoay người, cánh tay hàn đã quấn lên như chớp, ôm eo nhỏ của cô, dùng sức kéo cô vào lòng, cô hơi ngồi lên đùi hàn.

“Đừng... Đừng như vậy.. Hôm nay em không thuận tiện...”

Hơi thở của hắn xâm nhập vào khoang mũi, hai gò má của cô nổi lên một tầng đỏ ửng, một mặt dùng sức cạy tay hắn, một mặt vặn vẹo thân thể muốn đứng lên.

“Anh nói rồi không bắt buộc em, đương nhiên sẽ giữ lời.”

Đôi môi nóng cháy của hắn khẽ thì thầm bên tai cô, khuôn ngực cứng rắn to lớn dính sát vào lưng cô, qua lớp vải mỏng manh, thân nhiệt ấm áp của hắn từ từ truyền đến, hai gò má ửng đỏ đã kéo dài đến bên tai.

“Vậy anh muốn làm cái gì?” Cô không khỏi hỏi, nghiêng đầu né tránh môi hắn, bàn tay to chạy khắp lưng như mang theo ma lực nào đó, một dòng điện lưu mãnh liệt bùng phát trên người cô.

Chương 85: Bất an

Hắn không để ý cô kháng cự, bàn tay to mạnh mẽ xẹt qua vạt áo, cô hoảng sợ bắt lấy cổ tay hắn, liều mình lớn tiếng nói: “Nói chuyện với anh không giữ lời gì hết, không phải nói không chạm vào em sao?”

“Thật có lỗi, anh không khống chế được.” Nháy mắt, hắn dừng động tác, thanh âm hơi khàn khàn, “Em có biết em xinh đẹp, mê người như thế nào không, chỉ là đứng trước mặt anh, liền cũng đủ làm anh kìm lòng không đậu.”

Hơi thở từ miệng hắn tựa như vô ý xẹt qua da thịt mẫn cảm sau gáy cô, cô nhất thời cảm thấy miệng khô lưỡi đắng.

Khuôn mặt tuấn tú của hắn kề sát vào cô, đôi môi thăm ướt khát cầu hôn cô, cánh tay hắn giữ chặt, để hai tay mềm mại của cô bám vào thân thể hắn, cuồng nhiệt hấp thụ mật ngọt của cô, ý nghỉ của cô trở nên trống rỗng, không thể tự hỏi, chỉ có thể bị động thừa nhận nụ hôn của hắn.

Trong giây lát, di động đột nhiên kêu lên mãnh liệt, hắn mắt điếc tai ngơ, đầu lưỡi lửa nóng chặt chẽ quấn quít lấy lưỡi cô, tiếng chuông phát ra trong căn phòng yên tĩnh càng thêm chói tau, cô hơi tỉnh táo lại, đẩy hắn ra.

Khí lực toàn thân như bị hút hết, cô thở hổn hển ngồi phịch trong lòng hắn, “Anh, điện thoại của anh...”

Nhìn khuôn mặt ý loạn tình mê của cô, bạc môi nhếch lên một nụ cười giả dối, giơ tay cầm lấy di động trên bàn làm việc, đúng lúc này, cô gái trong lòng bất an vặn vẹo thân thể, nhảy ra ngoài, trốn biệt khỏi thư phòng.

Điện thoại là thư kí Ôn Nhược Nhàn gọi tới, nhắc nhở lịch trình đã sắp xếp sẵn của hắn vào ngày mau, hắn nghe xong rất nhanh liền cúp điện thoại.

Trước mắt hiện lên khuôn mặt thẹn thùng, ngón tay thon dài khẽ vuốt lên môi, không khỏi lại muỗn nhấp nháy cánh môi mềm mại kia một lần nữa, chêt tiệt! Vốn định dụ hoặc cô, không ngờ chính mình lại bị nữ nhân này hấp dẫn theo vào.

Nhin tách cà phê nóng hổi trên bàn, tùy ý bừng lên trước mũi người, cười lạnh mấy tiếng, chậm rãi đem cái tách chuyển qua tay phải đến trên thùng rác, cà phê bay ra một tầng sương mù mờ ảo, từ từ chảy xuống.

Hắn ghét nhất loại cà phê còn bỏ thêm sữa, mà còn làm hắn chán ghét hơn, chính là tách cà phê này lại do người đàn bà kia pha.

Kế hoạch đã thành công hơn một nửa, kế tiếp hắn chỉ cần tiếp tục sắm vai, rồi sẽ nhìn đến kết quả, rất nhanh thôi.

Tắm rửa xong nằm trên giường, cô trằn trọc, toàn bộ ý nghĩ đều là lời hắn nói đêm nay, vòng ôm mạnh mẽ của hắn, bạc môi hoàn mĩ, còn có nụ hôn霸道 mà nóng bỏng vừa rồi.

Đem mặt gắt gao vùi vào chăn, nói cho chính mình không thể tiếp tục miên man suy nghĩ, hắn không thuộc về mình, lấy tay sờ lên hai má, phỏng tay đở ửng vẫn chưa chịu rời đi, tim đập thình thịch còn nhanh hơn.

Không biết mình làm sao vậy, sao lại có loại cảm giác kì quái này, cô đơn giản xốc chăn xuống giường, lao vào phòng tắm lấy nước lạnh hắt lên mặt, qua một hồi lâu, tâm tình mới bình phục như cũ.

Ra khỏi phòng tắm, đầu óc hỗn loạn của cô đã thanh tịnh rất nhiều, vô lực nhào xuống giường, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Cả ngày, trong lòng cô đều là bất an không yên, đi ra khỏi cửa hàng bánh ngọt, cô liền vội vàng về nhà, tuy lúc trước hắn nhẫn tin đến nay phải khuya mới trở về, không cần nấu bữa tối, nhưng cô vẫn không nhịn được ý niệm bức thiết muốn nhìn thấy hắn.

Cô chuẩn bị qua đường, chạy đến bến xe bus phía bên kia, không ngờ có một chiếc xe thể thao đỏ sẫm ngăn phía trước mình, Kim Chính Vũ trong xe từ từ quay sang: “Mân Mân...”

Cô chậm rãi dừng lại cước bộ, nghiêng đầu nhìn hắn, “Kim Chính Vũ, sao anh lại tới đây? Hôm nay tôi không rảnh làm lái xe thuê cho anh.”

“Tôi biết.” Kim Chính Vũ đeo kính mát, khéo môi tràn ra ý cười, “Tôi là cố ý chờ em tam tẩm, mời em đi ăn đại tiệc.”

“Vì sao đột nhiên lại mời tôi đi ăn đại tiệc?” Cô chỉ vào chính mình, tiểu tử này lại bày trò gì mới đây?

“Em cứ lên xe trước, đi em tự nhiên sẽ biết.” Hắn cong môi, ý bảo cô ngồi lên xe.

“Buổi tối tôi còn có việc, ngày khác đi.” Cô một lòng muốn trở lại biệt thự, hiện tại căn bản làm gì có tâm tư đi dự đại tiệc, gương mặt nhìn đồng hồ trên gác chuông đối diện, đã gần sáu rưỡi rồi.

“Mân Mân, tôi nào em cũng thần thần bí bí, không phải em làm hẹn hò đèn bù(1) chứ?”

Trầm mặc một hồi, Kim Chính Vũ có chút đăm chiêu hỏi.

Câu này nghe vào tai cô không khác một quả bom phát nổ, cô thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên: “Kim Chính Vũ, tên vô lại ăn nói linh tinh này, tôi nào có... Anh coi tôi là cái loại con gái này sao?”

Nói xong câu cuối cùng, cô rõ ràng cảm thấy mình lo lắng không đủ, tuy rằng cô không làm việc đó, nhưng làm tình phụ bí mật của người kia, cũng là chuyện thật không chối cãi.

Đầu óc bắt đầu nhanh chóng hoạt động, Kim Chính Vũ vì sao đoán được cái này, hay là hắn theo dõi chính mình, hoặc là hắn âm thầm phái người điều tra....

“Tôi cùng lăm chỉ là đùa vui một chút, phản ứng của em cũng quá mạnh mẽ, chẳng lẽ trong lòng em thật sự có quỷ?” Một tiếng cười nhẹ truyền đến, cô ngẩng đầu, Kim Chính Vũ nghiêng người nhìn cô, trên mặt tràn đầy tươi cười cợt nhả.

Đúng, đúng vậy, trò đùa dai, thì ra người này lại trêu mình.

“Kim Chính Vũ, anh này bại hoại.”

Cô hận không thể xông lên đấm cho hắn hai phát, đồng thời trong lòng lại âm thầm thở ra nhẹ nhõm, may là vui đùa, nếu không cô thật sự không biết Kim Chính Vũ biết chuyện sẽ đối xử với cô thế nào, nói cho cùng Kim Chính Vũ quen biết đã lâu với Chỉ Dao, nếu hắn biết, nói không chừng, sẽ rơi vào lỗ tai Chỉ Dao.

Mang theo mâu thuẫn cùng không yên tâm, cô bước nhanh sang bên kia đường, bên tai nghe thấy Kim Chính Vũ kêu to gì đó, cô cũng không quay đầu lại.

Đến bến xe, vừa may cũng là lúc xe bus đỗ lại, cô theo dòng người đi lên xe.

Chương 86

Cô lên xe, dòng người ùn ùn tiến lên đẩy cô dựa vào cửa sổ, tầm mắt không khỏi quét qua thân ảnh trong xe thể thao phía bên kia đường, khuôn mặt Kim Chính Vũ cũng đang nhìn về phía này, khoảng cách quá xa, cô nhìn không đến vẻ mặt của hắn, lại đột nhiên cảm thấy ánh mắt của hắn có thứ gì đó không thể giải thích nổi.

Xe bus dần dần đi xa, tầm mắt của cô cũng thay đổi theo, cho đến khi hoàn toàn không thấy rõ hắn, nhất định chính là mình nghĩ nhiều quá rồi, cô lắc lắc đầu cười cười.

Trở lại phòng khách lạnh lẽo của biệt thự, cô tùy ý làm chút thức ăn nhέ tẩy đầy cái bụng trống rỗng, cúi đầu ngồi vào trước bàn học, lấy ra một ít tài liệu hôm nay mượn được của thư viện trường, sau đó mở máy tính.

Dạo này cô đang viết luận văn tốt nghiệp, tính tìm một số thông tin có thể hữu dụng trên mạng.

Đột nhiên, hình đầu con thỏ nhảy lên vài cái, là Chỉ Dao, mở ra cửa sổ thấy, mặt trên viết: “Mân Mân, cậu cùng Kim Chính Vũ tiến triển thế nào rồi?” Phía dưới là một khuôn mặt tươi cười le lưỡi cười khẽ.

Mình cùng Kim Chính Vũ trong lúc đó căn bản là không có khả năng.

Cô vốn định trả lời như vậy, nhưng cuối cùng cái gì cũng không làm, cô cảm giác được, người chịu thương tổn lớn nhất khi cô cùng Doãn Lạc Hàn trì quan hệ, không phải chính mình, mà là Chỉ Dao.

Cô ở ngay biệt thự này, làm tình phụ của Doãn Lạc Hàn, cuộc sống như vậy căn bản chính là đánh cắp của Chỉ Dao, cô có khác gì bọn trộm cắp?

Tên ăn cắp? Đúng vậy, cô là một tên ăn cắp.... Cô ngẫm nghĩ đến loạn óc, lâm vào mê mang trầm tư, nhưng là lòng của cô căn bản không thể bình tĩnh lại, như có một đoàn loạn ma để trong lòng, để ý cũng để ý không rõ.

Tâm trạng phức tạp, nhưng mà lỗ tai hình như tự có chủ trương của nó, luôn nghe ngóng động tĩnh ngoài biệt thự, cuối cùng cô quyết định tôn trọng ý nguyện chính mình, ra khỏi phòng, chạy xuống lầu, đứng ở cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài.

Từ biệt thự thăng ra cổng lớn, sáng bừng nhưng cũng lặng im, cô đi qua đi lại trong phòng khách, mãi đến khi đồng hồ báo thức chỉ mười một giờ, cô cảm thấy có chút mệt mỏi, thân thể càng ngày càng nhẹ, mí mắt bắt đầu đánh nhau.

Không biết qua bao lâu, một thứ ấm áp gì đó nhẹ nhàng vỗ má cô, cô hơi kinh ngạc, chính mình lại không cẩn thận ngủ quên. Xoa xoa mắt, cô chậm rãi ngồi dậy.

Khuôn mặt tuấn tú phóng đại bỗng dựng hiện ra trước mặt, cô theo bản năng lui về sô pha phía sau, lảng lảng nói: “Anh đã trở lại.”

“Sao lại ngủ ở đây, không phải đã bảo em không cần chờ sao?” Doãn Lạc Hàn cởi bộ áo phục màu đen trên người, đắp lên cho cô, “Ban đêm dễ dàng cảm lạnh, em mặc ít quá.”

Bị hắn nói như vậy, thân thể quả thật cảm giác được một trận rét lạnh, nhưng áo khoác vừa choàng lên người cô lại mang đến ấm áp, e lệ hạ mi mắt: “Cám ơn!”

“Đúng rồi, ngày mai em không cần làm bữa sáng. Bây giờ quá muộn rồi, em lên lầu nghỉ ngơi đi.” Hắn chậm rãi đứng thăng người, tiếng nói truyền đến trên đỉnh đầu, mang theo lo lắng cùng thân thiết.

Đôi mắt tối đen tỏa ra ý cười ôn à, cô vội vàng nhìn sang chỗ khác, “Vâng, ngủ ngon.”

Sau, cô cúi đầu kéo áo khoác hắn choàng lên người, chạy nhanh lên lầu.

Thân ảnh cao lớn đuổi kịp bước chân của cô, cô lại bước nhanh hơn, đến lầu ba, cô trở lại phòng ngủ của mình, nháy mắt trước khi đóng cửa, cô tình tường nhận thấy hắn đứng trước phòng ngủ của hắn xoay người lại nhìn cô, bạc môi nhẹ mở: “Ngủ ngon!”

Mắt thấy cô tựa như nai con thận thùng đóng cửa phòng ngủ, hắn đi thong thả, tao nhã đến trước tủ rượu, thưởng thức một ly rượu nho, khuôn mặt tuấn mỹ ẩn đầy hứng thú lạnh lẽo.

Hôm nay hắn cố ý về muộn, kết quả y như hắn dự đoán, lúc trở về nhìn thấy cô ngủ quên trên sôpha, cô đang đợi hắn, không cần đoán cũng biết từ chạng vạng, cô vẫn chờ hắn.

Cái này chứng tỏ tất cả tiến triển đều vô cùng thuận lợi, cô đã hoàn toàn tiếp nhận hắn không phải sao?

Một đêm ngon giấc, đến mức đồng hồ báo thức chưa kịp vang, cô đã tỉnh, thoái mái vươn vai một cái.

Hôm nay cửa hàng bánh phát lương, cô quyết định đi ngân hàng lấy tiền trước, sau đó mua chút gì đó đi thăm tù, thuận tiện hỏi ba ba một chút, có phải có một người bạn là lão bá hay không?

Lúc đi qua phòng hăn, thấy cửa vẫn đóng chặt, biết hăn còn ngủ, cô cố ý bước nhẹ nhàng.

Tuy rằng hăn nói sáng nay không cần làm bữa sáng, nhưng cô vẫn làm hai phần sandwich, pha hai chén sữa nóng, đem phần của hăn đặt lên bàn ăn, uống hết chén sữa của mình, một bên cắn sanhwich, một bên bước ra cửa.

Tùy tay khóa cửa, cách đó không xa có chiếc xe điện màu xanh dừng lại trước mặt cô, “Xin hỏi cô ở nơi này? Cô là Lăng Mân Huyên?”

Mân Huyên gật đầu một cái, lập tức nghĩ tới gì đó, “Có phải tôi có thư?”

“Đúng vậy, nơi này có một phong thư của cô.”, người đưa thư lấy một phong thư khỏi bưu kiện sau xe, đưa cho cô, sau đó lái xe đi rồi.

Cô cố kìm lòng tình nhảy nhót, xé thư, chăm chú đọc nội dung bên trong, đây là một tạp chí mới, người ta bảo cô ba ngày sau tham gia thi viết.

Tạp chí này tuyển dụng nhân tài cực kỳ nghiêm khắc, một khi đi thi viết còn có 80% có thể qua.

Thật tốt quá, không thể tưởng tượng, cô chỉ thử gửi đến mấy tạp chí cùng tòa soạn báo mà chính mình thích, không đến vài ngày liền có tin tức tốt truyền đến.

Gần đây vận may của cô thật không sai, sự tình tốt theo sau mà đến, đây không phải chứng tỏ bánh răng vận mệnh bắt đầu dịch chuyển, vận may bắt đầu ưu ái đến cô sao?

Nguyễn vọng vừa cô, thật ra rất đơn giản, sống một cuộc sống bình thường, sau khi tốt nghiệp tìm một công việc ổn định, cố gắng kiếm tiền, không phải đi làm công khắp nơi, bị người ta bắt nạt cùng khinh thường, bị chỉ vào lưng mắng cô là con gái tên giết người.

Cô chỉ hy vọng được xã hội khẳng định, có một phần tôn nghiêm, dù chỉ là một ước mong nhỏ nhoi trong mắt người bình thường, cô lại đau khổ chống đỡ mười một năm.

Chương 87: Linh Điểm Club

Sau khi rút tiền ở ngân hàng, cô đi thẳng đến siêu thị, mua một ít đồ ăn ba ba thích cùng mấy đồ dùng hàng ngày, mang theo túi lớn túi nhỏ đi thăm tù, hơn nửa giờ sau cô đi ra.

Tinh thần cùng tình trạng của ba ba không tốt như trước, cô ẩn ẩn lo lắng, hoài nghi ba còn có thể chờ đến ngày được phóng thích, chuyện lão bá cô cũng hỏi qua ba ba, ba ba nói là bạn bè quan hệ làm ăn, hỏi cô tính danh đối phương, cô ngây ngẩn cả người, ngày đó cô cắn bản không hỏi đến.

Lần sau gặp lão bá nhất định phải hỏi cho rõ ràng, cô nghĩ như vậy. Không biết từ khi nào đã chạy đến cửa biệt thự, thói quen lục túi quần, trống tron, lại bỏ ba lô xuống tìm kiếm, ngay cả túi trong cô cũng tìm qua, vẫn là không thấy.

Ba lô trong tay vô lực rơi xuống, nhất định sáng nay ra ngoài quá vội vàng, cô nhất thời đã quên lấy chìa khóa, hiện tại phải làm sao bây giờ? Cô nắm chặt lan can, ngẩng đầu xác định độ cao của nó, thở dài, chậm rãi ngồi xuống bậc thang.

Xem ra chỉ có thể lặng lẽ chờ Doãn Lạc Hàn trở lại, tập đoàn Đường Thịnh không thể tiến đến, lần trước mang văn kiện cho hắn đúng phải Chỉ Dao, may mà cô thông minh bịa ra cái lí do, lần này lại đúng phải Chỉ Dao lần nữa, cô khả năng cũng không tìm ra cái cớ nào khác.

Cô nhìn đại lộ bên phải, hắn nếu trở về, xe khẳng định đi đường đó, lại nhìn giờ trên di động, mới năm giờ bốn mươi phút, mấy ngày nay hắn đều khuya mới trở về, có thể là bận công tác quá.

Dù sao cô cũng không vội, vẫn là ngồi ở chỗ này kiên nhẫn đợi đi.

Ánh hoàng hôn cuối cùng phóng ra một chút diễm lệ liền yên lặng biến mất, bóng đêm dần dần buông xuống, đèn đường bốn phía bắt đầu bật lên, một chiếc xe thể thao quý báu lao qua trước mặt.

Mí mắt cô lại hạ xuống, đây là lần nhìn lên thứ bảy trăm năm mươi ba, chẳng lẽ chính mình phải chờ ở chỗ này tới nửa đêm sao?

Vẫn là gọi điện thoại đi, cùng lăm thì, cô vụng trộm trốn ở nơi nào đó bên ngoài công ty bọn họ, hẵn để Từ bang hoặc thư kí thân thiết mang chìa khóa lại đây, cũng còn hơn cô cứ chờ ở ngoài biệt thự thế này.

Ừ, cứ làm như vậy đi. Cô lập tức gọi cho Doãn Lạc Hàn, đã lâu mà không có người bắt, cô gọi thêm vài lần nữa, vẫn là như vậy.

Ba một tiếng khép lại di động, tựa cắm vào đầu gối, tiếp tục chờ, lại qua nửa giờ, không biết sao có một trận gió lạnh chui thẳng vào áo, cô rùng mình một cái.

Lại gọi điện cho hắn, bên tai chỉ nghe thấy tiếng “Đô...”, ngay lúc cô định ngắt, điện thoại đột nhiên được tiếp, truyền đến tiếng nói trầm thấp của hắn.

“Chuyện gì?”

“Em... Em quên mang theo chìa khóa.” Cô cắn cắn môi nhẹ giọng nói.

“Anh không nghe thấy gì cả, em lặp lại lần nữa, nơi này rất ồn.”

Bên tai truyền đến tiếng của hắn còn kèm theo tiếng nhạc ầm ĩ, hắn không ở công ty sao?

“Em nói em quên mang chìa khóa, anh nếu không thể thì có thể bảo Từ Bang đưa cho em chìa khóa một chút, hoặc để em trực tiếp đi lấy cũng được.” cô không khỏi cao giọng.

Đầu dây bên kia hắn không nói gì, như đang tự hỏi gì đó, chỉ có thể nghe thấy tiếng nhạc ồn ào, một lát sau, hình như hắn đi tới nơi nào khác im lặng hơn, thanh âm truyền đến thực rõ ràng.

“Hiện tại anh ở Linh Điểm Club đường Trúc Huy, em trực tiếp lại đây đi.”

“Linh Điểm Club đường Trúc Huy, được, em đã biết.” Cô lo lắng lặp lại một lần, cúp điện thoại, chạy khỏi khu biệt thự xa hoa.

Hai mươi phút sau, cô đứng trước cửa Club cao cấp nhất của thành phố, đẩy cửa đi vào, còn có một người bồi bàn ân cần đón lên.

“Ách, tôi muốn tìm Doãn Lạc Hàn một chút.” Cô vừa nói, một bên nhìn khắp bốn phía, đèn màu rực rỡ, âm nhạc cuồng loạn, cả trai lẫn gái hồn nhiên nhảy nhót hất tóc.

Bồi bàn nghe đến đó, nhanh chóng phản ứng, “Được, tiểu thư, Doãn đại tổng tài ở phòng VIP số 6, cô

đi theo tôi.”

“Vâng, cảm ơn.”

Bồi bàn bắt đầu dẫn đường, cô đi theo sau, ánh mắt tò mò nhìn một đám người vặn vẹo theo nhạc, đây là lần đầu tiên cô đến những nơi thế này, thì ra câu lạc bộ dành cho kẻ có tiền cũng tranh cãi ầm ĩ cùng điên cuồng thế này.

Chính giữa sàn nhảy thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười hưng phấn vui vẻ, tất cả các cô gái hình như đều vây quanh một thân ảnh thon dài chuyển vòng.

Cơ ngực đẹp đẽ lộ ra khi thân thể lắc lư, chiếc áo sơ mi nửa mở nửa khép, thu hút ánh mắt thèm nhỏ dãi từ khắp bốn phía, mái tóc màu nâu vàng che khuất mặt hắn, cô không thể nhìn ra tướng mạo đối phu đối bối, nhưng cô trực giác, người này rất giống Kim Chính Vũ.

Có thể là hắn hay chang? Cô muốn nhìn lại lần nữa, bồi bàn nói vọng lại phía sau: “Tiểu thư, phía trước là phòng VIP số 6, trước khi cô đến, Doãn đại tổng tài đã nói qua, để cho cô trực tiếp đi vào.”

“Được, cảm ơn anh.” Cô hướng bồi bàn gật đầu một cái, người này hơi khom thắt lưng, nhanh chóng tránh ra.

Tay phải đặt lên tay nắm cửa, do dự không thôi, hiện tại hắn ở bên trong một mình, hay là lại bàn chuyện với khách hàng, nếu thế, cô đi vào có được không?

Nhưng mà nghĩ lại, nếu hắn để cô đi vào, nhưng vậy hắn là không quan trọng, an ủi chính mình một chút, cô ở cửa ra, bên trong im ắng, cánh cửa mở lớn hơn nữa, trên ghế chỉ có một thân ảnh cao lớn đang cúi đầu xuống chén rượu.

Nghe thấy tiếng động, hắn lạnh nhạt ngẩng đầu, hơi hơi nhếch lên một nụ cười mị hoặc, “Em đã đến rồi, tiến vào ngồi đi.”

“Không cần khách khí, em tới để lấy chìa khóa.” Cô khoát tay, đánh giá gian phòng gọi là VIP còn lớn hơn phòng ngủ của cô này, những kẻ có tiền thật sự là xa xỉ.

Ấn ẩn có dòng khí quyển phiêu tán trong không khí, cô thấy hắn cũng không lấy chìa khóa ra, mà tiếp tục rót một thứ rượu màu đỏ vào chiếc ly khác.

“Gấp gáp như vậy làm gì? Ngồi xuống uống trước một ly.”

Chương 88: Nhìn ra ý định

Lại là rượu, lần trước chính vì rượu mà cô rước lấy một đống phiền toái, cô đã sớm thấy nó là: “xin miễn cho kẻ bất tài”. Cô nhìn chăm chăm chất lỏng màu hồng trong ly, cố kị lui về sau vài bước.

Hắn nở nụ cười có vài phần vô hại, bưng ly rượu lên, hướng cô tăng thêm một chút: “Thế nào? Em không hãnh diện? Anh hôm nay khó được mời em một chén.”

Gian phòng này chỉ có hai bọn họ, dù sao hắn cũng không ác ý, chỉ cần không cần uống hết như lần trước, lẽ phép nhập môi cũng không sao.

Cô chậm rãi đi đến gần hắn, giơ tay nhận lấy, hai ly rượu khẽ chạm, phát ra tiếng thanh thúy, cô nhấp một ngụm, cảm giác cũng không cay lấm.

“Loại rượu này rất thích hợp với phụ nữ.” Hắn cũng nhấp một ngụm, hơi giơ ly rượu về phía cô, tiếng nói dù hoặc mà trầm thấp, “Uống hết nó cũng không sao.”

Nhin thứ rượu màu đỏ lảng lặng trong ly, cô đưa ly rượu lên môi, lúc này cửa đột nhiên bị mở ra, vài thân ảnh bước vào.

“Doãn tổng, lần này ngài quá, Quá khách khí, an bài cho tôi một lần diễm... diễm phúc như vậy, tôi nên.... Nên....”

Người trung niên vừa bước vào trái phải ôm hai cô gái khêu gợi, xem ra đã ngà ngà say.

Doãn Lạc Hàn trên mặt xẹt qua một chút khác thường, cúi đầu lại rót một ly, “Lý Đỗng, ngài nói gì vậy, ngài là bạn của ba ba tôi, sinh ý giao tình nhiều năm như vậy. Lần này lại là hạng mục hai bên cùng kí kết, thịnh tình chiêu đãi ngài cũng là đương nhiên.”

Nhân lúc hắn đang cùng Lý Đỗng nói chuyện không chú ý, cô lặng lẽ đổ rượu vào bồn cây cảnh bên cạnh, chính mình rất dễ chửng rượu, không muốn lại xảy chuyện như lần trước.

Cô vừa nâng cốc đặt lên bàn, nháy mắt liền cảm thấy đầu óc choáng váng, mọi vật trước mắt lay động lợi hại, cô tựa hồ cảm thấy người tên Lý Đỗng kia đang nhìn mình không chớp mắt.

“Doãn tổng, người đàn bà bên cạnh ngài bộ dạng cũng thật có hương vị.” Lý Đỗng chậm rãi đẩy hai ả đàn bà trong lòng ra, mãnh liệt nhìn chăm chăm cô.

Đầu quá nặng, cô phải tựa vào sô pha phía sau, trước mắt mơ mơ hồ hồ, bóng người chồng chất, cô nhắm hai mắt lại.

Doãn Lạc Hàn không nói gì, Lý Đỗng lại tiếp tục nói xong, “Doãn tổng, đây là người đàn bà của ngài đi, ngài thật có mắt nhìn, làn da cũng thật trắng nõn a, dáng người cũng rất được, là loại tôi chưa hưởng qua...”

Cô dần bình tĩnh hơn, ánh mắt không thể mở ra, nhưng lỗ tai lại phát huy tác dụng, nghe được rất rõ ràng, không phải lão già kia có chủ ý gì với mình chứ... Sẽ không, Doãn Lạc Hàn sẽ bảo vệ cô.

Doãn Lạc Hàn trầm mặc không nên tiếng, chỉ nghe thấy tiếng rót rượu.

Chuông cảnh báo trong người reo vang ầm ĩ, cô sâu sắc cảm giác cặp mắt đáng khinh kia đang đánh giá cô như một món hàng hóa. Cô muốn giãy dụa đứng lên, nhưng toàn thân mềm nhũn không còn chút sức lực nào, xem ra chính mình thật sự say.

Nhưng mà đừng lo, hắn sẽ bảo vệ cô, cô cũng không lo lắng điểm này.

“Lý Đỗng, đàn bà đối với tôi mà nói, chỉ là một bộ quần áo, vừa mặc thì thấy mới mẻ, nhưng qua một thời gian, cảm giác mới mẻ sẽ không còn, cho dù ngài không mượn của tôi, tôi cũng sẽ ném nó xuống.”

Lòng của cô bị những lời này cắt vào, không, đây không phải là hắn, không phải hắn nói, hắn sao lại có thể nói như vậy, cô không phải đặc biệt với hắn sao?

“Được, được, được lăm, tôi hiểu ý tú của anh rồi, tôi đây cũng không khách khí đâu!” Không trung vang lên tiếng xoa tay hưng phấn, cô cảm nhận lão già phun hơi thở đục ngầu kia đang dần dần tới gần mình.

Nhưng mà thân thể của cô không thể nhúc nhích, quan trọng nhất là, sô pha hơi chấn động, Doãn Lạc Hàn hình như đứng lên, “Lý Đỗng, cô ta đã uống rượu, ôn nhu một chút.”

Tiếng nói của hắn rõ ràng như thế, mang theo ái muội không hề che dấu. Cô không hiểu, cô thật sự không hiểu, cho dù chân tướng như hắn nói, cảm giác mới mẻ về cô đã qua, vì sao hắn không ném cô đi, mà lại như bây giờ, đem cô trở thành món hàng cho người khác đổi lấy lợi ích.

Cô lo lắng muôn đứng dậy hỏi rõ tất cả, nhưng đầu óc mơ màng choáng váng lợi hại, khí lực trong cơ thể như chìm xuống, cô không thể dùng nửa phần lực.

Hắn nói muốn chung sống hòa bình, ngày đó hắn đổi cô độ ấm có thêm, cũng tôn trọng cô, hiện tại vì sao lại phải như vậy? Cô nghĩ không ra, cô tưởng không rõ, chẳng lẽ đây là cảnh trong mơ?

“Hiện tại ta thật phi thường muốn hưởng hương vị người đàn bà này.” Có bàn tay béo腴 xa lạ run run niết khuôn mặt trơn bóng mềm mại của cô, mùi rượu hôi thối cũng theo đó chui vào lỗ mũi.

Đây không phải mộng, đây thật sự không phải mộng, cô rốt cuộc không thể lừa gạt chính mình, Doãn Lạc Hàn, vì sao hắn phải đổi đổi với cô như vậy? Lòng của cô từng từng chút rời xuống vực sâu vạn trượng.

“Lý Đống, chúc ngài hưởng thụ vui vẻ.” Hắn trầm thấp nói, theo sau vang lên tiếng bước chân của hắn cùng... tiếng sập cửa.

Hắn đi ra ngoài, hắn thế nhưng cứ như vậy đi ra ngoài.

Ý nghĩ chợt trở nên thông suốt, thì ra tất cả đều là cạm bẫy, chén rượu kia hắn đã giở trò gì đó, nếu không sao có thể chỉ nhấp một ngụm rượu liền ngã xuống, như vậy cô tuyệt đối rơi vào tình huống cái gì cũng không biết bị hắn đưa cho lão già này.

Từ khi cô gọi điện thoại cho hắn, hắn nói cô đến Club lấy chìa khóa, từ lúc đó hắn đã không có ý tốt

đẹp gì, suy nghĩ cẩn thận lại, cô như rơi vào băng ngục vạn năm, lạnh thấu từ đầu đến chân.

Vì sao hắn phải như vậy? Vì sao? Nước mắt nóng bỏng theo khói mắt rơi xuống, bàn tay xấu xa kia bắt đầu cởi bỏ áo khoác của cô, cô dùng hết toàn lực mở đôi mắt trầm trọng, dùng âm thành hú nhuyễn nói xong, “Đừng tay, không được động vào tôi... Ông tránh ra, tránh ra.... Có nghe hay không?.....”

“Hả, thì ra còn tỉnh... Hắc hắc, mọi chuyện càng lúc càng vui vẻ...”, ” So với việc cô em bất động như người chết, chẳng bằng bây giờ có cảm giác.”

Bàn tay móng lợn kia cởi áo khoác của cô xong, lại bắt đầu cởi bỏ quần trên người hắn.

Chương 89: Hắn trả thù

“Tổng tài, xin thứ cho tôi lăm miệng. Như vậy có phải không được hay lăm hay không? Kỳ thật Lăng tiểu thư cho dù mắc lỗi nặng, làm như vậy có phải hay không có chút... À....”

“Câm miệng!” Doãn Lạc Hàn khàn khàn gầm nhẹ, vẻ băng hàn nháy mắt bao phủ cả khuôn mặt lạnh lùng, “Từ trợ lí, chuyện này không đến lượt anh xen mõm.”

Tử Bang lo lắng nhìn Doãn Lạc Hàn đẩy cửa ra, bình thường hắn hoàn toàn nghe lệnh tổng tài, nhưng lần này hắn thật sự cảm thấy tổng tài làm việc có điểm quá đáng, vì thế lại mạo hiểm mở miệng.

“Thông qua một thời gian dài tôi tiếp xúc với cô ấy, thật ra đó là một cô gái vừa kiên cường vừa thông minh, ngài đem cùu hận đổ lên đầu cô ấy, như vậy mà nói là không công bằng với cô ấy....”

Ánh mắt sắc bén của Doãn Lạc Hàn quét qua Tử Bang, táo bạo ra tiếng, “Từ trợ lí, hôm nay có phải anh nói hơi nhiều rồi không? Hiện tại lập tức gọi điện thoại kêu lái xe đến cửa câu lạc bộ đón tôi.”

Nơi này cách âm rất hiệu quả, căn bản không thể nghe được một chút động tĩnh nào bên trong, Tử Bang lực bất tòng tâm nhìn cửa phòng, sau đó lấy điện thoại ra gọi vào số của lái xe.

Qua một phút đồng hồ, hắn cung kính nói với Doãn Lạc Hàn, “Tổng tài, lái xe đã lái xe đợi ở cửa.”

Doãn Lạc Hàn không có thêm động tác gì, xuất thần nhìn chăm chú vào cánh cửa đóng chặt, ánh mắt phức tạp khó giải thích, nắm chặt tay, tựa hồ ẩn nhẫn gì đó.

“Tổng tài, xe đã chuẩn bị xong.” Từ Bang lại nhắc nhở một câu.

Khuôn mặt Doãn Lạc Hàn khôi phục bình tĩnh, hai tay đút túi quần, xoay người đi nhanh ra hành lang.

Hắn đi qua sàn nhảy huyên náo, không hề chú ý tới có một thân ảnh quen thuộc đang bước nhanh đến gian phòng.

Toàn thân cô vì sợ hãi mà run run, thử động vài lần, thân thể hình như khôi phục một chút, rượu này cô chỉ uống một chút, chỉ có tác dụng tạm thời với cô, cô liều mạng chuyển thân tránh đi bàn tay xâm phạm kia.

“Buông ra... Ông rất xấu xa... Buông... Có nghe thấy hay không... Tôi không phải tự nguyện.... Tôi muốn tố cáo ông... Ông đây là xâm phạm phi pháp....”

“Cô em thành thật chút cho tôi.” Một bạt tai nháy mắt tát thẳng vào mặt cô, khuôn mặt già nua bỗng trở nên dữ tợn, “Phi pháp? Nơi này đã bị bao tiền, cho dù tôi hiếp cô em, cũng không có người làm chứng. Đến lúc đó tôi nói cô em vì tiền, cô em tự nguyện, ai có thể làm gì tôi? Nói sau, cô em được Doãn Lạc Hàn tặng cho tôi, hiện tại tôi có quyền hưởng dụng cô em....”

Cô bị lệch trọng tâm mà lại bối nhào xuống sô pha, gương mặt đau đớn nóng cháy, nhưng sao có thể so với miệng vết thương trong lòng đau nhức, phẫn nộ đốt cháy lồng ngực cô, Doãn Lạc Hàn hắn cẩn chính là ma quỷ, ma quỷ, hắn sao có thể làm như vậy, sao có thể đối xử với cô thế này?

Đến tột cùng cô đã làm sai cái gì, để hắn phải dùng phương pháp ti bỉ hạ lưu đối phó với cô?

Cô liều mạng nhớ lại, nếu có thể coi là đúng, chỉ có vài ngày trước sáng sớm cô lớn mặt phản bác hắn, sau đó thái độ của hắn với cô đột nhiên thay đổi bất ngờ, đúng, là như vậy, nhất định là hắn trả thù cô.....

Cô vừa thông suốt chuyện kia, tóc đã bị bứt lên, bị lão già dùng sức kéo đến gần cái miệng hôi thối của hắn, cô liều mạng muốn lắc đầu, nhưng mà càng như vậy, da đầu càng đau đớn khó chịu, cô không thể tiếp tục né tránh, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Doãn Lạc Hân, nếu đây là phương thức anh trừng phạt tôi, như vậy, chúc mừng anh, anh thắng rồi....

Cửa bị văng ra, vang lên tiếng bước chân dồn dập, sức nặng đặt lên người đột nhiên biến mất, tiếp đó cô nghe thấy một trận kêu rên.

Sao lại thế này?

Cô mở đôi mắt đẫm lệ mơ hồ, khuôn mặt đẹp trai che kín lo lắng, là Kim Chính Vũ, người cứu cô là Kim Chính Vũ.

Hắn lo âu đánh giá cô, lập tức cởi áo choàng lên người cô, nâng mặt cô lên hỏi, “Em có làm sao không? Thương đến làm sao?”

Miệng vết thương trên mặt bị chạm phải, cô hút khí, đầu cúi thấp xuống tận ngực, cô chật vật như vậy, cô không muốn bắt luận kẻ nào nhìn thấy, thật muốn tìm một chỗ trốn vào, vĩnh viễn cũng không cần đi ra.

Hắn chậm rãi đỡ cô ngồi lên ghế sô pha, hắn mắng một tiếng, lửa giận thiêu đốt trong mắt, “Lão già chết tiệt, mà thế nhưng đánh cô ấy, mà sẽ phải trả giá đại giới vì việc này....”

Hắn bước vài bước đến gần lão già mới bị ném ra xa, một phen túm chặt cổ áo đối phương, hung hăng nện mấy đấm.

Lý Đỗng chưa từng bị như vậy, nhất thời tru lên như heo bị chọc tiết, “Giết người.... Có người muốn giết người a.... cứu mạng.... Cứu mạng..... Người đâu, mau đến.... Tai nạn chết người mất.....”

Trước cửa nháy mắt tụ tập một ít người thích xem náo nhiệt, có mấy bồi bàn hình như nhận ra Kim Chính Vũ, đi lên trước, lại bị ánh mắt làm cho người ta sợ hãi dọa cho, do dự mà không dám bước về phía trước.

“Kim Chính Vũ, đừng đánh, dẫn tôi đi, tôi không muốn ở trong này....”

Cô run rẩy chạy lên, kéo bàn tay hắn lại, cô đã chịu quá nhiều khuất nhục, cô không muốn tiếp tục ở trong này mất mặt xấu hổ.

Lý Đỗng thấy càng lúc càng nhiều người kéo đến cửa, lá gan lớn lên, không khỏi đe dọa nói, “Mau thả tao ra, cẩn thận tao gọi cảnh sát đến, đến lúc đó tiểu tử này....”

Hắn còn chưa nói hết, đã bị ăn đau kêu rên, Kim Chính Vũ lại cho hắn một quyền, Mân Huyên dùng sức túm hắn, gần như cầu xin nói: “Cầu anh, không cần đánh nữa, chúng ta đi... Chúng ta đi....”

“Mân Mân, không phải sợ, nơi này không có ai dám thương tổn em nữa.” Hắn cầm bàn tay run run của cô, lôi kéo cô ra ngoài cửa.

“Nói cho tiểu tử này, đừng tưởng rằng như vậy mà tao sợ mà, ả đàn bà này là tự nguyện... Ả tự động dâng lên cửa cho tao chơi....”

Thanh âm cuồng vọng kia một lần nữa vang lên phía sau, cô toàn thân rùng mình, khuất nhục làm trước mặt cô mông mông lung lung, vội vàng sịt mũi, cô tuyệt đối không thể khóc, tuyệt đối không thể khóc trước mặt những người này.....

Chương 90: Không thể khống chế

Những người đứng ngoài gian phòng nhìn xem cũng bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, ánh mắt nhìn cô tràn ngập hèn mọn cùng khinh thường.

Cô ngẩng đầu, làm cho nước mắt ngân ngắn quanh hốc mắt chảy ngược trở về, tuyệt không thể biểu hiện vẻ yếu ớt trước mặt những người này, không phải Doãn Lạc Hàn muốn nhìn cô yếu đuối sao, xem cô ngã xuống sao? Cô tuyệt không để quỷ kế của hắn thành hiện thực!

“Ngậm chặt cái miệng thối của ngươi lại.”

Kim Chính Vũ dừng bước, buông tay cô ra, nghiến răng nghiến lợi chạy tới, lại là hai quả đấm, lần này mục tiêu là miệng của lão già kia, nhất thời máu tươi theo khói miệng chảy xuống.

Những người đứng nhìn bàn tán lớn hơn, nhưng không ai dám tiến lên.

“Tránh ra, tránh ra.” Vài thanh âm thô bạo vang lên, vài người bảm vệ đẩy đám người đi vào.

Thấy một đám bảo vệ, Lí Đỗng vốn đang bị đánh cho quỳ rạp trên mặt đất tỉnh táo lại ngay, “Mau cứu tôi, tôi là khách do ông chủ Doãn Lạc Hàn các người mời tới, tiểu tử này vô cớ vọt vào đánh tôi... Tôi muốn tố cáo tên này...”

Người cầm đầu bảo vệ đi vào phòng, nhìn thân ảnh mập mạp té rạp trên đất, ánh mắt hướng về phía cui đầu còn muôn huy quyền – Kim Chính Vũ.

“Biết nơi này là đâu sao? Dám ở nơi này gây náo loạn, đem tiểu tử này bắt đến phòng an ninh đi.”

Phía sau vài tên bảo vệ như sói đói hổ vồ lao đến phía Kim Chính Vũ, Mân Huyên phản ứng nhanh, che chắn trước người hắn, “Chuyện do tôi gây nên, không liên quan đến người này, mấy người....”

“Mân Mân, em tránh ra, tôi nói rồi, tôi sẽ bảo vệ em, tôi còn có năng lực làm được.” Kim Chính Vũ nhẹ nhàng đẩy Mân Huyên ra, trấn định, tự nhiên đổi mặt với mấy bảo vệ.

Không gian đột nhiên vang lên mấy tiếng hút khí, tiếp đó tên đứng đầu bọn bảo vệ kinh hãi chỉ vào Kim Chính Vũ, “Ngài, ngài là.... Biểu thiếu gia.... Ngài đã trở về từ Hàn Quốc...”

Kim Chính Vũ nhíu chặt mi, lạnh lùng cười, “Xin hỏi hiện tại tôi có thể đi được rồi sao?”

Thái độ của tên kia đột nhiên thay đổi 180o, gật đầu không ngừng, “Đúng vậy, ngài đương nhiên có thể đi.”

“Mân Mân, chúng ta đi.” Tiếng Kim Chính Vũ rất nhẹ, chậm rãi kéo Mân huyên vẫn đang cúi mặt, hung hăng trừng mắt nhìn lão già đang quỳ rạp trên đất.

Thân thể mập mạp kia ngồi dậy, đôi mắt ti hí nheo lại đầy ngoan độc, “Không được, xú tiểu tử này không thể đi. Ông đây không thể vô cớ bị đánh, còn có ả này là ông chi tiền mua được...”

Kim Chính Vũ cười lạnh rút ví ra, một tập tiền dày vất xuống cái mặt âm hiểm kia, tiền đô la cùng nhân dân tệ đủ màu sắc hệt như bông tuyết phiêu tán trong phòng.

“Như vậy đủ chưa? Từ giờ trở đi cô ấy là do tao mua, về sau may còn có chủ ý gì với cô ấy, tao thấy may một lần liền đánh một lần.”

Không nghĩ kẻ kia còn biết bịa đặt, Mân Huyên liều mạng cắn chặt môi kiềm chế nghẹn ngào, đủ, đủ rồi, hết thảy đã đủ cho cô nhìn thấu Doãn Lạc Hàn, hắn là ma quỷ, hắn là ma vương tà ác, đối đãi với cô, mãi mãi hắn cũng không bao giờ dùng đến chân thành.

Cô đột nhiên thật muốn cười to, cười chính mình rất ngốc, vì cái gì mà không nhìn ra tất cả săn sóc cùng thân thiết của hắn đều là giả ý, đóng kịch. Hiện tại biến thành như vậy, đều là cô gieo gió gặt bão... Cô xứng đáng...

Trái tim đã đau đớn độ không còn cảm giác, thế giới ở trong mắt cô thật xa xôi, cô nhìn thấy Kim Chính Vũ đi nhanh tới.

Bời môi của hắn động đậy, hình như nói gì đó với cô, nhưng mà cô không nghe thấy, cô không nghe thấy gì cả, thế giới bắt đầu lay động, thân thể cô mềm mại ngã xuống.

Nhay mắt trước khi lâm vào hắc ám, đau đớn bị hút ra, cô giải thoát rồi sao?

Nếu như vậy có thể thoát khỏi cảm giác khuất nhục tưởng như chết đi, cô tình nguyện vĩnh viễn ngủ

say, không bao giờ phải tỉnh lại nữa.

*

Đại khách sạn quốc tế Thịnh Trạch,

Một chiếc Lamborghini vững vàng đỗ ở cửa đại sảnh, hai thân ảnh cao lớn bước lên thảm đỏ êm dày đi đến thang máy dành riêng cho tổng tài.

Tù Bang vụng trộm đánh giá sườn mặt khó coi của Doãn Lạc Hàn, từ khi bước ra câu lạc bộ đến khi ngồi vào trong xe, sắc mặt tổng tài liền vẫn âm trầm người người sợ hãi, quanh thân tản mát ra khí lạnh, làm cho hắn có cảm giác muốn nổi da gà.

Không biết có phải đang lo lắng cho tiểu thư hay không? Tổng tài có hối hận hay không? Từ Bang đang muốn nói, mắt thấy thân ảnh Doãn Lạc Hàn bước vào thang máy riêng, hắn vội vàng đi theo lên.

Thời điểm Từ Bang sắp tiến vào thang máy, thanh âm rét lạnh của Doãn Lạc Hàn truyền tới, “Từ trợ lí, không cần đưa tôi lên, anh có thể đi trở về.”

Tù Bang sững sốt một chút, thu hồi cước bộ, “Vâng, tổng tài.”

Thang máy chậm rãi khép lại, lao thẳng lên tầng cao nhất, cửa thang máy sáng bóng phản chiếu gương mặt thanh lệ, một đấm nặng nề đập xuống thang máy, lập tức phát ra tiếng vang rất lớn.

Chết tiệt! Hắn rửa thăm một tiếng, vì cái gì, từ lúc hắn đi ra khỏi Câu lạc bộ đến giờ, một lòng như treo giữa không trung, vô luận hắn làm thế nào để bỏ qua bóng dáng của cô, luôn không thể thành công.

Hắn đi đến cửa Câu lạc bộ, mặt trên xuất hiện mặt của cô, thật rõ ràng, hắn vội vàng ngồi vào trong xe, vừa xoay đầu đi, trên cửa kính xe vẫn là cô, hiện tại hắn ở trong thang máy, lại nhìn thấy, chết tiệt! Hắn không thoát khỏi cô được.

Mở cửa phòng tổng thống, hắn vất cravat màu bạc ra, ngồi xuống ghế xoay sau bàn công tác. Hắn mở ra một tập công văn, lại ngây người nửa ngày, một chữ cũng không vào đầu, buồn bực bẻ gãy chiếc bút trong tay.

Hắn bất đắc dĩ bóp bóp huyệt thái dương, chỉ cần là chuyện hắn quyết định phải làm, hắn liền không bao giờ cảm thấy áy náy.

Đại khái hôm nay uống hơi nhiều, ý nghĩ phát triển, có chút say mà thôi.

Tiếng chuông di động đột ngột vang lên dọa hắn một chút, hắn ngẩng đầu, cầm lấy di động tiếp nghe.

Sắc mặt hắn theo nội dung câu chuyện đổi phương nói càng ngày càng u ám, cuối cùng rốt cuộc nghe không nổi nữa, đột nhiên đứng lên, cánh tay vung lên, di động như tên rời cung bay ra ngoài, đập vào vách tường cứng rắn phát ra một tiếng vang thúy liệt.

Chương 91: Nhỏ nhoi

Bước chân mạnh mẽ giẫm nát thảm dưới chân, dần trở nên hong thả, cái cằm buộc chặt chứng tỏ cảm xúc lo âu của chủ nhân, đi đến trước bàn công tác, kéo ngăn kéo ra lấy chìa khóa xe, sau đó bước ra khỏi phòng tổng thống.

Lái chiếc thể thao màu bạc khỏi bãi đỗ xe, bên tai còn vọng lại tiếng quản lí câu lạc bộ báo cáo tình huống với hắn, có người đột nhiên xông vào phòng Vip 6, hành hung Lý Đổng, cũng đúng lúc cứu cô ra.

Không biết vì sao, khi hắn nghe thấy người kia được cứu, tảng đá hiện hữu trong lòng đột nhiên biến mất, nhất thời có cảm giác hô hấp dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng là, chết tiệt, người cứu lại là Chính Vũ, sao Chính Vũ lại đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ bọn họ trong lúc đó quen biết nhau?

Nhưng mà chuyện làm hắn lửa giận bùng bùng nhất chính là, Chính Vũ phát ngôn bừa bãi trước mặt mọi người rằng, người kia bị hắn mua, về sau thành người phụ nữ của hắn.

Buồn cười! Hắn nhện không được đập nhẹ xuống tay lái, xe thể thao chậm rãi đi vào biệt thự, hắn nhất định phải hỏi rõ ràng người đàn bà kia, cô cùng Kim Chính Vũ có quan hệ như thế nào.

Biệt thự một mảnh sáng rực, người kia đã trở lại. Hắn vội vàng đỗ xe, bước nhanh vào phòng khách, bên trong trống rỗng, lại nhìn đến kệ để giày, dép lê của cô vẫn ở đó, chứng tỏ cô còn chưa trở về.

Ánh sáng của biệt thự đều do một công tắc điều khiển, đúng năm giờ rưỡi sẽ tự động bật tất cả ngọn đèn bên ngoài biệt thự.

Hắn sao có thể quên chuyện này chứ, lại nghĩ thành cô đã về. Phiền toái bứt bứt tóc, muôn tìm di động, thế mới nhớ ra di động hiện tại đang nằm chổng chờ trong thùng rác phòng tổng thống ở khách sạn.

Lần cuối cùng hắn nghe điện thoại hình như nghe thấy Kim Chính Vũ ôm cô ra khỏi câu lạc bộ, shit, hiện tại chắc chắn cô đang ở cùng Kim Chính Vũ.

Khuôn mặt lạnh lùng hiện ra vài phần điên cuồng, chết tiệt, hắn tuyệt đối không thừa nhận mình đang áy náy, hoặc là cô đã chiếm lấy một vị trí trong lòng hắn, tuyệt không....

Cửa sổ sát đất phản chiếu vẻ mặt nôn nóng bất an của hắn, lửa giận trong lòng không có chỗ phát tiết, hắn hung hăng đá vào bàn trà, bình hoa trà đặt trên bàn lén tiếng trả lời mà rơi xuống, dập nát trên đất, nhất thời một mảnh đầy đất bùa bãi.

*

Khuôn mặt dữ tợn vẹo, ánh mắt mê đắm nhưng đáng khinh, còn có bàn tay mập mạp sờ loạn trên người, tất cả đều kích thích thèm kinh cô.

Liều mạng lắc đầu, cố gắng dãy giua, không, không được như vậy, vì cái gì mà đổi xử với cô như vậy, cô rốt cuộc làm sai cái gì?

“Không... Không được đụng vào tôi... Ông tránh ra....”

Cô bỗng bật dậy, ngực pháp phồng lợi hại, đôi mắt hoảng sợ mở to nhìn bốn phía xung quanh, chính mình đang nằm thoái mái trên một chiếc giường rộng lớn, bên trên đắp chăn bằng tơ tằm mềm mại, thì ra vừa mới nằm mơ.

Cô lấy tay lau mồ hôi chảy trên trán, quay đầu, lắp bắp kinh hãi, Kim Chính Vũ với viền mắt đen kịt cùng mái tóc rối bù như tổ quạ ngồi đó, dùng đôi mắt nửa nhắm nửa mở nhìn cô, “Em tỉnh rồi? Tối hôm qua ngủ ngon sao? Tôi mệt quá.”

Cô buồn cười, xì một chút cười ra tiếng, tâm tình u ám lo lắng như được một tia sáng chiếu vào.

Kim Chính Vũ lướm cô một cái, lấy tay cốc trán cô, “em còn cười, tối hôm qua tôi bị em ép buộc, lúc thì ngồi xuống lôi kéo tôi nhảy, lúc lại nằm chặt tóc của tôi không buông....”

Nói như vậy tức là mái tóc rối bù của hắn chính là kiệt tác của cô, cô áy náy hạ mi mắt, “Thực xin lỗi, Chính Vũ, tối qua tôi uống rượu...”

“Không cần khách khí, ai bảo chúng ta là bạn bè đâu.” Hắn vô tình cười cười, tiện đà cau mũi lại, “Nhưng mà tưu lượng của em kém quá, nắm tóc của tôi không buông, miệng cứ lẩm bẩm cái gì mà, “Anh là ma quỷ, ma quỷ, Tôi không bao giờ tin tưởng anh nữa.... Tôi hận anh....”, còn có “Chỉ Dao, mình thực xin lỗi cậu” linh tinh.”

“À ừ, anh cũng biết khi tôi uống say, sẽ có chút hổng loạn ngữ.” Cô lúng ta lúng túng nói dối, mõm hôi lạnh túa ra.

Trải qua chuyện tối hôm qua, ngoài Chỉ Dao ra, Chính Vũ đối với cô mà nói, trở thành người bạn quan trọng nhất, cô không hề hy vọng hắn biết cô cùng Doãn Lạc Hàn có quan hệ không bình thường kiểu đó, sau đó cũng giống người khác, dùng ánh mắt hèn mọn nhìn cô.

Cô nhớ rõ tối qua cô bị ăn một bạt tai, lấy tai vuốt nhẹ lên má, cũng không thấy bị sưng lên, cô mê hoặc nhìn Kim Chính Vũ.

“Tối hôm qua tôi giúp em dùng đá lạnh chườm qua.” Kim Chính Vũ thản nhiên nói, lập tức chiết chǎn trên người cô bị xốc lên, hắn chui vào chǎn cùng cô.

“Ai, anh muốn làm gì? Anh tránh ra nào, nam nữ thụ thụ bất thân, anh không biết à?”

“Không biết.” Hắn thỏa mãn thở ra, nằm bên cạnh cô, đầu tựa lên gối, lông mi dài nhẹ nhàng bao phủ mí mắt, như là đang ngủ.

Chǎn bị cánh tay hắn ấn chặt xuống, cô túm chǎn bên cạnh, từng chút từng chút di động thân thể, cuối cùng lui đến mép giường, cô lấy tay đẩy hắn ra một chút, “Này, Kim Chính Vũ, anh đứng lên cho tôi, sao anh có thể không cần tôi đồng ý đã ngủ ở nơi này.”

Hắn nhắm mắt lại, vươn tay ra một chút, “Kính nhở, em xem xem phòng này ai ở, phòng của ai,, còn

có em không cần ngượng ngùng, tối hôm qua em nôn rồi tinh rồi mù, tôi giúp em thay quần áo, dáng người của em....” Sau đó tiếng nói dần mơ hồ hồn hồn, như là bị hắt nuốt lấy.

“Anh... Anh đem tôi xem hết?” Cô hất chăn ra nhìn chính mình đang mặc một bộ áo ngủ của nam, rốt cục không thể khống chế hét lên sợ hãi, “A...”

Kim Chính Vũ đang mơ màng màng bị thanh âm kinh hoảng lay tỉnh, vỗ về cái đầu nặng trịch, hơi híp mắt, ngồi bật dậy, “Em lại làm sao thế hả?”

Cô gắt gao nắm chặt cổ áo, mắt phun ra lửa giận, “Đồ bại hoại, anh không cần tôi đồng ý dựa vào cái gì thay quần áo cho tôi, chẳng lẽ không có người khác giúp tôi thay một chút sao? Anh cố ý đúng không? Thì ra anh cũng....”

Chương 92: Tay chân luống cuống

Hắn đột nhiên mở mắt, miệng hơi cười, “Tôi nói giỡn mà em cũng tin, quần áo là tôi bảo nữ giúp việc giúp em thay. Dáng người của em khô quắt thế kia, tôi không có hứng thú nhìn xem.”

Biết lần này hắn lại trêu chọc chính mình, cô không tức giận, buông mi mắt, chui vào chăn hít sâu một hơi. Tối hôm qua đến cuối cùng một khắc, cô nghĩ sẽ không ai tới cứu cô, âm thầm tính toán, thân thể nếu bị lão già đó đập hụt, cô sẽ lựa chọn rời khỏi thế giới đây dơ bẩn này.

Kết quả Kim Chính Vũ cứu cô, nếu không có hắn, cô có thể đã không còn trên đời này.

Nhưng mà hiện tại, cô cảm thấy chính mình sai lầm rồi, Doãn Lạc Hàn không phải muốn thế sao? Nhìn thấy cô chật vật, coi cô như hàng hóa đưa cho kẻ khác, hắn chính là muốn đánh nhau với cô, chỉ cần cô ngã xuống, hắn chắc chắn sẽ cười to, vì hắn thắng.

Không, hắn càng như vậy, chính cô càng phải kiên cường, hắn càng muốn nhìn thấy cô ngã xuống, cô lại càng không có hắn thực hiện được.

Cô muốn sống, cô muốn sống thật vui vẻ, cô muốn dùng ý trí cùng trí tuệ, còn phải cố gắng, dành được sự tôn trọng cùng đồng ý của mọi người trong xã hội, như vậy hiện tại sự nghiệp chính là lợi thế duy nhất có thể giúp cô xoay chuyển thế cục.

Cô sẽ không ôm mộng tưởng gì nữa với Doãn Lạc Hàn, nếu lần đầu tiên tin tưởng hắn, là do cô ngu xuẩn, như vậy mà cô còn tin tưởng hắn lần thứ hai, chính là ngu muội, cô sẽ không để chuyện này xảy ra nữa.

Nghĩ như vậy, toàn thân nháy mắt lại tích tụ lực lượng, lơ đãng ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt Kim Chính Vũ đang nhìn chăm chăm mình, cô hơi cảm kích nhìn lại hắn.

“Kim Chính Vũ, cảm ơn anh, có anh làm bạn thật tốt.”

Hắn nhún nhún vai, trong mắt lộ vẻ ôn nhu, “Tôi nghĩ gặp tình huống đó, phàm là đàn ông đều sẽ làm như vậy.”

Bị hắn nhìn như vậy làm cho cô có chút xấu hổ, cô quay đầu nhìn bức rèm cửa sổ màu trắng, thuận miệng hỏi: “Hiện tại mấy giờ?”

Hắn không chút để ý nâng lên đồng hồ, hướng cô bĩu bĩu môi, ý bảo cô đi qua xem, cô ngồi ở mép giường vể mặt để phòng nhìn hắn, hờ lạnh một tiếng.

Hắn cười nhẹ vài tiếng, đôi môi cong lên một đường cong duyên dáng.

Với thị lực siêu tốt, cô liếc mắt liền thấy kim đồng hồ mặt trên, ánh mắt nhất thời trừu trừu, mười một giờ bốn mươi phút, đã mười một giờ bốn mươi phút rồi!

Cô luống cuống tay chân xốc lên chấn nhảy xuống giường, loanh quanh trong căn phòng to lớn tìm quần áo của mình.

“Quần áo của tôi chạy đi đâu rồi? Buổi chiều còn phải đi cửa hàng bánh làm thêm đâu, ngày hôm qua quản lí nói qua với tôi, hôm nay tôi muốn sớm một chút đi qua rửa sạch nhà kho...”

Cô tìm quần áo xung quanh nhưng miệng cũng không chịu thua kém, cuối cùng ngay cả toilet cũng tìm khắp qua, không thu hoạch được gì, vì thế, vội vàng hỏi Kim Chính Vũ đang dùng vẻ mặt đắc ý nhìn cô.

“Kim Chính Vũ, quần áo của tôi đâu?”

“Tôi hôm qua em phun đầy người, chẳng lẽ tôi còn đem quần áo em giữ lại làm kỉ niệm? Tôi qua tôi ném vào thùng rác rồi.”

Hắn miễn cưỡng dựa vào thành giường, nhìn cô như đầu ruồi bọ đi qua đi lại trong phòng, cảm giác cực kì thú vị.

“Sao anh có thể lãng phí như vậy, anh có thể mang quần áo của tôi đi giặt lại, làm gì phải ném đi.” Cô lớn tiếng kháng nghị, chạy đến một bên mở tủ quần áo ra, “Anh có nhiều bạn gái như vậy, còn ở nơi này qua đêm, tủ quần áo chắc phải có quần áo nữ.”

“Ai, Lăng Mân Huyên, em nghe ai nói tôi nơi này có con gái qua đêm.” Phía sau vang lên giọng hắn bất mãn cùng nồng đậm mùi thuốc súng.

“Cái đấy còn phải hỏi sao? Buổi sáng ngày đó chính tai tôi nghe được.” Cô một bên trả lời, một bên tìm kiếm khắp tủ quần áo đầy hàng hiệu, kết quả ngay cả một bộ áo nữ cũng không có.

“Tìm được rồi sao?” Hắn tăng giọng. Cô bĩu môi, xoay người nhìn hắn, trên khuôn mặt tuấn tú hàm chứa nghiêm túc, “Sáng nào em nghe thấy tôi trên giường có con gái?”

“Chính là buổi sáng mấy ngày trước, tôi gọi điện thoại cho anh, sau đó....” Cô đan hai tay vào nhau, không nói thêm gì nữa, cô rõ ràng nghe thấy giọng nữ, không có khả năng nghe lầm.

Tính tình tiểu tử này thật là kì quái, có lúc như đàn bà con gái giấu giếm điểm điểm năm sinh tháng đẻ, lại rất hay để ý, hắn thật sự là đầu thai sai lầm rồi, đời này hắn nên là con gái mới đúng.

“Sáng ngày đó?” Hắn híp mắt lại cẩn thận hồi tưởng, trong mắt lộ vẻ mê hoặc, “Cô gái nào nhỉ, sao chính tôi cũng không biết?”

“Tốt lắm, anh không cần phải giải thích với tôi, có thể là tôi nhớ lầm đi.”

Cô xảo diệu cho hắn một đường lui, tiểu tử này rõ ràng giả bộ hồ đồ, nhưng nể mặt hắn cứu cô, cô liền để lại cho hắn chút mặt mũi cũng tốt.

Khấu khấu khấu... Tiếng gỗ cửa đánh gãy bọn họ, là giọng của một nữ giúp việc, “Thiếu gia, quần áo cậu đặt đã đưa đến.”

Cô không tiếng động nhìn hắn một cái, không dám tiến đến mở cửa, hắn xuống giường, mở cửa ra, cô vội vàng lắc mình trốn vào phòng vệ sinh.

Qua một phút đồng hồ, trong phòng an tĩnh lại, cô thế mới dám đi ra, nhìn thấy trong tay hắn có một bộ váy chiffon liền áo, “Bộ quần áo kia do tôi ném đi, cái này coi như là bồi thường em, em mặc vào thử xem có hợp hay không?”

“Cảm ơn.” Cô cẩn thận tiếp nhận, chạy vào toilet thay vào, lúc đi ra ngoài, hắn đã mặc một bộ âu phục ở nhà, đứng trước gương sửa sang lại mái tóc màu nâu hạt dẻ.

Quá bận rộn làm thêm, mặc váy có chút không tiện lợi, đã lâu không mặc, cô chậm rãi đứng trước gương lớn, Kim Chính Vũ đang soi gương thấy cô nhịn không được huýt sáo, quay đầu đánh giá cô.

“Bộ váy này rất hợp với em.”

Cô nhìn bộ váy vừa vặn trên người, nghĩ thầm làm sao mà hắn biết kích cỡ của cô nhỉ.

“Nơi đó có một đồ dùng sạch sẽ để rửa mặt.” Hắn chỉ vào chiếc khay mới được đặt trên ghế, mặt trên có bàn chải đánh răng cùng khăn mặt mới tinh.

Chương 93: Không hiểu ra sao

Kim Chính Vũ đóng cửa xe giúp cô, cô ngồi ở cạnh ghế lái xe, một giai điệu quen thuộc mang âm sắc tuyệt vời phát ra, như dòng nước ấm chảy vào lỗ tai.

“if you wander off too far

My love will get you home

If you follow the wrong star

My love will get you home

If you ever find yourself

Lost and all alone

Get back on your feet and think of me...”

Vì sao hắn muốn bật bài hát này, là ngày đó hắn nhìn lén di động của cô, thấy được nhạc chuông mà thích nó sao? Tâm mắt Mân Huyên theo bóng dáng hắn vòng qua thân xe, sau đó nhìn hắn ngồi tiến vào.

Ngay lúc Kim Chính Vũ phát động xe, cô liếm liếm môi, nhịn không được hiếu kì, mở miệng hỏi hắn: “Kim Chính Vũ, cái kia.... Tối hôm qua sao anh biết tôi... Có nguy hiểm...”

Hắn chuyển động tay lái, lái ra khỏi gara, đường cong khuôn mặt lưu sướng mà ôn hòa, chiếc kính mát che mắt đôi mắt trong suốt, mái tóc màu nâu hạt dẻ bị gió thổi bay che kín nửa khuôn mặt, thế nên không thể bắt giữ vẻ mặt hắn.

Hắn không nói một lời, tựa hồ lắng nghe bài “My love will get you home”, hoặc là đang đắm chìm trong chính suy nghĩ của mình.

Cô đẩy đẩy khuỷu tay hắn, nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Kim Chính Vũ, anh đang nghe tôi nói chuyện sao?”

“A? À... Ủ...” Hắn kinh ngạc khẽ đáp một tiếng, hiển nhiên vừa mới không nghe.

“Tôi nói tối hôm qua vì sao anh biết tôi có nguy hiểm, lại vừa vặn xuất hiện ở đó.”

Cô nhìn chăm chú phía trước, không hiểu sao cảm thấy, nhắc tới trận ác mộng tối qua, tâm can của cô vẫn còn sợ hãi kinh hoàng, sau lưng như có trận gió lạnh buốt xương thổi qua.

“A, em nói chuyện kia à.” Giọng nói hắn nghe lên có điểm khác thường, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện điểm này, ho khan vài tiếng, tiếp theo nhẹ nhàng nói: “Tôi qua tôi nhảy múa ở sàn nhảy, hình như nhìn

thấy thân ảnh của em xuất hiện ở Club, cho nên tôi đi hỏi phục vụ, kết quả đổi phuơng ấp úng, tôi liền phát giác không thích hợp, ép hỏi mãi, đổi phuơng mới nói cho tôi biết em ở phòng VIP số 6, sau đó tôi liền chạy vọt vào....”

Nói tới đây, trong xe trở nên lặng im, cô nghịch ngịch ngón tay, nam kham đem mặt mình vùi vào trước ngực, cô nghĩ hắn sẽ truy vấn cô một loạt vấn đề, không biết qua bao lâu, hắn vẫn mỉm cười như trước, hoàn toàn không có ý định gợi chuyện với cô, hắn vẫn trầm mặc, lặng lẽ lái xe.

Đến tận cùng thì hắn đã biết bao nhiêu chuyện về cô? Vì sao bạn bảo vệ sau khi nhìn rõ mặt hắn, hoàn toàn thay đổi thái độ, nhưng lại gọi thẳng hắn “Biểu thiếu gia?” Hắn rốt cuộc có quan hệ gì với Doãn Lạc Hàn?

Đợi cho cô cảm thấy chính mình rốt cuộc chịu hết nỗi phải phỏng đoán lung tung, nghe thấy tiếng nói mềm nhẹ của hắn: “Đến.”

Xe thể thao an ủn đỗ vào bên đường cái cạnh cửa hàng bánh ngọt, lúc này cô sớm đã bị nghi vấn trong lòng làm phiền não không thôi, cô nóng lòng muốn hỏi ra miệng, kết quả cuối cùng cô nói ra cũng là một vấn đề khác.

“Kim Chính Vũ, vì sao anh không hỏi tôi vì sao tôi qua tôi lại xuất hiện ở câu lạc bộ xa hoa kia? Chẳng lẽ anh tuyệt không tò mò, vì sao tôi lại bị người kia...”

“Rất đơn giản, lúc em muốn nói em tự nhiên sẽ nói, nếu em không muốn nói, tôi lại càng hoan nghênh, bởi vì tôi cảm thấy hiện tại chuyện em cần làm đầu tiên chính là đem chuyện không vui tôi qua quên sạch sẽ không còn một mảnh, em vẫn là một Lăng Mân Huyên độc lập kiên cường, em sẽ không bị một chuyện nhỏ như vậy quấy nhiễu. Sự tình trôi qua không cần để ý, được không?”

Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô, ánh mặt trời sáng rực rỡ phản xạ trên kính hắn, cô hình như vẫn có thể xuyên thấu qua lớp kính nhìn thấy một đôi mắt đầy ắp nhu tình.

A, sao có thể tưởng tượng như vậy, cô nhất định là điên rồi, hắn là cây củ cải siêp cấp đào hoa kết giao tới chín mươi mấy bạn gái, tuy rằng hắn giúp cô không ít nhưng mà cô ghét nhất loại playboy cứ nghĩ có tiền là có thể tùy tiện chơi bời.

“Tôi đi trước làm công.” Cô đẩy ra cửa xe, một chân đã bước ra ngoài xe, cổ tay lại bị hắn túm chặt.

“Còn có ba.” Hắn nghiêng người tiến lên, lẩm bẩm bên tai cô, “Đến lúc đó mời em làm ... của anh”

Một chiếc xe tải âm ĩ vọt qua đường, át mất lời hắn nói, cô vẻ mặt mờ mịt, không biết rõ cuộc hắn đang nói cái gì, cái gì mà còn có ba? Ba cái gì?

Hắn nghiêng đầu nhìn chiếc xe tải phá hư chuyện tốt của mình, phun ra một tiếng thở dài, như là mất đi dũng khí, hạ mắt nhìn tay lái.

“Kim Chính Vũ, anh vừa mới nói cái gì thế, ba cái gì?” Cô không hiểu ra sao, nghiêng đầu nhìn hắn.

“Không có việc gì, em nhanh đi làm đi, cẩn thận không muộn.” Hắn nhìn chăm chăm một nơi nào đó, thanh âm nghe vào lỗ tai mất thăng bằng, lộ ra một chút lãnh đạm.

Cô hoàn toàn không đoán được ý hắn, tiểu tử này lại đang làm cái quỷ gì, nói một đống thứ khó hiểu hiểu, hiện tại còn tự dung thay đổi sắc mặt, tính tình thiếu gia lại bắt đầu tái phát.

“Ủ, tôi đi làm công đây.” Cô xuống xe, đóng cửa xe, đi được vài bước lại quay đầu lại, thấy hắn vẫn cứ cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Tóm lại, Kim Chính Vũ, chuyện tối hôm qua thật sự cảm ơn anh, hiện tại anh ở nơi này trong tôi.”

Cô cười khanh khách, chỉ chỉ trái tim mình, ý tứ chính là cô đã coi hắn thành bạn tốt của cô, được hưởng địa vị quan trọng ngang hàng Chỉ Dao.

Khi cô xoay người đi vào cửa hàng, hoàn toàn không nhìn thấy thân ảnh ủ rũ ngồi trong xe thể thao đột nhiên sức sống bắn ra bốn phía, mắt sáng tươi cười một lần nữa trở lại khuôn mặt tuấn tú đẹp trai.

Mân Mân, xin đợi anh, anh sẽ tuân thủ lời hứa, còn có ba người nữa là có thể đạt được mục tiêu, đến lúc đó anh sẽ thăng thắn hết thảy với em, dù em không nhớ anh cũng không sao, chỉ cần trong lòng em có anh.

Hắn mấp máy môi, thì thào nói nhỏ với thân ảnh cao gầy xa xa mấy câu như lời thề.

Chương 94

Chạy vào cửa hàng nhưng không nhìn thấy thân ảnh quản lí, Tiểu Mẫn bàn thu ngân nói với cô quản lí đi ra ngoài ăn cơm, còn chưa trở lại cửa hàng, cô thở ra một hơi nhẹ nhõm, chậm rãi đi vào phòng thay đồ thay quần áo lao động.

Đem ba lô bỏ vào tủ đồ, cô nhớ tới những gì viết trong phong thư kia, ngày mai chính là ngày thi viết, âm thầm hạ quyết tâm, cô phải dùng tinh thần thoải mái cùng thành tích vĩ đại thông qua thi viết cùng phòng vẫn.

Vừa khóa tủ đồ, di động vang, tiếng chuông này trước mắt chỉ dùng cho Chỉ Dao cùng Kim Chính Vũ gọi tới, khẳng định là một trong hai người. Cô lục túi quần trống không, thế này mới chú ý tới di động còn đặt trong ba lô, lại một lần nữa mở tủ, nhanh nhanh tiếp nghe.

Cô còn chưa mở miệng, đã nghe thấy tiếng Chỉ Dao vui vẻ, “Mân Mân, party chúc mừng mình cùng Lạc ca ca đính hôn định vào ngày kia, ngay tại khách sạn Thịnh Trạch của Đường Thịnh, buổi tối bảy rưỡi, đến lúc đó cậu nhất định phải tới nha.”

Cô kinh ngạc một hồi, biết chính mình không đi Chỉ Dao chắc chắn sẽ tức giận, đơn giản đồng ý, đến lúc đó lộ cái mặt mệt lát ở party, rồi sau đó rời đi.

Điện thoại đã ngắt, cô vẫn nhìn chăm chăm di động lăng lăng xuất thần, không hề phòng bị khi di động bất ngờ lại vang lên một lần nữa, tiếng chuông kia thuộc về Doãn Lạc Hàn, cô hoảng hốt trong lòng, theo bản năng lấy tay ấn ngắt.

Tiếp theo, cô cảm thấy hối hận, kẻ sai là hắn, mà không phải cô, cô không cần thiết phải cảm thấy khó có thể đối mặt hắn, nói vậy hắn đã biết chuyện tối hôm qua Kim Chính Vũ cứu cô, hắn gọi đến là để khởi

binh vân tội đi.

Sự tình không phát sinh như hắn dự đoán, hắn nhất định thực phẫn nộ đi, cô lạnh lùng cong lên khoe môi, di động để vào túi, khóa ngăn tủ, cầm khăn lau cùng cây lau đi ra phòng thay đồ.

Từ tối qua trở đi, Lăng Mân Huyên của quá khứ đã không tồn tại, hiện tại cô cùng hắn đã ngăn cách nhau một lớp băng ngàn thước, sau này mặc kệ hắn dùng thái độ gì đối đãi với cô, chỉ cần cô không thèm để ý, hắn mơ tưởng có thể ảnh hưởng đến cô nửa phần.

Thân thể đã thuộc về hắn, nhưng lòng của cô hoàn toàn thuộc về cô, cô còn chuyện quan trọng hơn phải làm, cô phải nuôi sống chính mình, trong sự nghiệp đạt đến người khác tán thành võ tay, sau khi tốt nghiệp cô quyết không vì thân phận tình nhân mà phụ thuộc vào hắn, hiện tại sẽ không, tương lai lại càng không.

*

Đi ra cửa hàng bánh ngọt, đi dạo lung tung trên đường, nhìn bộ váy công sở trên người ma nơ canh trong tủ kính, cô nhìn nhìn chính mình, bộ váy Kim Chính Vũ đưa cô tuy rằng rất đẹp, nhưng cũng không thích hợp ngày mai đi toàn soạn.

Tình huống theo cô hiểu biết là, tạp chí kia sau khi thi viết một giờ sẽ công bố kết quả, sau đó những người được mời sẽ trực tiếp tham gia phỏng vấn, cho nên trang phục ngày mai rất quan trọng.

Lấy thẻ tín dụng khỏi ví, nhìn cửa hàng quần áo sa hoa, cô cắn răng một cái, đẩy cánh cửa thủy tinh đi vào.

“Xin chào tiểu thư.” Một người bán hàng tươi cười đầy mặt đón cô, “Cô cần phục vụ gì sao?”

“Tôi muốn một bộ váy mặc đi phỏng vấn.”

Người bán hàng đánh giá Lăng Mân Huyên từ trên xuống dưới, lại là một nụ cười tiêu chuẩn, “Vâng, cô chờ, tôi đi lấy một số bộ hợp với cô.”

Mân Huyên chuyển động nhìn cửa hàng trang hoàng sa hoa, rất ít người bên trong, có vài cô gái đang chọn quần áo công sở, bộ dáng thoát nhìn rất giỏi giang.

Ánh mắt của cô nhanh chóng nhìn thấy một thân ảnh có chút quen mắt, cụ thể là ai, cô lại nghĩ không ra. Lúc này, người bán hàng kia cầm hai bộ quần áo chỉnh tề đưa cho cô.

“Tiểu thư, đây là quần áo mới nhập hôm qua, tổng cộng có hai bộ, một là màu đen, một là màu trắng ngà, không biết cô thích bộ nào?”

“Tôi thích...”

Tâm mắt Mân Huyên xem xét hai bộ quần áo, cô còn chưa quyết định chọn bộ nào, lại có một giọng nói giành trước: “Tiểu thư, có thể cho tôi xem bộ màu đen kia không?”

Cô theo tiếng nói quay đầu lại, mái tóc mềm mại như thác nước buông xuống vai, khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào, da thịt trắng non mịn, bên môi là nụ cười ngọt ngào. Khuôn mặt này vừa quen thuộc vừa xa lạ, nhất thời cô không thể phân biệt rõ bản thân có phải gặp qua đối phuơng hay không.

Ai ngờ cô gái kia sau khi thấy rõ mặt Mân Huyên, trong mắt phát ra một chút thần thái: “Cô là tiểu thư Lăng Mân Huyên, còn nhớ rõ tôi sao?”

“Cô là...” Cô thật sự không nhớ ra đối phuơng là ai, trong trí nhớ của cô chưa bao giờ gặp qua khuôn mặt này.

Cô gái kia mỉm cười nói: “Cô không hề nhận ra cũng thực bình thường, tôi là thư kí tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, tôi là Ôn Nhược Nhàn...”

“Cô, cô là Ôn thư kí?” Mân Huyên không dám tin, khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, cô gái mặc một mảnh áo phông màu hồng cùng quần bò dĩ nhiên là người đeo kính đen, nói chuyện cẩn thận tỉ mỉ Ôn thư kí kia.

Ôn Nhược Nhàn nghịch ngợm thè lưỡi, “Kỳ thật cô gặp qua là khi tôi làm việc, bởi vì trước tôi, tổng tài đổi qua vô số thư kí, mỗi một người đều không đến một ngày đã bị tổng tài đuổi đi, lý do là những cô gái kia đều không có ngoại lệ nghĩ muốn chạm vào mỏ vàng, chuyện chính không làm, mỗi ngày cho rằng chính mình, sau đó cố ý đi tới đi lui trước mặt tổng tài, làm chút... À... chuyện khác người.”

Mân Huyên nghe đến đó, nháy mắt mở to hai mắt, trên mặt hiện lên vài phần xem thường, lấy ánh mắt của tên kia chọn bí thư khẳng định là xinh đẹp động lòng người, nói vậy có con gái chủ động dâng lên miệng, hắn khẳng định là tới giả không cự đi.

Nhìn hoài nghi trong mắt Mân Huyên, Ôm Nhược Nhàn vừa cười cười, “Tôi đi theo tổng tài nhiều năm như vậy, tuy rằng tổng tài đào hoa, nhưng ngài ấy kiên trì duy trì quy tắc số một, tuyệt không phát sinh tình cảm văn phòng lưu luyến, cho nên tất cả những thư kí có ý xấu đều bị tổng tài đuổi ra tập đoàn Đường Thịnh...”

“Ách, ngượng ngùng quấy rầy hai người một chút, bộ quần áo này hai người có muốn thử không?” Người bán hàng hai tay hai bộ quần áo bị bỏ quên một bên rốt cục không nhịn được phải lên tiếng ngắt lời hai người.

Mân Huyên cùng Ôm Nhược Nhàn nhìn nhau cười, nói chuyện lâu như vậy, cả hai đều có cảm giác cảm thông với nhau, chỉ hận gặp nhau quá muộn.

Chương 95: Biến thành rối gỗ

“Đưa cô bộ màu đen này, tôi muốn bộ khác.” Mân Huyên một tay cầm bộ quần áo công sở màu trắng ngà, tay kia đưa cho Ôn Nhược Nhàn bộ màu đen, hai người đồng thời đi vào phòng thử đồ.

Một lát sau, hai người đi ra, đứng trước gương to, dáng người cao gầy, bộ quần áo mềm mại vòng quanh thắt lưng mảnh khảnh, lộ ra hai chân thon dài thẳng tắp.

Hai bộ quần áo dường như được tạo ra để dành riêng cho hai người, lại là không hẹn mà cùng nhìn nhau mỉm cười, rồi cùng nói với người bán hàng đứng bên cạnh, “Tiểu thư, tôi mua bộ này, phiền toái cô giúp tôi gói vào.”

Một lúc lâu sau, hai người đi ra khỏi cửa hàng, Mân Huyên cùng Ôn Nhược Nhàn phất tay tạm biệt, Ôn Nhược Nhàn đề nghị cùng ăn bữa tối, nhưng bị cô dịu dàng cự tuyệt.

Cô không biết Ôn Nhược Nhàn biết bao nhiêu phần trăm chuyện cô cùng Doãn Lạc Hàn, ngồi cùng nhau ăn cơm khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Mang theo túi mua sắm đi về biệt thự, đến gần cổng lớn mới ngẩng đầu, nhớ ra không mang theo chìa khóa, không khỏi đùa cợt cười cười, nếu tối hôm qua cô không quên mang theo chìa khóa, sau đó không đi câu lạc bộ, hắn vẫn sẽ tìm một cơ hội khác đối phó chính mình, chẳng qua là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Lấy tay đẩy cửa hông bên cạnh, thế nhưng mở ra một khe nhỏ, cô thử đẩy tiếp, cửa hông chậm rãi bị đẩy ra.

Cô nhẹ nhàng đi vào, cô biết hắn ở nhà, vì ga ra bình thường vốn trống trơn hôm nay lại có một chiếc xe thể thao màu bạc.

Bước chân cô khôngc hút chầm chờ, thăng tắp đi thăng vào biệt thự, xuyên qua cửa sổ to lớn sát đất, cô nhìn thấy một thân ảnh cao lớn ngồi trên sô pha trong phòng khách, trên đầu gối là chiếc laptop màu bạc như thường lệ.

Cô cúi đầu đẩy cửa mà vào, đôi giày, bộ pháp vững vàng đi vào, cúi đầu thiểu chút nữa sẽ đụng vào bức tường thịt, cô nháy mắt dừng bước bộ, vòng qua hắn đi sang bên cạnh.

Hắn lại một lần nữa di động thân mình che trước mặt cô, tầm mắt của cô từ hai chân thăng tắp của hắn, đến thân hình cao lớn thon dài, rồi hướng dần lên cao, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng của hắn.

Hai tròng mắt thâm thúy tối đen lóe ra ánh nhìn phức tạp khó dò, đôi môi mỏng bên dưới chiếc mũi cao thăng như bức tượng điêu khắc Hy Lạp, xuyên thấu qua một chút lạnh ý tà tú.

Cô đột nhiên thật muốn cười to, một người hỉ nộ vô thường, làm người ta không thể nắm bắt như Doãn Lạc Hàn, cô sao lại có thể tin tưởng đầy cõi lòng hắn sẽ đối xử tử tế với cô như lời hắn nói, chung sống một năm hòa bình với cô, nói dối thật ra rất dễ dàng bị nhìn thấu, nhưng là chờ tới bây giờ cô mới phát hiện ra tất cả.

Rốt cuộc là cô quá mức ngu xuẩn, hay là hắn quá mức gian trá狡猾, cô không phải là đối thủ của hắn, trước đây không phải, hiện tại không phải, tương lai cũng vĩnh viễn không phải.

Như vậy chỉ còn lại né tránh cùng coi thường...

Cô nửa nâng nửa hạ mi mắt, lại đi lên lên mấy bước, nhanh chóng bước qua bên cạnh hắn, mà hắn lại bắt lấy cánh tay của cô, khí lực to lớn làm cảm giác đau đớn từ xương trào dâng.

Cô hơi hoi cau mũi, yên lặng thừa nhận.

“Cô không có gì nói với tôi sao” Hắn nhìn chăm chú không chớp mắt vào cô, ngọn đèn chiếu rọi sau lưng hắn, viền sáng màu vàng buộc quanh hắn tỏa ra hơi thở lạnh thấu xương.

Cô hơi lắc đầu, từ giờ trở đi, cô sẽ không phản kháng, sẽ không bác bỏ, sẽ làm một người phụ nữ không có cảm xúc gì trước mặt hắn, đồng thời cô sẽ đem toàn bộ cảm xúc của chính mình hút ra khỏi thân thể, tối hôm qua sờ dĩ hắn làm thế, mục đích cuối cùng chính là muốn cô như vậy, một con rối chỉ hiểu coi hắn làm trung tâm.

Hắn nheo lại đôi mắt u ám, tay phải nâng cằm cô lên, ý đồ muốn kiểm tìm chút gì đó trên khuôn mặt quá mức bình tĩnh. Cô tuy rằng đứng ở trước mặt hắn, lại xa xôi giống như hoàn toàn không có sinh mệnh.

Loại cảm giác không thể nắm bắt trong tay này làm hắn không khỏi thầm rủa một tiếng, cô cùng Chính Vũ là quen biết như thế nào? Tối hôm qua cô bị Chính Vũ mang khỏi câu lạc bộ, một đêm không về, bọn họ làm cái gì? Tốc độ đổi người “yêu” của Chính Vũ cũng tầm tầm hắn, hắn không có khả năng chỉ có quan hệ đơn thuần với cô.

Chết tiệt, loại nghi vấn này tích lại thành một đoàn dây thừng, lồng ngực từng đợt khó chịu, đau đớn gì đó.

Hắn khẽ mở bạc môi, tiếng nói kèm theo hương vị nghiến răng nghiến lợi: “Em thật sự không có chuyện gì nói với tôi sao Muốn tôi nhắc nhở em một câu hay không, em cùng Kim Chính Vũ...”

“Chúng tôi chính là quan hệ bạn bè bình thường.” Cô nhẹ giọng giải thích, “Nhà anh ta có tiền như vậy, sao có khả năng coi trọng tôi.”

“Như vậy tối hôm qua hai người làm cái gì?” Hắn khoanh tay trước ngực, đôi mắt thâm thúy xẹt qua chút lạnh lẽo, “Không cần nói với tôi chuyện ma quỷ gì mà không có gì xảy ra.”

Cô nhắm mắt, đờ đẫn nói xong, “Tôi uống rượu, anh ta xuất phát từ lịch sự giống một người bạn bình thường chăm sóc tôi một đêm, nếu chuyện này làm anh không hài lòng, tôi giải thích. Thực xin lỗi, tôi sai lầm rồi.”

Hắn nhăn mày, giọng nói tràn đầy tức giận: “Em đang trách tôi tối hôm qua tôi làm vậy với em?”

“Không, không có, tôi sẽ nghe lời, anh nói cái gì tôi sẽ làm cái đó, sẽ không có chuyện như sáng sớm hôm đó lại xảy ra.” Cô hạ mi mắt, nói những lời này như đã chuẩn bị kĩ càng từ trước.

“Em...” Hắn phát hiện chính mình hiện tại không có chút biện pháp nào với cô.

Quan trọng nhất là cô thật sự nghe lời đến chết tiệt, chỉ cần phát giác lời nói của hắn có một chút hờn giận, cô liền lập tức giải thích, hắn căn bản không tìm ra cái gì.

“Tôi đi làm bữa tối.” Cô máy móc nói xong, buông ba lô xuống, vén tay áo lên đi vào phòng bếp.

“Không cần. Tôi ăn rồi.” Hắn lạnh giọng gọi giật cô lại, ngẩng đầu lên phun ra một tiếng thở dài, xoay người, mặt không chút thay đổi ra lệnh: “Hiện tại em đi tắm rủ.”

Cô không tiếng động cầm lấy ba lô đi lên lầu, bước chân của hắn cũng không hề tự chủ đi qua thân ảnh của cô, cô thủy chung cúi đầu, đờ đẫn đóng cửa phòng ngủ lại.

Chương 96: Mất đi hứng thú

Hơi nóng bốc lên cuồn cuộn trong phòng tắm, hơi nước tràn ngập, giơ tay lau đi nước ấm trên mặt, khuôn mặt lạnh lùng cương nghị xét qua một chút thẩn sắc phức tạp, để mặc dòng nước lạnh xối xả xuống tóc, dọc theo cơ ngực tinh tráng chảy xuống cơ bụng rắn chắc.

Hắn cúi đầu thấp giọng mắng, suy nghĩ lại quay về người con gái kia, cảm giác không thể diễn tả bằng lời cứ hiện hữu dưới đáy lòng.

Sau khi sự kiện tối qua xảy ra, hôm nay ở phòng khách gắp nhau, hắn rõ ràng nhìn thấy trong mắt cô vẻ tuyệt vọng như tro tàn, hắn nói cái gì, cô cũng máy móc đi làm, vốn sau khi trừng phạt cô tâm trạng của hắn hắn phải thốn khoái, mà giờ trong ngực lại có một cảm giác buồn bã mất mát mơ hồ hổn.

Không rõ ràng lầm đây là cái loại cảm giác gì, hắn đột nhiên đấm mạnh vào tường, nháy mắt bọt nước văng tung tóe khắp nơi, shit (chết tiệt), hắn càng ngày càng không thể điều khiển chính mình, đến tột cùng cô đã hạ mê hoặc gì với mình?

Tiếng đập cửa khéo léo chui vào phòng tắm trong suốt tiến vào tai, hắn tắt vòi hoa sen, tùy tay cầm lấy áo tắm màu trắng treo trên giá áo, lại cầm lấy một cái khăn lau khô nước trên đầu, mở cánh cửa phòng tắm trong suốt, bước đi ra ngoài.

Cô nguyên bản chỉ là tình phụ của hắn, cô có nghĩa vụ phải giải quyết sinh lí của hắn, hắn hung hăng nghĩ, bật mạnh cửa ra.

Đầu cúi xuống, mái tóc hơi ngắn màu rám nắng có chút hỗn độn, đuôi tóc còn nhỏ long tong nước, trên người khoác một bộ áo choàng tắm rộng thùng thình, vẫn đi chân trần như cũ, nhìn ra là cô tối thực vội vàng.

Xoay người nhìn đồng hồ treo tường, thời gian mới đúng năm phút đồng hồ, cô thật sự là đúng giờ đến chêt tiệt. tựa hồ cô còn rõ ràng hơn hắn, hắn từng yêu cầu cô phải trong vòng năm phút đồng hồ tắm táp sạch sẽ đi vào phòng hắn.

Động tác của hắn gần như thô lỗ đem cô một phen túm vào, cửa phòng phát ra một tiếng nổ.

Cô lảo đảo ngã xuống thảm, đang muốn đứng dậy, thân hình to lớn của hắn không lưu tình chút nào đè ép đi lên. Cô nhíu mi, cố nép một tầng hơi nước sắp nổi lên, may mà sau cô là một tấm thảm rất êm dày, bằng không xương cốt trên người cô tuyệt đối sẽ gãy.

Cô mới tắm rửa xong, trên người có một loại mùi thơm cơ thể thản nhiên đầy mê người, khơi mào lửa dục của hắn hừng hực thiêu đốt, bàn tay to lớn đẩy ra áo choàng tắm trên người cô, bầu ngực căng tròn không ngừng bị xoa niết, từng nụ hôn dày đặc dừng trên cổ, xương quai xanh, cuối cùng hàm trụ lấy nụ hoa mềm mại trước ngực cô.

Hắn dời đi, môi lại hướng về tòa nhũ phong còn lại, lơ đãng ngẩng đầu, nhìn thấy cô khuôn mặt cứng ngắc nằm trên thảm, ánh mắt yên tĩnh không chớp, không có một tia động tình gợi sóng.

Hắn đình trệ một chút, lại là rửa thảm một tiếng, nhát mắt mắt đi hứng thú với cô, hắn chậm rãi theo trên người cô đứng dậy, cuối cùng đứng lên, nhìn cả người cô từ trên cao, tiện đà xoay người sang chỗ khác.

“Biến... Cút đi...”

Một tiếng sét vang dậy, nổ tung bên tai cô, cô yên lặng ngồi dậy, lẩy tốc độ cực nhanh chỉnh lại áo trên người, chạy như bay ra ngoài.

Vội vàng đóng cửa lại, lập tức nghe thấy trong căn phòng kia có nụ đỗ vỡ lách cách, đôi môi hơi cong lên châm biếm, cô chậm rãi trở về phòng ngủ.

Tốt quá, thật sự là tốt, không phải sao? Trên đời không có gì châm chọc hơn chuyện này, y như cô đoán trước, tối hôm qua hắn nghĩ cô cùng Kim Chính Vũ có gì đó, nhưng mà hắn không bắt được nhược điểm nào, đêm nay hắn muốn giữ cô, dùng việc này chứng minh gì đó, nhưng là khoảnh khắc cuối cùng, Doãn Lạc Hàn lại cảm thấy cô đã bị người khác chạm qua, hắn chán ghét cô.

Nhay mắt đóng chặt cửa phòng ngủ, cô bật cười thật to. Hắn tuy rằng chán ghét cô, nhưng hắn cũng không có khả năng thả cô đi, cô còn phải ở tại biệt thự này một thời gian dài nữa, nếu cô đoán đúng, cô sẽ an toàn rất lâu nữa.

Hắn nhất định cảm thấy cô thực chán ghét đi, hắn sẽ không gặp mặt cô.

Hôm nay cô cần tự khen ngợi mình, cô làm không chê vào đâu được, chỉ cần nhìn vào ánh mắt phát điên của hắn là biết, hắn một chút biện pháp cũng không có.

~~~~~

Ánh mặt trời lùi qua cửa sổ sát đất chiếu vào gương lớn, mặc bộ quần áo công sở ngày hôm qua mới mua, cô thần thanh khí爽 soi trái soi phải, hôm nay chín giờ tạp chí có thi viết, buổi học sáng nay cô cố

ý xin nghỉ.

Hơi trang điểm một chút, đây là lẽ phép cơ bản khi đi xin việc, sau đó cầm lấy túi xách, cô đi ra phòng ngủ, nhìn không chớp mắt đi qua gian phòng kia, nửa đêm tối qua cô nghe thấy tiếng xe thể thao của hắn lái đi, cho nên cô mới có thể nhàn nhã như vậy.

Thời gian vừa mới tám giờ, hiện tại mà đi bắt xe bus kết quả chỉ có thể biến thành chính mình chật vật không chịu nổi, cô từng trải qua như vậy một lần, bởi vậy cô tính xa xỉ một lần bắt taxi đến toàn soạn.

Đến một tòa nhà mây chục tầng, tạp chí ở tầng mười một, khi cô đến nơi thi viết, thời gian vừa mới tám rưỡi, còn có nửa giờ, cô tùy tiện tìm một chỗ ngồi chờ ở ngoài.

Tối hôm qua cô đem tất cả sách vở cùng nội dung có liên quan đến thi viết ôn lại một lần, lại còn tự mình phỏng đoán một chút nội dung vô cùng có khả năng thi vào, đến bốn giờ sáng mới chịu đi ngủ.

Lấy tay đặt trên đầu, cô hơi mệt, tĩnh tinh giờ, nhắm mắt dưỡng sức.

Không biết qua bao lâu, có tiếng nói truyện ồn ào quấy rầy cô mông đẹp, cô mở to mắt, nhìn thấy ghế ngồi xung quanh vốn trống rỗng giờ đã đầy người, trên mặt mọi người đều vô cùng lo lắng, khẩn trương.

Mà thanh âm làm cô bừng tỉnh cô là đến từ hai cô gái ngồi ở một góc sáng sủa, hai người đang đỏ mặt hồng tai tranh cãi vấn đề nào đó trong sách.

Những xí nghiệp như thế này mà tổ chức thi viết sẽ rất linh hoạt, không có nhiều nội dung liên quan đến sách vở, hiện tại tranh luận căn bản không cần thiết, cô dời đi tầm mắt, đem túi xách vừa trượt xuống kéo lên đầu gối.

Bên cạnh ngồi một người đàn ông mặc tây trang, chăm chú nhìn tư liệu trong tay. Người ta cũng là đến phỏng vấn đi.

“Tiểu thư, cô không mang tư liệu?” Người bên cạnh hình như phát hiện cô đang nhìn chăm chú, ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cười, Mân Huyền phát hiện đối phương có một hàm răng rất trắng.

Chương 97: Xuất hồn ý liêu (*)

(*) Thành ngữ Trung Quốc, nghĩa là “một cách bất ngờ”.

“Vâng, đúng vậy, tôi không mang, xin hỏi lần này người nhận thư mời còn phải mang vật gì sao?” Cô chớp chớp đôi mắt khó hiểu, phong thư kia hình như không nói đến điểm này.

“Đương nhiên không phải, chỉ là cảm thấy kì quái, cô hình như đã định liệu trước.” Nam nhân nghiêng đầu đoán, nụ cười trên mặt tràn ngập hứng thú.

“Thật ra cũng không có đâu.” Mân Huyên khoát khoát tay, “Tôi chỉ cảm thấy chuyện như nước đến chân mới nhảy cắn bản không cần thiết, chỉ cần bình thường chú ý tích lũy, đem kiến thức giáo viên truyền đạt hóa giải thành những điều mình có thể lý giải, thi viết hẳn là không có khó khăn quá lớn.”

Nam nhân khép lại tập tài liệu trên tay, hình như rất hứng thú bắt chuyện với cô: “Thoạt nhìn cô là sinh viên mới tốt nghiệp, nhưng mà nghe giọng điệu của cô thì thấy cô rất trải đời.”

“Không nói gạt anh, tôi đã bắt đầu đi làm thêm từ cấp hai, khả năng hiểu biết cuộc sống cũng hơn bạn cùng lứa một chút.”

Đây là người xa lạ đầu tiên mà cô không chút nào giấu diếm quá khứ của mình, không biết là vì sao, có lẽ tại nụ cười trên mặt đối phương thoạt nhìn thực thoải mái.

“Ồ, đây đúng là tài phú hiếm có trong đời.” Nam nhân đồng ý gật gật đầu, vẻ tươi cười sạch sẽ.

Cô kinh ngạc nhìn kĩ hắn, nam nhân này tuy nói là đang nói chuyện phiếm với cô nhưng luôn có cảm giác áp bách gắt gao, hơn nữa áu phục trên người cùng đồng hồ đeo tay của hắn, vừa thấy chính là giá trị xa xỉ.

Hắn tuyệt không giống người đến dự thi, cô đang chuẩn bị hỏi, hắn đã đứng lên, lễ phép hướng cô gật gật đầu: “Chúc cô may mắn, hy vọng có thể nhìn thấy cô ở vòng phỏng vấn.”

Cô còn chưa kịp hiểu ý tứ trong lời hắn nói, đã nghe tiếng già cao gót truyền đến, mang theo một chút uy nghiêm sắc bén, mọi người đều quay mặt ra, nhìn thấy một cô gái nghiêm túc mặc một bộ đồ công sở vẻ người lớn, ánh mắt sau cặp kính như đao nhọn đảo qua từng người đến dự thi, sau đó tầm mắt rơi xuống thân ảnh đang đứng cạnh Mân Huyên.

Cô gái kia một bên khoa trương che miệng, một bên kêu sợ hãi: “Tổng...”

Nam nhân giơ tay ý bảo đổi phương châm có lén tiếng, sau đó thong thả bước từng bước qua, thấp giọng nói với cô kia gì đó, đổi phương liên tục gật đầu, cũng cung kính nhìn theo đối phương đi xa.

“Các vị, tự giới thiệu một chút, tôi là quản lí phòng nhân sự, tôi họ Phan, gọi Phan Nhạn Ngọc, sau này mọi người có thể gọi tôi là Miss Phan, Hiện tại mọi người đem di động của mình để sang chế độ im lặng hoặc tắt máy, dựa theo số thứ tự chúng tôi phân phát cho mọi người, lần lượt tiến vào phòng họp thi viết.”

Phan Nhạn Ngọc nói chuyện sạch sẽ lưu loát, theo sau cô là một cô gái bắt đầu phát giấy theo thứ tự, mặt trên giấy là số thứ tự, người lấy số xong trước sau đi vào phòng họp.

Thời gian thi viết tổng cộng có bốn mươi phút, Mân Huyện chỉ mất chưa đến hai mươi phút đã viết xong rồi, là người đầu tiên đi ra phòng họp.

Hôm nay ít nhất cũng phải có bốn năm mươi người đến đây, không biết mình có thể đỗ thi viết hay không, cô đứng ở hành lang nhìn ngắm tập áp phích dán trên tường, di động trong túi rung rung vài lần, trong lòng căng thẳng, may mà vừa mới thi viết nó không vang, mặc kệ vừa rồi có thể hay không tiến vào vòng phỏng vấn, đều phải chuyển sang im lặng.

Trên mặt di động đề là Orange, cô bĩu môi, là trò đùa dai của tiểu tử kia. Lần sau nhất định phải đem tên hắn đổi thành Bại hoại linh tinh.

“Kim Chính Vũ, chuyện gì?”

“Hôm nay em thi viết thế nào?” Đầu dây bên kia là thanh âm thoả mái tự tại của hắn.

“Sao anh biết hôm nay tôi thi viết?” Cô ngạc nhiên, chắc là hôm qua tiểu tử này lục lọi ba lô của cô.

“Phong thư thông báo rời khỏi ba lô của em, tôi vô ý nhìn thấy.”

Hừ, quả nhiên là như thế, cô bất mãn: “Nếu không có việc gì tôi cúp đây.”

“Mân Mân, em sẽ một đường đầu xuôi đuôi lọt, vào được vòng cuối cùng.” Kim Chính Vũ tin tưởng đầy cõi lòng.

“Sao anh biết? Tôi mới ra, kết quả thi viết còn chưa công bố mà.” Cô hoàn toàn không tin hắn giải thích, ánh mắt nhìn chằm chằm áp phích tuyên truyền bỗng lóe lên: “Nói! Anh tin tưởng chắc chắn như vậy có phải vì dùng quan hệ sau lưng không?”

“Sao có khả năng?” Kim Chính Vũ kêu to, “Tôi hiểu tính em, nếu như bị em biết, em còn không ăn sống nuốt tươi tôi. Tôi là căn cứ vốn hiểu biết của tôi về em, tin tưởng đầy cõi lòng mà thôi. Em sẽ thành công! Cố lên!”

Đôi môi non mịn không thể không nở nụ cười, tiểu tử này tuy mới ở chung với cô không lâu, nhưng mức độ hiểu biết của hắn về cô không thể dùng từ thâm sâu bình thường.

Cứ việc nghĩ như vậy, cô vẫn làm bộ nghiêm túc nói, “Không phải như vậy tốt nhất, tôi không nói nữa, nếu phỏng vấn thành công, tôi sẽ gọi điện nói cho anh đầu tiên.”

Lúc này, cửa phòng họp mở ra, mọi người lục tục đi ra. Cô ném di động vào túi, ngẩng đầu, ít nhiều nhận đến những ánh mắt ghen tỵ.

Cô sờ sờ mũi, im lặng ngồi chỗ cũ cùng mọi người chờ đợi kết quả thi viết.

Không đến một giờ sau, cô không ngừng ngủ gà ngủật, đợi đến lúc đột nhiên bừng tỉnh, đôi mắt buồn ngủ trông thấy mấy hành động buồn cười, có người liều mạng lau mồ hôi trên trán, miệng vẫn lẩm bẩm. Còn có mấy cô gái liều mạng kéo váy trên người, hận không thể lấy tay là phẳng chỗ nhăn nhúm trên đó.

Lại là tiếng giày cao gót không nhanh không chậm, mọi người nín thở, nhìn chăm chăm đôi môi đỏ như sáp chảy máu của Phan Nhạn Ngọc. “Thi viết tổng cộng lấy bảy người, những ai được nhắc đến tên xin mời ở lại, còn lại có thể lập tức rời đi.”

Lời Phan Nhạn Ngọc làm mọi người trở nên khẩn trương, nôn nóng, Mân Huyên cũng vankind tai cẩn thận nghe, kết quả Phan Nhạn Ngọc đọc liên tiếp sáu cái tên, nhìn khuôn mặt những người đó tươi cười vui vẻ, cô thở dài, xem ra chính mình còn không có xuất.

Bất ngờ, sáu cái tên thoái qua bên tai, Phan Nhạn Ngọc tạm dừng vài giây: “Lần này có người đạt điểm cao nhất thông qua thi viết, tiểu thư Lăng Mân Huyên, chúc mừng cô.”

Cái gì? Cô đỗ rồi. Đây thật sự là bất ngờ xen lẫn vui sướng làm người ta lo lắng đề phòng, bốn phía bắn đến những ánh mắt khác nhau. Cô bình tĩnh tự nhiên, gật gật đầu với Phan Nhạn Ngọc, “Cám ơn cô, miss Phan.”

Chương 98: Kì quái

Theo sau tiếng giày cao gót, Mân Huyên cùng sáu người khác đồng loạt tiến vào thang máy, đến tầng thứ hai mươi hai, rẽ sang một góc, đi tới một phòng họp lớn hơn.

Nghĩ đến bên trong là một loạt giám khảo nghiêm khắc đang chuẩn bị phỏng vấn, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ khẩn trương, nôn nóng.

“Mọi người ngồi chỗ này một lát, gọi đến tên thì có thể đi vào.” Phan Nhạn Ngọc quay đầu nói với bọn họ một tiếng, nhấc chân đi vào, cô là quản lí phòng nhân sự, đương nhiên nằm trong đội ngũ phỏng vấn.

Một giọng nói thanh thúy bắt đầu đọc số, Mân Huyên nhìn thoáng qua trang giấy trong tay, số 49, cô có một dự cảm, chính mình có lẽ xếp cuối cùng.

Quả nhiên, nửa giờ sau, cô ngẩng đầu nhìn một cô gái nãy giờ miệng không ngừng lải nhải, chỉ còn hai người. Bốn người đi vào phỏng vấn phía trước, đều mang theo khuôn mặt tái nhợt đi ra, có thể đoán được các giám khảo đưa ra vấn đề khó khăn thế nào.

“Số 49.”

Gọi đến mình rồi, cô hít một hơi thật sâu, âm thầm tự cổ vũ chính mình cõi lên.

“Cố lên, cô sẽ thành công.”

Phía sau là một thanh âm nho nhỏ, cô xoay người, nhìn thấy cô gái kia nắm chặt tay, làm tư thế cố lên, cô dùng sức gật đầu, cất bước đi vào.

Giống hệt như trong phim, bảy tám người phỏng vấn vòng quanh, chính giữa đặt một chiếc ghế, cô thoái mái ngồi xuống, không ngờ lập tức phải đổi mặt với một vấn đề cay đắng.

“Lăng tiểu thư, chỗ này tôi có hồ sơ tư liệu của cô, mười một năm trước cha cô bị phán tội ngộ sát, xin hỏi mấy năm nay cô sống như thế nào? Thái độ những người xung quanh với cô thế nào? Cô vượt qua thế nào? Cô có cảm thấy cuộc sống của cô có vì nguyên nhân này mà thất bại không?”

Cô kinh ngạc nhìn người vừa nói, là một giám khảo đeo kính rất dày ngồi đầu tiên đặt câu hỏi. Cô biết vấn đề này hôm nay không thể không đáp.

“Đầu tiên tôi muốn nhắc lại, cha tôi phạm vào tội ngộ sát, chính như theo lời ngài nói như vậy, cách đây mười một năm đã vào tù chịu xử phạt, như vậy, chuyện này nên kết thúc, mà không nên làm liên lụy tới những người không liên can. Về phần những người xung quanh thấy tôi thế nào, tôi không thể biết đến tất cả suy nghĩ của mọi người. Tôi có thể dựa vào chính tôi, làm việc ngoài giờ, dùng chính đồng tiền mình kiếm ra để chi trả học phí cùng sinh hoạt phí của mình, bởi vậy, tôi cảm thấy tôi cũng không thấp kém hơn người khác một phân.”

Cô kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, một hơi trả lời xong vấn đề này, tất cả giáo khảo hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn bị thuyết phục bởi phần tự tin trong giọng nói của cô.

Tiếp theo một giám khảo khác mở miệng, “Lăng tiểu thư, tạp chí của chúng tôi là một tạp chí nổi danh trong nước, phần lớn mọi người trong công ty đều gặp phải áp lực do công việc quá tải, xin hỏi cô làm thế nào để một bên vượt qua một bên hoàn thành công việc trên tay cô?”

Cô tự hỏi một chút, chậm rãi nói ra đáp án của mình: “Tôi nghĩ từng ngành sản xuất đều có áp lực công việc, cá nhân tôi sẽ dùng một ít phương pháp thoải mái giải quyết áp lực, ví như làm chút vận động vào ngày nghỉ, hoặc là cùng bạn bè uống trà tâm sự.”

Cô nói xong này đó, giám khảo liền cúi đầu xoát xoát viết lên giấy. Áp lực phiêu tán trong không khí, cô gục đầu xuống, thở dài một hơi, cuối cùng cũng hiểu những người lúc trước từ nơi này đi ra mang tâm trạng thế nào.

“Lăng tiểu thư, nếu cô trở thành một thành viên trong tạp chí của chúng tôi, nếu cô phải phỏng vấn một người nổi tiếng, đối phương không thể hiện thiện chí, hơn nữa cũng không tính chấp nhận cô phỏng vấn, cô sẽ làm thế nào? Còn có...”

Lại có một vần đê có nuốt bay tới, cô vừa mới ngẩng đầu lên, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc cắt ngang: “Quản lí Tào, không cần hỏi thêm.”

“Vâng, tổng giám đốc.”

Mân Huyên không khỏi đem ánh mắt dời về phía người vừa ra tiếng, nụ cười sạch sẽ trong suốt, người này không phải là người đàn ông ngồi gần mình trước khi thi viết sao?

Vị quản lí Tào kia gọi hắn là gì.... Tổng giám đốc?

Cô nhìn chăm chăm người đàn ông kia, còn không kịp hồi hồn, một giọng nói khác liễn vang lên: “Lăng tiểu thư, cô có thể đi ra ngoài, nếu có tin tức mới, chúng tôi sẽ gọi điện thoại thông báo đến cô trong vòng ba ngày.”

Cô đứng lên, nam nhân kia lảng lặng nhìn cô, vẫn là vẻ mặt nhẹ nhàng khoan khoái tươi cười, vị tổng giám đốc này thật kì quái, sao luôn thích cười mãi vậy.

Lúc đi ra ngoài, khuôn mặt kia khiến cô sinh ra cảm giác quen thuộc, hình như đã từng in vào trí nhớ, nhưng lại biến mất rất nhanh.

Hắn đến tột cùng là ai?

Cô mang theo chút nghi hoặc ra khỏi tòa nhà, từ xa đã nhìn thấy chiếc xe thể thao sáng bóng của Kim Chính Vũ đỗ ở đó, bước chân dần chậm lại.

Trước đây cô luôn quen với việc chỉ có một mình, hiện tại tiểu tử này cả ngày không có việc gì rồi chạm mặt cô, cứ cảm thấy là lạ mang theo khó hiểu.

Thấy cô chậm rãi đi đến, Kim Chính Vũ bước nhanh đến, nghiêng đầu quan sát sắc mặt cô: “Mân Mân, từ chín giờ sáng tới giờ, lâu như vậy chắc chắn thi viết đỗ, phỏng vấn tiến hành thế nào?”

Cô nhìn chăm chắm khuôn mặt kích động của hắn, cứ cảm giác chuyện hôm nay có chút kì quái, chẳng lẽ Kim Chính Vũ quen biết người kia?

“Kim Chính Vũ, anh nói thật với tôi, ngươi có biết tổng giám đốc tạp chí này hay không?” Trên mặt hắn lộ ra vẻ chính sắc, nhẹ nhàng nắm tay, cô đang đợi đáp án của hắn.

“Uh, hôm qua tôi thấy bức thư thông báo kia, lúc ấy tôi chỉ biết tạp chí này thuộc về xí nghiệp Giản thị, tổng giám đốc em nhìn thấy hôm nay là anh trai của Chỉ Dao.” Kim Chính Vũ nói chuyện không nhanh không chậm, “Nhưng mà tôi có thể cam đoan, tôi chỉ gặp anh ấy một lần tại tiệc đính hôn của Chỉ Dao, chuyện hôm nay tôi cũng không nói chuyện điện thoại gì với anh ấy.”

Chương 99: Nhìn rõ thân phận

Cô không lên tiếng, dường như tin lời hắn, hắn đột nhiên ôm vai cô đầy thân mật, nghêng ngang bước đến xe thể thao: “Em đã thi viết, cũng là một chuyện rất đáng chúc mừng, hiện tại chúng ta đi ăn cơm ăn mừng một chút.”

Cô phản xạ có điều kiện giãy dụa khỏi cánh tay hắn, “Này, Kim Chính Vũ, ăn cơm thì ăn cơm, cũng không cần ở trên đường như vậy, bị người ta nhìn thấy không tốt.”

“Bị người nhìn đến chẳng phải rất tốt?” Hắn cúi đầu nỉ non, yên lặng nhìn chăm chú vào cô, bất ngờ bật ra một câu, “Mân Mân, còn có hai.”

“A? Cái gì hai?” Cô mờ mịt hỏi một câu.

“Chỉ cần tiếp qua hai, em phải tuân thủ lời hứa.” Hắn vẫn nói ra mấy câu cỗ quái phi thường.

Cô lại sững sốt, hôm nay hắn ăn nhầm thuốc à? Sao cô nghe mãi vẫn không hiểu.

“Đi thôi, tôi mời em đi ăn đồ Nhật Bản.” Hắn không khỏi phân trần túm cổ tay cô bước đến chỗ xe đậu, mở cửa xe giúp cô, nhìn hắn trở ra, mới ngồi vào ghế lái.

Cô nhìn sườn mặt của hắn, cảm giác hiện tại hắn chỉ bình tĩnh mặt ngoài, kì thực nội tâm cũng rất rối rắm, đến tột cùng là có chuyện gì? Còn có, sao hắn rất thích nói mấy con số với cô, lần trước là “Ba”, lần này là “Hai”, bên trong có ý nghĩa đặc biệt gì sao?

Hắn ra vẻ thầm bí nháy mắt mấy cái, lảng lặng lái xe.

Suy nghĩa của cô nhanh chóng chuyển đến người đàn ông hôm nay gặp ở tòa soạn tạp chí, nghe Kim Chính Vũ nói hắn là anh trai Chỉ Dao.

Cô là bạn của Chỉ Dao nhiều năm, Chỉ Dao cũng mời cô đi đến nhà làm khách nhiều lần, cô đều không đi, cô biết Chỉ Dao rất tốt với cô, sẽ không để ý đến việc cô là con gái kẻ giết người, nhưng mà người nhà Chỉ Dao cũng chưa chắc đã nghĩ như vậy, ý nghĩ của những người có tiền rất phức tạp, bọn họ có lẽ còn có thể nghĩ cô là loại con gái muốn lợi dụng Chỉ Dao, nên cô cũng không đi nhà Chỉ Dao.

“Mân Mân, party ngày mai, em đi không?” Kim Chính Vũ đem đỗ xe trước cửa một nhà hàng Nhật Bản, đột nhiên quay đầu hứng thú hỏi.

“Tôi đã hứa với Chỉ Dao, đương nhiên tôi sẽ đi.” Cô nghiêng đầu nhìn người đi đường ngoài cửa sổ, đúng vậy, Kim Chính Vũ lại nhắc nhớ cô, tối ngày mai cô phải đi tham dự party kỉ niệm một năm bọn họ đính hôn, thật ra cô rất không muốn đi.

Dựa theo quy tắc lúc trước, cô sẽ nâng chén tiến lên chúc mừng bọn họ, sau đó còn muốn làm bộ không quen Doãn Lạc Hàn, chỉ nghĩ như vậy, dạ dày của cô lại bắt đầu khó chịu, thân thể không tự chủ được gục xuống.

“Mân Mân, em sao vậy?” Kim Chính Vũ lo lắng không thôi, vén mảnh sợi tóc vương ở hai má cô ra sau tai, phát hiện sắc mặt cô tái nhợt, mặt nhăn nhó. “Làm sao, đau không? Có muốn đi bệnh viện không? Mau nói cho tôi biết, đau ở đâu?”

“Tôi không sao, có thể là tại hôm nay chưa ăn điểm tâm.”

Cô cố hết sức nói xong, lấy tay ôm bụng, thân thể chậm rãi dựa vào ghế dựa phía sau: “Ngồi một lúc sẽ không sao.”

“Không phải vì em ăn cơm không quy luật?” Hắn vỗ nhẹ trán cô, đôi mắt xẹt qua vẻ trách móc: “Khó trách dạ dày lại đau, về sau phải biết ăn cơm đúng giờ biết không?”

Cô nhắm mắt lại, đầu tựa vào ghế, gật đầu có lệ, yên lặng chịu đựng đau đớn dần trôi qua, đến tận cùng là dạ dày đau, hay là vì thứ gọi là đau lòng đâu?

Cô không thể biết, cũng không muốn biết.

Buổi chiều, từ cửa hàng bánh ngọt trở lại biệt thự, cô đi vào cổng lớn, sau đó lại lui ra, ma xui quỷ khiến lấy chìa khóa mở hộp thư bên cạnh cửa, quả nhiên phát hiện một phong thư bên trong.

Cô mở ra thì thấy, là một tòa soạn báo khác thông báo cô ngày mai buổi sáng chín giờ đi tham gia phỏng vấn. Thật tốt quá, cô ôm bức thư vào ngực, vui vẻ nở nụ cười. Cô ôm tâm lí thử xem thế nào, gửi lí lịch sơ lược cho mấy toàn soạn nổi tiếng, không thể tưởng tượng được đã có hai toàn soạn đáp lại.

Mặc kệ hôm nay có phỏng vấn thành công hay không, cô cũng sẽ đi tòa soạn báo này thử xem.

“If you wander off too far, my love will get you home...”

Di động đột nhiên vang lên, nhẫn mợt cái cô chợt nghe thấy giọng nói ngọt ngào của Chỉ Dao:

“Mân Mân, mình gọi đến để nhắc nhở cậu nha, bảy giờ rưỡi tối mai, cậu phải đến party của mình cùng Lạc ca ca đúng giờ đấy, không cho phép muộn, tốt nhất là đến sớm một chút, như vậy giúp mình quan sát một chút bố trí trong yến hội...”

“Ừ, mình biết rồi, Chỉ Dao. Đúng rồi, cậu có biết hôm nay mình đi toàn soạn tạp chí phỏng vấn xin việc không?” Cô nóng lòng muốn biết đáp án.

“Tạp chí? Hôm nay cậu đi tòa soạn xin việc sao? Tạp chí nào? Thi viết thế nào? Phỏng vấn có bảo chờ tin tức hay không? Có cần mình nhờ người hỏi giúp cậu một chút không?”

Nghe Chỉ Dao nói hình như căn bản không biết hôm nay cô đi xin việc ở tòa soạn báo thuộc Giản thị, cô dần dần yên lòng, cô muốn dùng chính thực lực của mình để có vị trí kia.

“Chỉ Dao, cảm ơn cậu, không cần hỗ trợ đâu, ba ngày nữa có kết quả, mình muốn kiên nhẫn chờ đợi.”

Đang nói đến đó, đột nhiên nghe thấy tiếng còi ô tô, cô đứng sau một cây cổ thụ râm mát, nghiêng người nhìn thấy một chiếc ô tô màu đen đứng trước cổng, có hai thân ảnh chậm rãi bước xuống xe, đứng trước cổng nhìn đông nhìn tây.

Cô vội vàng cúp điện thoại, đang muốn đi lên phía trước hỏi hai người tìm ai. Vừa nhìn đã thấy một thân ảnh tinh thần chấn hưng, là lão bá, người đứng phía sau là quản gia, sao bọn họ lại xuất hiện ở đây?

Trong lòng có một loại dự cảm nói cho cô, hiện tại tốt nhất không cần xuất hiện, vì thế vội vàng lùi lại sau gốc cây, nghiêng tai nghe hai người nói chuyện với nhau.

“Lão gia, ngài không cần nhìn nữa, tôi thấy cửa biệt thự đóng chặt, hơn nữa bên trong một người hầu cũng chẳng có, chắc chắn thiếu gia không ở bên trong. Sáng nay tôi gọi điện cho trợ lí Tử, cậu ta nói thời gian gần đây thiếu gia vẫn ở phòng tổng thống ở khách sạn Thịnh Trạch.”

~~~~~

Lời tác giả Cố Phán Quỳnh Y: Thật ra Lạc Hàn làm như vậy cũng hoàn toàn vì bóng ma quá khứ mang đến, sau này sẽ giải thích rõ!! Mọi người thích quyển sách này đừng quên tặng hoa nha!

Chương 100: Tin nhắn liên tiếp

“Tôi nghĩ đến nó sẽ mua căn biệt thự này, tuy nó hận tôi, nhưng nhìn thấy nơi này được sửa sang lại gọn gàng ngăn nắp, cái này chứng tỏ nó còn tràn ngập lưu luyến, vết thương đau khổ, thất vọng vẫn còn, ai, không biết vết sẹo kia bao giờ mới được chữa lành đây.”

Nghe giọng nói lão bá lộ ra đau thương, nhưng mà bác ấy nhắc tới “Lạc Hàn”, là Doãn Lạc Hàn, sao lại có thể? Lão bá quen biết Doãn Lạc Hàn, hơn nữa “thiếu gia” trong miệng quản gia chính là Doãn Lạc Hàn, nói như vậy,... Lão bá là cha Doãn Lạc Hàn rồi.

“Lão gia, thời gian sẽ hòa tan tất cả. Trước kia thiếu gia cũng không nói chuyện với ngài, hiện tại thay đổi rất nhiều, mặc kệ cậu ấy nói gì, ít nhất bây giờ cậu ấy còn có thể nói một hai câu với ngài.”

“Ai, năm đó thật sự là tôi sai lầm rất nhiều, sao có thể tin tưởng mấy lời đồn đãi, nghĩ là nó không phải con ruột của tôi cơ chứ? Tôi thật sự là hồ đồ, hồ đồ quá...”

Doãn Lạc Hàn cùng lão bá hình như có chút gì hiểu nhầm, cô nghe ra một chút manh mối, quản gia ở một bên khuyên lão bá, một lát sau, cửa xe đóng lại, sau đó chậm rãi lái đi.

Từ sau gốc cây đi ra, những gì hôm nay nghe được gây cho cô cũng đủ rung động, cũng càng khiến cho ý nghĩ của cô hỗn loạn.

Trở lại biệt thự, tự mình làm cho mình một phần bữa tối đơn giản, ăn lung tung một chút liền lên lầu.

Cô căn bản không cần lo lắng Doãn Lạc Hàn sẽ đột nhiên xuất hiện, hắn sẽ không trở về, nói đúng hơn hắn sẽ không chạm mặt cô.

Mà đây đúng là thanh tịnh khó tìm, cô sung sướng hát khe khẽ đi vào phòng ngủ, trên mặt giường đặt một chiếc hộp tinh xảo hấp dẫn ánh mắt cô.

Đó là cái gì? Cô tò mò đi qua, vài chữ tiếng anh Chanel đập vào mi mắt, đây là... Mắt cô sáng ngời, vội vàng mở hộp ra, một bộ lê phục màu tím nhạt lấp lánh nằm bên trong.

Cô cẩn thận cầm lên, trước ngực cùng phần eo được khám ngọc tinh tế, dưới ngọn đèn phát ra ánh sáng lóa mắt, cô không khỏi tán thưởng một tiếng: "Thật đẹp!"

Tính con gái khiến cô vội vàng cầm bộ lê phục dạ hội ướm trước người khoa chân múa tay, bộ váy nhỏ rất hợp với dáng người cô.

Một ý nghĩa chót lót lén trong đầu, ai đưa vậy? Người ta khẳng định là biết ngày mai cô phải tham gia party mới cố ý đưa tặng.

Kim Chính Vũ? Không đúng, hắn căn bản còn không biết địa chỉ của cô. Chỉ Dao, kia càng không thể. Như vậy chỉ còn Doãn Lạc Hàn, đúng rồi, nhất định là hắn, không hắn thì ai biết cô ở nơi này.

Nghĩ đến khuôn mặt tuấn mĩ tà tú kia, cô liền thấy bộ lê phục trong tay trở nên ảm đạm không ánh sáng, chậm rãi thả xuống, thứ hắn đưa, cô không cần.

Oán hận gấp bộ lẽ phục lại, cô mở cửa phòng, đem hộp đặt trước cửa phòng ngủ của hắn, xoay người đi về, đặt mông ngồi xuống bàn học.

Hắn làm như vậy là có ý gì? Hắn nghĩ chỉ cần đưa một bộ lẽ phục dạ hội liền có thể tiếp tục đùa bỡn cô trong lòng bàn tay sao? Buồn cười! Cô bị rắn cắn một lần rồi, quyết không thể bị cắn lần thứ hai.

Cô hộc khí, ngực pháp phồng vì phẫn nộ, đấm lung tung xuống mặt bàn, ngoài ý muốn, một ý nghĩ liền lóe ra, cô có ý này.

Lên mạng mua sắm, có thể mua một bộ lẽ phục ưng ý nhất với giá thấp nhất, cớ sao mà không làm? Tối mai sẽ tham gia party, cho nên quần áo phải đến tay cô nhanh nhất, vì thế cô cần thận tìm tời về lẽ phục dạ hội trên các cửa hàng bán quần áo trên mạng, sau đó nhìn kĩ từng cái giá phù hợp với túi tiền mình.

Nửa giờ sau, cô đã hoàn thành.

Mở ngăn kéo ra, nhìn thấy cánh diều hình cá cảnh nhiệt đới, nhớ tới Thiếu Đằng, không biết hắn hiện tại thế nào? Có vui vẻ không?

Nhẹ nhàng mà xoa ngực, vốn nghĩ tim sẽ có chút cảm nhận sâu sắc, hiện tại hoàn toàn biến mất, chỉ có chút dấu vết mờ nhạt, khi nào thì trong lòng cô bắt đầu buông hắn xuống?

Nâng tay chống cằm, chậm rãi nghĩ, lại không thể tìm thấy đáp án.

Có lẽ hăn giống như một viên kẹo ngọt cô thích khi còn bé, lúc ấy không có được, cho nên tâm hồn tiếc nuối, nhưng mà trưởng thành rồi, mới phát hiện viên kẹo nhớ mãi không quên đó, chỉ là một chút ảo tưởng ngây thơ thời thơ ấu, một loại quả nho nhỏ không bao giờ chín.

Cô đổi số di động, cũng dọn khỏi Lăng trạch, tuy rằng cô học một trường đại học với Thiếu Đăng, nhưng không cùng khoa, cơ hội đụng mặt cũng không lớn.

nếu như bị Ngải Phù biết họ từng có chút gì đó, không tốt chút nào. Như bây giờ cũng tốt, đỡ phải về sau gặp mặt xấu hổ.

Ong ong ong... Di động đặt trên bàn học rung lên, là tin nhắn, cô tùy ý mở ra, hơi giật mình, là tin nhắn của Thiếu Đăng. Sao trùng hợp thế nhỉ, vừa nghĩ đến hăn, hăn liền nhắn tin đến đây.

Cô nghĩ một chút, không xem tin nhắn liền xóa bỏ, buông di động, cô bắt đầu tra tìm một ít di động trên mạng, ứng phó cuộc thi viết ngày mai ở tòa soạn.

Hoàn toàn không dự đoán được, năm phút sau, di động lại chấn động, vẫn là tin nhắn của Thiếu Đăng, cô nhìn, không để ý, tiếp tục nhìn tư liệu trên máy, dùng bút ghi chép kĩ càng vào vở.

Không quá hai phút di động lại rung lên, cô liền vất nó vào ngăn kéo, mặc nó rung không ngừng, một bên thầm sặc tự nhiên tiếp tục ghi chép.

Ước chừng hơn mươi phút sau, di động không vang nữa.

Cô thở ra một hơi, trên thực tế đã biết trốn tránh hắn cũng không phải là biện pháp tốt, vẫn nên nói rõ ràng với hắn, dù sao lớn lên từ nhỏ, về sau mọi người vẫn là bạn bè.

Im lặng qua mươi phút, di động lại vang, cô thở dài, kéo ngăn kéo ra, tiếp điện thoại.

“Thiếu Đăng, em hy vọng anh quên chuyện lần trước đi, anh vẫn nên trở lại bên cạnh Ngải Phù đi thôi, chúng ta không thích hợp...”

Cô một hơi còn chưa nói xong, đã bị đối phương cắt ngang: “Mân Mân, em đang nói cái gì? Cái gì Thiếu cái gì Đăng?”

Chương 101: Anh em bà con

Im lặng hơn mười phút, di động lại vang lên, cô thở dài, mở ngăn kéo, tiếp được điện thoại.

”Thiếu Đăng, em hy vọng anh quên chuyện lần trước đi, anh vẫn nên trở lại bên cạnh Ngải Phù đi thôi, chúng ta không thích hợp...”

Cô một hơi còn chưa nói xong, đã bị đối phương cắt ngang: “Mân Mân, em đang nói cái gì? Cái gì Thiếu cái gì Đăng?”

A? Là Kim Chính Vũ, cô che miệng lại, cô thật sự là hồ đồ, tiếng chuông vừa rồi rõ ràng là bài hát tiếng anh quen thuộc, chính mình sao lại không chú ý tới kia chứ?

“Không, không có gì. Đúng rồi, muộn như vậy anh tìm tôi có chuyện gì?”

“À, bây giờ tôi ở quán bar, uống chút rượu, khả năng không có biện pháp lái xe, em lại đây đi.”

“Được.” Cô đồng ý không cần nghĩ nhiều, dù sao chính mình còn nợ hắn vài lần lái xe thuê.

Sau đó, cô dùng tốc độ nhanh nhất cầm ba lô lao xuống lầu, hiện tại không còn xe bus, quán bar cách biệt thự có chút xa, cô đi bộ nửa giờ đến mệt rã chân mới đứng trước cửa quán bar.

Đi vào quán bar ánh đèn mờ ảo, trên ngọn đường tỏa ra ánh sáng mờ mờ, không trung vang lên một bài hát tiếng anh, tầm mắt của cô đảo vào bên trong, chốc lát liền nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai anh tuấn của Kim Chính Vũ.

Hắn đồng thời cũng nhìn thấy cô, nở nụ cười sáng lạn, hướng cô vẫy tay một cái. Cô chạy đi qua, ngồi xuống ghế xoay bên cạnh hắn.

Cô còn không ngồi xong hắn đã chỉ trích: “Mân Mân, sao em chậm như ốc sên vậy, gọi điện xong ba mươi phút mới đến.”

Cô tới được đã là tốt rồi, tiểu tử này còn chê chậm, hắn nghĩ người ta ai cũng có tiền như hắn, có thể tiêu bừa bãi sao?

Cô lườm nguýt hắn một cái, một bên đánh giá quán bar, một bên nói thầm: “Không thể về nhà uống sao? Thật là xa xỉ, nơi này vừa thấy chính là chỗ đắt tiền.”

Lúc này, phục vụ rượu trong bar tiến lên, lễ phép hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi cô muốn dùng gì?”

Cô hờn dỗi chỉ vào ly cocktail màu sắc quái dị trước mặt Kim Chính Vũ, “Cho tôi một ly giống anh này...”

Ai ngờ Kim Chính Vũ đè tay cô lại, thấp giọng nói với phục vụ: “Mang tới cho cô ấy một ly nước chanh!”

Rất nhanh, một ly nước chanh đã đặt trước mặt, cô cầm lấy thìa khuấy vài vòng, hút một ngụm, có chút kì quái hỏi: “Sao anh lại đến quán bar uống rượu? Không phải là anh cố ý muốn tôi lái xe đưa đón chứ?”

Vốn cô hỏi có chút đùa giỡn, nhìn sang hắn liền sững sốt, một đôi mắt trong suốt nhu hòa nhìn thăng vào cô, vẻ mặt chân thật khác hắn trước đây.

“Nếu tôi nói đúng thì sao? Nếu tôi thừa nhận là tôi cố ý làm như vậy, muốn gặp mặt em, em có còn coi tôi là bạn bè bình thường không?”

“Anh...” Vừa nhấp vào ngụm nước chanh đã sắc trong cổ họng, cô liều mạng ho khan, khuôn mặt trắng nõn nháy mắt đỏ bừng lên.

“Em thật là không biết cẩn thận.” Hắn nhíu mày, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, giơ tay rút giấy ăn đưa cho cô.

Đợi cho cô dần dần không ho khan, tầm mắt hắn lại chuyển đến ly cocktail màu sắc quái dị, tựa hồ lại biến thành một Kim Chính Vũ trầm mặc.

Cô hút nước chanh, lần đầu tiên đến nơi này, khó tránh khỏi có chút tò mò, chuyển đầu nhìn xung quanh.

Trên một chiếc sofa, hai thân ảnh không coi ai ra gì đang, cô gái mặc một chiếc váy ngắn gợi cảm không thể ngắn hơn nữa, hình như chỉ cần động đậy thì lớp vải bao quanh vòng ba sẽ phản bội chủ nhân.

Tay cô ta lớn mật vói vào bên trong quần áo của gã đàn ông khiêu khích bừa bãi, gã đàn ông nghiêng người mà ngồi, ánh sáng có chút lờ mờ, thấy không rõ dung mạo cụ thể.

Một tay hẵn ôm vòng eo nóng bỏng của cô gái, một tay bưng ly rượu màu đỏ, mặc cô gái dán chặt vào mình như keo nhắm châm lửa tình trên thân thể cường tráng, nụ cười ma mị hiện hữu trên môi mỏng manh.

Cảm giác rất quen thuộc, trong lòng cô mới nảy ra ý này, khéo mắt liền thấy Kim Chính Vũ cũng quay sang nhìn theo.

“Không cần nhìn người kia, dù bộ mặt mê đảo tất cả đàn bà, chỉ khi nào tiếp cận anh ta, em sẽ biết là đồ vô tâm vô phế.”

Hắn chỉ ai?

Thấy ánh mắt cô xẹt qua vài phần mề mang, hắn lại nói tiếp: “Tôi cùng anh ấy là anh em bà con, tôi hiểu tất cả về anh ấy như lòng bàn tay. Trước kia, bọn tôi thường đến quán bar này chơi bời.”

Thì ra là anh họ của Kim Chính Vũ, cô lơ đãnh nhìn qua, không ngờ có tia sáng cố ý hay vô tình chiếu đến khuôn mặt người đàn ông, cô bỗng dung thấy rõ khuôn mặt kia, cảm thấy căng thẳng, thân ảnh kia không phải.. Doãn Lạc Hàn sao?

Sao hắn lại ở nơi này, nói như vậy,... Nói như vậy, hắn cùng Kim Chính Vũ là anh em họ.

Chuyện này tới quá đột nhiên, cô không thể lập tức tiêu hóa.

“Lạc –” Kim Chính Vũ đột nhiên vẫy tay chào hỏi hắn, cô không kịp trốn tránh, tầm mắt vừa vặn bắt được đôi mắt u ám thâm thúy kia.

Dù sao chính mình không có làm chuyện gì đuối lý, không có gì phải sợ, cô thản nhiên nhìn thẳng hắn, trong ánh sáng âm u, hắn nhìn chăm chăm vào cô, cô cảm thấy thật sự khó thở, da đầu run lên, cảm giác trên người mình sinh ra cảm giác chột dạ như vợ ngoại tình bị chồng bắt tại trận.

Kim Chính Vũ kéo lẩy tay cô, đứng lên khỏi ghế. “Đi thôi, muộn rồi. Ngày mai em còn phải đến trường, chúng ta chào hỏi qua Lạc.”

Cô không có lý do gì cự tuyệt, mặc hắn lôi kéo đi qua, đi đến gần sô pha kia, cô liền cảm thấy ánh mắt giấu trong bóng đêm giống như dạo nhọn sắc bén bắn thẳng đến đây.

Chương 102: Hàn ý bốc lên

Như cảm nhận được cô đang bối rối, Kim Chính Vũ nắm chặt tay cô hơn, đi thong thả đến trước mặt Doãn Lạc Hàn: “Lạc, em đi trước, ngày khác gặp lại sau.”

Doãn Lạc Hàn nâng cǎm, thản nhiên nhếch môi: “Ừ, lát nữa anh cũng về.”

Khi nói những lời này, cô cảm nhận rõ ràng thấy cặp mắt u ám kia bắn thẳng về mình, con ngươi đen nhánh bắt đầu nổi lên sóng ngầm phức tạp, cả người lạnh run từ đầu đến chân, cô vội vàng không dám nhìn thẳng vào hắn, hắn nói những lời kia để ám chỉ cô sao?

Ánh mắt cô chuyển dời sang người phụ nữ đang dựa sát vào hắn, lập tức phủ nhận rất nhanh, không tuyệt đối là cô nghĩ nhiều, đêm nay đã có người cùng hắn giết thời gian.

Kim Chính Vũ quay sang cô, ánh mắt song suối tràn đầy ý cười: “Mân Mân, chúng ta đi thôi.”

Kim Chính Vũ lôi kéo cô đi chậm chạp đến cửa quán bar, ánh mắt sắc bén kia một đường đi theo, cảm giác hít thở không thông ẩn ẩn trong lòng, cô dự cảm con ngươi đen kia nhìn thấy cô cùng Kim Chính Vũ chậm rãi thay đổi, ánh mắt nóng rực như đốt cháy hai bàn tay nắm nhau của hai người.

Ra khỏi quán bar, trên đường ra bãi đỗ xe, không khí lạnh lùng như trong trẻo lao thẳng vào mình, phút chốc cô thanh tịnh một chút, hắn vừa nói câu kia: “Lát nữa anh cũng về.” hiển nhiên là cố ý nói cho cô nghe, hắn ám chỉ đêm nay gặp mặt.

Chính mình có làm sai chỗ nào không, rõ ràng đã có thể khẳng định hắn không còn hứng thú với mình, nhưng đêm nay...

“Mân Mân... Mân Mân...” Cô như nghe thấy Kim Chính Vũ đang gọi mình, vội vàng lấy lại tinh thần, ngón tay thon dài của hắn liều mạng lắc lắc trước mặt cô.

“Em vừa ngăn người à? Nhập thần như vậy. Sẽ không là lần đầu tiên tôi nắm tay em, em nghĩ tôi đi.” Hắn đắc ý tươi cười: “Em tin tưởng sao? Tôi cũng vậy.”

Tiểu tử này thật biết tự kỉ, mỗi lần đều nói đùa kiểu này. Cô chu môi, hất tay hắn ra, một phen đoạt lấy chìa khóa trong tay hắn, “Anh vẫn nên đem tình yêu tặng cho cô gái khác đi, tôi không thích mấy nhóc con nhỏ tuổi hơn mình.”

Cô vừa đẩy cửa xe vừa nhấn mạnh hai chữ “nhóc con”, đem chìa khóa cắm vào trong xe, thấy hắn nghiêng người đứng lặng, cô nhẹ nhàng gọi hắn: “Kim Chính Vũ, anh còn đứng đấy làm chi, lên xe, tôi đưa anh...”

Cô còn chưa nói xong, chỉ thấy hắn xanh mặt chạy tới, mở cửa xe, đem cô túm ra ngoài, khuôn mặt tuấn tú bao phủ một tầng khí lạnh âm trầm.”

“Ở trong lòng em tôi vĩnh viễn chỉ là “nhóc con”, tôi không muốn nghe thấy từ này nữa, vì tôi đã nghe thấy quá nhiều, đây là lần em nói thứ ba trăm tam mươi chín...”

“Kim Chính Vũ, anh tức giận à?” Cô cẩn thận nhìn hắn, khuôn mặt tinh xảo che kín tức giận, cô thật sự nói sai rồi sao? Nhưng mà cô nói thật a, xác thực là hắn nhỏ hơn cô một tuổi mà.

Như là nhớ ra cái gì, đột nhiên vỗ đầu, đúng rồi, lần trước hắn nói qua không thích người khác nhắc tới ngày sinh tháng đẻ của hắn, nhưng mà hôm nay cô không nhắc tới tuổi của hắn kìa. Còn có, khi nào thì cô nói hơn ba trăm lần, tiểu tử này nói chuyện càng ngày càng kì quái, quả thực làm người ta khó có thể nắm bắt.

“Kim Chính Vũ...” Cô định tới gần hắn, hỏi rõ tất cả, nhưng là hắn lại lui nhanh về sau.

“Tôi không muốn lại nhìn thấy em...” Đôi mắt trong suốt thay đáy của hắn ngập bi thương mờ mịt, miệng thì thào: “Em không đáng, tôi làm nhiều như vậy, vẫn không thể lau những từ kia khỏi đầu em đi... Có lẽ tôi sai lầm rồi, tôi thực sự sai lầm rồi... Từng nghĩ thời gian có thể cọ rửa tư tưởng một người, nhưng mà em lại cố chấp nhiều năm như vậy...”

Ánh mắt của hắn, hắn đang khóc sao? Cô nhìn vào mắt hắn, bị cảm xúc đột nhiên thay đổi 1800 của hắn làm cho chân tay luống cuống, đến tột cùng là hắn làm sao vậy?

“Anh đang nói cái gì? Sao tôi nghe không hiểu?... Kim Chính Vũ, anh nói cho rõ ràng.” Lòng cô lo lắng không thôi, nhìn hắn lùi nhanh về phía sau, sau đó hắn mở cửa xe, nhanh ngoi xuống.

“Kim Chính Vũ... Tôi không cố ý, tôi thật không biết nói sai cái gì, Kim Chính Vũ...” Cô lớn tiếng hô, hắn đã khởi động xe, chuyển tay lái, xe thể thao lao khỏi bão đỗ xe, chỉ để cô một người kinh ngạc đứng lặng một chỗ.

Lát sau, cô cúi đầu đi ra bãi đỗ xe, đi trên con đường yên tĩnh, hiện tại chắc là nửa đêm rồi, cô mơ hồ nghĩ, hoàn toàn không còn sức cầm di động xem giờ.

Bước chân nặng nề, như phải mang thêm một tảng đá. Cô chạy lên trước từng bước, thực không muốn về biệt thự, rốt cuộc lời kia nói lúc trước là vô tình hay cố ý, cô không muốn nghĩ nhiều, đầu óc ngập tràn đôi mắt bi thương của Kim Chính Vũ, trái tim quặn đau từng đợt.

Cô tình tưởng nhận thấy Kim Chính Vũ có việc gạt cô, gần đây hắn rất khác thường, luôn nói mấy câu khó hiểu, căn bản cô không có chút ấn tượng, thường thường rõ ràng là bình an vô sự, hắn lại đột nhiên phát hỏa, sau đó cô cũng bị hắn làm mơ mơ hồ hồ, hoàn toàn không rõ làm sao.

Mất gần gấp hai thời gian so với bình thường cô mới về tới biệt thự, bước lên bậc cửa, cô còn có cảm giác không thích hợp, đèn trong phòng khách bật sáng, ngang đầu lên, đèn trên tầng hai tầng ba cũng được bật, chuyện này cũng không làm cô ngạc nhiên, ở nơi này lâu như vậy, cô biết tất cả đèn đóm trong biệt thự đều do một công tác tổng điều khiển.

Làm cho cô lo sợ bất an chính là thư phòng tầng hai cùng phòng thứ hai tầng ba cũng sáng, bình thường nơi đó không do công tắc tổng điều khiển, chỉ khi nào hắn ở đây, hai nơi này mới sáng đèn.

Hắn đã trở lại, hắn đã trở lại trước cô.

Mỗi bậc thang cô bước đều là nỗi sợ hãi tột độ, nếu là quá khứ, cô tuyệt không như vậy, nhưng mà hôm nay khác, phụ nữ có một loại giác quan thứ sáu mãnh liệt, nó nói cho cô, cô có thể gặp nạn.

Chương 103: Ngoài ý liệu

Khi đi ngang qua cửa phòng ngủ của hắn, cô sợ hãi hắn sẽ đột nhiên mở toang cửa phòng gọi lại mình, chạy vội đi qua.

Một hơi chạy đến phòng ngủ, tay chân luống cuống khóa chặt cửa, cảm giác vẫn không quá an toàn, lại đưa ghế chặn trước cửa, thế này mới hơi an tâm.

Buông ba lô xuống, thở phào ngồi xuống ghế, sau đó lại nghĩ ra hắn thường xuyên dùng di động liên hệ với mình, nhanh chóng khóa máy. Vừa thấy thời gian đã hơn mười một giờ, ngày mai còn muốn đi tòa soạn phỏng vấn xin việc, vẫn nên đi nghỉ sớm một chút mới tốt.

Vừa mới chạy làm cả người ra mồ hôi, cảm giác dính dính, cô cầm một bộ quần áo sạch sẽ đi vào phòng tắm, tắm một trận nước ấm, nằm xuống giường.

Nếu hắn gọi điện cho mình, nếu đánh không thông, có thể sẽ đến gõ cửa, cô ôm lấy chăn nghĩ ngợi một chút vấn đề này, tinh thần thoáng chốc trở nên khẩn trương, nằm trên giường nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Thời gian đi qua từng chút một, chuyện gì cũng không xảy ra, không có thanh âm khác thường nào rơi vào lỗ tai, chỉ còn tiếng đồng hồ báo thức kêu tí tách đều đặn.

Mí mắt của cô càng ngày càng nặng, dần dần thiếp đi.

Lúc đang ngủ, cảm giác có gì đó ấm áp chui vào trong chăn. Cô xoay người, tiếp tục ngủ, dần dần cảm thấy không thích hợp, thân thể bị cảm giác mát lạnh xâm nhập, nhưng lại ngửi thấy mùi cồn gay mũi.

Mùi cồn? Cô mở đôi mắt còn ngái ngủ, qua ánh đèn bên ngoài chiếu vào mà nhìn thấy khuôn mặt tuấn mĩ tà tú phủ lên mặt mình, hô hấp dồn dập phun lên mặt.

Doãn Lạc Hân...Cô cả kinh định kêu lên sợ hãi, đôi môi vừa mở đã bị hung hăng hôn lên, cánh tay nóng bỏng giữ chặt eo nhỏ, hai thân thể dính sát vào nhau, cái lưỡi linh hoạt tiến vào miệng cô, cuồng loạn đòi lấy vị ngọt ngào của cô.

Hắn vào bằng cách nào? Không phải cô đã khóa chặt cửa, còn chặn thêm cái ghế vào sao? Cô dùng hết toàn lực đẩy hắn, giãy dụa khỏi hắn xâm phạm, hắn bị đau rời đi môi cô, cô thừa cơ đẩy ra hắn, xoay người muốn xuống giường.

Tóc truyền đến cảm giác đau đớn sâu sắc, ngăn cô chạy trốn, hắn dùng lực kéo lại, cô lại ngã vào giường.

“Đau quá...” Cô kinh hô, đau đớn khiến cô trào cả nước mắt, liều mạng giữ chặt bàn tay đang kéo tóc mình, “Buông ra... Buông ra... anh muốn làm gì.... Đừng đụng vào tôi... Bỏ tay anh ra...”

“Không cần tôi đụng, vậy cô muốn ai đụng, hả? Cô nói...” Hắn kéo tóc cô về phía mình, mùi cồn nồng nặc xông vào mũi. Hắn uống rượu, hơn nữa uống còn không ít.

“Không có, không có ai. Anh buông tôi ra trước, tôi đau quá.” Tóc bị hắn kéo rất đau, ngữ khí của cô nháy mắt mềm xuống. “Cũng không thể buông tôi ra trước?”

Giọng điệu mềm mại của cô hình như cũng không có tác dụng với hắn, da đầu vẫn truyền đến đau đớn, cô cắn răng cố gắng chống đỡ.

Dưới ánh sáng lờ mờ, lửa giận thiêu đốt bùng lên trong con ngươi u ám, hắn giống như một con sư tử tích tụ quá nhiều tức giận, nguy hiểm kề sát vào mặt cô.

“Nói cho tôi biết, cô rốt cuộc là cái gì? Vì sao bóng dáng của cô luôn luôn hiện lên trước mắt tôi? Cô cùng Chính Vũ thực vui vẻ đi. Mỗi ngày hai người đều gặp mặt sao? Hay là các người cũng giống chúng ta tiếp theo ngã nhào trên giường, điên cuồng...”

“Câm mồm, câm mồm, câm mồm...” Cô nháy mắt thở hồng hộc, vung tay đánh tới tấp lên người hắn, “Anh vô sỉ... Tôi cùng Kim Chính Vũ là trong sạch... Không giống anh nói như vậy...”

“Trong sạch? Hừ, cô coi tôi thành đứa ngốc sao?” Hắn lạnh lùng cười, coi người đèn lóe lên nhuệ khí lạnh khốc, bàn tay bóp chặt cổ tay cô, hai chân rắn chắc ngăn chặn, giam chặt cô trong người.

“Vốn tôi khinh thường đụng vào cô, nhưng là cô lại chọc giận tới tôi...” Hắn nheo hai mắt, cố ý nói một chút, phun ra lời nói châm chọc mười phần. “Sau khi học xong cô luôn làm công khắp nơi, chứng tỏ cô rất yêu tiền. Kim Chính Vũ của cải phong phú, vì thế cô mới lên giường với cậu ta đi.”

“Câm mồm!” Cô nhất thời cứng đờ cả người, lớn tiếng hét lên, “Rốt cuộc anh muốn tôi nói bao nhiêu lần mới chịu tin tưởng tôi, tôi cùng Kim Chính Vũ trong lúc đó là trong sạch, anh cho là tất cả đàn ông đều ti bỉ vô sỉ như anh sao? Anh buông ra... Có nghe hay không...”

Cô dùng hết sức vặn vẹo thân thể, nhưng hắn nắm chặt quá, cô căn bản không thể động đậy, vì tức giận mà cả người run run.

Hắn hừ lạnh nhìn cô dưới thân mình, một phen nắm lấy cổ cô, “Nếu cô là tình phụ của tôi, cô chỉ có thể là của một mình tôi, hiện tại cô đã xúc phạm tới giới hạn của tôi, cô nên vì hành vi của mình mà trả giá đại giới.”

“Tôi biết anh coi thường, như vậy xin mời anh đừng đụng vào tôi.” Cô buông tự tôn, tự mình nhún nhường, chỉ có thể sử dụng ngôn ngữ tránh khỏi cái hắn gọi là trừng phạt.

“Không, em sai lầm rồi...” Hắn ta lãnh cười khẽ, bạc môi nở nụ cười mang chút khinh miệt, “Tôi chưa bao giờ làm giao dịch mà thâm hụt tiền vốn, nếu tôi đã bỏ ra nhiều như vậy thời gian cùng tinh lực làm cho em ngoan ngoãn thành tình phụ của tôi, đương nhiên cuối cùng tôi phải nghĩ biện pháp đòi lại một ít. Thí dụ như, thân mình xinh đẹp quyến rũ của em...”

Hắn một mặt thốt ra những lời tàn nhẫn, một mặt dùng ngón tay thon dài du di xuống dưới, xẹt qua chiếc cổ mảnh khảnh, xé bỏ áo ngủ trên người cô, vải dệt phát ra âm thanh thủy liệt thật dài, nháy mắt đã lộ ra một mảng lớn da thịt trước ngực.

Ánh mắt nóng rực của hắn dừng trước nơi to lớn đầy đà, cô căn lấy môi, đột nhiên phát lực, bỏ ra bàn tay đang nắm chặt cổ tay mình, ý đồ đào thoát, ai ngờ hắn phản ứng nhanh hơn, chỉ ba giây ngắn sau đã phản ứng lại.

“Em muốn chạy trốn sao?” Thanh âm quỷ mị của hắn vang lên sau người cô.

Nháy mắt, cô chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, thân thể một lần nữa trở lại giường, lần này cả người hắn như một tảng núi đè lên, quần lót trong lúc giãy dụa đã bị hắn rút đi.

“Đồ ma quỷ... Buông.... Anh có nghe hay không... Đồ cầm thú.....”

Hắn không biết lấy một mảnh vải nhỏ từ đâu chói chặt lấy hai tay vung loạn của cô, cô ngẩng đầu nương ánh đèn ngoài cửa sổ nhìn thấy là một chiếc caravat.

Chương 104: Sẽ không trả lời

“Anh muốn thế nào? Anh buông.... Buông....” Thân thể cô bị hắn vây chặt dưới thân, thân thể mềm mại ôn nhu không ngừng vặn vẹo, cùng thân thể hắn không thể tránh né ma sát ra hỏa hoa ái muội.

“Đàn bà nói một đằng nghĩ một nẻo, xem ra em đã muốn khẩn cấp...”

Hắn trêu tức cười, cúi người dùng đôi môi thầm ướt liếm cắn vành tai mẫn cảm của cô, tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai cô làm người ta chêch choáng say như rượu nguyên chất.

Hắn cắn từ sau tai một đường uốn lượn xuống, từ từ đến trước ngực cô. Một bàn tay xẹt qua vùng bụng băng phẳng của cô, cảm giác điện giật tê dại mà sảng khoái nhanh chóng xuất hiện, cũng khuếch tán đến từng ngóc ngách trong cơ thể.

“Không cần... Đừng... Đừng như vậy....” Cô kịch liệt lắc đầu, khuôn mặt nhăn nhó hiện lên đỏ bừng e lệ, cố gắng kháng cự cảm giác kì diệu khi bàn tay hắn đụng vào.

Vài lần trước, hắn luôn thẳng thừng, cho tới bây giờ cũng không dụ hoặc âu yếm cô, cô phát hiện ý chí của mình càng ngày càng mơ hồ, toàn thân xui lơ vô lực, giống như sắp tan biến mất.

“Chính Vũ cũng từng chạm qua em như vậy sao?” Hắn vội vàng đùa chơi với cô, còn không quên thấp giọng hỏi: “Ở trên giường, em thích hắn hay thích tôi hơn?”

Hắn nói càng ngày càng quá quắt, cũng càng ngày càng khó nghe, cô nhắm mắt lại, không nói được

một lời, rõ ràng không để ý tới hắn, hắn cảm thấy không thú vị tự nhiên sẽ không tiếp tục hỏi nữa.

Con ngươi đen nồng rực của hắn trói chặt cô, giống như có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, tà mị cười nhẹ vài tiếng: “Không nói phải không? Tôi sẽ làm em mở miệng...”

Ngón tay hắn bắt đầu tùy ý trêu chọc, chỗ sâu nhất trong cơ thể trở nên khô nồng làm cô bất an. Cô ý đồ muốn cảm quan đình chỉ vận chuyển, nhưng dưới sự khiêu khích cuồng dã của hắn, miệng nhạy không được tràn tiếng rên rỉ nhỏ vụn, lúc này toàn bộ giác quan của cô đã rời bỏ suy nghĩ của cô, thân thể chỉ trào lên từng đợt đứng đợt sóng vui thích.

Hắn khó nhọc nắm lấy thắt lưng của cô, cô sợ hãi theo bản năng lùi lại, nhưng hắn không cho cô cơ hội, nháy mắt đã mạnh mẽ tiến nhập nơi mềm mại của cô.

Cô không thể tự hỏi, đảo mắt đã bị ném lên tầng mây sung sướng, sau đó lại bị ném xuống sóng triều mãnh liệt, chỉ có thể bị động mặc hắn ta cần ta cứ lấy.

Một tiếng than nhẹ cao vút hỗn hợp tê rống trầm thấp, hai người cùng rơi vào vực sâu của khoái cảm điên cuồng....

Sóng triều cuồng túi thối lui, dư vị vẫn như cũ thật lâu thật lâu hiện hữu trong thân thể hai người, hô hấp đục ngầu xen lẫn mùi cồn lao thẳng vào gương mặt non mịn.

“Em cũng thực thích không phải sao?”

Bên tai là tiếng châm biếm tùy ý của hắn, cô cắn lối môi dưới, tránh mặt hắn, hãy còn thở hổn hển, cảm thấy chính mình thật đáng giận, rõ ràng... Rõ ràng không được đắm chìm trong đó, lại không tự chủ được mà luôn hâm trong từng đợt sóng triều hắn gây cho cô.

Cô thật sự chán ghét chính mình...

“Hiện tại ở trên giường, em thích Kim Chính Vũ hơn, hay vẫn là tôi?” Hắn nâng cằm cô lên, để mặt cô đối diện với khuôn mặt tuẫn tú nhưng tràn ngập đùa cợt tà ác.

“Ma quỷ.” Cô nghiến răng lén ám, cự tuyệt vấn đề làm người ta buồn nôn, khuôn mặt nhỏ nhắn tránh thoát khỏi kiềm chế, giật giật hai tay bị trói, đầu caravat bị hắn cột vào mép giường, “Anh mau thả tôi ra.”

“Em còn chưa trả lời vấn đề của tôi, nếu em không nói, chúng ta đây tiếp tục...” Hắn cố ý kéo dài thanh âm, khóc mồi lộ ra nụ cười tà ác tàn nhẫn.

Hắn lại đè lên cô, không hề báo động trước lại tiến vào một lần, cô kêu sọt hãi một tiếng, thần kinh vừa mới trầm tĩnh lại tiếp tục bị kéo căng, thể lực tiêu hao nhiều quá, cô không còn chút sức nào, căn bản không thể thoát khỏi.

Hắn không cho cô cơ hội thở dốc, luật động mạnh mẽ, ngọn lửa mới tắt trong cùi thể lại một lần nữa bùng lên, thiêu đốt, nhắm chặt hai mắt, thân thể theo động tác của hắn cùng nhau lên đỉnh núi. Mặc dù nội tâm thống hận chính mình, nhưng vẫn không thể ngăn cản hắn mang đến cho mình từng đợt đánh sâu vào đây sung sướng như cũ.

Hồi lâu qua đi, thể lực tiêu hao quá lớn, cô buồn ngủ.

Khuôn mặt tuấn tú nhưng u ám hiện lên chút tàn nhẫn, tay hẵn gần như thô lỗ nắm chặt cắm cô, mang theo nồng đậm tức giận.

Cô ăn đau phải mở mắt ra, liền đối diện với ánh mắt như ẩn giấu hàn băng ngàn năm, bạc môi tối tăm mím lại, nhẹ xuất ra một dòng khí vô cùng lạnh lẽo, “Em còn không trả lời vấn đề của tôi...”

“Anh vô sỉ... Tôi cùng anh ấy không xấu xa như anh nghĩ...” Cô xoay người muốn tránh đi tay hẵn, nhưng hẵn càng nắm chặt thắt lưng của cô.

“Đau... Không cần... Đừng đến nữa...” Cô kêu sợ hãi, không tự giác cầu xin, ” Hôm nay xin anh buông tha tôi, tôi mệt mỏi quá...”

“Tôi nói rồi em còn chưa trả lời câu hỏi của tôi, tôi sẽ vẫn làm cho đến khi em chủ động mở miệng mới thôi.” Hẵn lạnh lùng cười nhẹ, động tác ở nơi mềm mại chót nhanh hơn.

Cô thở hổn hển không kiềm chế được, cô sẽ tuyệt đối không trả lời câu hỏi khuất nhục kia, cô sẽ không như hẵn mong muốn, tuyệt không.... Lúc hẵn lại một lần nữa tiến và cô, cô nghĩ như vậy.

Cô thông khổ cắn môi, yên lặng thừa nhận tiết tấu của hẵn, cầu mong nó mau chấm dứt. Hẵn điên cuồng mà giữ lấy cô, hệt như một con ngựa hoang mã không ngừng nghỉ....

Hẵn không biết chính mình làm sao vậy, hẵn chưa bao giờ như đêm nay như vậy, tràn ngập hứng thú

với thân thể cô.

Từ đêm hắn không muốn chạm vào cô, hắn liền không bước vào biệt thự này, sau đó mặc cô bị trực xuất, tự sinh tự diệt.

Vậy mà, đêm nay hắn nhìn thấy cô cùng Kim Chính Vũ tay nắm tay đi đến trước mặt mình, hắn tình tưởng cảm thấy nội tâm có một loại cảm giác bị phản bội.

Đã không có hắn, người đàn bà này không chịu được cô đơn, đảo mắt đã quấn lấy Chính Vũ.

Chơi với Chính Vũ từ nhỏ, tốc độ đổi bạn gái của Chính Vũ tuyệt đối tương xứng với hắn, nghĩ đến khối thân thể mềm mại dưới thân cùng từng bị Chính Vũ đổi đãi qua, nội tâm hắn liền dâng một ngọn lửa giận không thể dập tắt.

Chương 105: Thống hận

Chơi với Chính Vũ từ nhỏ đến lớn, tốc độ đổi bạn gái của Chính Vũ tuyệt đối tương xứng với hắn, nghĩ đến khối thân thể mềm mại dưới thân cùng từng bị Chính Vũ đổi đãi qua, nội tâm hắn liền dâng một ngọn lửa giận không thể dập tắt.

Một đêm hắn không mệt mỏi tác cầu không biết bao nhiêu lần, đem lẩn nhau cuốn vào tình triều cuồn cuộn không thể nói thành lời.

Cô mệt mỏi nháy mắt rơi vào hắc ám, người đàn ông tuấn mĩ này, tà ác giống như ma vương, làm cho oán hận mọc rẽ nảy mầm trong lòng cô, làm cho lòng cô xuất hiện một thứ tên là thống hận.

Từng vệt nắng chiếu vào chiếc giường lớn hỗn độn, tuấn dung đang ngủ say đột nhiên giật mình, đôi mắt thâm thúy mở ra, quay đầu nhìn sang bên cạnh, hắn rửa thăm một tiếng, theo bản năng vươn tay đẩy người đàn bà đưa lưng về phía mình.

Cho dù điên cuồng một đêm, hắn cũng không để cho một người đàn bà nào ngủ trên giường mình, đây là ngoại lệ của hắn.

Trước đây có lần hắn cùng một người đàn bà nhiệt tình như lửa, diện mạo tuyệt mĩ qua đêm, sáng hôm sau hắn mở mắt ra đã bị dọa cho thiếu chút nữa lăn xuống giường, khuôn mặt vốn trang điểm tinh xảo sau một đêm trải qua mồ hôi ngâm cùng gối đầu ma sát, trở nên cực kì khủng bố.

Nhưng làm cho hắn sợ nhất chính là, khi người đàn bà kia mở mắt ra, hai mắt bị bong lông mi biến thành một mảnh tối đen, khi cô ấy làm nũng nháy mắt, lông mi giả cũng gãy chặt lại, bộ dáng kia quả thật có thể so sánh với mụ phù thủy âm trầm khủng bố.

Lúc đó hắn bị dọa không nhẹ, từ nay về sau không bao giờ cho nữ nhân cùng hắn ngủ trên một giường.

Nghĩ đến kí ức khủng bố, hắn thô thanh chửi thầm, dùng sức đẩy cô, không ngờ cô phiết phiết miệng, xoay người lại, tiếp tục ngủ.

Caravat trên cổ tay cô rơi vào mi mắt, hắn lấy tay cởi bỏ thay cô, thấy cô vẫn còn ngủ sa, đôi mắt thâm hắc nháy mắt tích tụ tức giận, ngón tay đụng tới hai má trơn bóng nhẵn nhụi, thoảng chốc ngây ngẩn cả người.

Đầu ngón tay truyền đến xúc cảm mềm nhẵn mà non mịn, cô không trang điểm, trên mặt thậm chí còn không có mĩ phẩm cơ bản nhất.

Hắn không khỏi nheo lại mắt tinh tế quan sát khuôn mặt say ngủ, hàng mi tinh tế tựa hồ vì gì đó mà nhăn lại một chõ, cẩn thận ngắm nhìn, trên mặt cũng không có chút bóng dáng của cao dán lông mi cùng lông mi giả.

Mái tóc mềm mại rám nắng rũ tung trên gối, chiếc mũi thanh tú cùng đôi môi cánh hoa hồng hồng hơi chu lại, vô hình trung lộ ra vẻ quật cường. Hắn thất thần chốc lát, trái tim đóng băng tựa hồ mới mở ra một góc nào đó.

Lông mi cô chớp nhẹ vài lần, vài lời vô nghĩa vô ý thức thoát ra khỏi đôi môi đơm mong: “Mấy giờ?”

Hắn thuận thế ngangs đầu nhìn đồng hồ trên tường: “Chín giờ bốn mươi phút.”

“Uhm...” Cô mơ hồ nói, xoay người đẩy tấm chăn trên người, đường cong mạn diệu nhất thời hiển lộ không thể nghi ngờ.

Hắn nhìn không chớp mắt hình ảnh hiếm có phía trước, ánh mắt trời chiếu lên hai má hồng nhuận, khuôn mặt tươi mát xinh đẹp làm người ta nín thở, tầm mắt dần dần đi xuống, chiếc cổ đầy dấu hôn của hắn, hai vai trơn bóng trắng nõn, da thịt tuyet trắng non mềm trong suốt dưới ánh mặt trời tỏa ra mị lực mê người, nhớ tới tối hôm qua cô cho chính mình đủ loại tốt đẹp, con người màu đồng bắt đầu lóe ra hỏa diễm.

Cô nhắm mắt lại, chậm rãi ngồi dậy, miệng lặp lại một lần: “Uhm... Mới chín giờ bốn mươi phút...”

Vừa dứt lời, đột ngột, một vài từ nhanh chóng xẹt qua não, chín giờ bốn mươi phút? Phản ứng đầu tiên của cô là xong rồi, thời gian thi viết ở tòa soạn báo là chín giờ, nhưng mà bây giờ cô còn ở trên giường.

Cô luống cuống tay chân xoay người xuống giường, chân vừa chạm đất liền cảm thấy giữa hai chân truyền đến từng đợt đau nhức, lại thấy thân thể không mảnh vải che thân của mình, tất cả kí ức của tối qua như từng đợt sóng triều đánh tới.

“Hiện tại còn sớm, sao không ngủ thêm một chút.” Tiếng nói bình thản lộ ra chút trêu học.

Doãn Lạc Hàn.

Cô ngừng thở, quay người nhìn thấy tên ma quỷ kia lúc này còn khí định thần nhàn ngồi ở trên giường, khuôn ngực tinh tráng lộ ra không hề cố kị.

Cô hít sâu, bắn nǎng kéo chăn che khuất chính mình, không ngờ cứ như vậy, tấm chăn che người hắn cũng không còn, cô nhìn rõ hắn cũng giống mình, đều là không mảnh vải che thân.

“A...” Cô kêu sợ hãi một tiếng, quay mặt đi, thấy được hình ảnh không nén nhìn.

Sao cô có thể ngủ trong phòng hắn, lần trước giáo huấn đã nhắc nhớ cô, hắn không thích cô ngủ trên giường hắn, nghĩ như vậy, cô cuống quít ôm lấy chăn chạy ra khỏi phòng.

Chạy thực mạng đến cầu thang lầu ba, cô giật mình quay người lại, vừa mới... Vừa mới ra khỏi là phòng của cô, sững sốt nửa phút, cô mới dần dần nhớ ra tối hôm qua là hắn chạy vào phòng của cô.

Cô khóa cửa, cũng chặn thêm ghế ở sau cửa, nhưng cô vừa mới đi ra thì không có ghế, hiển nhiên là hắn thừa dịp cô đang ngủ, dùng chìa khóa mở cửa đi vào. Tên đáng giận, đáng giận...

Cô nắm chặt góc chân, hận đây không thể là đầu hắn, hung hăng túm, nhất tưởng đến cuộc thi của tòa soạn, cô lại bắt đầu lo lắng như kiến bò chảo nóng.

Cô đi đến trước cửa phòng đầu tiên, giơ tay thử xoay tay nắm cửa, kết quả không chút sứt mẻ, cửa bị khóa, cô không thể làm gì, chỉ có thể chờ ở chỗ này chờ tên kia đi ra.

Nhưng cứ nghĩ đến giấy thông tri của tòa soạn báo, đây chính là cơ hội tốt khó có, tuyệt không thể lãng phí, nói không chừng bây giờ đi còn có thể được thi viết.

Cô ngẩng đầu nhìn chăm chăm cửa phòng mình, đi nhanh tới, dùng sức đẩy ra, sau đó không dám liếc mắt nhìn thân ảnh trên giường, một đầu bỗ nhào vào phòng tắm.

Cô vội vàng tắm rửa một cái, khoác áo tắm đi ra, nhìn đến thân ảnh trên giường đã không thấy, cô thở phào nhẹ nhõm. Nhìn đồng hồ trước mắt, chín giờ năm mươi mốt phút, cô vội vàng mở tủ quần áo lấy quần áo mặc vào.

Lại nhanh nhanh chóng chóng rửa mặt chải đầu một phen, cầm lấy túi xách vội vã chạy ra biệt thự, kêu một chiếc taxi tới tòa soạn báo.

Chương 106: Chuyện cổ quái

Đuối tới tòa soạn báo, cô chỉ kịp nhìn thấy dòng người vừa thi viết đi ra, cô muốn xông lên phía trước, nhưng người người không ngừng dũng mãnh tiến lên đẩy cô ra một góc, cô đặt mông ngồi xuống, liền biết lần này hoàn toàn ngâm nước nóng.

Vài phút trôi qua, tất cả mọi người rời khỏi, cô đứng lên, lúc này có một người phụ nữ mặc đồ công sở đi ra từ phòng hội nghị, cô vội vàng tiến lên ngăn cản đối phương.

“Thật có lỗi, quấy rầy một chút.” Cô cười lẽ phép, “Tôi tới tham gia thi viết, nhưng mà tôi có chút trì hoãn, đã tới chậm, cô xem có thể hay không...”

“Thực xin lỗi, tiểu thư, thi viết đã xong rồi.” Đối phuơng đầy kính, hoàn toàn là bộ dáng giải quyết việc chung, “Nếu còn muốn gia nhập tòa soạn báo chúng tôi, mong cô năm sau lại đến.”

Những lời này không thể nghi ngờ là ánh mắt hình với cô, Mân Huyên gục đầu xuống, tránh ra, tiếng giày cao gót đều đặn của đối phuơng dần xa.

Ngẩng đầu nhìn hành lang không một bóng người, đến bây giờ cô còn có điểm không thể tin được, chính mình thế nhưng bỏ cơ hội tốt như lần này, hiện tại chỉ có thể hi vọng vào tạp chí kia, mong có thể có tin tức tốt.

Đều là cái tên kia làm hại, hắn nhất định là cố ý làm như vậy, cô phẫn nộ chạy ra tòa soạn báo, thật muốn bây giờ tiến lên nhéo áo hắn, hung hăng cho hắn hai đấm.

Sau đó cái gì cũng không quan tâm, mặc kệ cô nhi viện chết sống, mặc kệ ba ba ngày càng già cả, không bao giờ làm một người phụ nữ cung cúc mặc hắn phát tiết, cô chỉ cần tự do, cô sẽ chạy trốn tới nơi hắn không thể tìm thấy, bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa.

Ánh mặt trời giữa trưa độc ác chiếu lên người, sự thật thường thường là tàn khốc, tiếng chuông trên gác thượng đồi điện nhắc nhở cô, buổi chiều còn pháo đến làm công ở cửa hàng bánh ngọt, cuộc sống còn phải tiếp tục, những điều kia chỉ là ảo tưởng không thực tế của mình, cô không có khả năng vứt bỏ ba ba cùng cô nhi viện.

Ăn bát mì sợi ở cửa hàng cô thường đến, xong rồi chạy đến cửa hàng bánh ngọt, bên trong thần kì im lặng, bình thường giờ này cửa hàng vẫn hơi bận rộn, nhưng hôm nay tất cả bánh ngọt trong tủ kính đều biến mất, chỉ còn lại một ít khách hàng xem mô hình bánh ngọt, Tiểu Mẫn cùng vài đầu bếp làm bánh đang bận rộn vừa nướng vừa mang bánh ngọt ra đóng gói tinh xảo.

Quản lí xoa thắt lưng, đang lớn tiếng thúc giục mọi người, “Nhanh lên, mấy người đều nhanh lên cho tôi, phải đưa đi lúc hai rưỡi, hiện tại đã hai giờ hai mươi. Mấy người không muốn lĩnh lương tháng này hả? Ôi, nhanh lên, nhanh lên....”

Mân Huyên một bên lau sàn một bên cảm thán, xem ra là có người bao trọn bánh ngọt nơi này, mấy kẻ có tiền thật là có tiền không chỗ tiêu, bánh ngọt trong cửa hàng này vô luận là hương vị hay nhan sắc đều không khác gì bánh ngọt trong các cửa hàng bình thường, nhưng giá lại đắt hơn.

Nếu là cô, thà rằng đi cửa hàng bánh ngọt bình thường mua, cũng sẽ không đến nơi đây.

Cô lau xong, bắt đầu lau cửa kính, xách một xô nước chạy đến cửa sổ, liền nhìn thấy quản lí vội vã chạy tới, “Lăng Mân Huyên, hôm nay cô không cần làm việc.”

“Vì sao?” Cô ngừng vắt khăn, vẻ mặt kinh ngạc nhìn quản lí đang nở nụ cười có chút cỗ quái.

“Ha ha.... Cô quen biết thật không ít người có tiền.” Quản lí vỗ vỗ bả vai cô, cười toe toét, “Hôm nay tất cả bánh ngọt trong cửa hàng được một tiểu thư nhà giàu mua, người ta chỉ cần cô đưa đến, cho nên hôm nay tôi cho cô nghỉ nửa ngày, hiện tại cô liền xuất phát.”

Thấy quản lí khăng khái phất phất tay, cô còn chưa phục hồi tinh thần lại, chợt nghe thấy quản lí hắng giọng thúc giục đem tất cả bánh ngọt lên xe hàng.

Quản lí nói bánh ngọt được một tiểu thư nhà giàu mua trọn, người kia sẽ không là Chỉ Dao đi.

“Lăng Mân Huyên, cô còn ngây ngô cái gì, sắp đến giờ giao hàng, cô nhanh nhanh lên xe, có nghe hay không?”

Quản lí đứng ở trước cửa kêu cô, một tay chỉ vào một chiếc xe màu trắng cỡ trung đã khởi động sẵn.

“Vâng. Tôi lập tức đến.” Mân Huyên muốn xách xô nước đi vào trong quản lí lại chờ không được, chạy tới một phen lôi kéo cô, đẩy cô lên xe.

“Nhưng mà, nhưng mà tôi còn chưa thay quần áo.” Mân Huyên một bên bị đẩy vào ghế sát tay lái, một bên nhìn bộ quần áo lao động trên người.

“Bảo cô đi giao bánh ngọt, cũng không bảo cô tham gia yến tiệc cao cấp, còn đổi quần áo làm gì cho cam.” Quản lí không kiên nhẫn khoát tay, dùng sức đóng lại cửa xe, lái xe lập tức giảm chân ga, lái ra ngoài.

Nhìn xe vận tải đi qua trung tâm khu phố, cô chưa bao giờ đi đến nhà Chỉ Dao, cho nên không xác định được cô đoán có đúng hay không.

Cô quay đầu hỏi lái xe Tiểu Lí, “Chúng ta đi nhà này có phải là họ Giản không?”

“Đúng vậy, là họ Giản.” Tiểu Lí gật đầu, nở nụ cười, “Nghe quản lí nói tiểu thư nhà kia chỉ cần cô đưa vào đi, hai người nhận thức đúng không, có bạn như vậy, thực sự là phúc khí tu luyện mấy đời.”

“Không, không phải, chúng tôi chỉ là bạn đại học. Thật ra cho tới bây giờ tôi cũng chưa đến nhà cô ấy, hôm nay là lần đầu tiên.” Cô lập tức phủ nhận, cô không muốn người trong cửa hàng bánh ngọt về sau đều nhìn mình bằng ánh mắt lả lơi.

“À, như vậy à, bạn học đại học, ha ha...” Tiểu Lí lại gật đầu, mỉm cười: “Có thể dính một chút ánh sáng của Giản thị xí nghiệp, cũng không phải là chuyện dễ dàng...”

Mân Huyên mỉm cười với đối phương, gật đầu phụ họa, “Đúng vậy, đúng vậy...”

Cứ nói chuyện phiếm một câu tiếp một câu, chiếc xe vận tải rất nhanh đã đứng trước cửa tòa nhà rộng mấy trăm mét vuông, cô chủ động xuống xe đi ấn chuông cửa.

“Mân Mân...” đột nhiên nghe thấy tiếng Chỉ Dao hữu khí vô lực, cô còn chưa phản ứng lại, cửa điện tử liền ba một tiếng tự động mở ra.

Không biết Chỉ Dao làm cái quỷ gì, sao lại đột nhiên mua tất cả bánh ngọt đến nhà trọ, nếu cô muốn gặp mình liền trực tiếp gọi điện thoại là xong, đợi giáp mặt nhất định phải hỏi rõ. Hơn nữa thanh âm của cô hơi là lạ, giống như đã khóc.

Mân Huyên mê hoặc nghĩ, sau đó nhẹ phất tay với lái xe Tiểu Lí, chiếc xe vận tải liền chậm rãi đi vào cánh cổng điện tử to lớn.

Chương 107: An ủi bạn bè

Xe vận tải chậm rãi lái ra sau nhà, lái xe Tiểu Lí xuống xe, mở thùng sau, Mân Huyên cũng gia nhập hàng ngũ hỗ trợ, cẩn thận cầm từng hộp đựng bánh ngọt cho vài nữ giúp việc.

Mân Huyên đang cầm một hộp bánh ngọt, một nữ giúp việc đã đi tới, “Lăng tiểu thư, tiểu thư của chúng tôi kêu cô đi qua.”

“Được, chờ tôi làm xong đống này, một hồi liền đi qua.” Mân Huyên vội vàng bê hộp, quản lí phái cô tới đây đưa hàng, cô cũng không dám nhàn hạ.

“Mân Huyên, bạn học gọi cô, cô đi đi, nơi này có tôi đâu, yên tâm đi, tôi sẽ không nói cho quản lí.” Lái xe Tiểu Lí sảng khoái vỗ vỗ ngực sảng khoái, đánh tan băn khoăn của cô.

Mân Huyên có chút ngượng ngùng, tay cầm hộp bánh đứng yên ở nơi đó.

“Đúng vậy, Lăng tiểu thư, cô đi theo tôi đi, tiểu thư chúng tôi hôm nay tâm tình không được tốt, đang còn sinh hờn dỗi trong phòng đâu.” Nữ giúp việc thấy tình cảnh như vậy liền hát đệm bên cạnh.

Mân Huyên buông hộp bánh trong tay xuống, giao cho một nữ giúp việc bên cạnh khác, “Được rồi, Tiểu Lí, phiền toái anh.”

Vừa nghe nói Chỉ Dao khác thường, cô có chút lo lắng, bước nhanh theo nữ giúp việc đi vào nhà chính. Vừa rồi Chỉ Dao nói như đang khóc, dựa vào mấy năm hiểu biết, cô biết Chỉ Dao từ nhỏ đã sống

trong hoàn cảnh giàu có, tư tưởng thực đơn thuần, cả ngày vui vẻ, cơ hồ không thấy cô ấy có gì phiền não.

Không biết lúc này đây có chuyện gì khiến cô ấy không vui? Chẳng lẽ chuyện giữa mình và Doãn Lạc Hàn bị Chỉ Dao phát hiện mạnh mẽ sao? Cô đột nhiên cả kinh, lưỡng toát ra một tầng mồ hôi lạnh, có thể không? Sẽ là chuyện này sao?

Mặc kệ trong phòng bài trí xa hoa, cô chạy nhanh về phía trước vài bước, đi đến bên cạnh nữ giúp việc, thử thử hỏi: "Cái kia, xin hỏi tiểu thư nhà cô vì sao không vui vậy?"

"Cụ thể tôi không rõ ràng." Nữ giúp việc mờ mắt lắc đầu, như đang cẩn thận ngẫm nghĩ lại, "Hôm nay tiểu thư cả ngày không đi học, sau đó sáng sớm cô ấy liền vui vẻ lái xe đi ra ngoài, nói là đi tìm cô gia tương lai. Nhưng đến giữa trưa, tiểu thư ủ rũ chạy về, mồi hôi đến phòng liền phát giận, đập vỡ nọ, bình thường tiểu thư rất tốt, lúc ấy chúng tôi đều sợ hãi, cũng không dám nói cho thiếu gia."

Sáng sớm Chỉ Dao đã đi tìm Doãn Lạc Hàn, trong lòng Mân Huyên lộp bộp một chút, lúc ấy hắn còn nằm ở.... Cô hung hăng lắc đầu, đánh rơi mắt hai chữ phía sau.

Chẳng lẽ Chỉ Dao thực sự nhìn ra cái gì sao? Cô một mặt theo sau người giúp việc lên lầu, một mặt sợ hãi cắn cắn môi, trong tay ướt đẫm mồ hôi chột dạ.

Làm sao bây giờ? Nếu Chỉ Dao hỏi đến, cô nên làm cái gì bây giờ? Là tự mình nói cho cô ấy tình hình thực tế, hay là làm Chỉ Dao tự mình điều tra ra? Không, không được, vô luận chọn phương án nào, cô cũng không hy vọng Chỉ Dao biết, cô không muốn thương tổn Chỉ Dao.

"Lặng tiểu thư, đến phòng tiểu thư rồi, cô vào đi thôi." Nữ giúp việc chỉ vào một gian phòng, cung kính lui ra phía sau, xoay người tránh ra.

Mân Huyên giơ tay lên định gõ cửa, cửa đột nhiên bị mở ra, khuôn mặt như lê hoa mang vũ của Chỉ Dao xuất hiện ở trước mắt, cô sững sờ ở nơi đó.

“Mân Mân, rốt cục cậu cũng đến đây.” Chỉ Dao sụt sịt cái mũi đỏ bừng, kéo tay cô vào phòng.

Vừa đi vào trong phòng, đập vào mắt đều là màu phấn hồng, vách tường khắc hoa màu phấn hồng, ga trải giường phấn hồng, đồ đạc xa hoa màu phấn hồng, càng khoa trương là một góc còn đặt một chiếc sofa toàn màu phấn hồng.

Từ căn phòng có thể nhìn ra, Chỉ Dao từ nhỏ đã được bảo bọc rất tốt, nhưng là vì sao hôm nay cô ấy lại khóc cơ chứ?

Mân Huyên ngẩn người nhìn chăm chăm bức màn màu phấn hồng, Chỉ Dao lôi kéo cô ngồi xuống sofa, tựa đầu lên vai cô, “Mân Mân, Lạc ca ca bắt nạt mình...”

Nội tâm vì nghe thấy cái tên kia mà chấn động, Chỉ Dao nói hắn bắt nạt cô ấy, chẳng lẽ là chỉ chuyện kia?

Cô hít sâu một hơi, kìm chặt trái tim đang đập loạn, làm bộ như bình tĩnh hỏi: “Lại như thế nào vậy? Chỉ Dao, không phải hai người cãi nhau? Cậu gây chiến như vậy, mua hết bánh ngọt hôm nay của cửa hàng mình, là để cho mình tới nghe cậu kể chuyện hai người liếc mắt đưa tình đi.”

“Mân Mân, cậu giấu cợt mình. Lạc ca ca là người xấu, anh ấy là đại phôi đản tội ác tày trời.” Chỉ Dao tức giận kêu to, ánh mắt đỏ lèn, nước mắt rơi xuống dưới, “Mình chán ghét anh ấy, chán ghét... Không bao giờ muốn nhìn thấy anh ấy nữa....”

“Được rồi, cậu đừng khóc nữa. Khóc thì xấu lắm, cẩn thận anh ta thấy được, không cần cậu nha.” Mân Huyên một bên dỗ dành cô, một bên lấy khăn giấy trên bàn trà.

Lúc lau nước mắt cho Chỉ Dao, tay cô khống chế không được run run, trong lòng bất an, Chỉ Dao phát giác ra cái gì sao?

Chỉ Dao giận dỗi cắn răng, “Xấu thì xấu, dù sao trong mắt người ta công việc còn quan trọng hơn mình, càng xác thực nói người ta y hệt anh trai mình, chính là đồ thương nhân xấu xa, hơi tiền đầy người, biến thái công tác cuồng, mỗi ngày chỉ biết kiếm tiền, kiếm tiền, kiếm tiền.....”

“Haiz, Chỉ Dao, cậu có thể nói rõ ràng, hai người trong lúc đó rốt cuộc làm sao vậy?” Mân Huyên ném khăn giấy bẩn vào thùng rác, hiện cô mới tính hiểu được, căn bản không giống chính mình tưởng tượng như vậy, nguyên nhân Chỉ Dao tức giận có thể là chuyện khác.

“Mân Mân,” Chỉ Dao kéo tay Mân Huyên, khóc thút thít nói, “Hôm nay Lạc ca ca đột nhiên nói với mình không làm party buổi tối, muốn đẩy muộn sang tuần sau.”

“Liền... Chính là chuyện này?” Mân Huyên dở khóc dở cười, Chỉ Dao khóc thương tâm như vậy, chính là việc nhỏ thế này?

“Đúng vậy.” Nhắc tới chuyện này, hai mắt Chỉ Dao lại bắt đầu đẫm lệ lung tròng, “Sáng sớm hôm nay mình cố ý đi thẩm mĩ viện bảo dưỡng làn da toàn thân, sau đó đi salon tóc làm tóc, kích động chạy tới

công ty Lạc ca ca chờ anh ấy cùng ăn cơm trưa, kết quả mới gọi xong cơm, anh ấy liền nói cho mình biết, chi nhánh công ty bên Nhật Bản có việc, anh phải đi xử lý, hơn nữa là chiều nay sẽ đi.”

“Sau cậu ra sao?” Mân Huyên nắm khăn tay lau nước mắt cho bạn, săn sóc nhỏ giọng nói.

“Có thể thế nào? Mỗi lần Lạc ca ca muốn làm chuyện gì, có ai ngăn được anh ấy, lúc ấy mình tức giận đến cơm cũng chưa ăn, liền lái xe chạy về nhà, nhưng mà anh ấy đến bây giờ cả gọi cuộc điện thoại dỗ mình cũng không có. Mình chán ghét Lạc ca ca, mình chán ghét anh ấy.....” Chỉ Dao nói tới đây, nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống.

Chương 108: Không bị phá vỡ

Mân Huyên lại bất đắc dĩ rút mẩy tờ khăn giấy, lau đi nước mắt lan tràn trên mặt cho bạn, đúng lúc này, có tiếng đập cửa vang lên: “Tiểu thư, dưới lầu có điện thoại, là cô gia tương lai đánh tới.”

“Không tiếp, không tiếp... Tôi chán ghét anh ấy... Tôi chán ghét Lạc ca ca... Cô tránh ra, mau tránh ra...” Chỉ Dao buồn bực kêu to, khóc nức nở nháy mắt biến thành khóc to, nước mắt tuôn ra như vỡ đê.

Thanh âm ngoài cửa đã biến mất, xem ra nữ giúp việc đi xuống đáp lại Doãn Lạc Hàn. Chắc chắn nữ giúp việc sẽ nói chuyện Chỉ Dao khóc trong phòng nói cho hắn, nếu hắn để ý Chỉ Dao, như vậy không biết hắn sẽ làm thế nào tiếp? Mân Huyên không khỏi đoán mò.

“Mân Mân, hu hu....” Chỉ Dao khóc không thành tiếng, chậm rãi dựa vào vai Mân Huyên, “Nếu là cậu... Cậu sẽ làm thế nào... Cậu nói cho mình biết...”

Mân Huyên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Chỉ Dao, kiên nhẫn khuyên giải bạn, “Được rồi, Chỉ Dao, chỉ là lùi lại party thôi, anh ta cũng không nói gì hủy bỏ. Hiện tại không phải anh ấy gọi điện lại đây an ủi cậu sao, không thể không để ý tới người ta, nói nữa, công tác của anh ấy bận rộn như vậy, cậu hắn là phải hậu phuơng vững chắc cho người ta, duy trì anh ấy mới đúng, mà không phải phát đại tiểu thư tính tình trong này, như vậy anh ấy sẽ càng cách xa cậu biết không? Đàn ông đều thích các cô gái biết săn sóc, cho nên cậu đừng khóc, được không?”

“Thực, thực vậy chẳng? Anh ấy thích các cô gái biết săn sóc, không thích người hay cãi lộn, mình biết đến.” Chỉ Dao chợt ngừng khóc, suy nghĩ một hồi, dần dần bình tĩnh lại, đảo mắt nín khóc mỉm cười, “Mân Mân, cậu nói thật sự đúng, Lạc ca ca nói chờ anh ấy trở về party lập tức tổ chức, thật ra cũng không phải chuyện to tát gì...”

“Đứa ngốc, cậu nghĩ thông suốt là tốt rồi.” Mân Huyên cười nhéo cái mũi đỏ hồng của Chỉ Dao.

Nhin nụ cười dần xuất hiện trên mặt Chỉ Dao, cô thử người trong chốc lát, chuyện hôm nay có phải do ông trời ám chỉ với mình, giữa Chỉ Dao và Doãn Lạc Hàn, cô mới là bên thứ ba đáng xấu hổ, Chỉ Dao thích, càng có thể nói là yêu Doãn Lạc Hàn như thế, nhưng là làm bạn tốt như cô không biết giúp được cái gì, ngược lại còn phản bội bạn mình, cô thực oán hận chính mình cứ như vậy.

“Mân Mân, mình đói quá.” Cơn giận của Chỉ Dao tới cũng nhanh, đi cũng mau, nháy mắt đã không có việc gì còn ôm bụng kêu đói.

“Cậu chưa ăn cơm trưa, đương nhiên phải đói rồi.” Mân Huyên oán trách cô một câu, “Lần sau không được vì tức giận mà không ăn cơm biết cơm? Cẩn thận bụng lại đói.”

“Đã biết, bà cô dài dòng.” Chỉ Dao sụt sịt mũi, kéo cô đứng lên, “Đi, chúng ta đi cùng ăn chút gì, hiện tại vừa vặn là giờ uống trà chiều, thuận tiện mang cậu đi thăm một chút phòng ở của mình, làm bạn thân nhiều năm như vậy, cậu còn chưa bao giờ tới nhà của mình đâu.”

Đối mặt với câu chỉ trích nho nhỏ của Chỉ Dao, Mân Huyên thè lưỡi, cô đói khi cảm thấy cách của mình thực cố chấp, đã nhận định chuyện gì sẽ không dễ dàng thay đổi, vô luận Chỉ Dao nhõng nhẽo hay cứng rắn, cưỡng bức lợi dụ, cô chính là không muốn lại đây.

Không ngờ tới, hôm nay vẫn là bị Chỉ Dao dùng chuyện bánh ngọt lừa gạt tới đây.

Nhưng mà, nhà Chỉ Dao lớn quá, lực chú ý của Mân Huyên rất nhanh đã chuyển sang tòa nhà lớn như vậy, vừa rồi đầy bụng tâm sự đi theo nữ giúp việc, cô không ngắm nhìn kĩ nơi Chỉ Dao ở, hiện tại mới biết được phòng của Chỉ Dao ở tầng bốn.

“Đói quá, đợi lát nữa chúng ta ăn gì đó, mình lại mang cậu chậm rãi đi thăm.” Chỉ Dao quay đầu cười với cô.

Xuyên qua mặt cỏ trước cửa biệt thự, trước mặt xuất hiện một bể bơi trong vắt, bên cạnh có bàn tròn màu trắng cùng mấy chiếc ghế dựa dưới chiếc dù lớn. Trên bàn có mấy món điểm tâm cùng hai cốc nước chanh.

Mân Huyên ngồi xuống, Chỉ Dao liền dâng một đĩa Blueberry mousse đến trước mặt cô, “Mân Mân, đây là cậu thích ăn, không cần khách khí, ăn nhiều một chút, mình cố ý bảo người giúp việc chuẩn bị mấy phần, ăn xong rồi còn có.”

“Cám ơn!” Mân Huyên nhẹ giọng nói xong, cúi đầu cầm lấy muỗng nhỏ lấy bánh cho vào miệng, cô che giấu áy náy trong mắt, bánh ngọt trong miệng vô cùng chua sót, Chỉ Dao, thực xin lỗi, xin cậu đừng tốt với mình như vậy, mình không đáng, mình không đáng để cậu đối tốt với mình như vậy.

Một nữ giúp việc chạy tới nói nhỏ với Chỉ Dao, “Tiểu thư, thiếu gia đã trở lại.”

“Anh đã trở lại?” Chỉ Dao mở to đôi mắt trong veo như nước, kinh ngạc cắn muỗng nhỏ, nâng tay nhìn đồng hồ, “Hiện tại mới bốn giờ, ông anh trai công tác cuồng hôm nay lại tan tầm sớm, thường thường đều là trời tối đen anh ấy mới trở về.”

Mân Huyên sững sốt một chút, anh trai Chỉ Dao, trước mặt hiện lên một người nam nhân hay cười ở tòa soạn tạp chí, cô cuồng quít đứng lên, nếu bị hắn nhìn thấy mình cùng Chỉ Dao cùng một chỗ, như vậy chuyện phỏng vấn ở tạp chí chắc chắn sẽ bị Chỉ Dao biết, Chỉ Dao chắc chắn sẽ yêu cầu anh trai mình đem cô chuyển vào tạp chí.

Cô muốn dùng thực lực của chính mình tìm lấy công việc, không muốn dựa vào quan hệ.

“Chỉ Dao, mình...” Cô đứng lên, mới nói được vài từ, chợt một thân ảnh đi thong thả tới.

“Nghe nói công chúa Chỉ Dao hôm nay không vui, anh cố ý trở về gấp.”

Chỉ Dao bĩu môi quay người sang chỗ khác, “Hừ, em mới không tin đâu, anh hôm nay khẳng định là vì chuyện khác đúng hay không?”

Trên mặt người kia vẫn là nụ cười nhu hòa thấp thoáng, bàn tay to lớn nhẹ nhàng xoa đầu Chỉ Dao, “Em nói không đúng rồi, anh thật sự trở về gấp cùng em. Anh biết hôm nay tâm tình em không tốt, còn đập vỡ linh tinh, anh lo lắng cho cô công chúa nhỏ của chúng ta, cho nên mới trở lại. Nhưng mà hiện tại thoạt nhìn, em đã vui hơn nhiều, nghe nói hôm nay em còn có khách.”

Nhắc đến bạn tốt, khuôn mặt Chỉ Dao nháy mắt vui vẻ hơn, cô chỉ vào Mân Huyên đứng sững một bên, “Cô ấy là Mân Mân, bạn tốt nhất của em, em thường nhắc với anh đó.”

Hiện tại mà lảng tránh có chút không lẽ phép, chỉ có nâng mặt lên hào phóng cười với người ta, cô âm thầm làm xong chuẩn bị hắn sẽ nhận ra mình.

Ai ngờ đối phương chỉ nở nụ cười nhợt nhạt, như là lần đầu gặp mặt, tao nhã có lẽ hơi hơi đưa tay ra với cô, “May mắn gặp Lăng tiểu thư, thường nghe thấy Chỉ Dao nhắc tới em.”

Chương 109: Đau đớn bất ngờ

Giản Quân Dịch chậm rãi ngồi xuống ghế, sớm có một nữ giúp việc bưng khay đưa tới một ly cà phê, hắn nhẹ nhàng nhấp mấy ngụm, giương mắt hỏi Chỉ Dao, “Hôm nay em cùng Lạc Hàn làm sao vậy?”

Chỉ Dao đang lấy một muỗng nhỏ bánh ngọt, nghe đến đó, đôi mắt sáng ngời chợt buồn thiu, “Anh à, anh không biết Lạc ca ca hủy bỏ party đêm nay, anh ấy nói...”

“Chỉ Dao, em phải nghe nói, biết không? Chuyện này Lạc đã nói qua với anh, anh cảm thấy này không có gì, chờ vài ngày nữa nó trở về làm cũng như nhau.”

“Anh, anh là cùng Mân Mân thương lượng trước à, nói đều giống nhau như đúc.” Chỉ Dao tuy đã không còn tức giận Doãn Lạc Hàn, nhưng vẫn nhịn không được lộ ra bất mãn nho nhỏ.

Tâm mắt Giản Quân Dịch quét qua Mân Huyên, trong mắt có vẻ tán dương, “Xem ra em kết bạn với một người có ý nghĩ bình tĩnh.”

Mân Huyên mím môi lẽ phép cười cười, không khỏi bắt đầu đoán rằng, những lời này của hắn có phải có ý khác không, ví như hắn ám chỉ phương diện công việc. Hắn không nhắc tới chuyện cô đi phỏng vấn xin việc ở tạp chí trước mặt Chỉ Dao, là hắn không nhận ra cô, hay là hắn xem thấp tâm sự của cô.

“Đương nhiên rồi anh, ánh mắt chọn người của em luôn rất chuẩn.” Chỉ Dao giấu không được tự hào, “Nhớ rõ lúc ấy em mới vào tiết học, tất cả bạn học đều đi nịnh bợ lấy lòng em, chỉ có cô ấy là một người ngồi ở góc sáng sửa đọc sách, khi đó em nghĩ, cô gái này thực đặc biệt, kết bạn với cô ấy cũng sẽ không giống những bạn học kia dụng tâm kín đáo. Nhiều năm qua đi, sự thật chứng minh ánh mắt của em rất đúng...”

Chỉ Dao cẩn thận kể cho Giản Quân Dịch thời điểm hai người quen biết, Mân Huyên cúi đầu không nói, yên lặng ăn kem trong đĩa, tim lại không thể khống chế mà không ngừng phát run, cô không biết nên nói cái gì, nói chính xác hơn, cô cảm thấy mình đang chột dạ hốt hoảng, muốn dùng gì đó bù khuyết tất cả.

“Tiểu thư, có người muốn gặp cô.” Thanh âm của nữ giúp việc truyền vào tai.

Chỉ Dao ngừng nói chuyện, Mân Huyên cũng ngừng động tác trong tay, nhất thời tầm mắt của ba người đồng loạt bị tiếng bước chân thu hút. Khuôn mặt như được bàn tay của Thượng đế điêu khắc, dáng người thon dài tinh tráng, hai phiến môi hơi nhếch, không chút nào che dấu hơi thở cao ngạo cùng lạnh thấu xương.

Chỉ Dao hé lèn một tiếng kinh hãi, thân hình nhỏ nhắn như chim nhỏ bay vào lòng Doãn Lạc Hàn, “Lạc ca ca, sao anh lại tới đây? Không phải nói chiều này phải bay sao? Em cứ nghĩ anh đã bay đi Nhật Bản rồi.”

“Không có, sao có thể đâu.” Hắn mở choàng hai tay đón lấy Chỉ Dao, khuôn mặt lạnh lùng nháy mắt nở nụ cười sủng nịch “Công chúa nhỏ của anh vì anh thất ước mà tức giận, đương nhiên anh phải tới an ủi em rồi.”

Mân Huyên đột nhiên cảm thấy chính mình không thở nổi, rõ ràng có bánh ngọt trong miệng, nhưng cô chính là cảm thấy mình sững lại, ngực hơi hơi đau đớn.

Cô không rõ chính mình vì sao lại thế, dùng sức vỗ ngực, hành động này đổi lấy mọi người nhìn chăm chú.

“Em có khỏe không?”

Giản Quân Dịch nhìn chiếc chén thủy tinh trống trơn trước mặt cô, nhanh chóng đem tách cà phê hắn chưa động đến đẩy sang.

“Mân Mân, cậu có nặng lắm không?” Chỉ Dao thân thiết hỏi.

Mân Huyên vội vàng uống một ngụm lớn cà phê, cảm giác trong miệng cũng thông thuận hơn, ngượng ngùng đỏ mặt, xua xua tay nói: “Không có việc gì, mình không sao.”

Ngượng quá! Cảm giác bị ba luồng ánh mắt cùng lúc nhìn chăm chăm làm cho cô chỉ muốn chui xuống đất, hơn nữa lại còn trước mặt hai người đàn ông nữa chứ.

Phát hiện có một ánh mắt phức tạp dừng trên người mình, cô không tự giác nâng lên mắt, ánh mắt hắn lại tức khắc dời đi, nhìn Chỉ Dao trước mặt.

Hắn thân mật vén sợi tóc trước trán Chỉ Dao, in xuống một nụ hôn, “Chỉ Dao, anh phải đi rồi, đuổi theo chuyến bay kế tiếp, bảy ngày sau anh trở về bồi thường em, tổ chức một bữa tiệc long trọng.”

Mân Huyên cúi mặt chìn chăm bánh ngọt đắng trước. Lại là đi công tác bảy ngày, những lời này như là cố ý nói ra, có thể là hắn vội vàng đi công tác, không kịp nói riêng với cô, như bây giờ nói bóng nói gió cho cô nghe sao? Không khỏi nhớ tới lần trước hắn đi công tác cũng đã nói lời uy hiếp mình, hình như hắn lo lắng lúc hắn không ở cô sẽ chạy trốn.

“Lạc ca ca, em đưa anh.” Chỉ Dao ngọt ngào cười, nắm lấy tay Doãn Lạc Hàn, đi được mấy bước lại quay đầu, “Mân Mân, hôm nay cậu lần đầu tiên tới nhà mình, trước không cần đi, ở lại dùng bữa tối. Mình đi tiễn Lạc ca ca xong lập tức quay lại, nếu nhìn không thấy cậu, mình sẽ tức giận đó.”

Mân Huyên cười trừ, “Ừ, cậu đi đi.”

Dù sao đều đã đến đây, chỉ cần Doãn Lạc Hàn không ở nơi này làm cho cô xấu hổ, cô nghĩ mình có thể ở nơi này đợi cho bữa tối qua đi.

Phút chốc, lưng chợt lạnh, tầm mắt kia lại dừng trên người cô, lần này cũng không ngẩng đầu, cô hơi nghiêng mặt, tóc mái dài qua mắt, che đi một ít cảm xúc.

Phút chốc trong không khí yên lặng lại, cô lảng lảng xúc bánh kem trong đĩa, mãi đến khi cái đĩa không còn gì mới thôi. Cô thở dài, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một đôi mắt mỉm cười.

Giản Quân Dịch thế nhưng còn chưa đi, cô mắt tự nhiên nở nụ cười, không biết nên nói cái gì, vì hóa giải xấu hổ, cái thà trong tay cô vô tình chọc nát mảnh vụn bánh trong đĩa. Nhìn trộm hắn một cái, nhưng mà hình như hắn rất thích cười.

“Tôi là người công tư rõ ràng, tôi hy vọng Lăng tiểu thư cũng là.”

Ý tứ trong giọng nói hắn không thể rõ hơn. Chắc là hắn nghĩ đến hôm nay cô xuất hiện ở trong này vì cô cố ý nói cho Chỉ Dao cô xin việc ở tạp chí, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, nụ cười sạch sẽ không tỳ

vết vẫn xuất hiện trên mặt hắn như cũ, dường như câu nói kia là cô nghe nhầm, mà không phải do chính miệng hắn nói ra.

“Hình như anh hiểu lầm gì đó rồi.” Cô hoàn toàn bị chọc giận bởi câu nói kích thích kia, cơn tức bốc lên hầm hập,” Trên thực tế, lúc tôi hưởng ứng lệnh triệu tập thì không biết tạp chí kia thuộc về Giản thị các anh. Nếu là anh cảm thấy tôi làm như vậy là có ý, hoặc là cho rằng tôi sẽ nhắc tới trước mặt Chỉ Dao, sau đó nếu anh phải đặc biệt thu nhận tôi, tôi nghĩ bây giờ tôi có thể cam đoan trước mặt anh, tôi tuyệt đối không tiến vào tạp chí một bước.”

Chương 110: Đừng nêng trêu chọc

Cô xiết chặt cái thìa, hai tròng mắt căm tức nhìn hắn như sắp phun ra lửa cháy phừng phừng đến nơi. Người kia hoàn toàn không giống với bě ngoài vô hại, kì thật quan sát kĩ mới biết, đó đều là hắn cố ý ngụy trang.

Hừ, mấy kẻ cầm quyền các công ty lớn, không thể là hạng người hời hợt được, cứ nhìn Doãn Lạc Hàn cô hắn là phải sớm biết mới đúng.

Giản Quân Dịch cong khoe môi, nhìn chăm chăm vẻ căm tức của cô, trên mặt hắn nở nụ cười giảo hoạt: “Thật lòng mà nói, tôi thực thường thức người mang tính cách hơi kiêu ngạo một chút như em. Em cũng không phải dùng lời cam đoan vô tình vô nghĩa như vậy, tôi lựa chọn tin tưởng em không phải loại người có tâm kế.”

Mân Huyên cắn cắn môi, nhẹ giọng nói xong, “Nói thật, tôi cũng ôm hy vọng rất lớn có thể đi vào tạp chí này, dù sao đây là phần công tác tôi đăng ký phỏng vấn đầu tiên khi bước chân vào xã hội.”

Hắn hơi gật đầu, đầu ngón tay đánh lên mặt bàn theo tiết tấu, lộ ra khí thế vô cùng uy nghiêm: “Chúng ta giải quyết việc chung, tất cả cứ theo như trình tự đi, ngày mai tổng biên tập tạp chí sẽ đem kết quả thống kê thi viết cùng phỏng vấn cho tôi, hy vọng có thể nhìn thấy tên của em ở mặt trên.”

“Anh, Mân Mân, hai người đang nói chuyện gì vậy?” Thanh âm vui vẻ của Chỉ Dao vang lên, nghe ra lúc này cô ấy đang rất vui.

Mân Huyên có chút kinh ngạc, “Chỉ Dao, sao đã trở lại rồi, không phải cậu....”

“Mình đưa Lạc ca ca tới cửa, anh ấy lên xe nói với mình không cần mình đưa đến sân bay, anh ấy để cho mình trở về với cậu, cho nên mình đã trả lại.” Chỉ Dao vui vẻ như chú chim nhỏ nhảy nhót ngồi xuống ghế, uống nước chanh, chớp chớp ánh mắt, ánh mắt qua lại chuyển hoán giữa Giản Quân Dịch và Mân Huyên, đôi mắt sáng ngời ánh lén tia nhìn nghịch ngợm.

“Lúc em không có ở đây, mọi người hàn huyên cái gì? Có cảm giác sét đánh hay không, anh à, anh cảm thấy Mân Mân thế nào? Cá tính của cô ấy rất tốt nha, thích hợp làm bạn gái vô cùng...”

Mân Huyên dở khóc dở cười trước bà mối Chỉ Dao, cô vừa định lên tiếng giải thích, Giản Quân Dịch xoa nhẹ đầu Chỉ Dao, ngược lại đứng lên: “Được rồi, công chúa nhỏ Chỉ Dao, không được đùa kiểu này. Em cùng bạn em đi, anh đi thư phòng, lúc ăn tối hãy gọi anh.”

“Hừ, anh à, bệnh công tác cuồng của anh lại tái phát rồi!” Chỉ Dao chu môi, cúi đầu hút nước chanh trong cốc.

Mân Huyên thở một hơi nhẹ nhõm, lần trước là Kim Chính Vũ, lần này lại là Giản Quân Dịch, biết ý của cô bạn thân Chỉ Dao, giờ cô ấy đang vội vàng tìm đối tượng giúp mình, nhưng mà thân phận hiện tại của cô có năng lực xứng với ai đâu, lại nói thêm, một Doãn Lạc Hàn đã đủ làm cho cô chóng mặt đau đầu, chỉ với mấy câu trao đổi đơn giản, cô chỉ biết tính cách Giản Quân Dịch không đơn giản như mặt ngoài nhìn thấy như vậy, hắn là một con báo săn mồi giỏi ngụy trang, luôn nhẫn lúc đổi phương sơ hở phòng bị liền căn cho đổi phương một phát, chính mình vẫn đừng nên trêu chọc hắn là hay nhất.

Nhin Giản Quân Dịch dần dần biến mất khỏi tầm mắt, Chỉ Dao chống tay xuống bàn, nặng nề mà thở dài.

Lúc này nữ giúp việc lại đưa lên một ly nước chanh, Mân Huyên nhận lấy, khách khí nói cảm ơn, không khỏi nhìn về phía bạn tốt đang thở ngắn than dài: “Chỉ Dao, cậu làm sao vậy?”

“Mình biết tâm bệnh của anh mình.” Chỉ Dao bĩu môi lại thở dài, “Năm kia bạn gái anh ấy nói đi nước Pháp tu nghiệp, ngay từ đầu còn có thể gọi điện về cho anh mình, nhưng rồi sau đó điện thoại dần thưa đi, thậm chí ngay cả một phần điện bưu cũng không có, sau lại nghe bạn học của cô ta nói cô ta có quan hệ không rõ ràng với một người ngoại quốc chuyên kinh doanh châu báu. Mình biết anh mình rất kiêu ngạo, anh ấy sẽ không chủ động đến hỏi cô ta, vì thế mình liền vụng trộm đánh một bức điện cho cô ta, hỏi cô ta sự tình đến tột cùng có phải như vậy hay không, kết quả đến bây giờ cô ta cũng còn chưa trả lời mình.”

“Sự tình cứ như vậy, không giải quyết được gì?” Mân Huyên một bên nói chuyện phiếm với Chỉ Dao, một bên hút nước chanh. Loại nước chanh này ngon thật, uống vào miệng có một mùi thơm ngát thoang thoảng, như là bổ thêm mùi dương mai.

“Sau đó anh ấy liền biến thành như giờ, cả ngày giống như một kẻ công tác cuồng không muốn sống, kì thật anh trai mình rất biết săn sóc, tính tình lại tốt, hơn nữa còn thêm phong độ, lại nói đến tao nhã...”

Mân Huyên suýt chút nữa phumat nước chanh khỏi miệng, mấy thứ đó đều là mặt ngoài của anh ta mà, Giản Quân Dịch cũng ngụy trang quá tài, ngay cả trước mặt em gái mình cũng đeo một chiếc mặt nạ dịu dàng săn sóc.

“Quên đi, không nói về anh trai mình nữa.” Chỉ Dao khoát tay, lộ ra vẻ mặt thú vị tươi cười, “Đúng rồi, Mân Mân, cậu cùng Kim Chính Vũ thế nào?”

“Không thể nào, bạn bè bình thường.”

Mân Huyên hạ mặt hút nước chanh, đúng rồi, Kim Chính Vũ, tiểu tử kia thật đúng là tức giận sao, mỗi

ngày mặc kệ cô có rảnh hay không, hắn đều phải gọi mấy cuộc điện thoại lại đây nói chuyện phiếm với cô, nhưng hôm nay di động lại im lặng cả ngày, cũng không nghe thấy tiếng chuông quen thuộc vang lên.

Uống xong nước chanh rồi, Chỉ Dao đẩy cái cốc ra, vẻ mặt hưng phấn cầm lấy tay Mân Huyên, “Mân Mân, hắn cậu không biết đâu, Kim Chính Vũ là em họ của Lạc ca ca, bác của Lạc ca ca gả cho chủ tịch xí nghiệp Hàn Quốc Kim thị, Kim Chính Vũ sẽ là người thừa kế trong tương lai, nghe nói lần này cậu ta về nước để quản lí phân nhánh công ty bên này, chính là chuẩn bị để sau này sẽ tiếp quản toàn bộ xí nghiệp. Cậu cần phải nắm cậu ta cho chắc vào, mình thấy ánh mắt anh ta nhìn cậu, mình khẳng định một trăm phần trăm với cậu, cậu ta thích cậu, mười phần thích luôn.”

“Chỉ Dao, cậu đừng nói lung tung, mình cùng cậu ta là không có khả năng.” Mân Huyên lơ đãng lắc lắc đầu, cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ tới vượt qua ranh giới bạn bè với Kim Chính Vũ, chỉ là bạn bè giữa nam và nữ.

Chỉ Dao trừng mắt, khó hiểu gắt gao truy vấn: “Sao lại không có khả năng, hai người một người chưa vợ, một người chưa chồng, hơn nữa mình thấy hai người ở chung cũng rất vui vẻ, vì sao lại không có khả năng?”

Mân Huyên không lên tiếng, nhìn chăm chăm mặt khăn trải bàn tinh xảo trên bàn, nhớ tới Kim Chính Vũ, liền không hiểu sao cũng nghĩ tới tối hôm qua Doãn Lạc Hàn cứ liên tục ép hỏi, cái loại giữ lấy không bao giờ giải thoát, như sợi dây quấn quanh cõi lòng, toàn thân nhất thời nổi lên một tầng mồ hôi lạnh.

“Mân Mân, không phải cậu để ý chuyện cậu ta nhỏ tuổi hơn cậu chứ?”

Chỉ Dao dường như trách cứ lắc lắc bả vai cô vài lần, cô nâng mắt thu hồi suy nghĩ, tiếp tục giữ nguyên yên lặng, làm như ngầm đồng ý lời Chỉ Dao.

Chương 111: Không kịp trở tay

Chỉ Dao bất nhã lườm một cái, lắc lắc Mân Huyên vẫn không nói gì: “Kính nhờ! Mân Mân, bây giờ là thời đại nào rồi, cậu còn so đo đối phuơng nhỏ tuổi hơn cậu sao? Lại nói, Kim Chính Vũ cùng lăm thì mới kém cậu có một tuổi, cũng không phải hai ba tuổi, ba bốn tuổi hay năm sáu tuổi. Nếu hai người đứng chung một chỗ, người khác liếc mắt nhìn lại, chỉ biết cảm thấy hai người không hơn kém nhau nhiều lăm.”

“Nhưng mà, mình...” Mân Huyên cứng họng, cô không thể nói ra nguyên nhân kia.

“Không phản đối đi, Mân Mân, cho nên, cậu phải nghe lời mình, ừm...” Hai mắt Chỉ Dao bay nhanh một vòng, thốt lên một câu: “Từ giờ trở đi, mình muốn tác hợp cho hai người thành một đôi. Như vậy về sau, chúng ta có thể cùng nhau cử hành hôn lễ, ý này rất hay đúng không, làm mình nghĩ mãi mới ra được.”

“Cậu nghĩ cũng quá xa rồi.” Mân Huyên cảm thấy có chút buồn cười, lắc đầu: “Cho dù mình nguyện ý, cậu ta cũng đã có bạn gái. Chỉ Dao à, cậu không cần phải vội và muốn mình “đẩy mạnh tiêu thụ” ra ngoài đâu. Đợi cho đến khi duyên phận của mình đến, tự nhiên mình sẽ nói cho cậu, cho cậu làm bà mai được rồi chứ?”

“Ừm... Nay còn kém không nhiều lăm.” Chỉ Dao nở nụ cười, còn chống cằm, “Tính huống mà mình biết là, Kim Chính Vũ rất lăng nhăng, nghe nói cậu ta đã có hơn chín mươi mấy bạn gái...”

Thấy Chỉ Dao không cường thịnh trở lại bức mình, Mân Huyên nhẹ nhàng thở ra, lại nghe đến Kim Chính Vũ có tới chín mươi mấy bạn gái, trong lòng hơi xúc động, có cái hình ảnh xuất hiện trước mắt, cô còn chưa kịp bắt giữ, nó chợt lóe lên rồi biến mất.

“Lạc ca ca không ở, mình rất nhảm chán nha.” Chỉ Dao thở dài một hơi, đột nhiên ánh mắt nhìn chằm chằm Mân Huyên xuất hiện một tia hào quang: “A, đúng rồi, Mân Mân, lần trước mình nói sẽ chuyển ra

nhà cậu ở hai ngày, vừa vặn gần đây chúng ta không có thời gian cùng một chỗ, hiện tại không phải là cơ hội tốt nhất sao?"

"Cái gì... Cái gì? Đi nhà của mình?" Mân Huyên chỉ chỉ vào chóp mũi của mình, nói quanh co: "Nhưng mà, phòng mình thuê không được tốt lắm, hơn nữa cũng rất nhỏ, còn không bằng phòng ngủ của cậu, cậu quen ở phòng lớn, mình thấy cậu vẫn không nên..."

"Mình biết rồi, cậu từng nói với mình. Đừng lo, chỉ cần được ở với cậu vài ngày, mình cũng rất vui vẻ." Chỉ Dao hoàn toàn không cần khoát tay, ôm hai tay đặt trước ngực, vẻ mặt hâm mộ mà khát khao: "Mân Mân, cậu biết không? Từ lúc sinh ra mình đã ở nơi này, trong mắt người khác xem ra đây là nhà giàu, nhưng ở trong mắt mình nó lại là nhà giam, cả ngày trừ bỏ đi học chính là thui thủi ở nhà, buồn đến sắp chết, tâm nguyện lớn nhất của mình chính là có thể chuyển ra ngoài ở, tốt nhất là có thể ở cùng bạn bè, trải qua một đoạn thời gian đi học tan học như bao cô gái bình thường khác...."

Khuôn mặt trắng nõn của Chỉ Dao hiện lên vài phần cô đơn, Mân Huyên cảm nhận sâu sắc thơ ấu cô độc của bạn mình, thì ra những đứa trẻ sinh ra trong nhà có tiền không giống như người bên ngoài nhìn thấy, ăn ngon mặc đẹp, vô ưu tư lự, bọn họ cũng có phiền não của mình, bọn họ không giống như những đứa trẻ bình thường, bọn họ bị tước đoạt thời thơ ấu vui vẻ từ quá sớm.

"Chỉ Dao, nếu cậu không chê, ngày mai cậu liền dọn ra ngoài cùng ở với mình một thời gian."

"Thật vậy chăng? Mân Mân, thật tốt quá." Chỉ Dao thét lên một tiếng kinh hãi, thò người lại đây ôm chặt lấy cô.

Bị Chỉ Dao vừa ôm vừa nhảy nhót, Mân Huyên không thể thích ứng thay đổi tới đột nhiên này, câu nói kia là chính mình nói sao? Sao không có chút ấn tượng nào vậy.

Nhưng mà xem vẻ mặt vui vẻ của Chỉ Dao, tâm tình của cô cũng sáng sủa theo lên, trong lòng bắt đầu tính toán thật nhanh, Doãn Lạc Hàn đã mù mịt bay đi Nhật Bản, chắc phải mất một tuần, thời gian đó cô được tự do, cô bắt buộc phải tìm được phòng trước sáng ngày mai, sau đó đem đồ đạc này nọ chuyển đến trước Chỉ Dao, như vậy là được rồi.

Chỉ Dao đang ôm Mân Huyên vui vẻ không thôi đột nhiên im lặng xuống, cô buông Mân Huyên ra, cắn môi, hiển lộ vẻ thẹn thùng, “Nhưng mà, mình vừa không biết nấu này nọ, cũng sẽ không giặt quần áo, hơn nữa mình cũng không biết quét tước, làm sao bây giờ?”

Mân Huyên cười xòa giúp cô an tâm: “Không cần lo lắng! Mình sẽ làm đồ ăn ngon lại gọt hoa quả đẹp da cho cậu ăn. Quần áo có thể dùng máy giặt giặt, chỉ cần bỏ vào, ấn cái nút liền Ok rồi, còn có phòng ở lớn như vậy, quét tước càng đơn giản, tóm lại toàn bộ cứ để cho mình lo.”

“Vậy là tốt rồi, Mân Mân, mình rất vui vẻ, đêm nay mình sẽ bảo giúp việc giúp mình sắp xếp hành lý.” Chỉ Dao rốt cục cũng cười lên, kích động ôm Mân Huyên hết xoay lại nhảy.

“Ừ, chiều mai mình làm xong việc sẽ đi đón cậu.”

Trời chiều ngả về tây, mặt trời sắp lặn không có một mảnh đỏ tươi, mặt đất giống như được dát lên một màu vàng chói mắt.

Thời điểm sắp chang vạng, cô nói mình phải về sớm trở về sửa sang lại phòng, không có ở nhà Chỉ Dao đợi ăn tối đã bỏ chạy đi ra.

Cô nhớ rõ lần trước giúp cửa hàng bánh ngọt đưa bánh ngọt cho lão bà, quản lí từng đồng ý với mình

có thể cho cô nghỉ một ngày có lương, trở lại cửa hàng bánh ngọt thay quần áo lao động, sau đó cô nói với quản lý chuyện này, quản lí cũng đồng ý rồi.

Bây giờ cô nhanh nhanh về biệt thự, tra trên mạng một chút có chỗ nào cho thuê phòng ốc, sau đó sáng mai đi chọn phòng ở.

Nói với Chỉ Dao chiều mai đi làm về lại đi tiếp cô ấy, kì thật là cố ý kéo dài thời gian, vì tranh thủ thời gian thương lượng tiền nong thuê nhà trước, sau đó còn phải quét tước từ trong ra ngoài một lần, đem tất cả bài trí thành vẻ như cô đã ở được một thời gian, tóm lại ngày mai là một ngày bận rộn.

Trước đó đã biết Doãn Lạc Hàn bay đi Nhật Bản, cho nên khi cô về biệt thự, chạy thẳng lên lầu ba, hoàn toàn không dự đoán được trước mặt lại đột nhiên xuất hiện một thân ảnh đang phun khói trên cầu thang.

Không phải hắn vội bay đi sao? Mặt cô biến đổi, rút lui mấy bước, hoảng sợ nói không ra lời.

“Nhìn thấy tôi, em thực kinh ngạc sao?” Một vòng sương khói màu trắng theo đôi môi mỏng phun ra, hắn nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt thâm thúy hiện lên u ám không rõ: “Máy bay còn có nửa giờ nữa mới cất cánh. Cô gái chết tiệt, tôi đang đợi em.”

“Hử, anh tìm tôi có việc sao? Nếu không muốn chờ lâu lắm, anh có thể gọi điện cho tôi?” Cô nắm chặt ba lô, liếc mắt nhìn cầu thang đi lên lầu hai, sợ hắn đột nhiên nổi giận đối đãi với mình như tôi hôm qua.

Chương 112: Khác thường một cách thần kì

"Em lại đây!" Hắn trầm giọng ra lệnh, sương khói bên môi còn phun ra nuốt vào lợi hại hơn, hoàn toàn không thấy rõ biểu tình giờ phút này của hắn là vui hay giận, hay là gọi cô lại đây rồi, sau đó mới sửa chữa cô một phen nhớ đời nào đó.

"Không! Anh nói ở nơi đó cũng được mà, tôi nghe thấy rõ." Cô cảnh giác trừng mắt nhìn hắn, hắn muốn làm rõ một sự kiện, nhưng cô cũng không phải quả hồng mềm mặc hắn tùy tiện bắt nạt hay coi thường nha.

"Xem ra cố gắng của tôi là uổng phí rồi.... Vẫn là như vậy... Quật cường làm tôi cắn răng... Tôi điên rồi mới có thể... Lại bỏ một chuyến bay... Chạy về đến nơi đây...."

Hắn cúi đầu cười, hình như đang nói thăm cái gì, nhưng mà thanh âm quá nhỏ, cô căn bản nghe không hiểu được, lại không dám tiến lên tự động dâng lên cửa.

Sương khói trước mắt tản ra, hắn ta nghẽ nhìn cô, tràn đầy đùa cợt: "Tôi bao chuyên cơ, một lát nữa sẽ đăng kí, em lại nghĩ rằng tôi còn có thể làm gì với em? Em lại đây, tôi có lời muốn nói với em."

Cô căn cẩn môi, do dự mà đi qua, trong ánh mắt vẫn toát lên phòng bị cùng cảnh giác với hắn. Đi đến cách hắn ba bước, cô không chịu đi về phía trước nữa.

"Có chuyện gì, hiện tại anh có thể nói."

Hắn phuì đầu mẩu thuốc lá trong tay xuống, tiến tới kéo tay cô, cô sợ tới mức la hoảng lên: “Anh muốn làm gì?”

Kết quả hắn chỉ nhét gì đó vào tay cô, lại lui về chỗ cũ, nhìn cô từ trên cao: “Trong bảy ngày tôi không ở này, em không cần đi ra ngoài làm việc, chiều nào học xong liền trở về biệt thự, chỗ nào cũng đừng đi.”

Cô chậm rãi mở tờ giấy trong tay ra, thì ra là một tờ chi phiếu, mặt trên ghi một con số, cô đếm sơ qua một chút, thế nhưng có tới sáu chữ số.

“Thực xin lỗi, tôi không cần tiền của anh. Tôi có tay có chân, nếu tôi cần tiền, tôi sẽ dựa vào chính hai tay mình đi kiếm, quyết sẽ không tiêu một đồng tiền của anh.” Cô lạnh mặt, trực giác nghĩ hắn lại muốn vũ nhục chính mình, đi lên trước vài bước định đem chi phiếu trả lại cho hắn.

Bất ngờ không kịp phòng thủ, hắn một phen túm lấy cổ tay cô, cô hơi lảo đảo đập vào khuôn ngực cứng rắn của hắn, đau đớn khiến cho trước mắt cô bịt kín một tầng sương mù.

Hắn cúi người, tiếng nói trầm thấp như tiếng ác quỷ vang nhẹ bên tai: “Em phải rõ ràng, em là người phụ nữ của tôi, em chỉ thuộc về một mình tôi mà thôi. Chuyện cũ của em và Kim Chính Vũ tôi có thể bỏ qua, nhưng em phải cam đoan trước mặt tôi, từ giờ trở đi không thể cùng cậu ta gặp mặt, nếu không...” Cô sợ hãi hắn sẽ lại nói ra mấy câu uy hiếp chính mình, vội vã ngắt lời hắn: “Tôi đã biết, tôi cam đoan với anh.”

Hắn chậm rãi buông cô ra, hơi nhếch môi: “Cô bé, tôi phát hiện em càng ngày càng thông minh.”

Cô xoa bóp cổ tay phát đau, cô đã muốn lĩnh giáo thủ đoạn của hắn, ở trước mặt kẻ cường thế như

hắn, nếu muốn chui qua kẽ hở để sống sót, cũng chỉ có thể nắm giữ thời cơ thích hợp cùng thỏa hiệp.

“Nhưng mà tôi sẽ không cần số tiền này.” Thái độ của cô vẫn kiên trì như cũ, hắn nắm chặt tay, cô cắn môi bắt lấy tay hắn, muốn đem chi phiếu trả lại cho hắn, hắn lại nắm ngược lấy tay cô.

“Anh muốn làm gì?”

Cô ra sức muốn thoát khỏi tay hắn, khuôn mặt tuấn tú của hắn đột nhiên kề sát vào môi cô, hai tròng mắt tối đen thâm thúy toát ra ánh nhìn khó dò: “Dù sao cũng là thuê cả một chiếc máy bay chuyên dụng, em nói nếu tôi muốn đem em cùng đi thì sẽ thế nào?”

Dòng khí ấp áp ve vuốt mặt cô, độ ấm trên tay hắn truyền vào da thịt non mềm của cô, một cảm giác vi diệu chợt đánh sâu vào cõi lòng cô.

Cô thử chuyển động cổ tay, bắt mân lườm hắn: “Anh không thể làm như vậy, tôi còn phải đi học, lập tức sẽ tốt nghiệp, tôi không muốn chương trình học của tôi bị cắt ngang vì một ít nguyên nhân chủ quan.”

Đáng giận! Người này điên rồ sao? Hắn đi công tác mang theo cô làm cái gì? Tránh đi Chỉ Dao ở nơi này cũng đủ làm cô kinh hãi mất mật, còn muốn bảo cô đi theo, làm cho người ở công ty chi nhánh bên Nhật Bản nhìn thấy, sự tình không phải sẽ nhanh chóng vỡ lở sao?

Gương mặt lạnh lùng của hắn lóe lên một chút thắn sắc, đột nhiên mở miệng: “Sau bao lâu nữa em sẽ tốt nghiệp?”

Không biết hắn lại nghĩ ra cái gì điên rồ, cô vốn không muốn nói cho hắn, nhưng nghĩ lại hắn còn có thể thông qua phương thức khác để biết đến, đơn giản trực tiếp nói cho hắn: “Không đến một tháng.”

Hắn híp mắt lại, như là đang tự hỏi, tiện đà chậm rãi buông tay cô ra, “Hy vọng em sẽ tuân thủ lời cam đoan của em với tôi, tôi không thích lừa gạt, nhất là phụ nữ lừa gạt lại càng không thể tha thứ, tốt nhất em nên nhớ lấy điểm này.”

“Tôi biết.”

Cô có chút đăm chiêu theo dõi hắn, tính tình người này đúng là có chút cỗ quái, đột nhiên nhớ tới tình cảnh lần trước lão bá tới nơi này, không biết hắn với cha mình đến tận cùng có bao nhiêu mâu thuẫn, mới có thể tạo ra cá tính âm trầm lạnh như băng này của hắn.

“Mấy ngày hôm trước cha anh đã tới.” Cô không nhịn được nén nói cho hắn, cô rất ngạc nhiên, muốn nhìn thấy hắn nghe thấy câu này sẽ phản ứng thế nào.

Kết quả có chút làm cô thất vọng, mặt hắn vẫn không chút thay đổi, chỉ hơi nhếch lông mày, chậm rãi đứng dậy, thân hình thon dài nhất thời áp bách đứng lặng trước mặt cô.

“Xem ra hắn là ông ta không thấy được em, băng không ông ta sẽ gọi điện oanh tạc tôi đầu tiên.”

Sự tình bị hắn phân tích rõ ràng rành mạch, cô căn môi không lên tiếng, khéo mắt nhìn thấy trợ lý Từ Bang đứng ở bên dưới cầu thang, hắn xuất hiện ám chỉ thời gian máy bay cất cánh sắp tới gần.

Hắn hiển nhiên cũng thấy được Từ Bang, bước dần xuống cầu thang, sau đó dừng lại, nghiêng người nhìn về phía cô, tựa hồ vẫn có chút lo lắng cô, đôi môi mỏng hiện lên một nụ cười cảnh cáo.

“Vốn tôi nghĩ bảo người âm thầm nhìn chăm chăm, lúc nào cũng báo cáo với tôi hành tung của em, nhưng tôi không muốn làm như vậy, chim chóc nhốt trong lồng lâu quá cũng cần phải có chút tự do, tôi hy vọng em có thể quý trọng cơ hội lần này.”

Mắt cô toát lên vẻ ngạc nhiên, rõ ràng cảm giác thấy thái độ của hắn với mình thay đổi rất nhiều, nhìn lại chi phiếu trong tay mình, đúng rồi, chi phiếu còn chưa trả lại hắn đâu.

Vừa nhắc đầu hắn đã sắp biến mất ở cửa, cô chạy đi xuống lầu, đến cửa biệt thự, vẫn là chậm một bước, chiếc Lamborghini xa hoa tuyệt trần đi ra, sau đó cánh cửa điện tử cao lớn tự động đóng lại.

Chương 113: Mâu thuẫn lựa chọn

Bàn bay cầm tờ chi phiếu buông thõng xuống, cô xoay người nhìn căn biệt thự trước mặt được màn đêm trang điểm như con quái vật lớn đứng sừng sững, trầm trọng thở dài, cúi đầu rồi đi vào.

Thật sự rất mâu thuẫn, một bên là Doãn Lạc Hàn với lời cảnh cáo ma quỷ, một bên là người bạn thân Chỉ Dao muốn cùng cô ở một chỗ, làm sao bây giờ? Cô nên chọn bên nào?

Từ sáng hôm nay tỉnh lại, hắn trở nên rất kì quái, ngày đó khuất nhục bị hắn đá xuống giường vẫn còn hiện lên rõ ràng trong kí ức, nhưng lần này hắn lại không làm như vậy, ngược lại rất quái dị, lúc đối mặt cô, tâm tình của hắn hình như cũng không còn âm trầm đáng sợ như trước đây.

Đến tột cùng là vì sao? Chẳng lẽ hắn còn muốn dùng âm mưu lẩn trá, làm cho cô chậm rãi buông cảnh giác, sau đó đến lượt hắn đẩy mạnh cô xuống vực sâu của thống khổ?

Không, cô sẽ không tin tưởng hắn, vĩnh viễn sẽ không.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô bị tiếng đồng hồ báo thức ầm ĩ chết người đánh thức, chậm rãi ngồi dậy, ôm cái đầu nặng trịch liều mạng vỗ vài cái, muốn chính mình làm ra lựa chọn.

Vừa quay đầu, nhìn đến tư liệu cho thuê phòng ốc tối hôm qua sao chép trên mạng đặt trên tủ đầu giường. Chỉ Dao rất hy vọng cùng cô ở một chỗ vài ngày, trước mắt lại hiện ra khuôn mặt tươi cười hết nhảy múa lại xoay tròn của bạn, thật sự không đành lòng từ chối, làm Chỉ Dao thất vọng.

Không phải hắn nói sẽ không bảo người nhìn chăm chăm cô sao? Như vậy, đây chính là trời cao thấy cô đáng thương, đang âm thầm giúp cô, cô lựa chọn tin tưởng như vậy. Cô nắm lấy tờ giấy kia, quyết định dứt khoát.

Vội vã rửa mặt chải đầu một phen, cô dùng tốc độ nhanh nhất mà bắt đầu thu thập, may mà lúc đến đây mang đồ đạc cũng không nhiều, chỉ cần dùng hai mươi phút liền đại công cáo thành.

Tiếp theo cô dựa vào số điện thoại căn phòng viết trên giấy lần lượt gọi điện thoại cẩn thận hỏi, cuối cùng cô khoanh tròn lấy bốn nơi, cũng theo thứ tự sắp xếp thời gian xem phòng, sau đó cầm lấy ba lô liền vội vã ra ngoài.

Một buổi sáng cứ như thế dùng hết vào việc đi xe bus, xem phòng ở, đợi đến giữa trưa, cô liền chọn được một gian phòng ở cách trung tâm thành phố không xa lăm, nơi đó tiện đường xe cộ đi lại, và quan trọng nhất là tiền thuê cũng không đắt đỏ.

Cô nhận lấy chìa khóa từ tay chủ cho thuê nhà, cấp tốc trở lại biệt thự, mang đến tất cả đồ đạc của mình, cẩn thận quét tước từ trong ra ngoài một phen, liền đem đồ đạc hàng ngày lấy ra sắp đặt.

Cô bất chấp thân thể của mình còn mệt, xương sống, thắt lưng cùng bờ vai đau nhức, xoa xoa thắt lưng vừa lòng đánh giá thành quả của mình, tuy rằng nói căn phòng còn không lớn bằng phòng ngủ của cô ở biệt thự, nhưng trải qua tỉ mỉ bố trí, có vẻ ấm áp thoải mái.

Nhưng mà căn phòng Chỉ Dao cũng rất lớn, lập tức đi vào không gian nhỏ hẹp thế này, có thể cảm thấy không được tự nhiên không nhỉ?

Mà sự thật chứng minh cô gắng của cô không hề uổng phí. Buổi chiều Chỉ Dao lại đây, vừa buông hành lý xong đã kêu lên ngạc nhiên: “Mân Mân, vào nhà cậu thật sự có cảm giác ấm áp, bức tranh ghép hoạt hình trên sàn nhà là cậu mới ghép sao? Còn có hoa cỏ trên ban công thật xinh đẹp, đứng ở nơi này hít thở, không khí mới mẻ cực...”

Vừa mới quét dọn phòng chảy thiêt nhiều mồ hôi, hiện tại toàn thân cô đều dính dính nhớp nhớp, Mân Huyên muốn đi tắm rửa trước: “Chỉ Dao, cậu chậm rãi xem, mình đi tắm đã, lúc nữa chúng ta đi dạo siêu thị, mua chút đồ ăn trở về, mình nấu đồ ngon cho cậu ăn.”

“Được.” Chỉ Dao đứng ở ban công nho nhỏ hết nhìn đông lại nhìn tây, miệng mơ hồ trả lời.

Cô lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên đứng ở ban công nhà mình nhìn thấy tình cảnh nhà hàng xóm, cảm thấy vừa mới mẻ lại vừa thú vị.

Một lát sau, Mân Huyên tắm xong đi ra, thấy Chỉ Dao theo sô pha trong phòng khách đứng lên, trong tay cầm túi LV, cười tủm tỉm nhìn chính mình.

Cô ngừng lau tóc, đống hành lý của Chỉ Dao vốn đặt trong phòng khách cũng không thấy, chẳng lẽ Chỉ Dao cảm thấy mình không hợp với nơi này, muốn trở về?

“Mân Mân, cậu tắm xong rồi?” Chỉ Dao cười lại đây khoác lấy tay cô, “Nhanh đi thay quần áo, mình mời cậu đi ra ngoài ăn cơm.”

“Hả... Đi ra ngoài ăn?” Mân Huyên lặp lại một lần, ánh mắt đảo qua bắt gặp va li hành lí màu đỏ đặt trong phòng, không khỏi cười cười, vừa rồi chính mình nghĩ ngợi nhiều quá.

Chỉ Dao tựa đầu trên vai cô, nhẹ nhàng phe phẩy: “Đúng vậy, hôm nay là ngày đầu tiên mình đến nhà cậu. Mình ở nhà không biết làm gì cả, hy vọng ở nơi này vài ngày không làm tăng gánh nặng cho cậu, hiện tại chỉ có thể mời cậu ăn một bữa đại tiệc coi như làm bồi thường à.”

Thì ra cô gái nhỏ này nghĩ như vậy, Mân Huyên cười cười: “Không có gì, chúng ta là bạn thân không phải sao? Không cần bắt cậu tiêu pha mời mình đi ăn đại tiệc. Mình đã nói rồi, hôm nay mình sẽ nấu gì đó ngon ngon mời cậu nếm thử.”

“Không được, đêm nay mình nhất định phải mời cậu đi ăn đại tiệc, hiện tại cậu đi thay quần áo nhanh nhanh đi.” Tính bốc đồng đại tiểu thư của Chỉ Dao lại đến rồi, hết kéo lại đẩy mạnh cô vào phòng.

Mân Huyên bất đắc dĩ, chỉ có thể theo Chỉ Dao, tìm quần áo thay trong tủ, kết quả áo thun cùng quần bò trong tay bị Chỉ Dao đoạt đi mất.

“Không được, cậu nhất định phải ăn mặc một bộ thật xinh đẹp mới được, mình giúp cậu chọn.” Chỉ Dao mở tủ quần áo, chọn ra một bộ váy liền áo bằng vải chiffon, “Üm, cái này đi, như vậy thoát nhìn mới nữ tính, kế hoạch của mình liền thành công một nửa.”

Mân Huyên tiếp nhận chiếc váy, nghi hoặc nhìn Chỉ Dao: “Kế hoạch? Kế hoạch nào?”

Nguy rồi, nói lỡ miệng, Chỉ Dao lè lè lưỡi, nhanh chóng phủ nhận: “A? Không có gì, không có gì, mình nói nhầm.”

Bộ dạng kia của Chỉ Dao rõ ràng là có chuyện gạt cô, may mà Chỉ Dao cũng không tâm nhẫn lăm, tin tưởng lần này cái “kế hoạch” miệng Chỉ Dao nói ra là ý tốt, chính mình đơn giản cứ coi như không biết chuyện gì, xem đêm nay cô cô muỗn làm gì.

Trong lòng nghĩ vậy, Mân Huyên liền vào thay bộ váy Chiffon tinh xảo kia.

Chương 114: Mắt mù tai điếc

Chỉ Dao kéo cánh tay Mân Huyên, người gác cổng nhà hàng ân cần mở cửa ra, một người bồi bàn nho nhã lẽ độ ra đón: “Giản tiểu thư, mời đi bên này.”

“Ồ, được.” Chỉ Dao hơi gật đầu, kéo Mân Huyên đi sau bồi bàn.

Đây là một nhà hàng Pháp chính tông, tuy rằng không phải nhà hàng lần trước Kim Chính Vũ mang cô đi, nhưng vô luận theo phong cách trang hoàng hay người phục vụ cũng không nhận ra nhà hàng Pháp này cùng nhà hàng kia cùng một hệ thống kinh doanh, hoặc nói thẳng ra chính là do một gia tộc quản lý phía sau.

Nghĩ đến đây, Mân Huyên mím môi cười trộm, cô đã đoán ra mục đích Chỉ Dao mang cô tới đây, cứ đi theo phía sau bồi bàn đến phía nam nhà ăn tới một bàn ăn gần cửa sổ, đã có một thân ảnh ngồi ngay ngắn ở nơi này từ sớm.

“Mân Mân, cậu ngồi đi.” Chỉ Dao đẩy Mân Huyên đang tim đập thình thịch ngồi xuống, quay mặt hé lên tươi cười: “Thực xin lỗi, Chính Vũ, đợi lâu.”

Chính Vũ hơi nhếch môi cười, ánh mắt bình thản xẹt qua Mân Huyên, sau đó dừng lại trên người Chỉ Dao: “Chỉ Dao, chị gọi điện cho tôi, nói là cùng với Lạc mời tôi đi ăn cơm, sao Lạc không có tới?”

Chỉ Dao đặt túi, chậm rãi ngồi xuống, lời nói thốt ra: “A, ha ha... chi nhánh công ty bên kia của Lạc ca ca có việc gấp, tạm thời đi công tác rồi, cho nên tôi mang Mân Mân cùng nhau đến đây, cậu không để ý đi.”

“Đương nhiên sẽ không.” Kim Chính Vũ không sao cả nhún nhún vai, ánh mắt không hề liếc qua Mân Huyên lần nào.

Mân Huyên cũng không lên tiếng, ngồi xuống vị trí đối diện hắn, kì thật cô đã sớm đoán được một loạt hành vi thần bí quỷ quái tối nay của Chỉ Dao thực có thể là muốn sáng tạo cơ hội cho cô và Kim Chính Vũ, hiện tại xem ra quả nhiên là thế này.

Chính là Chỉ Dao không biết một chuyện, từ đêm Kim Chính Vũ đột nhiên phát giận lái xe rời khỏi, hắn vẫn không để ý tới cô, hôm nay đột nhiên lại gặp mặt làm cô ngồi chỗ này có chút xấu hổ.

Nhin sắc mặc Kim Chính Vũ dường như vẫn không để ý tới cô, suy nghĩ ngàn chuyển trăm hồi, cô cẩn thận nhớ lại ngày đó rõ cuộc là cô nói sai chuyện gì, câu này? Không đúng, không phải, là câu kia? Vẫn không đúng?

Nghĩ tới nghĩ lui, cô chú ý tới câu “Tôi không thích mấy tên nhóc con nhỏ tuổi hơn mình”, hắn tức giận vì câu nói này chăng?

Cô cúi đầu vò nghịch chiếc khăn ăn đặt trên đầu gối, nhớ lại chuyện hắn từng tức giận vì cô nhìn lén chứng minh thư của hắn, đúng, là vậy rồi, tuyệt đối là vì cô nói những lời này mà khơi lên lửa giận của hắn.

“Mân Mân, cậu thích ăn món gì?” Chỉ Dao đưa qua thực đơn cắt đứt suy nghĩ của cô, cô ngẩng đầu, nhìn qua tất cả đều là món ăn Pháp, lập tức có cảm giác đau đầu.

Chỉ Dao đã quen với kiểu nhà ăn cao cấp này, nhưng cô mới đi có một lần thôi, lần trước chính là Kim Chính Vũ giúp cô chọn, lúc ấy cô căn bản không chú ý nghe hắn chọn thế nào, cô ngẩng đầu định bảo Chỉ Dao giúp mình chọn là được rồi.

Đúng lúc này, cô nhìn thấy Kim Chính Vũ đã khép thực đơn lại, đang nói nhỏ với bồi bàn: "... Bít tết chín bốn phần.... một chai Bordeaux năm 82 (rượu vang Bordeaux)(*)....."

Tai cô nghe thấy mấy từ mẩu chốt phía trước, âm thầm nhớ kỹ, lúc này Chỉ Dao vừa lật thực đơn vừa hỏi cô: "Mân Mân, cậu muốn ăn gì?"

"Mình muốn bít tết chín bốn phần." Mân Huyên khép lại thực đơn, nhẹ giọng nói xong.

Kim Chính Vũ đang nhỏ giọng yêu cầu bồi bàn chở xoay người lại nhìn cô, cô trừng mắt nhìn, chẳng lẽ vừa rồi chính mình lại nghe lầm sao? Rõ ràng nghe thấy hắn nói chín bốn phần.

"Mình muốn chín sáu phần." Chỉ Dao tao nhã khép lại thực đơn, đưa cho bồi bàn.

"Hai phần chín sáu phần, một phần chín bốn phần, mặt khác cứ theo tôi làm, mở một chai Bordeaux năm 82..." Kim Chính Vũ quay đầu lại nói với bồi bàn, đổi phương cung kính xoay người thu lại thực đơn.

Kim Chính Vũ người này sao lại tự chủ trương đổi thành chín sáu phần chứ, Mân Huyên tức giận trừng mắt nhìn.

“Mân Mân” Chỉ Dao lặng lẽ nhích lại gần, nói nhỏ bên tai cô: “Sao cậu lại kêu chín bốn phần, theo như mình biết, cậu hẳn phải giống mình gọi chín sáu phần mà.”

Mân Huyên sững sốt một chút, chẳng lẽ lần trước cô ăn món bít tết kia là chín sáu phần sao? Thì ra Kim Chính Vũ tự chủ trương là có chuyện như vậy, nghĩ thông suốt điểm này, cô ngược lại cảm thấy càng thêm ngượng ngùng với Kim Chính Vũ.

Sau một lúc, món bít tết được bưng lên bàn, nhất thời mọi người chỉ lo cắt bít tết, không nói gì.

Một lát sau, Kim Chính Vũ chậm rãi mở miệng: “Chỉ Dao, Lạc đi công tác?”

Chỉ Dao đại khái đói bụng, đang vùi đầu ăn món bít tết ngon miệng, nghe thấy Kim Chính Vũ hỏi mình, liền gật đầu: “Đúng vậy, buổi chiều Lạc ca ca bay đi Nhật Bản, phải đi công tác tận bảy ngày.”

Không biết vì sao, Chỉ Dao nói tới đây, Mân Huyên chợt cảm thấy ánh mắt Kim Chính Vũ quét về phía mình, cô không ngẩng đầu, ngừng cắt thịt bò, tiếp theo cô nghe thấy Chỉ Dao nói tiếp: “Mân Mân, Chính Vũ, mọi người từ từ ăn, tôi đi toilet một chút.”

Biết Chỉ Dao có thói quen ăn được một lát sẽ đi toilet trang điểm lại, Mân Mân cũng không nghĩ nhiều, gật đầu một cái, tiếp tục cúi đầu cắt phần bít tết của mình.

Nghĩ đến Kim Chính Vũ hình như vẫn còn tức giận mình, cô do dự không biết có nên giải thích trước hay không. Hiện tại trừ bỏ Chỉ Dao, Kim Chính Vũ trong lòng của cô đã chiếm vị trí bạn tốt, từ nhỏ đến lớn cô có rất ít bạn bè, thực không hy vọng chỉ bởi vì một chút việc nhỏ liền mất đi một người bạn tốt như vậy, ít nhất là cô cho rằng như vậy.

“Chính Vũ, cái kia...” Cô một bên âm thầm khuyến khích chính mình, một bên liếm liếm môi mỉm miệng: “Là... Thực xin lỗi.... Ngày đó khả năng tôi nói sai....”

Cánh tay tao nhã cắt từng miếng bít tết, sau đó đưa lên miệng, nhẹ nhàng nhấm nuốt, hăn hoàn toàn không có ý nói chuyện.

“Mấy ngày nay anh không để ý tới tôi, không phải thực tức giận đó chứ?” Cô thật cẩn thận nhìn hăn, mái tóc ngắn màu hạt dẻ mềm mại che khuất đôi mắt trong suốt, chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm trơn láng hơi hơi căng ra.

Hăn tựa hồ coi câu mở lời của cô như gió thoảng bên tai, nói cách khác chính là mắt mù tai điếc, tóm lại con dao nhỏ dài trong tay hăn vẫn tiếp tục cắt miếng bít tết còn rỉ máu.

~~~~~

(*)Bordeaux, là một thành phố cảng miền Tây Nam nước Pháp, được nhiều người biết đến như thủ đô của ngành công nghiệp rượu vang của thế giới. Nhãn hiệu vang Bordeaux nổi tiếng trên khắp thế giới và đã được sản xuất ở đây từ thế kỷ thứ 8.

Chương 115: Thâm tình của hắn

Cô cúi đầu, không còn ý định bắt chuyện, ngay khi cô đang ăn miếng bít tết một cách đần độn vô vị, lại thấy đỉnh đầu vang lên giọng nói của hắn.

“Em đã biết sai lầm rồi, vậy em tính bồi thường tôi thế nào?”

Đây là hắn đã tha thứ cho cô đi, cô vội vàng nuốt miếng bít tết trong miệng, không cần nghĩ ngợi hỏi: “Anh thích bồi thường như thế nào???”

Hàng lông mi dài của hắn rủ xuống, vẻ giảo hoạt chợt lóe mà qua: “Cái gì đều có thể chử? Em sẽ không đổi ý?”

“Đương nhiên, anh nói đi, nhưng với điều kiện tiên quyết là tôi không có quá nhiều tiền mời ăn đi ăn đại tiệc hoặc là đi những nơi có vẻ cao cấp, những thứ khác hắn đều có thể đi.”

“Này đó không cần em nói tôi cũng biết.” Hắn nháy mắt lộ ra nụ cười trêu đùa: “Yêu cầu của tôi thực thế lệ, em tiếp tục làm lái xe cho tôi hai tháng nữa.”

Như vậy mỗi ngày hắn đều có thể nhìn thấy cô, đôi mắt trong suốt lướt qua chút sáng ngời, hắn mặt không đổi sắc, cúi đầu dùng khăn ăn chà lau khói môi.

“Đương nhiên là không thành vấn đề.” Thì ra là chuyện này, cô thư thái cười, sảng khoái đồng ý với hắn. Nhưng chợt nhớ đến Doãn Lạc Hàn, lòng của cô lại thắt lại, phải sửa lại miệng :”Cái kia.... Tôi

chỉ có thể hứa với anh buổi tối có rảnh liền lái xe lâm thời của anh, bởi vì tôi sắp tốt nghiệp, ban ngày bận rộn, thực sự mệt chết đi..."

Hắn xoay ly rượu vang đỏ, lạnh nhạt nói xong: "Đó cũng không thành vấn đề."

"Kim Chính Vũ, tôi cam đoan lần sau sẽ không bao giờ nhắc lại câu nói kia." Mân Huyên nở nụ cười xán lạn, nhắc ly rượu định cùng chạm cốc với hắn, ai ngờ lại bị hắn một phen đoạt mất.

"Đợi lát nữa em phải phụ trách lái xe đưa tôi trở về, cho nên em không thể uống rượu được, tôi cũng không muốn giao cái mạng nhỏ này vào tay em." Hắn một bên nói thăm, một bên đem ly rượu đặt xuống chỗ bàn cô không với tới được.

Mân Huyên mím môi cười cười, Kim Chính Vũ nói chuyện không để ý lại lúc nào cũng lộ ra hành động đáng yêu đã trở lại rồi, thật là tốt quá!

"Đúng rồi, chúng ta nói chuyện cả nửa ngày rồi sao lại không thấy Chỉ Dao đi ra?" Cô nghẽn cổ nhìn về phía Chỉ Dao biến mất, không khỏi nổi lên nghi vấn.

"Cái đầu của em không phải luôn luôn thông minh sao? Không phải đến bây giờ còn chưa hiểu cái gì chứ?" Kim Chính Vũ lại nhấp một ngụm rượu, trong mắt tỏa ra ý cười.

Nhờ hắn chỉ điểm, cô nháy mắt hiểu được, thì ra Chỉ Dao mượn cớ đi toilet đã sớm vụng trộm đi trước, khó trách Chỉ Dao đã đi gần một tiếng rồi vẫn không thấy người đâu.

Một lát sau, hai người ăn xong, hắn gọi bồi bàn tới thanh toán.

Hai người ra khỏi nhà hàng Pháp, một trận gió lạnh thổi tới, Mân Huyên chỉ mặc một bộ váy mỏng không nhịn được co rúm lại một chút, hiện tại mới tháng ba, tuy rằng thành phố này ở phía nam, nhưng vừa đến ban đêm liền bị cảm giác mát lạnh quấn lấy.

“Này, Lăng Mân Huyên, em có biết chân em rất ngắn hay không, mặc váy khó coi chết đi được.”

Đáng giận! Thế nhưng dám nói cô chân ngắn, vóc người một mét sáu mươi tám, chân của cô làm sao mà ngắn được, cô quay đầu đang định hung hăng phản bác Kim Chính Vũ, không ngờ lại có một chiếc áo khoác ấm áp choàng lên người mình.

Cúi đầu nhìn chiếc áo âu phục trên người, cô ngây ngắn cả người, hắn cẩn thận cài cúc áo khoác cho cô, sau đó hai tay đút túi quần, dáng vẻ vô cùng ngang nhiên.

“Cho nên sau này kính nhờ em không cần mặc váy, vẫn là ăn mặc như bình thường nhỉ mới thuận mắt, cũng không dễ dàng bị cảm lạnh.”

Tiểu tử này đừng nói chuyện dài dòng như vậy nữa có được hay không, rõ ràng chính là lo lắng cho cô, lại phải cố ý nói như vậy. Mân Huyên xem thấu tâm tư của hắn, nhưng không muốn nói ra, cô càng ngày càng cảm thấy mình thực sự may mắn khi gặp được hắn.

“Xe của anh đỗ ở đâu? Tôi đi lái ra đây.” Cô cũng không quên chuyện hắn vừa mới bảo cô làm lái xe lâm thời.

“Không cần, xe đã có người giúp tôi lái ra đây.” Hắn chỉ tay, quả nhiên chiếc có chiếc Porche mui trần màu đỏ chạy lại đây, vững vàng đỗ lại trước mặt bọn họ.

“Thiếu gia, xe đã lái tới đây, đây là chìa khóa xe của ngài.” Một người thoát nhìn như quản lý xuống xe, cung kính dâng chìa khóa xe cho Kim Chính Vũ.

“Uhm, phiền toái ông, quản lý Hồ.” Kim Chính Vũ lịch sự gật gật đầu, xoay người thuận tay đưa chìa khóa cho Mân Huyên.

Hai người một trước một sau lên xe, Kim Chính Vũ ấn một cái nút, chiếc xe mui trần lạnh lẽo đảo mắt liền biến thành ấm áp.

Mân Huyên hít vào một hơi, khởi động xe, cô đột nhiên phát hiện phương diện này Kim Chính Vũ rất giống Chỉ Dao, cô ấy tuy rằng là từ nhỏ đã là con nhà giàu có, nhưng chưa bao giờ xem thường cô gái bình thường như cô, ngược lại luôn quan tâm cô đến từng chuyện nhỏ nhất.

Hai tay cô nắm chặt tay lái chăm chú lái xe, ngực tràn đầy cảm động, trong xe trầm mặc một lát, cô thuận miệng tìm một đề tài: “Tôi nghe Chỉ Dao nói lần này anh trở về tiếp quản phân nhánh công ty trong nước, Kim Chính Vũ, anh khi nào thì tốt nghiệp đại học vậy? Ủm... Hiện tại anh hẳn phải đến trường....”

Cô do dự mà không dám nói tiếp, kỳ thật trong lòng cô vẫn có nghi vấn, Kim Chính Vũ còn nhỏ hơn cô cả một tuổi, năm nay cô học năm thứ tư còn gần một tháng nữa mới tốt nghiệp, như thế nào mà...

“Tôi biết em muốn hỏi vấn đề gì, em đang tò mò làm sao tôi học hành xong trước em phải không?”

Hắn chẳng hề để ý, rõ ràng trực tiếp nói ra lời cô còn chưa dám nói.

“Ha ha.... Thật ra anh không nói cũng không sao, tôi chỉ là thuận miệng hỏi một chút, không có ý gì.”
Cô thè lưỡi, làm lành ngay.

Kỳ thật cẩn thận ngẫm nghĩ về Kim Chính Vũ hết thảy đều rất thần bí, trừ bỏ biết tuổi của hắn cùng hắn là người thừa kế tương lai của tập đoàn Kim thị Hàn Quốc, cô mơ hồ hoàn toàn không biết những chuyện khác của hắn.

Nhờ chuyện lần trước hắn đột nhiên phát giận, hiện tại ở trước mặt hắn, cô nói chuyện gì cũng phải ngẫm trước nghĩ sau, sợ chính mình nói lỡ lời, làm cho đại thiếu gia hắn tức giận.

Hắn xua tay, nhìn cô một cái, nhẹ nhàng quẳng bơ nói xong : “Thực tế cũng không có gì, tôi chỉ là ở cao nhất (*) nhảy hai cấp mà thôi. Cho nên tôi tốt nghiệp trước em.”

(*) *Tương đương với lớp 10 của Việt Nam.*

Chương 116: Nhìn ra khẩn trương

“Hai lớp? Hơn nữa là khi học lớp 10?” Cô không dám tin lập lại một lần, tiếng nói không tự giác cất cao, tiểu tử này thông minh như vậy sao? Thật cũng quá dọa người đi!

“Vẻ mặt của em giống y đúc vẻ mặt người nhà tôi lúc đó.” Hắn “phốc” một tiếng bật cười ra tiếng, khuôn mặt đẹp trai dưới ánh sáng mờ ảo phân thành lúc sáng lúc tối, nhưng vẫn không thể ngăn trở vẻ đắc ý đào dat trên mặt hắn.

“Phải không? Chẳng lẽ nói trước đó thành tích học tập của cậu bình thường, một ngày nào đó cậu bắt đầu chăm chỉ, sau đó năm lớp mười thì nhảy tận hai lớp.”

Cô cố ý dừng lại, thấy hắn không đáp lời, biết chính mình đoán đúng rồi, sau đó lại tiếp tục: “Tôi đoán rằng lúc ấy có phải cậu chịu kích thích gì đó? Bị bạn gái bỏ rơi, người ta chê thành tích của cậu rất kém, cho nên....”

Cô đùa giỡn nói ra phỏng đoán của mình, phút chốc nghe thấy bên tai mình hình như có một thanh âm nhẹ qua: “Lăng Mân Huyên, em là đồ ngu ngốc.”

Cô đột nhiên ngừng lại: “Hả? Tôi đoán sai lầm rồi? Đó là nguyên nhân gì?”

Hắn không tiếp tục nói, lông mi dài cụp xuống, như đang chìm đắm trong quá khứ.

Tiểu tử này thật thần bí, hơn nữa từ nơi này chạy đến chỗ hắn ở còn có một đoạn đường, như vậy nói

chuyện phiếm để giết thời gian cũng được. Nhưng mà nếu như hắn không muốn nói, cô cũng không miễn cưỡng, dù sao mỗi người đều có cuộc sống riêng tư của mình, cô không nhảm chán đến độ phải đào móc riêng tư của người khác để giết thời gian.

Cô lảng lảng lái xe, chuyển qua một cái đèn xanh đèn đỏ, hắn chậm rãi quay sang xem cô, sắc mặt có vài phần ngưng trọng: “Trên thực tế em nói chỉ đúng một nửa, nguyên nhân tôi phải nhảy hai lớp quả thật vì một cô gái.”

Không biết nguyên nhân vì sao, cô rõ ràng cảm nhận được khi hắn những lời này, miệng tràn ngập thâm ý. Gần đây hắn mới về nước, hoàn thành sự nghiệp học hành ở Hàn Quốc, cô gái kia cũng có thể là người Hàn Quốc, không biết người ta như thế nào. Cứ theo như ánh mắt của tiểu tử này, đối phương hắn có bộ dạng rất được mới đúng.

Ánh mắt trong suốt của hắn có chút mê ly, giọng nói mềm nhẹ mang theo hương vị thâm tình: “Tôi cố tốt nghiệp trước cô ấy, vì muốn cùng cô ấy đi vào xã hội, cùng nhau bắt đầu dốc sức vì sự nghiệp của mình.”

Không ngờ người này lại thâm tình như vậy, người ngoài đánh giá hắn không phải nói thực lăng nhăng sao? Hơn nữa cô cũng từng chính tai nghe buổi sáng ngày đó trên giường hắn có giọng của con gái, mấy chuyện đó phải giải thích thế nào nỉ? Tiểu tử này kể ra một chuyện xưa đến, hay là lại trêu đùa chính mình? Đúng, rất có khả năng.

Cô nghĩ đến đây, cô thanh thanh cổ họng, quyết định tìm hỏi vặt: “Sau lại hai người không cùng một chỗ đi, tôi nghe Chỉ Dao nói cậu đã có chín mươi mấy bạn gái...”

Hắn ngồi thẳng dậy, thình lình bật ra một câu chẳng hề liên qua: “Còn có một người.”

Hắn? Một người? Sao lại có con số này, hai lần trước hắn nói là “ba người” cùng “hai người”, sao hiện tại lại thành “một người”.

“Một người nào? Một người bạn gái sao?” Mân Huyên vắt óc nghĩ về con số khi hắn lơ đãng thốt ra, tiểu tử này lại uống nhầm thuốc à? Cứ nói mấy từ kì kì quái quái.

Hắn nhìn thẳng về phía trước, nhẹ nhàng mà lên tiếng: “Đêm đã khuya, chú ý lái xe đi, đường phía trước rẽ trái, đi như vậy là nhanh nhất.”

Cô quẹo trái như lời hắn nói, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, là tiếng chuông đặc biệt của người kia khi gọi đến, cô cảm thấy căng thẳng, lại không dám biểu lộ ra cảm xúc trước mặt Kim Chính Vũ, chần chờ không biết có nên tiếp điện thoại hay không.

“Em không nhận sao?” Kim Chính Vũ rõ cục không nhịn được lên tiếng, nhìn di động trong túi cô phát ra ánh sáng, “Ai gọi điện thoại đến, nhìn em rất hồi hộp, lo lắng.”

“Đừng lo, là quản lí của cửa hàng bánh ngọt tôi làm thuê, gần... gần đây cửa hàng buôn bán chạy lăm, có thể là gọi điện lại đây thúc giục sáng mai tôi đi tăng ca, tôi không muốn nhận, sáng mai tôi còn phải đi học mà.”

Cô vô cùng gian nan cố nói xong, cảm giác được lý do cô lung tung bịa ra không giống như cô nói, cô càng ngày càng biết nói dối không phải sao? Mỗi lần tên kia gọi điện thoại đến đều làm cô lo lắng đến nửa ngày, hắn có thiên lý nhã sao? Sao hắn lại biết mình đang ở trong xe Kim Chính Vũ?

Cô nhớ rõ buổi chiều hắn yêu cầu chính mình phải cam đoan, không được gặp lại Kim Chính

Vũ, nhưng mà hiện tại...

Tiếng chuông di động còn không ngừng vang lên, cô dừng xe, vươn bàn tay run rẩy vào túi, ấn tắt nguồn, sau đó lại hướng Kim Chính Vũ miễn cưỡng cười cười, lại đem xe chạy tiếp trên đường.

Kim Chính Vũ có chút đăm chiêu nhìn chăm chăm cô, chậm rãi phun ra một câu: “Em thật sự rất sợ người này gọi điện thoại.”

Bàn tay đang nắm tay lái trong bóng đêm hơi run lên, cố gắng lấy giọng nói bình thản nhất nói xong, “Đúng vậy, quản lý cửa hàng bánh ngọt vẫn không thích tôi cho lắm, lại phá lệ nghiêm khắc, tôi có chút sợ ông ấy.”

“Ồ... Là như thế này, chuyện này liền giao cho tôi.”

Hắn nở nụ cười tràn đầy tự tin, nhìn thấy xe đã chạy đến trước cửa biệt thự của mình, thấy cô vẫn ngây người như cũ, hoàn toàn không ý dừng lại, vội vàng lên tiếng nhắc nhở cô: “Mân Mân, tôi đến.”

“Hả? vâng, thật có lỗi.” Mân Mân ngẩng đầu quả nhiên đã đến nơi, nhanh chóng giảm chân phanh, đem xe ngừng lại.

Kim Chính Vũ không nóng lòng xuống xe, hắn nâng tay nhìn đồng hồ, không nhận lại chìa khóa xe cô đưa: “Đã mười giờ rồi, quá muộn, tôi còn là đưa em trở về đi.”

Cô mở cửa xe, bước nhanh đi xuống: “Không cần cậu đưa, tôi cũng không phải trẻ con, cậu lái xe vào đi thôi, tôi đi trước.”

“Mân Mân, thật sự không cần tôi đưa về sao?”

Cô chạy được một đoạn đường, nghe thấy hắn nói, xoay người, vội vàng hướng hắn vẫy tay thật mạnh: “Thật sự không cần, tôi đi nhé, tạm biệt!”

Chương 117: Siêu thị

Cô lại chạy được một đoạn, không hiểu sao vẫn cứ cảm giác thấy ánh mắt kia gắt gao đuổi theo mình, không khỏi quay đầu lại, thấy hắn vẫn duy trì tư thế như cũ nhìn chính mình.

Cô đột nhiên thấy hoảng hốt, không khỏi bước nhanh hơn, chạy hướng bến xe bus.

Hơn bốn mươi phút sau, cô về tới dưới lầu căn phòng mới thuê, bàn tay thò vào túi, do dự mình có nên bật lại di động hay không.

Bên tai vang lên lời hắn nói vốn định phái người theo dõi cô, cô quyết định bật di động lên, bằng không nếu hắn không tìm thấy cô khẳng định sẽ gọi điện thoại cho Từ Bang, sau đó chuyện cô không ở biệt thự sẽ bị phát hiện.

Di động vừa khởi động, liền có mấy chục tin nhắn đến nhắc nhở cô trước đó có cùng một dãy số gọi điện đến. Chỉ Dao ở trên lầu, cô không thể đi lên, vì thế nắm chặt di động tựa vào cầu thang, lẳng lặng chờ, xem hắn có gọi lại tiếp hay không.

Quả nhiên không quá bốn phút sau, di động liền vang lên, cô nhanh chóng tiếp nghe, vừa mới a lô, chợt nghe thấy giọng nói nỗi giận dữ của hắn.

“Điện thoại của em làm sao mà không gọi được? Em đi đâu đó?”

“Tôi không có đi nơi nào, vừa mới phát hiện di động hết pin, liền lập tức sạc lại.”

“Tốt nhất em đừng có đùa linh tinh gì đó. Hôm nay em có cùng Kim Chính Vũ gặp mặt không?” Hắn cách cô microphone cùng cả một đất nước xa xôi, nhưng thanh âm của hắn vang lên vẫn sắc bén đến mức làm cho người ta run sợ.

“Tôi không có, tôi làm thêm xong liền trở về nhà, vừa rồi vẫn luôn đọc sách.” Cô thề thốt phủ nhận.

“Tốt nhất là như vậy.” Hắn nghiến răng nghiến lợi nói, đột nhiên chuyển đề tài: “Đúng rồi, từ giờ trở đi, em mỗi đêm đúng giờ gọi điện thoại cho tôi.”

“Mỗi đêm? Đây là quốc tế đường dài, nếu không có chuyện gì, tôi nghĩ vẫn là không cần...”

Hắn chợt bá đạo cắt ngang lời cô: “Đừng dài dòng! Tôi bảo em làm thế nào thì em cứ làm như thế ấy. Về phần cước phí điện thoại, ngày mai Từ Bang sẽ gửi một số tiền vào di động em, từ ngày mai cứ theo lời tôi mà làm.”

“Được.” Cô sờ sờ cái mũi, Doãn đại tổng tài hắn lăm lăm tiền nhiều của, nếu hắn nói sẽ trả cước phí, cô đương nhiên cũng không phản đối.

“Đêm khuya rồi, không có chuyện gì thì em nghỉ ngơi sớm chút đi.” Hắn thản nhiên nói xong, rất nhanh đã cúp điện thoại.

Cô ngây ngẩn cả người, so với những lời nói lạnh lùng trong quá khứ trước đây của hắn, một câu đơn

giản chỉ có vài từ kia lại nghe vào lỗ tai đúng là phá lệ thư thái, là cô nghe nhầm, hay là người này hôm nay phải đi máy bay quá mệt mỏi, thuận miệng nói ra mà thôi.

Cô không muốn miệt mài theo đuổi tâm lý ma quỷ cổ quái này, thở dài, bỏ di động vào túi, xoay người lên lầu.

Buổi sáng, cô thức dậy cùng tiếng đồng hồ báo thức kêu vang, thấy Chỉ Dao bên cạnh còn đang ngủ say, nhẹ nhàng dịch góc chăn cho bạn, nhẹ tay nhẹ chân rời khỏi giường.

Tủ lạnh trống không, chỉ có một lọ nước khoáng, vốn là đêm qua định cùng Chỉ Dao đến siêu thị mua chút đồ ăn nhét vào tủ lạnh, ai biết Chỉ Dao lại đột nhiên nháo lên kéo cô đi ăn đồ ăn Pháp. Nhớ tới chuyện bít tết tối hôm qua cô liền cảm thấy rất xấu hổ, trước đây Chỉ Dao cũng thường xuyên mời mình đi ăn đại tiệc, nhưng mà Mân Huyên vẫn thích ăn đồ ăn Ý, cơ hồ không bao giờ mang cô đi nếm đồ Pháp, cho nên mới xảy ra loại chuyện như tối hôm qua.

Nhin đồng hồ trên tường, còn lâu mới đến giờ đi học, cô cầm lấy ví tiền, quyết định đi đến siêu thị lớn nhất gần đây, tạm thời mua vài thứ trở về làm bữa sáng.

Cô đẩy xe đựng hàng lựa chọn một ít bơ lạc, dầu trộn salad, chân giò hun khói, cà chua nhỏ, còn có bánh mì trắng, tính sáng nay uống trà ăn bánh mì nướng, cô biết Chỉ Dao thích ăn loại bánh mì này.

Lúc đẩy xe đi ra ngoài, cô chợt nhớ ra còn chưa mua sữa, vội vàng đẩy xe đi qua mấy kệ để hàng cao ngất, thật vất vả tìm thấy loại sữa tươi mình cần, vừa thấy trên mặt chỉ còn một hộp, vội vàng vươn tay đi lấy.

Bất ngờ đụng phải một bàn tay khác, cô vừa quay đầu, chông lại một đôi mắt biếng cười, đối phương

vừa ngạc nhiên vừa vui mừng kêu một tiếng: “Mân Mân, trùng hợp quá, lại gặp em ở chỗ này.”

Là Thiếu Đằng, hoàn toàn không ngờ được sẽ gặp lại hắn ở chỗ này, cô nhanh nhẹn lùi tay về, nặn ra một nụ cười cứng ngắc: “Đúng vậy, thật trùng hợp, cái kia... Em còn có việc, đi trước.”

Cô đẩy nhanh xe ra quay thu ngân, Thiếu Đằng nói gì đó sau lưng, cô không lắng nghe, sau đó nghe thấy tiếng bước chân, chân hắn rất dài, vài bước liền vượt qua cô, bỏ hộp sữa vào xe mua sắm của cô.

“Mân Mân, em bỏ sữa lại sao?”

Chương 118: Khởi binh vấn tội

Nếu đổi lại là cô, nếu mười một năm trước cha chưa từng giết người, mẹ cũng không mất, như vậy hiện tại cô cũng sẽ như Chỉ Dao, sống một cuộc sống của đại tiểu thư cơm đến há mồm, áo đến duỗi tay, nhưng mà sống như vậy khẳng định thực chán nản đi, từ khi sinh ra đến lúc đi học, rồi đến công tác, cả con đường dài đều có người trải sẵn cho mình, không nếm trải qua ngọt ngào đắng cay trên thế gian, làm sao sẽ cảm thấy cuộc đời có ý nghĩa kia chứ?

Mân Huyên vừa ngẫm nghĩ vừa bắt đầu làm bữa sáng, cô muốn làm một bữa sáng thật ngon miệng trước khi Chỉ Dao rời giường.

Cô lấy sữa tươi được hâm nóng ra khỏi lò vi sóng, đổ vào hai chén thủy tinh trong suốt, lại đặt bánh mì lên bàn ăn trong phòng khách, cô xoay người vào phòng bếp, đang chuẩn bị làm trứng ốp la, phòng ngủ bên kia truyền đến tiếng vang, xem ra là Chỉ Dao tỉnh rồi.

“Mân Mân, thơm quá à, cậu làm món gì ngon vậy?” Chỉ Dao ngáp một cái, cọ cọ áo ngủ đi vào phòng bếp.

Cơn buồn ngủ lập tức chạy mất, Chỉ Dao dùng sức hít hà cái mũi, thèm nhỏ dãi nhìn chằm chằm miếng trứng ốp la màu vàng óng trong chảo chiên, “Trứng ốp la thoát nhìn rất ngon miệng, Mân Mân, tay nghề bếp núc của cậu thật được.”

“Cậu còn chưa có nếm mà, sao mà biết sẽ ngon.” Mân Mân cầm thìa xoay người cười với Chỉ Dao, “Chỉ Dao, cậu chạy nhanh đi rửa mặt chải đầu một chút, lập tức là có thể ăn bữa sáng.”

“Được rồi, mình lập tức đi.” Chỉ Dao vỗ tay, xỏ đôi dép lê hình gấu nhỏ chạy vào toilet.

Ăn xong bữa sáng, Mân Huyên và Chỉ Dao đi đến bãi đỗ xe gần nhà, sau đó ngồi lên chiếc xe hơi thể thao của Chỉ Dao, chỉ mất một nửa thời gian so với khi ngồi xe bus đã đến trường học.

Chỉ Dao lái xe vào bãi đỗ xe, Mân Huyên liếc mắt thấy một chiếc xe màu vàng nhạt chói mắt cũng tiến vào, Ngải Phù ngồi trong xe cũng đồng thời nhìn lại đây.

Chỉ Dao dừng xe lại, mở cửa xe ra, thấy Mân Huyên còn ngồi yên, “Mân Mân, xuống xe.”

“À, ừ.” Mân Huyên chuyển tầm mắt, liền nhanh chân xuống xe.

Trên mặt Chỉ Dao lộ ra tươi cười, vòng qua xe bắt lấy tay Mân Huyên, “Mân Mân, vì báo đáp sáng nay cậu làm bánh mì ngon lành cho mình, giữa trưa mình sẽ mời cậu ăn cơm, tan học chúng ta ở cửa trường học...”

“Lắng Mân Huyên, chị đứng lại...”

Chỉ Dao còn chưa nói xong, một tiếng kêu sắc nhọn cắt ngang bãi đỗ xe yên ắng, đâm thẳng vào tai Mân Huyên.

“Mân Mân, ai gọi cậu thế? Sao mà có kiểu nói như vậy...” Chỉ Dao lôi kéo Mân Huyên đứng lại, nghiêng tai lắng nghe.

Mân Huyên nhìn vào mắt Chỉ Dao, bất đắc dĩ phải lên tiếng: “Là Ngải Phù.”

“Không phải cậu mới dọn khỏi nhà cô ta sao? Cô ta tìm cậu có chuyện gì?” Chỉ Dao khó hiểu nháy nháy mắt, cùng Mân Huyên xoay người sang chỗ khác.

Ngải Phù mặc váy ngắn bước mạnh đi thẳng đến chỗ các cô, Mân Huyên cau mày, thực lo lắng nhìn đôi giày cao gót nhọn, có thể bị Ngải Phù chà đạp mà hy sinh lừng lẫy hay không đây.

Mân Huyên nhìn Ngải Phù cơn tức tận trời chạy đến trước mặt mình, lên tiếng trước: “Có việc gì à, Ngải Phù?”

Ngải Phù vênh vách tự đắc hất cằm, khuôn mặt trang điểm đậm đà mang theo oán hận sâu sắc: “Lăng Mân Huyên, chị nói cho tôi biết, chị dọn ra khỏi nhà tôi, có phải vì muốn để ý hiếu Đằng?”

Ngải Phù đã nói như vậy, chẳng lẽ đã biết lần đó cô vì giận mà hẹn gặp Thiếu Đằng? Nếu là như thế, cũng không có gì phải giấu diếm, chuyện cô đã làm đương nhiên dám thừa nhận.

“Chị...”

Mân Huyên vừa mới mở miệng, cánh tay lại bị đẩy một chút, Chỉ Dao nhẹ giọng hỏi, “Mân Mân, Thiếu Đằng là ai? Sao không nghe cậu nói bao giờ?”

“Gần đây Thiếu Đằng cũng không để ý đến tôi, tôi đi nhà anh ấy tìm, người làm trong nhà anh ấy nói anh không ở, gọi điện thoại không có người nhận, Lăng Mân Huyên, chị nói mau, đến tột cùng là chị giấu Thiếu Đằng đi nơi nào rồi?”

Ngải Phù dùng sức giật gót giày, rõ ràng là đang hổn hển thở.

Mân Huyên và Chỉ Dao hai mặt nhìn chau, hình như Chỉ Dao nhìn ra chút manh mối, nhanh mồm nhanh miệng giúp cô giải thích: “Chuyện người gọi là Thiếu Đằng không để ý tới cô thì có liên quan gì tới Mân Huyên? Gần đây tôi vẫn cùng một chỗ với Mân Mân, căn bản không thấy người đàn ông nào tên là Thiếu Đằng tiếp xúc với Mân Mân cả.”

Ánh mắt Ngải Phù vẫn dán chặt lên người Mân Huyên, hiện tại mới chú ý tới một Giản Chỉ Dao đứng bên cạnh, về khuôn mặt này, cô ta cùng tất cả sinh viên trong trường cùng giáo viên đã sớm quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nhất thời cô ta khiếp đảm không dám tiến lên “dạy dỗ” Lăng Mân Huyên.

Thì ra Ngải Phù vì Thiếu Đằng không để ý tới mình mới đến tìm chính mình, cũng không phải đến khởi binh vấn tội vì phát hiện ra sự kiện kia, Mân Huyên nhẹ nhàng thở ra, “Ngải Phù, chị thật sự không có gì với Thiếu Đằng, trong khoảng thời gian này cũng không gặp anh ta, nếu em không tin chị cũng không có biện pháp.”

Ngải Phù rõ ràng là không tin tưởng lời nói của Mân Huyên, nhưng ánh mắt đảo qua Chỉ Dao cùng Mân Huyên vài lần, đành phải cắn răng oán hận nói xong: “Tốt nhất là như vậy. Nếu bị tôi phát hiện Thiếu Đằng không để ý tới tôi, là có liên quan tới chị, Lăng Mân Huyên, tôi quyết không bỏ qua cho chị.”

Cuối cùng, cô ta dùng ánh mắt oán hận lườm Mân Huyên một cái, nhấc chân đi ra cửa bãi đỗ xe.

Nghe Ngải Phù nói như vậy, xem ra cô ta cùng Thiếu Đằng đã xảy ra chuyện, vì sao Thiếu Đằng lại đột nhiên không để ý tới Ngải Phù nhỉ? Hắn không phải từng nói với mình, hắn tuy rằng không thích Ngải Phù, nhưng phải đến khi hắn tốt nghiệp ra trường rồi tiếp nhận công ty mới giải trừ hôn ước sao? Hiện tại sao lại đột nhiên...

Chẳng lẽ là bởi vì cô sao? Óc Mân Huyên chợt lóe ra ý phỏng đoán này, không, không có khả năng...

Nhìn thấy Ngải Phù đi xa, Chỉ Dao nghiêng đầu nhìn cô, tò mò hỏi ra nghi hoặc trong lòng: “Mân Mân, người đàn ông tên là Thiếu Đằng kia, sao mình chưa bao giờ nghe thấy cậu nhắc đến vậy? Mau nói một chút, hai người nhất định có chuyện xưa.”

“Thật ra cũng không có gì, chỉ là một ít chuyện cũ già cỗi của năm xưa.” Mân Huyên cố ý nói thật nhẹ nhàng bâng quơ, cùng Chỉ Dao ra khỏi bãi đỗ xe.

Chỉ Dao vẻ mặt hứng thú, làm nũng lắc lắc tay cô: “Không cần thoi, mình rất ngạc nhiên, cậu mau nói cho mình nghe chút nào!”

Không lay chuyển được “công phu dính người” của Chỉ Dao, dù sao cô và Thiếu Đằng cũng không có chuyện gì, Mân Huyên thở dài, vừa đi khỏi bãi đỗ xe vừa dùng mấy câu đơn giản khái quát kể lại: “Lôi Thiếu Đằng là vị hôn phu hiện nay của Ngải Phù, mới trước đây chúng mình thường xuyên chơi đùa cùng nhau, khi đó....”

Chương 119: Tin tức

Giữa trưa, trong một nhà ăn

Giản Quân Dịch nói hôm nay sẽ có kết quả thi tuyển vào tạp chí, đến tột cùng chính mình có thể được lựa chọn hay không đây.

Ngồi ở chỗ gần cửa sổ, Mân Huyên một tay chống má, nhìn người đi đường bên ngoài cửa sổ thủy tinh, tay kia thì không ngừng mở di động ra, lại khép lại, lại mở ra, lại khép lại.

Đúng lúc này, Chỉ Dao chạy nhanh tới, ngồi xuống vị trí đối diện cô, “Mân Mân, ngượng ngùng, mình đã tới chậm, vừa mới nhận điện thoại, anh trai nói muốn mời mình đi ăn cơm trưa. Mình nói cho anh ấy mình đã có hẹn với cậu rồi, nhưng anh ấy lại nói một lát nữa anh ấy sẽ đi ra.”

Cái gì? Anh trai Chỉ Dao sắp tới? Mân Huyên ngồi thẳng người lại, tinh thần tinh táo, ánh mắt có chút hồi hộp lại có chút chờ mong, hắn đã biết đáp án chưa nhỉ.

“Mân Mân, cậu đây là vẻ mặt gì vậy?” Chỉ Dao uống đồ uống người phục vụ mới đưa lên, kêu lên một tiếng sợ hãi như phát hiện ra đại lục mới đến nơi, “Hay là cậu có ý với anh mình rồi, ha ha... Mình biết mà, đàn ông giống anh trai như vậy, vừa có tiền lại đẹp trai rất ít gặp. Mân Mân, cậu yên tâm, chỉ cần cậu nói cho mình biết, mình cam đoan sẽ giúp hai người tác hợp...”

Chỉ Dao tự cho là thông minh quả thực làm cô dở khóc dở cười, “Chỉ Dao, ý nghĩ của cậu chạy đi đâu vậy. Ngày hôm qua không phải cậu mới cố ý giúp mình và Kim Chính Vũ gần gũi sao? Sao bây giờ lại nhắc tới anh trai cậu, cậu không sợ mình bắt cá hai tay à....”

“Đừng lo, hiện tại là xã hội tự do thoả mái, tình yêu trước mặt mỗi người đều có cơ hội lựa chọn, mình hy vọng cậu có thể tìm được hạnh phúc.” Chỉ Dao gật gù, hoàn toàn không thèm để ý, cô hút đồ uống, lướt qua vai Mân Huyên thấy được thân ảnh Giản Quân Dịch đang bước vào nhà ăn.

Chỉ Dao vãy vãy Giản Quân Dịch ý bảo chính mình ngồi ở chỗ này, tiếp tục chớp mắt vài cái với Mân Huyên, “Anh trai mình đến đây, lát nữa cậu nhất định phải biểu hiện cho hoàn hảo nha.”

Tiếng bước chân trầm ổn dần dần tới gần, toàn thân cô không hiểu sao bắt đầu bất an, đợi cho thân ảnh kia ngồi xuống bên cạnh Chỉ Dao, cô lễ phép giơ lên khuôn mặt tươi cười.

Giản Quân Dịch cũng chỉ hơi phất tay, quay đầu đi nhìn Chỉ Dao, thấy khóe miệng cô có dính nước, nhanh tay lấy khăn tay chùi lau.

“Anh à, bữa nay anh mời nha.” Chỉ Dao thè lưỡi, đưa cho hắn thực đơn, nghiêng đầu hướng về phía Mân Huyên chớp mắt.

Mân Huyên làm bộ như không phát hiện, cúi đầu hút đồ uống, Giản Quân Dịch làm tổng giám đốc cả tập đoàn Giản thị, tạp chí chẳng qua chỉ là một bộ phận nhỏ, hắn không có khả năng ra tay giúp đỡ cô, nói không chừng người ta đã quên chuyện này không còn một mảnh.

“Tiểu công chúa, em thích ăn cái gì?” Giản Quân Dịch lật thực đơn, nuông chiều vỗ về đầu Chỉ Dao.

Chỉ Dao chu môi, hơi hoi rụt cổ lại, “Em thì tùy tiện, anh chọn đi.”

“Vậy chọn món này được rồi, em thích ăn món này không?” Giản Quân Dịch chỉ vào thực đơn, vẻ mặt dịu dàng.

Chỉ Dao ghé mắt nhìn kỹ, “Ồ, này à... Có thể...”

Nhin Chỉ Dao cùng anh trai thảo luận chuyện thực đơn, hình ảnh trước mắt vừa ấm áp vừa hài hòa, Mân Huyên kìm néo tâm trạng buồn khổ, hết sống rồi làm việc nhiều năm dài lâu như vậy, có lúc cô cũng ảo tưởng về một nửa của mình trong tương lai, cô cũng không hy vọng xa vời đối phuơng có thể có gia thế tốt hay tướng mạo tuấn tú, kỳ thật trong nội tâm cô chỉ có một nguyện vọng nho nhỏ, chính là người ấy có thể giống như cha hay anh cả có một bờ vai dày rộng, để khi cô thấy mệt mỏi có thể dựa vào, cho dù cái gì cũng không nói, chỉ cần truyền sức mạnh cho cô, cô có thể kiên cường sống sót.

“Lăng tiểu thư, em thích ăn cái gì? Lăng tiểu thư...” Lúc này anh em bọn họ đã chọn xong đồ ăn, Giản Quân Dịch lịch sự đưa thực đơn qua, lại thấy Mân Huyên lăng lăng nhìn chăm chăm vào mình, thực đơn nhất thời đứng im trong không trung.

Đôi mắt Giản Quân Dịch xẹt qua một ít khác thường, nhưng rất nhanh liền biến mất, cực có tính nhẫn nại lặp lại một lần: “Lăng tiểu thư, xin hỏi em thích ăn món gì?”

“A? Em không chọn món nào, giống hai người là được rồi.” Mân Huyên xấu hổ hận không thể đào một cái lỗ trên đất rồi chui vào trốn đi, vừa rồi ánh mắt người này rõ ràng nghĩ chính mình có ý với hắn, quá mất mặt, tại sao có thể như vậy.

“Vậy ba xuất có những món này là được rồi.” Giản Quân Dịch chỉ vào thực đơn, gật đầu với người phục vụ.

“Vâng, tiên sinh, xin chờ một lát.” Phục vụ hiểu ý cúi người, nhận lại thực đơn, xoay người tránh ra.

“Đúng rồi, Chỉ Dao, Lạc đi công tác mấy ngày? Anh đã quên.”

“Bảy ngày ạ, anh à, anh tìm Lạc có việc sao?”

“Ừ, một hạng mục vừa hợp tác với công ty bọn họ có chút vấn đề về tài chính, anh muốn gấp Lạc hỏi một chút.”

“Nếu không anh gọi điện cho Lạc ca ca đi...”

Anh em bọn họ liên hoan, chính mình ngồi ở chỗ này thực sự có chút kỳ quái, Mân Huyên lòng như lửa đốt, nhưng bây giờ muốn đi cũng không còn kịp rồi, Chỉ Dao chắc chắn sẽ không đồng ý, sớm biết rằng sẽ như thế này thì nên rời khỏi từ sớm mới đúng. Muốn biết tin tức chuyện trúng tuyển có thể chờ điện thoại mà, làm chi còn muốn thông qua Giản Quân Dịch.

Ai, hiện tại nếu có điện thoại gọi tới thì tốt quá rồi, như vậy mình có thể mượn cớ tránh đi.

Cô ngẩn người cúi đầu im lặng nhìn túi quần, đột nhiên tiếng chuông thực sự vang lên, ” If you ever feel ashame, my love will get you home....”

Là Kim Chính Vũ, cô chưa bao giờ cảm thấy cảm kích hắn như bây giờ, điện thoại của tiểu tử này thật đúng lúc, cô một mặt nói có lỗi với Chỉ Dao cùng Giản Quân Dịch, một mặt chạy ra ngoài cửa, sau đó lấy điện thoại cầm tay ra.

Vừa mới nhận chyện nghe thấy tiếng nói vui vẻ của Kim Chính Vũ: “Mân Mân, chuyện phỏng vấn thế nào? Em nhất định nhận được điện thoại của tạp chí.”

“À... Còn không có! Hôm nay là ngày cuối cùng, tôi muốn chờ một chút, cũng có khả năng là không được chọn.” Cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, bây giờ còn cách một khoảng thời gian nữa mới tới tốt nghiệp, cô còn có tinh lực đi thử tạp chí khác.

“Tôi vừa nghe được một tin tức tuyệt mật, em có muốn nghe hay không?” Hắn ra vẻ thần bí hạ giọng thật thấp.

“Cái gì... Cái gì tin tức?” Cô nói chuyện không khỏi ngơ ngơ ngác ngác, ẩn ẩn biết có thể Kim Chính Vũ nói chuyện có liên quan tới mình.

“Em đang hồi hộp đúng hay không? Ha ha... Nói cho em nè, em lấy thành tích đứng đầu thuận lợi bước vào tạp chí...”

Chương 120: Bất ngờ

“Cái gì... Cái gì tin tức?” Cô nói chuyện không khỏi ngơ ngơ ngác ngác, ẩn ẩn biết có thể Kim Chính Vũ nói chuyện có liên quan tới mình.

“Em đang hồi hộp đúng hay không? Ha ha... Nói cho em nè, em lấy thành tích đứng đầu thuận lợi bước vào tạp chí...”

Cô còn chưa kịp nghe rõ lời phía sau, liền kinh hô một tiếng, “Cái gì.... Cái gì? Tôi thật sự trúng tuyển sao? Thật vậy chẳng? Thật... Thật tốt quá... Kim Chính Vũ, tôi trúng tuyển... Tôi không bao giờ phải đi làm ngoài nữa... Tôi đã có một công việc chính thức.....”

Khi cô đang ôm di động nhảy múa tại chỗ, di động lại truyền đến tiếng cười của hắn: “Mân Mân, nếu... Tôi muốn nói tôi lừa gạt em, em sẽ làm như thế nào?”

“Kim Chính Vũ –” Cô tức nghiến răng nghiến lợi, cô biết mà, người này làm sao có khả năng biết cái gì tin tức, hôm nay hắn quá nhảm chán hay sao? Lại lấy loại chuyện này đe dọa chọc mình. Đáng giận!

Cô tức giận đến muốn cướp điện thoại, kết quả lại nghe thấy hắn nói qua điện thoại: “Mân Mân, không nói đùa với em nữa. Tôi vừa mới nói đều là sự thật, em quả thật lấy thành tích tốt nhất vượt qua khảo hạch của tạp chí...”

Cô căn bản không nghe vào hắn đang nói cái gì, lớn tiếng cắt ngang lời hắn, “Hừ, Kim Chính Vũ, đồ nói dối, không cần lại tin cậu.”

Cô ba một tiếng khép lại điện thoại di động, đẩy cửa đi vào nhà ăn, không muốn quấy rầy thời gian Chỉ Dao gặp anh trai, cô định tìm một cái cớ rời đi.

Cô chạy đến bàn ăn gần cửa sổ, cơm trưa đã đặt xuống trước mặt cô, Chỉ Dao cùng Giản Quân Dịch vừa nói vừa cười ăn cơm trưa.

Nhìn thấy thân ảnh Mân Huyên chạy tới, Chỉ Dao ngẩng đầu, “Mân Mân, ăn nhanh đi, băng không lại nguội.”

Cô cầm lấy túi xách đặt ở ghế ngồi, nói ra lý do mình đã nghĩ ra: “Chỉ Dao, mình vừa mới nhận được một cuộc điện thoại, mình khả năng có việc phải đi trước, hai người từ từ ăn.”

“Nhưng mà, anh mình nói có việc muốn nói với cậu.” Chỉ Dao hơi kinh ngạc, ngược lại buông xuống đồ ăn trong tay, chu môi lên: “Vừa rồi mình mất cả nửa ngày hỏi anh ấy, anh ấy cũng chỉ nói cho mình biết có chuyện quan trọng phải nói với cậu, cái khác tuyệt không lộ ra, anh thật là nhỏ mọn.”

Mân Huyên hơi hoi sảng sотор, ánh mắt mê mang nhìn sang Giản Quân Dịch bên cạnh Chỉ Dao. Người kia nhấp nuốt xong đồ ăn, tao nhã lau khóe môi, không nhanh không chậm mở miệng: “Lãng tiểu thư, thật vui mừng khi thông báo với em, em đã đạt điểm cao vượt qua cuộc lựa chọn của tạp chí, ngày mai có thể đi tòa soạn tạp chí báo danh.”

Mân Huyên cả người bình tĩnh đứng ở nơi đó, ý nghĩ đầu tiên chính là, thì ra Kim Chính Vũ không lừa cô, cô thật sự thông qua.

Chỉ Dao nghe xong tin tức này, giật mình há miệng: “Anh nói... anh nói Mân Mân được tạp chí tuyển

dụng? Là tạp chí có doanh thu lớn nhất trong tay anh sao?”

“Ừ.” Ánh mắt Giản Quân Dịch nhu hòa nhìn Chỉ Dao, “Em trước đó không biết?”

“Mân Mân không nói với em.” Chỉ Dao xoay người, ánh mắt nhìn Mân Huyên có chút tức giận: “Mân Mân, sao mà cậu không nói cho mình biết? nếu trước đó mà mình biết đến, mình cũng phải đi tham gia thi viết cùng phỏng vấn, mình muốn cùng cậu làm việc trong một công ty, như vậy chúng ta lại có thể cùng một chỗ.”

“Chỉ Dao –” Hai thanh âm bất đắc dĩ đồng loạt vang lên, Mân Huyên cùng Giản Quân Dịch không hẹn mà cùng trao đổi một ánh mắt. Tuy rằng ý tưởng của mỗi người bọn họ không giống nhau, nhưng mục đích thực rõ ràng, tuyệt không thể để Chỉ Dao cũng vào tạp chí.

Mân Huyên biết chỉ nói một hai câu cũng không thể làm Chỉ Dao hiểu, đành phải ngồi xuống một lần nữa: “Chỉ Dao, ngành cậu học là quản lý doanh nghiệp, không giống với mình.”

“Đúng vậy, Chỉ Dao, em đi tòa soạn tạp chí có thể làm cái gì? Hay là nghe lời của anh, tốt nghiệp xong thì vào công ty, anh đã sắp xếp một vị trí cho em ở phòng nhân sự....”

Tính tình đại tiểu thư của Chỉ Dao thực cỗ chấp, hiện tại cô căn bản nghe không lọt tai, “Không cần, em một người đi công ty không có ý nghĩa, em muốn cùng Mân Mân cùng một chỗ, như vậy chúng em có thể cùng nhau đi làm, cùng nhau làm việc, còn có thể tam tẩm cùng nhau.”

“Chỉ Dao, cậu hãy nghe mình nói có được không? Theo mình được biết, tòa nhà văn phòng của Giản thị nhà cậu với tòa soạn tạp chí chỉ cách nhau một con phố, rất gần đó, về sau chúng ta ra làm việc, giữa trưa là có thể gặp mặt ăn cơm trưa, như vậy không phải rất tốt sao?”

“Không được, mình...”

“Chỉ Dao, cậu còn cứ như vậy là mình tức giận đấy!” Mân Huyên thấy mềm không được lập tức chuyển biến sách lược, cô nghiêm mặt, làm bộ như có chút tức giận.

Tuy rằng bình thường cô không hay tức giận, mỗi lần có chút tranh chấp nho nhỏ cô cuối cùng đều theo Chỉ Dao, nhưng khi cần cô vẫn sẽ đứng lên, giả bộ sắp tức giận, Chỉ Dao sẽ ngoan ngoãn nghe lời, phương pháp này cô đã dùng qua rất nhiều lần, lần nào cũng phát huy tác dụng.

Chỉ Dao không nói gì, thoát nhìn ý chí đã bắt đầu dao động, một lát sau, cô ấy phải nghe theo số đông, ngữ khí cũng mềm mỏng.

“Được rồi, cẩn thận ngẫm lại thấy Mân Mân nói rất đúng, chỗ hai người công tác gần nhau như vậy, bình thường chắc là thực dễ dàng gặp nhau.”

Từ đầu tới đuôi Giản Quân Dịch chỉ đứng một bên nhìn, hai tay khoanh trước ngực, chậm rãi nghiêm người về phía trước, trong mắt toát lên vẻ tán dương, “Em thật sự rất thú vị, có thể thuyết phục em gái tính tình đại tiểu thư của anh. Ở nhà nó là tiểu công chúa được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, chỉ cần là chuyện nó muốn làm, không ai có thể nói cản được, bao gồm cả anh trai nó là anh.”

Mân Huyên chớp mắt, không biết những lời này của hắn là khen hay là châm biếm? Tóm lại, cô thuyết phục được Chỉ Dao rồi, đó là chuyện đáng giá vui vẻ nha. Chỉ Dao học khác chuyên ngành với cô, nếu đi tạp chí làm việc, đương nhiên những thứ cô ấy được học sẽ hoàn toàn vô dụng.

Tiếp, hắn nói ngày mai phải đi tòa soạn tạp chí báo danh, chẳng lẽ muộn ngày mai cô phải bắt đầu đi làm sao? Nhưng mà việc học của cô còn chưa có hoàn thành, vậy phải làm sao bây giờ?

“Ngượng ngùng, Giản tiên sinh này, bây giờ tôi còn đến trường... Ủm... Tuy rằng yêu cầu của tôi có chút quá đáng, nhưng là cho tôi hỏi có thể thương lượng một chút hay không, chờ tôi tốt nghiệp...”

Giản Quân Dịch khép hờ mắt, tưởng như còn chăm chú nghe cô nói chuyện, lập tức lạnh nhạt nói: “Bao lâu nữa em sẽ tốt nghiệp?”

Chương 121: Play boy

“Còn có không sai biệt lăm khoảng một tháng.” Chỉ Dao lắc lắc cánh tay Giản Quân Dịch, làm nũng nói: “Anh à, dù sao tạp chí cũng là của anh, anh có thể dàn xếp một chút thôi! Được không? Được đi mà!”

Giản Quân Dịch bị Chỉ Dao cuốn lấy có chút bất đắc dĩ, trầm ngâm một hồi, tiện đà mở miệng nói xong: “Üm, vậy chúng ta đây mỗi người nhường một bước, em có thể đến tòa soạn báo danh sau một tuần nữa, hơn nữa bây giờ có nhiều người tài giỏi tốt nghiệp như vậy, chúng tôi có rất nhiều sự lựa chọn.”

Mân Huyên nghe hiểu hắn ám chỉ, cắn môi do dự nửa phút, nhanh mồm nhanh miệng nói xong: “Em biết, công việc bây giờ rất khó tìm, em sẽ quý trọng cơ hội lần này, sẽ nghĩ biện pháp vượt qua. Anh yên tâm, một tuần sau em sẽ đến tạp chí đi làm đúng giờ.”

Về sau hắn chính là ông chủ của cô, cô đương nhiên phải tận dụng cơ hội lấy được thiện cảm của đối phuơng, bằng không về sau sẽ rất khó sinh tồn ở tạp chí, loại đạo lý nông cạn này đương nhiên phải nhất nghĩ liền thông.

Giản Quân Dịch gật đầu, quay đầu vuốt nhẹ khuôn mặt của Chỉ Dao, chậm rãi đứng lên, “Các em từ từ ăn đi, công ty còn có chút chuyện, anh đi trước đây.”

Chỉ Dao cười ngọt ngào, vẫy tay với hắn, “Dạ, tạm biệt anh!”

Mân Huyên nhìn chăm chăm không nhúc nhích suất cơm trưa trước mặt, bụng bất giác kêu lên, Chỉ Dao hiển nhiên nghe thấy, nụ cười bật ra khỏi môi, hai bàn tay mảnh khảnh lướt qua bàn cầm lấy dao nĩa đặt vào tay Mân Huyên.

“Được rồi, đại tiểu thư của mình, ông chủ tương lai của cậu đi rồi, hiện tại cậu có thể nhẹ nhõm mà ăn đi.”

“Đương nhiên.” Giải quyết xong một chuyện, dạ dày Mân Huyên mở lớn, cô không khách khí bắt đầu cẩm cỗ ăn.

Chỉ Dao nhìn chăm chăm Mân Huyên, “Ôi, Mân Huyên, mình nghĩ hay là cậu nghĩ sai rồi.”

“Cái gì?” Miệng Mân Huyên nhét đầy đồ ăn, mơ hồ lên tiếng, “Cái gì... Sao lại nghĩ sai rồi?”

“Gần đây khoa của cậu có phải có nhiều người vội vàng đi tìm việc không? Người tìm được công việc có phải trực tiếp đi làm hay không, hay là giống cậu như vậy, phải phỏng vấn xin việc xong, chờ tốt nghiệp rồi mới đi làm.”

“Đúng rồi, sao mình lại không nghĩ tới nhỉ!” Mân Huyên vỗ ót, cô quá hờ đồ rồi, sao lại không nghĩ tới các bạn học khác làm như thế nào.

“Cậu yên tâm đi, cứ để mình lo, mình sẽ giúp cậu hỏi thăm rõ ràng.” Chỉ Dao định liệu trước, cô nghĩ kỹ rồi, buổi chiều trực tiếp đến hỏi hiệu trưởng, nếu mà không được, cô sẽ ngầm yêu cầu hiệu trưởng cho đặc quyền, làm cho Mân Huyên có thể tốt nghiệp trước hai tháng.

Ăn xong cơm trưa, Mân Huyên chạy tới cửa hàng bánh ngọt, nghĩ đến một tuần sau sẽ được chính thức làm việc, trong lòng vẫn kích động khó kiềm chế được, cô nhanh tay bấm số điện thoại của Kim Chính Vũ. Cô muốn trong giờ khắc này cùng hắn chia sẻ cảm giác vui sướng, nói cho hắn, cô muốn mời hắn cùng Chỉ

Đao buổi tối đi ăn cơm chúc mừng, thuận tiện làm lái xe thuê cho hắn, cơm nước xong lái xe đưa hắn trở về. Ai ngờ điện thoại vang nửa ngày vẫn không có người tiếp, cô đành phải buông tha cho.

Vừa nhấc đầu đã thấy cửa hàng bánh ngọt ngay trước mặt, quản lý đang xoa thắt lưng đứng ở cửa nhìn chính mình, cô nhìn đồng hồ trước mắt, không được rồi, đến muộn một phút đồng hồ.

Thế này thì chắc chắn sẽ bị quản lý oanh tạc, cô cúi đầu đi đến chỗ quản ký, âm thầm chuẩn bị tâm lý phải nghe mắng. Không dự đoán được là, cô bình an vô sự đi qua, quản lý đúng là im lặng một cách kỳ lạ.

Cô không khỏi ngึng đầu, thế nhưng nhìn thấy quản lý nháy mắt một mí nhìn vào cô cười ngây ngô, cười đến lòng cô co rụt lại, gấp gáp cúi đầu nhận sai, “Quản lý, cháu sai lầm rồi, không nên đến muộn, bác cứ việc trừ tiền lương của cháu.”

Quản lý khoa trương phe phẩy đầu, tiếng cười phát ra từ cái miệng rộng có vẻ cực kỳ quý dì, “Ha ha... Lăng Mân Huyên, mỗi ngày cháu là người làm việc mệt nhất ở cửa hàng bánh ngọt của chúng ta, muộn một phút đồng hồ thì cũng có sao, bác sẽ không để ở trong lòng, hiện tại cháu đi làm việc đi. Trên sàn trơn đấy, đi đứng cẩn thận nha.”

Nhìn những cử chỉ khác thường của quản lí, nở nụ cười có thể coi là dài nhất cùng lớn nhất từ trước đến nay với cô, Mân Huyên giật mình thiếu chút nữa nghĩ đến mình đang nằm mơ chặng, đây là chuyện gì xảy ra? Cùng lăm提供更多 có một ngày không gặp mà thôi, thái độ của quản lí thay đổi cũng thật làm cho người ta phải giật mình.

Cô vào phòng thay đồ, đổi xong bộ quần áo lao động, đột nhiên nhớ tới tối hôm qua Kim Chính Vũ nghe được cô oán giận quản lí hay làm khó cô, hắn cười đến tràn đầy tự tin, chặng lẽ nói quản lí thay đổi là do Kim Chính Vũ giờ trò quỷ?

Cô mang theo xô nước và cây lau đến đại sảnh, nhìn thấy quản lý đang kiểm tra ở quầy thu ngân, cô quyết định chờ người này rãnh rồi, hỏi lại cho rõ ràng.

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, quản lý từng cấm trong lúc làm việc không cho phép di động vang hoặc tiếp điện thoại, may mà cô phản ứng đúng lúc đã lắc mình trốn vào toilet.

Vừa thấy màn hình hiện tên Kim Chính Vũ, cô ấn nút nghe điện, há mồm đã nói: “A lô, Kim Chính Vũ, tôi vừa mới biết được tin tức, thì ra cậu không gạt tôi, tôi thật sự trúng tuyển.....”

Vừa mới nói được nửa, cô chợt nghe thấy tiếng hắn cắt ngang mình: “Mân Mân, em chờ một lát....”

Hình như hắn lấy tay bụt điện thoại lại, cô lắng lắng chờ, ngoài ý muốn nghe thấy tiếng phụ nữ theo microphone truyền đến đứt quãng, “Không cần chia tay.... Em không muốn chia tay với anh... Chính Vũ.... Chúng ta mới vừa yêu nhau được có hai ngày... Hai ngày mà thôi.... Hôm qua anh vừa thấy mặt đã nói.... Muốn chia tay....”

“Yêu được thì chia tay được... Lúc trước không phải đã nói rõ ràng....” Điện thoại dần dần lại bị hắn che kín, cô không nghe thấy câu chuyện phía sau, ước chừng đợi hơn mười phút sau, cô mới lại nghe thấy tiếng của hắn.

“Mân Mân, thật có lỗi, vừa rồi em mới nói cái gì? Có phải chuyện công việc hay không? Ha ha..... Tôi không lừa em mà, bây giờ tin tưởng tôi rồi chứ. Nói đi, em muốn buổi tối đi chỗ nào ăn mừng, tôi mời khách, thuận tiện cũng gọi cho Chỉ Dao...”

Hắn ở đầu dây bên kia nói chuyện thoải mái như vậy, cô rõ ràng nghe thấy tiếng một cô gái đang nói chuyện hắn muốn chia tay người ta, hơn nữa mới yêu nhau được hai ngày, tiểu tử này thật đúng là một playboy chính hiệu. Đời này cô ghét nhất cái loại cài củ chơi bời chỉ biết sống phóng túng, sau đó hết yêu người này đến người khác.

“Mân Mân, em làm sao vậy? Sao lại không nói được lời nào? Em đang nghe sao?”

Phụ nữ liền dễ bị ăn hiếp, bắt nạt như thế sao? Doãn Lạc Hàn kia là đồ ma quỷ coi phụ nữ như quần áo, không ngờ người như Kim Chính Vũ cũng như vậy, càng nghĩ càng giận, lửa giận chõng chốt rốt cục bùng phát, “Hừ, tôi không cần để ý tới cậu, Kim Chính Vũ, cậu là đồ tay chơi chỉ thích đùa giỡn với tình cảm của phụ nữ....”

Chương 122: Tâm lý kỳ diệu

Không đợi hẵn nói tiếp, cô thở phì phì ngắt điện thoại, sau đó đặt chế độ của di động thành im lặng, cầm lấy cây lau đi ra đại sảnh.

Cô vừa lau vừa nghỉ ngơi, cô đã hứa với Giản Quân Dịch một tuần sau phải đến tạp chí đi làm, như vậy công việc ở cửa hàng bánh ngọt không thể làm, vậy cô đi nói trước với quản lý một chút mới được.

“Ha ha.... Mân Huyên à.....”

Giọng nói của quản lý mang theo tiếng cười thân thiết vô cùng khoa trương vang lên trên đỉnh đầu, thật làm cho người ta nổi da gà cả người.

Cô cầm cây lau mượn lực đứng thẳng dậy, khéo môi co rúm, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Quản lý, bác gọi cháu?”

“Đúng vậy, Mân Huyên à, ít nhiều nhờ cháu, không ngờ cháu lại có nhiều bạn bè lăm tiền nhiều của như vậy, sáng nay lại có một anh bạn đẹp trai đến tự xưng là bạn của cháu, cậu ta đặt bánh ngọt trong cửa hàng chúng ta cả tháng này, bảo chúng ta mỗi ngày mang bánh tới biệt thự cậu ta ở.”

Cô nhanh chóng liên tưởng tới một người, “À.... Người kia có phải họ Kim không, kêu Kim Chính Vũ?”

“Ồ, đúng vậy! Ha ha... Mân Huyên, thực không ngờ cháu lại là thần tài a, nhờ cháu mà việc buôn bán

của cửa hàng bánh ngọt chúng ta tháng này thay đổi rất lớn, lời lãi của chúng ta tăng lên đến vài lần, cháu thật đúng là thần tài của chúng ta mà.... Cháu yên tâm, về sau bác sẽ không bạc đãi cháu đâu....”

Quản lý lại cười phớ lớ với cô, cười đến lưỡi sấp roi ra ngoài, vẫn còn không ngừng cười.

Cô đã nói rồi mà, hôm nay sao quản lý lại vô duyên vô cớ khách khí như thế với mình, còn miệng đầy thân thiết gọi tên cô, thì ra là có chuyện như vậy.

Tiểu tử Kim Chính Vũ này nói những gì tối qua, hiện tại cô chân chính đã hiểu, hắn muốn dùng phương thức này để quản lý đối xử tốt với cô. Nhưng mà, vừa rồi cô còn quát tháo hắn như vậy, kỳ thật cần thận ngẫm lại, hắn phong lưu hay hắn có nhiều bạn gái, đây là việc riêng tư của hắn, làm chi mà cô tự nhiên lại rõ rõ với hắn cơ chứ?

Hắn khéo nơi vì chính mình suy nghĩ như vậy, còn cô thì sao, cô lại làm gì với hắn? Cô quyết định sau khi tan tầm chủ động đi tìm hắn, như vậy có vẻ thành ý chút, bằng không tiểu tử kia lại “phát huy” tính tình đại thiếu gia, sẽ không để ý tới cô.

Ai, gần đây sao cô lại thế nhỉ? Sao lại lo lắng hắn có giận dỗi với mình hay không? Chẳng lẽ trong tiềm thức của cô đã thích hắn rồi? Không, sẽ không, đối tượng cô thích cũng không phải loại tay chơi như Kim Chính Vũ.

Thêm nữa, cô vẫn hy vọng một nửa kia của mình là một người đàn ông có vòm ngực dày rộng để cô có thể dựa vào, mà Kim Chính Vũ nhỏ tuổi hơn cô, trong mắt cô, chỉ coi hắn như em trai. Đúng rồi, chính là như thế này!

Cả buổi trưa, cô vẫn không yên bất an, cứ lầm bầm lầu bầu, còn chưa tới giờ tan tầm, quản lý đã chạy tới, nụ cười vẫn khoa trương như cũ, “Mân Huyên à, cháu mệt mỏi một ngày, nhanh nhanh tan tầm về nghỉ ngơi đi.”

Trước đây chỉ cần cô về sớm nửa phút, quản lý đều thổi râu trừng mắt, cộng thêm trừ tiền lương của cô, hôm nay thời gian còn sớm đi. Mân Huyên ngừng lau kính, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường trong đại sảnh, “Nhưng mà quản lý, còn nửa giờ nữa mới tan tầm, bác có nhìn lầm hay không?”

“Mân Huyên, trước kia bác yêu cầu cháu quá cao rồi, ha ha.... Cháu cũng đừng trách bác nhé, bạn của cháu nói với bác, cháu sắp tốt nghiệp rồi, cháu ở bác nơi này cũng không còn dài, bác hẳn phải đổi tốt với cháu một chút, cháu nói có đúng không? Ha ha....”

Khuôn mặt hung thần ác sát ngày thường của quản lý trở nên ôn hòa, cô lập tức rất khó thích ứng được ngay, không khỏi cảm thấy sức hút của tiền tài quá mạnh mẽ, nó có thể dễ dàng thay đổi tất cả thái độ cùng lời nói của một người với mình.

“Quản lý, bạn của cháu nói đúng, cháu cũng đang định nói bác chuyện này.” Cô hăng giọng, sợ quản lý không đồng ý ngay, nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ, “Cháu tìm được một công việc rồi, một tuần sau sẽ đi làm. Cháu muốn nói trước với bác, như vậy bác còn kịp tuyển người mới lại đây.”

Ai ngờ quản lý cũng đồng ý cực kỳ sảng khoái, “Ha ha... Được, bác đã biết, trước khi cháu đi bác sẽ trả cho cháu tiền lương của tháng này. Ngày mai bác sẽ dán thông báo tuyển người, Mân Huyên, cháu không làm ở nơi này nữa, thật là có điểm luyến tiếc..... tại cửa hàng này, chúng ta đã ở chung với nhau hơn hai năm....”

Quản lý còn không ngừng nói lời khách sáo, lòng của cô không biết đã bay đến nơi nào, Kim Chính Vũ.... Tiểu tử này thật quá tốt với mình, nếu không có hắn, thái độ của quản lý với mình cũng sẽ không thay đổi lớn như vậy.

Cõi lòng như có dòng nước ấm chảy qua, cô đột nhiên cảm thấy mình thật muốn nhìn thấy hắn.

Rốt cục đợi đến lúc tan tầm, cô gọi điện thoại cho Chỉ Dao trước, đêm nay muốn ăn mừng một phen, kết quả Chỉ Dao lại nói đêm nay cô ấy đã hẹn ăn tối với anh trai rồi.

Cô đương nhiên một rõ hai ràng điều tiểu thông minh ấy của Chỉ Dao, thật ra cô ấy muốn tạo cơ hội cho mình và Kim Chính Vũ, nhưng sự thật không phải như vậy, cô lắc lắc đầu nghĩ, cũng sắp đến giờ làm lái xe thuê cho hắn, buổi tối khoảng bảy giờ cô thường xuyên tiếp hắn đến khách sạn năm sao cao cấp.

Cô nâng cổ tay nhìn thời gian, mới năm giờ rưỡi, có phải có chút sớm quá không. Dưới ánh sáng ban ngày rực rỡ chói mắt, khách sạn khí thế nguy ngang đứng sừng sững trước mắt, cô ngẩng đầu nhìn thấy bên trên có mấy chữ to thiếp vàng: Khách sạn quốc tế Diệc Phàm.

Cô đoán rằng, hắn về nước để tiếp nhận chi nhánh công ty bên này, khách sạn này chắc cũng là sản nghiệp của tập đoàn Kim thị. Thực có chút tò mò, không biết Kim thị của bọn họ kinh doanh chỉ riêng một hạng mục hay là giống như tập đoàn Đường Thịnh kinh doanh đa lĩnh vực.

Trước cửa khách sạn có một đài phun nước rất to, liên tục biến ảo đủ loại hình dạng, làm cho người ta hoa cả mắt, cô tìm một chỗ không bị nước hắt đến ngồi xuống.

Cứ theo lệ thường cô vẫn hay tới đón hắn, hôm nay rất có thể cô phải đợi đến bảy giờ, thật sự cứ phải ngồi ở chỗ này chờ đợi?

Vẫn nên gọi một cuộc điện thoại hỏi một chút xem. Nói không chừng bây giờ hẵn lại không ở khách sạn, thế chăng phải cô sẽ chờ côngtoi. Nghĩ đến đây, cô lấy điện thoại di động ra, khéo mắt đảo qua một chiếc Porche màu đỏ lao nhanh qua, sau đó lại lùi lại.

“Mân Mân, sao em lại ở trong này?” Một giọng nói kinh ngạc truyền đến.

Kim Chính Vũ đeo kính mát Gucci ngồi trong xe mui trần, bên cạnh còn ngồi một cô gái ăn mặc quyến rũ, giờ phút này đang dùng ánh mắt hung ác lườm nguýt cô.

Chương 123: Đầu óc u mê

Cô gái kia sao lại dùng ánh mắt kiểu này nhìn mình, Mân Huyên lạnh toát sống lưng, chính mình hình như không biết đối phuơng mà, cho nên hắn cũng không đắc tội cô ta mới đúng.

“Tôi không sao, vừa vặn đi qua nơi này, bạn gái cậu ở đây, tôi đây không quấy rầy cậu.” Cô xấu hổ sờ sờ đầu, cô gái ngồi trong xe đại khái nghĩ cô là tình địch cho nên mới dùng ánh mắt như vậy lườm nguyệt cô.

Cô đang muốn xoay người tránh ra, thanh âm của Kim Chính Vũ lại níu bước chân cô lại, “Mân Mân, em đừng đi, chờ tôi một lát.”

Xe thể thao dần dần đi lên phía trước một đoạn đường, chỉ thấy hắn quay đầu, nói gì đó với cô gái kia, một ít thanh âm vụn vặt thực dễ dàng bay vào lỗ tai cô, “..... Sự tình.... Tôi đã nói ... Rõ ràng....”

“Chính Vũ.... Anh đừng như vậy mà.... Em thật sự không thể rời bỏ anh được, anh không cần...” Cô gái kia quá sợ hãi, ôm cánh tay hắn định vân hồi chút gì đó.

Hắn giật mình, như là dùng sức cạy tay cô gái ra, “Số tiền kia cũng đủ cho cô dùng vài năm... Cô xuống xe đi, về sau chúng ta vẫn là bạn bè.....”

Tuy rằng trên mặt có không cam lòng, nhưng vừa nhắc tới tiền, cô gái kia nhất thời an tĩnh lại, mở cửa xe ra, tự nhiên dùng đôi môi đỏ chót hôn một cái trên gương mặt hắn, “Chính Vũ.... Không thể không thừa nhận.... Anh là một tình nhân vừa lăng mạn vừa hào phóng.... Tạm biệt, người tình lăng mạn hào phóng.... Hẹn gặp lại, về sau nếu có cô đơn tịch mịch lại đến tìm em nhé.....”

“Ai, cô thật sự là, ai cho cô hôn tôi.....”

Kim Chính Vũ kêu to, sau đó nghiêng đầu liếc vào kính chiếu hậu thấy Mân Huyên đang nhìn về bên này, sắc mặt hăng cứng đờ, cúi người về phía trước rút ra mầy tờ khăn giấy, liều mạng chà sát chỗ da bị cô gái chạm qua, sau đó giãm mạnh chân ga, lái xe vào bãi đỗ xe cách đó không xa.

Cô gái đi giày cao gót từ từ đi tới gần nơi này, Mân Huyên cúi đầu không nhìn cô ta, vừa nhìn thấy một màn, còn có trước đây nghe thấy giọng nói trong điện thoại, cô nhận ra cô gái này chính là người nói không cần chia tay trong điện thoại.

“Cô chính là Mân Mân sao?” Một giọng nói lanh lảnh cùng tiếng giày cao gót truyền đến, cô theo bản năng ngẩng đầu, đổi phương chính từ trên xuống dưới, hết trái lại phải đánh giá cô, miệng không ngừng phát ra tiếng chặc chặt.

“Thì ra Mân Mân mà Chính Vũ vẫn nhắc tới chính là cô! Chặc chặt.... Theo ý tôi thấy, cùng lắm chỉ là “bát cháo rau xanh”.....”

“Cậu ta nhắc tới tôi, nói tôi cái gì?” Mân Huyên không khỏi tò mò hỏi, tiểu tử kia nhắc tới cô trước mặt cô gái khác làm cái gì, chắc là chuyện hăng trêu chọc cô đi, đáng giận! Nếu là như thế, cô nhất định sẽ không tha cho hăng.

“Lần trước buổi sáng tôi vung trộm đi vào phòng anh ấy, nghe thấy anh ấy ngủ mơ luôn gọi tên cô, còn nói gì mà chờ cô đã lâu, còn nói gì mà một ngàn tám trăm ngày... sao cô lại không biết anh ấy?”

"Chờ tôi đã lâu? có ý tứ gì?" Mân Nguyên nghe được càng không hiểu ra sao.

"Đương nhiên là có ý thích cô lâu rồi." Cô gái cười haha, khinh thường liếc qua cô một cái, "Vừa nhìn đã biết cô là đồ nhà quê chưa từng yêu đương, lời nói rõ ràng như vậy đều nghe không hiểu..."

"Thích tôi? Kim Chính Vũ thích tôi?" Mân Nguyên không dám tin lớn tiếng hỏi lại, cả người bối rối không biết gì.

Cô gái kia không quan tâm tới cô, vừa giẫm giày cao gót rời khỏi vừa lầm bầm lầu bầu, "Ha ha.... Chia tay còn có thể lấy được tiền, thật sự là công tử có tiền...."

Kim Chính Vũ thích cô, cô không có nghe sai đi, trong đầu trống rỗng, hiện tại cần an tĩnh một chút, chân không khỏi bước đi, cô không biết chính mình lên xe bus như thế nào, cũng không biết chính mình trở lại phòng như thế nào, tóm lại, chờ ý thức của cô hơi tỉnh táo lại, cô đã ngồi trong sô pha, trong tay ôm đệm dựa in hình phim hoạt hình.

Cô cắn móng tay, từng chút từng chút nhớ lại thời gian ở cùng Kim Chính Vũ, nhưng mà đầu óc vô cùng hỗn loạn, không chút nào nghĩ ra chỗ không thích hợp.

Tên Kim Chính Vũ kia ong bướm lả loi như vậy, cô từng nhìn thấy hắn có vài bạn gái, đều là những cô gái có dáng người khêu gợi, mà cô bình thường tuyệt không trang điểm, luôn tố diện triều thiên (*), chỉ mặc T-shirt cùng quần bò bình thường.

Nhất định là cô gái kia cố ý lừa cô, cô là đương sự, cô rõ ràng nhất chuyện giữa cô và Kim Chính Vũ, thời gian bọn họ quen biết còn chưa đến một tháng, nào có quen biết đã lâu đâu. Cho dù trước kia đã gặp nhau, với người đặc biệt như Kim Chính Vũ, sao cô không có chút ấn tượng nào cơ chứ.

Ánh sáng trong phòng dần dần tắt, thì ra bất tri bất giác đã tối mịt, đồng hồ báo thức chỉ vào bảy giờ.

Chỉ Dao còn chưa có trở về, cô nhớ tới sáng nay nhận được tin nhắn, tài khoản điện thoại của cô đã nhận được không ít phí cuộc gọi, mà con số lớn đến mức làm cô cứng lưỡi, Doãn Lạc Hàn kia quả nhiên bảo Từ Bang gửi cho cô phí điện thoại.

Xem ra cô không thể không nghe hắn, từ đêm nay bắt đầu gọi điện thoại cho hắn, cho dù không hề muốn chút nào, nhưng cô vẫn buộc chính mình lấy ra điện thoại di động. Cũng không phải mặt đối mặt, tùy tiện nói gì đó qua điện thoại, có lẽ chút là ổn thỏa. Cũng không thể chờ Chỉ Dao trở lại, cô gọi luôn đi qua.

Mở di động ra, màn hình hiện lên hơn mười cuộc gọi nhỡ, đều của Kim Chính Vũ, thế này mới nhớ ra, vừa rồi cô vô duyên vô cớ tránh đi, hắn đỗ xe xong không thấy mình, sau đó liền gọi điện thoại cho cô.

Ai, cũng may di động của cô im lặng, cho nên vẫn không nghe thấy, bằng không nếu hắn hỏi chính mình sao lại đột nhiên rời khỏi, cô sẽ nói như thế nào đây, thật phiền phức đó.

Mặc kệ, gọi điện thoại cho Doãn Lạc Hàn trước đi, thừa dịp Chỉ Dao còn chưa về đến.

Nhé nhàng ấn dãy số kia, cô đưa di động đến bên tai lắng lắng chờ, âm thầm cầu nguyện tốt nhất là tên kia không nghe thấy, chỉ cần lại vang lên một tiếng, cô liền ngắt điện thoại.

Nhưng sự tình luôn không theo ý nguyện của cô, cuộc gọi được nhận, đầu bên kia điện thoại truyền

đến tiếng nói trầm thấp của hắn, “Chuyện gì?”

Cô không ngờ hắn lại tiếp điện thoại nhanh như vậy, nhanh chóng trấn tĩnh cảm xúc, “Là tôi.”

Hắn lặng im một giây, truyền đến âm điệu thản nhiên, “Uhm, tôi biết.”

Nghĩ rằng dù sao cũng không phản đối, đã gọi điện thoại cho hắn rồi, như vậy cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ, cô hít vào một hơi, “Tôi đây ngắt điện thoại.”

~~~~~

(*) *Tố diện triều thiên: mặt không trang điểm gấp quan vương, ý chỉ việc không ăn mặc, trang điểm đẹp cho người khác ngắm*

Chương 124: Cũng không giấu điểm

Hắn lặng im một giây, truyền đến âm điệu thản nhiên, “Uhm, tôi biết.”

Nghĩ rằng dù sao cũng không phản đối, đã gọi điện thoại cho hắn rồi, như vậy cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ, cô hít vào một hơi, “Tôi đây ngắt điện thoại.”

“Em phải gấp gáp tránh tôi như vậy sao?” Tiếng nói âm lanh như hàn băng truyền vào lỗ tai, làm người ta không rét mà run.

Cô bất đắc dĩ hùn hở một tiếng, mấp máy môi, đờ đẫn trả lời: “Tôi không có, chỉ là tôi không biết muốn nói cái gì.”

Microphone truyền đến một tiếng thở ra rất nhỏ, tiết lộ lúc này hắn đang áp lực tức giận. Cô mím môi cười trộm, dù sao hiện tại hắn đang ở Nhật Bản, cũng không thể làm gì cô.

Không khí lặng im bao trùm cả hai đầu dây, hắn không nói một lời, cô cũng tuyệt không chủ động nói chuyện, một lát sau, hắn thình lình mở miệng lại: “Em thích... màu sắc gì?”

“Hả?” Cô sững sốt một chút, “À.... Anh lặp lại lần nữa, tôi không nghe rõ.”

“Này, em cố ý đúng không?” Hắn nghiến răng nghiến lợi, toàn bộ nhẫn nại đã ném hết xuống biển, sau đó vẫn cắn răng lặp lại một lần, “Màu sắc em thích.”

Thanh âm của hắn nghe vào lỗ tai có chút lạnh lẽo, tươi cười trên mặt cô càng thêm rực rỡ, hờ, tức chết hắn xứng đáng, tốt nhất là ra ngoài công tác thêm cả năm nữa, như vậy chờ hắn trở lại hợp đồng cũng sắp hết thời hạn, thật tốt!

Cơ mà người này đang làm cái quỷ gì, sao lại đột nhiên hỏi cô thích màu sắc nào. Cô không tiếng động cười trộm, lập tức đem âm điệu điều chỉnh xuống bình thường, “Um... Màu tím nhạt.”

Hắn ôm một tiếng, tiếng nói bình thản lại lộ ra một chút cảng thẳng: “Em ăn bữa tối chưa?”

“Chưa.” Bên tai nghe thấy tiếng hắn lật giở giấy tờ, nghĩ chắc hắn là đang phê duyệt văn kiện, “Hôm nay mấy giờ em về đến biệt thự? Hiện tại đang làm cái gì?”

Nghe qua như là hỏi không chút để ý, kỳ thật cẩn thận sẽ nghe ra cảm giác áp bách trong những câu từ hắn nói, cô cẩn mõi, lo sợ bất an trả lời, “Giữa trưa tôi đi học xong trở về biệt thự, hiện tại đang tìm kiếm chút tư liệu.”

“Chớ quên lời cam đoan ngày đó của em với tôi...” Hắn vừa mới nói một câu, lỗ tai cô liền nghe thấy tiếng chìa khóa chuyển động, không được rồi, Chỉ Dao đã trở lại, cô nắm di động, lo lắng không thôi.

Cửa chống trộm bên ngoài mở ra, hai mắt nhìn chăm chăm cánh cửa cuối cùng, mắt thấy sẽ bị mở ra, cô không dám tùy tiện ngắt điện thoại của hắn, nhấc chân lắc mình chạy đến ban công.

Cửa truyền đến tiếng Chỉ Dao đổi giày, cô thở ra một hơi, tự nhận là Chỉ Dao không thấy được mình,

đang định đè thấp tiếng lấp cớ cúp điện thoại, sau lưng lại vang lên thanh âm vang dội của Chỉ Dao: "Mân Mân, đêm nay cậu cùng Kim Chích Vũ đi chơi thế nào? Sao sớm vậy đã trở lại..."

Nguy rồi, điện thoại đâu kia đột nhiên không có thanh âm, chắc chắn là bị hắn nghe được gì đó rồi, tay cô run lên, bối rối khép lại điện thoại di động, trái tim đập thình thịch không ngừng, toàn bộ máu trong cơ thể như chảy ngược.

Cô nuốt nước miếng, kinh hoảng không biết làm thế nào cho phải. Không biết vừa rồi hắn nghe được bao nhiêu, mà cô lại chộp dạ đột nhiên cúp điện thoại, tên kia không biết sẽ nghĩ thế nào.

Mân Mân, cậu làm gì ở ban công thế? Mau tới đây, xem mình mang về cho cậu cái gì ngon."

Không chút nào cảm kích Chỉ Dao còn trong nhà kêu cô, cô hít vào một hơi, dùng sức vỗ vỗ khuôn mặt hoảng sợ tới mức tái nhợt, cố gắng nặn ra khuôn mặt tươi cười, tuyệt không thể để Chỉ Dao nhìn ra chút gì.

Lúc cô đi vào, ngửi thấy một mùi hương, trên bàn đặt hai miếng bánh ngọt, thế này mới cảm giác được bụng mình có chút đói, hôm nay còn chưa ăn cơm chiều.

Một giờ sau, ánh trăng mông lung lách vào khe hở bức màn, cô mở to mắt, không buồn ngủ, quay đầu thấy Chỉ Dao ngủ an ổn, tâm tình áp lực.

Cô giơ tay thấy di động trên đầu giường, không nói một tiếng đã ngắt điện thoại với Doãn Lạc Hàn, dựa theo cá tính của hắn, sẽ phải gọi điện lại đây khởi binh hỏi tội mới đúng chứ, nhưng mà giờ đã là nửa đêm, di động vẫn chưa vang lên tiếng nào.

Có lẽ là cô đã quá lo xa, kỳ thật hắn căn bản không nghe thấy tiếng Chỉ Dao, cũng không có nghe thấy chuyện cô gặp Kim Chính Vũ. Đúng rồi, hắn là như thế.

Cô nghĩ như vậy, yên tâm không ít, một lần nữa đặt điện thoại lên đầu giường, an tâm nhắm hai mắt lại.

Nhưng trong mộng, cô ngủ cũng không an ổn, mơ thấy nửa đêm hắn đột nhiên xuất hiện trong phòng này, vô tình kéo lấy tay cô lôi ra ngoài, sau đó Chỉ Dao ở một bên kêu to, “Mân Mân, Mân Mân, rốt cuộc là cậu cùng Lạc ca ca có chuyện gì? Vì sao cậu lại phản bội tôi?”

Cô muốn giải thích, nhưng là cô không thể nói, thì ra miệng của cô bị bịt lại, Chỉ Dao tức giận đến tông cửa xông ta, thế không bao giờ muốn gặp lại cô...

“Không, không phải như thế, Chỉ Dao.... Chỉ Dao....” Cô liều mạng lắc đầu, nhìn thấy Doãn Lạc Hàn nhẹ răng cười, cô hét to một tiếng ngồi dậy, thì ra là mộng....

Chỉ Dao bị tiếng hét của cô kêu bùng tỉnh, xoa đôi mắt mơ hồ ngồi dậy: “Mân Mân, cậu làm sao vậy? Làm ác mộng sao?”

“Ừ, là ác mộng, mình không có việc gì. Chỉ Dao, cậu ngủ đi.”

Cô vươn tay lấy khăn giấy đặt ở tủ đầu giường lau đi mồ hôi trên mặt, một lần nữa nằm xuống.

Sắc trời bên ngoài đã hơi sáng, hiện tại chắc là sáng sớm, cô trợn tròn mắt nhìn thẳng trần nhà, nhịn không được nhẹ nhàng lên tiếng: "Chỉ Dao, cậu thích Lạc Ca Ca của cậu sao?"

"Thích!"

Cô giật mình quay đầu, khuôn mặt Chỉ Dao lộ ra khỏi chấn cười ngọt ngào, thì ra cô ấy cũng không ngủ.

Cô liếm liếm đôi môi khô khốc, thử hỏi, "Nếu cậu phát hiện anh ta nuôi dưỡng đàn bà khác ở ngoài, cậu sẽ làm thế nào?"

"Ồ, mình biết mọi chuyện về Lạc Ca Ca, bao gồm anh ấy có bao nhiêu đàn bà, anh ấy chưa bao giờ giấu diếm mình." Chỉ Dao nghiêm túc trả lời.

"Cậu có biết?"

Cô kinh ngạc thiếu chút nữa thì sắc nước bọt, "Nếu biết vì sao cậu còn muốn cùng anh ta cùng một chỗ?"

Chương 125: Bước chân bị trói buộc

Đây là vấn đề từ xưa tới nay làm cô thấy phức tạp, nghĩ thế nào cũng không thông, nếu hắn là vị hôn phu của Chỉ Dao, vì sao Chỉ Dao có thể dễ dàng tha thứ sự tồn tại của người đàn bà khác, tình yêu rất ích kỷ, tuyệt không thể chấp nhận nửa hạt cát, trừ phi Chỉ Dao không thích hắn thật lòng.

Chỉ Dao trong chấn nhẹ nhàng nhích lại gần cô, “Mân Mân, nói cho cậu một bí mật, mình từng ở ngày sinh nhật hai mươi tuổi đem lần đầu tiên của mình trở thành lễ vật hiến cho Lạc ca ca, nhưng mà anh ấy đương trường cự tuyệt, anh ấy nói muốn giữ lại cho đêm tân hôn.”

“Vì sao? Thế anh ta vẫn chưa lên giường với cậu sao?” Mân Huyên vội vàng lên tiếng, Doãn Lạc Hàn trong miệng Chỉ Dao là chính nhân quân tử, sắc đẹp dâng đến cửa vẫn không lay chuyển, hoàn toàn khác một trời một vực với tình huống mình biết, làm cho người ta không thể tưởng tượng.

Tên kia cứ ba ngày thì có hai ngày xuất hiện trên trang nhất mấy tờ báo giải trí, hôm nay cô còn nghe được trong cửa hàng bánh ngọt mấy người Tiểu Mẫn bàn tán, báo chí lại đăng gần đây hắn đi công tác Nhật Bản thân thiết với nữ minh tinh điện ảnh nào đó, xảy ra chuyện xấu linh tinh.

“Lạc ca ca nhiều nhất cũng chỉ hôn hai má hoặc trán mình.” Chỉ Dao nhẹ thở dài, nhưng rất nhanh đã quật khởi nói: “Mình biết Lạc ca ca quý trọng mình, anh ấy hiện tại chính là thích chơi bời mà thôi, anh ấy nói mình quá nhỏ, phải chờ mình trưởng thành, sau khi cùng mình cử hành hôn lễ anh ấy sẽ không như vậy.”

Nghe đến đó thì Mân Huyên không nhịn được nữa, cô quyết định vạch trần bộ mặt dối trá của Doãn Lạc Hàn, “Anh ta đang lừa dối cậu đó, Chỉ Dao, cậu phải tin tưởng mình, anh ta không phải đối tượng tốt để kết hôn đâu....”

Không dự đoán được thái độ của Chỉ Dao lại kiên định như thế, cô lớn tiếng phản bác Mân Huyên:

“Lạc ca ca không gạt mình, anh ấy có quan hệ ái muội với ngôi sao nữ hoặc người mẫu nữ nào thì anh ấy cũng chưa bao giờ giấu diếm mình. Kỳ thật những lời này của cậu, Lạc ca ca đã sớm nói cho mình, anh ấy nói anh ấy không phải người tốt để kết hôn, bốn năm trước anh ấy và mình giải trừ hôn ước, mình không chấp nhận, từ nhỏ mình đã nhận định anh ấy là một nửa khác của mình, mình chờ làm cô dâu của anh ấy đã hai mươi hai năm.”

“Chỉ Dao...” Mân Huyên cúi đầu không nói, không thể ngờ rằng Chỉ Dao và Doãn Lạc Hàn lại có chuyện xưa phức tạp như thế, cô vẫn nghĩ rằng Doãn Lạc Hàn lừa gạt tất cả, lại không nghĩ rằng sẽ là như vậy.

Chỉ Dao sụt sịt mũi, nhẹ nhàng tựa vào vai Mân Huyên, “Mân Mân, có khi mình cũng hiểu được mình rất ngốc, nhưng mà biết làm sao bây giờ? Mình chính là nhận định anh ấy. Từ lúc mình còn nhỏ, mỗi ngày bọn mình chơi cùng nhau, mọi người nói cho mình biết, tương lai mình sẽ gả cho Lạc ca ca. Lớn lên một chút, đến khi mươi tám tuổi, bọn mình liền đính hôn, cho nên từ nhỏ đến lớn, mình liền nhận định, không phải là Lạc ca ca mình sẽ không lấy chồng.”

Chỉ Dao nói như vậy, cuối cùng cô cũng hiểu một chút, có lẽ là chột dạ đi, hiện tại cô không dám nói thêm cái gì.

Đến tận cùng là Doãn Lạc Hàn quá giỏi dùng tâm kế công tâm, cố ý bốn năm trước muốn giải trừ hôn ước với Chỉ Dao, hay là hắn thật sự áy náy với Chỉ Dao mà làm ra quyết định như vậy, cô nhất thời cũng vô pháp phán đoán được.

Cô không dám tưởng tượng nếu có một ngày Chỉ Dao biết chuyện giữa cô và Doãn Lạc Hàn thì sẽ như thế nào, nếu đổi lại là cô, cô chắc chắn không thể tiếp nhận được sự thật này, đây là hai lần phản bội, so với phán tử hình còn làm lòng người đau hơn dao cắt.

Lạnh, một cảm giác lạnh lẽo trong ngực, chậm rãi khuếch tán đến toàn thân, cơ thể không khống chế được mà bắt đầu run run, tiếp đó có một khói thân thể nhích lại gần.

“Mân Mân, cậu rất lạnh sao? Có phải cảm lạnh hay không? Mình ôm cậu nhé, như vậy sẽ không lạnh nữa.”

Tiếng nói ngọt ngào của Chỉ Dao vang lên bên tai, hai thân thể mảnh dẻ gắt gao dựa sát vào nhau.

Cô mím môi không ra tiếng, trước mắt bịt kín một tầng hơi nước chua xót, lập tức lại lặng yên bức lui trở về. Thực xin lỗi, Chỉ Dao, nếu có một ngày cậu phát hiện ra mình thương tổn cậu, kỳ thật đó cũng không phải do mình cố ý.

Giả sử lại có một lần nữa lựa chọn cơ hội, cô thà rằng hy sinh tất cả, cũng sẽ không ký vào bản hợp đồng kia.

Cô muốn tránh né tất cả, phản kháng kẻ ma quỷ kia, nhưng mà cô cũng biết rõ, cuối cùng chính mình vẫn sẽ thỏa hiệp, bởi vì có rất nhiều thứ ràng buộc bước chân kiên quyết của cô, cô không muốn những đứa nhỏ đáng yêu ở cô nhi viện không còn nhà để về, cũng không bỏ xuống người cha càng ngày càng già cả, bọn họ đều là những người cô để ý nhất trên thế giới này.

Thực xin lỗi, Chỉ Dao.... Cô chân thành nói thăm trong lòng, nhẹ nhàng ôm lấy Chỉ Dao.

~~~~~

Trong lớp học, giảng viên thao thao bất tuyệt giảng bài trên bục, nhìn bốn phía xung quanh có một ít

sinh viên ngồi linh linh tinh tinh, Mân Huyên lặng lẽ với tay vào ba lô, cô đã đếm không xuể đây là lần thứ bao nhiêu nhìn di động.

Từ tối hôm qua tới bây giờ, Doãn Lạc Hàn thật sự không gọi điện thoại tới, chân tướng sự việc sẽ đơn giản như mình tưởng tượng sao? Cô cực độ bất an, vẫn cảm giác có chuyện sẽ phát sinh.

Giảng viên giảng cái gì, một câu cô cũng không nghe vào đầu, thật ra chương trình học này cô đã xem xong từ sớm rồi, đi học hay không cũng không còn quan trọng.

Toàn thân vô lực gục lên bàn, dùng bút vẽ lung tung trên giấy, qua một hồi lâu, cô nhìn thấy cả mặt giấy tất cả đều là tên của người kia, buôn bức vo thành một đoàn ném vào trong ngăn bàn.

Lúc này tiếng chuông tan học cũng vang lên, cô cúi đầu cầm lấy ba lô, đi ra cổng trường, tầm mắt cúi đầu nhìn mặt đường đột nhiên thấy có đôi chân thon dài thẳng tắp, cô theo bản năng ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm vào một khuôn mặt đẹp trai tuấn tú.

Biết hiện tại trạng thái tinh thần của mình không được tốt, cô muốn lảng tránh Kim Chính Vũ, không tiếng động xoay người, lại bị hắn kéo lại cánh tay từ sau. “Mân Mân, sao ngày hôm qua em lại đột nhiên rời khỏi? Tôi gọi rất nhiều cuộc điện thoại em cũng không tiếp.”

“Tôi....”

“Em làm sao vậy? Bị bệnh sao? Sắc mặt xấu quá.” Hắn vươn tay sờ trán cô, khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ thân thiết, “Muốn đi bệnh viện không?”

“Không cần, khả năng vì tôi đã đói bụng, trước kia tôi thường xuyên như vậy, ăn một chút gì là tốt rồi.” Cô miễn cưỡng cười cười, chỉ vào một nhà ăn cách đó không xa, “Kim Chính Vũ, cậu mời tôi đi ăn đi.”

“Em xác định em không có việc gì?” Hàng mi thanh tú của hắn hơi hơi nhăn lại, vẫn còn chút lo lắng.

Chương 126: Nguy cơ bốn phía

“Đã nói không có việc gì rồi mà.” Cô phồng má, coi như không có việc gì hai tay chống hông, “Kim Chính Vũ, rốt cục thì cậu có muốn mời tôi ăn cơm trưa hay không?”

“Ăn nói hung dữ như vậy, xem ra là thật không có việc gì.” Hắn một mặt nói thầm, một mặt kéo cô chạy đến nhà ăn kia, “Đi nhanh đi, đại tiểu thư, lát nữa em ăn nhiều quá cũng không được nói có quen biết tôi, vì tôi không có nhiều tiền trả.”

“Hừ, quý hẹp hòi. Ngày hôm qua ai nói tôi chấp nhận lời mời vào làm việc ở tòa soạn tạp chí, phải mời khách ăn mừng, bữa cơm này coi như là cậu mời bù lại.” Cô không khách khí phản bác trở về.

Hắn chẹp chẹp miệng, nhịn không được thầm oán, “Em còn nói tôi, ngày hôm qua em thật khó hiểu, rõ ràng nói qua điện thoại buổi tối đi ăn mừng, em lại đột nhiên ngắt điện thoại với tôi, sau em lại đi khách sạn chờ tôi, kết quả khi tôi từ bãi đỗ xe đi ra, em đã rời khỏi...”

“Được rồi, tôi nhận sai còn không được sao!”

Cô nhanh miệng giải thích, có một hai việc nhỏ mà nói mãi không ngừng, Kim Chính Vũ thật là đồ lòng dạ hẹp hòi, cô bất mãn nói thầm với bóng dáng hắn.

Ai ngờ lỗ tai của Kim Chính Vũ lại thính như thế, đi được vài bước, đột nhiên quay đầu lại, híp mắt nhìn cô, “Miệng em đang nói cái gì? Nói bậy tôi hả?”

“Tôi nào có nói bậy anh cái gì, đi nhanh đi, bụng tôi đói quá. Tuy rằng không phải nhà ăn cao cấp, nhưng mà món cơm Dương Châu ở đó đặc biệt ngon, nếu không đi thì không còn chỗ.” Cô đáp qua loa tặc trách, nhanh chóng kéo tay hắn chạy hướng nhà ăn.

“Thật sự ngon sao?” Hắn ngẩng đầu nhìn quán ăn trang hoàng bình thường, toát ra một tia nghi vấn.

“Đương nhiên rồi, tôi cam đoan cậu nếm qua một lần sẽ đi lần thứ hai.” Cô nghiêm trang đáp, còn vươn thêm một ngón tay cái.

“Vậy thử xem xem.” Kim Chính Vũ thoát nhìn đã có vẻ tin cô, mặc cô lôi kéo chạy sang đường.

Đôi môi duyên dáng không khỏi nhếch lên, cô lộ ra vẻ mặt thư thái tươi cười.

So với Doãn Lạc Hàn âm trầm, tiểu tử Kim Chính Vũ này dễ đối phó hơn, cùng hắn một chỗ, tâm tình của cô cho dù có tối tăm thế nào, chỉ cần cùng hắn tán gẫu không đến hai câu liền mây tan nắng lên, giống như một cơn gió ấm áp thổi qua cõi lòng lo lắng, chỉ lưu lại hơi thở ấm áp.

Nếu có thể, cô thật muốn làm bạn cả đời với hắn.

Hai người vừa đi vừa tranh cãi hoàn toàn không chú ý tới phía sau có một chiếc Chevrolet màu đen lặng yên bám theo không tiếng động, cửa xe hạ xuống một nửa, lộ ra một khuôn mặt băng hàn lạnh lùng, không ngừng tản ra lạnh khí quỷ dị lại âm trầm...

Sau khi hai người chọn chỗ ngồi xuống, cơm trưa bụng lên, cô còn đang sững sờ, khuôn mặt đẹp trai của Kim Chính Vũ càng lúc càng phóng đại trước mặt, ý cười trong mắt thêm chút trêu chọc.

“Em nhìn chăm chăm tôi làm cái gì? Lại còn cười đến vẻ mặt cổ quái, hay là bắt đầu thầm mến tôi rồi? Nếu là như thế, em có thể nói thẳng, tôi sẽ không cười em đâu.”

Tiểu tử này thật đúng là tự kỉ, nhưng cô đã có hệ thống miễn dịch tuyệt đối với loại đàn ông ong bướm lả loi này, dùng thìa hung hăng xúc một miếng cơm rang Dương Châu, hai má cô phồng lên tròn tròn.

Hắn vui vẻ nhìn bộ dáng cô ăn, ý cười trong mắt càng sâu, “Con gái có dáng người khô quắt như em phải nên ăn nhiều một chút, buổi tối tôi mời em đi ăn đồ Hàn Quốc nhé....”

Cô tự động loại bỏ vẽ trước của câu, chỉ lo vùi đầu vào ăn, trong óc chui vào mấy từ, đồ ăn Hàn Quốc?

Con sâu tham ăn trong bụng được dịp chui lên, cô nhớ đến đồ ăn Hàn Quốc nhìn thấy trên báo chí, nhẹ nhàng nuốt nuốt nước bọt. Phút chốc, di động vang lên, hơn nữa còn là tiếng chuông kia... Là Doãn Lạc Hàn.

Cô buông chiếc thìa trong tay, cúi đầu cầm lấy điện thoại di động ra, định chạy đến bên ngoài nghe điện thoại, nhưng nhà ăn bình thường rất đắt khách, hiện tại chính vào lúc ăn cơm trưa, giữa lối đi có rất nhiều người, cô lại lo lắng tí nữa tiếp điện thoại kia lại muốn phát hỏa.

Vì thế cô cúi lưng xuống dưới bàn tiếp điện thoại, nhỏ giọng đáp, "A lô..."

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói không nhanh không chậm của hắn :"Em đang ở đâu?"

Cô không dám nghĩ nhiều, trả lời ngay,

"Tôi ăn cơm một mình bên ngoài, có việc sao?"

Giờ phút này nội tâm cô bồn chồn, thấp thỏm lo âu quá, cô nói dối càng ngày càng nhiều, giống như một hòn tuyết càng lăn càng lớn đặt ở trong lòng, nặng nề không thể thở nổi.

"Cơm nước xong sớm một chút rồi về biệt thự, đến lúc đó lại gọi điện thoại cho tôi." Thanh âm của hắn ở đầu bên kia vẫn bình tĩnh không gợn sóng như cũ.

"Được rồi, tôi đã biết." Cô nhu thuận trả lời, chờ hắn cúp điện thoại trước, tối hôm qua chắc là hắn không có nghe thấy gì, xem ra hết thảy lại bình an vô sự.

Ngồi thẳng lưng lại, cô ngẩng đầu lên giả bộ như không có việc gì cầm lấy thìa, tiếp tục ăn cơm rang trên bàn. Kim Chính Vũ đã bắt đầu dùng khăn giấy lau miệng, xem ra hắn đã ăn đủ no.

"Mân Mân, đã là thứ chín mươi chín."

Đĩa cơm rang trên bàn ăn đã vơi vợi, cô buông thìa, nuốt xong thức ăn còn trong miệng, lại là một con

số kỳ quái, cô quyết định bây giờ phải hỏi cho rõ ràng, bằng không cô sẽ nghĩ tiếu tử này với số học có chút thần kinh không bình thường.

“Kim Chính Vũ, sao cậu cứ nói mấy con số kì kì quái quái trước mặt tôi, rốt cuộc là có ý gì?”

Hắn nhìn thoảng qua cô, khuôn mặt đẹp trai tràn ngập thất vọng, “Em không nhớ lời em đã từng nói sao? Thì ra trong trí nhớ của em không còn lưu lại chút dấu vết gì về tôi. Xem ra căn bản là em không để ở trong lòng, nhưng mà tôi còn ngây ngô nghĩ đến em còn nhớ rõ. Tôi thật sự là thằng ngốc....”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của hắn đầy hối hận bi thương cùng cô đơn, hắn nói cô quên, nhưng vì sao không có chút ấn tượng nào, chẳng lẽ trước kia bọn họ đã quen biết nhau sao?

Sau khi thành niên cô liền dọn đến ở Lăng trạch, trước đó thì cô vẫn ở cô nhi viện mà, căn bản không có khả năng tiếp xúc với người sinh ra ở Hàn Quốc như Kim Chính Vũ, có thể hắn nhận sai người hay chăng?

“Kim Chính Vũ, nhất định là có hiểu lầm gì đó, trước đây tôi thật sự chưa thấy qua cậu.”

Chương 127: Không chỗ để đi

Những sợi tóc màu nâu vàng che khuất hai tròng mắt, ngón tay thon dài cầm lấy khăn giấy được gấp chỉnh tề chà lau miệng từng chút một, bờ môi mõm hõ lô ra mấy phần chua sót.

“Mân Mân, ăn no sao? Chúng ta đi thôi.”

“Kim Chính Vũ....” Cô yên lặng nhìn hắn không đứng dậy, cô không thể phán đoán hắn làm sao vậy. Kim Chính Vũ khác thường như thế, ánh mắt chứa tuyệt vọng không thể giấu diếm.

Chẳng lẽ thật là chính mình quên cái gì sao? Cô lại tự hỏi, trước đây cô không bị mất trí nhớ, não bộ cũng chưa từng bị thương.

“Buổi chiều không phải em muốn đi cửa hàng bánh ngọt sao? Tôi lái xe đưa em đi.”

Hắn một phen kéo cô chạy ra nhà ăn, cô vẫn cảm thấy đến khuôn mặt nhìn nghiêm với đường cong lưu súng của hắn như được bao phủ một lớp màn che u ám, hình như hắn có rất nhiều lời muốn nói cùng cô, nhưng cuối cùng cô lại không nghe đến cái gì cả.

Trong khoảnh khắc đi xuống cầu thang của nhà ăn, cô đột nhiên cải biến chủ ý, lôi kéo hắn dừng lại, “Kim Chính Vũ, hôm nay tôi sẽ không đi cửa hàng bánh ngọt. Chúng ta tìm một quán cà phê, cậu kể hết mọi chuyện quá khứ cho tôi biết đi. Nếu thật sự là trước đây tôi từng nói gì đó với cậu nhưng không thực hiện, xin cậu nhắc nhở tôi một chút, tôi nghĩ tôi sẽ chậm rãi nhớ lại.”

Hắn chậm rãi quay người lại, trên mặt lộ ra nụ cười vô tội, “Nào có nói chuyện xưa gì đâu? Em suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Không phải cậu nói tôi quên gì đó sao? Tôi nghĩ nếu cậu khẳng định như vậy, tôi....”

Nhất thời cô cũng bị hắn làm hồn hồn, rốt cuộc trước đây đã từng xảy ra chuyện gì nhỉ.

Một tay hắn chặn môi cô, ngăn cô nói tiếp, “Mân Mân, hãy quên đi, coi như tôi cho tới bây giờ chung từng nói cái gì.”

“Không được! Kim Chính Vũ, cậu nhất định phải nói cho tôi chân tướng sự việc, cứ kiểu nói một nửa giấu một nửa thế này, tôi thật sự sắp nổi điên. Cậu nói cho tôi biết đi.” Cô túm lấy ống tay áo của hắn, ánh mắt kiên định không cho hắn hoài nghi.

Hắn do dự một lúc, mi mắt hơi nâng lên, “Em thật muốn biết sao?”

“Uhm.” Cô khẳng định gật đầu.

Tiếng chuông di động vang lên, hắn mở di động vẫn nắm trong tay, nghiêng người, lúc tiếp nghe sắc mặt có chút ngưng trọng, nghe thấy cuộc nói chuyện là về công việc, nói một hồi lâu, hắn mới cúp máy.

Hắn hơi chau mày, khẽ nói một tiếng, “Mân Huyên, chuyện kia chắc là không kịp nói vào hôm nay, ngày khác đi. Buổi chiều công ty còn có một hội nghị cần tôi tham gia.”

“Được rồi, vậy ngày khác, nhớ rõ anh phải nói hết mọi chuyện với tôi.” Cô chậm rãi buông hắn ra, trên mặt rốt cục cũng nở nụ cười, “Vậy cậu đi trước đi, tôi sẽ về một mình.”

Hắn nhẹ nhàng gật đầu, bước nhanh ra xe thể thao màu đỏ, cô kéo chặc ba lô trên lưng xoay người, nghe thấy phía sau hắn lớn tiếng kêu tên mình, vội vàng quay đầu lại.

“Mân Mân, đêm nay có thể tôi bận đến bảy giờ gì đó, em có thể đến khách sạn quốc tế Diệc Phàm đón tôi sao?”

Thân hình hắn đưa lưng về phía mặt trời, cách hắn chỉ có vài chục bước, cô lại thấy không rõ mặt hắn, trái tim không hiểu sao co rút đau đớn một chút.

Doãn Lạc Hàn còn chưa trở về, dù sao cũng không có việc gì, cô nghĩ ngợi một lát, lớn tiếng trả lời: “Được, tôi sẽ tới đón cậu đúng giờ.”

Ánh mặt trời chói lên, cô rốt cục thấy rõ hắn mỉm cười rất đẹp, vẫy tay với cô, hai tay mở cửa xe, một bước nhảy lợi hại, thân ảnh cao lớn của hắn đã chuẩn xác ngồi vào trong xe.

Cô lùi về sau vài bước, rẽ vào một góc đường, tâm tình cũng vui vẻ hắn lên, thời gian còn sớm, cũng không cần phải bắt xe bus, cứ đi tản bộ như thế này cũng rất ổn.

Cô theo ngã tư một đường đi đến cửa hàng bánh ngọt, hồn nhiên không phát hiện rằng sau có một

chiếc Chevrolet màu đen bám theo.

Đến cửa hàng bánh ngọt, đẩy cánh cửa thủy tinh ra, quản lý như hồn ma đứng đằng sau cửa, cô hoảng sợ: “Quản lý, bác làm sao vậy?”

Quản lý vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô, “Mân Huyên, sao cháu lại tới đây, buổi sáng có người gọi điện thoại nói cháu từ hôm nay trở đi không đi làm, vừa vặn buổi sáng bác đã thuê người khác rồi.”

“Quản lý, ý của bác là nói công việc của cháu đã có người khác làm rồi?” Cô không thể tin vào lỗ tai của mình, ai tự chủ trương giúp cô xin nghỉ, Kim Chính Vũ hay là Chỉ Dao? Không có khả năng, cả hai người bạn họ đều không có lý do gì giúp cô làm quyết định này.

“Một người tên là Từ Bang, anh ta nói nếu cháu hỏi đến, liền nói ra tên này, cháu sẽ biết.”

“Từ Bang?” Cô hoàn toàn ngây ngẩn cả người, tên này trực tiếp đại diện cho Doãn Lạc Hàn.

“Quản lý, hôm nay cháu lau nơi này ba lần, bác xem còn muốn rửa sạch thế nào?” Một cô gái cầm lau chùi khó chạy tới, xem ra đối phuơng là người làm vệ sinh mới được thuê đến.

“Góc nơi đó vô cùng bãy bừa, cháu dọn dẹp một chút, còn có nơi đó...” Quản lý lấy tay chỉ các góc, giao cho cô gái mới tới.

Cô ngơ ngác lui về sau từng bước, cúi đầu chạy ra khỏi cửa hàng bánh ngọt, nghĩ để về sau không bao

giờ có thể tới nơi này làm việc, tất cả đều do Doãn Lạc Hàn giờ trò quỷ. Sao hắn có thể làm như vậy? Dựa vào cái gì? Hắn làm như vậy chẳng phải là bắt cô thất nghiệp, từ giờ trở đi bắt đầu lấy không khí ăn sao?

Cô phẫn nộ lấy ra điện thoại di động, mười một con số mới nhấn được một nửa, ngón tay cũng không ấn nổi nữa. Cô hỏi, hắn chắc chắn sẽ thừa nhận, lúc đó làm thế nào tiếp? Mọi thứ của cô đều do hắn nắm trong tay, có thể bóp chết cô dễ dàng như bóp chết một con kiến.

Cô cầm di động, mờ mịt đứng trên đường cái, nhìn cảnh tượng mọi người vội vàng qua đường, bước chân của ai cũng rất kiên định, bọn họ đều đang cố gắng dốc sức vì cuộc sống của mình, còn cô thì sao?

Tuy nói tiền lương chỗ cửa hàng bánh ít, nhưng vẫn là một công việc ổn định, nhưng hiện tại cả việc đó cũng không còn, lúc này cô cảm thấy như một đứa trẻ không chỗ để đi, cảm thấy lửa giận phừng phùng.

Tất cả đều do kẻ ma quỷ kia ban tặng, cô hận hắn, thật thật hận. Làm sao có thể thoát khỏi hắn đây? Đây là vấn đề gần đây cô thường xuyên tự hỏi.

Công việc đã mất, hiện tại chỉ có thể về nhà, nảng ngửa mặt lên trời thở dài, cả người không còn chút sức lực nào, bước từng bước một gian nan hướng về nhà.

Nhà? Đúng vậy, bất tri bất giác, cô đã coi căn phòng thuê tạm thời kia trở thành nhà của mình, nếu không có Doãn Lạc Hàn, nếu cô không phải tình phụ của hắn, cô thật muốn ở nơi đó mãi mãi.

Chương 128: Ma quỷ buông xuồng

Nếu bây giờ cô có một số tiền, có thể mua cô nhi viện khỏi tay hắn, như vậy cô sẽ không còn phải sợ kẻ ma quỷ kia, từ nay về sau thoát khỏi khống chế của hắn.

Số tiền trong chi phiếu chỉ đủ làm số lẻ của con số trên trời kia, con đường duy nhất trước mắt cô cũng chỉ có phần công tác khó khăn lăm lăm mới tìm được.

Mặc kệ hắn có biết cô nhận lời mời làm việc của tạp chí hay không, tóm lại cô nhất định sẽ quý trọng gấp bội cơ hội này, quyết không thể làm cho hắn lại phá hư.

Đi ngang qua siêu thị, cô thuận tiện mua chút hoa quả Chỉ Dao thích ăn, chạy đến dưới lầu, hai chân nặng như đeo chì, đi lên một bậc thang lại đến một bậc thang, lấy chìa khóa từ túi quần mở cửa ra, bất ngờ nghe thấy tiếng TV từ trong phòng truyền ra, Chỉ Dao ở nhà.

“Mân Mân, cậu đã về rồi, mau mau đến đến xem chương trình ca nhạc giải trí, hay lăm đó, còn có Super Junior mình thích đấy.” Chỉ Dao ngồi trước TV, vừa ăn đồ ăn vặt vừa hưng phấn kêu.

Cô thật sự không có tâm tình nào, mang túi hoa quả đi vào phòng bếp, “Chỉ Dao, cậu cứ xem đi, mình làm một phần salad hoa quả.”

“Tốt quá, mình thích nhất ăn hoa quả.” Chỉ Dao vỗ tay, trong giọng nói mang theo nụ cười vui vẻ.

Thực hâm mộ Chỉ Dao cả ngày có thể vô ưu vô lự, Mân Huyên cười khổ lấy quả ra khỏi túi ni-

lông, chỉ chốc lát phòng bếp để đầy táo, lê tuyết hoa, dưa mật, đu đủ xanh, khế, cô rửa sạch, sau đó cắt một phần tư, rồi lại cẩn thận đem cắt lát tất cả. Trong một chiếc bát thủy tinh trong suốt, rót rượu hoa quả vào, giấm trắng, muối, quấy đều, sau đó đổ tất cả hoa quả vào ngâm.

Ngâm cứ như vậy nửa giờ, cô rửa sạch tay rồi dùng khăn mặt sạch sẽ lau, ánh mắt đảo qua một chiếc Chevrolet xa hoa dưới lầu, nơi này là khu dân cư bình thường, sao lại có chiếc xe cao cấp như vậy nhỉ?

Nghi vấn vừa mới thoảng qua đầu, đã bị thanh âm của Chỉ Dao hấp dẫn: “Khanh khách... Mân Mân, Mân Mân, mau đến xem nào.... Thật sự... rất buồn cười.... Cậu mau xem..... ha ha ha....”

Cô chạy vào phòng, Chỉ Dao ngồi dưới chiếc thảm trải sàn in hình phim hoạt họa, cô lập tức ngồi xuống bên cạnh Chỉ Dao. Qua hai mươi phút, lực chú ý của cô căn bản không thể tập trung được, hoàn toàn không biết TV đang trình chiếu cái gì.

Chiếc xe vừa nãy có thể là Doãn Lạc Hàn không? Trong lòng bất an, cô dứt khoát đứng lên. Một lần nữa chạy đến phía trước cửa sổ, ló đầu tìm chiếc xe kia, đã không thấy đâu.

Cô thở ra một hơi, bây giờ hắn còn ở Nhật Bản mà, sao có khả năng xuất hiện ở trong này được, cô cười thầm chính mình quá đa nghi, lập tức vớt hoa quả ra để ráo nước, lấy đến một chiếc đĩa sứ sạch sẽ, bỏ trái cây vào đó, rắc đường trắng cùng thêm dầu trộn salad, một đĩa salad hoa quả liền hoàn thành.

“Chỉ Dao, đến nếm thử.” Cô bưng bàn đi vào phòng, ngồi trên thảm hình họa, đem hoa quả đặt lên bàn trà trước mặt.

“Ăn ngon, rất ngọt.” Chỉ Dao nhấp nháy vài miếng dưa mật và khế, khen ngọt không chút keo kiệt.

“Thích ăn về sau mỗi ngày làm cho cậu.” Cô cũng thuận tay cầm lấy một miếng đu đủ xanh nhét vào miệng.

Lúc này có tiếng đập cửa vang lên.

“Mân Mân, nhanh đi mở cửa.” Chỉ Dao nhắc nhở cô, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào màn hình TV.

Mân Mân cười cười, đứng dậy, Chỉ Dao sắp tốt nghiệp đại học rồi, còn thích mấy thần tượng này, thật sự là đứa nhỏ mãi không chịu lớn. Nhưng mà ai gõ cửa vậy nhỉ?

“Mân Mân, mình phát hiện mình không mang theo bộ váy Channel thích nhất, hôm nay gọi điện thoại trả về, có thể là người hầu nhà mình đưa quần áo lại đây.”

Thì ra là như vậy, cô đánh mắng nghi hoặc, đứng dậy ra khỏi phòng, đi ra mở cửa.

Đôi mắt không chút để ý vừa nhìn thấy người mới tới, đồng tử lập tức phóng đại, bộ quần áo âu phục màu đen vừa người khắc họa thân hình cao lớn hoàn mỹ cường tráng, cô trùng lớn ánh mắt nhìn thân ảnh như trên trời giáng xuống trước mặt, “Là anh?”

“Sao thế? Đối với sự xuất hiện của tôi, em thực kinh ngạc?” Doãn Lạc Hàn lạnh lẽo nhếch môi, chân dài lướt qua người cô đi vào trong phòng, thân ảnh cao lớn đứng trong phòng khách nhỏ hẹp, nháy mắt liền cảm giác được bầu không khí loãng ra.

Hắn đã trở lại, sao hắn có thể trở lại nhanh như vậy? Cô kinh hoảng không biết làm như thế nào cho phải, nhưng nhanh chóng bắt buộc chính mình phải trấn tĩnh, nếu hắn có thể tới nơi này, cô biết tất cả đã bị bại lộ, đơn giản không thể giải thích, nhưng Chỉ Dao còn ở trong buồng...

Cô đột nhiên ý thức được điểm ấy, hít vào một ngụm khí lạnh, nghiêng tai lắng nghe tiếng TV còn huyên náo, không biết Chỉ Dao có nghe thấy thanh âm trong phòng khách hay không.

"Ha ha... Buồn cười quá..... Người kia thế nhưng lại ngã xuống như vậy.... ha ha...." Chỉ Dao vừa xem TV vừa cười ha ha, thoát nhìn cô ấy không nghe thấy điều gì dị thường trong phòng khách.

Hắn híp con người đen không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, như là căn bản không hề lo lắng Chỉ Dao sẽ bước ra, khóc môi hơi nhếch lộ ra một chút tà ác tùy ý.

Cô biết hắn đang chờ chính mình cầu hắn, nhẹ nhàng cắn lấy môi, người này thật sự đáng giận, cô sẽ không như hắn mong muốn.

"Tôi không giấu diếm trước mặt Chỉ Dao tôi có bao nhiêu đàn bà , nếu cô không ngại, tôi nghĩ tôi có thể nói cho Chỉ Dao, cô hiện tại là ...."

"Câm mồm, không được nói." Cô áp lực thấp giọng, nóng vội tiến lên mấy bước, hơi dùng sức che môi hắn, "Đồ ác ma nhà anh, không phải anh muốn tôi cầu anh sao? Được, tôi thỉnh cầu anh, xin anh đi nhanh đi."

Đôi mắt thâm thúy hiện lên một tia cười lạnh, cánh tay hẵn hất tay cô ra, bắt lấy cổ tay cô kéo vào người hẵn, đôi môi mỏng gợi cảm phun ra dòng khí tà ác làm người ta không rét mà run.

"Cô hẵn là nhớ rõ lời tôi từng nói, tôi không chấp nhận người khác uy hiếp, nhất là phụ nữ uy hiếp."

"Mân Mân, là người hầu nhà mình sao? Sao không thấy đem quần áo tiễn vào?" Chi Dao chờ lâu không thấy có động tĩnh gì, đã bắt đầu thúc giục.

"Mình..." Cô kinh hoảng định tìm lý do lừa dối, vừa định mở miệng, lại nghe thấy tiếng nói trầm thấp một giây trước của hẵn đột nhiên to lên, thanh âm rõ ràng quanh quẩn trong căn phòng nhỏ hẹp : 'Chi Dao....."

Giờ khắc này, hô hấp của cô ngừng lại, cả người như pho tượng đứng bất động một chỗ, cổ tay còn bị tay hẵn nắm chặt.

Chương 129: Trừng phạt như thế nào

“Là Lạc ca ca.... Là giọng của Lạc ca ca....” Trong phòng vang lên tiếng Chỉ Dao hét lên hưng phấn dị thường.

Cả người Mân Huyên không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh theo hai má chảy xuống dưới, cô liều mạng vặn vẹo cổ tay bị nắm chặt, quật cường cắn môi hạ quyết tâm không đi cầu hắn, nhưng mà Chỉ Dao sắp lao ra khỏi phòng, mà hắn cũng làm bộ như không có việc gì cầm lấy tay cổ không buông, cô biết chính mình không đấu lại hắn, thật sự là không đấu lại hắn được, cô không thể không lựa chọn thỏa hiệp.

“Tôi.... Tôi cầu anh.... Cầu anh buông ra.... Tôi sai lầm rồi.... Tôi không nên dối gạt anh.... Anh muốn trừng phạt tôi như thế nào đều được.... Chỉ cầu anh đừng làm cho Chỉ Dao nhìn thấy tất cả... Cầu anh....”

Cô đau khổ cầu xin, ném tự tôn xuống, dùng ánh mắt cầu xin nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hắn, cô không muốn làm thương tổn Chỉ Dao, thật sự không hề muốn....

“Tốt nhất nhớ kỹ lời cô vừa nói. Ngẫm lại xem tôi sẽ trừng phạt cô như thế nào....” Giọng nói ý vị thâm trưởng của hắn thoát ra khỏi đôi môi mỏng, lạnh lẽo như lưỡi dao sắc bén đâm vào thân thể cô.

Cổ tay cô bị buông lỏng ra, thoảng chốc chân cô mềm nhũn, lăng lăng rút lui dựa vào vách tường phía sau, tiếng bước chân dồn dập chạy ra cửa phòng.

“Lạc ca ca, Lạc ca ca, thật là anh....” Chỉ Dao chống vào khung cửa, vui sướng kêu lên.

“Chỉ Dao....” Đường cong trên khuôn mặt lạnh lùng kia lập tức liền trở nên dịu dàng, hắn xoay người sang nơi phát ra tiếng nói của Chỉ Dao, lộ ra khuôn mặt tươi cười hiếm có khó gặp.

Chỉ Dao phảng phất như một con bướm nhào vào lòng Doãn Lạc Hàn, dùng sức cọ cọ đầu vào ngực hắn, “Lạc ca ca, sao anh lại đột nhiên trở về sớm hơn, cũng không nói một tiếng, em còn đi sân bay đón anh.”

Hắn vuốt tóc Chỉ Dao, trên mặt lộ ra nụ cười mềm mại, “Không cần công chúa đi đón anh, anh vừa xuống máy bay liền đi nơi này đón em.”

Nhìn thấy hình ảnh trước mặt, không biết vì nguyên nhân gì, trái tim đau như kim châm, cô không rõ, cô thật sự không rõ, vì cái gì Doãn Lạc Hàn đối xử với cô và Chỉ Dao lại có khác biệt lớn đến thế, hắn thật sự chán ghét chính mình như vậy sao?

“Lạc ca ca, anh đi đón em? Muốn đón em về nhà sao? Ngày mai em mới trở về có được không? Em vừa mới đến nhà Mân Mân không lâu, còn chưa có chơi đủ mà.” Chỉ Dao trừng lớn mắt, không thuận theo mà néo âu phục của hắn.

Mân Huyên cúi đầu, không nói không rằng, tận lực làm mình thành người vô hình, như vậy Chỉ Dao sẽ không chú ý tới vẻ mặt thống khổ lúc này của cô.

“Trước khi đến anh đã gọi điện cho anh trai em, anh ấy nói chỉ đồng ý em ở đến khi anh trở về mới thôi, hiện tại anh đã trở về rồi, em đương nhiên cũng phải về nhà.”

Thanh âm mềm nhẹ của hắn lại ẩn chứa sự kiên quyết không thỏa hiệp, Mân Huyên nắm chặt tay, mặc

móng tay đâm vào da thịt, cô biết vì sao hắn lại như vậy, nếu tiếp tục đẽ Chỉ Dao ở nơi này, như vậy cô liền thoát khỏi bàn tay hắn, câu nói muốn trừng phạt cô hắn vừa nói cũng sẽ không còn ý nghĩa nữa.

Hắn thật đáng sợ, vô luận cô muốn thoát khỏi như thế nào, kết quả rồi cũng phát hiện mình cuối cùng vẫn rơi vào tay hắn, cô giống như một con cá vô lực giãy dụa mãi mãi trốn không thoát thiêng la địa vỗng hắn tì mỉ bố trí.

Cứ việc có chút không tình nguyện, nhưng Chỉ Dao vẫn ngoan ngoãn gật đầu, “Được rồi, Lạc ca ca, vậy anh chờ em một lúc, em đi thu dọn chút đồ, hành lý cứ đặt ở nơi này, ngày mai em bảo người hầu lại đây lấy về.”

“Chỉ Dao, mình giúp cậu.” Mân Huyên vội vàng lên tiếng, nói xong lại không nhìn bọn họ, buồn đầu chui vào buồng, cô không muốn trong lúc Chỉ Dao thu thập lại phải tiếp tục đối mặt Doãn Lạc Hàn.

Chỉ Dao mang đồ đến cũng không nhiều, lát sau đã thu dọn xong xuôi, hai va ly hành lý đặt trong phòng khách, Chỉ Dao quay đầu kéo tay Mân Huyên, “Mân Mân, mình về trước, hành lý cứ đặt ở cậu nơi này, ngày mai.....”

“Chỉ Dao, không cần phiền toái bạn em.” Doãn Lạc Hàn nghiêng người mở cửa ra, nhất thời có vài người giúp việc nữ xuất hiện trong phòng khách.

Mân Huyên nhận ra là vài người giúp việc trong nhà Chỉ Dao, không thể tưởng tượng được động tác của hắn lại nhanh chóng đến thế, đem những người này gọi tới. Nữ giúp việc lưu loát kéo va ly hành lý xuống lầu.

Chỉ Dao lục túi một thoáng, kinh ngạc kêu lên một tiếng, “Á, đồ trang điểm của mình quên mang.”

Nói xong liền xoay người vào buồng trong tìm kiếm.

Vốn Mân Huyên muốn theo sau, lại bị ánh mắt sắc bén Doãn lạc Hàn trói chặt bước chân. Đợi cho Chỉ Dao đi vào nhà vệ sinh, cô theo bản năng lùi lại mấy bước.

“Một hồi cô hắn là biết làm như thế nào.” Hắn lạnh lẽo nghiêm mặt lại, khẩu khí cường ngạnh ra lệnh, “Nửa giờ.”

Hắn nóng lòng kêu Chỉ Dao dọn về nhà, đương nhiên cô liếc mắt một cái sẽ hiểu ra ý đồ của hắn, hắn đang ám chỉ cô chờ sau khi bọn họ đi rồi đi sau, thu thập này nọ trở về biệt thự, hắn chỉ cho cô nửa giờ thời gian.

“Đồ đạc này nọ của mình thu dọn xong rồi.” Chỉ Dao chậm rãi đi ra tư nhà vệ sinh, kéo khóa túi lại.

Mân Huyên quay mặt nhìn khuôn mặt tinh thuần không biết gì cả của Chỉ Dao, giờ phút này cô cõi nào muốn giữ Chỉ Dao lại, xin cô ấy ở lại, chẳng sợ.... Cho dù ở lại một đêm, như vậy ít nhất cô có thể an toàn vượt qua đêm nay, nhưng Doãn Lạc Hàn ở trong này, ánh mắt sắc bén đông lạnh từ sau lưng đâm thẳng vào xương cốt, cô không thể nói ra nửa câu.

Chỉ có thể tro mắt nhìn Chỉ Dao vãy tay tạm biệt với cô, cô gái nhỏ kéo cánh tay hắn, biến mất ở cửa.

Tiếng bước chân ở hàng hiên dần dần đi xa, cô nhảy dựng lên, hắn chỉ cho cô nửa giờ, hắn bắt cô nửa giờ sau phải quay lại biệt thự.

Cô luống cuống tay chân bắt đầu thu thập đồ đạc, đem quần áo trong tủ nhét lung tung vào trong rương, cô chỉ thu thập một ít đồ dùng rồi khóa cửa bỏ chạy xuống lầu.

Vẫy tay đón taxi, nói ra địa chỉ, nhìn trước mắt thời gian còn lại hai mươi phút, hỏi lái xe một chút về đường xá thời gian, trong vòng hai mươi phút đuổi tới biệt thự hẵn là không thành vấn đề.

Cô yên tâm không ít, kết quả trên đường lại gặp kẹt xe, ước chừng tắc gần mươi lăm phút, cô nóng lòng như lửa đốt, lúc đuổi tới biệt thự đã là hơn một giờ sau đó.

Chương 130: Giá trị của một đồng

Cô yên tâm không ít, kết quả trên đường lại gặp kẹt xe, ước chừng tắc gần mươi lăm phút, cô nóng lòng như lửa đốt, lúc đuổi tới biệt thự đã là hơn một giờ sau đó.

Mở cửa lớn, ngang đầu nhìn thấy chiếc xe thể thao trước cửa biệt thự, hắn đã trở lại.

Cô không biết như thế nào cho phải, mỗi một bước đi lên phía trước đều là sợ hãi sắp hỏng mất, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Lần trước cô chỉ phản bác hắn vài tiếng, hắn liền thiết kế cô đi câu lạc bộ, đem cô thành hàng hóa giá rẻ mặc cho người khác đụp hụ.

Đó là sự trừng phạt nghiêm khắc hắn dành cho cô, mỗi lần cô nhớ tới vẫn toàn thân lạnh run.

Mà hiện tại, cô ruồng bỏ lời cam đoan với hắn trước khi đi công tác, tự tiện rời đi biệt thự, hắn sẽ không bỏ qua cho cô, hắn sẽ nhục nhã cô hết lòng hết sức. Lần này hắn sẽ giở trò gì đây, cô thật sự không dám tưởng tượng.

Bình thường hắn lái xe trở về đều lái vào trong ga ra, nhưng hôm nay.... Khi cô lướt qua chiếc xe trước cửa biệt thự, một ý niệm lóe lên trong đầu, chẳng lẽ hắn lại muốn mang cô đi câu lạc bộ sao?

Không! Cô hoảng sợ kêu gào trong lòng, lần đó trải qua đã để lại cho cô một vết thương không thể xoa nhòa, nếu thật sự sẽ như vậy, lần này sẽ không lại có người tới cứu cô.

Cô bước lên bậc thang, gió lạnh len qua lớp vải mỏng manh, cửa sổ trong suốt sát đất in bóng dáng của hắn đang chạy tới chỗ cô, cô biết chính mình không thể thoát khỏi.

Cho dù bây giờ chính mình xoay người chạy trốn, đứa nhỏ ở cô nhi viện sẽ ra sao? Ba ba trong ngực sẽ làm sao bây giờ? Cô không thể ích kỷ đến nhẫn tâm vứt bỏ bọn họ.

“Đứng ở bên ngoài làm gì? Tiến vào?”

Bên tai vang lên âm thanh căm tức của hắn, cánh tay bị túm mạnh đi qua, hình như trong tay hắn nắm một vật gì đó vừa cứng vừa lạnh, cô bị cưa vào tay đau đớn, cả người bị hắn kéo vào đại sảnh.

“Nữ nhân chết tiệt, không phải hạn em nửa giờ đến sao? Hiện tại đem va ly mang lên đi.” Hắn không kién nhẫn gầm nhẹ, khẩu khí cứng rắn trực tiếp ra lệnh cho cô.

Cô cúi đầu không ra tiếng, máy móc xoay người, đi từng bước lên cầu thang.

Trở lại phòng, cô ngơ ngác ngồi trên ghế, cô biết hắn đang đợi chính mình, cô không muốn đi xuống, không muốn bị hắn mang đi câu lạc bộ.

Cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra, cô kinh hoảng nhảy dựng lên khỏi ghế, theo bản năng lùi dần về ban công.

Cô biết hắn chán ghét chính mình, vô tình tra tấn cô là niềm vui lớn nhất của hắn. Nếu đây là điều hắn muốn nhìn thấy, như vậy, cô thà rằng có tôn nghiêm mà chấm dứt tất cả, cũng không nguyện bị hắn kéo đi cho tên đàn ông khác chà đạp.

“Em chạy ra ban công làm gì?”

Hắn cởi áo khoác trên người, cỗ áo hơi lộ ra vòm ngực màu đồng, quần áo trong màu đen đã được xắn lên.

“Không!” Cô lắc lắc đầu, lui lại sau vài bước, “Anh lại muốn trừng phạt tôi như thế nào?”

“Em đang nói cái gì? Em lại đây, tôi có một thứ cho em.”

Hắn vươn tay phải về phía cô, lòng bàn tay hình như có gì đó lóe lên, trong phòng ngủ không bật đèn, chỉ có đèn đường ngoài cửa sổ len lỏi chiếu vào.

“Ha ha... Anh muốn gạt tôi đi qua.” Cô thống khổ cười, nhìn hắn tới gần cô, cô không ngừng lui về phía sau, “Tôi biết anh chán ghét tôi, anh muốn tra tấn tôi đúng không? Chắc là anh muốn diễn lại trò cũ chứ gì, đem tôi đưa cho người khác nhục nhã.”

“Chết tiệt! Chuyện kia... Chuyện kia sẽ không xảy ra nữa....” hắn phiền toái vò vò đầu, thanh âm có chút bế tắc, “Hiện tại tôi lệnh cho em lập tức lại đây.”

Bước chân lui ra phía sau ngừng lại, lưng đã chạm vào lan can, cô quay đầu lại, nhìn khoảng không phía sau lan can, một nụ cười nở trên khố môi: “Nhìn thấy tôi thống khổ, anh rất vui vẻ có đúng không? Nếu đây là anh muốn, như vậy tôi sẽ thành toàn cho anh, tôi sẽ không làm anh chướng mắt nữa.”

“Em muốn làm gì?” Hắn lao nhanh về trước, nháy mắt đã nhìn ra ý đồ của cô, tiếng nói trở nên trầm trọng: “Em muốn nhảy xuống?”

“Đây không phải rất hợp với tâm ý anh sao?” Cô hờ lạnh một tiếng, cả nửa người đã nhoài ra ngoài lan can, “Đủ rồi, tôi đã muốn chịu đủ hết rồi, anh yên tâm cái chết của tôi không liên quan tới anh, tôi biết bốn phía biệt thự đều trang bị camera, cảnh sát mà điều tra, anh sẽ không phải chịu trách nhiệm gì.”

“Em đang nói mấy lời ngu xuẩn gì đó? Không được làm chuyện đên rồ, đưa tay cho tôi.” Tiếng nói của hắn vẫn như cũ, tay phải hạ xuống, lập tức đem tay trái hướng về cô.

Có lẽ là ảo giác trước khi chết của cô đi, cô thế mà phát giác cánh tay kia đang run rẩy. Hắn đang sợ hãi? Không có khả năng, ảo giác của cô càng lúc càng lợi hại.

“Mặc kệ vì lý do gì mà anh chán ghét hay hận tôi, tôi hy vọng anh có thể buông tha cho đám trẻ ở cô nhi viện, còn có cha của tôi.” Cô nắm chặt vạt áo trước ngực, cầu xin nhìn hắn.

Đôi mắt u ám lóe lên, hắn hờ một tiếng cười nhạt lạnh lẽo, “Tôi nói cho em biết, nếu hôm nay em nhảy xuống từ nơi này, như vậy trò chơi giữa em và tôi liền kết thúc. Tờ hợp đồng của chúng ta cũng tự động không còn hiệu lực, tôi sẽ lập tức đem khối đất ở cô nhi viện đi bán đấu giá rồi kinh doanh thứ khác....”

Cô hít vào một hơi, khuôn mặt tái nhợt phủ kín kinh ngạc, “Doãn Lạc Hàn, anh quá máu lạnh, sao anh có thể làm như vậy, tôi đã nói rồi, tôi hy vọng dùng mạng của tôi đổi lấy....”

“Mạng của em? Mạng của em trong mắt tôi không đáng một đồng.” Hắn khinh thường nhếch môi, không hề còn ý định tiến lên một bước nào, “Hiện tại tôi chỉ cho em một cơ hội, em lập tức lại đây, bằng không...”

Hắn cố ý kéo dài thanh âm, cô nắm chặt lan can, nghiêng đầu nhìn phía dưới, nội tâm kịch liệt dãy dưa, rốt cuộc thì cô nên làm thế nào? Vì sao ngay cả cái chết mà hắn cũng không cho cô cơ hội lựa chọn?

Là nên lựa chọn thoát khỏi mọi thứ, hay là tiếp tục chịu hắn tra tấn, cô biết lần này là cơ hội cuối cùng.

Chương 131: Diều đứt dây

Khuôn mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng hàn băng xuất hiện vài phần bối rối hiêm thấy, hai tay đặt trước ngực nắm chặt thành quyền, các đốt ngón tay dần dần trắng bệch. Hắn chưa bao giờ cảm thấy không biết làm sao như bây giờ, thân hình đơn bạc của cô giống như cánh diều nhỏ bé phiêu diêu trong gió, tựa vào lan can gần như sắp ngã xuống.

Lúc này đây, ý chỉ của hắn bắt đầu dao động, hắn bức bách cô quá ư?

Tiếp xúc với cô lâu như vậy, hắn lợi dụng đủ loại thủ đoạn lanh khốc trừng phạt cô, nếu là phụ nữ bình thường đã sớm học ngoan, ở trước mặt hắn tận lực lấy lòng, ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng cô không giống với những người phụ nữ khác, kiêu ngạo và tự tôn của cô mãnh liệt hơn tất cả những người phụ nữ hắn biết đến trước đây.

“Chúng ta có thể nói chuyện...” Hắn thong dong dựa vào cửa sổ, dáng vẻ thờ ơ lạnh nhạt, nhưng bàn tay phải nắm chặt thành quyền lại cơ hồ sắp bóp nát thứ gì đó trong lòng bàn tay.

“Nói chuyện gì? Bàn bạc xem anh trừng phạt tôi như thế nào sao?”

Đủ rồi, cô chịu khuất nhục đã quá nhiều rồi, mặc kệ cô có nguyện ý hay không, hắn luôn mạnh mẽ đoạt lấy. Trong mắt hắn, cô cùng lăm chỉ là công cụ phát tiết dục vọng, hắn không vui vẻ có thể tùy ý trừng phạt cô. Cô là con người, cô không phải động vật hắn mua về, cô cũng có cảm giác.

Cô biết nếu chính mình tiếp tục sống tạm bợ, hắn sẽ không bỏ qua cho cô, hợp đồng một năm, hiện tại còn chưa đến hai tháng, cô đã có cảm giác sống không bằng chết, cả thể xác và tinh thần chịu giày vò như đang xuống địa ngục. So với tiếp tục bị hắn lăng nhục, chẳng bằng nhắm mắt lại, không quan tâm tới gì hết.

Dù sao, hắn có tiền, cô chết rồi, còn có thể có nhiều đàn bà hơn xuất hiện bên cạnh hắn.

Thực châm chọc có phải hay không? Cô chẳng qua là một loại thuốc sảng khoái có cũng được mà không có cũng chẳng sao, từ khi làm tình phụ không thể nhìn thấy ánh mặt trời tối nay, cô cảm thấy chính mình thật hạ lưu, mỗi ngày sống trong lo lắng hãi hùng, từng giây từng phút đều bị lương tâm khiển trách, cô sợ hãi Chỉ Dao biết tất cả, cô ấy sẽ hận cô, cô ấy nhất định sẽ hận cô.

Nửa người cô nhô ra ngoài lan can, từ nơi này nhìn xuống, lầu ba cũng không tính rất cao, nhưng chỉ cần cô có thể nhảy xuống mặt đường cứng rắn bên cạnh bãi cỏ bên dưới, cũng có thể dễ dàng đi sang thế giới bên kia.

“Doãn Lạc Hàn, biết không, anh thực sự rất đáng buồn. Ở trong mắt tôi, anh là một kẻ nghèo khổ, anh không có tình thân, không có tình yêu, anh thậm chí còn máu lạnh tới mức dùng bọn nhỏ đáng thương ở cô nhi viện tới áp bách tôi. Trong thế giới của anh, chỉ còn lại đống tiền mặt lạnh như băng thôi.”

“Lăng Mân Huyên, em có biết em đang nói cái gì không?” Hắn băng hàn nghiêm mặt, tiếng nói lộ ra lửa giận bùng bùng, “Hiện tại, tôi nói lần cuối cùng....”

“Tôi coi thường anh.”

Cô bình thản nói ra câu châm chọc hèn mọn, quay đầu lại nhìn hắn một lần cuối cùng, hai chân nhảy bước khỏi lan can.

“Lăng Mân Huyên, người đàn bà chết tiệt này, tôi nói rồi, nếu em nhảy xuống đi, em đừng tưởng tôi sẽ buông tha....”

Hắn khàn khàn mắng mỏ, đồng thời nhanh chóng xông lên, nhưng hắn chỉ kịp nắm một mảnh áo của cô, ghé vào lan can chỉ có thể tro mắt nhìn cô như một cánh diều đứt dây rơi xuống từ lan can tầng ba.

Hắn lao khỏi ban công, chạy lướt qua phòng ngủ của cô, chạy ra cầu thang. Cô thế nào rồi? Cô không có việc gì, hắn sẽ chạy kịp xuống cứu cô.

Cầu thang lầu ba, hắn chưa từng bao giờ cầm hận nó dài lâu như bây giờ, thả người nhảy xuống, một lần nhảy bằng năm sáu bậc thang, thoảng cái đã tới phòng khách, bật mạnh cửa, chạy ra biệt thự.

Trên mặt đất lạnh như băng cách đó không xa, có một thân ảnh nhỏ bé yếu ớt nằm đó, vẫn không nhúc nhích, sinh mệnh như đang dần thoát ra khỏi cơ thể cô.

Nhảy mất này, thế giới im lặng đáng sợ, hắn nghe thấy thanh âm một thứ gì đó gãy nát dưới đáy lòng, rất rõ ràng, tiếp theo lồng ngực đau đớn như bị thủy tinh vỡ đâm vào.

Hắn không biết mình chạy tới như thế nào, chỉ biết lúc mình ôm lấy cô, có một thứ chất lỏng dinh dinh ra đầy tay, sắc mặt của cô tái nhợt như tờ giấy.

Hắn run run kiểm tra hô hấp của cô, tuy rằng rất mỏng manh, nhưng vẫn còn thở.

“Người đàn bà chết tiệt, em vĩnh viễn cũng đừng mong thoát khỏi tôi.” Hắn cắn răng nói xong, lộ ra một chút vui sướng, may mà dưới thân cô là mặt cỏ, cô còn có thể được cứu, cuống quít lấy di động cầm tay ra, gọi xe cấp cứu, sau đó lại gọi cho Từ Bang.

Chưa đến vài phút sau, xe cứu thương chạy đến, nhân viên y tá ngay ngắn chừng mực nâng cô lên băng ca, Từ Bang cũng đuổi đến. Từ Bang khởi động xe, lái xe đi theo sau xe cứu thương, hắn ngồi trong xe, vừa cúi đầu liền thấy màu sắc chói mắt trên tay.

Máu, vẫn là máu, xe vẫn đi sau xe cứu thương, hắn vẫn ngồi ngoài xe, thời gian hình như đang đảo ngược về mười một năm trước, hắn nhỏ tuổi trong tay cũng dính đầy máu, mẹ bị người ta bế ra khỏi vũng máu, hắn khóc nháo bị người ta mang lên xe. Chiếc xe to lớn chỉ có một mình thân ảnh nhỏ yếu cô đơn của hắn, đi theo sau xe cứu thương.

“Tổng tài, đã đến bệnh viện.” Thanh âm của Từ Bang đánh gãy hồi ức của hắn, hắn xuống xe, nhìn băng ca bị nâng vào bệnh viện.

Ngoài phòng cấp cứu, hắn ngồi trên ghế, hai tay nâng trán, lo lắng chờ đợi. Thời gian đi qua từng giây một, mùi dung dịch tiêu độc chui thẳng vào lỗ mũi, hắn ngẩng đầu, phòng cấp cứu vẫn đang đóng chặt.

Giật mình, không gian lại chuyển hoán đổi một lần nữa, khi còn nhỏ hắn cũng bất an ngồi trên ghế ngoài phòng cấp cứu như vậy, quản gia đã gọi người kia rất nhiều lần, bởi vì cần người nhà ký tên, nhưng mãi vẫn không có ai tiếp điện thoại. Cũng may bệnh viện tư nhân đó là sản nghiệp của tập đoàn Đường Thịnh, quản gia cấu kết với bệnh viện trưởng, thay thuốc mới đồng ý mở.

Chờ đợi rất lâu rất lâu, thay thuốc lắc đầu, nói một đống những thứ hắn nghe không hiểu, cuối cùng hắn chỉ hiểu tám từ cuối cùng, “Bệnh nhân cấp cứu không có hiệu quả.”

Khuôn mặt non nớt tràn ngập khiếp sợ, hắn không thể tin được mình đã mất mẹ, một người cô đơn ngồi trên ghế thương tâm khóc, không ai đến an ủi hắn, mà người kia từ đầu đến cuối vẫn không xuất hiện.

“Thầy thuốc, cô ấy thế nào?” Hắn nghe thấy giọng Từ Bang, cửa phòng cấp cứu đã mở ra, cô bị người ta đẩy đi. Sắc mặt của cô vẫn tái nhợt như vậy, y tá không dừng lại lâu, rất nhanh đã đẩy cô đi rồi.

Chương 132: Mê man ba ngày

Hình như ngủ lâu lăm, từng bộ phận trên cơ thể đều phát ra kháng nghị, cô còn chưa mở to mắt, đã cảm giác được hình như có mùi hoa tươi mát bay vào khoang mũi.

Có lẽ đến thiên đường rồi, trong tưởng tượng của cô, chỉ có đặt mình trong thiên đường, mới có loại cảm giác ngay cả hô hấp cũng trở nên tự do tự tại tại này.

Cô lập tức muốn nhìn thiên đường như thế nào, đập vào mắt là trần nhà trang hoàng tinh xảo, đem tầm mắt chuyển dời tới nơi khác, tất cả bài trí đều quen thuộc như vậy, nơi này là phòng của cô trong biệt thự.

Cô nhớ rõ ràng cô nhảy xuống từ lầu ba cơ mà, sao lại có khả năng ngủ an ổn trên giường được? Cô kinh ngạc thở gấp, tay trái vừa định chống thân thể, đau đớn liền theo cánh tay truyền đến, quay đầu nhìn cánh tay trái của mình, mặt trên thế nhưng bị quấn một tầng băng rất dày.

Sao lại thế này? Cô không thể lý giải tình cảnh hiện tại của mình, ngẩng đầu nhìn đến một khuôn mặt tươi cười xa lạ, “Tiểu thư, cô tỉnh rồi.”

“Cô.... Cô là ai?” Cô nhìn chăm chăm cô gái xa lạ trước mặt, thử muối chống đỡ thân thể ngồi dậy, cuối cùng vẫn phải nhờ cô gái kia giúp đỡ lấy gối đầu đặt sau lưng.

“Tiểu thư, tôi là y tá chăm sóc cho cô.”

Cô nghĩ chính mình nghe lầm rồi, không xác định được phải nhắc lại một lần, “Y tá?”

“Đúng vậy, tôi là y tá được Doãn tiên sinh mời đến chuyên môn chăm sóc cô. Tiểu thư, cô thật may mắn đó, trượt chân từ ban công lầu ba ngã xuống, kết quả phía dưới là mặt cỏ, người cô không bị thương nặng, chỉ là cánh tay có điểm gãy xương.”

Thì ra cô không chết? May mắn? Sao mà cô lại cảm thấy mình rất xui xẻo, nhảy lầu tự sát, muốn tìm kiếm giải thoát, ngay cả ông trời cũng không cho cô cơ hội này.

“Ngượng ngùng, cô đi đi, tôi không cần y tá.” Cô lạnh lùng nói xong, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, trượt chân ngã xuống từ ban công, đây là lý do hắn bịa ra nói với bên ngoài, đây thật đúng là một lý do tuyệt hảo.

Cô gái cười cười theo lệ thường, “Tiểu thư, Doãn tiên sinh nói, tôi được ngài ấy mời tới, chỉ có ngài ấy mới có quyền quyết định tôi đi hay ở.”

Xem ra hắn biết sau khi cô tỉnh lại chắc chắn sẽ đuổi y tá đi, cho nên cẩn ý nói trước như vậy.

Đáng giận! Cô nắm chặt góc chăn, lớn tiếng mắng thầm hắn mấy ngàn mấy vạn lần trong lòng. Nghĩ rằng mời một y tá lại đây là có thể vứt bỏ được những thương tổn hắn gây cho cô sao? Hay lại là một âm mưu khác mà hắn bày ra?

Doãn Lạc Hàn, mặc kệ anh làm thế nào, tôi quyết định không bao giờ tin tưởng anh nữa.

Qua một hồi lâu, cô chậm rãi bình phục một chút tâm tình, quay lại nhìn đến cô gái ngồi ở bên giường, khuôn mặt lộ ra vẻ quẫn bách, “Vừa rồi tôi nói có chút... Ách... Tóm lại thực xin lỗi.”

Cô gái lắc đầu, cười thoái mái, hiển nhiên không để ở trong lòng, “Cô không cần giải thích, tôi lý giải tâm tình của cô, sau khi tỉnh lại nhìn thấy chính mình bị thương, bệnh nhân nhất thời không thể nhận, tình huống thế này tôi thường xuyên gặp được.”

Mân Huyên hạ mi mắt không nói gì, cẩn thận hồi tưởng lại tối hôm qua cô cảm thấy chính mình lúc ấy chính mình thật có chút lỗ mãng, nhưng mà dưới tình huống bị bắt buộc như thế, cô nghĩ bất luận kẻ nào cũng sẽ có phản ứng cực đoan đi.

“Tiểu thư, về sau tôi chính là y tá của cô, cô gọi tôi là Tiểu Nhu được rồi.” Cô gái cười rộ lên có hai nụm đồng tiền, nhẹ nhàng đứng lên, “Cô nằm xuống trước, tôi đi đỗ chén nước cho cô.”

Mân Huyên miễn cưỡng gật đầu, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thật ra đêm đó hắn nói đúng lăm, cô ở trong lòng hắn không đáng một đồng. Cô tự sát mà chết, hợp đồng sẽ không còn hiệu quả, như vậy mảnh đất của cô nhi viện hắn sẽ bán cho người khác, nhờ đó mà thu được một số tiền lớn.

Hắn tính toán cũng thật chu toàn, cô hơi nghiêng người, cánh tay trái bị thương tận lực bất động, điều chỉnh lại tư thế ngồi. Cô sẽ không như hắn mong muốn, nếu cô trải qua đại nạn mà không chết, như vậy chúng tổ trời cao đã tiếp thêm dũng khí cho cô, cô sẽ càng thêm kiên cường.

Không phải sắp qua hai tháng sao? Mười tháng còn lại sẽ không quá dài lâu, cô phải cắn răng tiếp tục chống đỡ.

Tiểu Nhu bưng chén nước đi đến, lúc này di động trong túi cô ấy vang lên, nhất thời chân tay hoảng

loạn đem chén nước đặt xuống tủ đầu giường, lấy điện thoại di động ra định ăn ngắt.

Mân Huyên nhìn cô đỏ mặt, săn sóc ra tiếng, “Tiểu Nhu, đừng lo, cô tiếp đi, tôi sẽ không nói.”

Cô biết từng ngành nghề đều có quy củ của nó. Tiểu Nhu là y tá chắc chắn cũng có luật lệ của mình. Bây giờ đang là giờ làm việc, vì tránh không quấy rầy đến bệnh nhân nghỉ ngơi, di động hẳn là không thể vang.

“Cảm ơn cô.” Tiểu Nhu cảm kích nhìn cô một cái, cầm lấy di động tự giác chạy ra ban công tiếp nghe.

Cô giương mắt nhìn đồng hồ treo tường trên tường, ba giờ bốn mươi phút, không biết chính mình mê man mấy ngày rồi, cũng không biết hôm nay là ngày mấy, đêm đó cô nhớ rõ bảy giờ phải đi đón Kim Chính Vũ, nhưng mà cô....

Đột nhiên nhớ tới di động của mình, cô cố gắng hết sức dùng cánh tay phải chống thân thể muôn xuống giường, lúc này Tiểu Nhu đã nghe xong điện thoại, cô ấy chạy tiến vào, vội vàng đỡ cô lại nằm xuống.

“Tiểu thư, cô muốn làm gì? Thân thể của cô còn suy yếu, có chuyện gì cô bảo tôi giúp là được.”

“Tôi muốn tìm di động của tôi.”

Cô dời tầm mắt, nhìn thấy ba lô còn ở trên sofa, chỉ vào, “Cô mau giúp tôi lấy lại đây, ở trong ba lô của tôi.”

TiểuNhu nhanh chóng lấy điện thoại di động trong ba lô đưa đến đây, cô dùng tay phải nhận lấy, vừa thấy màn hình, thì ra đã hết pin từ lâu.

Cô vừa lấy một cục pin khác vừa hỏi: “TiểuNhu, tôi mê man bao lâu?”

“Ừm, hôm nay là ngày thứ ba.” TiểuNhu suy nghĩ một lát rồi trả lời.

Ba ngày, đã ba ngày rồi, cô nói thăm, cho dù ba ngày cô không đi học, nhưng chương trình học cô đã xem qua trước, không cần lo lắng, công việc buổi chiều ở cửa hàng bánh ngọt đã bị Doãn Lạc hàn phá hủy, cũng không cần đi.

Biến mất ba ngày chắc là không có ảnh hưởng lớn, cô dùng một tay đổi xong pin cho di động, nhưng cục pin này cũng không còn điện, đành phải nhờ TiểuNhu giúp sạc điện.

“Cô đói bụng rồi chứ, ba ngày chưa ăn gì. Phòng bếp đã sớm làm tốt, tôi đi hâm nóng lại một chút rồi mang đèn cho cô.” TiểuNhu nhẹ nhàng chạy ra ngoài.

Chương 133: Hắn phiền muộn

Cô yên lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài, đoán chặng lẽ tên kia lại gọi người đến một lần nữa sao?

Chắc là không có khả năng. Lần trước cô nhìn thấy lão bá, cũng là cha của hắn đứng ngoài cửa lớn, nhờ nghe lén cuộc nói chuyện mà cô có thể phân tích, Doãn Lạc Hàn không muốn cho lão bá biết bây giờ hắn ở nơi này, cho nên không thuê người giúp việc, chỉ thuê người làm việc theo giờ là biện pháp tốt nhất, có thể giấu diếm người khác.

Tiểu Nhu quay lại bụng khay đi đến, cũng đóng cửa lại, thanh âm ồn ào bên ngoài bị chắn ngoài cửa.

“Tiểu Nhu, bên ngoài là những ai? Sao lại ồn ào như vậy?”

Nhân lúc Tiểu Nhu đỡ cô ngồi dậy, cô đưa ra nghi vấn của mình.

Tiểu Nhu bụng bát lênh, múc một thìa cháo thịt nạc trứng muối đưa đến bên miệng Mân Huyên, “Ồ, bên ngoài là người hầu trong biệt thự, bọn họ đang làm vệ sinh quét tước lầu ba, buổi sáng lúc cô ngủ đã quét dọn qua, cho nên cô không biết được.”

Quả nhiên là hắn đã thuê người giúp việc đến. Mân Huyên nhẹ nhàng nhấp nuốt cháo trong miệng, tên kia điên rồi chắc, sao lại đột nhiên bắt đầu thuê người, hắn chặng lẽ không sợ lão bá lại đi vào nơi này, nhìn ra điều khác thường sao?

Được Tiểu Nhu chăm sóc, một bát cháo thịt với trứng muối nhanh chóng chui vào bụng cô. Tiểu Nhu

lại lấy ra thuốc giúp cô uống vào, còn muốn đỡ cô nằm xuống, bị cô cự tuyệt, nằm suốt mấy ngày, xương cốt đều sấp mốc meo rồi, vẫn là ngồi tốt hơn.

“Đúng rồi, Doãn Lạc Hàn mấy ngày nay khi nào thì trở về?” Hiện tại cô không muốn nhìn thấy hắn nhất, nhưng mà căn biệt thự này là của hắn, cô phải nắm bắt được hướng đi gần đây của hắn mới được.

“Cụ thể không rõ ràng lắm.” Tiếu Nhu mờ mịt lắc đầu.

“Không phải cô là y tá sao? Tôi nghe nói y tá đều là chăm sóc hai mươi tư trên hai mươi tư giờ.”

Tuy rằng cô biết buổi tối mình không dậy nổi để đi WC đêm, nhưng bệnh nhân mà y tá chăm sóc không thể đều người người giống cô như vậy đi.

“Lúc trước khi tôi đến tiên sinh liền nói rõ, chỉ cần mỗi ngày tôi theo buổi sáng chín giờ bắt đầu đến buổi tối hơn bảy giờ là được. Thật ra mấy ngày nay tôi đã nhìn ra, mỗi tối sau khi tôi rời đi, tiên sinh sẽ tới phòng cô, có khi buổi sáng tôi mới đến, cũng sẽ nhìn thấy ngài ấy mặc áo ngủ đi ra từ phòng của cô.”

“Cái gì?” Mân Huyên thoáng sững sốt, quá sợ hãi, “Cô nói anh ta... cô thấy anh ta ở trong phòng tôi....”

Hai chữ “Qua đêm” cô xấu hổ nói không ra lời, người này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, hắn không cho Tiếu Nhu ở lại chăm sóc cho cô, ngược lại chính hắn lại chăm sóc cô.

“Đúng vậy! Đây là tận mắt tôi nhìn thấy, cô là bệnh nhân, tiên sinh chăm sóc cho cô.”Tiểu Nhu nghiêm trang gật đầu.

Tạm thời mặc kệ Doãn Lạc Hàn làm như vậy là hư tình giả ý, hay là cố ý làm để Tiểu Nhu nhìn thấy, sau đó chắc chắn sẽ truyền đến tai cô, bây giờ còn có chuyện làm cô lo lắng.

Mân Huyên dùng ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Tiểu Nhu, Doãn Lạc Hàn là tông tài tập đoàn Đường Thịnh, khuôn mặt tuấn tú kia cứ ba ngày thì có hai ngày xuất hiện trên báo cùng tạp chí, Tiểu Nhu không có khả năng không biết hắn mới đúng, hơn nữa ngoại giới cũng đã sớm biết vị hôn thê của hắn là thiên kim Giản thị, Tiểu Nhu có thể tiết lộ ra ngoài hay không đây?

“Không thể tưởng tượng được một phu hào siêu cấp như Doãn tiên sinh lại tự mình chăm sóc cô, thực làm cho người ta hâm mộ.” Tiểu Nhu còn tự lẩm bẩm nói xong, quay đầu đón nhận ánh mắt bức người của Mân Huyên, cô lập tức hồi thần nhận ra chính mình nói sai lầm cái gì, cuống quýt cúi đầu. “Thực xin lỗi, tôi không nên lầm miệng. Lúc tôi tới Doãn tiên sinh đã nói với tôi, cô yên tâm, tôi sẽ không nói lung tung ra ngoài.”

Sự thật chứng minh, chuyện gì hắn cũng làm được thật chu toàn, cô không nên lo lắng mới đúng, Mân Huyên đột nhiên bật cười, cảm thấy chính mình lo lắng thật dư thừa.

“Tiểu Nhu, cô đi ra ngoài trước đi. Tôi muốn ngủ, cơm chiều không cần gọi tôi.”

Cô nhẹ nhàng nằm vào trong chăn, nghe thấy tiếng đóng cửa, thuốc vừa uống hình như phát huy tác dụng, cô mơ mơ hồ hồ đi vào mộng đẹp.

Tòa nhà tập đoàn Đường Thịnh, tầng cao nhất, văn phòng tổng tài——

Thân ảnh cao lớn vùi đầu vào đống văn kiện chồng chất như núi, chỉ lộ ra mái tóc màu nâu, bút máy ký tên xuống tờ văn kiện như rồng bay phượng múa, sau đó ném sang một bên, tiếp tục lấy một tờ khác.

“..... Buổi chiều bốn giờ hội nghị các ngành chủ quản.... Sáu giờ bốn mươi phút ngài sẽ tham gia một tiệc rượu thương mại....”

Thư kí Ôn Nhược Nhàn đứng trước bàn công tác độc lịch trình an bài còn lại của ngày hôm nay.

Hắn cảm thấy mấy ngày hôm nay ý nghĩ của mình hoàn toàn là một mảnh hỗn loạn, suy nghĩ luôn không chịu điều khiển mà cứ chuyển dời đến người con gái kia, không biết cô đã tỉnh hay chưa? Hắn đã nói với y tá chăm sóc, chỉ cần cô vừa tỉnh lại, lập tức phải gọi điện thoại cho hắn. Nhưng giờ đã là buổi chiều, mắt thấy trời sắp tối, vẫn không nghe thấy di động vang lên.

Hắn phiền muộn rửa thăm một tiếng, dứt khoát ném bút đi, lẩy tay vỗ về mũi, không cần nghĩ ngợi ra lệnh cho Ôn Nhược Nhàn, “Thư kí Ôn, giúp tôi hủy bỏ toàn bộ lịch trình phía sau.”

Ôn Nhược Nhàn dừng một chút, cung kính khép lại bản lịch trình, “Vâng, thưa tổng tài. Một khác hôm nay Giản tiểu thư gọi điện thoại lại đây, tôi nói hôm nay ngài bay đến thành phố khác công tác.”

“Được, tôi đã biết, cô đi ra ngoài đi.” Chỉ Dao tìm mình chắc lại để nhắc nhở chuyện party, mấy ngày

gần đây hắn thật sự không có tâm tình, lấy cớ nói công tác bận quá.

Ôn Nhược Nhàn đi ra ngoài đóng cửa lại, toàn bộ văn phòng trở nên yên tĩnh, ngón tay gõ xuống mặt bàn từng nhịp, hắn đang đợi tin tức, người con gái kia đã hôn mê ba ngày, thầy thuốc nói hôm nay có thể tỉnh lại.

Di động đột nhiên vang lên, có thể là Chỉ Dao, hắn không muốn tiếp, nhưng lại có trực giác có thể là y tá chăm sóc ở biệt thự gọi tới.

Hắn nhìn màn hình, quả nhiên là điện thoại từ biệt thự. Ấn nút tiếp nghe điện, hắn vừa nghe thấy tin người kia đã tỉnh lại, không tự giác đứng lên khỏi ghế, đi ra phía cửa.

Chương 134: Hắn thay đổi

Tay phải vừa nắm vào tay nắm cửa, hắn lại do dự, bây giờ trở về hắn có thể nói cái gì?

“Doãn Lạc Hàn, biết không, anh thực sự rất đáng buồn. Ở trong mắt tôi, anh là một kẻ nghèo khổ, anh không có tình thân, không có tình yêu, anh thậm chí còn máu lạnh tới mức dùng bợn nhỏ đáng thương ở cô nhi viện tới áp bách tôi. Trong thế giới của anh, chỉ còn lại đống tiền mặt lạnh như băng thôi.... Tôi khinh thường anh....”

Đáng giận! Một cú đấm vung vào phía sau cửa, phát ra tiếng vang nặng nề thật lớn, hắn tuyệt không thừa nhận lời nói của cô gái kia ảnh hưởng đến mình. Cái gọi là tình thân hay tình yêu, ở trong mắt hắn, cùng lầm chỉ là những thứ vừa buồn té vừa nhảm chán gì đó, hắn không cần.

Từ lúc cô bị hộ sĩ đẩy mạnh vào phòng bệnh, toàn bộ đầu óc của hắn đều là khoảnh khắc ngày đó cô thả người nhảy xuống từ ban công, khuôn mặt lạnh ngạo kia tràn đầy vẻ thoái mái sắp được giải thoát cùng tiêu sái, cô muốn dùng tự sát để thoát khỏi hắn sao?

Không có khả năng, kẻ nắm quyền chủ đạo trong trò chơi là hắn, cho dù muốn chấm dứt, cũng chỉ có thể do hắn định đoạt.

Hắn lạnh lùng nghiêm mặt xoay người trở về tiếp tục xử lý văn kiện, cánh cửa hơi chuyển động một chút, hắn néo mắt lại, toàn bộ tập đoàn Đường Thịnh chỉ có duy nhất một người dám không cần gõ cửa liền cả gan xông vào.

“Hi! Lạc yêu quý, đã lâu không thấy.” Cửa văn phòng xuất hiện một khuôn mặt mỉm cười, Quý Dương vài bước đã chạy tới, cánh tay cực kỳ tự nhiên quàng lên vai Doãn Lạc Hàn, “Tôi đi hơn ba tháng, chắc là nhớ tôi lắm.”

“Tôi nhớ rõ phái cậu đi nửa năm, hiện tại mới qua hơn một nửa thời gian, thế đã không kiên trì nổi nữa? Giờ đã trốn trở lại.” Doãn Lạc Hàn trêu chọc hắn một câu, hất mạnh cái tay đang bám trên vai, xoay người đi thong thả đến bàn làm việc, ngồi xuống ghế xoay.

“Doãn đại tổng tài, đừng nói khó nghe như vậy đi mà! Tôi nhớ cậu mới trở về đó!” Quý Dương tiếp tục da mặt dày chạy đến, hắn quen biết Doãn Lạc Hàn khi sang Mỹ du học, có lần hai người vì một chuyện nhỏ mà bất hòa, từ đó về sau liền tạo nên một tình bạn khó quên.

Tới gần tối nghiệp Doãn Lạc Hàn phải về nước kế thừa gia nghiệp, Quý Dương cũng theo lại đây, hai người phối hợp ăn ý trên thương trường, trong khoảng thời gian ngắn đã làm thành tích của tập đoàn Đường Thịnh tăng lên vài lần, những cổ đông vốn không xem trọng bọn họ cũng dần dần có vài phần kính trọng, đến cuối cùng đều tán thành bọn họ lần lượt ngồi vào vị trí tổng tài cùng phó tổng tài tập đoàn Đường Thịnh.

Mấy năm trở lại đây, Quý Dương là người duy nhất có thể ở bên cạnh Doãn Lạc Hàn nói chuyện, hơn nữa còn là người hắn thật sự tiếp nhận, điều đó đủ để chứng minh địa vị của Quý Dương trong lòng Doãn Lạc Hàn.

“Không phải là cậu lại gây chuyện phong lưu ở Malaysia, hiện tại mới trốn trở về sao?” Doãn Lạc Hàn hơi khiêng mi, nhìn Quý Dương thờ ơ ngồi lên bàn làm việc, sau đó bắt chéo chân.

“Cậu còn không biết tôi sao? Đối với đàn bà, tôi cho tới bây giờ đều là thành thạo.” Quý Dương khoanh hai tay trước ngực, hứng thú mười phần nhìn chăm chăm Doãn Lạc Hàn, “Ngược lại, cậu đấy, nghe nói gần đây cậu có nuôi một cô tình phụ, hơn nữa còn là sinh viên, mấy ngày hôm trước người ta còn bị cậu làm cho nhảy lầu tự sát.”

“Cậu nghe ai nói?” Doãn Lạc Hàn lập tức ngồi thẳng người, đôi mắt thâm thúy nheo lại, “Là Từ Bang nói cho cậu nghe?”

Quý Dương xoa xoa cằm, nhàn nhã đỗi châm, “Tiểu tử Từ Bang kia nói thật ra không hiểu nổi hành vi của cậu, nói hết mọi chuyện cho tôi.”

“Thế thì sao chứ, trợ lý Từ cũng có thể nói cho cậu, cô ta là con gái của ai.” Doãn Lạc Hàn đang ký tên bỗng dừng dừng lại, đầu bút máy bị ấn chặt xuống văn kiện, hai mắt tỏa ra địch ý thâm trầm, hắn như đang chìm trong hồi ức.

Quý Dương vô lực vỗ vỗ trán, “Lạc, đủ rồi, chuyện kia đã đi qua tận mười mấy năm, không cần phải đau đớn nhớ lại. Hiện tại không phải cậu đã kế thừa toàn bộ tập đoàn, cậu có được tất cả...”

Hắn ném bút “ba” một tiếng, con ngươi đen sâu thăm tựa như một khối băng ngàn năm không tan chảy, “Cậu cho như vậy là đủ rồi sao? Không, tất cả những cảnh đẫm máu và bị đánh đập đó đã khắc sâu vào đầu tôi, nó là một vết thương mãi mãi cũng không thể khép lại.”

“Nhưng....”

“Quý Dương, nếu cậu còn muốn tiếp tục duy trì quan hệ bạn bè với tôi, xin cậu ngậm miệng lại, chuyện này tôi không muốn nghe lại.” Khuôn mặt tuấn tú của hắn như bao phủ một tầng lạnh lẽo, thanh âm cảnh cáo vang lên.

“Được rồi, tôi không nói, tôi không nói.” Quý Dương bất đắc dĩ giơ tay, lập tức dời đi đề tài, “Mấy chi nhánh công ty ở Malaysia bên kia vốn phải mất nửa năm mới đi vào quỹ đạo, tôi chỉ mất ba tháng đã

hoàn thành, thân là tổng tài, không phải cậu nên thưởng lớn cho tôi sao?”

“Đương nhiên, cậu muốn cái gì?”

Khuôn mặt Doãn Lạc Hàn khôi phục bình tĩnh, bất luận kẻ nào trong tập đoàn chỉ cần có biểu hiện trác tuyệt, cho tới bây giờ hắn đều hào phóng khen thưởng, huống chi Quý Dương vừa là bạn tốt nhiều năm của mình vừa là đối tác kề vai chiến đấu nhiều năm.

“Theo quy tắc cũ, hôm nay tan tầm đi bar BUS, xem ai tán tỉnh được nhiều các cô em nhất, bên thua cuộc phải mời khách.” Quý Dương nhếch nhếch mày kiếm, trên mặt xuất hiện nụ cười bất cần đời thường thấy.

Doãn Lạc Hàn hơi mím môi, chậm chạp không mở miệng nói chuyện, mấy ngày nay sau khi y tá chăm sóc rời khỏi, hắn vẫn về nhà vào khoảng bảy giờ, thấy người kia còn mê man, sau đó hắn vào thư phòng tiếp tục xử lý văn kiện ban ngày vẫn chưa xong.

Đợi cho hắn xử lý xong, một bên xoa bờ vai nhức mỏi một bên trở về phòng, tắm nước ấm xong đã là nửa đêm.

Hắn lại đi vào phòng người con gái kia, cô vẫn duy trì tư thế ngủ như cũ, thay thuốc nói cô mất máu quá nhiều, cần tĩnh dưỡng, có thể sẽ mê man ba ngày, không biết chính mình điên rõ thế nào, nhịn không được đi qua ôm cô, thay đổi tư thế cả ngày không đổi cho cô, như vậy vài ngày sau cô tỉnh lại cũng không quá mệt mỏi.

Làm xong mấy việc kia, hắn nói cho chính mình, hắn chỉ là nhất thời đồng tình, lần sau hắn sẽ không bao giờ để ý cô chết sống, nhưng khi trở lại phòng, hắn lại không ngủ được, trong đầu tràn ngập vẻ mặt

tuyệt nhiên của cô khi nhảy xuống từ lầu ba, không có sợ hãi khi đối mặt với cái chết, chỉ có thản nhiên tiêu sái, hẵn không ngủ được, nói đúng hơn, có lẽ hẵn không dám ngủ.

Chương 135: Không thể đoán được

Nhưng hắn tự chủ rất tốt, hắn buộc chính mình phải ngủ, và kết quả vẫn cứ giống vô số lần trước đây, hắn lại rơi vào cảnh trong mơ kia, đòn roi tàn nhẫn, mắng mỏ thô lỗ, giống con chó nhỏ bị người ta vứt bỏ lui vào trong góc, trợn mắt nhìn từng roi lại từng roi quất xuống người mình....

Phút chốc ngồi bật dậy trên giường, đầu hắn đầm đìa mồ hôi, vì thế kìm lòng không đậu lại chạy tới phòng cô.

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ rọi vào, làm nổi bật sắc mặt tái nhợt của cô, khoảnh khắc ấy, thân thể suy yếu trên giường phảng phất như đang trôi bồng bềnh, hắn có ảo giác ngay sau đây cô sẽ biến mất trước mắt mình.

Sau đó, hắn nghe được cô không ngừng nói lời vô nghĩa, hắn đi qua ngồi xuống mép giường, cô vẫn đang lắc đầu rồi la hét gì đó, hai chân không ngừng đá loạn xạ, chấn cũng bị đá rơi xuống dưới giường.

Hắn xoay người nhặt lên, đắp lại cho cô, cô lại đá rơi xuống, lần này cô kêu to hơn nữa, “.... Tôi chán ghét anh..... Doãn Lạc Hàn..... Anh là đồ ma quỷ..... Tôi sẽ không để mặc anh bài bố....”

Thì ra hắn là ma quỷ trong giấc mơ của cô, hắn bất đắc dĩ cười khổ, nhặt chấn lên, né tránh cánh tay bị thương của cô, dùng sức đắp chấn lên người cô, thân thể ngăn chặn hai chân đá loạn của cô.

Cô vẫn đang mơ ác mộng, hắn cứ như vậy ghé sát vào cô, chẽ trụ hai chân còn định đá chấn của cô, không biết thiếp đi từ lúc nào, ban đêm cảm thấy rất lạnh, hắn không tự chủ được liền chui vào chấn ấm.

Đợi cho một đêm ngủ ngon tỉnh lại, hắn phát hiện chính mình đang ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, cùng cô gái kia ôm nhau mà ngủ. Mà cả một đêm cơn ác mộng kia cũng không đến quấy nhiễu hắn.....

Vì thế, ngày hôm sau, ngày thứ ba, hắn như bị trúng độc mà mê đắm, mỗi ngày luôn tan tầm từ sớm, nhanh chóng xử lý xong văn kiện trong thư phòng, sau đó tắm rửa sạch sẽ, tiến vào trong chăn với cô rồi trải qua một đêm mộng đẹp.

“Lạc.... Lạc..... Tiểu tử cậu đang suy nghĩ gì đó?” Hắn bị đẩy mạnh, Doãn Lạc Hàn trưởng mắt nhìn, lại phát hiện chính mình vừa thất thần.

“Hôm nay quá mệt mỏi, tôi muốn nghỉ ngơi sớm một chút, ngày khác đi.” Hắn cất giấu đường cong mềm mại trên mặt, một lần nữa cầm bút ký tên xuống văn kiện.

Không trung vang lên tiếng cười hưng thú của Quý Dương, bả vai bị đẩy một cái, “Lạc, gần đây cậu rất khác thường nha, nghe nói mấy ngày nay cậu đều tan tầm đúng giờ, khi nào thì Doãn đại tổng tài nghiên cứu việc cũng bắt đầu sống như nhân viên văn phòng bình thường? Không phải mỗi ngày cậu đều vội vã trở về như vậy, để chăm sóc cho cô gái kia chứ? Ai chà.... Tôi thật hiểu kì không biết cô gái kia như thế nào....”

“Ai nói tôi trở về vì người đàn bà kia?” Hắn hừ lạnh nâng cằm lên, tức giận trưởng mắt nhìn Quý Dương một cái, “Lát nữa đi BUS.”

~~~~~*~~~~~

Mân Huyên cứ nghĩ mình chịu tác dụng của thuốc sê ngủ đến hừng đông, nhưng cô chỉ cảm thấy chính

mình ngủ một lúc liền đã tỉnh.

Trong phòng ngủ bật đèn, cô dễ dàng nhìn thấy đồng hồ treo tường đã điểm hơn mười giờ một chút.

Cô cảm thấy hơi muốn đi toilet, dựa theo lời Tiểu Nhu nói, bây giờ cô ấy liền rời khỏi biệt thự, hiện tại không có người có thể giúp cô, xốc chăn lên, cánh tay phải chống đỡ thân thể, miễn cưỡng ngồi dậy.

Xem ra thân thể vẫn còn rất suy yếu, nhưng bây giờ chỉ có thể dựa vào một mình mình, bằng không có khi cô thật sự phải “giải quyết” ở trên giường.

Một chân vừa chạm xuống đất, cửa phòng ngủ không hề báo trước mở ra, một thân ảnh cất bước đi đến, đôi mắt sâu thẳm tùy ý đánh giá cô, nhanh chóng đã nhìn ra ý đồ của cô.

Cô lảng lặng nhìn hắn đi về phía mình, thân thể bị hắn bế lên, bước đến toilet, cô im lặng nằm trong lòng hắn, hiện tại cô cần gấp một người giúp đỡ.

Hắn ôm cô vào toilet, tiếp đó đi ra, sau khi cô giải quyết xong, hắn đẩy cửa mà vào, thời gian năm bắt vừa đúng. Hắn nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, thuận tay đắp chăn lên, động tác từ đầu đến đuôi vô cùng liền mạch lưu loát.

Cô nhắm mắt lại che chăn kín đầu, nghe tiếng bước chân của hắn ra khỏi phòng ngủ, tắt đèn, đóng cửa phòng.

Trên thực tế cả ngày hôm nay cô đã thử thăm đoán hơn mươi lần ánh mắt đầu tiên khi hắn nhìn cô sẽ lanh khốc như thế nào, lại sẽ nói ra những lời châm chọc khiêu khích nào, nhưng mà cô hoàn toàn không dự đoán được sẽ là dưới tình huống như vậy.

Cô ngủ mơ màng màng, một bên giường đột nhiên lún xuống, thắt lưng mảnh khảnh lập tức bị bá đạo nắm lấy, một thân hình rắn chắc dựa sát vào cô.

Cô hoảng sợ, bốn mắt nhìn nhau trong bóng tối, đôi mắt hắn nhìn vào cô sâu tựa như biển, cô nhất thời quên cả hô hấp, ngơ ngác nhìn hắn, mãi đến khi cánh tay trái truyền đến cảm giác đau đớn, cô thở mạnh định dịch chuyển thân thể, nhưng eo nhỏ không thể thoát ra khỏi vòng ôm quanh của tay hắn.

Cô quật cường cắn môi không lên tiếng, bàn tay kia sờ soạng đường cong lung linh, người cô dịch ra lại bị kéo sát vào, toàn thân cứng ngắc mặc hắn muốn ôm thì ôm.

Cho tới bây giờ hắn cũng không che giấu hứng thú với thân thể cô, mặc kệ cánh tay có đau hay không, cô không có cách nào cự tuyệt hắn, nhắm mắt lại cảm giác hắn đẩy sợi tóc trên mặt ra ra, đầu ngón tay ấm nóng xẹt qua da thịt non mịn làm cả người cô bắt đầu run rẩy.

Tay hắn chỉ dừng ở đó, không có tiến thêm một bước xâm phạm, hơi thở đều truyền đến, cô vụng trộm mở một con mắt, lông mi dài chạm xuống mí mắt, đôi môi mỏng hơi hít mí lại, hắn đang ngủ.

Thân thể đột nhiên bị hắn ôm chặt vào ngực, cô thử muốn giãy ra, đôi mắt quỷ dị kia đột nhiên dán vào cô không chớp mắt, tiếng nói thấp thuần tràn ngập dụ hoặc, “Nếu em còn tiếp tục lonen xộn, tôi sẽ khó giữ được tự chủ chẳng còn bao nhiêu.”

Nhiệt độ cơ thể hắn nóng cháy đến dọa người, hô hấp nháy mắt bị đoạt đi, cô nằm trong lòng hắn,

cũng không dám tùy tiện nhúc nhích nữa, hắn lại nhắm mắt lại, hình như rất nhanh liền ngủ.

Dường như cả thế kỷ dài dằng dẵng đã trôi qua, vẫn không thể đi vào giấc ngủ, cô cứ trợn tròn mắt như thế, nhìn khuôn mặt say ngủ bình tĩnh trước mặt, cảm giác không thể nắm bắt ý nghĩ của hắn. Cô vĩnh viễn cũng sẽ không quên lần đó hắn hung hăng đá mình xuống giường, hắn nói qua, cô không có đủ tư cách cùng ngủ trên một chiếc giường với hắn.

Hôm sau, cô bị một tiếng vang rất nhỏ làm bừng tỉnh, tối hôm qua cô vẫn trợn tròn mắt không dám ngủ, nửa đêm về sáng mới không thể chống đỡ được mà thiếp đi.

Mí mắt nặng như ngàn cân hơi mở ra một chút, nhìn thấy hắn xuống giường, thoái mái mà vươn vai một cái, quay người lại xem cô, cô cuống quít nhắm mắt lại.

Chương 136: Quán bar BUS

Đợi cho hắn ra khỏi phòng ngủ, đầu cô nặng trĩu vừa chạm vào gối đầu liền mơ màng rồi thiếp đi. Vừa cảm giác tỉnh lại, đã sắp giữa trưa, lâu rồi chưa được ngủ nướng thế này, thoái mái mà vươn vai một cái.

“Tiểu thư, cô tỉnh rồi.” Tiểu Nhu không biết đến đây từ lúc nào không biết, ngồi ở đầu giường cười với cô, “Hôm nay chắc là thể lực của cô khôi phục một chút, hiện tại tôi dù cô đi rửa mặt chải đầu.”

“Được, cảm ơn cô.”

Được Tiểu Nhu đỡ, cô xuống giường, hai chân đứng trên mặt đất quả thật vững vàng hơn hôm qua nhiều lắm, chậm rãi đi vào toilet.

Rửa mặt chải đầu xong xuôi, tinh thần tỉnh táo sảng khoái, Tiểu Nhu lại nhẹ tay nhẹ chân giúp cô thay quần áo, cũng lấy băng vải đắp giúp cố định cánh tay bị thương của cô lên cổ.

“Tiểu thư, hôm nay ánh mặt trời bên ngoài rất rực rỡ, cô nằm ở trong phòng nhiều ngày nay rồi, đi ra ngoài phơi nắng mới có lợi cho thân thể, tôi đỡ cô ra ban công trước, lát sau tôi sẽ đem bữa sáng lại đây.”

Mân Huyên gật gật đầu, đột nhiên gọi Tiểu Nhu dừng lại, “Tiểu Nhu, về sau cô trực tiếp gọi tôi là Mân Huyên là được rồi, không cần bảo tôi là tiểu thư, cảm giác không được tự nhiên.”

“Ừm, Mân Huyên, gọi tên này có cảm giác thân thiết hơn, về sau tôi sẽ gọi cô Mân Huyên.” Tiểu Nhu

cười híp mắt, xoay người đi vào phòng ngủ.

Ngồi trên ghế ngoài ban công, ánh mắt trời chiếu rọi lên người, ấm áp dào dạt, Mân Huyên ngửa đầu lên hít một hơi thật sâu, làn gió nhẹ vuốt ve qua khuôn mặt như đôi bàn tay ấm áp to lớn, khoang mũi ngửi thấy một mùi hoa thoang thoảng như có như không.

Còn sống thật là tốt! Cúi đầu nhìn thoảng qua cánh tay bị thương, cô sẽ không bao giờ phí hoài bản thân mình một lần nữa, vì một kẽ máu lạnh như vậy mà dễ dàng buông tha cho sinh mệnh, cô đột nhiên cảm thấy chính mình rất ngốc, quá ngốc. Chỉ cần cắn răng chịu đựng qua mười tháng là có thể, từ khi tỉnh lại đến bây giờ, những lời này luôn vang vọng trong lòng cô.

Cô ăn xong cơm sáng kiêm cơm trưa Tiểu Nhu bưng đến, đứng dậy đi lại ở ban công, cảm giác tinh lực so với khi mới tỉnh lại ngày hôm qua tốt lên không biết bao nhiêu lần.

Ngày đó Giản Quân Dịch nói cho cô một tuần sau đi tòa soạn tạp chí báo danh, tính lại thời gian đã qua, còn có ba ngày. Nhưng mà cô bây giờ lại thành cái dạng này, trên tay còn quấn băng vải, trong vòng ba ngày là không thể bỏ đi.

Từ ngày xưa, cô từng tưởng tượng nhiều lần hình ảnh đi làm ngày đầu tiên của mình có bao nhiêu hoàn mỹ, thật sự không dự đoán được chính mình sẽ lấy phương thức chật vật như vậy bắt đầu ngày đầu tiên của kiếp sống làm công ăn lương.

“Mân Huyên, hai khối pin di động của cô đều sạc điện rồi, bây giờ cô có muốn cầm lại không?” Tiểu Nhu trong phòng lớn tiếng nhắc nhở cô.

“Muốn, bây giờ cô cầm lại đây đi.”

Cô đột nhiên nhớ tới chính mình đã biến mất ba ngày, ngày đó cô còn đồng ý buổi tối bảy giờ đi đón Kim Chính Vũ, không biết tiểu tử kia có tìm cô hay không.

Cô cầm lên chiếc di động đã vô dụng rất nhiều ngày, vừa mới khởi động máy, di động liền rung không ngừng, cô nhìn kỹ hơn mười tin nhắn chưa đọc.

Có của Kim Chính Vũ, cũng có của Chỉ Dao, nhưng tin nhắn của Kim Chính Vũ chiếm hơn phân nửa.

Cô mở ra một tin nhắn mà đọc: “Mân Mân, sao em còn chưa đến đón tôi, đã sắp mười một giờ rồi, tôi vẫn ở cửa khách sạn chờ em.” Nhìn lên ngày giờ là đêm đó. Tiểu tử kia sẽ không ngốc đến mức đợi từ bảy giờ tới tận mười một giờ chứ?

Cô lại mở ra một tin, lần này là ngày hôm sau, “Mân Mân, ngày hôm qua em không tới, gọi điện thì em tắt điện thoại, chắc là em quá mệt mỏi, ngủ quên. Hừ, tối hôm nay em phải tới đón tôi, hơn nữa còn phải mời tôi ăn tối coi như đền bù, biết không?”

Tiểu tử này nói chuyện vẫn cái giọng điệu như thế, cô cười cười, nhanh tay mở tin nhắn tiếp theo, là tin nhắn vào ban đêm, “Lăng Mân Huyên, bây giờ đã hơn mười hai giờ, tôi đói bụng chết mất, rốt cuộc em còn muốn tôi đợi ở cửa khách sạn tới khi nào? Mau nhắn tin lại cho tôi.”

Quả nhiên là chờ không kiên nhẫn, thế nhưng tiểu tử kia đợi cô mất hai buổi tối, lúc ấy cô đang hôn mê, cái gì cũng không biết, bằng không cô sẽ nói cho hắn không cần chờ đợi phí công.

Tiếp theo cô mở ra tin nhắn thứ ba, cũng chính là ngày hôm nay, “Mân Mân, em gặp chuyện gì thế? Vì sao không nhắn lại cho tôi, điện thoại cũng tắt máy? Nếu em vì nguyên nhân nào đó không muốn để ý tới tôi, xin em nhắn lại một tin cho tôi, ít nhất làm cho tôi biết hiện tại em vẫn an toàn, được không?”

Tay cô không hiểu sao hơi run run, nhìn giọng điệu của hắn đã biến thành một loại cầu xin, hắn đang lo lắng cho cô. Vốn cô cứ nghĩ chính mình hôn mê mấy ngày nay sẽ không có ai để ý tới mình, không thể tưởng được tay chơi như Kim Chính Vũ lại có thể nhắn một tin nhắn như vậy, hắn thật sự quan tâm tới cô.

Cô âm thầm quyết định, lát nữa phải nhanh nhanh nhắn lại cho hắn một tin, đằng sau còn có mấy tin nhắn chưa đọc, cô quyết định xem xong rồi nhắn lại cho hắn.

~~~~~*~~~~~

Quán bar BUS —

Ngồi trên ghế cao, Kim Chính Vũ cầm lấy ly rượu mà người pha chế rượu vừa mới rót vào, ngẩng cổ, uống hết sạch sẽ, giơ cái ly lên, “Lại một ly nữa.”

Bả vai bị vỗ mạnh một phát, đêm nay hắn đã đuổi đi bảy tám phụ nữ đến bắt chuyện, giờ phút này hắn chẳng còn tâm tình nào gần gũi phụ nữ.

Tính nhẫn nại đã sắp bị bay hơi hết, hắn quay đầu, đang muốn từ chối đổi phuong, lại bất ngờ thấy người đã lâu không gặp là Quý Dương, kinh ngạc ngẩn người: “Quý Dương? Sao anh lại ở trong này? Lạc nói anh còn ba tháng nữa mới trở về.”

“Đương nhiên là vì anh đã hoàn thành nhiệm vụ Doãn đại tổng tài giao cho trước thời hạn.” Quý Dương dùng sức lắc mạnh vai hắn, “Kim Chính Vũ, xú tiểu tử, chừng nào thì cậu trở về từ Hàn Quốc thế, cũng không nói cho anh biết.”

“Em cũng mới về được mấy ngày.” Kim Chính Vũ nhún nhún vai, nhìn quanh ngọn đèn mờ tối trong bar, giọng nói có chút cảm khái, “Trước kia được nghỉ đông và nghỉ hè, ba người chúng ta thường xuyên đi đến quán bar này. Sau khi em về nước, lần trước em và Lạc đã tới nơi này một lần, anh không ở, lần này ba chúng ta tụ tập ở đây, nhất định phải uống cho đã. Lạc đâu?”

“Tiểu tử kia đi đỗ xe, một lát nữa mới vào đây.” Quý Dương búng tay về phía người rót rượu, đối phương hiểu ý bắt đầu rót loại rượu mà hắn thường uống ở nơi này.

Kim Chính Vũ cúi đầu nghịch di động, có vẻ tinh thần không biết đã đi về nơi chốn nào.

Quý Dương cười cười quàng tay lên vai hắn, biết rõ ranh giới của Kim Chính Vũ, “Dĩ vãng mỗi lần cậu có thời gian nghỉ ngơi, chuyện đầu tiên cậu làm khi về nước là phải đi nhìn người trong lòng. Xem ra lần này cậu về nước tiếp nhận chi nhánh công ty cũng là vì cô ấy.”

Chương 137: Thần bí khó lường

“Nhưng bây giờ anh nhìn vẻ mặt buồn bực khó chịu của cậu, cậu sẽ không còn giống như trước đây chỉ trốn ở góc phòng nhìn lén cô ấy một hai lần liền thỏa mãn đi.”

Nói tới đây, Quý Dương tạm dừng một chút, Kim Chính Vũ không nói chuyện, ném cho hắn một ánh mắt hàm ý “Anh làm sao mà biết được?”

“Kim Chính Vũ, thế này không giống với cậu.” Quý Dương nhận lấy ly rượu mà bartender (*) đưa tới, xoa xoa cái cằm trơn bóng, vẻ mặt nghiêm cứu, “Theo đạo lý mà nói, cậu đã có chín mươi chín bạn gái, cũng nên biết rõ lòng phụ nữ thích gì. Sao mà đến bây giờ, vẫn cái kiểu không biết làm thế nào với cô cô mất mặt như vậy?”

“Này! Quý Dương, anh nói ai mất mặt hả?” Kim Chính Vũ quay đầu tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi lại ủ rũ cuối xuống, “Ngày đó cô ấy hỏi trong quá khứ em và cô ấy đến tột cùng có chuyện gì, em nói với cô ấy ngày khác sẽ nói cho cô ấy. Nhưng mà không biết cô ấy sao rồi, mấy ngày liên tiếp cũng không đi học, di động gọi mãi mà không tiếp.”

“Ừm.... Kim Chính Vũ, hay là người ta hờn dỗi với cậu rồi.” Quý Dương xoa cằm, có chút đăm chiêu bật ra một câu, “Mấy cô bạn gái của cậu có bị cô cô nhìn thấy không?”

“Đương nhiên là có rồi! Dù sao chỉ là để lấy con số mà thôi, cũng không phải yêu thích thật lòng.” Kim Chính Vũ không giấu diếm trả lời, phút chốc như nhớ ra cái gì, “Ý của anh nói, cô ấy giận dỗi với em, bởi vì cô ấy nhìn thấy bên cạnh em có người đàn bà khác?”

Quý Dương nhịn cười thở dài, vỗ vỗ cánh tay Kim Chính Vũ, “Xú tiểu tử, rốt cục cậu cũng biết thay đổi.”

“Ha ha... Thì ra là như vậy.” Bộ dạng mặt nhăn nhó của Kim Chính Vũ biến mất trong nháy mắt, hắn búng tay thật mạnh, đột nhiên có chủ ý, “Bây giờ em phải đi tìm Chỉ Dao, cô ấy chắc là biết đang ở nơi nào...”

“Chỉ Dao? Cậu tìm Chỉ Dao làm cái gì?” Lúc này Doãn Lạc Hàn vừa mới đi tới, nói xen vào, “Hiện tại đã sắp tám giờ, cô ấy đã bắt đầu ngủ dưỡng nhan rồi.”

“Chính Vũ, tiểu tử nhà cậu rất nóng vội.” Quý Dương nhấp một ngụm rượu, nhẹ nhàng cười lên tiếng, “Bây giờ là thời khắc mấu chốt, muốn trở thành người nắm quyền trong tình yêu, cậu phải kiên nhẫn chờ đợi, nói không chừng ngày mai cô cô kia sẽ không nhẹn được mà liên hệ với cậu trước đấy.”

“Hai người đang nói về cô nào thế?” Doãn Lạc Hàn hỏi không chút để ý, rất ít khi thấy Chính Vũ lo lắng, quan tâm một cô gái như vậy.

Quý Dương một tay quàng lên vai Doãn Lạc Hàn, cười cợt trả lời trước, “Còn có ai, đương nhiên là cô gái mỗi lần cậu chàng về nước phải đi nhìn suốt mấy năm nay.”

Doãn Lạc Hàn như rơm mi quay đầu nhìn Kim Chính Vũ, chuyện Kim Chính Vũ trong lòng vẫn vướng bận một cô gái, hắn cũng biết ít nhiều, chẳng qua mỗi lần về nước Chính Vũ đều thần bí bí, hắn và Quý Dương ép hỏi nhiều lần, Chính Vũ luôn nói nồng thận trọng. Cho tới bây giờ bọn họ ngay cả chuyện người ta tên gọi là gì, bộ dạng thế nào, ở nơi nào, mấy tư liệu cơ bản đó cũng mù tịt không biết gì cả.

Ba người đang nói chuyện, thân thể Kim Chính Vũ đột nhiên cứng đờ, di động hắn vẫn nắm trong tay đột nhiên chấn động vài lần, lập tức mở tin nhắn ra đọc cẩn thận, một lát sau, khép lại di động, hắn thư thái ngây ngô nở nụ cười.

“Xem ra là tin nhẫn của cô gái kia.” Quý Dương quay đầu cùng Doãn Lạc Hàn nhìn nhau cười.

“Chính Vũ, cậu thật là không suy nghĩ, vẫn cất giấu cô gái kia không cho các anh thấy. Bao giờ có rảnh cũng giới thiệu mọi người, người ta rốt cục trông như thế nào, có thể làm “anh chàng đẹp trai” của chúng ta mê mẩn suốt năm năm, thật đúng là không đơn giản đâu.”

“Đương nhiên là không thành vấn đề. Nói đi, khi nào thì?” Tâm tình bây giờ của Kim Chính Vũ phải nói như có ánh thái dương chiếu rọi, tin chắc người khác nói cái gì hắn cũng không cần phải nghĩ ngợi mà đồng ý ngay tức khắc.

“Nếu không, mấy ngày nữa là party của Lạc và Chỉ Giao, cậu mang cô ấy lại đây, thế nào?” Quý Dương nháy mắt nhìn Doãn Lạc Hàn, đổi phuơng vô tình nhún nhún vai.

“Tùy thời hoan nghênh.”

Hắn cũng rất hiểu kì cô gái có thể làm Kim Chính Vũ thích nhiều năm như vậy là thần thánh phuơng nào.

~~~~~*~~~~~

Buổi chiều Tiểu Nhu lấy thuốc lại đây, Mân Huyên không uống, cô biết nếu uống thuốc này sẽ làm người ta buồn ngủ, nhưng cô lại không muốn uống thuốc sớm như ngày hôm qua, sau đó hơn mười giờ đã

tỉnh lại. Nhìn thấy Doãn Lạc Hàn kia, hiện tại cô đã không còn cảm giác sợ hãi, chính là cô không muốn nhìn thấy hắn, cô chán ghét hắn.

Cô định lúc trời chạng vạng thì uổng, như vậy tác dụng của thuốc sẽ thúc đẩy cô ngủ thẳng đến hừng đông. Kết quả, thực sự là như thế, cô vừa cảm giác tỉnh lại, đã là ngày hôm sau, cô quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, làm một cái hít sâu.

Tránh cánh tay bị thương mà quay đầu lại, hoảng sợ, Doãn Lạc Hàn lại ngủ bên cạnh cô, hơn nữa không biết hắn tỉnh lại từ khi nào, lúc này đang dùng vẻ mặt thần bí khó lường nhìn vào cô.

Người này sao lại như thế, không phải còn nói cô không có tư cách ngủ cùng hắn sao? Bây giờ còn liên tiếp nuốt lời, mỗi đêm đều chạy lên giường cô, cô nhớ rõ tối hôm qua đã khóa trái cửa, da mặt hắn cũng thật là dày. Cô trừng mắt nhìn, tức giận lại xoay người sang chỗ khác.

Phía sang vang lên tiếng hắn rời giường, tiếng bước chân dần dần tiến đến cửa phòng ngủ, tiếp sau đó đột nhiên lại vòng trở về, tiếng nói của hắn trầm thấp mà bá đạo, “Nghe nói hôm nay em muốn đi học, tôi không cho phép, mấy ngày em nghỉ ngơi ở biệt thự, tôi đã giúp em xin nghỉ hai ngày cuối tuần.”

Hắn cũng biết hôm nay cô muốn đi học? Là Tiểu Nhu nói cho hắn đi. Mân Huyên vẫn không nhúc nhích tiếp tục nằm, khẽ nâng cằm, hiện tại trừ phi cần kíp, nếu không cô cũng lười nói thêm một lời với hắn.

Nghe thấy dưới lâu truyền đến tiếng động cơ ô tô, cô lắng lặng nằm một lúc, ngồi dậy, nhìn băng vải trên cánh tay. Tiểu Nhu nói cánh tay bị nứt một vết nhỏ, hôm trước vừa tỉnh lại còn có chút đau, trải qua hai ngày điều dưỡng, hiện tại hết đau hoàn toàn.

Còn có rất nhiều chuyện đang chờ cô đi làm, thí dụ như công việc ở tạp chí, sáng ngày kia, cô phải đi làm đúng giờ, mà phía trường học cô cũng muốn xin phép trước.

~~~~~*~~~~~

(*) *Người pha chế rượu*

Chương 138: Vòng cổ hoa hồng

Tối hôm qua luôn lo lắng mãi, nhẫn tin cho Kim Chính Vũ nói mấy ngày nay được bạn học mời đi xuống nông thôn chơi, lúc đó đi quá vội vàng, chưa kịp nói với hắn một tiếng, mấy hôm nữa mới trở về thành phố. Kim Chính Vũ nhẫn tin lại rất nhanh, bảo cô mang đặc sản về cho hắn. Biết hắn lại nói giỡn, cũng sẽ không để trong lòng.

Doãn Lạc Hàn không cho phép cô ra khỏi biệt thự, nên cả ngày cô đi dạo quanh biệt thự, hít thở không khí, Tiểu Nhu luôn đi sát phía sau cô, bưng trà rót nước cho cô. Cô thật sự không quen có người hầu hạ mình như đại tiểu thư vậy, quyết định hôm nay phải cùng nói một chút với Doãn Lạc Hàn cô không cần y tá chăm sóc, lại càng không muốn nợ nhân tình của người khác.

Đi mệt, cô trở lại phòng, ngồi trên ban công phơi nắng, nhảm chán thì xem tạp chí, lúc này Tiểu Nhu chạy tới, đưa cho cô một ly nước trái cây.

Mân Huyên nhìn cánh tay bị quấn một tầng băng vải dày cộm, chép chép miệng, “Tiểu Nhu, cánh tay của tôi khi nào thì mới có thể tháo băng vải?”

Tiểu Nhu mỉm cười cầm lấy báo chí, rồi ngồi xuống một cái ghế bên cạnh, “Mân Huyên, đừng nóng nảy, có thể còn phải chờ mấy ngày nữa đi.”

Sao mà không vội cho được, Mân Huyên buông tờ tạp chí trong tay, ăn ngay nói thật, “Ôi, Tiểu Nhu, có thể ngày kia tôi phải đi làm rồi, mà tôi không muốn lấy bộ dạng chật vật như thế này bắt đầu ngày đầu tiên làm việc, cô có hiểu không?”

Tiểu Nhu xin lỗi cười cười, gãi gãi đầu, “Thì ra là như vậy, không có gì, tôi giúp cô giải quyết, ngày mai tôi sẽ giúp cô tháo bớt một tầng băng vải dày bên ngoài, làm cho cánh tay của cô có thể mặc vào áo

khoác, sẽ không dễ dàng bị phát hiện.”

Đề nghị này làm cô trước mắt sáng ngời, chần chờ hỏi một tiếng, “Như vậy có thể chứ?”

Tiểu Nhu dùng sức gật đầu, vỗ ngực cam đoan, “Đương nhiên, cứ để cho tôi lo, chỉ cần đến lúc đó cánh tay cô không làm động tác quá mạnh, không có vấn đề.”

Khúc mắc rốt cục cũng được giải quyết, cô lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Um, Tiểu Nhu, cảm ơn cô.”

Tiểu Nhu lắc đầu, đột nhiên đưa ra một đề nghị, “Đúng rồi, Mân Huyên, cô có muốn tắm rửa hay không? Tôi giúp cô nhé!”

Vài ngày không tắm rửa, toàn thân cảm giác thực không thoải mái, cô đã sớm muốn tắm rửa một cái, do cánh tay bị thương vẫn là trở ngại, cô lại ngượng ngùng phải làm phiền đến Tiểu Nhu, hiện tại Tiểu Nhu chủ động đề suất, cô do dự một chút, nặng nề mà gật đầu.

Tiểu Nhu nhanh tay tìm một bộ quần áo sạch sẽ trong tủ mang đến cho cô, cũng pha nước ấm sẵn sàng.

Lúc cô cởi quần áo, cô có chút thẹn thùng, ngược lại, Tiểu Nhu có vẻ tự nhiên vô tư, nghĩ lại Tiểu Nhu là y tá chăm sóc, đối với tình huống giúp đỡ bệnh nhân tắm rửa, chuyện thấy người bệnh không mặc quần áo đã sớm là “kiến quái bất quái” (*). Nghĩ đến đây, cô cũng không còn cảm giác thẹn thùng nữa.

(*) *Kiến quái bất quái*: “Quái” của “quái dị; quái lạ; quái gở; quái đản”, “Kiến” là “trông

thấy”, “Bất” là “không” (tương tự như “not” của tiếng Anh). (Dựa theo QuickTranslator) Cả thành ngữ có thể tạm hiểu là : “Trong thấy quái (với người thường) nhưng không cảm thấy quái (với bản thân)”.

Tắm rửa xong xuôi, mặc quần áo vào, thỉnh thoảng Tiểu Nhu cứ lấy một loại ánh mắt hâm mộ nhìn vào ngực cô, cô bị nhìn có chút khó hiểu, cúi đầu vừa thấy, không biết từ khi nào mà trên ngực mình lại có thêm một chiếc vòng cổ.

Mặt dây chuyền hình hoa hồng, đóa hoa trông rất tinh xảo sống động được đính thêm kim cương nhỏ, màu tím nhạt tôn lên da thịt trắng nõn như tuyết, tản mát ra ánh sáng xa hoa.

Hai mắt Tiểu Nhu như phát sáng, “Mân Huyên, vòng cổ trên cổ cô rất đẹp, cánh hoa hồng màu tím nhạt hiếm thấy, mặt cắt tinh tế như thế này vừa nhìn đã biết là được đặt làm mới có.”

Mân Huyên đứng trước gương nhìn chiếc vòng cổ, nghĩ ngay đến Doãn Lạc Hàn, đây là hắn đưa sao? Vì cái gì? Không phải hắn luôn chán ghét cô, thích tra tấn cô sao? Sao có thể tốt bụng đến mức tăng cho cô một chiếc vòng cổ kim cương sang quý?

Không đáng một đồng, đúng vậy, cô trong mắt hắn chỉ không đáng một đồng, cho nên căn bản không xứng với loại vòng cổ xa xỉ này, cô cười lạnh vươn tay định kéo xuống, lại bị tiếng hét kinh hãi của Tiểu Nhu kéo lại.

“Mân Huyên, cô làm gì vậy, vòng cổ này tuy rằng rất nhỏ, nhưng mà nút cài phía sau của nó rất bén chắc, cô không thể dễ dàng kéo xuống được, nói không chừng lại làm cổ cô bị thương.”

Ngẫm lại cũng đúng, không nên lại bị thương vì loại người kia, cô buông tay, chờ về sau tay trái

của mình tốt hơn, nang sẽ tháo xuống trả lại cho hắn.

Màn đêm bắt đầu buông xuống, ăn xong bữa tối Tiểu Nhu mang tới, cô uống thuốc, nằm ở trên giường, cô phải đợi Doãn Lạc Hàn trở về.

Dùng ý chí chống đỡ chính mình không được ngủ, cô thực hối hận buổi chiều mình không uống thuốc, hiện tại thuốc đã bắt đầu có tác dụng, mí mắt của cô càng ngày càng nặng trĩu, nhìn đồng hồ dang trước, hiện tại hắn Tiểu Nhu còn chưa đi.

“Mân Huyên, Doãn tiên sinh đã trở lại, tôi đi đây, tạm biệt.”

Hôm nay hắn trở về sớm quá, cô kinh ngạc một chút, vỗ tay với Tiểu Nhu, “Ừ, tạm biệt!”

Tiểu Nhu giúp cô tắt đèn, phòng ngủ trở nên âm u, cô đem thân thể tựa vào mép giường, mãi đến khi không thể lùi lại, cô mới thở ra một hơi, có loại trực giác nói cô đêm nay tên kia còn có thể đến đây ngủ.

Chờ đợi là dài dòng, nhất là trong bóng đêm chờ đợi một người hận thấu xương, cảm giác này thật khó chịu.

Cô biết mỗi ngày hắn trở về còn phải đi xử lý một số công việc ban ngày làm chưa xong, nói vậy hiện tại hắn ở thư phòng.

Mí mắt rõ cuộc không thể chịu thêm nữa, cô nói với chính mình chỉ cần ngủ một chút, lát sau sẽ tỉnh

lại.

~~~~~

Xoay người nghiêng sang một bên, dù phải đột nhiên đụng vào một thân thể ấm áp, cô bỗng dừng mở to mắt, mái tóc màu nâu hồn độn trên khuôn mặt tuấn mỹ, trải qua một đêm mà cǎm lún phún râu, toát ra một loại khí chất của đàn ông thành thực, trưởng thành.

Hắn khi ngủ, trên mặt thiếu hắn vẻ góc cạnh và mạnh mẽ, nhiều hơn hơi thở nhu hòa, thật sự là một người đàn ông đẹp – trai.

Cô liều mạng lắc đầu, cực lực dời đi tầm mắt, không được, không được, hắn là Doãn Lạc Hàn, cái kẽ đã vô tình đá cô xuống giường, lấy tra tấn cô làm vui, sao cô có thể cảm thấy người như thế tốt đẹp cơ chứ?

Bị cô làm động, hắn vô ý thức hít một hơi thật sâu, nháy mắt tỉnh lại.

~~~~~

(Tại sao Doãn Lạc Hàn lại tặng Mân Huyên dây chuyền hình hoa hồng, đơn giản lắm, vì trong tên của Mân Huyên, chữ “Mân” có nghĩa là hoa hồng đó)

Chương 139: Điều kiện trao đổi

Hắn theo lệ thường không nói một lời, xốc chăn lên định xuống giường.

Cô cắn môi dưới, không biết mở miệng như thế nào. Mắt thấy hắn chân dài sắp bước ra khỏi phòng, cô rốt cuộc không thể để ý nhiều như vậy, nhanh chóng lén tiếng.

“Tôi có lời muốn nói với anh.”

Hắn lập tức dừng bước chân, lúc tỉnh lại hắn chỉ cần liếc mắt một cái là biết cô có việc muốn nói, chẳng qua mấy ngày nay cô vẫn lạnh lùng đối mặt hắn. Cô là tình phụ của hắn, hắn chỉ coi cô như công cụ báo thù mà thôi, cô căn bản không có tư cách mặt lạnh với hắn, vốn hắn muốn phát tác, ánh mắt vừa chạm đến cánh tay bị thương của cô, lời nói chỉ trích sắp vuột khỏi miệng liền bị nuốt xuống.

Hắn nói cho chính mình, hắn đang đồng tình cô, đáng thương cho cô mà thôi, cũng không bởi vì có nguyên nhân buồn cười nào.

“Vết thương trên cánh tay đã tạm ổn, ngày kia tôi chính thức bắt đầu đi làm, cho nên bắt đầu từ ngày đó tôi nghĩ tôi không cần y tá chăm sóc.” Cô do dự mà mở miệng, tận lực không để cho hắn hiểu làm Tiểu Nhu làm việc không tốt, cô không muốn làm liên lụy tới bất luận kẻ nào.

Hắn nghiêng người nhìn cô, lạnh lùng nhếch đôi môi mỏng, “Chuyện em đi làm hình như còn không có hỏi tôi có đồng ý hay không.”

Thực tế, từ buổi tối đầu tiên khi hắn đi công tác từ Nhật Bản trở về, hắn đến căn phòng cô thuê bên ngoài đón Chỉ Dao, Chỉ Dao vừa ngồi lên xe liền liền thoáng nói cho hắn, bạn thân Mân Huyên của cô ấy nhận lời mời làm việc cho anh trai cô trong một tạp chí.

Hắn không bày tỏ thái độ đến bây giờ, chính là chờ cô chủ động mở miệng nói với mình. Hắn mơ hồ có một loại cảm giác, sau khi cô đi làm, vô luận trên phương diện kinh tế hay cuộc sống, cô đều sẽ bắt đầu thực sự tự lập đứng lên. Cô sẽ không còn là cô gái có tính cách quật cường cao ngạo, nhưng đứng trước mặt hắn lại không hề có năng lực phản kháng nữa.

Nhưng dù sao, có rất nhiều thứ cô để ý đều bị hắn nắm chặt trong tay, hắn cũng không sợ hãi cô sẽ thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Hắn có ý tứ gì? Đây là việc riêng của cô, dù là cô đem thân thể bán cho hắn, cũng không bao gồm những thứ khác. Lại nói tiếp, nếu cô không đi làm, chẳng lẽ chờ hắn đến nuôi dưỡng mình sao? Nghĩ lại, hiện tại chọc giận hắn, cô không được ưu việt nào, trước cứ trấn an hắn, làm theo lời hắn nói đã.

Suy nghĩ đến đây, cô kìm lại lời bắt bẻ, liếm liếm môi nói, “Như vậy hiện tại tôi hỏi ý kiến của anh cũng không muộn.”

“Em nghĩ tôi sẽ trả lời thế nào?” Hắn đột nhiên bước thong thả trở lại trước giường, từng chút từng chút kẽ sát vào mặt cô, đôi mắt u ám thâm thúy làm cho người ta cảm nhận một loại biến hóa thâm trầm kỳ lạ.

Cô không tự giác nuốt nước miếng, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, thốt ra, “Anh muốn điều kiện gì?” Trừ bỏ điều này, cô không nghĩ ra cái gì khác.

Hắn vươn ngón tay nóng cháy tinh tế vuốt ve đường cong trên cằm cô, lời nói ngả ngớn, hơi thở ấm áp hỗn loạn, “Từ ngày mai bắt đầu em phải vào phòng tôi ngủ, mỗi ngày khi trở về tôi phải thấy em nằm trên giường.”

Gương mặt cô lập tức hết trắng bệch lại đỏ hồng lên, hai vai không ngừng run run. Người này rất không có nhân tính, vết thương trên cánh tay cô còn chưa khỏi hắn, đã nghĩ đến chuyện kia. Nếu hắn muốn phát tiết tinh lực thừa thãi hoàn toàn có thể tìm đàn bà bên ngoài kia mà.

“Tôi đã biết.” Cô lạnh lùng nghiêng mặt đi, tránh khỏi ngón tay đang vỗ về cằm mình.

Cô sẽ không làm chuyện phản kháng hắn hoặc nói ra những lời phản bác hắn nữa, hắn nói cái gì, cô chỉ biết nghe theo, chẳng sợ yêu cầu của hắn quá đáng hơn, cô cũng sẽ cắm răng gật đầu, tiếp tục nhẫn耐. Cứ nghĩ chỉ cần chịu đựng hắn mười tháng nữa, là cô có thể vĩnh viễn thoát khỏi hắn, trong lòng liền thống khoái khôn cùng.

Cô gái này càng ngày càng biết tự chủ, hắn thật muốn nhìn một chút cô có thể chịu đựng tới trình độ nào? Trò chơi càng lúc càng thú vị, không phải sao? Đôi môi mỏng hoàn mĩ mang theo nụ cười tà tà, thân hình cao lớn rời đi giường lớn, bước nhanh ra khỏi phòng.

Toàn thân như không còn sức lực nào từ từ trượt xuống, phải đổi phó tên khó chơi kia, cô cảm giác chính mình vừa mất một lượng lớn ron thần kinh. Tiếng chuông ầm ĩ truyền đến, cô hoảng sợ, cẩn thận lắng nghe, là nhạc chuông bài hát tiếng anh quen thuộc.

Người kia nếu không phải là Chỉ Dao, chỉ có thể là Kim Chính Vũ. Cô vươn tay tới tủ đầu giường tìm điện thoại, vừa thấy là Chỉ Dao, cô chậm chạp không dám ấn nút tiếp nghe, di động vang lên một lúc rồi im lặng. Tiếp theo có một tin nhắn nhắn vào điện thoại, vẫn là Chỉ Dao.

“Mân Mân, gần đây cậu vội vàng làm công đúng không, di động cũng không nhận. Cậu làm việc vất vả quá, đêm nay mình quyết định mời cậu đi ăn cơm Ý, chặng vạng sáu giờ, mình lái xe đến dưới lầu nhà cậu đón cậu nha. Không được từ chối mình, bằng không mình sẽ tức giận đấy.”

Ngay rồi, đêm nay Chỉ Dao muốn đến căn hộ thuê tạm thời kia đón cô, toàn thân nhất thời sơ tới mức toát ra mồ hôi lạnh, cô ấn vào phím trả lời tin nhắn, muốn từ chối Chỉ Dao, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, như vậy không tốt cho lăm. Ngày đó khi thuê phòng cô đã giao tiền thuê hơn một tuần gì đó, hiện tại phòng ở hẳn là chưa bị người chủ cho thuê đòi về.

Được rồi, cô quyết định trước sáu giờ chạy trở về căn phòng kia chờ Chỉ Dao tới đón cô, dù sao ăn một chút cơm cũng không mất tới một giờ, bình thường buổi tối Doãn Lạc Hàn đều trở về vào khoảng tám giờ, sẽ không bắt được việc cô không ở đó.

Cô tâm tình nặng nề mà buông xuống di động, cho tới bây giờ cô vẫn cảm thấy thiện với Chỉ Dao như cũ. Nếu như có một ngày chuyện này bị Chỉ Dao biết đến, cô ấy đánh cô, mắng cô, thậm chí giết cô, cô cũng sẽ không có một câu oán hận.

Một lần nữa tiến vào ổ chăn, dù sao hôm nay không có việc gì, vẫn nên ngủ tiếp một giấc, gần đây bởi vì bị thương, cô bắt đầu được hưởng thụ cảm giác ngủ đủ giấc lâu lăm mới có, có lẽ sau vài ngày đi làm, cô sẽ không còn được sung sướng như vậy.

Di động lại vang lên một lần nữa, bắt đúng lúc cô đang mơ mơ màng màng, nói thăm sờ soạng tìm di động, trên màn hình là một dãy số xa lạ, cô hơi ngỡ vực tiếp nghe.

Đối phương vừa mở miệng đã là một câu tiếng phổ thông tiêu chuẩn, “Xin hỏi là tiểu thư Lăng Mân Huyền sao?”

“Đúng rồi, tôi đây, xin hỏi cô là....” Thanh âm này nghe ra đúng là có chút quen tai.

“Tôi là Phan Nhạn Ngọc, quản lý phòng nhân sự tạp chí thời trang Thuần Mỹ, hiện tại tôi chính thức thông báo với cô đúng chín giờ sáng ngày kia đến phòng nhân sự chúng tôi báo danh.”

Thì ra là thông báo cô ngày kia đi báo danh, cô vội vàng trả lời, “Được, tôi đã biết, cảm ơn Miss Phan.”

Cô nhớ rõ ngày đó thi viết Phan Nhạn Ngọc còn đến gặp mặt chúc mừng thành tích của cô.

Chương 140: Bị bắt tại trận

Nghe Mân Huyên có thể kêu tên mình chính xác, Phan Nhạn Ngọc hiển nhiên thực vui vẻ, giọng nói công thức hóa hàm chứa tiếng cười khó gấp, “Hy vọng về sau có thể hợp tác vui vẻ với cô.”

Mân Huyên ngắt điện thoại xong, rốt cục không ngủ được, cảm thấy hăng hái gấp trăm lần, thân thể của cô rõ ràng nhất, không phải nói rằng chỉ có một vết nứt nhỏ sao, giật giật cánh tay, hắn là không có việc gì.

Cô xuống giường, vào toilet dùng một cánh tay khó khăn bắt đầu rửa mặt chải đầu, cô định sau khi Tiểu Nhu đến liền cùng chính mình đi bệnh viện cởi bỏ băng vải, nhìn xem miệng vết thương đã khỏi hắn hay chưa.

Một giờ sau, cô ngồi trong phòng, mãi mà vẫn không thấy thân ảnh Tiểu Nhu đâu, hay là tên Doãn Lạc Hàn kia nghe xong cô nói, hôm nay liền trực tiếp gọi điện thoại bảo Tiểu Nhu đừng đến.

Đáng giận! Vô nhân tính! Bại hoại máu lạnh! Cô một bên la hét một bên thu thập ba lô, ném điện thoại vào bên trong, vừa cẩn thận đếm số tiền có trong ví, tính toán qua loa một chút, hắn là đủ trả tiền phí chữa bệnh trong bệnh viện.

Haiz, không có tiền lương ở cửa hàng bánh ngọt, hiện tại chỉ có thể đem tất cả hy vọng đặt vào phần công tác kia ở tạp chí. Nghe nói tiền lương cùng đai ngộ ở đó rất được, cô quyết định sau khi đi vào phải toàn tâm toàn ý tạo ra biểu hiện xuất sắc nhất.

Ba lô khoác lên vai, đang chuẩn bị ra khỏi phòng, thân ảnh Tiểu Nhu bất ngờ xuất hiện ở cửa, cô đang lau mồ hôi trên mặt, nhìn ra là chạy vội một đường tới được.

“Thực xin lỗi.... Thực xin lỗi.... Mân Huyên.... Hôm nay tôi ra ngoài xe lại bị hỏng, chỉ có thể đi nhờ xe tới đây, kết quả trên đường gấp tắc đường, tôi đến muộn quá.... thật ngại quá.....”

“Đừng lo, Tiểu Nhu, nhìn vừa rồi cô chạy vội vã, cô cứ ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc đã.” Mân Huyên cười lôi kéo Tiểu Nhu ngồi xuống sô pha.

Ai ngờ Tiểu Nhu mông vừa chạm xuống sô pha, lại đứng bật lên, “Mân Huyên, cô muốn ra ngoài à? Cô muốn mua cái gì thế? Tôi đi mua giúp cô nhé.”

“Không cần đâu. Không phải tôi muốn mua cái gì cả. Tuy rằng cô đề nghị giúp tôi cởi xuống một ít băng vải cũng được, nhưng mà bây giờ tôi muốn đi bệnh viện nhờ bác sĩ nhìn xem băng vải trên cánh tay có thể tháo bỏ đi hay không?”

Tiểu Nhu thở nhanh, “Hiện tại bỏ đi hết? Như vậy chỉ sợ không ổn đâu. Tôi nhớ rõ mấy ngày hôm trước bác sĩ đã nói cánh tay cô còn cần...”

“Cô xem tôi không sao rồi, thầy thuốc sẽ rất ngạc nhiên.” Mân Huyên dùng lực giật giật cánh tay trái, lại lắc lắc trái phải, kéo tay Tiểu Nhu, “Được rồi, hiện tại cô đi cùng tôi tới phòng khám.”

“Phòng khám? Không phải nói bệnh viện sao?” Bước chân Tiểu Nhu ngừng lại.

“Phòng khám cũng giống nhau mà, y thuật của bác sĩ cũng không khác nhau nhiều.” Mân Huyên không muốn Tiểu Nhu nói ra thêm nhiều nghi vấn nữa, vội vàng lôi kéo tay cô cô chạy xuống lầu. Thật ra là cô sợ

hai bác sĩ trong bệnh viện nói mấy thứ linh tinh như băng vải trên cánh tay cô không thể tháo bỏ, cho nên mới nhất thời nghĩ đến tìm phòng khám.

Hiện tại đang vào đúng giờ đi làm, hai người không dám bắt xe bus, đành phải đi bộ lên phía trước, nhìn thấy một phòng khám ở quảng trường khu phố trung tâm có mặt tiền sáng sủa, Mân Huyên liền lôi kéo Tiểu Nhu đi vào.

Sự tình cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng, thầy thuốc thăm khám nghe qua Tiểu Nhu kể lại thương thế của cô, vừa nghe đến mới được khoảng bốn ngày, thế nào cũng không chịu giúp cô cắt băng, khuyên can mãi cũng vô dụng, cuối cùng chỉ có thể bất đĩ đi ra phòng khám.

“Mân Huyên, không nên cắt băng vải, chúng ta trở về đi.”

Tiểu Nhu lắc lắc tay Mân Huyên khuyên bảo.

“Không được, hôm nay tôi muốn tháo xuống.” Tính tính quật cường của Mân Huyên lại nổi lên, “Thân thể của tôi, tôi rõ ràng nhất, không phải bác sĩ nói tôi chỉ nứt xương một vết nhỏ sao? Hiện tại đã tốt hơn nhiều, cô xem, cử động như thế nào tay cũng không đau.”

Quan trọng nhất là cô không muốn cho Chỉ Dao hay bất luận kẻ nào nhìn ra chính mình bị thương, bởi vì như vậy thì cô thật sự không thể nghĩ ra một lời giải thích hợp lý nào.

Tiểu Nhu hình như cũng không biết làm thế nào với cô, “Được rồi, Mân Huyên, chúng ta đi vào lần nữa, lần này nhờ thầy thuốc giúp cô tháo bỏ một ít băng vải bên ngoài, như vậy cánh tay bị thương của cô có thể trực tiếp giấu vào trong ống tay áo, không thể bị người khác phát hiện. Tôi biết cô chính là muốn như vậy đúng không?”

“Tiểu Nhu, cũng là cô săn sóc tôi.”

Mân Huyên cười khen tặng, quàng lấy cánh tay Tiểu Nhu, hai người lại quay lại phòng khám.

Lần này thì không cần phí thêm lời lẽ thay thuốc đã làm theo, nửa giờ sau đi ra, Mân Huyên nâng tay nhìn cánh tay mình, từ bên ngoài nhìn vào giống hệt người không có việc gì.

“Giờ thì vừa lòng rồi chứ, chúng ta có thể đi trở về.” Tiểu Nhu nói xong liền kéo cô trở về.

Mân Huyên đương nhiên sẽ không dễ dàng chịu trở về, mấy ngày nay ru rú trong biệt thự, buồn cũng sắp buồn đến chết, cô một tay chỉ vào ghế đá trên quảng trường, “Tiểu Nhu, chúng ta đi đã lâu, đi vào đó ngồi một lát rồi trở về.”

“Cũng được.” Tiểu Nhu đồng ý gật đầu, hai mắt sáng ngời, chỉ vào một cửa hàng bán kem xa xa, “Tôi đi mua kem, cô cứ ngồi xuống trước, tôi lập tức quay lại.”

“Được, tôi đi nơi đó chờ cô.” Cô vui vẻ chạy đến một chiếc ghế không có người ngồi, nhìn người đến người đi trên quảng trường. Trở lại biệt thự liền có cảm giác rất áp lực, hiện tại chẳng sợ ở bên ngoài một lúc thôi, cô cũng cảm nhận được trong không khí tràn ngập hương vị tự do.

Di động lại vang lên, lần này chắc là Chỉ Dao rồi, cô mở di động ra, không xem liền tiếp nghe, “Chỉ Dao, mình nhìn thấy tin nhắn....”

Đối phương đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời cô, "Mân Mân, là tôi."

"A?" Là Kim Chính Vũ.

"Bây giờ em còn cùng bạn học ở nông thôn sao? Mấy ngày nữa thì trở về? Tôi lái xe đi nhà ga đón em."

Cô lè lè lưỡi, may mà cô còn chưa kịp nói buổi tối có hẹn với Chỉ Dao, bởi vì hôm trước cô nhẫn tin với Kim Chính Vũ nói mình cùng bạn học muốn ở nông thôn chơi vài ngày.

"À... còn có một ngày, ngày mai tôi sẽ trở lại, cậu không cần lái xe đi đón tôi đâu, tôi tự mình biết ngồi xe." Nói mấy lời này cô nắm chặt tay trái, cô phát hiện chính mình thật sự không thích hợp với thật lòng mà nói, hẵn thức sự rất tốt với mình, nếu không phải có nỗi niềm khó nói, cô thật không muốn lừa hǎn.

"Phải không? Đúng là ngày mai em mới trở về sao?"

Thanh âm của Kim Chính Vũ rõ ràng có chút quái dị, cô lơ đãng ngẩng đầu lên, con người lập tức phóng đại, Kim Chính Vũ đang đứng lù lù tại nơi cách cô không đến mươi bước.

Hắn... hắn... Sao hắn lại ở chỗ này? Cô nắm chặt di động, theo bản năng đứng lên, da đầu run lên, hệt như kẻ trộm cắp bị bắt tại trận.

Chương 141: Hơi thích

“Lăng Mân Huyên, em chán ghét tôi như vậy sao?” Kim Chính Vũ nhìn chăm chăm vào cô, bàn tay cầm di động dần dần buông xuống, đáy mắt trong suốt chứa đựng ưu thương, “Còn lấy cớ đi nồng thôn để tránh đi tôi.”

“Kim Chính Vũ, không phải, không phải như thế, tôi....” Cô lo lắng mà giật giật chân, sự tình sao có thể biến thành cái dạng này, sao lại trùng hợp đến mức gấp được Kim Chính Vũ ở nơi này cơ chứ?

“Nếu bởi vì tôi thích em mà làm cho em cảm thấy phức tạp, làm cho em không muốn nhìn thấy tôi, như vậy, thật xin lỗi, tôi sẽ không lại da mặt dày xuất hiện trước mặt em. Có lẽ tôi thực sự sai lầm rồi, đây chỉ là một mình tôi tình nguyện mà thôi....”

Hắn chậm rãi lui về phía sau, từng chút từng chút một, giọng nói vô cùng nghẹn ngào, cuối cùng gần như không thể nghe thấy câu sau cuối, khuôn mặt tuấn tú toát lên thống khổ cùng tuyệt vọng, nháy mắt cả thế giới đều trở nên âm đạm, tất cả mọi thanh âm đều tự động biến mất theo.

Hắn nhẹ buông tay, di động cách một tiếng rơi xuống mặt đất, hắn không hề phát hiện, chợt xoay người ra khỏi quảng trường.

Mân Huyên chôn chân đứng tại chỗ, lời hắn nói như tiếng sấm vang lên bên tai, cô không nghe lầm chứ, hắn vừa mới nói hắn thích cô, cho tới bây giờ cô cũng không biết hắn thích cô.

Cô dán mắt vào thân ảnh sắp biến mất, ngực như bị thắt chặt không thể thở nổi, cô biết nếu lần này không giải thích rõ ràng, có lẽ từ nay về sau Kim Chính Vũ thật sự sẽ không xuất hiện trước mặt mình nữa.

Cô vội vàng đuổi theo bước chân hắn, lướt qua đường lớn, trong nháy mắt khi hắn sắp bước lên xe thể thao, dưới tình thế cấp bách, cô theo bản năng dùng hai tay ôm lấy thắt lưng hắn từ phía sau.

“Kim Chính Vũ, chuyện này tôi thật có lỗi, tôi thật sự không phải cố ý muốn lừa gạt cậu.” Cô vội vàng giải thích, ngay cả chính cô đều không thể lý giải vì sao mình lại dùng phương thức ôm hắn để giữ hắn lại.

Chẳng lẽ nói, trong tiềm thức cô và hắn đã sớm vượt qua quan hệ bạn bè bình thường sao? Cô không biết, cô thực sự không biết chính cô sinh ra loại cảm giác gì với hắn, cô chỉ biết, hiện tại cô không muốn để hắn rời đi, một khi hắn mà đi khỏi, như vậy cô sẽ vĩnh viễn mất đi hắn.

“Buông ra!” Thân thể hắn cứng ngắc, thanh âm lạnh lùng, lộ ra âm điệu hơi cường ngạnh.

“Tôi không buông! Kim Chính Vũ, chuyện đi nông thôn là tôi lừa cậu, nhưng xin tin tưởng tôi, tôi không cố ý nhầm vào cậu....” Hai tay cô ôm chặt lấy hắn, hai má kề sát lưng hắn, hiện tại cô mới biết được, so sánh với Kim Chính Vũ, ước chừng cô phải thấp hơn một cái đầu.

“Em nghĩ rằng tôi là thằng ngốc à?” Hắn nghiêng đầu, thở ợ cười nhạo một tiếng, “Em đã nói không phải cố ý, như vậy mời em cho tôi một lý do để tôi tin tưởng em, vì sao em phải nói đi nông thôn?”

“Tôi...” Cô nói không nên lời, bí mật này cô không thể nói ra trước bất kỳ ai, cô không muốn Kim Chính Vũ coi thường cô, cô không muốn bởi vậy cho hắn biết chuyện cô bị thương, lại càng không muốn cho hắn biết thân phận hiện tại của cô là tình phụ không thể đứng dưới ánh mặt trời của Doãn Lạc Hàn.

“Cũng không nói ra được? Hay là không có gì để nói?” Hai tay hắn bắt lấy cánh tay cô vòng lên lưng hắn, dùng sức cạy ra, mà cô lại liều mạng muốn giữ hắn lại.

Cô dần dần cảm giác được cánh tay trái vang lên một tiếng thanh thúy, đau đớn bắt đầu lan tràn, mồ hôi lạnh ướt đẫm trán, cô thở hổn hển, lực bất tòng tâm, cánh tay buông lỏng, hắn cũng không thèm nhìn liếc qua cô một cái lập tức cất bước lên xe.

Cô cắn lấy môi, đỡ lấy cánh tay đau đớn chậm rãi ngồi xuống, nghe thấy Tiểu Nhu ở bên kia đường kêu to, “Mân Huyên, Mân Huyên.....”

Lúc này dòng xe ngược xuôi quá mức đông đúc, Tiểu Nhu nhất thời không thể đuổi sang, sau đó chiếc xe thể thao đột nhiên dừng lại, cô cúi đầu nhìn thấy một dòng đỏ tươi thấm ra ngoài áo khoác màu xám, một giọt rơi xuống mặt đường nhựa.

“Cánh tay em bị thương? Tôi mang em đi bệnh viện.”

Kim Chính Vũ phát hiện bất thường, cuống quít xuống xe thể thao, không khỏi phân trần, lập tức ôm lấy cô bò vào trong xe.

“Mân Huyên...” Lúc này Tiểu Nhu cũng chạy nhanh tới, Kim Chính Vũ gật đầu, ý bảo cô ấy nhanh chóng lên xe, đợi cho Tiểu Nhu vừa ngồi xuống, hắn giảm chân ga dưới chân, xe thể thao phóng vút ra đường.

Vội vàng chạy tới bệnh viện, hắn trực tiếp ôm cô đi vào, cánh tay vẫn đang đổ máu, tay trái của cô đã bị nhuộm hồng một mảng, Tiểu Nhu theo sát phía sau, chạy nhanh đi đăng ký.

Chờ đồng phức tạp hỗn loạn qua đi, thầy thuốc xem qua vết thương cùng phim cắt lớp, một lần nữa giúp cô bôi thuốc, dùng băng vải băng bó, cẩn thận cẩn dặn với bọn họ một ít việc cần chú ý.

Ra bệnh viện, hắn vừa định ôm cô vào xe thể thao, cô định chạm chân xuống đất, nhưng hắn không để ý tới cô, cứ ôm thẳng cô bỏ vào xe. Cô ngẩng đầu tìm kiếm thân ảnh Tiểu Nhu.

“Em không cần nhìn, cô ấy nói cô ấy có việc phải đi trước.” Kim Chính Vũ nắm tay lái, cũng không lập tức lái xe đi, hắn xoay người lại, tức giận trùng mắt nhìn cô, “Mân Mân, em bị thương, vì sao không nói cho tôi biết? Đây là nguyên nhân mấy ngày nay không thấy mặt em đâu sao?”

Cô cúi đầu nhìn lại cánh tay bị băng bó, kinh ngạc nói không nên lời.

“Em bị thương, ít nhất cũng có thể nói cho tôi biết, hiện tại xem ra, trong lòng em, tôi ngay cả người bạn bình thường nhất của em cũng không bằng.”

Hắn đập tay lái, trên mặt có nén vẻ mất mát. Một lát sau, hắn khởi động động cơ, ”Tôi lái xe đưa em trở về thôi, từ nay về sau, tôi sẽ không đến quấy rầy em nữa.”

Cô nâng mắt, liều mạng mà lắc đầu, “Kim Chính Vũ, cậu biết không phải là như thế mà, tôi chỉ là không muốn phiền toái đến bất luận kẻ nào, cậu xem, ngay cả Chỉ Dao tôi cũng chưa nói. Cậu có biết tôi sợ hãi nhất là chuyện gì sao? Chính là khi nãy cậu rời khỏi, tôi không muốn giống như lần trước, cậu đột nhiên phát giận, sau đó không để ý tới tôi nữa.”

Cô đáng thương hè hè nhìn hắn, cực giống một bé mèo con bị người ta vứt bỏ, trong mắt lộ ra vẻ khiếp đảm cùng kích động.

Hắn không nói gì thêm nữa, chỉ yên lặng nhìn chăm chú vào cô, sau đó vươn tay vuốt ve khuôn mặt nhẵn nhụi của cô.

Lần nay cô không đẩy ra, ngừng thở lặng lẽ nhìn hắn, không biết vì nguyên nhân gì mà đột nhiên thốt ra một câu.

“Kim Chính Vũ, làm sao bây giờ? Có lẽ tôi hơi thích cậu rồi.”

Chương 142

“Kim Chính Vũ, làm sao bây giờ? Có lẽ tôi hơi thích cậu rồi.”

Vừa mới nói xong, cô đột nhiên ngỡ ngàng, chính mình vừa mới nói cái gì vậy chứ. Câu nói không dùng đầu óc tự hỏi kia nhảy ra từ đâu?

“Không đúng, không đúng.... Tôi nói nhầm rồi, tôi muốn nói tôi là.... Kia.... thật ra.....” Cô càng muốn che giấu, đầu lưỡi càng như bị cắn mất, cắn bản nói không ra một câu đầy đủ.

Hắn vừa cười lớn vừa giơ ngón tay chặn lấy môi cô, “Mân Mân, em không cần nói tiếp nữa, tôi đã nghe thấy hết rồi, hơn nữa còn nghi tac trong lòng, em có che dấu như thế nào, tôi cũng coi như không nghe thấy.”

Trên trán Mân Huyên nhất thời xuất hiện ba đường hắc tuyến, vừa rồi đầu óc cô bị hỏng hóc hay sao, sao lại có thể tùy tiện nói chuyện như vậy đâu. Chẳng lẽ bất tri bất giác, cô đã thích tên công tử tay chơi Kim Chính Vũ này sao?

Không được, không được, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, hiện tại cô đều không có tư cách thích bất cứ người nào.

“Mân Mân, cánh tay em còn đau không?” Ánh mắt hắn chuyển dời đến cánh tay băng bó của cô, dịu dàng xin lỗi, “Thật có lỗi, tôi không biết cánh tay em bị thương, em nên nói sớm cho tôi biết mới đúng. Bác sỹ nói em phải nghỉ ngơi cho tốt, nói cho tôi biết địa chỉ, bây giờ tôi lái xe đưa em trở về.”

“Địa chỉ?” Cô nao nao, nhanh chóng phản ứng lại, nghĩ lý do chống chế, nhưng ngẫm nghĩ cả nửa ngày cũng không tìm được cái cớ hợp lý nào, đành phải nói ra địa chỉ phòng cho thuê.

“Ngày kia em bắt đầu chính thức đi làm đúng không?” Trên mặt Kim Chính Vũ xuất hiện nụ cười như hoa nở, chuyển tay lái, đi về hướng địa chỉ cô đã nói.

“Ừm, đúng vậy.” Cô thở dài một cái, vốn còn định giấu cánh tay bị thương trong tay áo, ngày kia có thể đi làm bình thường, ai ngờ đột nhiên lại xuất hiện chuyện này. Bây giờ thì hay rồi, băng vải trên cánh tay còn dày hơn cả trước đây, lấy loại bộ dạng chật vật này bắt đầu công việc đầu tiên trong đời, thực làm cho cô mất tự nhiên đến cực điểm.

Cô liếc nhìn đồng hồ trong ô tô, đã hơn hai giờ rồi, cơm trưa còn chưa ăn, bụng thực sự đói bụng.

“Kim Chính Vũ, đều là cậu hại tôi thành cái dạng này, cậu phải mời tôi ăn cơm.” Cô phì phì nhìn cảnh vật đăng trước cửa kính ô tô, nói đến đúng lý hợp tình. Hắn có tiền như vậy, mời tiểu dân chúng như cô ăn chút cơm coi như xin lỗi còn thuận lợi cho hắn.

“Không có vấn đề, tôi mời em đi ăn đồ ăn Hàn Quốc nhé.” Hắn hơi hơi cười khẽ, tay lái xoay nhẹ, rẽ sang một con đường khác, một lát sau, xe liền đứng trước một nhà hàng Hàn Quốc.

Kim Chính Vũ đẩy ra cửa xe chuẩn bị xuống xe, cô do dự mà lên tiếng gọi hắn lại, “Kim Chính Vũ, tôi nghĩ chúng ta không nên đi vào nữa, hiện tại tôi lấy cái dạng này mà vào nơi công cộng sẽ bị người ta nhìn chăm chăm. Quên đi, cậu lái xe đưa tôi về nhà đi, lúc nữa thuận tiện mua chút nguyên liệu nấu ăn trong siêu thị rồi chính tôi tùy tiện nấu cơm.”

“Cũng được.” Kim Chính Vũ không phản đối, xoay người ngồi lại vào trong xe, vừa khởi động xe, di động trong ba lô liền vang lên.

Là tiếng chuông báo Doãn Lạc gọi đến, tinh thần cô bất giác trở nên căng thẳng, rồi nhanh chóng bình tĩnh trở lại, vài lần trước cô nghe thấy tiếng chuông rồi căng thẳng đã bị Kim Chính Vũ nhìn thấy, lần này trăm ngàn không thể như vậy.

Kim Chính Vũ lái xe, không quên liếc cô một cái, “Tôi đã đến cửa hàng bánh ngọt em làm công, tên quản lý kia nói em em đã không làm nữa, sao bây giờ tên đó còn gọi điện thoại quấy nhiễu em vậy?”

“Ha ha... Đúng vậy, tôi không biết, người quản lý kia rất cỗ quái, không cần để ý tới ông ta là được.”

Cô nhanh trí cười ha ha, khó trách người ta bảo nói một lời nói dối rồi, phải dùng tiếp một trăm lời nói dối để che lấp nó, lời này không sai chút nào. Lần trước cô nói dối Kim Chính Vũ tiếng chuông di động này được cài cho cuộc gọi của quản lý cửa hàng bánh ngọt, bây giờ lại phải tiếp tục nói dối, haiz, thật là khó chịu.

Di động vang lên một lát rồi không kêu lên nữa, cô thở một hơi nhẹ nhõm, nhanh chóng chuyển đề tài, “Kim Chính Vũ, lần trước cậu bảo muốn kể chuyện trước đây giữa tôi và cậu, bây giờ có thể nói rồi đó.”

“Bây giờ?” Hắn hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn cô, ánh mắt nhìn phía trước dần dần hiện lên một chút hoang mang, “Bây giờ còn không thích hợp, ngày khác đi, ngày khác chúng ta hẹn nhau rồi tán gẫu tiếp.”

Cô nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng lảng lặng lái xe của hắn, thật sự không nhịn được hiếu kỳ, nhẹ nhàng hỏi ra, “Kim Chính Vũ, trước kia tôi thật sự đã từng quen biết cậu sao? Làm sao mà tôi không có chút ấn tượng nào nhỉ.”

Hắn thản nhiên cong môi, lộ ra nụ cười khổ, vẫn không nói gì như cũ.

Cô gấp gáp đến độ muốn dùng tay kéo hắn, đột nhiên cảm thấy đau đớn, thì ra cô dùng tay trái.

Hắn vẫn lăng lặng lái xe như cũ, một lúc lâu sau, hắn mới hơi nhếch khóe môi, “Mân Mân, em còn nhớ rõ năm năm trước có một đứa con trai hơn mười tuổi trong cô nhi viện không? Lúc nó mới đến, tất cả bọn trẻ trong cô nhi viện cũng không thích nó, còn ném đồ vật này nọ về phía nó, chỉ có em dám nói chuyện với nó, rồi còn hung dữ đuổi mấy đứa nhỏ bắt nạt nó chạy đi hết.”

“Á... Năm năm trước?” Cô cẩn cẩn môi cẩn thận tìm kiếm trong trí nhớ, “Năm năm trước hình như đúng là có chuyện như vậy. Lúc ấy có một cậu bé, nghe nói cậu bé này là trẻ mồ côi không có nhà để về, viện trưởng Chu thu nhận cậu bé ấy, kết quả cậu bé không quen sống trong cô nhi viện, không phải nói thức ăn trong căn tin khó ăn, thì chính là ngại ngủ trên giường cứng. Sau đó bọn nhỏ liền cảm thấy cậu bé rất cao ngạo, không thích chơi cùng, có một lần không biết nguyên nhân vì sao, lúc tôi đi ngang qua căn tin, nhìn thấy bọn nhỏ quăng gì đó về phía cậu bé, lúc ấy tôi không nhịn được liền tiến lên.....”

“Nghĩ ra chưa?” Kim Chính Vũ nghe tới đó, tiếng nói vui sướng dị thường, giẫm chân phanh, xe thể thao lập tức dừng lại trên đường cái.

“Không thể nào, cậu bé kia chính là cậu?”

Vì quán tính nên thân thể Mân Huyên hơi bị đẩy về phía trước một chút, cô trùng lớn hai mắt, không thể tin mà nhìn khuôn mặt đẹp trai của Kim Chính Vũ, “Nhưng mà, tôi nhớ rõ cậu bé kia không cao, hơn nữa mặt còn mũm mĩm như viên bi, còn hơi béo béo.....”

“Khi đó tôi còn chưa bắt đầu dậy thì.” Hắn quẫn bách che miệng ho khan một tiếng.

Mân Huyên không có nhìn thấy hắn đang mất tự nhiên, buồn cười nghiêm đầu, toàn bộ như đang rơi vào hồi ức, “Sau khi tôi cứu cậu bé đó, cậu ta liền đi theo lưng tôi cả ngày, tôi đi hướng đông, cậu ta cũng đi đông, tôi mà đi tây, cậu ta cũng đi tây, sau đó tôi thấy phiền phức, liền hỏi cậu ta vì sao cứ đi theo tôi, kết quả cậu ta nói muốn lấy tôi làm vợ.”

Chương 143

Nói tới đây, ánh mắt Kim Chính Vũ phút chốc chớp lên vài cái, hàng lông mi dài che dấu tia sáng lóe lên trong mắt, lặng im không nói gì.

“Hiện tại nhớ đến khi đó cậu thật ngây thơ quá.” Mân Huyên cười mỉm, hoàn toàn không chú ý tới thay đổi của hắn.

“Sau đó thì sao? Em còn có thể nhớ tới chuyện phía sau không?” Trên mắt hắn xuất hiện thay đổi nhỏ rất khó phát hiện, như đang nói tới một chuyện gió thoảng mây trôi.

“Sau đó?” Cô hoảng hốt, qua nửa giây, lại tiếp tục nói xong, “Sau đó tôi không thèm để ý tới cậu, cậu vẫn tiếp tục bám theo sau tôi, tôi đi tới chỗ nào, cậu theo tới chỗ đó, mãi đến khi tôi thật sự không chịu nổi, tôi nói rõ cuộc cậu muốn làm gì? Cậu nói chỉ cần đồng ý với câu, cậu sẽ không cả ngày đi sau lưng tôi nữa....”

Tiếng chuông di động lại vang lên một lần nữa, thanh âm huyên náo lọt thẳng vào lỗ tai, cô nhẹ nhàng thở ra, lần này là di động của Kim Chính Vũ vang lên, hắn không chút để ý nhìn màn hình, sau đó ấn ngắt.

Ngẫm nghĩ lại, tên Doãn Lạc Hàn kia vừa rồi vì sao lại đột nhiên gọi điện cho mình, chẳng lẽ chuyện cô gặp gỡ Kim Chính Vũ truyền đến tai hắn rồi?

Không có khả năng, vừa rồi chỉ có cô và Kim Chính Vũ, không ai.... Không đúng, còn có Tiểu Nhu, chẳng lẽ là Tiểu Nhu mật báo?

“Chính Vũ, sắp đến nhà tôi rồi, tôi muốn đi xuống đi bộ một chút.” Cô đẩy cửa xe đi xuống, hình như Kim Chính Vũ còn muốn nói với cô gì đó, nhưng tiếng chuông di động lại truyền đến.

Cô chạy mau vài bước, nghe rõ tiếng hắn nói chuyện điện thoại, “Dạ..... Cậu.... Cháu ở bên ngoài..... Ủm.... Ăn cơm chiều?..... Đúng vậy, hôm nay là ngày giỗ bà ngoại..... Ồ.... Lạc cũng phải trở về?..... Dạ, cháu đã biết....Cháu sẽ báo cho anh ấy.... Dạ....”

Cậu? Cậu Kim Chính Vũ không phải là cha Doãn Lạc Hàn, là lão bá đối cô thực thân thiết hay sao? Còn có ngày giỗ gì đó, nghe ra, đêm nay Doãn Lạc Hàn phải về nhà của lão bá ở.

Cô bước đi nhanh hơn, xe thể thao của Kim Chính Vũ nhanh chóng chạy song song với cô, hắn bám tay lên cửa kính kêu cô, “Mân Mân, em trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi, tôi còn có việc, phải đi đến nhà cậu một chuyến.”

“Được.” Cô gật đầu.

Nhin thấy cánh tay hắn lướt ra ghế sau, cầm lấy một cái túi giấy sau đó đưa cho cô, “Đây là thuốc bác sĩ kê cho em, nhỡ rồ phải uống thuốc đúng giờ, biết không?”

“Ủm, cảm ơn cậu, Chính Vũ.” Cô bất giác sửa lại miệng, tay phải nhẹ cô cầm lấy túi giấy, có một dòng khí ấm áp thổi qua lồng ngực.

Kim Chính Vũ tuy rằng ngẫu nhiên cũng sẽ nổi lên chút tính tình thiếu gia, nhưng mà hắn rất tốt với cô, cô một chút cũng không hối hận vừa mới nói cho hắn đã bắt đầu thích hắn.

Hắn vẫy vẫy tay với cô, chiếc xe Porche chậm rãi lái đi. Cô lảng lặng đứng một lúc, nhìn xe thê thoả biến mất, mới xoay người hướng về nhà mình.

Nhà? Đúng vậy, đây là lần thứ mấy cô nhớ tới danh từ này nhỉ, cô thật muốn có một mái nhà.

Như vậy căn phòng thuê tạm thời này không cần phải trả phòng, bây giờ Kim Chính Vũ và Chỉ Dao đều biết cô ở nơi này, nếu bọn họ lái xe đến tìm chính mình, nhìn thấy người ở bên trong không phải là cô, không biết phong ba bão táp sẽ nổ lên thế nào. Đơn giản là cô trực tiếp thương nghị với chủ cho thuê nhà, xem có thể thuê lâu dài căn phòng này không.

Hiện tại mới ba giờ, cô bước từng bước một lên lầu, tính nghỉ ngơi trong phòng đến sáu giờ chờ Chỉ Dao tới đón cô.

Tùy tay đóng cửa lại, cô dùng một bàn tay cởi giày, túi thuốc trong tay đặt ở trên bàn, cả người ngã nhào vào sô pha không bao giờ muốn đứng dậy nữa. Nhìn ba có di động, lại bất giác nhớ tới Doãn Lạc Hàn gọi điện đến.

Mặc kệ, cô cũng không làm chuyện gì xấu xa, không cần thiết phải để ý tới hắn.

Nằm trên sô pha không biết thiếp đi từ lúc nào, mơ mơ màng màng hình như nghe thấy có người đang gõ cửa, cô mở to mắt, cẩn thận lắng nghe, quả nhiên có tiếng đập cửa, chắc là Chỉ Dao rồi, quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, mới hơn bốn giờ mà thôi.

Lâm bẩm chạy tới mở cửa, ngoài cửa chống trộm có một khuôn mặt lạnh lùng, là Doãn Lạc Hàn, sao hắn lại tới đây?

“Mở cửa!”

Hắn lớn tiếng ra lệnh, nghe được trong tiếng nói lửa giận bừng bừng.

Cô bình tĩnh mở cửa cho hắn, hắn bước một bước tiến vào, bắt đầu nhìn ngó một vòng khắp phòng khách nhỏ hẹp cùng phòng ngủ, xác định không có người rồi mới quay đầu lại nhìn cô.

“Kim Chính Vũ không ở nơi này.”

Cô dùng ngữ điệu bình tĩnh nói, liếc mắt một cái đã xem thấu ý đồ của hắn, ngồi xuống sofa một lần nữa.

Hắn đường đường là tổng tài một tập đoàn, hôm nay lại nhàn rỗi thế sao? Bây giờ đang là giờ đi làm, thế nhưng chạy tới nơi này, lại còn làm bộ dáng như đến bắt gian tới nơi, dù trên thực tế cô cũng không làm chuyện gì phải thẹn với lương tâm.

“Cậu ấy đưa tôi đến dưới lầu liền lái xe đi rồi.” Cô đứng dậy đi đến tủ lạnh cầm chai nước uống đưa cho hắn, hắn dùng đôi mắt âm u lạnh lùng nhìn chăm chằm vào cô, lóe lên tia sáng phức tạp, khoanh tay không tiếp nhận.

Cô lơ đãnh cười cười, đem đồ uống đặt xuống bàn. Mặc kệ như thế nào, hắn cũng là khách đến, nếu là khách, cần phải lịch sự.

“Anh muốn dẫn tôi trở về sao?”

Vẽ mặt cô bình thản vô vị, cầm lấy ba lô trên sô pha, “Nhưng mà sáu giờ đúng Chỉ Dao hẹn tới nơi này đón tôi đi ăn tối, tôi không từ chối được, nếu anh không ngại, tôi muốn chờ cô ấy ở đây. Ăn xong bữa cơm, tôi sẽ trực tiếp quay về biệt thự.”

Hắn thoáng nheo mắt, ánh mắt như rada rò xét trên mặt cô, sau một lúc lâu, đôi môi mỏng hé mở, “Hôn tôi.”

Cái gì? Hai chữ kia bất ngờ lấp đi hô hấp của cô, trùng mắt nhìn, cô nghe lầm rồi chắc?

“Bây giờ tôi bảo em làm gì em cũng đều gật đầu, không phải sao?” Hắn tà ác nhếch môi, “Nhu vậy, ngay bây giờ, tôi muốn em hôn tôi.”

Người này tuyệt đối cố ý. Hiện tại cô dịu ngoan nhu vậy, hắn lại ngại cô làm thế chưa đủ, cố ý bối bèo ra bọ, sau đó tiếp tục trùng phạt cô.

Cô sẽ không như hắn mong muốn, cô buông xuống ba lô trong tay, cất bước chạy đến chỗ hắn.

Dưới ánh nhìn chăm chú đầy quỷ dị, cô kiêng mũi chân, lập tức đem đôi môi son áp lên môi hắn.

Mỗi hắn ấm ướt mà ấm áp, cô nhíu mày, qua vài giây sau, lại không sao cả rời đi.

Chương 144

Thế này hắn là không phản đối, cô mặt không đổi sắc mím môi cười trộm, eo nhỏ đột nhiên bị nắm lấy, đón nhận một ánh mắt cuồng dã mà nóng bỏng, đôi môi mỏng trầm thấp dụ hoặc, “Để cho tôi tới dạy em cái gì mới gọi là nụ hôn thực sự.”

Hắn bỗng dừng nắm lấy cằm cô, cúi đầu áp lên đôi môi hồng đào vì kinh ngạc mà hơi hé mở của cô, đầu lưỡi linh hoạt tiến quân thần tốc, phỏng đãng cắn mút lấy sự ngọt ngào của cô, quấn quít lấy cái lưỡi định hương của cô. Đầu óc cô trống rỗng, chỉ có thể bị động mặc hắn tự tung tự tác.

Bàn tay nóng cháy của hắn dò xét vào trong quần áo cô, chậm rãi du di vuốt ve quanh vòng eo. Cô lập tức trừng lớn hai mắt, vươn tay định ngăn cản hắn lại, lại nghĩ hắn đang cố ý thử thách mình, cô cắn chặt răng, cưỡng bức chính mình nhắm mắt lại.

Giây lát sau tay hắn đã phủ lên nơi đây đà của cô, ngón tay nhẹ đẩy ra nút thắt trước ngực, áo ngực không tiếng động rơi xuống. Da thịt vừa tiếp xúc trực tiếp với không khí, không khỏi làm cô rung mình.

Thân thể cô đột nhiên bay lên không, theo bản năng ôm lấy hắn, lại quên cánh tay mới bị thương, cô cắn răng chống đỡ, thái dương lấm tấm mồ hôi lạnh.

Hắn đặt cô xuống chiếc giường trong phòng ngủ, rời đi, cô nhắm mắt lại chịu đựng cơn đau, nghe thấy tiếng hắn cởi quần áo sot soat, tiếp theo lồng ngực tinh tráng áp lên cô, từng nụ hôn như mưa xuân rơi xuống cổ.

Bàn tay to tùy ý vỗ về chơi đùa trên thân thể mềm mại, cảm giác da thịt nhẵn nhụi trơn bóng, hắn tham lam dùng miệng hút lấy hai hạt ngọt ngào mê người.

Cánh tay phải mảnh khảnh nắm chặt lấy ga giường, đau đớn từ cánh tay truyền thăng lên đại não, ý nghĩ mơ mơ hồ hồ thành một mảnh, cô gắt gao cắn răng, nghĩ đến cảm quan có thể bởi vậy mà lên cơn sốc hay ngất đi, nhưng mà môi hàn đi đến nơi nào cũng đều làm cho toàn thân cô như bị đốt cháy, tê liệt khó chịu, cô cắn chặt môi giấu đi tiếng rên rỉ.

Cô đau đớn đến chết lặng, cảm giác toàn bộ cánh tay sắp thoát khỏi cơ thể đến nơi, rốt cuộc không thể ức chế một tiếng kêu rên khác thường.

“Đau...”

Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy cả khuôn mặt cô thõng khổ vẹn vẹo cơ hồ sắp biến dạng, sắc mặt trắng bệch bất thường, ánh mắt hoang mang của hắn chuyển đến cánh tay bên cạnh, bên trên bị băng bó một tầng băng vải rất dày.

Cô gái chết tiệt, sao lại không nói sớm chứ.

Hắn nói thầm một tiếng, sắc mặt khẽ biến, đôi mày rậm nhíu chặt lại, thân hình dán chặt trên người cô nháy mắt dời đi, thuận tay túm lấy chăn nhẹ nhàng đắp lên người cô.

Hắn nhớ tới chiều hôm nay Tiểu Nhu nói cho hắn tin tức cánh tay cô lại bị thương, bất chấp mặc xong quần áo, hắn nắm lấy di động đi thong thả trong phòng ngủ chật hẹp, thuần thục ấn một dãy số, cuộc gọi nhanh chóng liền chuyển được.

“Bác sỹ Lí, bây giờ ông lập tức tới đây một lát. ... Ừm, là cánh tay bị gãy xương tuần trước, hôm nay lại bị thương.... Ông nhớ một chút, địa chỉ là đường Nam Hà.....”

Tâm trí cô chao váng nhưng cũng nghe thấy hắn đang nói chuyện điện thoại, không để ý tới đau đớn tra tấn, miễn cưỡng ngẩng đầu lên, suy yếu nói, “Không cần.... Anh đừng gọi thầy thuốc đến, dù sao nếu người ta đến đây, cũng phải qua một thời gian mới kê được đơn thuốc..... Tôi có thuốc.... Ở trên bàn trong phòng khách..... Thuốc giảm đau... Uống vào sẽ không sao.....”

Hắn ngừng nói chuyện, nhìn vào mắt cô, lại nhìn di động, lớn tiếng gầm lên, “Em câm miệng! Tên bác sỹ ở phòng khám chiều nay em đến có thể lợi hại hơn bác sỹ khoa chỉnh hình nổi tiếng nhất nước không? Lần trước cánh tay em bị thương, ông ta chính là bác sỹ điều trị chính, ông ta hiểu biết bệnh tình của em hơn bất luận kẻ nào.”

Cô ý thức không rõ hắn la hét cái gì, một lần nữa nằm xuống.

Bên tai lại vang lên tiếng hắn nói cho đối phương địa chỉ nơi này, sau đó hắn đi ra ngoài, trong phòng trở nên im lặng.

Giây lát sau, tiếng bước chân quay trở lại, một cánh tay đỡ lấy cổ cô, nhẹ nhàng nâng đầu cô lên, một cốc thủy tinh chạm vào môi, cô uống một ngụm, kết quả vừa đựng tới lại phun ra.

“Nóng quá.... Nóng quá.....”

Hắn ngồi xuống mép giường, để thân thể cô dựa vào lòng mình, đau đớn khiến cho mặt cô nhăn nhó thành một đoàn, hắn cố phồng má liều mạng thổi cho cốc nước nguội đi.

Một lát sau, hắn nhẹ giọng nói bên tai, “Bây giờ uống thử xem, chắc là không còn nóng.”

Cô mở mí mắt nặng trĩu, nhìn thấy cái cốc để trước miệng, lòng còn sợ hãi, liều mạng lắc đầu, “Không cần... Tôi không muốn uống, rất nóng.... Anh trực tiếp đem thuốc cho tôi.....”

Hắn theo lời đưa qua mấy viên thuốc, cô ngậm trong miệng, định dùng nước bọt nuốt xuống, nhưng viên thuốc cứ như dính chặt vào miệng, nuốt thế nào cũng không được.

“Đau... Đau....” Miệng cô vô thức nói, trong lúc mơ hồ có một loại xúc động muốn chặt đứt cánh tay bị đau.

Sớm biết rằng sẽ như thế này, chiều nay ở phòng khám, ông bác sĩ kia nói miệng vết thương trên tay nứt ra đổ máu, bảo cô tiêm một mũi thuốc giảm nhiệt, lúc ấy cô không để trong lòng, lập tức cự tuyệt, không thể ngờ được sẽ có hậu quả nghiêm trọng như thế này.

“Chết tiệt, bác sĩ Lí sao còn chưa tới.”

Hắn phiền muộn rửa thầm một tiếng, nhìn cốc thủy tinh trong tay, lại nhìn Mân Huyên đau đớn đến mức sắp ngất đi, hắn đột nhiên không biết chính mình đang làm cái gì.

Cô chỉ là một công cụ để hắn báo thù mà thôi, hắn không thiết phải làm thế này cho cô, bây giờ hắn hoàn toàn có thể bỏ đi.

Nhưng khi đôi môi khô nứt kia thốt lên từng đợt rên rỉ ép nặng xuống lồng ngực hắn. Đầu óc hoàn toàn không chịu điều khiển, chờ đến khi hắn bình tĩnh lại, phát hiện mình đã hớp lấy đầy miệng nước ấm, cầm lấy cẩm cô, để cho cô hé miệng

Môi hắn nhẹ nhàng áp lên, đem nước trong miệng ép sang miệng cô từng chút một, cô bất ngờ không kịp phòng bị, ho khan vài tiếng, viên thuốc cùng nước nháy mắt bị nuốt trôi.

Uống thuốc xong, hắn cẩn thận đỡ cô nằm xuống giường, cũng đắp chăn cẩn thận, làm xong tất cả, hắn ngồi trên giường, lặng lẽ nhìn khuôn mặt xinh đẹp ngủ say trước mắt, đột nhiên bắt đầu tinh tế thư giãn thức.

Trong lúc mê man, mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt xinh đẹp nhưng tái nhợt, cô đau đớn cắn chặt môi phát ra tiếng thì thầm vô nghĩa, “Đau..... Đau....”

“Không phải đã uống thuốc giảm đau rồi hay sao? Sao vẫn đau thành như vậy?”

Hắn nhăn mày, rút tờ giấy ăn trên tủ đầu giường, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên mặt cô, cảm giác dưới ngón tay cả người cô không ngừng run rẩy.

Chương 145

Cô bị đau đớn tra tấn vô ý thức vung loạn tay phải, chấn bị đẩy sang một bên, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết. Hắn nghĩ nếu bác sĩ Lý đến xem bệnh, trên người cô không mặc quần áo thực sự không được tiện cho lăm, vì thế hắn đứng dậy mở tủ quần áo tìm quần áo lót sạch sẽ, nhìn khuôn mặt tái nhợt trên giường cùng cánh tay bị thương băng bó, hắn tiếp tục tìm một chiếc áo sơ mi có ống tay to.

Hắn ngồi xuống mép giường, cẩn thận ôm cô ngồi lên, ánh mắt chạm đến những đường cong mê người, yết hầu căng thẳng, áp chế thân dưới bắt đầu khô nóng, hắn bắt đầu vụng về tay chân giúp cô mặc quần áo lót.

Trước kia hắn chỉ quen lấy tay bỏ đi những thứ trói buộc đáng ghét trên người phụ nữ, đây là lần đầu tiên hắn mặc vào cho một người phụ nữ, cổ lấp đai áo mỏng manh mà không chạm vào cánh tay trái của cô, cả người cô đau đớn mà vô lực tựa vào ngực hắn, hai tay hắn sờ soạng một lúc lâu, đánh vật với nút cài, thật vất vả mới cài vào được.

Áo sơ mi thùng thình dễ dàng mặc vào hơn, đỡ cô nằm xuống giường, đắp chăn lên, nâng tay nhìn đồng hồ, âm thầm lo lắng bác sĩ Lý sao bây giờ còn chưa đến.

Tiếng đập cửa có quy luật vang lên, Doãn Lạc Hàn gần như lao ra mở cửa, bác sĩ Lý nhẹ gật đầu, phía sau đứng vài hộ sĩ.

“Bác sĩ Lý, ông mau vào nhìn xem, rốt cuộc là cô ấy bị làm sao? Cứ luôn kêu đau.” Doãn Lạc Hàn một tay túm lấy bác sĩ Lý kéo vào phòng ngủ.

Bác sĩ Lý cúi lưng, nhìn kỹ băng vải băng kín trên tay Mân Huyên, kinh ngạc mà lắc đầu, “Sao lại tháo bỏ lớp thạch trên tay cô ấy đi? Gãy xương nhẹ nhất ít ra cũng phải mất hai tuần mới có thể đập thạch cao.

Hiện tại bệnh tình của cô ấy có thể là bị nhiễm trùng, cũng có thể là vì tùy tiện bỏ thạch cao, sau đó làm cho xương đang liền lại bị trật khớp....”

“Bác sĩ Lí, ông đừng lắc đầu mãi thế, mau nói cho tôi biết bây giờ nên làm như thế nào?”

Doãn Lạc Hàn hận không thể đi lên túm lấy áo đối phương, nhưng vẫn cố áp chế.

“Bây giờ cần phải lập tức đưa cô ấy tới bệnh viện, chúng tôi cần phải kiểm tra toàn diện, chụp CT....”

“Thế thì còn chờ cái gì? Hiện tại lập tức đi bệnh viện.” Doãn Lạc Hàn gầm nhẹ một tiếng, chạy đến trước giường ôm lấy cô, lướt qua mấy hộ sĩ đang đứng trong phòng khách, chạy nhanh xuống lầu.

Xe cứu thương bị hấn thúc giục, một đường chạy nhanh vào bệnh viện chỉnh hình nổi tiếng nhất nước, vừa vào bệnh viện, Quý Dương và Từ Bang cũng vội vàng chạy tới. Biết mục đích Doãn Lạc gọi mình tới, Từ Bang nhanh chóng đi đăng kí.

“Cậu vừa gọi điện cho Từ Bang, trùng hợp tôi lại nghe được, liền cùng cậu ta chạy tới.” Quý Dương nhìn phòng bệnh đóng chặt, “Lạc, cô ấy thế nào?”

Doãn Lạc Hàn hơi tựa vào vách tường, hai tay cầm vào túi quần âu, tiếng nói bình thản không thể che giấu được kinh hồn, “Trên tay cô ấy bó thạch cao, hôm nay đồ ngốc này lại tìm đến một phòng khám tháo bỏ, hiện tại xương cốt bị chêch nhau, cũng có thể là bị nhiễm trùng.... Tóm lại tình huống cụ thể tôi cũng không rõ ràng lắm.”

“Nhìn vẻ mặt cậu lo lắng thành thế này, chúng ta vào xem đi.” Quý Dương mỉm cười, một tay quàng lên vai hắn, thuận thế đẩy cửa phòng bệnh.

Ai ngờ Doãn Lạc Hàn như bị điện giật hất văng tay Quý Dương, châm chọc cong môi, “Lo lắng? Buồn cười. Cô ta chỉ là một người đàn bà bé nhỏ không đáng kể, vì sao mà tôi phải lo lắng cho cô ta? Huống chi cô ta vẫn là con gái.....”

“Lạc, cậu không cần cứ phải để tâm vào chuyện vụn vặt như thế, cũng không nên lừa mình dối người.” Quý Dương đấm mạnh vào vai hắn, “Vẻ mặt bây giờ của cậu rõ ràng chính là hận không thể vọt ngay vào, mặc kệ cậu có thừa nhận hay không, trong nhận thức của cậu đã có tình cảm với cô ấy.”

Doãn Lạc Hàn lạnh lùng cười, nheo mắt, “Tôi với cô ta,....”

Quý Dương thở dài, dùng sức lắc nhẹ vai Doãn Lạc Hàn, “Lạc, đừng nhớ về quá khứ nữa, thật ra cậu và cô ấy đều là những người có tuổi thơ đen tối. Mấy năm nay tuy rằng cậu bị vây khốn bởi ác mộng áng sợ không thể thoát khỏi, nhưng cô ấy cũng hơn gì cho cam. Nghe nói cô ấy vẫn ở cô nhi viện, vài năm nay tay làm hàm nhai, kiếm tiền sinh sống cùng học phí. Không thể phủ nhận, đó là một cô gái tốt.”

Doãn Lạc Hàn hơi mím môi, không nói gì nữa.

Quý Dương tận tình giảng giải khuyên bảo, “Lần này cô ấy thà nhảy lầu cũng không muốn dây dưa với cậu, đủ để chứng tỏ cô ấy đã không thể nhẫn nhịn cậu nữa. Nếu không muốn mất đi cô ấy thì hãy nghe lời của tôi đi, không được bức bách cô ấy nữa, như vậy sẽ chỉ làm trái tim cô ấy càng ngày càng cách xa cậu.”

“Tôi đùa bỡn là đùa bỡn thân thể của cô ta, còn trái tim của cô ta thế nào tôi không có hứng thú.”

Khuôn mặt tuấn tú rét lạnh của Doãn Lạc Hàn hiện lên vẻ ác độc, “Những thứ cô ta để ý nhất đều nằm trong tay tôi, trừ phi tôi chơi đủ, chơi chán ngấy, ném đi, bằng không vĩnh viễn cô ta cũng đừng mong có thể thoát khỏi tay tôi.”

“Lạc, cậu điên rồi chắc?” Quý Dương kinh ngạc kêu to, “Cậu có được thân thể cô ấy thì có ích lợi gì cơ chứ, trái tim cô ấy không ở trên người cậu, vây kín cả đời cô ấy thì cậu cảm thấy có ý nghĩa, đùa bỡn rất vui sao? Cậu làm như vậy, rõ ràng chính là một kẻ mất đi lý trí....”

“Lý trí?” Vẻ mặt Doãn Lạc Hàn hiện lên chút khinh thường, “Tôi không cần lý trí, tôi chỉ biết là tôi phải làm cho cô ta nếm thử thống khổ gấp trăm lần những gì tôi đã phải trải qua.”

Quý Dương thật sự không thể nghe tiếp nữa, hắn căm giận túm lấy áo Doãn Lạc Hàn, “Nếu tôi không phải là bạn tốt của cậu, tôi thật muốn đấm cho cậu một phát để cậu tỉnh ra.”

“Dương, tôi không muốn nghe cậu nói những lời này, tôi đi về trước, nếu cậu cảm thấy cô ta đáng thương, cậu cứ ở lại chờ cô ta đi ra đi.”

Doãn Lạc Hàn hất tay Quý Dương, sửa sang lại quần áo hơi nhíu, tiếng nói lạnh lùng vô tình không hề thay đổi.

“Người kia...” Quý Dương còn muốn nói gì đó, Doãn Lạc Hàn cũng không để ý tới, hắn xoay người bước nhanh đi ra phía cửa bệnh viện, lại gấp phai Từ Bang.

“Tổng tài, đã xong thủ tục.”

“Đã biết.” Doãn Lạc Hàn ngừng bước, nghiêng đầu liếc qua cánh cửa phòng bệnh, ngoài cửa đã không thấy thân ảnh Quý Dương đâu, xem ra là hắn đã đi vào phòng bệnh, “Lát nữa có kết quả, cậu ghi lại chi tiết, lập tức gọi điện thoại nói cho tôi biết.”

Chương 146: Khúc măc nan giải

Ra khỏi bệnh viện, bên ngoài đã gần năm giờ.

Doãn Lạc Hàn dễ dàng nhìn thấy chiếc xe thể thao của mình đỗ ở cửa, đây là Từ Bang cố ý lái từ biệt thự tới đây, hắn lấy chìa khóa trong túi quần âu, ấn nút, sau đó bước lên xe.

Xe thể thao mới lái ra bệnh viện, di động đúng lúc vang lên. Trên màn hình hiện tên Chính Vũ, hắn thuận tay lấy tai nghe điện thoại, ấn nút tiếp nghe.

“Chính Vũ, chuyện gì?”

“Lạc, hôm nay là ngày giỗ bà ngoại, anh không quên đấy chứ?” Chính Vũ hỏi.

“À.” Hắn đáp bừa một tiếng, kỳ thật hắn đã sớm dùng bút đỏ khoanh tròn ngày hôm nay trên tờ lịch bàn trên bàn công tác, chẳng qua hắn cứ do dự mãi, vẫn không muốn gặp người kia, cho nên....

“Lạc, cho dù như thế nào thì hôm nay cũng là ngày giỗ bà ngoại, mặc kệ anh đã tha thứ cho cậu hay chưa, nhưng hôm nay anh phải đi về...” Kim Chính Vũ nói chân thành khẩn thiết.

Doãn Lạc Hàn trầm mặc một hút đồng hồ, chậm rãi mở miệng, “Üm, Chính Vũ, bây giờ em đang ở đâu?”

“Em đã đến rồi, anh nhanh đến đây đi.”

Tiếng Chính Vũ cười nhẹ truyền đến, xem ra tiểu tử này đang âm thầm sung sướng vì có thể thuyết phục ông anh cố chấp đây. Nghĩ đến đây, đôi môi mỏng của Doãn Lạc Hàn hơi cong lên một nụ cười nhẹ.

“Ừ, lát nữa anh sẽ đến.” Doãn Lạc Hàn nói nhỏ, tay lái chuyển một vòng, xe thể thao quanh lại, lập tức đi về nơi đời này hắn không muốn đến nhất.

Chính Vũ và Quý Dương, một người là anh em bà con cùng nhau lớn lên, một người là bạn thân, mấy năm nay chỉ có trước mặt hai người này, hắn mới có thể bỏ xuống đau xót cùng hận thù, bỏ đi mặt nạ lạnh lùng, trở nên giống một người bình thường.

Lúc trở lại dinh thự, thân ảnh Chính Vũ đứng lặng trước cửa lớn, nhìn thấy hắn xuất hiện, Chính Vũ chạy vài bước tiến đến, vỗ vỗ bờ vai hắn.

“Lạc, rốt cục cũng đợi được anh, vào đi thôi, thắp một nén hương cho bà ngoại. Rồi lát nữa cùng ăn tối với cậu, một mình cậu ở trong căn nhà lớn như vậy rất tịch mịch.”

“Anh trở về để tế bái bà ngoại, cũng không phải đến xem người kia.” Doãn Lạc Hàn nhíu mi, nháy mắt dừng bước, trong mắt lộ ra chút uất giận, “Nếu em còn bảo anh đi thấy người kia, anh thà rằng bây giờ lái xe đi ra mộ tế bái bà ngoại.”

Doãn Lạc Hàn không chịu đi vào phòng khách, Chính Vũ dùng sức nắm bờ vai hắn, “Lạc, đã lâu chúng ta không cùng một chỗ, về nước anh cũng không mời em đi ăn cơm, cho em đón gió (1) đâu. Cho

nên, hôm nay anh coi như cùng em ăn bữa cơm còn không được sao?"

(1) mời khách từ phương xa đến dùng cơm

Doãn Lạc Hàn xoay người, nhất thời nói không nên lời, Chính Vũ thấy như vậy, lôi kéo hắn đi vào nơi để giày.

Rửa sạch mùi trầm hương trên tay, căn phòng nhỏ cạnh phòng khách đang đốt tiền giấy, mùi vàng mã bị đốt cháy bay vào phòng khách.

Doãn Lạc Hàn hai tay đút túi đứng trước cửa sổ, cười nhạt một tiếng. Hắn không tin tưởng vào mấy việc ngu xuẩn đó, người đã chết rồi, làm mấy việc mê tín buồn cười này thực sự hữu dụng sao?

Nỗi đau mất mẹ mười một năm trước, liền giống như một thỏi sắt nung ấn vào trái tim, đó là một ấn ký không bao giờ có thể xóa nhòa, thời thời khắc khắc nhắc nhở chính mình, sau vụ án giết người kia, mình năm đó chính là người bị tổn thương nhiều nhất, từng ngày từng đêm mười một năm qua, biến cố đó vẫn luôn tra tấn hắn vô cùng thống khổ.

Doãn Lương Kiến ngồi trên sô pha, nhìn đứa con vẫn hận chính mình, nhớ lại kí ức xa xưa.

Mấy năm nay gặp mặt ít ỏi không có mấy lần, tuy miệng ông vẫn mang con là xú tiểu tử, kỳ thật trong lòng vẫn muốn giải thích, nhưng ông là cha, lại không muốn mất mặt, hơn nữa Doãn Lạc Hàn vẫn coi người cha là ông như kẻ vô hình, mỗi lần gặp nhau hai người vẫn luôn không nhịn được mà đả kích người kia, khúc mắc năm đó cứ tồn tại mà không được cởi bỏ.

Ông biết chính mình lần đó làm sai, hơn nữa còn là mười phần sai. Ông không nên tin tưởng những lời đồn đó, cho rằng Doãn Lạc Hàn không phải con đẻ của mình, mà một mực không để ý mọi người phản đối, tùy tiện ném con cho một gia đình bình thường nuôi nấng, cũng cho đổi phượng một số tiền lớn, kết quả hành vi lỗ mang đến một cơn cuồng phong, cũng gieo xuống cho hiện tại một hậu quả thảm hại.

Người đàn ông trong gia đình kia thu được phí nuôi nấng quá lớn, lập tức không còn đi công trường làm việc, bắt đầu tiêu sài vô tội vạ, không chỉ có say rượu, còn hay đánh bạc, cuối cùng tiêu sạch sành sanh số tiền, vợ kẻ kia mặc kệ Doãn Lạc Hàn, lặng lẽ thu dọn đồ đạc đào tẩu trong đêm.

Nhà chỉ còn bốn bức tường, gã kia thua bạc đỏ mắt đem ánh mắt đỏ lên Doãn Lạc Hàn khi đó mới hơn mươi tuổi, bắt Lạc Hàn đòi tiền ông bố lăm tiền nhiều của của mình để gã gỡ bạc.

Doãn Lạc Hàn dù còn nhỏ cũng không thể chấp nhận một người cha như ông, sau khi mẹ mất liền từ bỏ chính mình, quật cường không chịu đồng ý. Gã đàn ông kia liền đánh hắn, buộc hắn, hắn căm răng chịu đựng, vài lần chạy trốn đều bị gã kia bắt trở về.

Bị chủ nợ làm cho cùng đường, gã đàn ông liền mang Lạc Hàn trốn chui trốn nhủi, một bên say rượu, một bên tiếp tục đánh hắn buộc hắn, ép hắn đi vòi tiền bạc.

Cuối cùng gã kia thấy Doãn Lạc Hàn người đầy thương tích nhưng vẫn cố chấp căm răng thà chết không chịu, không còn biện pháp, liền viết một bức thư tống tiền gửi đến, yêu cầu mang một số tiền lớn đi chuộc con ông.

Cuối cùng được cảnh sát hiệp trợ, Lạc Hàn được cứu ra, làm người làm cha như ông nhìn thấy Lạc Hàn toàn thân đều là vết bầm tím cùng thương tích, khi đôi mắt tràn ngập cùu hận kia nhìn chăm chăm vào mình, toàn thân ông nhện không được mà rung cả mình, ông biết từ nay về sau rất có thể sẽ mất đi đứa con này.

Làm một người cha, trong khoảng thời gian Lạc Hàn yếu ớt nhất vì mất đi mẹ, không chỉ không đi an ủi con, cho con một bả vai rộng lớn để dựa vào, ngược lại còn nghi ngờ quan hệ huyết thống giữa hai người, rồi ác độc mà từ bỏ con, tất cả đều như dao sắc cứa vào tâm linh yếu ớt của con.

Mấy năm nay ông luôn luôn cố gắng để vẫn hồi đưa con này, thậm chí vài năm trước ông còn đưa vị trí tổng tài tập đoàn Đường Thịnh cho Lạc Hàn, nhưng kết quả cũng không như ý nguyện, ngày tháng trôi chạy theo gã đàn ông kia cùng ngày đêm phải chịu đòn roi trong lúc Lạc Hàn thất vọng đau khổ nhất, đã để lại bóng ma quá sâu, ông biết mỗi đêm Lạc Hàn phải chịu đủ tra tấn quá khứ mang đến, khó có thể đi vào giấc ngủ.

Chương 147: Ác mộng tra tấn

“Lão gia, cơm chiều đã chuẩn bị xong.” Thân ảnh quản gia lặng lẽ đi đến bên người Doãn Lương Kiến, nhẹ giọng nhắc nhở.

Doãn Lương Kiến ngẩng đầu lên nhìn thấy người hầu đã đặt đồ ăn lên bàn ăn, dùng thanh âm hùng hậu nói xong, “Đi gọi Lạc Hàn cùng Chính Vũ lại đây đi.”

“Vâng, thưa lão gia.” Quản gia đáp lại, tiện đà cúi lưng, cố ý đè thấp giọng, “Lão gia, đừng trách tôi lầm miệng, hôm nay biểu thiếu gia vất vả lăm mới khuyên được thiếu gia trở về, lúc ăn cơm ngài không cần quá xúc động, có chuyện gì từ từ nói với thiếu gia.”

“Ừm, hôm nay sẽ không, đợi lát nữa tôi còn có việc cần tuyên bố.” Doãn Lương Kiến gật đầu, mấy ngày gần đây ông đã suy nghĩ kĩ càng, ông phải làm gì đó đến bù đắp lại tất cả. Nhất là cô bé đáng thương kia.

Trên bàn cơm cực im lặng, chỉ ngẫu nhiên nghe thấy tiếng đũa chạm nhẹ xuống bát, một lát sau, Doãn Lương Kiến buông đũa, ánh mắt quét qua Doãn Lạc Hàn và Kim Chính Vũ vài vòng, vẻ mặt nghiêm túc: “Ba có chuyện cần nói với hai đứa.”

“Ồ.... Cậu, cậu có cái gì thì cứ nói, cháu đang nghe đây.” Kim Chính Vũ nuốt thức ăn, ngồi thẳng người lại, qua đầy thấy Doãn Lạc Hàn đang cúi đầu đập độn gãy gãy cơm trong bát, liền lấy khuỷu tay đẩy hắn.

Doãn Lương Kiến thở dài, trên mặt hiện lên vẻ cô tịch, “Lạc bận bịu công việc không rảnh trở về, con gái lại lấy chồng ở Australia xa xôi, ba một mình ở căn nhà rộng rãi này rất tịch mịch....”

Doãn Lạc Hàn đột nhiên ngẩng đầu, cắt ngang lời ông Doãn, đùa cợt nói: “Ông tịch mịch sao? Sao tôi lại không biết nhỉ. Không phải ông vẫn có tình nhân ở bên ngoài sao? Bây giờ lại cắt đứt rồi? Có tình yêu mới?”

“Lạc...” Sắc mặt Kim Chính Vũ đột ngột thay đổi, dùng sức đẩy Doãn Lạc Hàn ngăn hắn tiếp tục nói. Hai cha con này thật đúng là, mỗi lần chạm mặt đều đối chơi gay gắt, Lạc nói như vậy rõ ràng chính là châm ngòi nổ, xem ra cậu lập tức sẽ giận đến thôi râu trừng mắt.

Nghe ra Lạc Hàn còn canh cánh trong lòng chuyện mười một năm trước mẹ nó ở phòng cấp cứu bệnh viện, còn ông lại chậm chạp không lộ diện, Doãn Lương Kiến cười khổ một chút, cũng không có phát hỏa, ông tiếp tục nói: “Cho nên ba muốn nhận một người con gái nuôi, sống ở nơi này với ba, không biết hai đứa có ý kiến gì không?”

Kim Chính Vũ và Doãn Lạc Hàn hoàn toàn không đoán được Doãn Lương Kiến sẽ nói như vậy, nhìn thoáng qua nhau, Kim Chính Vũ sợ Doãn Lạc Hàn còn muốn một bên nói mát, vội vàng giành trước nói, “Cậu à, cậu muốn nhận con gái nuôi không có gì không tốt, chị ấy có thể trò chuyện với cậu, giải buồn, hai người chúng cháu không có ý kiến gì. Đúng không, Lạc?”

Doãn Lạc Hàn hơi nhếch môi, hờ lạnh một tiếng coi như trả lời.

Nhận con gái nuôi? Ông già thật lăm tròng, dù sao căn bản hắn cũng sẽ không về ở, cho dù ông già đem cả cái biệt thự này cho con gái nuôi gì đó hắn cũng không có ý kiến gì.

“cậu, cậu xem Lạc cũng đồng ý rồi, chừng nào thì cậu mang con gái nuôi của cậu lại đây vậy?” Để kéo dãn không khí căng thẳng, Chính Vũ đành phải làm bộ như rất hứng thú thăm hỏi.

“Cậu nghỉ ngày....”

Giọng nói vui sướng của Doãn Lương Kiến vừa mới cất lên, Doãn Lạc Hàn đột nhiên đẩy ghế tựa đứng lên, “Không còn chuyện gì nữa, anh đi đây.....”

“Lạc, mấy khi có dịp anh về nhà, cùng cậu nói chuyện...”

Kim Chính Vũ kinh ngạc ngây ngẩn cả người, còn muốn giữ hắn lại, Doãn Lạc Hàn không nói thêm một lời, đôi mắt u ám trở nên lạnh lùng mà lạnh nhạt, không chút do dự xoay người đi ra ngoài.

Gió đêm mát lạnh tấp vào mặt, hắn chạy vài bước đã đến bên xe thể thao, mở cửa xe ngồi vào, lúc phát động xe thân ảnh Kim Chính Vũ đuổi tới, hắn không dừng lại, chuyển tay lái, chân giẫm vào chân ga, xe thể thao lao ra khỏi tòa biệt thự.

Chung quanh quá đỗi yên lặng, chiếc xe thể thao không tiếng động đi trên ngã tư đường rộng mở, đèn đường hai bên cùng ánh sáng ngời đăng trước cửa kính chiếu rực sáng khung cảnh xung quanh.

Nhưng những thứ này ở trong mắt hắn xem ra cách biệt xa lắm, ban đêm buông xuống đối với hắn mà nói chính là khởi đầu của ác mộng, đáy lòng chỉ e ngại ác ma sẽ chui ra, xúc tua đen tối gắt gao chiếm cứ trong lòng, quấy nhiễu hắn không thể bình yên đi vào giấc ngủ.

Hắn cắn răng áp chế loại cảm giác không thể khống chế này, dùng sức đạp mạnh chân ga, xe thể thao lao đi như tên bắn trên đường, nháy mắt đã đến khách sạn quốc tế Thịch Trạch.

Dùng thang máy chuyên dụng đi thẳng lên phòng tổng thống trên tầng cao nhất, hắn phát tiết đóng cửa lại, tùy tay ném đi một thân trói buộc, nhanh chóng chạy vào phòng tắm.

Dòng nước ấm nóng chảy xuôi trên cơ thể to lớn, hắn muốn dùng nhiệt lượng xua tan đi nỗi lo lắng trong lòng, mãi đến khi toàn thân nóng lên, nóng lên, không còn cảm giác thấy sợ hãi dưới đáy lòng, hắn mới tùy ý dùng khăn tắm quấn quanh thân dưới đi ra.

Bước chân trầm ỗn bước đi thong thả trên thảm như một con báo săn mồi không tiếng động, hắn theo thói quen cầm lọ Vodka trong quầy rượu, rót một ly rượu cho mình, vừa nhấp một ngụm đột nhiên nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên hắn đưa cho người con gái kia một chén rượu, nghĩ đến lửa nóng trong đêm đó, thân thể tràn ngập dụ hoặc cùng da thịt sáng như tuyết đó, dưới bụng đột nhiên trào dâng cảm giác khô nóng quen thuộc.

Sao lại đột nhiên nghĩ đến cô gái tên Lăng Mân Huyền kia chứ, hắn trầm giọng rửa thăm, nhấp một hơi hết sạch ly rượu mạnh, mặc thứ chất lỏng nóng cháy một đường thiêu đốt chảy xuống dạ dày.

Ánh mắt quét đến giường lớn, nghĩ đến bây giờ mà năm trên đó, kết quả sẽ chỉ làm chính mình giống vô số buổi đêm trước, bị những tiếng quất cùng cảnh tượng máu chảy mơ hồ tra tấn, tiếp theo mồ hôi đầm đìa bừng tỉnh, sau đó sẽ mở mắt trừng trừng cả một đêm, mãi cho đến hừng đông.

Trước mặt lại đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt xinh đẹp, nhưng rất quật cường kia, nghĩ đến chuyện hắn vô tình phát hiện chính mình chỉ cần ngủ bên cạnh người con gái đó, hắn có thể đi vào giấc ngủ, hơn nữa còn là một đêm ngủ ngon giấc nữa, như thể chuyện gặp ác mộng cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra.

Thật sự là gặp quỷ! Đã không có người con gái kia, hắn cũng sẽ có biện pháp làm cho mình đi vào

giấc ngủ, hắn buồn bực lắc đầu, buông chiếc ly trong tay, xoay người đi đến tủ quần áo lấy ra một bộ quần áo mặc nhà màu đen mặc vào.

Hiện tại đã mười một giờ, đối với hắn mà nói, ban đêm còn rất dài lâu, bởi vì hắn bị ác mộng tra tấn mỗi đêm đều sẽ đem chính mình biến thành tình trạng kiệt sức mới có thể ngủ, mà phương thức cụ thể, đương nhiên là phải dựa vào thân thể của phụ nữ.

Chương 148: Chiếm cứ đầu óc

Hắn lái xe thẳng ra khỏi khách sạn, rồi dừng lại trước một quán bar mờ tối, bước chân quen thuộc xuyên qua tiếng nhạc ầm ĩ chói tai, ngoắc bartender một ly rượu thường uống, lười biếng ngồi xuống ghế, đầu ngón tay vừa chạm vào ly rượu liền có một bàn tay mềm mại không xương chạm nhẹ xuống vai.

“Muốn tôi mời em một chén không?” Hắn nhếch môi mỏng lộ ra một nụ cười tà, dáng người tinh tráng không chê vào đâu được khoác lên một bộ quần áo thể thao màu đen, tăng thêm vài phần cuồng dã không kiềm chế được cùng cao quý lại thần bí.

“Vậy người ta muốn một ly hệt như ly rượu trên tay anh.” Đối phuơng nũng nịu đáp lại, trong mắt tỏa ra tham lam cùng ngạc nhiên, vui sướng, không ngờ nam nhân có dáng vẻ lạnh như băng này, vốn nghĩ sẽ không dễ dàng tiếp cận, cô ta chỉ định tới gần thử một chút, không ngờ người đàn ông này một thân hàng hiệu, cách nói năng lại không tầm thường, vừa thấy đã biết là dạng lăm tiền nhiều của, thế là đêm nay cô ta đào được mỏ vàng rồi.

Doãn Lạc Hàn búng tay tách một cái, người phục vụ cần mẫn đi tới rót một ly rượu, hai ly rượu chạm vào nhau, ánh mắt tràn ngập dục vọng nóng cháy bắt gặp nhau trong không trung, hé miệng uống cạn một ly, cô gái kia đã mềm như rắn nước tiến sát vào lòng hắn. Hắn một tay ôm chầm thắt lưng cô gái, nói nhỏ vài câu bên tai đối phuơng, làm cho cô ta khanh khách bật cười.

Cô cô uống rượu mạnh ánh mắt bắt đầu trở nên mê loạn, hình như cô ta đã không chờ nổi bắt đầu sờ soạng trên ngực hắn, “Anh xấu quá.... Đừng tới.... Người ta... Muốn đi nhà anh cơ....”

“Đương nhiên được.” Hắn tà mị mà bật hơi bên tai cô cô, làm cho đối phuơng bật cười run rẩy hết cả người. Hai thân ảnh ôm ấp dính sát vào nhau ra khỏi quán bar mờ ảo ảo, nhanh chóng đi đến xe thể thao.

Vào trong xe, thân mình cô cô nhiệt tình dán lên, áo ngực nhỏ bé làm nổi bật bộ ngực cực lớn, hắn không chút khách khí lấy một tay phủ lên, tay kia thì dò xét vào trong chiếc váy ngắn cũn cỡn.

“Uhm...” Đôi môi kiều diễm ướt át đỗ mọng của cô cô chu lén, hắn nhất thời ngửi thấy một mùi nước hoa gay cả mũi. Trước mắt lại một lần nữa hiện lên một thân thể mềm mại tỏa ra mùi thơm thoang thoảng của cơ thể, ban đêm ôm vào ngực có thể làm cho hắn bình yên đi vào giấc ngủ.

Shit! Hắn hơi nhíu mi, dừng mọi động tác trong tay, tình dục tràn ngập trong con ngươi nhanh chóng rút đi, hắn lập tức mất đi mọi hưng trí, “Cút—”

“Cái gì?” Cô cô kia hiển nhiên còn chưa hiểu được tại sao lại thế này, ngăn người cùng đôi môi đở chót.

“Lăn xuống xe.” Hắn căn răng lạnh lẽo phun ra một câu, liền đẩy cô cô ra.

Gã đàn ông này là mỏ vàng hiếm có khó gặp, ánh mắt cô cô nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay của hắn, còn có chiếc xe thể thao quý hiếm, lần này nói cái gì cũng không thể buông tha một cơ hội tuyệt hảo như vậy được.

“Đừng như vậy mà.... Người ta còn có thiệt nhiều phương pháp... Sẽ làm cho anh thích em mà...” Cô cô có ý vẫn hồi, thân mình gợi cảm mềm mại lại bô nhào lên người hắn, lần này cô cô còn cởi bỏ đai áo, toàn bộ bộ ngực đầy đặn nhất thời hiện ra trước mắt, có thể làm cho người ta phụt cả máu mũi.

“Tôi không muốn nói lại lần nữa, cút đi—” hắn cũng không thèm nhìn tới cô cô thêm một lần, ánh mắt nhìn chăm chăm cảnh trước tay lái, đôi môi phun ra lời cảnh cáo nguy hiểm.

“Đừng tuyệt tình như vậy thôi, lần đầu tiên người ta nhìn thấy anh liền thích anh rồi, người ta thật lòng với anh mà...”

Cô cô còn không ngừng nói ra mấy câu giả giả dối dối, Doãn Lạc Hàn làm việc chưa bao giờ thích ướt át bẩn thỉu, vốn hắn định cứng rắn ném bay ả đàn bà này xuống xe, nhưng bây giờ hắn cũng lười phải chạm vào cô ả này, vậy nên liền lấy ví da ra, rút ra một nắm tiền bôp một phát nhét vào miệng cô cô.

“Hiện tại... lập tức.... lập tức biến...” Khuôn mặt tuấn mĩ nhưng phủ đầy âm hàn lạnh lẽo, cô ả bắt lấy tập tiền trong miệng, nhất thời vui vẻ ra mặt, vẫn không cam lòng gửi cho hắn một nụ hôn gió.

Cô ả vừa mới bước ra khỏi xe, hắn liền dẫm chân ga bên dưới, xe thể thao lao đi như gió.

Kế hoạch bị quấy rầy, bình thường theo thói quen của hắn, sẽ lái xe tới một quán bar khác tìm kiếm bạn trên giường tối nay, sau đó trải qua một đêm mĩ loạn, đợi cho chính mình thiếp đi khi đã kiệt sức.

Nhưng không biết vì sao, đêm nay hắn mất đi hứng thú “đi săn”, cảm giác buồn tẻ mà chán nản, hoặc cũng có thể hiện tại toàn bộ đầu óc của hắn đều là bóng dáng của người phụ nữ tên là Lăng Mân Huyên kia, tức giận đập mạnh xuống tay lái, hắn không ngừng lẩm bẩm, bắt buộc chính mình phải nghĩ sang chuyện khác, sau đó vào lúc không thể không thấy, bóng dáng của người kia lại chui vào, chiếm cứ tất cả đầu óc hắn.

Hiện tại đã là nửa đêm rồi, sao Từ Bang còn chưa gọi điện thoại đến báo cáo người kia thế nào, hay là cô ấy còn chưa ra khỏi phòng cấp cứu?

Có lẽ hắn đang đồng tình với người phụ nữ kia, đúng thế, đúng là như vậy. Bây giờ chỉ cần đi liếc mắt nhìn cô ấy một chút, sau đó làm cho cõi lòng tràn ngập tâm trạng đồng tình này bị lấp đầy đến thỏa mãn, như vậy hắn sẽ không nghĩ mãi về cô ấy nữa.

Khi nào thì hắn cũng trở nên lè mề thế này đây, hắn cười nhạo chính mình, xoay tay lái, làm xe rẽ về hướng bệnh viện có khoa chỉnh hình nổi tiếng nhất nước.

Xe thể thao đi vào bãi đỗ xe, khi hắn xuống xe liền lấy di động ra nhìn, thấy vài cuộc gọi chưa bắt máy, thì ra Từ Bang đã gọi điện từ sớm, gọi đến từ lúc mình mới đi vào quán bar, đại khái lúc đó âm nhạc bên trong quá lớn, chính mình không nghe thấy.

Hắn vừa bước đến cửa bệnh viện vừa tùy ý kiểm tra di động, lại phát hiện Từ Bang nhắn đến mấy tin, đều cùng một nội dung, về tình hình của người kia. Thì ra hai giờ trước cô ấy đã được chuyển vào phòng bệnh, xương cốt đã được nối lại một lần nữa, bó băng thạch cao, ba tuần nữa mới có thể tháo bỏ.

Hắn cẩn thận xem đến cuối cùng, mặt trên viết hiện tại phòng bệnh cô ấy nằm là 605. Tầng sáu đặt các phòng bệnh chuyên dụng dành cho khách quý, đây là hắn cố ý bảo Từ Bang đi sắp xếp.

Hắn bước nhanh đến thang máy đi lên tầng sáu, đẩy cửa phòng ra, bên trong bố trí như một căn phòng nhỏ hạng sang, nếu không phải trong không khí vẫn có mùi cồn tiêu độc gay mũi, thì người ta khó có thể tin được nơi này là bệnh viện.

Hắn tùy tay ấn chốt mở, đệm trải giường trắng tinh làm nổi bật khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của cô, ngực bất ngờ bị đánh mạnh vài cái, hắn nhíu mày, không khỏi nhìn xuống cánh tay của cô, mặt trên quả nhiên được bó thạch cao như lời Từ Bang nói.

Tiếng hít thở mỏng manh vang lên đều đẽo trong căn phòng tĩnh lặng, nhìn đồng hồ trên tay, đã hơn hai giờ rồi, hắn cũng muốn nhắm mắt ngủ, nhưng mà hắn lại sợ hãi ác mộng sẽ lại đây tập kích.

Chương 149: Hắn có thể cười

Đột nhiên hắn có chút ghen tỵ với cô, dựa vào cái gì cô có thể ngủ ngọt ngào như vậy, dựa vào cái gì mà hắn ngày ngày đêm đêm đều bị ác mộng quấy nhiễu.

Hắn định dùng tay hung hăng nhéo khuôn mặt non mịn của cô, nhưng tay phải hình như cũng có suy nghĩ riêng, liền chuyển biến thành vuốt ve nhẹ nhàng, tâm tình phiền muộn lập tức dễ chịu hơn.

Tại sao có thể như vậy?

Hắn như bị điện giật mà thu tay lại, kinh ngạc nhìn tay phải của mình, lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang say ngủ, đầu óc hắn bị làm sao thế nhỉ, hoặc vừa rồi là ảo giác cũng nên.

“Khát... Khát...” Trong lúc ngủ mơ màng, cô bỗng nhiên lẩm bẩm câu vô nghĩa, hắn không để ý tới, đứng dậy tính rời đi, cánh tay cầm ống truyền của cô bắt đầu vung loạn trong không khí, chợt bắt lấy tay hắn, cầm lấy thật chặt.

Chết tiệt, nơi này không phải phòng bệnh chuyên dụng dành cho khách VIP sao? Sao ngay cả một y tá trực đêm cũng không, nếu nửa đêm cô gái này gặp phải chuyện gì, bệnh viện này đừng có mơ tưởng hắn sẽ chi trả khoản tiền thuốc thang.

Hắn xoay người đang chuẩn bị cạy tay cô ra, bàn tay to vừa chạm đến cánh tay nhỏ bé yếu ớt cầm ống truyền dịch lập tức không thể dùng sức, hắn theo bản năng một lần nữa ngồi xuống, tìm kiếm bông tròn ở tủ đầu giường, bình thường bệnh nhân khi sinh bệnh một thời gian dài không có ý thức, y tá đều dùng bông tròn thấm nước rồi đặt lên đôi môi khô khốc của bệnh nhân.

Nhưng, chết tiệt, hắn tìm không thấy một cái bông tròn nào, cuối cùng hắn nghĩ tới tình cảnh lần trước bón cô uống thuốc.

Mặc tay cô còn nắm lấy tay phải mình, tay trái rót một ly nước sôi ở bình nước trên tủ đầu giường, kiên nhẫn thổi nguội, sau đó ngâm vào miệng, cúi người dán lên môi cô.

Đôi môi khô nứt vừa cảm thấy có nước, lập tức tham lam hút lấy nước từ miệng hắn truyền đến, khi miệng hắn không còn nước, cô vẫn còn vô thức liều mạng hút lấy môi hắn.

“Uhm... Khát.... Khát quá... Còn muỗn....”

Động tác vô thức kia dễ dàng khơi mào hứng thú của hắn, lập tức không khách khí liếm lại môi cô, cạy khớp hàm của cô ra, bừa bãi quyến luyến lấy đầu lưỡi non mềm của cô. Bất ngờ cô lại bắt đầu kìm lòng không đáp lại nụ hôn của hắn.

Hành động nhỏ này, lại làm hắn nổi lên dục vọng, không khỏi nâng khuôn mặt của cô lên, tiện đà tùy ý làm nụ hôn càng thêm sâu sắc, mãi đến khi cảm giác được cô không thở nổi, hắn mới buông cô ra.

Phát hiện chính mình vừa mới ý loạn tình mê, hắn nhếch môi nhìn chăm chăm cánh môi dị thường sưng đỏ của cô, hắn không thể phân biệt rõ ràng, cùng lầm chỉ là một động tác đút nước, rốt cuộc tại sao chính mình lại không thể chế được đến tình trạng này.

Trong đầu có một giọng nói nói cho hắn, thì ra khi cô hôn lại hắn, cảm giác hai người hôn lẫn nhau đúng là quá mức ngọt ngào.

“Khát.... Khát.. Nước...” Cô lại liếm liếm đôi môi khô nứt, còn khàn khàn nói nhỏ.

Hắn nhìn cốc thủy tinh, cầm lấy cái cốc lại ngâm lấy một ngụm to, lần này hắn vừa đút nước xong, nhanh chóng rời khỏi đôi môi cô, nhưng cô vẫn còn kêu khát.

Vì thế, hắn một lần lại một lần lặp lại động tác vừa rồi, mãi đến khi cốc nước tràn miệng chỉ còn thấy đáy mới thôi.

Đút cho cô ngụm nước cuối cùng, hắn đang chuẩn bị rời đi, thình lình cô vươn đầu lưỡi ra liếm lấy môi hắn, như có như không, nháy mắt cảm giác như bị điện giật, hắn lập tức đứng bất động.

Chết tiệt, cô gái này biết rõ hắn hiện tại không thể đụng vào mình, còn cố ý làm ra động tác dụ hoặc hắn như vậy, chờ cô khỏi bệnh, hắn tuyệt đối sẽ làm cho cô biết đến hậu quả vì khơi mào dục vọng của hắn.

Nhắc tay nhìn đồng hồ, đã ba giờ hơn rồi, bị cô gái này ép buộc một trận, hắn thấy có chút buồn ngủ, mà tay cô cứ nắm chặt lấy tay hắn không buông lỏng.

Nhin cánh tay gầy yếu của cô, nội tâm dâng lên một chút thương hại không nỡ, hắn gục đầu xuống, mí mắt nặng như đeo chì, dần dần thiếp đi.

Thân ảnh cao lớn ghé vào đầu giường, sợi tóc màu nâu che khuất khuôn mặt, phát ra tiếng hít thở rất

nhỏ, biểu hiện chủ nhân đang gấp mộng đẹp.

Bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cánh môi sưng đỏ của cô mang theo một nụ cười ngọt ngào. Hai thân ảnh say giấc nồng hợp thành một hình ảnh, lặng im làm cho người ta liếc mắt nhìn giống như một bức tranh có nội hàm sâu sắc.

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu vào gian phòng, Quý Dương đẩy cửa đi vào, không khỏi bị hấp dẫn bởi tình cảnh trước mắt, sau đó bật ra một nụ cười, xú tiểu tử Lạc này, ngoài miệng nói không cần cô ấy, cuối cùng vẫn là lo lắng rồi nửa đêm chạy tới nơi này.

Bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân, bác sĩ Lý cũng lại đây, Quý Dương nhẹ nhàng đóng cửa lại, nhẹ giọng nói chuyện với bác sĩ Lý.

Nói đi nói lại, kết quả cuối cùng là, mặc kệ thân thể hôm nay của cô khá hơn bao nhiêu, tốt nhất là ở lại bệnh viện lắng lảng dưỡng thương, không được giống như lần trước, không có thầy thuốc cùng y ta chăm sóc và quản lý toàn diện.

Quý Dương gật đầu, bác sĩ Lý nhẹ giọng nói với y tá bên cạnh chỉ cần bệnh nhân tỉnh lại, liền lập tức gọi cho ông.

Cứ việc ngủ rất sâu, nhưng phải duy trì một tư thế một thời gian dài, cảm giác không thoải mái vẫn làm Doãn Lạc Hàn chậm rãi tỉnh lại, ánh sáng mặt trời chói chang chiếu vào, hắn nheo mắt lại, một lát sau mới thích ứng được.

Quay đầu nhìn bàn tay của mình vẫn còn bị cô gái này nắm lấy, lần này hắn không phí bao nhiêu sức lực đã đẩy tay cô ra được, đứng lên, vừa lắc lắc cánh tay nhức mỏi, vừa đem bức màn kéo ra hết.

Ánh nắng hơi nóng bức chiếu vào gương mặt non mềm, cô nhẹ nhàng ướm một tiếng, mở to mắt, đập vào mắt là bài trí xa lạ, nơi này là chỗ nào vậy? Hơn nữa, cô còn nhìn thấy bóng dáng Doãn Lạc Hàn đứng lặng trước cửa sổ.

Cô kinh ngạc muôn ngõi dậy, ý nghĩ đầu tiên lúc này là, không lẽ cô đã bị hắn mang đến nơi nào xa lạ rồi?

“Lạc, cậu tỉnh rồi.” Lúc này, có một thân ảnh đẩy cửa mà vào, một người đàn ông có thân ảnh cao lớn như Doãn Lạc Hàn đi đến.

Xem ra bọn họ rất quen thuộc, hơn nữa quan hệ cũng không đơn giản.

Bởi vì cô nhìn thấy Doãn Lạc Hàn nghe được thanh âm quay đầu, gương mặt lạnh lùng nhiễm thêm vài phần dịu dàng thản nhiên, đôi môi mỏng khẽ nhếch một nụ cười như có như không hướng về đối phương, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn mỉm cười trước mặt người khác, thì ra hắn cũng có thể cười.

Chương 150: Đi lấy di động

Thì ra hắn có thể cười, chỉ là đối tượng khác nhau mà thôi, hắn rất chướng mắt với cô không phải sao? Nhưng mà cô như vậy, vì sao hắn phải cương quyết trói buộc cô ở bên người cơ chứ? Đây là vấn đề cô vẫn nghĩ mãi không ra.

“Để cho tôi tới nhìn xem, là người phụ nữ như thế nào mà có thể làm cho Doãn đại tổng tài của chúng ta vừa yêu vừa hận.” Người đàn ông kia trêu chọc nói, đấm vào vai Doãn Lạc Hàn, lập tức bước đi thong thả nhàn nhã chạy đến trước giường cô, ánh mắt nghiền ngẫm không kiêng nể gì mà đánh giá cô từ trên xuống dưới, “Bộ dạng thoát nhìn rất đủ vị, trong nhu nhược mang theo chút kiêu ngạo quật cường, xác thực không giống với những phụ nữ bình thường.”

Bị người đàn ông xa lạ này soi mói, khiến cô có cảm giác như một con khỉ trong vườn bách thú, Mân Huyên không thể ngồi dậy, chỉ có thể xoay người đi, tránh đi ánh mắt của đối phương.

Khuôn mặt tươi cười xấu xa, đôi mắt như sương mai ngưng tụ vẻ bất cần đời, bề ngoài thoát nhìn như phóng đãng không câu nệ, kỳ thật vẻ tinh anh ngẫu nhiên xuất hiện nơi đáy mắt làm cho người ta không dám nhìn.

Mân Huyên cẩn thận dùng quan sát của mình kết luận lại, sao mà gần đây đàn ông cô nhìn thấy đều là các nhân vật làm cho người ta không dám khinh thường vậy? Lúc trước gặp anh trai Chỉ Dao, Giản Quân Dịch cũng như vậy, bề ngoài thoát nhìn nho nhã lễ độ, không nhiễm phong trần, nhưng cẩn thận quan sát ánh mắt anh ta, sẽ biết ngay đối phương cũng không phải dạng người đơn giản hời hợt.

Lại nhìn người đàn ông này thân thiết với Doãn Lạc Hàn như vậy, không khó để đoán ra quan hệ giữa bọn họ, tên ma quỷ đáng giận Doãn Lạc Hàn này, bạn bè của anh ta chắc chắn cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam, cô phải cẩn thận đề phòng mới được.

Người đàn ông kia hoàn toàn không biết suy nghĩ lúc này của cô, một tay chống cằm, giọng nói thoái mái mà tự tại, nói chuyện với cô như đang nói với bạn tốt nhiều năm, “Em gọi là Lăng Mân Huyên đúng không, anh là Quý Dương, bạn của Lạc, cũng là bạn hợp tác của cậu ta, em có thể gọi anh là Dương như cậu ấy.”

Quý Dương vừa nói xong, liền truyền đến tiếng nói thầm không kiên nhẫn của Doãn Lạc Hàn, “Dương, hôm nay cậu cũng nói nhiều thế.”

Nụ cười trên mặt Quý Dương làm cho người ta có cảm giác như được gió mùa xuân thổi qua, cô nhất thời buông xuống không ít cảnh giác, đang chuẩn bị đáp lại đối phương một nụ cười, lại bị lời Doãn Lạc Hàn cắt ngang, kinh ngạc, không lên tiếng nữa.

Quý Dương khoát khoát tay về phía Doãn Lạc Hàn, vẻ mặt chán ghét, “Cần gì để ý tới tên tiểu tử thối Doãn Lạc Hàn đó, cậu ta cứ như thế, y như núi băng ngàn năm vừa nặng trịch vừa tinh mịch, có khi cố chấp lên thì chính là tảng đá trong nhà xí, vừa thối lại vừa cứng. Về sau nếu cậu ta còn dám bắt nạt ăn hiếp em, em cứ nói cho anh biết, anh sẽ giúp em dạy dỗ lại cậu ta.”

Không ngờ Quý Dương lại không lưu tình phán Doãn Lạc Hàn trước mặt hắn như vậy, cô vội vàng đem ánh mắt dời đến người phía sau, theo như hiểu biết của cô về hắn, sắc mặt hiện tại của hắn khẳng định là u ám lầm đây.

Kết quả thật làm cô mở rộng tầm mắt, hắn chỉ mím chặt môi, hai tay cầm trong túi quần, nghiêng đầu sang một bên, không ra tiếng.

Miệng cô thiếu chút nữa thì bật cười ra tiếng, thì ra Doãn Lạc Hàn cũng có lúc kinh ngạc, không khỏi cảm thấy rất có thiện cảm với người tên Quý Dương đối diện. Không thể tưởng tượng được tên âm trầm như Doãn Lạc Hàn lại có một người bạn thú vị như Quý Dương.

“Được rồi, không quấy rầy em nghỉ ngơi nữa, về sau chúng ta rảnh rồi sẽ lại tiếp tục tán gẫu, bây giờ anh có chuyện muốn nói với Lạc.” Quý Dương nháy mắt nghịch ngợm nhìn cô, một tay khoác lên cổ Doãn Lạc Hàn, bước nhanh khỏi phòng bệnh.

Vành tai lén cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, cô có trực giác chuyện bọn họ nói có liên quan đến cô. Quả nhiên, bên ngoài nhanh chóng truyền đến tiếng nói chuyện của bọn họ, nhưng bởi vì cánh cửa bị đóng lại, cô chỉ có thể nghe thấy mấy từ linh tinh ngắt quãng.

“Bác sĩ Lý nói cô ấy cần tĩnh dưỡng... Cậu để cho cô ấy ở lại bệnh viện đến khi... Ba tuần... ừm... Lại ra viện...”

“Phiền toái như vậy làm cái gì... Không được.... Tôi không đồng ý... Trở về dưỡng thương cũng như thế... Tôi mời y tá chuyên môn.... Không cần.... Cô ấy là người phụ nữ của tôi... Đúng.... Cứ như vậy....”

Bọn họ vẫn tiếp tục nói chuyện, hình như bởi vì chuyện cô dưỡng thương ở trong bệnh viện hay quay lại biệt thự mà bắt đầu khắc khẩu, người bị thương là cô, người có quyền lên tiếng nhất là cô mới phải chịu?

Cô muốn xốc chăn lên xuống giường, bất đắc dĩ tay phải lại cầm ống truyền dịch, tay trái bị bó thạch cao, căn bản không thể nhổ ống cầm ra, đành phải buông tha không làm nữa, ngồi trên giường lảng lặng chờ đợi.

Một lúc sau, cánh cửa phòng bệnh bị đẩy ra, thân ảnh Doãn Lạc Hàn nhanh chóng tiến vào, phía sau là Quý Dương vẻ mặt hồn hển.

“Lạc, được rồi, tôi sẽ thương lượng với bác sĩ Lý chuyện xuất viện, nhưng cậu có thể bình tĩnh nghe tôi nói xong được không, cô ấy vừa mới tỉnh lại, còn đang truyền dịch, dù sao cũng phải chờ cô ấy truyền dịch xong mới mang cô ấy về chứ.”

Doãn Lạc Hàn xốc chăn của cô lên, nhân lúc cô còn chưa kịp phản ứng, cúi người chuẩn bị ôm lấy cô, nghe thấy Quý Dương nói những lời kia, hắn lập tức dừng lại, suy nghĩ vài giây, lại giúp cô đắp chăn lại.

Hắn ngẩng lên nhìn ống truyền dịch trên tay cô, tiếng nói trầm thấp, “Bác sĩ Lý nói khi nào thì có thể truyền xong?”

Quý Dương nhìn Mân Huyên vẻ mặt mê mang, nhanh chóng trả lời, “Lát nữa còn phải đổi thêm một lọ, phải tới buổi chiều.”

Doãn Lạc Hàn nhắm mắt tự ngẫm, cúi đầu nói, “Ừm, vậy buổi chiều.”

Lúc này cô đã hiểu được bọn họ đang thương lượng chuyện gì, cũng nghe ra kết quả, Quý Dương dựa theo lời dặn dò của bác sĩ Lý yêu cầu cô cần tĩnh dưỡng trong bệnh viện, mà Doãn Lạc Hàn không biết vì nguyên nhân gì nhất định không chịu, hắn yêu cầu mang cô về biệt thự, sau đó thuê y tá chuyên nghiệp đến chăm sóc cô.

“Nghe nói bệnh nhân tỉnh.” Một tiếng nói vang dội vang lên ngoài phòng bệnh, bác sĩ Lý khoác áo blouse trắng đi đến, phía sau có hai hộ sĩ phụ giúp xe đẩy đi theo, ông ta nói với Doãn Lạc Hàn, “Doãn tiên sinh, bây giờ tôi phải kiểm tra bệnh nhân một chút, các anh đi ra ngoài chờ trước đi.”

Doãn Lạc Hàn mím môi chưa nói cái gì, Quý Dương đã tiến lên túm lấy hắn, “Lạc, chúng ta đi ra ngoài.”

“Kia... Xin đợi một chút.” Từ khi rời giường đến bây giờ Mân Huyên mới đột nhiên mở miệng gọi bọn họ lại, “Tôi hôm qua tôi hẹn với Chỉ Dao cùng cô ấy đi ăn tối, kết quả... Tôi hôm qua cô ấy đến dưới lầu không thấy tôi, chắc chắn sẽ sốt ruột, tôi muốn nhờ các anh giúp tôi cầm di động lại đây, tôi muốn gọi điện cho cô ấy...”

“Phiền toái như vậy, lát nữa dùng di động của ta...” Doãn Lạc Hàn nghiêng người, nói một nửa mới biết mình nói sai, vội vàng dừng lại, trầm ngâm một tiếng, “Ừm, lát nữa tôi bảo người khác cầm lại đây cho em.”

Chương 151: Tình yêu đến bất ngờ

“Tôi muốn để cho thư kí Ôn đi lấy giúp tôi có thể chứ?” Mân Huyên đã sớm chọn người, nhớ lại lần đó ở cửa hàng quần áo cao cấp lần đầu tiên gặp Ôn Nhược Nhàn mà dường như đã quen từ lâu, cô ấy mặc quần áo bình thường mà có vẻ vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái tự nhiên, hoàn toàn không giống với một thư kí Ôn đeo chiếc kính đen rất to, mặc trang phục công sở chững chạc khi làm việc. Không hiểu sao cô lại ý lại cô ấy, tuyệt không cần Doãn Lạc Hàn phái Từ Bang kia đi đâu.

Doãn Lạc Hàn hơi nhíu nhíu mày, xem là đồng ý với đề nghị của cô.

“Lạc.” Quý Dương đột nhiên thân thiết ôm lấy Doãn Lạc Hàn, tiếng nói hàm chứa vẻ hưng phấn.

Doãn Lạc Hàn giật mình nỗi da gà khắp cả người, vội vàng lắc mình né tránh cánh tay Quý Dương, “Có chuyện thì nói đi, không cần ôm ôm ấp ấp.”

Doãn Lạc Hàn bước ra phòng bệnh, cũng đóng cửa lại, hắn lấy điện thoại cầm tay ra ấn nút gọi, lúc này Quý Dương lại xán vào, Doãn Lạc Hàn trốn như trốn ôn dịch, cách Quý Dương ra một khoảng xa.

“Quý Dương, cậu lại phát bệnh mê gái hả, tôi biết cậu có ý với thư kí Ôn, nhưng cậu có thể biểu hiện bình thường một chút được không?”

Quý Dương khoanh tay, nói rất đương nhiên, “Gặp được người con gái mình thích thì cần gì phải giả vờ giả vẹt cho mệt ra, thật là, tiểu tử thối, cậu cho là thằng đàn ông nào cũng giống cậu chắc, đối mặt với người phụ nữ mình thích còn không biết nắm chặt lấy, đợi cho đến lúc mất đi, cậu sẽ biết...”

Doãn Lạc Hàn trừng mắt nhìn Quý Dương một cái, uy hiếp nói: “Có người không muốn đi cùng thư kí Ôn có phải không?”

Hai tay Quý Dương chắp thành hình chữ thập, lộ ra nụ cười lấp ló, “Đi, đi chứ, tôi đương nhiên muốn đi.”

“Thực không thể hiểu được cậu, lúc trước không phải còn nói hùng hồn lắm, không thể cùng viên chức trong công ty phát sinh tình cảm lưu luyến văn phòng sao?” Doãn Lạc Hàn một mặt oán giận tên bạn thân, một mặt cúi đầu, gọi đến điện thoại của Ôn Nhược Nhàn.

Bên tai nhanh chóng truyền đến một giọng nói thanh thúy, “Tổng tài, ngài tìm tôi?”

Doãn Lạc Hàn thu lại vẻ thoái mái trên khuôn mặt, tiếng nói vẫn duy trì lạnh lùng, “Thư kí Ôn, hai mươi phút sau cô đến dưới lầu công ty chờ, một lúc nữa Quý Dương sẽ đi đón cô.”

Đầu bên kia điện thoại chợt vang lên tiếng hút không khí không lớn không nhỏ, sau đó lại truyền đến thanh âm lo sợ bất an, “Tổng tài, tôi có thể hỏi một chút, muốn tôi làm chuyện gì sao? Sao mà phó tổng tài, không phải, là tổng giám đốc, sao mà ngài ấy cũng phải....”

Quý Dương là phó tổng tài, nhưng cũng là tổng giám đốc công ty trang điểm L&K rất nổi tiếng, mọi người quen gọi hắn là tổng giám đốc, mà không phải phó tổng tài.

“Cứ như vậy, đến lúc đó Quý Dương sẽ nói cho cô.” Doãn Lạc Hàn hoàn toàn không tiết lộ chút tin tức nào, lập tức cúp điện thoại.

Quý Dương nghiêng tai dán lên di động của Doãn Lạc Hàn nghe được cả đoạn đối thoại, vẻ thú vị trên mặt chỉ có tăng chứ không có giảm, “Kế tiếp sẽ là một cuộc gặp mặt thú vị, không phải sao?”

Cùng lăm chỉ là một cuộc gặp mặt mà thôi, thế mà có thể làm cho Quý Dương quen thói ong bướm cười thành như vậy được. Mấy người sa vào tình yêu đều ngu ngốc như vậy sao?

Doãn Lạc Hàn ra vẻ không chịu nổi, đẩy mạnh Quý Dương, “Đừng ngây ngô cười mãi thế, nhanh nhanh đi làm chuyện quan trọng đi.”

“Tuân lệnh, Doãn đại tổng tài.” Cánh tay của Quý Dương giơ lên trước trán, sau đó xoay người đi đến thang máy cách đó không xa.

Doãn Lạc Hàn lại nhớ ra gì đó, bước vài bước tiến lên, lấy ra tờ giấy ghi chép trong túi quần, đưa đi qua, “Đây là địa chỉ, ngày đó đi vội vàng quá không có lấy chìa khóa, tí nữa cậu nhớ rõ tìm người mở khóa, rồi đổi lại một bộ khóa có tính năng tốt.”

“Không thành vấn đề.” Quý Dương gật đầu thật mạnh, nhìn cửa thang máy mở ra, hăng vội vàng bước vào, lại bị Doãn Lạc Hàn đột nhiên kéo lại, hăng thấp giọng nói bên tai Quý Dương, “Đến lúc đó cậu đem chìa khóa mới đưa cho cô ấy, nhưng phải nhớ rõ âm thầm giữ lại cho tôi một chiếc khác đấy.”

Quý Dương kinh ngạc trừng mắt nhìn, sau đó nở một nụ cười xấu xa, “Đã biết, tôi đi đây.”

Thang máy vừa nãy đã bị bỏ lỡ, lúc này vừa vặn có một bên thang máy khác cũng mở ra, Quý Dương

lắc mình chạy vào, ấn nút, thang máy chậm rãi đi xuống.

Hắn nhanh chóng lái xe đến đỗ dưới lầu tập đoàn Đường Thịnh, cũng không nhìn thấy thân ảnh kia đâu, hắn ôm lấy tay lái, nhìn đồng hồ lăng lặng đi qua ba phút, cuối cùng nhìn thấy một thân ảnh vội vàng đi ra.

Ôn Nhược Nhàn chạy chậm lại đây, đẩy gọng kính đen, đứng cạnh xe thể thao, cung kính kêu một tiếng, “Tổng giám đốc.”

Quý Dương đảm nhiệm chức vụ phó tổng tài đồng thời cũng giữ chức tổng giám đốc thương hiệu L&K do tập đoàn Đường Thịnh sáng lập, hai chức vụ quan trọng làm cho địa vị của hắn trong tập đoàn Đường Thịnh gần như ngang bằng tổng tài.

Hắn là bạn thân nhiều năm với tổng tài, mấy chuyện phong lưu lăng mạn của hai người cũng liên tiếp không ngừng, thường xuyên thay phiên nhau lên đầu đề các báo giải trí hoặc là khuôn mặt trang bìa các tạp chí, từng nghe nói rất nhiều chuyện quan hệ riêng tư của bọn họ nhưng chưa từng xảy ra chuyện yêu đương lưu luyến trong văn phòng, bởi vậy toàn bộ nữ viên chức trong tập đoàn vừa yêu lại vừa hận bọn họ.

Nhưng, không biết vì sao, từ lần trước cô vô ý va vào với tổng giám đốc trong thang máy, làm cho kính mắt của mình rơi xuống đất, cô liền phát hiện hắn có chút không bình thường, không, không phải là có chút, mà là bất bình thường rất lớn.

Hắn luôn cố ý gây khó dễ cho cô, hoặc là cố ý bới bèo ra bọ tìm lỗi của cô trong công việc, vì thế cô hoài nghi, hay là lần đó cô xô vào hắn rồi, còn bận bịu ... tìm kính mắt, quên mất không nói xin lỗi hắn, thế nên hắn vẫn canh cánh trong lòng cho đến bây giờ?

Hừ, thật là gã đàn ông có lòng dạ còn nhở mọn hơn lỗ kim.

Hơn nữa cô ghét nhất mấy tên đàn ông sát gái, cho nên cảm giác chán ghét Quý Dương càng thêm sâu sắc, cũng may chính mình là thư kí của Doãn tổng tài, tuy hắn là phó tổng tài kiêm tổng giám đốc, nhưng hắn cũng không thể quản lí cô, càng chưa nói tới xuất hiện cùng nhau.

Lần này cô hoàn toàn không đoán trước được tổng tài lại đột nhiên gọi điện thoại đến, hơn nữa còn muốn chính mình cùng vị tổng giám đốc lòng dạ hẹp hòi này cùng đi, rốt cuộc là làm cái gì thế chứ? Thực không muốn cùng một chỗ với người kia, cô bất mãn nghĩ.

Ngay khi cô còn ngây người, Quý Dương đã đẩy cửa xuống xe, khuôn mặt bất cần đời đã sớm không còn ý cười, buông mi mắt lạnh lùng cao ngạo nhìn vào cô, “Thân là thư kí của tổng tài, quan niệm về thời gian của cô cũng thật kém cỏi, đến muộn tận ba phút.”

Chương 152

“Thực xin lỗi, tổng giám đốc.” Ôn Nhược Nhàn vội vàng tạ lỗi, thân là thư ký lâu năm của tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, cô biết rõ, nhận sai đúng lúc đúng chỗ trước mặt thủ trưởng là nguyên tắc cơ bản nhất, cho dù cô đến muộn là vì có chuyện khẩn cấp phải giải quyết, cô cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng mà thôi.

“Lên xe.” Quý Dương bỏ xuống một câu, cất bước vào trong xe ô tô, cô đành phải kiên trì ngồi xuống ghế cạnh tay lái.

Cô không biết phải đi đến đâu, đành phải nhìn khuôn mặt nghiêm của Quý Dương, không lên tiếng nữa, đợi đến khi xe ô tô đi vào một ngõ nhỏ miễn cưỡng mới có thể đi vào, cô vẫn không rõ vì sao lại thế này.

Quý Dương xuống xe, quay đầu nhìn Ôn Nhược Nhàn vẫn còn ngồi bên trong, hơi cao giọng ra lệnh: “Thư ký Ôn, xuống xe.”

“Ồ, vâng.” Cô đẩy cửa xe, cuống quít bước xuống, bước nhanh đến chỗ hắn.

“Chúng ta phải tìm được một người mở khóa ở gần đây.” Quý Dương lầm bầu lầu bầu, hết nhìn đông lại nhìn tây quanh ngõ nhỏ.

Ôn Nhược Nhàn lấy ra một quyển sổ danh thiếp trong cặp đựng công văn, động tác thuần thục tìm kiếm, “Tổng giám đốc, nếu ngài muốn tìm người mở khóa, tôi có biết một công ty chuyên mở các loại khóa, lần trước két sắt của tổng tài cũng do công ty này phái người chuyên nghiệp đến mở.”

Quý Dương liếc mắt vài lần, hơi lo lắng, “Ừm, vậy cô gọi điện thoại bảo người ta lập tức lại đây.”

“Vâng.” Ôn Nhược Nhàn khép quyển sổ lại, nhanh chóng gọi điện thoại cho đối phuơng.

Quý Dương nhìn cô, thấy cô nói chuyện khoái trá với đối phuơng xong xuôi, lại nói thêm mấy câu muốn người ta phải cam đoan đến được đây trong thời gian ngắn nhất, mà sự thật chứng minh, khi người được công ty mở khóa thở hổn hển đứng trước mặt bọn họ, trước sau chỉ tốn không đến năm phút đồng hồ, thật không khó nhìn ra hiệu suất làm việc của cô quá mức hoàn mỹ, khó trách tên Doãn Lạc Hàn kia lại có thể trọng dụng cô rất nhiều năm.

Được Quý Dương dẫn dắt, nhanh chóng tìm thấy căn phòng mà Doãn Lạc Hàn đã viết địa chỉ lên giấy, nhân viên mở khóa loay hoay một lát với cánh cửa chống trộm rồi nhanh chóng mở được.

Sau khi Quý Dương yêu cầu người mở khóa nhanh tay nhanh chân lắp một ổ khóa mới, Quý Dương vừa nói với Ôn Nhược Nhàn vừa đẩy cửa đi vào, “Thư kí Ôn, cô đi tìm di động của cô ấy đi.”

Vốn ai cũng nghĩ trong phòng sẽ không có một bóng người, không ngờ lại thấy một thân ảnh đang cuộn mình trên sô pha, cô ấy hiển nhiên đã bị tiếng mở khóa cùng tiếng nói chuyện của bọn họ làm bừng tỉnh, đang xoa xoa hai mắt sương mù ngồi dậy.

Gặp cánh cửa chống trộm mở lớn, lại nhìn thấy có người tới, hai trong mắt Chỉ Dao trừng lớn, “Quý Dương, thư kí Ôn, hai... Hai người sao lại vào được? Lại còn bảo người phá khóa?”

Xong thật rồi, Quý Dương và Ôn Nhược Nhàn hai mặt nhìn nhau, thầm than vân sao Chỉ Dao lại có

thể ở chỗ này, bọn họ biết chuyện của Doãn Lạc Hàn rõ như lòng bàn tay, cũng biết chuyện giữa Doãn Lạc Hàn và Lăng Mân Huyên tuyệt đối không thể để Chỉ Dao biết được.

“À ừm... Đúng vậy, anh trở lại vì muốn lấy mẩy thứ cho Mân Huyên.” Hắn không quen không biết Mân Huyên, lí do này nói ra thật sự rất không lọt tai, Quý Dương vỗ vỗ cái trán phát đau, âm thầm oán hận tên tiểu tử Doãn Lạc Hàn ném cho mình một mó bùng nhùng.

“Anh trở về lấy mẩy thứ cho Mân Huyên?” Chỉ Dao hoàn toàn không tin vào hai lỗ tai mình, khi nào thì Quý Dương lại thân thiết với Mân Huyên như vậy, chẳng lẽ là... Mân Mân đi cả đêm không về có liên quan tới Quý Dương?

Nhin ánh mắt Chỉ Dao chuyển dần từ hoài nghi sang ái muội, Quý Dương dở khóc dở cười, càng cảm thấy có chút hoang đường, nhưng hắn cũng không thể mở miệng giải thích, rõ ràng là nên để cho Chỉ Dao hiểu lầm mới là tốt nhất, hắn chịu tiếng xấu thay cho tiểu tử Doãn Lạc Hàn kia, vẫn còn đỡ hơn chuyện chân tướng bị vạch trần.

Ôn Nhược Nhàn đãi đãi giọng kính đen, đột nhiên lên tiếng, “Giản tiểu thư, thật ra tổng giám đốc đến nơi này lấy mẩy thứ vì Lăng tiểu thư, bạn thân của cô bị bệnh, cô ấy té xỉu ở ven đường, tổng giám đốc đúng lúc bắt gặp, đã cứu cô ấy.”

Hai ánh mắt tràn ngập kinh ngạc cùng lúc bắn về phía Ôn Nhược Nhàn, cứ việc Quý Dương có chút kinh ngạc, nhưng ngẫm nghĩ cẩn thận lại, đây thật là lý do lấp liếm tốt nhất trước mắt.

Chỉ Dao kinh ngạc bật dậy khỏi sô pha, ngờ ngác, “Mân Mân... Mân Mân té xỉu? Sao có thể té xỉu? Cô ấy đâu? Bây giờ ở nơi nào? Em... Em muốn nhìn thấy cô ấy.”

“Cánh tay cô ấy bị gãy, hiện tại đang nằm trong bệnh viện, nhưng đã qua cơn nguy hiểm.” Quý Dương hợp thời tiếp lời, đầu óc đột nhiên lóe lên một ý niệm, Chỉ Dao biết chuyện của Mân Huyên rồi, tuyệt đối sẽ yêu cầu đi thăm, như vậy tiểu tử Doãn Lạc Hàn kia không thể mang Mân Huyên về biệt thự dưới mí mắt Chỉ Dao. Tức là, đến tận khi Mân Huyên khỏi hẳn, cậu ta cũng không thể quang minh chính đại nhìn thấy cô ấy, làm cho tên mồm miệng ác độc kia hiểu thấu con tim mình sớm một chút cũng không phải là chuyện không tốt gì, chỉ mong một phen khổ tâm này của Quý Dương hắn có thể thu được hiệu quả như mong muốn mà thôi.

“Bệnh viện? Được rồi, hai người nhanh chóng đưa em đi thôi.” Chỉ Dao vừa nói thăm vừa chạy vào toilet, bên ngoài lập tức nghe thấy tiếng cô rửa mặt chải đầu.

Ôn Như Ý Nhàn và Quý Dương im lặng liếc nhìn nhau một cái, Quý Dương xoay người gọi điện thoại, nói cho Doãn Lạc Hàn chuyện bất ngờ xảy ra bên này.

Chương 153

Trong phòng bệnh,

Bác sĩ Lý đã bước ra ngoài, hộ sĩ đẩy xe tới, bên trên có một chén cháo hoa nóng hôi hổi, nhẹ nhàng đặt xuống tủ đầu giường.

Nhin hai tay Mân Huyên không thể hoạt động, cô hộ sĩ bưng bát cháo hoa lên, “Lăng tiểu thư, tôi đút cho cô nhé!”

“Được, cảm ơn cô.” Lăng Mân Huyên nở nụ cười ngọt ngào, được hộ sĩ giúp đỡ ngồi dậy, nói thật ra, từ ngày hôm qua tới bây giờ cô chưa được một giọt nước nào vào bụng cả, hiện tại lại ngửi thấy mùi thức ăn, cảm giác càng thêm đói bụng.

Một người chồng cầm ngồi trên sô pha, bần thần nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt nở nụ cười ngọt ngào, vẻ mặt của cô gái này trước mặt hắn vĩnh viễn đều chỉ là cứng ngắc không cảm xúc, thì ra cũng có thể cười sáng lạn như vậy.

Sau khi tiễn bước Quý Dương, theo đạo lý mà nói, hắn nên lập tức rời đi mới đúng, công ty còn có một đồng công việc đang chờ hắn trả về xử lý, Từ Bang đã gọi mấy cuộc điện thoại uyển chuyển thúc giục hắn nhanh chóng về công ty rồi.

Nhưng hai chân hắn hình như cũng có ý thức của chính nó, chỉ khăng khăng chôn chặt ở chỗ này, không muốn rời đi.

Mân Huyên uống từng ngụm cháo hoa cô hộ sĩ đưa tới bên môi, thần kinh căng thẳng vì hắn cứ nhìn chăm chăm, không biết Doãn Lạc Hàn kia lại sao vậy chứ, cứ nhìn chăm chăm vào mình làm cái gì?

Nhin cô húp cháo, chắng lẽ hắn cung đói bụng?

Đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường sắp chỉ tới số mười, đã gần giữa trưa rồi, người này là thằng ngốc chắc? Đói bụng không biết tự mình ra ngoài tìm ăn sao chứ! Lại nói tiếp, sao hắn lại không chịu rời đi nhỉ, vừa mới nghe được điện thoại trên tay hắn cứ vang suốt, không cần đoán cũng biết công ty có việc.

Cô biết chiều nay hắn định đón mình về biệt thự, nhưng cũng không đến mức phải dùng hết mấy giờ ngồi chôn chân ở chỗ này nhìn cô không chớp mắt thế này.

Cô hộ sĩ giúp cô húp xong cháo, Mân Huyên muốn nói lại thôi nhìn người ta, nhưng cô ta chỉ lo đặt bát lên xe đẩy, xoay đó xoay người định đẩy xe ra ngoài.

Đợi đến lúc hộ sĩ đi ra phía cửa phòng, Mân Huyên rốt cục không nhịn được nói: “Cô hộ sĩ này, tôi muốn đi toilet một chút.”

Đối phương đã đẩy xe ra đến cửa, đang mở cửa ra thì nghe cô nói như vậy, “Lăng tiểu thư, cô có gấp lắm không? Tôi sẽ trả lại ngay có thể chứ?”

“Ồ, được rồi.”

Mân Huyên cúi đầu trả lời, thực ra ngay từ lúc húp cháo được một nửa cô đã muốn đi toilet, chăng qua lúc ấy mở miệng thì không được hay cho lắm, nghẹn đến bây giờ, cô thật sự hơi khó chịu.

Tiếng bước chân trầm ổn đột nhiên nhích lại gần, cô vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy một thân ảnh cao lớn áp sát vào mình, kim truyền trên tay được rút ra nhẹ nhàng, sau đó cả người được bế lên.

Doãn Lạc Hàn.... Cô mỏ to đôi mắt long lanh nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn dần đỏ bừng, đúng rồi, cô quên khuấy mất hắn.

“Anh đặt tôi xuống dưới, tôi có thể tự mình đi được.” Không muốn mắc nợ người này, cô đẩy hắn ra định xuống dưới, ngón tay chạm vào khuôn ngực rắn chắc dị thường, cắn bản không thể lay động hắn được chút nào.

“Không lộn xộn nữa, lát nữa đến toilet em hãy xuống.” Hắn trừng mắt nhìn cô, người bên trên lập tức an tĩnh lại.

Hắn bước vài bước đi vào toilet, mở cửa ra, đặt cô lên trên.

Cô vốn nghĩ phải đi toilet công cộng ngoài hành lang, lại không ngờ rằng phòng này cũng có một toilet riêng, xem ra đây là một phòng bệnh xa hoa tốn kém lắm.

Tên kia có thể cho cô dưỡng bệnh ở một nơi tốt như thế này cơ đấy, không hề thụ sủng như ợ kinh(*), ngược lại, cô càng thêm kinh sợ. Hắn chán ghét cô, nói chính xác hơn, hắn hận cô, sao có thể đột nhiên đổi xử tốt với cô được, thế này cũng quá cỗ quái.

(*) *Được sủng ái mà kinh sợ.*

Một tay bị bó bột, chỉ còn một tay có thể hoạt động, cô gian nan đi toilet, ấn nút xả nước, hắn lập tức đẩy cửa mà vào, lại ôm lấy cô một lần nữa, đi đến giường bệnh.

Không gian im lặng, hắn không nói gì, hơi thở nhẹ nhẹ như gió thoảng qua hai má non mịn, cô ngừng thở, tim đập dường như chậm mất nửa nhịp, có một loại cảm giác vi diệu đang lan tràn ra xung quanh.

Hắn tránh cánh tay bị bó bột của cô, đặt cô xuống giường, đắp chăn lên.

Cô nằm lại xuống giường, thấy bình nước truyền, lại cúi đầu nhìn cánh tay trái bị bó bột, giây lát như bị dội thăng một chậu nước lạnh, đầu sỏ làm hại cô thành như vậy chính là Doãn Lạc Hàn, buồn cười thật! Sao cô còn có thể ôm ảo tưởng với hắn?

Cô không chút do dự xóa sạch cảm giác vi diệu kia khỏi lòng mình, nhắm mắt lại, làm bộ như đang ngủ.

Nghe thấy tiếng hắn bước qua lại vài lần, tiếp theo điện thoại của hắn vang lên, hắn vừa tiếp vừa bước ra ngoài phòng bệnh, một lát sau, tiếng bước chân lại thay đổi từ ngoài phòng bệnh đến trước giường.

“Tôi biết em không ngủ.” Tiếng nói trầm thấp của hắn xuất hiện kinh hoảng hiếm thấy, “Chỉ Dao sắp lại đây.”

“Chỉ Dao?” Cô không thể giả bộ ngủ thêm nữa, mở to mắt, “Sao cô ấy lại biết tôi nằm viện được?”

“Quý Dương nói lúc cậu ta và thư ký Ôn đi vào, nhìn thấy Chỉ Dao ngủ trên sô pha nhà em, sau đó bọn họ không giải thích được nguyên nhân xuất hiện ở nhà em, đã nói Quý Dương cứu em đang ngất xỉu trên đường.”

Tại sao có thể như vậy? Sự tình xảy ra làm cô không chuẩn bị kịp mắng.

Đầu óc cô nhanh chóng suy nghĩ, cố gắng tiêu hóa tin tức hắn vừa tiết lộ cho mình, một lát sau cô mới có thể rõ ràng, tóm lại khi Chỉ Dao đến đây, cô nói theo lí do Quý Dương bị ra là được, mặt khắc Chỉ Dao sẽ hỏi làm sao mà mình bị thương, sẽ phải nói như thế nào đây.

“Lăng Mân Huyên, phải bật di động lên biết không? Buổi chiều tôi sẽ gọi điện lại cho em.” Đôi môi mỏng của Doãn Lạc Hàn phun ra mấy câu ra lệnh, nhanh chóng thả di động vào túi quần, khuôn mặt tuấn tú lại khôi phục vẻ lạnh lùng bình tĩnh như trước.

Hắn đút hai tay vào túi, xoay người bước ra khỏi phòng bệnh.

Thè lưỡi về phía hắn, thật sự là một kẻ không biết thương người, không thể nói với người bệnh như cô khách khí một chút sao.

Haiz, Chỉ Dao sắp đến đây, không biết lần này là phúc hay họa nữa, ngày mai phải đi tòa soạn tạp chí báo danh, nhưng bây giờ cô thành ra thế này, làm sao bây giờ?

Chương 154

Ngày đó Giản Quân Dịch cao ngạo áo chỉ cô, xã hội bây giờ nhân tài nhiều như lá rụng mùa thu, nếu chính mình bỏ lỡ, anh ta sẽ không cảm thấy đáng tiếc, còn có thể sẽ tìm người khác, xem ra công việc kia rất có khả năng không giữ được.

Không được, cô không thể buông tha cơ hội lần này như vậy được, ngày mai, ngày mai nói cái gì cô cũng phải đi làm.

Đang nghĩ như vậy, bên ngoài phòng bệnh truyền đến tiếng bước chân ồn ào, nếu cô đoán đúng, là Chỉ Dao đến đây.

Cô vừa nặn ra một nụ cười tươi hơn một chút, liền nhìn thấy thân ảnh Chỉ Dao chạy vội vào, tiếng nói nức nở mang theo bối rối và chỉ trích. “Mân Mân.... Mân Mân... Sao cậu lại thành như vậy.... Tay cậu bị gãy, sao không báo cho mình biết.... Cậu thật đáng giận.... Hu hu... Còn đau không....”

“Chỉ Dao, đừng lo, mình đã không sao rồi, không đau chút nào, bác sĩ nói qua ba tuần nữa mình có thể tự do hoạt động mà.” Ngược lại lại thành Mân Huyên an ủi Chỉ Dao, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn thân thiết, áy náy trong lòng dâng lên từng đợt như thủy triều.

Khi nào thì... Khi nào thì cô mới có thể thoát khỏi Doãn Lạc Hàn đây?

Sau một lát, cảm xúc của Chỉ Dao đã ổn định trở lại, không biết từ khi nào thì Quý Dương và Ôn Nhược Nhàn đã yên lặng lui ra ngoài, trong phòng bệnh chỉ còn hai người các cô.

Chỉ Dao thay cô vén sợi tóc trên trán, lộ ra vẻ khó hiểu mê mang, “Mân Mân, sao đột nhiên cậu lại gãy xương? Bị ngã sấp xuống sao? Dù ngã sấp xuống cũng không thể nghiêm trọng như vậy được.”

Mân Huyên sợ nhất là Chỉ Dao sẽ hỏi tới vấn đề này, cuối cùng vẫn phải gấp, cô suy nghĩ nên trả lời như thế nào, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Chỉ Dao cười bướng bỉnh, nháy mắt với Mân Huyên, “Kim Chính Vũ tới đây.”

“Sao cậu ta biết mình ở bệnh viện?” Mân Huyên cảm thấy đầu mình sắp nứt ra rồi, cô vốn muốn điệu thấp dường thương, không muốn để mọi người biết đến chuyện này, lại không ngờ được sau khi Chỉ Dao biết đến, bây giờ lại rơi vào tai Kim Chính Vũ.

“Sáu giờ hôm qua mình đi nhà cậu đón cậu, tình cờ trong túi mình có chìa khóa nhà cậu, mình liền mở cửa đi vào, kết quả cậu lại không có ở nhà, mình lại gọi điện thoại cho cậu, nhưng không ai nhắc máy. Mình nghĩ là cậu có hẹn với Kim Chính Vũ, vì thế ngồi xuống sô pha đợi cậu. Bất tri bất giác thiếp đi, đến nửa đêm, mình bừng tỉnh, cảm thấy hình như có chút không đúng, với tính cách của cậu thì làm gì có chuyện nửa đêm không về nhà chứ. Cho nên liền gọi điện thoại cho cậu ta...”

Nói tới đây Chỉ Dao cười hì hì, đứng lên.

Vì thế Kim Chính Vũ cũng biết chuyện cô mất tích, rất lo lắng cho cô, nhờ và Chỉ Dao nếu biết tin tức gì của cô, phải thông báo cho hắn trước tiên.

“Mân Mân, mình đi trước nhé, chốc nữa sẽ đến thăm cậu.” Chỉ Dao vãy vãy tay với Mân Huyên, cầm túi bước nhanh khỏi phòng bệnh.

Một thân ảnh lướt qua Chỉ Dao, cô nhẹ nhàng tiếp đón một tiếng, “Chính Vũ, cậu với Mân Huyên tán gẫu vui vẻ nha.”

Mân Huyên đang nằm trên giường, quay đầu nhìn về phía cửa, Kim Chính Vũ bước nhanh vào. Hai tay đút trong túi quần thể thao, nhìn chăm chăm vào cô, đôi môi mím chặt, không thèm nói câu nào.

Tiểu tử này đang tức giận.

Cô nhìn ra một chút mạnh mẽ, lên tiếng đánh vỡ bầu không khí xấu hổ, “Kim Chính Vũ, cậu đã đến rồi, ngồi đi nào! Cậu ăn cơm chưa? Ha ha..... Sắp giữa trưa rồi, tôi vừa ăn cháo xong...”

“Lăng Mân Huyên, em là đồ ngốc.” Kim Chính Vũ đột nhiên mở miệng, khuôn mặt đẹp trai tràn ngập tức giận, “Ngày hôm qua trước khi đưa em trở về, không phải đã khám bác sĩ rồi sao? Sao có thể không biết chăm sóc chính mình, lại biến mình thành chật vật như vậy, cái cánh tay bó bột này xấu xí quá mức.”

“Kim Chính Vũ...” Cô thì thào mấp máy môi, tuy rằng lời hắn nói ra rất khó nghe, nhưng lại lộ ra hắn quan tâm và lo lắng cho cô.

“Tôi mới nghe bác sĩ điều trị chính của em nói, sau khoảng ba tuần nữa mới có thể bỏ lớp bó bột đi, trong lúc đó em cứ lại tùy tiện dỡ xuống thử xem?”

Nhin hăn lườm cô như muốn ăn thịt người đến nơi, Mân Huyên xì một tiếng cười lên. Tiểu tử này giả bộ người xấu không giống chút nào, ngược lại còn có chút buồn cười.

“Này, Lăng Mân Huyên, tôi đang nói chuyện rất nghiêm túc, em còn cười được hả?” Kim Chính Vũ hiển nhiên không thể nhịn được nữa, tức giận xông thẳng lên óc.

Biết tính tình đại thiếu gia của hăn sắp phát tác, Mân Huyên vội vàng mím môi cố nín cười, “Được rồi, tôi không cười, đã biết rồi, đại thiếu gia, tôi sẽ tự chăm sóc mình thật tốt, cam đoan sẽ không bị thương nữa, như vậy đã được chưa?”

“Vậy còn tạm được.” Kim Chính Vũ nghe thấy cô chính mồm cam đoan, rốt cuộc mới chịu buông tha cô, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường cô.

Cô liếm liếm đôi môi khô nứt, nhịn không được mà mỉm cười, hưởng thụ cảm giác được người tỉ mỉ che chở thật tuyệt vời, không đúng sao? Nhất là khi cô phát hiện mình hơi thích tiểu tử Kim Chính Vũ này, cô càng ngày càng để ý hăn đang tức giận hay vui vẻ, luôn luôn muốn nhân nhượng hăn.

“Môi em khô quá, em chờ một chút nhé.” Hăn nói xong, thần thần bí bí mà xoay người sang chỗ khác, hình như gọi điện thoại, nhưng tốc độ nói rất nhanh, cô không nghe kịp.

“Chính Vũ, cậu đang làm cái quỷ gì thế?”

Cô hơi cong môi, tiểu tử này biết cô khát nước thì không biết trực tiếp đi đổ chút nước cho cô uống sao, ngược lại còn làm chuyện kỳ quái, thật không biết săn sóc người bệnh chút nào, xem ra vừa rồi đã nhìn lầm hắn.

“Chỉ cần chờ năm phút nữa là được.” Hắn chỉ lo gio tay nhìn đồng hồ, căn bản không thèm để ý tới cô.

Hừ, quên đi, không thể trông cậy vào hắn được, lát nữa hộ sĩ mang thuốc vào đây, bảo cô hộ sĩ rót cho cô cốc nước là được.

Cô hờn dỗi thăm nghĩ, nhắm mắt lại định nghỉ ngơi một lát.

“Mân Mân, đừng ngủ, còn có nửa phút nữa sẽ tới đây rồi.” Vừa mới chuẩn bị ngủ, hai má bị Kim Chính Vũ nhéo nhẹ. Cô bất mãn mở mắt ra, hắn đột nhiên đứng bật dậy chạy ra mở cửa.

Cô tờ mờ nhìn cánh cửa từ từ mở ra, hai cô gái mặc quần áo nhân viên khách sạn đang đẩy xe đi vào, bên trên đặt một đĩa trái cây trang trí rất đẹp, trong đó thứ làm người ta chú ý nhất chính là một chùm việt quất mọng nước đặt chính giữa, đây là hoa quả cô thích ăn.

Một cô gái đem đĩa hoa quả và đĩa việt quất lên tủ đầu giường, Mân Huyên liếc nhìn thấy trước ngực cô ấy có thêu chữ “Khách sạn quốc tế Diệc Phàm”. Đây có lẽ là khách sạn năm sao cao cấp mà Kim Chính Vũ quản lý.

Cô gái khiêm tốn xoay người lui ra ngoài, Mân Huyên nhìn đĩa việt quất, không thể tin vào hai mắt của mình, đến khách sạn năm sao, cho dù là uống một chén nước lọc cũng phải đặt hơn bên ngoài vài lần, càng không phải nói tới đĩa trái cây trang trí tinh xảo kia.

Kim Chính Vũ cầm lấy một quả việt quất tới trước môi cô, không chút để ý nói, “Việt quất trồng bên Mỹ, đĩa việt quất còn tươi này được vận chuyển bằng máy bay từ Mỹ sang, em nếm thử xem có ngon không.”

Cô hơi mở miệng, cắn thử một miếng, nhất thời mùi chua ngọt đặc trưng của việt quất tràn ngập khắp khoang miệng, không thể không tán thưởng gật đầu, “Ngon lắm.”

Chương 155: Hắn khóc sao

Nhìn thấy cô ăn thực sự vui vẻ, Kim Chính Vũ ôn nhu nhìn dáng vẻ phẩn khởi cùng duyên dáng của cô, đưa một quả việt quất cho cô: “em thích ăn, liền ăn nhiều một chút”.

Việt quất là loại quả Trung quốc mà cô thích nhất dù sao thì cũng không cần trả tiền, không ăn cũng lãng phí.Tay Kim Chính Vũ lại đưa tới cho cô một quả nữa, cô cứ vậy mà ăn hết quả này đến quả khác.

Chỉ chốc lát đã ăn hết, Kim Chính Vũ trùm mền cầm một tờ giấy lau khói miệng còn dính việt quất của cô.Đột nhiên, cô cảm thấy Kim Chính Vũ trước mắt có một chút cao lớn lên, tựa như không có lúc nào là không lộ ra vẻ thương tiếc đối với chính mình.

Cô có thể làm cái gì đây?

Cô hai bàn tay trắng, ngay cả việc thích người khác thì cũng chỉ là mong muốn xa vời mà không thể thành. Cô chỉ có khả năng cẩn thận mà quý trọng tình cảm này thôi.

Đến tột cùng chính cô đối với Kim Chính Vũ, như là đối với Chỉ Giao như vậy vẫn đơn thuần chỉ là bạn bè, nhưng vẫn là dần dần cô cảm thấy thích hắn. Cô lại bị chính mình làm cho hổ đồ.

Đơn giản là không nghĩ tới nữa đi, như bây giờ có phải là rất vui vẻ và thỏa mãn sao.

Kim chính vũ đứng dậy đi vào toilet, hắn ở trong đó, không lâu đã truyền đến âm thanh nước chảy.Đã sạch sẽ, cô phẩn khởi nặn ra một chút tươi cười.

Sau một lát, hắn từ trong toilet thong thả đi ra, “Mân Mân, lần trước chúng ta nói chuyện với nhau còn chưa có chấm dứt”

“Cậu là chỉ chúng ta, lần trước nhớ lại sự việc trước kia ở cô nhi viện” Mân Huyên khéo léo cau cái mũi, rất nhanh đã nghĩ đến.

“Ân” hắn ngạc nhiên, chuyên chú nhìn cô, tựa hồ là đang đợi cô mở miệng.

“Nga, đúng vậy. tôi nghĩ tưởng, lần trước nói đến đâu nhỉ?” Cô suy nghĩ một hồi, chần chờ đã mở miệng, “Dường như nói đến cậu muốn tôi đáp ứng một việc, thì sẽ không cả ngày đi theo sau tôi nữa.”

“Là chuyện gì?” hắn cúi đầu, mái tóc màu nâu kia đã che khuất đi sự trong suốt của hai trong mắt, tiếng nói có chút giống như bình thường nhưng cũng dễ dàng nhận ra vài phần chua sót bên trong.

“Chuyện gì?” Cô lại là sững sốt, liều mạng hồi tưởng, trước mắt sáng người, “A! tôi nhớ ra rồi, dừng như vẫn là sự việc cậu muốn lấy tôi.Haha...Khi đó cậu đúng là đồ ngốc đàng yêu, hơn 10 tuổi tiểu hài tử như thế nào biết thích cùng yêu đâu, bất quá là tôi cứu cậu một lần, cậu sẽ lấy thân ra để báo đáp.Haha....”

Hắn như trước cúi đầu, bảnh thân lộ ra vẻ chua sót dị thường, “ Buồn cười sao?em cảm thấy chuyện này buồn cười lắm sao?Căn bản là em chưa từng để nó trong lòng, buồn cười chính tôi, đến tận cùng lại tuân thủ điều này, ước định buồn cười, là tôi rất không biết....”

Hắn toan khổ miệng như là lây bệnh cô, cô cảm giác được ngực của mình bị cái gì đó đâm vào thật đau, rồi đến mô nhẹ nhàng nói “Kim Chính Vũ...cậu không phải là sẽ làm như tôi nói.” Nếu một ngày nào đó cậu có chín mươi chín cô bạn gái, cái này chứng tỏ là cậu thực sự đã trưởng thành, như vậy tôi sẽ gả cho cậu, làm vợ của cậu...”

Bất quá là cô lúc ấy bị hắn làm phiền thua anh miệng qua loa nói vậy với hắn thôi.

Thất sao? Hắn sẽ là không thực hiện lời này trong năm năm đi. Hắn như vậy không có bình thường đi, qua lại một cái lại là một người bạn gái, bất quá là vì cô lúc ấy thuận miệng nói ra thôi.

Cô không thể tin được.....

“Vậy em cho rằng thế nào?” đôi mắt của hắn lúc này lóng lánh cùng với thần sắc thực sự tái nhợt.

Cô nói đúng, cô thật sự nói đúng. Hắn kết giao với chín mươi mấy cô bạn gái là vì lời tuyên bố đó của cô..

Như vậy, hắn thường xuyên ở cô trước mặt cô nhắc tới con số “Mân Mân, còn có ba cái” “Còn có hai cái” “Một cái”, này đó không phải hắn thần kinh đập sai, mà là hắn có ý ám chỉ cho cô biết.

“Em hiện tại nghĩ tới, đáp án của em là cái gì? Em cảm thấy tôi làm điều này thực buồn cười có phải không? Em nghĩ thế nào, hãy cho tôi biết” Hắn xuất thần dừng ở trên người cô, hai bàn tay nắm thật chặt lại. Hắn dường như đang chờ đợi sự tuyên án từ cô.

Cô không biết, chuyện này tới quá đột nhiên, cô còn đang ở trong trạng thái không thể tin được cùng với một sự khiếp sợ bên trong, cô không thể làm ra câu trả lời. Cũng hiểu được, nếu cô xử lý không tốt, khả năng sẽ vĩnh viễn mất đi kim chính vũ, cho nên cần phải cẩn thận nói chuyện.

Đồng thời còn có một sự thật tàn khốc khác lại nhắc nhở cô, cô không có tư cách nhận bất luận tình yêu của người nào, cô không thuần khiết, đã làm vãy bẩn chính mình, vậy làm sao có thể nhận tình cảm này.

Những điều đó như là loại chất độc giống nhau cắn cắn vào nơi mềm mại nhất trong tâm hồn cô. Ya nghĩa đó là một mảnh hỗn loạn không có thời gian, cô di chuyển thân người không khỏi nói ra lời cự tuyệt: "Kim Chính Vũ, tôi nghĩ lời kia chính là vui đùa, lúc trước có nói, nhưng lời nói không thể cho là thật. Chúng ta hiện tại đều là người trưởng thành, tôi nghĩ cậu hắn là..."

"Em không cần phải nói, tôi đã biết..." Hắn đột nhiên cắt đứt lời nói của cô, thân ảnh hắn nghiêng đi vô hình như ngưng tụ nhiều áp lực thống khổ cùng với sự tuyệt vọng.

"Kim chính vũ, chúng ta vẫn là bạn....." tiếng nói của cô nghẹn ngào, hốc mắt bắt đầu đỏ lên, một tầng sương mù đã bao phủ quanh viền mắt.

Không phải như thế, cô không nghĩ nói những lời này. Trên thực tế cô càng muốn nói là, kim chính vũ, tôi đối với cậu có cảm giác, có lẽ chúng ta có thể bắt đầu.....

Nhưng cô không dám nói, càng xác thực nói, cô không phải là cô gái thuần khiết không tỳ vết, cô không xứng đáng với Kim Chính..... Cô thật sự không xứng với hắn.....

“Mặc kệ em thấy thế nào, cho rằng tôi khờ, thần kinh có vấn đề, như thế nào có thể đem chuyện năm xưa trở thành lời nói thật sao. Tôi muốn nói là tôi không hối hận vì đã làm được điều đó, bởi vì tôi thực sự khăng định, từ thời khắc em cứu tôi 5 năm đó, tâm của tôi liền dừng trên người em....Trong 5 năm nay, tôi đã từng không ít lần từ Hàn Quốc xa xôi trở về...tôi đứng ở chỗ tôi nhìn em. Người khác thì sẽ được nghỉ, còn em thì phải đi làm thêm, nhưng là em nhất định sẽ không biết...em đi đến đâu...tôi cũng đi theo phía sau em...cũng giống như 5 năm trước tôi luôn đi theo đằng sau em...vĩnh viễn đều đã đi phía sau em...”

“Kim chính vũ, cậu xin cậu, cậu xin cậu không cần hơn nữa.....” Cô lớn tiếng đánh gãy lời nói của hắn, khống chế không được mà khóc nức nở, yên lặng để hắn nói xong. thực xin lỗi..... cùng với cậu, tôi không phải là một cô gái tốt, tôi tình nguyện hiện tại cự tuyệt cậu..... Thực xin lỗi..... Tôi không xứng.....

“Em vì cái gì mà khóc, nói cho tôi biết nghe đến những điều này, em vì cái gì mà rơi nước mắt...” Hắn đột nhiên xoay người lại, đáy của đôi mắt như đã chất đầy những giọt nước trong suốt, hắn đã khóc sao?Cô cũng không biết hắn khóc ,bởi vì cô cự tuyệt sao? Cô thực sự làm tổn thương hắn sao.

Cô cũng không biết là hắn đã khóc, bởi vì cô cự tuyệt sao? Cô thật sự làm tổn thương hắn sao?

“Kim chính vũ, cậu không cần như vậy, chúng ta.....”

“Lăng Mân Huyền,em không cần nói.” Hắn ngưng mi mắt toát ra vẻ đau thương tự giễu,“Cái ước định kia, tôi kết giao với chín mươi chín cô bạn gái.....em thấy nó trở thành một truyện cười có đúng không? Được rồi..... Coi như tôi hôm nay cái gì cũng chưa có nói..... Tôi cũng chưa từng tới.....”

“Kim chính vũ..... Tôi.....” Cô còn muốn nói cái gì đó, muốn nói một điều gì đó để an ủi hắn, nhưng là cô nói không nên lời, trong cổ họng như bị mắc cái gì đó, cô chỉ có thể như vậy mà phát ra vài tiếng đau xót ở trong lòng.

Hắn đứng thăng mong mỏi cô liếc mắt một cái, hắn dứt khoát xoay người đi ra hướng cửa phòng bệnh.

Chương 156

Một tiếng đóng cửa rất nhỏ, lại tựa như đập mạnh vào lòng cô khiến cho thân thể không khỏi một trận phát run. Hắn đi rồi sao? Sẽ không lại xuất hiện trước mặt cô nữa sao? Vì cái kia mà thích phát giận, nói chuyện không tốt, lại săn sóc cô thật ti mỉ Kim Chính Vũ thực sự sẽ không để ý đến cô nữa sao?

Lạnh....Một cảm giác theo đáy lòng lộ ra đến lạnh lẽo xâm nhập cô, theo bản năng ôm lấy chăn, cô nhắm mắt lại, mí mắt khép lại, những giọt nước mắt nóng bỏng theo đó mà chảy xuống.

Nếu không có cùng Doãn Lạc Hàn ký cái hiệp ước kia, cô sẽ không một chút do dự mà đáp ứng, nhưng là hiện tại cô không thể, nếu mà cô đáp ứng đó là lừa gạt, đợi cho Kim Chính Vũ biết được chân tướng, hắn sẽ xem thường cô, khi đó thương tổn lại càng lớn hơn nữa, cho nên hiện tại, chẳng bằng cự tuyệt.

Thực xin lỗi..... Kim chính vũ,Cậu luôn ở trong tâm của tôi, tôi sẽ vĩnh viễn ghi nhớ ở trong lòng, địa vị của cậu bất luận kẻ nào cũng không thể thay thế.

Cô trùm chăn, nằm yên toàn bộ buổi chiềuieengs bước chân ở phong bệnh đến rồi lại đi, đi rồi lại đến, trong lúc đó có bác sĩ, y tá, còn có cả Chỉ Dao. Họ nghĩ là cô mệt mỏi, không có làm phiền cô, chỉ khi nào xốc chăn lên, sẽ phát hiện thấy khuôn mặt của cô đã phủ đầy nước mắt, tựa hồ như thế nào khóc cũng khóc không xong.

Di động đặt ở bên gối đột nhiên đổ chuông, cô mở hai con mắt còn ướt đẫm, nghe tiếng chuông có thể biết đó là Doãn Lạc Hàn, cô cầm điện thoại lên ấn tiếp nghe.

Điện thoại vừa được tiếp, tiếng của hắn hồn hển truyền đến : “nghe nói Kim Chính Vũ cũng tới phòng bệnh”

“Đúng...” Cô mơ hồ đáp, thanh âm thực sự rất khàn khàn, cũng còn không có nghĩ đến cùng hắn nói nhiều lời, Kim Chính Vũ đến phong bệnh khẳng định là Chỉ Dao nói cho hắn biết đi.

“Em là có ý tứ gì? Nói chuyện!” Hắn âm trầm nói, lộ ra một chút tia giận giữ.

Cô mím chặt môi, lấy thanh âm vững vàng nói: “Cậu ta đến một hồi rồi đi”

Hắn trầm mặc vài giây, tai nghe được tiếng nói dị thường của cô: “giọng của em sao lại như vậy? sẽ không phải là khóc chứ? Cánh tay đang bị thương là em ở trước mặt Kim Chính Vũ làm nũng sao?”

Bên tai vang lên giọng điệu đùa cợt của hắn, cô không để ý, cũng xem thường, không lên tiếng.Nếu cô không sớm biết rằng tên Doãn Lạc Hàn này là đang chán ghét cô, thì có lẽ cô đã nghĩ là hiện tại hắn đang ghen.

“Lang Môn Huyên, em tốt nhất nhớ kỹ, nếu như bị tôi biết em cùng với nam nhân khác có quan hệ mờ ám, em hắn là biết hậu quả.” Hắn căn răng cảnh cáo , rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Cô vẫn vậy khép di động lại, đặt điện thoại ở dưới gối đầu, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ,có lẽ chỉ ở trong mộng, cô mới tạm thời có thể tránh được hết thảy những sự tàn khốc này.

Di động bị một đạo đại lực ném đến bàn làm việc, cánh tay dài đảo qua văn kiện ở trên bàn đã lén tiếng mà rơi xuống, Doãn Lạc Hàn cúi đầu xoa xoa chớp mũi, hắn càng ngày càng muốn làm những việc mà

chính hắn cũng không hiểu nổi, hiện tại cảm xúc hoàn toàn không chịu bị khống chế, thùng nói với nghĩ hoàn toàn không giống nhau.

Vừa rồi chỉ dao đã tới, cô muốn buổi tối cùng hắn dùng cơm, lúc gần đi có nói một câu ngắn gọn khiến cho hắn có một loại cảm giác không thoải mái, Chính Vũ để ý nữ nhân kia.

Không có gì cùng lăm thì, nữ nhân so sánh với Chính Vũ, đương nhiên là người sau quan trọng hơn, hắn như vậy mà tự nói cho chính mình, nếu Chính Vũ thích, hắn có thể đem nữ nhân đó đưa cho Chính Vũ.

Nhưng sao lại thế này? Sau khi Chỉ Dao rời đi, tâm thần hắn không yên, ở trước mắt xem văn kiện nhưng lại chậm rãi nghĩ đến hình ảnh Chính Vũ với nữ nhân kia ở cùng một chỗ, cả người hắn như là có rất nhiều tâm trạng thực khó chịu.

Tay phải kìm lòng không đậu liền gọi điện thoại cho cô, tiếng nói trong veo quen thuộc lộ ra một chút dấu vết đã khóc, nghe vào lỗ tai không hiểu sao làm cho hắn phiền toái bất an, cảm xúc của cô tựa hồ thật không ổn định.

Trực giác nói cho hắn, nguyên nhan cô khóc thực sự có khả năng liên quan đến Chính Vũ, chết tiệt, Chính Vũ rốt cuộc cùng cô nói cái gì?

Trước kia là như thế nào mà hắn đã không đem quan hệ của Chính Vũ và cô để trong lòng, nghĩ rằng cô lần trước là lái xe cho Chính Vũ, song bất quá là quan hệ bạn bè bình thường.

Nhưng hiện tại, hắn phát hiện ra Chính Vũ có thật nhiều tâm tư đối với cô. Điều này không khỏi làm cho lòng hắn thêm nghi ngờ? sẽ là nguyên nhân kia sao?

Hắn vuốt cằm, người hướng về phía trước, nối điện thoại tới phòng trợ “Tù trợ lý, anh lập tức đến văn phòng tôi.”

“Vâng, tổng tài.” Từ Bang không chút do dự trả lời.

Văn phòng tổng tài cùng văn phòng trợ lý đặc biệt chỉ cách nhau bức tường, nên không đến hai phút, thân ảnh của Từ Bang đã xuất hiện trong phòng tổng tài.

Lông mi Doãn Lạc Hàn buông xuống, trong tay cầm bút đánh liên tục xuống mặt bàn, như là đang âm thầm mưu tính điều gì, qua một lúc lâu, tiếng nói của hắn thản nhiên truyền đến:

“Tù trợ lý, anh tái liên hệ với nơi lần trước giúp tôi điều tra, gọi bọn họ tra một chút Chính Vũ mấy năm nay về nước tìm một cô gái, tôi muốn biết tư liệu về người này”

Từ Bang mặt không chút thay đổi, nhưng giờ trên mặt lại xuất hiện một tia kinh ngạc, hắn đứng sững sờ ở đó, không thể tưởng được tổng tài lại muốn hắn điều tra chuyện của biểu thiếu gia.

Không nghe tiếng Từ Bang đáp lại, Doãn Lạc Hàn nhăn mi lại, tăng thêm trọng lượng âm thanh.“Tù trợ lý –”

Từ bang nhanh chóng lấy lại tinh thần, cung kính cúi đầu.“Dạ, tổng tài, tôi lập tức đi.”

Doãn lạc hàn không nhìn lại hắn, vùi đầu vào đóng văn kiện, Từ Bang xoay người đi rồi đi ra ngoài, nhẹ nhàng mà đóng cửa lại, hắn xoay người thiểu chút nữa đụng phải Quý Dương.

“Phó tổng tài.”

“Từ trợ lý, anh sao lại thế này? Có điểm không thích hợp.” với ánh mắt lợi hại Quý Dương đã nhìn ra một chút dị thường ở Từ bang :“Anh đi vào, Lạc nói với anh cái gì?

Chương 157: Bữa tối

Tử Bang đưa mắt nhìn về phía văn phòng tổng tài, do dự không biết có nên hay không đem chuyện này nói cho Quý Dương, cuối cùng vẫn là không tự chủ mà nói ra.

“Ngô..... thường thì Lạc không phải người như vậy, như thế nào mà đột nhiên lại muốn điều tra chuyện của Chính Vũ”

Quý dương hít khí, nghĩ đến vài việc gần đây, kéo Tử Bang đến một góc sáng, âm thanh thấp xuống:
“Tử trợ lý, chuyện này anh điều tra xong, không cần vội vã đem kết quả cho Lạc xem, mà trực tiếp đưa cho tôi, tôi xem rồi sẽ nói cho Lạc”

“Phó tổng tài, như vậy.....” Tử Bang trên mặt biểu tình ngẩn ra.

Trên mặt Quý Dương lộ ra một chút ý cười, thoái mái mà tự tại, “Có chuyện gì tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

“vâng, tôi đã rõ” Tử bang hiểu ý cười cười, Quý Dương là bạn thân của tổng tài, ở công ty này, chỉ có Quý Dương là có thể có biện pháp đối phó được với Doãn tổng tài của họ.

Xử lý xong một đống văn kiện lớn, Doãn Lạc Hàn hoạt động cánh tay có một chút đau nhức, người lên nhìn đồng hồ, đã nhanh đến giờ hẹn cùng Chỉ Dao, hắn tùy tay dễ dàng thu thập lại đống văn kiện.

Đi vào trong phòng nghỉ phía bên trong, hắn theo đó lấy ra một áo phục rafsimons màu đen mặc vào,

sửa sang lại cổ áo sơ mi cùng màu bên trong, sau đó điều chỉnh lại một chút màu sắc cavat mang, mắt mở to nhìn chính mình trong gương, liền đó hắn hai tay nhét vào túi quần rồi đi ra ngoài.

Đi thong thả hướng về phía thang máy, trùng hợp thang máy mở, Chỉ Dao xuất hiện ở trước mặt mặc chiếc váy liền áo misssixty cười duyên “Lạc ca ca, thật hay quá, em vừa đi lên, anh cũng vừa đi ra.”

“Tiểu công chúa của anh hôm nay thật xinh đẹp” hắn cất bước đi vào thang máy, cúi người in lên trán của cô một nụ hôn, đối với vj hôn thê này, hắn chưa bao giờ keo kiệt lời ca ngợi.

Chỉ Dao thân mật ôm lấy cánh tay hắn, con mắt nhanh chóng khẽ cười:” Lạc ca ca , ăn xong bữa tối, em muốn đi ngắm cảnh đêm, được không?”

“Đương nhiên. Yêu cầu gì của tiểu công chúa, anh đều đã thỏa mãn.” Hắn thật sảng khoái cười quay đầu nhìn Chỉ Dao.

Được một lúc xe đã tới một nhà hàng Tây với phong cách tao nhã, Ôn thư ký trước đó đã sớm điện thoại đặt một bàn ở đây với vị trí tốt nhất, hai người trực tiếp ngồi vào bàn bên cạnh cửa sổ.

Hết thảy mọi người đến đây đều để dùng bữa tối cùng nhau, Chỉ Dao nói cô hôm nay gặp mấy điều thực sự thú vị, có thể cứ như vậy mà nói xong, hắn phát hiện Chỉ Dao đã không dưới mười lần nhắc tới nữ nhân kia , cùng với Chính Vũ.

“Lạc ca ca, lần trước em nhớ rõ đường như cũn cùng với nanh đê cập qua chuyện này. Anh không phải nói chờ em tốt nghiệp chúng ta liền cử hành hôn lễ sao? Đến thời gian đó, em còn có một nguyện vọng....am đã suy nghĩ, nếu Chính Vũ cùng Mân Mân có thể trở thành một đôi như đã nói, chúng ta bốn người cùng nhau cử hành hôn lễ được không?Haha... Hình ảnh đó khẳng định là cực kỳ tuyệt đẹp....anh

cùng Chính Vũ là anh em bà con, em và Mân Mân không phải là...rất là vui vẻ nha, về sau em cùng Mân Mân đều không....”

Hắn cắt miếng thịt bò tay bỗng cứng đờ, đưa miếng thịt bò lên miệng, thấy thật vô vị, buông dao nĩa trong tay xuống, dùng khăn trà lau khói môi.

Chỉ Dao đang cao hứng nói chuyện, cẩn thận đã phát hiện ra sắc mặt hắn có chút âm trầm, nhỏ giọng hỏi: “Lạc ca ca, anh làm sao vậy? anh mất hứng sao? Anh là không thích đề nghị của em....?”

Nghe giọng nói ủy khuất của Chỉ Dao, hắn nâng mí mắt lên, tròng lông mày nhíu lại bỗng trở nên giãn dần ra, lộ ra vẻ tươi cười ngọt ngọt” Tiểu công chúa, em là đang nghĩ đi đâu, anh cảm thấy hôm nay miếng thịt bò vô cùng không hợp vị mà thôi. Em nghĩ cùng nhau cử hành hôn lễ, anh đương nhiên là không ý kiến”

“Ha ha..... Em biết Lạc ca ca đối với em là tốt nhất.” trên mặt Chỉ Dao lại một lần nữa tươi cười trở lại, cô thực đơn thuần, thường chỉ cần hắn nói mấy câu sủng nịnh, cô liền vui vẻ không thôi.

Nhin chăm chăm khuôn mặt tươi cười thuần khiết không tỳ vết của Chỉ Dao, hắn lâm vào trầm tư, hắn hận thấu người kia, hắn không thể tưởng được tất cả hết thảy mọi chuyện đều có liên quan đến người kia, trước đây hôn sự của hắn cùng Chỉ Dao cũng là một tay người kia an bài, sau đó hắn tiếp quản tập đoàn Đường Thịnh. Hắn quan hệ với rất nhiều nữ nhân và nghĩ tưởng hôn sự này sẽ vì thế mà hủy bỏ, nhưng phản ứng của Chỉ Dao hoàn toàn ngoài dự kiến của hắn, cô kiên quyết không đồng ý.

Sau đó anh trai của Chỉ Dao lại tạo áp lực về phía hắn, cùng lúc ấy tập đoàn Đường Thịnh cùng Giản thị đang đàm phán dự án hợp tác với nguồn tài chính khổng lồ, đang đàm phán đến giai đoạn cuối cùng, cuối cùng hắn lại lo lắng đến điểm này, lại thu hồi chuyện từ hôn.

Ăn xong bữa tối, lái xe nhìn cảnh đêm, ngồi trên xe thể thao, Chỉ Dao không ngừng che miệng ngáp, hắn quay đầu mắt nhìn thời gian trên xe, đã đến 9 giờ, thời gian Chỉ Dao ngủ luôn là sau giờ này.

“Chỉ Dao, anh lái xe đưa em trở về, em ngủ sớm một chút.” hắn xoay tay lái, xe thể thao hướng thẳng đến Giản gia.

“Không cần về, Lạc ca ca, anh gần nhất cũng chưa có cùng với em, em muốn ở cùng một chỗ với anh lâu thêm một chút” Chỉ Dao không thuận theo, kéo kéo áo khoác hắn, muốn hắn thay đổi chủ ý.

“Tiểu công chúa, nghe lời, hôm nào đó anh lại mang em đi ngắm cảnh đêm” Tay hắn nhẹ nhàng vỗ về đầu cô, hai mắt mỉm cười: “về sau, chúng ta còn có nhiều cơ hội, còn cao cả đời như vậy...”

“Đúng vậy, Lạc ca ca, anh nói đúng, hì hì..... Chúng ta còn có cả đời mà.” Chỉ Dao hưng phấn phát ra tiếng cười cực hạn, tựa đầu dựa vào vai hắn.

“Chỉ Dao, anh đang lái xe, em ngồi yên, không cần lộn xộn” Hắn phát nhẹ chớp mũi thanh tú của cô, Chỉ Dao thè lưỡi, ngồi trở lại.

Không thể phủ nhận, hắn không chán ghét bản thân từ nhỏ hắn cùng Chỉ Dao lớn lên, ở chung với Chỉ Dao, cùng cô ở một chỗ, hắn cảm thấy thoải mái cùng thích thú, tất cả nhịn không được mà sảng nịnh cô, hắn biết rõ ràng, hắn đối với cô, tình cảm nhiều nhất cũng chỉ như người anh trai đối với em gái.

Khả năng cái kia là dạng quan hệ gì, hôn sự sắp đặt nguyên bản chính là để có thể gia tăng tạo cơ hội tốt mở rộng kinh doanh của bản thân, hắn đã muốn quyết định, đời này thê tử của hắn chính là Chỉ Dao.

Hắn đã sớm thấy rõ tất cả, chỉ cần có được số tài sản khổng lồ, nữ nhân gì đối với hắn mà nói đều có được dễ như trở bàn tay.

Chương 158

Cùng Lăng Mân Huyên ký kết hiệp ước, bất quá là thủ đoạn báo thù của hắn, còn có 10 tháng, đến lúc đó hắn sẽ không lưu tình chút nào mà đá cô.Bất quá hiện tại hắn sẽ không buông tay, hắn mơ hồ, cảm giác được bản thân đối với cô không có chán ghét, trò chơi đương nhiên vẫn tiếp tục.

Doãn Lạc Hàn đưa Chỉ Dao đến ngoài cửa, Chỉ Dao đi được vài bước rồi quay đầu lại nhìn hắn , đôi môi hơi quả quyết nói: “ Lạc ca ca , anh còn chưa có hôn em đâu.”

“Nga, là anh quên mất phải hôn để chúc tiểu công chúa ngủ ngon.” Hắn nhẹ nhàng cười, bước lại gần Chỉ Dao, nâng khuôn mặt của cô lên,vén đi những sợi tóc trên trán, hôn lên trán cô một cái.

Hắn rời đôi môi khỏi trán cô, thấy cô miệng vẫn như cũ quyết liệt: “Lạc ca ca,anh mỗi lần đều là như vậy, có thể hay không hôn ở chỗ khác” Nói xong Chỉ Dao thẹn thùng liếm liếm môi, đem đôi môi để sát vào khuôn mặt tuấn tú của hắn.

Nhin bảm thân càng ngày càng gần kiều nhan, nếu đổi lại là một nữ nhân khác, khả năng hắn sẽ không chút khách khí mà ôm đổi phuơng, sau đó sẽ là một nụ hôn cuồng phong thật dài, nhưng người trước mặt là Chỉ Dao, hắn nhất định không thể làm như vậy, cảm giác hôn lên trán như là sự đơn thuần giống như sự thuần khiết của Chỉ Dao.

Hắn không nói gì hơi xoay qua, nhìn về phía đèn đuốc huy hoàng của Giản gia: “Chỉ Dao , trời không còn sớm nữa , em trở về nghỉ ngơi cho sớm”

“Lạc ca ca, anh vì cái gì luôn như vậy, em muốn anh hôn em...”Chỉ Dao vội vàng xao động chân, giống như đi qua vô số lần như vậy, mỗi lần cô muốn Lạc ca ca hôn cô, hắn tổng thể tìm đủ loại lý do để lảng tránh.

“Được rồi, Chỉ Dao, liền một chút.”

Doãn Lạc Hàn đột nhiên cải biến chủ ý, Chỉ Dao trong lòng vui vẻ, nhắm mắt lại chờ mong, khẽ nâng cằm, trái tim như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, một cái phác hôn nháy mắt dừng trên gương mặt của cô.

Cô một chút mở hai mắt, cô muốn hôn giống kiểu tình yêu cuồng nhiệt của nam nữ, chứ không phải giống loại này, cô không phải là tiểu hài tử mà thơm hai má. Nhìn trước mặt mình là khuôn mặt tuấn tú, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn ngập thất vọng: “Lạc ca ca...”

“Tiểu công chúa, mau vào đi thôi, ngủ ngon.” Doãn lạc hàn vỗ nhẹ hai má Chỉ Dao, lùi ra phía sau vài bước, nhìn cô phất phất tay, cô từng bước vừa đi vừa quay đầu lại, lưu luyến không rời mà đi vào chậm rãi cổng điện tử mở ra.

Trở lại trong xe, ngang đầu nhìn ngoài cửa sổ xe cách đó không xa bầu trời đêm tối như mực, ban đêm, lại là cơn ác mộng quần quanh, hắn khởi động xe cùng lúc ấy di động vang lên, đảo qua màn hình là Từ Bang.

“Tổng tài, chuyện kia người mẫu Đế Na đã đến.”

“Ân, đã biết.” Hắn ấn tắt điện thoại, người mẫu này là bạn cùng giường mới của hắn, vào ban đêm khi cơn ác mộng quần quanh, hắn đều dựa vào thời gian cùng nữ nhân, thăng đến làm cho bản thân mỏi mệt mà đi vào giấc ngủ.

Lặng lặng lái xe, trong đầu lại hiện ra khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo kia,không biết chính mình đến tột cùng nghĩ cái gì,chỉ cần mẫn bên cạnh nữ nhân kia ,hắn có thể ngủ.

Hắn sẽ không thừa nhận cô đối với bản thân hắn có ảnh hưởng rất lớn,cũng tuyệt đối không nghĩ rằng bản thân luôn không chế không mà được nhớ tới cô,nhất định là gần đây không có quan hệ với nữ nhân khác.

Dẫm chân ga dưới chân,xe thể thao lao thẳng đến hướng khách sạn Thịnh Bưng Biền, hắn vừa cất bước đi vào đại sảnh, thì một nữ nhân mặc bộ váy thấp ngực lập tức chạy vội qua đây: “Lạc....”

Ngực đầy đặn cao ngất , da thịt trắng nõn, hai chân thon dài, con ngươi đen thăm u của hắn bay nhanh đánh giá đối phuơng, đôi môi một đạo tà tà cong lên, tin tưởng đêm nay sẽ là một đêm đầy lửa nhiệt tình.

Ngủ mơ mơ hồ hồ, cô cảm giác bên cạnh có một cái gì đó ấm áp, không khỏi lại gần, mũi ngửi thấy một mùi yên thảo vị, có người ở phòng bên hút thuốc?

Cô mở to mắt, rõ ràng bị khuôn mặt tuấn tú ở trước mắt làm cho hoảng sợ, Doãn Lạc Hàn, hắn...hắn như thế nào lại chui vào trong chăn của cô.

“Không cần lộn xộn, ngủ.” Hắn cúi đầu tiếng nói ở trong đêm yên tĩnh ngập từ tính.

Nhin ngọn đèn trên đầu giường, trên vách tường đồng hồ báo thức biểu hiện hiện tại thời gian ban đêm, người này làm cái gì , như thế nào có thể ngủ ở nơi này, mà lại là một bộ dáng nằm đương nhiên ở trên giường, hắn nhìn cô một cái, quay đầu đi nhắm mắt lại.

Cũng may là giường bệnh cũng đủ lớn,tay phải của cô lúc cuối buổi chiều đã được bỏ từng tí lớp thạch,vì thế nhẹ nhàng nâng khởi tay trái , thân thể từng chút một nhích về bên phía góc trái, tận lực cùng hẵn bảo trì khoảng cách nhất định, đến lúc cánh tay gác qua mép giường mới thôi.

Từ lúc dưới giờ ngọ cô vẫn ngủ đến hiện tại, hơn nữa tên cổ quái Doãn Lạc Hàn này đột nhiên lại chạy tới ngủ ở bên cô, làm cho cô một chút cũng không có buông ngủ, hãy còn nghĩ đến tâm sự cô nhảm chán trợn tròn mắt nhìn lên trần nhà.

Cuối buổi chiều hộ lý đã tới rờ xuồng một ít lớp thạch trên cánh tay, Chỉ Dao cũng đã tới một lần nữa,Chỉ Dao nói bản thân đã an bài rất tốt cùng với nhà trường việc của cô,có thể đi làm trước, chỉ cần khi nào tốt nghiệp đến tham gia thi là được.

Chỉ Dao nói ngày mai cô không cần đến tạp chí để báo danh, bản thân sẽ thuyết minh tình huống này cho Giản Quân Dịch.Cô không chút suy nghĩ liền cự tuyệt ý tốt của Chỉ Dao, cô không nghĩ làm cho Giản Quân Dịch cảm thấy cô tránh ở phía sau của Chỉ Dao, cần dựa vào tài năng quan hệ để đạt được công việc này.

Sáng mai nói cái gì cô cũng phải đi đến tạp chí.

Ngày đó ở trong điện thoại, Phan Nhạn Ngọc nói cho cô thời gian đi báo danh là buổi sáng ngày mai, mấy giờ? Ân... Dường như là 9h? 9h kém? không đúng.... như thế nào mà lại không nhớ, chuyện quan trọng như vậy mà cô cũng không nhớ rõ, thực sự là quá ngu ngốc.

“Chính Vũ đã có người ở trong lòng”

Cô đang suy nghĩ tâm sự của mình, không đề phòng bên cạnh Doãn Lạc Hân rét lạnh toát ra một câu này, cô hoảng sợ, người này đang nói gở cái gì? Kim Chính Vũ có người trong lòng? Hắn có ý tứ gì?

“Em không hiểu kỳ sao?” lông mi nồng đậm của hắn cong lên, chậm rãi mở to mắt, nghiêng đầu nhìn cô, lộ ra ánh mắt hàn ý sâu không lường được ý tứ hàm xúc.

Cảm giác người này nói chuyện là lạ, vẫn là trước tiên không cần lên tiếng, xem hắn rõt cuộc muôn nói cái gì.Cô cẩn mõi, trong lòng yên lặng chờ hắn nói.

“Trước kia em cùng Chính Vũ có quen biết?” Con ngươi đen của hắn híp lại , xem kỹ ánh mắt giống như đao nhọn thổi qua khuôn mặt mềm mại: “Nói cho tôi biết, tôi muốn nghe lời nói thật!”

“Không biết. Kim chính Vũ là Chỉ Dao giới thiệu cho tôi khi làm công việc lái xe, lần đầu tiên gặp mặt.” Cô cơ hồ là thốt ra, bởi vì cô thật sự quá rõ ràng tính tình người này,tuyệt đối không thể cho hắn biết bản thân cùng Kim Chính Vũ đã sớm biết nhau.

Chương 159: Chán ghét lừa gạt

“Em tốt nhất không cần nghĩ gạt tôi, bởi vì tôi ghét nhất là chuyện bị lừa gạt.” Hắn phun ra lời cảnh cáo như một loại không khí lạnh lẽo âm hàn, tốt nhất là giống như cô nói, nếu như hắn đoán được cái kết quả đáng sợ kia,hắn không biết bản thân còn có thể hay không thể tiếp tục bình tĩnh được.

Tay cô kéo chấn đột nhiên đụng tới thân thể của hắn, cô phản xạ có điều kiện bàn tay cương một chút, kết quả tay hắn chính là nhất lược mà qua.

“Em nằm xa như vậy làm cái gì? Lại đây!” tiếng nói của hắn trầm thấp mang theo mệnh lệnh .

Cô ảo não quả muỗn vỗ đầu, hắn nguyên bản không có chú ý tới cô cách hắn rất xa, vậy mà cái này tốt rồi, rốt cục cũng khiến cho hắn chú ý .

“Ha ha..... Cánh tay tôi vẫn đau, qua không có tiện, cứ như vậy nằm là tốt rồi.” Cô bứt lên một cái tưối cười giả dối, miễn cưỡng nở nụ cười vài tiếng, không nghĩ chấn hạ tay hắn lại vòng lại đây, lần này là trực tiếp vòng qua thắt lưng của cô.

Hắn muốn làm gì?thần kinh toàn thân cô nháy mắt buộc chặt lại, bàn tay rắn chắc hơi dùng một chút lực, cô đảo mắt thân thể bỗng rơi vào trong lòng hắn,cả người nháy mắt phảng phất như một khối xác ướp, toàn bộ nằm gọn ở trong lòng hắn.

Người này nhất thời tâm huyết dâng trào, cũng không thể như vậy đem cô ôm vào trong ngực đi, cô cũng không nghĩ cùng hắn có hành động thân mật gì, vẫn là giữ một chút khoảng cách có vẻ sẽ tốt hơn.

Cô thử muôn động, cánh tay hẵn vẫn như cũ gì chặt trên lưng cô , cô không thể động đậy.

“Không cần lộn xộn, cứ để vậy.” Tiếng nói của hẵn thấp xuống có vẻ khàn khàn ngoài ý muốn.

Cô bất đắc dĩ phát hiện chính mình đêm nay chỉ có thể như vậy mà ngủ, quay đầu tiếp tục nhìn chằm chằm trần nhà, không lên tiếng nữa, có thể tận lực nói chuyện với hẵn càng ít càng tốt, đây là cô đang bảo vệ cho chính bản thân, cũng là một loại chống cự không tiếng động.

Một lát sau, cô quay đầu, nhìn đến lông mi vi hợp ở mí mắt hẵn, hô hấp vững vàng mà đều đặn, xem ra thật sự là đang ngủ.

Thực không nghĩ đến thời điểm cùng hẵn ngủ gần như vậy, cô hung hăng trừng mắt với hẵn, giương thần không ra tiếng, không tiếng động đau mắng hẵn một chút, dù sao hẵn hiện tại đang ngủ, cũng nhìn không thấy của cô đang nho nhỏ phát tiết.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, phát hiện bên cạnh không có ai, hẵn không biết khi nào thì đã rời đi.

Tay phải cố sức chống thân thể ngồi xuống, tầm mắt hướng đến chỗ bên cạnh trên giường vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của hẵn, trong lòng bỗng thấy trống rỗng , dùng sức lắc đầu, ném hết những ý nghĩ này đó ở trong đầu,cô đứng dậy xuống giường.

Phòng bệnh đột nhiên mở, thân ảnh Quý Dương xuất hiện ở cửa, hẵn nhìn cô suy yếu tái nhợt sắc mặt, biểu tình bị kiềm hãm.“Em như thế nào lại xuống giường? Lạc đâu?”

Hắn đi nhanh tiến vào, ở trên giường cũng không có nhìn thấy thân ảnh mong muốn.

Nhớ rõ buổi tối hôm trước, tên tiểu tử Doãn Lạc kia mạnh miệng nói căn bản không có đem Lăng Mân Huyên để trong lòng, kết quả là buổi sáng ngày hôm qua hắn đã phát hiện tiểu tử Doãn Lạc kia ngủ ở nơi này, hôm nay là hắn cố ý chạy tới để xem bộ dạng của tiểu tử kia, nhưng lại không thấy được bóng dáng của hắn.

Bất quá là xem Mân Huyên đứng ở nơi đó nhìn hắn với vẻ mặt mỉm cười tự nhiên, có thể đoán được tên tiểu tử kia tối hôm qua tuyệt đối là đã ở nơi này.

“Nghe nói em đã tìm được việc ở tạp chí Thuần Mỹ, hôm nay hắn là……” Quý Dương tự hỏi, rất nhanh đã nghĩ đến ngày hôm qua Từ Bang đã nói lại cho tin tức cho hắn, ngược lại kinh ngạc mà nói: “Em hiện tại rời giường, sẽ không phải là muốn đến tạp chí để làm việc. Lạc biết chuyện này sao?”

“Không liên quan đến chuyện của hắn.” Mặt cô lãnh đạm, xoay người hướng tới toilet, cúi đầu nhìn trên người mình còn mặc quần áo bệnh nhân, cô phải nhanh chóng rửa mặt chải đầu, sau đó chạy về biệt thự thay quần áo.

Nhìn cửa toilet ở trước đóng lại, Quý Dương sờ sờ cái mũi, tên tiểu tử Lạc kia khẳng định đã làm thương tổn cô sâu sắc, khiến cho bản thân hiện tại ở trước mặt cô nhắc tới hắn, cũng không có chút để tâm.

Bất quá nói thật, hắn rất khâm phục tính cách của Lăng Mân Huyên, nhìn thì có vẻ như mềm mại, nhưng kỳ thực trong nhu có cương, cách tay bị thương như vậy, nhưng vẫn còn kiên trì muốn đi làm. Kỳ thực cô có thể nhờ Chỉ Dao nói chuyện này với Giản Quân Dịch, sau ba tuần nữa thì bắt đầu đi làm là một chuyện rất dễ dàng.

Nói đi cũng phải nói lại, hắn không phải là người giám hộ của cô, trên tay cô còn bị thương bác sĩ đã nói cần phải tĩnh dưỡng, hiện tại mà xuất viện thì sẽ rất nguy hiểm, vừa mới liền một chút xương cốt không cẩn thận khả năng lại bị chêch lại.

Được rồi, dù sao hắn đã muốn làm người giám hộ, không nhiều là lần này. Hắn phiết phiết môi, ngón tay nơi tay cầm di động ấn liên tiếp một dãy số quen thuộc.

Dùng một bàn tay thật khó khăn đổi với bản thân, Mân Huyên chậm rãi dựa vào hướng cửa toilet, không biết Quý Dương đã đi chưa, vừa rồi thái độ của cô tựa hồ không tốt, chỉ tại hắn nói đến ai không nói, cõi tình nói đến tên ma quỷ kia.

Một hồi sau đi ra ngoài vẫn là nói lời xin lỗi có vẻ sẽ tốt hơn, cô âm thầm quyết định, từ trong toilet đi ra, cũng không có nhìn thấy thân ảnh của Quý Dương, có lẽ là đã đi trước rồi, dù sao cũng là cô nam quả nữ, không cần nán lại lâu.

Cô đi tới hướng giường lớn, thân thủ đang chuẩn bị sắp xếp mọi thứ, đúng tại lúc này, di động bỗng đổ chuông, là điện thoại của hắn.

Vừa mới sáng sớm, hắn gọi điện thoại cho cô làm cái gì? Cô bắn nǎng mở điện thoại di động.

Một lát sau, cô thở dài, đặt mông ngồi ở mép giường thượng, tên kia đã biết cô hôm nay muốn đi làm, ở điện thoại thét ra lệnh bắt cô trong vòng ba tuần tới không được ra khỏi bệnh viện, nếu cô không nghe lời sẽ tự gánh lấy hậu quả.

Thật sự là tên ác ma, ngay cả loại sự tình này cũng đều quản. Cô là người, không phải là thú vật cưng của hắn , công việc của cô chỉ có thể do chính cô quyết định.

Bực mình cầm điện thoại di động ném tới giường, tiếng đẩy cửa truyền đến bên tai, tiếp theo là tiếng giày cao gót cũng theo sau truyền đến.“Mân Mân”

“Chỉ Dao.” Cô xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy Chỉ Dao trong tay mang theo túi plastic, nhẹ nhàng chạy vào.

Chỉ Dao đưa tay đặt túi plastic ở tủ đầu giường thượng,mở ra 1 gói to,lấy ra bên trong một túi đồ ăn vặt.“Mau đến xem, mình mang cho cậu thiệt nhiều đồ ăn vặt, đều là những thứ cậu thích ăn , cậu một mình ở trong bệnh viện chắc là rất chán,có thể xem ti vi, ăn chút đồ ăn vặt để giải buồn nha.”

Mân Huyên không có hứng thú gục đầu xuống, vô lực nói “Chỉ Dao, mình đã nghĩ đi.....”

Chương 160: Hôn lễ bốn người

Chỉ Dao đã xem thấu ý đồ của Mân Huyên, cúi đầu tiếp tục lấy ra túi đồ ăn vặt, “Mân Mân, không được nha, cậu không thể đi làm. Mình vừa rồi vừa đến bệnh viện thì đụng phải Quý Dương, sau đó mình liền gọi điện thoại, nói cho anh trai mình chuyện cậu bị thương, anh ấy nói cậu hiện tại với bộ dạng này đi làm, hiệu quả công việc cũng không thể tốt lên được, anh ấy nói cậu cứ ở viện tĩnh dưỡng, sau ba tuần thì tới làm việc.”

“Chỉ Dao, mình không nghĩ……” Cô thở dài, xem ra sự tình càng ngày càng không phát triển theo dự đoán của cô, chuyện cô lo lắng nhất vẫn là đã xảy ra.

“Mân Mân, cậu không cần thể hiện nha, để cho cánh tay sớm tốt lên một chút, tài năng của cậu không bộc lộ sớm một chút có sao đâu.” Chỉ Dao dùng ngữ khí đùa cợt nói, đem túi đồ ăn vặt để tại tủ đầu giường, cô vỗ vỗ thủ. “Một hồi mình phải đi học, trước sẽ cùng cậu tán gẫu được không? Buổi chiều mình sẽ lại đến với cậu.”

Rốt cuộc nên làm sao bây giờ? Mân Huyên nhìn sự thật chính mình ở trước mắt, cô cũng biết hiện tại đi làm là quá mức miễn cưỡng, với cô thói quen mỗi ngày có cuộc sống phong phú, một bên đi học một bên làm công, thực không nghĩ giống như một phế nhân ở trong bệnh viện ba tuần.

“Mân Mân, Mân Mân, nói cho cậu một tin tức tốt.” Chỉ Dao đột nhiên vẻ mặt hưng phấn mà chạy đến bên cạnh cô, ngồi ở mép giường, “Mình tối hôm qua cùng Lạc ca ca ăn cơm, cùng Lạc ca ca nhắc tới chuyện về sau chúng ta cùng nhau cử hành hôn lễ……”

“Cái gì?” trong mắt cô xẹt qua một tia khó hiểu, vội vàng hỏi. “Cái gì hôn lễ?”

Không biết là nguyên nhân gì, mà nghe được Chỉ Dao cùng với Doãn Lạc Hàn cử hành hôn lễ, trái

tim lại thoáng chốc hụt hẫng co rút nhanh một chút.

“Chính là chuyên mìn lần trước đề cập qua với cậu, về sau mìn cùng Lạc ca ca, cậu cùng Kim Chính Vũ, chúng ta cùng nhau cử hành hôn lễ a!” đôi mắt to trong veo như nước của Chỉ Dao tràn đầy kích động thần thái.

Lại là chuyện này. Mân Huyên mơ hồ cảm giác đau ở huyệt Thái Dương, Chỉ Dao đối với việc này phát ý tưởng còn không thôi nữa, ai, nhắc tới Kim Chính Vũ, tiểu tử kia sẽ thật là không nghĩ để ý đến cô đi, ngày hôm qua cô không nên nói vậy, nếu hắn không hề để ý đến cô nữa, phỏng chừng cô sẽ rất khổ sở.

“Mâm Mân, nói chuyện với cậu một hồi, cậu rốt cuộc có đáp ứng hay không.” Chỉ Dao phe phẩy cánh tay của cô, lại bắt đầu làm nũng, “Người ta thực không nghĩ với cậu tách ra thôi, cậu nghĩ Lạc ca ca cùng Kim Chính Vũ là anh em bà con, như vậy chúng ta về sau khăng định có thể mỗi ngày cùng nhau gặp mặt, cùng nhau đi dạo phố, cùng nhau uống trà chiều, cùng đi mua sắm. ....”

Nhin Chỉ Dao là đang tưởng tượng một tương lai tốt đẹp, cô thực không nghĩ phá hư mộng đẹp của Chỉ Dao, nhưng là sự thật vẫn là tàn khốc, thiệt tình cầu nguyện Chỉ Dao vĩnh viễn cũng sẽ không biết chuyện cô cùng Doãn Lạc Hàn.

“Mân Mân, cậu rốt cuộc có đáp ứng hay không?” đôi mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Chỉ Dao sụp xuống, biểu tình làm ra bộ sấp khóc, thanh âm càng nói càng thấp, “cậu là không phải không muốn cùng mình tiếp tục cùng một chỗ, chúng ta nhiều như vậy năm.....”

“Chỉ Dao.” Mân Huyên khó xử, cô không nghĩ nhìn thấy Chỉ Dao khó chịu như vậy, cái mũi cũng có chút ê ẩm, cô đã sớm coi Chỉ Dao là chị em tốt nhất của mình, huống chi là yêu cầu này.

“Được, mình đáp ứng còn không được thôi! Nhưng là mình hiện tại cùng Kim Chính Vũ còn chưa có gì, loại đề nghị này của cậu có thể hay không có điểm.....”

“Sẽ không, mình dám cam đoan.” Chỉ Dao phản ứng nhanh nhẹn dị thường, vỗ vỗ ngực.“Chúng ta bốn người về sau sẽ cùng nhau đứng ở lễ đường cử hành hôn lễ.”

Mân Huyên nhéo nhéo khuôn mặt Chỉ Dao, nói giỡn .“Cô gái nhỏ, cậu sẽ không nói cho mình biết cậu có khả năng đặc biệt có thể nhìn thấy tương lai đi”

“Mình không có khả năng đặc biệt.” Chỉ Dao thần bí nháy cuốn kiều lông mi,“Nhưng là hôm trước mình có lái xe đến thỉnh một đại sư xem bói nổi danh, ông ta nói không lâu bốn người chúng ta sẽ đồng loạt cử hành hôn lễ long trọng. Ông ta còn nói cái gì....vị trí có điều biến đổi....không biết là có ý tứ gì? Cảm giác có điểm mơ hồ bên trong, nghĩ không ra....”

“Ha ha..... Đương nhiên phải làm bộ như thần bí một chút , bằng không như thế nào khả năng cho cậu cảm thấy ông ta là đại sư xem bói vĩ đại đâu.” Mân Huyên nhịn không được cười ra tiếng , loại này là gạt người chỉ có Chỉ Dao mới có thể tin tưởng đi.

“Mân Mân, cậu không cần cười vậy!” Chỉ Dao thoát nhìn có điểm nóng nảy, theo đế ý cố gắng,“Là thật a, thực linh , không chỉ có mình, thiệt nhiều người cũng lái xe đến đó coi. Mấy tháng trước mình nghỉ đi, lúc ấy hẹn trước mà cũng đã xếp đến bốn tháng sau, mình là nhờ người quen đã lâu nên mới sắp xếp được vị trí đâu”

Mân Huyên dần dần dừng cười, rất hiểu biết Chỉ Dao ,nếu không dừng lại khả năng miệng của Chỉ Dao sẽ quyết liệt hơn.

Đời này có thể quen biết được Chỉ Dao thật tốt, Chỉ Dao tựa như một người vô ưu vô lụy vui vẻ, tổng có thể mang đến cho cô cảm giác thật thoải mái.

Kim Chính Vũ cùng Chỉ Dao giống nhau đều mang đến cho cô tiếng cười cùng tâm tinh thoái mái, nếu..... Nếu khả năng, cô cũng hy vọng có thể giống Chỉ Dao kỳ vọng như vậy, cùng Chỉ Dao trở thành chị em..... Không khỏi lại nghĩ tới ngày hôm qua đôi mắt kia lóe lệ ứa quanh.

Chỉ Dao nhìn mắt đồng hồ, nói thầm một câu, “Mân Mân, mình phải đi, thời gian đi học nhanh đến.”

“Ân, mau đi đi, cẩn thận lái xe.” Mân Huyên lại néo néo khuôn mặt non mịn của Chỉ Dao, cẩn thận dặn dò.

“Biết rồi, lão thái bà, không cần dài dòng!” Chỉ Dao cau cái mũi đáng yêu, xoay người hướng cửa phòng bệnh đi, “Mân Mân, cậu một mình trong phòng rất buồn, liền mở ti vi xem, ăn này đồ ăn vặt, biết không?”

Cửa phòng đóng lại, phòng bệnh im ắng, Chỉ Dao như là đã đem sự khoái hoạt mang đi hết, tâm tình nháy mắt lại vẻ lo lắng xuống dưới, đầu vô lực thùy tự trước ngực, giả như..... Giả như cô không có biết Doãn Lạc Hàn, hiện tại cô sẽ không như vậy đối với Chỉ Dao tràn ngập áy náy cùng tự trách, như vậy cô cũng sẽ nhận Kim Chính Vũ.....

Nhiều năm như vậy một người gian khổ làm công, chính mình nuôi sống chính mình, cô dần dần cảm giác được tâm lực lao lực quá độ, cũng tưởng sẽ có đôi vai để cô có thể dựa vào, tìm được hạnh phúc thuộc về chính mình.

Nhưng là, với cục diện hiện tại này, cô còn có tư cách để có được cái gọi là hạnh phúc kia sao?

“Cả ngày ở trong này không biết là rất buồn sao?” Phía sau vang lên tiếng nói của Kim Chính Vũ.

Cô không có nghe sai đi, sẽ không là ảo giác sao?

Cô chợt xoay người, khuôn mặt tuấn tú kia chứa vẻ tươi cười nhợt nhạt , thật là Kim Chính Vũ, hắn không phải tức giận đi rồi, không hề để ý cô sao?

Chương 161: Sắp về nước

“Ai, Kim Chính Vũ, tôi không cần như vậy ! cánh tay tôi bị thương, chứ không phải chân, chân tốt như vậy, tôi không cần ngồi, tôi muốn xuống dưới..... Cậu có nghe hay không..... Kim Chính Vũ.....”

Mân Huyên hai vai bị ngăn lại ngồi ở xe lăn, không để ý đến sự phản đối của cô, Kim Chính Vũ phụ giúp lăn bánh xe bay nhanh về phía trước, thăng đến thang máy tầng sáu.

“Được thôi!” thanh âm tiểu tử Kim Chính Vũ kia trên đỉnh đầu truyền đến, “em nếu không muốn ra ngoài hít thở không khí, hiện tại tôi sẽ đưa em trở lại phòng bệnh, sau đó tôi liền đi”

“Ai, tiểu tử này khi nào cậu lại học được cách uy hiếp người?” Mân Huyên tức giận đến kêu to, xoay qua trừng mắt với hắn.

“Em hiện tại hối hận còn kịp.” Mi hắn khơi mào thanh tú, đoán chắc cô sẽ lại không phản bác, tùy tayấn nút thang máy đi xuống.

Cô bị ngồi trở lại xe lăn, quên đi, người này kêu chính mình ngồi trên xe lăn cổ quái này, khả năng một hồi hắn vẫn phụ giúp cô, dù sao không cần phí sức lực chính mình, hắn vậy thôi liền vậy.

Không lâu sau, Mân Huyên khẽ nhếch thầm nhìn chăm chăm trước mắt đại hoa viên, bệnh viện tư nhân này xem ra không phải người thường có khả năng chi phí, ngay cả một cái hoa viên cũng được trang hoàng đẹp vậy, bên trong có đủ các chủng loại hoa tươi, làm cho mọi người phân tâm, ánh mắt không khỏi không di động.

“Ruồi bọ đều phải phi vào lâu đi.” Trên đỉnh đầu vang lên tiếng nói trêu đùa của Kim Chính Vũ

Cô cuống quít nhắm mắt lại, đại khái là vài ngày không có ra phơi nắng, cảm giác ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người đặc biệt thoải mái, nhắm mắt lại tình, hưởng thụ này khó được thả lỏng thời khắc.

“Em chờ một chút, tôi một hồi sẽ trở lại.” Kim Chính Vũ vừa mới nói một câu, bỏ chạy đi.

Cô nghi hoặc mở to mắt, nhìn theo thân ảnh của hắn qua đi, thấy hắn chạy vào phía sau vườn hoa, sau đó trong tay liền cầm đến bó hoa.

“Kia, đây là tôi vừa hái hoa.” Hắn chạy đến trước mặt cô, đem bó hoa hông vẫn còn ướt kia đặt trong tay cô.

Cô mím môi cười trộm không có điểm phá, tiểu tử này tưởng đưa hoa liền nói rõ, này đó hoa giống như là vừa hái, rõ ràng chính là mua ở cửa hàng bán hoa thôi.

“Không thích? Tôi đây sẽ ném nó đi.” Thấy cô không nói gì, Kim Chính Vũ trên mặt lộ ra một vẻ mất tự nhiên ửng đỏ, xấu hổ ho khan một tiếng, làm bộ muốn tới lấy hoa.

“Ai nói tôi không thích.” Cô nâng hoa lên tránh đi tay hắn, đây chính là cô đời này có được cái thứ nhất Mân Côi, đương nhiên là lòng tràn đầy vui mừng, đã thích vô cùng lâu.

Mân Huyên dường như che trở hoa tươi như bảo bối trong lòng, Kim Chính Vũ ánh mắt gian lung lộ vẻ cười kinh hỉ, biết cô đã xem thấu ý đồ chính mình, hắn phụ giúp xe lăn bắt đầu chậm rãi về phía trước đi, “Ân..... Mân Côi mặc dù có điểm tục, nhưng là với tên của em là cùng âm, Mân Côi, Mân Huyên, Mân Mân.....”

Hắn đưa cô Mân Côi nguyên lai là tảng hàm nghĩa này, cô ngửi mùi hoa hồng vui vẻ nở nụ cười, trên cổ có điểm, bản năng cô thân thủ chạm vài cái, đụng phải cái vòng kia trên cổ, cái vòng kia giá trị xa xỉ màu tím hoa hồng.

Hiện tại bị Kim Chính Vũ như vậy nhắc tới tỉnh, cô đột nhiên phát hiện Doãn Lạc Hàn đưa cô vòng cổ này có ý nghĩa, cũng là có nghĩa cùng với tên của cô.

Hắn đến tột cùng là muốn làm cái gì? Chậm rãi nhớ lại, dường như đêm đó hắn sau khi đi công tác Nhật Bản trở về, hắn kéo cô tiến biệt thự khi trong tay nắm cái gì cứng rắn đó, sau là cô chạy đến ban công, lúc ấy hắn lòng bàn tay là mở ra, mặt trên quả thật có một tia sáng long lanh gì đó.

Kia hắn chính là vòng cổ này đi. Hắn nếu nghĩ hư tình giả ý trong lời nói, hoàn toàn có thể tùy tiện mua một cái vòng cổ cho cô, lại như thế nào sẽ tồn tâm tư cố ý cho người ta làm ra vòng cổ này cho cô .

Ngay tại khi cô hãy còn nghĩ đến Doãn Lạc Hàn làm dụng ý như vậy, bỗng dừng nghe được Kim Chính Vũ đột nhiên toát ra một câu.“Mân Mân, tôi muốn trở về Hàn Quốc.”

“Vì cái gì? Cậu vì cái gì phải đi về? Cậu sẽ không trở lại sao? Như thế nào đột nhiên phải đi về?” Cô bị tin tức bất thình lình chấn động có chút nói nồng lộn xộn. Kỳ thật cô càng muốn nói là, hắn là không phải hiện tại còn giận cô, cho nên hắn lựa chọn về Hàn Quốc đi.

“Em lo lắng sao? em sẽ ở lo lắng sao?” Hắn nháy mắt dừng động tác lăn xe, chậm rãi chạy đến trước mặt cô, yên lặng nhìn cô.“Nếu em giữ tôi lại, tôi sẽ không trở về.”

Giữ lại hắn..... Cô có thể chứ? Một khi lên tiếng giữ lại, như vậy cô cùng hắn trong lúc đó sẽ có ý nghĩa khác nhau rất lớn, cô đem bản thân để ý hắn làm lý do yêu cầu hắn lưu lại.

“Không quan hệ.” Hắn miễn cưỡng cười cười, bên môi nỗi lên tươi cười chua sót dị thường, thảng đứng dậy muộn đẩy xe lăn, không ngờ tay hắn chợt bị cô cầm.

“Kim Chính Vũ, tôi nghĩ..... Cậu lưu lại.” Nói những lời này thời điểm, cô ý thức thực thanh tịnh, cô biết làm như vậy khả năng sẽ làm cho bản thân chịu cơn gió lốc lớn hơn nữa, nhưng cô chính là không đành lòng nhìn thấy đôi mắt trong suốt che dấu sự tinh mịch cùng thương tâm của Kim Chính Vũ kia.

Khiến cho cô ích kỷ lần này, hậu quả cô một mình gánh vác.

“Em là nói thật? Không phải hay nói giỡn?” Hắn chạy vội tới cô trước mặt, chợt lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Đương nhiên, cậu nghĩ rằng tôi với cậu giống nhau, thích trêu cợt người sao.” Cô liếc trăng mắt, tựa hồ cũng bị cuốn hút bởi tâm tình vui sướng của hắn, mê muội dùng sức ngửi hoa hồng trong lòng.

“Vậy có thể cho rằng em vẫn là để ý đến tôi” Hắn nồng đậm lông mi cụp xuống, mừng thầm, miệng nhỏ giọng nói thầm, “Cần phải là tôi nói cho em, tôi muốn rời đi trong lời nói là trêu cợt em.....”

“Kim Chính Vũ –”

Tai cô lập tức nghe câu nói đó, kêu sợ hãi một tiếng, nháy mắt hai má trồi lên một tầng đỏ ửng, tiểu tử này lại lừa cảm tình của cô, làm cho cô giữ lại hắn, nguyên lai lại là hắn ở đó nói dối.

“Mân Mân, em trước đừng nóng giận, tôi nói có một nửa là thật.” Kim Chính Vũ vội vàng ra tiếng giải thích, “Là như thế này, cha tôi qua vài ngày nữa là sinh nhật, tôi phải trở về một chuyến, đại khái hai tuần sẽ trở về”

Cô nháy mắt chú ý bị lời nói của hắn hấp dẫn, nhịn không được đặt câu hỏi. “A? Sinh nhật sao lâu như vậy.”

Note: Mân Côi có nghĩa là hoa hồng

Chương 162: Thùa nhận tưởng niệm

Kim Chính Vũ đứng thẳng dậy, chú ý xem cô “Ân, lần này phụ thân sinh nhật sẽ tổ chức tiệc tối một hồi, có rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong giới thương nhân đều đến. Hơn nữa, tôi trở lại Trung Quốc đã một thời gian, ở nhà mọi người đều rất nhớ tôi, tôi khả năng sẽ ở lại với họ vài ngày.”

“Như vậy a!” Cô nói có chút đăm chiêu, đã sớm nghe nói người Hàn Quốc lễ tiết rất nhiều, hơn nữa cực tôn trọng trưởng bối, hiện tại xem ra thật đúng là như vậy.

“tôi là muốn đưa em cùng trở về gặp cha tôi.”hai mắt hắn mỉm cười nhìn cô, những sợi tóc bị gió nhẹ nhẹ nhàng xuy phất .“Bất quá nhìn em như bây giờ, tôi nghĩ vẫn là quên đi, lần sau còn có cơ hội.”

Trong lời nói của hắn có điều ám chỉ, cô cúi đầu nhìn những cánh hoa hồng kiều diễm, ngượng ngùng cẩn mài không nói gì. Cái này giống như là trực tiếp nói tới chuyện gặp tộc trưởng, dường như là chỉ dành cho những người muốn xác lập quan hệ đi.

“Cậu chừng nào thì đi?” Cô vỗ về chơi đùa cánh hoa hồng , lên tiếng hỏi .

“sáng sớm mai sẽ bay.” Hắn thấp giọng nói xong, lập tức thật mạnh thở dài,“Ngày mai khách sạn có một chút sự việc tôi phải xử lý, đại khái không thể lại đây gặp em.”

“Không có việc gì a, cậu có thể phát bưu kiện cho tôi hoặc là gọi điện thoại, thời điểm hai tuần sau cậu trở về, lúc đó tôi đã nhanh bình phục.” Cô tiếp tục cúi đầu, không biết vì cái gì, vừa nghe nói lâu như vậy sẽ không nhìn thấy hắn, cảm thấy tâm giống như là treo ở giữa không trung.

“Mân Mân, em là đang luyến tiếc tôi sao?” bên tai truyền đến tiếng cười của hắn, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên “Tôi đi lâu như vậy, em có hay không nhớ tôi?”

Cô không có bao nhiêu ý tự hỏi, trong đầu khẳng định một chút, nếu đã muốn lên tiếng giữ hắn lại, hiện tại hào phóng thừa nhận cảm giác bản thân cũng là không phải là việc khó.

Cảm giác được một đạo bóng đen đi tới, cô đã quên trốn tránh, hé mở môi đón mọng bị kinh trác một chút, người cô cả kinh bị định ở nơi nào, tiểu tử Kim Chính Vũ này thế nhưng trộm thân cô, bất quá cô cũng không chán ghét, ngược lại có điểm nho nhỏ thích.

“Cơm trưa đã đến giờ.” Hắn thanh âm nghe đứng lên sung sướng cực, xoay người phụ giúp xe lăn đi ra hoa viên.

Gần một giờ sau, đã ăn no và theo trên giường ngồi xuống, cô trở về chỗ cũ vừa mới ăn bữa cơm trưa, tiểu tử Kim Chính Vũ kia thế nhưng lại làm cho phục vụ khách sạn đưa tới bữa ăn xa hoa, cô bị đồ ăn dụ hoặc, nhất thời khó có thể khống chế, ăn thiệt nhiều này nọ, kết quả ăn rất không thể chống đỡ.

Không được, không thể nằm ở trên giường, phải rời giường hoạt động, cô chậm rãi xuống giường, dùng một bàn tay đẩy cửa ra ban công, hít thở không khí mới mẻ. Ở nơi này có khi thật khó tưởng tượng đây lại là bệnh viện, phòng bệnh bố trí vô cùng xa hoa giống như khách sạn, tên Doãn Lạc Hàn kia lần này như thế nào tâm lại tốt như vậy để cô ở phòng bệnh đắt tiền như vậy.

Vừa nghĩ đến tên kia liền hận đến nỗi răng, buổi sáng gọi điện thoại miệng lại dùng một loại mệnh lệnh cường thế làm cho cô không cần đi tạp chí, bất quá có thể là cô thấy sai đi, cô theo hắn nói chuyện trong giọng nói bắt giữ thấy vài tia hương vị thân thiết.

Quay đầu nhìn đến cái giường lớn kia, đã hai buổi tối hẵn đều chạy đến ngủ cùng cô, hẵn cứ chỉ thật sự làm cho người ta khó có thể nắm lấy. Quên đi, không nghĩ hẵn, sửa thiên nhất định phải tìm một cơ hội hỏi Quý Dương một chút.

Rất nhảm chán, ở trong này chuyện gì cũng không thể làm, dường như mỗi ngày phải làm chuyện chính là há mồm chờ một ngày ba bữa, cái loại này không có việc gì cảm giác thật sự là rất chán.

Cô cúi đầu trở lại phòng, ngồi ở trên sô pha, cầm lấy điều khiển mở tivi, tiếng chuông di động vang lên, cô đứng dậy đi lấy di động, mặt trên biểu hiện là một chuỗi xa lạ dãy số, có thể hay không là đối phương nhầm rồi.

“Uy, xin hỏi ngài tìm ai?”

“Ha ha..... Mân Huyên, cháu không nhớ rõ ta ?” Ông nghe truyền đến một trận cười hùng hậu, nghe có điểm quen tai, nhưng cô nhất thời lại không nhớ ra.

“Ách, ngài là.....”

“Lam mô mộ tư bánh ngọt, nhớ ra chưa ?” Đối phương nhắc nhớ cô một câu.

Cô trước mắt sáng người, nháy mắt nhớ tới đối phương là ai, cái kia là lão bá mời cô đến nhà, hơn nữa đối phương cũng là phụ thân Doãn Lạc Hàn.

“Lão bá, ngài có việc sao?” Cô hỏi nhỏ nhất tâm, giống sợ hãi xem thấu quan hệ của cô cùng Doãn Lạc Hàn. Bất quá nghĩ lại, lão bá cùng chính mình nói qua, hắn và ba ba trước kia là bằng hữu, cũng liền thoảng tiếp theo dùng điểm tâm, có lẽ là lão bá xem cô là nữ nhi của bạn tốt nhiều năm không gặp nên mới gọi điện thoại tới.

“Ha ha..... Mân Huyên, cháu là không phải đã quên chuyện mời ta uống ngọ trà ?” Lão bá như trước là sang sảng tiếng cười, cô đột nhiên nhớ tới đến, chính mình quả thật là nói qua chuyện này, không nghĩ tới lão bá còn ghi nhớ trong lòng.

“Thật có lỗi , lão bá, cháu đáp ứng chuyện mời ngài uống ngọ trà chuyện nhất định sẽ thực hiện, chính là ta gần nhất có điểm..... Mang, khả năng không có biện pháp.....” Cô ấp úng nói xong, cũng không nghĩ sẽ đem chuyện cánh tay bị thương nói ra.

“Ha ha..... Là như thế này a, đừng lo, dù sao ta mỗi ngày đều rảnh, ngày nào đó cháu rảnh, cháu hẹn ta uống ngọ trà thế nào?”

“Ân, được, lão bá, cháu đến lúc đó nhất định hẹn ngài.” Giọng nói của cô tràn đầy xin lỗi, lại khách sáo nói nho nhã câu, sau đó liền cúp điện thoại.

Cô tay phải tùy ý cầm một khối phiến khoai nhét vào miệng, trong đầu miên man suy nghĩ , Doãn Lạc Hàn cùng lão bá một chút cũng không giống, tên kia như vậy âm trầm đáng sợ, lão bá hòa nhã lại dễ thân, tuyệt không phải kẻ có tiền mà làm cao, thực hoài nghi bản thân có phải hay không lầm quan hệ của bọn họ.

Thỉnh lão bá uống ngọ trà, cô đương nhiên có một trăm nguyện ý, lão bá thực khôi hài, nhớ tới lần trước ở quảng trường hắn yêu cầu cô mời hắn ăn, thật sự là ngay thẳng đáng yêu.

Chính là không thể làm cho Doãn Lạc Hàn tên kia phát hiện, bằng không hắn lại sẽ nghĩ đến cô là vặt óc tìm mưu kế muốn nhận lão bá, do đó được đến cái gì là ưu việt linh tinh , tóm lại tên kia sẽ nghĩ cô là một nữ nhân cực kỳ tâm cơ.

Câu được câu không nghe được, nhìn một đám kịch truyền hình nặng nề trong lúc đó , miệng ăn đồ ăn vặt được Chỉ Dao mang tới, không đến hai giờ, đồ ăn vặt cơ hồ đều bị nhét vào bụng. Bởi vì cô ăn thật sự rất no rồi, cho nên làm một gã hộ sĩ khi tiến vào đưa thuốc, cô nói cho đối phương không cần đưa cơm chiều lại đây.

Mí mắt càng ngày càng nặng, ti vi ở trước mắt càng ngày càng mơ hồ, cô dần dần nằm ở sô pha ngủ.

Chương 163: Nhẫn tâm

Nửa đêm, đúng là thuốc gây mê sâu tới nhiều thời điểm, bởi vì không có khám gấp, vài tên hộ sĩ ở đại sảnh thu ngân của bệnh viện khai hạt dưa nói chuyện phiếm, phái dài dòng ban đêm.

“..... Tôi hôm nay đi ngang qua hoa viên..... thấy thực sự là một đôi nam tài nữ sắc.....”

“Là nha, tôi cũng thấy được..... Cái bộ dáng của nam nhân kia cũng thật soái khí, phụ giúp cái cô gái kia ở hoa viên tản bộ.....”

“..... Trên tay băng thạch cao, rõ ràng chân không có bị thương, cái nam nhân kia còn dùng xe lăn phụ giúp..... Thực lãng mạn.....”

Một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở cửa bệnh viện, cước bộ thấp ẩn mà nhẹ nhàng chậm chạp, thế cho nên này đó mấy hộ sĩ tán gẫu chuyện không chú ý tới.

“Tôi mấy ngày hôm trước dường như đọc ở tạp chí buôn bán có thấy nam nhân này, nghe nói mới từ tổng công ty ở Hàn Quốc trở về, tuổi còn trẻ liền ở trong nước tiếp quản hơn mươi khách sạn năm sao cấp cao.....”

“Thật vậy chẳng? Thật có tiền nha..... Cái cô gái kia thực may mắn..... vừa được bạn trai săn sóc lại nhiều tiền.....”

“Nếu là của tôi, đang ngủ đều phải tỉnh để cười .....”

“Khanh khách..... Năm mơ đi cô.....”

Doãn Lạc Hàn nguyên lai không để ý đến hộ sĩ đó tán gẫu cái gì, khả năng lỗ tai tổng đã tự động tiếp thu chuyện này đó họ nói với nhau, kết quả một chữ cũng không rơi ra mà là hoàn toàn rơi vào trong đầu.

Thân thủ ấn hạ nút thang máy, con ngươi đen hẹp dài híp lại, nữ nhân chết tiệt, hôm nay cõi ý cùng Chính Vũ ở hoa viên trình diễn trò thân mật, cô có phải hay không e sợ cho người khác không biết.

Hắn đi ra thang máy, bước đi hướng phòng 605, dùng sức đẩy cửa ra.

Đang ngủ say, một trận cửa mở chấn động màng tai, cô chợt bừng tỉnh, bởi vì lâu dài thời gian bảo trì cùng động tác ngủ ở sô pha, tay nắm bắt đầu đau nhức cổ ngẩng đầu lên, đón nhận một đạo tầm mắt âm hàn lợi hại.

Cô nghĩ là gió thổi ngoài cửa phòng bệnh, lại không nghĩ rằng là Doãn Lạc Hàn.

“Em có hay không muốn cùng ta nói chuyện ?” Hắn khẽ mở miệng phut ra lời nói hàn khí làm cho người ta sợ hãi.

Hắn xanh mặt, thoát nhìn không thích hợp, cẩn thận suy tư về chính mình dường như không có làm cái chuyện gì ngỗ nghịch với hắn, hôm nay cũng không đi tạp chí. Hắn phát hỏa cái gì?

“Anh ngủ trên giường đi, tôi ngủ nơi này là tốt rồi.” Cô nguyên bản không nghĩ sẽ nói chuyện với hắn, nhưng nhất nghĩ đến bởi vậy lại sẽ chọc giận hắn, vì thế tùy tiện tìm đề tài.

“Thoạt nhìn em ở tại bệnh viện tuyệt không chán nản, ngược lại thực khoái trá.” Hắn cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía tủ đầu giường nhìn đến bình hoa rõ ràng là cầm những bông hồng ướt át kiều diễm.

Hắn một hồi ngủ ở trên giường, không thích tủ đầu giường của nữ nhân cầm hoa tươi, cho nên hắn giận, vẫn là..... Hắn là vì những bông hoa này mà sinh khí.

Mặc kệ là kết quả thế nào, cũng không muốn cô nhìn đến, cô một tay khó khăn đứng dậy, đi hướng tủ đầu giường, tính đem bình hoa kia chuyển qua để tầm mắt hắn nhìn không tới, như vậy tổng có thể đi.

Ngay tại lúc ngón tay cô sắp chạm được bình hoa kia, tay kia hắn lấy nhanh tốc độ hơn đoạt đi, cô xoay người nhìn hắn, hắn đã cầm bình hoa kia bước đi hướng ban công, khi cô ý thức được hắn thời điểm này muốn làm gì đã không còn kịp rồi.

Những bông hoa hồng theo tay hắn, trình đường vòng cung mén xuống phía dưới cùng đêm tối, sau đó hắn đi nhanh về trong phòng, ban công ở phía sau hắn phát ra một tiếng nổ.

Hắn thế nhưng đem hoa hồng ném, đây là Kim Chính Vũ tặng cho cô, là cô đời này nhận được thứ hoa cô thích nhất, hắn dựa vào cái gì ném nó xuống, lửa giận trong ngực nháy mắt bốc cháy lên.

Tay phải gắt gao thu khói vật áo trước ngực, cô muốn hướng hắn rống to, nhưng cô bắt buộc bản thân nhặt xuống, cô đã muốn lười tái nói với hắn một câu gì.

“Em mất hứng?” Hắn châm biếm gợi lên thần, sâu không thấy đáy con ngươi đen ở trong phòng phá lệ u ám.

Cô gắt gao cắn môi không có ra tiếng, tầm mắt bay nhanh ngắm liếc mắt một cái đồng hồ treo trên tường, qua mấy chục giây, giống như người không có việc gì dùng ngữ điệu bình tĩnh nói, “Đã khuya, nghỉ ngơi đi, anh ngày mai còn muốn đi làm.”

Hắn thảng ngoặc ngoặc nhìn chăm chăm mặt của cô, ý đồ tìm được gì một tia khác thường, kết quả cô bình tĩnh làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc.

Thoáng chốc, hắn cảm thấy hành vi của chính mình có điểm ngây thơ buồn cười, hành động ném hoa hồng xuống sẽ chỉ làm chính mình tâm càng thêm bại lộ không thể nghi ngờ, hắn để ý Chính Vũ đưa hoa tặng cô.

Này ý nghĩa là gì? Hắn để ý cô sao? Không, không có khả năng, đêm nay khả năng rượu uống có điểm nhiều, hắn có men say, này nhất định lại là thấy lỗi chính mình. Hắn biết rõ chính mình chán ghét nữ nhân này, như thế nào khả năng để ý.

Hắn muốn mượn cơ phát hỏa, muốn chọn tật xấu của cô đến nói cho chính mình vừa rồi hành vi là phản đối, cô là tình phụ của hắn, mà không nên sau lưng hắn lại cùng nam nhân khác, lại càng không hắn là nhận hoa của người khác phái.

Nhưng là, phản ứng của cô trầm mặc mà dịu ngoan, làm cho hắn không thể nào bắt được sơ hở. Ở trên

mặt tà che khuất mặt của cô, cô vô thanh vô tức ngồi trở lại sô pha , một lần nữa nằm trở về, ngược lại nhắm mắt lại, như là một bộ dáng vây cực.

Hắn đi đến giường lớn, tùy tay bỏ đi áo trên người, nằm lên trên giường. Trên cổ tay chui biểu hiện một chút chung , mấy ngày nay hắn mỗi đêm đều đã đến nơi đây báo danh, Doãn Lạc Hàn như vậy thật khác thường, ngay cả chính hắn đều cảm thấy buồn cười.

Dĩ vãng hắn cơ hồ ban đêm cùng hắn trên giường là nữ nhân là bộ dáng gì, hắn chỉ cần đổi phuong cung cấp cho chính mình cảm giác mới mẻ, làm cho chính mình có thể đem quá thừa tinh lực phát tiết , cuối cùng có thể mệt mỏi ngủ, đây mới là mục đích cuối cùng .

Tối hôm qua hắn cùng nữ người mẫu kia cái gì cũng không có làm, hắn tắm rửa xong, ôm đã sớm nữ nhân không mặc quần áo, lại tổng cộng vô pháp tập trung tinh lực, hắn chán ghét đối phuong trên người đặc mùi nước hoa, người kia ở bên tai tiếng nói ra vẻ yếu ớt, còn có kia trương đồ nhiều lǎm phẩn mặt cùng cơ hồ đôi môi yếu giọt đến xuất huyết.

Tóm lại, hắn phát hiện chính mình một chút tính thú đều không có, dùng hé ra chi phiếu cho cái người mẫu kia , hắn nằm ở giường lớn phòng tổng thống, lại không tự chủ được nhớ tới năm ở bệnh viện ôm thân thể mềm mại tản ra mùi thơm dễ chịu kia.

Trong tiềm thức hắn tựa hồ đối thân thể của hắn có nào đó ý lại, đến cuối cùng hắn chỉ có thể như vậy lý giải.

Chương 164: Chợt lo lắng

Trong tiềm thức hắn tựa hồ đối với thân thể của cô có tính ỷ lại, đến cuối cùng thì hắn cũng chỉ có thể như vậy mà lý giải.

Cô là tình phụ của hắn, thân thể của cô đương nhiên thuộc về hắn, nếu hắn có hứng thú với thân thể của cô, hắn tất nhiên sẽ không vi phạm ý nguyện của bản thân, vì thế tối hôm qua nửa đêm hắn lái xe đến bệnh viện, thản nhiên nằm ở bên người cô.

Một đêm ngủ cực an ổn, hôm nay buổi sáng khi tỉnh lại, hắn quyết định đêm nay còn có thể lại đây.

Yên tĩnh trong phòng phát ra hơi thở rất nhỏ của cô, cô đang ngủ, mắt hắn nhìn cái chăn trên người, lại khẽ ngang đầu nhìn về phía thân ảnh đang cuộn mình ở trên sô pha, một tia thương hại theo đáy lòng chui ra.

Hắn đứng dậy đi ra khỏi phòng, khi trở về trong tay có cầm một cái chăn bông, tiện đà đắp lên người cô, hắn nói cho bản thân biết đơn giản đây chỉ là vì thương hại, cũng không phải bởi vì lý do buồn cười nào khác.

Thấy cô ngủ như vậy, chính mình cũng không ý thức có chút mệt nhọc, hắn xoay người nằm trở lại trên giường.

Sau một lát, thân ảnh nhỏ nằm ở sô pha cử động, hai tròng mắt trong nháy mắt mở ra, cẩn bản là cô không có ngủ, cô chính là yên lặng chờ hắn ngủ, sau đó đi làm chuyện mà vừa rồi cô phải nhẫn nhịn đè xuống.

Trợn tròn mắt, yên lặng nhìn chăm chăm đồng hồ treo trên tường, cô tính đợi thêm lát nữa .

Ước chừng đã qua nửa giờ, trăm phần trăm xác định người nằm ở trên giường đã ngủ, cô chậm rãi ngồi dậy.

Xốc chăn bông lên, dừng một chút, cô vừa rồi nhắm mắt lại, nhưng rất rõ ràng cảm giác được hắn đắp cho mình một chiếc chăn, cái loại động tác vừa mềm mại cùng thương tiếc này, làm cho đáy lòng cô không khỏi lướt qua một tia ấm áp.

Phút chốc, nghĩ tới hắn đã vô lý ném những bông hoa hồng kia xuống, cô phẫn nộ trừng mắt nhìn thân ảnh ở trên giường lớn, sau đó nhẹ nhàng đi giầy vào, rón ra rón rén đi ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng mở cửa.

Chạy đến dưới lầu, đi đến cửa đại sảnh, một trận gió lạnh thổi tới, bản năng rùng mình một cái, đi ra rất vội vàng, chưa kịp mặc thêm áo khoác, bất quá mặc kệ , đi tìm hoa hồng kia trước rồi nói sau.

Cô theo trí nhớ của chính mình, nhờ vào đèn đường của bệnh viện, hướng chạy đến đám cây cối, nếu cô lúc trước nhìn đúng thì hoa hồng kia chính là bị Doãn Lạc Hàn ném tới nơi này.

Nữ nhân kia đang làm cái gì? Đứng ở ban công một thân ảnh cao lớn không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cái thân ảnh kia đang kiểm tìm gì đó ở phía đám cây cối. Đáng giận! Cô sẽ không là ở đó tìm hoa chứ.

Rốt cuộc ở nơi nào? Cô nhớ rõ ràng là hướng này nhưng như thế nào lại không thấy đâu.

Gió lạnh không lưu tình chút nào tiến vào bộ quần áo mỏng manh mặc trên người, cô lạnh đến nỗi rãnh cứ thế mà run lên, cánh tay bó thạch cao cẩn thận tránh những nhánh cây, tay phải không ngừng mà vén những nhánh cây, cuí đầu cẩn thận tìm kiếm.

Hoa hồng kia chính là Kim Chính Vũ đưa, cũng là cô đời này nhận được thứ hoa mình thích, cô thực quý trọng, không nghĩ cứ như vậy bị tên Doãn Lạc Hàn kia tùy tiện ném xuống, cô nhất định phải tìm lại.

Đôi mắt Doãn Lạc Hàn rét lạnh thấy cách đó không xa tiểu thân ảnh gian nan ở cây cối tìm kiếm, nữ nhân ngu ngốc, hắn nôn nóng ở ban công thượng, đi thong thả bước, ở tầng sáu tầm nhìn thật tốt, hắn đứng ở chỗ này liếc mắt một cái liền thấy được vị trí hoa kia hoàn toàn tương phản với vị trí mà cô đang tìm.

Hiện tại là tháng tư, ban ngày cùng ban đêm chênh lệch nhiệt độ rất lớn, hắn dù mặc nhất kiện quần áo mà vẫn cảm thấy lạnh thấu xương, lại càng không có nói đến cái nữ nhân dưới lầu kia.

ở chỗ nào? Chẳng lẽ là cô lầm phuong hướng sao?

Trên người quần áo đã bị nước sương nhánh cây dính vào, cô nhịn không được hắt xì cái, đẩy nhánh cây che ở trước mắt ra, cô xoay người, hướng bốn phía nhìn lại, trừ bỏ lá cây vẫn là cái gì cũng không thấy được.

Lại đi tới phía trước tìm xem, phía trước có cái gì đó phát sáng. Thắng lợi ngay tại trước mắt, cô liều mạng chạy về phía trước, cái mũi cảm giác được không tốt, không khỏi lại liên tục hắt xì hai cái.

Cô nhu nhu ngứa cái mũi, bất ngờ kịp phòng thủ một thắn ảnh nhanh chóng tới gần chính mình.

Cô trong lòng căng thẳng, vừa định quay đầu, cả người đột nhiên bị người phía sau ôm ngang lấy, chỉ cảm thấy đến một trận lay chuyển, chờ cô ổn định thần lại, bản thân đã bị đối phương khiêng lên vai.

Doãn Lạc Hân, trừ hắn ra thì còn có ai.

“Anh muốn làm gì?” Cô kêu sợ hãi lấy cánh tay đánh phía sau lưng hắn, không biết có phải là hắn cố ý, cánh tay trái của cô an ủn gác lại trên bả vai rộng lớn của hắn.

“Nữ nhân ngu ngốc, buối tối em đi ra đây làm gì? Trở về ngủ!” Hắn lớn tiếng khiển trách, không để ý cô xoay đánh, bước đi hướng cửa đại sảnh bệnh viện, hắn cũng không nghĩ bị các hộ sĩ ở đại sảnh hiện tại nhìn thấy một màn này.

“Anh buông tôi xuống, tôi chính mình sẽ tự đi.” Cả người bị bắt hướng lên, đầu sung huyết lợi hại, cô cảm thấy khó chịu cực.

“Thả em xuống, cho em tiếp tục vụng trộm chạy tới đó tìm hoa kia?” Hắn mẫn hàm châm chọc hờ lạnh, khiêng cô đến thang máy.

Cô căm mồi không có tiếng vang, cũng may hiện tại là đêm khuya, trong thang máy một người cũng không có, bằng không cô ngày mai cũng không dám đi ra cửa phòng bệnh.

Trở lại phòng, hắn đem cô đặt ở trên giường, cái chăn, bản thân cô muốn ngủ ở sô pha, lại bị hắn ấn xuống, cô không tình nguyện nằm ở trên giường.

Tiến vào trong chăn ấm áp thân hình nhích lại gần, thân thủ đem cô kéo vào trong lòng, thân thể cô phát run vì lạnh chợt thấy lo lắng, không dám quay đầu nhìn hắn, bởi vì khéo mắt cô nhìn thấy hắn nhìn chăm chú vào chính mình.

Lúc cô đi ra phòng bệnh, hắn khẳng định còn chưa có ngủ, cô hơi hận nghĩ, sớm biết rằng là như thế này cô nên chờ thêm một lúc nữa.

Theo sự hiểu biết của cô về hắn, cô giả bộ ngủ, sau đó lại chuồn ra đi tìm hoa hồng, hắn nhất định sẽ giận dữ đi, cô nhắm mắt lại, yên lặng đợi cơ hội dữ của hắn.

Đợi nửa ngày, trong dự đoán cô đợi đến một âm thanh lãnh liệt, hắn lại càng không có động tác gì, cô mở một con mắt, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn tú của hắn ở bên cạnh, trên mặt một bộ dáng nhu hòa, đều đều tiếng hít thở, hắn đang ngủ.

Chương 165: Đo dự không thôi

Hoa hồng kia phải làm sao bây giờ? tên Doãn Lạc Hàn đáng ghét này, đều là do hắn, đó là hoa mà Kim Chính Vũ tặng cô, hắn dựa vào cái gì mà ném nó đi, cô hung hăng phe phẩy trên đầu hắn, lớn tiếng chất vấn hắn.

Bất quá đó cũng chỉ có thể là tưởng tượng, cô bị hắn ôm vào trong ngực, nhiệt độ cơ thể cô đã dần dần được sưởi ấm, nhưng là quần áo trên người sớm đã bị ướt sũng vì dính sương, như vậy ngủ thật sự là khó chịu.

Cô vẫn nằm không nhúc nhích, lảng lặng chờ hắn ngủ một chút, sau đó cô tính đi tìm trong hành lý bộ quần áo sạch sẽ để thay. Mí mắt cô thực sự mệt mỏi, cố gắng dựa vào ý chí chống đỡ làm cho chính mình không được ngủ.

Sau một lúc lâu qua đi, cô chậm rãi rút ra khỏi cánh tay hắn, đứng dậy xuống giường, hành lý đặt ở phía sô pha, đó là hôm trước QuýƯơng cùng Ôn Nhược Nhàn đưa di động cùng với chìa khóa mới cho cô, thuận tiện mang đến đây.

Cô động tác thật nhanh, cố hết sức dùng một cánh tay đem hành lý mở ra, cũng may áo ngủ bình thường của cô đều rộng thùng thình, lấy ra nhất kiện đặt ở trên người, tay áo trái độ rộng so với cánh tay băng thạch cao nhỏ hơn rất nhiều, một hồi mặc vào sẽ là hắn rất cố sức.

Cô ngồi ở sô pha, cố hết sức bắt đầu cởi quần áo, vạt áo trước ngực bị tay phải hướng phía sau, khả năng là tay áo nhưng không cách nào dùng được tay trái, suy nghĩ cả nửa ngày vẫn là không cởi ra.

Quên đi, vẫn là đi phiền toái hộ sĩ bên ngoài giúp đỡ bản thân một chút, cô một lần nữa cầm quần áo, đứng dậy, chân trái không cẩn thận đụng phải hành lý, chợt nghe được giường lớn bên kia truyền đến vài

tiếng.

“Nữ nhân, em đang làm cái gì?” Hắn từ trên giường ngồi dậy, khẩu khí có chút tức giận.

Hiện tại đã muộn nửa đêm về sáng, hắn mới vừa ngủ liền cảm giác được này nữ nhân lại rất nhỏ cử động vài cái, sau đó là thanh âm rời giường, hắn thực mệt nhọc, nguyên bản không nghĩ để ý cô, khả năng cô lại không an phận mà phát ra một ít tiếng vang, hắn rốt cuộc nhịn không được.

“Thật có lỗi, anh tiếp tục ngủ. Tôi có việc muốn đi ra ngoài một chút, một hồi sẽ trở lại.” Cô thấp giọng nói xong, cuống quít lấy tay cài lại nút áo, cầm lấy bộ quần áo tính thay đặt ở sô pha.

“Lại đây!” Hắn trầm giọng gia lệnh, hí mắt nhìn chăm chăm quần áo trong tay cô, lại nhìn mắt cô có vài động tác, nháy mắt hiểu được sao lại thế này.

Nồng đậm hater phát hạ, khuôn mặt bình tĩnh lạnh lùng kia giống như điêu khắc, cô chậm rãi dời bước đi tới hắn, cô nói cho chính mình phải nhẫn耐, làm cho hắn không thể để ý thấy thứ gì, cũng chỉ có vậy mới làm cho bản thân có thể sinh tồn ở trước mặt hắn.

Hắn ý bảo cô theo giường bên trái đi đến, cô chậm rãi ngồi lên, bàn tay to của hắn hướng thân cô ở trước ngực, cô đỗ rút một hơi.

“Em đang lo lắng cái gì? Ta đối bị nữ nhân bị thương không có hứng thú.” Hắn tính nhẫn耐 mất hết đẩy tay cô, thuần thực cởi bỏ một loại áo ở trước ngực cô.

Quần áo hướng hai bên rớt ra, nhất thời rất tròn tuyết trắng đầy đà hiện ra ở trước mắt, một cỗ khônóng hỏa dục theo bụng bốc lên , chêt tiệt, hắn thế nhưng có phản ứng.

“Xoay người sang chỗ khác.” Hắn cắn răng gia lệnh .

Cô theo lời lảng lặng xoay người, hắn cởi quần áo trên người cô ra, lộ ra đại phiến da thịt trắng nõn, hắn tự trấn định chính mình, phuỷ ném xuống bộ quần áo kia, lấy quần áo trong tay cô giúp cô mặc vào.

Quần áo trước vừa bị hắn mặc cho xong, cô bay nhanh về phía mép giường na vài cái, cúi đầu chính mình bắt đầu mặc nhất kiện một loại áo.

Hắn kinh ngạc nhìn hai tay mình, trong lòng bàn tay thế nhưng thấm đầy mồ hôi, phát hiện kia cỗ dục vọng chính là có phản ứng khi cơ thể va chạm.

Chết tiệt, hắn dùng sức xốc lên chăn.

Cô mặc nhanh áo, thấy hắn đột nhiên xuống giường, bước nhanh đi vào toilet, không lâu nghe được tiếng ào ào của dòng nước , nửa đêm về sáng hắn tắm rửa làm cái gì?

Cô không để ý tới loại hành vi kỳ quái này của hắn, tầm mắt hướng giường lớn cùng sô pha do dự một hồi, cuối cùng quyết định vẫn là ngủ giường có vẻ tốt, sô pha cũng mềm mại, nhưng vẫn là ngủ không có thoái mái.

Hắn vừa mới không phải nói đỗi với người bị thương không có hứng thú thôi. Này giống như cho cô ăn một viên thuốc an thần, ít nhất ba tuần cô sẽ được an toàn, cho nên cùng với hắn ngủ cùng giường thì có quan hệ gì.

Cô phóng bản thân mà tiến vào trong chăn, bên trong còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của hắn, ấm áp , vẫn là ngủ giường thoải mái, cô như vậy mơ hồ nghĩ, dần dần rơi vào mộng đẹp.

Tắm nước lạnh đi ra, không nghĩ tới tên đầu sỏ khiến cho hắn một trận bất an thế nhưng lại có thể như vậy bình yên mà ngủ, hắn bật cười đứng ở trước giường, lập tức chui vào chăn nằm cạnh sườn của cô.

Ban đêm cơ hồ không ngủ, cho nên ngủ phá lệ, vừa cảm giác tỉnh ,lại phát hiện đã hơn mười giờ, bên cạnh vị trí sớm không có ai, không biết hắn khi nào thì rời đi.

Bất quá có thể khẳng định hắn là cố ý đi từ sáng sớm, bởi vì hắn biết ban ngày Chỉ Dao thường thường đến gặp cô.

Nếm qua bữa sáng cùng thuốc mà hộ sĩ đưa tới, cô vội vàng mang dép chạy xuống lầu,lúc tối hôm qua cô đã tìm kiếm hoa hồng ở quanh đám cây cối, nửa giờ sau, cô đã tìm đến tất cả mọi nơi, mà ngay cả bóng dáng của một mảnh cánh hoa hồng đều không thấy.

Khẳng định là buổi sáng người vệ sinh nhìn đến sẽ dọn dẹp sạch sẽ, ai, Kim Chính Vũ lần đầu tiên tặng cô hoa hồng cứ như vậy bị cái tên Doãn Lạc Hán giật tới cực điểm kia tùy tay ném xuống .

Cúi đầu đi ra khỏi thang máy tầng sáu, rõ ràng nhìn đến phòng bệnh ngoài cửa đứng lặng một loạt trang phục chỉnh tề phục vụ, cô liếc mắt một cái liền nhận ra là ngày hôm qua bữa cơm giữa trưa đưa tới được là những người phục vụ trong khách sạn này.

Kim Chính Vũ đến đây, hắn không phải nói hôm nay bừa bộn nhiều việc sao?

Cô vui sướng bước nhanh đi vào phòng bệnh, quả nhiên nhìn đến tiểu tử Kim Chính Vũ kia ngồi ở sofa thưởng thức bắt tay cầm di động.

“Kim Chính Vũ, sao cậu lại tới đây? Không phải nói hôm nay không rảnh sao?” Cô vui vẻ đi đến trước mặt hắn, thấy hắn lộ ra vẻ căm tức với cô, trong lòng căng thẳng, tiểu tử này sẽ là không phát hiện bình cầm hoa hồng không còn.

“Uy, Lăng Mân Huyên, em đã đi đâu? Tôi chờ em cả nửa ngày rồi.” Kim Chính Vũ lớn tiếng nói xong bất mãn của chính mình, nguyên lai tiểu tử này là không kiên nhẫn để ngồi chờ.

“Tôi tùy tiện đi chung quanh một chút.” Cô cười tủm tỉm xuống xô pha ở bên cạnh hắn, quay đầu nhìn đến trên bàn cơm đầy thức ăn “Tôi bụng đã đói, vì vậy, tôi cùng cậu ăn cơm trưa thế nào?”

Chương 166: Tin tức tuyệt hảo

Trên mặt tuấn tú của Kim Chính Vũ lộ ra vẻ tươi cười, nháy mắt tiêu khí, nói thăm rồi thu hồi điện thoại di động.“Lần này tôi sẽ tha thứ cho em, nhưng em phải đáp ứng tôi một việc.”

“Chuyện gì?” Tiểu tử này khi nào thì lại bắt đầu học cách nói điều kiện với cô.

Hắn vi khởi cẩm, trong mắt ánh lên một chút tia sáng kỳ dị, “khi tôi từ Hàn Quốc trở về, em phải làm bạn gái của tôi, theo giúp tôi tham gia các hội tiệc.”

“Không thành vấn đề.” Cô không chút do dự mà đáp ứng, Kim Chính Vũ ở trong nước không nhiều bạn bè, đại khái là muốn cô cùng đi tham gia tiệc tùng buôn bán linh tinh gì đấy.

“Đúng rồi, Kim Chính Vũ, cậu sáng mai bay a!” sự chú ý của cô lại chuyển tới chuyện này, Kim Chính Vũ nói là sinh nhật của ba hắn, sẽ là mở một buổi tiệc tối long trọng, như vậy Doãn Lạc Hàn sẽ đi sao?

“Ân.....”

Kim Chính Vũ đang muốn trả lời, cửa phòng bệnh mở, một gã nam nhân trung niên mặc đồ tây trang màu đen đi đến, hướng tới phía Kim Chính Vũ đang ngồi ở sofa, đưa tay mở ra di động đưa cho Kim Chính Vũ.“Tổng giám đốc, chủ tịch đánh điện từ bên Hàn Quốc tới.”

Kim Chính Vũ sắc mặt lập tức biếu tình, hắn tiếp nhận di động, đi đến ban công tiếp nghe.

Ngồi ở sô pha Mân Huyên chỉ nghe đến một loại âm thanh nói chuyện mà chính mình nghe cũng không hiểu, đoán người trung niên này gọi là chủ tịch chắc hẳn là phụ thân của Chính Vũ.

Không quá một hồi, Kim Chính Vũ đi đến, di động giao cho nam nhân trung niên, đổi phương nhanh chóng lui ra ngoài.

Kim Chính Vũ ánh mắt không có buông tha, tiếng nói có chút u ám, “Mân Mân, tôi một hồi phải đi.”

“Nhanh như vậy a, không thể cùng nhau ăn xong cơm trưa đã lại đi sao?” Cô trong lòng có một chút thất vọng nho nhỏ, lại nhìn đầy thức ăn nóng hổi ở trên bàn, nhiều như vậy một người thế nào nuốt trôi.

Kim Chính Vũ phiết một chút thần, ngữ khí bất đắc dĩ, “Cha tôi gọi điện thoại lại đây, nói tôi lập tức xác định thời gian cụ thể Lạc đi Hàn Quốc.”

“Ách..... vị hôn phu của Chỉ Dao cũng phải đi?” Cô lo sợ bất an mà nói ra kiểu xưng hô này, che dấu tiếng nói vui mừng không thôi. Cô đoán được đúng vậy, Doãn Lạc Hanh nhiên cũng phải đi Hàn Quốc.

Kim Chính Vũ nhéo khuôn mặt của cô, “Em đã quên sao? Lạc là anh họ của ta, cha ta là dượng của anh ấy, ông ấy sinh nhật đương nhiên Lạc phải tới tham dự.”

“Nga, là như thế này a.” Cô bộ dáng giả bộ nhớ tới đến, trên thực tế trong lòng sớm đã mở nhạc mừng thăm, tiện đà làm bộ như thuận miệng vừa hỏi, “vậy chắc hẳn muốn đi vài ngày? Hắn là sẽ không lâu lăm,

sinh nhật tiệc tối đại khái chính là một ngày.”

“Nguyên bản hắn là như vậy.” Hắn nhún nhún vai, chuyển đến ngữ điệu lạnh nhạt, “Nhưng là tập đoàn Đường Thịnh cùng Või Kim thị chúng tôi có ý hợp tác rất nhiều hạng mục lẫn nhau. Chúng tôi Kim thị ở Hàn Quốc chủ yếu là kinh doanh khách sạn cao cấp, Lạc năm kia đã đầu tư vào khách sạn, hợp đồng sắp đến kỳ, lần này cha tôi đã nghĩ cùng Lạc tiếp tục trao đổi chuyện hợp tác……”

Kim Chính Vũ không hề che giấu, thực sự kể lại, khả năng cô đã hoàn toàn không có tâm tư để nghe đi, trong đầu óc đều là sự kiện tốt tên Doãn Lạc Hàn kia phải rời khỏi nơi này vài ngày, mỗi ngày làm việc cô sẽ không bao giờ phải nhìn sắc mặt hắn nữa, có thể tự do thoải mái vài ngày. Còn có Chỉ Dao mỗi lần đều đến nơi đây nói chuyện cùng cô, trong lòng áy náy cũng sẽ bởi vậy mà được vơi đi.

“…… Cho nên anh ấy lần này khả năng là sẽ đi một tuần……” lỗ tai của cô tự động loại bỏ mọi ý nghĩ, cuối cùng bắt được những lời này.

Thấy cô vẻ mặt trầm tư biếu tình, Kim Chính Vũ tạm dừng một chút, không khỏi hỏi, “Mân Mân, em đang nghe sao?”

“Ân, tôi đang nghe, cậu cứ tiếp tục nói.” Cô hoang mang không ngừng, trong lòng sớm mở nhạc vui mừng, một tuần thời gian thật tốt quá, so với cô dự đoán thời gian còn dài hơn một ít.

“Không có, tôi nói xong rồi.” Hắn vắt hai tay, đôi mắt thâm tình dừng lại trên khuôn mặt của cô, trong giọng nói có chút tính trẻ con.“Mân Mân , tôi đi hai tuần, em đã nói em sẽ nhớ tôi.em sẽ gửi thư cho tôi, tôi có thời gian rảnh sẽ gọi điện cho em.”

“Tôi nói sẽ liên lạc với cậu, đương nhiên sẽ giữ lời nói.” Cô miệng đầy đáp ứng,“Nhưng là nơi này

tôi không có máy tính, không thể gửi thư, nếu không tôi đến lúc đó sẽ gửi tin nhắn cho cậu.....”

“Đương nhiên là có phương tiện để gửi thư.” Hắn trêu tức cười cười, thân thủ chỉ hướng bên bàn trà.

Cô thế này mới chú ý tới trên bàn trà có một chiếc máy tính bản màu bạc, đi qua thấy, mặt trên rõ ràng chữ macbookpro tiếng Anh, là loại máy tính bản tốt nhất vừa mới ra.

“Đây là cho tôi ?” Cô chỉ vào chóp mũi của chính mình, không thể tin được hỏi .“Vì cái gì?”

“Tặng đồ cho nữ nhân mình thích còn cần lý do sao?” Hắn từ chối cho ý kiến, trên mặt xẹt qua một chút ý cười.“địa chỉ hòm thư tôi đã đặt trên mặt bàn, đừng quên gửi thư cho tôi.”

Như vậy gì đó cô không thể hiểu, thà rằng gọi điện thoại quốc tế đường dài cho hắn, cô cũng quyết sẽ không hội nhận cái này, ngẩng đầu vừa định cự tuyệt, lại phát hiện trong phòng còn lại mỗi một mình cô.

Hắn rất hiểu biết cá tính của cô, biết cô sẽ không nhận, cho nên thừa lúc cô không chú ý thời mà rời đi.

Gặp lại hắn hắn là chuyện của hai tuần sau , cô ngồi ở sô pha nhìn máy tính bản loang lanh kia, nghĩ đến hắn nói câu kia “Tặng đồ cho nữ nhân mình thích còn cần lý do sao”, khoe miệng lướt qua vài tia cười sáng lạn.

“Oa! Đúng là phong phú nha!” Một câu tán thưởng nhất thời đã kéo suy nghĩ của cô lại, không cần

ngảng đầu đều biết người nói là Chỉ Dao.

“Mân Mân, này nhất định là Kim Chính Vũ an bài .” Chỉ Dao nhìn chăm chăm trên bàn cơm đầy thức ăn phong phú, như là thấy cái gì giống trong bảo tàng mà hưng phấn.“Xem ra chúng ta bốn người hôn lễ ngày đó không xa đâu!”

“Chỉ Dao, cậu nghĩ đến cũng nhiều quá!” Chỉ Dao lúc nào cũng đem chuyện này nói tại miệng, thực làm cô không có biện pháp. Mân Huyên bất đắc dĩ phe phẩy đầu, đi đến bàn ăn,“Nhiều thức ăn như vậy, mình một người ăn không vô, cùng nhau ăn đi.”

“Được.” Chỉ Dao không khách khí ngồi xuống, hai người bắt đầu hưởng dụng bữa trưa phong phú.

Chương 167: Săn sóc tỉ mỉ

Nếm qua bữa cơm trưa, cùng Chỉ Dao nói chuyện phiếm một hồi, sau đó Chỉ Dao bị kích động một bên đặt túi lv , vẻ mặt bộ dáng tiểu nữ nhân, “Mân Mân, mình phải đi, cùng với Lạc ca ca một hồi đi đến công ty.”

“Ân, cẩn thận lái xe, chúc vui vẻ.” Mân Huyên lắc lắc đầu, thần sắc tự nhiên, kỳ thật trong lòng âm thầm một trận buồn khổ, vừa nghe đến Chỉ Dao muốn đi tìm Doãn Lạc Hàn, cái cảm giác áy náy như đã bị một loại tình cảm chua sót thay thế.

Ai, gần nhất chính mình thật sự là tò mò quá, cô vô lực ngồi vào sofa, trong TV phát chương trình thực sự buồn tẻ, tùy tay ấn điều khiển từ xa.

Nhìn trên bàn trà máy tính bảng, tay phải theo bản năng ấn hạ nguồn điện.

Ban ngày thời gian dài lại nhảm chán, Kim Chính Vũ đi rồi, chỉ có Chỉ Dao khả năng sẽ ngẫu nhiên đến nói chuyện cùng cô, nhưng là Doãn Lạc Hàn lại đến ban đêm, ban ngày lại là cô không nghĩ đi qua thời khắc. Bất quá ban đêm hắn cùng cô đồng giường không lâu, ít nhất có thời gian một tuần cô có thể sẽ không cần lại nhìn đến hắn.

Biểu hiện bình sáng, cô thử xem có thể hay không lên mạng, kết quả rất nhanh liền thuận lợi đi lên.

Ong ong ong..... Di động tại trên bàn trà vang lên không ngừng, cô di động tới thử bia thủ ngược lại cầm lấy di động, nhìn màn hình hiển thị, kinh ngạc một chút, là Thiếu Đăng

Hắn tìm cô làm cái gì? lần vừa rồi gặp mặt là ở siêu thị, lúc ấy cô dường như nói với hắn là sẽ chủ động gọi điện thoại cho hắn, khả năng là ngược lại cô đem chuyện này để sau đầu, Thiếu Đăng khẳng định là chờ điện thoại của cô đã lâu.

Cô cõi lòng xin lỗi ấn hạ tiếp nghe kiện, “Thiếu Đăng, anh tìm tôi.”

“Mân Mân, em như thế nào không gọi điện cho anh, anh luôn luôn tại chờ điện thoại của em, anh biết em vừa muốn đi học, vừa muốn đi làm, nhưng là……” vừa tiếp điện thoại, tiếng nói nhu hòa của Thiếu Đăng có chút vội vàng.

“Thực xin lỗi, tôi gần nhất đã quên, không có gọi điện thoại cho anh. Sắp tốt nghiệp, nên có nhiều việc” Cô nhanh chóng giải thích cho sự trách móc của hắn, chỉ có thể dùng lý do qua loa này, âm thầm trách cứ bản thân, như thế nào lại đem chuyện này quên mất.

“Mân Mân, em gạt anh, anh đã biết chuyện của em.” giọng nói của Thiếu Đăng ở điện thoại có vẻ có điểm khó thở mấy pha hư, cô trong lòng lộp bộp một chút, hắn nói chuyện của cô sẽ không là chuyện của cô cùng Doãn Lạc Hàn chứ……

Cô không dám tưởng tượng nữa, cuống quít ra tiếng giải thích, “Thiếu Đăng, anh trước không cần kích động, tôi thừa nhận chuyện này tôi sai lầm rồi, ta không nên làm như vậy, nhưng là tôi là bị buộc……”

“Bị buộc?” trong Microphone thanh âm của Thiếu Đăng hơi hơi sững sốt, “Mân Mân, chuyện em tạm nghỉ học là ai bức em, có phải hay không cha anh? Mau nói cho anh biết……”

Ách…… Tạm nghỉ học? Hắn chỉ là chuyện tạm nghỉ học, không phải là chuyện cô bị Doãn Lạc Hàn

bức khâm phục phụ ? Cô thở phào , dựa vào sô pha .

“Thiếu Đăng, kỳ thật tôi không phải tạm nghỉ học, tôi đã tìm được một công việc, sau đó liền cùng trường học thương lượng một chút, có thể làm việc trước, đến lúc đó chỉ cần tham gia tốt nghiệp ngành học cuộc thi là đến nơi.”

“Nga, là như thế này.” Thiếu Đăng ngữ khí một chút bình tĩnh trở lại, lập tức hỏi,”Em tìm được công việc gì? Anh nghĩ sẽ tìm cho em một công việc ở trong công ty.”

“Không phiền toái anh , Thiếu Đăng, cảm ơn ý tốt của anh.” Cô biết Thiếu Đăng đối với cô vẫn là thực quan tâm, nhưng là như vậy quan tâm cô thật sự không thể báo đáp, cũng không thể thừa nhận.

“Mân Mân.” Ngữ khí trong Microphone của Thiếu Đăng đột nhiên trở nên có chút muốn nói lại thôi, “em lần trước nói cùng với anh gặp mặt nói chuyện một chút, anh nghĩ hôm nay gặp mặt được không?”

“Hôm nay –” Cô kéo dài thanh âm, nâng mắt thấy trên cánh tay trái chính mình còn băng thạch cao, “Tôi khả năng.....”

“Không cần cự tuyệt anh, chúng ta đã nửa tháng không có gặp mặt , nửa tháng này đã xảy ra thật nhiều chuyện, hơn nữa anh có thiệt nhiều điều muốn nói với em.” thanh âm của Thiếu Đăng mềm nhẹ mang theo một tia cầu xin, cuối cùng hàn lại tăng thêm một câu, “Anh còn có chút mạnh mẽ về năm đó ba ba của em ngô sát.....”

“Thật vậy chăng? anh tra được chút mạnh mẽ gì? Lúc ấy có phải hay không còn có người khác chứng kiến ở đấy?” Cô liên thanh hỏi.

Mấy năm nay cô cũng luôn luôn tìm kiếm về vụ giết người mười một năm trước, khả kỳ quái là, về vụ án năm đó, các tạp chí cùng báo chí tất cả đều không có, không hề có bóng dáng có thể tìm ra, như là ở sau lưng có có người thao túng hết thảy chuyện này.

Người phía sau màn độc thủ này đến tột cùng là ai? Đây là chuyện mà nhiều năm qua như vậy cô thủy chung tự hỏi, cùng tra tìm bằng chứng.

“Chúng ta gặp mặt nói sau được không? Nửa giờ sau anh chờ em ở quán cà phê lần trước chúng ta gặp mặt.” Thiếu Đằng nhẹ giọng nói xong, như là sợ hãi cô cự tuyệt, nhanh chóng cắt đứt điện thoại.

Nhin chăm chăm màn hình máy tính, cô đang nghĩ rốt cuộc muốn hay không đi gặp hắn, cuối cùng quyết định vẫn là đi một lần có vẻ tốt, bởi vì cô thật sự muốn biết Thiếu Đằng miệng sở nhắc tới mạnh mẽ đến tột cùng là cái gì.

Chú ý một tí định, cô đi vào toilet rửa mặt chải đầu một phen, sau đó ở hành lí lấy ra một bộ sạch sẽ quần áo, ấn hạ ở sô pha giữ cái nút, rất nhanh còn có một hộ sĩ lại đây, đổi phương giúp cô thay quần áo theo yêu cầu của cô.

Tiền thuốc men đều là Doãn Lạc Hàn trả, nói không chừng nơi này còn có cơ sở ngầm của hắn, e sợ chuyện cô ra ngoài sẽ rơi vào tai hắn, cô thản nhiên tự đắc ở ban công phơi nắng, đợi cho hộ sĩ kia đi rồi, sau đó cô mới lặng lẽ mở cửa, chạy ra khỏi phòng bệnh.

Theo tắc xi đến, cô thẳng đến quán cà phê, thực thuận lợi ở lần trước nhìn vị trí tìm được thân ảnh của Thiếu Đằng, cô vội vàng chạy đi qua.

“Mân Mân, tay em làm sao vậy? Như thế nào lại bị thương?” Thiếu Đằng kinh ngạc nhìn chằm chằm cánh tay bó thạch cao của cô, theo chỗ ngồi đứng lên.

“Không có việc gì, chính là gãy xương rất nhỏ. Tôi đi đường không cẩn thận bị nghênh diện kỵ đua xe nhân dùng sức đụng phải một chút, ngã sấp xuống, kết quả là thành như vậy.” Miệng cô cực tự nhiên giải thích, ở trước mặt Chỉ Dao cùng Kim Chính Vũ cũng nói là lý do này.

“Em như thế nào lại không cẩn thận như vậy, lần sau đi đường nhất định phải chú ý, biết không?” Thiếu Đằng thanh tú mi nhinh cùng một chỗ, đi qua kéo ghế cho cô.

“Cám ơn!” Cô cười cười, Thiếu Đằng vẫn là như vậy săn sóc tỉ mỉ, xoay người ngồi xuống.

Bồi bàn bụng tối cà phê hương thuần, cô chỉ dùng thìa quấy vài cái, liền vội vàng hỏi, “Anh ở điện thoại nói chuyện của cha tôi, tôi muốn biết anh tra được manh mối gì? Vẫn là…… anh tra được cái gì về thúc thúc tôi……”

Chương 168: Thiếu chút nữa bị nắm

Lời nói của cô dần dần chậm lại, cô phân tích một chút, điểm hoài nghi thứ nhất chính là chú cô, bởi vì khi ba ba ngồi tù thì người duy nhất có thể nhận được nhiều ưu việt chính là chú cô.

“Nguyên lai em cũng đã nghĩ đến.” Thiếu Đăng kinh ngạc buông cái thìa ở trong tay, than nhẹ một hồi, tiện đà chậm rãi nói, “Vài năm nay anh tới Lăng trạch, có khi chú cùng thím em không ở nhà, Ngải Phù ở trên lầu thay quần áo cả buổi, anh liền lợi dụng lúc này tiến vào thư phòng chú em, tìm kiếm xem có cái mạnh mẽ gì không.....”

Hắn nói đến thời điểm mấu chốt, đột nhiên cúi đầu man chén cà phê, như là không hề tính nói tiếp.

“Kết quả đâu?” Cô trừng lớn ánh mắt, nắm chặt thìa truy vấn .

Hắn giương mắt nhìn khuôn mặt lo lắng của cô, lại uống một ngụm cà phê, chợt mở miệng, “Anh phía trước phía sau, cẩn thận đi tìm, không phát hiện cái gì khả nghi, liền thấy được bức ảnh cũ được đặt trong ngăn kéo. Nơi đó có hé ra khuôn mặt của cha em.....”

Hé ra ảnh cũ ở trong ngăn kéo của chú, không có gì hay kỳ quái, cô vô lực cúi hạ mí mắt, tiếp tục quấy cà phê. Xem ra Thiếu Đăng nói có mạnh mẽ chính là cái ngụy trang, lừa cô lại đây mới là mục đích thực sự.

“Mân Mân, chính là ảnh chụp này, không biết có thể giúp em hay không, nếu không đúng sự thật, thì liền coi đó như là kỉ niệm cho em.” Thiếu Đăng cúi đầu theo túi lấy ra bức ảnh chụp đã ố vàng, đặt ở trước mặt cô.

Đây bức ảnh cũ , mặt trên là bốn gương mặt trẻ tuổi, hai nam hai nữ, thoát nhìn bốn người thực tốt, trên mặt tràn đầy vui vẻ tươi cười.

Kỳ thật có hai trương gương mặt cô rất quen thuộc, đó là cha mẹ cô,bóp da của cô còn có ảnh chụp của họ, chính là hai người bên cạnh cô không biết, phỏng chừng đây là bằng hữu tốt.

“Thiếu Đăng, không thể tưởng được anh vì chuyện của ba ba tôi mà lo lắng như vậy, cảm ơn anh!”lời nói tự đáy lòng của cô, đem ảnh chụp cẩn thận nhét vào ba lô, ngẩng đầu nhìn đến Thiếu Đăng chính là đang nhìn chăm chăm mình, như là nói ra suy nghĩ của mình.

“Mân Mân, còn nhớ rõ lần trước chúng ta ở trong này nói một lần nữa bắt đầu chuyện sao? anh nghĩ.....” Hắn trong ánh mắt lóe ra tia hy vọng hoang mang.

Biết hắn muốn nói gì, cô vội vàng nói,“Anh vẫn là đem việc kia quên đi, coi như chuyện gì cũng không có phát sinh quá, tôi hiện tại đã có đối tượng kết giao.”

“Phải không? anh chỉ biết em giống như một cô gái vĩ đại, khẳng định có không ít người theo đuổi.” ánh mắt hắn đảo mắt ảm đạm đi xuống.“Anh đúng là vẫn còn chậm từng bước. Chẳng lẽ chúng ta đời này nhất định không được sao?”

“Thiếu Đăng, anh không cần như vậy.” Cô vô lực nói xong, trong giọng nói thương cảm của Thiếu Đăng như là đã chui vào lòng của cô, ép tới cô không thở nổi.“Chúng ta về sau vẫn là bạn bè, cũng có thể giống thế này uống trà nói chuyện phiếm, như vậy không tốt sao? Huống chi anh đã có Ngải Phù, nói thật, em họ của tôi mặc dù tính tình có hơi đại tiểu thư, nhưng là nó ít nhất đối với anh là toàn tâm toàn ý.....”

“Toàn tâm toàn ý?” Thiếu Đằng như là nghe được cái gì thật buồn cười, cười khổ lắc đầu, “cô ta bất quá là xem đến gia tài của anh, anh tương lai sẽ kế thừa tập đoàn tài chính Lôi thị, cô ta căn bản là không phải thích anh. Nếu ngày nào đó tập đoàn Lôi thị đóng cửa, cô ta khẳng định là người đầu tiên trở mặt với anh.....”

Thiếu Đằng trong lời nói như là muốn nói ra điều gì, hắn nếu đem Ngải Phù nắm rõ, chẳng lẽ nói.....

Cô vừa nghĩ đến cái khả năng kia, chợt nghe Thiếu Đằng nhẹ giọng nói, “Mân Mân, em không cần lại lo lắng cùng anh thấy mặt người quen ở một nơi, bởi vì anh ở nơi này lúc trước, đã đi đến Lăng trạch, trước mặt chú thím em đã giải trừ hôn sự, anh đã bồi thường bọn họ nhiều tiền.”

Hắn quả nhiên cùng Ngải Phù giải trừ hôn ước, nhớ rõ lần trước hắn nói trong nhà tạo áp lực, chỉ có thể kiên trì đến sau khi kế thừa tập đoàn tài chính Lôi thị, lại như thế nào sẽ đột nhiên hạ quyết định này. Còn có phụ thân hắn không có khả năng dễ dàng đồng ý giải trừ chuyện hôn ước làm ăn này được.

Như là nhìn ra sự nghi hoặc trong mắt của cô, hắn chậm rãi giải thích, “Lần đó tên vệ sĩ đó gạt anh trở về, cha đem nhốt anh ở trong phòng không cho phép anh đi ra ngoài, anh tuyệt thực kháng nghị suốt một thời gian, cuối cùng cha anh rốt cục đáp ứng thỉnh cầu này.”

Cô vẫn nghĩ đến Thiếu Đằng tính tình ôn hòa, phụ thân lừa hắn trở về, hắn nhiều lầm là không thể nề hà, lại không nghĩ rằng hắn sẽ như vậy mà mãnh liệt phản kháng, là điều cô chưa từng nghĩ tới.

“Mân Mân, em hắn là biết, anh làm điều này là toàn vì em.” Thiếu Đằng thâm tình dừng ở cô, một tay cầm tay cô đặt ở trên bàn, “Chúng ta một lần nữa bắt đầu được không? em nghĩ làm việc, anh giúp em ở công ty an bài một chức vụ, tuyệt đối là lương cùng đai ngộ cao. Chỉ cần em theo anh ở cùng một chỗ, em

nói yêu cầu gì anh đều đáp ứng.”

Như vậy Lôi Thiếu Đằng tựa hồ trở nên làm cho cô có chút không biết , cô biết hắn là thiệt tình thích cô, nhưng là hiện tại cô sớm nhìn thấu chính mình đối hắn không còn có cảm giác.

Cô dùng sức một chút rút tay ra khỏi lòng bàn tay hắn, cầm lấy ba lô, đứng lên, “Thiếu Đằng, thực xin lỗi, tôi nghĩ tôi không thể đáp ứng anh, tôi đi trước.”

“Mân Mân –” Hắn muốn kéo cô, lại bị cô nhanh hơn lấy tốc độ đứng lên , đẩy ghế dựa chạy như điên ra khỏi quán cà phê.

Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, nhìn chằm chằm cái thân ảnh kia chạy giống như chạy nạn, Lôi Thiếu Đằng cô đơn một chút ngồi vào ghế trên, hắn thật sự làm cho cô chán ghét như vậy sao? Vì muốn đem lại cho cô niềm vui, hắn lần lượt mạo hiểm không sợ bị phát hiện mà đi tìm manh mối trong thư phòng của phụ thân Ngải Phù, hắn làm chuyện này đó để đổi lấy chính là việc báo đáp như vậy sao?

Không, không để ý tới Mân Mân như thế nào đối hắn, hắn thích, tâm hắn sẽ không thay đổi, hắn cố gắng sẽ lại có được lòng cô.

Hắn gọi bồi bàn tính tiền, đi rồi một hồi, quán cà phê liền vọt vào đến một thân ảnh, cô thải tiêm tế già cao gót, ở quán cà phê đi qua đi lại, như là đang tìm người nào, hành động kì quái này lập tức bị quản lý chú ý.

“Tiểu thư, xin hỏi có thể giúp gì cho cô?”

“Không liên quan chuyện của anh.” Lăng Ngải Phù tức giận nhìn đối phương liếc mắt một cái, oán hận thẳng đậm chân, cô ta vừa mới nhận được điện thoại của người bạn nói là ở quán cà phê nhìn thấy Thiếu Đằng, hơn nữa người ngồi đối diện chính là chị họ của cô ta.cô ta vừa nghe đến tin tức này, lập tức lái xe chạy lại đây, lại vẫn là chậm một bước.

Đáng giận! Đáng giận! Lăng Mân Huyên, không thể tưởng được cô rời khỏi Lăng trạch liền âm thầm câu dẫn Thiếu Đằng, còn giựt giây Thiếu Đằng cùng ta giải trừ hôn ước, cô chờ xem, ta sẽ cho cô nhìn một cái, cho cô biết ta Lăng Ngải Phù cũng không phải là dễ khi dễ .

Chương 169: Ý tưởng thoát khỏi

Chạy ra xa quán cà phê, cô mới ngừng lại được, Thiếu Đằng vì cô mà làm những chuyện như vậy, tất cả mọi việc cô đều ghi tạc trong lòng, cần phải như thế này, miễn cưỡng cùng hắn cùng một chỗ, cô vô luận là như thế nào cũng không thể làm được, vẫn là chờ về sau có cơ hội sẽ báo đáp hắn.

Cô dọc theo lối đi bộ bên đường chậm rãi đi về phía trước, nhớ tới Thiếu Đằng đưa ra lời từ hôn, Ngải Phù khẳng định là không thể chấp nhận sự thật này. Mấy năm nay ở tại Lăng trạch, mưa dầm thấm đất, cô cũng nhìn ra Ngải Phù đối với Thiếu Đằng là tình cảm không có thích hoặc yêu, mà là tham gia sản của Thiếu Đằng.

Đi ở ngã tư đường, bộ dáng tay bó thạch cao vẫn là khiến cho người qua đường liên tiếp chú ý tới, cô không khỏi cước bộ nhanh hơn, tính tìm một chỗ ít người hơn rồi bắt tắc xi.

Chuyển quá góc đường, một chiếc xe thể thao theo phía sau chạy lại, chậm rãi ngừng lại ở bên cạnh cô, hé ra kiệt ngạo mặt không kềm chế được tìm hiểu xe .“Mân Huyên –”

Cô kinh ngạc một chút, nhìn đến thân ảnh trong xe thể thao, trên mặt lập tức nổi lên vẻ thản nhiên tươi cười.“Quý Dương, thật tốt, ở nơi này cũng gặp được anh.”

Quý Dương một tay ở cửa xe, vẻ mặt thú vị,“Em không phải hắn là ở bệnh viện sao? Như thế nào chạy đến nơi này ? Sẽ không phải là không chịu được tiểu tử Lạc kia, vụng trộm chạy đến.....”

Quý Dương là bạn bè của Doãn Lạc Hàn, cô một mình ra ngoài chuyện này nếu lọt vào tai tên kia ..... Cô không muốn nghĩ thêm nữa, cả kinh vội vàng xua tay,“Không phải, không phải, Quý Dương, anh không cần đoán, tôi là có việc đi gặp một người bạn, hiện tại đang định về bệnh viện.”

Quý Dương nhẹ cười thở thản nhiên,”Mân Huyên, em không cần khẩn trương, tôi chỉ là đùa em một chút, sẽ không đem chuyện hôm nay tôi gấp em tiết lộ cho Lạc biết. Vừa vắn tôi cũng không có việc, thuận tiện đưa em đi một đoạn.”

Nói xong, hắn lập tức xuống xe, mở cửa xe làm cái tư thế thỉnh mời.

“Được rồi, phiền toái anh.” Quý Dương phong độ làm cho cô không thể cự tuyệt, lấy một nụ cười ôn hòa, tiện đà ngồi vào bên trong xe.

Quý Dương đóng cửa xe lại, xoay quá, bất cần đời trên mặt xuất hiện một chút nghiêm túc thẫn sặc, “Mân Huyên, em tin tưởng sao? Tuy rằng tôi cùng Lạc là bạn bè nhiều năm, chuyện của em và Lạc tôi đã biết, tôi là tuyệt đối đứng về phía em.”

Quý Dương như thế nào đột nhiên cùng cô nói về chuyện này. Cô bị lời nói bất thành lình của hắn thấy có điểm mờ mịt, nhất thời không biết nên nói cái gì tiếp.

Quý Dương chậm rãi chuyển động xe, hắn chuyên chú nhìn chăm chăm trước mặt, ngữ khí có ít chính sặc.“chuyện của hai người trong lúc đó tôi đã đại khái hiểu một ít, tiểu tử Lạc kia thật sự đã làm có chút quá phận.”

Không biết có phải Quý Dương cố ý thử cô, vẫn là hắn thiệt tình nói, cô không dám mạo hiểm tùy tiện ở trước mặt hắn nhắc tới sự bất mãn của cô đối với Doãn Lạc Hàn, chính là nhợt nhạt cười cười.

Không có nghe đến thanh âm của cô , Quý Dương xoay qua xem cô, rất nhanh liền nhìn ra lòng của cô,“Mân Huyên, em không tin tôi?”

Cô nhẹ nhàng cắn môi, hãy còn trầm mặc .

Quý Dương lơ đãng nhún nhún vai, có thâm ý nhìn cô một cái,“Mân Huyên, cứ việc tôi và em trong lúc đó nhận thức thời gian thực tốt, nhưng theo quan sát của tôi xem ra, em là một người độc lập lại có chủ kiến, không giống như là loại tính cách nhẫn nhục chịu đựng này. Tôi không tin, em tính vẫn gạt Chỉ Dao, lúc nào cũng chịu được áy náy tra tấn.....”

Cô cúi đầu nhìn cánh tay bó thạch cao của nhìn chính mình, Quý Dương nói đúng vậy, cô cũng tưởng phản kháng, cũng từng thử muốn thoát khỏi cái loại tình phụ bị người ta khinh thường này.

Kết quả sao? Sẽ chỉ làm cho chính mình càng thêm nhận rõ một chuyện, hắn là tổng tài của một tập đoàn tài chính, lại có được tâm tư cùng thủ đoạn sâu không lường được, mà cô bất quá là người không tiền không thế, mới là sinh viên ra ngoài xã hội, cô căn bản không phải đối thủ của hắn, phản kháng kết quả chính là làm cho chính mình biến thành chật vật như bây giờ.

Quên đi, cô mệt mỏi, không nghĩ phản kháng , lại càng không nghĩ lại nghe được hắn lấy chuyện cô nhi viện đến uy hiếp cô.

Cô vi liêm hạ đôi mắt, thong thả mở miệng,“Tôi cho rằng nếu này đã muốn là sự thật , hiện tại cũng không có biện pháp, chẳng chờ thời gian còn lại chậm rãi đi qua, dù sao cô nhi viện.....”

“Chuyện cô nhi viện em không cần lo lắng, tôi có biện pháp giúp em giải quyết.” âm điệu trong giọng nói của Quý Dương tự tin tràn đầy, ngón tay thanh thản ở tay lái.

“Thực…… Thật vậy chăng?” Cô lảng lảng hỏi , trong ánh mắt để lộ ra thần thái hy vọng, cùng Quý Dương nói chuyện với nhau nửa ngày, nghe ngữ khí của hắn cùng vẻ mặt không giống như là lừa cô, hắn là thiệt tình nghĩ cho cô. Ý thức được chuyện này thật, tể bào toàn thân cô lập tức đều hưng phấn sinh động lên. Chỉ cần giải quyết chuyện cô nhi viện, ba ba ký khoản nợ kia cô sẽ nghĩ mọi biện pháp để kiếm tiền.

“Mân Huyên, em là một cô gái tốt, tôi không nghĩ sẽ nhìn em bị hủy ở trong tay Lạc, tiểu tử kia hiện tại bị thù hận che mắt .....

Quý Dương như là đang hâm ở trong thế giới của chính mình, một bên lái xe một bên lầm bầm lầu bầu cái gì, cô chỉ nghe đến nửa câu sau, vội vàng hỏi, “Cái gì thù hận? Quý Dương, anh là không phải nghĩ sai rồi, tôi cùng Doãn Lạc Hàn trước kia không biết.....”

“Thật có lỗi, tôi nói lỡ lời .” Quý Dương như là trong giây lát thấy mình nói lỡ miệng, trên mặt xẹt qua một chút mất tự nhiên, thanh thanh yết hầu, chuyển nhanh đề tài,”Em hãy chờ tin tức của tôi.”

“Nhưng là, thật sự có thể chứ? Tôi cùng hắn ký hiệp ước kia.....” Cô do dự không chừng, cho dù chuyện cô nhi viện được giải quyết , khoản nợ kia cô có biện pháp, nhưng còn cái giấy hiệp ước kia.

“Ân, tôi biết, vài chuyện không thể giải quyết nhanh, chỉ có thể từ từ sẽ đến.” Quý Dương thấp giọng đáp lời, hắn nhíu mày , nhìn ra được hắn cũng hiểu được vài chuyện này thực khó giải quyết.

“Không quan hệ, Quý Dương, tóm lại tôi muốn cảm ơn anh, mặc kệ anh có thể hay không giúp tôi giải quyết.” Cô thoái mái cười cười, Quý Dương có thể có này đó muốn giúp cô như vậy đủ rồi, về phần kết quả cô cũng không ôm hy vọng quá lớn. Quý Dương nếu âm thầm giúp cô giải quyết chuyện đắt của cô nhi viện, như vậy bị Doãn Lạc Hàn biết, thế tất sẽ phá hư tình bạn thân tình của bọn họ , nếu đổi lại là cô, cô

cũng sẽ cảm thấy thực khó xử.

Quý Dương như là không có nghe đến lời của cô, trên mặt hiện ra bộ dáng tự hỏi, thì thào tự nói ,“Tôi ngày hôm qua buổi chiều đi công tác, hôm nay vừa trở về, tôi ở điện thoại nghe Lạc nhắc tới hắn muốn đi Hàn Quốc.....”

Chương 170: Phát hiện hận ý

“Tôi cũng nghe nói, hình như là muốn đi một tuần, phụ thân của Kim Chính Vũ nóng lòng cùng với hắn trao đổi chuyện tiếp tục hợp tác……” Cô nói ra sự hiểu biết tình huống của chính mình.

“Ngô……” Quý Dương có chút đăm chiêu, lập tức lộ ra vẻ mặt thư giãn tươi cười, “Tôi có biện pháp.”

Không biết biện pháp theo như lời của Quý Dương là cái gì, cô có bao nhiêu câu hỏi, hết thảy thuận theo tự nhiên đi. Nhìn nhìn ngoài cửa sổ, xe đã gần vào tới cổng bệnh viện.

Mở cửa xe cho cô, Quý Dương vẻ mặt thoái mái mà đứng ở trước mặt cô, “Mân Huyên, tôi sẽ chỉ đưa em đến đây.”

“Ân, Quý Dương, hôm nay phiền toái anh, cũng cảm ơn anh có thể ra tay giúp tôi.” Cô lộ ra khuôn mặt tươi cười, trong giọng nói tràn ngập lòng biết ơn chân thành.

“Em không cần cảm tạ tôi.” Quý Dương nhướng khởi mi, “Chuyện này là Lạc làm sai, làm bạn thân của hắn, tôi có trách nhiệm đem sai lầm này sửa lại cho đúng, tuyệt không thể làm cho tiểu tử kia mắc thêm lỗi lầm nào nữa.”

Cô cúi đầu nhìn mũi chân chính mình, thiết tưởng giá như Quý Dương xuất hiện sớm hơn, cô cũng sẽ không ký giấy hiệp ước làm tình phụ kia, như vậy hiện tại cô khẳng định sẽ bình yên vô sự bắt đầu vào đi làm ở tạp chí, lúc đó chính mình cũng sẽ có một cuộc sống khác.

“Em vào đi, Mân Huyên, tôi còn phải về công ty xử lý một ít công việc, tôi đi trước.” Quý Dương vội vã nói xong, chạy nhanh chui vào trong xe, xe thể thao rất nhanh đã rời đi.

Cô theo cửa đại sảnh bệnh viện đi vào, trở lại phòng đã là chạng vạng tối , cô nếm qua bữa tối hộ sĩ đưa tới, nhìn trên bàn trà chiếc máy tính bản, liên tưởng đến chuyện hoa hồng đêm qua, không nghĩ lại sẽ sinh ra sự tình gì, chạy nhanh đem máy tính bản dấu đi.

Đột nhiên cảm thấy toàn thân không thoải mái, nghĩ đến bản thân đã một tuần không tắm rửa . Cô quyết định tắm nước ấm, nếu Chỉ Dao ở đây thì tốt rồi, cô có thể giúp chính mình, bất quá hiện tại đã tối, Chỉ Dao là không có khả năng lại đây , vẫn là kêu hộ sĩ lại đây giúp đỡ.

Cô tìm một bộ quần áo tốt, ẩn hạ cái nút ở giữa sô pha, không đến ba phút, một hộ sĩ đã tới đây .“Tiểu thư, xin hỏi có gì cần hỗ trợ ?”

“Tôi nghĩ tắm rửa một cái, phiền toái chị giúp tôi cởi quần áo một chút.” Mân Huyên theo sô pha đứng lên, chậm rãi đi hướng phòng tắm, lần trước tắm rửa là Tiểu Nhu giúp cô cởi đồ, lần này cô có vẻ thực thong dong.

“Được” Người hộ sĩ kia sảng khoái đáp lời, đi theo Mân Huyên vào phòng tắm.hộ lý phòng bệnh ở tầng sáu đối với bệnh nhân từng phòng đều thực sự hiểu biết cụ thể, hộ lý này đương nhiên biết rõ ràng bệnh nhân này bị thương ở cánh tay, hành vi có chút không tiện.

Hộ sĩ giúp cô cởi quần áo,sau muốn giúp cô tắm rửa, cô bối rối, khách khí hướng đối phương nói,“Tôi tự mình tắm được rồi, không phiền toái chị , chị đi ra ngoài đi.”

Cô ngồi vào bồn tắm lớn, gần một tiếng đồng hồ, dùng một bàn tay cõi sức tẩy xong rồi tắm, lau khô người, cô bất đắc dĩ phát hiện trừ bỏ đồng quần áo bị thay ra, còn quần áo để thay chưa có cầm vào.

Cô đưa mắt không thấy quần áo của chính mình, dù sao trong phòng cũng có một mìn cô, như vậy mà đi ra ngoài cũng không quan trọng, không có gì băn khoăn đi ra cửa phòng tắm, đi tới sô pha cầm lấy quần áo.

Nhin nhìn cái nút ở giữa sô pha kia, do dự một chút, vẫn là không cần phiền toái hộ sĩ, chính mình dùng thêm một bàn chút lực của một bàn tay vẫn là mặc được. Nghĩ như vậy, cô trước mang quần lót, tái mặc vào nội y, một bàn tay dừng đến phía sau nút thắt, kết quả chiến đấu hăng hái nửa ngày, chính mình cố hết sức không thôi, vẫn là không có thể được.

Phút chốc, một bàn tay tiến đến phía sau lưng, thực nhẹ nhàng liền giúp cô cài, là người hộ sĩ kia đi, cô quay đầu, vừa định nói tiếng cảm ơn, hé ra khuôn mặt tuấn mỹ tà tú không hề báo động trước va chạm với ánh mắt của cô.

Là tên Doãn Lạc Hàn kia..... Dĩ vãng hắn luôn nửa đêm mới lại đây, hôm nay như thế nào lại khác thường như vậy, hiện tại cứ tới đây, cô đã rút khẩu khí, theo bản năng bảo vệ ngực, xoay người sang chỗ khác, cuống quít cầm lấy chiếc áo rộng thùng thình.

“Tôi giúp em mặc, như thế nào ngay cả câu cảm ơn đều không có.” tiếng nói của hắn chậm rãi theo phía sau vang lên.

Cô cắn môi, hận hắn đều không kịp, căn bản không thể nói ra từ này, nóng vội muốn mặc quần áo, khả năng càng nhanh lại càng loạn, hơn nữa một bàn tay mặc thực khó khăn, bộ quần áo ở cánh tay phải, theo sau lưng rơi xuống.

Cô gấp đến độ thiếu chút nữa toát mồ hôi, hắn lặng yên không một tiếng động chạy đến trước mặt cô, đại lực đẩy tay cô ra, lưu loát giúp cô thay.

“Tôi vừa nói gì em không có nghe?” đôi mắt hắn u ám híp lại, lộ ra vài phần không hờn giận.“Nói chuyện!”

Cô cúi đầu cẩn chặt môi, cảm ơn hai chữ tối nghĩa này không thể phun ra, ngược lại nhẹ giọng nói ra bốn chữ,“Phiền toái anh.”

“Lăng Mân Huyên, tôi biết em trong lòng hận tôi.” Hắn không hề chớp mắt nhìn chăm chắm mặt cô buông xuống, hơi thở đột nhiên tới gần, bàn tay to nâng lên của cô càng dưới.“Cho nên em không nghĩ nói câu cảm ơn này, đúng không?”

Hắn làm nhiều chuyện tàn nhẫn như vậy, chẳng lẽ còn hy vọng cô cảm kích hắn. Cô nội tâm lớn tiếng bác bỏ, nhưng mặt bộ biểu tình che dấu thiên y vô phùng, chậm rãi buông ra cẩn môi, thanh âm bình thản trả lời,“Không có, tôi không có nghĩ như vậy.”

Đôi mắt sâu thẳm của hắn trói chặt ở trên mặt, lạnh lùng khuôn mặt nháy mắt thần sắc phức tạp, một loại cảm giác vô lực chợt lóe qua, đáng giận! Hắn thế nhưng bắt đầu để ý đến cái nhìn của nữ nhân này đối với chính mình.

Việc cô che dấu vô cùng tốt, nhưng là hắn vẫn là có thể theo đó nắm bắt được, bắt giữ đến việc ngẫu nhiên lơ đãng toát ra hận ý của cô.

Cô hận hắn, hắn biết, theo như hắn đã quyết định sự thống khổ và thù hận của hắn toàn bộ phát tiết

trên người cô, hắn đã dự đoán được thái độ của cô sẽ đổi với hắn là dạng gì, mà hắn cho tới bây giờ ý nghĩ trong nội tâm cũng không để ý đến công cụ báo thù.

Chương 171: Đánh mất tôn nghiêm

Thấy hắn một hồi lâu không nói gì, cô cước bộ chạy tới hướng sô pha, nhẹ giọng nói xong, “Thật có lỗi, tôi vừa uống thuốc, đi ngủ trước.”

Buổi chiều hộ sĩ đã đưa chăn tới đặt một bên ở trên sô pha, cô xoay thắt lưng, dùng một bàn tay sửa sang lại chăn, đột nhiên cổ tay bị hắn dùng lực kiềm chế, hơi thở âm hàn nguy hiểm lập tức tới gần.

“Em đang lảng tránh tôi.”

Hắn trong mắt lộ khí hiện ra, nhìn thấy hắn có chút căm tức. Hắn nếu thích giường ngủ nơi này, như vậy khiến cho hắn hài lòng, cô sẽ ngủ tại sô pha.

Chẳng lẽ như vậy cũng làm Doãn đại tổng tài hắn mất hứng? Ở trong này cô là bệnh nhân, cô đã muốn lui đến tình trạng này, rõ cuộc còn muốn làm như thế nào, hắn mới có thể vừa lòng.

Cô che dấu đi cảm xúc trong mắt, tiếng nói bình thản, “Không có, tôi không có lảng tránh anh, tôi chỉ là muốn anh một người ngủ giường lớn sẽ có vẻ thoải mái chút.”

“Chết tiệt, thu hồi những lời dối trá này của em lại, em không phải thích phản bác tôi sao? Như thế nào không nói?” Hắn phiền toái muốn phát cuồng, hắn không biết chuyện gì xảy ra với chính mình, vì cái gì mà mấy ngày qua cô càng dịu ngoan, hắn lại càng phiền toái, cô mặc dù gần trong gang tấc, nhưng cảm giác giống như là xa không thể thành, vô hình trung cô tựa hồ thối lui khiến hắn không thể chạm đến, cùng nắm trong tay một khác tầng không gian.

Cô tiếp tục cúi đầu không nói gì, nói càng nhiều sai cung lại càng nhiều, đơn giản bảo trì im lặng, hắn sẽ không thể thấy tật xấu gì, cũng liền không thể nào phát hỏa.

Quả nhiên, không quá vài phần chung, hắn liền buông lỏng bàn tay bị kiềm chế lực đạo ra, nhìn cổ tay bị hắn cầm chậm rãi buông ra, cô không hiểu cảm giác được giờ khắc này nội tâm hắn giống như có một loại cảm giác thật vô lực thất bại.

Sẽ sao? Hắn là không chỗ nào không là ác ma, không có chuyện bất thành(hắn bạn bất thành chuyện), hắn cũng sẽ biểu lộ loại này yếu ớt một mặt sao? Cô nghĩ đến nhiều lắm đi. Cô tự giễu cười, cúi đầu đi hướng giường lớn, dựa theo ý tứ của hắn không thể ngủ ở sô pha này được rồi.

Cô yên lặng nằm trên giường, thân ảnh cao lớn đã đi vào phòng tắm, cô nhắm mắt lại, nghe âm thanh ào ào của dòng nước, căn bản ngủ không được.

Cứ việc nghĩ đến là hắn cam đoan tại đây nội trong ba tuần nội sẽ không làm gì chính mình, khả dĩ vẫn là còn có loại cảm giác hoảng sợ, rất nhanh ngồi dậy, chạy hướng sô pha cầm lấy cái chăn kia. Năm chập thời gian hắn đi ra, đem chăn kia ném đến trên giường, sau đó chính mình tái chui vào.

Nhắm mắt lại, một người nằm trong chăn, cô rốt cục cũng cảm giác được an toàn, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Khuôn mặt tuấn tú để dòng nước tùy ý cọ rửa, hắn ở đó do dự, chính mình rốt cuộc muốn hay không tuân thủ, tối hôm qua chính mồm đã nói ra, hắn sẽ không cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân bị thương, chết tiệt, hắn hiện tại hối hận.

Nhin đến cô ở sửa sang lại chăn, tính ngủ ở sô pha, hăn giận không thể át, bước đi đi qua bắt lấy cổ tay cô. Làm cô chuyển hướng đến chính mình, hăn cảm thấy được mùi hương thản nhiên thơm mát sau trận tắm rửa, tối hôm qua cổ kia không thể chống lại khô nóng lại một lần chui ra, thân thể nháy mắt có phản ứng.

Dòng nước theo cương nghị cầm, lan tràn ở trong ngực to lớn, tái hoạt hướng vân da rõ ràng rắn chắc cơ bụng, suốt đến nửa giờ tắm nước lạnh, trong cơ thể dục hỏa rốt cục cũng dần dần hủy diệt, hăn cầm lấy khăn tắm màu trắng, tùy tay tắt điện.

Hướng tắm xong, hăn một bên sát thấp phát, vừa đi ra phòng tắm, nhìn đến kiều mặt đang ngủ say trên giường lớn, cười nhạo một tiếng, nữ nhân này ngủ thật là nhanh, không chút để ý chuyển hướng tầm mắt lơ đãng sang nơi khác lại quay lại.

Hăn phát hiện cái nữ nhân kia thế nhưng lại bắt đầu ngoạn đà dạng, cùng với hăn tách ra ngủ một cái chăn khác. Hăn là mãnh thú hồng thủy, như vậy làm cho cô khẩn cấp, e sợ tránh không kịp?

Đáng giận! Hăn nắm chặt khởi sát ôn phát khăn mặt, bước nhanh đi một bên hướng cô ngủ trên giường, bàn tay to vung lên.“Nữ nhân, theo tôi đứng lên!”

Chăn trên người cô lập tức bị xốc lên, ban đêm rét lạnh dòng khí chui thẳng tiến vào trong thân thể, cô mới vừa ngủ say tỉnh lại, còn không có muốn làm rõ ràng tình trạng, chậm rãi ngồi dậy.

Lông mi chớp chớp vừa tỉnh nồng đậm buồn ngủ, cổ áo theo động tác ngồi dậy mà rộng mở, đường cong duyên dáng trên cổ, làn da mềm mại như sữa bóng loáng phụ trợ đôi môi hé mở hồng nhuận, giống như một viên anh đào mềm mại ướt át cùng đợi cướp lấy.

Cô buồn ngủ mơ hồ kiều thái, thoảng chốc gây ra cho hắn vừa mới áp chế đi dục hỏa, hắn tự chủ khống chế một chút được cổ kia lại nhảy lên khô nóng, lung tung đưa khăn mặt tay nhét vào trong tay cô, khàn khàn tiếng nói.“Giúp tôi lau tóc.”

“Nga.” Cô xoa nhẹ hạ ánh mắt buồn ngủ, mơ hồ đáp ứng , nhìn thân ảnh cao lớn của hắn ngồi ở mép giường , cô nửa quỳ bắt đầu lau tóc cho hắn.

Động tác của cô mềm nhẹ mà thong thả, như là mới trước đây mẫu thân rất ôn nhu khi giúp hắn sát tóc, hắn không tự giác nhắm mắt lại, một lát sau, hắn nghe được tiếng nói nhẹ nhàng của cô ở sau tai truyền đến.

“Lau tốt lắm.” Theo sau khăn mặt kia lại tới trong tay của hắn, phía sau truyền đến thanh âm cô chui vào chăn.

Này nữ nhân càng ngày càng lớn mật, xem ra gần nhất hắn rất dung túng cô , hắn căn răng phút chốc xoay người, bàn tay to túm trụ cái chăn kia, tùy tay vải ra giường lớn.

Cô mở lớn ánh mắt, không rõ cho nên nhìn hắn, cô đã muốn dựa theo hắn nói ,lau tóc cho hắn rất tốt không phải sao? Vì cái gì mà tung chăn của cô?

Hắn gọi lên lạc thần, nghĩ rằng nghĩ lợi mệnh lệnh ,“Em là tình phụ tôi dùng để làm ấm giường , chăn của tôi rất lạnh, em lập tức ngủ thẳng nơi nào đây. Từ giờ trở đi, tôi mỗi đêm trên giường, em phải tự giác nằm ở bên trong.”

Hắn đem chính mình trở thành cái gì , một cái công cụ làm ấm giường hèn mọn đê tiện? Cô gương mặt biểu tình chợt ngưng lại, một câu cũng nói không nên lời, nồng đậm khuất nhục nảy lên trong lòng, nguyên

lai hắn là như vậy xem chính mình , ở trước mặt hắn cô ngay cả tôn nghiêm tối thiểu đều đánh mất .

Nước mắt khống chế không được bịt kín hốc mắt, cô gục đầu xuống máy móc xốc chǎn bên cạnh, chậm rãi chui vào. Không, cô không thể khóc, cô tuyệt sẽ không khóc ở trước mặt tên ma quỷ này, cǎn mői ngân nha nước mắt bị khắc chế tự bức lui trở về.

Thân hình rắn chắc nắm đến bên sườn thân thể của cô, cô gắt gao nhắm mắt lại, tay phải gắt gao gác lại ở trước ngực , đủ, cô chịu đủ này đó, nếu muốn thoát khỏi hắn, hiện tại duy nhất hy vọng toàn ký thác ở trên người Quý Dương .

Chương 172: Trêu chọc khuất nhục

Sáng sớm, cô là bị tiếng chuông di động đánh thức, cẩn thận nghe như là di động của chính mình phát ra, cô mở to mắt vừa thấy đồng hồ treo trên tường, vừa mới quá sáu giờ, ai mới sáng sớm đã gọi điện thoại cho cô.

Bên cạnh Doãn Lạc Hàn nhíu mày một chút, như là bị điện thoại đánh thức, cô cuống quít dài cánh tay cầm lấy lấy di động trên tủ đầu giường, cố không hơn xem màn hình hiển thị liền tiếp nghe.

“Mân Mân, tôi chuẩn bị đăng ký.” tiếng nói của Kim Chính Vũ truyền vào màng tai.

“Ngô.....” Cô nói quanh co, nhẹ nhàng xuống giường, ôm di động chạy tới ban công nghe tiếp.

“Mân Mân, em là không phải còn ngủ, thực xin lỗi, đã đánh thức em. Tôi cứ nghĩ đến phải rời khỏi em hai tuần, là thống khổ lắm rồi, thực luyến tiếc cùng em rời ra, cho nên tôi không chế được gọi điện thoại cho em. Ân..... Thực không nghĩ trở về.....” Kim Chính Vũ thở dài một tiếng, nghe lõ tai rõ ràng mang theo vẻ trầm trọng bi thương.

Thực là tiểu tử này không có biện pháp, cô mím môi lộ ra sự ngọt ngào tươi cười, tiếng nói cũng hàm chứa cười, “Chính Vũ, cậu lần này trở về phải nói chuyện thật nhiều với trưởng bối, tin tưởng tôi, hai tuần rất nhanh sẽ đi qua. Tôi về sau còn có thể mỗi ngày đều gửi thư cho cậu, có thể như vậy đi?”

“Ân..... Được rồi, nhất định phải gửi thư nha –” Kim Chính Vũ kéo dài quá thanh âm, nghe lên vẫn là có điểm không nghĩ trở về.

Lúc này, cô nghe được microphone truyền đến một thanh âm nhẹ nhàng thúc giục hành khách đăng ký “Cứ như vậy nói sẽ lâu, cậu chạy nhanh đăng ký đi. Buổi tối lại nói chuyện tiếp……”

Thật vất vả an ủi Kim Chính Vũ, cô thu lại máy, quay người lại, thân hình cường trang mặc áo khoác dựa ban công ở cửa sổ sát đất, một đôi mắt u ám quỷ dị đang chăm chăm nhìn cô.

“Tôi vừa nghe điện thoại, thật có lỗi, đã đánh thức anh.” Cô nhanh giải thích, nắm chặt di động, cúi đầu đi qua bên cạnh hắn.

Cô di động hai chân, mới vừa đi vài bước, phía sau truyền đến tiếng nói bình tĩnh của hắn, “Ai điện thoại?”

Hắn khi nào thì tỉnh, đứng ở phía sau cô đã bao lâu, hắn nghe được cái gì? Rốt cuộc là nói thật, vẫn là có lẻ đi qua. Người này thành phủ quá sâu, có lẽ hắn đã sớm biết đối phương là ai, như vậy hỏi là đang thử cô. Hắn cũng từng nói qua không thích lừa gạt, như vậy cô nên trả lời thế nào.

Cô rất nhanh, lo lắng vài giây, cẩn cẩn mồi, quyết định nói một lần, “Là Kim Chính Vũ.”

Trong không khí đột nhiên đã không có thanh âm, cô đưa lưng về phía hắn, không thể nhìn đến vẻ mặt của hắn, chỉ nghe đến một trận thấp ồn tiếng bước chân hướng tới gần chính mình, tâm một chút truyền đến giữa không trung, cô nói lỡ lời, chọc giận hắn sao?

Lần này hắn lại sẽ trừng phạt cô như thế nào? Toàn thân mỗi một căn bản mỗi một dây thần kinh thoáng chốc căng thẳng, cô muốn né ra, cả hai chân giống như bị một loại lực lượng thần bí giữ lại, như thế nào cũng không bước ra được.

“Câu trả lời của em cũng thật thành thực, thành thực tuân lệnh tôi cảm thấy kinh ngạc.” xoang mũi hắn phát ra một tiếng hừ lạnh, thân ảnh cao lớn âm u nháy mắt bao phủ ở trên người cô.

Người cô bị bàn tay cứng rắn chẽ trụ, tùy ý tăng thêm lực đao.“Không thể không thừa nhận em càng ngày càng thông minh, Lăng Mân Huyên.”

Đau đớn khiến cô muốn kêu đau, nhưng cũng quật cường nhịn xuống , một đôi mắt bình thản, thản nhiên mà đối diện hắn. Cô bất quá nghe điện thoại kia, hơn nữa cũng đã nói lời thật, điều này cũng đáng làm hắn sinh khí?

Cô thề thốt phủ nhận,“Không có, tôi chỉ là nói thật mà thôi.”

Hắn thẳng nhìn chăm chăm khuôn mặt cô không hề sợ hãi mà nhu mì xinh đẹp, miệng phun ra dòng khí âm lãnh,“Em bắt đầu hiểu được né tránh sự tức giận của tôi như thế nào, kế tiếp, em là không phải tính thừa lúc tôi đi Hàn Quốc trong khoảng thời gian này nghĩ đến sự đang dạng gì,ví như em nghĩ thoát khỏi tôi –”

Tiếng nói của hắn không nhanh không chậm, đầu ngón tay cứng rắn dọc theo người cô bắt đầu giảm lực một chút, đảo mắt dừng lại ở trên chiếc cổ mảnh khảnh của cô.

Cô nhanh chóng nuốt nước miếng làm bộ như nhát gan, nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ“Sẽ không, không phải tôi đã tự tay viết ký hiệp ước ở trong tay anh sao, tôi sẽ không ngốc đến cái loại trình độ này.”

Quý Dương kế hoạch thất bại ? Bị hắn biết sao? Vẫn là ngày hôm qua Quý Dương che lấp thật tốt quá, hắn là bị Doãn Lạc Hàn sai, cố ý đến thử cô. Họ là bạn bè nhiều năm, Quý Dương như thế nào khả năng ở sau lưng Doãn Lạc Hàn, giúp người ngoài như cô. Cô sơ suất quá, như thế nào lại dễ dàng liền tin lời nói dối trá của Quý Dương.

Cô nắm chặt tay, một loại bị trêu chọc nhục nhã dần dần hiện lên trong đầu. Quý Dương cùng Doãn Lạc Hàn là cá mè một lứa, cô sẽ không lại tin tưởng hắn nói gì, tuyệt sẽ không.

“Tốt nhất là giống như em nói như vậy.” đôi mắt hắn sâu không thấy đáy hiện lên âm quyết quang mang, thu hồi uy hiếp ở trên cổ cô, ngược lại cởi áo trên người, không kiêng nể gì lộ ra thân hình tinh tráng.

Hắn muốn làm gì? Cô rút lui từng bước, khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng, cuống quít chạy đi, phía sau vang lên thanh âm hắn mặc quần áo.

Cô âm thầm nhẹ nhàng thở ra, xem ra hắn tin lời nói của cô. Hắn chỉ nói muốn đi Hàn Quốc, cũng không nói hắn khi nào thì đi, thật không biết khi nào bắt đầu có thể tránh hắn một tuần.

Mặc chỉnh tề, hắn không nói cùng cô một câu nào, bước đi ra khỏi phòng.

Một lát sau, hắn đem xe đi vào bãi đỗ xe của tập đoàn Đường Thịnh, trùng hợp xe của Từ Bang cũng tiến vào, hắn đẩy cửa xe ra, xuống xe, Từ Bang mắt sắc thấy được thân ảnh của hắn, một đường chạy chậm lại đây.

“Tổng tài, sớm.”

“Từ trợ lý, chuyên tôi muốn anh điều tra thế nào ?” Hắn hai tay cầm ở túi , chậm rãi đi thong thả đi ra khỏi bãi đỗ xe. Hắn cảm giác được không thích hợp, Chính Vũ xuất hiện tại bên người cái nữ nhân kia càng ngày càng thường xuyên, hắn nóng lòng muốn biết chính mình đoán có phải hay không chuẩn xác .

Tử Bang trên mặt hiện ra một ít khó xử, “Tôi đã gọi điện thoại thúc giục qua, đối phương nói gần nhất bận quá, bọn họ có một vài chuyện quan trọng.....”

“Vậy đối một chỗ khác.” Hắn không kiên nhẫn nhíu lại khởi mi, nháy mắt dừng cước bộ, “Từ trợ lý, anh đi theo tôi đã bao lâu? Chẳng lẽ loại sự tình này còn muốn tôi dạy cho anh? anh đi một lần nữa tìm một chỗ có vẻ tin cậy, tiền không là vấn đề, cũng có thể đem tiền trả trước cho họ. Là việc trọng yếu là tôi muốn nhanh nhất biết kết quả, anh hiểu chưa?”

Chương 173: Lo lắng áo cưới

“Đúng vậy, tổng tài.” Không thể tưởng được tổng tài đối với chuyện này lại vội vàng như vậy, Từ Bang cung kính hơi hạ đầu, trong lòng âm thầm nói, ngày đó người phụ trách chỉ nghe ba chữ “Doãn Lạc Hàn” này liền lập tức ngừng hết mọi việc để điều tra chuyện này.

Ngày hôm qua họ đã đem tư liệu điều tra được tới đây, hắn dựa theo lần trước cùng phó tổng tài ước định, đem tư liệu còn nguyên vẹn giao đến, kết quả là phó tổng tài xem qua tư liệu sau, trầm tư nửa ngày, sau đó mệnh lệnh cho hắn nếu tổng tài có hỏi, hắn nên nói là họ bận quá, thoái thác đi.

Xem tổng tài một bộ vội vã muốn biết kết quả như vậy, phỏng chừng sự tình giấu diếm không được bao lâu, một ngày nào đó sẽ lộ, bất quá có phó tổng tài đăng sau, hắn có thể yên tâm, sau cũng không có trách nhiệm gì.

Mân Huyên xoa mắt đau nhức, buông xuống máy tính bản, ở sô pha nhìn vừa lên phần tư liệu, trước tiên vì tiến vào tạp chí làm mà chuẩn bị chút, hiện tại trong não đã qua bão hòa, vẫn là trước nghỉ ngơi một hồi.

Thực nhảm chán, tại đây trong phòng sấp mocket meo này một người thật là buồn, nhìn ngoài cửa sổ sáng lạn ánh dương, đi ra ngoài đi một chút, tán giải sầu cũng tốt.

Cô chủ ý đã định, lập tức buông máy tính bản xuống, đi nặng nề ra khỏi phòng, đáp thang máy đến đại sảnh, vừa mới chuyển người muốn ngồi ở cửa và vào hoa viên đi một chút, phút chốc như là nghe được phía sau có người ở kêu tên chính mình.

“Mân Mân.....Mân Mân.....”

Cô quay đầu vừa thấy, là Chỉ Dao, vui vẻ giơ lên khuôn mặt tươi cười, “Chỉ Dao, sao cậu lại tới đây? Kỳ thật cậu cũng có chuyện của cậu, không cần mỗi ngày đều đến với mình.”

“Không sao, Mân Mân, dù sao mình cũng không có việc gì làm cả!” Chỉ Dao khoát tay áo, lập tức quyết khởi phẫn thán, “Lạc ca ca lại bận, giữa trưa lại không thể theo giúp mình, cho nên mình vừa tan học bỏ chạy đến chỗ cậu nơi này. Cậu nhất định phải thu lưu mình nha.”

Nói xong, Chỉ Dao cố ý làm nũng tựa đầu tựa vào vai cô, Mân Huyên cười cười, “Được, mình thu lưu cậu. Cậu ăn cơm chưa?”

Cô chính là thuận miệng vừa hỏi, không nghĩ tới Chỉ Dao liên tục lắc đầu, “Còn chưa có, mình bụng rất đói, chúng ta lái xe đi ra ngoài ăn đi, không cần bảo mình ăn đồ ăn trong bệnh viện, mình không thích.”

Mân Huyên không khỏi có chút bất ngờ, nguyên bản cô muốn nói bệnh viện này đồ ăn cũng không tệ lắm, nhưng lại nghĩ Chỉ Dao là người được nuông chiều từ bé, cho dù là đồ ăn bệnh viện ngon đến đâu, cô khẳng định cũng không thích nơi này.

“Nghe lời cậu, mình trước tiên vào phòng đổi quần áo, cánh tay của mình không có tiện, cậu phải giúp mình.”

“Cái đó không vấn đề gì.” Chỉ Dao lập tức làm cái thủ thế ok.

Một giờ sau, các cô ăn xong cơm, Mân Huyên nghĩ đến muôn đi đến chỗ đồ xe, kết quả Chỉ Dao đột

nhiên bị kích động để nghị muốn đi mua sắm.

Nhất tưởng đến tác phong nhất quán của Chỉ Dao chính là đí mua sắm thấy cái nào có điểm thuận mắt là sẽ mua, tùy ý mà chi trả tiền, mà cô ở một bên chỉ biết nhìn xem hết hồn, nghĩ vậy một chút cô vội vàng ngăn cản Chỉ Dao, quyết định đi trên đường cái cuốn một vòng.

Một đường đi một chút dừng lại, nhìn đến một nơi không sai, bước đi vào đi dạo, Chỉ Dao cuống quẩn mua sắm đại, đột nhiên thấy nhiều con vật nhỏ đặc sắc tiểu điểm, cảm giác thú bông lại thích thú, ngoạn cũng thực vui vẻ, mua thiệt nhiều những con vật nhỏ đáng yêu .

Đi dạo phố, Chỉ Dao thói quen tính kéo cánh tay Mân Huyên, đột nhiên cô quay đầu toát ra đến một cái nghi vấn.“Mân Mân, cậu có hay không ảo tưởng đến tương lai như thế nào?”

“Ân..... Tương lai a.....” Mân Huyên trừng mắt nhìn, bắt đầu còn thật sự nghĩ vấn đề này.

Bộ dạng trên mặt Chỉ Dao lộ ra khuôn mặt tươi cười, đại lực đốt đầu,“Đúng vậy, chính là tương lai cậu muốn cuộc sống thế nào, nam nhân mà cậu muốn có bộ dạng như thế nào? Còn có a, ngôi nhà cho cuộc sống của cậu, sẽ có vài đứa nhỏ, mỗi ngày cậu ở căn phòng lớn trong nhà sẽ làm cái gì.....”

Bộ dáng của Chỉ Dao hiện lên vẻ mặt khát khao, cô nghĩ đến cũng quá xa, còn chưa có tốt nghiệp đâu, cũng đã nghĩ tới gia đình sau này , Mân Huyên thiếu chút nữa không cười ra tiếng.

Nhin bộ dáng Mân Huyên mím môi cười trộm, Chỉ Dao tức giận ,“Mân Mân, cậu không cần cười, mình là nói thôi,mình gần nhất luôn nghĩ về vấn đề này, dù sao mình sẽ gả cho Lạc ca ca , chậm nhất cũng là chuyên mấy tháng về sau.”

Mân Huyên khóc mồi nháy mắt cứng ngắc, phát hiện chính mình đột nhiên nghe cái tin tức đó rõ rệt cuộc cưới không nỗi . Đúng vậy, cô nhiều lần nghe Chỉ Dao nhắc tới chuyện sau khi cô tốt nghiệp sẽ cùng với Doãn Lạc Hàn cử hành hôn lễ.

Cô ở đâu,sự cô tồn tại là cái gì? Bất quá là làm người thứ ba bị khinh thường, không thể gặp qua tình phụ. Trên đời không hề có gió lùa tường, chuyện này không có khả năng giấu diếm bao lâu nữa, cô thật sự không nghĩ thương tổn Chỉ Dao.

“Mân Mân, cậu xem, áo cưới kia thật đẹp, chúng ta mau đi qua nhìn xem.” Chỉ Dao hai mắt tỏa ánh sáng, chỉ vào áo cưới trong tủ kính, vẻ mặt hưng phấn.

Cô bị Chỉ Dao lôi kéo đi vào tiệm áo cưới, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kích động của Chỉ Dao, mê luyến cước bộ nhìn bộ áo cưới tráng noãn mà lưu luyến bồi hồi.

Tượng kia trưng bày cho tinh thuần không tỳ vết màu trắng phủ kín toàn bộ tẩm nhìn, tâm giống như nhanh bị một trận khó chịu. Cô không biết chính mình là như thế nào mà đi ra khỏi tiệm áo cưới kia, lại là như thế nào bị Chỉ Dao lôi kéo đi ở trên đường cái .

Cuối cùng là trong túi Chỉ Dao phát ra tiếng chuông điện thoại tiếng, chuông dời đi một ít lực chú ý, cô nghe được Chỉ Dao vui vẻ hoan hô, còn không có hiểu được chuyện gì xảy ra, đã bị Chỉ Dao lôi kéo hướng bãi đỗ xe đi.

“Chỉ Dao, chúng ta đi đâu?” Ngồi trên xe, Mân Huyên ánh mắt tràn đầy mê hoặc.

Chỉ Dao đem túi đặt ở sau, xoay người vội vàng phát động xe, “Cha mẹ mình đi du lịch ở nước ngoài đã về, hiện tại vừa xuống sân bay, ca ca mình không rảnh, bảo mình đi đón, cậu theo mình cùng đi đi.”

“Mình? Mình cũng đi?” Mân Huyên ngữ khí hơi hơi kinh ngạc, nghĩ đến anh trai Chỉ Dao Giản Quân Dịch, lập tức nói, “Không cần, cậu vẫn là cho mình xuống xe, mình sẽ bắt xe trở lại bệnh viện.”

Chỉ Dao thầm oán ngầm cô liếc mắt một cái, “Mân Mân, cậu là bằng hữu tốt nhất của mình, là chị em tốt nhất, chúng ta ở chung nhiều như vậy năm, cậu cũng chưa gặp qua cha mẹ mình. Trước kia mỗi lần mời cậu đến nhà mình làm khách, cậu đều nói bận. Hôm nay cậu có rảnh, mình nghĩ đem cậu giới thiệu cho cha mẹ mình biết.”

Chương 174: Công bằng

Cô phủ trên trán một trưởng, Chỉ Dao ánh mắt oán giận xem xét cô một trận bất đắc dĩ, ở tại Lăng trạch ba năm, đối với bệnh chung của kẻ có tiền cô đã rất quen thuộc, không nghĩ làm cho cha mẹ Chỉ Dao cho rằng cô kết bạn cùng Chỉ Dao là có ý đồ khác.

“Chỉ Dao, cậu xem mình hiện tại trên tay còn bó thạch cao, như vậy đi.....” Cô xem vết thương trên cánh tay trái, hiện ra một ít xấu hổ.

Chỉ Dao như là đã sớm biết cô sẽ nói ra lý do này, quyết giành nói trước, “Mân Mân, cậu yên tâm, cha mẹ mình đều tốt lắm, bọn họ sẽ không để ý. Lần này cậu nếu không đi, mình sẽ cần phải sinh khí nha.”

Mỗi lần đều lấy chiêu này đến hù dọa cô, thực cô gái nhỏ này không có biện pháp, Mân Huyên hiểu rõ cười, “Được rồi, mau lái xe đi, đừng cho cha mẹ cậu phải chờ lâu.”

“Được, Mân Mân, mình chỉ biết cậu là tốt nhất.” Chỉ Dao khinh chuyển tay lái, dưới chân giảm chân ga, xe chạy nhanh theo hướng sân bay.

Xuống xe, tâm tình của cô vẫn là có điểm không yên. Cùng Chỉ Dao cùng nhau đi sân bay, Chỉ Dao liếc mắt một cái liền nhìn thấy hai thân ảnh ở sân bay, lập tức hưng phấn mà chạy vội đi qua.

Chỉ Dao ở trước mặt cha mẹ làm nũng, miệng càng không ngừng nói tình trạng của chính mình, hai trưởng bối ánh mắt hiền lành chuyên chú nhìn cô.

Mân Huyên đứng ở một bên, ánh mắt nhợn không được vẻ mặt tràn đầy hâm mộ, hình ảnh ấm áp tốt đẹp này dừng ở cô khi mới hơn mười tuổi năm ấy liền mất đi, cũng chỉ có thể ngẫu nhiên ở trong mộng mới có thể gặp.

Chỉ Dao rốt cục cũng nhớ tới bạn tốt, vài bước đã đi tới, kéo Mân Huyên giới thiệu cho cha mẹ của chính mình, “Đây là bạn tốt của con, Lăng Mân Huyên, con trước kia đã có nói qua với cha mẹ.”

“Bá phụ, bá mẫu, chào hai người!” Mân Huyên thản nhiên cười, lễ phép tiếp đón.

Cha mẹ Chỉ Dao tinh tế đánh giá cô, một lát sau, mẹ Chỉ Dao vừa lòng gật đầu, bà tiến đi lên kéo người Mân Huyên, trên mặt là thần sắc hòa ái dễ gần, “Ha ha..... cháu là Lăng Mân Huyên, ta thường nghe Chỉ Dao nhắc tới cháu, vừa thấy chính là một cô gái nhu thuận, ta thực thích.”

Không nghĩ tới mẹ Chỉ Dao đối với cô ấn tượng đầu tiên tốt như vậy, Mân Huyên trên mặt không khỏi trỗi lên sự vui sướng tươi cười, “Cám ơn bá mẫu.”

“Tốt lắm, không cần đứng ngốc ra như vậy, trước đem hành lý lên xe đi.” Phụ thân Chỉ Dao cười ở một bên thúc giục, Mân Huyên nhìn về phía mấy hành lý kia, muốn đi hỗ trợ, bị cha mẹ Chỉ Dao cự tuyệt.

“Mân Huyên, tay cháu bị thương, sao có thể để cháu cầm này nọ được, ta đã người mang hành lý ở sân bay rồi.”

“Đúng vậy, Mân Mân, không cần cậu hỗ trợ, đi, chúng ta trực tiếp lên xe là được.” Chỉ Dao lôi kéo tay cô đi ở phía trước, cha mẹ Chỉ Dao theo ở phía sau, bốn người một trước một sau lên xe.

Hành lý rất nhanh đã được chất lên phía sau xe, Chỉ Dao chạy xe ra khỏi sân bay.

Mân Huyên ngồi yên vị trí, xuyên thấu qua kính chiếu hậu phía trước hướng về hai vị trưởng bối đang nhắm mắt dưỡng thần, cô biết bọn họ rất mệt đi, Chỉ Dao đã muốn trực tiếp lái xe về Giản trạch, vấn đề là cô cảm thấy dạng đi làm khách này có điểm rất đường đột, nghĩ rằng trên đường sẽ xuống xe.

Cô mấp máy môi vừa định nói chuyện, không ngờ phụ thân Chỉ Dao lại mở miệng hỏi, “Đúng rồi, Chỉ Dao, gần đây con cùng Doãn Lạc Hân thế nào? Ta và mẹ con không ở đây, hắn có hay không bắt nạt con?”

Chỉ Dao một bên cẩn thận lái xe, một bên kêu to phản bác, “Ba ba, ba lại muốn nói đi đâu, Lạc ca ca như thế nào có khả năng bắt nạt con, anh ấy đối với con tốt lắm.”

“Chúng ta đây an tâm.” Mẹ Chỉ Dao nói tiếp, “Ta và ba ba con lần này đi du lịch về chính là nghĩ sẽ chủ trì hôn lễ cho các con. Các con đính hôn đã nhiều năm như vậy, ta hiện tại luôn luôn quan sát Lạc Hân, hắn mặc dù có điểm hoa tâm, bất quá hắn đối với con là thật không sai, cũng thực chiều con, hy vọng sau kết hôn có thể giống như con nói hắn là một đấng nam nhi tốt.”

“con còn chưa có tốt nghiệp, hiện tại nói đến chuyện kết hôn có điểm sớm.” Chỉ Dao chu môi, hai gò má lại dị thường đỏ ửng.

Cha mẹ Chỉ Dao hiểu ý cười cười, biết Chỉ Dao thẹn thùng, cũng không nói cái gì nữa, bọn họ lực chú ý rất nhanh liền chuyển dời đến trên người Mân Huyên.

“Mân Huyên, thường nghe Chỉ Dao nói cháu tốt như thế nào, đối với chúng ta còn không biết cha mẹ

cháu là làm cái gì?”

“Ân……” Mân Huyên nhất thời nghẹn lời , vấn đề này cô thật sự rất khó trả lời.

Nếu cô trả lời cha mình hiện tại ngồi tù, tin tưởng họ rất nhanh sẽ giống những người khác dùng một chút ánh mắt khác thường nhìn cô.

“Ba ba, ba hỏi cũng hơn quá đi, cũng không phải tra hộ khẩu điều .” Chỉ Dao biết cô quắn bách, hợp thời giúp cô giải vây,“Mân Mân là bạn tốt của con, cô ấy sinh sống trong một gia đình bình thường.Ba không cần dùng cái kiểu hỏi nhân viên của ba mà dọa cậu ấy đi, nếu nói như vậy, con cũng không tha cho ba.”

Phụ thân Chỉ Dao cười ha ha xua tay,“Được, được, ta không hỏi còn không được sao? Kỳ thật ta và mẹ con giống nhau, đầu tiên mắt xem thấy Mân Huyên cô gái này cũng không tệ lắm, diện mạo cũng thực để người thích, vừa thấy chính là một đứa nhỏ được dạy dỗ tử tế, cho nên nhịn không được liền hỏi.”

“Bá phụ, bá mẫu, cảm ơn hai người đã nghĩ vậy.” Mân Huyên liếm môi dưới, cảm thấy vẫn là nói thật có vẻ sẽ tốt,“cháu cùng Chỉ Dao là thiêt chị em nhiều năm, cháu lần đầu tiên gặp mặt hai người cũng thấy thực sự thân thiết. Kỳ thật nhà cháu mười mấy năm nay đã tan,mẫu thân cháu gặp biến cố kia đã qua đời, cha cháu ngồi lao, cháu là một người ở trong cô nhi viện mà lớn lên .”

Sở dĩ nói điều này cô chính là cảm thấy chính mình thật sự thiện cho Chỉ Dao, cô nói dối nhiều lăm, lần này cô không cần phải giấu diếm cha mẹ Chỉ Dao, đem sự thật nói cho bọn họ, xem bọn họ là đã thấy cô, vẫn là vứt bỏ cô, cô đều không hề oán hận một câu.

“Mân Mân.” Chỉ Dao oán trách ngắt mắt Mân Huyên, trong ánh mắt tràn ngập lo lắng, cô biết Mân

Huyên nói những lời này cần phải có rất nhiều dũng khí.

Trong lúc nhất thời, cha mẹ Chỉ Dao không nói gì, bọn họ nhìn đối phương, bị Mân Huyên như vậy một phen thản nhiên nói khiến họ giật mình, nhưng bọn họ dù sao cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn, trên mặt rất nhanh liền khôi phục lại thần sắc bình thường.

Chương 175: Xấu hổ không thô

“Chỉ dao –” phụ thân Chỉ Dao đề cao âm điệu, ngữ khí nghiêm khắc.

Chỉ Dao cùng Mân Huyên không hẹn mà cùng nhìn lẫn nhau, âm thầm chuẩn bị tốt tâm lý, nghênh đón một trận chỉ trích.

Nhưng mà, các cô thật không ngờ là, phụ thân Chỉ Dao đột nhiên chuyển lại đây cùng Mân Huyên nói chuyện, trong mắt lộ ra vài phần tán thưởng,”Cháu có thể thăng thắn thành khẩn nói cho ta biết bối cảnh nhà của cháu, đã nói lên cháu là người không thích nói dối, ta rất thích cái tính thăng thắn này. Nói thật, hôm nay nếu cháu không nói, ngày mai ta vẫn là sẽ cho người điều tra bối cảnh của gia đình cháu, bởi vì Chỉ Dao là đứa con gái mà ta thương yêu,nó thực đơn thuần, ta không hy vọng cháu kết bạn với nó là vì mục đích nào khác , cháu hiểu chưa?”

Mân Huyên sững sốt một chút, chậm rãi gật đầu.”cháu hiểu , bá phụ.” Ông nói như vậy ý tứ là tán thành cô làm bạn với Chỉ Dao.

“Ha ha..... bảo bối của chúng ta quả nhiên không nhìn lầm người, cái đáng giá cô thâm giao đi xuống bằng hữu.” mẫu thân Chỉ Dao cười yếu ớt chen vào nói tiếp.

“Hai người thật sự không để ý đến ba ba cháu.....”Mân Huyên nghiêng đầu liếc mắt cha mẹ Chỉ Dao , cô đến bây giờ còn có điểm không thể tin được.

“Cháu là cháu, phụ thân cháu là phụ thân cháu, không thể nói nhập làm một.Chỉ Dao của chúng ta là kết bạn với cháu,chứ không phải là phụ thân cháu, cháu nói đúng không?”

Mân Huyên nhìn kính trên đầu, cô đã muốn nói không ra lời, cô tổng nghĩ đến Chỉ Dao sẽ được bảo hộ một cách chặt chẽ trong lòng bàn tay, đối với sự kết giao bằng hữu, phụ mẫu cô khẳng định sẽ dùng một loại ánh mắt cẩn thận sàng chọn đáng giá bạn của cô, lại hoàn toàn không nghĩ tới họ sẽ rỗng lương như vậy, có lí lẽ vậy.

Xem ra cô là có điểm lấy bụng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Cám ơn các ngươi bao dung. Cô không tiếng động nói xong, theo giờ khắc này khởi nghĩ cha mẹ Chỉ Dao ở cô cảm nhận hình tượng trung đã lên tới một cái góc cao vị trí, trực giác đối bọn họ sinh ra một loại tâm lý tôn sùng đối với trưởng bối.

Xe một đường vào Giản gia hào trạch, người làm như là đã biết được tin tức trước, đã sớm chờ ở bậc thang hào trạch, nhìn đến xe thể thao của đại tiểu thư dừng lại, đều chạy tới, chịu khó theo phía sau xe lấy hành lí, đưa vào biệt thự.

Mân Huyên đi theo Chỉ Dao cùng cha mẹ cô xuống xe, cô muốn lôi kéo Chỉ Dao vung trộm nói với cô là chuyện chính mình phải về bệnh viện, đúng tại đây, mẫu thân Chỉ Dao tao nhã đã đi tới.

“Mân Huyên, hôm nay lần đầu tiên gặp mặt, cháu lưu lại dùng bữa tối, chúng ta còn có thiệt nhiều chuyện tán gẫu.”

Chỉ Dao cũng thấu lại đây, “Là nha, Mân Mân, cậu liền lưu lại thôi, khó được phụ mẫu mình đều thích cậu, hơn nữa ca ca mình đã ở nhà, về sau anh ấy là lãnh đạo của cậu, hôm nay như là cậu lấy lòng anh ấy là một cơ hội tốt nha.”

Như thế nào lấy lòng? Mân Huyên còn không có hiểu được Chỉ Dao nói là có ý tứ gì, đã bị Chỉ Dao cùng mẫu thân cô lôi kéo vào biệt thự. Thịn tình không thể chối từ, tái chối từ còn có điểm không thức thời .

“Mân Mân, cậu ngồi ở chỗ này trước nghỉ ngơi một chút,mình đi gọi điện thoại.” Chỉ Dao cười khẽ trừng mắt nhìn, đem cô đặt sô pha tại phòng khách .

Mẫu thân Chỉ Dao lôi kéo Chỉ Dao thấp giọng nói cái gì đó, sau đó cùng phụ thân Chỉ Dao cùng đi lên lầu, xem ra là quá mệt mỏi, trở về phòng nghỉ ngơi .

Cô không có việc gì ngồi ở sô pha nhìn phòng khách bài trí xa hoa, ánh mắt bị góc sáng sửa của phòng khách thật lớn nơi đặt bể cá hấp dẫn .

“Mân Mân, cá của nhà mình đáng yêu đi.” Chỉ Dao một bên ấn điện thoại, một bên quét cô liếc mắt một cái, còn không nhắc nhở cô.“cậu có thể thử cho chúng ăn nha.”

Mân Huyên ánh mắt ở bên cạnh chiếc kỷ trà thấy được cá thực, dùng bén trong muỗng nhỏ đào một chút, nhẹ nhàng đưa đến trong bể cá. Nhìn đến mấy chú cá đang bơi lội tối, tranh đoạt thức ăn, không khỏi vui vẻ nở nụ cười.

“Lạc ca ca, cha mẹ em đã trở về, anh buổi tối có rảnh không?..... anh lại đây dùng bữa tối..... Ân..... Được..... Tốt.....”

Doãn Lạc Hàn cũng muốn lại đây dùng cơm, nghe được nội dung cuộc điện thoại của Chỉ Dao, Mân Huyên chợt đứng thẳng dậy, da đầu một trận run lên, nhìn trước mắt sấp chang vang, thiết nghĩ nếu bữa tối trên bàn nhìn đến hắn, khó tránh khỏi cảm thấy xấu hổ không thôi.

Làm sao bây giờ? Sớm biết rằng là như thế này, cô lúc trước sẽ không hắn là đáp ứng Chỉ Dao đi sân bay đón cha mẹ cô, cũng sẽ không sẽ biến thành hiện tại tiến thoái lưỡng nan.

Chỉ Dao buông điện thoại xuống, chuyển động tròn tròn con mắt làm ra an bài, “Ân, còn có một giờ nữa Lạc ca ca sẽ tới đây, Mân Mân, chúng ta trước vòa trong phòng mình tán gẫu, một hồi chúng ta xuống lần nữa đến.”

Hiện tại chỉ có thể đi từng bước tính từng bước. Mân Huyên nhấp mí mông, nhâm Chỉ Dao lôi kéo đi lên thang lầu, ở góc trên lầu hai ngoài ý muốn đụng tới một thân ảnh đạo hân trưởng.

“Ca ca, anh chàng nào đã trở về?” Chỉ Dao trừng lớn ánh mắt, nhìn đột nhiên xuất hiện ở trước mắt Giản Quân Dịch.

“anh vừa trở về một hồi.” Giản Quân Dịch trả lời đồng thời ánh mắt chuyển hướng về phía Chỉ Dao bên cạnh Mân Huyên, lập tức lại dừng ở cánh tay bó thạch cao kia, đôi mắt sắc bén mang theo mâu để hơi túng lướt qua.“Xem ra cô thật sự bị thương, nhiều sao?”

“Cám ơn anh đã quan tâm, tôi đã muốn tốt hơn nhiều.” Mân Huyên mí mông xả ra một cái cười cười, không biết Chỉ Dao là như thế nào nói với hắn chuyện cô gãy xương bị thương, sửa thiên muốn tìm một cơ hội giáp mặt nói rõ ràng chuyện này.

“Ca ca, anh hiện tại nhìn thấy Mân Mân thật là bị thương, đáp ứng cho cậu ấy nghỉ ba tuần trong lời nói nhất định phải giữ lời nha.” Chỉ Dao ở một bên còn không thay Mân Huyên tranh thủ được đến giáp mặt cam đoan.

Giản Quân Dịch đem ánh mắt triệu hồi trên người Chỉ Dao, đôi mắt phóng xạ đi ra nháy mắt nhu hòa.“Đó là nhất định, tiểu công chúa, chuyện gì anh đã đáp ứng với em từ trước tới giờ đều giữ lời.”

“Cám ơn ca ca, em chỉ biết anh là ca ca tốt nhất trên đời, đương nhiên rồi, anh sau cũng là lãnh đạo tốt nhất của Mân Mân .” Chỉ Dao một mặt vỗ Giản Quân Dịch, một mặt vụng trộm hướng Mân Huyên chớp mắt .

Mân Huyên không biết làm như vậy có thể hay không thành chuyện, làm cho Giản Quân Dịch hiểu lầm cô là cái người núp đằng sau, ngay cả nói cái lý do nghỉ bệnh đều phải dựa vào Chỉ Dao đến truyền lời.

“ Năng lực của cô ấy đương nhiên cần nhờ vào sự biểu hiện của cô ấy.” Giản Quân Dịch trìu mến quát cái mũi nhỏ một chút của Chỉ Dao , “anh đi vào thư phòng xử lý công sự, một hồi cơm chiều nhớ cho người hầu bảo anh một tiếng.”

Chương 176: Ba phải cái nào cũng được

“Nga, biết.” Chỉ Dao gật gật đầu, “Ca ca, một hồi nữa Lạc ca ca sẽ đến cùng ăn bữa tối.”

Giản Quân Dịch vi loan thần, trên mặt thanh tú lộ vẻ biếu tình. “Ngô, anh cũng vừa vặn có chuyện muốn nói với cậu ta.”

“anh vừa nói muốn cùng Lạc ca ca bàn chuyện công tác.” Chỉ Dao như là thực hiểu biết hắn, mắt hừng quyết khởi thần, “Mỗi lần Lạc ca ca đến, em cùng anh ấy còn chưa có nói được mấy câu, anh liền đem anh ấy kéo đến một bên nói chuyện buôn bán của các người, ca ca, hôm nay không được, anh còn như vậy, bằng không.....”

“Bằng không em sẽ phải phát giận.” Giản quân dịch chuẩn xác tiếp được lời nói, vỗ về hai má non mịn của Chỉ Dao. “Đã biết, tiểu công chúa của ta, hôm nay anh cam đoan không cùng cậu ta đàm công sự, đem cậu ta tặng cho em được rồi chứ.”

“Này còn được.” Chỉ Dao rốt cục lộ ra khuôn mặt tươi cười, lôi kéo Mân Huyên đi hướng phòng mình.

“Mân Mân, cậu trước ngồi đây. Lạc ca ca sẽ mau tới, mình đi rửa mặt chải đầu một chút, tái trang điểm một chút.” Chỉ Dao vui vẻ vỗ tay, xoay người vào toilet.

Mân Huyên ngồi ở sô pha bàn phấn kia hồng kia, uống trà hoa lài mà người làm vừa mới pha, trong phòng truyền phát tin nhất thủ ca khúc tiếng anh [i've/never/been/to/me].

Cô nhớ tới kia cô thích nhất ca khúc tiếng anh[my/love/will/get/you/home], không khỏi lại muôn nhớ đến Kim Chính Vũ, nếu đáp ứng chuyện của hắn, như vậy buổi tối về bệnh viện nhất định phải nhớ rõ gửi thư cho hắn.

Nhin di động thời gian mau đến bảy giờ , Chỉ Dao nói Doãn Lạc Hàn còn một giờ mới đến, vì tránh cho một hồi phải xấu hổ khi nhìn thấy tên kia, cô quyết định thửa lúc hiện tại Chỉ Dao không ở đây lặng lẽ trốn.

Mẫu thân Chỉ Dao chính mồm muôn cô lưu lại ăn bữa tối. Cứ việc làm như vậy có điểm không lẽ phép, nhưng cùng cái tên Doãn Lạc Hàn hỉ nộ vô thường sánh với ma quỷ kia, cô thà rằng làm loại chuyện không lẽ phép này.

Nghĩ đến đây, cô buông chén, di động đột nhiên vang lên, hơn nữa là tiếng chuông điện báo khi Doãn Lạc Hàn gọi.

Cô không dám ở trong phòng Chỉ Dao tiếp nghe, cầm di động chạy vội ra ngoài, tránh ở phòng ngoại xa hơn một chút một chút tiếp nghe.

“Nữ nhân, em hiện tại ở nơi nào?” Hắn tiếng nói âm lanh xuyên thấu qua microphone truyền tới.

Cô trầm hít vào một hơi, vừa định trả lời, mắt sắc nhìn đến thân ảnh của Giản Quân Dịch không biết khi nào đi đến bên cạnh người cô, cô sợ tới mức hoảng hốt, khép di động lại .

Giản Quân Dịch hạ mi, không rõ cho nên nhìn cô kinh hoảng không thôi bộ dáng.“Tôi nghĩ tôi không đáng sợ như vậy đi.”

“Thật có lỗi, tôi thắc lẽ .”

Cô nhanh chóng bình phục cảm xúc, theo bản năng nắm chặt di động, âm thăm may mắn chính mình phát hiện đúng lúc, nếu cô cùng Doãn Lạc Hàn nói chuyện nội dung bị Giản Quân Dịch nghe được, thật không dám tưởng tượng hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng.

Hắn nhàn nhã nhúng tay ở túi tiền, ngữ khí có thử vài tia bén nhọn,“Tôi cuối cùng cảm thấy cô có chuyện gì gạt Chỉ Dao.”

“Có thể là tôi vừa tới nhà các người, có chút khẩn trương.”

Cô bất động thanh sắc, tâm lại phút chốc trầm xuống, hắn là làm sao thấy được ? Giản Quân Dịch ánh mắt như vậy , có thể tiếp quản xí nghiệp Giản thị này , quả nhiên không phải là nhân vật bình thường.

“Có lẽ đi.” Hắn ba phải cái nào cũng được đáp lời, nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô lại sắc bén vô cùng, hắn rõ ràng là không tin lời giải thích của cô.

Hắn nghiêng đầu quét mắt cô phía sau nhăm chặt phòng, thản nhiên hỏi .“Chỉ Dao đâu?”

“cô ấy ở toilet, tôi đi kêu cô ấy.” Rốt cục cũng tìm được lý do, cô vội vàng chạy tới, đẩy cửa đi rồi đi

vào.

Nhin di động, lần này tùy tiện cắt đứt điện thoại của hắn, thực rõ ràng chính mình vừa muốn tao ương , bất quá mặc kệ , cùng với bị Giản Quân Dịch biết chân tướng, cô tình nguyện thừa nhận tức giận cùng lời nói lạnh nhạt của cái tên ma quỷ kia.

Nhé nhàng nói vào bên trong toilet,“Chỉ Dao, cậu chưa xong sao? Ca ca cậu ở phòng ngoài tìm cậu.”

“Còn chưa có đâu, cậu cùng ca ca nói chuyện mình một hồi sẽ đi xuống .” Toilet có tiếng dòng nước , cách cửa nên thanh âm của Chỉ Dao có chút mơ hồ.

Cô nhấp mím môi, xoay người lại chạy về , ra cửa, kết quả cũng không có nhìn đến thân ảnh Giản Quân Dịch, xem ra là xuống lầu .

Đóng cửa lại, một lần nữa ngồi trở lại sofa, cô cầm lấy nhất chỉ vào ôm, ngơ ngác nhìn chằm chằm di động, nghĩ chính mình hiện tại chuồn ra Giản gia khẳng định là không thể thực hiện được , nói không chừng cha mẹ Chỉ Dao hoặc là Giản Quân Dịch kia đang ngồi ở phòng khách, như vậy chuồn ra đi khẳng định không được, cũng chỉ có thể cứng rắn lưu lại làm khách .

Hai mươi phút qua đi, Chỉ Dao mặc váy liền áo chanel lôi kéo Mân Huyên đi xuống lầu, phòng khách truyền đến một trận nói chuyện thật vui vẻ.

Giản Quân Dịch nghe được tiếng bước chân quay đầu, hướng tới Chỉ Dao cười cười,“Tiểu công chúa, nhìn xem ai tới ?”

Chỉ Dao hướng bên cạnh vị trí hắn qua, con mắt sáng nháy trợn to, kinh hô một tiếng, “Lạc ca ca đến rồi.” Nói xong, cô buông tay Mân Huyên, bay nhanh chạy qua.

“Lạc ca ca, anh không phải nói một giờ sao? anh tới mau vậy.....”

Doãn Lạc Hàn đang ở chuyên chú theo Giản phụ đàm chuyện, nhìn đến bên người mình là Chỉ Dao, quay đầu khéo môi không khỏi đặc ý cười, nói chuyện miệng hàm chứa sự sủng nịch nồng đậm, “anh cũng không muốn cho tiểu công chúa của anh chờ lâu, đương nhiên sẽ sớm một chút tan tầm.”

“Ha ha.....” cha mẹ Chỉ Dao nhìn bộ dáng hai người bọn họ thân mật, cũng không cảm phát ra hiểu ý mỉm cười.

Vốn tưởng rằng phòng khách chỉ có ba người, lại không nghĩ rằng Doãn Lạc Hàn rõ ràng xuất hiện ở trước mắt.

Mân Huyên nhìn Chỉ Dao chạy vội hướng hắn, nhìn tiểu nữ nhân hạnh phúc ngọt ngào ở bên người hắn, ngực giống như bị châm một chút đau đớn, giờ khắc này, cô phát hiện chính mình là người dư thừa.

“Nha! em đã quên Mân Mân rồi.” Chỉ Dao ôm thầm, đột nhiên ý thức được chính mình chỉ lo chạy đến bên người Doãn Lạc Hàn, vắng vẻ bạn tốt, chạy nhanh vội vã chạy hướng Mân Huyên.

Chương 177: Yêu thương hắn

Chỉ Dao ban tặng một tiếng kêu sợ hãi, ánh mắt Doãn Lạc Hàn vòng lại đây, ánh mắt cô vô thố nháy mắt nhìn vào một đôi mắt sâu không thấy đáy con ngươi của hắn, kinh ngạc mơ hồ trong mắt hắn chợt lóe mà qua.

Cô chuyển khai ánh mắt, nhìn hướng Chỉ Dao, lộ ra vẻ hơi hơi tươi cười.

“Mọi người đến đông đủ, ăn cơm đi.” Thanh âm Giản phụ vang đến.

Mọi người đều đứng lên, cô bị Chỉ Dao nhiệt tình lôi kéo vào cùng nhau ngồi, Chỉ Dao ngồi đối diện Doãn Lạc Hàn.

Khóe mắt dư quang tiếp thu tầm mắt đến một chút tìm tòi nghiên cứu, cô theo bản năng xem qua, ngồi đối diện với vẻ mặt bí hiểm của Giản Quân Dịch nhìn chính mình, sau đó hắn lại quay đầu nhìn nhìn Doãn Lạc Hàn.

Hắn sẽ không lại nhìn thấy cái gì đi. Không có khả năng, hắn cũng không phải có hỏa nhãn kim ở mắt, chỉ cần bảo trì trấn định, ánh mắt lạnh lùng bất hòa của Doãn Lạc Hàn lưu lại bên người Chỉ Dao, lại không thể có thể bị Giản Quân Dịch nhìn ra sơ hở gì.

Cô tự ổn định tình hình bên dưới, thấp mi mắt trước mặt nhìn bát ăn, cảm giác thời gian làm khách ở nhà Chỉ Dao thật là dài lâu gian nan,

Một lát sau, mọi người cầm lấy chiếc đũa bắt đầu dùng cơm, cô chỉ lo cúi đầu ăn cơm, cực lực làm cho chính mình trở thành người ẩn hình.

Trên bàn cơm thực im lặng, xã hội thượng lưu giáo dưỡng tốt thúc đẩy mọi người bảo trì im lặng, lặng hưởng dụng bữa tối, qua hơn mười phần chung, trong bát của cô đã được gấp nhất khoái cá hương cà.

Cô ngẩng đầu, hướng Chỉ Dao cười cười. Chỉ Dao nở nở thầm, ý bảo cô tùy ý, sau đó lại gấp nhất khoái thịt bò nạm cỗ hết sức lướt qua cái bàn, bỏ vào trong bát Doãn Lạc Hàn.

Doãn Lạc Hàn miệng ăn đồ ăn, mím môi tràn ra duyên dáng đường cong, Chỉ Dao không khỏi lộ ra vẻ thiện thùng, một loại ngọt ngào ấm áp ở bọn họ lẫn nhau trao đổi trong ánh mắt lan tràn.

Mân Huyên cắn chiếc đũa, phát giác miệng mình có loại dày đặc toan khổ, vội vàng cúi đầu ăn cơm, nuốt xuống loại cảm giác không khoẻ này.

Lúc này, Giản phụ buông chiếc đũa trong tay xuống, nhìn Doãn Lạc Hàn, vẻ mặt tươi cười. "Lạc Hàn, các con đính hôn đã ba năm rồi, con tính khi nào thì cưới Chỉ Dao nhà chúng ta?"

"Ba ba, không phải nói ba không cần nói đến sao! Lạc ca ca trong lòng đều biết." Chỉ dao vội vàng nói, ngược lại thiện thùng cúi đầu. Ở cô có ý tưởng, kết hôn là loại sự tình mà từ nhà gái đề suất tổng không được tốt, cô tin tưởng Lạc ca ca đều có an bài.

Hắn cùng với Chỉ Dao kết hôn. Những lời này đột nhiên giống như búa tạ tạc ở trong lòng, Mân Huyên nắm chặt chiếc đũa, ánh mắt không tự giác nhìn chăm chăm Doãn Lạc Hàn, im lặng chờ hắn mở miệng, cũng may phụ thân Chỉ Dao tung vấn đề này sau, mọi người đều chú ý đến câu trả lời của hắn, ánh mắt của cô cũng tất nhiên không thể dẫn nhân chú mục.

“Vấn đề này, cháu đã cùng Chỉ Dao thảo luận qua.” Doãn Lạc Hàn khinh mân lên xuống môi, nâng lên đôi mắt nhìn về phía Chỉ Dao, tầm mắt u ám có chút giống như không thôi ở một bên trên mặt hắn xẹt qua, hô hấp cứng lại, cô không biết hắn là có ý tứ gì.

“Vậy các con thảo luận kết quả thế nào?” Giản mẫu hiển nhiên có vẻ vội vàng xao động, trực tiếp hỏi

Hắn dùng khăn tay tao nhã lau đôi môi, không nhanh không chậm phun ra một câu, “cháu tôn trọng quyết định của Chỉ Dao, chờ cô ấy tốt nghiệp xong chúng cháu liền cử hành hôn lễ, ngày cũng là do cô ấy định, cháu không có ý kiến.”

“Ha ha..... Như vậy a, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi..... Xem ra Lạc Hàn đối với Chỉ Dao nhà chúng ta thật sự là rất tốt, tương lai khẳng định là một phu quân tốt.....”

Cha mẹ Chỉ Dao thoái mái cười to, toàn bộ nhà ăn đều là tiếng cười kinh hỉ không thôi của bọn họ.

Bỗng dừng, cơm tối ở miệng khó có thể nuốt xuống, cô không biết chính mình là làm sao vậy, tâm tựa giỗng như bị cái gì nháy mắt nghiền nát, ngực ẩn ẩn phát ra từng trận đau đớn rên rĩ.

Như thế nào sẽ có loại này kỳ quái cảm giác, nghe được hắn cùng với Chỉ Dao kết hôn, cô sinh ra nhiều nhất hắn là sự áy náy không thể đối mặt Chỉ Dao, lại như thế nào sẽ là loại thống khổ tan nát cõi lòng này.

Điện quang hỏa thạch gian, có loại thanh âm theo trong đầu chui đi ra, cô khả năng yêu thương Doãn Lạc Hàn , không, không có khả năng, cô ở trong lòng lớn tiếng phủ định.

Hắn không khi nào không tra tấn cô, giống loại ma quỷ đáng giận mà cô không có khả năng yêu thương, nhất định là làm sao sai lầm rồi, đối, cô sai lầm với cảm giác chính mình rồi.

Cô nhớ không rõ chính mình là như thế nào cơm nước xong , cũng nhớ không rõ chính mình là như thế nào ngồi ở sô pha , cô chỉ biết là chính mình vừa ngồi vào sô pha , lại nhìn đến đối diện khuôn mặt tà tú tuấn mỹ kia, cô cả kinh một chút đứng lên.

Chỉ Dao bưng hoa quả đang chuẩn bị đưa lại đây, thấy cô đột nhiên đứng dậy, kinh ngạc vi ngẩng mặt, “Mân Mân, cậu làm sao vậy?”

“Chỉ dao, đã đến thời gian phải uống thuốc, mình nghĩ phải về bệnh viện.”

Cô di động tới cứng ngắc khéo môi, tùy tiện tìm cái lấp cớ, ngược lại nhìn cha mẹ Chỉ Dao, cực lẽ phép nói xong cáo từ ,“Bá phụ, bá mẫu, cháu có điểm không thoải mái, đi về trước . Cám ơn các người đêm nay chiêu đãi, thật cao hứng khi được biết các ngươi.”

“Mân Mân, cháu hiện tại sẽ đi trở về a, sáng mai lại đến.” mẫu thân Chỉ Dao hiền lành địa điểm đầu.

“Ân, nhất định bá mẫu.” Cô xả ra vẻ tươi cười, bay nhanh quét mắt Doãn Lạc Hàn, người sau giống như là căn bản thấy cô không tồn tại, nghiêng đầu cùng phụ thân Chỉ Dao trò chuyện.

Cô cắn chặt môi dưới, áp chế sự khôn khéo mãnh liệt trong lòng, xoay người đi vài bước, Chỉ Dao liền đuổi theo, giữ chặt cô, “Mân Mân, bên ngoài quá muộn, cánh tay cậu còn bị thương, mình sẽ lái xe đưa cậu về.”

“Chỉ Dao, không cần phiền toái, nhà cậu còn có khách. mình tự gọi tắc xi là được.”

Cô cảm giác thanh âm chính mình nói đều khẽ run, cô nóng lòng muốn thoát khỏi nơi này, chớp mũi đã muốn bắt đầu phiếm toan, nước mắt cơ hồ sắp khống chế không được.

“Không bằng để anh đưa bạn của em về, Chỉ Dao.” Giản Quân Dịch đi thong thả nhẹ nhàng chậm chạp cước bộ tới.

Những lời này của hắn đột nhiên làm người trong phòng khách đang nói chuyện với nhau đã im lặng, ánh mắt Doãn Lạc Hàn thoáng chốc phóng lại đây.

Chương 178: Hắn hoài nghi

“Không bằng để anh đưa bạn của em về, Chỉ Dao.” Giản Quân Dịch đi thong thả nhẹ nhàng chậm chạp cước bộ tới.

Những lời này của hắn đột nhiên làm người trong phòng khách đang nói chuyện với nhau đã im lặng, ánh mắt Doãn Lạc Hàn thoáng chốc phóng lại đây.

Cảm giác được tầm mắt nóng rực kia dừng ở trên người chính mình, hắn giờ phút này nhất định cảm thấy cô thực chướng mắt đi, vốn nên là hắn cùng nhà Chỉ Dao tâm tình vui vẻ qua thời gian bữa tối nhàn nhã, lại không nghĩ rằng cô cũng xuất hiện ở trong này.

Cô cúi đầu, thẳng nhìn chăm chăm cánh tay bó thạch cao của chính mình, cảm thấy cô đứng ở chỗ này tựa như một thứ không hài hòa với phong cảnh, cô không nên làm cho chính mình xuất hiện chật vật ở nơi này.

Mân Huyên không có lén tiếng, Chỉ Dao nghĩ đến cô ngượng ngùng, chạy nhanh tiếp được nói, “Ân, tốt quá, ca ca, phiền toái anh.”

“Đây hắn là, về sau anh cùng Mân Huyên còn có rất nhiều thời gian ở chung, anh đi trước lấy xe.” Giản Quân Dịch thẳng tắp nhìn chăm chăm Mân Huyên đang cúi đầu, đều thanh âm như là cố ý nói cho người nào đó nghe, chợt hắn đi hướng đến ngoài cửa biệt thự.

Giản Quân Dịch ý chỉ là chuyện về sau tạp chí đi, Mân Huyên cúi đầu nhìn mũi chân chính mình, nhất chuyện đơn giản không biết hắn vì cái gì lại cố ý nói khiến người nhịn không được sinh ra một ít mờ màng.

“Mân Mân, bên ngoài hơi lạnh, mình đi lấy cho cậu cái áo khoác.” Chỉ Dao nhìn nhìn Mân Huyên trên người đơn bắc bộ quần áo , xoay người chạy lên lầu.

Cô đứng giữ nguyên chỗ ở phòng khách, lảng lặng chờ Giản Quân Dịch lái xe lại đây, tổng cảm giác đêm nay Giản Quân Dịch xem ánh mắt của cô bao hàm ý vị thâm trường gì đó, liều mạng ức chế sự không khỏe trong lòng, điều chỉnh tốt biểu tình bộ mặt , cô quyết không thể làm cho hắn nhìn ra cái gì.

“Lạc Hàn, chuyện hôn lễ cháu đã nói như vậy, như vậy ta và bá phụ cháu đã có thể không khách khí , tới đây mời người chọn ngày tốt.”

“Ân, không có vấn đề, cháu cưới là Chỉ Dao, chuyện hôn lễ đương nhiên là nghe theo cô ấy.....”

Tiếng nói trầm thấp khoái trá kia theo cha mẹ Chỉ Dao nói chuyện với nhau , cô nghe được ra hắn trong giọng nói lộ vẻ trìu mến cùng ôn nhu đối với Chỉ Dao, này không phải hàn ngụy trang, mà là chân tình biểu lộ.

Ở hắn cảm nhận trung, Chỉ Dao mới là cô gái thích hợp với hắn đi, gia thế tốt, tâm tư đơn thuần, tính cách cũng thực thiện lương, nếu đổi lại là cô, cô cũng sẽ chọn Chỉ Dao.

Cô nghiêng đầu, xuyên thấu qua chỗ cửa kính thủy tinh trong suốt, giống như nhìn trộm lặng lẽ ngóng nhìn khuôn mặt anh tuấn kia.

Hắn đang cười, đàm luận đến hôn lễ, hắn ánh mắt rõ ràng toát ra ý cười, hắn thực vui vẻ, là Doãn Lạc Hàn như vậy cô chưa bao giờ gặp qua, cùng trong ấn tượng khôn cùng âm lãnh mà lãnh khốc Doãn Lạc Hàn

hoàn toàn tương phản. Cô nghĩ đến hắn sẽ không cười, nghĩ đến hắn tâm cứng rắn vô cùng, trừ bỏ lạnh lùng vẫn là lạnh lùng, nhưng là hiện tại cô biết chính mình sai lầm rồi, hơn nữa sai thái quá.

Cái loại tâm lạnh lùng cùng cứng rắn này chính là nhắm vào cô, nếu đau lòng là một loại bệnh trong lời nói, như vậy cô hiện tại đau đớn rất đau, tầng tầng đau đớn dần dần đi lên, tràn đầy ngực, tỏa khắp đến tứ chi bách hải.

Như là cảm nhận được cô nhìn chăm chú, ánh mắt hắn cũng đột nhiên chuyển lại đây, nhu hòa mâu sắc thoáng chốc thâm trầm xuống, lộ ra cái nhìn âm hàn thấy ghê người, bốn mắt giao tiếp, một loại cảm giác vô hình áp bách hô hấp của cô.

Cô nhanh chuyển khai tâm mắt, phía sau thang lầu vang lên tiếng bước chân, Chỉ Dao cầm nhất kiện áo khoác đi xuống dưới, theo sau choàng lên người của cô.

“Chỉ Dao, cảm ơn cậu!” Cô cúi đầu nhìn trên người áo khoác ấm áp, thì thào thấp giọng nói.

“Không cần khách khí, chúng ta là bạn tốt, là tỷ muội tốt mà!” khuôn mặt nhỏ nhắn của Chỉ Dao ngọt ngào ý cười, một bộ theo lý thường phải làm khẩu khí.

Nhin Chỉ Dao cười đến vẻ mặt hồn nhiên, tay nắm bắt áo khoác bắt đầu nắm càng chặt, không thể lại do dự, cô không thể lại do dự, hiện tại nhu cầu cấp bách phải được trợ giúp, bất luận chuyện Quý Dương nhắc tới cùng cô có phải hay không thật sự, hắn là không phải trêu chọc chính mình, tóm lại cô quyết định đổ một lần.

Là rơi tan xương nát thịt, vẫn là hoàn toàn thoát khỏi, mặc kệ kết cục như thế nào, cô đều phải thử một lần.

Ngồi trên xe Giản Quân Dịch, thần kinh của cô thời khắc buộc chặt , cô đang đợi hắn mở miệng, nếu cô đoán đúng trong lời nói, hắn đã chủ động đưa ra lý do đưa cô về, không có khả năng không có một chút mục đích .

Quả nhiên, xe thể thao vừa ra khỏi Giản trạch, hắn quay sang cô liếc mắt một cái, ngữ khí có điểm không chút để ý,“cô có rất nhiều bí mật.”

“anh chỉ cái gì?” Cô thanh âm nhẹ nhàng hỏi lại ,là lấp tịnh chẽ động là điều cô hiện tại duy nhất có thể làm .

Hắn chuyển tay lái, cơ trí mâu xet qua một tia tinh quang.“chuyện đêm nay, cô hắn là so với tôi rõ ràng hơn.”

“Tôi không biết anh đang nói cái gì? anh là chỉ Doãn Lạc Hàn?” Cô giả bộ mờ mịt, cố ý lảng tránh chỉ biết làm Giản Quân Dịch hoài nghi sâu sắc, ngược lại trực tiếp đưa ra tên người kia , càng cho thấy chính mình có vẻ thản nhiên.

Hắn cắn môi dưới, như là cam chịu.

“Tôi thừa nhận tôi cùng Doãn Lạc Hàn có biết nhau.” Cô liếm môi,nuốt một ngụm nước bọt xuống dưới,“Kia cũng là bởi vì tôi cùng anh em bà con hắn là quan hệ bạn tốt, cho nên chúng tôi có gặp qua vài lần.”

“Như vậy, các người cũng là quen biết, đêm nay như thế nào không trực tiếp chào hỏi, mà là.....” Hắn cố ý nói tới đây, không có tiếp tục nói tiếp.

Cô dường như không có việc gì, “Nói thật, hắn tuy rằng là vị hôn phu của Chỉ Dao, bất quá tôi không quá thích hắn, trước mặt nhiều người như vậy cũng không cần tỏ vẻ cái gì tốt, cho nên không nghĩ cùng hắn nói chuyện với nhau, cho dù là một câu chào hỏi trong lời nói. Nếu là như thế này khiến cho anh có ý tưởng gì, tôi nghĩ có thể là tôi xử lý không tốt, cho anh có điều hiểu lầm.”

Giọng nói của cô thoái mái, nói được cũng là hợp tình hợp lý, trên mặt thần sắc tự nhiên, bình tĩnh, hoàn toàn không có lộ ra sơ hở gì.

Giản Quân Dịch trong lúc nhất thời lâm vào trầm mặc, hắn tự hỏi cô nói có tính chân thật.

Cô biết người này không phải là người dễ dàng, hắn nhất định là phát hiện một ít cô cùng Doãn Lạc Hàn trong lúc đó khác thường, mới có thể giáp mặt hướng cô chứng thực.

Khả hắn chính là một mặt trầm mặc, không tỏ vẻ hắn tin lời của cô, cũng không nhắc lại ra hắn hoài nghi, thẳng đưa cô tiến đến bệnh viện hắn cũng chưa mở lại lời nói. Cô cũng chỉ nhắc lại chuyện Doãn Lạc Hàn, nói được càng nhiều, lộ ra dấu vết lại càng nhiều, đến lúc đó chỉ có thể khởi đến giấu đầu hở đuôi phản tác dụng.

Chương 179: Chồng chất tội ác

Sự tình bắt đầu phát triển theo hướng không thể biết trước, nếu như ca ca Chỉ Dao Giản Quân Dịch đã biết chuyện cô cùng Doãn Lạc Hàn hậu quả sẽ thế nào, cô không dám đoán, nhưng có một chút cô dám khẳng định, hắn tuyệt sẽ không ngồi yên không để ý tới.

Đứng ở bậc thang bệnh viện, cô nhìn chăm chăm chiếc xe thể thao dần dần rời đi, suy nghĩ sâu xa một hồi, thở dài, cước bộ đi vào đại sảnh bệnh viện.

Thang máy, nhìn trên đỉnh đầu một đám nhảy lên con số, hồi tưởng ở Giản gia từng bức họa, nếu muốn dùng một loại bình tĩnh ý nghĩ để xem trong lời nói, Doãn Lạc Hàn nhìn đến nguyên lai cô đã ở Giản gia, ngụ trang thiên y vô phùng, làm cho người ta nhìn không ra gì khác thường, giống như chỉ có cô trong lúc vô ý tiết lộ nhiều lầm cảm xúc, thế cho nên khiến cho Giản Quân Dịch lòng nghi ngờ.

Cúi đầu trở lại phòng bệnh, nữ hộ sĩ thường xuyên đẩy xe thay thuốc đến phòng kia, cô xem đến chính mình buổi tối chưa uống thuốc, vì thế chạy nhanh lấy cốc nước sôi đến đây, nuốt vào viên thuốc.

Vô lực nắm ngã vào sô pha, cô mở di động ra, trong phòng tắm truyền đến một trận tiếng vang, cô không có chú ý, tiếp tục ấn điện, nhanh chóng bát thoại của Quý Dương.

“Uy?” Điện thoại bị đổi phương tiếp, cô vừa mới nói một chữ, cửa phòng tắm không hề báo trước mở ra, Doãn Lạc Hàn khoác dục bào, sát thấp phát rõ ràng xuất hiện ở trong phòng.

Cô nắm di động nháy mắt sững sờ ở nơi đó, như thế nào sẽ, hắn như thế nào sẽ ở cô trong lúc đó đến trong phòng? Hắn nên sẽ không là một đường đi tắt, biểu xe trở về đi.

“Em là Mân Huyên? em có việc? Uy..... Mân Huyên..... em có đang nghe sao?.....”

Thanh âm trong Microphone của Quý Dương chui vào lỗ tai , nhìn chằm chằm Doãn Lạc hàn chật rẽ tới gần chính mình, chuyện cô âm thầm liên hệ Quý Dương trăm ngàn không thể cho hắn biết, không để ý đến Quý Dương ở đầu điện thoại kia đang hỏi, cô cuống quít cúp máy.

“em tự gọi điện thoại cho ai?” đôi mắt ngăm đen của hắn dừng ở cô, đi thong thả hướng tới cô bộ pháp trầm ổn mà nguy hiểm.

Cô mấp máy môi, tầm mắt lơ đãng nhìn đến trước mặt trên bàn trà máy tính bẩn, hoàn toàn không có trải qua đầu óc tự hỏi phải trả lời, “Kim Chính Vũ.”

“Thật sự là chết tiệt ,thật tốt!” Hắn cắn răng phun ra hàn ý làm cho người ta sợ hãi, bước đi lại đây, một chút đoạt di động trong tay cô , vung cánh tay lên, di động ném lên vách tường, phát ra một trận gãy vang.

Di động này bẽ ngoài tuy rằng đã dùng mòn vài năm rùi, cũng là dùng đến mấy tháng lương việc vặt mua, cô đối với nó rất cảm tình, hiện tại cứ như vậy bị hắn tùy tay ném hỏng rồi.

Run run tầm mắt nhìn trên mặt đất di động bị ném vỡ văng tứ phía, cô tức giận đến muôn rống lên kêu to, hắn thật sự là đáng giận đến cực điểm!

Nhưng là, cô thật sự thực vô dụng, kết quả cái gì cũng không thể làm, chính là yên lặng chạy qua, nhặt lên từng mảnh nhỏ của chiếc di động bị phân tán, dùng sức nắm ở trong tay.

Úc chế không được nước mắt bắt đầu đảo quanh hốc mắt, cô nói cho chính mình, hiện tại không phải là thời điểm hành động theo cảm tình, phải nhẫn耐, nhẫn đến lúc hắn rời đi Hàn Quốc, hiện tại chỉ có thể làm bộ như không hề phản kháng, chỉ có như vậy tiêu trừ cảnh giác ở hắn, đối cô sơ ý phòng bị.

Như vậy, hắn rời đi trong khoảng thời gian này, cô mới hoàn toàn có cơ hội thoát khỏi hắn.

Ánh mắt đuổi theo thân ảnh của cô, nhìn cô không tiếng động nhặt chiếc di động bị vỡ nát lên, trên mặt biểu tình bộ dáng bi thương, hắn tâm co rút đau đớn một chút.

“em có hay không muốn nói gì với tôi?” Hắn trên cao nhìn xuống nhìn chăm chú vào cô, trầm thấp tiếng nói mang theo khí thế chân thật đáng tin.

Cô ngồi xổm thương nhìn mảnh nhỏ trong lòng bàn tay, che dấu sự phẫn uất cùng hận ý trên mặt, cúi đầu tiếng nói không ngừng nỉ non , “Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi.....”

Cô cười nhạo chính mình, như thế nào khả năng sẽ yêu thương tên ma quỷ này, cô nhất định là thần kinh thắc loạn mới có loại ý nghĩ sai lầm này, cô hiện tại có thể khẳng định nói cho chính mình, cô hận hắn, ước gì lập tức thoát khỏi hắn, nhiều một giây cũng không nghĩ ở bên người hắn, vĩnh viễn cũng không tưởng lại nhìn đến hắn.

Đáng giận! Vì cái gì sẽ có một loại cảm giác phạm tội, cô là vật sở hữu của hắn, cô lần lượt âm thầm cùng nam nhân khác quan hệ ái muội sau lưng chính mình, hắn đương nhiên sẽ tức giận.

“Chết tiệt, tôi không muốn nghe em nói câu vô nghĩa này.” Hắn không thể nắm giữ ,trong lòng chồng chất càng ngày càng nhiều ác cảm đắc tội, nháy mắt quặc túm trụ cổ tay cô, mạnh mẽ theo đó kéo thân.

Thủy mê phiếm trong suốt nước mắt,gương mặt quật cường có vẻ càng thêm điềm đạm đáng yêu, trong tay nắm chặt những mảnh nhỏ của chiếc di động, có chút cảm giác găm thật sâu vào thịt , vài giọt máu tươi theo đầu ngón tay chảy ra.

Hắn ngực lửa giận đột nhiên dập tắt, lần đầu tiên hỏi chính mình, hắn là không phải thật sự theo như lời Quý Dương đối cô rất tàn nhẫn.

Cô nhắm mắt lại, tính thừa nhận hắn tức giận, tay cầm cổ tay cô lực đạo giảm, sau đó cô nghe được hắn đi ra ban công, nói điện thoại .

Mở hai mắt, cô lúc này mới cảm giác được trên tay truyền đến một trận cảm nhận sâu sắc, cuồng quí mở ra nhanh toàn trong lòng bàn tay, nguyên lai bất tri bất giác chính mình thế nhưng bị thương.

“Tiểu thư, tay của cô bị thương, tôi đến thay băng bó cho cô một chút.” Một đạo xa lạ tiếng nói truyền đến, Mân Huyên xoay người, gấp nhanh cửa mà vào, thẳng đi đến xe đẩy thuốc, lấy ra một cái hòm đặt ở dưới mặt một tầng.

Là hắn gọi điện thoại kêu hộ sĩ tới đi, cô quay sang nhìn về phía ban công thân ảnh kia đang nói chuyện điện thoại, lập tức lạnh lùng dừng quá, thương tổn đã muôn tạo thành , cô quyết sẽ không bị hắn vì hành động nhỏ nhoi này.

Ngồi ở sô pha, nhìn hộ sĩ ở cẩn thận giúp chính mình băng bó, cô không nghĩ nhìn hắn, nhưng là lỗ tai

lại ở tự động tiếp thu nội dung hắn nói chuyện.

“..... Ân..... Chuyển dời đến danh nghĩa cô ấy..... Là..... Ở phòng tổng thống..... Tủ sắt..... anh sáng mai nhớ rõ..... bàn công tác .....

Nguyên lai lại là đang nói công sự, cô tự động đem nội dung này đó không có hứng thú vứt bỏ ở ngoài đầu, cân não bay nhanh vận chuyển , trước mắt mới thôi, cô còn không biết Doãn Lạc Hàn khi nào thì đi Hàn Quốc. Ngày mai nhất định phải âm thầm tìm Quý Dương gặp mặt một lần, hỏi rõ ràng sự tình.

Hộ sĩ động tác lưu loát băng bó xong , cũng bảo cô không nên đụng nước, nhìn nhìn băng thạch cao cánh tay trái, lại nhìn bao vây lấy băng gạc tay phải, cô cười khổ một chút, chính mình thật sự là không hay ho , cái này tốt lắm, cái gì cũng không thể làm, vừa không có thể rửa mặt chải đầu, cũng không thể tắm rửa .

Chương 180: Xác thực tin tức

Rốt cuộc làm sao bây giờ? Cứ như vậy thì không thể rửa mặt chải đầu, trực tiếp trên giường ngủ?

Mân Huyên vẻ mặt do dự, nhìn chăm chăm nữ hộ sĩ thu gọn hòm thuốc, người sau như là nhìn ra sự việc trong lòng của cô, mềm nhẹ hỏi .“Tiểu thư, còn cần tôi giúp sao? Tôi có thể giúp cô.”

“Ân.....” Cô trầm ngâm một hồi, đơn giản đứng lên, hào phóng nói ra cần giúp,“ trước khi đi ngủ tôi nghĩ muốn rửa mặt chải đầu một chút, muốn phiền toái cô giúp tôi.....”

Đúng tại đây khi, tiếng bước chân của hắn từ ban công đi đến, hướng tới nữ hộ sĩ gật đầu,“Nơi này không cần cô giúp nữa .”

“Vâng, Doãn tiên sinh.” Đối phương nghe câu đó, đẩy xe ra, nhanh ra khỏi phòng.

Người này hơi quá đáng, như thế nào có thể tự chủ trương, cô còn muốn thỉnh nữ hộ sĩ kia giúp cô rửa mặt chải đầu. Cô không tự giác cắn môi, nuốt vào thanh âm muốn phản bác.

Hắn chậm rãi đi hướng giường lớn, ngồi ở mép giường, thấy cô còn ngây ngô đứng, nhíu lại khởi mi, thấp giọng tiếng nói nhẹ thở ra hai chữ:“Ngủ!”

Không biết có phải hay không chính mình thấy lỗi, cô cũng không có nghe ra thanh âm nhất quán không kiên nhẫn cũng không hờn giận của hắn, ngược lại lại có loại thản nhiên nhu hòa.

Cô xem đến băng vải ở tay phải, tầm mắt dời đi, lập tức dừng ở góc sáng sửa những mảnh nhỏ di động kia, không khỏi lại bắt đầu đối với hắn sinh ra oán hận thật sâu.

Cúi đầu chậm rãi hướng giường lớn rồi qua, nhớ rõ hắn tôi hôm qua mệnh lệnh cô về sau ở trên giường trước khi hắn vào trong chăn, cho hắn cảm giác ấm, khuất nhục như vậy đâm bị thương cô, cô biết loại này sẽ là không lâu lắm, cô chờ mong ngày hắn đi Hàn Quốc.

Hắn ngồi ở mép giường, cô cố hết sức lấy khứu tay tung chăn, bàn tay to muốn thân lại đây, lại chậm từng bước, cô đã chui vào chăn.

Từ từ nhắm hai mắt, tận lực xem nhẹ sự tồn tại của hắn, nhưng là toàn thân theo bản năng căng thẳng, cảm giác được mép giường bị hâm xuống, hắn thuận thế nằm ở sườn thân thể của cô.

Hắn đột nhiên tới gần cô, bàn tay to từ từ lăn trong vạt áo tới chỗ dò xét tiến vào, cô kinh hô đổ rứt khẩu khí, vội vàng ra tiếng, “Đừng như vậy..... anh không phải đã nói trong lúc tôi bị thương sẽ không làm gì tôi sao?”

“Cái kia không tính, tôi hiện tại hối hận.” Hắn khàn khàn tiếng nói, nói đương nhiên, toàn bộ bàn tay khó nhịn chạy ở chỗ nhẵn nhụi da thịt, lập tức bao trùm ở nơi tròn đầy của cô.

Chỉ cần nằm ở bên người nữ nhân này, ngửi được trên người cô phát ra mùi thơm thản nhiên của cơ thể, hắn còn có loại xúc động dục vọng, mấy ngày hôm trước là hắn nhẫn nại, nhưng nhất nghĩ đến khả năng sắp rời xa nữ nhân này một tuần, hắn quyết định phủ định lời nói của chính mình.

“Tôi không có tiễn, hôm nay đến kì.” Cô hai tay bị thương, chỉ có thể vặn vẹo thân thể trốn tránh bàn tay to đặt ở trước ngực.

Tay hắn tạm dừng hơi thở ấm áp đột nhiên tới gần, nhẹ thở ra ở bên tai cô , “Tôi nhớ rõ, rất rõ ràng, không phải còn vài ngày nữa mới đến sao?”

“Tôi không có lừa anh, có thể là ăn lạnh gì đó, hôm nay buổi sáng đã đến.” Cô cực thật sự nói, đây là sự thật, cô cũng không biết lần này như thế nào lại sớm, đại khái là trời thương hại cô.

Tay hắn thong thả rời đi, ngay tại khi cô nhẹ nhàng thở ra hết sức, bàn tay to tùy ý xâm hướng giữa hai chân thon dài của cô.

“Đừng.....” Cô bắn nǎng nâng thân thể mềm mại lên,cánh tay rắn chắc của hắn ngăn chặn chân của cô, ngón tay cách chõ ma sát mềm mại của cô một lớp quần áo , va chạm vào một tầng vi hậu.

Bàn tay to của hắn nháy mắt rút ra, lung tung thấp chú một tiếng, bỗng dừng ở trên giường ngồi dậy.

Bị hắn như vậy một trận ép buộc, cô nho nhỏ thở phì phò, trợn mắt nhìn sườn mặt hắn cứng ngắc, hắn mới đụng tới là miếng vệ sinh, cái này hắn là tin tưởng lời của cô .

“Nếu anh có cần trong lời nói, anh có thể đi tìm nữ nhân khác giải quyết.” Cô hảo tâm nhắc nhở , hắn lại quay sang lạnh lùng trưng mắt cô, đại chưởng nháy mắt thân lại đây.

Cô theo bản năng nhắm mắt lại, nghĩ đến chính mình lại chọc giận hắn , không nghĩ tới tay hắn chính là mê luyến ở trên gương mặt non mềm của cô mà vuốt ve , chờ thời điểm cô kinh ngạc mở mắt ra, hắn đột nhiên thu hồi cánh tay, xoay người lại nằm xuống .

Cô còn không có tới thấy rõ hắn, tủ đầu giường đèn bàn liền tắt.

Trong bóng tối, hắn nằm cạnh cô, động tác cánh tay hắn làm cô một chút tới gần hắn, cuối cùng nằm ở trong lòng hắn. hai má của cô để ở ngực hắn,trong ngực hắn rắn chắc mà ấm áp, cô trừng lớn ánh mắt, song mặt thoáng chốc trồi lên vi nồng, hô hấp tựa hồ nháy mắt đình chỉ.

Hắn đang làm cái gì? Cô không thể nhận, nhưng có thể rõ ràng nghe được tim chính mình đập thật nhanh, mau không thể tưởng tượng.

Hắn chậm rãi buộc chặt cánh tay, hoạt động thân thể, như là tìm một tư thế thoải mái nhất, sau đó thỏa mãn hộc khí, mai mặt ở cửa cô bột gian.

Hơi thở nóng rực tràn ngập lẫn nhau trong lúc đó, cô cho tới bây giờ chưa thử qua cùng hắn tư thế thân mật như vậy, trong lúc nhất thời khó có thể thích ứng, đầu óc chỗ trống thành một mảnh.

Hồi lâu, ngay tại cô nghĩ đến thời điểm hắn ngủ, tiếng nói khàn khàn ở bên tai cô không nhanh không chậm toát ra một câu.”em rốt cuộc hạ độc gì tôi ? Làm cho tôi không chế không được chính mình.”

Hắn đang nói cái gì? Chẳng lẽ là đang nói mơ? Cô quyết định xem nhẹ câu này không thể đoán được trong lời nói, nhắm mắt lại, nhưng không cách nào tập trung tinh lực ngủ.

Hắn gác lại ở trên lưng cô bàn tay to khẽ dời một chút, cô cả kinh nháy mắt không dám nhúc nhích, tiếp theo giây, hắn thầm cánh hoa hé mở , “Tôi ngày mai bay đi Hàn Quốc, một tuần.”

Nguyên lai hắn không ngủ , cô ý chí đến điểm này, lập tức thần kinh rung lên, cô không có nghe sai, hắn nói hắn ngày mai đi. Kiềm chế loại tình cảm vui sướng, cô biết hắn đang đợi phản ứng của cô.

“Nga.” Cô hậm hồ lên tiếng, tỏ vẻ chính mình cũng không để ý.

Hắn tiếp tục dụi mặt ở cằm cổ cô, khứu tươi mát phát hương, như là vừa lòng với phản ứng của cô. Hắn không nói thêm một lời, sau cũng không có nói gì đó, thăng đến khi cô nghe được ở bên tai có quy luật tiếng hít thở của hắn, hắn rốt cục đang ngủ.

Ngày mai, chính là ngày mai.

Cô tinh thần phấn khởi không thể đi vào giấc ngủ, trước mắt giống như thấy được vô hạn ánh rạng đông lồng lánh, cô được cứu rồi, cô có thể không cần lại chịu sự tra tấn của ma quỷ này, hắn đem theo chính mình trong thế giới hoàn toàn biến mất.

Chương 181: Hoàn toàn tự do

Quán cà phê –

“Sở hữu gì đó hắn là đều ở bên trong.” Quý Dương đem một cái túi đặt ở mặt bàn, theo sau nhẹ nhàng đưa lên trước mặt của cô.

“Quý Dương, cảm ơn anh!” Mân Huyên chân thành nói xong, lấy tay cầm túi. Buổi sáng rời giường, thật sự hành động không tiện, trên tay bị băng vải, cô hôm nay buổi sáng mở ra, cũng may miệng vết thương cũng không sâu, cô vì thế sửa sang khá thiếp.

Quý Dương vi chọn thần, vẻ mặt thận trọng nhắc nhở cô.“Đừng vội cảm tạ tôi, mở ra đến xem, bên trong có phải hay không là gì đó trọng yếu của em, tái cảm tạ tôi cũng không muộn.”

Nghe đến đó, cô vội vàng cầm túi, cẩn thận lật xem bên trong gì đó, là hiệp ước tình phụ mà cô ký cùng Doãn Lạc Hàn kia, mặt trên tinh tường chữ ký của cô cùng Doãn Lạc Hàn.

Cô dần dần tin Quý Dương, xem ra hắn thật sự không có liên hợp Doãn Lạc Hàn kia đến trêu chọc cô, băng không khăng định sẽ không lấy hiệp ước trọng yếu này cho cô. hiệp ước này một khi cô lấy được, liền đại biểu cô đạt được tự do, không bao giờ nữa chịu sự trói buộc của hiệp ước này, hoàn toàn thoát khỏi cái tên ma quỷ kia.

“Đúng, đúng vậy, là hiệp ước này.” Cô ức chế không được tâm tình kinh hỉ, liên tục gật đầu, sau đó lại ở túi tìm kiếm, kết quả bên trong trừ bỏ hiệp ước này, cái gì cũng không có.

“em là tìm giấy tờ khu đất của cô nhi viện.” Quý Dương nhàn nhã bưng chén cà phê lên, xuyết mẩy khẩu, chậm rãi giương mắt xem cô, chính xác ra cô hiện tại trong lòng mê hoặc.

“Ân.” Cô gật đầu, trên mặt toát ra thần sắc lo lắng, “Có phải hay không anh ta phát hiện cái gì?”

“Đương nhiên không phải, cậu ta cái gì cũng không phát giác.” Quý Dương buông xuống trong tay chén cà phê, “Một giờ trước, tôi tiễn Lạc ra sân bay, hắn đã bay đi Hàn Quốc.”

“vậy là nguyên nhân gì? Chẳng lẽ hắn rất bí ẩn, anh không có tìm được.” Cô tiếp tục đoán, trong lòng có loại dự cảm không tốt, xem ra chính mình cao hứng quá sớm, nếu không có giấy tờ khu đất của cô nhi viện, lấy được hiệp ước tình phụ này vẫn là vô dụng, Doãn Lạc Hàn vẫn là sẽ lấy chuyện cô nhi viện bức cô đi vào khuôn khổ.

“em không nên gấp gáp, hãy nghĩ tới phương diện tốt.” Quý Dương trên mặt bất cần đời nỗi lên một ít thâm trầm thần sắc, ngược lại thật dài phun ra một hơi, “Mấy ngày hôm trước tôi vụng trộm đi qua phòng tổng thống ở khách sạn Thịnh Hưng của cậu ta, tại quỹ bảo hiểm tìm được giấy tờ khu đất của cô nhi viện kia cùng tương quan văn kiện, lúc ấy tôi không có lấy ra, là lo lắng khiếu cho cậu ta hoài nghi. Hôm nay tôi từ sân bay trở về, lái xe thẳng đến Thịnh Hưng, kết quả ở quỹ bảo hiểm thấy được một văn kiện khác.....”

Cô chuyên chú nghe Quý Dương nói chuyện, kết quả nói tới đây hắn mím môi uống cà phê, dùng một loại cao thâm ánh mắt nhìn cô, cô hô hấp phút chốc cứng lại, cuống quít hỏi đi xuống, “Là cái văn kiện gì?”

“Tôi chỉ nói cho em một thứ đại khái là rất tốt” Quý Dương khinh nuốt miệng cà phê, đôi mắt xẹt qua một chút ý cười, “Hắn đã muốn đem quyền sử dụng cô nhi viện kia chuyển vào danh nghĩa của em, hơn nữa sử dụng quyền là mãi mãi, nói cách khác hiện giờ theo pháp luật, em hiện tại là người có quyền hợp pháp với cô nhi viện kia.”

Cô cười nhạo một tiếng, giống như là nghe được một chuyện buồn cười, “anh xác định là tôi sao? anh có thể hay không làm? Cô nhi viện là hắn lấy ra để làm lợi thế uy hiếp tôi, hắn không có khả năng……”

“Tôi nói là sự thật, hơn nữa là tôi tận mắt nhìn thấy, không tất yếu lừa em.” Quý Dương miệng nói có khí phách, hoàn toàn không giống như là ở hay nói giỡn.“Biết khối đất kia giá trị bao nhiêu tiền sao? Tôi thô sơ giản lược tính ra một chút, ít nhất tới tám con số.”

Trên mặt hắn bật cười biểu tình chợt dại ra, chẳng lẽ nói Doãn Lạc Hàn thật sự đem khối đất cô nhi viện kia chuyển vào danh nghĩa của cô?

Cô thùy măt nhìn mặt bàn, rơi vào trầm tư, một ít lời nói ngắt quãng theo trong đầu xẹt qua.

“..... Ân..... Chuyển dời đến danh nghĩa cô ấy..... Là..... Ở phòng tổng thống..... Tủ sắt ..... anh sáng mai nhớ rõ..... bàn công tác .....,”

Này đó là những lời nói mà tối qua trong lúc vô ý cô đã nghe được, hiện tại cẩn thận kết hợp với nhau, cô chậm rãi biết, nguyên lai tối hôm qua hắn ở ban công gọi điện thoại chính là làm chuyện này, mà khi đó là sau khi phát sinh chuyện hắn ném di động của cô.

Hắn vì cái gì làm như vậy? Hắn hắn là so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, cô sở dĩ thuận theo hắn, hoàn toàn là vì cô nhi viện, là lợi thế chủ yếu để hắn uy hiếp cô tuân thủ hiếp ước.

Chẳng lẽ hắn đối với cô đã bắt đầu cảm thấy áy náy sao? Không, mặc kệ có phải hay không thật sự, cô sẽ không lại tin tưởng hắn, đã muốn hạ quyết định, quyết tâm rời đi, lại không thể có thể lại trở lại đâu.

“Mân Huyên, hiện tại em tự do .” tiếng nói của Quý Dương lộ ra vẻ nghiền ngẫm.

Ý thức được này đó, toàn thân đột nhiên rung lên, đúng vậy, cô tự do , cô rốt cục thoát khỏi cái tên ma quỷ kia, thời điểm mỗi lần cùng Chỉ Dao gặp mặt không cần lại bị lương tâm chỉ trích, cô có thể dỡ xuống gánh nặng, bắt đầu một loại cuộc sống mới hoàn toàn khác.

Quý Dương tay chỉ xoa xoa cǎm, ngữ khí khẩn thiết, “Hiện tại em tính làm như thế nào? Có cái gì cần giúp không? em cứ việc nói.”

“Không cần phiền toái , Quý Dương cảm ơn anh.” Khuôn mặt tươi cười của cô lộ ra cảm kích, cẩn thận thu lại chiếc túi, đặt ở trong ba lô lấy tay đè ép xuống, Quý Dương vì người ngoài như cô làm nhiều như vậy, đợi cho Doãn Lạc Hàn biết chuyện này, nhất định sẽ ảnh hưởng đến tình cảm bọn họ , cô trong lòng đối với Quý Dương không khỏi có chút lo lắng.

Tựa hồ liếc mắt một cái xem thấu lòng của cô, Quý Dương nhẹ nhàng cười, “tiểu tử Lạc kia tính tình tôi rất hiểu , cho dù sau này bị hắn biết là tôi đã âm thầm giúp em, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm ta cùng hắn , cho nên em không cần phải thấy áy náy cùng khó xử.”

“Vậy là tốt rồi.” Cô nói, nhớ tới Quý Dương giao cho chính mình hiệp ước này là hiệp ước Doãn Lạc Hàn bảo quản , còn lại hiệp ước chính cô bảo quản kia còn đặt ở trong phòng biệt thự , lại có một ít quần áo cùng sách vở linh tinh của cô vẫn ở biệt thự, xem ra cô không thể không trở về một chuyến.

Lo lắng một hồi, cô liếm môi mở miệng, “Quý Dương, anh đã nói như vậy, tôi đây sẽ không khách khí , tôi nghĩ anh có thể lái xe đưa tôi trở lại biệt thự, tôi nghĩ muốn thu thập một ít này nọ.”

Cô tính trước đến biệt thự gì đó rồi sẽ đến phòng cô thuê trụ , đi qua cái phòng của Doãn Lạc Hàn kia, đã muốn không thể lại đợi, sau đó cô sẽ ở trong thời gian ngắn nhất, mặt khác lại thuê phòng ở, im lặng vượt qua ba tuần dưỡng thương .

Chương 182: Hắn tưởng niệm

Tìm thời gian nửa ngày, chuẩn bị tốt chuyện này nọ của cô ở biệt thự cùng bệnh viện, Quý Dương đưa cô trở lại phòng cho thuê khi đã là buổi tối.

“Mân Huyên, có chuyện gì cần giúp đỡ, em cứ việc gọi điện thoại cho tôi.” Quý Dương đi vào cửa, đưa tay mang theo hai hành lý đặt ở phòng khách.

“Quý Dương, cảm ơn anh!” Cô lộ ra ánh mắt cảm kích, không tự giác nói xong, nhớ không rõ hôm nay là lần thứ mấy nói những lời này, tóm lại một ngày này, lòng của cô hoàn toàn đắm chìm ở sự vui sướng khi được giải thoát, nghĩ đến sắp triển khai cuộc sống mới, tinh thần đều hưng phấn sinh động đứng lên.

“Kỳ thật em không cần cảm kích tôi.” Quý Dương cúi đầu nhẹ nhàng cười, ánh mắt gian xé qua một tia sầu lo, “Tôi làm như vậy cũng là vì Lạc mà suy nghĩ, cậu ta nếu biết em chính là tiểu tử Chính Vũ kia .....

Nói tới đây, hắn cúi đầu, không có nói thêm gì đi nữa, cô cảm giác được Quý Dương thoại lý hữu thoại.

Cân não nhanh chóng, cô suy nghĩ một chút, thử ngữ khí nói, “Tôi chỉ biết anh ta cùng Kim Chính Vũ là quan hệ anh em bà con, chẳng lẽ chuyện tôi cùng Doãn Lạc Hàn, còn quan hệ đến Kim Chính Vũ?”

Quý Dương từ chối cho ý kiến, vi nhắc lên thần, mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ “Tôi nghĩ tôi phải đi.”

Cô sâu sắc phát giác Quý Dương rõ ràng là lảng tránh cái gì, bất quá hiện tại đầu óc cô đều là sự thoái mái sau khi giải thoát, cũng sẽ không lại miệt mài theo đuổi lý tưởng đi xuống.

Quý Dương hướng ngoài cửa đi vài bước, như là nhớ tới cái gì, lại quay đầu lại, “Đúng rồi, em về sau có tính toán gì không?”

“Tôi.....”

Cô mới nói một chữ, hắn lại đột nhiên khoát tay áo, đôi mắt hiện lên một tia tự giễu, “Quên đi, em vẫn là không cần nói cho tôi biết thì tốt hơn, đỡ phải đến lúc tiểu tử Lạc kia trở về, tôi giữ không được sự ép hỏi lại đem hành tung của em tiết lộ cho cậu ta. Tôi đi rồi, Mân Huyên, chúc em may mắn!”

Quý Dương tiêu sai hướng cô giơ cánh tay xuống, cất bước đi khỏi phòng.

Đóng cửa lại, cô nhện không được tâm tình khoái trá, ở phòng khách nhỏ qua lại nhảy bắn lên, sau đó đột nhiên nhớ tới cánh tay bị thương, vội vàng ngừng lại, thè lưỡi, cô cũng không nghĩ chính mình hưng phấn quá, lại bắt cánh tay lộng bị thương.

Hiện tại cô hắn là quy hoạch tốt một chút tương lai, đầu tiên cần phải làm là tìm một chỗ khác không ai biết đến phòng ở trước, sau đó lại chậm rãi nghĩ đến chuyện khác, nghĩ như vậy, cô ngồi vào sofa, chạy nhanh mở máy tính bản ra, ở trên mạng tra tìm một ít tin tức phòng cho thuê.

Nhiều giờ sau, cô tìm được ít tin tức về phòng cho thuê, quyết định ngày mai sẽ đến xem phòng.

Thứ dấu ngắt câu một chút, cô xem đến ngoài thành thị thời gian xuất phát của tuyến ô tô, do dự chính mình rốt cuộc là tiếp tục ở trong cái thành thị này, vẫn là ngày mai trực tiếp mua phiếu đi một thành thị yên ổn khác.

Thời điểm cô do dự, một chút nghĩ tới ba ba trong ngục giam, thời gian vài năm này ba ba rõ ràng là đã già đi, trái tim lướt qua vài phần đau lòng cùng không tha.

Cô tưởng tượng qua, thời gian thăm tù đi gặp ba ba, mang cho ba ba món ăn mà ông thích nhất, làm cho ông cảm thấy tại đây, trên đời này ông cũng không cô đơn, còn có một nữ nhi như cô quan tâm ông, lặng lẽ chờ ngày ông ra tù.

Cuối cùng, cô quyết định tôn sùng ý nguyện chính mình, tiếp tục ở tại cái thành thị này.

Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, một tuần sau Doãn Lạc Hàn đã trở lại, hắn phát hiện cô rời đi, cho dù hắn thông qua đủ loại cách trong thành thị này tìm được cô, nhưng hắn đã không thể khống chế cô nữa, bởi vì hắn đã không có lợi thế gì có thể hiếp bức cô.

Vì cô nhí nhện, cô chịu nhục, yên lặng chịu được hắn gần hai tháng tra tấn, hiện tại nên một lần nữa làm một người độc đáo mà kiên cường Lăng Mân Huyên.

Cô một bên nhìn máy tính, một bên thân thủ theo bản năng lấy di động trong ba lô, ở ba lô sờ soạng nửa ngày không có đụng đến di động, thế này mới nhớ tối hôm qua di động bị Doãn Lạc Hàn kia ném hỏng rồi.

Phút chốc, sắc mặt cô biến đổi, xong rồi, di động chưa kịp lấy, bên trong còn có hắn lần trước giúp cô đóng phí. Nghĩ lại nhất tưởng, quên đi, có lẽ đây là trời an bài, nhất định muốn cô thoát khỏi cái tên ma quỷ kia. Cô ngày mai đi mua cái di động mới cùng số mới, như vậy cô xem như đưa hắn hoàn toàn cất bỏ trong thế giới của chính mình.

Sáng sớm hôm sau, cô liền ra ngoài, trải qua vài giờ bôn ba, cô cuối cùng quyết định thuê một phòng tại nội thành.

Chờ thủ tục xong xuôi, một người ngồi ở ban công phòng mới, cô vẻ mặt đau khổ, nhìn chăm chăm trên tay sổ tiết kiệm. Hôm nay mua di động mới, lại dự chi nửa năm tiền thuê nhà, hiện tại sổ tiết kiệm con số thiếu đáng thương.

Cánh tay còn không có tết, ba tuần sau mới bỏ băng thạch cao, hơn nữa đến lúc đó cô không thể đi đến bệnh viện kia, hôm nay Quý Dương giúp cô đi lui phòng khi đó mới biết được Doãn Lạc Hàn đã đem thanh toán toàn bộ phí chữa bệnh. Chính mình còn muốn tìm một bệnh viện khác để bỏ thạch cao, lại nghĩ tới phí chữa bệnh, nghĩ đến đây, cô nhịn không được một trận thở dài.

Nếu Kim Chính Vũ ở đây thì tốt rồi, nhìn lướt qua máy tính bản đặt ở phòng khách, đúng rồi, Kim Chính Vũ, cô dường như đáp ứng tiểu tử kia buổi tối gửi thư cho hắn, khả kết quả cô một phong cũng không gửi.

Hắn khẳng định sẽ nghĩ cô nói chuyện không giữ lời gì hết, cô bước nhanh chạy về phòng khách, mở máy tính bản ra, dùng một bàn tay cố sức đánh, phát ra một bức thư ngắn gọn đi.

Bụng có điểm đói, cô đứng dậy đi tại phòng nấu bát mỳ, thời điểm ăn đến một nửa, nhìn đến máy tính xuất hiện một phong thư, mở ra vừa thấy là Kim Chính Vũ hồi âm.

“Mân Mân, cánh tay em đã khá hơn chút nào chưa? Tôi trở lại Hàn Quốc đã ngày thứ ba , ngay từ đầu là có điểm nhớ em, sau lại là rất nhớ em.....”

Cô buông bát trong tay xuống , cẩn thận đọc thư, giữa những hàng chữ tràn đầy đều là hắn tưởng niệm, một cỗ cỗ dòng nước ấm theo nội tâm chậm rãi lướt qua.

Nhìn đến cuối cùng, ánh mắt của cô dừng ở hình ảnh hắn câu nói kia, “Mân Mân, tôi mặc kệ, em từng đáp ứng tôi, phải chờ tôi giao mãn chín mươi chín cô bạn gái, em liền làm vợ của tôi. Hiện tại tôi lui từng bước, chờ tôi về Trung Quốc, em phải làm bạn gái của tôi, hơn nữa tôi cam đoan, từ nay về sau tôi chỉ nhìn em, trong mắt của tôi chỉ có em, sẽ không liếc mắt xem nữ nhân khác một cái.....”

Chương 183: Quyền đầu tướng hướng

Có thể đáp ứng Kim Chính Vũ sao? Lần trước ở phòng bệnh hắn đã đề suất , lúc ấy cô cảm thấy chính mình không có tư cách, không thể cho hắn sự hứa hẹn, hiện tại cô đã là người tự do , cô có thể chứ?

Xoa bóp cái nút hồi âm, ngón tay nhẹ nhàng đặt ở bàn phím, chần chờ, thật lâu không có đánh ra một chữ, nhìn máy tính bản, cô pha một ấm trà, ngồi ở ghế ban công , lâm vào trạng thái tự hỏi thật sâu.

Bốn hôm sau tại sân bay quốc tế—

Khi thân ảnh cao lớn xuất hiện ở sân bay, bốn phía không khỏi phóng tới từng đạo ánh mắt ái mộ.

Không kềm chế được quang nâu sợi tóc, hình dáng anh tuấn ngũ quan thâm thúy, thân ảnh cao lớn mặc bộ quần áo âu phục tinh sảo lộ ra khí chất không bỏ sót điểm nào, giống như được điêu khắc từ một nhà nghệ thuật gia tỉ mỉ , bộ pháp đi lại , mỗi một đường cong đều lộ ra vài phần thần bí tao nhã cùng hơi thở nguy hiểm.

“Tổng tài.” Từ Bang kính cẩn tiến đến tiếp đón, tiếp nhận vật trong tay cầm của Doãn Lạc Hàn.

“Cái nữ nhân kia thật sự đã bỏ trốn, đến bây giờ một chút manh mối cũng chưa tra được?” Hắn tiếng nói trầm thấp mà buộc chặt.

“Đúng vậy, tổng tài.” Từ Bang gian nan trả lời.

Đôi môi Doãn Lạc Hàn mỏng manh nhếch lên một cái thăng tắp, đôi mắt sâu thăm ẩn ẩn khiêu uấn ngon lửa giận.

Đáng giận nữ nhân, thế nhưng thừa hắn đi Hàn Quốc trong lúc đó chạy trốn. Hắn đến Hàn Quốc gọi điện thoại cho cô, lúc ấy không có gọi được, hắn nghĩ tới chuyện hôm trước di động bị chính mình phá hư, cũng sẽ không để ý.

Mấy ngày nay, mỗi đêm nằm bên cạnh cái kia nữ nhân, giấc ngủ của hắn thật tốt, một khi rời khỏi cô, hắn phát hiện ban đêm đối với hắn mà nói lại bị ác mộng quấn quanh, ở giường lớn lăn qua lật lại ngủ không được, muốn gọi điện thoại cho cô, lại không nghĩ dễ dàng tiết lộ điểm yếu của chính mình.

Qua hai ngày bận rộn, hắn nhịn không được gọi điện cho Từ Bang, nói hắn đi mua di động mới đưa đến bệnh viện, sau đó hắn lại nhận được điện thoại Từ Bang, nghe được tin làm cho hắn giận không thể át tin tức xấu, khi hắn đi Hàn Quốc liền rời khỏi phòng bệnh, biệt thự cùng phòng thuê không có một chút bóng dáng, cái nữ nhân kia đã chạy thoát.

“Quý Dương đâu? Anh ta ở nơi nào?” Hắn trầm giọng hỏi, mâu trung lóe ra khác thường quang mang.

Biết cái nữ nhân kia đào tẩu, hắn ngay lúc đó phản ứng đầu tiên chính là muốn Từ Bang đi tìm phân hiệp ước kia ở trong ngăn kéo, sau đó được biết hiệp ước không cánh mà bay, hắn lại liên tưởng đến lúc trước Từ Bang nhắc tới ngày đó đến phòng là Quý Dương giúp cái kia nữ nhân đi, như vậy phân tích xuống, hắn dám khẳng định chuyện này tuyệt đối cùng cái tên bạn bè kia của hắn có rất lớn liên hệ.

Hắn hiện tại nóng lòng tìm được Quý Dương, giáp mặt hỏi rõ ràng.

Từ Bang cúi đầu trả lời, “thời điểm tôi tới đón ngài, phó tổng tài đang chủ trì hội nghị ngành chủ quản, anh ta nói ngài sau khi trở về, không cần ngài nói, anh ta sẽ chủ động đi tìm ngài.”

Doãn Lạc Hàn không nói được một lời, bước nhanh đi hướng ngoài sân bay chờ Khải Địch Lạp Tư, Quý Dương như vậy giao cho Từ Bang xem ra hắn là có chuyện quan trọng cùng chính mình nói, sẽ sao? Sẽ là tiểu tử kia âm thầm giúp cái nữ nhân kia đào tẩu sao?

Ngồi trên xe sau, ngồi ở ghế phụ lái Từ Bang xoay người, đưa cho hắn nhất loạt túi giấy, “Tổng tài, đây là Lăng tiểu thư đặt ở phòng khách biệt thự của ngài.”

Hắn thân thủ nhận lấy, giấy túi gì đó rơi vào lòng bàn tay, hoa hồng hình điêu trụ xa hoa nháy mắt ánh vào mi mắt, là hắn mang cái vòng cổ kia từ Nhật Bản trở về.

Cô trả lại cho hắn, là muốn hoàn toàn cùng hắn phân rõ giới tuyến.

Một chút khổ sở theo trái tim xẹt qua, cô thật sự liền như vậy chán ghét hắn sao? Bàn tay to không tự giác bắt đầu nắm chặt, điêu trụy góc cạnh đâm vào lòng bàn tay, ngực như là cảm ứng được giống như phát đau.

“Từ trợ lý, trả thù lao gấp mười lần cho những người đó, mau chóng tra ra cho tôi cô ta đang ở đâu.” Hắn lạnh lùng ra mệnh lệnh, theo sau ngả lưng dựa vào hướng mềm mại ghế xe.

Nghĩ như vậy là có thể chạy sao? Lăng Mân Huyên, suy nghĩ của cô quá ngây thơ rồi!

Khải Địch Lạp Tư ngừng xe ở tập đoàn Đường Thịnh, Từ Bang chạy xuống xe, mở cửa sau xe, thân ảnh cao lớn thon dài vừa xuất hiện ở trong đại sảnh, đi ngang qua mọi người đều cúi đầu tiếp đón.

Hắn vi cáp thủ, thăng thừa đi thang máy đến tầng cao nhất.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, thân ảnh Quý Dương tà ỷ giữ ở thang máy, hắn vài bước bỏ chạy đi, một phen nhéo cổ áo Quý Dương.“Dương, nói cho tôi biết, có phải hay không cậu làm?”

“cậu là chỉ chuyện của Lăng Mân Huyên.” Quý dương đốt đầu, không có làm gì giấu diếm, “Tôi thừa nhận là tôi âm thầm giúp cô ấy . Cái hiệp ước kia cũng là tôi lấy trong ngăn kéo của cậu đưa cho cô ấy, còn có .....

“cô ta là nữ nhân của tôi, cậu vì cái gì làm như vậy?”

Quý Dương trong lời nói còn chưa nói hoàn, Doãn Lạc Hàn gầm nhẹ một quyền huy đi qua, Quý Dương không có phòng bị nhất thời bị đánh.

Quý Dương vỗ về phát đau khói miệng, nhanh chóng đứng lên, không chút nào yếu thế trả lại Doãn Lạc Hàn một quyền đầu, “Xú tiểu tử, cậu hiện tại biết cô ta là nữ nhân của cậu, lúc trước cậu quý trọng cô ta quá sao? Chính Vũ cùng cô ta trong lúc đó, cậu lựa chọn ai?”

Ngực bị Quý Dương quyền nặng đầu , Doãn Lạc Hàn thầm gian phát ra một tiếng kêu rên, thoảng chốc nỗi trận lôi đình, cắn răng xuất một quyền lại hướng mặt Duý Dương.

“Hoàn toàn không biết cậu đang nói cái gì? Chính Vũ cùng chuyện này lại có cái gì quan hệ? Tôi chỉ biết là cậu tự chủ trương đem cô ta để cho chạy.”

“Xú tiểu tử.” Quý Dương phản ứng rất nhanh tránh đi quyền kia trên khuôn mặt tuấn tú thải quyền đầu, “Đương nhiên là có quan hệ, hơn nữa là quan hệ rất lớn, cậu nghe xong khẳng định sẽ hối hận như vậy đối với cô ta”

“Thu hồi chuyện ma quỷ gạt người này đó của cậu đi, tôi hiện tại chỉ cần cái nữ nhân kia.”

Chương 184: Nguyên lai là cô

Doãn Lạc Hàn nghiến răng nghiến lợi, lại một quyền nghênh đón, nhất thời không cam lòng yếu thế, hai người ngươi một quyền ta một quyền, xoay đánh thành một lượt.

Nghe được tiếng vang Ôn Nhược Nhàn vội vàng chạy tới, “Tổng tài, tổng giám đốc, các người không cần đánh..... Đừng đánh .....

Hai người không ai nhường ai, làm sao còn nghe vào.

Mắt thấy Doãn Lạc Hàn bụng càng ngày càng không ngừng ăn quyền, mà Quý Dương trên mặt cũng đầy máu, Ôn Nhược Nhàn không có cách gì đứng ở một bên, lo lắng dậm chân, đột nhiên nhớ tới một người.

“Các người đừng đánh , lão gia tử đến đây rồi.”

Vừa nghe đến cái xưng hô kia, hai người nhất thời ngừng thủ, thở hổn hộc trừng mắt với đối phương, trầm giọng một lời hỏi, “Người ở nơi nào? Đến đã bao lâu?”

Ôn Nhược Nhàn lui cỗ, chỉ chỉ hướng phòng họp, nói chuyện bắt đầu , “Hắn..... Người ở..... Ở trong phòng hội nghị.....”

Doãn Lạc Hàn vỗ về chút bụng đau, liếc mắt một cái liền xem thấu cô đang nói dối.“Ôn thư ký, cô không biết chính cô nói dối rất tệ sao?”

“Lạc, ngươi đúng là, xuống tay không có điểm nhẹ.” Quý Dương la hét lau đi vết máu trên khói miệng, đi lên tiến đến một tay nhanh chóng ôm lấy cổ Doãn Lạc Hàn.“Nhanh đi giúp tôi bôi thuốc, bằng không buổi chiều cậu thay tôi cùng Đinh Dương nói chuyện hợp tác đi.”

“Đây là cậu tự tìm.” Doãn Lạc Hàn tức giận liếc mắt Quý Dương một cái, thân thủ đẩy cánh tay của Quý Dương đang khoát lên vai mình, bước đi đến hướng văn phòng.

“Ai, tôi là bị cậu đánh thành như vậy, cơn giận của cậu còn chưa có hết.” Quý Dương chỉ vào khuôn mặt bầm tím của mình, bất mãn ồn ào lớn tiếng, theo sát sau đó đi vào văn phòng tổng tài.

Doãn Lạc Hàn rét lạnh hừ một tiếng, tìm đến hòm thuốc, lấy ra rượu thuốc cùng bông băng đặt ở trên bàn,“Chính mình bôi.”

“mặt của tôi là ai biến thành như vậy, ai phụ trách giúp tôi bôi.” Quý Dương miễn cưỡng ngồi vào sofa, hai tay vắt ở ngực,làm một bộ dạng xấu lắm.

“Tùy cậu.” Doãn Lạc Hàn hoàn toàn không ăn ý với bộ dáng này của hắn, đứng dậy đi hướng bàn công tác, chuyển động ngồi lên ghế, nhớ tới vừa rồi Quý Dương lời còn chưa nói xong,“cậu nói Chính Vũ cùng cô ta có quan hệ? Hơn nữa tôi nghe xong sẽ hối hận?”

Quý Dương trong mắt xẹt qua một tia giảo hoạt, làm bộ như vẻ mặt bất đắc dĩ thở dài,“Được rồi, vậy cậu gọi thư ký cậu lại đây bôi thuốc cho tôi, tôi liền đem chuyện chưa nói xong trong lời nói tất cả đều nói cho cậu.”

Chuyện này với hắn mà nói việc rất nhỏ, Doãn Lạc Hàn thân thủ ấn hạ nội tuyến, “Ôn thư ký, cô vào đây một chút.”

“vâng, tổng tài.” Tiếng nói ngọt ngào của Ôn Nhược Nhàn truyền đến, không quá một phút đồng hồ liền vang lên tiếng đập cửa.

“ vào đi!” Doãn Lạc Hàn trầm giọng nói, ngược lại chọn mi nhìn Quý Dương, “Hiện tại có thể nói .”

“Đợi lát nữa, trước bôi thuốc cho tôi xong rồi nói sau.” Quý Dương vẻ mặt lộ ý cười nhìn Ôn Nhược Nhàn đi đến, mím môi ý bảo Doãn Lạc Hàn mở miệng.

Thực chịu không nổi tiểu tử Quý Dương này, Doãn Lạc Hàn trừng mắt nhìn đối phương liếc mắt một cái, tiện đà thản nhiên nói , “Ôn thư ký, phó tổng tài bị thương, cô giúp cậu ta bôi thuốc.”

Ôn Nhược Nhàn sắc mặt khẽ biến, giúp đỡ lấy kính đen, mắt nhìn vẻ mặt ung dung của Quý Dương chờ chính mình bôi thuốc cho hắn, trong lòng tuy có chút không tình nguyện, nhưng vẫn giống như là giả bộ nghe lời rồi đi qua.

Doãn Lạc Hàn ngồi di chuyển chiếc ghế xoay, mặt hướng cửa sổ to sát đất phía sau to, trong đầu không tự giác nhớ tới cái nữ nhân kia, cô hiện tại đến tột cùng trốn chạy đi đâu ? Cô đang làm cái gì?

Thoát khỏi hắn, cô hiện tại nhất định vui đi.

Khuôn mặt tuấn mĩ lạnh lùng hơn mấy phần cõ ý áp lực cảm xúc, đặt ở tay vịn ghế bàn tay to gắt gao nắm, đáng giận nữ nhân, thật to gan, hắn không tin trên đời không có chuyện tiền bạn bất thành, hắn rất nhanh sẽ biết được cô ở đâu.

Đang lúc thời điểm hắn thần sắc lạnh lùng hãy còn nghĩ tâm sự, Quý Dương tà ý tựa vào bàn công tác, một tay vỗ vai hắn.“Lạc, tôi muốn hỏi cậu một câu, cậu phải nói thật, với tiểu tử Kim Chính Vũ cùng cái nữ nhân kia trong lúc đó, cậu lựa chọn ai?”

“cậu có ý tứ gì? Nói rõ ràng.” Doãn Lạc Hàn hạ mi, Quý Dương lần nữa nhắc tới, này hai lựa chọn rất trọng yếu sao?

“Ý tứ chính là, cậu hiện tại là lựa chọn tình cảm thâm hậu anh em bà con, vẫn là cùu hận nữ nhân.” Quý Dương tay chỉ ở bàn công tác, trong thanh âm nghe có ý tứ khuyên can ,“Tôi nghĩ cậu hắn là lựa chọn người trước, dù sao cậu chịu thống khổ đã trút hết tại trên người nữ kia, cô ta là vô tội , cậu làm những việc trước nay đối với cô ấy mà nói đã là quá đủ.”

“Dương,cậu đến tột cùng là có ý tứ gì? Đem nói rõ ràng.” Doãn Lạc Hàn tiếng nói khàn khàn , Quý Dương lè mề nói chuyện, hắn đã muốn nhịn không được vừa muốn huy quyền qua.

Quý Dương sắc mặt ngưng lại, tiếng nói cũng rõ ràng có chút thấp đi.“Ân, Lạc, tôi nói nhiều như vậy, tôi nghĩ cậu hắn là đoán được một chút rằng người ở trong lòng Chính Vũ mấy năm nay là ai?”

“Ai?” Hắn khinh mân khởi thần, sắc mặt đột nhiên biến đổi, như là nghĩ tới cái gì,“cậu sẽ không nói cho tôi rằng, chính là cô ta chứ?”

“Đúng vậy, đó là câu trả lời.” Quý Dương dùng sức gật đầu, trên mặt trỗi lên thần sắc nghiêm túc.

Chợt nghe chuyện thật này, trên mặt anh tuấn của Doãn Lạc Hàn rét lạnh không có bao nhiêu sự biểu tình, cả người ngược lại bình tĩnh đáng sợ, Quý Dương thực hiểu biết hắn, biết hắn luôn luôn không có thói quen ở trước mặt người khác tiết lộ cảm xúc chính mình, lúc này nội tâm hắn tuyệt đối là vô cùng phức tạp.

Biết Doãn Lạc Hàn hiện tại cần là im lặng, Quý Dương không có nói cái gì nữa, lặng lẽ rời khỏi văn phòng.

Thân thể đột nhiên chấn động, lực trước hắn đã đoán rằng vậy, vậy vẫn nguyên lai là sự thật, thật sự là nữ nhân kia chính là đối tượng mà Chính Vũ nhiều năm qua vẫn trân trọng.

Mấy năm nay hắn tận mắt chứng kiến, Chính Vũ năm chẵn từng cái ngày nghỉ về nước, chuyện thứ nhất chính là lái xe đi tránh ở chỗ tối nhìn người trong lòng của cậu ta.

Chính Vũ so với đối phương ít tuổi hơn, đối phương lúc học cấp ba, hắn mới cấp một, vì có thể đuổi cùng với đối phương để cùng nhau tốt nghiệp đại học, Chính Vũ ham chơi phát ngoan lả thường, do đó thuận lợi ngay cả vượt hai cấp, vượt qua cùng đối phương tốt nghiệp cùng năm.

Hắn cũng biết Chính Vũ những năm gần đây điên cuồng giao kết bạn gái là vì một cái hứa hẹn. Chính Vũ vì cái nữ nhân kia làm hết thảy mọi việc, hắn là anh em với Chính Vũ tất cả đều rõ như lòng bàn tay, chính là duy nhất không biết đến là, hắn chưa từng có gặp qua bộ dạng người trong lòng của Chính Vũ.

Chương 185: Thất mà phục

Sự tình như thế nào lại biến thành phúc tạp như vậy? Ở đầu hơi đau, hắn dùng hai ngón tay day huyệt thái dương, tầm mắt dừng bức ảnh ở bàn công tác, đó là bức ảnh ba nam nhân vô cùng thân thiết ,vui vẻ.

Giống Quý Dương nói , hắn nên lựa chọn thế nào? Hắn đương nhiên để ý đến tình nghĩa huynh đệ bao nhiêu năm cùng Chính Vũ, đã có thể như vậy đối với nữ nhân kia buông tay sao?

Vì cái gì nhất tưởng đến rốt cuộc không thể có được cái nữ nhân kia, một cỗ vô lực bi ai chợt cướp lấy tâm hắn.

Gần nhất giấc ngủ cực độ không tốt, mỗi đêm ngủ không được, cánh tay hắn đã ý thức đánh về một bên phía giường, thường thường lao đến là một loại không khí, lạnh như băng mà không có giông độ ấm bên sườn giường , cô từ nay về sau đã thoát khỏi hắn .

Không được, hắn không thể buông tay, vô luận như thế nào hắn nhất định phải tìm được cái nữ nhân dám can đảm chạy trốn kia. Bàn tay to lấy di động trên bàn công tác, hắn bấm vài con số, lập tức nghe được một tiếng nói trong veo.

“Lạc ca ca.....”

Cô không phải cùng Chỉ Dao thực là bạn tốt sao? Cũng nhất định sẽ cùng Chỉ Dao liên hệ đi, chỉ cần hắn nói bóng nói gió, tin tưởng rất nhanh có thể từ trong miệng Chỉ Dao tìm hiểu được tin tức của cô.

Đi siêu thị chọn mua ít lương thực dự trữ cho cuối tuần, đều là chút đồ đơn giản, một ít thịt, còn có chút trứng chim cùng rau dưa, đói bụng liền chính mình đơn giản nấu chút rau dưa.

Chừng không ra ngoài mà tại đây gian trong phòng, mỗi ngày cùng Kim Chính Vũ liên hệ thư từ, hiểu biết một ít tin tức, cảm giác được buồn, ngồi ở ban công phơi nắng nhàn nhã nhìn xem thư.

Ngày lại ngày cứ vậy mà trôi qua, hai tuần rất nhanh đã trôi qua. Nguyên bản Kim Chính Vũ nói mấy ngày nay trở về, nhưng là hẵn ngày hôm qua lại sửa miệng nói bên công ty Hàn Quốc kia có chút việc phải xử lý, khả năng còn phải ở lại hơn một tuần nữa mới về nước.

Hôm trước cô đi đến một bệnh viện ở gần, chiếu ct, thầy thuốc nói cho cô một tin tức tốt, nói xương bị gãy của cô khép lại rất tốt, qua vài ngày là có thể tháo thạch cao, cô lo lắng hồi lâu, quyết định hôm nay bỏ đi thạch cao trên tay mà vài tuần tới nay vẫn trở ngại cô hoạt động.

Tùy tay đem bóp da cùng di động ném vào ba lô, cô cầm cái chìa khóa liền ra cửa, im lặng đi trong tiểu khu, không khí mới mẻ mà nhẹ nhàng khoan khoái, nghĩ đến sẽ bỏ được chỗ thạch cao này, tâm tình của cô rất vui mừng.

Nguyên tưởng rằng chỗ thạch cao đã lâu, không nghĩ tới chỉ cần vài mất một ít thời gian liền dỡ bỏ. Hoạt động tự nhiên cánh tay, thầy thuốc giao dặn cô không thể mang những đồ nặng, cô gật đầu không ngừng.

Đi ra bệnh viện, cô ngẩng mặt, tâm tình giống thời tiết bên ngoài ánh mặt trời chiếu khắp, cô không tiếng động đối với chính mình nói, cô sẽ chăm chỉ công tác, cố gắng kiếm tiền, từ giờ trở đi cô là một Lăng Mân Huyền hoàn toàn mới.

Đến Tạp chí Thuần Mỹ công tác rốt cuộc muốn hay không ? cô luôn luôn hiện tại lo lắng vấn đề này. Đã làm tại tạp chí, Doãn Lạc Hàn có thể dễ dàng tìm được chính mình.

Cô đã đổi di động cùng dãy số mới, chưa bao giờ chủ động cùng Chỉ Dao liên hệ, vì là phòng ngừa Doãn Lạc Hàn kia ,mà Chỉ Dao hoàn toàn không biết gì cả thận miệng lộ ra số di động của cô .

Bất quá, hiện tại cô đã không phải là Lăng Mân Huyên trước kia, trên tay hắn cũng không có gì có thể bức cô đi vào khuôn khổ gì đó, cho nên một chút không sợ hãi bị hắn tìm được, chính là đơn giản không nghĩ sẽ nhìn đến hắn mà thôi.

Tùy ý đi ở trên đường cái, nhìn một nhà mua chạy bằng điện xe mặt tiền cửa hàng hàng thật dài đội ngũ, là làm cái gì xúc tiêu hoạt động đi, của cô cước bộ không khỏi di động đi qua, muốn xem cái gì đó. Ngoài ý muốn thấy được thứ nhất thông báo tuyển dụng , nguyên lai nơi này có tuyển hai hướng dẫn viên, kết quả lập tức thấy rất nhiều người như vậy đến dự tuyển.

Tình hình tài chính toàn cầu giảm sút, rất nhiều đơn vị giảm biên chế hoặc là hủy bỏ tuyển dụng, làm cho thiệt nhiều người thất nghiệp, cô cũng biết hiện tại công tác là không dễ dàng tìm, thường thường một công ty thông báo tuyển dụng một chức vụ gì,là mấy trăm người vây quanh đi dự tuyển, cạnh tranh lực thật sự quá mạnh mẽ.

Tạp chí Thuần Mỹ là tạp chí lớn nổi tiếng trong nước cả nước ,người tiêu thụ tâm lý đánh giá cực cao, nó mỗi một kì ra chất lượng đều thực tốt, tiêu lượng cũng tùy theo đó kéo lên.

Ý chí lực bắt đầu dao động , nếu buông tha tạp chí Thuần Mỹ lương cao chức vị, chỉ sợ về sau cũng không có cơ hội tốt như vậy .

Cơ hội không đợi người, huống chi cô là thông qua năng lực chính mình thông qua tạp chí nhận lời mời, cái này là cơ hội ngàn năm một thuở xảy ra trước mặt, không thân thủ khứ thủ chính là đứa ngốc, cô chủ ý quyết định, gọi điện thoại trước cho Giản Quân Dịch.

“Là Giản tiên sinh sao? Tôi là Lăng Mân Huyên, tôi nghĩ chậm trễ ngài một chút thời gian.”

“Ngô, Lăng tiểu thư, có việc gì thế?” Điện thoại kia truyền đến một trận lật xem trang giấy cùng đánh bàn phím thanh âm, xem ra hắn hiện tại chính mang.

“Ân, là như vậy, cánh tay của tôi nguyên bản là ba tuần bó thạch cao, hiện tại trước tiên một tuần dỡ bỏ.”

“Sau đó?”

Cô mơ hồ cảm giác được một tia không thích hợp, nhưng vẫn là cố lấy dũng khí nói xong, “Lần trước nguyên bản có đi làm, kết quả cánh tay tôi gãy xương, là Chỉ Dao giúp tôi hướng anh thỉnh giả, hiện tại tôi nghĩ hỏi một chút khi nào thì tôi có thể đi làm?”

“Lăng tiểu thư, cô tiêu thất suốt một cái nhiều sao kì.” Microphone lý vang lên khí thanh âm dài hộc của Giản Quân Dịch, “Tạp chí xã gần nhất công tác có điểm mang, Phan quản lí tưởng liên hệ cô không liên hệ được, ngày hôm qua tạp chí trưởng hướng tôi hội báo, bọn họ đã muốn một lần nữa triệu người tốt thế thân của vị trí của cô, tôi nghĩ cô không cần đến đi làm.”

“Là..... Phải không?” Cô run run tiếng nói, hít một hơi thật sâu, “được, tôi đã biết, ngượng ngùng, chậm trễ thời gian quý giá của anh, tái kiến!”

Cô lắc đầu cười khổ, không thể tưởng được cơ hội vẫn là mất đi, đang muốn quai điện thoại, đột nhiên nghe được điện thoại kia đầu tựa hồ truyền đến thanh âm, “Chờ một chút, Lăng tiểu thư.”

“Ách, tôi đang nghe.” Cô đưa điện thoại di động một lần nữa đặt ở lỗ tai giữ, hắn nhất định là muốn nói Chỉ Dao trong khoảng thời gian này cũng liên hệ không hơn chuyện của cô đi.

“Tôi vừa mới lật xem tạp chí một ít văn kiện, hiện tại có một chức vụ trợ lý phó chủ biên, tiền lương không cao, không biết cô có hay không hứng thú?”

Chương 186: Trợ lý phó chủ biên

Mân Huyên từ phòng trà đi ra, trong tay bưng cái chén đi vào văn phòng, một thân thể khổng lồ hiển nhiên dựa trên ghế, trong miệng vừa ăn vừa nói, văn kiện cùng túi đồ ăn vặt trên bàn công tác đã các chiếm cứ một nửa cái bàn.

“Phùng tiểu thư, đây là trà Phổ Nhỉ.” Mân huyên mỉm cười, đưa chén trà đặt ở trước mặt đối phương.

Ngày hôm qua Giản Quân Dịch đưa ra chức vụ trợ lý phó chủ biên trợ lý, cô đã không ngừng đáp ứng, phải biết rằng làm trợ lý phó chủ biên ở tạp chí, tuy nói chức vụ thấp, nhưng có thể học được thiệt nhiều này nọ, cô đương nhiên cầu còn không được.

Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm, trước mặt vị này chính là Phùng Tĩnh Như phó chủ biên của tạp chí Thuần Mỹ, cũng là lãnh đạo trực tiếp của cô. Buổi sáng đi làm lần đầu tiên nhìn đến Phùng Tĩnh Như ở trong văn phòng cảnh tượng như vậy, bàn công tác trừ bỏ loạt văn kiện, còn bày đủ loại đồ ăn vặt, sau cô mới biết được Phùng Tĩnh Như hiện tại có thai gần năm, muốn từ chức về nhà dưỡng thai. Cô bình thường công tác khôn khéo giỏi giang, cấp trên giống như không có nguyện ý cho cô rời đi, từ chức vẫn chưa phê duyệt xuống dưới.

Phùng Tĩnh Như cúi đầu dùng bút hoa che mặt tiền văn kiện, ngẩng đầu liếc Mân Huyên một cái, lấy một quả mai bỏ vào trong miệng nói.“Ân, làm ra vẻ đi, cô trước đi ra ngoài, một hồi tôi có việc sẽ gọi cô.”

“vâng.” Mân Huyên nói xong, xoay người đi ra văn phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Cô thăng hướng bàn công tác chính mình, mặt trên chồng chất nhất đại tư liệu, đây là Phùng Tĩnh Như giao nhiệm vụ cho cô .

Đi làm ngày đầu tiên Phùng Tĩnh Như không có trực tiếp phái cô làm gì, mà là cho cô xem tư liệu, hạn cô trong vòng 3 ngày đem đống tư liệu này xem hết. Cô mơ hồ lật xem một chút, bên trong đều là về tư liệu cùng tin tức Thuần Mỹ từ lúc ban đầu ra đời đến bây giờ là tạp chí mới đứng đầu.

Cô đại khái có thể đoán được ra Phùng Tĩnh Như làm như vậy có mục đích, vì thế thực tế thật sự ngồi ở bàn công tác đọc cũng như ghi nhớ ở trong đầu.

Trên bàn chuông điện thoại đột nhiên vang, cô buông xuống tư liệu trong tay, dùng tiêu chuẩn lẽ phép nhất nói, “Uy, chào ngài! Nơi này là tạp chí Thuần Mỹ, xin hỏi ngài tìm vị nào?”

Đối phương không nói chuyện, ngược lại xì cười ra tiếng, tai cô nghe thanh âm microphone, “Chỉ Dao, là cậu sao?”

Ngày hôm qua cô cùng Giản Quân Dịch nói điện thoại xong, liền trực tiếp gọi điện thoại cho Chỉ Dao, mất tích nhiều ngày, Chỉ Dao câu đầu tiên nói chính là thăm oán cô đột nhiên biến mất, sau lại là cô mới an ủi Chỉ Dao, cũng nói cho cô hôm nay muốn tới làm.

“Là mình, là mình nè! Mân Mân, cậu vừa đi tạp chí nửa ngày, hiện tại nói chuyện nhưng là bộ dạng rất tiêu chuẩn giỏi giang nha!” Chỉ Dao cười hì hì mang theo điểm ý tứ hay nói giỡn.

Mân Huyên nắm microphone, nhất thời tiếp thu được cách vách đầu vài đạo ánh mắt, đối với cô là người mới vừa tới, hôm nay vừa lên đã tiếp thu được quá nhiều ánh mắt chú ý của nhóm đồng sự.

Sợ bị bọn họ phát hiện mình đi làm thời gian chỉ nói chuyện phiếm, lại rơi vào lỗ tai thủ trưởng, Mân Huyên vội vàng lấy tay che microphone, “Chỉ Dao, không cần náo loạn, hiện tại là thời gian làm việc, mình một hồi sẽ gọi điện thoại cho cậu sau.”

“Được rồi, Mân Mân, mình không quấy rối nữa. Mình hôm nay gọi điện thoại hỏi qua ca ca, các cậu cơm trưa thời gian là 11h45 phút. Bây giờ còn có nửa giờ, mình vừa tan học, một hồi mình lái xe đến đón cậu ăn cơm trưa, không cho phép cậu cự tuyệt nga.”

Bên tai nghe tiếng nói ngọt ngào của Chỉ Dao, tưởng tượng thấy động tác nhỏ của cô khi quyết ý điều gì, Mân Huyên nghĩ bật cười, cô gái nhỏ này luôn thích làm nũng.

Cắt đứt điện thoại, vừa nhấc đầu, vài đồng sự chính ghé vào bàn công tác cô, trên mặt nhất trí đôi đầy cười. “Lăng Mân Huyên, cô vừa mới nói chuyện với ai trong điện thoại vậy?”

“Tôi.....” Cô nên nói như thế nào, nếu hoà giải bằng hữu trong lời nói, khẳng định hội cho rằng cô là người không an phận, vừa tới ngày đầu tiên liền cùng bằng hữu gọi điện thoại nói chuyện phiếm, cần phải là thuyết khách hộ, lại có chút không giống, cô hiện tại ngay cả chính mình cụ thể muốn làm cái gì đều không rõ, có lẽ công tác của cô căn bản không cần cùng khách hàng liên hệ.

Tóm lại cô không thể trả lời vấn đề này. Mấp máy môi nửa ngày cũng chưa nói đến một câu.

“Hiện tại mau ăn cơm trưa, bình thường phía sau, cấp trên không có người lại muốn tới nơi này kiểm tra. Cô có thể nói thật với chúng tôi, nói cho chúng tôi biết một chút tin tức tin tức.”

“Tin tức tin tức? Cái gì tin tức tin tức?” Cô vi lăng ở, vẻ mặt mờ mịt nhìn mấy vẻ mặt thần bí hê hê

lại đây.

“Chính là tin tức ai sẽ tiếp nhận chức vụ phó chủ biên này.”

Nói chuyện với cô là cô gái lớn hơn cô ba, bốn tuổi, cô tên Kỉ Tích Vân, là biên tập chuyên mục “Tiếp theo trạm hạnh phúc”. Hôm nay lần đầu tiên đến văn phòng, chính là Kỉ Tích Vân trước chủ động cùng cô chào hỏi. Nhìn ra được Kỉ Tích Vân là làm việc tiêu sai, mà lại có điểm thích muốn làm đường nhỏ tin tức.

“cô nói tin tức tin tức này tôi không rõ ràng lắm.” Mân Huyên khó hiểu trừng mắt nhìn, Kỉ Tích Vân hỏi cũng quá kỳ quái, cô hôm nay ngày đầu tiên đi làm, bất quá là cái nho nhỏ trợ lý phó chủ biên, như thế nào khả năng biết người được lệnh bổ nhiệm.

“cô đoán đoán xem người kia sẽ là ai?” Kỉ Tích Vân cùng mấy đồng sự khác nhìn thoáng qua, dùng một loại ánh mắt quái dị thảng nhìn chăm chắm cô.

Mân Huyên bị nhìn toàn thân nỗi hết da gà, phủ phủ hai má, theo bản năng hỏi, “Các cô nên sẽ không nói người kia là tôi đi.”

Vài cái đầu động tác gật gật, theo sau Kỉ Tích Vân đã mở miệng, “Nghe nói cô là người có thành tích đứng thứ nhất trong kỳ thi, sau lại không có thấy cô tới đi làm?”

“Đúng vậy, tôi lúc ấy có chút tình trạng khó khăn, chậm trễ thời gian báo danh, cấp trên đã nói chức vụ của tôi nguyên lai đã có người, cho nên tôi liền hiện tại làm trợ lý phó chủ biên.”

Mân Huyên không hề giấu diếm, sự thật nói ra, cô cảm thấy chính mình không có gì phải giấu diếm . Chính là càng nói đến cuối cùng, những người này ánh mắt lại càng quái dị, làm cô không khỏi một trận nói thầm chính mình chẳng lẽ nói sai cái gì rồi? Còn có bọn họ hắn là lầm đi, cô cũng không phải là người được chọn làm phó chủ biên.

Chương 187: Nữ nhân thần bí

Mân Huyên vừa ở công ty xuống dưới lầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy xe thể thao của Chỉ Dao đậu ở chỗ này, đi ở phía sau cô là các đồng sự vừa mới ở văn phòng nói chuyện phiếm, không nghĩ làm cho bọn họ nhìn thấy xe Chỉ Dao, bằng không chính mình thế nào cũng giải thích không rõ ràng lắm.

Cô âm thầm hướng ánh mắt với Chỉ Dao, nhanh hơn cước bộ chạy đến hạ một bên, chờ đợi Chỉ Dao lái xe đi qua.

Tại đây trước cô chưa bao giờ vào một công ty, nhưng cô đã sớm mưa dầm thấm đất, biết rõ văn phòng có một ít bệnh chung, nơi đó vĩnh viễn là lời đồn đãi chuyện nhảm như nước chảy. Có một bạn bè giàu có như Chỉ Dao vậy, hơn nữa lại là em gái của tổng giám đốc Giản Quân Dịch, lại không thể làm cho văn phòng đồng sự biết.

Chỉ Dao đem xe chạy đến trước mặt Mân Huyên, nhìn thấy Mân Huyên tránh ở cây cột mặt sau tham đầu tham não, chạy nhanh xuống xe.“Mân mân, cậu nhìn ai vậy ? Như thế nào thần thần bí bí ?”

“Hư!” Mân Huyên làm cái động tác chớ có lên tiếng, nhìn đến vài đồng sự hướng đi ngược hướng một nhà ăn đi ăn cơm trưa, thế này mới phóng tâm mà đi ra.

“Mân Mân, cậu như thế nào sơ thành như vậy? Có phải hay không tân đồng sự bắt nạt cậu, cậu nói cho mình biết, mình gọi là ca ca đem bọn họ.....”

Chỉ Dao xúc động đã nghĩ rút ra di động trong túi, Mân Huyên cầm tay cô, vội vàng ngăn cản xuống.“Không phải vậy, Chỉ Dao, không phải như cậu tưởng tượng đâu, mình là sợ người khác biết thân phận của

cậu, đã cho mình là thông qua quan hệ mới vào được tạp chí.”

“Nga, như vậy a!” Chỉ Dao thè lưỡi, biết chính mình hiểu sai.

“Đi thôi, chúng ta ăn cơm trưa đi, cậu muốn ăn cái gì, mình mời khách.” Mân Huyên kéo Chỉ Dao, ngang khởi duyên dáng cǎm, khó được hào phóng một hồi.

Chỉ Dao trượt con mắt chuyển động ba quang, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, “Vậy đi nhà hàng trung đi, mình biết gần đây mới mở một nhà hàng, người đến ăn rất đông, mình cũng nghĩ đi nếm thử.”

“được, phải đi nơi đó, cậu dẫn đường.” Mân Huyên lôi kéo Chỉ Dao vui vẻ đi nhà hàng trên đường, kỳ thật cô biết Chỉ Dao ăn quán cao cấp nhà ăn, cô lần này đề nghị đi nhà hàng, hoàn toàn là chiêu cỗ đến cô khô quắt hầu bao.

Chỉ Dao khi không khắc không vì cô suy nghĩ, trong lòng cảm động như lấy phục thêm, này cũng càng thêm kiên định cô thoát khỏi Doãn Lạc Hàn là cực chính xác.

Thật tốt! Không bao giờ nữa dùng cùng Chỉ Dao cùng một chỗ khi, còn miễn cưỡng cười vui, bao vây lấy một sự áy náy không thôi.

Cô nghiêng đầu nhìn Chỉ Dao, rạng rỡ đôi mắt phiếm chân thành ánh sáng nhu hòa. “Chỉ Dao, chúng ta làm bạn bè tốt cả đời nha!”

Chỉ Dao cau tinh xảo khéo léo cái mũi, “Đương nhiên, Mân Mân, cậu đã quên sao? Chúng ta sớm nói qua phải cả đời làm bạn bè tốt.”

Mân Huyên thấp mâu cười cười, những lời này cô đương nhiên biết các cô trước kia nói qua, chính là cô từng đã phản bội Chỉ Dao, hiện tại nói những lời này ý nghĩa là không đồng dạng như vậy, bên trong bao hàm là vô hạn áy náy của cô nhưng sự giải thoát sau vô cùng thoả mái tâm tình.

Nhưng là này đó Chỉ Dao hiện tại cũng không biết, cô cũng không muốn cho cô biết, hy vọng chuyện này từ nay về sau bị thời gian vùi lấp, trở thành một đoạn phủ đầy bụi trí nhớ.

“Đến rồi.” thanh âm Chỉ Dao trong veo kéo suy nghĩ của cô, ngẩng đầu thấy là một nhà trang hoàng cực Trung Quốc, bên trong ngồi đầy khách, thoát nhìn là hắn là thực không sai.

Vừa đi vào, người bán hàng cũng thực nhiệt tình, vừa ngồi xuống liền đem đến chox các cô điểm một ít đồ ăn.

Người bán hàng nhẹ nhàng nói câu, “Thỉnh chờ một chút, lập tức sẽ.”

Khi đưa lên cái chén, bên trong mùi lá trà thơm ngát xông vào mũi. Chỉ Dao thử uống, cái miệng nhỏ, liên tục gật đầu, “Uống ngon thật!”

Nhin bộ dáng Chỉ Dao ra vẻ lão luyện, Mân Huyên không khỏi cười ra tiếng, cô cúi đầu uống mấy ngụm, lập tức nghe được tiếng nói Chỉ Dao lộ vài phần khẩn trương, “Mân Mân, mình nhìn thấy người quen, nên hay không đi qua chào hỏi?”

“Cái gì người quen?” Cô nâng mi mắt lên, theo ánh mắt của Chỉ Dao, cùng với các cô ngồi ở vị trí cách mấy bàn rõ ràng là có hai thân ảnh.

Một người phụ nữ trung niên quay mặt hướng về phía các cô, đối phương cử chỉ tao nhã hàm súc, làn da trắng nõn bóng loáng, trên mặt cơ hồ nhìn không có nếp nhăn, nhìn ra thì biết là được chăm sóc rất tốt, là gương mặt mà cô chưa bao giờ gặp.

“Mân Mân, mình rốt cuộc nên hay không đi qua chào hỏi?” Chỉ Dao lại ở đè thấp tiếng nói hỏi cô.

Không hiểu ra sao, Mân Huyên không khỏi quay đầu nhìn Chỉ Dao, “cô ta là quen biết với gia đình cậu sao?”

“Không phải, là người đối diện với người phụ nữ kia!” Chỉ Dao thanh âm đột nhiên có chút cấp, “Nguy rồi, mình bị người phụ nữ kia thấy được.”

Mân Huyên xoay qua nhìn đến người phụ nữ đang cùng người đối diện kia nói cái gì, hơn nữa ngón tay cũng chỉ hướng về phía vị trí các cô, cô tiện đà thấy được người ngồi đối diện với người phụ nữ kia xoay người lại.

Người này là..... Lão bá, cha của Doãn Lạc Hàn, như thế nào lại trùng hợp vậy.

“Quên đi, nếu đã thấy, vẫn là đi lên tiếng trước. Về sau mình cùng Lạc ca ca kết hôn, chính là người một nhà.” Chỉ dao thở dài, đứng lên, miệng còn tại lầu bầu.

Đối nga, lão bá là cha chồng tương lai của Chỉ Dao, hiện tại bị thấy được, đương nhiên muốn đi chào hỏi, Mân Huyên lúc này mới nghĩ tới mặt này.

Đang lúc cô thiêm thần hết sức, Chỉ Dao đột nhiên lại đây kéo cô, “Mân Mân, theo giúp mình cùng đi !”

Nghe ra thanh âm của Chỉ Dao có điểm không tình nguyện, chẳng lẽ cô cùng Doãn Lạc Hàn giống nhau, không thích cha hắn? Nhưng là cô nhiều lần cùng lão bá tiếp xúc, ông ấy là một người hòa ái dễ gần, không giống như là cái bộ dáng phiền toái.

Chỉ Dao quay sang như là nhìn thấy Mân Huyên nghi hoặc, vội vã giải thích, “Không phải , Mân Mân, mình không phải chán ghét cha của Lạc ca ca, là vì quan hệ của ông ấy với người phụ nữ đối diện kia, tóm lại, một hồi mình sẽ kể cho cậu.”

Đang nói chuyện, hai người cước bộ chạy tới bọn họ trước bàn, lão bá ánh mắt đầu tiên là nhìn Chỉ Dao, sau đó lại nhìn về phía Mân Huyên, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười thân thiết.

Chương 188: Hắn đi qua

“Ha ha..... Chỉ Dao, thật tốt, ở trong này gặp được con , ta và dì Phương con cũng thích đến nhà hàng này ăn .”

Người phụ nữ ngồi đối diện lão bá này là dì Phương đang nhìn chăm chú vào Chỉ Dao, trên mặt đầy ý cười.

“Là vậy à, bá phụ, con cùng bạn đến ăn cơm trưa, không nghĩ tới ở trong này được gặp bá phụ.” Chỉ Dao trên mặt lộ ra nét mỉm cười ngọt ngào, mắt cô quay nhìn người phụ nữa ngồi đối diện với lão bá đối diện, ánh mắt lạnh đạm mà hờ hững.

Điều này không khỏi làm Mân Huyên có chút nghi hoặc, dì Phương này thoạt nhìn ít nhất cũng là bạn của lão bá, Chỉ Dao luôn luôn thực quý mến những người thân thích, miệng cũng thực ngọt, cô hôm nay sao lại thế này, như thế nào có điểm là lạ .

Thái độ Chỉ Dao ôn hoà nhưng đối với dì Phương di có chút khó khăn, trên mặt bà tươi cười cương một chút, lập tức che dấu nâng chung trà lên, cúi đầu uống trà.

Lão bá trên mặt hiện ra thần sắc xấu hổ , ho khan một tiếng, lập tức nhìn Mân Huyên cùng Chỉ Dao, cảm thấy lẩn lộn hỏi, “Mân Huyên, cháu như thế nào lại ở nơi này? cháu cùng Chỉ Dao.....”

Mân Huyên mặt mỉm cười, nhanh nói .“Đúng vậy, lão bá, ngài khả năng không biết cháu cùng Chỉ Dao là bạn tốt. Hôm nay chúng cháu cũng vừa tới nơi này ăn cơm trưa.”

Lão bá cúi đầu thì thào tự nói ,“Nga, là như thế này, nhân sinh thật sự có rất nhiều loại trùng hợp.”

Không khí nhất thời có chút im lặng,nữ nhân kêu dì Phương kia chỉ lo cúi đầu uống trà, lão bá như là chìm vào suy nghĩ chính mình, nhất thời tất cả mọi người không có lên tiếng. Mân Huyên âm thầm kéo tay Chỉ Dao , ý bảo cô mở miệng nói chuyện.

“Bá phụ, không quấy rầy hai người dùng cơm .....

“Nga, nếu không ngại các cháu có thể ngồi cùng chúng ta .....

“Không cần , chúng cháu gọi đồ ăn sắp bụng lên , bá phụ, cháu cùng bạn cháu đi trước .” Chỉ Dao hàm chứa ý tươi cười hướng tới lão bá gật đầu, chợt kéo Mân Huyên đi hướng chỗ bàn ăn của các cô.

“Chờ một chút, Mân Huyên. cháu sẽ không quên chuyện mời ta uống trà ngọ chứ.” Phía sau vang lên thanh âm của lão bá ,“Ha ha..... số điện thoại của cháu có phải hay không đã thay đổi, gần đây ta gọi điện không được.”

Đúng vậy, cô như thế nào lại đem chuyện này quên mất.Mân Huyên chạy nhanh đến bên túi lấy ra bút cung mẩu giấy, viết dãy số mới của chính mình, cõi lòng đầy sự xin lỗi.

“Lão bá, thực ngượng ngùng, bởi vì có một số việc, cháu đã đổi số mới, đã quên cùng ngài nói.cháu hiện tại đã bắt đầu đi làm , khả năng chưa có thời gian mời ngài uống trà, bất quá cuối tuần này có được không, đến lúc đó cháu nhất định gọi điện thoại cho ngài.”

Lão bá tiếp nhận tờ giấy, không chịu nổi đế ý khoát tay, “Không có việc gì, các cháu là thanh niên nên có lẽ bạn rộn, vậy nói như vậy định rồi, ta chờ điện thoại của cháu.”

Cùng Chỉ Dao trở lại chỗ ngồi, Chỉ Dao ghé mặt lại đây, vẻ mặt tò mò hỏi, “Mân Mân, cậu như thế nào lại quen cha của Lạc ca ca ?”

“Ân, đây là chuyện hai tháng trước, ngay từ đầu quen biết mình đã không biết thân phận của ông ấy, lúc ấy mình ngồi trên ghế quảng trường nghỉ ngơi, sau đó một lão bá xa lạ chạy lại đây, sau đó muốn mình mời ông ấy ăn.....”

Mân Huyên cẩn thận đem tình cảnh lần đầu tiên gặp mặt lão bá, còn có lão bá luôn nhắc nhở cô chuyện mời ông uống trà giảng thuật một lần, bên trong còn có là như thế nào trong lúc vô ý tránh ở phía sau biệt thự, nghe được lão bá cùng quản gia đối thoại, do đó biết chuyện lão bá chính là phụ thân Doãn Lạc Hàn.

“..... Cho nên, mình cũng vậy vừa rồi nghe cậu nói, mình mới biết được ông ấy chính là cậu..... đúng..... phụ thân vị hôn phu .....” Cô tính lảng tránh nhắc tới người kia, vẫn là có cảm giác có điểm chột dạ.

“Là như thế này a, là man xảo đâu.” Chỉ dao gật đầu nói xong, người bán hàng bắt đầu nhất nhối bưng lên các món ăn.

Hai người bắt đầu vừa ăn cơm nói chuyện phiếm, Mân Huyên gấp đậu cove bỏ vào trong miệng, nghĩ tới cô trong lòng nghĩ vấn, “Đúng rồi, Chỉ Dao, cậu vì cái gì như vậy..... Đối với người đối diện lão bá?”

Chỉ Dao miệng dùng sức nhấm nuốt thức ăn, theo xoang mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, “mình rất chán ghét cái nữ nhân kia. Chính là bà ta năm đó phá hủy gia đình Lạc ca ca, nếu không vì bà ta Lạc ca ca cùng ba ba cũng sẽ không đối địch với nhau.....”

“bà ta là người thứ ba?” Mân Huyên cắn chiếc đũa trùng lớn ánh mắt, nhìn không ra đến lão bá tuổi trẻ tình hình đặc biệt lúc ấy bên ngoài làm ra loại chuyện này bên ngoài.

“Chính là, bà ta rất chán ghét.” Chỉ Dao chán ghét mặt nhăn cái mũi, “mình tuyệt không thích bà ta, có mấy lần cũng giống hôm nay như vậy đụng tới bà ta, mình mới không thèm nói chuyện với bà ta, Lạc ca ca thấy đáng ghét, mình theo vây cũng thấy đáng ghét.”

“Việc này cậu như thế nào biết? Sẽ không là Lạc ca ca của cậu nói cho cậu đi.” Mân Huyên vi phiết thần, Chỉ Dao như vậy chán ghét cái dì Phương kia nói không chừng chính là Doãn Lạc Hàn kia nói gì đó bậy.

“Không phải, Lạc ca ca cũng không có nói này đó với mình, anh ấy cũng cũng không đề cập qua.” Chỉ Dao diêu phía dưới, môi mấp máy, “mình là nghe mẹ mình nói mới biết. Năm đó mình còn nhỏ, nghe cha mẹ nói mẹ lạc ca ca hình như là ở khách sạn bị người ta đâm mẩy đao, sau đó đưa đến bệnh viện, trực tiếp làm phẫu thuật, lúc ấy Lạc ca ca tuổi còn nhỏ thực sợ hãi, cũng thực yếu ớt, anh ấy luôn luôn tại chờ ba ba xuất hiện, nhưng là thẳng đến lúc mẹ anh ấy được bác sĩ tuyên cáo tử vong, phụ thân đều không có xuất hiện ở bệnh viện. Sau đó có nghe đồn nói phụ thân lúc ấy chính là đang cùng cái nữ nhân kia đi ra ngoài du ngoạn.....”

“Thật vậy chăng? Liền vì chuyện này hắn cùng lão bá tranh cãi?” Nghe đến đó, trong giây lát trái tim của cô hung hăng co rụt lại, trước mắt không khỏi hiện ra một cái tiểu nam hài cô độc bất lực ngồi ở phòng giải phẫu, dày vò bàn một bên cùng đợi giải phẫu kết quả, một bên âm thầm kỳ vọng chính mình phụ thân có thể xuất hiện.

“Đương nhiên không riêng gì vì chuyện này, mặt sau chuyện khiến cho Lạc ca ca từ nay về sau cùng phụ thân đổi địch.” Chỉ Dao xinh đẹp trên mặt bị một loại nồng đậm thương cảm bao phủ, tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt chiếc đũa.

“Còn có chuyện gì?” Mân Huyên vội vàng hỏi, nên sẽ không là mẫu thân Doãn Lạc Hàn vừa chết, phụ thân liền nóng lòng cướidì Phương đi, kịch truyền hình đều là diễn như thế này.

Chương 189: Hắn không trở về nước

Giờ phút này,trong ánh mắt Chỉ Dao toát lên vẻ phẫn nộ thật sâu,“mẹ Lạc ca ca đã chết sau, đó trong xã hội thượng lưu xuất hiện một lời đồn, nói Lạc ca ca không phải là con của bá phụ,mà là mẹ anh ấy cùng người đàn ông khác sinh ra .”

“Vì cái gì có loại lời đồn này?” Mân Huyên lớn mật tưởng tượng ra,“Chẳng lẽ nói là liên quan đến hung thủ kia? Những người đó sẽ không nói điều này đây vì hung thủ kia chính là.....”

“đúng, cậu nói đúng ,Mân Mân, chính là như vậy .” Chỉ Dao gật đầu, lập tức khẳng định trả lời,“mẹ Lạc ca ca sau khi qua đời ngày thứ ba, phụ thân anh ấy mới xuất hiện, sau đó lại xuất hiện loại lời đồn này, phụ thân anh ấy lúc ấy giận dữ, một mạch đem lạc ca ca tặng cho người dưới . Khả người kia cầm lấy tiền sau đó, đối với Lạc ca ca cũng không phải rất tốt, nhất là ông ta, thường xuyên đánh Lạc ca.....”

Mân Huyên không đành lòng nghe , trong lúc nhất thời rất khó đem cao cao tại thượng, không ai bì nổi Doãn Lạc Hàn, cùng tiểu nam tử lần thơ ấu chịu tra tấn liên hệ đến cùng nhau, cô hoài nghi chính mình có phải hay không nghe lầm .

“Sau đó ông ta tiêu hết tiền liền bắt Lạc ca ca đi về xin tiền phụ thân, Lạc ca ca không chịu, ông ta liền đánh Lạc ca ca, đem anh ấy nhốt tại căn phòng tối tăm âm lãnh ẩm ướt, cho nên Lạc ca rất sợ tối, nhất là ban đêm.”

Nói tới đây, Chỉ Dao thở dài,” việc sau đó phụ thân lạc ca ca cứu anh ấy ra, nhưng là chuyện này trong lúc đó không thể tránh né đã trở thành nguyên nhân trực tiếp dẫn đến mâu thuẫn của bọn họ .”

Mân Huyên cẩn mội, cô nói cho chính mình cô sẽ không đồng tình với tên ma quỷ kia, nhưng là trong lòng giờ phút này đã có loại nói không nên lời đau thương, cô nghĩ bất luận kẻ nào nghe đến đó đều có tâm

tình giống cô đi, chính là thuận túy thương hại hắn mà thôi.

Hai người nếm qua cơm trưa, cùng Chỉ Dao phất tay cáo biệt, Mân Huyên hướng phía công ty đi, mơ hồ cảm giác được ánh mắt ngầm nhìn chăm chăm chính mình, cô nhất thời mao cốt tùng nhiên, rất nhanh nhìn chung quanh bốn phía, không có nhìn thấy gì khác thường, cũng không có nhìn thấy chiếc xe khả nghi nào.

Có thể là chính mình nghĩ nhiều đi, cô lướt qua ý niệm cổ quái trong đầu, bước nhanh đi hướng tạp chí chỗ viết tự lâu, nghỉ trưa thời gian mau đã hết, bàn công tác còn có nhất đại tư liệu đang chờ cô.

5 giờ còn kém hai ba phút, nhóm đồng sự bắt đầu thu thập bàn, Kỉ Tích Vân thăm dò lại đây, “Mân Huyên, cô như thế nào còn không thu thập này nọ, mau tan tầm, cùng nhau đi thôi.”

“được.” Mân Huyên lên tiếng, tay đưa tư liệu khép lại, lập tức thu thập tư liệu trên bàn, dù sao buổi tối cô cũng không có việc gì, tính mang một ít trở về lại nhìn.

“Lặng Mân Huyên, vừa tới ngày đầu tiên, về sau mọi người sẽ là cộng sự một thời gian, tan tầm chúng ta cùng đi ktv ca hát chúc mừng!” Một biên tập chuyên mục khác cầm lấy túi da, ở văn phòng nhất kêu, lập tức đưa tới mọi người hòa cùng.

“Không thành vấn đề, tôi mời khách.” Mân Huyên giơ lên tươi cười, sảng khoái trả lời. Cô rất rõ ràng này đó tất yếu vẫn là cần, đi làm ngày đầu tiên vì làm gì chuyện tiền mà tân đồng sự lưu lại một ấn tượng không tốt đâu.

Vừa nghe nói có người mời khách, mọi người bắt đầu lớn tiếng nghị luận rốt cuộc phải đi tiền quy vẫn là đi nơi khác, Mân Huyên mắt nhìn văn phòng Phùng Tĩnh Như kia, tuy rằng không biết có thân dụng

cô có thể hay không đi, nhưng lẽ phép hay là muốn .

Nghĩ đến đây, cô bước đi qua , gõ gõ cửa.

“Mân Huyên, tôi biết là cô, vào đi!” Phùng Tĩnh Như sớm xuyên thấu qua cửa sổ thấy được thân ảnh của cô.

“Phùng tiểu thư, chúng tôi tính buổi tối đi ca hát, cô cũng cùng đi đi.” Mân Huyên ôm trước ngực tư liệu, khoái trá thanh âm mời .

“Các cô đi thôi, tôi sẽ không đi, công tác một ngày, mệt mỏi quá! Hơn nữa cục cưng cũng muốn nghỉ ngơi.” Phùng Tĩnh Như tràn đầy tươi cười trên mặt tản ra mẫu tính quang mang, cô khoát tay, một bên thu thập văn kiện bàn công tác, vừa ăn lực cử thắt lưng, xem ra cô là mệt muốn chết rồi.

“Phùng tiểu thư, tôi giúp cô.” Mân Huyên buông xuống trong tay tư liệu, mắt cần nhanh tay bắt đầu giúp cô thu thập hồn đôn bàn công tác.

Phùng Tĩnh Như cầm bao da xoay người ngồi ở ghế trên, ánh mắt của cô xem kỹ nhìn chằm chằm nhất cử nhất động Mân Huyên , toát ra một ít sáng rọi.“Mân Huyên, tôi hôm nay cho cô xem tư liệu cô đã xem được bao nhiêu?”

“Ân, còn có một nửa.” Mân Huyên nhanh suy nghĩ một chút, nhanh trả lời.

“Tiến độ không sai.” Phùng Tĩnh Như có chút đăm chiêu nhìn cô, “Y theo hiện tại tốc độ, ngày mai có thể xem hoàn sao?”

Lưu loát thu thập công bàn, tái đem bút máy bộ xếp nắp viết bở vào ống đựng bút, Mân Huyên vỗ vỗ đầu, không cần nghĩ ngợi trả lời, “Tôi nghĩ hắn là có thể.”

“cô xem này nọ tốc độ không sai.” Phùng Tĩnh Như không chút nào keo kiệt ca ngợi, “Bất quá sẽ không biết nói cô có thể hay không toàn bộ nhớ kỹ, nhớ toàn bộ nội dung, chính mình tự đem ra suy nghĩ của mình, tôi buổi sáng mai sẽ kiểm tra cô.”

“Tôi đã biết, tôi sẽ dụng tâm xem hoàn thứ kia.” Mân Huyên chính sắc địa điểm đầu, một lần nữa nâng lên tư liệu kia.

“Tốt lắm, tan tầm, cùng nhau về thôi.” Phùng Tĩnh Như linh khởi bao da, đứng lên.

Cùng Phùng Tĩnh Như cùng nhau đi ra văn phòng, lại cùng nhóm đồng sự cùng nhau đáp thang máy xuống lầu, ở đại sảnh viết tự lâu cùng Phùng Tĩnh Như phất tay cáo biệt, đoàn người lại lên tắc xi thăng đến ktv.

Cùng với đồng sự chơi đến nửa đêm, về nhà thời điểm đã là nửa đêm, cô cúi đầu mở cửa, tùy tay mở cửa, cởi ra đôi giày cao gót, vô lực nằm ngã vào sofa.

Dùng mắt ngắm một chút trên bàn trà máy tính bản, tối hôm qua đã quên, đến bây giờ đều mở ra, thói quen thân thủ mở hòm thư ra, mấy ngày nay bình thường buổi tối Kim Chính Vũ đều gửi thư cho cô, nhưng là hôm nay tờ mờ, hòm thư dĩ nhiên là không.

Cô nghĩ đến chính mình nhìn lầm rồi, điểm vào xem xét, thư mới nhất là hàn tối hôm qua gửi, hôm nay không có thư.

Sao lại thế này? Chính Vũ đã trở lại sao? Không có khả năng a, hàn nói gần nhất bồ bộn nhiều việc, ản nghiệp bên Hàn Quốc kia phụ thân hàn cõ ý để hàn tiếp nhận, chẳng lẽ hàn không tính trở lại Trung Quốc sao?

Chương 190: Không chờ nào sợ hãi

Cô khẩn trương đắc thủ tâm ứa ra hân, nhất nghĩ đến rốt cuộc nhìn không thấy Kim Chính Vũ, trong lòng còn có loại mất mát, cô đánh bàn phím, gửi cho hân bức thư ,nhanh chót hân gửi lại một phong thư.

Kết quả đợi nửa giờ cũng không hồi, cô thất vọng ngồi vào sô pha, sự kiện kia có khả năng là thật , hân khả năng như vậy ở lại Hàn Quốc, không bao giờ trở lại nữa.

Trên tường đồng hồ treo tường kim đồng hồ chỉ thời gian đêm xuống, cô lập tức lại an ủi tính nghĩ, có lẽ là quá muộn , hân ban ngày công tác quá mệt mỏi, đang ngủ mà thôi.

Cô chờ một chút đi, nếu đêm mai hân không gửi thư, cô liền trực tiếp gọi điện thoại đường dài qua, hỏi rõ ràng sự tình chân tướng, cũng đỡ phải chính mình ở trong này miên man suy nghĩ.

Nếu hân thực không trở lại , làm sao bây giờ ?

Cô lắc đầu, đứng dậy đi hướng toilet, tính tắm rửa một cái, sau đó ngủ sớm, mang về đến xem một ít tư liệu, đi ngủ sớm một chút, bằng không ngày mai buổi sáng đi làm không đứng dậy đã có thể rất thảm .

Ngày hôm sau cùng với ngày đầu tiên cô đều trải qua như nhau, cô ngồi ở bàn công tác còn thật sự nhìn một đồng tư liệu, chờ cô ngẩng đầu, phát hiện nhóm đồng sự lục tục lại bắt đầu thu thập này nọ .

Nhìn trên bàn đã bị chính mình làm rót hơn phân nửa tư liệu, còn có nhỏ nhất nhặt bộ phân không thấy hoàn, cô tưởng hôm nay mang về, buổi tối xem hoàn hẵn là không thành vấn đề.

Lúc này, trên ghế dựa chuyển động vang đến thanh âm, Kỉ Tích Vân ngồi ở trên ghế một chút tiến đến gần, “Mân Huyên, ban không có việc gì làm, muốn hay không đi đi dạo phố?”

“được!” Mân Huyên thuận miệng đáp lời, ngược lại vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn trên bàn tư liệu, “Nhưng là tôi còn có một chút này nợ chưa có hoàn thành. bạn trai cô đâu, anh ta không đi cùng cô sao?”

Vào làm nơi này hai ngày, Kỉ Tích Vân cơ hồ cách một hồi liền cùng cô nói chuyện, tái cách một hồi liền cùng cô nói chuyện phiếm vài câu. Hiện tại các cô đã thật sự là bạn, cô biết Kỉ Tích Vân kết giao với bạn trai ba năm, hai người cảm tình thực tốt, nghe nói năm nay sẽ kết hôn .

“Miễn bàn hẵn, hẵn hôm nay đi công tác, ngày mai mới trở về.” Kỉ Tích Vân miệng nói có điểm đùa giỡn với tính tình bộ dáng.

Mân Huyên thu thập mọi thứ, mỉm cười cùng Kỉ Tích Vân nói, “Tôi đây về nhà trước.”

“Mân Huyên, cô cùng đi với tôi thôi, một người đi thật nhảm chán, chúng ta đi đi dạo phố.” Kỉ Tích Vân bắt đầu đối với cô tiến hành hết cung rắn đến nhõng nhẽo, lại tiếp nhận tư liệu trong tay cô, lại thay cô đút vào túi.

Mân Huyên luôn luôn mềm lòng, cuối cùng gật đầu đáp ứng, “Được rồi. Bất quá tôi chỉ có thể đi dạo phố một giờ với cô thôi.”

“Cũng đủ !” Kỉ Tích Vân vỗ tay, thải giày cao gót chạy tới lấy bao da, sau đó như là sợ cô đổi ý, túm tay cô đi hướng thang máy.

Đi dạo nửa giờ, trên chân giày cao gót rất ma sát rất đau ,Mân Huyên thỉnh thoảng dừng lại nghỉ một lát, nhìn Kỉ Tích Vân giày cao gót so với chính mình cao hơn rất nhiều, ngược lại giống như không có việc gì ở phía trước chạy rất mau , cô liền nhẹn không được muốn cởi đôi giày cao gót này, rõ ràng đi chân trần đi dạo phố là quên đi.

“Mân Huyên, cô đi thật chậm.” Kỉ Tích Vân hất bắp tay vào làm ly trà sữa, ngón tay phía trước,“Mau nhìn chỗ kia, không sai, cô muốn hay không đi vào mua một đôi giày thoải mái một chút.”

Lúc này Mân Huyên thầm nghĩ ngồi xuống để cho chân nghỉ ngơi một chút, mắt sắc nhìn đến bên cạnh đèn đường phía sau có một cái ghế dài, cô nhanh khập khiễng chạy qua.“Tôi nghĩ ở trong này ngồi một chút.”

“Vậy cô trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi, tôi vào xem giày, có thích hợp , tôi trở ra gọi cô.” Kỉ Tích Vân giúp cô ngồi ở ghế dài, sau đó ngược lại đi hướng tiệm giày kia.

Mân Huyên ngồi ở ghế dài, cúi người xoa chân đau nhức , lưng chót giống như bị châm mũi nhọn, cô thẳng đứng dậy, thấy được một đôi bóng lưỡng giày da, thẳng tắp thon dài hai chân hướng lên trên xem, hé ra gương mặt anh tuấn mặt rõ ràng rọi vào mi mắt.

Là Doãn Lạc Hán. Hắn vẫn là tìm tới đây.

Cô gợn sóng không sợ hãi, bình thản nhìn hắn một cái, tiếp tục cúi đầu vỗ về mắt cá chân, cô không có theo chỗ ngồi này thành thị chạy đi, liền sớm đoán được sẽ có một ngày như vậy.

Hai cái nhiều sao kì, suốt hai tuần, phân đặt ở bên cạnh người bàn tay to chậm rãi nhanh toản đứng lên, vốn tưởng rằng cô đã sớm trốn ra khỏi thành thị này, vì thế phái người ở các thành thị khác tìm kiếm cô , lại một chút âm tín cũng không có.

Vài ngày gần đây hắn nghĩ tới cô từng được tạp chí Thuần Mỹ tuyển dụng, sau đó phái người canh giữ ở tạp chí chỗ viết tự dưới lầu, quả nhiên ngày hôm qua hắn thấy được tin tức cô xuất hiện .

Hắn không có trực tiếp tìm đến cô, hắn do dự, mâu thuẫn, hắn bận tâm đến Chính Vũ, nhưng là đợi cho hôm nay hắn thật sự kiềm chế không được tâm tình phức tạp , chạy xe đến tạp chí xã ở viết tự dưới lầu, nhìn đến cô cùng tân đồng sự đi ra, hắn không tự chủ được liền lái xe theo phía sau.

Rốt cục đợi cho đồng sự của cô tránh ra , hắn mới xuất hiện.

Cô nghĩ đến hắn sẽ trực tiếp cắn răng chất vấn chính mình, khả đợi nửa ngày cũng không có động tác gì, cô thẳng thắn thắc lồng , bình thản mở miệng,“Có việc sao?”

Hắn thâm thúy u ám con ngươi đen không hề chớp mắt dừng ở cô, khuôn mặt tuấn tú thần sắc phức khó coi, đi thong thả bước hướng cô tới gần từng bước,“em không có chuyện muốn nói với tôi?”

“Có.” Cô không chối nào sợ hãi, nghênh thị hắn, lớn mật mở miệng nói ,“Tôi nghĩ nói là cảm ơn anh đã đem khói đất cô nhi viện kia chuyển sang danh nghĩa của tôi, tôi thay mặt họ cảm tạ anh , doãn đại tổng tài. Hy vọng anh cho đó là sự nghiệp từ thiện.”

Nghe cô nói , hắn gắt gao cắn môi, không có ra tiếng, cô là ám chỉ chuyện hắn lấy cô nhi viện uy hiếp cô.

Cô hít sâu khí, tính sắp sửa đem tất cả toàn bộ nói, “Còn có, tôi hy vọng về sau anh vẫn là vị hôn phu của Chỉ Dao, tôi còn là bạn tốt của cô ấy, chúng ta đều tự trở lại vị trí của chính mình , coi như chuyện hai tuần vừa rồi chưa bao giờ phát sinh quá. Tôi nghĩ anh hắn là hiểu được ý tứ của tôi, Chỉ Dao là bạn tốt duy nhất đời này của tôi, tôi không nghĩ thương tổn đến cô ấy.”

“Như vậy,cô là tính về sau cùng tôi như người xa lạ ?” Hắn hơi hơi nheo lại mâu, thùy tại bên người tay cầm vào túi tiền.

Chương 191: giữ ở bên người

“Như vậy, em là tính về sau cùng tôi coi như người xa lạ?” Hắn hơi hơi nheo lại mâu, tại bên người tay nắm thành quyền, miễn cưỡng cầm vào túi tiền.

Cô nhìn thẳng hắn, chậm rãi mấp máy môi, “Có thể nói như vậy.”

Đã không có hi vọng ước trói buộc, tảng đá lớn bị di đi rồi, hiện tại cô tuyệt không e ngại hắn.

Lông mày hắn thoảng nhướng lên, lạnh lùng cười nhạo một tiếng, “em cho là chuyện này em có thể định đoạt sao? Đừng tưởng rằng em cầm cái hiệp ước tình phụ kia của tôi, tôi một chút biện pháp với em cũng không có.”

“anh có thể nói xem, anh có thể sử dụng biện pháp gì bức tôi?” mặt cô mang vẻ châm biếm hỏi lại , như là tuyệt không lo lắng đến lời hắn nói, “Nếu đây là tác phong nhất quán của anh Doãn đại tổng tài, như vậy tôi không còn lời nào để nói.”

“em đang nói cái gì, giải nghĩa .” Hắn lạnh giọng gắt gao truy vấn .

“Muốn nghe sao?” Cô ngang cầm, đôi mắt mang chút mỉm cười khích, “Như vậy để cho tôi thấy xem anh nghĩ làm sao bay giờ với tôi. Theo sự hiểu biết của tôi về anh, anh có n loại phương pháp đối phó tôi, nhưng trước mắt mới thôi, trực tiếp nhất cũng tối hữu hiệu là, thứ nhất anh sẽ phái người trên đường theo dõi tôi, thừa lúc tôi đi đến một chỗ không có người dùng khăn tắm thuốc mê với tôi, sau đó đem tôi đưa đến một nơi xa lạ, nhốt ở đó.”

Thong thả phun ra giả thiết của chính mình, cô có quyết định của chính mình, cũng không sợ bộ dáng dạng nói của mình sẽ chọc giận hắn.

Hắn trầm mặc không nói, trên mặt nhìn không ra gì biểu tình, chính là khoe môi lộ ra một tia cứng ngắc.

Cô tạm dừng một chút, liếm môi tiếp tục nói, “Thứ hai, anh dùng chuyện nói cho Chỉ Dao uy hiếp tôi, bức tôi đi vào khuôn khổ. Hai loại giả thiết này không biết tôi nói loại nào đúng nhất, hoặc là nói, Doãn đại tổng tài anh, thích dùng loại âm mưu thủ đoạn nào?”

“em có biết hay không em đang nói cái gì?” Cuồn cuộn tức giận theo bậc phi thần gian phun ra, hắn đi nhanh tiến sát tới cô, cắn răng bắt lấy cổ tay của cô.

“anh vừa muốn diễn lại trò cũ sao?” Cô không sợ nhìn hắn, bên môi lộ một chút vẻ cười lạnh, “Từ giờ trở đi, tôi sẽ không chịu sự áp đặt của anh nữa.”

“em –” Hắn nắm chặt tay vào cổ tay cô, không khỏi bị chút sự cười lạnh của cô làm cho thận quá thành giận, nhưng hắn phát hiện chính mình thế nào cũng một chút biện pháp cũng đều không có đối với nữ nhân này.

Cô tựa hồ thay đổi, không phải là Lăng Mân Huyên ngày trước đều phải thuận theo hắn.

“Chúng ta tuy rằng phía trước hiệp ước là một năm, nhưng là hiện tại đã hơn hai tháng, gần ba tháng

trôi qua. Y theo như truyền thông đăng anh Doãn đại tổng tài báo đạo đối với nữ nhân mới mẻ cảm giác dài nhất không vượt qua ba tháng , tôi nghĩ anh hắn là đối với tôi giờ không có gì hứng thú .”

Trên mặt hắn biểu tình quá mức bình tĩnh, con ngươi cũng là giống như một mặt gương không hề gợn sóng, khả năng chỉ cần cẩn thận bắt giữ là có thể phát hiện thời điểm làm cô nhìn thẳng hắn , đôi môi khẽ run, cô phải dựa vào động tác cắn môi để che dấu.

Cô hít thật sâu, liều mạng nói cho chính mình hiện tại phải bảo trì ý nghĩ bình tĩnh, nếu không sự cố gắng của chính mình để thoát khỏi hắn tất cả đều uổng phí, cô sẽ lại phải trở lại cái tuần âm u trước kia.

“em nói quả thực rất đúng .thời gian gần ba tháng , tôi là đối với em mất đi cảm giác mới mẻ. Tuyệt không giống như lời em nói , đem em giam cầm tại bên người.” Hắn không dùng mà tự hỏi tự trả lời,con ngươi lập tức chợt lóe, chỉ có chính hắn mới biết được lời nói có điểm nghĩ một đăng nói một nẻo.

Đối, đúng vậy,trên đường lái xe tìm cô , hắn quả thật nghiến răng nghiến lợi nghĩ tới mấy trăm mấy ngàn loại phương pháp trùng phạt sự phản bội của cô đối với chính mình, mà cô vừa rồi nói hai loại đó cũng cùng với suy nghĩ trong lòng hắn ,không mưu mà hợp, khả năng lo lắng đến cuối cùng hắn phát giác chính mình cuối cùng vẫn là muôn nữ nhân này, muôn lưu cô tại bên người.

Cho dù từng có loại ý tưởng hoang đường này, nhưng hắn tuyệt không sẽ ở trước mặt nữ nhân này thừa nhận chính mình còn không có chán ghét cô, vô luận là ban ngày hoặc là ban đêm, trong đầu tổng thể lúc nào cũng toát ra bóng dáng của cô .

Chết tiệt! Hắn không chế được đầu óc chính mình, nhất định là hắn bị sự can đảm dám chạy trốn nữ nhân này làm cho hồ đồ , mới có loại này, làm chính mình đều thấy có ý nghĩ buồn cười.

Hắn quả nhiên lầm cô nói tốt nói cục, cô dấu điểm thanh sắc, đáy lòng thoảng qua một tia mừng thăm, này đó cô lặp lại tự hỏi, đã sớm đối với hắn thấy được cảnh tượng chính mình, cô duy nhất có thể nghĩ đến đối phó hắn chính là loại phương pháp khích tướng này.

“Cho nên, hiện tại anh tìm đến tôi chính là cảm thấy tức giận, bởi vì tôi không có hỏi liền trộm đi hiệp ước kia, đem nó xé bỏ. Nếu là như vậy, như vậy tôi có thể bồi thường.”

Mi mắt hắn nhàn lời nói của cô mà vi khơi mào, sâu thăm đôi mắt sao chợt lóe, “em là nói thật? Sẽ không đổi ý?”

Nếu là bồi thường trong lời nói, hắn có thể đưa ra nhất loạt con số, cô hiện tại bất quá là cái nhân viên đi làm bình thường, vô lực hoàn lại, như vậy.....

Cô trực giác nói cho chính mình là sai lầm rồi, còn kiên trì đáp lại, “Đương nhiên, tôi nói chuyện có nghĩa.”

Chỉ cần hắn không hề dây dưa chính mình, cùng lăm thì cô mở miệng hướng Kim Chính Vũ mượn, sau đó tái chậm rãi trả cậu ta, đầu thông minh rất nhanh đã nghĩ đến điểm này.

Tầm mắt của cô lướt qua cánh tay phải của hắn, nhìn thấy thân ảnh của Kỉ Tích Vân đã đi ra khỏi tiệm giày, chính là chạy tới hướng này.

“đồng sự của tôi đến đây, tôi đi trước.” Cô không lại nhìn hắn, cúi đầu nhìn nhìn mắt cá chân, hướng về phía Kỉ Tích Vân đi rồi đi qua.

“Mân Huyên, nam nhân nói chuyện với cô là ai vậy?” Kỉ Tích Vân vẻ mặt hứng thú lôi kéo Mân Huyên , híp mắt nhìn chầm chằm bóng dáng đi xa của Doãn Lạc Hàn , “Khoảng cách quá xa, tôi không thấy rõ ràng, bất quá dáng người thật đẹp, một thân âu phục rafsimons hàng hiệu quốc tế, lại còn xe thể thao. Hắn diện mạo rất quen thuộc, có điểm giống danh nhân mà chuyên mục của tạp chí chúng ta sưu tầm. Mân Huyên, mau nói đi,cô như thế nào quen hắn ? Hắn là làm cái gì? Có phải hay không kinh doanh một công ty?”

Đối mặt sự truy vấn hứng thú của Kỉ Tích Vân , Mân Huyên cúi đầu nhìn mặt đường, cố ý nói xa, “Tôi đối với chuyện của hắn cũng không có hiểu biết, hắn là bạn cùng trường đại học với tôi. Lần trước ở tụ hội bạn bè có gặp qua một lần, chính là lúc đó có tiếng kêu gọi lại đây.”

Chương 192: buồn bã nếu thất

“Nga, thật đáng tiếc, xem nam nhân này anh tuẫn lại nhiều tiền, người nữ nhân nào có thể cùng hắn kết giao thì tin tưởng nhất định thực sự rất hạnh phúc.....” Kỉ Tích Vân hai tay đặt ở trước ngực, nhìn chăm chiếc xe thể thao dần dần đi xa của Doãn Lạc Hàn, một bộ dạng chảy nước miếng.

Nếu biết hắn là cái loại so với ma vương còn tà ác hơn nhiều, tin tưởng cô sẽ không cho là như vậy . Mân Huyên không dám gật bùa phiết môi, lấy khửu tay huých một chút Kỉ Tích Vân.

“Tích Vân, cô không có bạn trai sao? Còn đối với nam nhân khác chảy nước miếng, cẩn thận anh ta đã biết không tha cho cô.”

“Hừ, miễn bàn tới anh ta đi , suốt ngày đi công tác, cũng chưa có thời gian theo giúp tôi.” Kỉ Tích Vân xoa thắt lưng, tức giận thăng trừng mắt .

Mân Huyên mím môi cười cười, trên thực tế cô biết Kỉ Tích Vân cùng bạn trai cảm tình luôn luôn tốt lắm, nhưng chỉ có điều bạn trai cô bận quá, suốt ngày đi công tác, bất quá còn không biết bạn trai cô là làm cái gì.

Bởi vì chỗ hai cô ở ngược hướng nhau, nguyên bản các cô hắn là mỗi người một ngả đón phuong tiện giao thông công cộng về nhà, Kỉ Tích Vân thấy chân của Mân Huyên có điểm sưng tấy, liền đề nghị đưa cô đến trạm giao thông công cộng, sau đó tự bắt xe về nhà.

Kỉ Tích Vân giúp đỡ Mân Huyên, hai người đi ở phồn hoa bên đường, cách giao thông công cộng còn quá một phố.

đi qua một tòa tủ kính, bên trong TV chính truyền phát tin tức, hấp dẫn hai người chú ý, “Theo chủ tịch đương nhiệm của xí nghiệp Kim thị ở Hàn Quốc kim ngày hôm trước tổ chức tiệc sinh nhật, đột nhiên phát biểu, chính thức đưa quyền hành giao cho con trai độc nhất Kim Chính Vũ tiên sinh.....đại biểu cho lần này Kim thị xí nghiệp người cầm quyền đổi chủ..... Kim thị xí nghiệp chủ yếu kinh doanh khách sạn cao cấp năm sao – cũng là khách sạn quốc tế, ở quốc gia của chúng ta đến nay đã muốn phát triển đến mấy chục khách sạn.....”

Mân Huyên không hề chớp mắt nhìn chăm chăm tin tức báo đạo này, trong đầu hiện lên khuông mặt tuấn tú của Kim Chính Vũ kia, đây là nguyên nhân mà hắn ngày hôm qua bắt đầu không có tin tức sao? Hắn đã tiếp quản xí nghiệp ở Hàn Quốc, như vậy Trung Quốc bên này tổng sự khăng định là người khác tiếp nhận, hắn không trở về nữa .....

Lông mi chợt buông xuống, cô không thể giaoir thích được tâm tình hiện tại của chính mình, bên cạnh Kỉ Tích Vân lại không hề cảm kích, chỉ vào TV có sự xuất hiện của gương mặt soái khí kia, hưng phấn mà đọa chân, “Mân Huyên, mau nhìn, mau nhìn, đây là người kế thừa khách sạn nổi tiếng sao. Oa..... Quả nhiên giống như lời đồn, bộ dạng rất tuấn tú..... Xem ra vị kia nhà tôi không gạt người..... Suốt ngày ở bên tai tôi nói hoàng thái tử khách sạn bọn họ bộ dạng có bao nhiêu cái đẹp..... Tuổi còn trẻ..... Năng lực có bao nhiêu ..... Nguyên lai là thật sự.....”

Cô ngẩng đầu, hoàn toàn không biết Kỉ Tích Vân đang nói cái gì, ước chừng qua hai phút, cô mới chậm rãi phản ứng lại, một chút bắt lấy cánh tay Kỉ Tích Vân, “Tích Vân, cô quen cậu ta..... Không, không phải, là người bạn trai cô quen cậu ta.....”

“Đúng vậy!” Kỉ Tích Vân ngăn người, “Làm sao vậy, tôi không nói với cô qua sao? bạn trai tôi mấy năm nay công tác tại khách sạn quốc tế đó, anh ấy phụ trách khối khách hàng. Khách sạn quốc tế này là trụ sở do xí nghiệp Kim thị đặt ở tại Trung Quốc, thường xuyên có những chương trình huấn luyện linh tinh cho nhân viên mới, bạn trai tôi liền đặc biệt mang tôi đến. Ngày hôm qua tổng giám đốc bọn họ đã trở lại, sau đó bạn trai tôi liền cùng đi công tác tới thành phố khác với hắn .....

“Hắn đã trở lại…… Nguyên lai hắn đã trở lại……” Mân Huyên thì thào tự nói , xác thực tin tức này , trong lòng khiếp sợ, Kim Chính Vũ ngày hôm qua trở lại , hắn vì cái gì không nói cho cô hắn về nước , cho dù không gửi thư, ít nhất cũng gọi điện thoại cho cô.

“Mân Huyên, cô làm sao vậy? Sắc mặt rất kém. Có phải hay không sinh bệnh , bị cảm?”

Một bàn tay xoa cái trán của cô, cô chậm rãi phục hồi tinh thần lại, lắc lắc đầu.“Tôi không sao, đi thôi, tôi nghĩ sớm một chút trở về nghỉ ngơi.”

Kỉ Tích Vân còn muốn nói cái gì nữa, khả năng cô rất nhanh liền nhìn ra Mân Huyên không thích hợp, không có tiếp tục hỏi, một đường giúp đỡ cô đến trạm giao thông công cộng , cô nghĩ đưa Mân Huyên về nhà, lại bị cự tuyệt .

Nửa ngày gió bên cửa sổ thấu vào phắt nhẹ sợi tóc của cô , ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ xe, tâm tình phức tạp mà hỗn loạn, Kim Chính Vũ đã trở lại, lại ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi cho cô, hắn hiện tại tiếp nhận xí nghiệp Hàn Quốc, lần này trở về có phải hay không liền ở vài ngày, sau đó hắn sẽ vẫn trở về Hàn Quốc, không hề trở lại.

Một đường bả chân bước vào cửa, tùy tay đem cái chìa khóa đặt ở trên bàn trà, cô hiện tại làm chuyện thứ nhất chính là mở ra máy tính bản, nhìn xem hộp thư có thư hay không, kết quả là giống ngày hôm qua , là không, thư của hắn từ ngày hôm qua bắt đầu liền mất tăm.

Mềm đỗ người vào sô pha, xuất thần nhìn chăm chăm màn hình máy tính , thân thủ cầm lấy điều khiển TV,“…… Lần này Kim Chính Vũ tiên sinh cầm quyền ở lại Trung Quốc, hắn sẽ tiến hành kiểm tra mĩ chục khách sạn trong nước…… Theo tất, lần này hắn sẽ ở Trung Quốc một tuần , mỗi ngày hành trình đều sắp xếp chật kín, có bao nhiêu nhà truyền thông muốn sưu tầm……”

Lại nhìn đến tin tức này, cô giật bàn ấn hạ TV, tắt nguồn điện. Hắn không hề là cái kia Kim Chính Vũ, hắn cũng sẽ giống phú hào, tìm một cô gái mông đương hộ đối.

Mà giống cô như vậy cô gái, rất bình thường, cô chẳng lẽ còn hy vọng xa vời thật sự có thể làm bạn gái hắn sao? Tự giễu cười, đứng dậy muốn uống nước, mắt cá chân truyền đến cảm nhận sâu sắc, cô mới chú ý tới mắt cá chân đã muốn sưng lên.

Phía trước Kỉ Tích Vân lần nữa giao cho cô, về nhà phải chườm nước nóng, bằng không ngày mai sáng sớm rời giường mắt cá chân còn có thể tiếp tục sưng lên, khập khiễng đi làm đã có thể khó coi.

Nghĩ như vậy, xoay người đi vào toilet, sau khi, cô đi ra cầm trong tay một cái khăn mặt nóng, ngồi ở sô pha đắp vào chân, chính mình chườm nóng.

Chương 193: có ý định gặp nhau

Ngực giỗng như là bị một cái gì đó chặn lại, cô thở dài một cái, không còn muốn , bọn họ là hai người ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau, vẫn là nghĩ đến chuyện công tác thôi.

Phùng Tĩnh Như buổi sáng sớm sê kiểm tra cô, còn chút tư liệu chưa đọc xong,cánh tay dài của cô túm lấy chiếc ba lô ở trên sô pha, lấy ra tư liệu, chậm rãi lật xem.

Ngày hôm sau rời giường,chỗ mắt cá chân quả nhiên đã hết sưng , ở gương nhìn chính mình, thoạt nhìn tinh thần không được tốt, hai con ngươi mắt bị thâm quầng, có điểm giống gấu trúc. Nếu như vậy đi đến công ty, khẳng định sẽ khiến người ta chú ý, nếu có cái gì che đậy một chút đôi mắt thì tốt rồi, hôm nay tan tầm ,nên đi mua một lọ phấn để trang điểm đi.

Vừa thời gian, hiện tại có thể đi làm, đi đến sô pha hạ thắt lưng cầm lấy ba lô ,dừng một chút, lại nhìn xem trên người nửa vời, ngày hôm qua Kỉ Tích Vân cùng cô đề cập qua mặc trang phục công sở hắn là phải phối hợp với túi da linh tinh , mà không phải giống loại sinh viên đeo ba lô này .

Được rồi, cô thừa nhận, như vậy phối hợp xác thực có điểm không tương xứng , cô quyết định hôm nay tan tầm ,sẽ đi mua hai loại gì đó cô cần .

Đến tạp chí, văn phòng chỉ có vài người, cô đưa mắt đầu nhìn vị trí Kỉ Tích Vân , còn không, bây giờ còn kém ba phút nữa là chín giờ , như thế nào nhiều người như vậy đồng thời đi muộn?

Cô bụng đầy nghi hoặc ngồi vào chỗ ngồi , đem kia đôi tư liệu tái mơ hồ lật xem một lần, không thể nói là tài liệu nhiều như vậy mà được nhồi vào đầu cô, cũng đã được tới tám chính phần, ứng phó với vấn đề của Phùng Tĩnh Như hắn là không có gì quá sức.

Nhìn về phía văn phòng phó chủ biên , cửa sổ còn đóng, điều này chứng minh Phùng Tĩnh Như còn chưa tới, sao lại thế này, hôm nay là ngày gì, đã qua chín giờ.

Cô quyết định đi về phía bên kia cách bàn công tác của mình hơi xa hỏi thăm đồng sự một chút tin tức, vừa đứng lên, cửa văn phòng truyền đến tiếng giày cao gót đánh mặt phát ra tiếng vang, là Kỉ Tích Vân .

“Tích vân, hôm nay sao lại thế này? Mọi người đều tới muộn.” Mân Huyên ghé vào chăn bản, nhanh đưa ra nghi vấn của chính mình.

“Như thế nào? Ngày đầu tiên đi làm phòng nhân sự bộ báo cáo thời điểm, không có người nói qua với cô sao? Tạp chí xã bình thường là song hưu, hôm nay là cuối tuần , bởi vì số ra nhất kì này tạp chí còn có chút này nợ chưa chuẩn bị cho tốt, cho nên hôm nay chúng ta vài người tăng ca. cô hôm nay không nghỉ ngơi sao?”

“A? Tôi không biết, cũng không có người nhắc .” Mân Huyên kinh ngạc một chút, nghĩ lại nhất tưởng, “Phùng tiểu thư hôm nay sẽ đến sao?cô ta còn nói hôm nay sẽ kiểm tra mình.”

“Hắn là sẽ , khả năng cô ấy sẽ ghé qua một chút.” Kỉ Tích Vân buông xuống bao da, khẳng định gật đầu, “Đi qua vô luận cũng không có việc gì, thân là phó chủ biên cô ta tổng hội ở chu lục buổi sáng đến xem, bất quá trên lầu chủ biên cùng xã trưởng sẽ không .”

Kỉ Tích Vân mở máy tính, hai mắt nhìn chăm chăm màn hình máy tính , còn muốn vội vàng trả lời vã đề, Mân Huyên nhanh nói, “Nga, vậy cô mang, tôi ở chỗ này chờ cô ấy.”

Ngồi ở ghế trên nhìn tư liệu, còn không quên thường thường ngẩng đầu coi động tĩnh văn phòng của Phùng Tĩnh Như , qua ước chừng hai mươi phút , cô rốt cục thấy được thân ảnh của Phùng Tĩnh Như .

Phùng Tĩnh như đi vào văn phòng, không quá một hồi, cửa sổ đã được mở ra , đây là kinh nghiệm mà cô mấy ngày nay ở buổi sáng đi làm khi quan sát được ở Phùng Tĩnh Như .

Cô lảng lặng đợi năm phút đồng hồ, trên bàn điện thoại liền vang , tiếp nghe quả nhiên là điện thoại nội tuyến của Phùng Tĩnh Như , kêu cô hiện tại qua.

Biết Phùng Tĩnh Như kêu chính mình là muốn làm cái gì, cô thở sâu, nâng lên tư liệu trên bàn kia, thải bước tự tin tràn đầy cước bộ đi hướng văn phòng kia.

Một giờ qua đi, Phùng Tĩnh Như khép tay tại một phần tư liệu, đem nó ném tới bàn công tác kia tư liệu tối mặt trên, hai tay giao nhau để đặt trong người , chuyên chú nhìn Mân Huyên đứng ở trước bàn công tác .

“Mân Huyên, cô quả nhiên không làm cho tôi thất vọng, trí nhớ của cô thực không sai, lý giải năng lực cũng rất mạnh, đáp án của cô cũng không theo khuôn phép cũ, dựa theo lý giải của chính, mình ,thực sinh động, không sai.”

“Cám ơn.” Mân Huyên mỉm cười, khó mà có thể được nghe một lời khen ngợi chính mình, hơn nữa lại là lãnh đạo trực tiếp của chính mình , khó tránh khỏi sinh ra tâm lý nhảy nhót cùng phấn chấn.

Phùng Tĩnh Như nhún nhún vai, trên mặt không có gì biến hóa, “Này chỉ có thể là lý luận suông, đối

với năng lực của cô tôi sẽ mỗi mắt mong chờ. Hôm nay là cuối tuần , căn bản hắn là phải nghỉ ngơi, không có việc gì , cô hiện tại có thể tan tầm . Bất quá thứ Hai, tôi sẽ giao một ít nhiệm vụ thực tế cho cô làm.”

“Tôi sẽ tiếp tục cố gắng .” Mân Huyên gật đầu thật mạnh, tỏ vẻ quyết tâm của chính mình , hướng tới đối phương chào,rồi xoay người đi ra khỏi văn phòng.

Khoái trá cước bộ đi đến bàn công tác bắt đầu thu thập này nọ, lúc này Kỉ Tích Vân di động ghế dựa, tham quá đỗi, cười tủm tỉm nói,“Mân Huyên, tan tầm đi.”

“Đúng vậy! Tích Vân, tôi đi trước!” Mân Huyên một bên hướng cô khoát tay áo, một bên cầm ba lô đi hướng cửa văn phòng.

Không thể tưởng được đi làm thật tốt, còn có ngày nghỉ ngơi , hơn nữa là suốt hai ngày, trước kia cô đến trường chưa bao giờ biết cái gì là ngày nghỉ ngơi , luôn lợi dụng hết thời gian trống không làm công, kiếm tiền trả sinh hoạt phí.

Cước bộ nhẹ nhàng đi ra thang máy, gật đầu hướng bảo an trong đại sảnh tiếp đón, đi ra khỏi viết tự lâu, ánh nắng ấm áp chiếu lên trên người, cô nheo lại hai tròng mắt, hướng thụ khoảng không gian khó có được.

Nhớ tới kế hoạch hôm nay tính đi mua đồ, cô cước bộ hướng một trung tâm thương mại đi đến, Chỉ Dao tôi hôm qua gọi điện thoại cho cô, hẹn cô đi dạo phố, nghe nói cô hôm nay còn đi làm , đành phải thôi, hiện tại muốn hay không gọi điện thoại cho Chỉ Dao.

Chân tiến đến trung tâm thương mại, cô nháy mắt đánh mất ý niệm này trong đầu, dĩ vãng đi dạo phố mua này nọ, Chỉ Dao sẽ giành trước giúp cô trả tiền, lần này vẫn là không cần kêu cô lại đây .

Ở trung tâm thuwong mại dạo qua một vòng, đều là quầy kinh doanh túi sách hàng hiệu, mặt trên có giá làm cô cứng lưỡi, dù sao đã đến đây, nhìn xem gần nhất lưu hành loại kiểu túi sách thế nào, trống trải tẩm nhìn cũng không sai, cô chậm rãi cuống , không khỏi dừng bước ở chiếc túi sách tinh sảo tao nhã, bên cạnh viết là loại mới nhất vừa đưa ra thị trường, nguyên lai đây là mới nhất, khó trách quý như vậy.

Chương 194: ngạnh sinh đau

Cô phiết phiết thầm, chùng bước, ngẩng đầu thế này mới thấy rõ chiếc túi sách hiệu gucci, nhãn hiệu này không phải Kim Chính Vũ thích nhất sao? Hắn mang kính mát tất cả đều là nhãn hiệu loại này.

Như thế nào lại nghĩ tới hắn ở đây? Nói không chừng hắn hiện tại đang ở trong nước thị sát mấy khách sạn . cô gái đứng ở quầy bán hàng ánh mắt hoàn toàn không thèm liếc cô một cái, đại khái là xem cô bình thường mua không nổi.

Cô lơ đãnh cười cười, đúng tại đây, nghe được một tiếng nói quen thuộc ,“Giúp tôi đem túi sách này gói lại.”

Cô quay đầu xem, ngón tay thon dài nam tính đưa tiền cho cô gái đứng quầy kia, mà hắn lại chỉ chiếc túi sách mà ánh mắt của chính cô vừa mới lưu luyến kia.

Nhưng tiếng nói cùng động tác quen thuộc, không cần khuôn mặt kia lại đây, cô cũng đã biết hắn là ai

Giờ phút này, phản ứng đầu tiên của cô chính là nhanh chóng xoay người, sau đó đi hướng cửa của trung tâm thương mại.

Phía sau vang lên tiếng nói Kim Chính Vũ vội vàng ,“Mân Mân..... Mân Mân..... Chờ tôi một chút.....”

Cô không có quay đầu, bước bộ không khỏi nhanh hơn, đột nhiên một thân ảnh chắn ở trước mặt cô.“Mân Mân, em thế nào thấy tôi đến lại bỏ chạy?”

“Không có gì, tôi còn có việc, tôi phải đi.” Cô lui về phía sau từng bước, sắc mặt có chút cứng ngắc, cô không biết chính mình là làm sao vậy, như thế nào sẽ có phản ứng như vậy, nhưng là cô chính là khống chế không được chính mình, hắn cùng cô là hai cái thế giới khác nhau, vẫn là không cần có cùng xuất hiện.

Cô di động bước bộ, tính sẽ bỏ lại hắn đi ra khỏi trung tâm, lại bị hắn tốc độ nhanh hơn túm trụ.“Ai, Lăng Mân Huyên, tôi thật vất vả mới bở lại được những người đó, chạy tới gặp em, em chính là đối với tôi như vậy sao? em theo tôi lại đây.”

Hắn nói cái gì? Hắn lần này về nước không phải thị sát nơi này sao? Chẳng lẽ hắn là trộm đi? Đến tột cùng phát sinh chuyện gì ? Cô đang muốn hỏi , giây tiếp theo hắn dùng lực túm trụ đi hướng cửa trung tâm.

“Kim Chính Vũ, người này, cậu làm thế để làm chi? Không cần ..... Buông ra..... Buông ra.....”

Hắn không để ý tới sự giãy dụa của cô , rất nhanh bỏ đi ra khỏi trung tâm, kéo cô vào đứng ở bên ngoài xe thể thao kia.

Cô nguyên muốn thừa lúc hắn lên xe đẩy cửa chạy đi, khả ngồi xuống trong xe, nhớ lại bài sơn đảo hải bàn dũng lại đây, cô nghĩ tới bọn họ gặp nhau, nghĩ tới cái thích ngẫu nhiên phát chút thiếu gia của Kim Chính Vũ, còn có chuyến xe đầu tiên đang ở truyền phát tin tiếng Anh ca khúc [my/love/will/get/you/home].

“if/you/ever/find/yourself,lost/and/all/alone,get/back/on/your/feet/and/think/of/me,my/love/will/get/j

“Nhớ rõ này ca khúc sao? my/love/will/get/you/home.” Kim Chính Vũ ngồi vào bên trong xe, nhẹ nhàng chậm chạp tiếng nói lộ ra nếu có chút đăm chiêu.

Cô đương nhiên nhớ rõ, này người ca bài này khi ở trong cô nhi viện, đó là thời thiếu niên hẵn thường hay ồn ào giúp cô ca. Nhưng là, thời gian có thể thay đổi hết thảy, hẵn sẽ lại ca xướng như vậy, ở cô phát hiện bị lạc, hoặc là cảm giác được cô đơn, làm cho lòng của cô linh được đến dựa vào, mang cô về nhà sao?

Chỉ sợ sự thật cùng lý tưởng là hai việc khác nhau .

“Năm đó tôi đã ca cho em nghe, tôi nghĩ em hiện tại hẵn là so với tôi càng hiểu được ca từ ý tứ. Hiện tại tôi cam đoan không có đổi, khi em thương tổn mắt mát, chỉ cần em xoay người, tôi ở ngay phía sau em, chỉ cần em cần, tôi cho em dựa vào bả vai tôi.”

“Nhưng là, tuổi cậu so với.....” Cô lắc lắc đầu, tuy rằng khi hẵn nói những lời này, nội tâm có một trận dòng nước ấm chảy qua, nhưng có chút cô phải nói ra.

“Không cần nói chuyện này.” Hẵn như là biết cô muốn nói gì, rồi đột nhiên lên tiếng đình chỉ ý muốn nói của cô, tiếng nói cầm áp lực bàn đầu thương cùng gầm nhẹ, “Chẳng lẽ em cảm thấy nếu hai người cùng một chỗ, không nên gần tuổi, hoặc là tôi so với em nên nhiều hơn, em mới có thể cảm thấy thích hợp. Nếu có thể lựa chọn, tôi tình nguyện dùng sở hữu hiện tại tôi có hết thảy đi đem trao đổi với Thượng Đế , trao đổi tôi sẽ sinh ra trước em, như vậy em sẽ không có lấy cớ từ chối tôi .”

“Kim Chính Vũ –” Cô ngoe ngác dừng ở hắn, “Chúng ta làm bạn bè bình thường được không?”

Thâm tình như vậy tin tưởng là cô gái có ý chí sắt đá khi nghe xong đều dung động, nhưng là, hắn càng là muôn quý trọng cô, cô lại càng là muôn muôn chạy trốn . Cô cảm thấy chính mình không xứng với hắn, cô không tốt như vậy giống như trong tưởng tượng của hắn, trong sạch sớm bị hủy, cô không phải là người hoàn bích .

“Không cần!” Hắn không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, yên lặng nhìn chăm chú vào cô, “Chúng ta đã làm bạn bè bình thường hai tháng , tin tưởng em hắn là hiểu tôi, hiểu biết tâm tư của tôi, tôi muốn với em ở cùng một chỗ, không phải là lấy thân phận bạn bè bình thường , mà là lấy một thân phận của một người quan trọng đối với em.”

Cô cúi đầu bát lộng chính mình ngón tay, trước mắt bịt kín một tầng sương mù, cô muốn nói , khả cô không mở miệng được, ngực như một chút bị cái gì vây va chạm , sinh đau, đau đến không thể hô hấp.

“Cho nên, tựa như bức thư lần trước tôi nói, mặc kệ em năm đó nói có phải hay là một câu nói đùa, tôi đều thật sự tuân thủ, tôi đã muốn kết giao đủ chín mươi chín cô gái, như vậy, em cho dù không nghĩ trực tiếp làm vợ của ta, cũng có thể trước làm bạn gái tôi.”

“Kim chính vũ..... Chúng ta còn có thể giống như trước, cũng không thể được..... Cũng không thể được.....” Cô cúi đầu cố nén cho nước mắt khỏi rơi, nắm thật chặt lòng bàn tay, cô thực tham lam, cô rất tham lam, cô cảm thấy chính mình không xứng với hắn, khả năng lại nhẹ không được không nghĩ sẽ rời hắn, so với sự tưởng tượng của cô giống nhau, không nói chuyện cảm tình bên ngoài gì đó, khi hai người gặp mặt miệng nói nhao nhao, như vậy cũng thực vui vẻ.

“em nói cho tôi biết, cho tôi một lý do.” từ bả vai của cô, hắn dùng sức đem cô chuyển hướng hắn, “Giả như em thật sự đối với tôi không có cảm giác, em không cần lên tiếng, chỉ cần lắc đầu, tôi cam đoan sẽ không xuất hiện ở trước mặt em.”

Chương 195: cùng nhau rời lệ

“Tôi chờ không được lâu như vậy, em nói cho tôi biết, cho tôi một lý do.” Từ bả vai của cô , hắn dùng sức đem cô chuyển hướng hắn, “Giả như em thật sự đối với tôi không có cảm giác, em không cần lên tiếng, chỉ cần lắc đầu, tôi cam đoan sẽ không xuất hiện ở trước mặt em.”

Khi hắn về nước mới biết được, phụ thân cố ý an bài, nhờ trong tiệc sinh nhật làm , trước đó không có thông báo cho hắn một tiếng , đột nhiên giáp mặt mọi người tuyên bố, trao quyền thừa kế Kim Thị lại cho hắn.

Hắn nghĩ chối từ, nhưng là nhiều tân khách như vậy ở đây, hắn biết rõ tính tình phụ thân , nếu là trước mặt người nhiều như vậy mà từ chối, phụ thân hắn cực coi trọng mặt mũi khẳng định sẽ rất căm tức, cho nên lo lắng mãi, hắn cuối cùng không có lên tiếng phản đối.

Sau hắn nghĩ trở lại Trung Quốc, hắn nói hắn tiếp tục xử lý công ty bên Trung Quốc , nhưng là phụ thân không đáp ứng, nói hắn hiện tại đã là người kế thừa Kim thị, nếu tổng bộ Kim thị ở Hàn Quốc, như vậy hắn sẽ không trở lại Trung Quốc , công ty bên này sẽ phái người khác tiếp nhận.

Vì thế, hắn suy nghĩ cái biện pháp, nói hắn mới nhận chức, muốn hiểu biết cụ thể toàn bộ xí nghiệp, thị trường Trung Quốc rất lớn, hắn đầu tiên cần phải làm là đến Trung Quốc thị sát, phụ thân lo lắng một hồi, thế này mới đáp ứng, nhưng chỉ có thể cho hắn thời gian một tuần .

Ngày hôm qua hắn liền đáp phi cơ về Trung Quốc , bất quá là ở một thành phố khác , đi đường mệt nhọc, hơn nữa vừa ra sân bay còn có rất đông các phóng viên vây quanh phỏng vấn, thất chuy bát thiệt??? ôn ào , hắn không có dũng vang không kiên nhẫn, bởi vì khi đó đầu óc đều là hình ảnh cô.

Nguyên tưởng trước tiên tìm đến cô, vừa vặn bên cạnh phụ thân phái người theo hắn, hắn không thể thoát thân, đành phải âm thầm chờ đợi cơ hội.

Hôm nay từ nửa đêm về sáng hắn rốt cục cũng đợi được cơ hội, thừa lúc mọi người không chú ý, hắn chạy tới, trở lại phía sau biệt thự, vội vàng lái xe đến dưới lầu tìm cô. Sau lại gõ cửa hắn mới biết được, cô đã rời đi, hắn gọi điện thoại cho chỉ dao, biết được cô hiện tại đi làm ở tạp chí Thuần Mỹ.

May là hắn vừa đem xe chạy đến dưới viết tự lầu, liền nhìn thấy cô từ bên trong đi ra, cô như là không có chú ý tới hắn, vẫn hướng phía trung tâm thương mại đối diện kia đi tới, hắn chậm rãi lái xe theo sau, thế này mới có sự việc gặp nhau ngẫu nhiên tại trung tâm thương mại.

Tay hắn đặt ở trên vai giống như nặng ngàn cân, cô cúi đầu xuống, biết hắn đang đợi chính mình trả lời, lặng im một phút đồng hồ, cô cố chịu đựng cho nước mắt khỏi rơi, nhưng ở hốc mắt đã nhẹ nhàng rơi xuống phía dưới.

Cô không biết chính mình như thế nào lại khóc, nhưng là trong lòng chính là không chế không được khó chịu, muốn rơi lệ.

Hai tay đặt ở trên vai trở nên giảm nhẹ, một giọt ướt át gì đó của cô rơi xuống mu bàn tay, cô theo bản năng nâng hai mắt đẫm lệ nhìn hắn.

Đôi mắt hắn cũng có gì đó tích tụ giống như kim cương trong suốt, từ lông mi thật dài của hắn vi trát một chút, một giọt lệ đã trào xuống.

Lòng của cô nháy mắt như là bị phỏng, nước mắt khả năng ức chế bừng lên. Hắn khóc, lần này cô tinh

tường nhìn đến hắn đang khóc. Vì cô cự tuyệt, hắn đã rơi lệ.

Trách cứ cùng hối hận giống như đang hạ quật lòng của cô, cô không khỏi tự hỏi cô có phải hay không làm sai , Kim Chính Vũ vì cô làm nhiều như vậy, cô rất tàn nhẫn.....

Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi, Kim Chính Vũ. Kỳ thật không phải như thế, thật sự không phải như thế. Lắc đầu cự tuyệt cũng không phải ý của cô , cô nghĩ tưởng gật đầu, nhưng là cô không xứng..... Thật sự không xứng.....

Cô cự tuyệt , đến cuối cùng cô vẫn là cự tuyệt, hắn nghĩ sẽ mang cho cô hạnh phúc, yên lặng bảo vệ cô, suốt năm năm, làm nhiều như vậy, hắn vẫn là không thể thay đổi cái gì, hai tay của hắn rốt cuộc tựa hồ vô lực chống đỡ, nháy mắt trượt xuống dưới, hắn cảm giác chính mình tâm tính lương thiện, đau quá.

Nhưng là, rất nhanh , cô lại gật đầu, hơn nữa là thật mạnh hai cái.

Hắn nghĩ đến chính mình nhìn lầm rồi, cười khổ vài cái, hữu khí vô lực nắm tay lái, “em xuống xe đi. Tôi nói rồi trong lời nói tuyệt đối có nghĩa, tôi sẽ không lại dây dưa với em. Mân Mân, chúc em hạnh phúc!”

“Chính Vũ.” Bên tai vang thanh âm đáng thương của cô“Tôi lắc đầu không phải nói tôi cự tuyệt. Tôi cũng không chán ghét cậu, thật sự, hiện tại tôi không giống lần trước , tôi có điểm thích cậu, ngược lại..... Ngược lại là so với thích thì nhiều hơn một ít. Tôi nghĩ cần suy nghĩ vài ngày nữa, rồi cho cậu câu trả lời thuyết phục, như vậy có thể chứ?”

Thời điểm nói này đó , hai má của cô hai đỏ lên, cuồng quít cúi đầu, đây là cô cho tới nay chân thành tha thiết thổ lộ.

Giờ phút này, hiện tại, không nghĩ quản cái vấn đề xứng hay không xứng với hắn, cô chỉ biết là chính mình không nghĩ nhìn đến hắn khóc, thấy hắn rơi lệ, lòng của cô toàn bộ đều đau, cô thích nhìn khuôn mặt tươi cười mà lại soái khí của hắn.

“Thật vậy chăng? Tôi không có nghe nhầm?” Hắn quay đầu, nhất thời còn chưa tin, trên mặt lộ vài giọt lệ, chỉnh lại khuôn mặt đã muôn tràn ra một nụ cười thật lớn, như vậy thật sự buồn cười.

Cô nhịn không được mở khóa môi, xì cười ra tiếng.

Nhin cô nín khóc mỉm cười, tâm tình của hắn cũng tốt, nhưng loại cảm giác này tâm tình nhảy nhót đang từ vực sâu thăng thăng lên đám mây trong lúc nhất thời rất khó làm cho hắn tin tưởng, nóng lòng muốn được chính mồm của cô chứng thật.

“Ai, Mân Mân, đừng cố cười, có phải hay không thật sự? em vừa mới nói..... Nói đúng cảm giác của tôi, là so với thích càng nhiều một ít, đối..... Đúng không?”

Hắn thanh âm ngọt ngào, một chút nắm tay cô, phản nắm ở lòng bàn tay, như vậy dùng sức.

“đúng.” Cô lại dùng sức gật đầu.

“Vậy em đến tột cùng vì cái gì không đáp ứng, hiện tại đáp ứng làm bạn gái tôi không được sao? Không được, em đã đối với tôi cũng có cảm giác, kia.....”

“Chính Vũ, cậu không nên ép tôi, cho tôi một ít thời gian.” Cô nhanh ngăn chặn lời nói của hắn , người này nói chuyện ngữ khí khi nào thì cũng chủ nghĩa cá nhân , như vậy bá đạo. Không được, người kia là cô hiện tại tối không nghĩ nhìn thấy, như thế nào hội nhớ tới hắn, cô lắc đầu, đem bóng dáng Doãn Lạc Hàn ném ra sau đầu.

Hắn than nhẹ một hồi, vi nhắc lên thần,khẩu khí bất đắc dĩ,“Một ngày, tôi chỉ cho em thời gian một ngày.”

Chương 196: lại đi gấp hắn

Hắn rốt cục cũng thỏa hiệp, bất quá cho thời gian cũng quá đi. Cô đô khởi thắn, thốt ra, “3 ngày.”

Hắn tự hỏi vài giây, lại sửa lại, “Không, một ngày.”

“3 ngày.” Cô không chút nào nhả ra, cực lực tranh thủ vì chính mình.

“hai ngày, liền hai ngày, không thể lại nhượng bộ.” Hắn như là quyết tâm hạ quyết định nào đó, vẻ mặt rõ ràng không thương lượng.

“Vậy hai ngày.” Cô ách nhiên thất tiếu, như vậy cò kè mặc cả, như thế nào có điểm giống ở chợ mua đồ ăn.

Bất quá, hai ngày liền hai ngày đi, tổng so với hắn ngay từ đầu đề suất một ngày thì tốt hơn. Nếu ngay từ đầu lắc đầu, hắn liền vĩnh viễn không hề gặp chính mình. Khả năng cô sau lại gật đầu, cho hắn hy vọng, thật không biết làm như vậy là đúng hay sai.

Mặc kệ như thế nào, cô không nghĩ nhìn hắn thương tâm rơi lệ, hắn từng vì cô làm nhiều việc như vậy, yên lặng thủ hộ cô năm năm, hiện tại cô ít nhất tài cán vì hắn bảo tồn tam thiên khoái hoạt.

Ba ngày sau, nếu đáp án của cô là khẳng định , như vậy cô sẽ ở gật đầu phía trước, nói cho hắn chuyện cô không trong sạch, đến lúc đó mặc kệ hắn như thế nào đối đãi với chính mình, cô đều vui vẻ nhận.

Cô ngẩng đầu, nhìn đến chính mình đang ở trên xe thể thao chạy ở ngã tư đường , mê hoặc quay đầu nhìn hắn, “Chính Vũ, chúng ta hiện tại đi đâu?”

Tốc độ xe rất nhanh, hắn chuyên chú lái xe, quay đầu liếc cô liếc mắt một cái, “Đi gặp một người.”

Mơ hồ trung, cô đột nhiên có loại dự cảm không tốt, vội vàng hỏi, “Gặp ai?”

“Ân, một người có thể giúp chúng ta.” Hắn đốt đầu, sắc mặt nghiêm nghị, “Tôi là trốn đi . Tôi đến Trung Quốc, phụ thân phái cơ sở ngầm đi theo tôi, hiện tại không thấy tôi , cha tôi trực tiếp nghĩ đến tôi sẽ trở lại thành thị này, những người đó sẽ rất nhanh lại đây.”

“Bọn họ sẽ đến bắt cậu sao? Vậy cậu hiện tại muốn tìm người có thể giúp cậu?” Cô nhất thời khẩn trương trừng lớn ánh mắt, lo lắng một chút, chậm rãi nói, “người cậu hiện tại muốn gặp, sẽ không là anh họ của cậu đi.”

Kim Chính Vũ trên mặt tươi cười thật to, thanh âm vang lên, “Mân Mân, em thật thông minh. Tôi nghĩ nhò Lạc ra mặt, anh ấy nói chuyện, cha tôi khẳng định sẽ không phản đối.”

Không dám tưởng tượng tình cảnh cô cùng Kim Chính Vũ cùng đi gặp Doãn Lạc Hàn, trực giác muốn né tránh cục diện xấu hổ này, cô liếm liếm môi, nhẹ giọng mở miệng, “Chính Vũ, tôi là không nên đi, cậu trực tiếp để tôi dừng ở bên đường, tôi chính mình sẽ.....”

“Mân Mân, em đừng lo lắng.” Hắn nhẹ nắm tay cô, “Lạc cùng tôi cảm tình cũng rất tốt, anh ấy là vị hôn phu của Chỉ Dao, em hắn là đã gặp qua anh ấy mới đúng.”

“Ngô..... Đúng vậy, gặp qua vài lần mặt.” Cô lập lờ, cúi đầu lại bắt đầu ninh lặng bắt tay vào làm chỉ. Nói đến điều này, nếu sau nói chính mình không đi, có vẻ trong lòng có sợ hãi, cô không có lên tiếng phản đối nữa.

Đi qua đã qua đi, hiện tại cô đã không phải là nữ nhân được bài bối của hắn trước kia, cô đã muốn dỡ xuống cái gánh nặng kia, thản nhiên đổi mặt hắn, hôm trước gặp mặt hắn, cô làm tốt lắm, hôm nay cũng đồng dạng có thể làm.

Xe đi thật sự mau, nhìn thấy Chính Vũ nội tâm có chút lo lắng, cô nhìn đến vẻ mặt chuyên chú lái xe của hắn, thực dễ dàng lý giải hắn vì cái gì không tìm lão bà, mà là trực tiếp tìm Doãn Lạc Hàn. Doãn lạc Hàn mới là người thực sự nắm giữ toàn bộ tập đoàn Đường Thịnh, mà phụ thân Chính Vũ lại cùng hắn có xã giao, Doãn Lạc Hàn nói chuyện cũng có tiếng nói.

Mân Huyên đi theo sau Chính Vũ, đắp thang máy thăng lên tầng cao nhất, Ôn Nhược Nhàn nghênh diện đã đi tới, “Ngài là tới tìm tổng tài.”

“Ân, Lạc hiện tại có rảnh không?” Chính Vũ thản nhiên cáp thủ, mắt nhìn văn phòng tổng tài kia phiến nhăm chặt mòn.

“Vừa vặn tổng tài vừa mới họp xong, ngài hiện tại có thể đi vào.” Ôn Nhược Nhàn thanh âm cứng nhắc, cô quay đầu nhìn Mân Huyên, lộ ra vẻ tươi cười.

Chính Vũ xoay mặt nhìn Mân Huyên, “Tôi hiện tại đi gặp Lạc, Mân Mân, em ở tại nơi này chờ một lát.”

Mân Huyên đốt đầu, không cần đi vào nhìn thấy tên kia, cô đương nhiên là cầu còn không được.

Mắt thấy Chính Vũ bước đi hướng văn phòng tổng tài, Ôn Nhược Nhàn lúc này tiến đến, “Xem ra, bọn họ khả năng nói chuyện lâu, nếu không ngại cô có thể đến văn phòng tôi ngồi.”

“được.” Hồng huyên khoái trá đáp ứng, đi theo Ôn Nhược Nhàn đi vào văn phòng thư ký.

Ôn Nhược Nhàn mời cô ngồi vào sofa, lại xoay người mang nước cho cô. gian văn phòng này so với văn phòng phó chủ biên tạp chí Phùng Tĩnh Như còn lớn hơn một ít, xem ra thư ký tổng tài được đài ngộ thực không sai, còn có thể có được văn phòng riêng chính mình.

Nhin Ôn Nhược Nhàn một bộ dáng thực giỏi giang, Mân Huyên không khỏi có chút hâm mộ, kỳ thật cô cũng tướng giống như Ôn Nhược Nhàn ở sự nghiệp có thể làm.

Nhưng cô đồng thời cũng biết một câu, cơ hội luôn ưu ái cho người có chuẩn bị, thành công sẽ không vô duyên vô cớ dừng ở trên đầu một người, hiện tại cô vừa mới tới tạp chí, bình tâm tĩnh khí, cố gắng làm tốt mỗi một sự kiện, này đó mới là mấu chốt trước mắt.

“Mân Huyên, cô biết không? Tôi rất bội phục dũng khí của cô.” Ôn Nhược nhàn bưng chén nước đi tới, khi xoay người đưa cho cô, đột nhiên toát ra những lời này.

“cô bội phục tôi? Vì cái gì?” Mân Huyên nâng chén nước lên trước mắt, hai tròng mắt toát ra vẻ khó hiểu.

Ôn Nhược Nhàn nỗ nỗ thắn, ý có điều chỉ bộ dáng, lập tức ngồi xuống sô pha đối diện .

Cô ấy là chỉ chuyện cô thoát khỏi thân phận tình phụ của Doãn Lạc Hàn đi, Mân Huyên rất nhanh đã nghĩ đến điểm này, bởi vì từ đầu tới cuối, Ôn Nhược Nhàn giống Từ Bang đối với chuyện của Doãn Lạc Hàn cùng chuyện của cô đều biết.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, cô thùy mâu thoái mái cười cười.

Chương 197

Ôn Nhược Nhàn trong mắt mẫn hàm chứa chân thành, làm thư kí của tổng tài đã nhiều năm, cô biết tất cả về tổng tài, hắn tuy rằng đã có vị hôn thê, nhưng hắn rất đa tình, nữ nhân lại nhiều. Nhìn Mân Huyên đến văn phòng tổng tài ký hiệp ước kia, cô một đường nhìn qua, không khỏi đồng tình với Mân Huyên, lần này nghe nói Mân Huyên cùng tổng tài đã hoa mở giới tuyến **í chỉ sự tự do, chia tay**, cô thật tình cảm thấy có chút vui vẻ.

Mân Huyên cười khoát tay, “Không sao, tôi biết cô cũng là có ý tốt. Kỳ thật tôi cùng Chính Vũ chuyện cũng dài, chúng tôi.....”

Tiếng đập cửa đột nhiên vang đến, Ôn Nhược Nhàn nhìn thoáng qua Mân Huyên, đứng dậy đi mở cửa, Kim Chính Vũ đứng ở cửa, khuôn mặt tươi cười, “Mân Mân, có thể đi chưa?”

Trước đó hắn vẫn nhíu chặt mày, hiện tại đã giãn ra, xem ra sự tình thực thuận lợi, cô mỉm cười đi hướng hắn, một bên hướng tới Ôn Nhược Nhàn đứng phía sau, gật đầu, “Ôn tiểu thư, làm phiền cô rồi.”

Kim Chính Vũ một bên kéo tay cô, một bên khoa trương vỗ về bụng, kêu to, “Đã đến trưa, tôi đói rồi, đi mau, đi mau, chúng ta đi ăn bữa trưa.”

Thì ra tiểu tử này thẹn thùng.

Cô mím môi cười trộm, hắn lôi kéo bước nhanh đi hướng thang máy, nhìn đôi mắt của hắn, cô rõ ràng cảm giác được khi hắn kéo mình, đôi mắt có chút rung động nhẹ nhè.

“Chính Vũ.” Tiếng nói trầm thấp không hề báo động trước vang đến.

Ngay khi bọn họ đi ngang qua văn phòng tổng tài, cửa đang đóng chặt đột nhiên mở ra , một thân ảnh cao lớn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt. Trong tích tắc, ánh mắt sắc bén đảo qua khuôn mặt tươi cười của cô, cuối cùng dừng ở bọn họ đang lôi kéo tay, đôi mắt u ám rất nhanh hiện lên khuôn mặt phức tạp.

Hoàn toàn không dự đoán được tình huống như vậy, trên mặt hắn tươi cười chợt đọng lại.

“Lạc, còn có việc?” Kim Chính Vũ ngây ngẩn cả người, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Doãn Lạc Hàn.

“Phải, tôi vừa rồi đáp ứng giúp cậu, cậu liền đi ngay, còn có chút chuyện chưa kịp nói, tôi với cha cậu nói chuyện điện thoại, tôi nói tôi muốn cậu ở trong nước theo giúp tôi một thời gian, hắn đáp ứng rồi, cho cậu tạm thời vẫn là đi quản lý trong nước.”

Kim Chính Vũ vui mừng nở nụ cười, nhanh lôi kéo Mân Huyên, bước đi đi qua “Lạc, tốt rồi, cảm ơn anh.”

Doãn Lạc Hàn nhìn lên, ánh mắt đột nhiên thăng tầm hướng về phía Mân Huyên, cảm giác được ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm, cô vội tránh, trong lòng vô cùng sợ hãi, người này tâm tư luôn luôn không thể nắm lấy, hắn có thể hay không phá hư cô cùng Kim Chính Vũ, đem chuyện kia nói ra?

Thấy Doãn Lạc Hàn nhìn chăm chăm Mân Huyên, Kim Chính Vũ vui vẻ nhìn sang Mân Huyên “Anh hắn là đã biết Mân Mân, bạn tốt của Chỉ Dao.”

“Đương nhiên, chúng tôi đã gặp qua.” Doãn Lạc Hàn khẽ nhếch môi đầy thâm ý.

Cô choáng váng, chỉ có cô nghe hiểu tiếng nói bao hàm đùa cợt của hắn, giờ phút này cô cảm giác mình lại như cô gái mong manh trước kia, lại bị người ta nói trúng tim, những điều muốn che giấu như đều bại lộ.

“Lạc, hôm khác nói chuyện vậy.” Thật vất vả đợi Kim Chính Vũ nói đến những lời này, cô không ngừng túm tay hắn chạy mau.

“Đúng rồi, Lạc, anh vừa mới theo tôi nhắc đến.....” Đi vài bước, hắn như là nhớ tới cái gì, xoay người quay lại.

Cô đè thấp tiếng nói, dùng sức kéo hắn, “Kim Chính Vũ, cậu không phải nói đã đói bụng sao? Tôi hiện tại bụng cũng có chút đói, đi nào!”

“À.....được.” Kim Chính Vũ không nghi ngờ gì, quay lại vẫy tay “Lạc, tôi đi trước! Chuyện hôm nay thật cảm ơn!”

Cô như là chạy nạn kéo Kim Chính Vũ vào thang máy, cửa thang máy gần đóng lại, cô không khỏi nhìn về thân ảnh trước văn phòng, đôi mắt thâm u nhìn thẳng vào cô, mâu đǐ lóe ra ra một cỗ u quỷ âm u.

Hắn không phải đang nghĩ biện pháp đối phó cô chứ? Cô căng thẳng, không, không cần lo lắng, hiện tại chỉ cần trả cho hắn tiền bồi thường là được.

Đúng rồi, cô quên hỏi hắn cần bao nhiêu tiền bồi thường, nếu không may hắn đòi một trăm vạn, mấy trăm vạn, làm sao bây giờ? Ý thức được điểm ấy, da đầu nháy mắt một trận run lên.

Tay cô bị nắm chặt một chút, bên tai truyền đến tiếng Kim Chính Vũ thân thiết nói, “Mân Mân, em làm sao vậy, tại sao người lại lạnh như vậy? Có phải mặc ít đồ quá không?”

Nói xong, hắn khẽ cởi áo khoác ngoài, cô nhanh tay ngăn hắn “Không phải, có thể trong thang máy lạnh quá, đi ra ngoài thì tốt rồi.”

“Được, vậy là tốt rồi.” Hắn thở dài một hơi, thang máy vang tiếng chuông, hai người đi ra thang máy, qua đại sảnh trống trải, rất nhanh ngồi trong xe thể thao.

Đóng cửa xe lại, Kim Chính Vũ quay sang, khéo mắt lộ vẻ giảo hoạt tươi cười, “Mân Mân, em còn nhớ lần trước nhận lời làm bạn gái tôi, theo tôi tham gia tiệc rượu không? Không thể đổi ý nha!”

Cô sững sốt một chút, cẩn thận nhớ lại, quả thật là có chuyện như vậy, vô tình gật đầu, “Đương nhiên, tôi nói sẽ giữ lời. Khi nào? Nhưng mà tôi cũng nói trước, tôi hiện tại ban ngày phải đi làm, chỉ có hết giờ làm mới rảnh, mới đến tạp chí xã, tôi cũng không muốn đi xin phép.”

“Chỉ cần em thừa nhận là tốt rồi, buổi lễ đúng là buổi tối.”

“Buổi lễ? Không phải tiệc rượu sao?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu, 2 từ này là hoàn toàn khác nhau. Một cái là tùy tính sở thích, một cái lại là trung quy trung củ, thượng lưu nhân duyên dường tao nhã cùng xa xỉ yến hội.

Trước câu hỏi của cô, Kim Chính Vũ sửa lại “A.... tôi nói nhầm thôi, là tiệc rượu, tiệc rượu.”

Chương 198

Trước câu hỏi của cô, Kim Chính Vũ sửa lại “A.... tôi nói nhầm thôi, là tiệc rượu, tiệc rượu.”

Shit! Doãn Lạc Hàn đóng cửa lại, tức giận đá vào một bàn văn kiện, một đống lớn văn kiện liền đổ xuống.

Hắn nhìn không chớp mắt, thăng tấp hai chân bước đến bàn làm việc, đứng lặng ở cửa sổ, qua lớp thủy tinh nhìn ra cô cùng Chính Vũ đi bên nhau, trên mặt cô lại tươi cười như vậy, một thứ ghen tị như độc được lan vào trong lòng hắn, hắn thật muốn xông lên, hung hăng tách hai con người kia ra.

Ghen tị, phải, đúng là ghen tị, như thế nào lại có loại cảm giác này? Cô tự tiện trộm đi hiệp ước, hắn nhìn đến cô phải cảm thấy phẫn nộ mới đúng.

Hôm trước gặp mặt, trước hắn gắt gao bức bách, cô lại quá mức bình tĩnh, hắn định nói gì, cô đều có thể chuẩn xác nói trúng.

Hắn phát hiện chính mình đột nhiên không có chủ ý, hắn không biết nói với cô như thế nào, chuyện này nếu truyền đến tai tiểu tử Quý Dương, một Doãn Lạc Hàn ở thương trường đều thuận lợi mà trước mặt cô lại chật vật như vậy, khẳng định Quý Dương sẽ cười rung rẩng.

Hắn như một người đơn giản bị cô coi thường, mà cảm giác mất đi cô thật sự đáng ghét.

Trở lại phòng tổng thống, hắn lại là một đêm trắn trọc, từ khi bên cạnh thiếu nữ nhân kia, giấc ngủ lại bỏ hắn mà đi, mà nhân tiện cũng mang đi hứng thú của hắn đối với nữ nhân khác.

Hắn thử ôm lấy nữ nhân khác ngủ, chỉ cảm thấy hương vị xa lạ, mùi nước hoa nồng nặc, còn có ánh mắt tham lam, hắn biết đối phương nhìn trúng là hắn tài phú, vì thế, hắn bắt đầu chán ghét gương mặt trang điểm kĩ càng giả dối.

Đúng là một chuyện vừa đau đớn, lại vừa nực cười.

Hắn biết nữ nhân kia ở đâu, hắn từng nghĩ sẽ giống như khi ở bệnh viện, nửa đêm đi tới, nhưng là hắn cuối cùng nhẹ xuồng, bởi vì ngày đó lời của cô đã trói buộc hắn.

Cô nói đúng, hắn đối với nữ nhân chỉ là cảm giác mới mẻ, cô ở bên hắn đã ba tháng, lẽ ra hắn phải chán ghét, ngày đó hắn cũng chính mồm thừa nhận mình đối với cô không hề có hứng thú. Nếu hắn tìm cô, chẳng phải là chính mình tát mình sao.....

Ánh mặt trời xuyên qua lớp kính thủy tinh chiếu vào khuôn mặt tuấn tú, hắn hơi nheo mắt, thậm chí u ám con ngươi đen xẹt qua một chút ánh sáng, ngày đó chính cô nói sẽ bồi thường cho hắn tiền, nhưng số lượng cụ thể cũng không có nói, như vậy, hắn hiện tại hắn là nên bắt lấy cơ hội lần này.

— Ngày cuối tuần —

Ra khỏi chăn, đẩy cửa sổ, ánh mặt trời nhất thời không chút keo kiệt chiếu lên trên người, cô vươn vai, cảm giác sau một giấc ngủ say thật là thoái mái.

Nhin đồng hồ treo tường, sắp mười một giờ, mặc quần áo rộng thùng thình, ở sáu mươi ánh mặt trời trong phòng thích ý đi lại, ở tại trù phòng bận việc vừa thông suốt, tỉ mỉ làm cho mình một phần cơm trưa, xem như khao chính mình.

Tối hôm qua khi ăn cơm, Kim Chính Vũ nói hôm nay hẵn phải đi khách sạn, khả năng hôm nay sẽ bận cả ngày, chặng vạng ngày mai chính là kỳ hạn cuối cùng hẵn cho cô.

Thật không biết nên trả lời như thế nào, cô thở dài, lật xem lịch trên bàn học, đột nhiên nhớ tới ngày đó cùng Chỉ Dao tại nhà hàng ăn cơm gặp được lão bá, chính mình dường như hứa hẹn hôm nay mời lão bá uống trà ngọ.

Cũng may hiện tại nhớ lại, bằng không thất hứa với lão bá, thật sự là rất không nên, cô vừa nghĩ vậy, vừa lấy điện thoại, vừa ấn vài con số, di động trùng hợp vang, cô thuận tay liền ấn nghe điện.

“Còn nhớ chuyện hôm đó cô nói không?”

Hoàn toàn không có phòng bị nghe được tiếng nói trầm thấp kia, lòng của cô đột nhiên căng thẳng, Doãn Lạc Hàn, hẵn gọi điện thoại làm cái gì? Nhanh chóng nhớ lại ý tứ trong lời hẵn nói.

“Anh là nói chuyện bồi thường.” Cô khẳng định lại, bởi vì ngoài chuyện này cô cùng hẵn chẳng có gì liên quan.

“Nếu không cô cho là cái gì?” Hắn thấp thuần tiếng nói lộ ra châm chọc.

“Vậy anh nói số lượng đi.” Cô cắn nhẹ môi, biết mình nói gì hắn cũng sẽ cười nhạo, chẳng bằng để hắn mở miệng trước, chính mình trong lòng nắm chắc, sau đó cùng hắn cò kè mặc cả một phen.

“Cô chỉ cần đưa số cha cô nợ là được.”

“Ba trăm vạn?” Cô khống chế không được kêu lên sợ hãi, này..... Nhiều như vậy, nghe đến con số này lòng của cô nhất thời run rẩy không thôi, cô trong lúc nhất thời lấy đâu ra nhiều tiền như vậy trả lại cho hắn.

“Sao? Chuyện bôi thường là cô đồng ý, tôi cũng không có đòi hỏi. Hiệp ước đã viết rõ chỉ cần cô làm tình phụ cho tôi một năm, số tiền kia coi như là trả xong , nhưng là hiện tại cô xé bỏ hiệp ước, tôi chỉ muốn lấy lại số tiền cha cô nợ, tôi nghĩ như vậy cũng không quá đáng.”

Chương 199

Microphone rõ ràng truyền đến hắn lạnh lùng đùa cợt, cô nắm chặt tay, mấp máy môi không thể lên tiếng nữa, hắn nói đúng, số tiền đó cơ bản nên trả lại cho hắn.

Hắn đợi hai ba phút, chậm chạp không thấy cô nói gì, không kiên nhẫn thúc giục .“Nói chuyện! Trả lời tôi!”

Cô nuốt nước miếng, cắn chặt răng, run run thanh âm hỏi,“Ba trăm vạn..... Nhũng ba trăm vạn. Anh chừng nào thì cần?”

“Đương nhiên là càng sớm càng tốt, ngày mai buổi chiều hai giờ, cô tới công ty tìm tôi.”

“Nhanh như vậy? Nhưng là.....” Không đợi cô nói xong nói, điện thoại kia đầu vang lên thanh âm “tút.... tút....”, hắn cúp điện thoại.

Tên ma quỷ đáng ghét, lại là như vậy, cô trừng mắt nhìn di động, ném tới sô pha.

Cô vẻ mặt nãy nề, làm sao bây giờ? Ba trăm vạn, nhũng ba trăm vạn, thì ra tha hơn phân nửa vòng, cô lại phải nhớ tới con số đau đớn này.

Thật sự phải đi mượn Kim Chính Vũ sao? Cô do dự cắn nhẹ môi, tầm mắt lại chuyển dời đến di động nằm ở sô pha, do dự một lúc lâu, cô ma xui quỷ khiến đi đến.

Đột nhiên, di động tiếng chuông mãnh liệt, sẽ không lại là tên ma quỷ đi, cô cắn răng cầm lấy điện thoại, là số lạ, sẽ là ai?

Đột nhiên, di động tiếng chuông mãnh liệt, sẽ không lại là tên ma quỷ đi, cô cắn răng cầm lấy điện thoại, là số lạ, sẽ là ai?

“Vâng, ai đấy ạ?”

Trước hết nghe được là một trận tiếng cười, tiếp theo tiếng nói quen thuộc. “Ha ha..... Mân Huyên, con nói hôm nay buổi chiều hẹn ta uống trà, ta muốn hỏi thời gian định là mấy giờ?”

Là lão bà, hắn tự mình gọi điện thoại tới hỏi, cô không khỏi có chút thẹn thùng.“Thật có lỗi , lão bà, kỳ thật hắn là con nên gọi điện thoại cho ngài mới đúng. Ngài nói thời gian đi, chiều hôm nay con rảnh.”

“Ha ha..... Vậy buổi chiều ba rưỡi, tại chỗ lần trước ta uống trà ngọt, thế nào?”

Cô ở trong đầu nhanh chóng nghĩ đến nhà hàng lần trước, vội vàng đáp ứng.“Vâng, được, con sẽ đến đúng giờ.”

Buông di động, không khỏi đổi hành động của lão bà có điểm cảm thấy lẩn lộn, hắn vì cái gì lại nhiều lần hẹn cô đi uống ngọt trà vậy? Tuy là cười, nhưng tiếng của lão bà vẫn có sự cổ quái nói không nên lời.

Hắn là bạn tốt của ba ba, muốn cùng cô uống trà, kỳ thật cũng không có gì. Lần này cũng không thể lại thất hứa, cô thầm hạ quyết tâm, lật xem bóp da, bên trong chỉ có hé ra một trặc khối .

Cô cười khổ thở dài, chi phiếu tiền này đó thiên đều hoa không sai biệt lắm , ánh mắt chuyển dời đến cẩm ở bóp da lý tín dụng tạp thượng, nhà hàng uống trà lần trước cũng không kém cap cấp, hắn là không ít tiền, trước cạn kiệt đi, tháng sau phát tiền lương trả lại.

Buổi chiều tam giờ, cô đến nhà hàng, không nghĩ tới vừa vào, lại thấy được lão bá ngồi ở dựa vào cửa sổ, tươi cười khả ái nhìn cô.

Cô đi tới, bồi bàn giúp cô kéo ghế dựa, nói cảm ơn, ngồi xuống chỗ đối diện lão bá “Con đã nghĩ sẽ đến trước, không ngờ ngài so với con còn đến sớm hơn.”

“Ha ha..... Ta cũng vừa tới. Ta đã ăn một chút điểm tâm, Mân Huyên, nhìn xem con thích uống gì?”
Lão bá mỉm cười đưa cho cô thực đơn.

Cô lật xem , gọi một phần trà lài. Nhìn bồi bàn đi khỏi, cô mới chú ý tới trước mặt có một cái đĩa bánh ngọt.

Nhiều năm như vậy, ở nhà thúc thúc cô chưa bao giờ cảm nhận được một sự quan tâm của bậc trưởng bối, mà hiện tại lão bá này nho nhỏ hành động, làm cô trong lòng chảy qua một cỗ lo lắng, cảm động nói, “Cám ơn!”

“Ha ha..... Mân Huyên, nếu con thật muốn cảm tạ ta, ta có thỉnh cầu, không biết con có đáp ứng hay

không.” Lão bá có vẻ muốn nói lại thôi.

Cô điểm trà lài rất nhanh liền bưng lên, nhấp môi “Lão bá, xin ngài cứ nói.”

Lão bá thở dài, trên mặt xẹt qua cô tịch thần sắc, “Nhiều năm như vậy, ta bên người ngay cả cái người nói chuyện đều không có, nữ nhi ở Australia, con trai lại bận công tác. Con xem chúng ta có duyên như vậy, con làm con gái nuôi của ta được không?”

Trà trong miệng suýt chút nữa phun ra, cũng may cô phản ứng đúng lúc, nuốt xuống, lại bị bị nghẹn ho khan. “Khụ..... Khụ.....”

Lão bá hay nói giỡn đi, nếu cô làm con gái nuôi của hắn, như vậy Doãn Lạc Hàn tên kia chẳng phải là..... Không được, không được, cô nghĩ qua cái xưng hô quái dị kia, liều mạng lắc đầu.

“Mân Huyên, con không muốn?” Lão bá trên mặt không chút nào che giấu thất vọng, thở dài.

“Không phải.....” Nhìn đến lão bá thất vọng như vậy, cô lại không đành lòng, vội vàng lắc đầu, dùng khăn tay lau miệng, cô thanh thanh yết hầu, “Nếu ngài thật sự cảm thấy tịch mịch, con có thể lợi dụng lúc rảnh chăm sóc ngài, cùng uống trà, nói chuyện, không nhất thiết phải làm con nuôi.”

“Con không nói ta cũng biết, đề nghị này thật quá hoang đường, coi như ta chưa nói, uống trà đi.” Lão bá than thở, nâng chung trà lên uống.

Cô mềm lòng, lập tức lại động lòng trắc ẩn, bắt đầu do dự, rốt cuộc có nên hay không đáp ứng lão bá. Lão bá đối với cô quả thật tốt lắm, làm cho cô hưởng thụ được sự ôn nhu chưa từng được hưởng thụ, đáp ứng làm con gái nuôi của lão bá, cô đương nhiên là nguyện ý.

Nhưng là, cứ như vậy cô cùng Doãn Lạc Hàn chẳng phải là thành... anh em, hơn nữa tên kia nhất định lại nghĩ đến chính mình là ở ham tiền nhà bọn họ, nếu lão bá không phải cha của tên kia thì tốt rồi, hiện tại cô khẳng định là không chút do dự đáp ứng.

“Mân Huyên, con không cảm thấy ta phiền phức chứ? Vì uống ngọt trà, còn gọi điện thoại thúc giục con.” Lão bá trên mặt càng thêm ủ dột.

“Con.....”

“Kỳ thật ta biết chuyện nhận con gái nuôi, ta đã sớm hỏi hai đứa con, bọn họ toàn nói không ý kiến. Hôm nay ta lòng tràn đầy vui mừng, vốn nghĩ con chắc chắn sẽ đáp ứng, lại không biết sẽ là như thế này.....”

Lão bá uống trà trong tay, cả người lại có vẻ uể oải.

Doãn Lạc Hàn đồng ý? Cô ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không dự đoán được hắn đã sớm đáp ứng chuyện này.

Muốn xác định một chút có phải nghe lầm hay không, cô chần chờ mở miệng, nhịn không được hỏi, “Con của ngài..... bọn họ thật sự đáp ứng rồi sao?”

Cô như vậy vừa nói, lão bá tựa hồ nghe ra cô dao động, mau chóng gật mạnh đầu “Đúng vậy, chuyện này ta đã sớm hỏi bọn họ, hiện tại mới hỏi con, Mân Huyên.”

“Nói thật, con rất thích ngài, lão bá, ngài đối với con tựa như người thân, làm con nuôi của ngài là chuyện vô cùng tốt, nhưng……”

“Vậy là con đồng ý.” Lão bá kinh hỉ thanh âm cắt lời cô, thuần khiết cười.“Vậy là tốt rồi, thật tốt quá!”

Nhin lão bá cười vui vẻ như vậy, không muốn làm mất hứng, lời định nói không nói được nữa, cô chậm rãi cười cười.

Nhin lão bá cười vui vẻ như vậy, không muốn làm mất hứng, lời định nói không nói được nữa, cô chậm rãi cười cười.

“Ha ha... Vậy từ giờ trở đi, con chính là con gái nuôi của Doãn Lương Kiến ta rồi!” Lão bá cười tưng tửng lấy ra một phong bao trong túi nhét vào tay cô “Đây là cha nuôi đưa cho con nhân lẽ gặp mặt.”

Cô định tình nhìn thấy, là chích nhất tiền lì xì, ngờ ngác nhìn trong tay tiền lì xì, trong lúc nhất thời đầu óc có chút mơ mộng, cô đáp ứng lão bá sao? Như thế nào mà từ đầu đến cuối, một chút ấn tượng cô cũng không có vậy...

Chương 200

“A... con không thể nhận.....” Cô giơ tay đưa tiền lì xì đặt trên bàn, trả lại cho lão bá.

“Không cần cự tuyệt, bằng không ta sẽ mất hứng.” Lão bá làm bộ như tức giận, lại đem tiền lì xì đặt vào trong tay cô, miệng nói thầm “Coi như ta bồi tội.....”

“Bồi tội?” Cô kinh ngạc hỏi lại.

Sắc mặt lão bá đột nhiên biến đổi “À..... không phải, không phải bồi tội, là ta tặng con gái nuôi lẽ gấp mặt, con nhất định phải nhận lấy, nếu không ta sẽ giận đó.”

“Vâng, được rồi, cảm ơn, lão bá.” Cô cười cười, tay xiết chặt túi tiền lì xì, bên trong chỉ có mỏng manh 1 tờ, tin rằng không có nhiều tiền. Như vậy cũng tốt, cô cũng sẽ nhận lấy mà không có gánh nặng.

Doãn Lương Kiến cười ha ha nói “Còn gọi lão bá? Hiện tại cần sửa, gọi ta là cha nuôi.”

Thật sự cần đổi cách xưng hô sao? Đến bây giờ cô còn không thể tin được rằng chuyện cô trở thành con nuôi lão bá là thật. Cô do dự mãi mông lung, nhìn lão bá vẻ mặt sáng hồng đầy chờ mong, ngượng nghịu nói nhỏ “Vâng, cha nuôi.”

“Được, con gái ngoan, ha ha..... Thật tốt quá, con rốt cục cũng trở thành con gái nuôi của Doãn Lương Kiến ta.” Doãn Lương Kiến ngửa đầu cười lớn, cũng may nơi này có tách biệt, không làm người khác chú ý.

Trong lúc nhất thời, cô không thể thích ứng với cách xưng hô mới, nâng chén trà lên nhấp nhẹ, nhìn trộm Doãn Lương Kiến vẻ mặt hài lòng, khéo môi không khỏi cũng mỉm cười.

Thực ra, chỉ cần không thấy Doãn Lạc Hàn, làm con gái nuôi của lão bá cũng không sao, ít nhất cô cũng nhờ lão bá mà lấp đầy đi khoảng trống trong lòng vì thiếu đi tình thương của cha mấy năm nay.

Một tiếng di động truyền đến, là của lão bá. Hắn tiếp điện thoại, một lát sau cười tủm tỉm nhìn cô “Mân Huyên à, ta hiện tại có việc gấp, phải đi ngay, hôm nay chúng ta nói tới đây đã.”

“Vâng, lão bá...”

“Tại sao vẫn còn gọi như vậy?” Doãn Lương Kiến khuôn mặt vui vẻ tươi cười xẹt qua chút tức giận.

“Không phải, là cha nuôi.” Cô thè lưỡi, nhanh chóng sửa miệng. Xem ra cha nuôi của cô tính tình có chút nóng giận.

“Được, như vậy còn tạm được. Ha ha..... Ta đi trước, xong việc ta sẽ gọi điện cho con” Doãn Lương Kiến mặt mày hớn hở, đứng dậy rời đi.

Nếu thành con gái nuôi của lão bá, đương nhiên, cô cũng thành em gái của người nào đó. Cô lặng lẽ ngồi im, cố gắng tiêu hóa cách xưng hô mới này.

Một lát sau, cô gọi bồi bàn đến thanh toán, kết quả đối phương nói cho cô, lão bá khi rời đi đã thanh toán rồi.

Cô lăng lặng ra khỏi nhà hàng, đón xe bus về nhà đã muộn mệt chết, chạy ra ban công đón gió, lại phát hiện trong tay vẫn đang cầm bao lì xì kia.

Cô thuận tay mở ra liền thấy, bên trong không có tiền mặt như mình tưởng, mà hóa ra là giấy, cô ngạc nhiên lấy ra, là chi phiếu, mà hàng số thằng dài trên đó làm cô kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Bốn, bốn trăm vạn.

Cô không thể tin vào mắt mình, nhìn lại một lần nữa, thật sự là bốn trăm vạn.

Như vậy không phải quá lớn so với lễ gặp mặt sao? Cô cầm chi phiếu chạy về phòng khách, lấy điện thoại di động ấn số của lão bá, sau đó không lâu chót nghe thấy đối phuơng sang sảng tiếng cười.

“Ha ha..... Mân Huyên, con tìm ta?”

“Vâng.... Cái kia, cái kia chi phiếu.....” Cô quá ngạc nhiên, thoảng ch襻c đầu lưỡi thăng thắt, không thể nói ra được một câu trọn vẹn.

“Con là nói ta đưa con lễ gặp mặt? Ha ha, không phải lo ít. Chỗ đó là ta đưa để con mua quần áo hoặc đồ trang điểm linh tinh, tóm lại con thích gì cứ mua. Không cần khách khí, dùng hết lại nói cho ta biết.....”

Cô liên thanh chặn lại lời lão bá “Không..... Không..... Không..... Chỗ đó nhiều lăm, con không thể lấy. Ngày mai con liền trả lại cho cha.....”

“Mân Huyên, hôm nay con đã nhận thì không được chối nữa. Hiện tại ta mới biết được mấy năm nay con đã phải chịu khổ, con là cô gái tốt kiên cường độc lập, ta hi vọng chỗ đó có thể bù lại..... Đáng lẽ ta phải tìm thấy con sớm hơn mới đúng.....”

Lão bá thanh âm dần dần thấp đi, cô nghiêng tai lắng nghe. Hắn ở đầu dây bên kia cứ nói liên hồi. Hắn nói hắn là bạn tốt của cha, nếu không lo được cho cô thì hắn nhất định sẽ tự trách mình.

“Cha nuôi, kì thật cha không cần như vậy. Mấy năm nay con tự nuôi sống mình, thật sự rất vui vẻ. Con thật sự đã tích lũy được nhiều kinh nghiệm. Thật sự.....”

“Mân Huyên à!” Lão bá cảm thán một hồi “Mặc kệ như thế nào, con cho ta bù lại một ít, nếu không lòng ta thấy rất khó chịu.....”

Cô nhìn chăm chăm con số trên tờ chi phiếu trong tay, cũng không còn biết nói gì “Nhưng như vậy cũng là hơi nhiều, con.....”

“Ha ha.... Không cần lo, con cứ dùng dần dần. Cứ như vậy đi.” Dường như sơ cô cự tuyệt, nói xong câu này lão bá lập tức cúp điện thoại.

Cô có cái kiêu ngạo và tự tôn của mình, cô không nghĩ mình sẽ dùng đến số tiền này.

Phút chốc, ý niệm trong đầu vừa chuyển, bốn trăm vạn, thật là một con số mê người, có số tiền này, cô

có thể trả cho Doãn Lạc Hàn, cùng hắn bỏ qua quan hệ kia, hắn cũng sẽ không còn lý do làm cô khó xử....

Trước đây cô tính hướng Kim Chính Vũ mượn ba trăm vạn, liệu có cần nữa không??

Vẫn là trực tiếp dùng tờ chi phiếu này giải quyết dây dưa với Doãn Lạc Hàn thì hơn. Đầu tựa vào sô pha, ngẩng mặt nhìn trần nhà. Trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

Chương 201

Vẫn là trực tiếp dùng tờ chi phiếu này giải quyết dây dưa với Doãn Lạc Hàn thì hơn. Đầu tựa vào sô pha, ngẩng mặt nhìn trần nhà. Trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

Ngồi trước bàn làm việc, tinh thần không yên, thỉnh thoảng lại nhìn đến tờ chi phiếu. Hôm nay sáng sớm Doãn Lạc Hàn liền gọi điện thoại, lại nhắc nhở cô chiều nay 2 giờ đến công ty hắn giải quyết.

Thật sự..... Thật sự muốn dùng chi phiếu kia trả tiền bồi thường cho Doãn Lạc Hàn sao? Cô hít sâu, do dự...

Một tiếng chuông điện thoại kéo suy nghĩ của cô lại, là Phùng Tĩnh Như, kêu cô đến phòng làm việc. Cô đứng lên, ánh mắt lại chuyển hướng đặt ở chiếc ba lô ở góc bàn làm việc, chi phiếu lớn như vậy nếu đánh mất liền không xong, cô quay trở lại, để ba lô vào ngăn tủ phía dưới bàn làm việc, cẩn thận khóa lại.

Thế mới yên tâm được, bước nhanh đến văn phòng của Phó Chủ biên, lễ phép gõ cửa, nghe được thanh âm “Mời vào” sau cánh cửa mới nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Phùng Tĩnh Như dập mạnh điện thoại, tức giận lầu bầu “Thật là đáng giận, một chút tài năng đều không có, đều là lũ vô dụng bất tài!”

Mân Huyên lặng lẽ đứng trước bàn làm việc của Phùng Tĩnh Như, nhẹ giọng mở miệng “Phùng tiểu

thư, cô tìm tôi.”

“Phải, Mân Huyên, tôi không có phƯƠng tiỆn, cō hiỆn tại đi thícH giỤc tiẾn độ chUP ảnh bìA. TẠP chí kÌ nÀy sẮp in ấn, bÊn kia lÀm cÒn chÂM quÁ, bìA mÆt chÂM chAP chE tAC khÔng đƯoC, thât khÔng biEt bÔn hÓ lÀM cÁi gÌ.”

“ĐƯoC, tÔi lẬp tỨc đÌ.” Mân Huyên gât đẦu, rÂt nhAnh xoAy ngƯỜi hƯOring đÌnH cÙA vĂn phÒng.

PhÙng Tinh NhƯ lAI nói, trÊn mÆt trÀn dÂy nghiÊm túC “ĐÚng rÔi, Mân Huyên, tÔi nhAc nhÓ cÔ mÙt cÅu, tÔi cho cÔ dÌ chUP ảnh bìA, khÔng phÂi dÈ thUởng thÜc, mÀ lÀ cÄn cÔ dÌ gIám sÁt. NËu cÔ cÄm thAY cÓ vÄn dÈ, ví dÙ nhU ngƯỜi mÅu cÓ chÖ nÀo khÔng đÚng, cÔ cÄn kIp thØi đUra y kiËn cÙA mÌnh. CÔ hiËu y tÔi chÚ?”

“TÔi hiËu” Mân Huyên gât gât đẦu. CÔ dÃ hiËu đUoC y tú cÙA PhÙng Tinh NhU, cÔ ãy lÀ úy quYEN cho cÔ, cho cÔ quYEN dÌ gIám sÁt tiẾn độ chUP bìA TẠP chí.

Toàn thÁn nhÁt thØi phÆn chÆn khÔng thÓi, cÔ phÆn chÆn đAp thang máY 24 tÅng, nØi đÓ lÀ chUP ảnh bìA.

“CÔ đÚng chÖ nÀy.... ĐÚng rÔi..... Quay mÆt sang bÊn phÂi..... NÂng mÆt lÊn..... Cao ngAO tU thÁi.....”

BƯc vào lẬp tỨc nghe đUoC mÙt loÆt thanh âm. ChÍnh giÙa lÀ mÙt ngƯỜi mÅu đÚng giÙa ngon đÈn hÁ, dANG tAO dÁng theo yêu cầu cÙA nhiÆp ảnh gia.

Trước mắt là một đoàn chụp ảnh, nhưng không hiểu sao có chút quái dị không nói rõ được. Cô tìm đến nhiếp ảnh gia, vội vàng giải thích “Tôi xem ảnh bìa, năm nay mùa xuân phong hành xa hoa mà lại mang theo giản lược phong cách Châu Âu cung đình trang. Bất luận là cổ áo, cổ tay áo hay các chi tiết đều có cỗ ý tráo mặt nhăn cùng nhỏ vụn lưu tó, nhưng cho dù như vậy, luôn luôn không được thay đổi chủ đề, nên rút đi Châu Âu cung đình trang rườm rà, xử lí chi tiết tinh xảo, khôi phục thành trang phục giản lược hào phóng thì hơn.”

Nói xong, cô quan sát phản ứng của đối phuơng, không ngờ nhiếp ảnh gia trưởng mắt, hướng cô xua tay “Cô là ai mà nói những lời liều lĩnh vậy? Nơi này là chụp ảnh bìa, không phải chỗ để cô đến nói năng linh tinh. Đi ngay, đừng để tôi phải gọi bảo vệ.”

“Tôi nói nhiều như vậy mà một câu ông cũng không nghe đến?” Cô chậm rãi nói ra thân phận “Tôi là do Phùng Phó biên phái tới, là cô ấy bảo tôi tới giám sát tiến độ.”

Đối phuơng kinh ngạc một chút, lập tức nở nụ cười “À, thì ra là trợ lý của Phùng tiểu thư, sao lại không nói sớm.”

Cô mím môi không nói gì. Người này thay đổi thái độ cũng thật là nhanh quá đi.

Nhiếp ảnh gia vẻ mặt xấu hổ, gãi đầu “Tôi hôm nay bị Phùng tiểu thư và Chủ biên thúc giục đẩy nhanh tiến độ, có điểm khó chịu. Thật ngại quá, vừa rồi nói chuyện có điểm.....”

Nói như vậy rồi, cô cũng lắc đầu “Đừng lo, tôi sẽ không để bụng. Cũng tại tôi không nói ra thân phận từ sớm.”

“Vậy là tốt rồi.....Ha ha.... Cẩn thận ngẫm lại cô nói cũng đúng.” Nhiếp ảnh gia đăm chiêu thắn sắc “ Bởi vì bìa lần này cần gấp, bên trên cũng không phái người đến yêu cầu, nên cứ theo ý tôi mà làm. Cô hiện tại nói cụ thể suy nghĩ của cô một chút, tôi thật sự muốn nghe.”

“Được, tạp chí Thuần Mỹ chủ yếu là cũng người trẻ tuổi vì tiêu phí quần thể, như bây giờ chụp hình, người mẫu bất luận là ánh mắt hay thần thái, đều rõ ràng bày ra một loại khoan dung. Bìa tuy đẹp mắt, nhưng chỉ toàn đi ngược tiêu chí, xa cách với người đọc quá nhiều”

Nhiếp ảnh gia đồng ý gật đầu “Vậy ý cô là.....”

“Ý tôi là, đem người mẫu trên mặt trang đổi thành đồ trang sức trang nhã, còn có ánh mắt cũng muốn.....” Cô một chút kiên nhẫn nói ra ý nghĩ của chính mình, cuối cùng nhiếp ảnh gia cũng tiếp nhận ý kiến của cô.

Một giờ sau, cô ra khỏi phòng chụp ảnh, nhiếp ảnh gia đã theo yêu cầu của cô, hiện tại chỉ cần chờ đến buổi chiều xem hiệu quả.

“Mân Huyên, cô đừng vội đi.” Nhiếp ảnh gia chạy ra khỏi cửa, đuổi theo lại đây “Tôi mời cô ăn cơm cảm tạ hôm nay cô hỗ trợ. Tôi dám khẳng định bìa vừa ra, tuyệt đối có thể thông qua cấp trên.”

“Không cần đâu, đó đều là việc tôi phải làm.” Cô cười lắc đầu, nghe đối phương nhắc mới nhớ thì ra đã đến lúc ăn trưa, khó trách thấy có chút đói bụng.

“Tốt lắm, đừng thoái thác nữa, bữa trưa hôm nay tôi mời mọi người đi ăn cơm, tôi đãi.” Nhiếp ảnh gia vừa nói xong, cả phòng chụp ảnh vang lên một trận trầm trồ khen ngợi, xem ra mọi người đều đói bụng.

Cô mím môi cười. Sau này còn có nhiều dịp phải qua đây, đương nhiên không thể không quan hệ với bạn họ, nên không từ chối nữa.

Chương 202

Cô mím môi cười. Sau này còn có nhiều dịp phải qua đây, đương nhiên không thể không quan hệ với bạn họ, nên không từ chối nữa.

Cơm nước xong trở lại công ty, chỉ còn cách một giờ, chậm rãi lấy ra tờ chi phiếu, cô biết chính mình đã có quyết định tốt nhất.

Đi đến văn phòng Phùng Tĩnh Như xin nghỉ bệnh, lại qua một chuyến xe bus xóc nảy, tới tập đoàn Đường Thịnh còn nửa giờ, cô đi thẳng vào. Nếu theo như lời hắn nói, cùng lăm thì cô ở bên ngoài chờ hắn một hồi.

Thang máy tới tầng cao nhất. Cô không khỏi nhớ tới Quý Dương đã âm thầm giúp cô thoát khỏi Doãn Lạc Hàn, như thế nào đến đây vài lần cũng chưa từng thấy hắn.

Tầng cao nhất im ắng, trước mắt đã là cửa văn phòng hắn đóng chặt, tâm liền một trận kinh hoàng, cô nóng lòng mau chóng giải quyết chuyện bồi thường, xem di động phát hiện thời gian chỉ còn có một khắc.

Cô đang nghĩ đi vào nên mở miệng thế nào, cửa đột nhiên mở ra, Doãn Lạc Hàn khuôn mặt lãnh tuấn xuất hiện ở trước mặt.

Hắn nhíu mày, thấy cô còn đứng ngốc ở đó, trên mặt có vài phần xao động không che giấu được “Còn đứng đó làm gì? Đi vào.”

Người này, gấp rút như vậy làm cái gì? Nếu không phải đã biết hắn phi thường chán ghét mình, cô khẳng định đã cho rằng hắn đường đường tổng tài một tập đoàn nhưng cái gì cũng không làm, chỉ ngồi ở văn phòng đợi cô.

Cô theo lời cất bước đi vào, cánh cửa sau lưng đóng lại. Văn phòng rộng lớn nhất thời đây không khí ma quỷ, mà ánh mắt người kia như dao nhọn nhìn thẳng vào cô.

Nhất thời, cô phảng phất nghĩ lại quá khứ, cô lần đầu tiên làm lái xe cho hắn, nghĩ đến hắn thân thể không khỏe, tốt bụng dùi hắn vào phòng tổng thống. Lúc trước hắn cũng là như vậy, quý dì nhìn cô từ phía sau, kết quả cô đã rơi vào cạm bẫy của hắn.

Bất quá, ngày hôm nay cô sẽ không làm cho âm mưu của hắn thực hiện được. Cô nhanh chóng di chuyển tránh đi hắn một khoảng cách rất xa.

“Cô so với thời gian đã hẹn còn đến sớm, xem ra là đến đưa tôi ba trăm vạn tiền bồi thường.” Hắn nheo mắt lạnh lùng, hai tay đút vào túi quần tản ra hơi thở nguy hiểm, thân hình cao lớn chậm rãi thả bước về hướng cô.

“Trước nhất chúng ta hãy nói rõ ràng” Cô tranh thủ quyền lực của mình hiện tại “Tôi có thể có tiền cho anh, nhưng muốn anh bảo đảm chuyện hiệp ước trước kia phải bí mật.”

“Cô là chỉ chuyện làm tình phụ của tôi?” Hắn lạnh lùng nhíu mắt, nói đúng hai chữ cô khó có thể mở miệng.

Gương mặt cô vì xấu hổ và giận dữ mà đỏ ửng lên, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, nghĩ hiện tại đáp ứng hắn, chỉ cần hăm cam đoan, sau đó trả chỗ tiền kia cho hắn, cùng hắn từ nay về sau chặt đứt quan hệ.

“Đúng vậy” Cô ngẩng cao khởi cǎm, trấn định cảm xúc “Chỉ cần anh chính miệng cam đoan không đem chuyện này nói cho bất luận kẻ nào, tôi sẽ đưa anh nhiều tiền nhất có thể.”

“Của tôi hàn nhưng là thực đắt tiền. Cô xác định có thể gánh được sao?” Hắn cười nhạt, rõ ràng đối với lời cô nói tràn ngập hoài nghi.

“Được, đương nhiên.” Cô cứng rắn nói lớn, ngữ khí vẫn là có điểm lo lắng không đủ. Dù sao chi phiếu kia cũng chỉ dư ra một trăm vạn, vạn nhất nếu hắn sự tử đại há mồm, nói hai trăm vạn, ba trăm vạn, thì chẳng phải cô sẽ bị hắn cười nhạo một phen sao…

Cô gian nan nuốt nước miếng, ánh mắt theo dõi đôi môi hắn, âm thầm cầu nguyện hắn có thể nói trúng con số kia.

Cô có ba trăm vạn kia đã là vấn đề, không thể dư thừa tiền lại cho hắn được, mạnh miệng nữ nhân! Đôi môi hắn hé mở “Một trăm vạn.”

“Được, một trăm vạn, thỏa thuận.” Cô như trút được gánh nặng, nhanh chóng kéo khóa ba lô xuống, lấy ra tờ chi phiếu, bước đến trước mặt hắn, hùng hổ đưa tờ chi phiếu trước ngực hắn.

Hắn hạ mi mắt xuống, tay phải rút khỏi túi quần, cầm lấy tờ giấy, ngưng mắt nhìn chằm chằm bốn trăm vạn chi phiếu, khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh phút chốc toát ra thần sắc kinh ngạc.

Tiền nợ của ba ba là 300 vạn, hơn nữa lại có 100 vạn hàn phí, cơ bản là hắn không thể phản đối. Lúc

này tâm tình chỉ có thể dùng từ thõng khoái mà hình dung.

“Doãn đại tổng tài, anh là một doanh nhân thành công, hi vọng anh có thể tuân thủ cùng tiểu nhân như tôi ước định này, đem chuyện tôi và anh cùng hiệp ước trước kia hoàn toàn quên mất, sau này anh cũng không thể để lộ chuyện này với bất cứ ai nữa.”

Nói xong câu đó, cô tiêu sai đem ba lô khoác lên vai, cũng giống như là gỡ xuống một gánh nặng, toàn thân hiện tại là từ không có quá thoải mái, thở dài một hơi, xem như triệt để thoát khỏi Doãn Lạc Hàn ma quỷ này.

Hắn hắc ám đôi mắt nhìn chăm chăm cô, cẩn răng nói một câu “Cô như thế nào lại có được số tiền như vậy?”

“Tôi còn có việc, tôi phải đi.” Cô xoay mặt không để ý đến câu hỏi của hắn, duy trì một khoảng cách nhất định rồi bước nhanh đi hướng cửa.

Cô vừa bước được vài chục bước, bất ngờ hắn bước nhanh lại đây, một phen bắt cánh tay của cô, mày kiếm nồng đậm nhíu lại, lanh manh lóe ra hàn quang, trói chặt thân thể cô, đủ để máu người ta đông lại trong nháy mắt “Trả lời tôi!”

Cô bất nhã liếc mắt xem thường, cật lực bỏ tay hắn ra “Không liên quan đến anh, Doãn đại tổng tài, anh lấy được tiền bồi thường là được.”

“Không liên quan đến tôi?” Đôi mắt âm hàn gắt gao nhắm chặt, trong giọng nói đọng lại cuồng cuồng lửa giận.

Cô lùi lại vài bước. Tờ chi phiếu đã bị hắn vo lại thành nắm trong lòng bàn tay, các đốt ngón tay vì

cực lực nắm lại mà trở nên bạc trắng.

Hắn tức giận. Không phải hắn nói đồi với thân thể của cô đã không còn hứng thú sao? Hiện tại lũy đến bốn trăm vạn bồi thường, hắn hắn là phải tột cùng vui vẻ, vậy hắn còn tức giận cái gì?

Thật sự là cái âm tình bất định ma quỷ. Cô chớp mắt, lại rút lui. Không biết vì sao cô có một loại ảo giác, giống như khuôn mặt tuấn tú âm hàn kia bao trùm một tầng tối tăm đau đớn.

Chẳng lẽ, trừ bỏ hận cô, sử dụng đủ loại thủ đoạn để tra tấn cô, hắn đồi với cô còn có cảm tình gì khác? Cô lắc đầu, ngực như bị một phen đại chùy đập mạnh, như thế nào lại có cảm giác đau kịch liệt đến vậy?

Chương 203

Chẳng lẽ, trừ bỏ hận cô, sử dụng đủ loại thủ đoạn để tra tấn cô, hắn đối với cô còn có cảm tình gì khác? Cô lắc đầu, ngược như bị một phen đại chày đập mạnh, như thế nào lại có cảm giác đau kịch liệt đến vậy?

Nhất định là gian văn phòng này rất buồn mới có loại ảo giác này, cô nhắm mắt hung hăng lắc đầu, lại trợn mắt khi thấy hắn đứng ở khoảng cách rất gần.

Cô cả kinh chạy đến hướng cửa, nhưng vẫn là chậm một bước. Sắp chạm được vào tay nắm cửa thì cánh tay đã bị phía sau mạnh mẽ giật lại, cô nhất thời bị một cỗ khí lực thật mạnh kéo đến cạnh vách tường.

Thân hình cao lớn lập tức đè ép lên, cô đỗ hấp khẩu khí “Anh muốn làm gì? Đồ ma quỷ, mau thả tôi ra. Anh không phải nói anh đối với tôi không có hứng thú sao? Tiền tôi đã đưa cho anh, anh còn muốn thế nào?”

Hắn mị mê tới gần mặt cô, phiếm lãnh liệt hơi thở “Tôi đương nhiên đối với cô không có hứng thú. Bất quá tôi muốn cô nói cho tôi biết, tờ chi phiếu này là vì làm sao mà lại có? Không cần dùng những lý do hoang đường để qua loa tắc trách tôi”

Mơ hồ, con ngươi đen của cô hiện lên một tia âm u. Chết tiệt! Trăm ngàn lần miệng cô đừng nói ra cái tên kia, nếu không hắn cũng không thể khống chế được chính mình, đối với cô không biết sẽ làm ra chuyện gì.

Hơi thở của hắn khuếch tán trên mặt cô như một loại hàn băng lãnh khí, đối mặt hắn gắt gao ép hỏi, cô cực lực tránh ra khỏi khoảng cách ám muội này.

Xem ra hôm nay nếu không trả lời, hắn khẳng định không buông tha chính mình. Vậy có thể nói cho hắn tình hình thực tế sao? Nói đây là chi phiếu phụ thân của hắn cấp cho cô lẽ gấp mặt? Không được, không thể nói, trực giác mách bảo cô tuyệt đối không thể nói chuyện này.

Vậy nói Kim Chính Vũ sao? Đó là một cái tên làm cô lo lắng. Cô cực lực không nghĩ sẽ nhắc đến. Trải qua nhiều lần, kinh nghiệm nói cho cô, chỉ cần nhắc tới Kim Chính Vũ, Doãn Lạc Hàn sẽ trở nên thô bạo không thôi.

Như vậy, vẫn là nói Quý Dương? Dù sao hắn từng giúp đỡ chính mình. Không, từ lần hắn giúp cô thoát khỏi Doãn Lạc Hàn, cô chưa thấy qua hắn. Nếu cô hiện tại nói là Quý Dương mà hắn lập tức gọi điện thoại hỏi Quý Dương, sự tình khẳng định sẽ bại lộ.

Sau khi cân nhắc tự hỏi một phen, cô nhẹ nhàng mấp máy môi, phát ra thanh âm mỏng manh thong thả “Là Kim.....”

“Không cần nói nữa.” Hắn đột nhiên nổi giận cắt lời cô, cô còn chưa kịp phản ứng, hắn chọt nảy sinh ác độc cướp lấy trụ của cô thần, dã man cắn đôi môi non mịn, bắt buộc cô đau đớn mà phải mở ra hàm răng.

Lưỡi cô liều mạng trốn đi ngăn cản hắn xâm nhập, hai tay dùng sức để ở trước ngực muốn đẩy hắn ra, nhưng là thân thể của hắn vẫn như cũ không nhúc nhích nửa phân.

Không cần nói, hắn không muốn nghe được cái tên kia từ miệng cô, hắn cuồng bạo đầu lưỡi đoạt cô thần gian ngọt ngào, bá đạo đôi môi không chút khách khí đè ép, tàn sát bừa bãi căm nuốt của cô hết thảy, hắn như trùng phạt cô, lại tựa hồ mang theo cảm xúc sâu lắng.

Cô không thể đoán được hắn, cũng không muốn tìm hiểu hành vi cô quái hiện tại của hắn, cô không hiểu cảm thấy bối rối, thậm chí muốn trốn, vì thế quyết tâm dùng sức cắn xuống, nhất thời một hương vị tinh ngọt lan tràn ở khoang miệng cả hai người.

Hắn đột nhiên dừng một chút. Cô nắm lấy cơ hội, đem hết toàn lực đẩy hắn ra. Cô ôm đôi môi, nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài.

Một đường thẳng đến đại hạ ngoại, trên mặt còn di lưu vết máu, cô hung hăng lấy giấy lau đi, nhưng là thẩn gian lại tổng cảm giác được hương vị của hắn.

Cô lại rút giấy, không để ý hình tượng, vươn đầu lưỡi dùng sức lau đi, cố gắng đưa hương vị hắn đi khỏi.

Mà trên thực tế, khứu giác đã sớm phản bội cô, đem thẩn gian hương vị rõ ràng truyền vào đầu óc, nóng rực mà lại cuồng tú bá đạo, như là vĩnh cửu bảo tồn trong trí nhớ.

Cúi đầu chậm rãi đi ở ngã tư đường, hai tay vô thức đặt ở trước ngực. Không biết khi nào, ngực như là thiếu mất một khối, lạnh lùng thổi cô tịch gió lạnh làm cô phát run.

Đại khái là bị cảm đi, cô chỉ có thể nghĩ như vậy. Cô càng không hiểu tâm tư hiện tại của chính mình, còn tiền bối thường, hơn nữa hắn lại tuyệt chưa nói ra lời cam đoan, cô rốt cục chân chính tự do, nhưng vì cái gì mà một chút vui vẻ cô cũng không có?

Về nhà, mệt mỏi, cô đau đầu đi ngủ, lại có một trận tiếng chuông ầm ĩ khiến cô bừng tỉnh, cô cầm lấy di động đặt ở bên gối, mơ mơ hồ hồ lại không thấy di động kêu nữa.

Cô lại nhắm mắt ngủ say.

Đến khi tỉnh lại, vừa thấy thời gian hiện tại đã muộn rồi, lại nghĩ đến cái điện thoại, có thể hay không là Chính Vũ gọi tới?

Chương 204

Tối nay đã hứa cùng hắn gặp mặt, cũng là hắn muốn nghe cô nói đáp án cuối cùng. Nhưng giờ đã nửa đêm, làm sao bây giờ? Hắn nhất định sẽ chờ đến cùng, nên sẽ không nghĩ đến đây là cách cô cự tuyệt hắn đi.

Cô kích động luồng cuồng tay chân mở ra di động, nhanh chóng ấn số của hắn. Như là hắn đang đợi điện thoại của cô, vừa có tiếng chuông thứ hai đã có người trả lời.

“Mân Mân, em rốt cuộc cũng gọi cho tôi.” Microphone truyền đến giọng Kim Chính Vũ khẩn trương mà thân thiết “Em vẫn bị cảm, không thoải mái? Tôi hôm nay đi đến công ty tìm em.”

“Không có, tôi tốt lắm. Có thể là gần đây hơi mệt mỏi thôi. Cho nên chiều hôm nay tôi ở nhà ngủ, vừa mới tỉnh lại.” Cô chộp dạ vỗ trán, nhanh chóng chuyển đề tài “Cậu còn đến tạp chí tìm tôi?”

Không có, tôi tốt lắm. Có thể là gần đây hơi mệt mỏi thôi. Cho nên chiều hôm nay tôi ở nhà ngủ, vừa mới tỉnh lại.” Cô chộp dạ vỗ trán, nhanh chóng chuyển đề tài “Cậu còn đến tạp chí tìm tôi?”

Đầu dây bên kia vang lên thanh âm thư thái “Phải, chặng vạng hôm nay tôi ở dưới lầu công ty chờ em, kết quả đợi mãi không thấy, tôi liền đi lên tìm em. May người ở tạp chí nói em giữa trưa xin nghỉ bệnh. Tôi lo lắng là em không chỉ bị cảm, gọi điện thoại cho em, em lại đột nhiên tắt điện thoại.”

Thì ra là như vậy, tiểu tử Kim Chính Vũ này đợi mình nửa ngày, nên sẽ không vừa muốn phát hỏa đi, nghĩ vậy, cô vội vàng chân thành xin lỗi “Thật có lỗi, Chính Vũ, tôi hôm nay quên mất không nói cho cậu, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

“Vậy em phải bồi thường cho tôi.” Kim Chính Vũ ở đầu bên kia quả nhiên lộ ra một tia tức giận.

“Được, chờ tháng sau phát lương, tôi mời cậu một bữa.” Cô vui vẻ nói.

“ Ủ.” Hắn thấp giọng, đột nhiên lớn tiếng hỏi “Đáp án của em đâu?”

“A... Cái đó.... Cái đó....” Cô vỗ trán, hai ngày nay cô đã nghĩ đến chuyện này, nhưng là ý chí luôn lắc lư lưỡng chừng, cô thật sự thích hắn sao? Là giống Chỉ Dao bạn bè thích nhau, hay là thích người khác giới, cô thật sự có điểm hồ đồ.

“Lăng Mân Huyên, em hôm nay có phải hay không cố ý trốn tôi?” Hắn tốn thương gầm nhẹ.

“Không phải, không phải vậy. Chính Vũ, đừng tức giận..... Nghe tôi nói đã..... cái đó..... tôi là.....” Cô liều mạng muốn giải thích rõ ràng, nhưng là càng muốn giải thích, lại càng không rõ ràng lăm. Cô không thể nói ra buổi chiều xin phép là để đi gặp Doãn Lạc Hàn.

Hắn hít sâu “Nếu không phải, vậy em nói cho tôi biết, em rốt cuộc muốn hay không nhận lời làm bạn gái tôi?”

“Chính Vũ, hiện tại ở điện thoại thật khó nói, để sau chúng ta.....”

“Không cần, không cần để sau, ngay hiện tại... em lập tức nói cho tôi biết địa chỉ, tôi sẽ lái xe đến đón em.” Hắn khàn khàn tiếng nói, lo lắng mà cố chấp.

Cô không thể nói gì, đành phải đọc địa chỉ. Hắn chỉ nói “Tôi mười lăm phút nữa sẽ tới” liền cúp điện thoại.

Cô vội vàng ra khỏi giường, qua loa rửa mặt chải đầu đơn giản, sau đó chạy đến dưới lầu chờ hắn. Đang lúc đợi hắn, lòng cô bối rối không chịu nổi. Cô không biết phải nói cho hắn đáp án gì, nhưng có một chuyện rất rõ ràng, cô phải nói cho hắn sự thật.

Mười ba phút, hắn mở cửa xe, đứng cách cô vài bước “Mân Mân, chúng ta lên xe bàn tiếp”

Cuối cùng cũng phải đến, chẳng bằng thành khẩn thǎng thǎn mà đối diện Kim Chính Vũ, cô thở ra một hơi, chạy qua mở cửa xe, ngồi xuống.

“Mân Mân, nói cho tôi biết, mặc kệ đáp án là gì, tôi đều phải nghe.” Hắn quay sang, trong mắt lóe mỏng manh mâu quang, trên mặt cũng có chút tiều tụy thần sắc.

Cô nhẹ cúi đầu, gằn từng tiếng, rõ ràng nói xong “Kim Chính Vũ, nếu tôi nói cho cậu, tôi không giống cậu tưởng tượng là cô gái trong sạch, cậu còn có thể tiếp tục yêu cầu tôi làm bạn gái sao?”

Hắn tựa hồ nhất thời không kịp phản ứng, nhẹ nhàng nhìn cô. Một hồi lâu sau, hắn như là mới chậm rãi hiểu ra “Em là nói.....”

Cô ngẩng đầu nhìn thǎng vào mắt hắn, khéo môi cứng ngắc nở nụ cười “Nếu cậu hiện tại hối hận, tôi

sẽ không trách cậu, chúng ta vẫn có thể làm bằng hữu.”

“Mân Mân.....” Hắn khẽ gọi tên cô, ngữ khí phức tạp.

Phản ứng này đã cho cô biết thái độ của hắn, cô cố gắng không khó chịu, trong giọng nói còn hơi run run “Đã nửa đêm, tôi mệt rồi. Tôi về ngủ trước.”

“Chẳng lẽ hiện tại em còn không hiểu được tâm ý của tôi sao?” Hắn đột nhiên cầm tay cô “Hiện tại là thế kỉ nào rồi chứ? Những chuyện đã qua tôi cũng không để ý. Sở dĩ vừa rồi tôi không nói gì, là vì tôi cũng có chuyện không thể mở miệng.”

Động tác đứng dậy nhất thời ngừng lại, cô chậm rãi quay đầu nhìn hắn. Hắn muốn nói cái gì?

Hắn sắc mặt dị thường, mặt ửng đỏ, ánh mắt cũng lòe ra không chừng “Kia..... Cái kia chính là..... Tôi kết giao với chín mươi mấy nữ bằng hữu.....ừm.....có một lần uống...rượu..... Tóm lại, tôi yêu em, tôi chủ yếu là cần tâm hồn thuộc về nhau, cũng không phải loại ngoại tại gì đó, em hiểu không?”

Cô bình tĩnh theo dõi hắn, chậm rãi hiểu ý tú trong lời nói của hắn, kỳ thật cô cũng liệu đến hắn sẽ nói loại sự tình này nên cũng không quá kinh ngạc.

“Những chuyện đã qua, tôi không quan tâm. Tôi chỉ cần có em trong tương lai của tôi.” Đôi mắt hắn hàm ý thâm tình, kéo hai tay cô lại, nhẹ nhàng nắm trong lòng bàn tay.

Ánh mắt hắn chân thành tha thiết mà trong sáng, một cỗ dòng nước ấm theo tâm khảm lan ra toàn thân, cô biết những lời hắn nói đều là thật lòng. Cô không chút nghi ngờ hắn yêu cô, hơn nữa trong suốt 5 năm.

Cô nín thở nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, cô xác định chính mình cũng thích hắn sao?

Trong đầu suy nghĩ lộn xộn, càng để ý càng loạn, càng loạn càng sốt ruột. Cuối cùng cô không thể không buông tha cho.

Hắn không nói lời nào, cô hiểu hắn đang đợi chính mình mở miệng, nhưng là hiện tại cô đâu biết nói gì? Hắn đã lui rất nhiều bước, chỉ còn chờ cô gật đầu hoặc lắc đầu.

Chương 205

Một lúc lâu sau, cô khẽ liếm môi, thong thả mở miệng “Chính Vũ, tôi không phủ nhận tôi thích cậu, nhưng tôi hiện giờ không phải yêu cậu.”

“Như vậy chúng ta có thể trước kết giao.” Hắn như là nháy mắt thấy được hi vọng, mau chóng cầm lấy tay cô “Tôi sẽ chậm rãi chờ, chờ em yêu tôi một ngày nào đó.”

“Như vậy chúng ta có thể trước kết giao.” Hắn như là nháy mắt thấy được hi vọng, mau chóng cầm lấy tay cô “Tôi sẽ chậm rãi chờ, chờ em yêu tôi một ngày nào đó.”

Cô không nghĩ tới Chính Vũ lại nhượng bộ như vậy. Nếu nhỡ kết giao xong cô vẫn không thể yêu hắn thì phải làm sao? Như vậy là rất bất công với hắn.

Cô lắc lắc đầu, không đồng ý đề nghị của hắn “Không được, như vậy đối với cậu mà nói.....”

“Không thử làm sao biết em sẽ không yêu thương tôi, cũng là em nói thích của tôi nói là ở có lệ tôi” Hắn trong mắt lộ vẻ thống khổ, nhanh chóng nắm lấy tay cô, có hơi dùng sức.

“Chính Vũ, cậu không cần như vậy, tôi không có có lệ cậu.” Cô vội vàng lên tiếng “Tôi là vì nhỉ hảo, cậu luôn luôn tại trả giá, đối với cậu cái gì cũng không cho cậu làm, cậu.....”

“Lấy cớ” Hắn buông tay cô ra, xoay người trở lại chỗ ngồi cũ, nhìn thẳng phía trước “Đều là em lấy cớ”

Hắn biết chính mình đang mạo hiểm, nhưng là đau khổ chờ cô năm năm, hắn thật sự rất yêu cô, hắn không nghĩ đến buông tay, cho dù kết cục có là hắn thương tích đầy mình, hắn cũng muốn thử, thông qua đủ loại cố gắng, thử làm cho cô yêu thương chính mình.

Hắn khẩn khí tràn ngập chỉ trích tức giận, cô cắn môi nhìn nghiêng gương mặt hắn, lại cẩn thận để ý thấy lông mày hắn hơi hơi run run, lúc này trong lòng hắn nhất định là rất đau.

Cô thật sự quá tàn nhẫn, một tình cảm chân thành tha thiết trước mặt, cô không chỉ không có đáp lại, ngược lại vô tình cự tuyệt, lần nữa làm tổn thương hắn. Cô quá xấu, cô thật sự là quá xấu rồi.

Trước mắt thoảng chốc là một tầng nước mờ mịt, cái mũi đau xót, nước mắt không khỏi chảy xuống, cô khóc nước nở đứng lên “Kim Chính Vũ..... Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi.....”

Nghe được tiếng nghẹn ngào của cô, hắn thoáng quay sang, đôi mắt trong suốt cũng phiếm nước mắt.

Hắn vừa khóc. Đây đã là lần thứ mấy rồi? Hình như từ lúc quen cô, hắn khóc nhiều hơn, mà mỗi lần đều là do cô gây nên, cô thật sự quá xấu, quá đáng giận.

“Cậu đừng khóc... Kim Chính Vũ.... Xin cậu đừng khóc..... Tôi nghe lời cậu... đều nghe theo cậu....” Cô nước nở không thôi, run run hơi vươn tay, hắn né mặt tránh, tựa hồ không tin lời cô.

Cô nhẹ nhàng cúi người hướng hắn, ngón tay cõi chấp phủ trên gương mặt hắn, mềm mại lau đi nước mắt lan tràn trên khuôn mặt tuấn tú.

Động tác của cô như vậy, như là đỗi đãi một vật quý, hẵn chậm rãi xoay mặt đến, làn mi nồng đậm khẽ run, đôi mắt trong suốt tỏa ra một chút sáng rọi.

Cô biết hẵn kì vọng cái gì, nhẹ nhàng nuốt nước miếng, hơi hơi khóc nức nở nói “Tôi cam đoan những lời vừa rồi đều là thật, từ giờ trở đi, tôi sẽ thử từ thích nâng lên thành yêu.”

“Mân Mân, tôi tin tưởng em, cũng muốn cảm ơn em cho tôi cơ hội này... Bây giờ, tôi... có thể ôm em không?” Hắn hỉ cực khóc, trong mắt cầm lệ, cúi người tiến gần cô.

Cô dựa vào trong lòng hắn, cô còn có thể nói gì. Hắn bất kể những chuyện khác, chỉ cần cô có thể ở bên cạnh hắn, chậm rãi yêu thương hắn.

Gió nhẹ thoảng qua chiếc xe thể thao, hai thân hình vừa khóc vừa ôm nhau thật chặt, trên gương mặt chưa khô nước mắt hỗn hợp phức tạp tâm tình...

Ngày hôm sau, mở to mắt, quay đầu nhìn chiếc đồng hồ báo thức trên tủ, nguy rồi, ngủ quên, buổi sáng đồng hồ dường như cũng có kêu, sau lại bị chính cô tắt đi.

Cái này xong rồi, bị muộn rồi. Cô vội vàng đứng lên, luống cuống mặc quần áo, đánh răng rửa mặt, lại nghĩ tối hôm qua từ biệt Kim Chính Vũ, về nhà nằm trên giường, như thế nào cũng không ngủ được, trong đầu nghĩ đi nghĩ lại câu nói của Kim Chính Vũ, sau đó lại một trận thở dài, mãi đến rạng sáng ba bốn giờ mới mơ mơ màng màng ngủ.

Rửa mặt chải đầu xong, cầm lấy cái ba lô khi suy nghĩ trong đầu ngừng một chút, hôm nay vô luận như thế nào cũng phải mua cái bao da, chứ trang phục công sở phối hợp với cái ba lô thật chẳng ra cái gì cả.

Cô đi giày cao gót, đóng cửa chống trộm, nhanh chóng chạy xuống lầu. Nơi này cách bến xe bus còn có một đoạn không nhỏ, cô hít sâu, tính vượt qua đôi giày cao gót lấy trăm mét chạy tốc độ một tiếng trống **í là chạy rất nhanh** làm tinh thần hăng hái lên.

Ai ngờ cô vừa chạy được vài bước, bên cạnh liền vang lên tiếng còi ô tô, cô theo bản năng quay đầu lại. Là Kim Chính Vũ. Hắn như thế nào lại tới đây?

Cô mê hoặc chạy tới, chiếc kính Gucci to che mất nửa khuôn mặt tuấn tú của hắn. Hắn hướng cô vẫy vẫy tay, ý bảo cô lên xe.

Ý tứ của hắn là muốn đưa cô đi. Cô chạy nhanh đến. Có xe miễn phí đưa đi, dĩ nhiên là cô sẽ không ngốc đến mức không muốn đi nhỉ.

Cô ý cười dạt dào, thuần thực cài dây bảo hiểm, nhịn không được hỏi “Cậu như thế nào mà đến sớm vậy?”

“Đương nhiên là tâm tình vui vẻ” Kim Chính Vũ khinh xao tay lái, quanh thân tràn đầy sức sống vô hạn.

Cô mím môi cười trộm, tiểu tử này nghĩ gì đều hiện rõ trên mặt hết. “Cậu buổi sáng không cần đi làm sao? Về sau không cần phiền toái đến đón tôi, tôi tự bắt xe bus là được rồi.”

“Tuy rằng cưng bận, nhưng tôi quản lý toàn bộ khách sạn, đương nhiên là có quyền tự chủ.” Hắn vô tình nhún nhún vai, một bên lái xe, một bên nghiêng người, cánh tay rất nhanh từ sau cầm lấy vật gì đặt trên đùi cô.

Cô định tình nhìn thấy, là hai giấy túi, cái túi thứ nhất tỏa ra mùi thực vật, cái thứ hai bên trong rõ ràng là lần trước cô xem trung kia khoản túi Gucci hàng hiệu.

“Kim Chính Vũ, cái này rất quý.... Tôi không thể lấy” Cô bản năng đã nghĩ đến đem giấy túi trả lại cho hắn.

“Cho em” Hắn mỉm cười cong lên khói môi, giơ cánh tay rảnh đưa túi trả lại cho cô

Chương 206

“Cho em” Hắn mỉm cười cong lên khói môi, giơ cánh tay rảnh đưa túi trả lại cho cô.

Cô lòng còn sợ hãi, vội vàng tiếp nhận, tiểu tử này thật đúng là đặc biệt, muốn tặng cô quà cũng không nên dùng loại phương pháp này đi.

“Của tôi thực hiện đặc biệt đi.” Hắn giơ lên kiên nghị “Như vậy về sau chỉ cần em dùng bao da này, tự nhiên sẽ nhớ tới tôi.”

Đây là cái lý luận cổ quái gì vậy, cô bỗng nhiên buồn cười, bất quá nói thật, hiện tại nhìn cái túi này, thật sự có cảm giác quý trọng, không chỉ vì nó quý báu, mà đúng như lời hắn nói, nhìn mà cảm thấy vui vẻ.

Đôi mắt hắn hiện lên một chút bỡn cợt “Lăng Mân Huyên tiểu thư, mau ăn bữa sáng, tầm mười phút sau là đến cửa tạp chí.”

“Được.” Cô cười tí mỉm, cúi đầu bắt đầu ăn bữa sáng, hiện tại cách giờ đi làm còn có một khắc, mười phút đương nhiên là không thể tốt hơn.

Kim Chính Vũ chăm chú lái xe, một lát sau, hắn quay khuôn mặt tuẫn tú sang nhìn cô, triển lô ra nụ cười hoàn mỹ “Mân Mân, hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta kết giao, buổi tối chúng ta đi ăn chúc mừng.”

“Ừm...” Miệng cô đang ăn, chỉ có thể hàm hồ đáp ứng, đơn giản là sắp đến tạp chí, cô phải ăn chiếc sandwich cho nhanh.

“Vậy là em đồng ý rồi. Đúng giờ tôi sẽ ở dưới lầu chờ em.” Hắn vui vẻ nói, xe thể thao lập tức dừng lại trước cửa tạp chí.

Cô dùng khăn tay lau miệng, cầm lấy ba lô cùng cái túi Gucci, nhanh chóng xuống xe, bước đến bậc thang phía trên cùng, quay lại, hắn vẫn đang nhìn cô, vội vàng hướng hắn khoát tay áo “Chính Vũ, cảm ơn cậu, tôi đi vào đây. Cậu cũng đi làm sớm đi.”

“Ừ, Mân Mân, cẩn thận một chút.” Kim Chính Vũ chuyển tay lái xe thể thao, rẽ một đường rất đẹp, chẳng mấy chốc đã đi.

Tiểu tử này ngoài miệng nói không vội, bây giờ rõ ràng đang vội vã đi làm. Cô không khỏi bật cười, có lẽ cùng Kim Chính Vũ kết giao là hoàn toàn mới bắt đầu, xoay người đi vào đại sảnh, vài người đang chờ thang máy, Kỉ Tích Vân cũng đã ở trong đó, cô cất bước đi đến.

Kỉ Tích Vân nhìn cô ám muội chớp mắt “Mân Huyên, tôi nhìn thấy rồi. Cô đi làm còn có người đặc biệt đưa đón, hơn nữa lại là xe thể thao hàng hiệu kia. Nam nhân kia nhìn qua thật khiến cho người ta chảy nước miếng.”

Thì ra đã bị nhìn thấy, nhưng mà so sánh là chảy nước miếng hình như có hơi khoa trương. Mân Huyên tươi cười, cúi đầu nhìn mũi chân, không nói chuyện.

“Nhìn bộ dáng của cô kìa, mau mau khai thật, hắn là ai? Bạn trai?” Kỉ Tích Vân hưng phấn, lôi kéo cô, dồn dập hỏi.

Mân Huyên cười ngẩng đầu, nhìn thấy cửa thang máy đã mở, vài người đã đi vào, cô đẩy Kỉ Tích Vân “Tích Vân, thang máy mở rồi, để chút nữa nho.”

“A... cô không nói thì tôi quên mất, chúng ta mau vào thôi.” Kỉ Tích Vân nhảy dựng lên, nhanh chóng lôi cô đi vào.

Đến văn phòng, Kỉ Tích Vân phụ trách bản khố gần nhất chính mang khí thế ngất trời, vừa mới vào văn phòng, vài đồng nghiệp liền tiến tới, cô một đầu chui vào công tác, sẽ không nhắc lại chuyện kia.

Mân Huyên mừng rỡ thoải mái, cô bỏ đồ xuống, lập tức đứng dậy đi vào phòng Phùng Tĩnh Như. Hiện tại cô đã thành thói quen, mỗi ngày đi làm việc đầu tiên chính là vào trong đó báo danh.

“Cô hôm qua quả nhiên đã làm được. Bìa mặt mới ra hiệu quả vượt trội xuất sắc. Buổi chiều đi họp, nhiếp ảnh gia vẫn không ngớt lời khen, phải biết rằng hẵn luôn tự cao tự đại, trong tạp chí có rất ít người được hẵn xem trọng, cô lại là trường hợp đặc biệt. Hiện tại Chủ biên cùng Trưởng phòng đều đã thông qua lần hội nghị này biết được năng lực của cô.”

Đi vào, cô há hốc mồm, những lời Phùng Tĩnh Như đã nói thật quá đỗi bất ngờ, không thể tin được nhiếp ảnh gia lại đánh giá mình cao như vậy.

Cô cười nhẹ, khiêm tốn nói “Không có gì, chuyện ngày hôm qua đều là việc tôi phải làm.”

“Ừm, cô biết là tốt rồi.” Phùng Tĩnh Như vẻ mặt nghiêm nghị “Hiện tại cô chính là đã có thành tích

nho nhỏ, tôi hi vọng cô đừng lấy đó để kiêu căng, vô luận là phê bình hay tán dương, đều phải có lấy tâm bình mà đối đãi.”

“Cám ơn Phùng tiểu thư, tôi biết tôi còn rất nhiều điều phải học, tôi sẽ tiếp tục cố gắng hơn nữa.” Mân Huyên kiên định nói, cô biết Phùng Tĩnh Như nói những lời này đều là muốn khuyên mình, trên thương trường gió có thể đổi hướng trong nháy mắt, điều cốt yếu là phải điều chỉnh tốt tâm tính.”

“Kì này tạp chí tranh minh họa, cô đi kiểm tra tư liệu một chút xem có vấn đề hay không, nếu có, cô đi tìm tạo hình mỹ thuật Tiểu Đỗ hoặc trợ lý hình ảnh..... Còn có nơi này..... nơi này.....”

Phùng Tĩnh Như liên tiếp đưa ra tư liệu, có hàng mẫu, còn có cả hình ảnh. Cô nói rất nhanh, Mân Huyên cẩn thận lắng nghe, còn thật sự nhớ kỹ cần làm công tác cùng chú ý hạng mục công việc.

Chương 207

Đến khi cô ra khỏi văn phòng của Phùng Tĩnh Như, đã là ôm một đống tài liệu, đặt xuống bàn công tác, không cẩn thận làm rơi một chap tài liệu xuống dưới đất.

Cô vén tay áo ngồi xuống, Kỉ Tích Vân ở bên nghe được tiếng vang liền ngó qua “Mân Huyên, có cần tôi giúp không?”

“Không cần, tôi biết cô có nhiều việc phải làm mà.” Cô khoát tay áo, nhanh chóng nhặt tài liệu lên, có mấy trang bìa bay đến chỗ Kỉ Tích Vân, cô chạy tới nhặt lên, thấy ánh mắt Kỉ Tích Vân đang dừng lại ở khuôn mặt anh tuấn hấp dẫn.

“Không cần, tôi biết cô có nhiều việc phải làm mà.” Cô khoát tay áo, nhanh chóng nhặt tài liệu lên, có mấy trang bìa bay đến chỗ Kỉ Tích Vân, cô chạy tới nhặt lên, thấy ánh mắt Kỉ Tích Vân đang dừng lại ở khuôn mặt anh tuấn hấp dẫn.

Kia không phải Doãn Lạc Hàn sao? Mân Huyên ôm tài liệu, chăm chăm nhìn vào màn hình máy tính.

Kỉ Tích Vân ngẩng đầu lên, hành động của Mân Huyên khiến cô chú ý, cô chỉ vào máy tính nói “Tôi không cần nói chắc cô cũng biết, kia chính là tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, cũng sắp kết hôn rồi.”

Phải, cô đương nhiên biết hắn sắp cùng Chỉ Dao cử hành hôn lễ. Mân Huyên dùng sức ôm chặt đống tài liệu trong lòng, không biết vì sao ngực bỗng khó chịu, hít thở không thông.

“Tạp chí chúng ta dự định kì tiếp theo sẽ phỏng vấn hắn.” Kỉ Tích Vân nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính có khuôn mặt tuấn tú kia.

“Tại sao? Tạp chí chúng ta không phải tạp chí mới sao? Phỏng vấn hắn tựa hồ là không thể đi.” Cô khinh thường nhìn đi chỗ khác, không muốn nhìn thấy khuôn mặt kia, đối với cô mà nói ngày hôm qua đã chính thức cùng hắn cắt đứt quan hệ.

“Cô quên rồi sao? Tôi phụ trách chuyên mục Trạm hạnh phúc tiếp theo. Hắn không phải lập tức cần kết hôn, ý của cấp trên là mượn danh tiếng của hắn làm cho tạp chí gia tăng số lượng.”

Nhin Mân Huyên có vẻ như chưa hiểu, Kỉ Tích Vân kiên nhẫn giải thích “Chắc cô không biết hắn cũng không nhận phỏng vấn, bất quá hắn sắp trở thành phu quân em gái của Tổng giám đốc, có quan hệ này, tin tưởng lần này chúng ta có thể độc nhất vô nhị phỏng vấn hắn, cứ như vậy số tiếp theo tạp chí chắc chắn sẽ bán được một con số không thể tưởng tượng được.”

Thì ra là như vậy, Mân Huyên cái này là hoàn toàn phải biết “Vậy nhóm của cô không cần phỏng vấn vị hôn thê của hắn sao?”

Kỉ Tích Vân cắn bút, trầm ngâm nói “À, theo tôi được biết, vấn đề này phải đợi trưởng phòng hỏi ý kiến Tổng giám đốc. Nghe nói Tổng giám đốc rất bao bọc em gái, không biết hắn có đồng ý đưa em gái ra trước công chúng hay không.”

Mân Huyên thùy hạ đôi mắt, Kỉ Tích Vân nói đúng, Giản Quân Dịch rất bí hiểm, người ngoài rất khó nhìn ra tâm tư của hắn.

“Đó là điển hình của câu nói môn đăng hộ đối, bất quá ngoại giới đối với hôn nhân của bọn họ cũng là nhất trí xem trọng, nghe nói họ còn là thanh mai trúc mã.....”

Người kia cùng chính mình đã không còn liên quan, cô không muốn nghe đến chuyện của hắn, bây giờ còn có một đống tài liệu đang chờ cô, công việc Phùng Tĩnh Như đối cô thực nghiêm khắc, cô cũng biết rõ cô ấy chính là muốn cho mình cơ hội. Cơ hội luôn đến với những người có chuẩn bị, cô vẫn luôn tâm đắc câu nói cô, vén tay áo, cầm lấy tài liệu cẩn thận kiểm tra, một ngày bận rộn bắt đầu. Có chút sai lầm nhỏ cô cầm tư liệu đi tìm phụ trách tiến hành thảo luận, quyết định xem muốn sửa chữa hay là làm lại.

“Mân Huyên, mấy giờ cô tan tầm? Nay nọ đều biến thành không sai biệt lắm đi.”

Mân Huyên nhìn chăm chăm máy tính, di động tới thử tiêu, đổi một ít sai lầm tiến hành sửa chữa, đánh máy như gió, nghe được tiếng Kỉ Tích Vân đang tới.

“Không có đâu, tôi còn chút việc chưa xong.”

“Tan tầm, tôi đi trước, bạn trai tôi tới đón.” Kỉ Tích Vân khoát tay áo, cầm lấy bao da, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cô xem thời gian, thì ra bất tri bất giác một ngày đã trôi qua, nghĩ đến Kim Chính Vũ nói hôm nay sẽ đến đón mình, nhưng là hiện tại còn có chút việc chưa xong.

Làm sao bây giờ? Suy nghĩ kĩ một hồi, cô quyết định gọi điện thoại cho hắn.

“Ừ, Mân Mân, em tan rồi à? Tôi lập tức đến đón em.” Microphone truyền đến giọng của Kim Chính Vũ, hỗn loạn giọng của một loạt người xa lạ đang nói, nghe như hắn đang họp.

“Chính Vũ, cậu họp đi, hôm nay có nhiều việc phải không?” Cô liếm môi, sợ Kim Chính Vũ tức giận, dùng giọng nói nhỏ nhẹ “Tôi cũng đang có nhiều việc chưa xong, khả năng còn phải làm đến khuya. Tiệc chúc mừng để tối mai, có được không?”

“Được, hôm nay khách sạn cũng đặc biệt nhiều chuyện, tôi cũng rất bận. Ngày mai tan tầm tôi đi đón em vậy.” Kim Chính Vũ vui vẻ nhận lời.

“Được” Cô cúp điện thoại, vùi đầu lại bàn công tác. Đến khi làm xong việc, nhìn đến đã gần 7 giờ.

Cô đem tài liệu vào văn phòng Phùng Tĩnh Như.

Một giờ sau, cô mới nhẹ nhàng đi ra khỏi văn phòng. Phùng Tĩnh Như nói tài liệu cô làm không sai, chỉ là thời gian quá dài, cần để ý đến hiệu suất công việc.

Bất quá như vậy đã là một khởi đầu tốt, cô vui vẻ nghĩ, Phùng Tĩnh Như cũng đang ra khỏi văn phòng “Mân Huyên, cùng nhau tan tầm.”

“Được.” Mân Huyên cầm lấy ba lô cùng giấy túi bước nhanh đi qua. Phùng Tĩnh Như một ngày đều ngồi ở văn phòng, hiện tại vừa thấy bụng của cô đã muốn rất lớn, hành động thoạt nhìn thật sự có chút không tiện.

“Phùng tiểu thư, tôi đợi cô.”

“Ù” Phùng Tĩnh Như như đốt đầu, cùng Mân Huyên đi vào thang máy.

Hai người đi đến đại sảnh, Mân Huyên nhìn Phùng Tĩnh Như quan tâm hỏi “Phùng tiểu thư, cô có người đến đón không? Có cần tôi đưa cô về không?”

“Không cần, chỗng tôi đến đón.” Phùng Tĩnh Như mỉm cười chỉ vào cửa đại sảnh, quả nhiên có một người đàn ông đang đứng đó.

“Vậy cô đi cẩn thận.” Mân Huyên nhìn Phùng Tĩnh Như mang thai chạy về hướng người đàn ông, vẻ mặt ngọt ngào, trong lòng đột nhiên cảm thấy ngưỡng mộ vô cùng. Thì ra người phụ nữ mạnh mẽ như Phùng Tĩnh Như cũng sẽ lộ ra vẻ mặt nữ tính đến thế.

Có được sự nghiệp cùng tình yêu, có lẽ đây mới là người phụ nữ hạnh phúc nhất đi.

Về nhà khi đi ngang qua siêu thị, đã tám giờ hơn, bụng rất đói, trong nhà lại chẳng có gì, hôm nay cần mua thức ăn mới được, nhưng cô biết hiện tại trong ví chỉ còn mấy chục đồng, còn nửa tháng mới phát lương, mấy chục đồng cơ bản không đủ.

Chương 208

Di động trong ba lô vang lên, tướng Kim Chính Vũ gọi tới, cô nhanh chóng bắt máy.

“Là Lăng tiểu thư sao?”

Nghe giọng là Từ Bang, hắn gọi điện thoại cho cô làm gì? Cô trong lòng nháy mắt c้าง thảng “Tù trợ lý, có việc gì sao?”

“À, là như vậy. Tôi đang cần một người lái xe, thù lao là một giờ hai trăm khối, không biết cô có muốn hay không?”

Hai trăm khối? So với cô phía trước làm được cao hơn gấp đôi, nhưng là nghĩ đến Từ Bang là trợ lý của con người ma quỷ kia, cô nháy mắt đề cao cảnh giác.

“Là làm lái xe cho ai? Nếu là Doãn đại tổng tài của anh, thực xin lỗi tôi không rảnh.” Cô lạnh lùng nói.

“Ồ... là như vậy sao? Tôi quả thật đang tìm lái xe cho tổng tài, tổng tài luôn không quá quan tâm ai lái xe cho ngài. Nếu cô đã không muốn, tôi.....”

“Anh nói hắn không để ý lái xe là ai?” Cô nháy mắt trước mắt sáng người, ngẫm lại cũng phải, tên kia đúng là không quá chú ý lái xe cho hắn mỗi ngày là ai, chỉ cần mình cải trang một chút không phải là không được.

Cô cũng là không có biện pháp, ai bảo cô tự nhiên lại mua di động, lại dự chi mấy tháng tiền thuê nhà, bao nhiêu tiền tích góp đều đã dùng hết. Trên người tiền sinh hoạt quá ít, hiện tại ăn cơm cũng thành vấn đề.

“Đúng vậy, ngay cả có bao nhiêu lái xe tổng tài cũng không để ý, đều là tôi xử lý. Nói như vậy là cô đồng ý?” Từ Bang thật dễ dàng nghe ra cô đang dao động. “Xin yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói cho tổng tài cô lái xe, hơn nữa, tôi có thể trả trước tiền cho cô.”

“Vậy nói cho tôi biết thời gian và địa điểm.” Cô hạ quyết tâm, nhất định phải kiểm được thêm thu nhập. Nói sao cũng là cô chính mình lao động kiếm tiền, cho dù có bị hăn nhận ra cũng không phải cùng đường.

Khép lại di động, cô xem đến một tin nhắn chưa đọc, là hôm nay buổi chiều nhận được, lúc ấy cô nóng lòng sửa chữa một phần tư liệu, nhìn qua là Thiếu Đằng gửi, cũng không lo lắng xem, đang lo lắng làm lái xe. Tin rằng Thiếu Đằng không có việc gì gấp, nếu có đã gọi điện thoại.

Khép lại di động, cô xem đến một tin nhắn chưa đọc, là hôm nay buổi chiều nhận được, lúc ấy cô nóng lòng sửa chữa một phần tư liệu, nhìn qua là Thiếu Đằng gửi, cũng không lo lắng xem, đang lo lắng làm lái xe. Tin rằng Thiếu Đằng không có việc gì gấp, nếu có đã gọi điện thoại.

Về nhà cô đi uống nước, thay quần áo rộng thùng thình, đội mũ che khuất nửa khuôn mặt, đứng ở trước gương ngay chính cô cũng không nhận ra mình, nói gì là người khác.

Từ Bang cũng đã nói cô địa điểm, giao cô chìa khóa xe cùng thù lao, dặn lái xe tới đâu, sau đó đem xe đến bãi đỗ xe, chìa khóa hôm sau trả lại là được.

Tử Bang nói biện pháp này quả thật có thể làm, hơn nữa cũng không cần tiếp xúc trực tiếp với tên kia, cô vui vẻ đồng ý.

Cô vừa lên xe liền quay kính đi hướng khác, xác định tên kia lên xe không thể nhìn mặt cô mới yên tâm đem xe chạy đến long trọng trước cửa, không quá một hồi, một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở cửa đại sảnh.

Thực không nghĩ nhìn đến người này, cô theo bản năng cúi mặt xuống, hít sâu, không khỏi có chút hối hận, hiện tại xuống xe là không thể, khả năng bại lộ còn cao hơn.

Chính thiểm thần hết sức, thân ảnh cao lớn chui vào, đóng cửa xe. Hắn ngồi phía sau, giọng mũi thâm trầm từ chối tối truyền đến “Lái xe.”

Vừa nghe những lời này, cô lập tức khởi động xe, hiện tại đã muộn, xe chạy một đường thông suốt.

Trong xe lặng im, cô trong trạng thái cảnh giác, vểnh tai im lặng nghe động tĩnh của hắn phía sau, hắn ngồi vào trong xe cũng không làm gì, đại khái là nhắm mắt dưỡng thần.

Trong xe tối như vậy, hắn không có khả năng nhận ra mình, cô nhẹ nhàng thở ra, trước mắt là đèn đỏ, cô vội vàng phanh gấp, trong xe phát ra một tiếng kêu nhỏ.

Cô nhất thời không chú ý, phía sau lại truyền đến một trận rõ ràng thống khổ rên rỉ.

Thanh âm đó sẽ không phải là của tên kia chứ? Đại khái là chính mình nghe lầm đi. Cô lắc lắc đầu, nhìn đèn đỏ chuyển sang xanh, lập tức khởi động động cơ ô tô, chỉ cần qua tiếp một cái ngã tư là đến cửa khách sạn Thịnh Trạch.

Chân giẫm ga, hơn mươi phút sau xe liền dừng trước cửa khách sạn Thịnh Trạch, cô lặng lẽ chờ hẵn xuống xe, đợi một lúc vẫn không thấy sau xe có động tĩnh gì.

Sao lại thế? Hẵn không xuống xe sao? Hay là hẵn đã phát hiện ra mình? Cô chợt cứng ngắt thảng lừng, nếu nhận ra đến đây, như vậy cô đã hoàn thành công việc lái xe rồi, hiện tại có thể đi.

Nhìn thở nghe động tĩnh phía sau, lại là một trận kêu rên, cô quay lại xem hẵn rốt cuộc muốn thế nào, kết quả thấy hẵn nằm海棠 sau phát ra tiếng rên rỉ.

Người này làm sao vậy? Nhìn mồ hôi trên trán hẵn, chắc không phải là sinh bệnh chứ? Cô cắn môi dưới, nghĩ đến tên ma quỷ này đã tra tấn cô đủ kiểu, trong lòng một trận thống khoái, đẩy cửa xe, tính rời đi.

Chân gần chạm đất, lại nghe đến một tiếng thống khổ kêu rên, ngực cô bỗng run lên.

Người này thoát nhìn thật sự không xong. Làm sao bây giờ? Là coi thường tránh ra, hay là kêu người đến cứu hẵn? Cô nhớ rất rõ lần đầu tiên gặp mặt, cũng là tình cảnh như vậy. Lúc ấy cô nghĩ thân thể hẵn không thoái mái liền dùi hẵn vào, kết quả sự thật chứng minh hẵn căn bản đã tì mỉ thiết kế bấy.

Cô đã bị lừa một lần, vẫn là cách xa hắn thì tốt hơn. Cô không chút do dự xuống xe, đi nhanh đến bến xe.

Xe bus chậm rãi tiến đến, những người đứng chờ cùng cô đều đã đi lên nhưng cô không cách nào cất bước, trong đầu tất cả đều là hắn khuôn mặt tuấn tú thống khổ.

Quên đi, coi như cô làm chuyện tốt, đem hắn đến đại sảnh khách sạn giao cho người quản lý, sau đó liền rời đi.

Cô nhét mũ vào ba lô, nhanh chóng chạy quay trở lại, chiếc xe vẫn còn lảng lặng đậu ở chỗ này.

Cô mở cửa sau, thấy hắn ôm bụng đã bắt đầu giãy giụa ngồi dậy, nghe được tiếng vang, hắn mở mắt, thâm thúy đôi mắt thẳng tắp chăm chú nhìn cô, xẹt qua một chút kinh ngạc, hắn hiển nhiên đối với việc cô xuất hiện vô cùng bất ngờ.

“Cô như thế nào lại ở đây?” Hắn cố hết sức nói, làm bộ như không có việc gì buông tay đang ôm bụng xuống.

Nghe câu này cô biết chuyện hôm nay làm lái xe hắn tuyệt nhiên không biết, Từ Bang không lừa cô. Bất quá người này cũng thật giỏi giả bộ, có thể nhìn ra hắn bị đau bụng, hơn nữa là đau không nhẹ.

Cô không lên tiếng, tính làm chuyện phải làm, cúi người đưa hắn một cánh tay đặt lên vai, hắn từ chối một chút, cô ngăn cản hắn.

“Tôi biết anh bị đau bụng, hiện tại muốn đỡ anh ra ngoài. Anh cũng không cần cảm kích, nếu anh là người xa lại qua đường, tôi cũng sẽ cứu giúp.”

Cô như vậy một câu không có độ ấm cõi ý nói cho hắn nghe, u ám mâu quang hiện lên một đạo hào quang, không phản đối nữa, gắng sức đứng lên.

Tựa vào chính mình thân hình nồng nề, đến lúc này, cô mới biết được, người này không chỉ đau bụng mà còn bị cảm mạo.

Xứng đáng! Doãn Lạc Hàn, anh cũng có ngày hôm nay!

Dù hắn đến cửa khách sạn chỉ khoảng năm mươi thước, lẽ ra sẽ rất nhẹ nhàng, kết quả giúp đỡ một thân thể cao lớn như vậy, cô mệt mỏi hôi ướt đẫm, mà hắn lại dùng một loại ánh mắt bí hiểm nhìn cô, càng khiến cô toàn thân không được tự nhiên

Chương 209: Không thể thoát than

Dùi hắn đến cửa khách sạn chỉ khoảng năm mươi thước, lẽ ra sẽ rất nhẹ nhàng, kết quả giúp đỡ một thân thể cao lớn như vậy, cô mệt mỏi hôi ướt đẫm, mà hắn lại dùng một loại ánh mắt bí hiểm nhìn cô, càng khiến cô toàn thân không được tự nhiên.

Hơi thở ấm áp của hắn lao thẳng tới cổ, cô muốn tránh ra, nhưng cứ như vậy cánh tay hắn lại rơi xuống, cô đành phải chịu đựng.

“Haizz... anh đừng nhìn tôi như vậy được không?” Cô rốt cục nhịn không được lên tiếng, người này ánh mắt rất quỷ dị khiến cô rùng mình nổi da gà. Cô cũng sẽ không vọn tưởng nghĩ đến hắn đang cảm kích mình.

Hắn nhếch môi có chút như vô ý cười, phun ra mảng manh dòng khí “Tôi nghĩ tôi nợ cô một lần ân tình”

“Không cần, tôi cũng không phải muốn lấy ân tình của anh mà làm vậy. Chuyện này coi như tôi làm việc thiện” Cô lơ đãnh chớp chớp mắt, cước bộ không khỏi nhanh hơn, nhanh chóng đưa hắn đến đại sảnh cũng là mình nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Thật vất vả dùi hắn vào đại sảnh, kết quả một bóng người cũng không có. Cô lo lắng nhìn quanh, vẫn là không có đến nửa bóng người nào.

Không biết có phải chính mình nhầm rồi không, cô phát hiện hắn mang theo một chút may mắn cười ngắn, không tin được nhìn lại, chỉ thấy hắn đang chau mày, cố nén cơn đau.

Thân thể hắn sức nặng có một nửa đều đặt trên người cô, cô cố gắng bước đi. Quên đi, nhìn dáng vẻ của hắn cũng không giống như giả bộ, cô sẽ đưa hắn đến phòng tốt.

Cửa thang máy đóng lại, hắn nghênh đầu cố nén dạ dày quặn đau, bản năng ôm sát thân thể mềm mại bên cạnh, mùi thơm sâu kín quen thuộc của cơ thể lại từ từ truyền đến. Hắn khẽ nhếch môi, có lẽ là lúc bị bệnh được người ta giúp đỡ mà sinh ra ý lại rồi, hắn đột nhiên có cảm giác vĩnh viễn muốn ôm lấy cô.

Hắn biết cô hiện tại chỉ muốn né tránh mình, hắn thật sự đã làm cho cô e sợ sao? Một tia cô đơn chua xót khẽ kháng xâm chiếm hắn.

Đẩy cửa đi vào, cô thấy hắn mặc áo phục không thoải mái, liền giúp hắn cởi áo khoác, sau đó giúp hắn nằm lên giường, đứng dậy nhìn sắc mặt hắn thật không tốt, nhịn không được lại nhoài người đến, đầu ngón tay vừa đụng tới trán hắn, độ ấm phỏng tay, xem ra hắn sốt rất cao.

“Thuốc dạ dày của anh ở đâu?” Cô mặt không biểu cảm hỏi, trông hắn như vậy khẳng định không phải lần đầu tiên bị đau dạ dày, nhất định có là có sẵn thuốc.

Đôi mắt hắn hiện lên ánh sáng nhu hòa, yên lặng nhìn cô, khẽ nói “Ngăn kéo thứ hai.”

Cô xoay người, mở ngăn kéo, nhìn qua liền thấy thuốc đau dạ dày, đọc kỹ tờ chỉ dẫn, chỉ cần uống một viên là được. Ngăn kéo còn có mấy loại thuốc khác, cô tiếp tục tìm kiếm, lại tìm được thuốc cảm.

Cô đứng dậy đi rót nước, lại đi trở về cúi người tới gần hắn, đem thuốc bỏ vào miệng hắn, rồi lại đem chén nước đến, nhìn hắn chậm rãi uống.

Hai tay hắn xoá nhẹ bụng, nhắm mắt lại như đang cố gắng chịu đau, thuốc vẫn chưa có tác dụng, trên trán lại toát ra đầy mồ hôi, không biết là vì đau dạ dày hay là vì bị cảm.

Làm xong những chuyện cần làm, cô buông chén xuống, thản nhiên nói một câu “Ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, tôi đi trước.”

Vừa đứng dậy, cánh tay lại bị hắn túm lại, cô xoay người đang muốn bỏ ra, lại nhìn đến hắn nhắm chặt hai mắt, miệng nói lung tung cái gì.

Không được, cô không thể mềm lòng, người này đã từng tàn nhẫn như vậy với mình, hôm nay cô đã làm quá nhiều rồi, không thể tiếp tục nữa, cô quyết tâm bỏ tay hắn ra.

“..... Không..... Đừng..... Không..... Tôi..... Đừng..... Không..... Đau..... Tôi quá.....”

Vừa gỡ được ngón tay cuối cùng của hắn ra khỏi cổ tay, cô lại nghe thấy hắn kêu to, như là đang nói mơ.

Đau? Hắn còn đau bụng sao? Ánh mắt của cô dời về phía bụng hắn, thấy bàn tay xoa bụng của hắn đã dời đi, đột nhiên hắn lại nắm chặt tay cô, như là sợ cô biến mất, đem tay cô gắt gao ôm lấy trong tay hắn.

“Đừng đi..... Xin em đừng đi..... Bên tôi..... Ở lại bên tôi.....”

Lần này cô nghe rõ hắn nỉ non, cô bắt đầu chán chờ đứng lên, hắn hiện tại là đang nói mơ, hiển nhiên còn không có biết rõ ràng đối tượng là cô, hắn chán ghét cô như vậy, nếu hắn đang tỉnh táo, khẳng định sẽ không lôi kéo cô như vậy. Có lẽ cô chỉ là người thay thế, hắn cho rằng cô là Chỉ Dao.

Cô vặn vẹo cổ tay, dùng sức muốn gỡ tay hắn ra, bất quá hắn giữ rất chặt, cô lần này thật quyết tâm, không lưu tình chút nào gỡ từng ngón tay của hắn ra.

“..... Tôi chỉ cần em ở lại bên tôi.....Mân..... Mân.....”

Động tác của cô ngay lập tức dừng lại, hắn đang nói gì vậy, hắn vừa gọi tên mình sao? Có thể hay không là chính mình nghe lầm.....

“..... A..... Không có em tôi ngủ không được..... Ở lại đi..... Mân.....”

Chỉ đơn giản là gọi tên cô, lại đủ khiến cô như bị sét đánh, cô nghe được rất rõ ràng, chữ “Mân” phát âm chuẩn xác mà sinh động. Phát sốt mà ngủ mê lại gọi tên cô, như vậy là sao?

“..... Tôi không ngủ được.....Không ngủ được..... Ở lại..... Xin em ở lại..... Huyên.....”
Hắn nói có chút không rõ ràng lắm, thanh âm cao một tiếng thấp một tiếng, nhưng những từ cơ bản cô đều đã nghe lọt.

Cô đột nhiên phát giác chính mình không thể bỏ đi, thân thể không nghe lời ngồi xổm bên giường, tay phải còn đang bị nắm chặt trong lòng bàn tay hắn, trong đầu cô đột nhiên xẹt qua một hình ảnh, dường như

khi cô bị bệnh hắn cũng từng chăm sóc cô.....

Như vậy, lần này coi như trả ơn là được, dù sao hắn hiện tại sinh bệnh , cũng không thể làm gì cô, liền cố mà chăm sóc hắn một đêm.

Cô nhìn Doãn Lạc Hàn từng không ai bì nổi mà giờ lại phải nằm trên giường bệnh như thế này, rồi chuyện mình đã từng thề sẽ không gặp hắn mà giờ lại ngồi đây chăm sóc hắn, không khỏi cười khổ một tiếng, thật sự là thế sự khó liệu.

Trán hắn nóng bỏng, cô đứng dậy muốn đi lấy khăn mặt đặt trên trán hắn cho hạ nhiệt, nhưng là hai tay của hắn đem tay cô bao kín không kẽ hở, cô cắn bản không thể giãy giữa đi ra.

Chương 210: Chữ kí

Trán hắn nóng bỏng, cô đứng dậy muốn đi lấy khăn mặt đặt trên trán hắn cho hạ nhiệt, nhưng là hai tay của hắn đem tay cô bao kín không kẽ hở, cô cản bản không thể giãy giụa đi ra.

“Tôi không đi, hiện tại đi toilet lấy cái khăn mặt rồi sẽ trở lại.” Cô ý đồ nói cho hắn, nhưng hắn tựa hồ không có nghe đến, hai tay vẫn như cũ gắt gao bao lấy tay cô.

Cô thở dài, không nói gì nữa, hắn vẫn yên lặng, lông mi thật dài khép chặt, như là đã ngủ say lăm.

Ánh nắng sớm xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu đến chiếc giường trong phòng tổng thống, hắn chậm rãi mở mắt, đầu cảm thấy rất nặng, theo bản năng định giơ tay xoa đầu, lúc đó mới để ý hai tay dường như đang nắm lấy một vật mềm mại gì đó.

Hắn liếc mắt nhìn, lập tức thấy một cái đầu ghé vào mép giường, gương mặt kiều diễm như là ngủ say lăm.

Như thế nào lại là cô? Hắn nheo mắt, nháy mắt nhớ tới tối hôm qua hắn ngồi trên xe, bỗng dạ dày quặn đau, đau đến thật sự không thể chịu đựng được, lại thêm ban ngày vừa bị cảm, toàn thân không còn chút sức lực nào nữa. Đang lúc hắn giãy giụa đứng dậy muốn gọi điện cho Từ trợ lý, cửa xe bị mở ra, cô đột nhiên xuất hiện trước mặt, trong khoảnh khắc, hắn đã nghĩ mình đang gặp ảo giác, kết quả cô dùi hắn ra xe, đưa hắn vào nghỉ trong phòng tổng thống.

Mơ hồ cô dường như đã hỏi hắn thuốc ở đâu, sau đó hắn uống thuốc cô đưa, những chuyện sau đó hắn cũng không nhớ rõ lăm.

Hiện tại đã hạ sốt, cũng không còn đau bụng nữa, lại nhìn kiều nhan ở mép giường, hiển nhiên hiểu là cô tôi hôm qua đã chăm sóc mình.

Nhất định là trùng hợp. Nhìn đến chính mình hai tay gắt gao nắm tay cô, cô ghé vào mép giường ngủ, hình ảnh này dễ dàng gợi trong tâm trí hắn chuyện lần trước. Lần đó cô bệnh nặng, hắn muốn đi, cô cũng là cố sức lôi kéo tay hắn, không cho hắn đi, sau đó hắn lấy nước cho cô, cuối cùng thật sự mệt mỏi, liền ghé vào mép giường ngủ.

Đã bao nhiêu lâu không được thấy cô..... cũng hai ba ngày rồi, hắn tưởng như đã cả một thế kỉ, ánh mắt tham lam nhìn chăm chắm gương mặt cô ngủ say, đầu ngón tay chạm nhẹ vào đôi mắt cô dọc xuống cái mũi thanh tú, rồi đến đôi má non mịn mềm mại, cảm giác dễ chịu làm hắn kìm lòng không đậu nhẹ nhàng vuốt ve.

Đang ngủ say, cảm giác có chút ánh sáng, cô hơi nhíu mày, nhưng ánh sáng cũng không mạnh, ngược lại cô mơ hồ nhìn thấy một khuôn mặt. Cô mê hoặc chậm rãi mở to mắt, nháy mắt nhìn thấy một đôi mắt sáng rực.

Hắn tỉnh rồi. Cô giật mình, vội vàng rút tay phải ra khỏi lòng bàn tay hắn. Đúng lúc đó, một tiếng di động quen thuộc cất lên.

Cô mở ba lô, nhìn tên, là Kim Chính Vũ. Một bên ấn nghe, một bên đứng lên đi sang một bên.

Vừa tiếp được điện thoại, Kim Chính Vũ lo lắng nói “Mân Mân, em đang ở đâu vậy?”

Hắn như thế nào lại hỏi như vậy, tiểu tử này chắc sẽ không giống ngày hôm qua buổi sáng đến dưới lầu đón cô đi làm đi? Cô tùy tiện nói lý do, “Tôi đi ra ngoài, sáng sớm đi ra ngoài tập thể dục.”

Hắn ở đầu kia nói thầm “À, ra là vậy, khó trách tôi đứng trước cửa nhà em, gõ cửa nửa ngày không thấy có người ra mở cửa.”

“Đúng vậy, đúng vậy, tôi phát giác đạo này mình hơi béo, muốn dậy sớm một chút tập thể dục.” Cô cười gượng, vỗ vỗ ngực, nói dối như vậy cảm giác đúng là không thoả mái, trái tim cứ đập bùm bụm.

“Tôi đoán em nhất định chưa ăn điểm tâm đúng không? Mau trở lại đi, tôi dẫn em đi ăn bữa sáng tình yêu.”

“Được, cảm ơn cậu, Kim Chính Vũ, tôi lập tức trở về.”

Cô mỉm cười khép lại di động, nhìn qua Doãn Lạc Hàn đang ngồi trên giường, ánh mắt sắc bén khẽ lướt qua, vẻ mặt bí hiểm nhìn chăm chăm chính mình.

Cô nhanh chóng lau đi trên mặt tươi cười, lấy trong túi ra cái chìa khóa xe, để lên bàn trà. “Đây là chìa khóa xe của anh.”

“Gọi điện thoại là Chính Vũ.” Hắn xốc chăn lên, tiếng nói trầm thấp không nhanh không chậm bay tới, hắn dùng câu khẳng định mà không phải câu nghi vấn, nghe tựa hồ có một chút mơ hồ.

Cô không có lên tiếng, tin rằng vừa rồi nội dung cuộc điện thoại hắn cũng nghe được đôi chút, nói gì thì chính mình hiện tại cũng không phải người của hắn, cô cùng ai trò chuyện cũng không phải chuyện của hắn.

“Tôi còn có việc, đi trước.” Cô không nhìn hắn, cầm lấy ba lô trên sô pha xoay người đi đến hướng cửa. Nghĩ đến Kim Chính Vũ còn đang ở trước cửa đợi mình, bước bộ nhanh hơn rất nhiều.

“Tờ chi phiếu kia không phải Chính Vũ kí tên.” Phía sau vang lên tiếng hắn xoay người rời giường.

Cô dừng lại, cẩn thận nhớ lại cái tên kí phía dưới tờ chi phiếu, nhưng là ấn tượng rất mơ hồ, cô lúc ấy còn đang bàng hoàng trước con số kinh hoàng trên tờ chi phiếu, hoàn toàn không để ý ai kí tên.

Hiện tại hắn nói như vậy, cô biết mình đã bị lộ rằng tờ chi phiếu không phải Kim Chính Vũ đưa, mặt trên đương nhiên không có tên của hắn, như vậy xem ra khẳng định là tên của lão bá.

Đột nhiên vừa nghĩ vậy, lưng cô nháy mắt cứng đờ. Hắn đã phát hiện, hắn đã phát hiện tờ chi phiếu đó là lão bá đưa cô, hiện tại tính làm như thế nào? Hắn có thể hay không nói lão bá là phụ thân của hắn, tiền của lão bá cũng là của hắn, như vậy cô cầm tiền của phụ thân hắn trả lại cho hắn, chỉ có thể không tính toán gì hết.

Không được, cô không thể lại giẫm lên vết xe đổ, giống như trước mặc hắn bài bố như vậy.

Cô cầm lấy ba lô nhanh chóng xoay người, thấy thân ảnh cao lớn của hắn đứng lặng ở bên giường, lợi hại đôi mắt nhìn chăm chú vào cô.“Nói cho tôi biết, cô với Tần Phương Ngọc là quan hệ gì? Bà ta tại sao lại cho cô chi phiếu?”

Cô mờ mịt nhìn về phía trong tờ chi phiếu trong tay hắn, khoảng cách quá xa cô xem không rõ.

Bất quá hắn nói như vậy xem ra kí tên quả thực không phải lão bá mà là một người phụ nữ tên Tân Phương Ngọc. Nhưng đối tượng là ai, cô thật sự hoàn toàn không biết gì cả.

“Nói, các người rốt cuộc là quan hệ gì? Chết tiệt, cô như thế nào cùng Tân Phương Ngọc lại có quan hệ?” Hắn gắt gao đi đến gần cô, hai tay nhanh chóng nắm thành nắm đấm vò nát cả tờ chi phiếu, nói chuyện miệng có chút nghiến răng nghiến lợi hận ý.

Tân Phương Ngọc..... Tân Phương Ngọc ..... Cô cố gắng hồi tưởng , chi phiếu này là do lão bá đưa, chẳng lẽ là có quan hệ với lão bá?

Chương 211: Không thể trả lời

Tần Phương Ngọc..... Tần Phương Ngọc ..... Cô cố gắng hồi tưởng , chi phiếu này là do lão bá đưa, chẳng lẽ là có quan hệ với lão bá?

Phương? Tên là Phương, trước mắt sáng ngời, cô đột nhiên nhớ tới ngày đó cùng Chỉ Dao ở nhà hàng ăn cơm, gặp được lão bá cùng một nữ nhân, lão bá cứ luôn miệng Phương, Phương. Tần Phương Ngọc hẳn chính là tên của bà ấy.

Xem ra Tần Phương Ngọc chính là nữ nhân bên ngoài của lão bá, như vậy cũng dễ hiểu tại sao Doãn Lạc Hàn lại gắt gao muốn biết quan hệ của cô và Tần Phương Ngọc.

Nói như thế nào đây? Cô cẩn mài suy nghĩ, lão bá vì cái gì không trực tiếp lấy tên của hắn đưa cô chi phiếu, ngược lại lại dùng tên của người khác, có thể hay không trong chuyện này còn có chuyện hắn muốn che giấu, hắn là không phải không nghĩ làm cho Doãn Lạc Hàn biết.

“Nói mau!” Hắn sắc bén tiếng nói ép hỏi, ám mâu lạnh lùng.

Thật sự không nghĩ ra lý do gì để giải thích, cô liên tục lui từng bước, tính ra hắn vừa mới khởi ốm, thể lực chưa thể hồi phục, phản ứng của hắn tuyệt đối không thể nhanh bằng của cô. Cô liếc mắt về phía cửa, sau đó nháy mắt mở cửa, xông ra ngoài.

“Nữ nhân, đứng lại, nói rõ ràng đã!” Phía sau vang tiếng hét của hắn, cô mắt điếc tai ngo, cẩm đầu chạy như điên, đến khi đã vào trong thang máy, quay đầu lại thấy hắn không có đuổi theo, nhẹ nhàng thở ra.

Quả nhiên cô đoán đúng, tên kia thể lực còn chưa kịp hồi phục, nếu không hắn đã sớm đuổi đến đây.

Hai mươi phút sau, cô ở dưới lầu nhìn thấy xe thể thao của Kim Chính Vũ, vội vàng chạy lên lầu.

Kim Chính Vũ đang đứng ngoài cửa, nhìn thấy thân ảnh của cô, không chút hờn giận cười híp mắt. "Mân Mân, sao lâu vậy?"

"Thật có lỗi quá, Chính Vũ, tôi là chạy đến công viên tập luyện, đã cố gắng chạy nhanh nhất có thể trở về." Cô thè lưỡi, cũng may mình đang mặc quần dài và đi giày thể thao, như vậy nói đi tập thể dục là hoàn toàn hợp lý, vội vàng lấy chìa khóa mở cửa.

"Mân Mân, em như vậy là vừa đẹp rồi, không cần giống người ta đua nhau đi giảm cân." Kim Chính Vũ theo sau Mân Huyên nói.

"Tôi biết, nhưng tập thể dục cũng không có gì không tốt, còn có thể tăng cường thể lực nữa đó." Mân Huyên đem ba lô đặt ở sô pha, nhìn thời gian, cách thời gian đi làm còn có bốn mươi phút.

"Cậu ngồi chờ một chút nha. Tôi đi thay quần áo, nhanh thôi." Cô rót chén nước ấm đưa cho hắn, sau đó xoay người vào phòng ngủ.

Một lát sau, cô đã thay xong quần áo, lại rửa mặt chải đầu, đi ra không thấy thân ảnh của hắn, xoay người thấy hắn ngồi xổm ở ban công, không biết đang nghĩ gì.

“Chính Vũ, cậu làm gì vậy?” Cô mỉm cười chạy tới, thấy hắn đang tưới một chén nước cho cây lô hội, đó là lần trước cô sắp xếp nhà cửa đã mua về.

“Tốt lắm, tôi đang tưới nước.” Hắn vỗ vỗ tay đứng dậy, “Mân Mân, em xem này, bồn lô hội sắp khô héo mất rồi, em nhất định đã quên tưới nước đúng không?”

“A phải rồi, cũng may cậu để ý, bằng không nó có khi cũng như cậu nói, sớm chết héo mất.” Cô cười cười, vỗ về chơi đùa cành lá cây lô hội. Cô chỉ nhớ mua về mới tưới nước cho nó một hai lần, liền sau đó đã quên băng đi sự tồn tại của nó.

Hắn cười rạng rỡ, vươn tay tới cô “Đi thôi, Mân Mân, tôi đưa em đi làm.”

“Ừ.” Cô cười cười nắm lấy tay hắn, ấm áp độ ấm truyền vào trong lòng bàn tay, vô thức cô nhở tới tối hôm qua bàn tay to kia đã nắm chặt lấy tay của cô, độ ấm mãnh liệt như vậy chạm đến tận đáy lòng.

Tại sao, tại sao có thể nhở tới tên ma quỷ đó, cô lắc đầu, đã thoát khỏi tên ma quỷ, hiện tại ở bên cô là Kim Chính Vũ, hắn cho chính mình vô hạn quan tâm và ấm áp, đây mới chính là người mình nên dựa vào.

Người kia ngoài vô tình lạnh lùng tra tấn cô, trong lòng có những nỗi hận cùng sự sợ hãi, không còn có cái khác.

Một ngày ở tạp chí xã vẫn bận rộn như thường, làm xong hết thảy, cô mệt mỏi ngồi ở ghế nghỉ ngơi, nhìn di động vừa thấy đã đến giờ tan tầm.

Kim Chính Vũ hiện tại hắn là ở dưới lầu chờ cô, cô cầm lấy túi Gucci chạy nhanh ra ngoài.

Đi ra khỏi thang máy tiến bước vào đại sảnh, trong lòng đột nhiên một trận vô cùng phấn khích, thì ra trải qua một ngày làm việc mệt mỏi, tan tầm còn có người đợi mình, loại cảm giác này thật sự là rất ấm áp.

“Mân Mân.” Cô cất bước đi ra đại sảnh, một tiếng nói mềm nhẹ gọi tên cô. Cô quay đầu lại, Kim Chính Vũ đang khoanh tay tựa vào xe thể thao, cô nhẹ nhàng chạy tới.

Kim Chính Vũ lái xe, gió nhẹ phất qua khuôn mặt, hắn thỉnh thoảng quay sang nhìn cô, trên môi hiện lên nụ cười hạnh phúc mê người.

Tiểu tử này sao lại thế này, như thế nào từ lúc cô ngồi lên xe đến giờ cứ ngây ngô cười, đầu hắn không phải có vấn đề chứ. Cô cung tay vào trán hắn, bị hắn tránh được.

“Mân Mân, đừng nghịch, tôi đang lái xe mà.” Hắn trong thanh âm không giấu được tiếng cười.

Cô rốt cuộc nhịn không được, quay sang hỏi.“Haizz, Kim Chính Vũ, cậu rốt cục làm sao vậy? Không làm sao đấy chứ?!”

“Tôi đương nhiên rất tốt.” Đôi môi hắn cong lên, hai tay nhẹ nhàng lái xe, trong xe mở nhạc, đầu của hắn đã theo nhạc lắc lư, hơn nữa trên mặt hắn có vẻ hưng phấn dị thường.

Cô dùng ánh mắt tò mò nhìn đường cong trên môi hắn, nhất định có chuyện, bằng không tiểu tử này không có khả năng vô duyên vô cớ như vậy mỉm cười.

“Mân Mân, chúng ta đi ăn bữa tối chúc mừng nha!” Tiếng nói vui vẻ của hắn truyền vào lỗ tai cô.

Cô gật gật “Biết rồi, cậu không phải vì chuyện này mà hưng phấn đấy chứ.”

“Đương nhiên không phải, tôi là vì chuyện tối mai mà cao hứng.” Hắn đôi môi hơi hơi hướng về phía trước cong lên, thon dài ngón tay xao tay lái, như là theo nhạc đánh nhịp.“Còn nhớ em hứa với tôi tham gia tiệc rượu chứ?”

Chương 212: Hắn ở đằng sau

“Đương nhiên không phải, tôi là vì chuyện tối mai mà cao hứng.” Hắn đôi môi hơi hơi hướng về phía trước cong lên, thon dài ngón tay xao tay lái, như là theo nhạc đánh nhịp.“Còn nhớ em hứa với tôi tham gia tiệc rượu chứ?”

“Đúng vậy, tôi đương nhiên chưa quên.” Cô nhẹ mím môi, bỗng nhớ ra lời Kim Chính Vũ vừa nói “Cậu là chỉ tiệc rượu sẽ vào tối mai?”

“Đúng vậy.” Kim Chính Vũ búng tay “Mân Mân, nói tới đây rồi, tôi cũng không muốn giấu em nữa, kỳ thật ngày mai là Lạc cùng Chỉ Dao đính hôn, tôi dự định giới thiệu em là bạn gái.”

Cô kinh ngạc mở to mắt, hoàn toàn không dự tính được chuyện là như vậy.

Hắn cười khẽ thấy cô mặt đờ đẫn, không khỏi lấy tay điểm nhẹ vào chóp mũi cô “Mân Mân, lời đã nói ra không thể đổi ý nha.”

“Chính Vũ, chúng ta như thế này không tốt sao?” Cô liếm môi, muốn thuyết phục hắn “Cậu dẫn tôi tới tiệc đính hôn, tuyên bố quan hệ của chúng ta thì có ý nghĩa gì chứ?”

Kỳ thật cô không quen đến những bữa tiệc như vậy, huống chi còn phải gấp Doãn Lạc Hàn, đến lúc đó nói không chừng hắn sẽ tiếp tục hỏi cô về tờ chi phiếu.

Khuôn mặt tuấn tú kiêu ngạo của hắn nở nụ cười “Đương nhiên không giống, ngày mai tôi muốn tuyên

bố với mọi người Lăng Mân Huyên là bạn gái tôi. Hơn nữa, tôi với Lạc là họ hàng, ngày mai nhất định sẽ có một số người quen đến dự, như vậy chuyện em là bạn gái tôi cũng sẽ được truyền đến tai cha tôi.....”

Nói tới đây, trên mặt Kim Chính Vũ lộ ra một chút giảo hoạt.

Tiểu tử này định làm gì chứ? Trong đầu có chút tò mò, cô nheo mắt hỏi “Chuyện này liên quan tới cha của cậu sao?”

“Phải.....” Hắn quanh co rồi nói một tiếng, như là đang có bí mật, cô vừa định mở miệng hỏi tiếp, hắn đã nói trước “Mân Mân, em phải tin tưởng tôi, tóm lại là tôi vì lo lắng cho tương lai của chúng ta, nếu muốn cha tôi đồng ý hôn sự của chúng ta, ngày mai em nhất định phải tới lễ đính hôn.”

“Hôn, hôn sự?” Cô giật mình ngơ ngác, vội vàng hỏi “Hôn sự gì? Là của tôi với cậu?”

“Đương nhiên rồi, chẳng lẽ em muốn cùng người khác kết hôn?” Kim Chính Vũ nhìn cô với ánh mắt kiểu “dĩ nhiên là như vậy”.

“Kim Chính Vũ, tôi như thế nào lại không biết chúng ta có hôn sự vậy?” Cô xoa thái dương, tiểu tử này lại đang làm cái gì vậy, như thế nào đột nhiên nói đến hôn sự.

“Mân Mân, yêu nhau một thời gian chúng ta đính hôn, lẽ nào em không đồng ý? Chẳng lẽ trong lòng em còn có người khác?” Khuôn mặt tươi cười của hắn thoảng chốc nỗi lên một tầng mây đen, trong giọng nói tràn ngập ghen tuông.

Nghe câu cuối cùng, bàn tay đặt trên gối của cô bất giác nắm chặt, lòng bàn tay mướt mồ hôi, tại sao mình lại như vậy chứ?

Cô cả kinh liên tục xua tay “Không phải vậy, Chính Vũ, cậu hiểu lầm ý tôi rồi. Tôi muốn nói bất luận là đính hôn hay kết hôn, cậu đều nên hỏi ý tôi trước, không nên tự mình quyết định như vậy.”

“Thì ra là như vậy, sao em không nói sớm.” Hắn thở phào, khuôn mặt tươi cười “Em sẽ không cho tôi là một bạn trai độc đoán đây chứ? Những chuyện em đã nói tôi đều đã tính đến, đính hôn hay kết hôn đương nhiên đều phải hỏi ý của em. Em không cần lo lắng, mọi chuyện tôi sẽ sắp xếp thật tốt.”

Cô dần dần đã hiểu ý Kim Chính Vũ hơn một chút, cha hắn để ý đến việc môn đăng hộ đối, mà cô chỉ là một cô gái bình thường, nếu nói đến chuyện đính hôn nhất định cha hắn sẽ không đồng ý, cho nên hắn tính đêm mai công bố trước với tất cả mọi người.

Mơ hồ cô cảm thấy có gì đó không được thích hợp, nhưng cũng không biế cảm xúc đó là gì, đành kìm lại cảm giác khó hiểu này.

Ăn xong một bữa chúc mừng, ra khỏi nhà hàng, bọn họ giống một cặp tình nhân bình thường nắm tay nhau, Kim Chính Vũ không tới bãi đỗ xe mà đi tới một cửa hàng.

Ăn nhiều như vậy, đi một chút cũng tốt, nghĩ vậy, cô không nói gì, kết quả khi bọn họ ra khỏi cửa hàng, trong tay lẽ mẽ hai túi giấy lớn.

“Mân Mân, em chờ ở đây, tôi đi lấy xe lập tức sẽ quay lại.” Kim Chính Vũ cúi xuống nói với cô, sau đó chạy tới bãi đỗ xe.

Cô lảng lặng đứng ở ven đường, nhìn xuống hai cái túi, bên trong là lễ phục dạ hội cùng một đôi giày đắt tiền.

Ban nãy Kim Chính Vũ đã nói cần mặc lễ phục dạ hội, cô ngẫm lại cũng phải, không có phản đối nữa, không ngờ hắn lấy ra một bộ lễ phục dạ hội, vừa thấy giá cô hoảng sợ nhanh chóng ngăn cản hắn lại, nhưng cuối cùng bộ lễ phục lại vẫn nằm yên trong túi trên tay cô.

Chọn được lễ phục dạ hội ưng ý, hắn lại vội vàng kéo cô tới cửa hàng giầy dép, lần này cô nhanh tay, giành trước chọn một đôi giày cao gót, hắn sẽ không thể làm như ban nãy nữa.

Ở bên tiểu tử Kim Chính Vũ, cô có cảm giác được che chở, mím môi cười nhẹ, xe thể thao vững vàng đã đứng trước mặt cô.

“Mân Mân, lên xe đi!”

“Ừ.” Cô nhẹ đáp, chạy nhanh lên xe.

Kim Chính Vũ trùng mắt nhìn, “Mân Mân, em vừa nghĩ gì vậy? Tôi nhìn thấy em cười trộm. Tôi vừa mới đi một hồi, em sẽ không là nhớ tôi đi.”

Tâm sự bị hắn xem thấu, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không khỏi đỏ lên, vội vàng cãi, “Làm gì có! Cậu đúng là tự tưởng tượng, tôi là nghĩ đến chuyện công tác.”

Cô tuy răng cố nghiêm mặt, lại khó nén trên gương mặt hiện ra một tầng phấn hồng, hằn trong suốt đôi mắt hứng thú tươi cười, “Được rồi! Vậy em hôn tôi một cái đi.”

“Vì sao?” Cô trừng mắt, từ chối, “Không cần! Cậu hiện tại lái xe đi.”

Một tiếng cười vang vui vẻ vang lên, xe thể thao Ferrari chạy qua ngã tư đường, hoàn toàn không có chú ý tới một chiếc xe thể thao Lamborghini lặng yên không một tiếng động theo sát ở phía sau.

Chương 213: Theo dõi

Một tiếng cười vang vui vẻ vang lên, xe thể thao Ferrari chạy qua ngã tư đường, hoàn toàn không có chú ý tới một chiếc xe thể thao Lamborghini lặng yên không một tiếng động theo sát ở phía sau.

Cửa kính xe từ từ mở ra, gió đêm lạnh thổi vào xe thể thao Lamborghini, thổi đến thân hình cao lớn trong xe, Doãn Lạc Hàn cởi áo khoác, vặn vẹo khó chịu cởi cravat.

Gương mặt lạnh lùng giống như hàn băng lạnh khốc, ánh mắt u ám nhìn chăm chăm nữ nhân trong xe thể thao phía trước, bàn tay không tự giác nắm chặt tay lái.

Cho tới bây giờ hắn cũng không hiểu mình đang bị làm sao vậy, sau khi xong một bữa tiệc rượu xã giao, liền lên xe hướng đến khách sạn Thịnh Trạch, xe chạy đến nửa đường qua một khu phố mua sắm, tầm mắt trùng hợp dừng ở một thân ảnh xinh đẹp giữa phố.

Vốn dĩ hắn tưởng là mình sẽ làm như không thấy phóng xe đi qua, nhưng là không khống chế được lái xe chậm lại. Hắn nói với chính mình, hắn chẳng qua là nghĩ đến việc hôm qua cô chăm sóc mình, miễn cưỡng đưa cô đi một đoạn đường.

Không ngờ xe sắp đến trước mặt cô, hắn lại nhìn thấy Kim Chính Vũ lái Ferrari đến, hắn cảm thấy căng thẳng, có tật giật mình lái quẹo sang một bên.

Chính mắt nhìn thấy cô khuôn mặt tươi cười, vui vẻ ngồi vào xe thể thao của Chính Vũ, hắn đột nhiên có loại cảm giác, hắn muốn theo sau xem bọn họ ở bên nhau để làm cái gì, theo sau rồi hắn lại đánh mất ý niệm trong đầu, làm như vậy với kiểu theo dõi tầm thường có gì khác nhau đâu.

Nhưng cuối cùng, hắn lại làm một việc theo dõi hèn hạ như vậy. Hắn lắc lắc đầu, nghĩ hôm nay mình nhất định là uống nhiều rượu rồi, mới có thể làm chuyện điên dồ như vậy.

Tốc độ xe Chính Vũ đột nhiên giảm, hắn theo sát sau chậm lại.

Hắn tinh tường nhìn đến xe thể thao hai gương mặt đang nhìn nhau, nữ nhân hai má có chút ửng đỏ, tựa hồ Kim Chính Vũ vừa nói gì, vẻ mặt thận thùng cúi người qua hôn nhẹ đổi phuong một cái, sau đó là xe thể thao không ngừng truyền đến từng trận tiếng cười sung sướng, chui thẳng vào lỗ tai hắn, làm hắn liên tiếp nhíu mày.

Đàn bà quả nhiên đều là một lũ chó chết, cuối tuần trước nữa vừa làm tình phụ cửa hắn, hiện tại lại ôm ấp nam nhân khác.

Đáng giận! Cảm giác ghen tị không thể chế mãnh liệt xô lên, hắn đến tột cùng đang ghen tị cái gì, ghen tị cô hiện tại thực vui vẻ? Hay ghen tị cô chiếm được lòng Chính Vũ?

Hắn rốt cuộc tại sao lại ghen tị với nữ nhân này, trong đầu hắn vẫn luôn tự hỏi điều đó, tràn ngập trí óc đều là bóng dáng của cô, nhớ đi nhớ lại lần đó cô đứng ở ban công yếu ớt nói với hắn: "Doãn Lạc Hàn, biết không? Anh thật sự đáng thương. Ở trong mắt tôi, anh không có thân tình, không có tình yêu, anh thậm chí lãnh huyết đến mức có thể dùng cô nhanh chóng để áp bức tôi....."

Thân tình? Hừ, từ mười một năm trước trong thế giới của hắn đã không còn cái gọi là thân tình nữa rồi. Về phần tình yêu, đối với hắn cũng không khác gì việc qua lại với nữ nhân từ trước tới giờ.

Nhưng là, thật sự thực đáng giận, hắn rõ ràng không để ý nữ nhân này, hiện tại chính mình lại đang âm thầm theo dõi cô, hắn thật là quá buồn cười.

Một âm thanh tức giận tràn ra khỏi môi, hắn cắn răng chuyển động tay lái, quay xe rời khỏi.

Có lẽ Lăng Mân Huyên không giống những nữ nhân trước đó, cô chia tay hắn có vẻ sạch sẽ lưu loát, thậm chí đối với hắn ngay cả một chút lưu luyến đều không có, cho nên mới khắc sâu ấn tượng trong tâm trí hắn.

Thời gian rồi sẽ xóa đi tất cả, hắn oán hận đi vào phòng tổng thống nghĩ như vậy.

Từng dòng nước âm phun xuống, lau qua người, thân hình cường tráng ra khỏi phòng tắm.

Hắn ngồi ở mép giường, mở ngăn kéo, chiếc vòng cổ hoa hồng lại đập vào mắt, trước mắt lại một lần nữa xuất hiện khuôn mặt tươi cười của cô với Kim Chính Vũ.

Đáng giận nữ nhân! Hắn cầm lấy cái vòng cổ, cánh tay giơ lên cao lại chậm chạp không có động tác gì. Shit! Lại là một tiếng chửi, hắn đơn giản lại đem vòng cổ thả lại ngăn kéo.

Cô cùng Chính Vũ đã phát triển đến đâu rồi? Hiện tại bọn họ đang làm cái gì? Hắn chỉ nhìn thấy cô hôn Chính Vũ, có phải lúc hắn không nhìn thấy, bọn họ sẽ còn làm chuyện thân thiết hơn?

Đáng giận! Đáng giận! Một chuyện này làm hắn đau đầu vô cùng, chỉ cần tưởng đến những nét đẹp

của cô bị nam nhân khác thường thức, hắn liền hận không thể lập tức xông lên kéo nam nhân kia đi, cho dù nam nhân đó có là Kim Chính Vũ.

Tắm rửa xong nằm trên giường, cô ôm lấy chăn, không khỏi nhớ tới vừa rồi ngồi trên xe thể thao, Chính Vũ muốn cô hôn hắn, cô vốn không định làm, nhưng cô đã luôn luôn từ chối Chính Vũ, cuối cùng quyết định hôn nhẹ vào má hắn.

Vừa khẽ hôn vào má Chính Vũ xong, lưỡng đột nhiên phát lạnh, cô chợt có cảm giác một ánh mắt sắc nhọn đang nhìn chăm chăm mình, không khỏi quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc xe thể thao Lan Bác Cơ Ni đang quay đầu đi ngược lại, còn lại chẳng thấy gì khác.

Đêm mai thật sự phải cùng Kim Chính Vũ đi sao?

Đến lúc đó lão bá khẳng định cũng sẽ ở đây, sáng hôm nay Doãn Lạc Hàn vẫn chưa đề cập đến chuyện con nuôi, với tính cách của hắn, chuyện lớn như vậy không có khả năng không đề cập tới.

Rốt cuộc hắn như lời lão bá nói đã sớm biết chuyện này, hay là hắn chưa biết gì.....

Quan hệ cha con của bọn họ thật không tốt, lão bá cũng nhiều lần nói hắn lâu nay không trở về nhà, phân tích như vậy, cô đoán rất có thể là Doãn Lạc Hàn vẫn chưa biết gì.

Chương 214: Hành trình làm bạn

Quan hệ cha con của bọn họ thật không tốt, lão bá cũng nhiều lần nói hắn lâu nay không trở về nhà, phân tích như vậy, cô đoán rất có thể là Doãn Lạc Hàn vẫn chưa biết gì.

Doãn Lạc Hàn căn bản không biết chuyện cô là con nuôi lão bá. Hắn chán ghét cô như vậy, làm sao có thể đồng ý nhận cô là em nuôi? Ngày đó lão bá nhất định là vì không muốn cô băn khoăn, muốn cô có thể đáp ứng nên mới cố ý nói như vậy.

Cô dám trăm phần trăm khẳng định, tên kia biết chuyện này tuyệt đối sẽ nỗi trận lôi đình.

Cô khẽ sầu khổ thở dài, không khỏi bắt đầu cắn nhẹ móng tay. Đêm mai đi tham gia lễ đính hôn liệu chuyện này có lộ ra, không đi vẫn tốt hơn, nhưng cô đã muốn nhận lời với Kim Chính Vũ, hơn nữa hắn rất kì vọng vào đêm mai, hắn đem cô giới thiệu cho gia tộc, cho họ hàng thân thích, để tương lai cô và hắn sẽ ở bên nhau.

Kim Chính Vũ đã vất vả suy nghĩ như vậy, cô thực không đành lòng phá hư, suy nghĩ lại rồi tung lên, đơn giản nhắm mắt lại, trùm chăn lên kín đầu, quên đi, cái gì cũng không suy nghĩ, chuyện ngày mai thì để ngày mai tính.

Ngày hôm sau, Kim Chính Vũ mang theo bữa sáng đúng giờ tới đón cô, cô vừa cất bước lên xe, di động trong túi liền rung lên.

“Mân Mân, mới sớm mà ai đã gửi tin nhắn cho em rồi?” Kim Chính Vũ khởi động ô tô, có chút ghen tuông nói “Đừng nói là tạp chí xã của các người giờ này đã việc này việc kia đi.”

“Kim Chính Vũ, cậu nghĩ nhiều rồi.” Cô bật cười mở di động, trên điện thoại hiện lên một tin nhắn chưa đọc, là của Thiếu Đăng.

Mấy hôm trước hắn cũng nhắn một tin, cô mở xem nội dung chỉ thấy hắn nhắn vǫn vẹn “Mân Mân, em phải cẩn thận, gần đây Ngải Phù đang đi tìm em.”

Cẩn thận cái gì? Cô cùng Ngải Phù đã lâu không gặp, hai người cũng không có xích mích gì, vậy Ngải Phù tìm cô làm cái gì?

Cô không đem tin nhắn mơ hồ này để trong lòng, đơn giản nhắn lại một tin: Cảm ơn.

Lần trước hắn phát hiện ra một chút manh mối vụ án mạng của ba, lại mang được cho cô một tấm ảnh, vì thế lần này nói không chừng là hắn chỉ muốn nói như vậy để làm cô quan tâm.

“Mân Mân, sao không đọc? Em không đọc thì để tôi đọc cho.” Kim Chính Vũ đùa cợt.

“Ai nói tôi không xem, tôi đang chuẩn bị xem đây.” Tay cô cuồng quít mở tin nhắn, nội dung bên trong vẫn giống lần trước, mở đầu vẫn là “Mân Mân, em phải cẩn thận, gần đây Ngải Phù đang đi tìm em.”

Xuống một chút nữa, phía dưới có một câu làm cô chú ý “Cô ấy nghe được đêm nay em tham gia lễ đính hôn, tuyên bố sẽ đến, em coi chừng một chút! Có thể tránh thì nên tránh đi, tốt nhất không nên tới.”

Xe thể thao tốc độ chậm lại, Kim Chính Vũ rốt cục nhịn không được hỏi “Em xem lâu như vậy, là tin nhǎn gì?”

“Không có gì, chỉ là một tin rác, tôi đang xóa.” Cô vội vàng đẩy hắn ngồi thẳng, đang lái xe như vậy mà nghiêng hắn người sang quả thực là rất nguy hiểm.

Đây là tin nhǎn thứ hai Thiếu Đằng nhắc cô phải cẩn thận với Ngải Phù, giữa những hàng chữ đều toát ra khẩu khí, không giống như là đang nói dối, thoát nhìn thực sự là có chuyện. Đêm nay tham dự tiệc đính hôn lần này đều là các nhân vật nổi tiếng, Lăng thị nhất định cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này, như vậy Ngải Phù đi cùng thúc thúc cũng là lẽ đương nhiên.

Cô bình tĩnh lại, cô không làm gì xấu, cho dù Ngải Phù tìm cô, cô cũng không có gì phải sợ.

Tạp chí kì này sắp ra, cả tạp chí xã đầy không khí khẩn trương, cô vừa tới cũng phải lao ngay vào công việc. Gần tới giờ ăn cơm trưa, Chỉ Dao liền gọi điện tới đây.

“Mân Mân, đêm nay là tiệc đính hôn của mình và Lạc ca ca, lần trước cậu đồng ý đi yến hội này rồi, đêm nay nhất định phải tới đó nha!”

Nhớ rõ lần trước Chỉ Dao quả thật đã mời mình, nhưng cô bỗng phát hiện lời nói của Chỉ Dao có chút không đúng.“Yến hội? Không phải chỉ là buổi lễ tiệc rượu thôi sao?”

Chỉ Dao thở dài,“Đúng vậy, đáng lẽ cũng chỉ là một tiệc rượu nhỏ, mình tính cùng Lạc ca ca mời một số bằng hữu thân quen tới dự, mọi người vui vẻ một hôm. Nhưng là cha mẹ mình không đồng ý, lẽ ra bọn họ cũng không nên tổ chức thành yến hội chính thức gì chứ.....”

Cô kiên nhẫn khuyên giải Chỉ Dao “Yến hội kỳ thật cũng không có gì không tốt, Chỉ Dao, vui vẻ lên! Đêm nay mình sẽ đi cùng Chính Vũ!”

Giọng nói của Chỉ Dao đang từ không mấy vui vẻ đột ngột chuyển sang phần khích không ngờ “Thật sao? Ha ha..... Thật tốt quá, vậy đến lúc đó chúng ta gặp nha.”

Cơm trưa qua đi, cô không lo lắng nghỉ ngơi, buổi chiều lại là một đống công việc, cố gắng làm tốt mọi chuyện trước năm giờ, sau đó cô lại vội vàng tan sở.

Cô đã nói Kim Chính Vũ không cần đi đón cô tan tầm, cô trực tiếp ngồi xe về nhà thay quần áo, đúng sáu rưỡi hẵn lái xe đến nhà đón cô.

Màn đêm buông xuống, Ferrari đã tiến đến cửa khách sạn Thịnh Trạch.

“Mân Mân, chuẩn bị xong hết chưa? Chúng ta đi vào thôi!” Kim Chính Vũ tao nhã mở cửa xe cho cô, tay phải khẽ nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng đỡ cô ra khỏi xe.

Cô gật gật đầu, hít sâu một cái, hiện tại đã không thể lùi bước, chỉ cần tiến đến cửa khách sạn, cô sẽ chính thức trở thành bạn gái của Kim Chính Vũ.

“Ở trong mắt tôi em là người đẹp nhất đêm nay.” Hắn cảm nhận được sự lo lắng của cô, soái khí trên mặt lộ rõ tươi cười “Không cần lo lắng, tôi sẽ luôn luôn ở bên cạnh chăm sóc em.”

Cô cười thật thoả mái với hắn, cô đương nhiên trăm phần trăm tin tưởng Kim Chính Vũ sẽ chăm sóc cô thật tốt.

Bọn họ đi bên nhau nói chuyện chẳng mấy chốc đã đến đại sảnh, hai nhân viên phục vụ từ từ mở cửa, chẳng mấy chốc một tiếng nhạc thanh thoát nhẹ nhàng đã đi ra.

Trong ánh sáng rực rỡ, một đoàn khách đang nâng cốc, lại có một đoàn năm sáu người đang vui vẻ nói chuyện, không ai chú ý tới bọn họ, cô âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đây chính là điều mà cô hi vọng.

Chương 215: Tình cảm không thể gọi tên

Trong ánh sáng rực rỡ, một đoàn khách đang nâng cốc, lại có một đoàn năm sáu người đang vui vẻ nói chuyện, không ai chú ý tới bọn họ, cô âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đây chính là điều mà cô hi vọng.

Mái tóc đen làm nổi bật khuôn mặt trái xoan thanh tú, tóc dài cong cong tự nhiên buông thả, bộ lẽ phục hơi trễ ngực làm nổi bật nước da mịn màng trơn nhẵn như tuyết, từng cử động tay chân của cô đều toát lên đầy vẻ thanh nhã.

Kim Chính Vũ là người thừa kế khách sạn, lại là họ hàng với tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, hôm nay có giai nhân bên cạnh hắn cũng không có gì là ngạc nhiên, nhưng là bên cạnh hắn lại là một cô gái rất xa lạ, gương mặt thanh tú vẫn là chưa gặp bao giờ, mọi người không khỏi bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, đoán thân thế của cô.

Cô mím môi mỉm cười, đi bên cạnh Kim Chính Vũ, từ bốn phía đều dồn đến một loạt ánh mắt dò xét cùng ngưỡng mộ, đôi môi khẽ điểm lên ly rượu, lại âm thầm oán trách tiểu tử Kim Chính Vũ, sớm biết như vậy, ngày hôm qua nên chọn lễ phục dạ hội bình thường. Bây giờ bị người ta hiểu kì xem xét cũng như là ở sở thú vậy đó, hoàn toàn không thoải mái.

“Mân Mân, không cần uống nhiều. Thủ lượng của em tôi thật không yên tâm, em chỉ cần giả bộ uống là được rồi.” Kim Chính Vũ nháy mắt trêu đùa, như là nhìn thấu những suy nghĩ của cô.

“Tôi.....” Cô nâng lên mi mắt, đang định nói lại hắn, ánh mắt lại trùng hợp nhìn thấy ở không xa có một người đang ngoắc ngoắc vẫy vẫy. Chỉ Dao chắc chắn là đã nhìn thấy cô, vẻ mặt hung phấn vẫy vẫy ý bảo cô đi qua.

Thoáng chốc, một ánh mắt sắc bén chiếu lên thân thể của cô, cảm thấy căng thẳng, ánh mắt cô tự nhiên

chuyển hướng đến thân ảnh cao lớn kia.

Âu phục màu đen vừa vặn hoàn hảo khiến cho hắn thêm phần hoàn mỹ. Đôi môi nhỏ bé mân thành ý vị thâm trường độ cong, lại có vẻ quý tộc cao ngạo.

“Chúng ta đến chỗ Lạc và Chỉ Dao thôi, bọn họ hôm nay chính là nhân vật chính.” Kim Chính Vũ nhẹ nhàng cười, nắm tay cô, lập tức kéo cô đi. Tim đập mạnh và loạn nhịp, cô chậm rãi tiến đến chỗ bọn họ.

“Lạc, tôi không nói nhiều nữa, chỉ chúc hai người bách niên giai lão!” Kim Chính Vũ giơ cao ly rượu trong tay, mỉm cười nhìn Doãn Lạc Hàn.

Hai chén rượu ở không trung chạm nhẹ, Doãn Lạc Hàn mỉm cười “Chính Vũ, hôm nay cậu cùng bạn gái trông thật vui vẻ.”

Vừa dứt lời, ánh mắt hắn không kiêng nể gì dừng trên khuôn mặt mềm mại bên cạnh Kim Chính Vũ, nhắc đến hai từ “bạn gái”, trên mặt hiện ra vẻ bỡn cợt trào phúng.

Cô đang cùng Chỉ Dao nâng ly, Kim Chính Vũ đã mở miệng “Đương nhiên rồi, tôi hôm nay đưa Mân Mân tới đây chính là để giới thiệu cho mọi người biết, Mân Mân chính là bạn gái của tôi.....”

Hắn vừa mới nói tới đây, Chỉ Dao đã vui vẻ hưng phấn cắt lời “Hai người rốt cục cũng xác lập quan hệ! Ha ha..... Quá tuyệt vời! Mân Mân, tại sao không nói cho mình biết, định giấu mình sao, như vậy là không tốt đâu nha.....”

Ánh mắt sắc bén của hắn vừa cố ý vừa vô tình dừng trên gương mặt cô, cô thủy chung ánh mắt nhìn thẳng, nghe được giọng nói của Chỉ Dao có chút tức giận, vội vàng nói “Kỳ thật bọn mình kết giao cũng chưa được bao lâu, vừa mới xác lập quan hệ.”

Không biết vì sao, tiếng nói của cô càng lúc càng nhỏ, con ngươi đen của người kia thoảng chốc phủ một tầng mây mù, cô liếc nhìn hắn một cái, vẻ mặt không hề sợ hãi, hiện tại cùng hắn một chút quan hệ đều không có, cô không có gì phải sợ.

“Chính Vũ, hôm nay cậu mang cô ấy đến đây, chắc không phải là định...” Doãn Lạc Hàn hé môi, giọng nói cố ý dài ra.

“Lạc, anh thật thông minh, đã nói trúng ý tôi rồi.” Kim Chính Vũ khẽ nâng mặt, triển lộ tươi cười “Tôi hôm nay đem Mân Mân đến đây, chính là muốn tuyên bố quan hệ trước gia tộc.”

“Vậy sao? Vậy tôi đây chúc hai người hạnh phúc.” Doãn Lạc Hàn lại nâng ly, ánh mắt khẽ lướt qua cô đầy hàn ý.

Hô hấp cứng lại, người này chỉ cần một ánh nhìn lại khiến cho cô toàn thân đông cứng như vậy, rốt cục là có ý gì? Hắn có thể hay không âm thầm phá hư quan hệ của mình và Kim Chính Vũ?

Cô cảm thấy trong mắt hắn có một tình cảm phức tạp không thể gọi tên mà cô không thể bắt giữ.

“Mân Mân, chúng ta tới chào cậu một tiếng.” Kim Chính Vũ kéo tay cô tiến đến phía Doãn Lương Kiến, người lúc này đang vui vẻ hớn hở nói chuyện.

Cô ngay lập tức gật đầu, cô thà nói chuyện hòa ái vui vẻ cùng lão bá cũng không muốn đứng trước mặt tên kia.

“Mân Mân, đợi mình tiếp khách một chút rồi tìm cậu, chúng ta nói chuyện phiếm nha!” Chỉ Dao vãy vãy cô, vẻ mặt tươi cười hồn nhiên.

Cô hơi hơi cúi đầu, không nhìn đến người bên cạnh Chỉ Dao nữa, theo bản năng quay sang Kim Chính Vũ, xoay người hướng đến chỗ lão bá.

Bên cạnh lão bá lẽ phép hàn huyên vài câu, lại có một ít bạn bè của lão bá tiến lại, bọn họ liền lặng yên đi ra.

Kim Chính Vũ kéo tay cô xuyên qua giữa gian phòng rộng lớn, là người thừa kế Kim thị, đương nhiên một ít thương nhân vội đi tới bắt chuyện cùng Kim Chính Vũ, cuối cùng cũng hỏi thân phận của Mân Huyền, sau đó Chính Vũ tự hào vô cùng giới thiệu cô là bạn gái.

“Haizz... Chính Vũ, tôi là món hàng sao? Tại sao cứ gặp ai cậu cũng lại nói quan hệ của chúng ta vậy?” Cô hờn giận trách, muốn bỏ tay hắn ra.

Đôi mắt trong suốt của Kim Chính Vũ lộ ra chút thâm bí “Mân Mân, tôi đổi ý rồi. Hôm nay nhân vật chính là Lạc và Chỉ Dao, tôi cũng không nên công bố quan hệ của chúng ta, như vậy có chút bất lịch sự. Em xem không bằng như bây giờ, tôi đem tin tức nói với những người này, sau đó một truyền hai, hai truyền mười, mười truyền trăm, tin tức rất nhanh sẽ đến tai mọi người, như vậy hiệu quả cũng không tồi.”

Cô bất đắc dĩ cười cười, tiểu tử này tâm nhẫn thật đúng là nhiều!

“Mân Mân, em đói bụng sao? Tôi đi lấy cho em chút thức ăn.” Kim Chính Vũ vẻ mặt tươi cười, nhìn ra được tâm tình hôm nay của hắn thật không phải vui vẻ bình thường.

“Được, tôi cũng hơi mồi chân rồi.” Cô cúi đầu nhìn giày cao gót, chỉ một góc xa xa “Tôi đi đến đó chờ cậu.”

“Không thành vấn đề.” Hắn vô cùng thân thiết cúi xuống gần mặt cô “Tôi sẽ lập tức quay lại.”

Chương 216: Thùa nhận

“Không thành vấn đề.” Hắn vô cùng thân thiết cúi xuống gần mặt cô “Tôi sẽ lập tức quay lại.”

Cô đi đến cái góc đã hẹn, đến đó rồi mới thấy nơi này đúng là một vị trí tốt, từ nơi này nhìn ra, có thể nhìn thấy Chỉ Dao khoác tay Doãn Lạc Hàn, không ngừng nghênh đón tân khách, Chỉ Dao như con chim nhỏ nép vào người Doãn Lạc Hàn, mà tên kia vẻ mặt cũng sáng lạn vui vẻ vô cùng.

Vốn nghĩ rằng chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Chỉ Dao, cô cũng sẽ vui vẻ, bởi vì cô rốt cục có thể không cần áy náy đối mặt với hảo hữu, hoàn toàn không ngờ nhìn Chỉ Dao cùng Doãn Lạc Hàn vui vẻ nhu hòa bên nhau, giống như một tầng mây đen bao lấy cô, ngực thoáng chốc cảm thấy đau nhói.

Vì cái gì? Vì cái gì lại có loại cảm giác này? Cô liều mạng lắc đầu, bất giác lấy tay chặn lên ngực, lùi từng bước.

Cô là đang ghen với Chỉ Dao sao? Có lẽ nào lại như vậy? Cô như thế nào lại có thể ghen tỵ với hảo hữu của chính mình? Chỉ Dao có được hạnh phúc, cô lẽ ra phải cảm thấy vô cùng vui vẻ mới đúng, như thế nào lại cảm thấy ghen tỵ?

“Mân Mân, em đau bụng phải không?” Một bàn tay đỡ lấy cánh tay của cô, thương tiếc thanh âm kéo đến, Kim Chính Vũ trong tay nâng một đĩa điểm tâm, ánh mắt nhìn về động tác của cô, lại nghĩ cô đang bị đau bụng.

“Phải, đúng vậy, có thể là vì tôi đói nên bụng mới đau như vậy.” Cô cắn môi, đơn giản tiếp nhận cái đĩa trong tay hắn, dùng muỗng nhỏ xúc một miếng điểm tâm bỏ vào miệng, có thể là ăn quá mau, bị nghẹn lại ho khan.

“Mân Mân, cứ ăn từ từ thôi, ăn hết rồi tôi lại đi lấy cho em.” Kim Chính Vũ mềm nhẹ, khẽ vỗ vỗ nhẹ vào lưng cô.

“Uhm... tôi biết rồi.....” Cô hàm hồ đáp ứng, tay phải vô thức xúc từng thia nhỏ lên miệng, ngực giống như bị đập mạnh một cái, trống rỗng để gió lạnh thổi vào, cô chỉ muốn ăn để bù đắp chỗ trống ấy.

Không đến hai phút, cô đã ăn hết đĩa điểm tâm, Kim Chính Vũ hơi nhướn mày, không vỗ vỗ lưng cô nữa, tay nhận lấy cái đĩa “Mân Mân, xem ra hôm nay em rất đói. Không cần vội, tôi lại đi lấy cho em chút thức ăn, tiện thể sẽ lấy luôn cho em một ly nước chanh.”

“Được.” Cô miễn cưỡng cố gắng tươi cười, nhìn hắn rút trong túi ra khăn tay lau miệng cho cô “Chính Vũ, cảm ơn cậu.”

“Chăm sóc người mình yêu là chuyện đương nhiên mà.” Hắn cười khẽ, néo má cô, xoay người đi đến bàn ăn phía xa xa.

Cô ngạc nhiên, ánh mắt vô tình nhìn thấy thúc thúc ở cửa, Ngải Phù ăn mặc khêu gợi đang bám lấy khuỷu tay hắn, cô dự đoán quả nhiên đúng, bọn họ đối với sự kiện như thế này làm sao có thể chịu lép vế.

Vừa tiến vào đại sảnh, Ngải Phù đã xoay mặt nhìn quanh bốn phía tựa hồ như đang tìm cái gì.

Lúc này, tin nhắn của Thiếu Đăng đột nhiên nhảy ra trong óc, Ngải Phù gần đây liên tục điều tra tin tức của cô, cũng tuyên bố đêm hôm nay sẽ cho cô đẹp mặt.

Cô không sợ Ngải Phù, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc bị Ngải Phù tìm được, lại phải nghe những lời khó chịu kiêu ngạo ương ngạnh đó, cô liền quyết định tránh mặt đi.

Cô đi bộ sang bên trái, chỗ đó hơi khuất, ít ai để ý, gió nhẹ quất vào mặt, trước mặt là một ban công rộng lớn, vừa vặn trong lòng có chút nặng nề, hiện tại đi hít thở không khí cũng tốt.

Cô đang đi xuống dưới xem, đột nhiên cảm giác được sau lưng có một hơi thở nhẹ, xoay người lại, mắt mở to một chút kinh ngạc, nhưng nhanh chóng liền khôi phục trấn định.

“Anh tới làm gì?” Cô lặng lẽ lui một bước nhỏ.

Hắn không nói một lời, đôi môi gắt gao mím lại, khuôn mặt lạnh lùng phức tạp, lặng yên không một tiếng động đi hướng cô.

Cô cảnh giác trừng mắt nhìn hắn, người này vừa rồi theo dõi chính mình sao? Hắn hiện tại tìm đến cô, sẽ không lại nhảm chán nói chút châm chọc khiêu khích đi.

Đối mặt với ánh mắt đầy đề phòng của cô, hắn bước tới cách cô hai bước rồi ngừng lại, khẽ nhíu mày kiềm nồng đậm, hai tay miễn cưỡng đút vào túi “Chúng ta có thể nói chuyện được không?”

Ánh mắt hắn nhìn cô đã không còn quỷ dị, tiếng nói lại ấm áp, dù vẫn có hơi chút áp bức quen thuộc.

Cô kinh ngạc một hồi, không biết hắn lại đang đùa cái gì, quyết định trước hết phổi hợp với hắn, xem hắn nói cái gì rồi quyết định sau.

“Anh nói đi, tôi đang nghe.” Cô ôn hoà nói.

Hắn khẽ mím môi, đôi mắt có chút phức tạp khổ sở. Nữ nhân này đối với hắn đã có ảnh hưởng quá lớn, vượt xa so với hắn tưởng tượng, xem ra hắn đã bị mê hoặc, hơn nữa trúng loại mê hoặc này hắn rất khó khống chế được chính mình.

Nếu không tại sao khi cô tiến vào đại sảnh, Chỉ Dao bên cạnh hắn cũng không chú ý nữa, liếc mắt một cái liền thấy được cô, khuôn mặt thanh lệ nhã nhặn nỗi bật, lễ phục dạ hội hơi trễ ngực làm cô lộ ra da thịt phiến tuyết sáng mịn cùng đôi chân dài thon đẹp mê người, vạt váy theo chân cô khẽ đung đưa, phong tình đào dạt mê người.

Không thể phủ nhận, cô như vậy thật sự là chết tiệt hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Hắn âm thầm nói cho chính mình, nữ nhân này đối với mình chẳng là gì cả, chẳng có gì để lưu luyến.

Hắn cố gắng gạt hình ảnh cô ra khỏi đầu, tiếp tục cùng Chỉ Dao chuyện trò vui vẻ, thấy Chính Vũ kéo tay cô cùng nhau đi tới, tâm hắn không hiểu vì sao lại rất đau.

Sau đó lại chính miệng Chính Vũ nói chuyện bọn họ kết giao là thật, mắt thấy bọn họ ăn ý nhìn nhau, cảm giác ghen tị không thể ức chế giống như độc xà tràn vào tâm can hắn.

Phút chốc, một ý nghĩ sáng rõ trong đầu hắn, hắn bi ai phát hiện, có lẽ hắn đối với nữ nhân này sớm đã không còn có tình cảm, hắn đã từng có được cô, lại luyến tiếc buông tay, cho nên mới phải nhìn đến nam nhân khác có được cô, toàn bộ thể xác và tinh thần ghen tị nỗi cơn điên.

Chương 217: Kiêu ngạo ương ngạnh

Phút chốc, một ý nghĩ sáng rõ trong đầu hắn, hắn bi ai phát hiện, có lẽ hắn đối với nữ nhân này sớm đã không còn có tình cảm, hắn đã từng có được cô, lại luyến tiếc buông tay, cho nên mới phải nhìn đến nam nhân khác có được cô, toàn bộ thể xác và tinh thần ghen tị nỗi cơn điên.

Doãn Lạc Hàn vẫn không mở miệng, đôi mắt sâu không lường được nhìn chăm chăm cô, gió nhẹ xet qua sợi tóc nâu, cả người có loại quái dị không thể nói rõ được.

Người này rốt cuộc muốn nói gì? Cô thăm hỏi, không tự giác nắm chặt chiếc túi trong tay.

Đôi môi hắn hơi hé mở “Em và Chính Vũ.....”

“Đó không phải chuyện của anh.” Cô theo phản xạ nói, trên mặt tràn ngập thán sắc đề phòng, nếu hắn định lấy chuyện tình phụ uy hiếp cô, nói ra âm mưu quỷ kế gì đó, cô lần này tuyệt đối sẽ chiến đấu đến cùng.

Hắn hướng cô tới gần từng bước, tiếng nói lạnh lẽo như ẩn như hiện uất giận “Em chán ghét tôi như vậy sao? Ở trong lòng em, tôi chỉ là tên ma quỷ, tôi ác tà trời, tránh cũng không kịp?”

Cô hờ hững nói “Phải, đúng là như vậy, anh nói rất đúng. Bây giờ tôi như vậy không phải do một tay anh bày ra sao? Doãn đại tổng tài, anh từ lúc nào bắt đầu để ý cảm nhận của một người phụ nữ đối với anh vậy?”

Cô cười lạnh, ánh mắt đầy giễu cợt, con ngươi đen nhất thời bốc cháy lên hừng hực lửa giận, hắn hờ lạnh “Chết tiệt nữ nhân, tôi hôm nay cũng không phải tới tìm cô để cãi nhau. Tôi chỉ muốn hỏi cô một vấn đề, cô rốt cuộc có quan hệ gì với Tân Phương Ngọc?”

Cuối cùng lại là vấn đề đau đầu này, cô mệt mỏi, không biết nên làm gì, tiếng di động trong túi vang lên mãnh liệt, là bài hát tiếng Anh quen thuộc.

“Chắc là Chính Vũ đang tìm tôi.” Cô vội lấy điện thoại ra, quả nhiên là Chính Vũ.

“Tôi nghĩ hiện tại chúng ta đều quay lại thôi, Chỉ Dao hiện tại chắc chắn cũng đang tìm anh.” Cô lạnh nhạt nói, nhấc váy, xoay người đi vào đại sảnh.

Không nghe thấy tiếng bước chân của hắn, cô lơ đãng quay đầu, nhìn thấy hắn vẫn đứng lặng nơi đó, đôi mắt u ám sâu không thấy đáy như là muốn đem cô thu cả vào trong đó.

Cô chưa kịp phản ứng gì, ánh sáng rực rỡ từ đại sảnh đã hắt tới, cô bản năng nhắm mắt lại, khẽ chớp mắt đợi mắt thích ứng.

“Lăng Mân Huyên, xem chị chạy đi đâu.” Một tiếng nói châm chọc bén nhọn truyền đến.

Mân Huyên bỗng căng thẳng, là Ngải Phù, cô vẫn là đi tìm đến đây, mở to mắt, thản nhiên tươi cười, “Ngải Phù, đã lâu không gặp. Tìm chị có việc sao?”

“Lăng Mân Huyên, chị cũng thật là giỏi giả bộ.” Gương mặt trang điểm đậm của Ngải Phù toát lên vẻ chán ghét “Đúng là giống với tên sát nhân, cha của chị, cũng chẳng phải tốt đẹp gì.”

“Ngải Phù, em muốn nói gì chị cũng được, chỉ cần đừng lôi người khác vào, lại càng không nên nói giọng như vậy về ba ba, ông ấy dù sao cũng là trưởng bối của em.....”

“Trưởng bối?” Ngải Phù như là nghe được truyện cười bèn cười lớn “Lăng gia chúng tôi chưa bao giờ thừa nhận loại giết người đó là thân thích, kể cả chị nữa.”

Ngải Phù thanh âm rất cao, tựa hồ là ở cố ý nói cho người khác nghe. Trong phút chốc, tất cả ánh mắt đều dồn đến, có vài vị khách bắt đầu tiến gần đến lăng nghe.

Vì sao phải như vậy? Vì sao lại cố tình nhắc tới ba ba? Mân Huyên gắt gao cắn môi, run run nỉ non “Ngải Phù, em..... em hơi quá rồi.”

Hoàn cảnh này thật không thích hợp để tranh cãi với Ngải Phù, cô cúi đầu xoay người muốn đi đến nơi khác.

Nhưng Ngải Phù đâu chịu buông tha cô, ngay lập tức tiến tới trước mặt cô “Không được đi, cái đồ không biết xấu hổ này, câu dẫn hôn phu của tôi rồi bây giờ muốn chạy sao, không có cửa đâu.”

“Chị không có.” Mân Huyên ủy khuất nhỏ giọng phản bác, đồng thời nhớ tới lần đó cô bị Ngải Phù làm cho tức giận đến mất lý trí, sau đó vì trả thù Ngải Phù mà âm thầm đồng ý kết giao cùng Thiếu Đằng.

Ngải Phù chỉ vào mặt Mân Huyên, cả vú lấp miệng em “Lăng Mân Huyên, hôm nay tôi muốn nghe chị nói rõ ràng, vì cái gì mà lại ngầm câu dẫn hôn phu của tôi? Đừng nói chị không có, Thiếu Đằng nói hai tháng trước chị đã đồng ý kết giao cùng anh ấy, sau đó anh ấy đã giải trừ hôn ước với tôi.”

Khách khứa nghe đến đoạn này, không hẹn mà cùng trao đổi ánh mắt, bốn phía vang lên xôn xao tiếng bàn tán. Thì ra bạn gái hiện tại của Kim Chính Vũ là kẻ đã câu dẫn hôn phu của tiểu thư Lăng thị, Lăng Ngải Phù cũng thật là đáng thương, vì thế mà mới bị từ hôn.

Nghe bốn phía bàn tán, lại nhận được những ánh mắt đồng tình cảm thông, Lăng Ngải Phù không khỏi đặc ý, như vậy thật khác xa so với trước đây bị từ hôn, cô liền bị coi là mất giá trong xã hội thượng lưu.

Sau khi bị Lôi thị từ hôn, cô đều nhận được những ánh mắt thường, sau lưng cô người ta đều bàn tán, nói là tính cách cô kiêu ngạo ương ngạnh chính là nguyên nhân chủ yếu làm cho vị hôn phu từ hôn. Cô luôn luôn cao ngạo, rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa. Sau cô lại cố quấn quýt Thiếu Đằng, một lần hắn trong lúc vô ý nói lỡ miệng, cô mới biết được Lăng Mân Huyên từng âm thầm phá đám quan hệ của cô và Thiếu Đằng.

“Không ngờ lại có loại phụ nữ như vậy. Diện mạo thanh thuần, thì ra lại là hổ ly tinh, còn câu dẫn cả công tử Lôi thị..... Cô ta nhất định là nhắm đến người có tiền.....”

“Như vậy còn phải nói hay sao? Bà xem cô ta hiện tại lại còn quyến rũ người thừa kế của Kim thi, nhất định là chẳng có ý đồ tốt đẹp gì rồi.....”

“Loại đàn bà này... thật là hết nói.... Đáng xấu hổ..... Vì tiền chuyện gì cũng dám làm.....”

Những lời chỉ trích khó nghe như mũi tên nhọn hướng thẳng cô bay đến, Mân Huyên cúi đầu, hai tay nắm chặt chiếc túi, không biết phải làm gì nữa.

Chương 218: Ra mặt cứu giúp

Những lời chỉ trích khó nghe như mũi tên nhọn hướng thẳng cô bay đến, Mân Huyên cúi đầu, hai tay nắm chặt chiếc túi, không biết phải làm gì nữa.

Ngải Phù nói những lời này, nếu là muốn làm cô mất mặt, như vậy cô chấp nhận. Dù sao cũng là do cô có lỗi trước, từ lần đầu tiên đi uống cà phê cùng Thiếu Đằng ngày đó, cha Thiếu Đằng đã sai người tới lừa Thiếu Đằng về, sau đó bọn họ vốn đã không còn gặp lại. Nói ra thì cô và Thiếu Đằng cũng chưa có chuyện gì.

Nhưng như vậy thì sao, đã làm sai cô đành chấp nhận phải trả giá. Ngải Phù hiện tại được mọi người đồng tình, mục đích đã đạt được, mà cô cũng đủ nhục nhã rồi. Nghĩ như vậy, cô bước tới một bên, muốn tránh đi.

Ai ngờ Ngải Phù vẫn chưa chịu buông tha cô, vài bước lại chạy vội tới, ngăn trước mặt cô, cô vừa ngẩng đầu, không hiểu Ngải Phù còn muốn thế nào, một cái tát vang dội đột nhiên hạ trên gương mặt, thoảng chốc má phải đau rát đỏ ửng lên.

Ngải Phù chống tay vào hông, vẻ mặt cười lạnh “Đồ vô liêm sỉ, câu dẫn vị hôn phu của tôi, còn âm thầm xui khiến hắn giải trừ hôn ước, cái tát này tôi phải trả lại cho chị.”

Bốn phía bàn tán xôn xao hơn nữa, phần lớn là vui sướng khi thấy người gặp họa.

Cô lấy tay che má, cảm giác nhục nhã xâm chiếm lấy cô, nhưng là cô cái gì cũng không thể làm, Ngải Phù là em họ cô, cái tát này coi như đền bù cho Ngải Phù, từ nay về sau không ai nợ ai.

Cô đang định bỏ đi, tầm mắt lướt qua bả vai Ngải Phù, thân ảnh cao lớn kia đang đứng lặng lẽ phía sau Ngải Phù.

Hắn đã đứng ở đó bao lâu rồi? Cô cứ tưởng hắn đã cho qua, thì ra vẫn đi theo cô vào trong đại sảnh. Từ câu đầu tiên Ngải Phù nói, hắn đã đứng ở đó sao? Nhìn cô bị đánh, không cần nghĩ cô cũng biết hắn nhất định cũng giống những người đó vui sướng khi thấy người gặp họa.

Vốn tưởng rằng tất cả đã xong, nhưng Ngải Phù tựa hồ ngày càng kiêu ngạo, hơn nữa hiện tại thấy mọi người đều đã đứng về phía mình, cô giữ lấy Mân Huyên, móng tay đỏ tươi lại một lần nữa giơ cao.

Thoáng chốc, bốn phía vang lên tiếng hít vào, tất cả mọi người đều cho rằng cái tát đó sẽ giáng xuống. Mà Mân Huyên cũng nghĩ như vậy, cô đang đi tự nhiên bị túm lại, đã quên đi việc phải tránh né, chỉ chờ đẫn đứng yên.

Lúc này trong đầu hiện lên tên Kim Chính Vũ, hắn đang ở đâu? Hắn sẽ đến cứu mình sao?

Cô bắn nǎng nhắm mắt lại, một lát, vẫn là cái tát kia vẫn chưa buông xuống, là Kim Chính Vũ đến, cô kinh hỉ mở to mắt, Ngải Phù cổ tay tay phải giờ phút này đang bị một bàn tay khác giữ chặt.

Doãn Lạc Hàn..... Cô không dám tin nhìn hắn, cô vốn nghĩ hắn sẽ thở ơ lạnh nhạt, nhưng hiện tại, hắn đang cầm lấy cổ tay Ngải Phù, trong mắt nồng đậm không che giấu được sự tức giận. Hắn vì cái gì lại làm như vậy?

“Doãn..... Doãn.....” Ngải Phù ngây ngốc mấp máy môi, không thể tưởng được ngăn cản cô lại là

tổng tài tập đoàn Đường Thịnh.

Doãn Lạc Hàn, hắn sở hữu xã hội thượng lưu, là người mà tất cả các cô gái đều mơ ước, chỉ tiếc hắn đã sớm đính hôn, hơn nữa hắn tuy rằng phong lưu, nhưng cũng không nhúng chàm. Cô cũng từng nhiều lần muốn tiếp cận hắn, mỗi lần nghe được có hắn xuất hiện, cô lại không tiếc tiền mặc lễ phục dạ hội nóng bỏng gợi cảm nhất, sau đó cố ý xuất hiện trước mặt hắn, nhưng chưa bao giờ hắn tỏ ra hứng thú. Nhiều lần như vậy, cô có chút nhụt chí, tự mình an ủi, có lẽ con mắt của hắn rất cao.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới hôm nay hắn sẽ vì Lăng Mân Huyên này mà ngăn cản cô, nhẹ nhàng hỏi “Anh nắm tay em làm gì?”

Giọng nói đang tức giận vô cùng thoảng chốc chuyển thành nhẹ nhàng lả lướt khiến Doãn Lạc Hàn không khỏi nổi da gà.

Hắn chán ghét bỏ tay Ngải Phù ra, nhíu mắt hàm chứa tức giận “Là ai cho phép cô có thể tùy tiện đánh người? Hơn nữa những lời từ này đến giờ cô nói đều không có bằng chứng. Nếu cô có bằng chứng thì lấy ra đi, để mọi người được mở tầm mắt, đến lúc đó chỉ trích cô ấy cũng không muộn.”

Ngải Phù bị Doãn Lạc Hàn nói như vậy có chút chật vật, nghe đến đó, cô đột nhiên nói không ra lời.

Mân Huyên kinh ngạc không nói được gì, hắn nói những lời này hoàn toàn là bảo vệ cô. Vì cái gì? Hắn đáng lẽ không cần phải làm như vậy, hắn là chủ của yến tiệc này, người khác tại đây nỗi lên tranh chấp, nếu hắn cứ im lặng, như vậy cũng coi như trung lập, hai bên đều không đắc tội.

Đây chính là Doãn Lạc Hàn mà cô biết sao? Hắn nhìn về phía cô, ẩn sâu trong mắt dường như là xót thương vô cùng.

“Có chuyện gì vậy?” Chỉ Dao đẩy đám người đi đến, cô vốn đang ở đại sảnh nói chuyện cùng một vài vị khách, ngẩng đầu lên lại thấy ở đây tụ tập thành một đám người, vội vàng chạy tới.

Chỉ Dao thấy Mân Mân đang ôm mặt, vội vàng gỡ tay cô ra, nhìn thấy trên gương mặt hiện đỏ nám đầu ngón tay, lại thấy Lăng Ngải Phù, nhất thời đã hiểu được chuyện.

Chỉ Dao khinh bỉ nhìn Ngải Phù một cái “Lăng Ngải Phù, đây là chuyện tốt do cô làm có phải không? Có chuyện gì không thể bình tĩnh nói được sao, trước mặt tất cả mọi người lại làm chuyện này, thật là quá đáng.”

Ngải Phù lúc này một chúc kiêu ngạo đều không có, hơn nữa vừa rồi bị Doãn Lạc Hàn phản bác, cô không biết nói gì, dùng sức đẩy đám người chạy ra ngoài.

“Hy vọng yến hội đêm nay mọi người có thể tận hưởng.” Doãn Lạc Hàn ẩn ý chỉ nói đúng một câu, ánh mắt sắc bén đảo qua tân khách, nhất thời mọi người xấu hổ quay đi, lập tức chậm rãi tản ra.

“Mân Mân, Mân Mân.....” Kim Chính Vũ cũng chạy vội tới “Thật có lỗi, tôi đã tới chậm. Tôi lấy đồ ăn xong lại không tìm được em, nghĩ em không ở trong đại sảnh, tôi liền ra ngoài tìm em.”

“Đừng lo.....” Mân Huyên ôm mặt đáp, thanh âm có chút mơ hồ.

Chương 219: Hoài nghi

“Đừng lo.....” Mân Huyên ôm mặt đáp, thanh âm có chút mơ hồ.

“Lạc ca ca, chúng ta đưa Mân Mân đi.” Chỉ Dao lập tức chạy vội tới bên cạnh Doãn Lạc Hàn.

“ Ủ.” Doãn Lạc Hàn gật đầu, xoay người hướng đến cửa đại sảnh, Chính Vũ đỡ Mân Huyên theo sau hai người.

Phòng nghỉ –

Kim Chính Vũ dùng trứng chim bọc lại lau nhẹ má cho Mân Huyên, động tác của hắn rất nhẹ, khiến Chỉ Dao kêu lớn.

“Không đúng, không đúng, Kim Chính Vũ, như vậy nhẹ quá.”

“Thế phải thế nào? Tôi sợ Mân Mân đau.” Kim Chính Vũ cãi lại Chỉ Dao, tiếp tục nhẹ nhàng.

“Nhưng.....” Chỉ Dao còn muốn nói cái gì, Mân Huyên đã vội vàng giữ lấy tay cô “Được rồi, Chỉ

Dao, Chính Vũ làm như vậy là vừa rồi, mạnh hơn một chút có lẽ mình sẽ đau thật đó!”

Chỉ Dao không nói gì nữa, chỉ trừng mắt nhìn Kim Chính Vũ, Chính Vũ cũng đang lườm cô, hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau, trông không khác gì hai đứa trẻ con, Mân Huyên không khỏi bật cười, lo lắng trong lòng cũng như vậy mà tan thành mây khói.

Tâm mắt không khỏi chuyển dời đến Doãn Lạc Hàn, từ lúc đó đến giờ, hắn chỉ đứng ở đó, chăm chú nhìn cô, cũng may Kim Chính Vũ đưa lưng về phía hắn, mà Chỉ Dao còn đang bận cùng Kim Chính Vũ đấu võ mồm, ai cũng chưa chú ý tới việc này.

“Mọi người nói chuyện, tôi đi ra ngoài.” Hắn chỉ nói một câu, thâm ý nhìn cô, thân ảnh cao lớn nhanh chóng biến mất.

Mân Huyên chớp chớp lông mi cong dài, trong mắt hiện ra vẻ ngơ ngác mà kinh ngạc. Doãn Lạc Hàn như vậy thật là một người xa lạ, hắn vì Ngải Phù đánh cô mà tức giận, do đó trước mặt mọi người ra mặt cứu giúp, hắn cũng là người đầu tiên lo lắng đi tìm thuốc bôi cho cô, từng việc nhỏ hắn đều chú ý tới. Nghĩ lại khuôn mặt lạnh lùng mọi lần, cô thực sự nghi hoặc người hôm nay là một nam nhân khác.

Hắn tựa người ở cửa phòng nghỉ, hai tay cầm trong túi, hơi hoi lộ ra hình hai tay đang gắt gao nắm thành nắm đấm.

Trong đầu lại hiện ra đôi mắt long lanh ẩn khuất ấy, hôm nay nếu là một nữ nhân khác bị người ta tát một cái trước mặt mọi người như vậy, chắc hắn sẽ khóc, nhưng cô thì đã quật cường nén lại.

Vì tức giận, hắn theo sau cô khoảng chục bước vào đại sảnh, hắn nghe được các cô nói chuyện, cũng tận mắt thấy Ngải Phù cho cô một bạt tai.

Gương mặt non mịn nháy mắt hiện lên dấu năm đầu ngón tay hồng hồng, hắn tưởng đã xông lên, cuối cùng lại nhịn xuống. Những người ở đây đều thuộc tầng lớp thượng lưu thích náo nhiệt, nếu hắn can thiệp, có lẽ sẽ gây ra những việc không lường được. Nhưng khi thấy cái tát thứ hai sẽ rơi xuống trên mặt cô, hắn rốt cuộc khống chế không được chính mình, không suy nghĩ gì được nữa ra mặt ngăn cản.

Cô nhìn hắn một chút kinh ngạc và kinh hỉ, cô nhất định không dự đoán được ra mặt cứu cô lại là hắn, hắn đột nhiên có cảm giác vui mừng không kiềm chế được, cảm thấy việc mình đang làm rất đáng giá, ít nhất thái độ của cô đối với hắn đã thay đổi, không còn là hoàn toàn coi thường.

Nhưng khi Kim Chính Vũ đến, hắn thân thiết hỏi cô, một bàn tay cực tự nhiên ôm lấy lưng cô, cô như là nhìn thấy vị cứu tinh nhìn Chính Vũ, bỏ mặc hắn. Thoáng chốc, tâm tình vui vẻ tụt xuống thành cực kì khó chịu.

Hắn giấu diếm cảm xúc, bình thản đưa bọn họ đến phòng nghỉ. Có trời mới biết, hắn khi đó khát khao muốn tất cả khách khứa biến mất hết, sau đó nảy sinh ác độc kéo tay Chính Vũ đang đặt trên eo cô ra, mãnh liệt đem nữ nhân đó giam cầm trong lòng mình, vĩnh viễn!

Hắn yêu cô sao? Hắn không biết, hắn chỉ biết là hắn không thể giống như trước tra tấn cô, ngược lại, hắn muốn lại có được cô, tốt đẹp của cô đều chỉ để hắn nhìn thấy. Chỉ cần có thể hoàn toàn có được cô, hắn sẽ không tiếc bất cứ thứ gì.

“Doãn tổng tài.”

Hắn hãy còn đăm chìm trong thế giới của mình, cúi đầu đi hướng đại sảnh, chợt vang lên một tiếng nói u đục của một người đàn ông trung niên.

Là tổng giám đốc Lăng thị, thúc thúc của Mân Huyên. Một chút kinh ngạc, khuôn mặt hắn lại ngay lập tức trở về trạng thái lạnh lùng “Lăng tổng, tìm tôi có việc?”

“Ha ha..... Phải, phải.” Lăng Chính Đào cố ý tiến tới gần, nét mặt già nua nịnh nọt.

Doãn Lạc Hàn hơi nhướn môi, ánh mắt lạnh lùng nói “Ở thương trường Lăng tổng luôn rất đúng mực, nói vậy dạy dỗ con gái hắn là cũng rất tốt, bất quá hôm nay hành vi của lệnh thiên kim thực làm tôi vài phần kính trọng.”

Lăng Chính Đào cười khan vài tiếng “Ách..... Ha ha..... Tiểu nữ tính tình thẳng thắn, vừa vào đại sảnh tôi đã bị mấy người bạn cũ lôi đi nói chuyện, vừa mới biết tin tức.”

“Vậy sao?” Doãn Lạc Hàn cao giọng, hắn rõ ràng nhìn thấy Lăng Chính Đào trong đám người đứng xem, nhưng hơi nấp ở chỗ đông người, bình thường rất khó chú ý tới.

“Phải, phải, tôi sẽ dạy bảo tiểu nữ, làm như vậy thật sự là rất không nên .” Lăng Chính Đào giả dối nói, ánh mắt lại ẩn hiện ra vẻ khác thường.

“Tôi không phải người trong cuộc, ông không cần giải thích với tôi.” Doãn Lạc Hàn trầm thấp tiếng nói, Lăng Chính Đào này quả như tư liệu nói, là lão đại hồ ly.

Lăng Chính Đào làm việc danh tiếng cũng không tồi, chuyện này hắn không nghi ngờ, hiện tại xem ra

hắn không thể không bắt đầu có điểm tin tưởng tư liệu kia, bao gồm cả cuộc sống nhà họ, không hề giống như cách Lăng Chính Đào đối ngoại vốn cẩn thận.

Chương 220: Suy nghĩ thật

Lăng Chính Đào làm việc danh tiếng cũng không tồi, chuyện này hắn không nghi ngờ, hiện tại xem ra hắn không thể không bắt đầu có điểm tin tưởng tư liệu kia, bao gồm cả cuộc sống nhà họ, không hề giống như cách Lăng Chính Đào đối ngoại vốn cẩn thận.

“Phải, phải, ngài nói rất phải, tôi phải đi thăm Mân Huyên xem thế nào thôi.” Lăng Chính Đào kính cẩn gật gật đầu “Doãn tổng tài, tôi đang muốn nói chuyện với ngài về buổi đấu thầu ngày mai.....”

Doãn Lạc Hàn như ớn mà, chặt đứt lời nói của hắn “Hôm nay là tiệc đính hôn của tôi và hôn thê, ông nói chuyện này là công sự, nếu thật sự hứng thú, tôi hi vọng ngày mai đấu thầu xong sẽ nói sau.”

Lăng Chính Đào hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hắn tính nói chuyện riêng cùng Doãn Lạc Hàn, nếu để tới ngày mai, đương nhiên là không có cơ hội.

“Tôi còn có việc, đi trước một bước.” Doãn Lạc Hàn hơi cúi đầu, chớp mắt đã hướng đến đại sảnh.

Lăng Chính Đào lanh lẹ nhìn cửa phòng nghỉ, lại nhìn đến thân ảnh biến mất của Doãn Lạc Hàn, hờ lạnh bước ra hướng cửa đại sảnh, làm gì có chuyện hắn phải đến thăm Lăng Mân Huyên kia.

Di thật xa rồi, Doãn Lạc Hàn đột nhiên ngừng lại, đôi mắt sắc bén bắn về phía Lăng Chính Đào, hắn quả nhiên chỉ nói chứ không hề làm, thật hoài nghi nếu điều tra kỹ về Lăng Chính Đào, không chừng có thể có nhiều phát hiện đáng kinh ngạc.

Rất thú vị không phải sao? Hắn thâm thúy đôi mắt nỗi lên sự nghiền ngẫm, nghiêng người cất bước vào đại sảnh tràn ngập tiếng cười.

Bật đèn, căn phòng tối om nhất thời sáng lên, Mân Huyên cúi đầu đi vào phòng ngủ, chiếc túi trong tay ném vào tủ, cô yên lặng nằm trên giường.

Đêm nay thật sự hỗn loạn, cô hoàn toàn không ngờ Ngải Phù lại trước mặt mọi người tát cô. Trải qua những cái chỉ trỏ nhiều như vậy, ngay lúc đó cô thật sự chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Thật ra, trong lòng cô vẫn mong Kim Chính Vũ sẽ xuất hiện, nhưng thật kì lạ lại là Doãn Lạc Hàn cứu cô, một mình đứng về phía cô.

Trong khoảnh khắc, cô tưởng như trong đôi mắt thăm thẳm kia có một tình cảm phức tạp lặng lẽ nảy sinh.

Cô yên lặng chui vào chăn, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không rõ tại sao hắn lại làm như vậy, nhưng ít nhất có thể thấy hắn làm vậy không phải giả dối, hắn nói Ngải Phù đã không còn giọng lạnh lùng lanh đạm như thường mà có vẻ giận dữ, lại tựa hồ như đang kìm néo lửa giận.

Cô nhìn được khi hắn giữ lấy cổ tay Ngải Phù, trong mắt hoàn toàn là lửa. Hắn tức giận sao? Là vì cô bị đánh mà tức giận?

Như vậy có phải hay không hắn rất quan tâm đến cô? Cô kéo chăn trùm đầu, không được nghĩ nữa.

Hắn là của Chỉ Dao, ngay từ đầu cô theo hắn đã là sai lầm, hiện tại đã hóa giải được sai lầm này, không cần mỗi ngày lo lắng đề phòng, chịu hắn uy hiếp cùng bài bối, cô hắn là phải cảm thấy may mắn thoải mái và tự tại.

Càng đáng ăn mừng là đêm nay lão bá hình như sớm rời tiệc, cho nên cũng không nói gì đến chuyện con gái nuôi, nếu không lúc ấy Ngải Phù làm như vậy, lão bá chắc chắn đã không chịu im lặng.

Cũng có lẽ là lão bá chỉ muốn âm thầm nhận cô làm con nuôi, cũng không muốn công bố rộng rãi, cho nên lo lắng như vậy là thừa rồi.

Cô ở trên giường lăn qua lộn lại, trong đầu càng lúc càng suy nghĩ nhiều, cuối cùng cũng thiếp đi ngủ.

Ngày hôm sau rời giường, nhìn ngoài cửa sổ đầy sương, xem ra trời hôm nay rất âm u.

Cô ăn cháo qua loa, tối hôm qua Kim Chính Vũ đưa cô về nhà đã là nửa đêm, biết hắn hay ngủ lười, gần đây vì muốn đưa cô đi làm, hắn luôn cố dậy rất sớm, cho nên cô đề nghị hắn hôm nay buổi sáng không cần lại đây.

Quen ngồi xe thể thao thoải mái, hôm nay đột nhiên lại phải đi xe công cộng, cô có chút không quen, không khỏi lắc đầu, xem ra cô không nên quá an nhàn, nếu không sẽ sinh ra ý lại.

Đến tạp chí xã, văn phòng theo thường lệ là cảnh tượng bận rộn, cô ngồi trên ghế, máy tính vừa mở ra, Kỉ Tích Vân cầm một đống tư liệu trải ra bàn công tác của cô.

“Mân Mân, hôm nay là cuối tuần, buổi tối tính đi đâu cùng bạn trai ăn cơm?”

Mân Huyên mở ra ngăn kéo cầm lấy một chiếc bút, nhất thời kinh ngạc một chút.“A? Đã là cuối tuần rồi sao?”

Kỉ Tích Vân lắc đầu thở dài “Đại tiểu thư ơi, cô sẽ không vì làm việc quá nhiều mà hôm nay là thứ mấy cũng không biết đi.”

Mân Huyên vội nhìn ngày tháng ở góc máy tính, quả nhiên là cuối tuần, thì ra hôm nay là cuối tuần thứ năm, ngày mai và ngày kia đều sẽ được nghỉ.

Chính Vũ tối hôm qua không nói gì đến việc tan tầm đến đón cô hay đưa cô đi ăn cơm, khả năng hắn hôm nay bận, buổi chiều tan tầm, đi siêu thị mua chút đồ ăn, nấu ăn ở nhà có lẽ sẽ tốt hơn.

Lúc này, điện thoại trên bàn lại vang, là Phùng Tĩnh Như, cô vội vàng bước đến văn phòng của Phùng Tĩnh Như.

Giờ cơm trưa, Mân Huyên chậm rãi đi ra khỏi tạp chí xã, tính tới một nhà ăn gần nhất. Vừa chạy xuống bậc thang, bỗng nhìn thấy Chỉ Dao đang đứng cách mình mấy bước, ý cười trong suốt nhìn cô.

“Chỉ Dao, sao cậu lại tới đây? Tan học rồi sao?” Cô vội vàng chạy qua, ngạc nhiên hỏi.

Chỉ Dao kéo tay cô, nhẹ nhàng phe phẩy “Mân Mân, thực xin lỗi , mình quên không nói với cậu mấy ngày nữa sẽ thi tốt nghiệp, cậu phải mau mau chuẩn bị.”

“Thật sao? Còn mấy ngày?” Cô giật mình một chút, chính mình như thế nào đem việc thi tốt nghiệp quan trọng như vậy bỏ quên, tuy nói cô đều chuẩn bị xong rồi, nhưng cũng đã vài tuần không đọc sách, có lẽ còn khó nhớ được hết.

“Thi tốt nghiệp chậm lại, còn có một tuần đó, cho nên từ hôm nay cậu phải ôn tập đi nha!” Chỉ Dao tốt bụng nhắc nhở, lại nhìn về phía hai má của cô “Mân Mân, mặt của cậu đã bình thường rồi sao? Như thế nào một chút dấu vết đều không có, không nhanh như vậy chứ.”

Chương 221: Tình cờ gặp

“Mân Mân, mặt của cậu đã bình thường rồi sao? Như thế nào một chút dấu vết đều không có, không nhanh như vậy chứ.”

Mân Huyên cười cười, lấy tay vỗ về hai má “Cũng may hôm nay ngủ dậy đã không còn sưng nữa, chỉ còn hơi hồng hồng, mình đánh một chút phấn, cho nên đã không nhìn ra nữa”

“Hì hì, Mân Mân, cậu cũng giỏi trang điểm ghê! Lẽ ra nên nghe lời mình từ trước, cậu bây giờ đi làm cũng nên trang điểm một chút chứ.”

“Biết rồi, có thể không nghe lời cậu sao.” Mân Huyên cười cười nhéo mũi Chỉ Dao “Ăn cơm chưa? Có muốn đi ăn cùng mình không?”

“Tốt quá, mình chưa ăn đâu!” Chỉ Dao ngẩng khuôn mặt tươi cười, chỉ vào nhà hàng lần trước “Nhà hàng kia lần trước chúng ta ăn cũng không tồi, đi nha”

“Được.” Mân Huyên gật đầu, nhớ tới lần trước ở đây gặp lão bá cũng nữ nhân tên Phương, không biết hôm nay có thể gặp nữa không.

Một lát sau, đi vào trong nhà nhà hàng, cô dài cổ nhìn chung quanh một vòng, không có nhìn thấy lão bá.

“Mân Mân, cậu nhìn gì vậy?” Chỉ Dao gọi xong đồ ăn, lại chú ý đến bộ dáng của cô, đột nhiên vỗ tay

một cái “A, chắc không phải cậu đang tìm phụ thân của Lạc ca ca và nữ nhân lần trước chứ.”

Không nghĩ tới bị Chỉ Dao đoán được, cô không kiêng dè thừa nhận.“Ừ, không biết hôm nay có thể gặp được hay không.”

“Mân Mân, cậu không cần nhìn nữa, nơi này sẽ không xuất hiện bọn họ.” Chỉ Dao bưng chén thủy tinh, nhấp môi.

“Vì sao?” Mân Huyên không khỏi hỏi, cô nhớ rõ lão bá nói thích đồ ăn ở đây, bọn họ thường xuyên đến nhà hàng này dùng cơm.

Chỉ Dao buông cái chén, khinh miệt nhếch môi đùa mọng “Cụ thể như thế nào mình cũng không rõ, chỉ nghe nói bà đó đang nằm viện.”

Cho nên, lão bá chắc chắn đang chăm sóc cô ấy. Mân Huyên hiểu ra, cô nhớ tới lần đó uống xong ngọt trà, lão bá nhận được một cuộc điện thoại, sắc mặt đột nhiên biến đổi, sau đó liền vội vàng từ biệt. Lúc ấy điện thoại nội dung hắn là về dì Phương đó.

Cơm nước xong trở lại công ty, cách thời gian đi làm còn có hai mươi phút, cô liền chơi trò chơi trên điện thoại, bỗng nhiên điện thoại đổ chuông, cô vội vàng ăn nghe.

Lọt vào tai đầu tiên là một trận tiếng cười, là lão bá, cô không khỏi tươi cười “Lão bá, ngài gọi điện.....”

“Mân Huyên, xưng hô của con như thế nào vẫn chưa đổi.” Điện thoại truyền đến tiếng nói mang theo hờn giận.

“Cha nuôi.” Cô nhẹ giọng kêu, chính là lần trước uống xong ngọ trà có kêu một lần, đến bây giờ đã sắp một tuần, đột nhiên như vậy kêu vẫn là có chút mới lạ.

“Ha ha..... Vậy còn được.” Doãn Lương Kiến lại vui vẻ “Mân Huyên, ta biết gần đây con đi làm, ngày mai nghỉ ngơi, con có rảnh không?”

“Dạ có, cha nuôi, con mời người ngọ trà.” Cô nhu thuận trả lời.

“Ha ha..... Vậy là tốt rồi, vẫn là nhà hàng đó, buổi chiều hai giờ.”

Những lời này như là hắn đã sớm chuẩn bị, cô trùng mắt, lần trước uống xong ngọ trà, hắn đột nhiên nói đến chuyện nhận con gái nuôi, lần này sẽ không lại có tin tức bất ngờ gì đi.

“Mân Huyên, tan tầm rồi!” Kỉ Tích Vân khoái trả nói.

“Ừ, cậu đi trước đi, mình biết bạn trai cậu đang đợi dưới lầu mà.” Mân Huyên trả lời, tay phải vẫy vẫy, một chút tư liệu trên bàn rơi xuống.

Nhanh chóng đem tư liệu cất đi, tắt máy tính, lấy túi xách ra, khóa kỹ bàn làm việc, đứng dậy, văn

phòng đã không còn mấy người, không cần đoán cũng biết mọi người đều bận rộn chuẩn bị cho mấy ngày nghỉ.

Trên đường về nhà, nhận được điện thoại của Kim Chính Vũ, hắn lần nữa giải thích nói hôm nay bận quá, khả năng không thể cùng nhau ăn bữa tối, nghe hắn thanh âm thật cẩn thận, cô không khỏi bật cười, hắn là sợ hãi mình tức giận, vì thế cô dặn dò hắn phải giữ gìn sức khỏe, hôm khác sẽ đi ăn bữa tối.

Cắt điện thoại, vừa vặn đến siêu thị, sau đó bước vào, chọn mua chút nguyên liệu nấu ăn, về nhà mới hơn sáu giờ.

Cô trực tiếp vào phòng bếp, làm một chút bữa tối, ăn xong cảm giác rất no, nằm ở sofa pha nghỉ ngơi, bụng đột nhiên có chút không thoải mái, có thể là ăn nhiều quá, chạy nhanh đi WC.

Không lâu sau, cô vẻ mặt đau khổ, ôm bụng đau đớn đi ra.

Kỳ sinh lý lại đến, hơn nữa lần này lại là trước vài ngày. Tại sao có thể như vậy? Đã liên tục hai lần kinh nguyệt không đúng ngày, căn bản không nghĩ lại đến sớm như vậy, trong nhà băng vệ sinh lại hết rồi, chỉ có thể ra ngoài mua.

Không biết tại sao bụng càng ngày càng đau, cô miễn cưỡng xoay người cầm lấy túi trên sofa, lại lấy chìa khóa, chạy ra hướng cửa.

Khóa kỹ cửa, cô ôm bụng đi xuống lầu, ở cầu thang lại đụng phải một người, thấy cô vỗ về bụng như vậy liền dựa hắn vào tường. Cô nghĩ chắc chắn cũng không đáng sợ vậy chứ, xong ngẫm lại, có lẽ đối phương nghĩ cô thân thể có bệnh, sợ cô đột nhiên té xỉu, sau đó lại phiền.

Haizz, xã hội hiện tại đều là vậy sao? Cô không dám nói bừa, khẽ phe phẩy đầu, chạy xuống.

Cô vừa đến gần một cửa hàng tạp hóa, bụng lại là một trận đau đớn không hề báo động trước, cô ôm bụng ngồi xuống.

Tại sao lại đau như vậy? Cô mỗi lần kì sinh lý đến, chỉ có ăn lạnh mới có thể đau bụng, lại nhớ tới chính mình vừa rồi sau khi ăn xong còn cắt một đĩa cam, ăn hết sạch.

Thì ra đều là do quả cam làm hại, cô nói thầm ngồi xổm, âm thầm chờ đau đớn qua.

Một tiếng bước chân trầm ổn truyền đến, cô nhìn chầm chằm hòn đá nhỏ, vểnh tai, thanh âm này như thế nào lại quen tai như vậy, như tiếng bước chân của Doãn Lạc Hàn vậy. Làm sao có khả năng lại ở chỗ này gặp được hắn, sức tưởng tượng của cô cũng quá phong phú rồi.

Cô khẽ cắn môi, giây tiếp theo cánh tay bỗng bị nắm lấy, độ ấm nóng rực chợt truyền vào da thịt.

Sẽ không phải thật sự gặp hắn đi, cô ngồi xổm, chậm rãi ngẩng mặt.

Chương 222: Ngủ cùng nhau

Sẽ không phải thật sự gặp hắn đi, cô ngồi xổm, chậm rãi ngẩng mặt.

Đúng là hắn.

Cô ngừng thở, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ, thâm thúy đôi mắt thẩm thấu vài phần thần bí.

“Thoạt nhìn tình trạng của em thực không phải bình thường.” Hắn cúp mắt, ánh sáng trên khuôn mặt anh tuấn làm lộ đường cong nhu hòa, dễ làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác ỷ lại.

Vốn định phản bác hoặc là mặt lạnh mà chống đỡ, đột nhiên giọng nói bị nghẹn lại trong cổ họng, cô im lặng không nói được gì, cúi đầu nhìn chăm chăm dưới đất, bụng liên tục đau đớn, hiện tại nếu miễn cưỡng đứng lên, chỉ là chất vật trước mặt hắn.

Bàn tay đang nắm lấy tay cô buông ra, không ngờ, ngay sau đó, thân thể của cô bay lên không, cả người bị hắn bế lên.

“Anh làm gì vậy? Bỏ tôi xuống!!!” Cô giãy giụa muốn xuống, nhưng là thân thể không thoái mái đã chẳng còn chút sức nào, giãy giụa hoàn toàn vô ích.

“Tôi đưa em về.” Hắn thản nhiên liếc cô một cái, ôm cô vào chiếc Lamborghini đỗ trên đường.

Cô vừa ngồi vào, ôm bụng, có vẻ có chút xấu hổ.“Không cần, tôi còn có thứ chưa mua.”

Hắn đang định đóng cửa xe chợt dừng lại không nói gì, ánh mắt từ mặt cô tái nhợt chuyển đến hai tay ôm bụng của cô, chậm rãi nhô ra một câu “Em ở yên trên xe đừng nhúc nhích, tôi đi một hồi sẽ trở lại.”

Cô nhẹ nhàng cắn môi, nhìn hắn đi nhanh đến cửa hàng tạp hóa, muốn ra tiếng ngăn cản, chợt lại một trận đau đớn, cô chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở trên xe.

Năm phút đồng hồ, cửa xe mở ra, hắn đặt một túi đồ vào bên trong, không lâu sau, ngồi vào xe thể thao.

Cô đầu tựa vào ghế, nghe được tiếng ô tô khởi động, mở mắt “Không phiền đến anh, tôi nghĩ tôi có thể tự mình trở về.”

“Em cứ ngồi im. Tôi đưa em về.” Hắn bá đạo đè bả vai của cô, ngăn cản động tác đứng dậy “Em không cần nghĩ nhiều, tôi nói tôi nợ em một ân tình, lần này coi như tôi trả em.”

Chuyện này hắn còn nhớ, cô sưng sốt một chút, xe thể thao đột nhiên di chuyển, nghĩ chính mình hiện tại bụng rất đau, từ nhà đến cửa hàng tạp hóa cũng không phải gần, hiện tại hắn muốn đưa mình về, đương nhiên cầu còn không được.

Xe thể thao đứng ở dưới lầu, hắn lại nhanh chóng mở cửa xe ôm cô đi ra, cô đỏ mặt kêu sợ hãi “Bỏ tôi xuống, anh đưa tôi đến đây là được rồi, tôi sẽ tự mình đi lên.”

“Nếu em muốn người khác thấy chúng ta cãi nhau ở đây, tôi không ngại.” Hắn bỡn cợt nói, cô trong lòng cả kinh, không nói nữa, hắn ôm cô cất bước lên lầu.

Vào phòng, hắn trực tiếp đem cô ôm vào phòng ngủ, cô thấy trong tay hắn trống trơn, ngượng ngùng hỏi “Cái gói kia đâu?”

Hắn thản nhiên nhìn cô một cái, xoay người đi ra ngoài, mấy phút sau, hắn mang theo chiếc túi to vào, cô vội vàng nhận lấy vào toilet.

Một lúc lâu sau, cô đi ra khỏi toilet, trong phòng tối om, thuận tay bật đèn, không ngờ thân ảnh cao lớn đang ngồi trên sô pha.

Hắn xoa xoa cằm, lảng lặng ngồi đó “Ôn chưa?”

Hắn như thế nào còn chưa đi. Cô âm thầm nói thăm, đừng tưởng rằng hắn hôm nay đưa cô trở về, cô sẽ cảm kích hắn.

“Tốt hơn nhiều rồi.” Cô lanh lẹ trả lời, hy vọng người này có thể hiểu rằng nơi này không chào đón hắn, nên lập tức rời đi.

“Nếu như vậy, chúng ta có thể nói chuyện.” Con ngươi đen của hắn phát ra ánh sáng sắc bén.

Cô trong lòng lộp bộp một chút, những lời này đã nghe hắn nói đến lần thứ hai, hắn còn chưa từ bỏ, vẫn muốn hỏi chuyện chi phiếu.

“Muộn rồi, tôi muốn nghỉ ngơi, có chuyện gì để hôm khác nói.” Cô đuổi khách, làm bộ vào phòng ngủ, thân ảnh cao lớn không ngờ lại vội vàng ôm cô từ phía sau.

Người này lại muốn làm cái gì? Cô thở gấp, theo bản năng giãy giụa, nhưng hai cánh tay hắn lại cứng như sắt, độ ấm từ lồng ngực nhanh chóng xông thẳng vào lưng cô.

“Đừng cử động, tôi đã muốn ôm em như vậy từ rất lâu..... Đã rất lâu.....” Hắn tiếng nói khàn khàn mà thuần hậu, có loại cảm xúc phức tạp mà cô không hiểu.

Hắn nói những lời này là có ý gì? Không phải là mất trí chứ.

Chẳng lẽ hắn tra tấn cô còn chưa đủ? Cô căm tức muốn vặt tay hắn, ai ngờ hắn đột nhiên cắn nhẹ vành tai của cô, trong phút chốc một dòng điện phóng thẳng tới cô.

“Đừng lộn xộn! Đây là tôi cảnh cáo em.” Hắn quỷ mị tiếng nói ở bên tai cô.

Cô cưỡng chế cảm giác kỳ diệu, nắm chặt tay, tức giận đến phát run “Doãn Lạc Hàn, anh đến tột cùng là muốn làm cái gì? Nói rõ ràng cho tôi.”

Hắn đúng là âm hồn bất tán ma quỷ, còn nói cái gì là trả ân tình cho cô, quả thực là nói hươu nói vượn, người này chính là đồ ngụy quân tử, nói dối!

“Yêu cầu của tôi rất đơn giản, đêm nay tôi muốn ngủ cùng em.”

Lời nói của hắn nháy mắt làm cô ngừng thở, cô cả người thiếu chút nữa đã không tin nổi “Anh điên rồi.....”

“Phải, tôi điên rồi.” Hắn cắn răng dùng sức ôm cô, thở ra hơi thở ẩm áp tản ở cổ cô, gầm nhẹ “Tôi cũng biết tôi điên rồi, nếu không như thế nào lại như bị ma ám, chỉ cần bên em, tôi có thể ngủ.....”

Chương 223: Hắn không tốt

“Phải, tôi điên rồi.” Hắn cắn răng dùng sức ôm cô, thở ra hơi thở ấm áp tán ở cổ cô, gầm nhẹ “Tôi cũng biết tôi điên rồi, nếu không như thế nào lại như bị ma ám, chỉ cần bên em, tôi có thể ngủ.....”

Hắn là chỉ giắc ngủ của hắn sao? Mi mắt cô run run, lần trước cô quả thật là nghe được Chỉ Dao nhắc tới hắn bị mắc chứng mất ngủ nghiêm trọng.

Cô nhăn mặt, lạnh lùng nói “Thực xin lỗi, đây không phải bệnh viện, tôi cũng không phải thày thuốc. Nếu anh muốn ngủ, tôi đề nghị anh đi gặp bác sĩ tâm lý, chứ không phải ở nơi này lãng phí thời gian.”

“Mặc kệ em có đồng ý hay không, tôi đã quyết định rồi.” Hắn khẩu khí bá đạo, bế xốc cô lên, hướng đến giường ngủ.

“Đáng giận..... Tên ma quỷ này..... Thả tôi xuống dưới..... Anh muốn làm gì.....” Cô liều mạng đánh hắn, hai chân cũng đá lung tung, nhưng chẳng làm gì được hắn.

Hắn đem cô đặt ở giường lớn, cô theo bản năng đẩy hắn ra, nhưng hắn tựa hồ đã biết trước động tác của cô, thân hình cao lớn lập tức lại đè ép đi lên, làm cho cô không thể nhúc nhích nửa phân.

Hắn hơi đứng dậy, bắt đầu cởi bỏ âu phục, tiếp theo là caravat, cô thở gấp, vô cùng sợ hãi.

“Buông ra, Doãn Lạc Hàn, tên ti bỉ, vô sỉ, anh có nghe hay không.”

Người này hành vi càng ngày càng ác liệt, cô cùng hắn một chút quan hệ đều không có, hắn hôm nay nếu dám động đến cô, cô tuyệt đối sẽ phản kháng.

Hắn thân hình một lần nữa đè ép lên, ôm thắt lưng của cô, lập tức nắm bên cạnh cô, khuôn mặt tuấn tú dụi dụi vào gáy cô, ngửi thấy mùi hương tươi mát đã lâu không được cảm nhận, miệng phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

“Doãn Lạc Hàn, anh bị điếc sao? Buông ra, có nghe hay không.....” Cô mấp tự nhiên vặn vẹo cổ, thân thủ ra sức muốn đẩy người bên cạnh ra.

“Đừng lộn xộn! Em đang trong kì sinh lý, em nghĩ rằng tôi có hứng thú động đến em sao?” Hắn khàn khàn tiếng nói ở bên tai cô, bàn tay nắm chặt lấy hai tay cô đang lộn xộn, khuôn mặt tuấn tú ở cổ cô cọ cọ, như là tìm đúng tư thế thoái mái nhất, miệng phát ra tiếng nói mệt mỏi “Thật nhiều ngày không được ngủ rồi, để tôi ngủ một chút nào.....”

Hắn như là thật sự mệt muốn chết rồi, không cần hai ba phút liền chìm vào mộng đẹp, phát ra hơi thở đều đều.

Thấy hắn chính là chỉ ngủ, không có tiến thêm một bước xâm phạm chính mình, cô cũng thoáng yên lòng, nhưng là, từng là Doãn Lạc Hàn xấu xa cao ngạo mà bây giờ lại đuổi thế nào cũng không đi.

Trong bóng đêm, cô không tiếng động trùng lớn ánh mắt, phát hiện chính mình một chút buồn ngủ đều không có.

Ngủ mơ, cô vẫn ở trong tâm trạng lo lắng hãi hùng, một hồi mơ Chỉ Dao đột nhiên xuất hiện ở trong phòng, sau đó phát hiện cô cùng Doãn Lạc Hàn ngủ cùng nhau, sau đó tổn thương mà bỏ đi. Một hồi lại mơ tiểu tử Kim Chính Vũ gọi điện nói là đang ở dưới lầu, cô cũng không biết như thế nào, bỏ chạy đi mở cửa, kết quả bị hắn phát hiện Doãn Lạc Hàn ngủ cùng cô trên giường.....

Tóm lại, đêm nay cô ngủ cũng không yên, tâm trạng đầy lo lắng, cũng là cô lo rằng hai người đó phát hiện ra chuyện này, cô thực vô cùng có lỗi.

Ban đêm trong ngực hắn ấm áp mà thoải mái, cô lần đầu phát hiện nắm ở trong lòng hắn thực thoải mái, khẽ xoay người, phát hiện bên cạnh trống không, bản năng mở mắt nhìn.

Hắn thân ảnh đứng lặng trước cửa sổ, trong tay nắm di động, tựa hồ là nói chuyện điện thoại, bất quá cô nghe không hiểu ngôn ngữ, có điểm quen tai, cẩn thận ngẫm lại hắn là Hàn ngữ.

Hàn ngữ? Hắn như thế nào lại nói Hàn ngữ, hắn dường như cùng Kim Chính Vũ nói chuyện với nhau vẫn là tiếng Trung, như vậy..... Hắn hiện tại hắn là nói chuyện với phụ thân của Kim Chính Vũ.

Cô vểnh tai lắng nghe, bất quá một câu cũng nghe không hiểu, hắn tiếng nói cỗ ý trầm thấp, lại quay mặt đến nhìn cô nằm trên giường, cô cuống quít nhắm mắt lại, tiếp tục giả bộ ngủ.

Một lát sau, điện thoại nói xong, cô bất động nhắm mắt lại, tiếng bước chân lên, dần dần tới gần mình, đôi môi bị hôn nhẹ một chút, sau đó hắn rời đi.

Nghe tiếng hắn đóng cửa lại, cô mở mắt, nhẹ nhàng bỏ chăn ra, tay phải không tự giác khẽ xoa lên môi, đôi môi vẫn lưu lại hơi ấm của hắn.

Người này như thế nào có thể tùy tiện hôn cô? Tên đáng ghét!

Cô xoay người ngồi dậy, lầm bầm lầu bầu, tối hôm qua là ngoại lệ, chuyện gì cũng không phát sinh, coi như làm việc tốt, tốt bụng giúp đỡ một người đáng thương, về sau tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện này nữa.

Cô nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ, hôm nay được nghỉ, cô nhớ rõ buổi chiều đã hẹn cùng cha nuôi uống ngọ trà, cô nhanh chóng rời giường, đã lâu không gặp ba ba, tính mua mấy thú ba ba vẫn thích ăn, đi thăm ba ba trước.

Hai giờ sau, cô thăm tù đi ra, lần này theo thường lệ là cúi đầu, cô cùng ba ba nhắc tới tên Doãn Lương Kiến, không đợi cô kể chuyện con gái nuôi, ba ba liền kích động phát hỏa.

“Mân Mân, con như thế nào không nói cho ta biết, con như thế nào lại quen hắn. Hơn nữa, ta không cho phép con gặp lại hắn, có nghe hay không? Ta không đồng ý.”

“Ba ba, vì cái gì? Hắn nói các người trước kia là hảo hữu, hơn nữa hắn.....”

“Mân Mân, con không cần hỏi nhiều, con chỉ cần trả lời ba ba, con rốt cuộc có nghe lời ba ba hay không? Từ giờ trở đi, không cho phép con cùng tên họ Doãn đó có gì liên lụy. Con có nghe hay không?”

Ba ba nghiêm khắc gầm nhẹ , bả vai cô run lên, vội vàng trả lời “Con..... Con đã biết, ba ba không cần kích động, thân thể quan trọng hơn.”

Vừa nghe đến tên lão bá, ba ba liền khác thường như vậy. Tiếp theo cô lại đưa cái ảnh ố vàng Thiếu Đăng lấy được, đưa cho ba ba xem.

Ba ba nheo mắt, chán ghét nói “Con lấy đâu ra cái ảnh này? Mau vứt nó đi, ta không muốn nhìn thấy nó nữa, có nghe hay không, mau vứt nó đi.”

Cô vội vàng nghe lời cất ảnh đi, cô không tưởng dễ dàng vứt đi, trực giác nói cho cô nhất định có bí mật gì, nếu không ba ba sẽ không kích động như vậy, liên quan đến lão bá sao? Cô quyết định buổi chiều gặp mặt phải hỏi rõ ràng.

Chương 224: Uẩn khúc

Cô vội vàng nghe lời cất ảnh đi, cô không tưởng dễ dàng vứt đi, trực giác nói cho cô nhất định có bí mật gì, nếu không ba ba sẽ không kích động như vậy, liên quan đến lão bá sao? Cô quyết định buổi chiều gặp mặt phải hỏi rõ ràng.

Cô tới nhà hàng đã hẹn, thời gian vừa vặn là hai giờ. Cô ngồi đối diện lão bá, hắn ngẩng đầu nhìn cô trong ánh mắt có chút cô tịch thương cảm.

“Mân Huyên, con đến rồi.”

“Vâng, hôm nay con đến vừa đúng giờ.” Cô hiện ra khuôn mặt tươi cười, lão bá thoát nhìn tinh thần không được tốt, chắc là lo lắng cho nữ nhân tên Tân Phương Ngọc, không biết bà ấy bị làm sao.

Doãn Lương Kiến tựa hồ nhìn ra nghi hoặc trên mặt cô, cười yếu ớt nói “Mân Huyên, con có chuyện muốn hỏi ta sao?”

Cô nâng chén trà lên nhấp một ngụm, giờ phút này đầy bụng đều là muôn hỏi chuyện kia, suy nghĩ một hồi, cô chậm rãi mở miệng “Dì Phương đã đỡ chút nào chưa ạ?”

“Con cũng biết bệnh của bà ấy?” Hắn giật mình nhìn cô, thở dài thật mạnh “Là ung thư phổi.”

“Ung thư phổi?” Cô không tin lặp lại một lần nữa, vốn tưởng rằng là bệnh nhẹ, không nghĩ tới dì Phương đó lại bị bệnh nặng như vậy.

“Phải, hơn nữa lại còn là giai đoạn cuối.” Doãn Lương Kiến cúi đầu nói, tiếp theo là một tiếng thở dài “Ta cho dù có bao nhiêu tiền cũng không cứu được bà ấy, bác sĩ nói nhiều nhất là sống thêm được một năm, nhưng dù sao vẫn phải chuẩn bị tâm lý.....”

Hắn thanh âm thấp đi, sắc mặt càng ngày càng khó coi, nhìn ra được hắn đối với dì Phương đó hoàn toàn là thật lòng, cô không khỏi có chút thông cảm với lão bà.

“Cha nuôi, không cần như vậy, có lẽ trị bệnh bằng hóa chất sẽ giúp bà ấy sống được lâu hơn.”

Cô an ủi, tuy cô chưa từng tiếp xúc với dì Phương đó, nhưng cô nhìn người luôn rất chuẩn, dì Phương kia nhìn qua không giống kiểu thích phá gia đình nhà người khác, có lẽ trong chuyện này còn có nhiều uẩn khúc.

Doãn Lương Kiến lau nước mắt, ánh mắt chờ mong nhìn cô “Mân Huyên, hiện tại con là con gái nuôi của ta, con tới chăm sóc giúp ta được không?”

“Con không biết chăm sóc bệnh nhân đâu.” Cô liên tục xua tay, “Cha nuôi vẫn là nên mời y tá chuyên nghiệp tới chăm sóc thì hơn.”

Doãn Lương Kiến ngây ngẩn cả người, rất nhanh liền hiểu được “Mân Huyên, con hiểu nhầm ý ta rồi. Ý ta là nói, muốn con về nhà cùng ta, chăm sóc ta. Gần đây tâm tình của ta không được tốt, chỉ có một mình lại miên man suy nghĩ, thật không biết bà ấy đi rồi, ta phải làm thế nào?”

Muốn cô qua chăm sóc, thì ra là ý này. Nhìn lão bá sắc mặt thật tiều tụy, lòng của cô cũng thương cảm vô cùng.

Đột nhiên, thanh âm nghiêm khắc của ba ba vang lên bên tai, ba ba muốn cô rời xa Doãn Lương Kiến, không khỏi sinh ra nghi vấn đến tột cùng bọn họ có ân oán gì?

“Cha nuôi, người thử xem ảnh này một chút.” Cô quyết định thử xem phản ứng của cha nuôi, rút trong túi ra tấm ảnh đưa cho Doãn Lương Kiến.

Doãn Lương Kiến nhận lấy, yên lặng nhìn ảnh chụp, cười khổ “Mân Huyên, ảnh này con lấy ở đâu ra? Nếu theo ta nghĩ, ba ba của con lẽ ra đã sớm đem ảnh này vứt đi.”

“Vứt đi? Vì sao phải như vậy?” Cô không khỏi hỏi, khuôn mặt lão bá càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, đúng rồi, trong ảnh thứ hai bên phải, ánh mắt có chút giống hắn, nói như vậy hắn cùng ba ba đã quen nhau từ rất lâu, từ hồi còn thanh niên.

Hắn lắc lắc đầu, ánh mắt như trước nhìn chăm chăm ảnh chụp “Việc này nói ra rất dài. Trên thực tế ta nói cho con rồi, ta và cha mẹ con là bằng hữu. Chúng ta quen nhau từ thời tiểu học, sau đó lên học trung học, rồi đại học.”

“Như vậy có phải hay không trong thời gian đó phát sinh chuyện gì? Cho nên ba ba mới đổi với cha nuôi có địch ý.” Cô vội vàng hỏi, lời vừa ra khỏi liên biêt chính mình đã lỡ miệng, lại cẩn mői.

Lão bá thở dài, thoái mái cười khổ một chút “Mân Mân, con không nói ta cũng biết, ba ba của con rất hận ta, hận ta cướp đi người mà ông ấy yêu.”

“Người mà ông ấy yêu? Ngài là chỉ.....” Cô trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ ba ba thích thê tử của lão bá?

Cô không dám tin lắc đầu, miệng không ngừng phản bác “Không, không có khả năng, con lúc ấy tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng vẫn nhìn ra được cha mẹ con tình cảm rất tốt, cha không có khả năng thích người khác. Ngài nhất định là nghĩ sai rồi, không có khả năng, con không tin.”

“Mân Huyên, đừng kích động, những gì ta nói đều là sự thật.” Lão bá buông ảnh xuống, cầm tay cô vỗ vỗ, “Sự thật không giống con ở ngoài nhìn vào đơn giản vậy đâu, nếu con muốn nghe, ta sẽ chậm rãi nói cho con biết. Ta phải đi thăm Phương Ngọc rồi. Bây giờ ta chỉ cần rời xa bà ấy một chút, bà ấy đã nghi thần nghi quỷ, cho rằng ta chán ghét bà ấy. Haizz, sinh bệnh rồi thật là yếu ớt.....”

Lão bá một trận than thở, tiếp theo phất tay gọi bồi bàn tới tính tiền.

“Không thể..... Hiện tại nói cho con biết sao?” Cô nhìn lão bá như định rời đi, biết hắn là cố ý lảng tránh, hắn tựa hồ cũng không muốn nói ra.

Lão bá chậm rãi đứng lên, lại thở dài, dùng ánh mắt thương tiếc nhìn cô “Mân Huyên, ta một mình ở nhà lớn tĩnh mịch, đôi khi từ bệnh viện trở về, tâm tình không tốt, muốn tìm ai đó trò chuyện đều không có. Nếu con đồng ý ở bên ta một tháng, ta sẽ đem toàn bộ chuyện này nói rõ cho con. Thế nào? Con cứ suy nghĩ đi.”

Cô ngây ngốc, lão bá đột nhiên đưa ra điều kiện như vậy, cô có thể chứ? Ba ba luôn cảnh cáo cô rời xa Doãn Lương Kiến, cô cũng đồng ý rồi, bất quá ba ba nhìn đến ảnh chụp này ánh mắt chán ghét cùng hận ý cô nhớ rất rõ ràng, cô rất muốn biết trong chuyện này còn có uẩn khúc gì.

Nhưng mà lão bá là cha của Doãn Lạc Hàn, chẳng may chạm mặt hắn chẳng phải chuyện con gái nuôi sẽ lộ ra sao? Đến lúc đó không biết sẽ còn có sóng gió gì nữa.

Chương 225: Lặng yên tiến vào

Cô vội vàng nghe lời cất ảnh đi, cô không tưởng dễ dàng vứt đi, trực giác nói cho cô nhất định có bí mật gì, nếu không ba ba sẽ không kích động như vậy, liên quan đến lão bá sao? Cô quyết định buổi chiều gặp mặt phải hỏi rõ ràng.

Cô tới nhà hàng đã hẹn, thời gian vừa vặn là hai giờ. Cô ngồi đối diện lão bá, hắn ngẩng đầu nhìn cô trong ánh mắt có chút cô tịch thương cảm.

“Mân Huyên, con đến rồi.”

“Vâng, hôm nay con đến vừa đúng giờ.” Cô hiện ra khuôn mặt tươi cười, lão bá thoát nhìn tinh thần không được tốt, chắc là lo lắng cho nữ nhân tên Tân Phương Ngọc, không biết bà ấy bị làm sao.

Doãn Lương Kiến tựa hồ nhìn ra nghi hoặc trên mặt cô, cười yếu ớt nói “Mân Huyên, con có chuyện muốn hỏi ta sao?”

Cô nâng chén trà lên nhấp một ngụm, giờ phút này đầy bụng đều là muôn hỏi chuyện kia, suy nghĩ một hồi, cô chậm rãi mở miệng “Dì Phương đã đỡ chút nào chưa ạ?”

“Con cũng biết bệnh của bà ấy?” Hắn giật mình nhìn cô, thở dài thật mạnh “Là ung thư phổi.”

“Ung thư phổi?” Cô không tin lặp lại một lần nữa, vốn tưởng rằng là bệnh nhẹ, không nghĩ tới dì Phương đó lại bị bệnh nặng như vậy.

“Phải, hơn nữa lại còn là giai đoạn cuối.” Doãn Lương Kiến cúi đầu nói, tiếp theo là một tiếng thở dài “Ta cho dù có bao nhiêu tiền cũng không cứu được bà ấy, bác sĩ nói nhiều nhất là sống thêm được một năm, nhưng dù sao vẫn phải chuẩn bị tâm lý.....”

Hắn thanh âm thấp đi, sắc mặt càng ngày càng khó coi, nhìn ra được hắn đối với dì Phương đó hoàn toàn là thật lòng, cô không khỏi có chút thông cảm với lão bà.

“Cha nuôi, không cần như vậy, có lẽ trị bệnh bằng hóa chất sẽ giúp bà ấy sống được lâu hơn.”

Cô an ủi, tuy cô chưa từng tiếp xúc với dì Phương đó, nhưng cô nhìn người luôn rất chuẩn, dì Phương kia nhìn qua không giống kiểu thích phá gia đình nhà người khác, có lẽ trong chuyện này còn có nhiều uẩn khúc.

Doãn Lương Kiến lau nước mắt, ánh mắt chờ mong nhìn cô “Mân Huyên, hiện tại con là con gái nuôi của ta, con tới chăm sóc giúp ta được không?”

“Con không biết chăm sóc bệnh nhân đâu.” Cô liên tục xua tay, “Cha nuôi vẫn là nên mời y tá chuyên nghiệp tới chăm sóc thì hơn.”

Doãn Lương Kiến ngây ngẩn cả người, rất nhanh liền hiểu được “Mân Huyên, con hiểu nhầm ý ta rồi. Ý ta là nói, muốn con về nhà cùng ta, chăm sóc ta. Gần đây tâm tình của ta không được tốt, chỉ có một mình lại miên man suy nghĩ, thật không biết bà ấy đi rồi, ta phải làm thế nào?”

Muốn cô qua chăm sóc, thì ra là ý này. Nhìn lão bá sắc mặt thật tiều tụy, lòng của cô cũng thương cảm vô cùng.

Đột nhiên, thanh âm nghiêm khắc của ba ba vang lên bên tai, ba ba muốn cô rời xa Doãn Lương Kiến, không khỏi sinh ra nghi vấn đến tột cùng bọn họ có ân oán gì?

“Cha nuôi, người thử xem ảnh này một chút.” Cô quyết định thử xem phản ứng của cha nuôi, rút trong túi ra tấm ảnh đưa cho Doãn Lương Kiến.

Doãn Lương Kiến nhận lấy, yên lặng nhìn ảnh chụp, cười khổ “Mân Huyên, ảnh này con lấy ở đâu ra? Nếu theo ta nghĩ, ba ba của con lẽ ra đã sớm đem ảnh này vứt đi.”

“Vứt đi? Vì sao phải như vậy?” Cô không khỏi hỏi, khuôn mặt lão bá càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, đúng rồi, trong ảnh thứ hai bên phải, ánh mắt có chút giống hắn, nói như vậy hắn cùng ba ba đã quen nhau từ rất lâu, từ hồi còn thanh niên.

Hắn lắc lắc đầu, ánh mắt như trước nhìn chăm chăm ảnh chụp “Việc này nói ra rất dài. Trên thực tế ta nói cho con rồi, ta và cha mẹ con là bằng hữu. Chúng ta quen nhau từ thời tiểu học, sau đó lên học trung học, rồi đại học.”

“Như vậy có phải hay không trong thời gian đó phát sinh chuyện gì? Cho nên ba ba mới đổi với cha nuôi có địch ý.” Cô vội vàng hỏi, lời vừa ra khỏi liên biêt chính mình đã lỡ miệng, lại cẩn mői.

Lão bá thở dài, thoái mái cười khổ một chút “Mân Mân, con không nói ta cũng biết, ba ba của con rất hận ta, hận ta cướp đi người mà ông ấy yêu.”

“Người mà ông ấy yêu? Ngài là chỉ.....” Cô trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ ba ba thích thê tử của lão bá?

Cô không dám tin lắc đầu, miệng không ngừng phản bác “Không, không có khả năng, con lúc ấy tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng vẫn nhìn ra được cha mẹ con tình cảm rất tốt, cha không có khả năng thích người khác. Ngài nhất định là nghĩ sai rồi, không có khả năng, con không tin.”

“Mân Huyên, đừng kích động, những gì ta nói đều là sự thật.” Lão bá buông ảnh xuống, cầm tay cô vỗ vỗ, “Sự thật không giống con ở ngoài nhìn vào đơn giản vậy đâu, nếu con muốn nghe, ta sẽ chậm rãi nói cho con biết. Ta phải đi thăm Phương Ngọc rồi. Bây giờ ta chỉ cần rời xa bà ấy một chút, bà ấy đã nghi thần nghi quỷ, cho rằng ta chán ghét bà ấy. Haizz, sinh bệnh rồi thật là yếu ớt.....”

Lão bá một trận than thở, tiếp theo phất tay gọi bồi bàn tới tính tiền.

“Không thể..... Hiện tại nói cho con biết sao?” Cô nhìn lão bá như định rời đi, biết hắn là cố ý lảng tránh, hắn tựa hồ cũng không muốn nói ra.

Lão bá chậm rãi đứng lên, lại thở dài, dùng ánh mắt thương tiếc nhìn cô “Mân Huyên, ta một mình ở nhà lớn tĩnh mịch, đôi khi từ bệnh viện trở về, tâm tình không tốt, muốn tìm ai đó trò chuyện đều không có. Nếu con đồng ý ở bên ta một tháng, ta sẽ đem toàn bộ chuyện này nói rõ cho con. Thế nào? Con cứ suy nghĩ đi.”

Cô ngây ngốc, lão bá đột nhiên đưa ra điều kiện như vậy, cô có thể chứ? Ba ba luôn cảnh cáo cô rời xa Doãn Lương Kiến, cô cũng đồng ý rồi, bất quá ba ba nhìn đến ảnh chụp này ánh mắt chán ghét cùng hận ý cô nhớ rất rõ ràng, cô rất muốn biết trong chuyện này còn có uẩn khúc gì.

Nhưng mà lão bá là cha của Doãn Lạc Hàn, chẳng may chạm mặt hắn chẳng phải chuyện con gái nuôi sẽ lộ ra sao? Đến lúc đó không biết sẽ còn có sóng gió gì nữa.

Chương 226: Tiết lộ sơ hở

“Thì ra cái chìa khóa là bị anh cầm, anh là cố ý.” Cô ánh mắt chỉ trích bắn về phía hắn, hai vai tức giận mà run nhẹ nhè, người này căn bản chính là cái đồ vô lại, như thế nào có thể một lần đến nhà cô, lại trộm cầm đi chìa khóa cô đặt trên bàn.

Hắn cánh tay duỗi ra, chỉ hướng phòng khách “Cái chìa khóa còn đặt trên bàn.”

Cô quay sang, từ nơi này nhìn về phía phòng khách vừa vặn có thể nhìn thấy cái bàn, cái chìa khóa quả nhiên như theo lời hắn vẫn ở trên bàn, cô lại nhìn đến thân ảnh trên giường.

Cô hồn hển chạy tới “Haizz, anh như thế nào có thể ngủ ở trên giường của tôi chứ, anh mau đứng lên.”

Cô căm tức không thôi, xốc chăn lên, muốn kéo hắn đứng lên, bất ngờ không kịp phòng thủ, hắn kéo cánh tay của cô, cô đứng không vững, ngã vào trong lòng hắn.

Xoang mũi hít đầy hương vị tản mát của hắn, đó là mùi mà cô rất thích, cô thế này mới chú ý tới hắn đã tắm sạch, mặc quần áo ngủ, mặt cô đang áp chặt vào lồng ngực tinh tráng của hắn.

“Doãn Lạc Hàn, anh rốt cục muốn làm gì? Trêu đùa tôi vui lắm có phải hay không?” Cô nháy mắt đỏ mắt, cơn tức đốt cháy lồng ngực, ra sức đứng dậy, tránh cho thân thể tiếp xúc quá nhiều.

“Tôi nói rồi, tôi chỉ muốn ngủ bên em.” Hắn nói không đỏ mặt, thuận thế định ôm lấy cô, cô nhanh mắt chạy ra, rời khỏi giường.

“Anh..... Anh vô liêm sỉ.....” Cô đã tức giận đến nói không ra lời, người này da mặt thật là dày, quên đi, cô không thể trêu vào, cô còn trốn không nổi.

Hắn không phải thích ngủ ở giường sao? Cô cho hắn toại nguyện, ôm lấy sách vở cùng máy tính băng tốc độ nhanh nhất chạy ra phòng ngủ.

Ngày mai cô liền đổi khóa cửa, xem hắn còn có thể tiến vào như hôm nay không, cô chớp mắt, ngồi ở sô pha tiếp tục ôn tập, một lúc sau cảm thấy buồn ngủ, cô đứng dậy đi vào trong phòng tắm tắm, sau đó lại vùi đầu đọc sách, không biết qua bao lâu, mí mắt của cô bắt đầu nặng dần, dần dần ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, cảm giác được có chút lạnh, cô cuộn mình, bắn nắng bắt đầu tìm kiếm nguồn nhiệt, sau đó gắt gao nhích nhích, miệng nhẹ nhàng phát ra tiếng thở thỏa mãn.

Nhin nữ nhân chủ động tiến vào trong lòng mình, Doãn Lạc Hàn không khỏi bật cười, nữ nhân này thật đúng là buồn cười. Hắn nằm ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, ôm lấy chăn còn lưu lại mùi thơm cơ thể cô, hắn vẫn là không thể đi vào giấc ngủ, đơn giản đứng dậy đi ra phòng khách, hắn muốn nhìn một chút xem cô đang làm cái gì, kết quả thấy cô đang ngủ trên sô pha.

Hắn đem cô ôm đến trên giường, chính mình cũng nằm đến bên người cô, còn chưa kịp đắp chăn cho cô, cô liền tự động yêu thương nhung nhớ nhích vào lòng hắn, như vậy cũng không thể trách hắn, hắn nhanh chóng ôm thân thể thơm tho mềm mại, toàn bộ thể xác và tinh thần nhất thời thả lỏng, hắn biết hắn lại có thể ngủ tốt rồi.

Ngày hôm sau lại là ngày nghỉ, cô cố ý không đặt đồng hồ báo thức, đến khi tỉnh dậy, ánh mặt trời đã lấp đầy phòng, cô nheo mắt, cô như thế nào lại ở phòng ngủ.

Cô nháy mắt ngồi dậy, lại nhìn sang bên cạnh, không thấy tên kia đâu, cô vỗ vỗ mặt mình, tối hôm qua hắn xuất hiện có lẽ là do cô nằm mơ.

Cô xoay người rời giường, nhìn quanh phòng, kiểm tra dấu vết của hắn, phòng khách không có, phòng ngủ không có, ban công không có, trong phòng tắm cô cẩn thận coi, phát hiện một cái bàn chải đánh răng, hai cái khăn mặt, còn có áo ngủ hôm qua hắn mặc.

Cô dùng sức cắn môi, tối hôm qua không phải là mơ, tên kia thật sự đã tới, hắn rốt cuộc như thế nào lại chạy đến nơi này ngủ chứ.... Cô sẽ không tin lời hắn nói chỉ có bên cô hắn mới ngủ được ngon.

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, cô nhanh chóng chạy qua, nhất định là tên kia quên thứ gì, mở cửa ra, cô nỗi giận đùng đùng la hét “Thật sự là cái tên da mặt dày.....”

“Ai da mặt dày vậy?” Cô mở cửa, xuất hiện khuôn mặt Chỉ Dao.

Mân Huyên sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên “A? Không phải, mình không phải nói cậu! Chỉ Dao, sao cậu lại tới đây?”

“Hôm nay là ngày nghỉ, mình muốn cùng cậu đi chơi!” Chỉ Dao cất bước đi đến, nhìn xung quanh “Mân Mân, cậu vừa mới mắng ai? Tại sao mình lại nghe thấy trong giọng nói có mùi vị tình yêu nhỉ?”

“Này.....” Mân Huyên nhất thời nghẹn lời, trong lòng bàn tay mồ hôi lạnh ứa ra, Doãn Lạc Hàn đáng

chết, nhờ phúc của anh, hiện tại tôi đối mặt với Chỉ Dao mà không thể kiềm chế được áy náy.

“A...” Chỉ Dao dài giọng, trên mặt hưng thú thầm sắc “Mình biết rồi, là Kim Chính Vũ, phải không?”

“Phải, phải, là hắn.” Cô ngập ngừng, không biết như thế nào cho phải, nghĩ rằng nhỡ may sớm nay Chỉ Dao tới đây, sau đó Doãn Lạc Hàn còn chưa đi, như vậy chẳng phải lộ hết sao.

Chỉ Dao chạy tới gần Mân Huyên, giày cao gót nẹn xuống sàn, phát ra thanh âm thúc giục “Mân Mân, mau, mau thay quần áo, chúng ta đi ra ngoài dạo phố, sau đó lại đi spa.”

“Nhưng bài tập mình còn chưa có.....”

“Bài tập để tối về xem, hiện tại mau đi thay quần áo.” Chỉ Dao liên tục nói, sau đó lùa cô vào phòng ngủ.

Mân Huyên làm gì có tâm tình thay quần áo, cô một lòng nghĩ trong phòng tắm kia có bộ quần áo ngủ của nam nhân, trăm ngàn không thể bị Chỉ Dao nhìn đến, lung tung mặc một chiếc váy, cô chạy ra ngoài, ban công không có người, nghe được trong phòng tắm truyền đến thanh âm, cô cuống quít chạy vội qua.

Mở cửa ra, phát ra một trận tiếng vang, đứng trước gương Chỉ Dao đang trang điểm quay sang, trong ánh mắt hiện lên mê hoặc “Mân Mân, làm sao vậy?”

“Không có gì, mình định rửa mặt.” Cô bước đi vào, bộ quần áo ngủ cách Chỉ Dao không mấy bước.

Chương 227: Cần sớm phòng bị

“Không có gì, mình định rửa mặt.” Cô bước đi vào, bộ quần áo ngủ cách Chỉ Dao không mấy bước.

“Tò mò quá, áo ngủ này nhìn thật là quen mắt.” Chỉ Dao đang đánh phấn bỗng ngừng lại, ánh mắt nhìn chăm chằm bộ áo ngủ “Lạc ca ca buổi tối dường như thường mặc loại này.”

Mân Huyên đờ đẫn nhìn Chỉ Dao, máu trong người cô dường như đổ dồn hết lên mặt.

“Mân Mân, đây chính là áo ngủ của đàn ông nha!” Chỉ Dao hoài nghi ánh mắt nhìn chăm chằm mặt cô.

Tim đập rất nhanh dường như đã sắp lao ra khỏi ngực, bị Chỉ Dao phát hiện, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cô kinh hoảng không biết như thế nào cho phải, chỉ có thể liều mạng xoa xoa hai tay.

“Đó là..... Không giống cậu tưởng tượng ..... Này.....” Cô rõ ràng muốn kiềm chế cảm xúc, nhưng là không chế được bắt đầu nói nồng lộn xộn.

“Còn có bàn chải đánh răng.” Chỉ Dao buông ánh mắt dừng ở chiếc bàn chải, dùng một loại khăng định ngữ khí nói “Mân Mân, bị mình phát hiện rồi nha, cậu cùng nam nhân ở chung.”

Cô chân tay luống cuống, chà xát hai tay, ánh vô hồn, không thể nói ra một câu, cái trán bắt đầu chảy ra mồ hôi lạnh.

Chỉ Dao mắt bỗng sáng lên, như là có phát hiện trọng đại “Là Kim Chính Vũ phải không? Không ngờ hai người tiến triển như vậy, bất quá cũng không có gì, hiện tại đại đa số người trẻ tuổi đều là trước ở chung sau kết hôn.”

“A?” Cô kinh ngạc một chút, nhẹ nhàng thở ra, thì ra Chỉ Dao nghĩ áo ngủ này là của Kim Chính Vũ, hắn và Doãn Lạc Hàn là anh em bà con, khả năng cũng là thích dùng cùng một loại áo ngủ đi.

Chỉ Dao cất phẩn vào túi, nhìn cô “Mân Mân, chuẩn bị tốt chưa, chúng ta xuất phát.”

“Được, mình chỉ cần lấy cái túi là đi được rồi.” Cô như trút được gánh nặng, cũng may có Kim Chính Vũ làm lá chắn, lần này mới thoát được.

Chỉ Dao phía trước ra khỏi phòng tắm, cô theo sau đi vài bước, quay đầu lại nhìn cái áo ngủ, chớp chớp mắt, tên kia là tính mỗi đêm đều lại đây ngủ có phải hay không, ngay cả đồ dùng rửa mặt chải đầu đều đặt ở nơi này.

Thật sự là da mặt dày đến cực điểm, cô căm giận, tên kia tuy rằng đem cái chìa khóa trả lại cho cô, nhưng nếu cô đoán đúng, hắn hiện tại trong tay đã có một chiếc chìa khóa khác đánh thêm, cô sẽ không làm cho hắn thực hiện được, vô luận như thế nào hôm nay nhất định phải đổi khóa mới.

Ngồi trên Porche, Chỉ Dao trực tiếp đem xe thể thao hướng trung tâm thành phố, đỗ xe, hai người tay trong tay nói chuyện phiếm.

“Mân Mân, chúng ta ra cửa hàng kia nhìn xem.” Chỉ Dao chỉ vào một cửa hàng đối diện.

Hai người đi vào, vừa nhìn vài món quần áo, Mân Huyên cảm thấy di động trong túi chấn động một chút, là tin nhắn.

Chỉ Dao còn đang lựa chọn quần áo, Mân Huyên mở ra di động xem xét, tin nhắn là của Thiếu Đằng, hắn nói: "Mân Mân, em cần thận một chút, gần đây Ngải Phù đang thu thập tin tức, nói là muốn nắm được điểm yếu của em, khiến cho em thân bại danh liệt."

Lòng của cô đột nhiên căng thẳng, Ngải Phù muốn nắm điểm yếu của cô, nếu là trước đây cô có thể cười trừ, nhưng là hiện tại không giống, cô rất sợ chuyện với Doãn Lạc Hàn sẽ bị làm cho sáng tỏ, như vậy không chỉ khiến cô tổn thương, mà đứng mũi chịu sào còn có Chỉ Dao và Kim Chính Vũ.

"Mân Mân, nhìn xem, cái này được không?" Chỉ Dao cầm chiếc váy hoa chân múa tay, Mân Huyên chất phác gật đầu, tâm trí đã bị kích động cùng sợ hãi chiêm lĩnh.

Cô nhìn chăm chăm vẻ mặt sáng lạn của Chỉ Dao, thật không biết nếu biết chuyện kia khuôn mặt này còn có thể vui vẻ như bây giờ không, hay là cô sẽ vĩnh viễn mất đi bằng hữu này.

Không, không được, cô không thể làm tổn thương Chỉ Dao, lại càng không muốn làm tổn thương Chính Vũ, hiện tại chỉ có một người có thể giải quyết chuyện này, cô phải đi tìm Doãn Lạc Hàn, sự tình đều là do hắn, tin rằng hắn cũng không hy vọng Chỉ Dao cùng Kim Chính Vũ bị thương tổn.

Cô kiềm chế lo lắng, cùng Chỉ Dao đi dạo phố, ăn cơm trưa, sau đó lại dạo phố vài giờ, cuối cùng hai người lại đi spa, đợi đến lúc xong đã là chạng vạng.

Chỉ dao đưa cô đến dưới lầu, cô chờ xe Chỉ Dao khuất tầm mắt, liền chạy lại, tính bắt xe đi đến tập đoàn Đường Thịnh, cùng tên kia giáp mặt đem nói rõ ràng, chuẩn bị đối phó với Ngải Phù.

Còn chưa đi đến trạm xe, cô lại dừng bước, Chỉ Dao vừa rồi ở trên xe dường như nói sẽ lái xe đến công ty Doãn Lạc Hàn, bọn họ cùng ăn bữa tối.

Cô như thế nào lại quên mất chuyện quan trọng như vậy, cũng may không đi, bằng không ở tập đoàn Đường Thịnh gặp Chỉ Dao, chẳng phải là càng thêm hoài nghi sao.

Nghĩ đến đây, cô vòng vo trở về, hôm nay cô không thể đi tìm hắn, trong phòng tắm này đồ dùng rửa mặt chải đầu là hắn cố ý để lại, hắn tính ở lại đây lâu dài, như vậy cô hôm nay liền ôm cây đợi thỏ, chờ hắn lại đây, sau đó nhắc đến chuyện Ngải Phù, để hắn nghĩ cách giải quyết.

Trở lại trong phòng, cô quyết định hôm nay tạm thời không đổi khóa mới, tắm rửa một cái, buổi chiều cùng Chỉ Dao uống trà, hiện tại bụng không quá đói, cô tùy tiện ăn một chút, tựa vào sô pha đọc sách.

Lật từng tờ, từng tờ, qua hồi lâu, cô giương mắt nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn mười giờ, hắn như thế nào còn không có trở về, cô không tự chủ được nói thầm, suy nghĩ đột nhiên bay lộn, hắn hiện tại cùng Chỉ Dao đang làm cái gì? Cũng giống như những cặp tình nhân khác ôm hôn, hay là làm chuyện thân mật hơn?

Ngực như bị đập mạnh, đau đớn bỗng ào đến, hai tay không tự giác hơi hơi dùng sức, trong tay sách vở cơ hồ bị vo nhau lại.

Chương 228: Đã sớm chuẩn bị

Ngực như bị đập mạnh, đau đớn bỗng ào đến, hai tay không tự giác hơi hơi dùng sức, trong tay sách vở cơ hồ bị vo nhau lại.

Cô đang cầm sách vở, ngồi vào bàn học đọc sách, thỉnh thoảng lén mạng tìm tư liệu, một lúc sau có chút mệt nhọc, cô mơ hồ nhìn thời gian đã mười hai giờ.

Cô tắt đèn bàn, xem ra tên kia sẽ không xuất hiện nữa, trèo lên giường, rất nhanh liền ngủ.

Đang ngủ say, xoay người, cảm giác bên cạnh có hơi ấm, cô theo bản năng xích lại gần, ôm chặt, ngọt ngào rơi vào mộng đẹp.

Hắn hai tay mê luyến ôm lấy thân thể cô, đôi môi khẽ thở, đã lâu không được an bình ngủ bên cạnh nữ nhân này, mấy ngày nay bên cô hắn đều ngủ rất ngon.

Hôm nay cùng Chỉ Dao dùng bữa tối xong, cô lại lôi hắn đi xem phim, hắn không dành lòng nhìn Chỉ Dao buồn bực, vì thế đưa cô đi xem phim, rồi lại đưa cô về, sau đó vội vàng chạy tới nơi này.

Biết cô sẽ không vui vẻ với mình, nhưng hắn cũng không để ý, nữ nhân này đã lưu lại dấu vết trong tiềm thức của hắn, hắn không nghĩ lau đi, chỉ cần có thể ôm cô, nằm ở bên người cô, hắn có thể đạt được giấc ngủ quý giá, đây chính là cô đã làm cho hắn vui vẻ, cũng chính là nguyên nhân hắn không thể dứt bỏ được cô.

Từ trước một đêm hắn quyết định ở lại chỗ này, hắn đã suy nghĩ thật kĩ, quyết định làm theo những gì hắn muốn, hắn cần nữ nhân này, không riêng gì thân thể của cô hấp dẫn hắn, ngay cả tư tưởng, linh hồn của cô, hắn đều có hứng thú. Hắn thật sự càng ngày càng không thể rời xa cô.

“Nói cho tôi biết, phải làm sao, phải làm sao mới khiến cho em thôi chán ghét tôi?” Biết rõ cô nghe không thấy, nhưng hắn vẫn muốn nói ra.

Hắn nhìn ngắm gương mặt xinh đẹp đang ngủ say, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm đến làn da mịn màng, cuối cùng dừng ở đôi môi hồng như hoa đào, hắn say đắm hôn, được một lúc gương mặt non mịn hơi hờ hớt, cô như là không thở được, hắn mới buông ra.

Hắn lảng lặng ôm cô, mang theo nụ cười mỹ mãn chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Chuông báo thức reo, cô bừng tỉnh, nhìn giường lớn chỉ có một mình cô, cô vỗ về đầu ngồi dậy, tối hôm qua cô như là nằm mơ, mơ mình đột nhiên bị Doãn Lạc Hàn ôm, sau đó còn là một cái hôn dài.

Ngón tay chạm nhẹ đôi môi, hơi sưng lên, chẳng lẽ không phải là mơ? Cô kinh ngạc nhảy xuống giường, chạy vội tới phòng khách, nghe được trong phòng tắm có tiếng nước, tên kia nhất định ở bên trong.

Cô chạy tới đây cửa ra, đang muốn lớn tiếng chất vấn hắn. Không nghĩ tới lại thấy cái không nên thấy, cô kêu sợ hãi chạy ra khỏi phòng tắm, sau lưng vang lên tiếng cười khe khẽ.

“Em còn thẹn thùng sao? Cơ thể của tôi em cũng không phải chưa từng thấy.” Hắn tựa hồ còn lầm bẩm cái gì, lại vang lên tiếng nước, lấp đi giọng nói của hắn.

Cô quay trở lại phòng khách. Lửa giận ở ngực bùng lên, người này có phải hay không đầu óc không bình thường, phòng tắm nhà cô căn bản so với phòng tắm trong biệt thự của hắn một phần năm cũng không bằng, hắn chẳng lẽ thật sự có thể dùng quen?

Hơn nữa, hắn dựa vào cái gì coi nơi này như là nhà của hắn vậy, ra vào tự do, cô cũng không phải là Lăng Mân Huyên trước đây, nơi này là nhà của cô, cô tuyệt đối có quyền đuổi hắn đi ra ngoài.

Qua hai mươi phút, hắn mặc đồ ngủ từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy cô như con sư tử bị xâm phạm lãnh thổ, lạnh nhạt hỏi.“Em có chuyện cần nói với tôi?”

“Đúng, tôi nghĩ chắc anh cũng biết tôi muốn nói cái gì.” Cô chống tay vào eo lấy khí thế, ngữ khí có vẻ tức giận.

“Thẳng thắn lăm, có phải hay không cần tiền thuê nhà, tôi đã đoán trước được.” Hắn nhún nhún vai, chậm rãi đi đến phòng ngủ.

“Anh nghĩ tôi là loại người gì vậy? Tôi không cần tiền thuê nhà của anh.” Cô nổi trận lôi đình, vội vàng đi theo.

“Không cần tiền thuê nhà, vậy em muốn nói cái gì.” Hắn liếc mắt một cái, tùy tay cởi bộ đồ ngủ, lộ ra dáng người tinh tráng không chút che đậy.

“A.....” Cô kêu sợ hãi che mắt, nhanh chóng xoay người “Anh muốn làm gì? Đem quần áo mặc vào mau.”

Hắn không nói gì, phía sau vang lên tiếng thay đồ, hắn đang làm cái gì? Cô thoảng nghiêng mặt nhìn, thấy cánh tay hắn đang với đến một bộ âu phục màu đen.

Hắn thay quần áo để làm gì? Cô xoay người đang muốn lý luận, ánh mắt lại chạm đến thân hình của hắn, kiều mặt ửng đỏ, chạy nhanh chạy ra phòng ngủ.

Nhin nhìn thời gian trên đồng hồ, không thể chậm trễ nữa, cô còn phải đi làm, vội vàng chạy vội tới phòng tắm, dùng tốc độ nhanh nhất rửa mặt đánh răng.

Khi cô đi ra, thấy hắn đã định mở cửa ra ngoài, cuống quít gọi hắn “Anh chờ một chút, tôi còn chưa nói hết.”

“Em còn muốn nói gì?” Hắn thấp thuần tiếng nói hỏi, trong ánh mắt lại hàm chứa nhẹ nhè giảo ý, hắn biết cô muốn nói gì, chẳng qua hắn sớm đã có đối sách, chỉ chờ cô mở miệng.

Ánh mắt cô không khỏi nhìn lên gương mặt tinh xảo điển trai của hắn, mình sao lại thế này, cũng không phải lần đầu tiên nhìn khuôn mặt này, như thế nào sẽ có loại cảm giác mặt đỏ tim đập, ánh mắt dừng trên cổ áo hắn, như là thiếu cái gì, thì ra hắn chưa đeo cravat.

“Của anh.....” Cô chỉ chỉ cổ hắn.

Hắn cúi đầu cũng phát hiện ra, thanh âm trầm thấp “Cravat ở trong hành lý, em đi lấy giúp tôi.”

Hắn dựa vào cái gì mà sai cô, cô đang muốn bỏ mặc, không ngờ cước bộ lại sớm phản bội cô, không khỏi trở lại đi vào phòng ngủ, đi giúp hắn lấy cravat.

Hai phút sau, cô cầm một cái cravat màu bạc đi ra, chớp mắt duỗi thẳng cánh tay đưa cho hắn “Của anh.”

“Em giúp tôi đeo.” Hắn bình thản mở miệng bá đạo kiên quyết.

Chương 229: Một điều kiện

“Em giúp tôi đeo.” Hắn bình thản mở miệng bá đạo kiên quyết.

“Anh tự đi mà đeo.” Cô lanh đạm, muốn đem cravat trả lại cho hắn.

Hắn không có tiếp nhận, hai tay cầm trong túi, phun ra một câu “Nếu em giúp tôi đeo, tôi đáp ứng em một điều kiện.”

Cô trước mắt sáng ngời, quay đầu nhìn hắn, không chút suy nghĩ liền hỏi “Điều kiện gì cũng được?”

“Đương nhiên, tôi nói chuyện có nghĩa.” Hắn nhìn chăm chú vào cô sáng rọi đôi mắt, không khỏi cười ngây “Vậy em muốn cái gì ? Tiền tài, châu báu, biệt thự, xe thể thao, kể cả là muốn mở một tạp chí xã, tôi đều có thể đồng ý với em.....”

“Không cần, những thứ đó tôi đều không muốn.” Cô lắc lắc đầu, suy nghĩ bay lộn, hắn vừa mới nói cái gì, tạp chí xã? Hắn có thể mở một nhà tạp chí xã cho cô.

Người này điên rồi, vẫn là tiền không có chỗ để tiêu, càng có lẽ là đang trêu chọc cô. Cô liếc mắt, nghĩ đến một chuyện, lập tức liếm liếm môi “Tôi nghĩ muốn anh làm một chuyện.”

Hắn nhuộn mày, một chút bỡn cợt theo đôi mắt xet qua, nhẹ thở một câu “Đêm nay trở về rồi nói, hiện tại tôi nghĩ em nên đi làm.”

Đi làm? Cô nháy mắt nhảy dựng lên, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, nguy rồi, tám giờ bốn mươi ba phút. Cô vội vàng chạy vào phòng ngủ, cầm lấy túi tiền, khi chạy qua người hắn lại bị hắn túm lại.

“Tôi tiện đường, để tôi đưa em.”

“Không được, như vậy dễ khiến cho người khác chú ý.” Cô vừa lắc đầu vừa cố chạy, muốn bỏ tay hắn ra, hắn lại càng nắm chặt thêm.

“Tôi đưa em đến con đường đối diện, không có ai để ý đâu.” Hắn phân trần, kéo cô ra khỏi phòng, cô nghĩ đến cửa còn chưa có khóa, lại quay lại khóa cửa.

Tạp chí xã đang trong thời kỳ căng thẳng, cô cũng không muốn vì đi muộn mà bị khiển trách, hắn nói không sai, cô chỉ cần đến cách tạp chí xã xa một chút rồi xuống xe, hắn là không có vấn đề.

Ai bảo hắn không xin phép cô đã tự ý vào nhà cô, cái này coi như là hắn thuộc lõi thôi. Tự an ủi mình như vậy, cô khóa kỹ cửa, đi tới gần xe của Doãn Lạc Hàn đã sẵn sàng dưới lầu.

Đến cách tạp chí xã một chút, cô kiên trì đòi xuống xe, Doãn Lạc Hàn bất đắc dĩ đành ngừng xe lại, cô xuống xe, đột nhiên nghe được hắn ở sau người kêu tên mình.

“Mân Mân.....”

Tím của cô đột nhiên đậm lõi mắt một nhịp, lần đầu tiên cô nghe hắn gọi tên mình rõ ràng mà thân thiết như vậy, chậm chạp quay người lại, nhìn cửa kính xe thể thao mở ra, hé ra gương mặt anh tuấn tuyệt luân xuất hiện ở trước mắt.

“Buổi tối tôi sẽ về nhà sớm một chút, hôm nay em hãy nghĩ xem em thích cái gì.” Đôi môi hắn nhếch lên đường cong tuyệt đẹp, lập tức khởi động xe.

Gì chứ? Hắn nghĩ mình và hắn là vợ chồng sao? Còn nói cái gì về nhà, cô tức giận nhìn xe hắn đã đi xa lắc lắc mạnh đầu, vừa thấy thời gian còn có bảy phút, cô vội vàng chạy như điên đến tạp chí xã.

Có thể là ông trời chiếu cố, hôm nay người đi thang máy cũng không nhiều, khi cô đến văn phòng, còn kém một phút đồng hồ, thở phào, cũng may có xe của Doãn Lạc Hàn, bằng không hôm nay khẳng định sẽ đến muộn.

Cô vừa nghĩ vừa thở, lòng còn sợ hãi chạy đến trước bàn công tác, buông túi xuống, theo thường lệ mở máy tính, ngẩng đầu nhìn phòng Phùng Tĩnh Như, cô còn chưa tới.

Không thể nào, Phùng Tĩnh Như hôm nay đến muộn? Cô không thể tin được nhìn thời gian dưới máy tính, quả thật đã chín giờ hai phút, cô cầm lấy một đống tài liệu xốc lại, một lát sau, nghe được một tiếng bước chân quen thuộc, Phùng Tĩnh Như đã đến.

Mân Huyên ngẩng đầu, nhìn Phùng Tĩnh Như bụng mang dạ chửa chạy hướng văn phòng, trên má có chút đỏ ửng, không khỏi có chút thông cảm, cô hiện tại là phụ nữ có thai, bụng lớn như vậy, còn muốn đến làm, thật sự là vất vả.

Cô đợi năm phút, đứng dậy đi tới văn phòng Phùng Tĩnh Như, nghe được một tiếng “Vào đi” , đẩy cửa đi vào.

“Phùng tiểu thư, chào buổi sáng.”

“ Ủ, Mân Huyên, chào buổi sáng, cô đã đến rồi.” Phùng Tĩnh Như vẫn còn thở dốc, dùng khăn tay lau mặt, chỉ vào đống văn kiện trên bàn.“Cô giải quyết cẩn thận chỗ này giúp tôi.”

“Được, Phùng tiểu thư.” Mân Huyên đi tới, cầm lấy tập văn kiện, thân thiết nhìn Phùng Tĩnh Như “Phùng tiểu thư, tôi đi lấy cho cô chén nước, cô nghỉ ngơi một chút, chú ý giữ gìn thân thể.”

Phùng Tĩnh Như khẽ liếm môi, gật đầu mỉm cười “Cám ơn!”

Mân Huyên rất nhanh rót lấy một cốc nước ấm đặt trên bàn “Phùng tiểu thư, không có việc gì, tôi đi ra ngoài làm việc.”

“Mân Huyên, đừng vội đi.” Phùng Tĩnh Như uống mấy ngụm nước ấm, ngẩng mặt nói.

Mân Huyên dừng bước, nhìn Phùng Tĩnh Như trong mắt lóe lên ý cười, không biết cô muốn nói cái gì.

Phùng Tĩnh Như cúi đầu nhìn bụng “Chắc cô cũng thấy rồi đấy, tôi càng ngày càng không tiện đi lại. Cấp trên đã phê chuẩn đơn từ chức của tôi, để tôi một tuần để đi, cấp trên muốn tôi đề cử người làm Phó

chủ biên, tôi trình trọng đề cử cô.”

Đây là chuyện hoàn toàn không dự đoán được, Mân Huyên có chút mơ hồ, Phùng Tĩnh Như rời cương vị công tác, hơn nữa còn đề cử cô làm Phó chủ biên sao?

“Phùng tiểu thư, cảm ơn cô đã cất nhắc, tôi mới đến không lâu, khả năng.....”

“Mân Huyên, năng lực của cô tôi đã tận mắt nhìn thấy, vì thế, tôi rất tin tưởng vào sự lựa chọn của mình.” Phùng Tĩnh Như buông chén xuống, dựa vào ghế “Nếu không có gì thay đổi, người của bộ phận nhân sự mấy ngày nữa sẽ tới, cho nên từ giờ tới lúc đó tôi sẽ bàn giao công việc lại cho cô, cô cần để ý một chút, về sau làm việc chỉ cần không chú ý sẽ rất dễ mắc lỗi đó.”

Chương 230: Điện thoại nặc danh

“Mân Huyên, năng lực của cô tôi đã tận mắt nhìn thấy, vì thế, tôi rất tin tưởng vào sự lựa chọn của mình.” Phùng Tĩnh Như buông chén xuống, dựa vào ghế “Nếu không có gì thay đổi, người của bộ phận nhân sự mấy ngày nữa sẽ tới, cho nên từ giờ tới lúc đó tôi sẽ bàn giao công việc lại cho cô, cô cần để ý một chút, về sau làm việc chỉ cần không chú ý sẽ rất dễ mắc lỗi đó.”

Dựa vào cửa ban công, Mân Huyên đâu óc trống rỗng, cô hoàn toàn không dự đoán được Phùng Tĩnh Như sẽ đề cử chính mình, cô mới đến được có hai tháng, thật sự khó tin đây lại là chuyện thật.

Quay trở lại đến bàn làm việc, Kỉ Tích Vân chạy đến, nhìn thấy bộ dáng sững sờ của Mân Huyên, nhịn không được hỏi “Mân Huyên, cô làm sao vậy? Trông cô lạ lẫm.”

“Không sao, tôi đang nghĩ đến công việc Phùng tiểu thư vừa giao phó thôi.” Mân Huyên quay đầu lại, lắc lắc đầu, cô hiện tại không thể đem chuyện này nói cho Tích Vân, bên phòng nhân sự còn chưa có thông cáo gì, nếu không may cuối cùng Phó chủ biên lại không phải là cô, đến lúc đó chẳng phải là thực xấu hổ đi.

“Mân Huyên, cô biết gì không?” Kỉ Tích Vân đột nhiên vẻ mặt thầm bí tiến gần đến cô thì thầm “Hiện tại trong văn phòng có tin đồn, nói là Phùng Tĩnh Như từ chức, cô ấy đề cử cô thay thế. Vừa rồi có phải cô ấy nói với cô chuyện này không?”

Không ngờ tin tức lại truyền nhanh như vậy, nhìn bộ dáng Kỉ Tích Vân dường như rất muốn biết, Mân Huyên miễn cưỡng cười cười, rõ cuộc có nên nói cho Tích Vân biết không đây, tốt hơn có lẽ vẫn nên giữ kín, để chuyện này lan ra ngoài chưa chắc đã tốt.

Cô lắc lắc đầu, dùng tiếng nói bình tĩnh nói “Không có, tôi không thấy cô ấy nói gì đến chuyện này.”

“Ồ, chuyện này cô ấy lẽ ra phải đích thân nói với cô mới đúng, nói như vậy, có lẽ chuyện tôi nghe được chỉ là tin đồn vô căn cứ.” Kỉ Tích Vân nói thầm vài câu, ngồi trở lại vị trí của mình.

Cũng may đã đuổi được Tích Vân, cô dùng sức thở ra một hơi, vỗ vỗ hai má, hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều, mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên thì hơn.

Tới gần giờ tan tầm, tâm trạng của cô không hiểu sao có chút khẩn trương, trong lòng bàn tay úa ra mồ hôi, dùng khăn tay lau vài lần, không hiểu tại sao lại như vậy.

Kim Chính Vũ nói sẽ đến đón cô, hiện tại thời gian còn có năm phút đồng hồ, không biết hắn có tới không, nếu hắn cùng cô ăn bữa tối, sau lại muốn lên nhà cô hoặc tiễn cô đến lầu, không may đụng phải Doãn Lạc Hàn chẳng phải sẽ có chuyện lớn sao? Chẳng lẽ vì lo nghĩ chuyện này mà cô mới hoảng sợ như vậy?

Văn kiện trên tay đã làm gần xong, cô dọn dẹp bàn làm việc, có vài đồng nghiệp đã đứng dậy, thời gian vừa vặn đến giờ tan tầm.

Đóng máy tính, cầm lấy túi, cùng Kỉ Tích Vân đáp thang máy đi xuống lầu, cánh tay bị dùng sức túm vài cái, Kỉ Tích Vân hưng phấn thanh âm truyền đến.

“Mân Huyên, cô xem, là người lần trước đưa cô đi làm, nhất định là bạn trai của cô rồi!”

Mân Huyên nhìn soái khí thân ảnh dựa vào xe thể thao, không khỏi lộ ra khuôn mặt tươi cười, tiểu tử này đến thật đúng giờ.

“Bạn trai tôi cũng đến đón, vậy tôi đi trước đây.” Kỉ Tích Vân vẫy vẫy tay với cô, như con chim nhỏ chạy vội tới thân ảnh cách đó không xa.

“Tạm biệt!” Mân Huyên một bên đáp lại Kỉ Tích Vân, một bên chạy hướng Kim Chính Vũ.

Khi cô cách hắn chỉ còn vài bước chân, hắn đột nhiên chạy lại, ôm chặt lấy cô “Mân Mân, tôi rất nhớ em!”

“Chính Vũ, ở đây không tiện, sẽ bị người ta nhìn thấy đó.” Cô nhẹ nhàng đẩy hắn ra, lại sợ hắn tức giận, vội vàng chuyển đề tài “Tôi đói rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Vậy chúng ta đi ăn bữa tối lǎng mạn nào.” Kim Chính Vũ mở cửa xe cho cô, chờ cô ngồi vào, đóng cửa, lại sang bên kia xe ngồi vào ghế lái, khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ tươi cười “Mân Mân, mấy ngày nay không gặp, em có nhớ tôi không ?”

“Hoàn hảo!” Cô không yên lòng trả lời, hiện tại cô lo lắng nhất chính là Doãn Lạc Hàn kia, nghe khẽ khí buổi sáng của hắn, hắn đêm nay chắc chắn lại muốn đến nhà cô ngủ.

“Da mặt thực là dày mà!” Cô bất mãn khẽ lẩm bẩm, hiện tại Doãn Lạc Hàn thay đổi làm cô có chút khó hiểu, hắn không phải rất ghét cô sao? Như thế nào hiện tại chẳng khác gì tên vô lại, mỗi đêm đều tới nhà cô, thật sự là làm cho người ta không hiểu được mà.

“Mân Mân, em nói gì vậy?” Hắn nhìn cô một cái, trong mắt lướt qua một tia nghi hoặc.

“Không có gì.” Cô thè lưỡi, hiện tại ở bên Kim Chính Vũ, như thế nào lại nghĩ tới tên ma quỷ kia chứ.

Ăn xong, cô không muốn để Kim Chính Vũ và Doãn Lạc Hàn có cơ hội gặp mặt, kiên quyết muốn tự về, Kim Chính Vũ đương nhiên không đồng ý, nói con gái một mình ở ngoài đường buỗi tối không an toàn, nhất quyết lái xe đưa cô về.

“Mân Mân, tôi hỏi em có nhớ tôi không, em lại trả lời là hoàn hảo. Em thật sự không có cảm giác gì với tôi sao?” Kim Chính Vũ cúp mi mắt, giọng nói có chút cô đơn.

“Không phải vậy, Chính Vũ, tôi không có ý này, cậu không cần nghĩ nhiều.” Cô đau đầu lấy tay vỗ về, cô đã nói muốn thử cõi gắng thích hắn, đương nhiên cô sẽ giữ lời.

“Nói cho tôi biết, em rốt cuộc có cảm giác gì với tôi không?” Hắn trong suốt ánh mắt có chút ý tứ hàm súc, hai tay nắm chặt tay lái “Tại sao đến tận bây giờ vẫn chưa nhận lời tôi? Chẳng lẽ em đã yêu người khác ư?”

“Không có, không giống như cậu nói.” Cô lớn tiếng phản bác, nhưng là âm lượng nói ra lại làm cô giật mình, tựa hồ toát ra vài phần lo lắng.

Cô nhìn được Kim Chính Vũ ánh mắt bất chợt có chút ảm đạm, hắn cũng nhìn ra sự khác thường của cô.

Cô định giải thích, nhưng là hẵn lại mở miệng trước “Thì ra đúng là như vậy, điện thoại nặc danh kia là nói thật.”

“Điện thoại nặc danh? Điện thoại nặc danh gì?” Cô không hiểu hỏi, ý niệm trong đầu chợt lóe, sẽ không là Lăng Ngải Phù gọi điện thoại nặc danh cho Kim Chính Vũ đi.

“Nói cho tôi biết là ai? Tôi có điểm gì kém người đó?” Kim Chính Vũ tức giận nói, vừa lúc xe đến lầu.

Chương 231: Không thể khống chế được

“Nói cho tôi biết là ai? Tôi có điểm gì kém người đó?” Kim Chính Vũ tức giận nói, vừa lúc xe đến lầu.

“Chính Vũ, thật sự không có, nếu cậu không tin, tôi có thể thề độc.” Cô giơ lên ba ngón tay, gương mặt yêu kiều lộ vẻ nghiêm túc.

“Không cần, Mân Mân à.” Hắn như là đã tin lời của cô, cầm tay cô, tinh tế vuốt ve “Em đã nói như vậy, tôi sao còn có thể tin vào lời vớ vẩn kia được chứ, có lẽ là người ta cố ý nói vậy để chia rẽ chúng ta. Tôi sẽ không để người đó thực hiện được mục đích đâu.”

Nói xong lời cuối cùng, hắn có chút nghiến răng nghiến lợi, cô mờ mắt nhìn hắn, không cần nghĩ ngợi nói “Cậu nói người đó..... phải chẳng là phụ thân cậu.....”

“Phải. Tiệc tối hôm đó qua đi, ông ấy biết chuyện này, gọi điện thoại bảo tôi trở về, tôi không để ý đến. Kết quả ngày hôm sau, công việc của tôi liền thật sự chất cao như núi, tôi biết chính ông ấy đã sắp xếp như vậy để tôi không có thời gian gặp mặt em. Theo như hiểu biết của tôi về ông ấy, chuyện đó chỉ là cảnh cáo, vì vậy, Mân Mân à, em phải thật cẩn thận.....”

“Tôi?” Cô chỉ vào chóp mũi, buồn cười nói “Ông ấy có thể làm gì chứ, không lẽ sẽ bắt cóc tôi?”

Hắn nghiêm túc xác nhận lời của cô “Em còn chưa biết tính của cha tôi đâu, chuyện bắt cóc cũng rất có khả năng, có thể ông ấy sẽ mượn chuyện này uy hiếp tôi về nước.”

Cô khẽ nhướn môi, không thể ngờ được phụ thân Kim Chính Vũ lại đáng sợ như vậy “Vậy chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Phụ thân cậu mà bắt cóc tôi là phạm pháp.....”

“Mân Mân, ông ấy là cha tôi.” Kim Chính Vũ vẻ mặt bất đắc dĩ cắt lời cô, chợt nói một câu “Mân Mân, chúng ta bên nhau cũng lâu rồi, chúng ta đính hôn đi. Chỉ cần chúng ta trước mặt thân hữu trong nước đính hôn, cha tôi sẽ không thể làm gì được, cho nên chúng ta đính hôn đi.”

Nghe hai chữ ấy, cô hơi hoi sững sốt, đính hôn là chuyện cô chưa nghĩ tới, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

“Mân Mân, em không đồng ý sao?” Kim Chính Vũ nắm chặt tay cô..

Đầu cô ong ong như là có hàng vạn tiếng ồn trộn lẫn, khẽ nói “Tôi..... Tôi còn chưa nghĩ tới.....”

“Thời gian cấp bách, tôi cho em suy nghĩ một ngày.” Hắn đem hai tay của cô bao ở lòng bàn tay, nâng lên khuôn mặt hôn, hơi hơi ngẩng đầu “Cũng muộn rồi, em lên nghỉ sớm một chút đi.”

“Được.” Cô không vô thức đáp lời.

Đang chuẩn bị mở cửa xe, lại nghe thấy hắn gọi tên mình, quay đầu lại, đôi môi ẩm ướt không báo trước tiến tới, tinh tế hôn nhẹ lên đôi môi mềm mại như cánh hoa của cô, cô ngây呆, theo bản năng khẽ lùi lại.

Hắn soái khí trên mặt tràn đầy tươi cười “Tặng em một nụ hôn chúc ngủ ngon.”

Cô khẽ chạm nhẹ vào môi, mở cửa xe, chạy vội lên lầu, khi hắn hôn chính mình, cô phát hiện chính mình hô hấp có chút hỗn loạn mà kích động, nhưng là tâm lại giống như một mặt hồ phẳng lặng, tại sao có thể mâu thuẫn như vậy?

Cô vỗ về ngực, đang suy nghĩ về phản ứng cổ quái của mình, bỗng trong bóng tối có một bàn tay to lớn ôm lấy cô, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị đối phương kéo chạy lên lầu.

“Anh là ai? Anh muốn gì? Cứu.....” Cô kinh hoảng dùng túi đánh đổi phương, đang muốn kêu cứu mạng, đôi môi lại bị bưng kín, bên tai bay tới một tiếng nói trầm thấp quen thuộc.

“Là tôi.”

Doãn Lạc Hàn, anh trốn ở chỗ tối làm gì? Cô vừa định hỏi, hắn đã mở cửa phòng, kéo cô vào. Cô không suy nghĩ được gì, liều mạng gỡ tay ra khỏi tay hắn, sau đó thuần thục bật đèn.

“Vẫn còn đang xúc động sao? Tôi vừa đến đã tình cờ nhìn được cảnh em và người yêu hôn nhau, quả thật là tình cảm.” Hắn con ngươi đen thăm u làm cho người ta sợ hãi, không hề chớp mắt nhìn chăm chằm cô.

Hình ảnh thân mật vừa rồi đã bị hắn nhìn thấy được, hắn là cố ý tránh ở chỗ tối rình coi đi. Cô xoa cánh tay bị hắn túm đến phát đau, tức giận nói xong “Không liên quan đến anh!”

“Không liên quan đến tôi sao?” Hắn thong thả nguy hiểm cước bộ hướng tới gần cô, cắn răng phun ra lời nói hiểm ác “Mỗi ngày cùng em đâu gõi tay ấp là tôi, em nói xem chúng ta có hay không quan hệ?”

“Anh..... vô sỉ!” Cô tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, khống chế không được gầm nhẹ “Là anh mặt dày đến đây, tôi và anh không quan hệ.”

“Không quan hệ?” Hắn lại là một tiếng nói lạnh lùng, đôi môi hơi cong lên một chút lạnh khốc hàn ý “Lần đầu tiên của em là tôi, em là nữ nhân của tôi, em nói chúng ta không có gì, không phải là lừa mình dối người sao. Hơn nữa, em cũng đã là tình phụ của tôi suốt hai tháng.....”

“Câm mồm! Câm mồm! Không được nói, không được nói nữa, chuyện đó là quá khứ, tôi đã quên rồi.” Cô cự tuyệt, kinh hoảng lấy tay che lỗ tai, lùi dần đến tận vách tường.

Hắn là ma quỷ, ma quỷ, rõ ràng biết cô không muốn nhớ đến chuyện đó, chuyện bán thân đó từ tận đáy lòng cô vẫn luôn thống khổ, cô cực lực muốn quên, nhưng là hắn lại cố ý rạch lại vết sẹo của cô.

Hắn thật sự đáng ghét.....

“Anh đi đi, đi mau, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.....” Cô không khống chế được nước mắt hai hàng trào ra, hai chân mềm nhũn, vô lực thân thể chậm rãi theo vách tường chảy xuống.

Hắn phát ra một tiếng thở dài rất nhỏ, ôm lấy hai vai của cô, cánh tay đặt ở eo nhỏ của cô, thuận thế đem cô ôm vào trong lòng.

Chương 232: Tâm tình mâu thuẫn

Hắn phát ra một tiếng thở dài rất nhỏ, ôm lấy hai vai của cô, cánh tay đặt ở eo nhỏ của cô, thuận thế đem cô ôm vào trong lòng.

“Đồ tồi!” Cô khóc nức nở chỉ muốn thoát ra khỏi vòng tay của hắn, nhưng hắn lại càng ôm chặt, hơi dùng sức kéo cô vào trong lòng.

“Xin lỗi.” Khàn khàn tiếng nói thở dài “Tôi điên rồi mới có thể nói những lời như vậy. Em có biết tâm tình không thể nói ra khó chịu như thế nào không? Trong lòng giống như bị trói chặt, đau đớn, vĩnh viễn cũng không thể nói ra thông khổ.”

Không biết hắn đang nói cái gì, cô chỉ cảm thấy vết thương đã sắp liền trong lòng lại rách toạc ra chảy máu.

“Đồ tồi, Doãn Lạc Hàn, anh là đồ tồi!” Cô khóc thút thít nắm chặt tay lại đập đập vào ngực hắn, nước mắt như vỡ đê trào ra, như là bao nhiêu nước mắt đã kìm néo từ trước tới giờ đều nhầm bây giờ mà trào ra hết.

Hắn không tránh đi, để cho cô từng đấm từng đấm dội vào lồng ngực rộng lớn của hắn, cánh tay lại càng ôm chặt lấy cô, tiếng thở dài thơm mát khẽ phun ra quanh quẩn bên cổ cô non mịn.

Không biết đánh bao lâu, hai tay cô dần chậm lại, cuối cùng cô kiệt sức ghé vào vai hắn khóc nức nở “Anh đi đi, đừng đến gần tôi nữa, coi như tôi xin anh.”

Trong nháy mắt hắn dường như dịch ra một chút, ánh mắt trói chặt trên gương mặt yêu kiều của cô “Em nói lại lần nữa.”

“Tôi nói tôi xin anh mau đi đi, nơi này không chào đón anh. Tôi không muốn bị Chỉ Dao và Kim Chính Vũ phát hiện.....”

“Nói đi nói lại, em vẫn là để ý hắn.” Hắn cắn răng buông ra cô ra “Như vậy đối với em tôi là cái gì? Cái gì cũng không phải đúng không?”

Là vậy sao? Đôi mắt sâu thẳm của hắn lóe lên một tia đau thương tột cùng, lồng ngực bỗng cảm thấy không đánh mà vô cùng đau đớn, cô cúi đầu, khẽ khàng nói “Không phải anh nói đêm nay muốn nghe điều kiện của tôi sao? Hiện tại tôi nói cho anh, điều kiện của tôi là xin anh hãy đi đi, tôi hi vọng chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không gặp mặt nữa.....”

Một tia âm hàn lộ ra trên đôi mắt hắn, hắn cười lạnh “Điều kiện này bỏ đi.”

“Anh nói chuyện không giữ lời.” Cô tức giận nói “Chính miệng anh đã nói, chuyện gì đều có thể.”

Hắn nhíu mày, đôi mắt toát ra một tia giảo hoạt “Vậy sao? Buổi sáng tôi nói em giúp tôi đeo cravat, tôi sẽ thỏa mãn một điều kiện của em. Hiện tại tôi xin hỏi em một câu, em đã giúp tôi đeo cravat sao?”

Cô hoàn toàn ngây ngẩn cả người, lúc ấy cô bị hắn nhắc, sốt ruột đi làm, căn bản đem chuyện đeo cravat bỏ quên luôn. Tên đáng ghét này, lúc ấy hắn nhất định là cố ý.

Cô đang muốn nỗi nóng, đột nhiên cảm thấy trời đất đảo lộn, nháy mắt cô đã bị hắn khiêng trên vai, bước đi hướng phòng ngủ.

“Đồ tồi, Doãn Lạc Hàn, bỏ tôi xuống, anh muốn làm gì..... Đừng đụng vào tôi..... Anh có nghe hay không.....” Cô một mặt kêu, một mặt liều mạng duỗi chân, lắc lắc thân thể muốn xuống dưới.

“Câm miệng!” Hắn không chút nào thương tiếc đem cô thả xuống giường lớn, không kiên nhẫn cởi cravat, tiếp theo là áo khoác, quần áo trong, dây lưng.

Nhin hắn phơi bày thân thể cường tráng trước mặt mình, gương mặt yêu kiều của cô lập tức ứng đở, xoay người muốn xuống giường, lại bị hắn nhanh tay lệ mắt kéo lại, nháy mắt đã trở về chỗ cũ.

Đôi mắt âm u của hắn lạnh lùng nhìn vào đôi mắt đầy đề phòng của cô, chậm rãi mở miệng “Tôi sẽ không động đến em, hiện tại ngủ đi.”

Cô nhìn hắn chui vào chăn, đôi lông mi dài khép chặt, phát ra tiếng thở đều đều, người này thật sự là ngủ sao, dù sao cô cũng sẽ không cùng hắn nằm trên một chiếc giường.

Cô xốc chăn, đang muốn xuống giường, lại nghe đến tiếng nói chậm rãi lạnh lùng sau lưng vang lên “Tôi chỉ nói một lần, em đừng khiêu khích sự nhẫn耐 của tôi, hiện tại nằm xuống bên cạnh tôi.”

Cô cắn môi, người này thật sự đáng giận, nhưng là cô rất rõ làm hắn tức giận sẽ có kết quả như thế nào, chần chờ một phút, cô một lần nữa nằm trở lại trên giường, nhưng cách xa hắn nhiều nhất có thể, nép vào một góc giường.

Hắn thủy chung nhắm mắt lại, tựa hồ đã nghe thấy tiếng cô nằm xuống, không nói gì nữa.

Một lát sau trong phòng yên tĩnh không tiếng động, cô biết hắn đang ngủ.

Mở to hai mắt nhìn chăm chăm trần nhà, cô biết cô chính là tạm thời an toàn, bởi vì cô đang trong thời kì sinh lý, hắn không thể đụng vào cô. Cô rất hiểu hắn, nhưng cũng không hiểu nổi tại sao hắn lại chỉ muốn đến đây để ngủ.

Vốn tưởng rằng thoát khỏi hiệp ước làm tình phụ của hắn, như vậy hai người sẽ không bao giờ liên quan đến nhau nữa, hiện tại cô mới biết cô sai lầm rồi, hắn thế nhưng da mặt dày vô cùng, mỗi ngày đều có thể chai lỳ đến nhà cô báo danh.

Cho dù cô thay chìa khóa phòng, hắn vẫn là có biện pháp đi vào, cô trốn không thoát, như vậy phải làm sao đây? Cô vắt óc, bắt đầu tự hỏi vấn đề này.

Một lần nữa chuyển nhà? Không được, cô còn làm ở tạp chí xã, hắn nếu giống lần trước phái người theo dõi cô, cuối cùng cũng sẽ như bây giờ thôi. Làm việc khác? Càng không được, hiện tại thành tích của cô là do cô không ngừng cố gắng, hơn nữa đồng sự ở tạp chí xã cũng thực là rất tốt, cô không thể nghĩ đến việc đổi việc.

Rốt cuộc như thế nào mới có thể thoát khỏi hắn đây? Cô cắn môi tự hỏi vấn đề này, dần dần có buồn ngủ, không được, không được ngủ, nghĩ ra cách đã, mí mắt cố gắng chớp chớp vài cái, cuối cùng vẫn là hơi hơi khép lại .

Reng reng reng.....

Tiếng đồng hồ báo thức chui thăng vào lỗ tai, cô mở to mắt, khuôn mặt tuấn tú lập tức rơi vào trong mắt, không biết khi nào, chính mình lại đang nằm trong lòng hắn.

Hắn tựa hồ cũng là bị đồng hồ báo thức đánh thức , đôi mắt quỷ mị dừng ở cô, cô sợ quá lấy tay đẩy hắn ra, xốc chǎn xoay người xuống giường.

Cô chạy vào toilet, nhìn chính mình trong gương, trong đầu vang lên tiếng lão bá “Con cũng không cần lo lắng về con ta, mấy năm nay hắn giận dỗi, cũng không trở về nhà, trong nhà chỉ có một mình ta.”

Chương 233: Bất an

Cô chạy vào toilet, nhìn chính mình trong gương, trong đầu vang lên tiếng lão bà “Con cũng không cần lo lắng về con ta, mấy năm nay hắn giận dỗi, cũng không trở về nhà, trong nhà chỉ có một mình ta.”

Đi ra khỏi toilet, trong phòng im ắng, xem ra hắn đi rồi.

Cô nhìn đồng hồ trên tường, cầm lấy túi bước ra cửa. Kim Chính Vũ nói cho cô một ngày để suy nghĩ, đính hôn là việc đại sự, cô đương nhiên phải suy nghĩ thật kĩ.

Vậy một ngày có thể đủ sao? Cô hiện tại đầu óc đang rối như tơ vò, không thể nghĩ được gì, cảm giác của cô đối với Kim Chính Vũ thực sự cô cũng không hiểu rõ, thật sự có thể từ thích dần dần trở thành yêu sao?

Đến công ty, văn phòng theo thường lệ lại là một cảnh vô cùng bận rộn khẩn trương, cách vách chăn giữa các bàn truyền đến tiếng gỗ máy liên tục, cô kéo ghế ngồi, tiếng gỗ bàn phím lại hết, Kỉ Tích Vân kéo ghế tiến lại gần cô.

“Mân Huyên, Mân Huyên, nói cho cô biết chuyện này.”

“Chuyện gì vậy?” Mân Huyên nhìn Kỉ Tích Vân, đem túi bỏ vào trong ngăn bàn, bật máy tính.

“Đương nhiên là chuyện của cô rồi.” Kỉ Tích Vân nói nhỏ, vẻ mặt thần bí “Hiện tại văn phòng đang đồn lên, nói cắp trên họp để chọn Phó Chủ biên mới, mọi người đều xem trọng cô. Chỗ nữa cô thử qua

bên Phùng Tĩnh Như hỏi xem, xem chuyện đó có thật hay không.”

Thì ra là chuyện này, Mân Huyên đang mở nắp bút hơi ngừng lại một chút, bình thản nói “Ừ, Tích Vân, cám ơn cô quan tâm, nhưng tôi nghĩ vẫn nên để mọi việc theo tự nhiên.”

Đúng lúc này, điện thoại nội bộ của văn phòng Phùng Tĩnh Như gọi đến, cô tiếp rồi đứng lên, Kỉ Tích Vân ngồi bên cạnh nói nhỏ “Mân Huyên, cô lên nha, chúng tôi tin ở cô.”

Cô xoay người nhìn Tích Vân cười cười, tới nơi này mới có nửa tháng, có rất nhiều bậc tiền bối đã làm nhiều năm trước cô, đối với vị trí Phó Chủ biên này, cô thật sự có điểm không dám tưởng tượng, hiện tại chỉ có thể để mặc mọi chuyện theo lẽ tự nhiên.

Mở cửa phòng ôm một tập văn kiện đi ra, Phùng Tĩnh Như chỉ nói chuyện công tác, cũng không nói gì khác. Từ hôm nay trở đi, toàn tạp chí xã cao thấp lại bắt đầu bận rộn chuẩn bị kì tạp chí tiếp theo, cho nên công việc thật sự rất bận, hoàn toàn không có thời gian để suy nghĩ chuyện khác.

Giữa trưa cơm nước xong, cô ngồi trước bàn làm việc, bỏ một quyển sách ôn tập ra, Chỉ Dao đã nói cho cô biết cuối tuần là thi tốt nghiệp, với tiến độ ôn tập hiện nay của cô, cần chăm chỉ hơn một chút mới được.

“If you wander off too far.....” Một tiếng di động vang lên, cô mở ngăn kéo, là Kim Chính Vũ, cô vội vàng tiếp nghe.

“Mân Mân, tan tầm hôm nay tôi không thể đi đón em được rồi.” Vừa tiếp được điện thoại, hắn liền vội vàng nói luôn.

“Xảy ra chuyện gì vậy Chính Vũ?” Cô bối rối, sẽ không lại là cha Kim Chính Vũ lại bày trò đi.

“Không có gì, Mân Mân, chỉ là hôm nay tôi rất bận, còn có chút việc chưa thể làm xong, em tan tầm đến khách sạn tìm tôi, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn bữa tối.”

“Ừm, được, tôi biết rồi.” Cô thoảng yên lòng, Chính Vũ nói công việc dạo gần đây bận rộn là do phụ thân hắn giờ trò, xem ra hôm nay hắn bận như vậy cũng là vì lý do đó.

Haizz, những người có tiền đều rất xem trọng việc môn đăng hộ đối, người như cô lại chỉ là một cô gái bình thường, trong mắt bọn họ có lẽ nghĩ cô là kiểu “thấy người sang bắt quàng làm họ”. Chuyện của cô và Chính Vũ có lẽ sẽ còn khó khăn lắm.

Trải qua một ngày bận rộn, công việc còn chưa có làm xong, trong phòng vẫn còn rất nhiều đồng sự tăng ca, cô nhẫn tin cho Chính Vũ, nói phải khoảng nửa tiếng nữa mới đến được.

6h35, cô xong việc, vội vàng thu gọn đồ, nhìn sang bên kia vách thấy Kỉ Tích Vân vẫn đang bận rộn làm việc.

“Tích Vân, tôi về trước đây!”

“Ừ, Mân Huyên, tạm biệt!” Kỉ Tích Vân còn không thể nhìn lên, mắt chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, tay bận rộn viết viết.

Mân Huyên đứng lén tiễn về phía cửa, vô tình ánh mắt quét qua máy tính của Kỉ Tích Vân, lồ lộ một khuôn mặt điển trai lạnh lùng, phía dưới là dày đặc chữ, Tích Vân đã từng nói kì này tạp chí sẽ phỏng vấn Doãn Lạc Hàn về chuyện hôn nhân để đăng trên mục “Trạm tiếp theo của hạnh phúc”, cô đoán rằng trên máy tính có lẽ là tư liệu về hắn.

Giờ tan tầm, xe rất đông, thật vất vả mới leo được lên xe công cộng chậm rì rì, sau đó đi ngang qua một cái sân ga, ùn ùn người phía sau kéo xuống, lại ùn ùn người phía trước kéo lên, tóm lại xe công cộng thật sự chật chội vô cùng, cô bị đẩy đến gần cửa sổ, nắm chặt tay vịn.

Tính tính thời gian, ngày mai hắn là ngày phát lương, không biết cô có thể lấy bao nhiêu tiền lương, lần trước Giản Quân Dịch nói lương của trợ lý Phó Chủ biên rất thấp, cô hiện tại chỉ hy vọng có thể tiền sinh hoạt một tháng là được.

Kỳ thật hôm nay cô đã suy nghĩ rất kỹ, chỉ cần cô gọi một cú điện thoại, đảm bảo lão bá sẽ vui mừng khôn xiết mà đồng ý.

Nếu không phải bị Doãn Lạc Hàn ép, cô sẽ không bao giờ nghĩ tới chuyện này.

Mấy ngày nay, mặc kệ cô mặt lạnh không để ý đến hắn, hắn vẫn không để tâm, chỉ để ý mỗi đêm chạy đến ngủ cùng cô, hơn nữa bá đạo không cho phép cô một mình ra ngủ ở sô pha.

Rõ ràng đã không muốn quan hệ, hiện tại lại dây dưa cùng một chỗ, cô biết như vậy không đúng, thật có lỗi với Chỉ Dao và Chính Vũ, cảm giác phản bội như ngọn núi đè nặng lên tâm can cô, cô ngủ cũng không yên, thỉnh thoảng lại gặp ác mộng, luôn luôn cảm thấy bất an vô cùng.

Chương 234: Chuyên chế độc tài

Rõ ràng đã không muốn quan hệ, hiện tại lại dây dưa cùng một chỗ, cô biết như vậy không đúng, thật có lỗi với Chỉ Dao và Chính Vũ, cảm giác phản bội như ngọn núi đè nặng lên tâm can cô, cô ngủ cũng không yên, thỉnh thoảng lại gấp ác mộng, luôn luôn cảm thấy bất an vô cùng.

Cô tuy đã vài lần làm lái xe cho Kim Chính Vũ, nhưng mỗi lần đều là đứng đợi trước cửa khách sạn, hôm nay mới là lần đầu tiên bước vào khách sạn quốc tế năm sao nổi danh này.

Một chiếc xe hơi sang trọng dừng trước cửa khách sạn, người phục vụ vội vàng lẽ phép mở cửa xe, là hai người ngoại quốc. Trong đại sảnh lại nườm nượp người, quả nhiên không phải một nơi bình thường.

“Xin hỏi cô là Lăng tiểu thư sao?”

Cô vào đại sảnh, đang nhìn đông nhìn tây, một nữ nhân đoạn trang đã tiến đến, đối phương mặc đồng phục màu xám, vừa nhìn đã thấy chắc hẳn là một thư kí.

Cô đánh giá đối phương một phen, khi đã biết rõ thân phận của người đó mới trả lời “Đúng vậy, tôi là Lăng Mân Huyên.”

“Tổng giám đốc phái tôi xuống lầu đón cô, xin đi theo tôi.” Đối phương cung kính đi trước, cô vội đi theo, đáp thang máy lên tầng cao nhất, không khỏi nghĩ Kim Chính Vũ tiểu tử này đã làm việc ở tầng cao nhất, hơn nữa thư kí trông cũng trẻ, thoát nhìn bọn họ rất giống anh em họ hàng.

“Tổng giám đốc đang ở bên trong, cô cứ tiến vào là được.” Thư kí dẫn cô đến trước cửa phòng viết “Văn phòng tổng giám đốc”.

Mân Huyên đang chuẩn bị gõ cửa, nghe nói như vậy sững sốt quay đầu lại hỏi “Không cần gõ cửa sao?”

“Đúng vậy, tổng giám đốc nói cô chỉ cần trực tiếp vào là được.” Đổi phương rất lễ phép nói, tiếp theo xoay người tránh ra.

Tuy rằng biết Chính Vũ đối với mình rất tốt, cô cũng không dám tùy tiện hành động, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn vào bên trong.

Vừa chậm rãi mở cửa đã nghe thấy tiếng nói mềm nhẹ của Kim Chính Vũ “Mân Mân à, mau vào đi”

Cô cười khẽ thè lưỡi, đi trên tấm thảm êm mượt tiến vào, đập vào mắt là đồng văn kiện chất cao như núi trên bàn làm việc, đến mức còn không nhìn thấy người ngồi phía sau.

“Chính Vũ, cậu.....” Cô bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ, đây chính là số văn kiện hắn cần xử lý một ngày sao? Thật là kinh khủng!

Cô tiến tới gần bàn làm việc, nhìn Kim Chính Vũ đang tính toán trên Excel, trong lòng có chút thương xót.

“Mân Mân, em cũng thấy đấy.” Chính Vũ thở dài, chỉ vào đống văn kiện “Chỗ này cũng chỉ là một phần tư công việc một ngày thôi, ba phần tư công việc tôi đã làm xong rồi, nhưng là hiện tại…… tôi cũng mệt lắm rồi.” Hắn cầm tức đập tập văn kiện đang cầm trong tay xuống bàn.

Cô vội vàng kéo tay hắn “Chính Vũ, đừng như vậy, chỗ văn kiện này thật sự quá nhiều, nếu phải làm một ngày xong quả thực có chút quá đáng. Hay cậu thử nói chuyện với cha cậu xem, xem ông ấy có thể……”

“Ở với ông ấy từ nhỏ, tôi đã quá hiểu ông ấy bảo thủ như thế nào, chỉ cần ông ấy đã quyết, bất luận kè nào cũng đừng mong làm ông ấy thay đổi.” Chính Vũ mệt mỏi day day trán “Gần đây tôi lại thường xuyên phản kháng ông ấy, Mân Mân, em còn nhớ chuyện trước kia tôi vào cô nhi viện chứ?”

“Đương nhiên nhớ rõ.” Cô khẽ mím môi, nghiêng đầu hồi tưởng “Khi đó tôi nhớ rõ là cậu chủ động chạy đến cô nhi viện, lúc ấy viện trưởng hỏi cậu có người nhà không, cậu nói không có, nhưng quần áo cậu mặc đều thật đắt tiền, khí chất cũng không giống một đứa trẻ lưu lạc. Cậu nói cậu rất đói bụng, bị cha nhẫn tâm từ bỏ, viện trưởng thấy cậu đáng thương nên nhận cậu, sau chỉ chưa tới một tháng, cậu đã bị một đám người đưa đi rồi. Chẳng lẽ những người đó là……”

Hắn tiếp lời của cô, soái khí trên mặt hiện ra một ít phản nghịch thần sắc “Đúng vậy, những người đó là cha tôi cử đi. Lần đó tôi giận dỗi ông ấy, một mình đến Trung Quốc muốn tìm cậu và Lạc, sau đó lại sợ cha tôi dễ dàng tìm được, vì thế khi đi dạo trên đường thấy cô nhi viện, tôi nghĩ nơi này hắn là ông ấy sẽ không nghĩ đến, sau đó quyết định né vào. Kết quả nửa tháng sau ông ấy đã phái người tìm được rồi……”

Không thể tưởng được thì ra sự tình năm đó lại là như vậy, cô vốn luôn luôn không hiểu Kim Chính Vũ là cậu ấm nhà giàu, tại sao lại tới cô nhi viện, thì ra là giận dỗi cha.

“Cha ta tính tình rất gia trưởng. Mẹ tôi tính cách rất hiền dịu, hơn nữa lại rất yêu cha tôi, chuyện gì

Ông ấy nói mẹ cũng đều nghe hết, cho nên lời ông ấy nói ra chính là vương pháp, ai cũng đều phải nghe. Cuộc đời của tôi hết thảy đều do ông ấy làm chỉ.”

Nói tới đây, hắn thật đập thật mạnh xuống bàn, một ít văn kiện từ trên cao rơi xuống “Tôi nhất định phải nghĩ ra cách đối phó với ông ấy lần này.”

Cô suy nghĩ một chút, đưa ra chủ ý “Ở đây không phải do cậu làm chỉ sao, chỉ cần cậu đem việc san bớt cho người khác làm, chắc chắn công việc sẽ nhẹ đi rất nhiều, mà cha cậu cũng không biết, không thể làm khó dễ được.”

“Mân Mân, có điều em vẫn chưa biết.” Chính Vũ lơ đãng lắc đầu “Từ tiệc tối hôm đó, khách sạn liền bị cha tôi ngầm quản lý nắm giữ, nhất cử nhất động của tôi đều có người thông báo với ông ấy.”

Như vậy không phải hơi đáng sợ sao, ngày nào cũng có người giám sát, đâu có khán nào ngồi tù, cha của Kim Chính Vũ làm như vậy có khán nào chuyên chế độc tài đâu....

Cô thầm nghĩ, không dám nói ra, lần trước cô trước mặt Kim Chính Vũ nói như vậy, hắn vẫn là bảo vệ cha, dù sao bọn họ cũng là cha con, không phải kẻ thù.....

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Cô thật sự không thể nghĩ ra cách gì nữa, chỉ có thể nghe ý kiến của hắn.

Chương 235: Đột nhiên xuất hiện

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Cô thật sự không thể nghĩ ra cách gì nữa, chỉ có thể nghe ý kiến của hắn.

Chính Vũ nhìn cô thật sâu, kéo tay cô “Mân Mân, chỉ cần chúng ta đính hôn, mời họ hàng thân thích trong nước, cha tôi lúc đó sẽ không thể phản đối gì nữa.”

Lại là là chuyện đính hôn, cô khẽ nhíu mày, cảm thấy rất đau đầu, khẽ chớp chớp mắt “Tôi.....”

“Tôi cho em một ngày để suy nghĩ, hiện tại em hãy cho tôi câu trả lời đi.” Hắn nắm tay cô, nháy sáng trong suốt đôi mắt tràn ngập hy vọng.

Cô chậm chạp không thể mở miệng, nói cô còn nghĩ chưa thông, Kim Chính Vũ chắc chắn sẽ tức giận, vậy hiện tại cô nên nói gì đây? Cô nên nói cái gì?

“Mân Mân, em nghĩ đi, thực ra chúng ta cũng chỉ là đính hôn chứ đâu phải kết hôn. Chúng ta vẫn sẽ giống như bây giờ ở bên cạnh nhau, chỉ cần làm như vậy để cha tôi không thể can thiệp nữa. Em yên tâm, tôi sẽ không bao giờ bắt ép em phải làm chuyện em không muốn, như vậy, em có thể đồng ý với tôi chứ?”

Cô hiểu rõ Chính Vũ nói được làm được, thực tế, Chính Vũ nói cũng rất đúng, mấy ngày nay cha hắn không ngừng tạo áp lực cho hắn, hơn nữa hắn là người thừa kế Kim thị, nếu không vì cô hắn đã sớm trở lại Hàn Quốc. Năm năm qua hắn luôn lặng lẽ dõi theo cô, hắn vì cô mà làm nhiều như vậy, cô còn có thể từ chối hắn cái gì?

“Tôi.....tôi đồng ý..... đính hôn.” Tiếng nói của cô ngắt quãng, khó khăn lắm mới nói được trọn vẹn một câu.

“Oh my god! Mân Mân, cuối cùng em cũng đồng ý rồi” Kim Chính Vũ gần như nhảy dựng lên, ôm lấy thắt lưng cô quay vòng trong văn phòng.

“Haizz Kim Chính Vũ, mau thả tôi xuống, tôi chóng mặt rồi.” Cô lẩy tay vỗ hắn, giờ khắc này cô cũng bị lây theo sự vui vẻ của hắn, cười hanh khách.

“Không! Cả đời này tôi sẽ ôm em như vậy.” Chính Vũ thoái mái cười lớn, tiếng nói vui tột đỉnh, tiếng cười ở văn phòng vang vang.

Hắn lại càng không ngừng xoay quanh, ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trước mắt, Kim Chính Vũ, bao năm qua đều là cậu bảo vệ tôi, giờ sẽ đến lượt tôi làm một chút gì đó cho cậu, tôi sẽ không để cậu chịu thương tổn.

Quay một lúc, hắn từ từ thả cô xuống, cô đứng không vững, loạng choạng như là vừa uống rượu, vội vàng chống tay lên bàn làm việc, quay đầu nhìn Kim Chính Vũ, mà tiểu tử kia đang đứng giữa văn phòng cũng đã loạng choạng trái phải như sắp ngã xuống thảm.

Hắn nhìn cô ngây ngô cười “Mân Mân, thật tốt quá, cuối cùng em cũng là của tôi rồi!”

“Tôi không phải đem mình đi bán, tôi chỉ là của chính mình thôi.” Cô không đồng ý xoa thắt lưng, cười khanh khách, ánh mắt lơ đãng nháy mắt dừng ở thân ảnh cao lớn đang dựa vào cửa văn phòng.

Một đôi mắt u ám thâm thúy thăng ngoắc nhìn cô, cảm giác lạnh bỗng lan tỏa khắp người, gương mặt tươi cười của cô thoảng chốc khụng lại, hắn như thế nào đã ở nơi này.

“Lạc, anh đã đến rồi.” Kim Chính Vũ nhìn theo ánh mắt của cô thấy Doãn Lạc Hàn đứng đó, cố gắng chống đỡ cơn chóng mặt tiến lại gần “Anh tới từ bao giờ vậy? Tại sao lại không nói gì chứ.”

“Tôi sợ quấy rầy hai người nên đành đứng đây đợi.” Hắn chậm rãi đi thong thả bước lại gần, đôi môi lạnh lùng nói như muốn cho người nào đó nghe.

Tên đáng ghét còn coi trộm! Cô lãnh đạm vuốt tóc, một loại cảm xúc không rõ ràng bỗng dâng lên, cô vỗ vỗ trán, không đúng, cô còn không rõ ràng cái gì, cô cùng hắn không có quan hệ gì, cô yêu ai, ở bên ai là chuyện của cô, tại sao lại phải chột dạ cơ chứ.

Kim Chính Vũ đặt tay lên bả vai Doãn Lạc Hàn, hai người cùng nhau ngồi trên sô pha, hắn quay sang nhìn cô “Mân Mân, đừng ngạc nhiên, là tôi gọi Lạc đến.”

“Gọi anh ta tới làm gì?” Cô hỏi giọng không nóng không lạnh, thong thả đi tới một bên sô pha ngồi.

“Đương nhiên là gọi Lạc tới giúp chúng ta bày mưu tính kế.” Chính Vũ hoàn toàn không phát giác ra

sự khác thường của cô, quay đầu nhìn Doãn Lạc Hàn “Lạc, chuyện của cha tôi anh có thể giúp không?”

Doãn Lạc Hàn dựa vào sô pha, trầm thấp tiếng nói hỏi “Cậu muốn tôi giúp như thế nào?”

Cô nhìn hắn, vểnh tai lắng nghe, quan hệ của hắn và Chính Vũ rất tốt, để xem hắn giúp được gì.

Chính Vũ xoa cằm, trầm tư “Lạc, tôi muốn nghe ý kiến của anh, anh là cao thủ đàm phán, mỗi lần anh cùng cha tôi nói chuyện, ông đều nghe theo anh.”

“Chính Vũ, đó là mấy chuyện trên thương trường, còn chuyện chúng ta đang nói đến là chuyện cá nhân mà.” Doãn Lạc Hàn ánh mắt sắc nhọn dường như vô tình lướt qua cô.

Cô nắm hai tay lại, nhìn hắn một cái, rồi lại nhớ ra sáng hôm đó tỉnh lại nghe thấy hắn cùng cha Kim Chính Vũ nói chuyện, nhưng thoát nhìn hình như Chính Vũ cũng chưa biết chuyện. Hắn vì cái gì không nói cho Chính Vũ biết? Rốt cục nội dung cuộc điện thoại hôm đó là gì?

“Lạc, anh nhầm rồi.” Chính Vũ khẽ mơn man ngón tay trên sô pha “Thương trường như chiến trường, như vậy anh hắn là hiểu cha tôi mới đúng, nói gì thì ông ấy cũng là đương của anh, từ trước tới giờ anh nói chuyện với ông ấy đều hữu dụng hơn bất cứ người nào, anh mau giúp tôi nói với ông ấy..... Bằng không cũng có ngày tôi bị bức chết.....”

Chính Vũ chỉ tay vào đống giấy tờ chất cao như núi trên bàn làm việc, hắn hiểu rõ ý của cha hắn, nếu chở ván kiện đó không xử lý xong, cha có thể nói hắn không thể tiếp quản được chi nhánh ở Trung Quốc, sau đó sẽ phái người thay thế hắn, điều hắn về Hàn Quốc.

Doãn Lạc Hàn thanh âm bình thản chân thật kiên quyết “Được, buổi tối tôi sẽ gọi điện thoại cho ông ấy, cố gắng hết sức giúp cậu.”

Chương 236: Cuộc hẹn bốn người

Doãn Lạc Hàn thanh âm bình thản chân thật kiên quyết “Được, buổi tối tôi sẽ gọi điện thoại cho ông ấy, cố gắng hết sức giúp cậu.”

“Thật tốt quá, Lạc!” Chính Vũ khuôn mặt tươi cười, vỗ vai Doãn Lạc Hàn, chỉ cần có những lời này, hắn giống như uống thuốc an thần trăm phần trăm yên tâm.

“Không cần khách khí.” Doãn Lạc Hàn nhếch môi, nỗi lên một ánh cười bạc, ánh mắt đang nhìn Chính Vũ xuyên qua Mân Huyên “Tôi nghĩ tôi phải đi rồi, hình như tôi đến không đúng lúc lắm.”

Hắn mang theo ngữ khí trêu chọc, rõ ràng là chỉ chuyện vừa rồi Chính Vũ thân mật ôm cô, cô lanh đạm không nhìn, cũng không muốn nói gì.

Doãn Lạc Hàn đứng lên, Chính Vũ cũng đứng lên theo ”Lạc, chúng ta cùng nhau xuống lầu, trùng hợp tôi muốn cùng Mân Mân đi ăn tối.”

Doãn Lạc Hàn thản nhiên giãn lông mày, không nói liền đồng ý, Chính Vũ liền quay lại lấy chiếc áo khoác.

Hắn hai tay cắm vào túi, không kiêng nể gì nhìn chăm chăm cô, tầm mắt sắc bén như lưỡi dao xé qua hai má non mịn của cô, máu toàn thân cô tựa hồ đông lại trong nháy mắt.

Cô lấy lại tinh thần, đi mau vài bước tránh hắn, chạy vội tới bên cạnh Chính Vũ, mắt tự nhiên choàng

tay hăn “Mân Mân” Kim Chính Vũ bị động tác thân mật bất thình lình của cô làm sững sốt, lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười vui sướng.

“Chính Vũ, đi nhanh đi, tôi có chút đói bụng.” Cô cúi đầu nói, kéo cánh tay hăn rất nhanh đến ngoài cửa.

Xuyên qua hành lang, đi vào thang máy, phía sau vang lên tiếng bước chân trầm ổn, Kim Chính Vũ quay đầu nhìn Doãn Lạc Hàn, như là đang đợi hăn cùng vào thang máy.

Thang máy đến rất nhanh, ba người hai trước một sau đi vào, song song đứng trong thang máy, tuy rằng ở giữa là Kim Chính Vũ, nhưng là cô vẫn như cũ cảm giác được tầm mắt lạnh băng bắn thẳng đến trên người cô.

Doãn Lạc Hàn này hôm nay uống lộn thuốc rồi sao? Như thế nào lại dùng ánh mắt này nhìn cô, cô nói thăm, theo bản năng nắm chặt tay Kim Chính Vũ, nhất thời làm cho Chính Vũ nghiêng đầu chú ý “Mân Mân, em làm sao vậy?”

“Không sao, không sao.” Cô lắc đầu lộ ra khuôn mặt tươi cười, dù sao một hồi đến dưới lầu sẽ cùng tên ma quỷ kia tách ra, lòng của cô thoảng thả lỏng.

Thang máy phát ra một tiếng vang trong trẻo, ba người vẫn như cũ hai trước một sau đi ra khỏi thang máy, chậm rãi đi qua đại sảnh, cô lưng người thăng túc, cô có thể cảm giác được giờ phút này hăn – cặp mắt thâm hàn không coi ai ra gì – đang ở phía sau chăm chú nhìn cô.

Chỉ chốc lát, ba người đi ra khỏi khách sạn, Kim Chính Vũ quay đầu nhìn Doãn Lạc Hàn, lộ ra ánh mắt tràn đầy tươi cười “Lạc, tôi cùng Mân Mân muốn đi ăn bữa tối ánh nến đèn cầy, anh có muốn đi cùng

không?"

Doãn Lạc Hàn khẽ nhướn mày, con ngươi đen thâm trầm rất nhanh xẹt qua gương mặt cô, đôi môi khẽ mở "Chính Vũ, không ngại sao?"

Thực ra cũng chỉ là một lời mời xã giao, không nghĩ tới Lạc lại trả lời như vậy, Kim Chính Vũ dừng lại một chút, lập tức thoái mái cười cười "Đương nhiên không ngại, chúng ta đã lâu không có cùng nhau đi ăn mà."

Doãn Lạc Hàn nhún nhún vai "Nói cũng đúng, chúng ta đã lâu không có đi ăn. Tôi gọi điện thoại kêu Chỉ Dao cùng nhau lại đây, cô ấy và Lăng tiểu thư có vẻ hợp nhau."

Hắn nói xong đi gọi điện thoại, nhìn hắn xoay người nói điện thoại, Mân Huyên thật muốn kêu to, người này thật sự là đáng ghét, người khác đi hẹn hò hắn cũng muốn đi theo, da mặt thực không phải dày bình thường.

Nhưng hết thảy đều là do cô tưởng tượng, hắn đánh xong điện thoại, hướng tới Chính Vũ tay làm chữ OK, cô biết hôm nay "cuộc hẹn bốn người" là không thể tránh né. Bất quá nghĩ đến Chỉ Dao, cô lại vui vẻ, hai người đã lâu không cùng ăn bữa tối, tin tưởng thời điểm Chỉ Dao đến cô cũng thực vui vẻ.

Hai chiếc xe thể thao sau đậu trước cửa ở một nhà hàng Tây Ban Nha, Mân Huyên vừa xuống xe đã thấy Chỉ Dao đang đi giày cao gót hưng phấn mà chạy tới.

Chỉ Dao nắm chặt tay Mân Huyên, lộ ra khuôn mặt vui vẻ tươi cười "Mân Mân, hôm nay chúng ta bốn người cùng nhau ăn bữa tối ánh nến đèn cầy đúng không? Hì hì, vừa nãy Lạc ca ca gọi điện thoại nói cho mình biết, mình còn không tin, thật tốt quá, bốn người cùng nhau ăn bữa tối, thật sự là đặc biệt nha."

“Đúng vậy, là rất đặc biệt.” Mân Huyên tươi cười, bữa tối ánh nến đèn cầy từ trước tới giờ đều là 2 người cùng thưởng thức, làm gì có đạo lý bốn người cùng nhau chứ?

“Hai người đang nói cái gì mà vui vẻ vậy? Kim Chính Vũ cùng Doãn Lạc Hàn đậu xe xong, cùng nhau đi tới.

“Không có gì, đang nói chuyện con gái thôi.” Chỉ Dao khéo léo nhăn mũi, cô còn vì chuyện lần trước ở phòng nghỉ khách sạn cùng Kim Chính Vũ xảy ra tranh chấp mà canh cánh trong lòng.

“Chúng ta đi vào thôi.” Doãn Lạc Hàn nãy giờ không lên tiếng nhắc nhở, bốn người cùng nhau vào nhà hàng.

Vừa vào phòng ăn, một gã quản lí bước lên trước, hướng tới Doãn Lạc Hàn, thắt lưng khom xuống “Doãn tiên sinh, ngài gọi điện thoại đặt trước bốn người bữa tối ánh nến đèn cầy đã chuẩn bị xong, mời đi bên này.”

Doãn Lạc Hàn khẽ gật đầu, đổi phuong ngay lập tức dẫn đường. Bọn họ ngồi xuống một chỗ tầm nhìn tốt nhất trong phòng ăn, vừa quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ đã bị cảnh đêm thu hút, cả thành phố như là bị dãm nát trong lòng bàn chân.

Bốn người ngồi vào chỗ của mình xong, chuẩn bị gọi món, Mân Huyên vừa ngẩng đầu bên trái là Chỉ Dao khuôn mặt nhỏ nhăn cười duyên, bên phải là Doãn Lạc Hàn khuôn mặt lạnh lùng, mà Chính Vũ ngồi kế bên cô, thì ra bốn người là một cặp một cặp mà ngồi.

Chỉ Dao quay sang nhìn cô, khẽ nháy mắt “Mân Mân, chuyện của cậu cùng Chính Vũ cũng thành rồi, khi nào thì đính hôn?”

“Chúng mình … ” Cô vừa trả lời, ai ngờ Chính Vũ lại giành trước nói “Cuối tuần sau.”

Chương 237: Không chút giấu diếm

“Chúng mình …” Cô vừa trả lời, ai ngờ Chính Vũ lại giành trước nói “Cuối tuần sau.”

“Thật sự là cuối tuần sau sao?” Chỉ Dao tưởng mình nghe nhầm, lại hỏi lại “Kim Chính Vũ, anh không gạt tôi đấy chứ.”

“Đương nhiên, hôm nay Mân Mân đã đồng ý đính hôn với tôi rồi.” Kim Chính Vũ gật đầu.

Trong phút chốc, Doãn Lạc Hàn ngồi bên cạnh xoay mặt nhìn cô, đôi mắt sâu không lường được bắn thẳng đến cô, như nhìn thẳng vào tâm can cô, làm người ta không rét mà run.

Cô không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn hắn một cái, người này hôm nay sao lại như vậy chứ, hắn nhìn chăm chăm cô làm gì, chẳng lẽ là bởi chuyện đính hôn? Nhưng cô và Kim Chính Vũ đính hôn liên quan gì đến hắn, hắn ghen tị sao, ghen tị cô cũng có thể có được hạnh phúc, thật sự là tên vô lại mà.

Cô mím môi quay mặt đi, kì thật lúc Kim Chính Vũ nói cuối tuần sau đính hôn, cô cũng thực hoảng sợ, không nghĩ tới lại nhanh như vậy. Bất quá cô cũng không muốn hiện tại trước mặt Chỉ Dao và Doãn Lạc Hàn lại phản đối, như vậy sẽ làm Chính Vũ mất mặt, vì vậy cô tính tìm thời gian thích hợp hỏi Chính Vũ một chút.

Chỉ Dao khẽ vỗ tay, vui vẻ nói “Mân Mân, tốt quá đi! Hai người sắp đính hôn, nói như vậy, kết hôn

cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi, hôn lễ bốn người mà mình hi vọng xem ra có thể thành hiện thực rồi! Ha ha..... Thật tốt quá!"

Kim Chính Vũ mở to mắt nhìn Chỉ Dao, tựa hồ là lo lắng đến đề nghị đó. Mân Huyên cúi đầu uống nước, trộm nhìn Doãn Lạc Hàn một cái, đôi mắt hắn tinh lặng, như là trầm tư lầm.

Bữa tối ánh nến đèn cây bốn người kì quái cuối cùng cũng qua đi, mọi người đứng lên, Mân Mân cảm thấy hơi chóng mặt, thân thể力量 choạng như sắp ngã đến nơi, vừa may có một cánh tay rắn chắc đỡ lấy cô.

Hơi thở quen thuộc phả vào gương mặt, cô định thần, gương mặt nhìn gương mặt tuấn mỹ của Doãn Lạc Hàn trước mắt, vội vàng gạt tay hắn ra đứng lên.

"Mân Mân, em nhất định là uống nhiều quá rồi, sớm biết như vậy, vừa rồi tôi đã không cho em cùng Chỉ Dao uống nhiều như vậy." Kim Chính Vũ chạy tới đỡ lấy cô "Mân Mân, tôi đưa em về."

Thật ra cô cũng mới chỉ uống non nửa chén rượu, đầu óc vẫn rất tỉnh táo, chỉ là khi nãy không hiểu sao lại hơi cảm thấy chóng mặt mới đứng không vững như vậy. Cô quay đầu lại nhìn Chỉ Dao, thấy Chỉ Dao hình như bị say, đang gục trên mặt bàn, bất quá cũng không cần lo lắng, Chỉ Dao còn có Doãn Lạc Hàn đưa về.

"Cẩn thận một chút." Chính Vũ giúp cô ngồi vào trong xe, thắt dây an toàn cho cô.

Đi được một đoạn, cô có cảm giác buồn nôn vô cùng, nhưng lại cố gắng nhịn xuống, hiện tại đang ở trong xe của Kim Chính Vũ không thể nôn được, nhìn ra ngoài đường thấy cũng cách nhà không còn xa lăm, cô tự nhủ cố nhịn một chút vậy.

“Mân Mân, em không thoải mái sao? Có phải buồn nôn không?” Chính Vũ soái khí trên mặt đầy lo lắng, một mặt lái xe, một mặt chú ý đến cô.

Cô lắc lắc đầu, cố gắng kìm xuống cảm giác khó chịu “Không, tôi vẫn khỏe, chỉ là buồn ngủ thôi.”

“Ừ, tốt, tôi sẽ mau mau đưa em về.” Hắn vén vài sợi tóc vương tung trên má cô, dỗm chân ga, xe thể thao bỗng vút lên như tên bắn.

Khoảng mười phút sau, hắn đỡ cô vào trong phòng, đặt cô ngồi ở sô pha rồi quay đầu chạy hướng toilet.

Nghĩ đến toilet còn có đồ dùng của Doãn Lạc Hàn, không thể bị Chính Vũ nhìn thấy, cô hơi nhảy dựng lên, nhất thời đầu gối đá đến bàn trà, phát ra tiếng vang.

“Đau quá!” Cô ôm chân, kêu lớn.

Chính Vũ hoảng sợ chạy về phía cô “Mân Mân, sao em lại không cẩn thận như vậy chứ? Đau l้า phải không? Để tôi đi lấy thuốc bôi cho em.”

Nói xong, hắn vén ống quần cô lên, xem xét đầu gối của cô, cô trốn tránh “Không sao đâu..... không sao.... Chính Vũ, tôi khát quá, cậu đi lấy cho tôi chút nước nhé.”

“Được, em chắc chắn là không sao chứ?” Chính Vũ vẫn rất lo lắng, trong mắt toát ra thần sắc thương tiếc vô cùng.

“Tôi thật sự không sao mà! Tôi có phải trẻ con đâu.” Cô bình tĩnh nói, cảm giác áy náy đột nhiên trào dâng, Chính Vũ đối với cô rất tốt, bọn họ sắp đính hôn, nhưng là cô lại cùng Doãn Lạc Hàn liên lụy không rõ, cô thật sự cảm thấy chán ghét chính mình.

Nửa giờ sau, Chính Vũ đi, cô đứng ở ban công, nhìn hắn ngồi vào xe, hướng cô vẫy vẫy tay, cô cũng giơ tay lên, trong lòng nghẹn ngào nói, Chính Vũ, đừng đối tốt với tôi như vậy, tôi thật sự không đáng đâu.

Nhưng là đáp lại cô chỉ có ban đêm tĩnh mịch, một hơi gió lạnh bỗng chui thăng vào trong người, cô khẽ rung mình, đóng cửa ban công lại, trở lại vào phòng ấm áp, một thân ảnh cao lớn không hề báo trước dừng ở trong tầm mắt.

“Anh..... Anh vào bằng cách nào?”

Cô rút lui từng bước, khủng hoảng nhìn ngoài cửa sổ lại nhìn hắn, người này không phải đưa Chỉ Dao về nhà sao? Như thế nào lại sớm như vậy xuất hiện ở trong phòng của cô? Chẳng lẽ hắn biết độn thổ sao?

Hắn khoanh hai tay trước ngực, khéo môi đùa cợt “Các người xong việc chưa? Sự xuất hiện của tôi hình như cũng không có làm phiền đến hai người mà.”

“Tôi cùng Chính Vũ rất trong sạch, không giống như anh lúc nào cũng chỉ làm những chuyện xấu xa.”

Cô nhất thời trong cơn giận dữ, hai đấm nắm chặt ở trước ngực, hận không thể một đấm vào mặt hắn một cái “Anh tới đây làm gì? Nơi này không chào đón anh.”

Hắn đối với lời của cô hoàn toàn phớt lờ, đôi mắt tối đen xẹt qua một chút lạnh lẽo “Em thật sự định đính hôn cùng Chính Vũ?”

“Phải, chúng tôi định đính hôn, vì thế mời anh rời đi đi.” Cô chỉ tay hướng cửa, lạnh lùng nói.

“Không cần em phải mời, tôi sẽ tự đi.” Hắn đi tới cửa, khẽ nhíu mày, người này hôm nay thật khác thường.

Chương 238: Đưa cô nhà trọ

“Không cần em phải mời, tôi sẽ tự đi.” Hắn đi tới cửa, khẽ nhíu mày, người này hôm nay thật khác thường.

Hắn mở cửa, cất bước đi ra ngoài, cô chạy tới muốn đóng cửa, đúng lúc này, hắn dừng lại, khoé môi gợi lên một chút châm biếm, đột nhiên nói ra một câu “Cùng Chính Vũ đính hôn, em cảm thấy xứng sao?”

Cô đang đóng cửa, nghe được câu đó, nháy mắt nỗi trận lôi đình, rốt cuộc kiềm chế không được chính mình, tiến lên một chút, dùng quyền đánh hắn.

“Doãn Lạc Hàn, anh ở đây châm chọc nói móc tôi, anh.... tên khốn nạn này! Khốn nạn!! Tôi mất đi trong sạch, còn không phải bị anh làm hại sao.... Đáng giận... Đáng giận.... tên khốn nạn... Anh làm nhiều chuyện xấu như vậy, đáng ra phải xuống địa ngục sớm.... Anh chết đi ....”

Doãn Lạc Hàn cúi đầu khẽ cười, ôm kẻ thần kinh là cô, cầm lấy một đấm dừng ở trên người mình, cánh tay dài vung lên, phía sau sầm một tiếng, cửa khép lại.

Tiếng vang thật lớn làm cô sững sốt, cô phục hồi tinh thần, ra sức đẩy hắn ra, người này hành vi thật là xấu xa, biết rõ trên người cô không mang chìa khoá, còn cố ý làm như vậy. Chán ghét hắn, cô hoàn toàn chán ghét hắn.

Cô hung hăng trừng mắt nhìn hắn, thân thủ phóng tới trước mặt hắn “Tôi muốn đi vào, đem chìa khoá

đưa cho tôi. Đừng nói anh không có, tôi biết anh có vụn trộm làm thêm một cái chìa khóa nhà tôi.”

Tay hắn nhẹ nắm chậm rãi, như là muốn đem cái gì đó trong tay đặt lên tay cô, bất thình lình, hắn lại nắm trụ cổ tay cô, dùng sức kéo cô, lập tức chạy xuống lầu.

Cô hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, thân thể đã bị túm xuống lầu, bắn nǎng từng bậc thang từng bậc thang vượt qua, phòng cô ở lầu hai, vài bước đã chạy đến dưới lầu.

Hắn căn bản không đem chìa khoá đưa cho cô, cô cả kinh nuốt một ngụm khí lạnh, cổ tay bị hắn bắt lấy vặn vẹo, tay kia thì gỡ tay hắn ra.

“Anh..... tên khốn nạn... anh buông ... buông..... Tôi hiện tại với anh không quan hệ, anh đừng bám lấy tôi.....”

“Có hay không quan hệ, em không phải so với tôi rõ ràng hơn sao.” Trong mắt hắn nham hiểm hiện ra, bàn tay to chọt tăng thêm lực đao, lực đao lớn đến cổ tay cô sắp bị gãy.

“Đau...” Cô đau quá kêu ra tiếng, hốc mắt tích tụ một lớp sương mù, hắn không hề bận tâm túm cô chạy đến Lamborghini, bước ra cửa sau xe, động tác thô lỗ lôi cô vào.

Cô ngã ra nằm ở ghế sau, xoa cổ tay bị đau, muốn đẩy cửa xe ra, nhưng cửa xe không chút sứt mẻ, cô từ bỏ ý định, không còn một chút động tĩnh, cô biết cửa xe bị hắn khoá lại rồi.

“Doãn Lạc Hân, tên ma quỷ này, anh muốn đưa tôi đi đâu.... Anh có biết đây là bắt cóc phi pháp không.... anh mau thả tôi ra.... có nghe hay không.... mau thả tôi ra ngoài.....”

Hắn cười nhạt hừ lạnh ngồi vào ghế lái, nhanh chóng khởi động chiếc xe thể thao, mặc cho cô ở ghế sau tuỳ ý rống giận, hoàn toàn là mắt mờ tai điếc, xe thể thao rất nhanh liền ra khỏi khu nhà, ở ngã tư đường rộng lớn lao nhanh.

Cô biết hôm nay hắn là quyết tâm muốn dẫn cô đến một chỗ nào đó, lập tức im lặng hắn, hiện tại cô muốn biết hắn định đưa cô đi đâu, nhìn ngoài cửa sổ, đường như không phải đường đến khách sạn Thịnh Trạch hay là biệt thự, như vậy hắn muốn dẫn cô đi nơi nào?

Cô cắn cắn móng tay, bắt đầu tự hỏi làm thế nào thoát khỏi hắn, nhưng là nghĩ tới nghĩ lui, cô bị khoá ở phía sau, thể lực của cô căn bản lại không thể đánh lại hắn, muốn chạy trốn lại càng khó.

Một kiểu kiến trúc quen thuộc trước mắt nhẹ lướt qua, nơi đó là văn phòng tạp chí ngày xưa cô làm, hiện tại đã gần đến trung tâm thành phố, hắn tột cùng muốn làm cái gì.

Xe thể thao rẽ vào một góc, hiện ra một bãi đậu xe, hắn dừng xe rồi ra cửa sau túm cô xuống xe, thấy cổ tay lại bị hắn chặt chẽ nắm lấy, cô không có phản ứng nữa, cô muốn nhìn rõ cuộc hắn đang có âm mưu quỷ kế gì.

Hắn lôi kéo cô đi ra bãi đậu xe, thẳng đi vào một tòa nhà đối diện, nơi này là.... Cô đột nhiên nhớ đến, nơi này gần tạp chí xã – là một tòa nhà cho thuê cao cấp, thường xuyên nghe đồng nghiệp trong văn phòng nói chuyện phiếm nhắc đến nơi này, nói là nơi ở này gần văn phòng nhất, chỉ cách khoảng chục bước, thực tiện lợi, nhưng chỉ có điều là giá cho thuê làm hi vọng của mọi người lùi bước, không phải cái giá mà một người bình thường đi làm có thể trả được.

Hắn mang cô tới nơi này làm cái gì? Đang nghĩ như vậy, hắn đã kéo cô vào thang máy, cô để ý đến

hắn ăn số tầng 17, cái này cô cuối cùng đã biết, hắn ở trong tòa nhà này có một căn hộ.

Cô trộm nhìn hắn đường cong khuôn mặt tuấn mĩ, thần sắc khinh thường, người này có tiền như vậy, nhà, hắn không thiếu. Hắn mang cô tới nơi này, sẽ không là muốn khoe khoang với cô rằng hắn có rất nhiều tiền đây chứ.

Hắn lấy trong tay cái thẻ, ở trên cửa xoẹt một cái, tiện đà kéo cô đi vào.

“Không cần kéo tôi, tôi tự đi vào.” Cô vùng vẫy muốn tránh khỏi hắn, hắn lạnh lùng nhìn cô một cái, thả lỏng lực đạo kiềm chế, nhưng cũng không buông tay cô ra.

“Chỗ này em cảm thấy thế nào?” Khuôn mặt hắn tối tăm, tuấn tú thăng túng ngóng nhìn hàng, như là đang hỏi ý kiến của cô.

“Cái gì thế nào?” Cô lộ vẻ tức giận, là chỗ của hắn, hỏi cô làm gì.

“Sau này em sẽ ở đây.” Mặt hắn được ánh sáng chiếu rọi vào, giọng nói khàn khàn gợi cảm, giống như đang dụ dỗ cô “Nơi này cách chỗ em đi làm rất gần, em mỗi ngày không cần chạy đua với thời gian, chỉ cần đi bộ vài bước là tới nơi.”

Hắn có ý gì? Là đem căn hộ này cho cô sao? Hắn lại tốt như vậy sao? Hay là nơi này là kim ốc tang kiều của hắn, ý của hắn là muốn cô sau lưng cùng hắn ....

“Không cần, tôi tiếp nhận không nổi, vẫn là nên dành cho người phụ nữ khác.” Cô lạnh lùng cúi xuống, xoay người muốn đi ra ngoài, cổ tay lại bị hắn nắm trong lòng bàn tay, từng bước bị hắn kéo lại.

Chương 239: Cô không cảm kích

“Không cần, tôi tiếp nhận không nỗi, vẫn là nên dành cho người phụ nữ khác.” Cô lạnh lùng cúi xuống, xoay người muốn đi ra ngoài, cổ tay lại bị hàn năm trong lòng bàn tay, từng bước bị hàn kéo lại.

“Căn hộ này tôi tặng cho em, em không thích sao? Như vậy chúng ta đi chỗ khác, nơi đó chắc hẳn em sẽ thích.” Hắn nhỏ nhẹ tiếng nói bên tai cô, nghe như đang muốn lấy lòng cô.

“Tôi nói rồi, tôi không cần.” Cô quay sang, đè nặng tiếng nói mang theo chút cầu xin “Anh cho tôi về đi, chúng ta là hai người không liên quan, anh có Chỉ Dao, tôi có Kim Chính Vũ, chúng ta chấm dứt đi, coi như những chuyện trong quá khứ chưa từng có, tôi……”

Lời của cô còn chưa nói hết, hắn chợt giữ cổ cô, âm hàn khuôn mặt tuấn tú sát lại gầm nhẹ “Chết tiệt nữ nhân, tôi ăn nói khép nép, tận lực lấy lòng em, em cũng không cảm kích, rốt cuộc em muốn tôi làm như thế nào em mới có thể đồng ý đây……”

Tay hắn thít chặt, cô cảm thấy khó thở, sắc mặt đỏ lên, miễn cưỡng nói “Tôi sẽ không đồng ý yêu cầu vô sỉ này, anh bỏ ra, tôi muốn về nhà.”

“Về nhà? Em vĩnh viễn cũng đừng mong trở về, trừ phi em gật đầu đồng ý.”

Hắn u ám đôi mắt, cánh tay chợt ôm lấy lưng cô, cô không phòng bị lảo đảo một chút, chỉ cảm

thấy đầu óc quay cuồng, đảo mắt hắn đem cô khiêng đến trên vai.

“Doãn Lạc Hàn, anh muốn làm cái gì? Thả tôi xuống dưới.....” Cô liều mạng vặn vẹo thân thể.

“Làm cái gì? Đương nhiên là làm cho em ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.” Hắn cười lạnh một tiếng, bước nhanh về phía trước.

Cô thở gấp, trong lòng linh cảm mãnh liệt, cô biết hắn chỉ cái gì, cả kinh giãy dụa “Doãn Lạc Hàn, anh là cầm thú, anh.....nếu dám làm gì, tôi sẽ không tha cho anh..... Tôi hận anh.....”

“Nếu hận có thể khiến cho em nhớ kỹ tôi, như vậy hoan nghênh em hận tôi, tốt nhất là vĩnh viễn.” Hắn cắn răng gầm nhẹ , lập tức đem cô ném trên giường.

“Anh là thằng điên.....” Cô căm tức gào thét lớn, hai tay dùng sức đẩy hắn ra, nhưng là cô cắn bản không phải đối thủ của hắn, hai tay rất nhanh đã bị hắn bắt lấy.

Chẳng mấy chốc, y phục của cô đều đã bị cởi ra, đại phiến sáng như tuyết da thịt bại lộ, ánh mắt hắn chợt trở nên nóng rực.

Bàn tay to ôm lấy lưng cô, đẩy ra nút thắt áo ngực, tuyết trắng đầy đà lập tức nảy ra, cô hô hấp cứng lại, kiều mặt nháy mắt trồi lên một tầng đỏ ửng, hai chân dùng sức đạp mạnh, vừa vặn bị hắn chặn lại, cắn bản không thể động đậy.

“Doãn Lạc Hàn, anh điên rồi, đừng như vậy.....” Cô gắt gao cắn môi dưới, tuyệt vọng cảm giác được cô đâm nay trốn không thoát.

“Tôi nói rồi, trừ phi em đồng ý sau này cùng tôi ở cùng một chỗ, nếu không tôi sẽ một lần lại một lần nhầm nháp tốt đẹp của em.” Hắn lạnh lùng cười bắt lấy hai tay của cô, sờ soạng cởi hết sạch quần áo trên người cô.

Cô quật cường cắn môi, cô biết một khi đồng ý, sẽ không khác gì đeo gông vào cổ, quá khứ đã cảm thấy thực có lỗi với Chỉ Dao, hiện tại lại còn có cả Kim Chính Vũ. Huống hồ, cô tuyệt không muốn ở bên hắn, cô tuyệt sẽ không đồng ý yêu cầu vô si này.

“Ánh mắt của em đã nói cho tôi đáp án, tôi sẽ cho em sửa miệng.” Hắn giữ chặt người cô, dày đặc hơi thở lao thẳng tới trên mặt cô.

Cô ngượng ngùng cắn môi, hắn tay kia uốn lượn dọc theo đùi cô, cô hoảng sợ run run, nhưng vẫn quật cường không lên tiếng.

“Thế nào? Em vẫn là không đồng ý?” Hắn thân thể gắt gao đè xuống, rắn chắc cơ ngực ép chặt của cô đầy đà, toàn bộ sức nặng cơ thể đều ở mảnh mai thân thể mềm mại phía dưới.

Cô nhắm mắt lại, bình thản mà hơi run run nói “Mặc kệ anh nói cái gì, tôi cũng không đồng ý, tôi hận anh.”

“Tốt, thật sự là rất tốt!” Hắn lạnh lùng cười, trong thanh âm lại toát ra một tia chua xót, thắt lưng lập

tức không lưu tình chút nào tiến vào cô, cho đến chỗ sâu nhất.

Thân thể còn chưa hoàn toàn thích ứng, cô nháy mắt cảm giác được đau đớn xé rách, theo bản năng ưỡn người, lấy tay đánh hắn “Anh tránh ra, anh tránh ra..... Đau quá..... Anh đừng đụng vào tôi.....”

“Đừng nhúc nhích, một hồi là ổn rồi!” Hắn cố nén tạm dừng xuống dưới, cúi người hôn cô tái nhợt sắc mặt, khiến cô thán kinh chùng xuống, hắn tựa hồ là đang đợi cô chậm rãi thích ứng, nhưng là thân thể của hắn thật sự quá mức kích động, hắn chờ không kịp .

Hắn bàn tay to ở trên người cô dao động, thô ráp ngón tay nhẹ nhàng mơ trốn cô mạn diệu đường cong, rốt cuộc kiềm chế không được, bắt đầu thăng lưỡng tiến lên, càng không ngừng giữ lấy của cô ngọt ngào.

Vô lực bị hắn đặt ở dưới thân, cô nhắm chặt hai mắt, hai má đỏ lên, liều mạng cắn môi thở hổn hển, hô hấp dồn dập không thôi, thân thể như là thích ứng hắn đụng vào, dần dần nhảy lên sung sướng cảm giác.

Kích tình qua đi, hắn thăng đứng dậy, cô nghĩ đến hết thảy đã xong, hàm chứa lệ muối đầy hắn ra, ai ngờ hắn chính là cởi áo khoác cùng quần áo trong, ném tới dưới giường.

Cô còn chưa kịp phản ứng, tinh tráng lồng ngực đã đè ép lên cô mềm mại trước ngực, tiếp xúc làm cô hít vào một hơi, kêu sợ hãi “Anh buông ra.....”

“Hết thảy còn chưa có xong, chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.” Hắn quỷ mị hơi thở bên tai cô, khẽ cắn vành tay cô nhạy cảm, bàn tay to ở cô trắng nõn cân xứng thân thể mềm mại yêu thích không buông tay, một tay vỗ về chơi đùa vuốt ve .

“Đừng.....” Cô như bị điện giật, cả người không khỏi mẫn cảm căng thẳng cứng ngắc lên.

Cô lắc lắc thân thể, ngược lại làm cho tiếp xúc càng thêm thân mật, đã không có một chút dư thừa khe hở.

Chương 240: Một nửa kế hoạch

Cô lắc lắc thân thể, ngược lại làm cho tiếp xúc càng thêm thân mật, đã không có một chút dư thừa khe hở.

Hắn hôn miên man trên ngực cô, bàn tay to say đắm vuốt ve đường cong, hôn đến đâu là phát lửa trên cơ thể cô tới đó, khiến cô không nén được tiếng thở hổn hển.

Hắn mạnh mẽ, cô không nhịn được khẽ kêu lên, toàn thân cứng ngắc, hắn lửa nóng không thể kháng cự lại xâm nhập, của cô ngọt ngào tốt đẹp làm hắn như bị tẩm độc được, tham lam chiếm lấy cô một lần lại một lần, cẩn bản không để ý đến cô oán hận cùng xấu hổ và giận dữ.

Không lâu sau, hắn tựa hồ cảm giác được cô thân thể cứng ngắc, đưa hai tay của cô lên ôm lấy cổ hắn, tiếp theo là càng lúc càng nhanh liên tục mãnh công.

Khoái cảm chẳng mấy chốc ào đến, cô ánh mắt dần dần mê ly, nhịn không được yêu kiều rên rỉ, không hề kháng cự, dần dần thả lỏng thể xác và tinh thần, chỉ có thể đem chính mình hoàn toàn giao cho hắn.

Không biết bị hắn giữ lấy bao nhiêu thứ, cô cảm giác được toàn thân khí lực đều cạn kiệt, mệt mỏi định ngủ, không ngờ hắn lại giữ lấy eo cô, cường ngạnh tiến vào.

Cô nâng cánh tay bùn rụn lên đẩy hắn ra, bối rối khóc “Anh bỏ tôi ra..... bỏ tôi ra..... mệt mỏi quá..... Buông tha tôi.....”

“Muốn tha cho em cũng dễ thôi.” Hắn thì thầm bên tai cô mê đắm “Chỉ cần em đồng ý ở bên tôi.....”

“Anh đừng mơ! Doãn Lạc Hàn, anh thật ích kỉ, cho dù anh không nghĩ đến Chỉ Dao cũng nên nghĩ đến tình nghĩa huynh đệ với Kim Chính Vũ bao nhiêu năm.....”

“Câm miệng! Chuyện đó không cần em dạy tôi.” Hắn tức giận bịt miệng cô, con ngươi đen xẹt qua âm quyết hàn ý “Em cho là em có thể cùng Chính Vũ đính hôn sao? Tôi sẽ không cho em thực hiện được.”

“Đồ ma quỷ, anh hận tôi như vậy sao? Tại sao trăm phuơng nghìn kế lại muốn phá hư hạnh phúc của tôi?” Cô gào lên, cố gắng coi thường sức nặng trên người.

Hắn nheo mắt, cuồng túi đôi mắt chặt chẽ nhìn thẳng cô, ngữ điệu đột nhiên biến đổi “Nếu tôi nói, tôi đã sớm không hận em, tôi chỉ muốn cùng em một chỗ, nói đúng hơn là tôi đã bắt đầu yêu em.....”

“Nói dối!” Cô cắt đứt lời hắn “Tôi sẽ không tin tưởng lời nói dối của anh một lần nữa, những gì anh nói đều là dối trá.”

“Em vì cái gì lại không tin những gì tôi nói?” Hắn thâm u đôi mắt xẹt qua một chút đau buồn, khẩu khí cũng là chân thật đáng tin “Nói cho tôi biết, em vì cái gì sẽ không.....”

“Bởi vì tôi đã từng tin tưởng anh một lần, tôi sẽ vĩnh viễn không quên, lần đó anh lừa tôi tới câu lạc bộ, đem tôi cho người khác đập hụ.....” Cô dùng sức cắn môi không được khóc, lớn tiếng nói ra vết thương cô vốn vẫn chôn trong sâu thẳm trái tim.

Hắn nhìn chăm chăm cô, cô nói xong những lời đó cảm thấy rất đau, vết thương cũ tưởng đã lành giờ lại rỉ máu, mắt hiện lên một tầng nước.

“Anh nghĩ tôi sẽ lừa gạt Kim Chính Vũ và Chỉ Dao, làm tình nhân của anh sao? Anh nằm mơ!” Cô châm biếm, gằn từng chữ một.

Hắn đau lòng nhìn cô, lại bị những chữ cuối cùng khiến phát giận “Tôi nằm mơ? Như vậy tôi sẽ cho em biết tôi có nằm mơ hay không, em đừng mong có thể thoát khỏi tôi!”

Hắn nhìn cô một cái, trong ánh mắt lạnh lùng dường như đang nỗi lên bão tố làm người ta run sợ, thô lỗ xoa nắn nụ hoa mẫn cảm trước ngực cô, cường ngạnh trong cơ thể cô đâm tới.

Vô luận cô như thế nào cắn xé hoặc là giãy dụa, một đêm hắn hoàn toàn là tìm tòi vô độ, cuối cùng cô xụi lơ ở dưới thân hắn, trên người dính đầy mồ hôi không rõ là của ai, dần dần mệt mỏi ngủ.

Trong mơ cảm giác có một dòng điện chạy trong người, cô cảm giác được một đôi tay dọc theo bụng bằng phẳng thon thả của cô di chuyển xuống nơi nhạy cảm, cô nháy mắt bừng tỉnh, giật mình trước đôi mắt cuồng dã trước mặt.

“Em tỉnh, chúng ta tiếp tục.” Hắn mím môi gợi lên tà ác độ cong, cường tráng của hắn phút chốc đặt trên người cô, gắt gao tiến vào.

“Đừng!” Cô hoảng sợ âm thanh âm run rẩy, chuyển tầm mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, sắc trời đã sớm sáng rồi, ngữ khí cầu xin “Anh tha cho tôi đi.....xin anh.....”

“Em hắn là biết tôi muốn nghe cái gì.” Hắn thon dài ngón tay tà khí nắm lấy cằm cô, khiến cho cô phải nhìn vào đôi mắt hắn “Chỉ cần em nói ra, tôi đương nhiên sẽ bỏ qua cho em.”

Trải qua một đêm kiên trì, cô đã kiệt sức, hắn lần này là không có khả năng nhượng bộ, nhưng là chuyện đó cô thật sự không thể làm được.

Làm sao bây giờ? Cô đến tột cùng nên làm sao đây? Cô hai tay gắt gao nắm lại, móng tay thật sâu đâm vào lòng bàn tay mềm mại, đau đớn là cảm giác duy nhất mà hiện tại cô cảm thấy.

Đột nhiên, một ý nghĩ sáng rõ trong đầu, cô có một chủ ý, ở trong lòng tự hỏi suy nghĩ một hồi, lập tức chậm rãi gật đầu “Chuyện anh nói, tôi đồng ý.”

“Em sẽ không gạt tôi chứ?” Hắn như ớn mà nghi hoặc, hoàn toàn là khẩu khí không tin tưởng.

“Đó không phải điều anh muốn nghe sao?” Cô thở dài, lạnh lùng nhìn chăm chú vào hắn “Bây giờ anh còn nói không tin, thôi quên đi, coi như tôi chưa nói gì.”

Cô quay mặt đi, hiện tại điều duy nhất cô có thể làm chính là lật mềm buộc chặt, như vậy mới có thể lấy được lòng tin của hắn, làm cho hắn không chút hoài nghi, như vậy kế hoạch của cô mới có thể thực hiện được.

Hắn sắc bén đôi mắt quét trên gương mặt cô, qua sau một lúc lâu, hắn khẽ mấp máy miệng “Tôi tin em.”

Cô trong lòng nhẹ nhõm, kế hoạch đến đây coi như đã đi được một nửa, cô cần tiếp tục giả vờ nghe theo hắn.

Chương 241: Khẩn cấp

Cô trong lòng nhẹ nhõm, kế hoạch đến đây coi như đã đi được một nửa, cô cần tiếp tục giả vờ nghe theo hắn.

Thấy cô đã đồng ý yêu cầu của mình, hắn xoay người nằm bên cạnh cô, ôm cô vào trong lòng, thương tiếc tiếng nói nỉ non bên tai cô “Có hay không đã làm đau em rồi?”

Ở trong lòng hắn, gương mặt cô áp sát vào lồng ngực to lớn vững chãi, thấp giọng trả lời “Có.....”

“Anh hứa từ bây giờ trở về sau sẽ không bao giờ làm đau em nữa.” Hắn thở dài hôn lên trán cô, ôm chặt lấy cô.

Cô cúp mắt cười lạnh, “về sau”? Cô cùng hắn căn bản không có về sau! Lần này cô tạm đồng ý với hắn, sau đó chờ lúc hắn không đề phòng sẽ chạy trốn thoát khỏi hắn. Hắn không phải rất có bản lĩnh tìm người sao, như vậy cô sẽ trốn ở nơi của người mà hắn hận thấu xương nhất. Cái đó gọi là nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, hắn nhất định sẽ không nghĩ đến cô lại ở nơi mà hắn căm ghét không bao giờ muốn đến.

Hắn quay sang tựa hồ là đang nhìn cái gì, tiếp theo nghe được hắn thấp thuần tiếng nói “Hiện tại mới hơn 7 giờ, em nhất định là mệt lắm rồi, ngủ tiếp đi. Hôm nay anh sẽ giúp em xin nghỉ.”

Cô dịu ngoan không có phản đối, bị hắn ép buộc một đêm, cô vô cùng mệt mỏi, nhắm mắt lại, không quá một hồi liền đã ngủ.

Không biết đã ngủ bao lâu, cô chậm rãi mở mắt, giường lớn đã chỉ còn lại có một mình cô, ngồi dậy nhìn mồ hôi trên người chảy xuống, toàn thân dày đặc đổ ủng dấu hôn rồi lại dấu hôn, cô cười khổ một chút, nhìn trước mắt mới có 8 giờ hơn.

Cô nhanh chóng xuống giường, nơi này cách tạp chí không xa, hiện tại đi làm còn kịp, cô sẽ không xin phép nghỉ, tiền thưởng đổi với người nhỏ bé như cô chỉ là một con số nhỏ, nhưng cô cũng nhất định sẽ không lãng phí nó.

Cô mở vòi nước ấm tắm, tẩy đi một thân mỏi mệt cùng hai chân đau đớn. Tắm xong mới phát hiện mình không có quần áo để thay, cô thử mở tủ quần áo ra, bất ngờ thấy trong tủ dày đặc kín mít quần áo. Bên trái đều là quần áo của nam nhân, tất cả đều là âu phục màu đen của hắn. Mà phía bên phải lại treo đầy quần áo nữ nhân, từ áo khoác đến váy liền áo, lại có cả thắt lưng, áo ngủ, cái gì cần có đều có, cô chú ý tới một bên còn có vài bộ quần áo công sở.

Cô chớp chớp mắt, như vậy xem ra hắn đã sớm có mưu đồ, muốn lừa mọi người cùng cô sống ở nơi này dài lâu.

Cô chọn một bộ đồ công sở thanh nhã màu trắng ngà, phát hiện mặt trên là nhãn mới tinh, là đồ mới, lại liếc mắt nhìn những bộ quần áo khác, cho dù dùng ngón chân để nghĩ cũng hiểu, quần áo nữ nhân trong này hoàn toàn là mới mua.

Cô ngồi xổm xuống, mở ngăn kéo thật dài bên dưới, không ngoài dự tính, bên trong đầy đồ nội y phụ nữ, cô tùy tay cầm một bộ, nhìn đồng hồ treo tường, còn hơn hai mươi phút.

Túi xách và di động đều ở trong phòng trọ, bây giờ hai tay trống trơn đi làm thật không quen, cô thở dài, xoay người hướng ngoài cửa đi.

Ánh mắt xuyên thấu qua tấm kính thủy tinh trong suốt nhìn về phòng bếp, chợt nhìn thấy một tờ giấy nhớ, cô không khỏi đi tới, có một chùm chìa khóa đeo lên tờ giấy, đẩy cái chìa khóa ra, đọc tờ giấy nhớ, thấy hắn ghi hắn đã giúp cô hủy hợp đồng thuê nhà, cũng đã thu xếp người chuyển hành lý của cô đến đây rồi.

Hắn cũng thật là nhanh quá đi, tuy rằng cô cũng đã tính đến chuyện này, nhưng cũng không ngờ là hắn lại hành động nhanh như vậy, những chuyện cần làm ngay từ sáng sớm hắn đều đã sắp xếp xong.

Hắn đã chặn hết mọi đường lui của cô, trong lòng cô bỗng tức giận, tờ giấy trong tay bị vò nát ném vào thùng rác, cô cầm lấy cái chìa khóa đi hướng cửa, xoay người đổi giày, thấy hành lý của mình đang để gần đó, còn có cái túi Gucci.

Đi giầy, soi gương, nhìn thấy dấu hôn trên cổ rất rõ ràng, dù sao cũng phải tìm thứ gì đó che đi một chút, cô nhớ tới chính mình từng mua một cái khăn lụa, hiện tại hắn là đã đến lúc phát huy công dụng.

Cô mở hành lý tìm, rất nhanh đã tìm thấy, khăn lụa quấn quanh trên chiếc cổ mảnh khảnh, hoàn mỹ thắt thành nơ con bướm. Cô cầm túi, lúc định khóa cửa mới nhớ ra nơi này không cần chìa khóa, chỉ cần quét thẻ là được.

Đi bộ khoảng 10 phút, biển tạp chí xã hiện rõ trước mắt, đến văn phòng, thời gian còn năm phút đồng hồ.

Cô nhìn chăm chăm màn hình máy tính chậm rãi sáng lên, môi khẽ nhếch cong lên một chút, cô rốt cuộc có cảm xúc cho hắn cho cô một căn hộ tiện nghi gần chỗ làm như thế này không đây, cứ như vậy che giấu mọi người ở cùng một chỗ sao.....

“Mân Huyên, chào buổi sớm!” Bên kia vang lên tiếng kéo ghế, là Kỉ Tích Vân.

“Chào buổi sáng, Tích Vân.” Cô quay sang gật đầu.

Kỉ Tích Vân mở túi xách, tìm kiếm một chút, một mặt ngẩng đầu nhìn cô liếc mắt một cái. “Mân Huyên, sắc mặt của cô không tốt lắm, có phải tối qua không ngủ ngon không?”

Đâu phải chỉ là ngủ không ngon, phải nói là một đêm không ngủ, nhớ tới chuyện này trong lòng cô như có lửa đốt, cộng thêm mặt đỏ tim đập, Mân Huyên vội quay mặt đi tránh ánh mắt của Tích Vân, giả bộ tìm kiếm văn kiện, thuận miệng nói dối “Có thể là bị cảm, tôi cảm thấy có chút không thoải mái thôi.”

Cách vách truyền đến tiếng mở ngăn kéo “A... tôi có thuốc cảm đây, cô uống một viên nhé?”

“Không cần, Tích Vân, cảm ơn cô, tôi không sao đâu.” Cô khoát tay áo, mặt càng đỏ hơn, cũng may hôm nay tóc buông xuống đã che đi khuôn mặt đang ửng hồng của cô.

Kỉ Tích Vân tựa hồ bắt đầu vùi đầu vào công việc, cách vách truyền đến tiếng lách cách gõ bàn phím, cô cũng im lặng, nhìn thời gian, hẳn là đã đến lúc tới phòng Phùng Tĩnh Như.

Ra khỏi văn phòng, cô đi thẳng tới địa điểm chụp ảnh bìa, thảo luận tới trưa, giữa trưa nhận lời cùng nhiếp ảnh gia ăn cơm, buổi chiều cùng bàn bạc kết quả

Bận rộn suốt một ngày, khi trở lại văn phòng đã là bốn giờ chiều, cô ngồi trên ghế, xoay người xoa chân đi giày cao gót, chạy một ngày, hiện tại hai chân đau muốn chết.

Chương 242: Kinh hãi khủng hoảng

Bận rộn suốt một ngày, khi trở lại văn phòng đã là bốn giờ chiều, cô ngồi trên ghế, xoay người xoay chân đi giày cao gót, chạy một ngày, hiện tại hai chân đau muốn chết.

Đến giờ tan tầm, cô đang cất đồ, chợt nhớ tới tối hôm qua Chính Vũ nói hôm nay sẽ đón cô tan tầm, nhẹ nhàng căn môi dưới, cô hiểu chính mình đã không còn có tư cách ở bên hắn, vẫn là cùng hắn nói rõ ràng, đau một lần còn hơn đau mãi mãi, cứ như vậy lừa gạt hắn, chẳng bằng chia tay.

Xuống lầu, cô không thấy hắn, cũng chẳng thấy Ferrari đỏ đâu. Cô nhìn trái nhìn phải, xác định hắn hôm nay không có tới, khả năng hắn hôm nay bèle bộn nhiều việc, như vậy cũng tốt, để cô có thời gian tĩnh táo lại, ngẫm lại nên nói với hắn như thế nào, tìm một tối thích hợp nói một cách ít gây thương tổn nhất.

Cô theo bản năng sờ vào túi, nhớ tới tan tầm phía bên nhân sự đã phát cho mỗi người một phong bì, Kỉ Tích Vân nói bên trong này là tiền lương và tiền thưởng của tháng này. Cô cười cười, dù sao tiền lương của mình cũng không nhiều lắm, vì thế tùy tay cất luôn vào trong túi.

Đi trên con đường náo nhiệt, cô rẽ vào một góc đường, bên kia là chỗ máy rút tiền. Lấy trong túi ra thẻ, cô nhập mã vào, tiếp theo thấy được một chuỗi con số không thể tưởng tượng được, so với cô vốn tưởng gấp tới 5 6 lần, đây thật sự là tiền lương của cô sao? Giản Quân Dịch không phải đã nói trợ lý Phó Chủ biên tiền lương rất ít sao? Nếu theo cô nghĩ, con số này phải tương đương với tiền lương của Phó Chủ biên Phùng Tĩnh Như.

Đến tận cùng là chuyện gì vậy? Tay cô bất động, không thể ăn xuống được.

Những người xếp hàng đợi sau cô đã có chút kiên nhẫn “Tiểu thư, phiền cô nhanh lên được không? Tôi đang rất vội.”

“À, vâng.” Cô lấy lại bình tĩnh, mau chóng rút ra một ít tiền, hết thảy chỉ có thể chờ ngày mai đi làm hỏi lại.

Đi ra ngoài, di động trong túi vang lên, cô luống cuống tay chân đem chi phiếu bỏ trong túi, lại tìm di động, thấy báo người gọi là Kim Chính Vũ.

Cô vừa ăn nghe, Chính Vũ vui mừng tiếng nói liền truyền đến “Mân Mân, em đang làm gì vậy? Lĩnh tiền lương đi. Đừng quên mời tôi ăn đó.”

“Cậu như thế nào lại biết tôi lĩnh tiền lương vậy?” Cô không khỏi hỏi, tiểu tử này có mắt thần sao? Hay là hắn theo sau cô từ tạp chí xã, cô kinh ngạc quay người tìm xung quanh nhưng không tìm được thân ảnh hắn.

Microphone bay tới tiếng cười của hắn “Tôi đương nhiên là biết rồi, hôm nay là mùng mười, các công ty đều phát tiền lương vào hôm nay.”

Tiểu tử này đã dọa cô nhảy dựng một phen, cô nuốt nuốt nước miếng, bình tĩnh một chút “Chính Vũ, cậu không phải nói hôm nay tới đón tôi tan tầm sao?”

“Ừm, Mân Mân, hôm nay tôi bận một chút. Vậy tôi gọi bí thư đem xe tới đón em tới công ty tôi, đợi tôi làm xong việc sẽ đi ăn cùng em, được không?”

“Như vậy a .....” Cô ngập ngừng, cô cũng không muốn sẽ như hôm qua trong phòng cô lại xuất hiện Doãn Lạc Hàn, như vậy sẽ chỉ làm cô xấu hổ và áy náy với Kim Chính Vũ.

“Mân Mân, tôi hôm nay không đi đón được em, em không phải là tức giận đó chứ? Tôi.....”

“Không phải, Chính Vũ, tôi hôm nay cũng rất mệt, có lẽ về sớm nghỉ ngơi cũng tốt.”

“Vậy cũng được, em về sớm nghỉ ngơi, hôm sau còn đi làm nha. Ngày mai buổi chiều đúng giờ tôi sẽ đón em, tuyệt không nuốt lời.”

Hắn ở đầu kia điện thoại cam đoan, cô cười khổ “Được, ngày mai tôi mời cậu đi ăn.” Cũng là bữa tối cuối cùng, cô trong lòng lặng yên nói.

Trên đường về, cô đi ngang qua trung tâm thương mại, nghĩ đến bữa tối còn chưa chuẩn bị gì, lập tức đi vào, mua chút tôm tươi bóc vỏ, huệ nhân và chút nguyên liệu nấu ăn, quyết định hôm nay buổi tối một người tùy tiện ăn một chút, làm một bát soup huệ nhân thật là ngon.

Trở lại nhà trọ, bên trong im lặng, hắn quả nhiên không trở về, như vậy cũng tốt, cô đỡ mất tự nhiên, cô mang theo túi đồ vào phòng bếp.

Không quá một hồi, phòng bếp liền dậy lên một mùi thơm vô cùng hấp dẫn, cô xem nồi soup huệ nhân, vặn nhỏ lửa dần, chỉ cần khoảng hai mươi phút nữa là có thể ăn rồi.

Cô đi vào phòng khách, chạy đến chỗ hành lý, lấy mấy quyển sách, cuối tuần sau còn phải thi tốt nghiệp.

Cô nhìn phòng khách còn có mấy cánh cửa, tò mò chạy tới mở một cánh cửa ra xem, một gian là phòng ngủ, một gian là phòng khách, còn có một gian là thư phòng, cuối cùng là một gian tài liệu.

Nguyên bản cô muốn ôm sách vở đi vào thư phòng, lại nghĩ đến phòng bếp còn đang nấu, cuối cùng cô lại ngồi trên sô pha xem sách vở.

Đang chăm chú xem, cô theo thói quen muốn tìm tư liệu liền quờ tay phải tìm cái máy tính, kết quả tay phải trống rỗng, cô định thần, nhớ lại đây đã không còn là phòng trọ của mình, lắc đầu cười bất đắc dĩ.

Cô bỏ lại sách vở, chạy tới chỗ hành lý, quả nhiên chiếc máy tính cũng ở trong đó.

Cô đang quay người định về sô pha, bỗng có tiếng “Kẹt....” vang lên, có người từ bên ngoài cửa điện tử vào.

Chương 243: Cách biệt một trời

Cô đang quay người định về sô pha, bỗng có tiếng “Kẹt....” vang lên, có người từ bên ngoài cửa điện tử vào.

Doãn Lạc Hàn sao lại về sớm như vậy chứ, cô nghỉ thầm, đóng máy tính, giống như chim sơ cành cong chạy vào phòng khách, vừa ngồi xuống sô pha, cửa đã bị mở ra, hắn cất bước tiến vào, đứng ở cửa thay giày.

U ám ánh mắt xuyên thấu qua qua lớp thủy tinh, nhìn về phía thân ảnh ngồi trên sô pha, đôi môi hoàn hảo nối lên một nụ cười mỉm, hắn cố ý sớm một chút trở về, chính là muốn ở bên cạnh cô nhiều hơn một chút.

Bị ánh mắt không chút kiêng nể kia nhìn, cô cũng không để ý, cúi đầu kéo túi đựng máy tính, hắn cước bộ dần dần tới gần, tâm đột nhiên một trận mãnh liệt kinh hoàng, hô hấp nháy mắt đã bị đoạt đi.

“Em đang nấu gì vậy?” Hắn ngửi ngửi, ngồi bên cạnh cô, cực tự nhiên ôm lấy eo cô.

Cô kinh ngạc một chút, nghiêng người rời khỏi vòng tay hắn, làm bộ sốt ruột nói “A.... tôi quên mất, tôi đang nấu một vài thứ, tôi phải vào bếp đây.”

Cô chạy vào phòng bếp, nhìn nồi soup huệ nhân, dùng thìa quấy vài cái, mùi thơm xộc lên vào mũi, bụng khẽ réo một chút.

Cô cầm cái bát nhỏ, múc cho mình một chút, lấy một chiếc thìa rồi đặt lên bàn ăn, đang định ngồi xuống ăn, lại nhớ ra hình như chưa có tắt bếp, cô xoay người vội vàng vào phòng bếp.

Khi trở về, nhìn đến trên bàn cơm một thân ảnh cao lớn đang ngồi, Doãn Lạc Hàn cúi đầu nhẩm nháp bát soup huệ nhân, đó là soup của cô, hắn như thế nào.....

Cô tức giận khẽ đậm chân, hắn không ở ngoài mà ăn đại tiệc đi? Chạy đến nơi đây ăn soup cùng cô, thật sự là đáng giận.

Nghe được tiếng bước chân, hắn hơi ngẩng đầu nhìn cô, thấy cô hai tay trống trơn chạy tới, thản nhiên nhắc môi “Em không cho chính mình một chén sao?”

Người này rõ ràng lấy bát soup huệ nhân của cô, còn dùng khẩu khí thấu tình đạt lý như vậy, cô chu môi, bất mãn kháng nghị “Anh chưa ăn bữa tối sao? Đó là soup của tôi.”

“Anh tan tầm liền lập tức về nhà.” Hắn nuốt một ngụm soup huệ nhân, bạc thản nhẹ thở ra ngũ khí đương nhiên “Anh hiện tại ở chung với em, em đương nhiên phải phụ trách nấu cơm cho anh rồi.”

Hừ, “đương nhiên phải phụ trách”, tốt nhất là giống như lần trước bị đau dạ dày, mắc bệnh bao tử nặng nhất đi, cô nói thăm, bất mãn xoay người chạy hướng phòng bếp.

Bất quá hắn vừa mới nói cái gì, dường như nhắc tới từ “Nhà”. Như vậy..... đối với hắn.... bọn họ..... là cùng một “nhà” ..... Đôi môi hồng kìm không được khẽ nở ra một nụ cười, đáy lòng bỗng dâng lên một cảm xúc ấm áp hạnh phúc vô cùng.

Phút chốc, suy nghĩ của cô lại được kéo lại, không được, sao mình có thể nghĩ như vậy được, thật sự là buồn cười, cô cùng hắn căn bản không có khả năng, như thế nào còn có thể hi vọng cái gì “nhà” chứ. Nhất định là thần kinh của cô đang không ổn định, lại suy nghĩ lung tung thôi.

“Anh ăn hết rồi, em tiện thì lấy thêm cho anh một chén nữa.” Hắn tiếng nói ôn nhu mềm mại từ sau vang đến.

Cô dừng cước bộ, hít sâu một hơi, nói cho chính mình nhất định phải nhẫn耐, quay người lại nhận lấy chiếc bát từ tay hắn, chạy đến phòng bếp, múc ra hai bát.

Cô chỉ ăn một bát đã no căng rồi, vậy mà cô lại tổng cộng phải ba lần vào bếp múc thêm soup cho hắn, không cần nói cũng biết, hắn một hơi uống bốn bát soup. Người không giữ chút hình tượng gì uống liền một lúc bốn bát soup, cô vẫn là lần đầu tiên gặp

“Ngon lắm.” Hắn lạnh lùng gương mặt lộ ra nụ cười mỹ mãn, rút tờ giấy lau khói môi.

Cô không nói được một lời đứng lên thu bát, hắn cứ ngồi im nhìn chăm chăm mặt cô, khiến trong lòng cô có chút sợ hãi, khẽ liếc mắt nhìn trộm hắn, hắn nhìn cô đầy ấm áp yêu thương, không gian bỗng trở nên im lặng, im đến nỗi dường như có thể nghe được cả tiếng hít thở bất ổn của cả hai người.

Cô cố nhanh hết sức dọn bát lại, bước nhanh chạy vào phòng bếp, trong lòng vô cùng kinh hoàng, ánh mắt vừa rồi của hắn rốt cục là có ý gì? Không giống như ánh mắt sâu không lường được mà cô vẫn thường thấy, lần này là ánh mắt ôn nhu tràn đầy yêu thương khiến con người ta tan chảy.

Cô rửa bát, nghiêng người vô tình nhìn qua lớp thủy tinh thấy hắn ngồi trên bàn ăn, thăng bằng ánh mắt ngóng nhìn cô, ánh mắt phức tạp mà mang theo nhu hòa giống như một đôi tay vỗ về hai má của cô, vuốt ve

mái tóc mượt mà của cô và khẽ ôm lấy vòng eo mảnh khảnh.

Ngực bỗng rực lên cảm giác nóng, như là đột nhiên bị bỗng, cô giật mình trượt tay làm rơi cái bát, cũng may kịp thời bắt được, lòng còn sợ hãi rửa nốt chõ bát, sau đó lại xoay người nhìn hắn, trên bàn ăn đã không còn bóng người.

Cô đi tới phòng khách, nơi đó cũng là không thấy ai, cô nhìn thấy thư phòng lộ ra một chút ánh sáng, xem ra hắn vào thư phòng, qua hồi lâu cũng không thấy động tĩnh gì.

Theo như những gì cô đã từng trải qua trong biệt thự, ăn xong bữa tối, hắn sẽ bắt cô tắm rửa 5 phút, sau đó không chút khách khí giữ lấy cô, nhưng là hiện tại tuy rằng cô lại rơi vào nhà giam của hắn, thái độ của hắn lại so với trước đây khác biệt một trời.

Vốn dĩ cô nghĩ ánh mắt khi nãy hắn nhìn cô là tưởng đến ban đêm lửa nóng triền miên, bất quá như vậy xem ra hắn tựa hồ cũng không phải loại ý tứ này. Hắn như là nhìn đến thấy trên bàn trà còn có sách vở của cô, biết cô có việc phải làm, cũng muốn cho cô một chút không gian riêng. Đối với cô, hắn tựa hồ cũng đã bắt đầu hiểu đến từ “tôn trọng”.

Cô toàn thân thả lỏng, khuấy tách trà trong tay, ngồi trên sô pha bắt đầu ôn bài, cô đã xong những phần bắt buộc, nếu cứ theo tiến độ này, cô có thể chắc chắn trước kì thi xem xong hết, vì thế tâm tình thoải mái mở ra một cuốn sách khác.

Thời gian trôi qua, cửa thư phòng mở ra, cao lớn thân ảnh đi ra, vừa nhìn đến thân ảnh dựa đầu trên sô pha ngủ, không khỏi bật cười, bước qua, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Trong lúc ngủ mơ tựa hồ cảm giác được thân thể di động, cô hoảng sợ, mở to mắt, nhìn đến chính

mình đang bị hắn ôm tới giường lớn, sau đó hắn lại nằm bên cạnh cô.

Đột nhiên, cô giống như con thỏ nhỏ sợ hãi bật dậy.

Hắn khẽ nhướn mày nhìn cô, không đợi hắn mở miệng, cô vội vàng chạy tới tủ quần áo lấy ra một bộ đồ ngủ, che giấu cảm giác ngại ngùng “Tôi đi tắm rửa.”

Chương 244: Hôn sớm

Hắn khẽ mỉm cười, lộ ra hứng thú thầm sắc “Anh cũng chưa tắm rửa, vậy mình cùng đi.”

“Không cần, không cần, tôi quen tắm một mình rồi.” Cô vội vọt vào phòng tắm, cuống quít đóng cửa lại, còn không yên tâm mà khóa chặt cửa.

Tắm nước ấm sạch sẽ, mặc ngủ khi nãy vội vàng lấy bùa trong tủ, đứng ở trước gương nhìn chính mình, cô dở khóc dở cười, cái này màu trắng rất trong suốt, hơn nữa là váy hai dây trễ ngực, liều mạng kéo cho áo cao lên, vẫn là không thể che trụ được khe ngực hắp dẫn thật sâu.

Không được, cái áo ngủ này không thể mặc, cô bản năng định cởi ra, nhưng là không mặc cái này chính mình chẳng phải là trần truồng đi ra ngoài sao? Cô nhẹ nhàng đi đến phía sau cửa, nghiêng đầu nghe động tĩnh bên ngoài.

Nghe xong một hồi bên ngoài phòng ngủ một chút động tĩnh đều không có, cô mở cửa phòng tắm, nhìn quanh một cái, hắn thật sự không ở phòng ngủ.

Cô rón ra rón rén chạy ra, mở tủ quần áo, muốn tìm một cái áo ngủ khác mặc vào. Kết quả làm cô có chút căm tức, chỗ áo ngủ này cùng cái trên người cô không có sai biệt, đều là khêu gợi đơn bạc vải dệt, có mặc cũng chẳng khác gì không mặc.

Đáng giận, nhất định là hắn cố ý an bài. Cô căm giận, nghĩ đến chính mình có vài cái áo ngủ đặt ở hành lý, hiện tại đi ra ngoài có thể hay không sẽ đụng phải hắn.....

Cô đang do dự , phòng không hề báo động bị mở ra , hắn cao lớn thân ảnh mặc đồ ngủ đi đến, tóc còn nhõ nước, xem ra là chạy đến phòng tắm trong phòng khách tắm.

Nhin đến cô mặc đồ ngủ trong suốt trong phòng, hắn híp mắt nhìn, một độ ấm bí hiểm theo con mắt xẹt ra, cô theo ánh mắt hắn nhìn về phía chính mình, áo ngủ trễ ngực cơ bản không thể che nổi bộ ngực đầy đà non mịn, lộ ra khe ngực thật sâu.

Cô không khỏi hít thở không thông, hai tay vội vàng che trước ngực, kêu sợi hãi một tiếng, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác. Ánh mắt bối rối ở phòng ngủ tìm tội, chỉ cần nhớ đến tối qua hắn vô tiếc chế đòi lấy, một loại khủng hoảng thật sâu cướp lấy lòng của cô.

Cô đi nhanh như chạy, ai biết hắn so với cô nhanh hơn từng bước, một chút ngăn trước mặt cô.

“Tôi..... Tôi muốn ngủ, sáng, sáng ngày mai còn đi làm.....” Cô bối rối không biết như thế nào cho phải, thật vất vả tích góp từng tí một bình tĩnh cố dập tắt lửa nóng trong ánh mắt trước mặt.

Một tiếng cười nhẹ từ đỉnh đầu bay tới, đôi tay đặt ở eo cô nhẹ nhàng vuốt ve trơn bóng đường cong, lập tức nhét một cái khăn mặt vào tay cô. “Giúp anh lau tóc.”

Cô hơi hơi tim đập mạnh và loạn nhịp, ngẩng đầu nhìn hắn chậm rãi đi đến mép giường ngồi, cô hung hăng cắn môi, kí ức ùa về, lần đó cũng là như vậy, hắn gọi cô giúp hắn lau tóc, sau đó giữ lấy cô, lúc cô đang mệt ngủ, hắn không lưu tình chút nào đá cô xuống giường.

Qua hơn mười giây, hắn chưa thấy cô đến, quay sang nhìn cô, cô kinh ngạc một chút, vội dời bước đi qua, mặc như vậy trong suốt áo ngủ đứng ở bên cạnh người hắn, lại cảm thấy không ổn, cô trèo lên giường,

ngồi phía sau lau tóc cho hắn.

Không khí có chút quái dị, cô ngay cả hô hấp tựa hồ đều thật cẩn thận, cô nói cho chính mình phải nhẫn nại, muốn ba ngày sau toàn thân trở ra, hiện tại duy nhất cần phải làm là làm cho hắn chậm rãi thôi cảm giác.

“Lau tốt lắm.” Cô giao cho hắn khăn mặt, giống như con nai con sơ hãi trèo xuống giường, cũng may hắn đưa lưng về phía cô, nếu không sẽ nhìn thấy hết thảy rồi.

Hắn ném khăn mặt sang một bên, ngược lại nằm đến trên giường, quay đầu lạnh lạt liếc cô một cái “Ngủ đi, ngày mai em còn muốn đi làm, không phải sao?”

Cô hai tay che lấy ngực, nhìn chăm chăm cái giường lớn, nuốt nước miếng, làm sao bây giờ? Hiện tại nếu không nghe hắn, người này khẳng định sẽ phát hỏa, kế hoạch của chính mình chẳng phải sẽ hỏng bét sao.....

Nghe khẩu khí hắn dường như không tính làm gì mình, cô chậm rãi xốc chăn lên, rất nhanh chui vào, sơ hãi ở mép giường nằm xuống.

“Cách xa anh như vậy làm gì?” Hắn dài cánh tay vòng lấy eo nhỏ của cô, một chút kéo vào trong lòng hắn.

Hắn muốn làm gì? Thân thể nháy mắt vang lên cảnh báo, cả người cứng ngắc. Cô vẫn không nhúc nhích giống như con tôm cuộn mình ở trong lòng hắn, cô biết rõ động đậy một chút không chừng sẽ kích thích đại hỏa.

“Yên tâm, tôi hôm qua em đã cho anh ăn no rồi, mấy ngày tới anh sẽ cho em nghỉ ngơi thật tốt, sẽ không làm gì em.” Hắn khàn khàn tiếng nói mang theo chút mềm nhẹ thương tiếc.

Cô cảm giác được hòn gục mặt vào gáy cô, một cái hôn ấm áp đập trên da thịt, một tiếng thở dài rất nhỏ bên tai “Thực hoài nghi em ở trong lòng tôi như thế này có phải là thật hay không .....

Cô không hiểu được ý tứ của hắn, chỉ biết là hắn sẽ không nhìn thấy mặt mình, nhắm mắt lại, vẫn là nhịn không được bất an, bên tai là lực tim đập cường hỗn của hắn, cô nhất thời đáy lòng chảy xuôi một loại vi diệu rung động.

Cô hãy còn đăm chìm trong cảm xúc của mình, lại giật mình phát hiện khuôn ngực của hắn đã thở đều đẽo, hắn đã ngủ. Mỗi lần hắn ôm cô, thật sự có thể ngủ rất nhanh. Xem ra cô thật sự không thể không bắt đầu tin tưởng lời hắn nói “Chỉ cần nằm ở bên người cô hắn có thể ngủ”.

Ngày hôm sau tỉnh lại, cô là vì không thở nổi mà bừng tỉnh, một cái gì đó mềm mại gắt gao truy đuổi cái lưỡi thơm tho của cô, cô biết chính mình bị hôn trộm.

Cô ở trong lòng hắn khẽ giãy dụa, mặt đỏ lên, cô sắp không thở nổi nữa, rốt cục hắn tựa hồ là thấy được cô khó chịu, chậm rãi luyến tiếc buông cô ra.

Cô từng ngụm từng ngụm hít thở, cảm giác như được sống lại, đúng lúc này hắn lại tiến mặt đến gần, hôn nhẹ trên môi cô “Sớm! Thích vụn hôn sớm này không?”

Chương 245

Cô từng ngụm từng ngụm hít thở, cảm giác như được sống lại, đúng lúc này hắn lại tiến mặt đến gần, hôn nhẹ trên môi cô “Sớm! Thích nụ hôn sớm này không?”

“Ừm.....” Cô harmor hổ đáp lời, theo bản năng chạm nhẹ vào môi, hơi thở của hắn rõ ràng rất gần trên mặt cô.

“Em nên rời giường.” Hắn trầm thấp tiếng nói cười khẽ, ánh mắt quyến luyến đôi môi đỏ mọng của cô, xốc chăn xuống giường.

Cô nhìn đồng hồ, tám giờ hơn, vội vàng xoay người rời giường, ở trong hành lý tìm đồ công sở màu trắng mặc vào, rửa mặt chải đầu xong, vừa thấy thời gian còn ước chừng có thừa, cô lững thững vào phòng bếp.

Rửa sạch một cây hoàng qua, cắt chút lá hoàng qua, lại rửa sạch mấy cây rau xà lách tươi mơn mởn, lại lấy một chút sốt cà chua, vài miếng phun tư, cô tính làm một cái sandwich đơn giản cho mình.

Cô đánh trứng vào chảo, đến lúc trứng đã sắp chín, trên lưng căng thẳng, hắn đột nhiên sau lưng ôm cô “Thơm quá, em đang làm cái gì vậy?”

Hắn phun ra ấm áp hơi thở thổi tới mặt cô, cô dường như cảm nhận được một hương vị tươi mát vô cùng.

Hắn rõ ràng nhìn thấy cô đang làm cái gì, còn cố ý hỏi như vậy, cô thầm nói, thuận miệng hỏi “Anh có muốn ăn một chút sandwich không?”

Theo cô biết khi còn ở biệt thự, cô mỗi ngày làm bữa sáng đặt trên bàn cơm, hắn chưa bao giờ ăn, luôn làm cho công sức cô mỗi sáng bỏ đi cả, hắn tựa hồ không có thói quen ăn bữa sáng.

Hắn ôm lấy eo nhỏ của cô, đem cầm đặt ở trên vai của cô, hôn hồn hai má cô, âu yếm nói “Üm..... anh đương nhiên muốn rồi.....”

“Vậy anh ra bàn ăn đợi một chút, tôi xong ngay đây.” Cô có chút ngại ngùng, trốn tránh môi hắn, người này như thế nào trở nên âu yếm như vậy, thực sự có điểm không giống hắn.

“Anh sẽ trở lại ngay.” Hắn cười khẽ, bàn tay to chậm rãi bỏ cô ra, xoay người đi toilet.

Cô chiên hai phần trứng, đặt vào hai bát để lên bàn, tiếp theo lại xoay người lấy sữa đã hâm trong lò vi sóng, rót vào hai cốc thủy tinh.

Làm xong hết thảy, cô ngồi vị trí đối diện hắn, cầm một miếng sandwich, phun chút sốt cà chua, thấy hắn không hề ăn, chỉ nhăn mày nhìn sốt cà chua.

Cô tinh tế nâng đầu liếc hắn một cái “Anh không thích sốt cà chua sao?”

Hắn vuốt chiếc cầm cương nghị, lắc lắc đầu “Anh không ăn, em ăn đi.”

Thấy hắn kéo ghế đứng lên, cô buông sandwich trong tay xuống, không chút suy nghĩ liền thốt ra “Nếu anh không thích sốt cà chua, trong bếp có lọ bơ lạc là tôi vừa mua ngày hôm qua, anh có muốn ăn không?”

Hắn xoay người lại nhìn cô, giãn lông mày nheo mắt mỉm cười “Đương nhiên, bơ lạc anh rất thích.”

Cô nhìn hắn lại ngồi xuống vị trí đối diện, hận không thể cắn lưỡi, rõ ràng ước gì hắn sớm một chút rời đi, lại luôn luôn mềm lòng, nhịn không được lại lên tiếng.

Cô một bên thăm oán chính mình, một bên chạy vào phòng bếp, cầm một lọ bơ lạc lại.

Hắn một tay vuốt cằm, có vẻ không vừa lòng, hoàn toàn không có ý nhận lấy lọ bơ lạc, trong giọng nói toát ra một tia giảo hoạt “Em giúp anh.”

Người này đúng là được voi đài tiên, cô cũng không phải người hầu của hắn! Cô thở phì phì đang muốn đem bơ lạc đặt ở trên bàn, bỗng nghĩ đến kế hoạch, đành phải im lặng, mở nắp, dùng muỗng nhỏ xúc một ít bơ lạc, đều đều rải trên sandwich, lại cho xà lách và trứng lên, rất nhanh một cái sandwich vàng ươm ngon lành đã hoàn thành.

“Của anh này.” Cô chìa tay qua mặt bàn đưa hắn.

Hắn tiếp nhận, cắn một miếng, nhẹ nhàng nhấm nuốt vài cái, như là muốn nhấm nháp hương vị như thế nào, qua hơn mười giây, hắn không chút khách khí cắn miếng thứ hai, vẻ mặt của hắn thoạt nhìn làm cho cô

cảm thấy miếng sandwich này hắn cũng có thể chấp nhận được.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, còn có hai mươi phút, từ nơi này cần mười ba phút đến tạp chí xã, như vậy hiện tại cô chỉ còn lại có bảy phút.

Cô một mặt uống sữa, một mặt bắt đầu vội vàng ăn sandwich trong tay, miệng phồng lên, giương mắt nhìn hắn đã ăn xong, đang không chớp mắt nhìn cô.

Gần đây hắn luôn dùng loại ánh mắt phức tạp này nhìn cô, khiến cho cô trong lòng một trận bối rối, đột nhiên, cô không cẩn thận bị sặc, tiếp theo là kịch liệt ho khan, theo bản năng giơ tay lấy cốc sữa, bên trong đã hết sạch.

Hắn bỗng nhiên đứng lên, đưa cốc sữa cho cô, cô tiếp nhận uống một ngụm thật lớn, đến lúc buông cốc xuống, cô mới phát hiện đó là cốc sữa của hắn, trước đó hắn đã uống hết một nửa.

Chưa từng thân mật như vậy, hai má của cô chợt nóng bừng, kinh hoàng đứng lên “Tôi đi làm.”

Nói xong, cô vội vàng cầm lấy túi xách ở sô pha, chạy ra cửa đổi giày, không tới vài giây sau, phía sau truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, hắn đi đến phía sau cô, ôm nhẹ thắt lưng cô.

“Anh tiện đường, để anh đưa em đi.”

Lần này cô không có mở miệng cự tuyệt, hãy còn trầm mặc, hai người cùng nhau đáp thang máy, cô ở

dưới lầu chờ hắn, không đến một phút, hắn đã đánh xe đến, cô không chần chừ ngồi xuống.

“Biết tại sao trước đây anh không ăn bữa sáng không?” Hắn vòng vo hỏi quay đầu liếc cô một cái.

Cô sững sốt một chút, lập tức mờ mịt lắc lắc đầu.

“Anh chán ghét phải một mình như tên ngốc ngồi ăn bữa sáng, theo anh nghĩ, bữa sáng phải là cả gia đình ngồi ăn.....”

Hắn nói được một nửa rồi thanh âm thấp dần đi, tiếng nói ấm áp càng lúc càng trầm thấp, chỉ nghe đã khiến người ta dấy lên thương cảm.

Hắn nói được một nửa rồi thanh âm thấp dần đi, tiếng nói ấm áp càng lúc càng trầm thấp, chỉ nghe đã khiến người ta dấy lên thương cảm.

Chương 246

Tuy nói cô cùng hắn đã ở chung một thời gian, nhưng là cô tuyệt không hiểu hắn, thời thơ ấu của hắn cũng chỉ là cô nghe người khác nói đến một chút. Hiện tại nghe hắn chính mồm tự thuật, lại là một cảm giác rất kì lạ.

Đây chính là một trong những nguyên nhân khiến hắn hận cha hắn sao? Hắn mất đi mẹ, từ đó mất đi gia đình ấm áp, cho nên hắn không muốn ăn bữa sáng, không muốn nghĩ đến cái từ “nhà” nữa.

Thì ra..... hắn là vì như vậy nên mới đau dạ dày.

Nhin hắn nhếch môi, khéo môi toát ra một chút thống khổ, cô nắm chặt dây túi, cảm giác thương cảm vô cùng.

Hắn ở đối diện đường cái dừng xe, cô đang chuẩn bị xuống xe, nghe được hắn không nhanh không chậm tiếng nói “Đêm nay anh sẽ về đúng giờ như hôm qua.”

Cô sững sốt một chút, nhớ tới đêm nay cô cùng Kim Chính Vũ có hẹn, quay đầu nhìn về phía hắn “Tôi buổi tối có một số việc, khả năng tối nay sẽ về muộn.”

Hắn nheo mắt hỏi “Em cùng Chính Vũ có hẹn, phải không?”

“Phải.” Cô gật đầu thừa nhận, đơn giản đem những việc định làm nói với hắn “Tôi muốn cùng cậu ấy nói rõ ràng, tôi là không thể ở bên cậu ấy.”

Chính Vũ rất hoàn mỹ, cô không xứng với hắn. Một bên cùng hắn vẫn duy trì quan hệ, bên kia lại cùng Doãn Lạc Hàn liên lụy không rõ, như vậy ngay cả chính cô cũng cảm thấy căm ghét chính mình.

Hắn đột nhiên không nói gì, như là đang suy nghĩ lầm, qua một phút đồng hồ, hắn nâng mắt, chậm rãi mở miệng “Buổi tối về sớm một chút, anh nói rồi, bữa tối của anh là do em phụ trách đó.”

Cô gật đầu “Tôi biết rồi, tôi sẽ về sớm.”

Khi cô đi vào văn phòng, thốt nhiên cảm giác được toàn thân rùng mình một cái, nghĩ rằng có thể là văn phòng chỉnh điều hòa quá lạnh, bước nhanh đi đến bàn làm việc, trên bàn có một phong bì dán kín, cô nghi hoặc mở ra, bên trong nặng trịch, không biết là cái gì.

Cô lấy ra, một đống ảnh rơi xuống, bên trong là cô cùng Doãn Lạc Hàn, có ảnh chụp cô ngồi vào trong xe hắn, có ảnh hai người đi bên cạnh nhau.

Tức khắc, cô chết đứng, toàn thân cảm giác lạnh.

Việc này rốt cục là ai làm? Cô bối rối nhét đống ảnh vào trong phong bì, cho vào trong tủ khóa kín lại.

Cô kéo ghế ngồi xuống, nhìn thấy dưới chân ghế có một tờ giấy, cô xoay người nhặt lên, mặt trên là một dòng chữ “Lăng Mân Huyên, chị sẽ không thể đắc ý được nữa. Tiệc tối hôm đó tôi nhìn chị và Doãn

Lạc Hàn ánh mắt rõ ràng là có vấn đề, liền đi điều tra, quả nhiên đã túm được đuôi cáo của chị. Chị đúng là đồ vô liêm sỉ, đánh chết cái nết không chừa, trước thì sau lưng tôi dụ dỗ Thiếu Đằng, hiện tại lại lừa dối chính bạn thân của mình câu dẫn vị hôn phu.....”

“Mân Huyên, cô xem gì vậy?” Kỉ Tích Vân từ bên trái tiến đến.

Cô kinh hoàng vội nắm tờ giấy lại trong tay, lắc lắc đầu “Không có gì, tôi xem lung tung thôi.”

Kỉ Tích Vân “Ừ” một tiếng, đi tới ghế dựa, bắt đầu công tác.

Là Ngải Phù làm , cô hít một hơi thật sâu, đã sớm dự đoán được chuyện này sẽ bị Ngải Phù điều tra, lại không nghĩ rằng lại nhanh như vậy, cô run run hai tay miết tờ giấy phẳng ra, tiếp tục xem Ngải Phù tính làm gì.

Trên bàn điện thoại đột nhiên vang lên, cô lại vò tờ giấy trong tay, tiếp nhận điện thoại, đem tờ giấy bỏ vào trong ngăn kéo khóa lại.

Trong mấy bước đi vào phòng Phùng Tĩnh Như, cô suy nghĩ..... dựa theo tính tình Ngải Phù, nếu bắt được chuyện cô cùng Doãn Lạc Hàn, khẳng định sẽ thông báo với cả thế giới, gửi ảnh cho cô thế này thật không giống vs cung cách của Ngải Phù.

“Phùng tiểu thư, tôi muốn hỏi về tiền lương một chút.....”

Phùng Tĩnh Như mặc đồ bầu rộng thùng thình, nghe đến đó ngẩng đầu, đoán trúng lời Mân Huyên muốn hỏi “Tiền lương của cô nhiều hơn cô nghĩ phải không?”

“Đúng vậy.” Mân Huyên hít vào một hơi, hai tay giao nhau đặt trước người “Tôi nhớ rõ tôi đã được nghe tiền lương của trợ lý Phó Chủ biên rất ít, tuy rằng tôi cũng hy vọng tăng lương, nhưng kiểu không minh bạch như thế này tôi thật sự không thoải mái, cũng muốn hỏi rõ ràng.”

“Ừ, là như vậy.....” Phùng Tĩnh Như có chút đăm chiêu “Ngày mai bộ phận nhân sự sẽ có lệnh điều cô làm Phó Chủ biên, từ thứ Hai bắt đầu nhậm chức.”

“Phó chủ biên.....” Cô không khỏi hít vào một hơi, lập tức có chút không thể tin được phe phẩy đầu “Phùng tiểu thư, cô có phải hay không nghĩ sai rồi, luận về tư lịch tôi thật sự.....”

Phùng Tĩnh Như khoát tay “Chúng tôi không chú ý chuyện đó, cái chúng tôi coi trọng là năng lực. Năm đó tôi cũng giống cô là sinh viên vừa ra trường, cũng là tổng giám đốc đề bạt tôi.”

Giản Quân Dịch? Cô thế mới nghĩ đến lúc trước là hắn đề nghị cô đến tạp chí xã làm trợ lý phó chủ biên, nói như vậy chuyện này cùng hắn có liên quan sao?

Nhin Mân Huyên trên mặt có thần sắc khó hiểu, Phùng Tĩnh Như chậm rãi buông bút trong tay, dựa lưng vào ghế “Đã như vậy, tôi cũng muốn nói thật cho cô biết. Kỳ thật ngày tôi nộp đơn từ chức, Tổng giám đốc đã trực tiếp gọi điện cho tôi, nói là hắn thấy cô thông minh tài cán, muốn bồi dưỡng vì thế đã điều vào vị trí trợ lý Phó Chủ biên, định khi tôi từ chức sẽ để cô tiếp quản vị trí Phó Chủ biên này.”

Chương 247: Không thể khống chế

Nhìn Mân Huyên trên mặt có thần sắc khó hiểu, Phùng Tĩnh Như chậm rãi buông bút trong tay, dựa lưng vào ghế “Đã như vậy, tôi cũng muốn nói thật cho cô biết. Kỳ thật ngày tôi nộp đơn từ chức, Tổng giám đốc đã trực tiếp gọi điện cho tôi, nói là hắn thấy cô thông minh tài cán, muốn bồi dưỡng vì thế đã điều vào vị trí trợ lý Phó Chủ biên, định khi tôi từ chức sẽ để cô tiếp quản vị trí Phó Chủ biên này.”

Mân Huyên ngạc nhiên, lúc trước ở điện thoại Giản Quân Dịch đã bình thản nói cô đi làm trợ lý Phó Chủ biên, không ngờ lại đã có dụng ý này, quả nhiên hắn rất thâm trầm khó đoán.

Phùng Tĩnh Như nhìn cô, trong ánh mắt lộ ra một chút khen ngợi “Sự thật đã chứng minh, cô qua một thời gian làm việc rất có năng lực, hiện tại đã có thể đảm đương công việc được rồi, cho nên cần trên họp quyết định thăng cô làm Phó Chủ biên.”

“Không, không, không, Phùng tiểu thư, tôi vẫn chưa thể.....”

Phùng Tĩnh Như khoát tay ngăn cô nói “Mân Huyên, cô hãy tự tin lên, mấy ngày này tôi đã sắp xếp một số tư liệu để giao lại cho cô rồi.”

Mân Huyên kinh ngạc không biết nói gì, trong nháy mắt, cô chỉ cảm thấy dường như có một gánh nặng vô cùng lớn đã đè lên vai.

“Chỉ còn hai ngày thôi, cô xem không hiểu chỗ nào có thể lại đây hỏi tôi.” Phùng Tĩnh Như vừa nói, vừa lấy hai văn kiện đưa tới “Tư liệu này cô xem xem, có lẽ sẽ giúp được cô đó.”

Mân Huyên thở nhẹ, tiến lại tiếp nhận, không nghĩ tới sáng nay lại tình hình xảy ra hai chuyện khiến cô vô cùng lo lắng như vậy.

Trở lại bàn làm việc, để tập văn kiện xuống, cô nắm chặt tờ giấy kia quay người ra hành lang, ở cuối hành lang, cô ngừng lại, nhìn xung quanh không có người, mới mở tờ giấy tiếp tục đọc “..... Nếu không muốn chuyện xấu cô làm sau lưng bạn thân bị lộ ra, giữa trưa mười hai rưỡi đến quán cà phê Ba Giờ.....”

Hành lang có tiếng bước chân, cô vội vàng đem tờ giấy vuốt ve ở trong tay, thần sắc tự nhiên về văn phòng, Ngải Phù hẹn cô như vậy, cô nhất định sẽ phải đến đúng giờ.

Buổi sáng qua rất nhanh, chung quanh đồng sự đã lục tục đứng dậy đi ra ngoài dùng cơm trưa, Kí Tích Vân thu dọn xong tập tư liệu cuối cùng cũng đứng dậy, thấy Mân Huyên vẫn đang chuyên chú nhìn chăm chăm máy tính, hiểu cô đang bận, cũng không quấy rầy, lặng lẽ cùng đồng sự đi ăn.

Kỳ thật Mân Huyên nào có tâm tư làm việc, cô là đang nghĩ mục đích Ngải Phù tìm cô làm gì. Công việc chưa xong, để buổi chiều tiếp tục làm, cô mở ngăn kéo túi xách chuẩn bị tới chỗ hẹn.

Quán cà phê –

Từ lúc người phục vụ bưng 2 chén cà phê tới cho đến giờ đã được năm phút, Ngải Phù vẫn cao ngạo dùng một loại hung mãnh ánh mắt trừng mắt cô, làm cô có cảm giác như mình là một con vật đang chờ bị giết vậy.

“Ngải Phù, em tìm chị muốn nói gì?” Cô cúi đầu khuấy cà phê, mở miệng trước. Nhìn di động, mười hai giờ ba mươi lăm phút, chỉ còn hai lăm phút nữa là tới giờ làm việc, cô không nghĩ sẽ cứ ngồi đây trừng mắt nhìn nhau với Ngải Phù.

Ngải Phù oán độc ánh mắt bắn lại “Lăng Mân Huyên, chị đúng là đồ đàn bà vô liêm sỉ. Ban đầu là Thiếu Đằng, giờ lại là Doãn Lạc Hàn và Kim Chính Vũ, thật tò mò không biết rõt cục chị có bao nhiêu người đàn ông đây?”

Sớm biết Ngải Phù sẽ nói khó nghe, cô đã nghĩ chỉ cần chuẩn bị tốt tâm lý là được, nhưng là vừa nghe đến câu này, tay cầm thìa khuấy vẫn là không chế không được khẽ run lên một chút.

Cô nhẹ nhàng cắn môi, tiếp tục khuấy cà phê “Em rốt cuộc muốn nói gì? Chị sắp tới giờ đi làm rồi, có gì em hãy nói rõ ràng đi.”

Ngải Phù ngạo mạn, mắt lạnh tà nhìn cô “Tốt lắm, tôi nói cho chị, Lăng Mân Huyên, nếu chị không muốn mấy bức ảnh đó bị người khác xem, chị hãy làm cho tôi một việc.”

“Em nói đi.” Cô sớm đoán được Ngải Phù không đem ảnh trực tiếp công bố là có mục đích.

“Chị hãy thuyết phục Thiếu Đằng, bảo hắn trở lại làm hôn phu của tôi đi. Tôi còn muốn chị ở trước mặt mọi người quỳ xuống xin tôi tha thứ vì chuyện câu dẫn Thiếu Đằng.....”

Mân Huyên không thể tin nổi những gì mình vừa nghe, thấp giọng cắt lời “Ngải Phù, em không thấy là

hơi quá đáng sao? Chị có thể trịnh trọng xin lỗi em, nhưng đó là việc riêng. Còn Thiếu Đằng, anh ấy tự có suy nghĩ của mình, chị không can thiệp được.”

Lời của cô làm Ngải Phù á khẩu không trả lời được, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Ngải Phù có vẻ thẹn quá hóa giận “Lăng Mân Huyên, tôi hiện tại vẫn đang nói chuyện tử tế với chị, nhưng nếu chị chọc giận tôi, tôi sẽ cho chị thân bại danh liệt. Chuyện chị câu dẫn hôn phu của Giản Chỉ Dao, tôi sẽ cho mọi người biết. Nói gì thì chị không phải đang làm việc dưới quyền anh trai của Giản Chỉ Dao sao, đến lúc đó xem chị.....”

Mân Huyên rốt cuộc nghe không nổi nữa, đứng bật dậy “Ngải Phù, không cần nói nữa, muốn chị đi van xin Thiếu Đằng quay lại với em..... em điên rồi..... Em mau tỉnh lại đi, với điều kiện của em hoàn toàn của thể tìm được một người đàn ông tốt thật lòng yêu thương em..... đừng để tiền tài và danh lợi làm mù mắt.....”

“Vô nghĩa.” Ngải Phù vung tay, tỏ ra khinh bỉ “Tôi vốn dĩ đã là hôn thê của Lôi Thiếu Đằng, chị lại phá hư, chính là ghen tị tôi. Chỉ cần tôi cùng Thiếu Đằng khôi phục quan hệ, sau khi kết hôn, tôi sẽ cưới vào mặt chị, xem chị hay tôi hơn.....”

Chương 248: Rối bời

“Từ trước tới giờ chị chưa bao giờ muốn tranh giành với em cái gì, sao em lại có thể nghĩ như vậy?” Mân Huyên nhìn Ngải Phù, cảm thấy không thoải mái, trước kia Ngải Phù chỉ là có chút kiêu ngạo ương ngạnh, không ngờ bây giờ lại trở nên cực đoan như vậy.

“Còn nói nữa! Lăng Mân Huyên!! Chị cũng thật giỏi giả bộ đấy, một mặt thì lén lút qua lại với đàn ông, một mặt lại tỏ vẻ thanh cao thuần khiết, thật đúng là không biết xấu hổ.....”

Ngải Phù càng lúc càng nói khó nghe, biết không thể thuyết phục được, Mân Huyên kéo ghế chạy ra khỏi quán, cũng không quay đầu nhìn lại.

Cô chạy cách quán khá xa, thở dốc..... Nhìn lại thấy Ngải Phù đuổi theo không kịp ở phía sau cũng đang thở như cô. Cô thật không hình dung nổi, nếu Ngải Phù đem chuyện của cô nói cho mọi người biết..... hậu quả thật không lường trước được.....

Nghĩ đến đây, cô không khỏi lo lắng, dựa vào cột đèn đường. Làm sao bây giờ.....? Hiện tại phải làm sao chứ? Hay là thương lượng với Ngải Phù..... giữ kín chuyện này.....

Không, không thể, cô hiểu Ngải Phù, cô ấy được thúc bao che và dung túng từ nhỏ, rất ương bướng. Chỉ cần Ngải Phù đã muốn cái gì, mặc kệ người khác nói gì cô cũng đều sẽ không nghe.

Ngải Phù hiện tại đang nổi giận, chỉ có thể chờ cô bình tĩnh sau bàn lại vậy..... Cô lắc đầu thở dài, xoay người hướng tạp chí xã tiến đến.

Cả buổi trưa cô đều lo sợ không thôi, sợ Ngài Phù sẽ làm chuyện gì, cho tới khi nhìn đồng hồ máy tính báo năm giờ, cô chộp lấy túi xách, chào Kỉ Tích Vân ở lại tăng ca một tiếng, chạy ra khỏi văn phòng, vội vàng đáp thang máy.

Chính Vũ nói muốn tới đón cô, khi thang máy sắp xuống đến lầu một, cô vỗ ngực, làm hít sâu vài cái... Là cô có lỗi với hắn, hôm nay vô luận thế nào cũng phải cứng rắn quyết tâm chia tay, sau đó hắn muốn đánh cô hay mắng cô, cô cũng sẽ đều không oán hận. Cô thăm nghĩ nếu hắn biết chân tướng mọi chuyện, hắn cũng sẽ đề nghị chia tay thôi.

Hắn sở dĩ ở lại Trung Quốc là vì cô, hoàn toàn là vì cô, sau chuyện này chắc hắn sẽ không tiếp tục ở lại mà sẽ quay về Hàn Quốc, cứ như vậy, có lẽ hắn vĩnh viễn cũng không biết cô đã làm chuyện có lỗi với hắn, tổn thương cô dành cho hắn hắn sẽ là thấp nhất có thể.....

Trước mắt đây là việc duy nhất cô có thể làm, chỉ mong hắn có thể hiểu được của tâm ý của cô.

Cô bước nhanh ra ngoài, nhìn quanh tìm xe Chính Vũ, tâm tình rối loạn, nhưng cô chẳng thấy gì. Đang giờ tan tầm cao điểm, có lẽ Chính Vũ còn trên đường.

Cô cầm túi xách, kiên nhẫn chờ đợi, thời gian chậm rãi trôi qua, nửa giờ sau, cô vẫn là không thấy chiếc xe quen thuộc, nghĩ đến việc hắn vẫn thường xuyên chờ cô, dù sao hôm nay cô cũng không có việc gì, chờ hắn một chút cũng không sao.

Sắc trời tối dần, hai chân mất dần cảm giác vì lạnh, cô chà chà chân, duỗi ra lại co vào, lấy điện thoại nhìn đồng hồ, đã qua hai giờ rồi mà vẫn không thấy Chính Vũ đâu...

Cô lấy điện thoại bấm dãy số điện thoại của hắn, lại nghe thấy tiếng nói “Không liên lạc được....”, cô ngẩng đầu xung quanh, ngoài một hai người trực đêm đã sớm không còn ai.

Rất có khả năng Chính Vũ bận bẽ nhiều việc nên quên hẹn, chắc 1 hồi sau hắn sẽ gọi lại khi thấy cuộc gọi nhỡ của cô, đến lúc đó gặp mặt cũng không muộn..... Nghĩ như vậy, cô cất bước đi.

Hơn mươi phút sau, cô về tới dưới căn hộ, ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà cao tầng trước mắt, cô khẽ nheo mắt, đến tầng mười bảy thì dừng lại, ngó sang cái cửa sổ thứ hai, đèn sáng, như vậy chứng tỏ hắn đã về.

Nhớ tới hắn nói yêu cầu cô nấu bữa tối, cô xoay người lại, chạy tới trung tâm thương mại.

Bốn mươi phút sau, cô mang theo túi nguyên liệu đã mua trở lại căn hộ, túi plastic trong tay quá nặng, cô cứ chuyển từ tay này qua tay kia.

Đến cửa, cô đang tìm thẻ quẹt thì đột nhiên cửa mở ra , Doãn Lạc Hàn xuất hiện ở trước mặt.

Quần áo thể thao màu đen thư thái, khóa áo kéo lửng lộ ra chiếc cổ đàm ông với làn da màu đồng, sâu thăm ánh mắt nhìn chăm chăm cô. Vẫn giống hôm qua, hơn 6 giờ hôm nay hắn đã về, mang theo công việc chưa xử lý xong vào thư phòng làm việc đợi cô về.

Đợi mãi vẫn chưa thấy cô đâu, hắn không tập trung được vứt đống văn kiện sang một bên, rảo bước tới phòng khách, căng tai lắng nghe từng tiếng động nhỏ bên ngoài. Không biết cô hiện tại cùng Chính Vũ nói chuyện thế nào, nhưng tâm ý của Chính Vũ hắn hiểu rất rõ, chỉ lo chia tay sẽ không dễ dàng như vậy.

Mấy ngày nay, hắn cũng rất mâu thuẫn, từ nhỏ đến lớn Chính Vũ đã xem hắn như là anh trai, hắn biết Chính Vũ thích cô suốt năm năm, hắn cũng vốn chỉ muốn trả thù cô, nhưng lại không kiểm soát được mình, thân thể như không tuân theo mệnh lệnh của hắn, hắn không thể chấp nhận bất kì ai khác ngoài cô, hại hắn hằng đêm lại mơ thấy ác mộng, chỉ có ở bên cô hắn mới có thể yên bình trong giấc mộng, chỉ có ở bên người cô, hắn mới yên tâm mà ngủ.

Hắn mãnh liệt muốn thân thể của nữ nhân này. Nhưng hơn cả, hắn còn tham lam muốn luôn cả lòng dạ của cô nữa....

Hắn mua căn hộ gần công ty cô để lấy lòng cô. Lần này hắn đã không còn lảng tránh tình cảm của mình nữa, ngược lại hắn muốn chiều chuộng yêu thương cô.

Hắn vui mừng nhận ra cô cũng không chán ghét hắn, thấy hắn không ăn sôcôla chua, cô hiểu ý lấy cho hắn lấy bơ lạc mới mua, sau đó rất dịu dàng làm sandwich cho hắn.

Cầm miếng sandwich cô làm, hắn chợt giật mình phát hiện mình đang ngồi thử không ăn, chỉ say đắm nhìn người con gái trước mắt, nghĩ đến cô giờ phút này đang ở bên mình, trong lòng bỗng ấm áp vô cùng, tựa như băng giá trong tim đang từng chút từng chút tan chảy.

Hắn không biết tương lai sẽ như thế nào, hắn cũng không muốn nghĩ tới Chỉ Dao và Chính Vũ. Hắn chỉ biết mình sẽ không rời xa cô, một chút cũng không.

Chương 249

Hắn không biết tương lai sẽ như thế nào, hắn cũng không muốn nghĩ tới Chỉ Dao và Chính Vũ. Hắn chỉ biết mình sẽ không rời xa cô, một chút cũng không.

Nghe được ngoài cửa có động tĩnh, hắn không chút nghĩ ngợi chạy như điên tới, thấy trong tay cô còn đang cầm cái thẻ, động tác khụng lại đầy sững sốt, đôi môi hồng phấn như cánh hoa đào hơi mở ra ngạc nhiên, đó chính là người phụ nữ khiến hắn vừa lo lắng vừa say đắm yêu..... Đôi môi cô dường như dụ hoặc hắn nhấp nháy, hắn nhịn không được ghé tới hôn lên cánh hoa đỏ mộng.

Hắn thừa nhận chính mình thực ích kỷ, nhưng là hắn không thể làm chủ được bản thân, điều duy nhất hắn quan tâm giờ phút này là muốn ôm cô thật chặt, vĩnh viễn không rời xa, mà làm sao để cô cũng cam tâm tình nguyện ở bên hắn như vậy.....

Tay cô vẫn còn đang trong tư thế chuẩn bị mở cửa, lại thấy cửa mở ra, thấy hắn xuất hiện... Người này đang cười sao? Ánh mắt hắn không che được sự vui mừng khi nhìn thấy cô, cô ngắm nhìn ánh mắt thâm thúy đang cong lại đó, sau đó là cái mũi cao thẳng, cuối cùng là đôi môi gợi cảm đang mỉm cười.....

Cô chỉ thấy hắn cười có 2 lần, một là khi ăn bữa tối ở nhà Chỉ Dao, một là buổi tiệc đính hôn của hắn, nhưng là hai lần đó nét cười trên gương mặt hắn dù rất đẹp nhưng vẫn có gì đó gượng gạo....., hiện tại trước mặt cô lại là nụ cười ấm áp, như phát ra từ tận đáy lòng, không khỏi khiến người ta xao xuyến có cảm giác gần gũi.

“Nặng lắm không? Đưa anh.” Hắn ôn nhu nói, vừa nói vừa lấy tay đỡ mấy cái túi trong tay cô. Tim cô bỗng đập mạnh, loạn nhịp phía sau hắn đi vào, xoay người đổi giày, quan sát hắn không tùy tiện đem những thứ này đặt ở cửa, mà mang theo vào phòng bếp.

Rốt cục hôm nay có chuyện gì xảy ra vậy? Không, không phải hôm nay, chính xác là từ tối hôm qua, dường như hắn đã hoàn toàn thay đổi, giống như một người chồng mạnh mẽ mà ôn nhu, khiến người ta có cảm giác muốn dựa dẫm..... Hắn lại đang chơi trò gì sao?

Cô bĩu môi, đút chân trái vào dép đi trong nhà, chân phải còn chưa kịp cởi giày cao gót, tiếng chuông di động liền vang lên. Cô tưởng điện thoại của Chính Vũ, không cần nghĩ ngợi liền tiếp nghe, lại nghe đến một trận tiếng cười man dại, sung sướng điên cuồng.

“Ha ha ha..... Lăng Mân Huyên, tôi hiện tại đang ở dưới lầu đây..... Rốt cục cũng bị tôi bắt quả tang..... Chị quả nhiên cùng Doãn Lạc Hàn ở chung..... Ha ha ha..... Chị cứ chờ mà thân bại danh liệt đi..... Tất cả mọi người sẽ chỉ vào chị mà chửi..... Giản Chỉ Dao khẳng định sẽ rất hận..... Kim Chính Vũ lại càng hận..... Ha ha ha ha..... Thiếu Đăng nhất định sẽ lại tiếp nhận tôi..... Tôi sẽ là bà chủ của Lôi thị..... Ha ha ha..... Lăng Mân Huyên..... Chị thua..... Chị vẫn là thua.....”

Là Ngải Phù, cô hít vào một hơi, Ngải Phù theo dõi cô..... Rốt cục Ngải Phù muốn làm gì đây? Không phải vì lúc trưa cô bỏ đi mà tức giận chứ?

“Ngải Phù, đừng cười nữa, em rốt cục muốn làm gì?” Cô nắm chặt di động, lớn tiếng hỏi, muốn át đi giọng của Ngải Phù.

“Ha ha ha..... Lăng Mân Huyên, tôi cho chị năm phút tới bãi đỗ xe, bằng không tôi sẽ đem chuyện của chị truyền ra ngoài!” Không đợi cô trả lời, điện thoại đã ngắt.

Ném di động vào trong túi, Mân Huyên vội vàng mang lại giầy, bên cạnh người vang lên tiếng hàn hỏi “Em lại phải đi đâu sao?”

“Ngải Phù đang ở dưới lầu, tôi đi ra ngoài một chút, nói vài câu rồi sẽ lên.” Cô nhanh chóng mang giày cao gót, không nhìn hắn, vội vàng ra ngoài.

Thang máy đáp xuống rất nhanh, cô lòng nóng như lửa đốt, tiếng cười của Ngải Phù có chút không bình thường, không, không phải một chút, mà là rất không bình thường.... Trực giác nói cho cô biết Ngải Phù nhất định đã có vấn đề.

Cô cố gắng chạy thật nhanh, bất quá giày cao gót có chút bất tiện, cô đành đi chậm lại, chỉ lo tới không kịp..... Lẽ ra khi nãy cô phải thay một đôi giày bệt mới đúng.

Thật vất vả chạy tới bãi đỗ xe, từ xa cô đã nhìn thấy Ngải Phù đang đứng giữa bãi đỗ xe.

“Ngải Phù, chị đến đây, em rốt cuộc làm sao vậy? Giọng em có chút.....”

“Ha ha ha..... Lăng Mân Huyên, chị thật biết giả bộ, hiện tại còn giả vờ quan tâm lấy lòng tôi? Quá muộn!” Ngải Phù cao ngạo khoanh tay trước ngực, gương mặt trang điểm đậm trông rất đáng sợ.

“Chị không có ý gì khác, Ngải Phù, sắc mặt của em thật sự không được tốt.” Mân Huyên vừa xoa xoa chân vừa nói.

“Lăng Mân Huyên, chị có biết tôi vừa mới nói đến chuyện gì không?” Ngải Phù đắc ý cười lớn.

Mân Huyên nghĩ một chút liền hiểu ý Ngải Phù “Ngải Phù, em theo dõi chị.”

Ngải phù lớn tiếng tức giận mắng “Đúng, tôi theo dõi chị đấy, bởi vì chị không biết xấu hổ, lén lút qua lại với đàn ông có tiền, tôi cùng Thiếu Đằng trước kia tình cảm rất tốt, chính là do chị đã phá hư .....

“Ngải Phù, sự tình không phải như em nghĩ, chị và Thiếu Đằng thật sự không có gì.....” Mân Huyên lo lắng nói, đến tận cùng cô phải làm gì thì Ngải Phù mới hiểu ra điều này đây....

“Như vậy còn Doãn Lạc Hàn? Chị dám nói giữa chị và Doãn Lạc Hàn không có gì không? Đừng giáo biện nữa! Tôi nói có chứng cứ.” Ngải Phù xảo trá cười, thò tay vào túi. “Chị vừa mới làm gì trước cửa, tôi đây đã chụp được rõ ràng.”

“Ngải Phù.....” Mân Huyên bất đắc dĩ không còn biết nói gì, nghe những lời Ngải Phù nói toàn thân đã cảm thấy không còn chút sức lực nào.

Chương 250: Kịp thời cứu nguy

“Ngải Phù.....” Mân Huyên bất đắc dĩ không còn biết nói gì, nghe những lời Ngải Phù nói toàn thân đã cảm thấy không còn chút sức lực nào.

Ngải Phù cười mỉa mai, giơ máy ảnh trong tay thị uy. “ Lăng Mân Huyên, tôi vẫn nói câu đó, chị đi khuyên Thiếu Đằng làm hòa với tôi, sau đó bảo anh ấy kết hôn với tôi, ngoài ra chị còn phải quỳ xuống xin lỗi tôi trước mặt tất cả mọi người, bù lại cho lần trước đã làm tôi mất mặt, như vậy tôi sẽ không tiếc lộ những bức ảnh này.”

“Ngải Phù, em hà tất phải làm như vậy ...” Mân Huyên giơ tay lên bắt lực, cô hiện giờ không lo lắng việc này bị người khác biết, dù sao việc gì đến sẽ đến, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, nhưng Ngải Phù hiện giờ trở nên như vậy thật sự khiến người ta khó hiểu, giống như người thần kinh bất thường trong phim, điên loạn vô cùng.

Thấy Mân Huyên không nói gì, Ngải Phù càng dương dương tự đắc “Lăng Mân Huyên, chị đã nghe rõ rồi đó, nếu chị không làm theo lời tôi, ngày mai tôi sẽ dán đầy những bức hình này lên phòng lớn dưới lầu, để cho ai đi qua cũng đều biết chị là con hồ ly tinh chuyên môn đi mồi chài vị hôn phu của người khác.”

“Ngải Phù, em bức bách chị như vậy, có phải là muốn tập đoàn Lôi Thị...?”

“Không sai, tôi là vì muốn kết hôn cùng Thiếu Đằng. Lăng Mân Huyên, tôi nói cho chị biết, nếu như không do chị phá hoại thì tôi và Thiếu Đằng tốt nghiệp xong là có thể kết hôn rồi, đều là vì chị, Lăng Mân Huyên, chị đã làm hỏng chuyện của tôi, chị làm cho tôi không được làm phu nhân trong xã hội thương lưu...”

Giọng nói Ngải Phù có phần khản đặc. Ngải Phù vung tay, chạy đến, ấn vào vai Mân Huyên “ Chị phải xin lỗi tôi, chị phải quỳ xuống hối hận, cầu xin tôi tha thứ...”

Mân Huyên bị Ngải Phù đột nhiên chạy đến lôi kéo, toàn thân lắc lư không ngừng, cô phải cố gắng chống lại lực từ tay Ngải Phù, toàn bộ trọng tâm cơ thể dồn vào đôi chân đang đi giày cao gót, chỉ nghe thấy tiếng xương răng rắc, cơn đau nhức truyền đến từ mắt cá chân, hỏng rồi, chân cô dường như đã bị gãy mất rồi.

“Đau quá...” cô kêu lên, cúi đầu nhìn xuống chỗ mắt cá chân.

Không ngờ Ngải Phù lại càng điên cuồng, cô ta bắt đầu dùng chân đá vào đầu gối cô, miệng không ngừng nói: “Chị cướp Thiếu Đằng của tôi, chị làm cho tôi không được làm phu nhân trong xã hội thượng lưu, chị phải xin lỗi tôi …quỳ xuống, chị quỳ xuống cho tôi…”

“Đau quá, Ngải Phù, em đừng như vậy, em đá chị đau quá…” Mân Huyên cố hết sức tránh những cú đá bằng chân đi giày cao gót của Ngải Phù.

Nhưng Ngải Phù không để ý đến, hai tay nắm lấy tóc cô, lắc lắc như điên. “Quỳ xuống, tôi bảo chị quỳ xuống xin lỗi, chị nghe rõ chưa…xin lỗi, xin lỗi tôi đi…”

Đầu gối bị đôi giày cao gót nặng nề đá vào, cô căm rǎng không chịu quỳ, qua một hồi, không kiên trì nổi nữa, đầu gối tê buốt vì bị đá, dưỡng như đã mất cảm giác rồi.

Đầu tóc cũng bị Ngải Phù bứt phát đau, cô cố gắng tay Ngải Phù muốn thoát ra, tóc càng bị nắm chặt hơn, cô thật không thể kiên trì thêm được nữa, như vậy cũng tốt, đây coi như là sự trừng phạt của Chỉ Dao và Chính Vũ sau khi biết chân tướng sự việc đi, trong lòng cô cũng dễ chịu hơn chút.

“Chết tiệt! Cô đang làm cái gì thế kia?”

Đột nhiên nghe thấy tiếng nghiến răng bên cạnh, tóc không còn cảm giác bị bứt đau nữa, đầu gối cũng không còn bị đá thêm cú nào, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy hình dáng cao to xuất hiện trước mắt, Ngải Phù đã bị đẩy ra, lùi cách cô vài bước, xấu hổ ngơ ngác ngồi trên nền đất.

Đầu gối không còn cảm giác gì, lại thêm gót chân đau nhức, cô toàn thân run lẩy bẩy như sắp ngã xuống đất, hắn bước nhanh đến, đỡ cô lên.

“Em sao vậy? Em vẫn ổn chứ?” Hắn cúi mắt nhìn cô, gương mặt anh tuấn tràn ngập lo lắng.

Cô cúp mắt, căm rǎng không nói gì, đây không phải đều là do hắn hại hay sao, nếu không phải là hắn bức cô lén lút ở cùng nhau thì cũng sẽ không xảy ra chuyện Ngải Phù chụp ảnh đe dọa cô như ngày hôm nay.

“Ha ha ha…Doãn Lạc Hàn, cuối cùng anh cũng xuất hiện…” Ngải Phù bất chấp bộ quần áo hàng hiệu bị bám bụi, nhanh chóng đứng bật dậy, ngửa cổ cười lớn, đặc ý dương mày ảnh trong tay lên “Biết cái gì trong này không? Đó là bằng chứng anh và chị ta vụng trộm với nhau, anh nghĩ xem nếu nó rơi vào tay

vị hôn thê và em họ anh ...”

“Cô đang uy hiếp tôi?” Doãn Lạc Hàn cười lạnh một tiếng “ Nói ra điều kiện của cô đi, cô muốn gì?”

Nghe thấy câu này, Ngải Phù cho rằng mình đã uy hiếp thành công, hai mắt phát ra vô vàn tia hi vọng “ Em muốn anh ly hôn với Chỉ Dao, cưới em Lăng Ngải Phù làm vợ.”

Trong giây lát, Mân Huyên không khỏi kinh ngạc, Ngải Phù đúng là điên rồi, cô ấy đưa ra điều kiện này thật không thể tưởng tượng nổi, cô ấy không hiểu Doãn Lạc Hàn, hắn ghét bị uy hiếp, nhất là bị uy hiếp bởi phụ nữ.

Doãn Lạc Hàn rung nhẹ 2 làn môi mỏng, cười mỉa mai như nghe được chuyện trời vuông đất tròn “Vị trí phu nhân tổng tài tập đoàn Đường Thịịnh? Lăng Ngải Phù, cô dám nghĩ đến sao?”

Ngải Phù hất lọn tóc xoăn, chớp mắt cười “Doãn Lạc Hàn, anh nhìn em xem, em xinh đẹp hơn Chỉ Dao, dáng người cũng đẹp, về gia thế thì lại càng tốt hơn Lăng Mân Huyên này không biết bao nhiêu lần, anh cưới em chỉ có điểm tốt, không có điểm xấu. Chỉ cần anh cưới em, cũng là liên minh thương nghiệp, em đảm bảo sau kết hôn cho dù anh có phong lưu ở bên ngoài ra sao, cho dù anh có bao nhiêu phụ nữ...”

Mân Huyên mở to mắt. Những lời này của Ngải Phù quả thực áu trĩ không bình thường, như cô biết về Doãn Lạc Hàn, hắn chắc chắn sẽ không vì việc mấy tấm hình này mà giải trừ hôn ước với Chỉ Dao, lại còn cưới Ngải Phù. Cô không khỏi bắt đầu nghi ngờ Ngải Phù, không biết cô có cảm nhận sai không, cô cảm thấy thán kinh của Ngải Phù có vấn đề.

Doãn Lạc Hàn giơ tay ra hướng về phía Ngải Phù, giọng điệu như không thể kiên nhẫn thêm được nữa “Đưa máy ảnh cho tôi”

“Không được, anh còn chưa nói sẽ cưới em.” Ngải Phù giấu máy ảnh ra sau lưng như chơi trò con nít “ Em biết anh muốn làm gì, anh muốn xóa hết mấy tấm hình trong máy ảnh đúng không? Mới không làm cho anh...”

“Tôi nói rồi, đưa máy ảnh cho tôi.” Doãn Lạc Hàn muốn tiến lên trước giật lấy máy ảnh, lại nhìn Mân Huyên trong lòng, đầu gối và mắt cá chân của cô đã sưng lên rõ rệt, trong lòng tê tái, hắn không chịu được hét lên “Chết tiệt, ai cho phép cô đánh cô ấy thành ra như vậy? Là lão hồ ly Lăng Chính Đào phải không?”

Chương 251: Chủ mưu

“Tôi nói rồi, đưa máy ảnh cho tôi.” Doãn Lạc Hàn muốn tiến lên trước giật lấy máy ảnh, lại nhìn Mân Huyên trong lòng, đầu gối và mắt cá chân của cô đã sưng lên rõ rệt, trong lòng tê tái, hắn không chịu được hé lén “Chết tiệt, ai cho phép cô đánh cô ấy thành ra như vậy? Là lão hồ ly Lăng Chính Đào phải không?”

Cơn đau từ đầu gối và mắt cá chân làm cô không thể đứng vững được, hắn ôm chặt cô, từ tấm thân rắn chắc của hắn mang đến cho cô một cảm giác an toàn khó tả, hắn ôn nhu chỉnh lại mái tóc rối của cô.

Vừa nghe nhắc đến tên Lăng Chính Đào, Ngải Phù phút chốc trở nên lo lắng, đôi mắt mông lung.....

Hành động của Ngải Phù đều nằm trong dự đoán của Doãn Lạc Hàn, hắn khinh miệt ném ánh mắt về phía Ngải Phù “Nếu như cô dám đem chuyện này ra công bố, cô và nhất là cha cô sẽ được ném hậu quả khi choc giận đến tôi.”

Ngải Phù nghe thế liền phản bác “Chuyện này không liên quan đến bố em..... Không liên quan..... Ông ấy không bảo em làm gì hết..... tất cả là ý của em, là em tự theo dõi Mân Huyên..... do em tự làm.....”

Ngải Phù vừa nói, vừa lùi về phía sau thân xe, dường như đang sợ hãi một điều gì khác.

Mân Huyên run run cắn môi, Ngải Phù nói vậy rõ ràng là chú ở sau lưng bày mưu tính kế. Cô tự nhận là chính mình chưa bao giờ đắc tội với chú, chú vì cái gì lại phải làm như vậy?

Ngải Phù vì sao mà sợ hãi đến cực độ như vậy, có điều gì đó thật không bình thường.....

Doãn Lạc Hàn không nhanh không chậm, giọng nói có chút sát khí mà vang lên “Sự thật đã rõ ràng, nếu như ông còn chưa xuất hiện, tôi nghĩ dự án đầu tư tới có thể không cần tiếp tục”

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên một bóng người vội vàng chạy tới, là Lăng Chính Đào!

Chú.... tại sao lại ở chỗ này? Hướng ông ta tới hiển nhiên không phải từ cửa bãi đỗ xe, chẳng lẽ Doãn Lạc Hàn đã sớm biết rằng chú tránh ở chỗ tối nhìn lén?

Cô mở to hai mắt, quay sang nhìn Doãn Lạc Hàn, ánh mắt của hắn như thể muốn nói “Anh đã sớm biết rồi”. Cô trong lòng căng thẳng, thì ra kẻ chủ mưu là chú, chú sai Ngải Phù làm hết thẩy những điều này, mục đích là gì? Chẳng lẽ cả hai người họ không vừa mắt với cô?

“Doãn tổng tài, tôi vừa mới chạy tới, không biết tiểu nữ rốt cuộc làm chuyện gì vậy?” Lăng Chính Đào không thèm liếc nhìn Mân Huyên một cái, một mặt nhìn Doãn Lạc Hàn, trên mặt luôn nở một nụ cười gượng gạo.

Doãn Lạc Hàn buông ánh mắt khinh miệt, thoảng một chút sát khí “Tiểu thư nhà ông theo dõi sinh hoạt cá nhân của tôi, muốn uy hiếp tôi, lại đả thương người phụ nữ của tôi.”

“Thật vậy sao?” Lăng Chính Đào vội vàng đi về phía Ngải Phù, không chút suy nghĩ vung tay tát mạnh một cái “Ngải Phù, mà cũng thật là to gan, cho dù mà có ngưỡng mộ Doãn tổng tài cũng không thể làm chuyện như vậy!”

“Đừng..... đừng đánh con..... con không làm .....” Ngải Phù giống như một đứa trẻ liều mạng giơ chiếc túi lên che người.

Ngải Phù..... Như thế nào càng ngày càng không thích hợp, Mân Huyên nhìn chăm chăm Ngải Phù, phải chăng thần kinh Ngải Phù đang không ổn định... Mân Huyên thật không thể tưởng tượng được điều này lại xảy ra với Ngải Phù.

“Về những việc mà tiểu thư đã làm, không biết ông tính thế nào?” Ánh mắt Doãn Lạc Hàn tối đen nhìn Lăng Chính Đào như một mũi dao châm chích vào hắn.

“Đương nhiên là trực tiếp tiêu hủy.” Vừa nói Lăng Chính Đào vừa giật lấy camera trên tay Ngải Phù, hắn hung hăng quăng camera xuống đất rồi dẫm đạp thật mạnh như thể thay Doãn Lạc Hàn xả giận.

“A.....” Ngải Phù đột nhiên thét chói tai chạy tới cái camera đã dập nát, miệng không ngừng kêu to “Của con!! Của con..... Tại sao cha lại phá nó? Cái này là để uy hiếp Lăng Mân Huyên, nếu không còn nó thì sẽ không có ai chịu lấy con, Thiếu Đằng không cần con, là do chị ta anh ấy mới phản bội con.... Do con à Mân Huyên này...”

Ngải Phù chạy tới chỗ Lăng Chính Đào, nắm lấy áo hắn mà gào lên, cô như là không còn biết Lăng Chính Đào là ai nữa, liều mạng lay lay, biểu tình trên gương mặt chẳng khác gì lúc đá Mân Huyên, chỉ toàn là thù hận.

Lăng Chính Đào giữ chặt hai tay Ngải Phù, quay sang Doãn Lạc Hàn nói “Thật đáng xấu hổ thưa Doãn tổng, tiểu nữ từ sau đêm yến hội, thần kinh có chút vấn đề, đã đi khám, mỗi ngày đều uống thuốc. Hôm nay nhân lúc tôi không để ý nên đã bỏ chạy ra đây làm phiền đến Ngài, tôi sẽ mang ngay nha đầu này về.”

Doãn Lạc Hàn bắn nǎng ôm sát Mân Huyên vào lòng, giọng trầm ấm mang một chút cảnh cáo “Lăng tổng, tôi hy vọng chuyện hôm nay chỉ có bốn người chúng ta biết, nếu như có người thứ năm nào biết, tôi nghĩ hắn Lăng tổng hiểu chuyện gì sẽ xảy ra.”

“Điều đó là tất nhiên, những chuyện hôm nay tôi và tiểu nữ sẽ tuyệt đối không hé răng nửa lời.” Lăng Chính Đào gật đầu lia lại, hắn biết đối đầu Doãn Lạc Hàn mà nói là chỉ có thiệt chứ không có hơn, tập đoàn Lăng thị đã bắt đầu xuống dốc từ năm trước, tiền lương cho công nhân tháng này đã không có, mấy ngày trước hắn và Đường Thịn vừa mới ký một hợp đồng, chỉ cần Đường Thịn tập đoàn giúp Lăng thị không bị phá sản, 30% cổ phần Lăng thị sẽ thuộc về Đường Thịn. Vận mệnh của Lăng thị lúc này hoàn toàn dựa vào Đường Thịn, hắn không thể đắc tội với Doãn Lạc Hàn.

“Ngải Phù, được rồi, bố đưa con về.” Lăng Chính Đào vừa trấn an vừa lôi Ngải Phù ra hướng bãi đỗ xe.

Thần kinh Ngải Phù thật sự có vấn đề..... Mân Huyên cắn môi dưới, cô đoán không sai. Ngải Phù hôm nay thật sự rất quái dị, cô luôn luôn lặp đi lặp lại cô phải cùng Thiếu Đằng kết hôn, xem ra đó chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cô trở nên mất trí.

Nhin chú túm Ngải Phù đi xa, nội tâm Mân Huyên vô cùng phức tạp. Từ khi Ngải Phù còn nhỏ chú đã dạy Ngải Phù có những suy nghĩ rất sai lầm về cuộc sống, dạy Ngải Phù bằng mọi giá phải được gả vào nhà giàu có, phải trở thành một phu nhân. Kỳ thật cô biết, tất cả đều là do chú tính toán, chú vốn muốn thông qua đám cưới với Lôi thị để đạt được dã tâm có địa vị trong xã hội thượng lưu của mình... Đều là do chú đã làm hại Ngải Phù rồi....

Chương 252: Muốn bảo vệ

Nhìn chú túm Ngải Phù đi xa, nội tâm Mân Huyên vô cùng phức tạp. Từ khi Ngải Phù còn nhỏ chú đã dạy Ngải Phù có những suy nghĩ rất sai lầm về cuộc sống, dạy Ngải Phù bằng mọi giá phải được gả vào nhà giàu có, phải trở thành một phu nhân. Kỳ thật cô biết, tất cả đều là do chú tính toán, chú vốn muốn thông qua đám cưới với Lôi thị để đạt được dã tâm có địa vị trong xã hội thượng lưu của mình... Đều là do chú đã làm hại Ngải Phù rồi....

“Em có sao không? Chúng ta về thôi.” Thấp thuần tiếng nói vang lên bên tai, cô không nhìn hắn, quay đầu nhìn chăm chăm bãi đỗ xe, bất chợt ánh mắt dừng lại ở một thân ảnh đứng ở sau một cái cột, đó là.....

Cô thở gấp, thăng tấp nhìn chăm chăm thân ảnh đó, đồng tử dần dần phóng đại, kìm lòng không đậu khẽ gọi ra tiếng “Chính Vũ.....”

Cánh tay ôm lấy eo cô bỗng trở nên căng thẳng, Doãn Lạc Hàn nghe thấy cái tên ấy cũng theo ánh mắt cô nhìn qua, nhưng chẳng thấy gì, quay sang cô thở dài nói “Em mệt quá rồi, mau mau trở về nghỉ ngơi thôi.”

Doãn Lạc Hàn vừa nhìn sang thì thân ảnh kia lại biến mất, cô lo lắng muốn chạy tới, thân thể lại chao đảo, cũng may Doãn Lạc Hàn nhanh chóng ôm lấy cô, thấp thuần tiếng nói nhẹ nhàng phả vào tai “Đầu gối và mắt cá chân của em phải băng bó thôi.”

“Nhưng.....” Cô còn muốn nói gì, nhưng ánh mắt hắn đã ngăn lại “Có chuyện gì anh sẽ xử lý, đừng lo, sẽ không ai có thể làm tổn thương em được nữa.”

Cô bỗng thấy ấm áp, ánh mắt hắn nhìn cô dịu dàng vô cùng, lời vừa nói ra chắc nịch cùng ôn nhu: Hắn muốn bảo vệ cô.

Hắn ôm cô, bước nhanh ra khỏi bãi đỗ xe, cô cụp mi mắt không khỏi suy nghĩ miên man, nếu không may người vừa rồi thật sự là Chính Vũ, khi hắn trước mặt bọn họ lớn tiếng chất vấn cô, Doãn Lạc Hàn sẽ thừa nhận tất cả chuyện này đều là do hắn khơi mào sao? Hắn sẽ như vậy sao?

Chính Vũ là em họ vô cùng thân thiết của hắn, chỉ sợ đến lúc đó hắn sẽ không ra mặt giúp cô, cô căm giận nghĩ, hết thảy đều do hắn khơi mào, dựa vào cái gì cô lại phải một mình gánh vác.....

Hắn đem cô ôm vào nhà trọ, lướt qua phòng khách, thăng vào phòng ngủ, cẩn thận đặt ở trên giường, giúp cô cởi váy, xem vết thương, đầu gối đã sưng tấy rướm máu trông rất đáng sợ, lại kiểm tra mắt cá chân, cũng may, mắt cá chân dù sưng đỏ nhưng cũng không nghiêm trọng như đầu gối.

“Cô ta thật sự dám đánh em....” Hắn nhìn đầu gối cô bị thương, nhíu mày, không khỏi khẽ nghiến răng “Cô ta đúng là loại phụ nữ đáng sợ, anh sẽ cho bọn họ phải trả giá đắt.”

Hắn đứng dậy đi lấy một cuộn băng y tế, bắt đầu băng bó cho cô. Cô từ đầu tới cuối không nói gì, giống như một con búp bê mặc hắn bài bố “Ngày mai anh sẽ phái người giúp em xin phép nghỉ, em ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.” Hắn nhắc cô ngồi trên giường, lấy hai túi nước đá chườm đầu gối và mắt cá chân cho cô.

Nhà? Đây thật sự là nhà sao? Cô trong lòng cười lạnh, cô đã phải sống những ngày tháng lén lút cùng mặc cảm tội lỗi không thôi. Mặc kệ như thế nào, kế hoạch của cô nhất định không thay đổi.

Thấy cô vẫn không lên tiếng, hắn dừng tay ngẩng mặt nhìn cô “Tại sao lại không nói lời nào? Có phải vẫn còn đau lắm không?”

“Không sao, tôi ốm.” Cô lắc lắc đầu, che giấu cảm xúc vừa nổi lên.

Hắn vuốt nhẹ má cô, gỡ mẩy sợi tóc trên mặt cô vén ra sau tai, nhẹ giọng nói nhỏ “Em cứ ngồi im, đừng lộn xộn, anh đi tắm một chút sẽ quay lại ngay.”

Cô dịu ngoan gật đầu, nhắm mắt lại như là rất rất mệt, tựa đầu vào chiếc gối sau lưng, nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn của hắn trên chiếc thảm, rồi tiếng đóng cửa nhà tắm.

Cô mở to mắt, cầm chiếc di động gọi cho Kim Chính Vũ, nhưng là điện thoại vẫn như cũ báo trạng thái tắt máy... Người vừa rồi có phải Kim Chính Vũ không? Nếu đúng, Chính Vũ thích cô như vậy, nhìn cô ở bên Doãn Lạc Hàn, hắn chắc chắn sẽ lao tới chứ không phải né tránh.

Như vậy, người kia có thể là ai? Cô nhìn chằm chằm trần nhà thất thần. Giả như lúc ấy Chính Vũ xuất hiện, cô sẽ làm như thế nào? Có lẽ sẽ kinh hoàng mà nói năng lộn xộn thôi.

Đều là do Doãn Lạc Hàn, hắn tại sao có thể như vậy chứ..... Chú hôm nay đã hứa sẽ giữ kín chuyện này, nhưng ai mà biết ông ấy có thể tuân thủ lời hứa đến bao giờ? Cô phải rời đi, cô thật sự phải rời đi, chuyện hôm nay coi như một lời cảnh báo, cô thật không tưởng tượng được nếu Chỉ Dao và Chính Vũ biết chuyện này, cô sẽ phải làm như thế nào.

Cô miên man suy nghĩ, mí mắt nặng dần, cô chậm rãi nhắm mắt lại, rơi vào giấc ngủ say.

Trong mơ cô cứ chạy, chạy mãi, giống như là đang chạy trốn, rồi cô bỗng dừng lại, đột nhiên nghe

tiếng Chỉ Dao phía sau sương mù truyền đến “Mân Huyên, sao cậu có thể như vậy chứ..... Cậu là bạn tốt nhất của mình, cậu rõ ràng biết mình muốn trở thành vợ của Lạc ca ca, nhưng cậu lại sau lưng mình ở bên Lạc ca ca..... Cậu thật xấu xa..... Mình hận cậu.....”

“Không, không, Chỉ Dao, cậu hãy nghe mình nói..... Không phải như thế..... Không phải như thế..... cậu nghe mình giải thích.....” Cô kêu to ngồi dậy, thấy mình đang ở trong phòng ngủ, cô mới biết đó chỉ là một giấc mơ.

Thân thể bỗng bị một cánh tay rắn chắc ôm lấy, Doãn Lạc Hàn thân thiết hỏi “Em gặp ác mộng sao?”

Cô trầm mặc không nói, cô chỉ có Chỉ Dao là bạn thân nhất, cô rất sợ, sợ Chỉ Dao biết chuyện này sẽ không tha thứ cho mình.

Hắn u ám phức tạp đôi mắt nhìn gương mặt thõng khố bên cạnh, khẽ lau mồ hôi trên trán cô, ở bãi đỗ xe thấy cô bị Lăng Ngải Phù đá đến mức sắp khuỵu xuống, tận mắt thấy đầu gối cô đỏ sưng lên, trong lòng hắn bỗng nhiên cảm thấy đau, rất đau...

Không chút do dự tiến đến, kéo Lăng Ngải Phù ra, chạy tới đỡ lấy cô khi cô đã sắp té ngã, trong lòng hắn có tiếng nói mãnh liệt vang lên, hắn phải bảo vệ người con gái này, hắn phải bảo vệ cô cả đời.

Hắn nghe cô nói mớ, giọng nói khiếp sợ và bất lực, hắn biết tâm cô hiện tại bị giày vò đến mức nào. Giờ khắc này, ý nghĩ muốn bảo vệ cô lại mạnh mẽ xuất hiện rõ ràng trong đầu. Hắn biết đây không phải là một cảm xúc nhất thời, đây là một loại tiềm thức bản năng, hắn muốn ở bên người con gái này, muốn thấy cô vui vẻ, càng muốn bảo vệ cô, không cho cô bị thương tổn.

Chương 253: Rung động mãnh liệt

Hắn nghe cô nói mớ, giọng nói khiếp sợ và bất lực, hắn biết tâm cô hiện tại bị giày vò đến mức nào. Giờ khắc này, ý nghĩ muốn bảo vệ cô lại mạnh mẽ xuất hiện rõ ràng trong đầu. Hắn biết đây không phải là một cảm xúc nhất thời, đây là một loại tiềm thức bản năng, hắn muốn ở bên người con gái này, muốn thấy cô vui vẻ, càng muốn bảo vệ cô, không cho cô bị thương tổn.

Có lẽ hắn đã yêu cô, cho nên mới muốn ở bên cô, nhìn cô bị người ta khi dễ lại muốn bảo vệ cô, không muốn cô bị thương tổn.

Thật nhiên ý thức được điều này, cánh tay hắn không tự giác ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, chỉ cần nghĩ đến về sau có thể danh chính ngôn thuận có được người con gái này, một rung động mãnh liệt lại dâng lên trong lòng hắn.

“Anh biết em đang lo lắng chuyện gì.” Hắn nâng mặt cô lên, khiến cho cô phải nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của hắn “Ngày mai anh sẽ giải trừ hôn ước với Giản gia.”

Cô nhìn hắn hoài nghi, hắn lại đang đùa cái gì vậy? Cô không tin đến mức nghĩ rằng hắn lại vì cô mà đề nghị chuyện này.

“Em không tin?” Đôi mắt hắn sâu thẳm như đại dương, nghiêng người với chiếc di động “Bây giờ anh sẽ gọi điện thoại.”

Tay hắn bắt đầu ấn số, cô tinh tường nhìn đến dây số quen thuộc kia, điện thoại ngay lập tức được tiếp, đầu kia vang lên tiếng của Chỉ Dao “Vâng..... Lạc ca ca..... Muộn như vậy rồi còn gọi em, có chuyện gì sao?”

Hắn nắm di động không hề băn khoăn, nói rõ ràng từng tiếng “Chỉ Dao, thực xin lỗi, tôi muốn giải trừ.....”

Cô thở gấp, lập tức giằng lấy chiếc điện thoại trên tay hắn, vội vàng ấn nút kết thúc cuộc gọi rồi tắt máy luôn.

Hắn tiến đến gần như muốn lấy lại, cô kinh hoảng một chút kéo áo ngủ của hắn, ánh mắt toát ra vẻ cầu xin “Đừng, không cần, Chỉ Dao toàn tâm toàn ý muốn gả cho anh, không thể để cho cô ấy trở thành một Ngải Phù thứ hai được.....Cô ấy sẽ không thể chịu đựng được, xin anh .....

Hắn nhìn chăm chăm gương mặt cô, khẽ nói “Như vậy em sẽ rời xa anh sao? Nói đúng hơn, em luôn muốn rời xa anh sao?”

Cô ngây ngẩn cả người, không biết hắn nói câu này là có ý gì, vội vàng lắc lắc đầu.

Hắn hé mở bạc thần, u ám đeo mắt lộ vẻ khí phách “Nói đi! Anh muốn nghe em nói.”

Hắn chặt chẽ nhìn chăm chăm mặt cô, như là muốn nhìn thấu suy nghĩ của cô. Hắn hiểu lòng cô. Trải qua chuyện hôm nay, cô sẽ càng thêm né tránh hắn. Không, tuyệt đối hắn không cho phép.

Hắn nhìn ra gì sao? Cô vội vàng làm vẻ mặt cam đoan “Không có, tôi không có nghĩ như vậy. Tôi đã hai lần trốn đi mà không được, sẽ không ngốc nghếch thử lần thứ ba. Anh nắm được điểm yếu của tôi rồi, không phải sao, tôi cũng rất mệt mỏi, không muốn cứ chơi trò mèo vờn chuột này mãi.”

Đôi mắt hắn quét qua gương mặt cô, bạc thản khẽ mỉm “Em biết là tốt rồi.”

Cô nghĩ hắn muốn giữ cô bên người là vì hắn rất hận cô, không muốn cô có được hạnh phúc, nghĩ như vậy, trong lòng hắn có cảm giác vô cùng bi ai. Rõ ràng muốn nói ra tâm ý của mình đối với cô, nhưng là cuối cùng hắn lại sợ, hắn sợ cô sẽ không tin tưởng lời hắn nói yêu cô, cô sẽ nghĩ lần này lại là hắn đang có âm mưu gì, cô sẽ rời xa hắn.... bởi vậy hắn không thể nói ra lòng mình, muốn cùng cô ở bên nhau như thế này mãi mãi.

Cô cúp mắt, kéo chăn lên, hắn nằm bên cạnh cô, cánh tay dài ôm chặt lấy eo cô, thở dài đem cô kéo vào trong lòng, thăm hứa trong lòng sẽ không bao giờ để cô phải chịu thương tổn nào nữa.

Về lão hồ ly Lăng Chính Đào, hao tâm tổn trí đối phó cô như vậy, lẽ nào trong chuyện này còn có uẩn khúc gì? Ngày mai hắn sẽ tìm người điều tra rõ ràng.

Ngày hôm sau tỉnh lại, ánh sáng chói chang, cô hơi hít thở nhìn về phía ngoài cửa sổ, một thân ảnh cao lớn đang ngồi trên mép giường, bộ ngực trần tinh tráng. Cô đỏ mặt cúi đầu, hắn đang xoay lưng về phía cô thay quần áo.

Hắn đột nhiên đứng dậy, ánh mắt của cô vừa vặn bị hắn bắt được, hắn khẽ hỏi “Đầu gối của em thế nào rồi?”

aCô nghe vậy mới nhớ ra, đầu gối gần như đã không còn đau, hắn đi tới, xốc chăn của cô lên, xem vết thương của cô, mắt cá chân đã gần bình thường, còn đầu gối mặc dù đã bớt sưng hơn nhiều nhưng vẫn là nhìn ra rõ ràng là bị thương.

Hắn cau mày, đắp lại chăn cho cô “Nghỉ ngơi thật tốt, anh sẽ phái người xin phép giúp em.”

Cô không nói gì, thực ra cô tính giống lần trước, chờ hắn đi rồi cô lại đi làm, quay đầu nhìn đồng hồ, hiện tại mới bảy giờ bốn mươi phút, vẫn còn sớm.

Hắn lấy trong tủ ra một cái cravat, đi thong thả bước đến gần cô, trong mắt toát ra ý cười “Lần trước em đồng ý giúp anh thắt cravat, cuối cùng cũng không làm, lần này không thể tiếp tục nuốt lời được.”

“Được, tôi giúp anh đeo.” Cô tiếp nhận cravat trong tay hắn, nhìn gương mặt hắn sáng bừng lên tươi cười ngồi vào mép giường, quay người về phía cô, cô thắt chiếc cravat thật cẩn thận cho hắn.

Cô thắt xong, lại cẩn thận sửa sang lại áo cho hắn, cho đến khi cảm thấy ưng mắt mới thôi “Xong rồi.”

“Tài nghệ của em anh thực vừa lòng, anh quyết định em sẽ phụ trách bữa tối và đeo cravat cho anh.” Hắn cúi đầu cười khẽ, cúi người hôn nhẹ cô một chút “Anh đi làm đây.”

“Vâng, tạm biệt!” Cô cười một cái thật tự nhiên, nhẹ nhàng sờ lên môi, hơi thở của hắn như vẫn vương lại, len vào từng tế bào của cô, mang lại những cảm giác vi diệu.

Năm năm trên giường năm phút đồng hồ liền đi xuống, mới đi được vài bước, đầu gối đã đau, nhưng vẫn có thể chịu được, cô vịn vào mép giường và vách tường lần lần đi từng bước.

Gian nan mặc xong quần áo, thấy thời gian còn năm mươi phút, cô chậm rãi ra phòng bếp, làm vài món đơn giản ăn rồi xách túi đi làm.

Chương 254: Cảm giác cô đơn

Chậm rãi đi đến tạp chí xã, vừa kịp thời gian, cô không khỏi cảm thấy thoải mái.

Kỉ Tích Vân nhìn cô khập khiễng đi vào văn phòng, vội vàng chạy tới đỗ lấy cô “Mân Huyên, sao cô lại thế này, cô có khỏe không?”

Mân Huyên cười lắc đầu “Tích Vân, tôi không sao.”

Nghe Kỉ Tích Vân nói, văn phòng rất nhiều đồng sự ngẩng đầu lên, mọi người thân thiết hỏi han cô.

“Mân Huyên, làm sao vậy?”

“Dường như là chân bị thương.....”

“Có cần phải đi viện kiểm tra không.....”

“Đúng đó, nên đi kiểm tra cho chắc, nhỡ may bị làm sao còn kịp thời phát hiện.....”

“Cám ơn mọi người quan tâm, tôi chỉ là tối hôm qua về nhà đi không cẩn thận bị ngã, bị thương một chút thôi.” Mân Huyên ngẩng đầu, mỉm cười nhìn về phía đồng sự “Tôi không sao, mọi người làm việc

đi.”

“Mân Huyên, tôi có thuốc giảm đau đây, cô uống đi, một chút sẽ đỡ ngay.” Lúc này lại có đồng sự đưa thuốc cho cô, cô cười nhận.

Mọi người thấy vậy, lặng lẽ đều ngồi trở về, văn phòng lại bắt đầu công việc lu bù lên.

“Mân Huyên, cô cứ ngồi đó, tôi đi lấy cho cô cốc nước.” Tích Vân đỡ cô ngồi vào ghế, lại mang cho cô cốc nước, nhìn cô uống thuốc xong mới thôi.

Mân Huyên đem cái cốc đặt lên bàn, vỗ nhẹ vào tay Tích Vân “Cám ơn cô, Tích Vân, tôi không sao, cô làm việc đi.”

“Được, có việc gì cứ gọi tôi.” Tích Vân về chỗ, còn lo lắng dặn dò.

Cô nhìn đồng hồ, trên bàn điện thoại nội tuyến vang, là Phùng Tĩnh Như, cô vội vàng đẩy ghế đứng lên.

Bên vách, Kỉ Tích Vân đứng dậy, nhòm sang bên Mân Huyên, vẻ mặt lo lắng “Mân Huyên, có cần tôi đỡ cô vào không?”

“Không cần, vừa rồi tôi còn tự đi được tới tạp chí xã, bây giờ đi có một đoạn có đáng gì đâu.” Cô khoát tay, đi hướng văn phòng Phùng Tĩnh Như.

Cô đẩy cửa vào, có chút chật vật, lại cắn răng cố gắng.

Ngồi trước bàn làm việc, Phùng Tĩnh Như chỉ vào chiếc ghế đối diện “Đừng cử động mạnh, Mân Huyên, chân cô bị thương, đừng đứng, ngồi đi.”

Cô quay đầu nhìn cửa chớp mở ra, chắc là Phùng Tĩnh Như đã thấy được, vì thế chậm rãi ngồi vào ghế trên “Cám ơn Phùng tiểu thư.”

Phùng Tĩnh Như chuyên chú nhìn cô, đột nhiên nói một câu, “Mân Huyên, cô biết không? Cô thực làm cho tôi bội phục.”

Mân Huyên hơi hoi sững sốt, nhất thời không hiểu được ý tứ Phùng Tĩnh Như, cũng không tùy tiện mở miệng.

“Ha ha..... Đừng lo, ý tôi là nói, cô có thể cùng đồng sự hoà mình, điểm ấy làm tôi rất bội phục.” Phùng Tĩnh Như đặt chiếc bút trong tay xuống bàn, trong mắt có chút tươi cười “Phải biết rằng, tôi ở đây công tác đã vài năm, cũng không được như cô, thân thể không thoái mái lại có đồng sự chạy tới đưa thuốc, quan tâm hỏi han.”

“Phùng tiểu thư, cô đừng nói như vậy.” Mân Huyên có chút thận thùng “Có thể..... Có thể là bạn họ nghe phong thanh biết tôi sắp trở thành Phó Chủ biên.....”

“Không, cô nhầm rồi, nếu bọn họ ôm loại tâm tính này, bọn họ sẽ chỉ biết sợ cô, hoặc là nói vài lời khách sáo, chứ sẽ không nhiệt tình, hỏi han ân cần.....”

Phùng Tĩnh Như nói đúng, khi nãy đồng sự không giống như là giả vờ, bọn họ thật sự quan tâm cô, nghĩ vậy cô thoái mái nở nụ cười, nhất thời, một cảm giác ấm áp truyền khắp cơ thể.

“Mân Huyên, bắt đầu từ mai là hai ngày nghỉ.” Phùng Tĩnh Như nhìn lịch, trên mặt nhợt nhạt tươi cười “Cô hãy chuẩn bị tốt tâm lý, lệnh của bên nhân sự sắp xuống, nơi này sẽ trở thành phòng làm việc của cô.”

“Phùng tiểu thư.....” Mân Huyên có chút bất an, đến bây giờ cô còn có chút không tin đây là sự thật.

“Mân Huyên, cô phải tự tin lên! Phải tin rằng mình có thể làm được chứ.” Phùng Tĩnh Như ngẩng đầu nhìn cô, hai tay xoa xoa bụng, mỉm cười hạnh phúc “Tôi sắp làm mẹ rồi, thật sự không còn tâm tình làm việc nữa. Cô hãy cố gắng làm thật tốt, như vậy sau này tôi cũng được mang tiếng thơm là người đã tiến cử cô.....”

“Phùng tiểu thư, cảm ơn cô trong suốt thời gian qua đã kiên nhẫn chỉ bảo hướng dẫn tôi, tôi sẽ rất nhớ cô..... Và cả cục cứng trong bụng cô nữa.”

Mân Huyên cũng không khỏi tươi cười, trong lòng thật hâm mộ người sắp làm mẹ, sẽ từng ngày từng ngày cùng người mình yêu thương ngóng trông con yêu ra đời.....

Ra khỏi văn phòng của Phùng Tĩnh Như, cô chậm rãi trở về bàn làm việc, kinh ngạc ngồi vào ghế, cô đột nhiên cảm thấy mình thật cô đơn, từ khi gia đình xảy ra biến cố đến giờ, cô luôn một mình sống suốt mười mấy năm, mỗi khi gặp chuyện buồn đều một mình chịu đựng, âm thầm khóc, âm thầm đau.....

Hiện tại nhìn Phùng Tĩnh Như hạnh phúc như vậy, cô chợt nhận ra một người phụ nữ giỏi giang mạnh mẽ cũng sẽ có lúc rất yếu đuối..... Cô cũng cần một bờ vai để dựa vào, để trong lúc mệt mỏi nhất sẽ được tiếp thêm năng lượng..... nhưng chủ nhân của bờ vai ấy rốt cục là ai?

Trước mắt bất chợt hiện lên gương mặt tuấn tú của Doãn Lạc Hàn.... không, không thể là hắn, ở bên hắn, cô không thể quên đi quá khứ hắn đã từng tra tấn cô, không thể quên đi hắn đã từng đưa cô vào bẫy, đem cô cho người khác đạp hưu, cô không thể quên..... cô không thể yêu hắn, cô cùng hắn vĩnh viễn không có khả năng!

Tới giờ ăn trưa, Tích Vân thấy cô không tiện đi lại liền gọi hai suất cơm tới, hai người ngồi trước bàn làm việc cùng ăn cơm.

Chương 255: Duy nhất

Tới giờ ăn trưa, Tích Vân thấy cô không tiện đi lại liền gọi hai suất cơm tới, hai người ngồi trước bàn làm việc cùng ăn cơm.

Tích Vân đứng dậy đi lấy nước, khi trở về đưa cô một ly, cô nhận lấy rồi nói “Tích Vân, cô có bản đồ toàn tạp chí xã không?”

“Cô cần làm gì?” Tích Vân kéo ghế dựa ngồi xuống, hoài nghi nhìn cô.

“Không quan trọng, chỉ cần nói cô có hay không thôi.” Mân Huyên uống một ngụm nước, dùng ngữ khí lạnh lùng không chút do dự nói. Cô hiểu tính cách Kỉ Tích Vân, bao gồm cả việc làm thế nào để cô ấy nói cho nhanh, vì thế cô nín cười lạnh lùng nói. Muốn mỹ mãn thực hiện được kế hoạch, cô nhất định phải biết rõ điều này.

“Có..... Có.....” Tích Vân vẫn đang nhai cơm, vội nói đến đứt quãng.“Được.....tôi..... một hồi sẽ đi.... tìm giúp cô.....”

“Ừ, cảm ơn cô, Tích Vân.” Mân Huyên lúc này mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, cúi đầu bắt đầu ăn cơm, suy nghĩ bắt đầu bay lộn, không biết tối hôm qua người kia có phải Chính Vũ hay không, cô đã gọi cho hắn mấy lần đều không được, chẳng lẽ hắn đã gặp chuyện gì sao?

Buổi chiều cô băn khoăn không biết có nên gọi điện cho Kim Chính Vũ xem điện thoại đã mở chưa hay không. Giả như điện thoại đã mở, Chính Vũ yêu cầu gặp mặt, cô đương nhiên nguyện ý đem sự tình nói

rõ ràng, nhưng là hiện tại rơi vào tình trạng như thế này, ngay cả đi đường cũng khó, cho nên vẫn là chờ đầu gối đỡ thì liên hệ Chính Vũ sau vậy.

Chạng vạng tan tầm, Tích Vân nói muốn đưa cô trở về, cô cự tuyệt, nói dối là đã có người tới đón. Tích Vân nghĩ người đến đón cô là người Tích Vân đã gặp vài lần dưới lầu_Chính Vũ, nên cũng không hỏi nhiều.

Chờ mọi người về gần hết, chỉ còn một vài đồng nghiệp ở lại tăng ca, cô mới mang theo túi xách chậm rãi về.

Cô khập khiễng đi hướng đường cái, chợt nghe thấy ở đằng sau có người gọi “Lăng tiểu thư ...”

Là gọi cô sao? Cô quay đầu, nhìn thấy Từ Bang đang đứng cách cô vài bước.

Từ Bang nghiêm người, chỉ hướng chiếc Lamborghini bên cạnh “Lăng tiểu thư, tổng tài mời cô vào trong xe.”

Cô do dự một chút rồi bước thong thả tới gần, cô biết hắn không có ra mặt là vì nơi này đối diện tạp chí xã, rất dễ gặp phải anh của Chỉ Dao.

Từ Bang giúp cô mở cửa xe, cô ngồi vào trong xe, cửa xe vừa đóng lại, một cánh tay nháy mắt bá đạo ôm lấy thắt lưng của cô, cô lập tức rơi vào một lồng ngực rắn chắc.

Hắn ôm cô rất chặt, khuôn mặt tuấn tú hít nhẹ mùi thơm trên cổ cô, nhẹ thở trầm thấp tiếng nói “Vết thương của em thế nào rồi? Còn đau không? Tại sao không ở nhà nghỉ ngơi lại chạy đi làm rồi?”

Hắn ôm cô thật chặt, tựa hồ muốn đem cô hòa vào cơ thể của hắn, cô cố hết sức nói “Đừng lo, tôi uống thuốc của đồng nghiệp đã đỡ nhiều rồi. Anh buông tôi ra một chút được không, tôi sắp không thở nổi nữa rồi.”

Hắn buông lỏng tay một chút nhưng vẫn ôm cô, trong đôi mắt lóe lên chút tức giận “Chết tiệt, về sau mặc kệ em đi đâu đều phải nói cho anh biết, biết không?”

“Biết rồi.” Cô ngoan ngoãn trả lời, trong lòng gào thét, người này thật sự là bá đạo, ngay cả cô đi nơi nào đều phải quản, về sau có lẽ còn trang bị máy theo dõi trên người cô mất thôi.

Hắn than khẽ “Đã đói bụng chưa? Chúng ta đi ăn cơm Tây.”

Nghe vậy cô vội lắc lắc đầu “Tôi không muốn ăn cơm Tây, nơi đó rất đông người, chân tôi đi đứng không tiện.”

Hắn cúi đầu cười khẽ dụi dụi vào má cô, hôn nhẹ đôi má hồng “Em yên tâm, anh đã bảo Từ trợ lý bao trọn nhà hàng, sẽ chỉ có hai chúng ta, không có ai khác.”

Người này cũng thật là hào phóng, nhưng cô nhất định sẽ không vì chút ân huệ nhỏ bé này mà cảm kích. Cô mím môi nói nhỏ “Vẫn là thôi đi, tôi mệt rồi, muốn về sớm một chút nghỉ ngơi. Bữa tối anh tìm người phụ nữ khác ăn cùng, tôi tự về cũng được.”

Bàn tay đặt ở bên hông cô hơi dùng lực hơn một chút, hắn ủ dột nói “Không có người phụ nữ khác, em hiện tại là người phụ nữ duy nhất của anh.”

Thì ra là tức giận chuyện này, chuyện hắn có bao nhiêu người phụ nữ cô căn bản không quan tâm, cô liếm liếm môi, nói theo hắn “Thật có lỗi, tôi nói lỡ lời. Tôi làm việc cả ngày rất mệt rồi, tôi... thật sự muốn về nghỉ ngơi.”

Cô đang muốn gỡ tay hắn ra xuống xe, ai ngờ tay hắn ôm chặt lưng cô, bạo thắn nhẹ thở “Lái xe.”

Hắn vừa nói xong, Lamborghini lập tức khởi động, cô vốn nghĩ hắn không quan tâm đến lời mình nói sẽ cho xe chạy tới nhà hàng, kết quả xe lại dừng dưới lầu khu căn hộ, cô đẩy cửa xe muốn xuống, hắn lại bế cô lên, vững chãi từng bước từng bước đi vào.

Hắn ôm cô vào trong căn hộ, sau đó đặt cô xuống sofa. Cô nghĩ đến hắn nói về sau bữa tối đều do cô phụ trách, liền định đứng dậy.

“Tôi đi làm bữa tối.”

“Chân của em không tiện, hôm nay bữa tối để anh làm.” Hắn ấn nhẹ bả vai cô xuống làm cho cô ngồi trở lại trên sofa, đôi mắt lóe lên ý cười thắn bí.

Hắn làm bữa tối? Cô có chút không dám ngạc nhiên nhìn hắn, đại thiếu gia như hắn lại có thể nấu

nướng sao?

“Khi còn du học ở Mĩ, bữa tối đều là do anh tự chuẩn bị cả, em đợi một chút sẽ được nếm thử tay nghề của anh.” Hắn nhàn nhã nói, cởi áo khoác, sau đó vén hai ống tay áo sơ mi lên.

Cô lảng lảng nhìn hắn, không thể tưởng tượng nổi Doãn Lạc Hàn tự cao tự đại là thế mà lại nấu bữa tối cho cô ăn.

“Em cứ nghỉ một chút đi, bữa tối một lát nữa là sẵn sàng.” Hắn sảng nghê nhéo má cô, xoay người đi hướng phòng bếp.

Cô quay đầu, xuyên thấu qua lớp kính thủy tinh trong suốt nhìn hắn mở tủ lạnh, tìm nguyên liệu bên trong, sau đó bắt đầu nấu nướng.

Hắn đã khoe khoang tài nghệ nấu nướng của hắn lợi hại như vậy, cô thật tò mò muốn nếm thử, dù sao lại không phải làm gì, chỉ cần đợi lát nữa là được ăn, cô cầm sách vở trên bàn bắt đầu học.

“Banhhhhhh.....” Tựa hồ là cái gì đó đã bị vỡ, cô nghiêng người nhìn hắn cúi xuống nhặt mảnh vỡ, sau đó lại quay lại nhìn cô, vẻ mặt xấu hổ vội vàng quay mặt đi nhặt tiếp.

Cô vội vàng lớn tiếng nói “Đừng dùng tay, anh đi lấy cái chổi mà quét.”

Chương 256: Hắn đau khổ

Hắn nghe vậy, lại đứng dậy đi lấy cái chổi, vội vàng quét lại, cô nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục đọc sách, không quá một hồi, lại là một tiếng vang lớn, lần này cô không cần quay ra cũng biết nhất định là bát đĩa gì đó lại vỡ rồi.

Cô làm bộ như không nghe thấy gì, tiếp tục cúi đầu đọc sách, lỗ tai lại tự động tiếp nhận âm thanh, nghe được tiếng hắn đang quét từng mảnh vỡ, không khó tưởng tượng hiện tại hắn so với ban nãy nhất định càng thêm xấu hổ.

Nghĩ đến bộ dáng Doãn Lạc Hàn chân tay luống cuống, cô không khỏi mím môi cười trộm. Người này thì ra cũng có lúc rất dễ thương.

Trải qua hai lần làm vỡ bát, hắn tựa hồ trở nên cẩn thận hơn, bình an vô sự qua nửa giờ, cô ngửi thấy một mùi thức ăn, quả thật rất thơm, cô vui vẻ nở nụ cười, lúc này hắn đã tiến đến “Bữa tối anh đã làm xong rồi.”

“Được.” Cô buông sách vở, đang muốn đứng dậy, hắn lại bước nhanh qua, ôm lấy cô, đi hướng bàn ăn.

Cô nhìn trên bàn cơm có hai cái đĩa lớn, bên trong là bò bít tết, bên cạnh là dao nĩa chỉnh tề, còn có hai ly chân dài, một chai champagne.

Sau khi cô đã ngồi yên trên ghế của mình, hắn vòng qua bàn ngồi đối diện cô, mở champagne, rót đều vào hai chiếc ly.

“Ha ha em ăn thử xem bít tết được không?” Hắn nhấp một ngụm rượu, khuôn mặt tuấn tú đầy thần sắc mong đợi.

Cô cầm lấy dao nĩa cắt một miếng bít tết, bỏ vào trong miệng nhấm nuốt, là hương vị cô rất thích, không khỏi lộ ra khuôn mặt tươi cười, tán thưởng “Rất ngon.”

Hắn dường như thở phào một cái, bắc thần nỗi lên đường cong “Em thích là tốt rồi.”

Cô vui vẻ ăn, lại trộm ngắm Doãn Lạc Hàn đang cúi đầu cắt bít tết một cái, vừa rồi nhìn hắn luống cuống tay chân làm bữa tối, còn dọn mấy cái bát vỡ, cô vốn nghĩ rằng bít tết sẽ không ngon lắm, hiện tại chứng minh quả thật là cô đã nhầm rồi.

Doãn Lạc Hàn càng ngày càng trở nên ý vị, không còn cả ngày lạnh lùng, hắn bây giờ cũng cười với cô, khi cô bị Ngải Phù ức hiếp cũng sẽ nỗi giận, ra mặt bảo vệ cô, cho cô một chỗ dựa, khi cô không tiện đi lại cũng sẽ tự tay nấu bữa tối cho cô...

Tựa hồ trong im lặng đã có cái gì đó chuyển biến.....

Ăn xong bữa tối, hắn lại ôm cô vào phòng ngủ, nhẹ nhàng thả cô xuống giường, sau đó xoay người đi ra ngoài, cô đoán chắc hắn ra ngoài lau dọn bàn ăn.

Cô ngồi dậy, lấy trong hành lý ra bộ đồ ngủ, sau đó đi vào trong phòng tắm. Cô cởi đồ, đầu gối khi đi

đường tuy vẫn còn hơi đau một chút nhưng đã không còn sưng đỏ lên nữa.

Cô nhanh nhẹn tắm rửa, đầu tóc ướt sũng đi ra ngoài, cầm chiếc khăn bông đang định lau tóc, hẵn lại đẩy cửa vào, trong mắt ánh lên một tia sáng, vài bước đã đi tới.

“Anh giúp em.”

“Không cần đâu, tôi tự lau được rồi.” Miệng cô nói, người cô khẽ nghiêng tránh bàn tay hẵn, nhưng hẵn đã nhanh hơn giữ lấy tay cô.

“Những ngày qua em thường xuyên giúp anh lau tóc, hôm nay cũng đến lượt anh phải giúp em chứ.” Hẵn lơ đãnh nhún nhún vai, đi đến phía sau cô, nhẹ trùm chiếc khăn lên tóc cô, ôn nhu lau tóc cho cô.

Cô căm môi, có một cảm giác khó tả bỗng tràn đến..... Từ tối hôm qua đến bây giờ, hẵn đối với cô hoàn toàn thay đổi, như là một người khác..... Cô thật sự chưa bao giờ tưởng tượng được Doãn Lạc Hàn lạnh lùng băng giá cũng có bộ mặt ôn nhu đến như vậy.....

Cô mơ hồ, cô không rõ hẵn như vậy là có mục đích gì, nhưng cô đã từng bị lừa, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai cô trở thành đứa ngốc nữa.

“Cám ơn!” Hẵn lau tóc cho cô xong, cô khách khí nói một câu, ngồi dịch ra một chút tới chỗ hẵn không đụng được vào người cô.

Mi mắt hắn khẽ run run, hắn không nói được một lời nào, chỉ nhìn chăm chăm gương mặt cô, đồng tử co rút lại tựa hồ vô cùng đau đớn, con ngươi đen nháy thoáng chốc trở nên phực tạp khó nói, ước chừng qua một phút đồng hồ, hắn mới khẽ nhấc môi “Muộn rồi, em ngủ đi, anh đi tắm đã.”

Cô chui vào trong chăn, nhắm hai mắt lại, nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, một chút buồn ngủ đều không có, cô cố không suy nghĩ gì nhắm chặt mắt ngủ nhưng đầu óc không nghe theo cô, suy nghĩ cứ tràn ra miên man.

Tiếng bước chân dần dần vang lên rõ ràng, cô nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp, mép giường lún xuống một chút, bên cạnh cô một thân thể ấm áp lại tươi mát đã nằm vào.

Trong bóng đêm, hắn ôm chặt cô, và rồi cô bỗng cảm thấy một hương vị tươi mát trên môi, trong lúc nhất thời cô đã quên cả thở.

Hắn chôn sâu mặt vào cổ cô, khẽ thì thầm “Em có thích trẻ con không?”

Thân thể của cô thoáng chốc trở nên cứng đờ, hắn có ý gì?

Hắn mút nhẹ vào tai mẫn cảm của cô, khe khẽ nói “Em nói xem, nếu anh và em có con, đứa nhỏ trông sẽ như thế nào? Sẽ giống em hay giống anh nhỉ?”

Cô khẽ rụt cổ, tránh bờ môi hắn, nhẹ giọng mở miệng “Đừng như vậy, tôi mệt rồi, ngày mai không phải chúng ta đều phải đi làm sao? Nên ngủ sớm một chút.”

“Em quên mai là cuối tuần à, chúng ta sẽ có trọn hai ngày ở bên nhau.” Hắn mỉ hoặc tiếng nói phát ra một tiếng cười nhẹ, cánh tay càng thêm ôm chặt cô, ở cổ cô hít sâu hương thơm “Thơm quá.....”

Hắn hôn nhẹ trên cổ cô, cô run rẩy một chút, đẩy hắn ra “Đừng như vậy được không? Nếu anh muốn có con, tôi chắc chỉ cần anh mở miệng sẽ có ngàn vạn đàn bà nguyện ý. Tôi đã đồng ý ở bên anh rồi, anh còn muốn thế nào nữa?”

“Không đủ, như vậy không đủ, anh muốn vĩnh viễn.....” Ngón tay thon dài vuốt ve hai má của cô, gương mặt áp lên ngực cô, hôn nhẹ.....

Vĩnh viễn? Hắn muốn cả đời giam giữ cô, cùng cô lén lút quan hệ suốt đời sao? Thật quá đáng! Cô phẫn nộ không thôi, vừa hé môi muốn nói, hắn đã thừa cơ đem đầu lưỡi linh hoạt của mình chui vào trong miệng cô, bừa bãi mà kịch liệt nhấp nháp đôi môi của cô, cái lưỡi của cô, từng phân từng phân đều rất đỗi ngọt ngào.

Chương 257: Điện thoại từ Hàn Quốc

Vĩnh viễn? Hắn muốn cả đời giam giữ cô, cùng cô lén lút quan hệ suốt đời sao? Thật quá đáng! Cô phẫn nộ không thôi, vừa hé môi muốn nói, hắn đã thừa cơ đem đầu lưỡi linh hoạt của mình chui vào trong miệng cô, bừa bãi mà kịch liệt nhấp nháp đôi môi của cô, cái lưỡi của cô, từng phân tùng phân đều rất đỗi ngọt ngào.

Đang ngủ say lại bị một tiếng chuông di động đánh thức, cảm giác được ngực có chút nặng nề, cô mở to mắt, phát hiện mình đang nằm trong lòng hắn, cánh tay rắn chắc đang đặt trên ngực cô, nhớ tới tối hôm qua triền miên, khuôn mặt cô đỏ lên một chút, cô nhẹ nhàng đẩy cánh tay hắn ra.

Hắn nháy mắt bừng tỉnh, nheo mắt, ôm chầm lấy cô say đắm hôn đôi môi anh đào trước mặt, cô đẩy hắn ra một chút, né tránh môi hắn “Anh có điện thoại kìa.”

“Vậy à?” Hắn nhíu mày, quay đầu nhìn di động giờ phút này đang nằm im trên chiếc tủ đầu giường.

Hắn quay đầu lại nhìn cô, cô đột nhiên cảm nhận được trong mắt hắn dần dần là lửa nóng, cúi đầu nhìn thấy cái chăn đã bị trôi xuống tới dưới thắt lưng, toàn bộ phía trên thân hình cô đều đã không che đậy rơi vào tầm mắt hắn, cô thở gấp vội vàng kéo chăn trùm kín người, chỉ lộ ra gương mặt đỏ hồng vô cùng, ngượng ngùng lắp bắp nói “Thật đó, điện thoại của anh thật sự vừa đổ chuông..... tôi..... vừa mới..... là tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại của anh nên mới tỉnh.....”

“Em không cần thẹn thùng, dù sao cái gì cần nhìn tôi cũng đều đã nhìn hết cả rồi.” Hắn híp mắt trêu đùa, khe khẽ cười, với lấy điện thoại trên tủ, đúng lúc tiếng di động lại vang lên.

Hắn nhìn tên người gọi, hơi nhíu mày, chần chờ vài giây mới ấn tiếp điện thoại.

Cô quấn chăn quanh người, cúi người nhặt đồ nội y đêm qua đã bị hắn cởi vứt ở mép giường, vô tình nghe thấy tiếng nói trầm thấp của hắn.... là tiếng Hàn, nếu đúng như cô dự đoán, đối phương hắn là bố của Kim Chính Vũ.

Tuy rằng nghe không hiểu nhưng cô vẫn là nhịn không được vểnh tai nghe, tay cũng không nhàn nhã mà cầm lấy đồ nội y nhanh chóng mặc vào.

Cô thừa lúc hắn nghe điện thoại không để ý, trên người chỉ mặc nội y nhanh chóng chạy tới chỗ tủ quần áo lấy một chiếc váy liền mặc vào, sau đó xoay người nhìn hắn vẫn đang nói chuyện điện thoại.

Bọn họ đang nói cái gì vậy? Nghe ngữ khí, cô đoán không phải là bàn về công việc, vậy là về Chính Vũ sao? Cô hai ngày không gặp hắn, liệu có phải hắn đã bị bố phái người tới đưa về Hàn Quốc?

Nghĩ tới chuyện này, cô vội vàng chạy tới, tới gần hắn rồi, cô lại chần chờ, dù sao cô nghe một câu cũng không hiểu.

Cô đang muốn lui về, hắn đột nhiên che di động, thấp giọng nói “Mân Mân, đem quần áo đến cho anh.”

“Được.” Cô gật gật đầu, chạy hướng tủ quần áo, nhanh chóng cầm một bộ đồ màu đen đem tới. Hắn tựa hồ rất thích màu đen, trong tủ dù vô vàn kiểu dáng quần áo nhưng đều là chung một màu sắc.

Hắn nói thêm vài câu rồi cúp điện thoại, không coi ai ra gì xốc chăn xuống giường, cô không chuẩn bị vô tình thấy được cái không nên thấy, thét chóï tai quay người đi.

“Cũng không phải chưa từng thấy qua, bây giờ còn thẹn thùng sao?” Hắn cười nhẹ, đi tới hướng cô, nhận lấy quần áo trong tay cô. Cô xấu hổ quá liền chạy ra khỏi phòng ngủ.

Chạy đến phòng khách, cô ngạc nhiên phát hiện mình đã đi lại bình thường, đầu gối cũng không còn sưng nữa, lúc này bụng không khêu lên, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, không khỏi thè lưỡi, thì ra đã giữa trưa rồi.

Khó trách mình lại đói như vậy, cô lầm bầm chạy vào phòng bếp, mở tủ lạnh tìm chút đồ, quyết định nấu đồ Ý.

Hai mươi phút qua đi, cô làm xong hai phần cơm Ý đặt lên bàn ăn, lúc này trùng hợp hắn ra khỏi phòng ngủ, cầm trong tay một cái cravat.

“Em quên đeo cho anh rồi.” Hắn vài bước đến gần cô, ôm lấy eo cô, hôn nhẹ bờ môi cô, giơ giơ chiếc cravat màu bạc trong tay.

Người này hôm nay rốt cục có đi làm không chứ, nếu hắn không đi làm như hôm qua đã nói, vậy hắn ở nhà đeo cravat làm cái gì, cô thầm tức giận trong lòng, tiếp nhận cravat, kiêng chân, động tác lưu loát thắt cravat cho hắn, rồi lại như những lần trước cẩn thận chỉnh lại quần áo cho hắn.

“Được rồi, anh ăn cơm trưa đi, để một chút nữa sẽ nguội mất.” Cô đi vào phòng bếp dọn đồ ăn, hai người bắt đầu nhàn nhã ăn cơm.

Một lát qua đi, cô đứng dậy thu dọn, khi đi tới bên hẵn thu bát, hai tay lại đột nhiên bị hẵn cầm lấy.

“Biết anh đang nghĩ gì không?”

Hẵn tự nhiên lại hỏi một câu kì quặc như vậy, cô khó hiểu nhìn hẵn, lắc lắc đầu “Anh muốn nói cái gì?”

Hẵn xuất thần nhìn chăm chăm cô, khuôn mặt tuấn mỹ ấm áp cười nhẹ “Anh đang nghĩ buổi sáng tỉnh lại người đầu tiên mình thấy là người phụ nữ mà mình yêu, có thể cùng cô ấy ăn cơm, tan tầm lại đi đón cô ấy, nhìn cô ấy chuẩn bị bữa tối, sau đó vừa ăn tối vừa nói chuyện vui vẻ với cô ấy, như vậy đối với anh chính là hạnh phúc.”

Hẵn nói những lời này với cô là có ý gì? Cô bỗng trở nên ngây ngốc, đầu óc trống rỗng, nhất thời không hiểu hẵn vừa nói gì.

Hẵn gắt gao nắm tay cô, tiếng nói trầm thấp đầy âu yếm “Em thông minh như vậy, chắc chắn sẽ hiểu được ý của anh.”

Hẵn là chỉ cô sao? Cô chính là “người phụ nữ mà mình yêu” trong lời hẵn nói sao? Cô âm thầm cười lạnh, khẽ cúp mi mắt, che giấu biểu hiện khinh thường trên mặt.

Hắn mím môi, con ngươi đen chặt chẽ trói lối cô, cô biết hắn đang chờ đợi câu trả lời của cô, nhưng là cô có thể nói cái gì bây giờ..... Cô càng lúc càng không hiểu hắn rốt cục vì cái gì mà lại có thể nói ra những lời dối trá trái lòng mình như vậy..... hắn rốt cục còn muốn trêu đùa cô tới bao giờ?

Di động trên bàn lại đột nhiên kêu vang, hắn với lấy tiếp nghe, cô nhẹ nhàng thở ra, vội vàng rút tay mình ra khỏi tay hắn, bưng bát đĩa vào trong rửa.

Lần này cô nghe được rất rõ ràng, hắn nói tiếng Trung, như vậy ban nãy hắn cùng bố của Kim Chính Vũ nói chuyện lâu như vậy rốt cục là nội dung gì??

Chương 258: Biện pháp an toàn

Trong đầu bỗng dưng sáng ra một chút, từ sau đêm yến sê, Chính Vũ bỗng gấp nhiều phiền phức, mà ngay sáng hôm sau tiệc tối, cô đã nghe được Doãn Lạc Hàn cùng bố Chính Vũ nói chuyện điện thoại, sau đó Chính Vũ mới trở nên bận bề công việc, tối tăm mặt mũi.

Chính Vũ nhờ Doãn Lạc Hàn nói giúp, Doãn Lạc Hàn miệng đồng ý nói là sẽ khuyên bảo bố Chính Vũ dừng việc đó lại, nhưng cục diện Chính Vũ cả ngày bận rộn vẫn như cũ không được khống chế, mà cho đến hôm trước cô bắt đầu không liên lạc được với Chính Vũ.

Nói như vậy, nếu cô đoán đúng, Chính Vũ đã bị bố ép trở về Hàn Quốc, mà đứng sau chuyện này nhất định là Doãn Lạc Hàn đã xúi giục bố Chính Vũ làm như vậy.

Cô chậm rãi cân nhắc, cuối cùng đã đi đến kết luận như vậy, toàn thân bỗng có cảm giác không rét mà run... Doãn Lạc Hàn thật sự rất đáng sợ, hắn để có được cô không tiếc bán đứng Chính Vũ. Hắn rất bỉ ổi.

Cô đờ đẫn nhìn vô hồn vào một điểm, nước đã đầy lúc nào mà không biết, cho đến khi một thân hình ấm áp kề sát sau lưng, cánh tay霸道 vòng trọn lấy eo của cô “Em suy nghĩ cái gì mà nhập tâm như vậy?”

Cô nháy mắt kéo suy nghĩ lại, bản năng rụt cổ lại tránh hơi thở của hắn, dùng giọng bình tĩnh nói “Không có gì, chính là hôm trước tôi vẫn chưa liên lạc được với Chính Vũ, cho nên chưa kịp cùng cậu ấy đem sự tình nói rõ ràng. May mắn nay tôi đều không liên lạc được, anh có biết cậu ấy có chuyện gì không?”

Hắn khẽ thở dài, trầm mặc mấy chục giây, một lúc sau mới mở miệng “Anh vừa cùng chú nói về chuyện này, Chính Vũ sẽ về Hàn Quốc tiếp quản Kim thị xí nghiệp, cậu ấy có lẽ sẽ không về đây nữa.”

Bởi anh đã cùng bố Chính Vũ liên thủ ép cậu ấy, không phải sao? Cô ở trong lòng âm thầm bối sung, cô đáng lẽ đã nên sớm biết điều đó. Doãn Lạc Hàn để đạt được mục đích trước giờ đều không từ thủ đoạn, chỉ là ngàn vạn lần cô cũng không ngờ hắn lại có thể đối xử với Chính Vũ như vậy.

“Từ giờ trở đi không được nghĩ tới cậu ấy nữa, trong lòng em chỉ được có anh thôi.” Hắn trầm ồn tiếng nói ở bên tai cô, bàn tay rắn chắc đặt ở eo cô lại ôm chặt thêm nữa tựa như muốn khẳng định cô là của hắn.

Cô cắn môi không lên tiếng, tiếp tục rửa mẩy chiếc bát cuối cùng. Hắn buông cô ra, khẽ kéo vai của cô để cô quay mặt về hướng hắn “Bây giờ anh phải tới công ty có việc một chút.”

“Ừm...” Cô gật gật đầu, hãy còn trầm mặc, đôi mắt nhìn theo chiếc cravat tinh xảo màu bạc.

“Xem ra chân em cũng đỡ nhiều rồi, em hôm nay muốn ra ngoài không?” Hắn vỗ về hai má non mềm của cô.

Cô lắc lắc đầu “Không, tôi sắp thi tốt nghiệp, định ở nhà ôn bài thôi.”

“Em cũng nghĩ đây là nhà sao?” Hắn không khỏi vui sướng nâng mặt cô lên, đôi môi khẽ hôn lên môi cô, cười nhẹ hạnh phúc ôn nhu nói “Anh sẽ về sớm một chút ăn bữa tối cùng em.”

Cô lảng lặng đứng lùi lại, lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười “Được, tôi sẽ chuẩn bị tốt bữa tối, chờ anh trở về.”

Hắn đi ra phòng bếp, không quá một hồi liền vang lên tiếng mở đóng cửa, nhất thời không gian lại trở nên im lặng.

Cô rửa tay, đi vào phòng khách. Ôm chiếc gối ngồi trên sofa, cô cầm điện thoại di động, gọi cho Doãn Lương Kiến.

“Ha ha..... Mân Huyên, hôm nay như thế nào lại rảnh gọi điện cho bố vậy, có phải hay không đã đồng ý tới đây chăm sóc bố?”

Doãn Lương Kiến hoàn toàn là giọng đùa cợt, cô hít một hơi thật sâu “Bố nuôi, bố nói đúng, con quả thật là muốn tới chăm sóc bố.”

“Nha đầu, chuyện này bố đã nói với con cũng lâu rồi, không phải con đang đùa bố chứ.....”

Microphone truyền đến thanh âm nghi ngờ của Doãn Lương Kiến, cô vội vàng nói “Không phải, bố nuôi, con nói thật đó, con quả thật là muốn tới chăm sóc bố.”

“Được rồi, nghe giọng con như vậy bố biết là con không đùa rồi. Ha ha..... Bố rất vui, Mân Huyên à, con chừng nào thì dọn tới?” Doãn Lương Kiến sang sảng tiếng cười vang lên.

Cô liếm liếm môi, chần chừ nói “Vâng, hai ngày nữa được không ạ?”

“Ha ha..... Bố đã sớm bảo người hầu chuẩn bị sẵn phòng cho con rồi, bất cứ lúc nào con cũng có thể tới. Nhà của bố vĩnh viễn mở rộng cửa đón con!”

“Vâng, vậy thì tốt rồi, đến lúc đó con sẽ gọi điện thoại cho bố.” Cô thư thái nói vài câu rồi cúp điện thoại.

Kế hoạch đã tiến hành được hai phần ba. Cô lấy trong túi ra bản đồ Kỉ Tích Vân đã đưa, nghiên cứu.... Cô cần nắm rõ bản đồ của tòa soạn.

Hơn hai giờ sau, cô đã nhớ hết, thu bản đồ lại, cô xoa xoa cái cổ mỏi lù, nhìn nhìn thời gian, đã ba rưỡi, cô quyết định đi ra ngoài mua chút nguyên liệu nấu ăn trở về nấu bữa tối.

Cô cầm thẻ mở cửa, đi được một đoạn thì thấy một nhà thuốc, cô trong giây lát nhớ tới tối hôm qua hẵn đường như cũn không dùng đồ bảo vệ, tối hôm qua hẵn lại đột nhiên nói đến chuyện em bé, không phải hẵn có ý đó chứ.....

Nghĩ như vậy, cô bỗng cảm thấy bối rối, bèn đi tới nhà thuốc, cô quyết sẽ không mang cốt nhục của hẵn.

Mười phút sau, cô ra khỏi nhà thuốc, đi tới trung tâm thương mại, cô định hôm nay sẽ làm lẩu, nhưng lại nhớ rõ khi ở biệt thự, cô đã từng nấu cơm Trung, hẵn lúc ấy dường như rất thích, cuối cùng cô quyết định vẫn là nấu cơm Trung vậy.

Chương 259: Cự tuyệt

Vừa mở cửa, hắn đã ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt, vội vàng đổi giầy, nhìn qua tấm kính trong suốt, thấy cô đang bận rộn nấu nướng, đôi môi không tự chủ nở nụ cười.

“Anh về rồi.” Nghe được tiếng bước chân, cô nghiêng đầu nhìn hắn một cái, xoay người bưng bát canh “Đúng lúc lăm, có thể ăn cơm được rồi.”

Hắn nhìn theo cô, nhìn cô đem canh bưng lên bàn ăn, lại vội vàng vào phòng bếp dọn bát đũa, rửa hai tay đi ra, cô thấy hắn vẫn đang đứng ở vị trí cũ chăm chú ngắm nhìn cô.

“Anh không ăn cơm sao?” Cô chớp chớp mắt, hay là hắn đã ăn ở ngoài rồi? Vậy một bàn cơm cô đã chuẩn bị không phải là lãng phí sao? Cô một người làm sao có thể ăn hết chỗ đó.

Hắn quay đầu nhìn bàn cơm thịnh soạn thơm ngon, khuôn mặt tuấn tú xẹt qua một chút tươi cười “Anh đợi lăm rồi, chỉ chờ em xong nữa thôi.”

Hắn đi đến bàn ăn, ngồi xuống, cầm lấy bát đũa, bắt đầu gấp ăn rất ngon lành. Thì ra là cô đoán nhầm rồi, khẽ thở dài, cô ngồi xuống đối diện hắn.

Trong bữa cơm không ai nói gì, nhưng cô vẫn luôn có cảm giác đứng ngồi không yên, nguyên nhân chính là do tên ngồi đối diện kia cứ thường dùng ánh mắt bí hiểm nhìn cô, bên môi lại mơ hồ lộ ra ý cười thỏa mãn.

Hắn vui vẻ như vậy thật sao? Là do hôm nay hắn đã có một cuộc làm ăn thuận lợi? Cô chớp chớp mắt, thấy hắn ăn xong rồi, vội vàng đứng dậy nhanh chóng thu bát đũa.

Rửa bát xong, cô che miệng ngáp một cái thật lớn, liếc mắt thấy thư phòng vẫn đang sáng đèn, cô đi vào phòng ngủ, tắm rửa một cái, vốn nghĩ rằng sẽ tỉnh táo hơn, kết quả vẫn buồn ngủ như cũ liền chui vào trong chăn đánh một giấc.

Tựa hồ ngủ đã lâu, cô đã hơi hơi tỉnh nhưng vẫn chưa buồn mở mắt, lại cảm giác được một cánh tay rắn chắc kéo mình dịch lại vào thân hình nóng ấm phía sau, cô lập tức mở mắt, ánh sáng chói chang ngoài cửa sổ chiếu đến, chẳng mấy chốc cô đã tỉnh táo.

Cô quay người lại thấy hắn đang đứng bên giường, đột nhiên cúi người lại gần cô, hôn nhẹ cô một cái “Gần đây công ty có nhiều việc phải làm, anh đi làm đây.”

Ngày cuối tuần cũng đi công ty, xem ra tổng tài một tập đoàn lớn cũng không nhàn nhã sung sướng như người ngoài nhìn vào, cô cau mũi, tiện đà thốt ra “Dạ dày của anh không tốt, cần ăn cơm đúng giờ, anh chờ một chút tôi làm bữa sáng, anh ăn xong rồi hãy đi.”

Hắn nhếch môi, thấp giọng cười khẽ “Anh rất vui lòng.”

Trời ạ, cô như thế nào luôn kìm lòng không đậu nói năng lung tung như vậy, cô lo cho dạ dày của hắn, đáng lẽ ra chỉ cần nói nửa câu phía trước là được rồi, tại sao lại còn nói nhiều thêm để lại phải làm bữa sáng cho hắn ăn, quả thực chính là tự đào hố chôn mình mà.

Tuy rằng trong lòng cứ lớn tiếng tự mắng mình như vậy nhưng cô vẫn rời giường, ôm quần áo chạy vọt vào phòng tắm, một lát sau, cô đi ra, lướt qua hẵn vừa ra khỏi phòng ngủ, nhưng hẵn đã nhanh nhẹn ôm lấy cô.

“Đừng vội, em còn có việc chưa làm.” Hẵn một tay ôm thắt lưng của cô, tay kia thì hơi hơi đung đưa trước mặt cô, trong tay cầm một cái cravat.

Hẵn là chỉ việc đeo cravat, cô rất nhanh đã hiểu, động tác lưu loát đeo cravat màu bạc cho hẵn, trong lúc cô đang chỉnh sửa lại quần áo cho hẵn, yết hầu hẵn hơi giặc.

“Anh phải đi Tân Gia Pha công tác một chuyến.”

“Ừm.....” Cô không chút để ý ậm ừ, trong lòng đột nhiên căng thẳng..... như vậy thật vừa khéo... Không biết khi nào thì hẵn đi? Dù sao cô cũng sẽ không chủ động hỏi, như vậy sẽ để lộ sự để ý quá mức về chuyện này.

Hẵn cúi đầu nhìn cô, thuần hậu tiếng nói chậm rãi phát ra “Anh đoán em hẵn là chưa từng tới Tân Gia Pha, lần này cùng anh đi, coi như du lịch luôn, thế nào?”

Đi cùng hẵn? Như vậy chẳng phải là công bố cho mọi người quan hệ của bọn họ sao? Cô theo bản năng lắc lắc đầu “Không, tôi còn có việc phải làm.....”

“Chỉ cần em xin nghỉ đi cùng anh, khi về anh sẽ mở một tòa soạn riêng cho em.” Ngữ điệu của hẵn tràn ngập dụ dỗ.

“Không cần, tôi thích công việc hiện tại.” Cô ngủ khí rất kiên định, không có dấu hiệu dao động. Ở tòa soạn Thuần Mỹ cô đã cố gắng làm việc để được thăng tiến, cảm giác vui sướng khi những nỗ lực cuối cùng cũng được đền đáp như vậy cho dù là cái gì cũng không thể thay thế được.

Hắn vỗ nhẹ hai má cô, tựa hồ còn muốn chờ cô thay đổi chủ ý “Em đó, phải biết rằng cơ hội như vậy không phải ai cũng có đâu, chỉ cần em gật đầu, em có thể thoải mái có một tòa soạn, không cần làm dưới trướng người khác. Hiện tại câu trả lời của em vẫn là không sao?”

“Đúng vậy, tôi không thay đổi, cũng sẽ không hối hận.” Cô hít sâu, trong thanh âm không có gì do dự.

Biết rõ cự tuyệt như vậy, hắn sẽ tức giận, nhưng là cô vẫn nhịn không được phải nói. Cô sắp được thăng chức trở thành Phó Chủ biên, vị trí này hoàn toàn là do cô cố gắng hết sức mới có được, bởi vậy quý trọng vô cùng, đương nhiên không có khả năng tùy tiện từ chức.

Đầu ngón tay hắn di chuyển từ hai má non mịn của cô xuống đôi môi đỏ hồng “Vậy em sẽ chờ anh trở lại chứ?”

“Vâng.” Cô gật đầu, kỳ thật cô rất muốn biết khi nào thì hắn đi.

Điện thoại trong tay hắn vang lên, nhìn màn hình, hắn lưu luyến hôn ấm áp vào môi cô “Anh đi làm đây.”

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, tay cô nhẹ mân trên môi, nơi đó còn lưu lại hơi ấm của hắn, nóng rực.....

Cô ngồi trên sofa đọc sách, những chữ trước mắt bỗng không ngừng xiêu vẹo thành giun rắn, suy nghĩ bắt đầu chậm rãi tản ra. Hắn luôn luôn bá đạo, phàm là chuyện hắn đã quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi, cô đã bất chấp cự tuyệt đi Tân Gia Pha cùng hắn, hắn lại không giống như xưa trở nên tức giận, hắn như vậy đến tận cùng là vì sao?

Hơn nữa hắn gần đây tựa hồ rất thích hôn cô, kỳ quái là cô cũng không chán ghét sự đụng chạm đó, thậm chí đáy lòng còn thoảng qua cảm giác ấm áp và dễ chịu...

Cô nhất định là điên rồi mới có thể ảo giác như vậy, lắc đầu, cô cố gắng không nghĩ đến hắn nữa, cố gắng chuyên tâm vào sách vở thì đúng lúc đó điện thoại reo vang.

Bài hát tiếng Anh quen thuộc, là Chính Vũ sao? Cô vội chộp lấy di động, nhìn điện báo đến là Chỉ Dao, tâm tình lại đột nhiên lắng xuống.

Chương 260: Hôn nhân xác định

Chính Vũ về Hàn Quốc vì sao lại không gọi điện thoại cho cô? Người đêm đó rốt cục có phải là hắn hay không? Hắn cứ như vậy chưa nói câu nào đã đi rồi làm cô vô cùng lo lắng day dứt, cảm thấy như đã mắc nợ hắn cái gì.

Cô một mặt nghĩ như thế, một mặt ấn nghe điện thoại, Chỉ Dao ở bên kia điện thoại la hét.

“Mân Mân, sao cậu lại chuyển nhà rồi!”

Cô nội tâm cảm thấy vô cùng kinh hoảng, Chỉ Dao hôm nay nhất định là đã đi đến phòng cô thuê ở lần trước rồi, cô im lặng một chút, sau đó nhanh chóng dời đề tài “Làm sao vậy, Chỉ Dao, cậu tìm mình có việc?”

“Mình ở nhà buồn muốn chết, muốn tìm cậu tới chơi, đến chỗ cậu lại thấy người khác ở, mình mới biết được cậu lại chuyển nhà rồi. Vậy hiện giờ cậu đang ở đâu, mình đi đón cậu.”

“Ừ..... Mình đang muốn ôn bài một chút, không phải cuối tuần sau là thi sao? Để vài ngày .....” Cô vốn định từ chối lời mời của Chỉ Dao, bởi gấp Chỉ Dao sẽ nhắc cô càng nhớ tới việc Chỉ Dao sắp cùng Doãn Lạc Hàn cử hành hôn lễ.

“Không sao đâu, Mân Mân, cậu đem sách vở tới nhà mình ôn cũng được mà, cứ như vậy đi, cậu mau nói cho mình biết địa chỉ.....”

“Chỉ Dao, mình hiện tại không ở nhà, cậu đến phía nam đại lộ Bình Minh đón mình vậy.” Bất đắc dĩ, cô đành phải nói dối.

Nghe Chỉ Dao ở đầu kia điện thoại vui vẻ cúp điện thoại, cô rất nhanh lao ra cửa, phía nam đại lộ Bình Minh cùng nơi này cách hai con phố, cô đã cố ý nói khá xa.

Bốn mươi lăm phút sau, cô ngồi lên xe thể thao Porche đi tới nhà Chỉ Dao. Người làm nhanh tay mở cửa xe cho cô và Chỉ Dao, hai người cùng xuống xe đi vào trong.

“Mân Mân, cậu đừng câu nệ như vậy, trong nhà chỉ có mình mình thôi, bố mẹ mình lại đi du lịch rồi.” Chỉ Dao lôi kéo tay cô đi vào phòng khách, bĩu môi “Còn anh trai đáng ghét.....”

“Anh cậu lại làm gì cậu sao?” Mân Huyên không khỏi có chút buồn cười, cô có thể thấy Giản Quân Dịch rất thương yêu em gái.

Chỉ Dao cầm lấy gối dựa ôm vào ngực, ghé sát tai cô thì thầm “Mân Mân, nói nhỏ cho cậu biết nha, kỳ thật anh mình ở bên ngoài sớm đã có người yêu, bọn họ đã ở chung lâu rồi đó.”

Mân Huyên ngạc nhiên cười lớn, người có quyền lại có tiền như Giản Quân Dịch có phụ nữ ở bên ngoài không phải là chuyện đương nhiên sao, chỉ có Chỉ Dao ngây thơ bây giờ mới hiểu được chuyện đó.

“Mân Mân, mình nói cho cậu biết một bí mật này nữa nha.....” Chỉ Dao tựa hồ còn có lời muốn nói, thẩn thẩn bí bí nhìn Mân Huyên đang cười trộm liền lắc lắc tay của cô “Mân Mân, cậu đừng có cười nữa, mình biết cậu đang cười mình, hừ.... mình không để ý tới cậu nữa!”

Chỉ Dao chu miệng, làm bộ như giận dỗi xoay người sang chỗ khác.

Mân Huyên vội vàng ngưng cười, chạy đến trước mặt Chỉ Dao dỗ dành “Được rồi, mình không cười nữa, cậu không phải nói còn có bí mật muốn nói cho mình sao? Mau nói đi đi, mình sẽ chăm chú lắng nghe.”

“Chuyện này nhất định cậu không tưởng tượng được đâu, là về người phụ nữ bên ngoài của anh ấy.” Chỉ Dao đặc ý nói “Cô ấy cậu cũng biết đó.”

“Mình biết? Là bạn học sao? Hay là đồng nghiệp ở tòa soạn của mình?” Mân Huyên bắt đầu lục lọi trí nhớ, kết quả Chỉ Dao đều lắc lắc đầu phủ nhận.

“Mình đã nói cậu không thể nghĩ ra mà.” Chỉ Dao cầm ô mai trên bàn trà nhét vào miệng, cười lớn vỗ vỗ đầu “Là thư kí của Lạc ca ca, Ôn Nhược Nhàn.”

“Sao? Là cô ấy?” Mân Huyên giật mình há hốc miệng, hoàn toàn không thể ngờ Ôn Nhược Nhàn và Giản Quân Dịch lại ở bên nhau. Hai người này cô vốn dĩ chưa bao giờ nghĩ có liên hệ gì... không ngờ lại có quan hệ như vậy... Bọn họ ở trước mặt mọi người ngụy trang thật sự rất giỏi, lại làm cô nhớ tới cô và Doãn Lạc Hàn, hắn cũng che giấu chuyện cô và hắn rất giỏi, trước mặt người ngoài cũng duy trì khoảng cách với cô, mà cô lại không giỏi giả bộ như vậy, đã khiến Giản Quân Dịch có chút hoài nghi.

Chỉ Dao cười rã vui vẻ, rút giấy lau miệng “Hì hì, mình biết thế nào nghe tin này cậu cũng sẽ có vẻ mặt này mà. Bố mẹ mình còn chưa có biết đâu...”

“Vậy sao cậu lại biết chuyện này?” Cô vội vàng hỏi.

“Bí mật!” Chỉ Dao lại cầm quả nho, nhìn cô cười thầm bí.

Cô bỗng lạnh người, sợ chuyện cô cùng Doãn Lạc Hàn cũng bị Chỉ Dao phát hiện, ngày mai chính là ngày cuối cùng trước khi cô thực hiện kế hoạch, sau đó cô sẽ được giải thoát, sẽ không làm chuyện có lỗi với Chỉ Dao.

Muốn xua đi cảm giác tội lỗi và lo lắng, Mân Huyên vội tìm chủ đề khác “Đúng rồi, Chỉ Dao, cậu tính khi nào thì kết hôn?”

“Lạc ca ca dạo này đang bận, vốn dĩ mình định chờ anh ấy xong đợt này thì bàn sau, nhưng là bố mẹ mình nói đã nhờ người xem ngày giờ, ngay tháng sau tổ chức là tốt nhất.”

“Anh ấy nói như thế nào?” Mân Huyên nhẹ thả một viên ô mai vào miệng, không nhận ra trong lòng mình đang rất hồi hộp chờ câu trả lời của Chỉ Dao.

“Lạc ca ca nói đều nghe theo mình.” Chỉ Dao cười híp mắt, hai má phút chốc đỏ ửng.

Mân Huyên bỗng chốc cảm thấy viên ô mai này sao mà chua quá, ngày đó cô chính tai nghe được Doãn Lạc Hàn nói hôn ước với Chỉ Dao đã sắp tiến hành, cũng nhìn ra được hắn rất yêu chiều Chỉ Dao, suy nghĩ không khỏi miên man, vậy hôm trước tại sao hắn lại muốn gọi điện giải trừ hôn ước? Hắn đang đùa sao?

Hắn vẫn muốn cùng Chỉ Dao kết hôn duy trì một hôn nhân hoàn mỹ, cũng muốn âm thầm lui tới cùng cô, không hổ là tổng giám đốc, suy nghĩ cũng thật chu toàn đi.

Chỉ Dao đột nhiên hưng phấn kéo tay Mân Huyên “Mân Mân, cậu nói xem, tuần trăng mật nêñ đi đâu? Chị gái của Lạc ca ca ở Australia, hay là ñi..... hay là Châu Âu.....”

Mân Huyên trong lòng bỗng có những cảm xúc khó tả..... “Tuần trăng mật”..... Ba chữ này như động tới tâm can cô, bỗng chốc trong lòng cảm thấy đau, rất đau....

Cô hồ đồ rồi..... sao cô lại đau lòng như vậy? Cô đang đố kỵ, đố kỵ Chỉ Dao cùng Doãn Lạc Hàn sao? Đố kỵ bọn họ có thể hạnh phúc ở cùng nhau sao?

Ý thức chậm rãi khôi phục, đúng vậy.... cô rõ ràng đang đố kỵ. Từ đố kỵ này vốn dĩ không có trong từ điển của cô, trải qua mười một năm, cô mỗi ngày đều phải giãy dụa sinh tồn, Chỉ Dao sống an nhàn sung sướng cô cũng không đố kỵ, cô cho rằng con đường của mình cần nhờ chính mình đi, nhưng là hiện tại nghe nói Chỉ Dao sắp kết hôn, cô lại đố kỵ, đây là vì cái gì?

Chương 261: Do dự không dứt

Ý thức chậm rãi khôi phục, đúng vậy.... cô rõ ràng đang đố kỵ. Từ đố kỵ này vốn dĩ không có trong từ điển của cô, trải qua mười một năm, cô mỗi ngày đều phải giãy dụa sinh tồn, Chỉ Dao sống an nhàn sung sướng cô cũng không đố kỵ, cô cho rằng con đường của mình cần nhờ chính mình đi, nhưng là hiện tại nghe nói Chỉ Dao sắp kết hôn, cô lại đố kỵ, đây là vì cái gì?

Cô yêu thương Doãn Lạc Hàn sao? Yêu thương cái kẻ lãnh khốc vô tình ma quỷ kia sao? Suy nghĩ như vậy, trong lòng cô bỗng nhiên chấn động vô cùng...

Chuyện sau đó cô không nhớ rõ nữa, chỉ biết mình lung tung đáp lời Chỉ Dao vài câu, cả người vô cùng lo sợ hoặc mê man, đột nhiên tiếng chuông di động vang lớn, kéo suy nghĩ của cô lại.

Cô lấy túi kéo khóa ra nhìn đến màn hình di động hiện ra dãy số của Doãn Lạc Hàn, ngẩn đầu nhìn thời gian, thì ra đã là chạng vạng, hẵn hiện tại nhất định là đã về nhà tìm không thấy cô nên vội gọi điện.

“Mân Mân, điện thoại của ai vậy? Sao cậu không tiếp?” Chỉ Dao dừng thao thao bất tuyệt, nhìn Mân Huyền đang nhìn chăm chằm vào di động ngắn người.

“À..... Không có việc gì.....” Cô nói quanh co tắt điện thoại “Là số lạ, chắc là nhầm máy.”

Cô vừa dứt lời, di động lại vang, Chỉ Dao mở to đôi mắt trong veo như nước, như là nhìn ra Mân Huyền thần sắc mệt tự nhiên “Là điện thoại của Kim Chính Vũ sao? Các cậu cãi nhau sao? Mình nghe Lạc

ca ca nói Kim Chính Vũ về Hàn Quốc kế thừa sản nghiệp của cha, khả năng sẽ không quay về Trung Quốc.”

Chỉ Dao nghĩ là Chính Vũ gọi tới, cô cũng chẳng biết nói gì hơn, chỉ có thể hậm hồ cười cười, càng cười càng thấy trái tim buốt giá, lại một lần nữa kiên quyết ấn nút tắt.

Thấy cô không nghe, Chỉ Dao nghĩ cô khó mở miệng, vội vàng giúp cô đưa ra chủ ý “Mân Mân, nếu cậu thật sự muốn cùng Kim Chính Vũ nói chuyện, cậu trực tiếp đi Hàn Quốc tìm hắn đi, mọi chuyện đem nói rõ ràng……”

Chỉ Dao vừa nói được một nửa, điện thoại trong tay cô lại reo vang, lần này tiếng chuông cảm giác khẩn cấp như là đối phương đang rất nóng ruột lo lắng, có thể tưởng tượng ra hắn bị cô từ chối điện thoại khẳng định căm tức không thôi, lại chẳng có tính nhẫn耐 một lần lại một lần gọi lại.

Mân Huyên thở dài, gắt gao nắm di động đứng lên “Chỉ Dao, mình đi tiếp điện thoại.”

“Ừ, mau đi đi, đem nói rõ ràng, tránh cho các cậu hiểu lầm càng ngày càng sâu.” Chỉ Dao tựa vào sofa, miệng ăn trái nho, hướng về phía cô khoát tay áo.

Cô bước nhanh chạy ra ngoài cửa, tìm chỗ không có người hầu tiếp điện thoại, giống như cô tưởng tượng, cô còn chưa lên tiếng đã nghe giọng hắn hàm chứa nồng đậm lửa giận.

“Chết tiệt, em hiện tại ở nơi nào? Vì sao bây giờ mới tiếp điện thoại? Em không phải đã đồng ý với anh, bất luận đi nơi nào đều phải nói cho anh biết sao?”

Cô cầm di động cách tai một đoạn, thiếu chút nữa bị tiếng hắt rống giận điếc tai, hít vào một hơi mới lên tiếng “Thật có lỗi, tôi vừa rồi không tiện tiếp điện thoại, tôi hiện tại ở nhà Chỉ Dao”

Microphone truyền đến một tiếng thở dài, hắt trầm thấp tiếng nói chậm rãi mở miệng “Em đột nhiên tới đó làm gì? Em hiện tại lập tức đi ra, anh lái xe đi đón em.”

“Không cần, tôi tự mình trở về.” Cô vội vàng từ chối, người này điên rồi chắc mà đề nghị như vậy? Hắt nghĩ Chỉ Dao và người nhà cậu ấy đều là người mù không nhìn thấy xe hắt hay sao?

“Không cần cò kè mặc cả, anh muốn nhìn thấy em. Anh đậu xe ở đường Giải Phóng, phố Chữ Thập, cho em 10 phút.” Hắt nói xong, không đợi cô đáp đã cúp điện thoại.

Cô khép lại điện thoại di động, bắt đầu đi về phòng khách, tên kia luôn độc tài chuyên chế như vậy, nhưng dù sao câu “Anh muốn nhìn thấy em” nghe cũng rất ấm áp... cô bất giác mỉm cười ngọt ngào.

Đến phòng khách cáo biệt Chỉ Dao, cô vội vàng đi ra khỏi biệt thự Giản gia, xuyên qua một ngã tư, lại qua một con đường dành riêng cho người đi bộ, xa xa liền nhìn đến một chiếc xe thể thao Lamborghini ở bên đường.

Cô xem đồng hồ, vừa kịp 10 phút, không kém một giây, cũng không nhiều một giây.

Xe thể thao lăng lặng đậu ở chỗ này, cô bước đến gần, ánh mắt nhìn chăm chú vào thân hình trong xe, tai đột nhiên không còn nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt của đường phố xung quanh nữa, chỉ còn nghe rõ mồn một tiếng tim đập mãnh liệt trong ngực, rất lộn xộn, không hề theo tiết tấu nào cả.

Cô mở cửa xe ngồi vào, trong xe hơi tối, tầm mắt nhất thời không thể thích ứng, chỉ có thể nghe được tiếng nhạc trong xe.

Cô còn chưa kịp nói chuyện, thân hình cao lớn đột nhiên phủ tới gần ôm lấy bả vai của cô, kéo cô vào lòng hắn, ôm chặt lấy cô, tiếng nói ấm áp mà trầm thấp “Về nhà không nhìn thấy em, gọi điện thoại em lại không tiếp, anh đã tưởng em đã bỏ đi..... Sẽ không ở bên anh nữa..... Anh đã rất sợ.....”

Hắn nhẹ giọng thở dài bên tai cô, không hiểu sao có cảm giác đau lòng, cô tựa vào ngực hắn, nghe được tim hắn cường hối đậm, không khỏi thấp giọng giải thích “Không đâu, tôi nói rồi, tôi sẽ không đi.”

Giọng của cô yếu ớt mà vô lực..... Những lời trái lương tâm vừa rồi đều là dối gạt hắn, nhưng cô có thể nói gì ngoài những lời ấy đây?

Cô không thể không đi, cô không thể không lo lắng đến Chỉ Dao. Vừa mới ở nhà Chỉ Dao, Chỉ Dao cao hứng phán chấn lôi kéo cô đàm luận hôn sự, có thể nhìn ra được Chỉ Dao một lòng muốn gả cho hắn, mà bạn tốt như cô chẳng lẽ lại phá hoại sao?

Nếu bọn họ kết hôn, như vậy cô chính là kẻ thứ ba bị phỉ nhổ, từ trước đến giờ cô vẫn đều rất để tâm đến chuyện này, cô kiêu ngạo không muốn mình trở thành kẻ thứ ba.

“Anh tin lời em.” Hắn khẽ cười một tiếng, khuôn mặt tuấn tú gần sát hai má của cô, nhẹ nhàng cọ xát da thịt mềm mại của cô “Chỉ cần em không rời bỏ anh, em nói cái gì anh đều sẽ tin.”

Tiếng cười của hắn tựa hồ mang theo mê hoặc mị lực khiến cô hô hấp nháy mắt đình trệ. Trời ạ, cảm giác khác thường này lại tới nữa, hơn nữa so với mọi lần đều trở nên mãnh liệt hơn, như nước chảy len lỏi đến nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn cô, len vào tim..... rất ngọt ngào ấm áp.....

Chương 262: Cả đời

Tiếng cười của hắn tựa hồ mang theo mê hoặc mị lực khiến cô hô hấp nháy mắt đình trệ. Trời ạ, cảm giác khác thường này lại tới nữa, hơn nữa so với mọi lần đều trở nên mãnh liệt hơn, như nước chảy len lỏi đến nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn cô, len vào tim..... rất ngọt ngào ấm áp.....

Hai người vừa về tới nhà, chuông cửa liền vang lên. Thần kinh của cô bỗng căng lên, đang thay giàe cũng chợt khụng lại.

Hắn ở phòng khách cởi áo khoác, nghe được tiếng chuông cửa, ngẩng đầu nhìn đồng hồ “Đừng lo, chắc là tiệm giặt đồ đưa quần áo đến, em ra mở cửa đi.”

Cô nhấc chân vội vàng thay giàe, mở cửa ra, một người đàn ông xa lạ đứng ngoài cửa, trong tay quả nhiên mang theo một đống quần áo.

“Đây là quần áo của Doãn tiên sinh .....

Cô mỉm cười tiếp nhận một chồng quần áo đã được gập sẵn chỉnh tề “Tôi biết, đưa cho tôi là được rồi.”

“Đây là giấy tờ.....” Người đàn ông đưa giấy cho cô, cô còn chưa kịp thấy rõ đã bị Doãn Lạc Hân đi tới đoạt lấy.

Mắt hắn quét nhanh dãy sổ, lấy trong bóp da ra mấy tờ tiền “Không cần thối lại.”

“Ha ha..... Cám ơn, Doãn tiên sinh.” Người đàn ông nắm tiền trong tay, mặt mày hớn hở đi ra.

“Đưa cho anh nào.” Hắn đóng cửa lại, xoay người muốn tiếp nhận quần áo trong tay cô.

“Không cần, để tôi làm được rồi.” Cô không đưa hắn mà cầm quần áo trực tiếp đi vào phòng ngủ, giúp hắn đem quần áo treo lên.

Từ khi ở cùng cô, cô chỉ giặt quần áo của chính mình, còn hắn mỗi ngày thay quần áo đều giao cho tiệm giặt, sau đó ngày hôm sau tiệm giặt sẽ lại phái người đưa lại đây.

Vừa rồi khi nhận quần áo của Doãn Lạc Hàn từ người đàn ông kia, cô đột nhiên có chút đỏ mặt, bất luận cô cùng Doãn Lạc Hàn có bao nhiêu ngăn cách, hiện tại bọn họ ở cùng dưới một mái nhà, cô không nên ích kỷ như vậy, chỉ để ý chính mình mà đem quần áo hắn đặt ở một bên, hiện tại cô làm việc này coi như là cô bồi thường.

Hắn đi theo phía sau cô vào phòng ngủ, hai tay đút túi, tựa cửa, hai mắt thăng bằng nhìn chăm chú vào cô đang cầm quần áo treo ngay ngắn vào trong tủ, khuôn mặt tuấn tú lộ ra nụ cười nhẹ nhàng đầy tình ý mà mê hoặc.

Cô nhìn ngoài cửa sổ sắc trời đã tối, hắn là phải làm bữa tối, đi qua người hắn muốn tới bếp, hắn lại đột nhiên ôm lấy thắt lưng của cô, đem cả người cô kéo vào trong lòng.

Hắn cуп mắt, nhẹ nhàng vuốt ve hai má của cô “Em đã động lòng như vậy, vậy về sau quần áo của anh cũng do em phụ trách.”

“Được.” Cô liền gật đầu không chút suy nghĩ, dù sao cô cũng chỉ còn ở bên hắn nhiều nhất là hai tư giờ nữa, làm việc này coi như là cô trả tiền thuê nhà cho hắn.

“Ý của anh em hiểu được không?” Hắn khẽ nhếch môi, hai tròng mắt thâm thúy hàm chứa thần sắc phức tạp, đôi môi nhếch lên thành một đường cong dịu dàng hạnh phúc “Anh nói là cả đời, anh muốn cả đời này sẽ được bên em.....”

Cả đời..... Cô mím môi, âm thầm cười lạnh, hắn muốn cả đời này cùng cô duy trì mối quan hệ không rõ ràng đáng xấu hổ như thế này sao, cảm giác mất mát quanh cổ cô, trong lúc nhất thời ngực bỗng cảm thấy rất đau.....

Mất mát? Cô như thế nào lại có cảm giác mất mát vậy? Cô không phải sớm đã nhìn thấu hắn sao? Như vậy bây giờ còn cảm thấy mất mát để làm gì? Chứng minh cô đối với hắn vẫn còn ôm hy vọng, cô hy vọng hắn có thể cùng Chỉ Dao giải trừ hôn ước, cùng cô quang minh chính đại ở bên nhau.....

Suy nghĩ đến điều này, toàn thân đột nhiên rùng mình, cô tại sao có thể tưởng tượng như vậy, suy nghĩ này thật quá mức tà ác, nếu như cô nghĩ như vậy, cô biết cô vĩnh viễn mất đi Chỉ Dao.

Cô bắt đầu thích hắn sao? Bắt đầu từ khi nào vậy? Bỏ đi, nhất định là tâm trạng cô đang không tốt nên mới có thể suy nghĩ như vậy, cô muốn rời xa hắn còn không được, căn bản không thể có chuyện lại thích hắn!

Quyết định của cô là đúng, cô phải rời khỏi hăn, nếu không có lẽ cô sẽ phát điên vì bị giày vò mất, ngày mai là thứ Hai, là bắt đầu của một tuần mới, cũng là lúc kế hoạch hoàn mỹ của cô được thực hiện.

Hơi thở của hăn chợt tới gần, hăn nâng mặt cô lên “Suy nghĩ gì vậy? Sao không nói lời nào? Nói cho anh biết, em có nguyện ý ở bên anh cả đời không?”

“Còn nhiều thời gian, không cần vội nói chuyện này, tôi đi nấu bữa tối trước, được chứ?” Cô nhanh chóng lau đi thần sắc trong mắt, tránh ánh mắt hăn nhìn chăm chú.

“Ừ, em nói đúng, còn nhiều thời gian.....” Khuôn mặt tuấn tú để lộ ra ý cười ôn hòa, hăn ngâm dài lời nói, ánh mắt dấy lên hạnh phúc, hôn nhẹ môi cô một chút, chậm rãi buông cánh tay.

Cô cắn môi, cúi đầu chạy nhanh vào phòng bếp, gần đây ở bên cô hăn càng ngày càng hôn cô thường xuyên, kỳ quái là đôi môi hăn tựa hồ mang theo ma lực cổ quái nào đó, chỉ cần bị hăn nhẹ nhàng đụng vào, cô nhất thời liền cảm giác một loại hương vị ngọt ngào cứ lan dần tràn ngập trong lòng.

Tủ lạnh to như vậy nhưng gần như trống rỗng, chỉ có mấy củ cà rốt và trứng gà, cô đóng tủ lạnh lại, xem ra cần đi ra ngoài một chuyến.

Thấy cô vội vàng đi ra, cầm ví da trên sofa đi thẳng ra ngoài, hăn thấp giọng hỏi “Không phải cần nấu bữa tối sao? Em lại đi đâu vậy?”

Cô đi giày, quay lại nhìn hăn một cái, vội vàng trả lời “Tôi ra trung tâm thương mại, sẽ về sớm.”

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, thanh âm hứng thú của hắn truyền tới “Ở bên nhau lâu như vậy rồi mà hình như anh còn chưa dạo phố với em lần nào...”

Ý hắn là hắn cũng muốn đi? Cô đang mở cửa lại khụng lại một chút, đang muốn mở miệng, hắn đã thay giày, nhanh chóng kéo tay cô “Phụ nữ bọn em không phải thích nhất là được đi dạo phố sao? Hôm nay là cuối tuần, anh rảnh rồi, sẽ đi cùng em.”

Nói xong, hắn chọt kéo cô đi ra ngoài, tùy tay đóng cửa. Cô mím môi, hắn đã muốn đi, cô nhất định phải mua thật nhiều cho hắn biết tay.

Sau một lúc lâu qua đi, hắn đỗ xe ở bãi đỗ trung tâm thương mại, cô lúc này mới hối hận. Trung tâm thương mại cuối tuần sẽ đông người gấp đôi bình thường, cô thật lo lắng bị người ta nhìn thấy cô và Doãn Lạc Hàn bên nhau.

“Sao còn không đi vào?” Doãn Lạc Hàn khóa xe, kéo tay cô, cô do dự bị hắn kéo vào cửa chính trung tâm thương mại.

Chương 263: Lại bị phát hiện

“Sao còn không đi vào?” Doãn Lạc Hàn khóa xe, kéo tay cô, cô do dự bị hắn kéo vào cửa chính trung tâm thương mại.

Đi vào, cô đẩy chiếc xe hàng, cố gắng cuí đầu đi trước hắn, nhưng hắn lại đuổi theo nắm lấy tay cô.

“Em đi cẩn thận một chút.” Hắn lo lắng nhìn cô, thật cẩn thận nắm tay cô kéo qua dòng người đông đúc.

“Anh buông ra, tôi tự đi được.” Thân mật như vậy làm cô có chút không tự nhiên, lúc lắc tay muốn gỡ tay hắn ra, nhưng hắn lại càng nắm chặt.

“Bữa tối ăn gì vậy? Chúng ta qua đó xem đi.” Hắn nhẹ nhàng thấp giọng hỏi.

Có lẽ đây là bữa tối cuối cùng còn ăn cùng hắn, nghĩ vậy, cô đờ đẫn bản năng nói “Lần trước anh làm bít tết rất ngon, tối nay tôi muốn ăn bít tết anh làm.”

“Nếu em muốn ăn như vậy, mỗi ngày anh đều sẽ làm, cho tới khi em ăn phát chán mới thôi.” Hắn nở nụ cười vui vẻ, đôi mắt lấp lánh âu yếm cưng chiều nhìn cô.

Rồi hắn cúi đầu cười khẽ, cực kỳ tự nhiên nắm tay cô, đi trước nhặt vài thứ nguyên liệu bỏ vào trong xe, trong ánh mắt hiện ra sự cưng chiều ấm áp “Ngoài bít tết ra, em còn muốn ăn gì nữa?”

Cô giương mắt nhìn hàng hoa quả phía trước nói “Lâu rồi chưa ăn hoa quả, tôi muốn ăn hồng.....”

Đúng lúc này di động của hắn trong túi vang lên, cô nhìn biểu hiện hắn quét qua màn hình điện thoại, sắc mặt nghiêm trọng, nắm nhẹ tay cô “Anh đi nghe điện thoại, em ở trong này chờ anh trở lại, biết không?”

“Được, tôi đứng đây đợi anh.” Miệng cô bắn nồng nói, đôi mắt tinh tường đã nhìn đến màn hình điện thoại của hắn, dường như là tên của một tạp chí nào đó.....

Cô lùi ra khỏi dòng người đông đúc, khoanh tay đứng chờ hắn ở một chỗ vắng hơn.

“Mân Mân.....” Cô sững sờ, nghe có người gọi, ngẩng đầu nhìn thấy một thân hình cao lớn đang kích động chạy tới. Sao có thể trùng hợp như vậy? Cô tự hỏi, là Thiếu Đằng. So với lần trước gặp mặt, lần này trông Thiếu Đằng vừa vặn trong bộ âu phục có vẻ đẹp hơn, cả người tỏa ra khí chất trầm ổn.

“Mân Mân, em có khỏe không?” Thiếu Đằng nhìn cô thật sâu, gương mặt điển trai tươi cười.

“Tôi rất ổn, Thiếu Đằng, đã lâu không gặp.” Cô gật đầu mỉm cười “Nghe nói anh đang chuẩn bị tiếp quản Lôi thị, chúc anh có thể phát triển Lôi thị mạnh hơn cả bây giờ nữa.”

Chuyện này là cô nghe đồng sự tán gẫu, nói Lôi thị thiếu gia đã vào làm trong Lôi thị, đang rất tích cực chuẩn bị tiếp quản công ty thay cha.

“Cám ơn, Mân Mân, em cũng rất giỏi, nghe nói em đã tiến nhập tòa soạn Thuần Mỹ.” Thiếu Đăng nói qua loa, ánh mắt đảo quanh bốn phía như đang tìm kiếm gì đó.

“Anh đang nhìn gì vậy?” Cô không khỏi hỏi, chắc Thiếu Đăng tới đây cùng ai đó, hiện tại đang muốn tìm.

Thiếu Đăng thu hồi ánh mắt, thấp giọng nói “Mân Mân, rời xa anh ta đi, em và anh ta căn bản là không có kết quả.”

Cô chấn động, hiểu Thiếu Đăng nói “anh ta” là muốn ám chỉ ai. Xem ra Thiếu Đăng đã biết chút ít, cô liếm liếm môi, không lộ ra chút sơ hở “Anh vừa nói gì vậy? Tôi nghe chưa rõ.”

Thiếu Đăng lắc lắc đầu “Mân Mân, không cần gạt anh. Kỳ thật anh đã sớm nhìn thấy em và Doãn Lạc Hàn đi vào, hai người còn thân mật nắm tay, hai người đã sớm âm thầm ở bên nhau phải không?”

“Tôi.....” Cô nhịn không được toàn thân run lên, có năm mơ cũng không nghĩ đến lại gặp phải Thiếu Đăng trong tình cảnh này, lại trùng hợp bị anh ta nhìn thấy cảnh 2 người thân mật...

“Báo chí, truyền thông đều không phải đã đưa tin anh ta sắp cùng Giản tiểu thư kết hôn sao? Mân Mân, rời xa anh ta đi, em cùng anh ta căn bản sẽ không thể có kết quả tốt.” Thiếu Đăng nắm chặt tay nắm xe hàng, tận tình khuyên bảo cô.

Cô cúi đầu, nũng nẽ mà thở dài “Thiếu Đằng, tôi biết anh là thật lòng muốn tốt cho tôi, nhưng về chuyện này, tôi không muốn nghe gì thêm nữa.”

“Mân Mân, em nghe anh.” Thiếu Đằng trên mặt tràn ngập lo âu “Rời xa vị tổng tài đào hoa ấy đi... cả xã hội thượng lưu này có ai là không biết anh ta phong lưu có biết bao nhiêu đàn bà ở bên ngoài? Em cũng chỉ là một trong số đó thôi... đừng cố chấp nữa... nghe anh, hắn chỉ đang đùa giỡn với tình cảm của em.....”

“Lôi đại thiếu gia, xin hỏi anh đang nói tới tôi sao?” Bỗng thình lình một tiếng nói lạnh buốt như băng xuất hiện, trong thanh âm mang theo âm trầm cười lạnh, làm người ta phải sợ hãi, không rét mà run.

Cô hoảng sợ, không biết khi nào Doãn Lạc Hàn đã đứng bên cạnh cô. Cô mở to mắt, còn chưa kịp giải thích gì, hắn đã bước nhanh tới, vòng tay ôm chặt cô vào trong lòng.

“Xem ra tôi tới không đúng lúc rồi, lại tình cờ nghe được người nào đó đang đánh giá tôi...” Doãn Lạc Hàn châm biếm hờ lạnh một tiếng, cánh tay ôm chặt cô vẫn không hề suy suyển “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, đã chính miệng đồng ý sẽ ở bên tôi. Nếu anh không tin có thể trực tiếp hỏi cô ấy ngay lúc này.”

Cô không cự tuyệt động tác của hắn, mặc hắn thân mật ôm, qua những gì cô hiểu về hắn, hiện tại cô càng giãy dụa, hắn sẽ càng tức giận, như con ngựa bất kham không biết sẽ làm ra những chuyện gì. Cô quay đầu nhìn về phía vẻ mặt bi thương của Thiếu Đằng “Thiếu Đằng, anh đi đi, chuyện của tôi tôi sẽ tự mình giải quyết, không cần anh quản tôi.”

“Nhưng.....” Thiếu Đằng còn muốn nói cái gì, nhưng cô đã liều mạng hướng hắn nháy mắt, Thiếu Đằng rất nhanh hiểu được ý tứ trong ánh mắt cô, liền quay mặt, cười khổ bước đi.

Không biết hắn đứng ở một bên nghe đã bao lâu, nhưng dù sao cô nói chuyện với Thiếu Đằng cũng không lộ ra chút gì là tâm ý thật của cô, cho nên dù bị hắn nghe được cả đoạn đối thoại cũng không có gì phải lo lắng.

Hai người ôm nhau cùng đi rất thu hút ánh mắt của mọi người, cô buồn buồn cúi đầu nói “Anh nên bỏ ra đi, rất nhiều người đang nhìn đó. Anh nổi tiếng thường xuyên xuất hiện trên mặt báo như vậy, nếu bị người ta nhận ra thật không lường được hậu quả.”

Nghe cô nói như vậy, đôi tay hắn mới nói lỏng một chút, ánh mắt chợt dừng ở một hình ảnh nào đó, khi cô đang đẩy xe hàng muốn ra thanh toán, cánh tay bất chợt buông cô ra rồi chạy đi kèm theo một tiếng chửi thề “Chết tiệt, bị phát hiện.”

Chương 264: Thân mật xưng hô

Thấy Doãn Lạc Hàn đang đuổi theo thân ảnh kia chạy ra khỏi trung tâm thương mại, cô quăng xe hàng lại chạy chậm theo sau, đã thấy hắn năm di động, nghỉ chân đứng ở quảng trường phía ngoài trung tâm thương mại.

“Thế nào? Người đâu?” Cô hít thở kịch liệt, quay đầu nhìn bốn phía nhưng đều không thấy thân hình người kia.

“Không đuổi kịp.” Hắn nhướn mắt khinh bạc, khép lại điện thoại di động.

“Là phóng viên sao?” Cô cắn môi, nói ra suy đoán của mình, kìm nén nỗi lo lắng trong lòng. Xét đến thân phận Đường Thịnh tổng tài của Doãn Lạc Hàn, nếu phóng viên đã chụp được ảnh của bọn họ thì nhất định ngay ngày mai sẽ giật tít đăng lên trang nhất, bởi vì tin này sẽ mang lại cho tòa soạn lợi nhuận khổng lồ cùng với hiệu ứng bom tấn. Đã làm ở tòa soạn lâu như vậy, cô rất hiểu điều này.

“Ừ, xem ra đúng là phóng viên.” Hắn trầm ngâm một hồi, thản nhiên liếc mắt nhìn cô, khuôn mặt tuấn tú không lộ ra cảm xúc gì.

Cô không khỏi có chút nóng nảy, nhất thời bối rối không biết làm sao “Làm sao bây giờ? Không thể điều tra ra là phóng viên tòa soạn báo nào sao? Nếu bị lén báo, chuyện của chúng ta không phải nhỏ..... Không phải sẽ bị mọi người biết hết sao?”

Cô lo lắng đến độ đậm chán liên hồi. Doãn Lạc Hàn người này đến tột cùng là dù có chuyện gì xảy ra, hắn tuyệt đối không sốt ruột sao? Hắn chẳng lẽ không biết chuyện này lộ ra hậu quả sẽ rất nghiêm trọng? Thật không biết hắn là nghĩ như thế nào nữa!

“Chuyện đã như vậy, có sốt ruột cũng vô ích, em không cần lo lắng gì cả, anh sẽ xử lý tốt chuyện này.” Hắn hai tay thản nhiên đút túi quần, ngữ khí bình thản, chân thành rất đáng tin cậy.

Nếu hắn đã nói như vậy, cô chỉ có thể đem những lời sắp ồ ạt muốn phun ra nuốt trở về. Cô thật sự cầu mong, ngày mai tin tức trang nhất trên báo sẽ không đăng ra một màn hôm nay.

Về nhà, ăn xong bữa tối đã hơn mười một giờ, cô tắm rửa xong đi ra, phát hiện hắn đang đi qua đi lại trong phòng khách nghe điện thoại. Dù sao hắn đã nói việc này hắn sẽ xử lý, cô cũng không có gì phải lo lắng.

Khoảng mười phút sau, cô nhận được tin nhắn của Thiếu Đằng, hắn hẹn cô gặp mặt. Cô đồng ý. Cô hiểu được tâm tư của hắn là lo lắng cô bị thương tổn, nóng lòng muốn biết chuyện cô cùng Doãn Lạc Hàn. Bất quá dựa theo hiểu biết của cô về Thiếu Đằng, cô cũng không phải lo lắng Thiếu Đằng sẽ đem bí mật này nói ra.

Được rồi, cô ngáp một cái, vội đi ngủ. Phùng Tĩnh Như hẹn cô ngày mai tới công ty sớm một chút, làm vài công tác giao tiếp. Nghĩ đến chính mình sắp được thăng chức Phó Chủ biên, cô ôm lấy chăn không khỏi cười ra tiếng.

“Suy nghĩ chuyện gì mà vui vẻ vậy?” Tiếng nói từ tính đột nhiên vang lên sau tai.

Cô kinh ngạc trườn tránh. Hắn vừa nằm xuống phía sau sườn cô, hiển nhiên là vừa tắm rửa xong, thản nhiên để trần bộ ngực tinh tráng, thân dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm trắng.

Việc đụng chạm da thịt đã từng có, nhưng lại tựa vào nhau như vậy, cô không khỏi có chút ngại ngùng, cố giữ bình tĩnh, kéo người dịch ra hướng mép giường “Không có gì, tôi muốn ngủ, ngày mai còn có việc, phải đi làm sớm một chút.”

Cô vừa khép mắt, thân thể hắn phút chốc sát bên cô, nhẹ nhàng hôn liên tiếp trên cổ, trên vai cô, cô kinh hãi, chưa kịp phản ứng thì bàn tay to lớn đã bất ngờ kéo mạnh cô vào lòng hắn, cuồng nhiệt hôn.

“Chờ, chờ một chút.....” Cô gian nan né tránh hắn, muốn lảng sang chuyện khác để hắn chú ý “Không phải anh nói mai anh phải đi công tác sao?”

“Cũng dự định sáng mai, nhưng hôm nay lại xảy ra chuyện đó, tôi anh sẽ phải hoãn lại một chút để giải quyết cho xong, vì vậy trước khi anh đi, em nhất định phải cho anh ăn thật no”. Hắn thấp giọng thở gấp, rất nhanh trả lời vấn đề của cô, giọng nhẹ mang theo ý cười gian tà hôn lên môi cô, lấp kín những thanh âm kế tiếp của cô.

Hắn lần cởi áo ngủ trên người cô, đầu gối tì xuống kẹp chặt hai chân cô, không chút do dự vuốt ve thăm dò vùng thần bí mẫn cảm của cô, bùa bãi liếm hút cảm thụ sự ngọt ngào của cô.

“Aaa.....” Thân thể cô ập đến sự tê dại cùng run rẩy, hắn nắm trong tay toàn bộ cảm quan tri giác của cô. Đầu óc tức thời mơ màng không thể bình thường, cô yêu kiều từng ngụm từng ngụm thở dốc, nhắm mắt lại, yên lặng để mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Trong não như được trang bị đồng hồ báo thức, cô đúng bảy giờ tỉnh giấc, hai thân hình quần quýt không quần áo, nhớ tới hắn không ngừng đòi lấy, cô ngượng ngùng cắn cắn môi dưới, dịch chuyển thân mình, rời khỏi lòng hắn.

Hắn hé mắt, cánh tay dài vươn tới kéo cô vào lòng, cọ cọ má cô, miệng còn lầu bầu “Sớm như vậy rời giường làm gì vội? Giờ cách giờ đi làm còn sớm, ngủ tiếp lúc nữa đi.”

“Anh mau thả tôi ra, tôi đã đồng ý với thủ trưởng, hôm nay phải đến tòa soạn sớm một chút.” Cô ứng đón nghiêm mặt, cỗ sức đẩy ngực hắn, hắn sẽ không nhanh như vậy lại muốn ngủ tiếp chứ...

“Để tôi dậy, tôi còn làm bữa sáng, anh không phải bảo tôi phụ trách bữa sáng sao?” Cô lại đẩy hắn ra, kết quả hắn vẫn như cũ không phản ứng. Nhìn thời gian thấy cứ tiếp tục vậy sẽ không kịp, hai tay hắn lại giống thanh thép cứng rắn vô cùng giam trụ cô không động đậy mảy may.

Không khỏi lo lắng vạn phần, cô ở trong lòng hắn lộn xộn như vậy mà hắn một chút phản ứng đều không có, xem ra hắn là cố ý làm như vậy. Vì thế cô ướm hỏi “Đến tận cùng là anh muốn như thế nào mới buông ra?”

Hàng lông mi dài nơi mí mắt hắn khẽ động đậy, hắn cúi đầu nhẹ giọng trầm ấm “Anh muốn nghe em gọi tên của anh, dùng giọng thật đặc biệt, thật thân mật gọi tên anh.”

Thật đặc biệt, thật thân mật gọi tên hắn... Cô ôm lấy hai má, người này lại nhàn rỗi không có việc gì làm có phải hay không, như thế nào lại nghĩ ra ý tưởng cổ quái thế này để bắt bí cô.

“Không chịu nói, chúng ta tiếp tục ngủ!” Hắn giảo hoạt cười, hai tay ôm thân thể trơn bóng hoàn mỹ của cô chặt chẽ giam cầm vào trong ngực.

“Ai nói tôi không nói chứ, tôi đang suy nghĩ.....” Cô vội vàng lên tiếng, ra sức nhớ lại, dường như bọn Quý Dương đều gọi hắn là “Lạc”, cô nghĩ gọi như vậy cũng được lắm...

“Lạc...” Cô nhở giọng. Vừa mở miệng, hắn nháy mắt cắt lời “Không được, không đủ đặc biệt, mọi người thân đều gọi anh như vậy.”

Còn muốn đặc biệt hơn! Cô đảo mắt, chậm rãi gọi lại “Lạc Hàn...”

Hắn lại lắc đầu, “Không được, không đủ thân mật”

Chương 265: Gọi yêu

Người này thật xoi mói! Đòi tìm danh xưng thật đặc biệt, lại muốn thật thân mật. Rốt cuộc phải gọi thế nào hắn mới vừa lòng? Nghĩ đến cô thấy đầu như to ra gấp đôi.

“Tôi thật sự nghĩ không ra.” Cô hích hích khuỷu tay vào hắn, thầm thì “Vậy tôi sẽ giống Chỉ Dao gọi anh là Lạc ca ca, dù sao anh cũng lớn tuổi hơn tôi.”

Hắn nâng mặt cô, ngữ điệu giận dữ “Không được, anh không đồng ý!”

Cô căm tức không thôi, kháng nghị “Vì sao? Anh rõ ràng là cố ý khó dẽ tôi, tôi biết anh so với tôi lớn hơn ba tuổi...”

Hắn nhếch môi, ánh mắt tối tăm nhìn cô “Em là người phụ nữ anh muốn ở bên cả đời. Vậy xưng hô Lạc ca ca này của em là không thích hợp. Chỉ Dao và anh cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cô ấy gọi thế thì được, nhưng em không được.”

Cô ngây ngẩn cả người, qua nửa ngày mới hiểu được ý tứ của hắn. Thì ra đối với hắn, Chỉ Dao ở vị trí em gái. Mà hắn vừa thừa nhận cùng cô lại là quan hệ thân mật chân chính ... Cô hít vào một hơi thật sâu, đáp án này đối với cô mà nói vừa mừng vừa lo.

“Nếu em không gọi ra được, thời gian sẽ muộn đó.” Hắn cười nhẹ, giọng nam trầm vang bên tai cô, yêu thích không buông tay vuốt ve tấm lưng hoàn mỹ của cô, cảm thụ được đầy đủ dưới bàn tay ve vuốt là da thịt non mềm bóng loáng.

Cô toàn thân căng thẳng. Sự êu yếm của hắn đã làm cả hai dâng lên một loại ấm áp run rẩy đặc biệt. Cô biết, nếu không tiếp tục câu chuyện hắn khả năng sẽ tiến tới chuyện ngọt ngào thân thiết hơn.

Cô nuốt nước miếng, tinh thần không tự giác buông ra một chữ “Hàn...”

Sự ôm ấp gắt gao của hắn đột nhiên nổi lồng, đôi mi chắp chới nồng nàn, quay đầu nhìn cô “Lặp lại lần nữa.”

“A...” Cô nhìn kỹ hắn. Con ngươi đen lấp lánh sáng chói. Hắn thật phẫn chấn, tràn đầy sinh khí, làm đôi môi cô không tự chủ buột ra tiếng gọi ngọt ngào “Hàn...”

Khuôn mặt tuấn tú phút chốc tăng thêm ý cười, sau đó rất nhanh sát đến bên cô, hôn môi cô đỏ mọng “Anh thích cách xưng hô này, về sau em cứ như vậy gọi anh. Nhớ kĩ đó!”

“Ừm, được, tôi sẽ nhớ kỹ.” Cô nhẹ giọng, chuyện này rốt cục đã qua. Người này thật đúng là quái thai mà! Còn tưởng là gian nan khó khăn không qua nổi, không ngờ mình may mắn chó ngáp phải ruồi, lập tức đem lại cho hắn niềm vui.

“Hàn, hiện tại có thể buông ra chưa?” Cô ngoan ngoãn gọi hắn theo cách xưng hô mới, chỉ để lấy lòng hắn nhanh chóng rời khỏi giường.

“Tốt lắm, quả thực rất dễ nghe!” Hắn trầm ồn tiếng nói, ý cười trong giọng thêm mấy phần vui mừng, bàn tay to dần dần buông lỏng ra, kiềm chế lực đạo.“Anh nghĩ hắn là cũng nên báo đáp lại em...”

Cô không quan tâm hắn đang nói gì, chỉ biết là thời gian sắp không kịp nữa, vội vàng dùng tay che ngực trần, với lấy áo ngủ, đưa lưng về phía hắn rất nhanh trùm áo ngủ vào người.

“Huyên, buổi tối trở về sớm một chút, anh cần em.” Hắn xuất kỳ bất ý, từ phía sau ôm lấy cô. Qua làn áo ngủ mỏng manh, da thịt hắn áp vào lưng cô ấm áp, hơi thở ái muội tỏa bên tai cô.

Cô bình thường cương trực, lúc này lại tràn tới cảm giác rung động mãnh liệt. Từ tiếng gọi thân thiết của hắn mà sâu trong lòng lan tràn ra một loại ấm áp ngọt ngào vô cùng.

“Biết rồi! Tôi sẽ sớm một chút trở về nấu bữa tối.” Cô cố ý hiểu ý tứ của hắn theo một hướng khác, đẩy tay hắn ra, chạy xuống giường.

Cô cầm nội y cùng trang phục đi làm đang chuẩn bị thay, đột nhiên cảm nhận được ánh nhìn chăm chú nóng rực. Hắn tà mị tựa vào đầu giường, hưng phấn nhìn chăm chắm các động tác của cô. Cô ngượng ngùng mặt đỏ lên, dừng ngay việc cởi bỏ áo ngủ, lập tức cắm đầu chạy vào toilet.

Cô làm hai phần ăn sáng thật ngon miệng, bưng lên bàn ăn. Hắn tinh thần khoái đã đi tới thay cô đẩy chiếc ghế dựa ra “Em ăn nhanh lên, anh sẽ lái xe đưa em đi làm. Chặng vạng tan tầm anh sẽ ở bên đường đối diện đợi em.”

“Ừm...” Cô hung hăng cắn miếng sandwich, lại uống một hớp lớn sữa, nhìn thời gian đã sắp tám giờ rưỡi, đến tòa soạn khẳng định so với bình thường không sai biệt lắm. Đều do Doãn Lạc Hàn làm cô chậm trễ, đã tưởng đi sớm được hơn bình thường nửa giờ để làm kế hoạch.

Âm ức qua đi, khó khăn đem sandwich nhét vào miệng, cô ngẩng đầu thấy hắn có vẻ đã ăn xong rồi, trong tay nghịch nghịch cái chìa khóa xe, không hề chớp mắt thưởng thức tướng ăn của cô.

Hắn đang đợi cô. Cô vội vàng đứng lên, miệng còn phồng thức ăn, khó khăn nuốt xuống rồi mới phát ra âm thanh “Tôi... Tôi... Đi thôi...”

“Không nên gấp gáp, thời gian còn kịp.” Hắn giữ chặt cô, thảng hưởng tới phòng khách, dùng tay phải cầm giấy ăn cẩn thận lau khói môi dính sốt cà chua của Mân Mân.

“Không được, tôi vội lăm, đã hẹn cùng thủ trưởng hôm nay đi làm sớm nửa giờ.” Cô khoát tay áo, chạy tới phòng khách lấy túi xách.

“Thoạt nhìn em vẫn là người phụ nữ để tâm đến sự nghiệp, điểm ấy đối với anh thực sự ấn tượng.” Hắn tiếng nói trầm ổn mang theo ý cười khoái trá, cất bước đi theo, cùng cô ra khỏi nhà.

Sau một lát, xe thể thao dừng chênh chêch đổi diện biển hiệu lớn của tòa soạn, cô xách túi chuẩn bị xuống xe, đột nhiên dừng bước, quay sang nhìn hắn.

“Đúng rồi, tên phóng viên kia thế nào? Đã biết thuộc tòa soạn báo nào chưa?” Nhắc tới chuyện này, cô vẫn là có chút cảm giác sợ hãi.

“Em cứ đi làm đi, chuyện này giao cho tôi là được.” Hắn vẫn là những lời như trước, một chút cũng không ra lộ nửa điểm lo lắng.

Cô mơ hồ có cảm giác da đầu tê dại, phụ nữ trời sinh giác quan thứ sáu, cô có cảm giác khả năng thực tế không thuận lợi giống như hắn nói. Có lẽ chuyện này thực vô cùng khó giải quyết.

Cô cau mày, buồn rầu cúi đầu đi vào văn phòng, không lưu ý thi thoảng nữa là đâm thẳng vào thân ảnh cao lớn đi tới, hình dáng khuôn mặt rõ ràng tuấn lanh.

“Lăng tiểu thư.” Giản Quân Dịch hơi nhướn mi, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, hướng cô chào hỏi.

“Tổng giám đốc, chào buổi sáng.” Cô cũng lễ phép mỉm cười đáp lễ. Người bình thường có lẽ đã cảm thấy hắn là người thật dễ gần, không ra vẻ quyền chức. Nhưng cô không dễ bị hắn lừa bịp. Cô có thể nhìn ra vẻ tươi cười của hắn luôn luôn ẩn giấu thái độ kiêu căng, khó gần.

Chương 266: Đội mới

Giản Quân Dịch nghiêng đầu, thoảng liếc cô một cái rồi tiếp tục đi ngược lại.

Cô đi quá vài bước quay đầu dõi theo bóng dáng hắn. Không khỏi nhớ tới Phùng Tĩnh Như từng nói, Giản Quân Dịch ngay từ đầu đã đề cao cô, an bài cô tới làm trợ lý bên cạnh Phùng Tĩnh Như, mục đích là muốn rèn luyện và bồi dưỡng cô, vì tiếp nhận công việc của Phùng Tĩnh Như mà chuẩn bị.

Nghĩ như vậy, Giản Quân Dịch đối với cô còn có ơn tri ngộ, trong mắt không khỏi toát ra ý cảm kích. Bả vai đột nhiên bị vỗ một cái, Tích Vân đi đến bên cạnh cô, nhìn nhìn bóng Giản Quân Dịch sắp đi vào thang máy, lại nhìn Mân Huyên “Cô ngoogn ngác nhìn chăm chăm Tổng Giám đốc như vậy làm gì? Hì hì, không phải là cô đã sớm thăm mến Tổng Giám đốc đấy chứ...”

“Tích Vân, cô đừng nói lung tung, tôi chỉ là tùy tiện nhìn theo...” Mân Huyên thu hồi ánh mắt, xoay người thẳng hướng đi tới bàn làm việc của mình.

Tích Vân đi theo sau, đến tựa vào bàn làm việc của cô, oán trách vỗ vỗ Mân Huyên “Quan hệ của chúng ta cũng đã thân thiết như vậy rồi, vậy mà chuyện lớn như vậy cô lại gạt chúng tôi.”

“Tôi có chuyện gì... gạt mọi người?” Cô bật nguồn điện máy tính, chỉ vào chính mình, vẻ mặt ngơ ngác hỏi.

Biên tập mỹ thuật Tiểu Trầm cầm một xấp tư liệu đi qua, nháy mắt cười tุม tím với cô “Mân Huyên, theo lệ cũ hôm nay tan làm cô phải mời cơm mọi người đó nha”

Nghe đến đó, cô cuối cùng cũng hiểu ra ý tứ của bọn họ, không khỏi quay đầu hỏi “Tích Vân, có lệnh điều động nhân sự mới gì à?”

“Ủ, cô đi ra thang máy mà không thấy sao?” Tích Vân nhíu mắt, chỉ tay ra ngoài cửa “Thông báo dán ngay ngoài Văn phòng, tôi vừa ra khỏi thang máy là thấy. Mân Huyên, chúc mừng cô! Cô là Phó Chủ biên trẻ nhất tòa soạn chúng ta đấy...”

“Mân Huyên, cô đến chỗ tôi một chút.” Thanh âm Phùng Tĩnh Như truyền đến, cắt ngang câu nói của Tích Vân.

“Vâng, Phùng tiểu thư.” Mân Huyên bất giác đáp lời, ngẩng đầu thấy Phùng Tĩnh Như từ sau cửa văn phòng ló mặt ra, sau đó lại rụt rè trở về.

“Thật có lỗi, Phùng tiểu thư, tôi hôm nay hẹn tới sớm mà giờ đã muộn...”

Vừa đi vào văn phòng Phùng Tĩnh Như, Mân Huyên liền mở lời. Chỉ thấy Phùng Tĩnh Như đang cố hết sức bê tập giấy tờ trên bàn đặt vào thùng giấy, cô vội vàng chạy qua “Phùng tiểu thư... cô không nên vận động mạnh, để tôi giúp cô.”

Cô liếc mắt vào thùng giấy, đều là chút đồ dùng cá nhân, nhìn lại văn phòng đã không còn bày nhiều đồ, xem ra Phùng Tĩnh Như sáng sớm đến đã thu gọn khá ổn rồi.

“Đặt ở cửa là được rồi, một hồi ông xã tôi sẽ đến đón.” Phùng Tĩnh Như ý cười trong trào hướng ra cửa, nói với theo Mân Huyên đang bê thùng giấy tới ngoài cửa.

Phùng Tĩnh Như lấy khăn tay ra lau mặt, bàn giao cho cô chút công việc cuối cùng “Mân Huyên, cô đem đồ trên bàn cô vào đây, về sau nơi này chính là văn phòng của cô. Còn nữa, lệnh điều động nhân sự đã có, cô chuẩn bị tài liệu cho tốt, bốn mươi phút sau đi họp ở phòng họp tầng mười lăm.”

Mân Huyên bình tĩnh gật đầu, mỉm cười “Vâng”

“Đây chính là một buổi họp lãnh đạo tòa soạn, Tổng giám đốc có lẽ cũng sẽ tham dự, anh ấy rất tín nhiệm cô, hy vọng cô nhận nhiệm vụ rồi từ nay về sau có dịp thể hiện được hết năng lực, giúp tiền đồ sáng tạo của Thuần Mỹ càng phát triển rộng khắp”

“Vâng, tôi sẽ cố gắng. Phùng tiểu thư, cảm ơn cô thời gian vừa qua đã hết sức giúp đỡ bồi dưỡng tôi.” Mân Huyên chân thành nhìn Phùng Tĩnh Như, ánh mắt dừng ở cái bụng mang thai đã lớn của cô “Chờ về sau cục cưng sinh, tôi sẽ tới thăm hai mẹ con, đến lúc đó đừng quên trứng chim hồng của tôi.”

Phùng Tĩnh Như cúi đầu nhìn bụng mình, vui vẻ cười “Ha ha... Nhất định sẽ không quên trứng chim hồng của cô.”

Một lúc sau, Phùng Tĩnh Như đã theo ông xã về.

Mân Huyên ở bàn làm việc cũ thu gọn đồ. Thỉnh thoảng có đồng sự lại chạy tới chúc mừng cô. Còn có mấy đồng sự giống biên tập mỹ thuật Tiểu Trầm lúc trước đề nghị buổi tối cô mời khách, cô nhiệt tình đồng ý với họ.

Bốn mươi phút sau, cô đập thang máy đúng giờ đến tầng mười lăm. Nói đến cũng buồn cười, cô đến tòa soạn báo này đã một thời thời gian, trừ bỏ biết người lãnh đạo trực tiếp của cô là Phùng Tĩnh Như, còn lại như Trưởng tạp chí hay Chủ biên, cô đều chưa gặp mặt bao giờ.

Vào phòng họp, làm cô chấn động là bàn hội nghị thật dài với hai gương mặt trẻ tuổi ngồi trên, so với cô không sai biệt lắm, chắc chỉ lớn hơn vài tuổi, thoạt nhìn hoàn toàn không có dáng lãnh đạo. Chỉ khi nghe mọi người xì xào, cô mới biết được hai người kia đúng là lãnh đạo cấp cao của tòa soạn.

Trưởng tạp chí Lâm Hạo Ngôn với ánh mắt mông lung, nhìn qua khoảng ba tư ba lăm tuổi. Mà chủ biên Trịnh Trác lại càng trẻ, so cùng Doãn Lạc Hàn không sai biệt lắm. Bọn họ tuyệt không giống như tướng tượng của cô là người đàn ông trung niên có chút tư tưởng cổ hủ.

Lâm Hạo Ngôn đẩy kính mắt lên trên sống mũi, tựa hồ nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt cô “Lăng tiểu thư, tôi nghĩ cô hẳn là biết Thuần Mỹ là tạp chí dùng người cẩn cứ vào năng lực làm việc dồi dào và sức sáng tạo vô cùng phong phú của người trẻ tuổi.”

Những lời này Phùng Tĩnh Như cũng từng nói qua với cô, Giản Quân Dịch không căn cứ tuổi lớn nhỏ khi cân nhắc năng lực thủ hạ. Lâm Hạo Ngôn và Trịnh Trác chính là ví dụ điển hình. Xem ra ánh mắt của cô rất bất nhã rồi, cô không khỏi xấu hổ cười “Anh nói đúng, ý nghĩ của tôi quả thật có chút...”

“Lăng tiểu thư, chúc mừng cô thăng nhiệm chức Phó chủ biên. Cũng hoan nghênh cô gia nhập đội chúng tôi.” Trịnh Trác vẫn trầm mặc đột nhiên giành lên tiếng trước, kịp thời hóa giải sự xấu hổ của cô.

Cô không khỏi nhìn hắn nhiều hơn một chút. Trịnh Trác cười rộ lên, hai bên má lộ ra hai nụm đồng tiền. Nói sao thì cô cũng không ngờ được hiện tại người lãnh đạo trực tiếp của mình sẽ là người đàn ông trẻ tuổi rạng rỡ ánh mặt trời như thế này.

“Tôi cũng thực vinh hạnh được gia nhập đội ngũ các anh, hy vọng về sau được chỉ giáo nhiều hơn.” Cô được làm việc với người cùng thế hệ, đã không còn khuôn sáo trói buộc, cô bắt đầu càng ngày càng chờ mong sự hợp tác tốt đẹp sau này.

Chương 267

“Tôi cũng thực vinh hạnh được gia nhập đội ngũ các anh, hy vọng về sau được chỉ giáo nhiều hơn.” Cô được làm việc với người cùng thế hệ, đã không còn khuôn sáo trói buộc, cô bắt đầu càng ngày càng chờ mong sự hợp tác tốt đẹp sau này.

Lâm Hạo Ngôn tươi cười làm bầu không khí trở nên thoải mái hơn một chút “Lăng tiểu thư, cô không cần khách sáo như vậy, về sau chúng ta còn nhiều cơ hội hợp tác.”

Khởi đầu tốt là thành công một nửa, sau đó bọn họ đều nói chuyện rất vui vẻ, đến hơn 12 giờ, Trịnh Trác đề nghị cùng đi ăn cơm trưa, cô cũng vui vẻ đồng ý.

Ba người đồng loạt đáp thang máy xuống, đi đến đại sảnh, gặp một vài đồng sự, cô gật nhẹ đầu chào, Kỉ Tích Vân ở trong số người đó cũng ngẩng đầu nhìn cô.

Trịnh Trác cùng Lâm Hạo Ngôn cùng đem xe tới, cô lựa chọn lên xe Trịnh Trác. Một lát sau, bọn họ đến một nhà ăn cao cấp, cô để ý nơi này mọi người ra vào đều mặc trang phục công chức, không khó đoán ra đây là nhà ăn thương vụ, nơi các thành phần tri thức văn phòng thường liên hoan hoặc đàm luận công việc.

“Cô xem xem muốn ăn gì?” Vừa ngồi xuống, Trịnh Trác đưa thực đơn cho cô chọn.

“Tôi không kén ăn lắm, ăn giống hai người là được rồi.” Cô cười cười đem thực đơn đẩy trở về, cúi mặt nhìn mặt bàn, vốn dĩ cô cảm thấy cùng thủ trưởng mới dùng cơm cũng không sao, chỉ là hiện tại khi ngồi xuống, mặt đối mặt ngồi với hai người đàn ông khí chất như vậy, nhất thời lại cảm thấy ngại ngùng.

Lần đầu tiên cùng người khác giới xa lạ ăn cơm, cô có chút không được tự nhiên, hơn nữa bốn phía luôn luôn có ánh mắt nữ giới ghen tị phóng lại càng làm cô thêm bất an.

Trong lúc đang đợi cơm trưa bưng lên, Lâm Hạo Ngôn đứng dậy đi toilet. Cô không biết nên làm gì, cúi đầu uống nước.

“Lăng tiểu thư, cô đang lo lắng sao?” Trịnh Trác xoay xoay cái chén trong tay, trên mặt lộ ra ý cười nhợt nhạt. “Dù trong công việc là cấp trên cấp dưới nhưng tôi hy vọng chúng ta vẫn có thể là bạn. Sau này làm việc cô sẽ quen dần thôi, thật ra tôi và Lâm Hạo Ngôn cũng rất thoải mái, cô không cần lo sợ chúng tôi nghiêm khắc cỗ hủ đâu.”

“Vâng.” Cô mỉm cười, di động trong túi đột nhiên rung, cô cúi đầu lấy ra, nhìn đến là số điện thoại di động của Doãn Lạc Hàn.

“Huyên, em hiện tại đang làm gì vậy?” Hắn mềm nhẹ tiếng nói thoảng ở bên tai.

“Tôi ăn cơm ở bên ngoài.” Cô nhỏ giọng trả lời, Trịnh Trác ngồi ở đối diện đang nhìn chăm chăm cô.

“Cùng với ai?” Hắn trầm thấp tiếng nói, đột nhiên gắt gao ép hỏi.

Cô mím nhẹ môi “Đương nhiên cùng đồng nghiệp.”

“Nam hay nữ ?” Giọng hắn rõ ràng là đang chất vấn cô.

Cô nắm chặt di động vốn là muốn nói thăng, nhưng lời đã đến miệng lại quyết định thôi “Nữ đồng nghiệp, chính là người lần trước anh đã gặp qua, Tích Vân.”

Hắn trầm mặc vài giây, chậm rãi mở miệng “Em tan tầm sớm một chút, xe của anh đứng chờ ở đường cái đối diện.”

“Vâng.” Cô theo bản năng đáp lời, nghe được hắn cúp điện thoại, lúc này mới nhớ đến hôm nay đã đồng ý với đồng sự buổi tối mời bọn họ ăn cơm chúc mừng.

“Bạn trai cô?” Trên đỉnh đầu phút chốc vang lên tiếng Trịnh Trác.

Cô ngẩng đầu, cười khổ không trả lời. Cô hiện tại đầu óc đều nghĩ về tên Doãn Lạc Hàn kia, không biết chuyện tên phóng viên kia hắn đã xử lý thế nào, ban nãy gọi điện thoại đáng lẽ cô phải hỏi hắn mà cô lại quên, báo hại bây giờ lại lo lắng.

Lúc này, phục vụ bưng đồ điểm tâm lên cho bọn họ, Lâm Hạo Ngôn cũng đã trở lại, ăn xong cơm trưa, bọn họ nói chút chuyện công việc, cô nghĩ tối buối tối đồng sự tụ hội, thuận tiện cũng mời bọn họ.

Trở lại văn phòng, cô liền bắt đầu khẩn trương vào làm việc, không biết qua bao lâu, vang lên tiếng đập cửa, là Tích Vân.

“Phó chủ biên thân ái, tôi tan tầm đây nha, các đồng sự đều đang ở bên ngoài chờ cô cùng đi ăn cơm chúc mừng đó.” Tích Vân trêu đùa.

“Biết rồi, tôi lập tức ra ngay.” Mân Huyên cười khanh khép lại văn kiện, lại vội vàng thu xếp bàn làm việc chỉnh tề, cầm lấy túi da cùng Tích Vân đi ra khỏi văn phòng.

Cô cùng một nhóm đồng sự đồng đảo đi ra thang máy, sau đó xuống đến dưới lầu, mọi người bắt đầu náo động thảo luận đêm nay nên đi nơi nào ăn, cuối cùng thống nhất được một địa điểm tốt.

Cô lấy cớ, nói mình có việc phải về nhà một chuyến, để cho bọn họ đi trước gọi món ăn, cô nửa giờ sau sẽ đến. Đợi cho đồng sự từng nhóm từng nhóm bắt taxi đi xa, cô mới chạy về nơi Doãn Lạc Hàn hẹn.

Đi ngang qua sập bán báo, ánh mắt của cô nháy mắt bị một đống hình ảnh thu hút. Bóng dáng một người đàn ông đã chiếm hơn nửa bức ảnh, hắn dùng cánh tay tận lực bảo vệ người phụ nữ trong lòng, tựa hồ là sợ cô bị lộ rõ, mà người phụ nữ kia thì đang nghiêng mặt đi.

Cô hít thở thật sâu, đây không phải chính là bức ảnh cô và hắn ở trung tâm thương mại sao? Cô vội đi lại gần, cầm tờ báo, tinh tường nhìn đến bên cạnh để một dòng tí thật lớn: “Tổng tài tập đoàn Đường Thịnh Doãn Lạc Hàn cùng người tình bí ẩn tại trung tâm thương mại”

Phía dưới bức ảnh dày đặc chữ đều là phán đoán thân phận người phụ nữ này, sắc mặt của cô bỗng dung tái nhợt như tờ giấy, bối rối không biết như thế nào cho phải, bản năng xiết chặt tờ báo, hình ảnh trên báo tuy nhìn không rõ, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra là cô.

“Tiểu thư, tờ báo này cô có mua hay không?” Người bán hàng thấy cô nhìn hồi lâu, không kiên nhẫn

thúc giục.

Cô phục hồi lại tinh thần, lấy tiền xu ra trả, lướt qua đường cái nhìn thấy chiếc Lamborghini, cô mở cửa xe ngồi xuống.

“Xong rồi, chuyện của chúng ta.....” Cô vừa trừng mắt nói được vài chữ, đôi môi mềm mại đã bị nuốt lấy, khát khao mà mê luyến liếm cắn môi hồng như cánh hoa, cô kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, cảm chắc tờ báo, dùng sức đẩy đẩy hắn ra.

Hắn lưu luyến buông cô ra, hai tay lại thỷ chung để ở trên lưng của cô, khàn khàn tiếng nói thở dài “Hôm nay thật là dài, buổi sáng vừa đến công ty mà anh đã bắt đầu nhớ em.....”

Đang lúc nước sôi lửa bỏng, người này còn nhàn nhã nói những câu như vậy sao, cô căm tức không thôi, mang tờ báo với nhiều nếp nhăn phóng tới trước mặt hắn “Không phải nói đã giải quyết rồi sao? Anh nhìn xem đây là cái gì?”

Chương 268

Đang lúc nước sôi lửa bùng, người này còn nhàn nhã nói những câu như vậy sao, cô căm tức không thôi, mang tờ báo với nhiều nếp nhăn phóng tới trước mặt hắn “Không phải nói đã giải quyết rồi sao? Anh nhìn xem đây là cái gì?”

Hắn túm tờ báo trong tay cô, chẳng thèm xem mà vo lại thành một cục, tùy tay ném vào thùng rác bên đường.

“Anh có ý gì?” Cô thấy hắn không chút để ý không khỏi giận dữ “Chẳng lẽ là anh cố ý sao? Anh muốn cho tất cả mọi người biết chuyện của chúng ta, phải không? Nói đi, anh muốn làm như thế nào?! Tôi chán ghét anh, chán ghét anh..... Chán ghét anh.....”

Cô buồn bực giơ tay đấm đấm vào lồng ngực vững chãi của hắn, lại bị hắn nhanh nhẹn bắt lấy cổ tay, tiếng nói mang theo phần nào đó không khống chế được cảm xúc “Anh có ý gì, chẳng lẽ đến bây giờ em còn không hiểu sao?”

“Tôi đương nhiên hiểu.” Cô cười lạnh bỏ tay hắn ra “Anh muốn tôi xấu mặt... anh cố ý, anh muốn cho tôi thân bại danh liệt, anh muốn hủy diệt cuộc sống êm đềm hiện tại của tôi mà thật vất vả tôi mới có được, anh càng muốn làm cho tôi mất đi hết thảy, mất đi kiêu ngạo, mất đi tự tôn, mất đi bạn tốt Chỉ Dao, anh muốn tôi giống như những người phụ nữ khác phải dựa vào anh, cả đời làm một người phụ nữ hèn mọn ngu ngốc chỉ biết bám áo anh.....”

“Không phải, sao em lại nghĩ như vậy?” Hắn khổ tâm nhíu đôi mày rậm, hai tay khẽ ôm bả vai của cô “Anh thừa nhận buổi chiều hôm nay khi mới nhìn thấy tờ báo này, anh cũng đã nghĩ... cuối cùng chúng ta có thể quang minh chính đại ở bên nhau.....”

Một tiếng chuông di động truyền đến, cắt đứt lời nói của hắn, cô hít một hơi thật sâu, đẩy tay hắn ra, rút điện thoại ra nghe.

“Mân Huyên, sao cô còn chưa tới, chúng tôi đã gọi xong đồ ăn, mọi người đều đang đợi cô đó.” Tích Vân ở đầu kia điện thoại vội vàng nói.

“Ngại quá, Tích Vân, tôi đột nhiên cảm thấy không khỏe, mọi người cứ ăn trước đi, không cần chờ tôi. Tiền cơm cô giúp tôi trả nha, ngày mai đi làm tôi sẽ trả lại cho cô.”

“Vậy à.... được rồi, sức khỏe quan trọng hơn, cô nghỉ ngơi sớm một chút nha.”

Tích Vân lại quan tâm nói vài câu, cô cúi đầu đưa điện thoại di động bỏ vào túi da, cầm đột nhiên bị bàn tay to của hắn cầm lấy, tầm mắt bị bắt phải nhìn hướng hắn.

Hắn nguy hiểm nheo lại hai mắt “Nói cho anh biết, có phải bây giờ em lại muốn chạy trốn khỏi anh? Em muốn nhân cơ hội anh đi công tác, giống lần trước sẽ chạy trốn, sau đó tránh xa anh, vĩnh viễn cũng không để anh tìm thấy, đúng không?”

Cô chấn động toàn thân, hắn đoán ra chính xác tâm sự trong lòng của cô, mấy ngày nay cô ngụy trang vô cùng tốt, tưởng đã làm cho hắn lơ là cảnh giác, nay hắn nói như vậy, bao nhiêu công sức cố gắng của cô những ngày qua chẳng phải là uổng phí sao?

“Không có, tôi không có nghĩ như vậy.” Cô cúi đầu, né tránh tầm mắt sắc bén của hắn “Tôi hiện tại có được một công việc ổn định, cũng được thủ trưởng quan tâm, tôi sẽ không bỏ đi tất cả để chạy trốn đâu,

anh nghĩ nhiều rồi.”

“Là anh nghĩ nhiều sao?” Đôi mắt hắn tối đen nháy mắt xẹt qua một chút phức tạp hoang mang, bao thẳn nhẹ nhàng phun ra một câu “Anh quyết định hủy bỏ chuyến đi công tác lần này.”

Hủy bỏ chuyến công tác đối với kế hoạch của cô mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, cô thẳn sắc tự nhiên nhìn lại hắn, không lộ ra cảm xúc khác biệt gì “Tùy anh, anh là tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, anh muốn làm gì mà chẳng được.”

Di động lại một lần nữa vang lên, cô xem điện báo, đột nhiên như bị bỗng, sợ tới mức ném ngay vào túi da.

“Là điện thoại của Chỉ Dao.” Con mắt đen của hắn tinh tường, chính xác đã nói đúng tên người gọi.

Cô cúi đầu, cắn môi không nói gì, theo như lời hắn, quả thật là điện thoại của Chỉ Dao, Chỉ Dao nhất định là đã đọc được báo ngày hôm nay. Cô không biết giải thích như thế nào nữa, chỉ có thể giống như con rùa rụt vào mai lảng tránh.

Tay hắn vươn tới như muốn chạm nhẹ vào má an ủi cô, cuối cùng lại khụng lại thu hồi, khởi động xe.

Trở lại nhà trọ, cô đi vào trước, di động vẫn đang vang lên trong túi da, cô không dám tiếp nghe.

Đổi dép, đi thăng vào phòng ngủ, hắn theo sau đi vào theo.

“Tôi mệt rồi, tôi ngủ trước đây, bữa tối anh tự làm đi.” Cô thấp giọng nói, không thay đồ nằm lên trên giường, tiện đà dùng chăn che kín mặt.

Ngày mai..... cô thật không dám nghĩ đến ngày mai.... ngày mai Chỉ Dao sẽ tới tòa soạn tìm cô sao? Giản Quân Dịch đã biết chuyện này, hắn sẽ không ngồi yên, kết quả là cô còn phải đối mặt với sự phẫn nộ cùng ánh mắt bị thương của Chỉ Dao.

Các cô là chị em tốt, nhưng là cô lại ở sau lưng Chỉ Dao làm tình nhân của hôn phu của Chỉ Dao, Chỉ Dao sẽ không tha thứ cho cô, Chỉ Dao sẽ hận cô, cô không dám nghĩ nữa, cô thật sự không dám nghĩ đến điều đó.

Cô nên làm cái gì bây giờ?? Đến tột cùng cô nên làm sao bây giờ?

Hốc mắt nóng lên, nước mắt chằng mấy chốc đã lăn dài, tiếng bước chân hắn dần dần tới gần, chăn ở trên mặt bị kéo xuống, cô chối chết túm góc chăn, mặt cúi càng thấp.

Hắn buông ra, không nhìn đến mặt cô đang khóc, trầm thấp tiếng nói phát ra có chút giống như tiếng thở dài “Vậy em ngủ đi.”

Cửa phòng ngủ mở một chút, hắn đi ra ngoài, cô ôm lấy chăn, dùng nước mắt tùy ý cọ rửa hốc mắt.

Một lát sau, cô nghe được cửa phòng ngủ lại phát ra tiếng vang, tiếng bước chân hắn tới gần mép

giường, không hề báo trước kéo chăn trên người cô xuống, một đôi mắt khóc đến sưng đỏ đã xuất hiện ở trước mắt hắn.

Hắn thở dài dùng đầu ngón tay lau đi nước mắt trên mặt cô “Huyên, đừng khóc, anh đã gọi điện cho Chỉ Dao, ngày mai anh sẽ gặp mặt cô ấy nói rõ ràng.”

“Anh muốn cùng cậu ấy nói cái gì?” Cô run run đôi môi, lập tức bắt lấy tay hắn “Anh muốn từ hôn sao?”

Lúc này, cô đã bất chấp chính mình, một lòng không hy vọng Chỉ Dao bị thương tổn, mọi chuyện đều không liên quan đến Chỉ Dao, cậu ấy là người vô tội!

“Sớm muộn gì cũng phải giải quyết.” Hắn trả lời cô, bạc thẫn khẽ nhếch, có lẽ vừa nãy là hắn ra ngoài gọi điện thoại.

“Không được nói, anh không được nói, nếu anh nói, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho anh.” Cô nghẹn ngào, tiếng nói trở nên run run, kéo chăn che mặt khóc.

Cho dù lần này là hắn nghiêm túc, không phải hắn tiếp tục trêu đùa cô, cô cũng không hy vọng nhìn Chỉ Dao thương tâm khổ sở.

Cô chịu không nổi, cô không thể tiếp tục chịu sự tra tấn như thế này nữa, cô phải rời khỏi hắn, nhất định là ngày mai.

Chương 269

Cô chịu không nổi, cô không thể tiếp tục chịu sự tra tấn như thế này nữa, cô phải rời khỏi hắn, nhất định là ngày mai.

“Đến tột cùng em muốn anh phải làm thế nào? Em nói cho anh biết đi. Em muốn anh phải làm gì?” Hắn nắm cánh tay của cô, hai tròng mắt lướt qua thân xác thô thô “Trái tim em luôn xa cách anh, em ở bên anh nhưng tại sao anh luôn cảm thấy em ở xa, xa lăm.....”

“Trái tim tôi như thế nào đâu có quan trọng, tôi đã đồng ý anh, như vậy còn chưa đủ sao?” Cô thở dài, cố gắng thản nhiên.

“Em cho rằng anh chỉ là hứng thú với thân thể em?” Đôi mắt hắn co lại như đau đớn, tiếng nói hỗn loạn “Em không hiểu sao, trên đời này còn rất nhiều phụ nữ xinh đẹp hơn em gấp trăm lần, anh vì cái gì lại chỉ cần có em? Một ngày nay anh đã tỉ mỉ che chở, cẩn thận lấy lòng em, chẳng lẽ em còn không hiểu được anh vì cái gì lại phải làm như vậy sao? Cũng là căn bản em cố ý không hiểu lòng anh.....”

“Vậy anh lẽ ra nên đi tìm những người phụ nữ tốt hơn tôi, vì sao còn muốn quấn quít lấy tôi? Doãn Lạc Hàn, anh hận tôi cái gì? Tôi rốt cuộc đã đắc tội anh cái gì ? Anh nói đi, nói đi.....”

Cô khóc òa, lớn tiếng nói, nước mắt làm nhòa đi cả con mắt, cô hung hăng lấy tay lau đi, nhưng càng lau lại nước mắt lại càng chảy òa...

Cô không muốn khóc trước mặt hắn, thời gian qua mặc kệ hắn có thể nào, cô cũng không để hắn nhìn thấy cô khóc, nhưng là lúc này đây, cô không khống chế được chính mình. Lòng của cô đau, đau quá, đau đến sắp chết đi, hình ảnh trên tờ báo kia đối với cô thật sự là một cú shock quá lớn. Ngày mai chính là ngày tận thế của cô, Chỉ Dao hôm nay luôn luôn gọi điện thoại cho cô, hôm nay cô tránh được, nhưng còn ngày mai? Ngày mai cô phải làm thế nào đây?

“Không... đối với em, anh vĩnh viễn cũng sẽ không buông tay.” Hắn nỗi giận gầm nhẹ, kéo chăn ra khỏi gương mặt cô, không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào gương mặt phủ kín nước mắt của cô “Có phải em trách anh lúc trước đã đối xử với em như vậy, nên hiện tại không thể chấp nhận anh?”

“Đúng.” Cô không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt hắn “Nếu đối lại là anh, anh sẽ có thể yêu một tên ma quỷ đã từng tra tấn anh sao? Hắn chiếm đoạt anh, lại đem anh không chút lưu tình đá xuống giường, đem anh trở thành công cụ làm ấm giường tùy ý làm nhục, hạ thuốc mê vào rượu để đem anh cho người khác đập hủ..... anh có thể sao?”

Hai tay hắn nắm tay cô khẽ run run, trầm mặc không nói nhìn chăm chăm cô, con mắt thâm sâu không thấy đáy hiện lên nhiều thần sắc phức tạp: mâu thuẫn, mê mang, đau đớn, chua xót, cuối cùng toàn bộ trở thành một cảm xúc phức tạp.

Cô một hơi nói xong, ngực kịch liệt pháp phồng, mỗi một hình ảnh đều rõ ràng hiện ra ở trong đầu cô, có lẽ cả đời này cũng không bao giờ có thể quên được những khuất nhục đó. Hai tay bàn tay to của hắn nắm lấy, móng tay cô thật sâu đâm vào lòng bàn tay hắn, nhưng hắn chỉ im lặng, một chút nhăn mặt cũng không có.

Qua một lúc lâu sau, hắn khàn khàn tiếng nói mở miệng “Từ giờ trở đi, anh sẽ bù đắp cho em... Em muốn gì? Hay là anh đồng ý với em ba nguyện vọng.....”

“Không cần, tôi không.....” Những đau khổ mà cô đã phải chịu hắn nghĩ chỉ một chữ bù đắp là có thể

quên hết sao? Cô không chút suy nghĩ liền nói câu từ chối, trong đầu phút chốc lóe lên ánh sáng, vội vàng sửa lại “Nguyện vọng gì cũng được? Anh sẽ không trở mặt chứ?”

Trên mặt hắn hiện ra thần sắc cảnh giác, hắn nhíu mày nói “Trừ khi em nói muốn rời xa anh, những cái khác anh đều có thể đồng ý.”

“Đương nhiên, tôi sẽ không nói chuyện đó.” Cô lau nước mắt trên mặt, ngẩng đầu nói “Nguyện vọng trước tiên của tôi là ngày mai anh trăm ngàn lần cũng không được nói chuyện giải trừ hôn ước với Chỉ Dao.”

“Em có biết em đang nói cái gì không?” Hắn nhíu mày, hắn rất yêu người con gái này. Trước đây, hắn thừa nhận mình đã tham lam, cũng quá ích kỉ, một mặt muốn cùng Chỉ Dao bảo trì tốt một hôn nhân chính trị, một bên lại muốn thực hiện tâm nguyện của chính mình có được người con gái trước mặt.

Nhưng là, khi tờ báo xuất hiện, cô trốn trong chăn khóc, hắn nghe tiếng khóc nức nở thút thít, ngực lại đau đớn từng đợt, rất đau... Lui trở lại phòng khách, hắn rút một cây xì gà, cuối cùng quyết định, chuyện này là hắn khơi mào, đương nhiên phải do hắn giải quyết, hắn sẽ cùng với Chỉ Dao giải trừ hôn ước, tuy rằng làm như vậy có lẽ sẽ làm tổn thương đến Chỉ Dao, nhưng hắn không thể không quyết tâm... dù thế nào hắn cũng không thể để cô đau lòng.

Hắn âm trầm “Em nói em sẽ không rời xa anh, nhưng em lại muốn anh đồng ý không cùng Chỉ Dao ngả bài, em thật sự cam tâm cả đời làm tình nhân thôi sao?”

Đương nhiên là không, cô ở trong lòng lạnh lùng nói, nhưng là nhất tưởng đến kế hoạch ngày mai, máu trong toàn thân lập tức sôi trào lên, cô trấn định một chút cảm xúc, liếc mắt nhìn hắn “Anh chỉ cần trả lời tôi nguyện vọng này anh đồng ý hay không.”

Hắn mím môi, thăng tấp nhìn cô ánh mắt sáng ngời. Người con gái này chính là độc dược, là điểm yếu của hắn, hắn càng lúc càng hiểu được điều này.

Cô là người con gái quật cường nhất mà cũng dịu ngoan nhất hắn từng gặp qua, cô bướng bỉnh cá tính thường thường làm hắn căm tức vạn phần, hận không thể từ bỏ cô, nhưng là hắn cũng biết, hắn không thể ly khai cô, hắn yêu người con gái này, hắn thậm chí bắt đầu mê luyến sự quật cường của cô, không tự chủ được muốn che chở cô, yêu thương cô.

“Anh đồng ý nguyện vọng thứ nhất của em.” Hắn sảng khoái đồng ý, kỳ thật hắn chính là âm thầm mưu tính chờ sóng gió lần này qua đi, hắn sẽ tìm thời điểm thích hợp cùng Chỉ Dao nói chuyện.

“Còn hai nguyện vọng, tôi nhất thời chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra tôi sẽ nói cho anh biết.” Cô cúp mắt, rút tay ra khỏi lòng bàn tay nóng ấm của hắn.

Tờ báo ngày hôm nay đối với Chỉ Dao chắc chắn đã là một cú shock lớn, nếu Doãn Lạc Hàn lại nói đến chuyện từ hôn, Chỉ Dao nhất định sẽ chịu không nổi đả kích này, hiện tại Doãn Lạc Hàn đã đồng ý không đề cập tới chuyện từ hôn, nhưng lòng của cô vẫn như là treo ở giữa không trung, vô cùng bất ổn... ngày mai cô phải đối mặt với Chỉ Dao thế nào đây?

Lại một đêm đầy ác mộng, khi cô mở mắt rời giường, đứng dậy đầu lại choáng váng vô cùng, miễn cưỡng lại phải ngồi xuống, sau lưng đột nhiên ấm áp, hắn ôm nhẹ cô từ phía sau, đem cô tiến vào trong lòng.

Căm đặt trên vai cô, hắn vùi đầu vào cổ cô, khuôn mặt tuấn tú cọ cọ, đôi môi nóng bỏng mê luyến trên da thịt trắng nõn “Lần này em hãy nghe anh, hôm nay xin phép nghỉ ở nhà, đừng đi làm.”

Căm đặt trên vai cô, hăn vùi đầu vào cổ cô, khuôn mặt tuấn tú cọ cọ, đôi môi nóng bỏng mê luyến trên da thịt trắng nõn “Lần này em hãy nghe anh, hôm nay xin phép nghỉ ở nhà, đừng đi làm.”

Chương 270

“Không, tôi muốn đi.” Cô lắc lắc đầu, trầm hít vào một hơi, chuyện này sớm muộn gì cũng phải đổi mặt, hôm nay cô chạy thoát, nhưng ngày mai sẽ ra sao, cũng muốn như vậy vẫn tránh sao? Nếu vậy khi nào thì mới có thể kết thúc?

Hắn trầm ngâm một hồi, buông tay cô, đem cô quay lại hướng hắn “Nếu có chuyện gì không ổn, hoặc là Giản Quân Dịch tìm em nói chuyện, em phải gọi điện thoại nói cho anh biết, anh sẽ ra mặt nói chuyện với anh ta.”

“Không.....”

Cô còn muốn nói cái gì, hắn lập tức ngăn chặn, ngữ khí quyết đoán “Chuyện này đừng tranh luận, anh hiểu con người Giản Quân Dịch, anh ta không dễ đối phó như em nghĩ đâu, em không phải đối thủ của anh ta, anh ta chỉ cần nói mấy câu có thể dễ dàng nhìn nét mặt em rồi biết bí mật.”

Cô tự hỏi một chút, thuận miệng đồng ý “Được rồi. Tôi phải dậy thôi, đi làm bị muộn rồi.” Cô rời khỏi vòng tay đang ôm ấp của hắn, hắn theo sau cũng rời khỏi giường.

Cô từ toilet đi ra, hắn đang mặc âu phục. Cô thở ra một hơi, nghĩ đến kế hoạch của chính mình sắp thực thi, trong lúc nhất thời tâm tình phức tạp mà lo lắng...

Cô mở tủ, lấy cravat cho hắn, tiến đến gần hắn, hắn hạ mắt nhìn xuống, trong đôi mắt hiện lên ý cười.

Hắn cúi đầu, nhìn cô thuần thục đeo cravat, lại theo thói quen sửa sang lại quần áo cho hắn. Cô vừa dừng tay, đôi tay rắn chắc của hắn lập tức ôm lấy cô, kéo cô vào trong lòng, lửa nóng từ hắn bao phủ lấy cô.

Cô im lặng trong lòng hắn, mặc hắn hôn sâu, cô thậm chí chủ động mở miệng ra, nghênh đón hắn triển miên hôn nồng nhiệt. Hắn vốn nghĩ sẽ chỉ hôn nhẹ cô để thỏa cả một ngày không được nhìn thấy cô, nhưng nay là cô chủ động tựa hồ kích thích hắn, hắn không tự giác siết vòng tay ôm chặt eo nhỏ của cô, làm cho thân thể mềm mại của cô càng ép chặt vào hắn, ấm áp đầu lưỡi lướt qua hàm răng của cô, chặt chẽ cuồn lấp cái lưỡi thơm tho của cô, thăm dò khoang miệng ngọt ngào của cô.

Nhưng mà cô thật quá thơm ngon, hắn giữ lấy cái ót của cô, bừa bãi hôn cuồng nhiệt, cô mỗi một tấc tựa hồ đều bị hắn dã man chiếm lĩnh, cô nhẹ nhàng “ưm” một tiếng, không khỏi bắt đầu đáp lại hắn hôn, thân mật dây dưa. Hồi lâu sau, cô sắp hít thở không thông, hắn mới rời đi, cùng nhau thở hổn hển.

Cô hít thở không thông đầu chóang váng, mềm mại ghé vào ngực hắn thở, hắn ôm lấy cô, hơi thở cũng gấp gáp, phát ra một tiếng cười khẽ thỏa mãn “Huyên, em hôm nay rất tích cực.”

Cô dần hít thở, không biết chính mình sao lại làm vậy, như thế nào trở nên chủ động, có lẽ trong tiềm thức đó chính là lời ly biệt của cô.

“Bây giờ mới là buổi sáng, nhưng là anh đã bắt đầu chờ mong ban đêm tiến đến.” Hắn ái muội nói nhỏ, nâng lên khuôn mặt hồng hào của cô, cánh hoa sương đỏ không tha duyên hôn, đôi tay lướt vào trong áo, làm càn tham lam trong quần áo của cô.

“Đừng náo loạn, tôi đi làm bị muộn rồi.” Cô vuốt ve hắn không an phận, chạy ra phòng ngủ, đáy lòng đột nhiên lướt qua một cảm giác mất mát, thật sự cứ như vậy khai sao?

Cô đi hướng sofa cầm lấy túi xách, vô thức lấy tay đặt lên trái tim, trong lòng rối loạn, cô đáng lẽ phải bắt đầu hưng phấn cùng chờ mong mới đúng, như thế nào trong lòng lại như là thiếu mất một khói, cảm giác mất mát đột nhiên không thể ức chế nhanh chóng chiếm lấy lồng ngực.

“Huyên, em làm sao vậy?” Hắn nhíu mi, đi nhanh tới, một chút đỡ lấy cô, thương tiếc ánh mắt nhìn về phía tay cô đang đặt ở trước ngực “Có phải hay không thấy không thoải mái? Chắc là đói bụng rồi, tối hôm qua em chưa ăn bữa tối, vẫn là ăn xong rồi bữa sáng rồi hãy đi.”

“Không được, tôi không sao, tôi sắp đến muộn rồi.” Cô khẽ đẩy hắn ra, hắn chặt chẽ bắt lấy cánh tay của cô.

“Không được, em ăn xong bữa sáng hãy đi, anh đi làm phần sandwich cho em.” Hắn ngữ khí không cho cô do dự, lôi kéo tay cô vào phòng bếp.

Hiện tại chỉ cần nhanh chóng bước ra khỏi cửa nhà trọ, từ nay về sau cô có thể thoát khỏi hắn, trong lòng có thanh âm lớn tiếng nhắc nhở cô như vậy.

Nhưng là lúc này tâm tình cô bỗng trở nên phức tạp vô cùng, cô vô thức ôn nhu nhìn hắn. Doãn Lạc Hân chưa từng nhận được ánh mắt như vậy của cô, trong lòng vô cùng vui vẻ, như có một dòng nước ấm theo tâm khảm nhộn nhạo đến toàn thân, thoảng chốc lại hòa thành một dòng điện kỳ dị tràn đầy trong thân thể kích thích từng tế bào. Cô không thể khống chế được chân mình, không tự chủ theo hắn đi vào.

Hắn kéo cô ngồi ở trên bàn cơm, xoay người đem cho cô một ly nước “Uống nước trước khi ăn rất tốt, em đợi một chút, bữa sáng sẽ có ngay.”

Nhìn hắn một người đàn ông mạnh mẽ đứng ở bồn rửa rau xà lách, nhớ tới hắn lần trước vì cô mà làm bít tết, hi sinh mấy cái bát, cô rất cuộc ngồi không yên, xắn tay áo đi qua.

“Vẫn là để tôi.”

“Em đang không khỏe, cứ ngồi ở chỗ kia nghỉ ngơi, năm phút nữa là được.” Hắn thấy tay cô muốn đoạt lấy rau xà lách, nhìn cô một cái, đôi môi hoàn mĩ mỉm cười “Có thể làm bữa sáng cho người mình yêu, anh vui còn không hết.”

Cô thấy chấn động một chút, ngực nhất thời như là bị một loại lực mãnh liệt va chạm, rất đau... cô cắn môi, không ngừng lui về phía sau .

Đừng... đừng nói như vậy, cũng đừng săn sóc cô như thế..... cô sẽ rời bỏ hắn, như vậy sẽ làm cô có cảm giác tội lỗi thương cảm vô cùng.

Quả nhiên không đến năm phút đồng hồ, một phần sandwich nhẹ nhàng đặt ở trước mặt cô trên bàn cơm, cô nhìn chiếc sandwich to trước mặt, lại nhìn hắn đứng ở bên cạnh cô mặc áo phục màu đen vây quanh là tạp dề, không khỏi xì cười ra tiếng.

Hắn dường như ngại ngùng nói “Anh... anh chỉ nói sẽ làm bít tết ngon, sandwich anh không thạo lắm. Em cứ ăn tạm một chút cho đỡ đói đi. Bữa tối anh sẽ làm bít tết thật ngon cho em, coi như bồi thường.”

Nghe được hai chữ “Bữa tối”, cô đang cười phút chốc ngừng lại, cô và hắn cơ bản sẽ không còn cái gọi là bữa tối, đây chính là bữa sáng cuối cùng bọn họ còn ở bên nhau...

Cô buồn cúi đầu, cầm lấy miếng sandwich to bự lên, mở lớn miệng dùng sức cắn xuống.

Chương 271

Cô buồn cúi đầu, cầm lấy miếng sandwich to bự lên, mở lớn miệng dùng sức cắn xuống.

Hắn nói muốn lái xe đưa cô đi làm. Cô nói không cần, anh đùa chắc, giờ là thời điểm vô cùng nhạy cảm, nếu như bị Giản Quân Dịch bắt gặp thì cô chết toi, vì vậy hắn là khi xuống đến dưới lầu cô và hắn nên đi tách ra.

“Vừa rồi anh với em nói chuyện, em đã nhớ kỹ chưa?” Hắn nhẹ giữ lấy mặt cô gỡ ra vài sợi tóc, vẫn không yên tâm dặn cô.

“Tôi nhớ rồi, nếu Giản Quân Dịch tìm tôi nói chuyện, tôi phải gọi điện thoại cho anh ngay để anh ra mặt nói chuyện với anh ta.” Cô theo thang máy đi xuống, máy móc nhắc lại như đọc lời kịch bản. Thật không thể tin được người như Doãn Lạc Hàn cũng có lúc dông dài như vậy.

“Thực không muốn xa em.....” Hắn lưu luyến không rời kéo cô vào lòng, trấn troc hôn đôi cánh môi như hoa của cô. Hắn cũng tự thấy hành vi hôm nay của chính mình có chút buồn cười, giống như cách làm nũng của trẻ con với cô vậy.

“Đừng như vậy, nhỡ có ai thấy thì sao...” Cô quay đầu tránh đi sự đeo bám của hắn, mắt liếc nhìn đại sảnh dưới lầu, hoàn hảo lúc này không có người qua lại.

“Vậy em hôn cáo biệt anh một cái đi.” Hắn ôm lấy cô, vẫn như trước không chịu buông cô ra.

“Được.” Cô không cần nghĩ ngợi đồng ý, kiêng mũi chân từ mạnh vào ngực hắn mà hôn nhẹ lên môi “Thế này đã được chưa?”

Đầu ngón tay hắn nâng cằm cô, giống như còn muốn thưởng thức thêm hương vị của cô, khuôn mặt tuấn tú hiện nét cười nhẹ “Buổi tối về nhà sớm một chút.”

Cô nhìn thần sắc hắn, nhớ tới nụ hôn nồng nhiệt buổi sáng kia, khuôn mặt yêu kiều không khỏi một nồng lên, nhìn đồng hồ, nhất thời kích động “Chết rồi, còn có bảy phút! Muộn mất thôi, tôi đi đây.”

Cô đẩy hắn ra, xoay người đi xuống bậc thang, ma xui quỷ khiến lại ngoảnh đầu liếc mắt nhìn hắn, thân ảnh cao lớn hơn ba thước đứng lặng phía sau, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ ôn hòa sáng rỡ khiến cô tự hỏi... từ khi nào cái mặt nạ lạnh khốc trên mặt Doãn Lạc Hàn đã biến mất, lại thay vào là gương mặt đầy nhu tình khiến người khác động lòng như vậy chứ...

Có lẽ là biểu tình trên mặt hắn quá mức nhu hòa. Hay có lẽ là ánh nắng quá mức chói mắt. Tóm lại, trong lúc nhất thời, cô không dám nhìn vào mắt hắn. Cô sợ mình đã hiểu ra ý tứ ôn nhu của hắn, trong lòng bỗng nhói đau, cô dứt khoát xoay người, hướng bảng hiệu của tòa soạn đi như trốn chạy.

Dọc theo đường đi cô liều lĩnh hướng về phía trước chạy như điên. Trước mắt nhạt nhòa, cô có cảm giác như trời đang mưa, ngửa đầu nhìn lên trời xanh, chợt quên đi mình lúc này đang đi ngang qua đường cái. Trong khoảnh khắc một âm thanh ồn ã đột nhiên vang đến.....

Một chiếc xe tải to hùng hổ thẳng phía cô hướng tới. Cô thoáng chốc ngây ngẩn cả người, hoàn toàn quên mất phản ứng. Chính vào thời điểm xe tải thẳng hướng cô lao tới, đầu óc của cô lại bình tĩnh dị

thường, chết có lẽ là cách tốt nhất... Ông trời đã an bài cho cô, giúp cô thoát khỏi việc phải đối mặt với cục diện kế tiếp...

Cô nhắm mắt lại, bình thản chờ đợi... chỉ một lần đau... sau đó sẽ là bình yên vĩnh hằng... Cô nguyện ý chấp nhận sự trao đổi đó....

Nhưng là, thân thể của cô đột nhiên bị một đạo lực túm trụ, sau đó xoay tròn vài vòng, rồi không khống chế được té ngã, khuỷu tay đụng phải mặt đường cứng rắn, phát ra một trận đau đớn. Cô đoán cô đã được cứu thoát khỏi cái chết trong gang tấc.

Cô trợn mắt khi phát hiện thì ra mình đang đè lên một người, vội vàng lựa cách bò xuống khỏi người đối phương, xấu hổ đỏ mặt. Khó trách cô sau khi té ngã không có cảm giác đau đớn, là do người này đã cứu cô sao?

Ánh mắt cảm kích của cô dần chuyển hướng về phía người vẫn đang nằm dưới đường, thấy rõ diện mạo soái khí tuấn tú của đối phương, cô nháy mắt tròn miện hô “Chính Vũ?? Sao lại là cậu???”

“Mân Mân, em cũng thật là nặng đó, ép tôi tới mức toàn thân xương cốt đều đau muốn chết. Em nên giảm béo đi.” Kim Chính Vũ tức giận trợn mắt với cô, xoa cánh tay bị cô đè lên, miệng la hét bất mãn.

“Chính Vũ, cậu... cậu... sao lại ở chỗ này?” Cô giật mình vội hỏi. Thấy hắn chống tay khó nhọc tựa hồ muốn đứng lên, vội vàng chạy qua, đỡ hắn đứng lên.

“Có sao không? Có sao không?...Làm tôi sợ muốn chết. Hai người có bị thương nặng lắm không? Có cần đưa đi bệnh viện kiểm tra không?” Lái xe tải nhảy xuống xe, hé l裙 lớn giọng, vội chạy tới.

“Tôi xem chừng bọn họ không bị làm sao đâu. Cũng may chàng trai này đúng lúc lao tới giữ chặt được cô gái...”

“Không thể nói như vậy được, nhìn bên ngoài thì đúng là hai người này chẳng bị làm sao, nhưng biết đâu lại bị nội thương thì sao? Chuyện này không thể chỉ nhìn mà nói chính xác được đâu...”

“Phải đó, khó mà nói được, tốt hơn vẫn là nên đi bệnh viện...”

Bỗng dừng, nghe được xung quanh ồn ào tiếng tranh luận, cô quay đầu phát hiện không biết từ khi nào thì xung quanh đã vây đầy người, mọi người đều hướng cô cùng Chính Vũ chỉ trỏ một trận.

Bị những người vây quanh bàn luận, lái xe tải bụng bia lắc lư thân hình, vội vàng đi tới kéo bọn họ.“Đi, nhanh, tôi đưa hai người đi bệnh viện. Tiền chữa bệnh không là gì, mạng người mới là quan trọng nhất. Tôi thật không thể tha thứ cho mình...”

“Không cần, bác tài à, chúng tôi không có sao đâu...” Mân Huyên liên tục xua tay, có chút thẹn thùng “Chỉ là bị thương ngoài da, hơn nữa là tôi sai trước, sao lại có thể phiền bác được.”

Lái xe tải qua lại nhìn nhìn cô cùng Chính Vũ, thấy bọn họ bộ dáng bình yên vô sự, yên lòng, xoay người lái xe đi. Những người vây xem cũng lập tức giải tán, chỉ còn lại có cô giúp đỡ Chính Vũ đang nhẹ rǎng trợn mắt chậm rãi hướng đường cái đi tới.

Cô lơ đãng cúi đầu, nhất thời thấy Chính Vũ đang ôm cánh tay chảy máu, cô hoảng sợ kêu lên một

tiếng “Chính Vũ, tay cậu...”

“Tôi không sao, chỉ là bị thương ngoài da, trở về dán miếng băng cầm máu là ổn.” Kim Chính Vũ vẻ mặt anh tuấn soái khí lộ ra nét tươi cười thiên sứ, làm bộ như không có việc gì, trong khi đến thở coi bộ còn có chút khó khăn.

Cô lo lắng dừng bước, ánh mắt thảng fark dõi theo cánh tay hắn “Kim Chính Vũ, cậu không cần thể hiện. Miệng vết thương trên cánh tay cậu không thể đơn giản dùng băng cầm máu là ổn. Tôi lập tức đưa cậu đi bệnh viện.”

Chương 272

Theo sự kiên trì thuyết phục của cô, bọn họ đi tới bệnh viện, nghe được chẩn đoán của bác sĩ, cánh tay hắn quả thật không có gì trở ngại, miệng vết thương của hắn đã được cầm máu và băng bó sạch sẽ.

Hai người rời khỏi bệnh viện. Cô cũng không muốn nhìn thời gian, tính ra từ lúc sự tình phát sinh đến bây giờ chắc nhiều giờ đã trôi qua. Cũng chẳng khác nào cô đến muộn. Xem ra cô hôm nay thật sự là rất đen đuria rồi...

Hai người rời khỏi bệnh viện. Cô cũng không muốn nhìn thời gian, tính ra từ lúc sự tình phát sinh đến bây giờ chắc nhiều giờ đã trôi qua. Cũng chẳng khác nào cô đến muộn. Xem ra cô hôm nay thật sự là rất đen đuria rồi...

Sắp giữa trưa, cô cũng không muốn đi làm, quyết định gọi điện thoại cho Trịnh Trác, nói chính mình hôm nay thân thể không thoải mái, muốn đi khám. Trịnh Trác cũng không hỏi gì nhiều, đồng ý cho cô nghỉ một ngày.

Cô thở dài một cái, tùy tay ném điện thoại vào trong túi, nhìn lên, lại chạm phải một đôi mắt như biển lớn mênh mông, cô dâng hắng “Chính Vũ, tay cậu còn đau không?”

Hắn nhún nhún vai, vô tình liếc mắt cánh tay “Chỉ bị thương ngoài da thôi mà, hết đau lâu rồi.”

Cô biết Chính Vũ là cố ý nói như vậy để giảm bớt cảm giác có lỗi của cô, nhưng hắn không biết là như vậy ngược lại làm cô càng thêm cảm thấy có lỗi với hắn.

Hai người bước chậm trên vỉa hè râm mát, cô quay đầu nhìn hắn, cô có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi hắn, thí dụ như bóng người buổi tối đó đến tột cùng có phải hắn hay không .....

Chính Vũ nhìn ra cô đang muốn nói lại thôi bèn hỏi “Mân Mân, em muốn hỏi cái gì cứ việc hỏi.”

Cô nắm chặt túi xách, gian nan mở miệng “À..... Cậu không phải đã trở về Hàn Quốc sao? Sao lại xuất hiện ở đây??”

“Tôi hôm nay vừa về nước, trùng hợp ở trên đường gặp được em, còn muốn chạy lên chào em, kết quả lại xảy ra chuyện như vậy.” Hắn hơi cúi đầu, vài sợi tóc vương xuống che đi phần sắc hắn đang cười khổ, hắn đương nhiên không thể nói thực ra là hắn đi theo cô, phát hiện cô sắp bị xe tải đâm liền lao lên cứu cô.

Cô giờ phút này hoàn toàn là bị những nghi vấn làm cho rối loạn, cô muốn hỏi hắn, nhưng là cô nên nói như thế nào đây, ánh mắt cô thăng bằng nhìn hắn... nếu bóng người ngày đó thật sự là Chính Vũ, với tính cách của hắn tuyệt đối sẽ không giữ trong lòng, nhất định sẽ gấp cô hỏi rõ ràng.

“Chính Vũ, cậu có chuyện muốn nói với tôi sao?” Cô cẩn môi, một bên đang đợi hắn mở miệng, một bên lại buồn bực âm thầm oán chính mình như thế nào lại nhát gan như vậy, có điều nghi vấn mà lại không dám nói ra...

Hắn hai mắt mơ hồ xẹt qua một chút đau thương, hợp tình hợp lý nói “Trải qua chuyện lộn xộn buổi sáng, tôi đang nghĩ sẽ được nghỉ ngơi, hơn nữa còn là tôi cứu em... tôi nghĩ phải được em mời cơm chứ.”

Cô sững sốt một chút, đó không phải là chuyện cô nghĩ hắn sẽ nói, cô thở dài, xoay đầu nhìn bốn phía xem có nhà hàng nào gần không “Vậy cậu muốn ăn gì?”

“Bây giờ còn chưa tới giờ ăn cơm trưa mà, tôi biết gần đây có quán cà phê rất được, chúng ta đi uống cà phê trước đi.” Chính Vũ dắt tay cô bắt đầu hướng bên phải đi, ngữ điệu bình thản nhưng lại lộ ra thần thái không cho phép cô từ chối.

Không biết có phải ảo giác hay không, nhưng cô phát giác tay hắn nắm tay cô đang run nhẹ nhè, giống như tích tụ rất nhiều cảm xúc không thể nói rõ, trái tim của cô cũng chợt trở nên quặn đau.

“Chính Vũ, hiện tại có thể nói chưa? Sao cậu không nói tiếng nào đã vội trở về Hàn Quốc như vậy? Là bị cha cậu ép sao? Hay là tối đó ở bãi đỗ xe.....”

Chính Vũ khẽ tựa vào lưng ghế dựa, lắc lắc đầu “Mân Mân, em hiểu lầm rồi, không ai ép tôi cả. Chỉ là đột nhiên tôi cảm thấy nhớ gia đình, muốn về một thời gian.”

“Nhưng cậu.....”

Cô vừa mới nói được vài từ đã bị hắn cắt lời “Thực xin lỗi, Mân Mân, lần đó tôi đột nhiên thấy nhớ nhà quá, quyết định mua vé máy bay luôn, nên mới chưa kịp nói với em một tiếng.”

Cô nhấp một ngụm cà phê, cách nói của Chính Vũ rõ ràng có chút không tự nhiên. Hơn nữa hắn cũng

không phải là kiểu công tử bốc đồng, sẽ không vì lý do đơn giản là nhớ nhà như vậy mà không thèm chào hỏi ai liền bay trở về Hàn Quốc. Phân tích như thế, trong đầu cô càng thêm nghi hoặc, từ sự kiện ở bãi đỗ xe hôm đó, cô bắt đầu không thể liên lạc được với hắn, sau chyện nghe tin tức hắn về Hàn Quốc, chẳng lẽ như vậy lại chỉ là trùng hợp?

Chính Vũ liếc mắt ly cà phê trống trơn, đứng lên “Uống hơi nhiều rồi, tôi đi toilet một chút.”

Cô khẽ gật đầu, lần này Chính Vũ trở về, cô rõ ràng cảm thấy hắn thay đổi rất nhiều, ánh mắt thêm phần ý nhị. Cách hắn nói chuyện rõ ràng là tỏ ra không có chuyện gì, nhưng cô có thể cảm thấy hắn là đang cố ý che giấu gì đó....

Cô bưng ly cà phê, nhấp nhẹ một ngụm, ánh mắt tùy ý chuyển hướng cửa sổ bên ngoài, một chiếc Porche ngừng ở trước cửa quán cà phê, nhưng cô cũng không để ý lắm, cúi đầu khuấy ly cà phê.

Không quá một hồi, cô nghe được một tiếng giàn cao gó, tiếp theo là một tràng tiếng nói quen thuộc “Mân Mân, sao cậu lại ở đây?”

Cô toàn thân đột nhiên chấn động, nghe ra là thanh âm Chỉ Dao, ngẩng đầu lên, Chỉ Dao đã ngồi xuống ghế đối diện cô. Chỉ Dao sắc mặt không được tốt, tiêu tụy mà tái nhợt.

“Mân Mân, mình tìm cậu suốt, tối hôm qua chàng vạng gọi điện thoại cho cậu mà mãi không thấy cậu tiếp nghe.”

Cô nhất thời không biết nên trả lời Chỉ Dao như thế nào, trong lòng như là có hàng nghìn mũi kim đâm trúng, hoàn toàn không ngờ lại gặp Chỉ Dao ở đây.

Chỉ Dao cúi đầu, nhanh chóng mở túi xách Lv lấy ra tạp chí để ở trước mặt Mân Huyên, cô run run ngón tay chỉ vào mặt người phụ nữ trong hình, trên mặt lộ vẻ không dám tin “Mân Mân, cậu vừa là bạn thân nhất của mình, vừa là chị em tốt nhất của mình... mình không tin... mình không tin đây là cậu. Cậu nói cho mình biết đi..... có phải cậu không??? Không phải cậu mà, đúng không.....”

Đối mặt với Chỉ Dao ép hỏi, cô không còn biết nói gì nữa. Cô có thể nói cho Chỉ Dao chân tướng mọi chuyện, rằng không phải cô tự nguyện, đều là do Doãn Lạc Hàn sử dụng thủ đoạn ép cô làm tình nhân sao? Giờ phút này cô nói những lời như vậy sẽ có ích sao? Nói... sẽ chỉ làm Chỉ Dao càng thêm xem thường cô, cho rằng cô đang biện hộ... Cô thật sự không muốn giải thích gì nhiều... cô cam chịu.... là cô có lỗi với Chỉ Dao....

Mân Huyên trầm mặc lại làm Chỉ Dao càng thêm kích động, Chỉ Dao liều mạng lắc đầu, con mắt đầy nước bắt đầu đảo quanh “Mân Mân, nói cho mình biết đi, nói với mình... cậu và Lạc ca ca chẳng có quan hệ gì hết... người này chỉ là giống cậu thôi..... Cậu nói đi..... Nói cho mình biết đi.....”

“Mình.....” Cô ngẩng đầu thì đã thấy Chỉ Dao giàn dụa nước mắt, cô cuống lên “Đừng khóc, Chỉ Dao, đều là lỗi của mình... là mình sai... cậu đừng khóc mà.....”

Chương 273

“Mình.....” Cô ngẩng đầu thì đã thấy Chỉ Dao giàn dụa nước mắt, cô cuống lên “Đừng khóc, Chỉ Dao, đều là lỗi của mình... là mình sai... cậu đừng khóc mà.....”

Chỉ Dao khóc mũi đǒ bùng, lại không ngừng thút thít, tiếng nói cũng vì thế mà đứt quãng “Mân Mân..... Mình vẫn luôn coi cậu là chị em tốt nhất của mình, vậy mà cậu lại nỡ làm như vậy với mình sao? ..... Nếu đây là người phụ nữ khác, mình sẽ không so đo..... mình biết Lạc ca ca có rất nhiều phụ nữ bên ngoài, nhưng là cậu..... là bạn tốt nhất của mình..... Lạc ca ca..... Mình không thể không có Lạc ca ca..... Chúng mình sẽ cử hành hôn lễ ..... Mình không tin cậu cùng Lạc ca ca..... Không phải.... Hai người không thể lén lút ở bên nhau ..... Chỉ cần..... Chỉ cần cậu nói cho mình biết này người này....người này không phải cậu..... mình nhất định sẽ tin.... tin cậu...”

Chỉ Dao mở to đôi mắt ướt sũng nhìn cô, chờ câu trả lời của cô như là đang chờ đợi thẩm phán ra quyết định. Mân Huyên gắt gao cắn môi dưới, tiếng khóc nước nở của Chỉ Dao thật sự làm cô rất đau khổ... cô nên trả lời như thế nào? Chuyện đã tới nước này có lẽ cũng chỉ có thể nói sự thật.....

Nghĩ như vậy, thể xác và tinh thần cô bỗng cảm thấy nhẹ nhõm phần nào, cô mấp máy môi mở miệng “Kỳ thật mình cùng Doãn Lạc Hàn.....”

“Kỳ thật bọn họ chẳng có quan hệ gì cả.” Một tiếng nói không nhanh không chậm bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, hai người đồng loạt xoay người nhìn về phía thanh âm phát ra, Chính Vũ đã bước nhanh đi tới.

“Kim Chính Vũ, sao cậu có thể biết bọn họ không có chuyện gì được chứ, báo đã đăng rồi đây.....”

Giản Chỉ Dao nghẹn ngào nói, cầm lấy tờ báo nhét vào tay Chính Vũ “Cậu xem đi.”

Kim Chính Vũ ngồi xuống cạnh Chỉ Dao, cúi đầu liếc mắt vào tờ báo, cười lạnh một tiếng, ngay lập tức tờ báo bị ném lên mặt bàn “Tờ báo này chẳng có gì là rõ ràng cả, chỉ có nửa khuôn mặt, căn bản không thể nói Mân Mân và Lạc có quan hệ mờ ám gì được.”

“Nhưng.....” Chỉ Dao mở lớn ánh mắt nhìn chăm chăm bức ảnh được phóng đại hết cỡ trên tờ báo, vừa hé môi định nói thì Chính Vũ đã giành nói trước “Hơn nữa, tôi và Mân Mân đã kết giao được hơn một tháng, nếu thực sự có chuyện này, tôi đương nhiên phải là người đầu tiên phát hiện ra, hơn nữa là đàn ông tôi nhất định sẽ không thể bỏ qua chuyện này.....”

“Vậy ý cậu là tôi hiểu lầm bọn họ sao??” Chỉ Dao khóc thút thít nói, cúi đầu lấy giấy lau đi nước mắt trên gương mặt.

“Còn không phải sao...” Chính Vũ chỉ chỉ tờ tạp chí “Ảnh này cơ bản chỉ chụp được hình dáng của người đàn ông này, không thể nhìn rõ dung mạo, sao cô có thể chắc chắn đây chính là Lạc được chứ?..... Cô không hiểu sao.... Đây chỉ là mấy chiêu trò của bọn nhà báo, cô nghĩ bọn họ không thể vì số lượng phát hành mà làm mấy trò này, bỉ cong sự thật sao?”

Chỉ Dao rưng rưng nhìn Kim Chính Vũ “Vậy ý cậu là Mân Mân và Lạc ca ca cơ bản không thể xảy ra chuyện gì, đúng không?”

Kim Chính Vũ nhướn mày, nhìn thoáng qua Mân Huyên “Chúng tôi tính mấy ngày nữa sẽ đính hôn.”

Chỉ Dao cẩn thận cân nhắc lại lời nói của Chính Vũ, nhìn nhìn lại tờ báo, trong mắt dường như bừng lên thần sắc tinh ngô “Cũng đúng a, bộ dáng người này cũng chẳng giống Lạc ca ca cho lắm, hơn nữa người

phụ nữ này cũng chỉ nhìn được nghiêm, trên đời người giống người vốn không thiếu gì, huống chi lại chỉ là nhìn nghiêm.....”

Nhìn hai người đối diện một hỏi một đáp, cho đến bây giờ Chỉ Dao nín khóc mỉm cười, Mân Huyên hoàn toàn trợn tròn mắt, không dự đoán được Chính Vũ sẽ đột nhiên đến thay cô giải vây.

Chính Vũ nói rất lưu loát, hoàn toàn không có chút sơ hở, nếu cô là Chỉ Dao, chắc chắn cũng sẽ không chút nghi ngờ, nhưng nói gì thì cô vẫn cảm thấy có chút không thích hợp... có lẽ nào Kim Chính Vũ đã biết??

“Mân Mân.....” Chỉ Dao lau nước mắt trên mặt, có chút nhẹ thùng cười “Vừa rồi có phải mình đã dọa chết cậu rồi không, xin lỗi cậu, mình không cố ý..... Hôm qua mình vừa nhìn thấy tờ báo này liền nghĩ ngay người phụ nữ này là cậu, lúc ấy mình thực sự hãi.....”

Chỉ Dao trên mặt nước mắt còn chưa khô. Nhìn Chỉ Dao một lần nữa lộ ra khuôn mặt tươi cười, cô không đành lòng nói sau ra sự thật đầy đả kích, vì thế, lời nói đã đến miệng lại bị nuốt xuống, cô miễn cưỡng tươi cười.“Đừng lo, Chỉ Dao, cậu cũng là sốt ruột nên mới như vậy mà.....”

Ánh mắt của cô không khỏi nhìn về phía Chính Vũ, hắn không nói gì nhìn chăm chăm cô, hai đôi mắt trong suốt sâu thăm thẳm chỉ chất chứa đầy bi thương, trong lòng cô ngay lập tức hiểu rõ, cô đã đoán đúng, hắn đã biết tất cả.

“Ha ha..... Nói một hồi rồi, thì ra lại chỉ là hiểu lầm..... Ngại thật đó, Mân Mân à, đừng giận mình nha, đừng giận mình nha, tha thứ cho mình nha.” Chỉ Dao với tay qua mặt bàn kéo tay Mân Huyên làm nũng.

Câu cuối cùng lẽ ra phải là cô nói mới đúng..... Mân Huyên cười khổ, vô hình chung ngọn núi tội lỗi trong cô lại đè nặng thêm, cô đã có lỗi với cả Chỉ Dao và Chính Vũ rồi...

Cô thật sự đáng giận mà, quả thực là không thể tha thứ.....

Khi Chỉ Dao nhắc tới hôn lễ cùng Doãn Lạc Hàn, khóc lóc thống khổ như vậy, lòng của cô cũng càng lúc càng thêm đau, cũng may Chính Vũ tức thời xuất hiện giúp cô giải vây, nụ cười mới lại trở về trên gương mặt Chỉ Dao.

Có lẽ như vậy cũng tốt, không thể để Chỉ Dao phát hiện chuyện cô và Doãn Lạc Hàn, dù sao cô từ hôm nay trở đi sẽ thoát khỏi Doãn Lạc Hàn ma quỷ, như vậy sẽ thành toàn được cho Chỉ Dao, nhìn cô hạnh phúc, như vậy cách tốt nhất để cô có thể thuộc lối với Chỉ Dao...

“Mân Mân, không quấy rầy hai người nữa, mình đi trước, lần sau mình mời cậu ăn cơm xin lỗi nha!”
Chỉ Dao thè lưỡi hứng khởi, hướng tới Mân Huyên nháy mắt, tươi cười ra khỏi quán cà phê.

Ly cà phê đã lạnh, bồi bàn lại đưa tới hai ly cà phê, cô bưng lên ly cà phê nhấp một chút, lại nhìn trộm đánh giá Chính Vũ.

Không nghĩ tăm mắt bị Chính Vũ túm vừa vặn, hắn soái khí trên mặt hiện lên nhu hòa tươi cười “Mân Mân, em muốn nói cái gì?”

Cô liếm môi, vẻ mặt lo lắng nhìn hắn “Chính Vũ, nói cho tôi biết, ngày đó cậu đã ở bãi đỗ xe đúng không? Có phải Ngải Phù đã gọi cậu tới hay không?”

Chính Vũ cầm lấy chén cafe, thản nhiên nhìn cô một cái “Chuyện này quan trọng sao?”

“Đương nhiên là quan trọng.” Cô gần như ngay lập tức trả lời hắn, miệng không ngừng nỉ non “Thực xin lỗi, Chính Vũ, thực xin lỗi, tôi.....”

Chương 274

“Mân Mân, em không cần phải xin lỗi tôi, tôi đã biết hết mọi chuyện từ đầu tới cuối, là Lạc ép em.” Chính Vũ đặt chén cafe xuống, nói hết những việc mà hắn đã điều tra được.

Khi hắn nhận được điện thoại nặc danh, đối phương là phụ nữ, nói Mân Mân luôn lén lút cùng Lạc quan hệ, lúc ấy hắn không tin, cho rằng đối phương là có ý hại cô.

Mãi cho đến buổi tối hôm đó, hắn lại nhận được điện thoại của người phụ nữ kia, đối phương nói là em họ của Mân Mân, muốn mời hắn xem trò hay, để hắn thấy rõ Mân Mân là loại người gì.

Hắn vốn không định đi, kết quả ma xui quỷ thế nào hắn lại vẫn lái xe đi, đến bến đỗ xe, hắn nhìn thấy một người phụ nữ đánh đá đang đánh Mân Mân, hắn vừa định xông lên cứu cô, không ngờ là từ bến đỗ xe một bóng người đã chạy tới làm hắn chấn động.

Có lẽ là Lạc trùng hợp đi qua đây, hắn đã tự an ủi chính mình như vậy, nhưng khi hắn thấy Lạc cứu Mân Mân, dang tay che chở ôm lấy cô, ánh mắt và ngữ khí lại ôn nhu đến vậy, hi vọng cuối cùng của hắn cũng biến mất. Sau đó, hắn lại nghe thấy Lạc cảnh cáo Lăng Chính Đào không được tiết lộ chuyện này, hắn mới hoàn toàn hiểu được, thì ra Lạc và Mân Mân đã sớm ở bên nhau...

Sau cùng lại bị Mân Mân thoáng nhìn thấy, hắn rất nhanh đã trốn đi, ra khỏi bến đỗ xe, trong đầu hắn chỉ còn lại hoàn toàn là hình ảnh Lạc nhẹ nhàng lo lắng ôm lấy Mân Mân, suốt một đêm không ngủ, hắn tự nói với chính mình, có lẽ Mân Mân gạt hắn cũng chỉ là vì không muốn tổn thương hắn, nếu cô muốn ở bên Lạc, hắn sẽ thành toàn cho bọn họ. Dù sao yêu một người cũng không nhất định phải được ở bên người đó, có khi chỉ cần thành toàn cho người ấy, nhìn người ấy hạnh phúc, trong lòng cũng sẽ hạnh phúc.

Hắn liên tục tự nhắc nhở chính bản thân mình như vậy, sau đó lập tức đặt vé máy bay trở về Hàn

Quốc.

Chớp mắt hắn tiếp nhận sản nghiệp của gia đình, công việc bắt đầu trở nên lu bù, nhưng bận rộn cả một ngày cũng không làm cho hắn nguôi ngoai được nỗi đau khổ dày vò trong tận sâu tâm can.

Hắn không thể quên hắn đã đợi cô suốt năm năm, cũng yêu cô năm năm, hắn càng không thể quên khi mới về nước tình cảnh lần đầu tiên gặp cô trong xe taxi, cô vừa tỉnh ngủ, tóc còn đang rối bù, khi hắn gọi cô là bà cô lôi thôi, cô thở phì phì lườm hắn, không chút yếu thế phản bác hắn.....

Những chuyện đó đều đã khắc thật sâu trong lòng hắn.... Hắn đã sớm vẽ ra một tương lai hạnh phúc ở bên cô, làm cho cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất.... hắn không thể không có cô!

Cho dù cô không thích hắn, muốn ở bên Lạc, ít nhất hắn cũng muốn nghe chính miệng cô nói chứ không phải hèn nhát trốn về Hàn Quốc như thế này...

Cho nên, hắn đã trở lại, hắn muốn đánh cược lần cuối, cho dù hắn có thể sẽ bị tổn thương, có thể sẽ rất đau, nhưng ít nhất hắn cũng đã cố gắng đến cùng, hắn sẽ không hối hận...

Nhưng khi tối qua về nước hắn đọc tài liệu điều tra, hắn đã tức giận, thì ra Mân Mân và Lạc không phải như hắn tưởng tượng, Mân Mân hoàn toàn là người bị hại, là Lạc dùng thủ đoạn ép cô... Mọi chuyện đều do Lạc sắp đặt...

Cô mím môi không nói gì, cúi đầu, thì ra Chính Vũ đã biết tất cả, đột nhiên cảm thấy xấu hổ vô cùng, hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống. Chính Vũ chắc chắn sẽ xem thường cô, là do cô, do cô đã lừa gạt hắn và Chỉ Dao, bí mật làm tình nhân của Doãn Lạc Hàn.....

“Tôi.....”

“Em.....”

Hai người đồng thời mở miệng, cô cắn nhẹ môi “Cậu nói trước đi...”

Chính Vũ nắm chặt tay lại, gương mặt tuấn tú tràn ngập lửa giận “Mân Mân, lẽ ra em nên nói cho tôi biết, tôi sẽ giải quyết.....”

Cô lắc lắc đầu, cười khổ một tiếng “Chính Vũ, những chuyện đã qua tôi không muốn nghĩ thêm nữa, tóm lại, từ giờ trở đi tôi và hắn sẽ không có quan hệ gì nữa, tôi đã quyết định sẽ rời xa hắn.”

“Em có kế hoạch gì rồi? Nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp em.” Hắn nóng vội cầm chặt tay của cô, không cẩn thận chạm vào chén cafe làm chén rơi vỡ xuống đất, cũng may café đã uống hết, bồi bàn nhanh chóng tới dọn dẹp.

Cô nhìn thẳng vào mắt Chính Vũ, lắc đầu cự tuyệt .“Cậu đã giúp tôi quá nhiều rồi, tôi không muốn nợ cậu thêm nữa, chuyện này tôi đã có cách giải quyết.”

“Mân Mân, tôi và em mà còn khách khí như vậy sao? Em nói sẽ rời xa Lạc, vậy em định ở đâu? Biệt thự của tôi còn trống rất nhiều, em tới chỗ tôi đi.”

Hắn khâu khí cường ngạnh đầy khí phách, cô nao nao, chợt nhận ra hắn đã không còn là Kim Chính Vũ tính tình trẻ con của ngày trước. Xem ra thương trường đã dần dần gọt dũa hắn, khiến hắn ngày càng giống một doanh nhân thành đạt khí chất trầm ổn.

Cô do dự vài giây, cuối cùng vẫn là cự tuyệt hắn “Không, Chính Vũ, cảm ơn ý tốt của cậu, tôi đã có nơi muôn tới, cam đoan hắn sẽ không thể tìm thấy tôi.”

“Mân Mân, em lúc nào cũng cố chấp như vậy.” Chính Vũ thở dài, giống như hết cách với cô “Tôi cũng không ép em tới nhà tôi ở, nhưng em nói cho tôi biết, em định đi đâu? Đây là điều kiện duy nhất của tôi.”

Cô xoay xoay chén cafe, cúi đầu nói “Tôi sẽ đến ở nhà cha nuôi.”

Chính Vũ nhướn mày, trên mặt đầy thần sắc ngạc nhiên “Không phải trừ chú ra, em không có người thân nào khác sao? Từ lúc nào em đã nhận cha nuôi vậy?”

“Ừm… vừa nhận mấy tháng trước, ông ấy cũng rất yêu thương tôi, đã đề nghị tôi đến chăm sóc ông ấy.” Cô lập lòe, Chính Vũ kể thừa sản nghiệp ở Hàn Quốc, chắc hắn cũng sẽ mau trở về Hàn Quốc, cho nên cô cũng không muốn nói cho Chính Vũ biết kí thật cha nuôi của cô chính là cậu của hắn.

Chương 275

Từ quán café đi ra, Chính Vũ nói là còn có việc vội vã đi trước, cô thấy hàn sắc mặt âm trầm, cũng không muốn hỏi nhiều nữa.

Cô mở điện thoại gọi cho cha nuôi, rất nhanh đã có người bắt máy “Mân Huyên, ha ha..... Hôm nay như thế nào lại rảnh gọi điện thoại cho cha..., khi nào thì dọn đến nhà cha ở, chăm sóc cha đây?”

“Cha nuôi à, con định chặng vọng sẽ qua luôn.” Cô hít vào một hơi, thật cẩn thận nói “Không biết có tiện không ạ?”

“Con nói gì vậy, cha sớm đã nói với con rồi mà, lúc nào con cũng có thể dọn tới đây, muốn ở bao lâu cũng được. Phòng của con cha vẫn luôn cẩn dặn người giúp việc vào dọn dẹp thường xuyên mà.”

Tiếng nói mạnh mẽ vang dội của cha nuôi nhưng khi rơi vào lỗ tai lại ấm áp thân thiết vô cùng, cô không khỏi lộ ra khuôn mặt tươi cười “Con biết rồi ạ, cảm ơn cha nuôi.”

Cô đóng điện thoại, hướng trung tâm thương mại chạy, đã lâu không tới thăm cha, cô tính mua vài thứ chuẩn bị tới trại giam.

Nhưng tất nhiên cô sẽ không đề cập đến chuyện dọn đến Doãn gia, bởi lần trước cha đối với Doãn gia thể hiện địch ý rất rõ ràng, đến giờ vẫn làm cho cô cảm thấy không thông suốt.

Cha nuôi lần trước cũng đã chính mồm nói, chỉ cần cô tới chăm sóc ông ấy, ông ấy sẽ đem hết chuyện

ngày xưa nói với cô, mà cô cũng thật sự rất ngạc nhiên, tò mò, đó rốt cục là chuyện lớn tới mức nào mà tới giờ mỗi lần nghe tới chữ “Doãn”, trong mắt cha hiện lên chỉ toàn là hận ý...

Còn có Doãn Lạc Hắn, hắn vì cái gì lại đối với cô hận thù thâm sâu như vậy, những chuyện đó cô đều muốn biết thật rõ ràng.

Thời tiết có chút âm trầm, mặt trời trên cao chỉ tỏa ra một chút ánh sáng mỏng manh chiếu tới thân hình đứng ngay trước cửa sổ lớn khiến cho thân hình hắn như tỏa ra một ánh hào quang kì diệu đẹp mê người nhưng có vẻ lạnh lùng khó tả...

Doãn Lạc Hắn ánh mắt xuyên thấu qua thủy tinh nhìn xuống mấy chục tầng phía dưới, không hiểu sao có chút bộn rộn trong lòng, hắn đi thong thả tới trước bàn làm việc, ngồi vào ghế da khẽ xoay xoay.

Trước đây cho dù trong lòng hắn có biết bao nhiêu tâm sự, chỉ cần hắn tập trung dồn hết sức vào làm việc, thời gian sẽ rất nhanh trôi qua. Nhưng là hôm nay không giống với trước đây, toàn bộ buổi sáng trong lòng hắn luôn nhộn nhạo hỗn loạn không yên. Ôn thư kí hướng hắn báo cáo những hành trình tiếp theo cũng bị hắn ngay lập tức gạt bỏ.

Hắn không biết chính mình đang để tâm cái gì nữa, chỉ là lờ mờ hắn có cảm giác như sắp mất đi cái gì quan trọng lắm, cẩn thận suy xét, trong lòng hắn hiện giờ cũng chỉ có người con gái kia luôn làm hắn nóng ruột nóng gan, không yên lòng.

Hắn hít sâu một hơi xì gà... Đã giữa trưa rồi, không biết cô đang làm cái gì? Giản Quân Dịch có tìm cô hay không? Còn có Chỉ Dao, hắn e sợ hôm nay Chỉ Dao sẽ tới tòa soạn tìm cô, vì vậy ngay từ sáng sớm đến công ty, hắn đã bảo Ôn thư kí ngay lập tức gọi điện thoại, bảo Chỉ Dao tới tập đoàn Đường Thịnh gấp hắn.

Nghĩ đến đó, hắn lại thuần thực nhẫn dãy số quen thuộc về cô, nhưng mãi vẫn không thấy cô nghe máy, hắn không từ bỏ, tiếp tục kiên nhẫn gọi lại, vẫn là không người tiếp nghe, hiện tại là giữa trưa, có lẽ cô đã ra ngoài ăn cơm, để quên điện thoại ở bàn làm việc.

Người phụ nữ này của hắn luôn luôn thận trọng, không thể tưởng được cũng có lúc sơ ý như vậy, đôi môi hắn không tự giác nở nụ cười, thật hy vọng nhanh nhanh tới buổi chiều để về nhà. Dù sao hắn cũng chính là tổng tài của tập đoàn này, muốn đi lúc nào đều có thể đi, hắn muốn trở về nhà ngay lập tức, chuẩn bị sẵn bít tất thật ngon đợi cô, cho cô một bất ngờ lớn... Cô nhất định sẽ rất vui...

Hắn dường như có thể tưởng tượng được ra gương mặt sáng lạn tươi mè người của cô... cứ như cô đang đứng ngay trước mắt hắn vậy...

Hắn khẽ nhẹ mắt, xoa xoa chiếc cằm cương nghị, suy nghĩ rất nhập tâm, cửa ban công đột nhiên truyền đến một tiếng vang, có người không gõ cửa mà tiến vào, nhất định là tiểu tử Quý Dương.

Lần trước Quý Dương lén sau lưng hắn giúp cô tìm hiệp ước tình nhân kia, hại hắn thiếu chút nữa mất đi cô, sau này tuy rằng hai người đã đánh một trận, nhưng hắn vẫn là không thể bỏ qua chuyện tiểu tử kia giúp cô trốn chạy, vì thế đã phái hắn tới chi nhánh ở Malaysia làm việc, cũng coi như là một sự trùng phatty.

Tính tính thời gian, với tính cách Quý Dương, hắn ở nước ngoài chắc chắn sẽ không được bao lâu, có lẽ cũng chỉ hai ngày nữa là lại mò về, thật không thể tưởng được hôm nay đã trở lại .

Hắn ngẩng đầu, đang chuẩn bị trêu chọc Quý Dương một phen, không nghĩ tới người xuất hiện ở trước cửa văn phòng lại là..... Chính Vũ.

“Lạc, tôi có chuyện muốn nói với anh.” Chính Vũ soái khí trên mặt lạnh lùng như phủ một tầng sương, hai tay nắm thành quyền, khắp người dường như tỏa ra lửa giận.

“Chính Vũ, cậu về khi nào vậy? Sao không nói cho tôi biết?” Doãn Lạc Hàn mím môi, cất bước đi hướng một bên sofa, chỉ tay muốn Chính Vũ cùng ngồi xuống.

Chính Vũ hừ lạnh, giọng nói đầy châm chọc “Anh cảm thấy tôi cần phải nói cho anh biết sao?”

Doãn Lạc Hàn rốt cục nhận thấy được Chính Vũ có chút không bình thường, hơi nhíu mày “Chính Vũ, cậu muốn nói gì?”

Chính Vũ hơi nghênh đầu, nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ “Doãn Lạc Hàn, những lời này phải là tôi hỏi anh mới đúng, anh muốn làm gì? Anh biết rõ tôi thích Mân Mân, vì cái gì lại lén lút cướp đi cô ấy, còn cưỡng ép cô ở bên anh? Hai mươi năm qua, chúng ta tuy chỉ là anh em họ nhưng tôi luôn yêu quý, tôn trọng, coi anh như anh cả ruột thịt trong nhà, không thể tưởng được anh lại làm ra chuyện như vậy.”

Thanh âm trách móc của Chính Vũ phiên tán ra khắc căn phòng trống trải, khuôn mặt tuấn tú của Doãn Lạc Hàn vẫn âm trầm không thể hiện gì nhiều, nhếch môi, trầm mặc một phút đồng hồ, sau đó mới trầm thấp tiếng hỏi “Chuyện này cậu nghe từ ai?”

“Anh không cần quan tâm tôi nghe được từ đâu.” Chính Vũ phẫn nộ nắm chặt tay thành đấm dăn giọng nói “Tôi đã biết hết chân tướng rõ ràng, sẽ không tiếp tục để cho anh khi dễ Mân Mân nữa, Doãn Lạc Hàn, anh thật đáng giận.”

“Chính Vũ, cậu.....” Doãn Lạc Hàn vừa mở miệng, không ngờ trong nháy mắt Chính Vũ đã tung nắm đấm tới chiếc bụng săn chắc của hắn, hắn đau đến nhất thời cúi người xuống.

Chính Vũ nhìn chăm chăm Doãn Lạc Hàn ôm bụng ngồi xổm, trong mắt nỗi lên những vân đỏ “Anh thấy đau chứ? Hừ, dù có đau thế nào cũng chỉ là nỗi đau da thịt thôi, nhưng anh có biết không, Mân Mân mấy tháng qua đã chịu biết bao giày vò đau khổ, một đấm này là tôi thay cô ấy đánh anh.”

Doãn Lạc Hàn u ám thâm thúy đôi mắt thoảng mị mị, hắn đương nhiên biết cô trong lòng chịu những áp lực lớn như thế nào, giày vò giằng xé tâm can cô ra sao, từ chạng vạng hôm qua cùng cô nói chuyện, hắn vốn đã quyết định hết các kế hoạch, bất luận thế nào hắn cũng nhất định phải nói rõ ràng với Chỉ Dao.

Chương 276

“Chính Vũ, cậu nghe tôi nói đây, tôi thừa nhận tôi là những chuyện này đã từng là vì thù hận. Là tôi sai, tuy nhiên hiện tại tôi muốn bù lại tất cả những điều này, chuyện của Chỉ Dao tôi sẽ...”

Doãn Lạc Hàn ưu nhã đứng lên, nói toàn bộ suy nghĩ quyết định của mình. Nhưng, Chính Vũ không nghe hắn nói, vừa đi tới liền tung quyền đánh vào bụng hắn.

“Chính là do anh, do anh đã cố ý mà giờ còn nói là muốn bù đắp sao? Anh nghĩ muốn bù đắp là bù đắp được sao?” Hắn nắm cổ áo Doãn Lạc Hàn, nhìn vào mặt hắn mà nói lớn “Anh biết rõ tôi thích Mân Mân, nhưng lại dùng thủ đoạn cướp đi cô ấy. Tôi đã nhìn lầm anh rồi! Cú đấm này là tôi trả lại cho anh, từ nay về sau tôi và anh không ai nợ ai nữa, tôi vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy anh nữa.”

Doãn Lạc Hàn cố gắng gượng dậy, nép đau mà nói “Chính Vũ, cậu cần gì tuyệt tình như vậy? Cậu có nói gì cũng không thay đổi được, tôi với cậu vẫn là anh em họ.”

“ Anh đừng có nhắc đến quan hệ huyết thống với tôi! Tôi không cần một người anh họ như anh.” Chính Vũ phẫn nộ, gào lên “Anh thực sự xem tôi là anh em sao? Nếu đã vậy thì hà cớ gì anh lại đối xử với tôi và Mân Mân như vậy? Anh có nghĩ đến cảm nhận của Mân Mân không? Có nghĩ tới cảm nhận của tôi không? Anh thừa biết tôi yêu cô ấy đến nhường nào... Anh đã làm những gì... mà giờ đây anh còn dám nói anh là anh tôi?!”

“Mọi chuyện đã như vậy, tôi sẽ cố gắng hết sức bù đắp cho Mân Mân và cậu, cậu nghe tôi...”

“Quá muộn rồi...” Chính Vũ lắc lắc đầu, thanh âm trầm thấp, đôi mắt mang theo ánh tuyệt vọng nhìn Doãn Lạc Hàn “Tôi sẽ không để anh tiếp tục làm tổn thương Mân Mân nữa, từ giờ trở đi anh đừng mong động được tới cô ấy. Tôi sẽ đưa cô ấy về Hàn Quốc cùng tôi... Quên hết những nỗi đau mà anh đã gây ra.” Nói xong, hắn xoay người quay lưng đi.

“Chính Vũ...” Nghe Chính Vũ nói muốn mang Mân Huyên đi, lòng hắn đột nhiên cảm thấy hoang mang... Hắn hoang mang nhìn Kim Chính Vũ, từ lửa giận chuyển thành một loại cảm giác sợ hãi, trong lòng bỗng dâng lên những dự cảm xấu...

Tại sao Chính Vũ lại biết những chuyện này? Là cô nói với hắn sao? Chính Vũ muốn dẫn cô đi Hàn Quốc, cô đã dự tính điều này từ lâu rồi sao? Hắn bất giác suy nghĩ điên loạn, cô cứ như vậy muốn bỏ hắn mà đi sao?...

Hắn bất giác chạy thật nhanh đuổi theo Chính Vũ, nhưng đã không còn thấy người đâu nữa.

Hắn lao đến bên điện thoại, bấm số máy cô, vẫn không có ai nghe máy. Hai lần trong ngày hôm nay hắn gọi cô đều không được. Hắn hành động một cách vô thức, liên tục gọi cho cô 6, 7 cuộc, nhưng trả lời hắn vẫn là sự im lặng...

“Chiết tiệt”. Sự tình sao lại thành ra như thế này chứ? Buổi sáng hắn còn cùng cô hôn tạm biệt... Cô còn chủ động với hắn, làm hắn mừng rỡ rằng cô đã tha thứ và chấp nhận hắn... Hắn nghĩ mối quan hệ giữa hai người đã có những chuyển biến tốt... Hắn làm bữa sáng cho cô, tự mình đưa cô xuống lầu đi làm, ôn nhu dặn dò cô tối về sớm một chút, hắn sẽ làm cho cô món bít tết mà cô thích... Hắn không tin sự dịu dàng của cô sáng nay chỉ là diễn cho hắn xem... là cô đã có dự tính rời xa hắn, hắn không tin.... cô lại cam tâm bỏ hắn mà đi...

Cô đồng ý cùng Chính Vũ sang Hàn Quốc sao? Không, hắn không đồng ý! Cô đừng mơ tưởng sẽ thoát

khỏi hăn, hăn tức giận đấm mạnh xuống mặt bàn, văn kiện bay tung toé.

Hăn lao ra cửa. Ôn Như ùc Nhàn cùng lúc ôm một đống văn kiện cho hăn ký, xém chút nữa va vào hăn. “Tổng Giám Đốc, những văn kiện này cần Ngài ký tên...” Ôn Như ùc Nhàn bỗng nổi da gà khi thấy Doãn Lạc Hàn chỉ liếc qua cô một cái, cô đương nhiên biết hiện tại tâm tình Doãn Lạc Hàn không tốt, tuy nhiên nếu không phải chỗ văn kiện này không thể không ký ngay thì cô cũng chẳng dám chọc giận hăn... Lỡ chậm trễ có chuyện gì xảy ra, cô cũng không thể gánh được trách nhiệm, vì thế không thể để hăn quay lưng đi.

Doãn Lạc Hàn hất tay Ôn Như ùc Nhàn ra, vào thang máy đi xuống. Ôn Như ùc Nhàn suýt chút nữa thì ngã, khi thấy bóng dáng hăn vào thang máy, cô hiểu chuyện đứng lên đi vào văn phòng thư kí.

Khi hăn xuống thì đã thấy Tiểu Khả đậu xe ngay trước cửa, hăn vừa vào xe vừa cố gọi điện cho cô, tiếng chuông vang không người bắt máy làm tâm hăn không yên. Hăn tức giận quăng điện thoại sang một bên, gǎn giọng nói với Tiểu Khả: “Về nhà.”

Tiểu Khả hiểu nơi mà hăn muốn đến nên gật đầu, nhấn chân ga ra khỏi toà nhà. Lamborghini nhanh chóng hướng về khu nhà mà hăn đã sắp xếp cho Mân Huyên. Vừa tới, hăn liền chạy thẳng lên hướng căn hộ của cô. Vội vàng tra khoá mở cửa đi vào, hăn lao nhanh vào tủ quần áo, kiểm tra hết hành lý, giầy dép của cô. Tất cả đều còn nguyên vẹn, không thiếu thứ gì. Hăn ngồi xuống sô pha, thở dài suy nghĩ... Có lẽ Chính Vũ chỉ là trong lúc nhất thời kích động mới nói như vậy.... Lòng của hăn dường như nhẹ hăn đi...

Cô không đi, không bỏ hăn mà đi... Nhưng... vì sao cô không nghe máy? Hăn xoa xoa sống mũi bị đau khi bị Chính Vũ đánh, đột nhiên nhớ tới trợ lý nói hôm qua là ngày cô bắt đầu thăng chức phó chủ biên. Lúc ấy hăn đang xem văn kiện quan trọng nên cũng không quá để ý.

Thăng chức phó chủ biên, cô hiện tại hăn là bề bộn nhiều việc, hoặc là đang họp, di động không để chuông nên mới không biết. Việc này cũng rất bình thường. Hăn nhanh chóng xua tan ý nghĩ cô bỏ hăn đi, cười khẽ ra tiếng. Hiện tại thời gian tan tầm còn chưa tới, hăn sẽ bí mật chuẩn bị cho cô ngạc nhiên, hăn sẽ

làm săn bít tết chờ cô về...

Nhớ tới lần trước cô ăn bít tết hăn làm, khuôn mặt tinh xảo của cô vui vẻ tươi cười, một chút đã ăn xong... Trong lòng hăn ấm áp lại dâng lên, tràn đầy... Hăn cảm thấy rất hạnh phúc... cuộc đời này của hăn cũng chỉ cần có người con gái này là quá đủ...

Trải qua một ngày hỗn loạn, hăn thật sự muốn nghỉ ngơi một hồi, một tay gác lên trán, hăn dần dần đã chìm sâu vào giấc ngủ...

Hăn ngủ rất ngon. Đến khi tỉnh lại, nhìn thời gian cũng rất vừa vặn, hăn đứng dậy vội vàng đi vào phòng bếp, chỉ một lát sau, mùi thơm của bít tết đã nồng nàn bay ra...

Chương 277

Cô tháo điện thoại ra, lấy sim ném vào thùng rác, sau đó buổi chiều lại đi mua 1 chiếc sim mới lắp vào.

Tạm biệt, không.... là vĩnh biệt... Khi quay người đi đi, cô liếc mắt lảng lặng nhìn chiếc sim nằm trong thùng rác lần cuối cùng, hít sâu một cái... Từ giờ trở đi cô sẽ được là chính mình, sẽ không tiếp tục bị tên ma quỷ kia khổng chép, để mặc hắn muốn làm gì thì làm nữa...

Chẳng có một người phụ nữ nào sau khi trải qua chuyện nhục nhã ở câu lạc bộ như cô lần đó lại có thể tha thứ cho kẻ chủ mưu đứng sau tất cả là hắn. Đây thực sự là một vết thương vẫn luôn âm ỉ đau đớn trong cô. Huống hồ đến hai chữ “xin lỗi” hắn cũng chưa từng nói....

Cô ra máy ATM lấy chút tiền, mua tạm hai bộ đồ công sở, một bộ đồ ngủ, còn đồ dùng cô nghĩ trong nhà cha nuôi chắc chắn cũng không thiếu, vì thế cô quyết định không mua.

Bốn mươi phút sau, cô xách vài chiếc túi đã đứng trước chiếc cổng lớn sang trọng của Doãn gia.

Cô còn đang ngoác nhìn xung quanh, cửa điện tử đã đột nhiên mở ra, một người trông có vẻ như là bảo vệ đã tiến tới “Lăng tiểu thư, mời vào.”

Người bảo vệ này lần trước cô cũng đã từng gặp qua, không ngờ vẫn còn nhớ cô, cô mang theo mấy chiếc túi giấy bước trên bậc thềm, đúng lúc đó, cửa lớn của ngôi biệt thự mở ra, một người quản gia đã xuất hiện trước mặt cô.

“Lăng tiếu thư, mời vào, lão già đã ở bên trong chờ tiếu thư rồi.”

Cô gật đầu chào, lướt qua quản gia đi vào, vừa bước tới phòng khách đã nghe thấy một tiếng nói hào sảng “Ha ha, Mân Huyên... mau đến đây, mau vào, mau vào.”

“Cha nuôi.” Cô nhẹ nhàng chào một tiếng, đáp lại cô lại là một tiếng cười sang sảng.

“Ha ha..... Ngoan lắm, Mân Huyên của cha, con đến là tốt rồi, vậy là đã có người cùng cha nói chuyện phiếm.” Doãn Lương Kiến cười híp mắt, chỉ chỉ thang lầu “Mệt không con? Cha đưa con đi xem phòng.”

“Vâng, con ổn, cảm ơn cha nuôi.” Cô mỉm cười gật đầu, tay nắm chặt túi giấy theo sau Doãn Lương Kiến lên lầu.

Một tấm thảm dài thật êm được trải trên từng nấc thang, khi đi không hề gây ra một tiếng động nào, cách bài trí của căn biệt thự này cũng không khác căn biệt thự mà Doãn Lạc Hàn đã an bài cho cô là mấy....

Đi đến lầu ba, Doãn Lương Kiến dừng bước, cô nghĩ hắn mệt, vội vàng tiến đến muốn đỡ hắn “Cha nuôi, cha mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đã.”

Doãn Lương Kiến né tay cô, thở phì phì nhưng vẫn trừng mắt nói “Mân Huyên, con cho là cha đã già rồi sao? Cha năm nay mới hơn năm mươi, chỉ là trung niên chứ chưa phải người già, mấy bậc thang này sao có thể làm khó được cha chứ!”

Nhin hhn khng chiu bi coi là nguo già, cô mím môi cười, vội vàng sửa miệng “Con biết, là con nói sai rồi. Sức của cha vẫn còn rất tốt.”

“Ù, đưong nhien rồi, mỗi buôi sáng cha đều dậy sớm tập luyện mà, tinh thnn cùc kì tốt đó. Về sau con cũng nên theo cha, buôi sáng dậy sớm một chút rèn luyện, rất là tốt đó.”

Hả? Thực ra cô cũng khng quen dậy sớm, mọi ngày đều ngủ thẳng đến gần giờ đi làm mới dậy, nói gì đến chuyện dậy sớm tập thể dục... đối với cô thật sự là khng đơn giản...

Cô miến cưỡng cười cười, khng lên tiếng, đi theo phia sau hhn đi đến lầu 4, sau đó dừng lại ở gian phòng đầu tiên, hhn chỉ chỉ cửa phòng, cười ha ha nói “Mân Huyên, đây là phòng của con, con vào xem có thích hay khng?”

“Vâng, cảm ơn cha.” Cô đi về phia trước, lộ ra khuôn mặt vui vẻ, tươi cười.

Doãn Lương Kiến nghiêm mặt “Con khng được khách sáo nữa, nơi này về sau chính là nhà của con, đừng có nói cảm ơn nữa, biết chưa?”

“Con biết rồi, cha nuôi.” Cô nhu thuận cười đáp lời, đẩy cửa ra, sững lại một chút..... Một căn phòng rất rộng, bài trí đều rất xa hoa tinh tế...

“Ha ha..... Ta đã đặc biệt nhờ kiến trúc sư giỏi nhất tới thiết kế theo mẫu mà các cô gái trẻ như con đang ưa chuộng đó...” Doãn Lương Kiến nhìn chung quanh phòng, thấy cô chậm chạp khng nói gì, tưởng

răng cô không thích, xoay người tức giận nói “Gọi ngay cho ta cái tên kiến trúc sư hôm trước..... đã đảm bảo là mọi cô gái đều sẽ thích rồi cơ mà..... gọi hắn đến đây thiết kế lại cho ta.....”

Cô hoảng sợ, vội vàng giũ chặt hắn “Cha nuôi, cha hiểu sai ý con rồi... con thích phòng này, thật sự rất thích..... Chính là con quá bất ngờ nên mới như vậy đó ạ...”

“Ha ha.....

Chương 278

Vì sự có mặt của cô mà cha nuôi đã cho người chuẩn bị rất nhiều thức ăn. Hôm nay, cô cũng không có tâm trạng thưởng thức, vì vậy cũng chỉ ăn một chút rồi lại xin phép về phòng.

Trong suốt bữa ăn, Doãn Lương Kiến gấp cho cô rất nhiều thức ăn, vì không muốn cho cha nuôi mất vui nên cô cũng cố ăn hết mới thôi.

Vừa rời khỏi nhà tắm, vừa lau mái tóc ướt, bất giác cô lại nhớ tới hắn... Hắn cũng đã từng ôn nhu lau tóc cho cô... Cô bỗng giật mình... cô đang nhớ hắn sao? Cô vỗ vỗ vào đầu như muốn trấn tĩnh bản thân không được nghĩ về hắn nữa. Cô muốn rời xa hắn, bây giờ đã như ý nguyện, hắn và cô sẽ không còn bất cứ liên hệ nào nữa.

Hắn và cha nuôi đã bao năm xa cách, hắn tuyệt đối sẽ không trở về đây. Người đời đã có câu “Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất”. Cô dự tính sẽ trốn ở đây một thời gian, sau sẽ rời đi khi cảm thấy biển yên gió lặng.

Cô buông khăn tắm trong tay xuống, lấy bản đồ lật xem, tìm đường đến tòa soạn để ngày mai đi làm, cô cũng không quá lo hắn có thể tóm được cô bởi cô đã sớm dự tính những cách để chạy trốn hắn.

Cô chậm rãi đi đến giường, kéo gối nằm xuống, không tự giác cười một cách chiến thắng... Cuộc sống mới của cô đã bắt đầu rồi, ngày mai chính là một ngày mới tươi đẹp!

Ngày hôm sau, cô còn đang mơ màng, nghe được có người gõ cửa “Lăng tiểu thư, đã đến giờ nên thức dậy rồi à.”

Trở mình, cô vớ tay đầu giường lấy điện thoại, mới bảy giờ, cách thời gian đi làm còn nhiều, cô mơ màng lên tiếng “Cứ để tôi ngủ thêm một lúc nữa, không cần phải gọi tôi đâu, còn chưa tới giờ đi làm mà.”

Người hầu lại nói “Không phải là đi làm đâu ạ, Lăng tiểu thư, là lão gia kêu người, lão gia nói ở dưới lầu chờ tiểu thư, lão gia muốn cùng tiểu thư tập thể dục buổi sáng.”

“Cha nuôi?” Cô kinh ngạc một chút, cơn buồn ngủ lập tức biến mất, xoay người xuống giường vội vàng mặc quần áo, cô nhớ ra rồi, tối hôm qua cha nuôi nói cô quá yếu, buổi sáng cần dậy sớm cùng ông tập thể dục.

Không đến 10 phút, cô đã rửa mặt chải đầu xong, vừa ra khỏi toilet, cô nhìn lại trên người vẫn còn mặc áo ngủ, lại nhìn sang túi giấy, bên trong chỉ có hai bộ trang phục để đi làm, cô cơ bản là không có đồ thể thao để cùng cha nuôi tập.

Đang xoay sở không biết làm sao, tiếng đập cửa lại vang lên “Lăng tiểu thư, xin mở cửa, tôi đưa quần áo cho tiểu thư.”

Quần áo? Quần áo gì cơ? Cô khó hiểu đi mở cửa, hai người hầu nữ mang đến hai chiếc hộp được gói rất tinh xảo, đặt trên bàn xong lại xoay người ra ngoài. Cô đi tới bàn, mở một chiếc hộp ra, nhìn qua đã thấy một bộ đồ thể thao gắn mác hàng hiệu, ánh mắt không tự giác chuyển tới chiếc hộp giấy còn lại, nhanh chóng mở ra, bên trong là một đôi giày thể thao mới tinh, cách phối hợp giữa giày và quần áo rất phù hợp, không thể tưởng được cha nuôi lại cẩn thận như vậy, ngay cả giày thể thao cũng đã chuẩn bị tốt .

Cô mặc bộ đồ thể thao vào, vừa khít người cô, giày thể thao cũng thực thoải mái vừa chân, thoảng chốc đáy lòng xẹt qua vài phần ấm áp, thậm chí chắc cha nuôi đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết mới có thể mua cho cô một bộ đồ phù hợp tới từng chi tiết... Cô thật sự rất xúc động... 11 năm qua cô vẫn luôn thiếu tình yêu thương của cha...

Cô vui mừng chạy xuống phòng khách, thoảng nhìn không thấy thân ảnh cha nuôi trong phòng khách, người hầu thấy thế liền báo với cô lão gia đang ở ngoài vườn của biệt thự, cô chạy ra ngoài, quả nhiên giữa khu vườn rộng lớn thoáng đãng, Doãn Lương Kiến đang tập thể dục.

“Cha nuôi.” Cô ngọt ngào kêu một tiếng, cúi đầu nhìn chính mình toàn thân cao thấp đều là hàng hiệu “Tuy rằng cha không thích con nói cám ơn, nhưng con thực sự rất muốn nói một câu cám ơn cha.”

Doãn Lương Kiến tươi cười đầy phúc hậu “Ha ha..... Mân Huyên, con không phải khách khí, con là con gái nuôi của cha, cha cho con ăn ngon mặc đẹp là chuyện đương nhiên, về sau không cần như vậy, biết không?”

Nước mắt phủ trên mi mắt cô, cô khẽ cười cười, trong tiếng nói hùng hậu tiêu sái của hắn không hề có sự cho phép thương lượng, trong nháy mắt cô lại nghĩ tới gương mặt lạnh lùng tà khí kia... Cha nuôi và Doãn Lạc Hàn quả nhiên không hổ là cha con, ngữ khí và thần thái nói chuyện đúng là không lẫn đi đâu được.

“Tốt lắm, Mân Huyên, chúng ta chạy bộ đã nha.” Doãn Lương Kiến hưng phấn chạy tại chỗ, chỉ vào con đường rộng phía trước “Xem ai chạy đến cái cây kia trước nha” Cô nhìn cây đại thụ cách mấy chục thước trước mặt, có chút dở khóc dở cười. Cha nuôi đã năm chục tuổi rồi mà còn bắt trước người trẻ tuổi so đo thắng thua như vậy, bất quá nếu cô nói không muốn chạy thi với hắn, hắn có lẽ sẽ tức giận, nên tốt nhất vẫn là cùng hắn chạy thi đi.

Một lúc lâu sau, cô trở lại phòng ngủ. Cô đến đích sau cha nuôi khoảng một phút, thở hồng hộc nhìn hắn ra vẻ chịu thua. Trên thực tế, cô ưu thế hai chân thon dài, hơn nữa thể chất cũng không tồi, trước kia ở trong trường học là kiện tướng chạy bộ, lần này là cô cố tình thua để cha nuôi được vui. Dù sao thắng thua cũng đâu có quan trọng, chỉ cần nhìn cha nuôi vui vẻ, cô cũng cảm thấy vui lòng. Nghĩ như vậy, cô đi vào phòng tắm, rửa mặt, thay quần áo, đi xuống lầu.

“Mân Huyên, đến ăn bữa sáng đi.” Doãn Lương Kiến nghe được tiếng bước chân, mắt rời tờ báo, ngẩng đầu, chỉ vào bàn cơm đang đầy ắp đồ ăn, lại nhìn người cô từ trên xuống dưới đang mặc bộ đồ công sở rất ưu nhã.“Ha ha..... Đúng là tuổi trẻ tài cao, nghe nói con đã thăng chức lên phó chủ biên, lúc trước ta đã biết con không phải người tầm thường, xem ra ta nhìn người thật không sai.”

“Cha nuôi, cha quá khen rồi.” Cô nhẹ nhàng ăn miếng bánh mì được kẹp trứng gà cùng dăm bông, lại uống chút sữa, khiêm tốn nói “Về sau con còn phải học hỏi rất nhiều điều, con sẽ tiếp tục cố gắng.”

“Được, rất tốt!” Doãn Lương Kiến động viên cô, sau đó trong mắt lại toát ra thần sắc suy ngẫm “Ta tung hoành thương trường đã vài thập niên, nhìn người luôn rất chuẩn, ta nhìn con là biết không phải người thường. Chức vụ này cũng mới chỉ là khởi đầu.....”

Cô cười cười không nói, nhìn đồng hồ trên tường, vội vàng ăn nhanh. Sắp đến giờ đi làm rồi...

“Mân Huyên, bất kì lúc nào con không muốn làm ở tòa soạn nữa, cứ nói cho cha nuôi biết, ta sẽ đầu tư xây dựng cho con một công ty riêng.”

Sao? Cô quên cả nhai nuốt thức ăn, mở tròn mắt nhìn hắn, thấy hắn hoàn toàn không giống như là nói đùa, liền cố nuốt xuống một cái, vội vàng mở miệng “Cha nuôi, tấm lòng của cha con xin nhận, nhưng thật sự con chưa từng nghĩ đến chuyện này. Hiện tại công việc đã rất tốt, con thực sự rất lòng.”

Chương 279

Sao lại như vậy? Lời đề nghị mở tòa soạn cho cô không phải lần đầu tiên cô được nghe, khi trước Doãn Lạc Hàn đã hai lần đề xuất việc này, hiện tại cha nuôi lại nhắc tới...

Cô chỉ có thể nghĩ rằng đây là do trùng hợp, tuyệt đối không nghĩ rằng vì hai người họ đều thấy được năng lực của cô. Năng lực của cô đến đâu, cô hiểu rất rõ.

Bốn mươi phút sau, cô xuống bến xe công cộng cách tòa soạn một con phố, quẹo vào một cái ngõ nhỏ, thuần túy đi qua, phía trước mặt đã là cổng phụ của tòa soạn, cô nhanh chóng đi vào, đáp thang máy đi lên văn phòng.

Đến văn phòng, còn ba phút nữa mới vào giờ làm, cô đặt túi xách xuống bàn, vừa kéo ghế ngồi, điện thoại nội tuyến đã vang, là người của phòng nhân sự.

Quản lý bộ phận nhân sự Phan Nhạn Ngọc nói theo lệ thường sẽ đưa tới cho cô một trợ lý để san sẻ bớt gánh nặng công việc. Có người tới giúp cô, cô đương nhiên rất vui, vì vậy cô cũng vui vẻ nhận lời.

Buông điện thoại, cô thở dài một cái, chuyện cô và Doãn Lạc Hàn bị đăng trên báo không biết có làm cho Giản Quân Dịch hoài nghi hay không, nhưng có một chuyện mà cô biết chắc chắn, chuyện đó không hề liên lụy đến công việc của cô, đây chính là điều mà cô cảm thấy vui mừng nhất.

Khoảng mươi phút sau, có tiếng gõ cửa phòng cô, cô đang làm việc, chỉ khẽ ngẩng đầu lên nói “Mời vào.”

“Lăng tiểu thư, xin chào, tôi là trợ lý mới tới, tên là Chu Hiếu Linh, sau này có chuyện gì cô cứ phân phó tôi làm.” Một cái cô gái trẻ có vẻ tự nhiên phóng túng đi đến, so với cô cũng chỉ kém vài tuổi.

“Cô là sinh viên mới tốt nghiệp sao?” Mân Huyên nhìn Chu Hiếu Linh từ trên xuống dưới, vóc dáng ước chừng chỉ có một thước năm, mặc áo sơ mi nữ bó sát cùng váy công sở ngắn hơn loại váy thông thường ít nhất tới hai mươi centimet, chỉ miễn cưỡng che hết được mông. Mục đích có lẽ là cảm thấy mặc như vậy sẽ gian lận được chiều cao, nhưng dù sao ăn mặc như vậy đi làm vẫn là không phù hợp.

Chu Hiếu Linh gật gật đầu “Đúng vậy, tôi vừa tốt nghiệp năm nay, hôm trước đến tòa soạn dự tuyển, hôm qua được bộ phận quản lý nhân sự của công ty gọi đến thông báo trúng tuyển, từ hôm nay bắt đầu công tác, là trợ lý của cô.”

Mân Huyên cười cười, chân thành nói “Hoan nghênh cô, Chu tiểu thư, hy vọng về sau chúng ta có thể hợp tác vui vẻ, làm đồng nghiệp và bạn bè tốt.”

“Lăng tiểu thư, tôi cũng thật vinh hạnh có thể trở thành cấp dưới của cô.” Chu Hiếu Linh cười như có như không “Quản lý bộ phận nhân sự nói tôi có ba tháng thử việc, nếu thủ trưởng không hài lòng với hiệu suất công việc của tôi, tôi sẽ phải ra đi, cho nên tôi mong về sau đối với công việc của tôi cô có chỗ nào không hài lòng, cô đừng khách khí, nhất định phải chỉ ra chỗ sai của tôi, tôi mới có thể tiến bộ.”

“Được, nhất định rồi.” Mân Huyên gật đầu, đối với trợ lý mới tới ấn tượng đầu tiên là khiêm tốn, ham học hỏi, nói năng khéo léo, vì vậy cũng có một chút thiện cảm.

Cô giao một số văn kiện cho Chu Hiếu Linh, cô ấy cũng rất chăm chú nghe, sau đó ôm văn kiện trở về bàn làm việc.

Cô cúi đầu, tiếp tục làm việc, không quá một hồi, điện thoại lại vang “Lăng tiểu thư, tôi là Giản Quân Dịch.”

Là hắn? Cô không khỏi lo lắng một chút, rất nhanh bình phục giọng nói bình tĩnh thông thường “Tổng giám đốc, anh tìm tôi có việc sao?”

“Phải, cô lập tức lên tầng lãnh đạo của tòa soạn, tôi ở văn phòng chờ cô.” Đối phương cực uy nghiêm nói xong liền cúp điện thoại.

Cô nắm điện thoại trong tay, trong lòng hồi hộp, không nghĩ tới Giản Quân Dịch lại tìm cô. Ngày đó Doãn Lạc Hàn vẫn ân cần nói với cô: Giản Quân Dịch không phải là người đơn giản, nói chuyện với hắn luôn phải cân nhắc thật kĩ, uốn lưỡi bảy lần. Cô nhớ rõ Doãn Lạc Hàn đã nói nếu không may Giản Quân Dịch tìm cô, hắn sẽ ra mặt nói chuyện, nhưng hiện tại cô đã không thể dựa vào Doãn Lạc Hàn nữa, chỉ có thể trông cậy vào chính mình.

Cô tựa vào ghế, yên lặng khoảng mười phút, nghĩ đến những chuyện Giản Quân Dịch có thể hỏi, rồi cô sẽ phải trả lời thế nào, ngữ khí sẽ ra sao,... sau đó mới bắt đầu ra khỏi phòng.

Cô vừa tới thang máy đã thấy một người đàn ông đứng sẵn ở đó nghiêm túc nhìn cô “Cô là Lăng tiểu thư phải không, mời cô lên thang máy, đến tầng 20 gặp Tổng giám đốc.”

Cô theo lời hắn lên tầng 20, vừa ra khỏi thang máy đã thấy một gian phòng đẽ ba chữ “Tổng giám đốc”.

Cô đi tới, gõ gõ cửa. Khoảng 3 giây sau mới nghe thấy một tiếng nói sau cánh cửa lớn “Mời vào!”

Tí nữa, hắn có nói gì, cô cũng nhất định phải bình tĩnh trả lời, không cho hắn tìm ra chút sơ hở nào của cô. Cô âm thầm cảnh báo chính mình, sau đó đẩy cửa rồi đi vào.

Giản Quân Dịch cúi đầu trước bàn làm việc, đang phê duyệt văn kiện, ngẩng đầu nhìn cô liếc mắt một cái, tay phải chỉ chỉ vào ghế dựa trước bàn làm việc “Lắng tiểu thư, mời ngồi.”

“Cám ơn.” Cô chậm rãi ngồi xuống, thấy hắn vẫn như cũ phê duyệt văn kiện, rồi lại nhìn lên màn hình vi tính, coi cô như vô hình, cô lắng lắng ngồi, kiên nhẫn chờ hắn làm xong.

Khoảng bảy, tám phút sau, ánh mắt hắn cuối cùng cũng dời màn hình vi tính nhìn đến cô, nhẹ nhàng dựa vào ghế “Vừa thăng chức, cảm giác thế nào?”

Cô sững sốt một chút, không ngờ hắn không nói ngay vào chuyện tờ báo, nhẹ nhàng liếm liếm môi “Cũng không tệ lắm, hiện tại có thể nói công việc đang thuận buồm xuôi gió. Tôi nghe Phùng tiểu thư nói trước đây anh để tôi làm trợ lý của Phùng tiểu thư là vốn đã có chủ đích này, thật sự tôi rất cảm kích anh.”

Hắn nhíu mày, tay mân mê cái cằm cương nghị, thậm chí nói “Cô lúc trước chỉ là một sinh viên còn chưa tốt nghiệp, biết tại sao tôi lại đặc biệt bồi dưỡng cô không?”

Chương 280

Ánh mắt cô hoàn toàn mờ mịt, cô chỉ nhớ khi cô đi phỏng vấn xin việc đã gặp hắn ở bên ngoài, lúc ấy hắn chỉ đơn giản cùng cô nói chuyện vài câu, còn lại cũng không có gì đặc biệt ấn tượng.

Hắn cúp mắt nhìn xuống mặt bàn, miệng lại không nhanh không chậm nói “Lần đó trong một đống tư liệu về những người đi ứng tuyển, tôi đặc biệt chú ý đến tư liệu về cô, thấy được những năm qua cô đã làm đủ mọi nghề, cũng chỉ hoàn toàn là tự mình vươn lên kiên cường mà sống. Đây chính là phương diện đầu tiên hấp dẫn ánh mắt của tôi.”

“Tôi biết, cảm ơn anh, cũng cảm ơn anh đã chọn tôi.”

Nghe đến đó, trên mặt hắn cũng không có quá nhiều cảm xúc, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển chơi đùa trên mặt bàn, tiếng nói trầm ổn chậm rãi truyền ra “Cho nên tôi an bài cô trở thành trợ lý của Phùng Tĩnh Như, chờ cô ấy chính thức từ chức, cô đương nhiên sẽ tiếp quản vị trí của cô ấy. Nhưng bây giờ.....”

Hắn nói tới đây lại dừng lại, cô thảng thốt nhìn hắn, ngừng thở, cô dự cảm hắn sắp nói đến việc mà cô lo lắng nhất.

Giản Quân Dịch thật sự là một người thâm u khó lường, cô không thể biết được hắn đối với chuyện cô và Doãn Lạc Hàn đã biết được bao nhiêu... Nhưng nếu hắn nói muốn cô chủ động từ chức, cô sẽ tuyệt đối không đồng ý.

Hắn không phải vẫn nói hắn luôn luôn công tư rõ ràng sao? Cô có được vị trí của ngày hôm nay, tuy thật sự đầu tiên là do hắn đã cất nhắc, nhưng còn lại đều là do cô nỗ lực trong công việc, tự mình cố gắng, không phụ thuộc vào bất kì ai....

Cho nên, trừ phi là cô phạm sai lầm trong công việc, nếu không nhất định cô sẽ không chủ động từ chức. Cô đã quyết định như vậy, ngẩng cao đầu lên nhìn hắn, trong ánh mắt toát ra sự kiên định và bình tĩnh lạ thường.

Hắn khẽ nâng mi mắt, đôi mắt thâm trầm nhìn cô, lảng lặng khoảnh mấy chục giây qua đi, hắn mới mở miệng “Cô đối với vị trí Chủ biên có hứng thú hay không?”

Chủ biên hiện tại không phải là Trịnh Trác sao? Cô hơi sững sờ, không biết hắn đột nhiên đề cập đến chuyện này là có ý tứ gì. Hắn muốn thử xem cô có dã tâm hay không, hay còn mục đích nào khác.....

Nghĩ như vậy, cô quyết định thành thật trả lời “Tôi đối với chức vụ hiện tại thật sự đã vừa lòng, về vị trí Chủ biên thật sự tôi chưa nghĩ tới.”

Đúng như Doãn Lạc Hàn nói, Giản Quân Dịch quả thật là một người khó đối phó, tâm tư của hắn cô không thể dễ dàng nắm bắt được.

“Ồ, vậy sao?” Hắn hơi giật mình gật gật đầu “Vị trí Chủ biên khả năng sắp để trống...”

A? Cô trong lòng cả kinh, hắn là có ý muốn đuổi việc Trịnh Trác sao? Cô và Trịnh Trác tuy chỉ tiếp xúc có vài ngày ngắn ngủi, nhưng cô nhận thấy năng lực của hắn còn vượt xa hơn cả Trưởng tòa soạn Lâm Hạo Ngôn, cô vốn nghĩ việc để Trịnh Trác làm Chủ biên còn có phần không xứng tầm với hắn, vậy mà.....

“Đừng hiểu lầm, anh ta còn có việc quan trọng hơn phải làm.” Giản Quân Dịch nhún nhún vai, trong giọng nói tràn đầy hương vị thoả mái “Tuy rằng anh ta chưa nói gì với tôi, nhưng tôi cũng đã biết một chút về anh ta và cô....”

Biết gì chứ? Cô căng tai nghe hắn nói, nhưng hình như hắn không định nói tiếp, trong phút chốc ánh mắt sắc bén lại nhìn chăm chăm cô “Chuyện công việc đã bàn xong rồi, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện thoả mái một chút. Cô có biết Chỉ Dao và Doãn Lạc Hàn khi nào thì kết hôn?”

Rốt cục cũng nói đến vấn đề chính, chỉ là vấn đề này cùng với vấn đề cô đang lo lắng thật sự không có nhiều mối liên hệ, hỏi một cách có vẻ bình thường nhưng thật ra lại cực nhiều ý thăm dò, thật sự là con người đa mưu túc trí. Cô bình tĩnh nhìn hắn, lắc lắc đầu “Tôi cũng không nhớ rõ lắm nữa, hình như Chỉ Dao bảo là tháng sau.”

“Nó nói muốn mời cô làm phù dâu phải không?” Hắn lại ném cho cô một câu hỏi thoát nhìn có vẻ như chẳng có vấn đề gì.

“Đúng vậy, cô ấy đã nói qua chuyện này.” Cô không phủ nhận, vấn đề này cô vẫn có thể bình tĩnh trả lời.

“Cô nghĩ Chỉ Dao gả cho Doãn Lạc Hàn liệu có hạnh phúc không?” Hắn bình thản nói, trong đôi mắt hiện lên thần sắc như đã biết tất cả.

Cô bất giác hít sâu một cái, trong lòng nỗi lên dày đặc những trăn trở. Hắn đến tột cùng đã biết được bao nhiêu chuyện? Vấn đề này nhìn qua có thể như đang thoả mái nói chuyện phiếm, kỳ thật phía dưới lại ẩn giấu những suy nghĩ phức tạp...

“Đương nhiên, bọn họ đã lớn lên cùng nhau, lại rất hiểu nhau. Lần trước tôi đến Giản gia ăn cơm, nhìn Doãn Lạc Hàn đối với Chỉ Dao rất tốt, cho nên tôi nghĩ bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc.”

Hắn hẹp dài đôi mắt như chim ưng nhìn cô, nhẹ nhàng nói ra một câu “Cô thành thực như vậy thật sự khiến tôi thấy kinh ngạc.”

Cô không nói gì, những gì cô nói đều là thật, ngày hôm qua sở dĩ cô quyết tâm phải rời bỏ Doãn Lạc Hàn cũng bởi vì cô lo lắng cho Chỉ Dao, cô muốn cô ấy được hạnh phúc.

Cô nhìn chăm chăm gương mặt của Giản Quân Dịch, đối với hắn luôn rất cảnh giác, không biết hắn sẽ lại tiếp tục hỏi khó cô câu gì đây.

“Tôi vẫn cho rằng Doãn Lạc Hàn không hợp với Chỉ Dao.” Hắn đan hai tay vào nhau để lên bàn “Chỉ Dao là em gái duy nhất của tôi, tôi mong nó được hạnh phúc, nhưng tôi biết Doãn Lạc Hàn không thể cho nó hạnh phúc. Chỉ Dao đối với anh ta chỉ là một thứ tình cảm giống như nó đối với tôi, nhưng nó lại nhầm lẫn giữa tình thân và tình yêu.....”

Những lời này làm cô bất ngờ... Hắn nói như vậy với cô phải chẳng là muốn nhắn nhủ cô cứ đi tiếp con đường mà cô đang đi, rằng hắn không ủng hộ Chỉ Dao và Doãn Lạc Hàn? Cô thật sự cảm thấy mông lung, không biết hắn đang đùa cái gì nữa...

Cô chỉ nhẹ nhàng cười cười, không biết nói gì. Cô mới chỉ vài lần thấy Doãn Lạc Hàn và Chỉ Dao ở bên cạnh nhau, cũng không quá để ý quan sát, vì vậy thật sự không biết Chỉ Dao với Doãn Lạc Hàn là tình cảm gì.... Mỗi lần Chỉ Dao nói với cô về chuyện cử hành hôn lễ, đôi mắt cô ấy đều long lanh sáng rỡ, gương mặt lại đỏ lên hơi ngượng ngùng. Nhìn cô ấy như vậy, cô chỉ có thể cảm nhận, cô ấy là một lòng muốn gả cho hắn.

“Cô.....” Giản Quân Dịch vừa muốn nói gì, điện thoại trên bàn làm việc lại vang “Tổng giám đốc, tiểu thư đến đây.....”

Thanh âm trên điện thoại còn chưa dứt, cửa đã bị đẩy ra, thanh âm giày cao gót theo sau vang lên. Chỉ Dao đi đến “Anh..... A, Mân Mân, cậu ở đây sao...”

Giản Quân Dịch ngồi thẳng lên, nhu hòa tươi cười “Anh và Lăng tiểu thư đang bàn chút công việc, tiểu công chúa, sao em lại tới đây?”

Chương 281

“Anh à, xe em đang đi thì hỏng, em gọi người tới kéo đi rồi, vừa vặn lại ở gần công ty anh nên tới đây luôn.” Chỉ Dao sốt ruột đậm chân “Anh mau lái xe đưa em.....”

Mân Huyên thấy mặt Chỉ Dao đầy mồ hôi, đưa cho Chỉ Dao mấy tờ khăn giấy “Chỉ Dao, cậu muốn đi đâu?”

“Mân Mân, tối hôm qua mình gọi điện thoại cho cậu mãi mà sao cứ báo “Số máy quý khách vừa gọi...” vậy? Mình sốt ruột quá, chiều hôm qua lại quên không bảo cậu, hôm nay chúng ta phải đi thi tốt nghiệp. Mình nghĩ cậu hôm nay hẳn là ở tòa soạn, liền lái xe đi tìm cậu, kết quả nửa đường xe lại hỏng...”

Đúng rồi, thi tốt nghiệp! Mân Huyên ngây ngẫn cả người, cô như thế nào lại có thể quên đi việc quan trọng như vậy, vì thế vội vàng hỏi “Mấy giờ bắt đầu?”

Chỉ Dao nâng tay nhìn đồng hồ, kinh ngạc kêu lên “Còn có hơn bốn mươi phút nữa thôi!”

“Đừng vội, anh lái xe đưa hai người đi.” Giản Quân Dịch đứng lên, ấn điện thoại nội tuyến “Lí thư kí, ngay lập tức mang hai bộ dụng cụ văn phòng vào đây.”

Ba người đi ra khỏi văn phòng Tổng giám đốc, Mân Huyên nhận hai cái túi từ thư kí, sau đó cùng Chỉ Dao lên xe Giản Quân Dịch.

Dọc đường đi, Chỉ Dao không ngừng thúc giục Giản Quân Dịch “Anh, nhanh lên, nhanh lên.....”

“Biết rồi, tin anh đi, kịp mà....” Giản Quân Dịch dẫm chân ga, xe thể thao bắt đầu vọt đi, không đến ba mươi phút đã tiến vào trường học.

“Hai đứa vào đi, anh ở ngoài chờ hai đứa thi xong.” Giản Quân Dịch kéo kính xe xuống, vãy vãy tay, sau đó thấp giọng nói tiếp “Lăng tiểu thư, không cần lo lắng chuyện công việc, tôi sẽ gọi điện báo cho tòa soạn.”

“Được, cảm ơn anh, Tổng giám đốc.” Cô không khỏi tươi cười, người này tâm tư sâu không lường được, làm việc quả thật luôn rất chu toàn thận trọng.

“Mân Mân, cõi lên!”

“Chỉ Dao, cậu cũng cõi lên!”

Vì không học cùng chuyên ngành, hai người chỉ có thể chúc nhau một câu đơn giản như vậy rồi lại hướng tòa nhà mình học chạy. Mân Huyên dựa theo địa chỉ Chỉ Dao cho cô, tìm được phòng thi, vừa ngồi vào chỗ của mình, không đến hai phút, giám khảo liền ôm túi bài thi vào.

Chỉ Dao đã cho cô lịch thi, hôm nay thi hai môn, hai môn thi cách nhau chỉ có mươi lăm phút nghỉ ngơi, bất quá như vậy cũng tốt, thi nhanh xong nhanh, đỡ phải mệt mỏi suy nghĩ nhiều.

Cô đã học bài rất kỹ, bài thi này không thể làm khó cô. Ba tiếng rưỡi sau, cô ra khỏi trường thi. Sáng

mai còn có hai môn, thi xong là coi như cô đã chính thức tốt nghiệp.

Khi cô tới xe thể thao của Giản Quân Dịch, Chỉ Dao đã sớm ngồi trên xe vẫy vẫy cô “Mân Mân, mau tới đây!”

Cô chạy tới nhưng không lên xe “Chỉ Dao, mình không về cùng hai người nữa, mình tới tòa soạn.”

Chỉ Dao chu môi, chỉ chỉ chiếc đồng hồ ở cổ tay “Mân Mân, cậu xem xem, đã trưa rồi, cậu không định ăn cơm sao?”

Mân Huyên khoát tay áo, giọng nói có chút vội vàng “Đừng lo, mình không đói. Hôm nay mình còn nhiều việc chưa làm xong.”

Chỉ Dao không nói với Mân Huyên nữa, quay sang Giản Quân Dịch thở phì phì “Anh! Anh đợi đai với cấp dưới hà khắc như vậy sao? Mân Mân cơm trưa còn chưa được ăn, nếu đói bị ốm anh phải chịu trách nhiệm đó.”

Nghé em gái bất mãn chỉ trích, Giản Quân Dịch khẽ mỉm cười, quay sang nhìn Mân Huyên “Chỉ Dao nói cũng đúng, công việc phải làm nhưng cơm trưa cũng nhất định phải ăn. Lên xe đi, chúng ta đi ăn một chút rồi về tòa soạn sau.”

Cô không biết thoái thác như thế nào nữa, đành phải lên xe.

Xe thể thao vừa mới khởi động, Chỉ Dao đã quay sang hỏi “Mân Mân, tí nữa cậu muốn ăn gì nào?”

“Mình thế nào cũng được, hai người quyết định đi.” Cô cười cười, Chỉ Dao lại quay đầu sang hỏi Giản Quân Dịch, nhìn Chỉ Dao vui vẻ như vậy, trong đáy lòng cô cũng chợt thấy ấm áp. Chỉ Dao vẫn luôn như vậy, vui vẻ đơn thuần, đối với cô luôn hết lòng, không chút so đo tính toán....

Cô không khỏi đối với chuyện đã quyết định rời xa Doãn Lạc Hàn cảm thấy rất đúng đắn, chỉ mong Chỉ Dao mãi mãi không biết chuyện cô và Doãn Lạc Hàn, cô thật sự không muốn phải nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Chỉ Dao chan chứa nước mắt thêm nữa....

Cứ nghĩ như vậy, chẳng mấy chốc cô cùng và anh em bọn họ đã vào một nhà hàng Pháp, vừa gọi đồ ăn xong, di động của Chỉ Dao đột nhiên reo vang.

Mân Huyên không để ý, đang uống nước, chợt nghe Chỉ Dao nói “Lạc ca ca.....”

Cô chấn động, nhưng nghĩ đến đang ngồi đối diện Giản Quân Dịch, cô mặt không đổi sắc tiếp tục uống nước, vểnh tai nghe Chỉ Dao xem đang nói cái gì.

“..... Lạc ca ca, hôm nay em không đi được rồi, em vừa thi tốt nghiệp xong, đang ăn cơm với bạn.....”

.....

“À, là anh trai, còn có cả Mân Mân nữa đó.....”

.....

“Anh còn chưa ăn sao? Lạc ca ca, dạ dày của anh không tốt, nhất định phải chú ý..... Ủm, vậy anh qua đây ăn cùng luôn đi, bọn em ở.....”

Tiếp theo, cô nghe được Chỉ Dao đọc địa chỉ của nhà hàng này, miệng thiếu chút nữa phun ra hết nước trong miệng. Tên ma quỷ kia muốn tới đây? Không được, cô vất vả lắm mới thoát khỏi hắn, tuyệt không thể để hắn bắt được.

Cô buông cái chén trong tay xuống, tỏ ra thản nhiên nói “Chỉ Dao, mình đi toilet một chút.”

“ Ủ.” Chỉ Dao không cần nghĩ ngợi gật đầu.

Cô đứng lên cầm lấy chiếc túi xách, liếc mắt nhìn Giản Quân Dịch đang ngồi phía đối diện, sau đó chạy trối chết.

Lúc này cô không thể nghĩ được nhiều, chỉ có thể trốn đi, vội vàng hướng toilet chạy.

Không đến năm phút đồng hồ, Doãn Lạc Hàn đã tới nhà hàng Pháp, nhưng tốc độ hắn tiến tới bàn của anh em Chỉ Dao có hơi chậm hơn bình thường, ánh mắt sắc bén quét khắp nhà hàng tìm_tòi, cuối cùng dừng lại ở bàn của Chỉ Dao và Giản Quân Dịch, nhưng cũng vẫn không thấy người con gái kia.

Không cần hỏi, hắn cũng biết hắn là cô quá sợ hãi đã trốn đi rồi. Chết tiệt! Hắn rửa thầm. Vẫn là chậm một bước.

“Lạc ca ca, đứng đứng nữa, ngồi đi anh.” Lúc này Chỉ Dao đã đứng dậy đi tới kéo hắn.

Hắn liếc mắt nhìn Giản Quân Dịch, kiềm chế sự nôn nóng của mình, cố tỏ ra bình tĩnh ngồi xuống. Hiện tại hắn không thể rời khỏi đây, chỉ có thể tiếp tục ngồi ăn, sau đó khéo léo hỏi Chỉ Dao tung tích Mân Huyền.

Chương 282

“Lạc ca ca, anh vào nhà em ăn chút hoa quả nha, bố mẹ em vừa mới từ nước ngoài về.” Chỉ Dao đứng trước cổng nhà Giản gia lưu luyến nhìn Doãn Lạc Hàn, muốn ở bên hắn thêm một lúc nữa.

Doãn Lạc Hàn im lặng mím môi, đôi mắt đen vừa có vẻ như đang chăm chú suy nghĩ, lại có vẻ nóng vội không che giấu được “Không được, công ty còn có việc gấp cần anh xử lý, thật sự gần đây anh rất bận.”

Chỉ Dao dậm chân mè nheo “Lạc ca ca, em không bằng công việc của anh sao, nói thế nào cũng không chịu vào chơi một lát.....”

Doãn Lạc Hàn vỗ nhẹ vào đầu Chỉ Dao, cắt lời cô “Ngoan nào, Chỉ Dao, đừng trẻ con nữa, vừa rồi không phải anh đã cùng em ăn cơm trưa rồi đó sao? Mau vào đi thôi, hôm khác chúng ta lại đi ăn cơm.”

Chỉ Dao còn muốn nói nữa, nhưng nhìn đôi mắt mệt mỏi của hắn, trong mắt còn hằn lên vài tơ máu, lời đã đến miệng lại nuốt vào, không khỏi bắt đầu tự trách... Lạc ca ca quản lý toàn bộ tập đoàn Đường Thịịnh, mỗi ngày có biết bao nhiêu việc phải giải quyết, cô đã không thông cảm thì thôi lại còn gây chuyện làm cho Lạc ca ca phải mệt mỏi.

Chỉ Dao hướng đến gần Doãn Lạc Hàn, kéo ống tay áo của hắn “Lạc ca ca, em sai rồi, anh đừng giận nha. Em biết anh bận như vậy đều là vì muốn cố gắng cho tương lai của chúng ta. Anh mau đi công ty đi, hôm khác rảnh tới nhà em chơi nha.”

“Ừ.” Hắn gật gật đầu, sau đó tỏ vẻ không để ý nói một câu “Chỉ Dao, ngày mai em còn hai bài thi nữa phải không? Mai anh sẽ lái xe đưa em đi.”

“Hay quá! Lạc ca ca.” Chỉ Dao vỗ tay, nhất thời mặt mày hớn hở “Vậy mai 9 rưỡi anh lái xe tới tòa soạn Thuần Mỹ đón em nha, có cả Mân Mân cùng đi nữa mà. Lạc ca ca, anh không để ý chứ?”

“Đương nhiên là không rồi.” Quả thực là cầu còn không được, hắn cúi đầu xoa nhẹ đầu Chỉ Dao, đôi mắt hiện lên một tia sáng khác thường. Hắn vốn dĩ đã biết trước Chỉ Dao sẽ nói như vậy.

Mười phút sau, hắn khởi động xe, chuyển tay lái lao thẳng ra phía đường lớn, đấm mạnh một cái vào vô lăng khiến cho xe thể thao phát ra một tràng dài tiếng còi xe.

Nữ nhân chết tiệt! Tối hôm qua hắn đã cẩn thận làm bít tất, lòng tràn đầy hạnh phúc và tình yêu kiên nhẫn ở nhà chờ cô, kết quả là 4 tiếng sau giờ tan tầm của cô vẫn chưa thấy cô về, hắn cảm giác được có điều không ổn, gọi điện thoại cho cô... Cô tắt điện thoại.

Hắn đi xuống lầu, lái xe tới tòa soạn, nhìn chằm chằm cánh cửa của tòa soạn, ngây ngốc đợi cho nửa đêm, mãi đến khi chiếc đèn cuối cùng của cả tòa nhà to lớn tắt, hắn mới không thể không thừa nhận, cô trốn đi rồi...

Cô không nói một tiếng đã ra đi, di động có lẽ cũng đã bị cô ném vào thùng rác. Tất cả đồ đạc cô đều bỏ lại... Cô đi... Cô bỏ tất cả để rời xa hắn...

Trở lại nhà trọ, hắn giận không thể lật đổ cả bàn cơm mà hắn đã tỉ mỉ chuẩn bị cả buổi chiều nay. Hắn cảm thấy giống như thằng ngốc bị cô đùa bỡn cam tâm tình nguyện đưa đầu vào tròng. Cô đã từng hứa hẹn sẽ ở bên hắn, nhưng thì ra... cô đã thầm lập kế hoạch trốn chạy khỏi hắn...

Hiện tại đã thoát khỏi hắn... cô nhất định là rất vui mừng...

Chết tiệt, chết tiệt! Hắn dường như phát điên, tất cả những gì có thể đập được hắn đều đã đập hết, cuối cùng lại suy sụp ngồi trước một đống bừa bộn trên sàn... Hắn cuối cùng vẫn không đang tâm động đến đồ đạc của cô...

Sách vở của cô, chén uống nước của cô, còn có quần áo hắn mua cho cô...

Đột nhiên ánh mắt hắn dừng lại ở một vật nhỏ dưới sàn nhà, hắn nhặt lên... Vừa thấy, hắn tức giận ném đi. Shit!! Những ngày vừa rồi hắn vẫn cố tình không dùng biện pháp an toàn nào là vì hi vọng cô và hắn sẽ có kết tinh tình yêu, hi vọng vì thế mà cô sẽ đỡ buồn khổ, cô sẽ thêm an lòng ở bên hắn... Hắn không ngờ cô vẫn luôn sau lưng hắn dùng thuốc tránh thai...

Cô không thương hắn, thậm chí chán ghét hắn. Cô tuyệt không hy vọng mang thai con của hắn.....

Hắn đau khổ cười, một đêm không ngủ, hùng đông hôm sau, hắn rời khỏi nhà trọ.

Hắn rất yêu cô, hắn đã sớm nhận thức được điều này, chỉ là không ngờ có ngày hắn sẽ yêu tới khắc cốt ghi tâm như vậy, yêu đến đau khổ tan nát cõi lòng...

Hắn nhận ra cho dù trong bao ngày qua ở bên nhau, cô vẫn luôn tính toán để trốn khỏi hắn thì hắn vẫn không thể hận cô, không muốn trừng phạt cô... cho dù cô đã nhẫn tâm như vậy...

Mặc kệ cô không yêu hắn, chỉ cần cô trở lại bên hắn, hắn sẽ bỏ qua tất cả, để mặc cô thích làm gì cũng được, hắn cũng sẽ yêu chiều sủng nịnh cô.

Hắn lái xe đến trước cửa chính của tòa soạn từ 6 giờ, hắn không quan tâm có thể làm cho Giản Quân Dịch hoài nghi. Hắn không cần biết. Hắn chỉ cần mang cô về.

Mười một giờ, hắn mệt mỏi ngã người xuống chiếc ghế tông tài ở công ty, hung hăng cười nhạo chính mình, hắn điên rồi, hắn nhất định là điên rồi mới có suy nghĩ “chỉ cần cô trở lại, hắn sẽ tha thứ tất cả”...

Hắn không thể khống chế được mình, trong đầu hắn tất cả đều là hình ảnh của cô. Là cô ở trong bếp làm bữa sáng cho hắn, là cô trước khi đi làm còn cẩn thận chỉnh lại cravat cho hắn, gương mặt tươi cười của cô, đôi mắt trong trẻo đầy nước mắt của cô,... tất cả như một cuốn phim, cứ chiếu đi chiếu lại trong tâm can hắn.

Hắn muốn buông xuôi tất cả, hắn không đến công ty nữa, hung hăng hút xì gà hết điếu này đến điếu khác, từ tối hôm qua đến trưa nay hắn vẫn chưa ăn gì, dạ dày lại lên cơn đau nhói. Nhưng như thế thì có đáng gì chứ, cô đi rồi, lòng hắn đau như đang bị cưa mạnh từng nhát, đau gấp trăm ngàn lần cơn đau dạ dày đã từng rất kinh khủng kia...

Hắn đột nhiên nhớ tới ngày đó Chính Vũ nói với hắn muốn dẫn cô về Hàn Quốc trong lời nói, đang muốn đi tìm Chính Vũ, đột nhiên nhớ tới Chỉ Dao, có thể Chỉ Dao sẽ biết tin tức về cô, quả nhiên đúng như vậy, hắn từ điện thoại biết được cô và Chỉ Dao đang chuẩn bị ăn cơm cùng nhau, hôm nay hai người vừa đi thi tốt nghiệp về.

Hắn tinh thần chấn động, vội vàng rửa mặt chải đầu sạch sẽ, thay quần áo, phi xe như điên tới nhà hàng mà cô đang ở.

Ở trên xe, hắn không ngừng nhủ thầm, chỉ cần cô có thể trở về, trở lại bên hắn, hắn có thể bỏ qua tất cả mọi chuyện. Kết quả lại làm hắn đau lòng, cô lại chạy trốn một lần nữa.

Dùng xong cơm trưa, Giản Quân Dịch đi trước, hắn từ Chỉ Dao biết được ngày mai hai cô còn có buổi thi cuối. Kì thi tốt nghiệp này rất quan trọng, hắn không tin cô vì trốn tránh hắn mà dám bỏ thi.

Chương 283

Tại văn phòng tòa soạn -

Mân Huyên trong lòng còn đang sợ hãi, ngồi dựa vào ghế, lấy tay vỗ vỗ ngực. Kế hoạch chạy trốn hoàn hảo kia nếu chần chừ thêm chút nữa hẳn đã bị tên ma quỷ kia tóm được rồi.

Có tiếng gõ cửa dồn dập, cô vội chỉnh mình ngay ngắn, cất giọng nói “Mời vào”

“Lăng tiểu thư, đây là nhiệm vụ cô giao cho tôi. Còn đây là bản báo cáo phân tích về tập san mới. Cô xem qua một chút đi.”

Chu Hiếu Linh trước sau đưa ra hai tập văn kiện, Mân Huyên lật qua xem xét, chỉ thoáng nhìn qua nhưng cũng không tránh khỏi kinh ngạc trước mức độ tận tâm của con người này. Mặc dù lúc nói chuyện rất khách khí, đôi khi có cảm giác cố ý gây bất hòa nhưng có lẽ đây là tính cách riêng của cô ấy, cô cũng không nghĩ ngợi gì nhiều.

“Lăng tiểu thư, chủ biên gọi điện thoại thông báo 3 giờ sẽ có 1 cuộc họp.” Chu Hiếu Linh thông báo

Mân Huyên liếc nhìn đồng hồ trên máy tính, vội vàng đứng dậy chuẩn bị tài liệu, nhanh chóng đi về hướng phòng họp.

Đến cửa phòng họp, vừa gõ cửa thì nghe tiếng Lâm Hao Ngôn nói “Mời vào”.

Bên trong, các nhân vật chủ chốt như tổng biên tập, giám đốc phát hành, giám đốc mạng lưới và các trưởng phòng đều đã có mặt. Thấy cô đi vào, mọi người đưa mắt nhìn theo. Sau khi cúi đầu chào, cô quay sang nhìn Trịnh Trác lúc này cũng đang nhìn cô chăm chăm, trong lòng có chút khó chịu, cứ làm như hắn là sếp của cô không bằng. Cô lờ mờ đoán ánh mắt kia có lẽ ám chỉ việc cô gần đây rất hay vắng mặt.

Từ lúc cô vào phòng, Lâm Hạo Ngôn đã bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về nội dung cuộc họp, cô ngồi vào chỗ của mình, chăm chú lắng nghe và ghi chép.

“Tạp chí kì tới rất quan trọng, tổng giám đốc yêu cầu chúng ta cam kết phải tăng lợi nhuận lên 20%... Vì vậy, tôi hi vọng các vị đang ngồi đây cố gắng làm việc với 200% năng suất... Đây cũng là dịp để kiểm tra trình độ nhân lực của tòa soạn... Hiện tại, tôi muốn nghe ý kiến của các vị, kiểm tra xem công việc mình đang phụ trách có thể đảm bảo lần này có thể đạt hoặc vượt qua mục tiêu này....Nếu có thể đạt được, tôi sẽ mời mọi người ăn cơm hoặc ra ngoài du lịch 1 chuyến... Tổng giám đốc cũng đã hứa là sẽ tăng 30% tiền thưởng...”

Sau khi nghe Lâm Hạo Ngôn nói, lại còn dõng dạc tuyên bố về phần thưởng, nhất thời mọi người đều phấn khích, bàn tán xôn xao, nóng lòng muốn thử.

Cuộc họp kéo dài hơn 3 giờ, đến cuối buổi thì mọi nhiệt huyết đều tiêu tan, cũng may mọi việc đã triển khai xong, vừa nghe tiếng Lâm Hạo Ngôn nói kết thúc, mọi người đều rời khỏi phòng họp, nhanh chóng về nhà.

Cô khép sổ sách ghi chép cuộc họp lại, đi ra hướng cửa thì gặp Trịnh Trác và Lâm Hạo Ngôn đang nói chuyện với nhau. Bỗng Trịnh Trác cất tiếng gọi

“Lăng tiểu thư, xin đợi một chút.”

Cô dừng lại nhìn Trịnh Trác, bất chợt lại nhớ tới lời Giản Quân Dịch nói không lâu nữa con người này sẽ rời ghế chủ biên, tựa hồ hắn còn có việc quan trọng phải làm.

Năng lực làm việc của Trịnh Trác tốt như vậy, được trọng dụng là chuyện đương nhiên. Có lẽ là Giản Quân Dịch muốn thăng chức, điều chuyển hắn đến một xí nghiệp khác của Giản thị nhưng hiện chưa tiện công bố chuyện này, bất đắc dĩ dành chờ Trịnh Trác tự động từ chức.

Đang nghĩ lung tung bát quái, ánh mắt cô lại nhìn chăm chắm vào Trịnh Trác, cho đến khi Lâm Hạo Ngôn ra khỏi phòng họp, Trịnh Trác lại gần cất tiếng thì cô mới giật mình tỉnh lại.

“Thật ngại quá, anh nói gì tôi nghe chưa rõ?”

Trịnh Trác bật cười “Lắng tiểu thư, cô cũng vừa nghe Hạo Ngôn nói rồi đó, kì này Thuần Mỹ phải làm mọi việc một cách tốt nhất. Hiện tại tôi muốn giao cho cô một nhiệm vụ trọng yếu.”

“Vâng.” Cô đáp lời rồi bước tới.

Hắn đứng thẳng dậy, dùng chuột di đến hình ảnh một người trong máy tính “Tôi nghĩ cô cũng biết người này, là tổng tài tập đoàn Đường Thịnh. Chuyên mục kỉ tới của “Trạm hạnh phúc tiếp theo” sẽ là phỏng vấn anh ta. Anh ta sắp cùng đương kim tiểu thư Giản thị kết hôn, chắc chắn sẽ được truyền thông khắp nơi chú ý. Trước đây anh ta chưa từng nhận lời phỏng vấn của bất cứ ai, nhưng tôi nghĩ nếu cô, tôi và Hạo Ngôn cùng hợp sức mời hắn nhận lời phỏng vấn lần này, chắc chắn tòa soạn của chúng ta sẽ tăng 10% về số lượng, còn lại 10% mọi người trong tòa soạn cố gắng nhất định sẽ thành.”

Lúc nãy ở cuộc họp, Lâm Hạo Ngôn không hề nhắc gì về chuyện này, xem ra 2 người này đã lên kế hoạch từ trước. Sở dĩ lúc nãy không nói về chuyện mời được Doãn Lạc Hàn có thể khiến số lượng xuất bản tăng thêm 10% có lẽ cũng là do muốn khích lệ toàn bộ nhân viên cùng chung sức cố gắng.

Người này cô đã quá quen thuộc, không cần phải nhìn vào máy tính. “Không biết anh muốn tôi làm gì?”

“Nhiệm vụ chính lần này của cô là quản lý chặt chẽ tiến trình phỏng vấn, trong quá trình làm việc nếu có chuyện gì xảy ra, cô đều phải giám sát xử lý, cuối cùng trình tôi xem lần cuối là được.”

“Được rồi chủ biên, nhất định tôi sẽ làm tốt chuyện này”. Cô cam đoan. Dù sao việc phỏng vấn đều do tổ biên tập làm, cô chỉ cần đứng sau quản lý tốt mọi việc là được.

Một tiếng sau cô trở về biệt thự trong tình trạng mệt mỏi. vừa đi vào đến phòng khách đã nghe tiếng quản gia hô lớn “Lão gia, Lăng tiểu thư đã về”

Chương 284

Doãn Lương Kiến đang ngồi trên sofa trong phòng khách, cười ha ha nói “Mân Huyên về rồi hả, đi rửa mặt trước đi con rồi xuống ăn cơm.”

“Ba nuôi, ba còn chưa ăn cơm sao?” Cô kinh ngạc nhìn đồng hồ, đã 8 giờ 6 phút, là ba nuôi chờ cô.“Gần đây công việc của con rất bận, có thể sẽ phải tăng ca bất cứ lúc nào nên lần sau ba không cần chờ cơm con đâu.”

“Ha ha..... Không sao, Mân Huyên à.....” Doãn Lương Kiến buông tờ báo trong tay xuống, khoát tay áo “Một mình ba ngồi ăn cơm buồn lắm, ba muốn chờ con cùng về ăn với ba cho vui.... Mới lại ba cũng không đói, ban nãy đã uống trà chiều rồi mà....”

Cô cắn môi nhìn hình ảnh cha nuôi cô đơn ngồi trên sofa. Doãn Lạc Hàn thật là hư quá đi, cho dù giữa hai cha con họ đã xảy ra chuyện gì thì họ cũng vẫn là cha con, hẵn lại để một mình cha hẵn già yếu ở nhà như thế này... tên ma quỷ vô lương tâm này...

Lúc ăn cơm chiều, cô nhớ tới cha nuôi đã từng nói chỉ cần cô ở lại đây chăm sóc cho ông, ông sẽ nói cho cô biết chuyện năm xưa của ông và ba cô. Cô định hỏi lại thôi. Không hiểu sao cô có cảm giác rằng chuyện xưa nói ra sẽ rất dài, nhất thời không thể nói hết, hẵng nghỉ ngơi hai ngày nữa mới tính đến chuyện hỏi.

Cô tắm rửa xong, khi ra khỏi phòng tắm, tay phải vô tình giơ lên lại chạm phải một vật trên cổ. Ngón tay cô mân mê mặt hoa hồng màu tím của sợi dây chuyền trên cổ mà ngày hôm qua cô đã cố ý tháo ra...

Là đêm cuối cùng đó... khi hẵn tưởng cô đã ngủ, hẵn lại giúp cô đeo sợi dây chuyền vào. Cô định ngắn, nhưng cuối cùng lại không nỡ nói gì... trong lòng trào lên một cảm giác rất mâu thuẫn...

Đây là chiếc dây chuyền hẫn tặng cô... là chiếc dây chuyền hẫn đã đặt làm riêng cho cô trong chuyến đi công tác Nhật Bản... Thôi thì cứ giữ lấy đi, cũng coi như một cái gì đó gọi là kỉ niệm...

Cô tiến đến phía bàn làm việc, mở máy tính bảng ra. Sách vở cô đã bỏ lại ở căn hộ đó, vì vậy cô muốn lên mạng đọc một chút tư liệu trước kì thi ngày mai. Máy tính bảng vốn là của Chính Vũ tặng cho cô, cô không muốn để lại ở căn hộ đó như số quần áo kia, vì vậy mấy hôm trước trước mặt Doãn Lạc Hàn đã cố tình mang đến tòa soạn.

Ngày hôm sau, cô đến tòa soạn gọi điện thoại nội tuyến cho Trịnh Trác, nói muốn nghỉ nửa ngày, Trịnh Trác không nói gì, chỉ kêu cô lên văn phòng của hẫn rồi dập máy.

Hẫn là không đồng ý cho cô nghỉ sao? Cô có chút nóng nảy, vội vàng đi lên tầng 15, gõ cửa văn phòng hẫn.

“Trịnh chủ biên, sáng hôm nay tôi cần phải thi.....” Vừa vào, cô đã vội vàng nói lý do, không ngờ hẫn lại cười thân thiện khoát tay ý bảo cô dừng lại.

“Lăng tiểu thư, cô đừng vội, tôi đâu có nói không đồng ý cho cô nghỉ.”

Vậy hẫn có ý gì chứ? Cô sững sốt nhìn hẫn, chỉ thấy trong mắt hẫn là sự tinh quái, thích thú.

Trịnh Trác xoa xoa cằm, vẻ mặt trầm tư nói “Cô biết không, cô vẫn luôn khiến tôi cảm thấy cô rất

thần bí..."

Là sao chứ? Đây vốn không liên quan đến công việc, chẳng lẽ hắn là đồ đàn bà thích nhiều chuyện sao? Cô nhẫn nhịn một chút, nhẹ giọng nói “A... phiền anh nói luôn vào vấn đề được không ạ? Tôi đang rất vội thi.....”

“Tôi sẽ nói ngắn gọn thôi.” Hắn khoanh tay, trong ánh mắt hiện ra sự thâm trầm “Tôi biết cô có chuyện muốn điều tra rõ ràng, tôi có thể giúp cô.”

Sao? Sao hắn có thể biết việc cô muốn điều tra chuyện của 11 năm trước? Chuyện này chỉ có vài người biết, cô và Trịnh Trác lại chỉ biết nhau qua công việc, không lý nào hắn lại biết được.

“Không cần hoài nghi năng lực của tôi, tôi có thể không chút khách khí nói, chỉ cần tôi đã muốn điều tra chuyện gì thì nhất định sẽ tra ra được.” Đôi mắt hắn dường như đã nhìn thấu được toàn bộ tâm tư của cô.

Hắn dựa vào cái gì mà lại có năng lực hô mưa gọi gió như vậy chứ? Dù sao hắn cũng chỉ là một chủ biên, cũng chỉ là một tri thức cấp cao mà thôi, chẳng lẽ hắn còn có một thân phận khác mà cô không biết?

Cô chớp chớp mắt, dù sao cô và hắn cũng không có giao tình gì, nếu hắn thật sự có thể giúp cô việc này cũng không thể là giúp không công được.

“Anh cần bao nhiêu tiền? Hay anh muốn cái gì khác?” Cô tức giận hỏi.

“Tôi không cần tiền, cũng không cần cái gì khác. Tôi muốn nói tôi sẽ giúp cô vô điều kiện.” Hắn khoanh tay, thư thái dựa vào lưng ghế.

Nhin ánh mắt trong suốt của hắn không giống như là có ý đồ gì, nhưng cô cũng không tin hắn có thể giúp được cô. Chuyện mười một năm trước không hề đơn giản, vì vậy cô chỉ gật nhẹ đầu nói “Cám ơn ý tốt của anh.”

“Vậy được rồi, sau này cô muốn điều tra chuyện gì cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp cô vô điều kiện.” Hắn thảng tắp nhìn cô. Cô gật nhẹ đầu, xoay người đi ra ngoài, trong lòng đột nhiên có một cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Cô đáp thang máy đi xuống lầu, hôm qua Chỉ Dao đã nói đúng 9 rưỡi sẽ đến đón cô. Đi ra cánh cửa thủy tinh lớn của tòa soạn, cô liếc mắt một cái đã thấy Chỉ Dao, vội vàng chạy tới.

“Chỉ Dao, mình đây... Xe cậu đâu rồi?” Cô nhìn trái nhìn phải cũng không thấy chiếc Porche quen thuộc “Hôm qua đem xe đi sửa vẫn chưa được sao? Có phải hôm nay lại là anh cậu đưa bọn mình đi.....”

“Mân Mân, cậu tìm cùng mình đi.” Chỉ Dao bắt lấy tay cô, kiêng chân nhìn về phía ngã tư đường “Lạc ca ca rõ ràng đã nói một phút nữa sẽ đến, sao bây giờ vẫn chưa thấy đâu nhỉ?”

Doãn Lạc Hàn? Cô không khỏi rút lui từng bước, Chỉ Dao lại nghĩ cô bị trượt chân, bắn nǎng nắm chặt tay cô, một giây sau cô đã nghe tiếng kêu vui mừng của Chỉ Dao “A xe Lạc ca đang đến kia rồi!”

Thoáng chốc, cô cảm thấy như bị sét đánh, cả người choáng váng, ngơ ngác nhìn chiếc Lamborghini dừng lại trước mặt. Kính xe kéo xuống, một ánh mắt quen thuộc thảng tắp nhìn cô.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cô lại phải chịu nǎm trong lòng bàn tay của hắn sao? Cô không cam tâm, không cam tâm..... Trong lòng cô không ngừng gào thét, vô ý nǎm chặt tay Chỉ Dao, mãi đến khi Chỉ Dao sợ hãi hét lên cô mới giật mình tỉnh lại “A! Mân Mân, đau quá, mình đau quá.....”

Cô nhìn tay Chỉ Dao bị tay cô không tự chủ nǎm chặt đǒ cả lên, vội vàng buông ra, sau đó liên tục giải thích “Xin lỗi... Chỉ Dao... xin lỗi ... mình không cố ý... có đau không...”

Chương 285

Xe thể thao vừa mới bắt đầu lăn bánh, Chỉ Dao đã níu tay Doãn Lạc Hàn, vui vẻ đến mức gương mặt cũng nổi một tầng hồng hồng “Lạc ca ca, Lạc ca ca, hôm trước em nhìn thấy một chiếc váy cưới đẹp lấm lấp lấp, do một nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp thiết kế đó, em muốn mặc chiếc đó trong lễ kết hôn của bạn mình, có được không anh?”

“Uhm..... Chỉ Dao, chuyện này em quyết định là được.” Doãn Lạc Hàn căn bản không để ý đến chuyện này, toàn bộ tâm tư hắn vẫn dồn hết cho người ngồi phía sau mà hắn đang quan sát trên kính chiếu hậu.

“Vậy do em quyết định nha.” Chỉ Dao vui vẻ cười tươi như hoa “Lạc ca ca, em biết anh thích mặc âu phục màu đen, hôm trước em thấy một bộ âu phục đẹp lấp lấp nha, đảm bảo anh mặc vào sẽ rất đẹp trai, phong độ.....”

Cô cúi đầu, im lặng ngồi đằng sau, cố gắng biến mình thành người vô hình. Trước mặt Chỉ Dao, hắn không thể làm gì cô, cho nên trước mắt cô vẫn là an toàn.

Nhưng dù cô không muốn, câu chuyện của Chỉ Dao và Doãn Lạc Hàn vẫn lọt vào tai cô, ngực từng đợt hít thở không thông khó chịu, cô ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang bên ngoài. Có lẽ do trời quá nắng nóng nên cô mới tức ngực như vậy, vừa mới vào đầu tháng 5 thôi mà sao cô đã cảm thấy cái nóng khó chịu oi ả đến như vậy chứ.....

Cô tự lý giải những cảm giác cổ quái trong lòng mình như vậy. Chỉ Dao vẫn còn đang hưng phấn nhắc đến chuyện hôn lễ, cô vô tình nhìn lên, thấy ngay hắn sâu thẳm đôi mắt thẳng tắp nhìn cô trong kính chiếu hậu.

Tim của cô bất chợt đập rất nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô cuống quít chuyển tầm mắt, nhìn chăm chằm xuống đầu gối. Tại sao hắn lại đưa Chỉ Dao đi thi? Cô đã chạy trốn hắn như vậy, hắn khẳng định sẽ cảm thấy rất tức giận, nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô....

Cô suy nghĩ một chút, lấy điện thoại ra, không đến một phút đồng hồ, một tin nhắn đã được gửi đi.

Sau một lúc lâu, xe thể thao tiến vào trường học, cô theo như thường lệ chia tay Chỉ Dao tiến tới dãy nhà cô thi, mới vừa đi được bảy, tám bước đã nghe thấy tiếng nói trầm thấp từ sau lưng vọng lên “Anh ở bên ngoài chờ em.....”

Lưng cô bỗng cứng ngắc, cảm giác được một ánh mắt sắc bén từ phía sau đang phóng lại phía cô, cô nắm chặt tay, cố gắng tiến vào khu vực thi nhanh nhất có thể. Cô sẽ không lại rơi vào lòng bàn tay hắn.....

Nhin thân hình cao gầy biến mất, hắn không khỏi cười khẽ. Hắn đoán không sai, quả nhiên hôm nay đã bắt được người con gái chạy trốn một ngày hai đêm của hắn...

Hắn ngồi vào xe thể thao, thấy chó chang quá liền kéo kính xe lên, mở điều hòa, đợi tiểu nha đầu của hắn thi xong ngồi vào trong xe đã mát rồi, nhất định sẽ cảm thấy thoải mái.

Đúng lúc này, di động vang lên, hắn quét ánh mắt qua màn hình. Là Quý Dương, không cần nhắc máy hắn cũng đã biết tiểu tử này khẳng định là đã về rồi.

“Lạc, tôi về rồi, cậu đang ở đâu vậy? Ôn thư kí nói mấy ngày nay chuyện công ty cậu đều để hết sang một bên, tôi vừa đến đã phải giải quyết một đống công việc giúp cậu. Xú tiểu tử, cậu rốt cục đang ở đâu hả?”

Microphone vang lên tiếng nói tức giận của Quý Dương. Hắn chắc hẳn đang bù đầu với công việc. Doãn Lạc Hàn bật cười, xảo trá nói “Cậu còn chưa hết thời gian công tác đã trốn về, coi như tôi phạt cậu, phải xử lý công chuyện một chút là đúng rồi.”

“Lạc, sao giọng cậu kì lạ vậy, đang vui đó sao?” Quý Dương thanh âm toát ra vài phần nghi hoặc “Ôn thư kí nói mấy ngày qua việc gì cậu cũng không chịu làm, cứ nhốt mình một mình trong phòng làm việc.....”

“Đó là chuyện của mấy hôm trước, thôi nhé, tôi còn đang có việc quan trọng phải làm.” Hắn cúi đầu cười khẽ, khép lại điện thoại di động.

Hắn nhìn đồng hồ, còn hơn hai giờ nữa cô mới thi xong. Hắn đã chuẩn bị kĩ lưỡng mọi kế hoạch, đợi cô và Chỉ Dao thi xong, hắn nhất định sẽ đem cô về. Hắn sẽ nói cho cô biết, chỉ cần cô trở lại bên hắn, hắn có thể đồng ý bất cứ yêu cầu nào của cô. Biết cô trong lòng vẫn luôn cảm thấy hổ thẹn với Chỉ Dao, hắn sẽ giải quyết hôn sự bằng tốc độ nhanh nhất. Hắn không sợ phải nghe bố mẹ Chỉ Dao chỉ trích, không sợ lão nhân kia nổi trận lôi đình, cũng không sợ những áp lực dư luận. Chỉ cần có thể ở bên cô, bất kể là chuyện gì hắn cũng đều nguyện ý.

Bài thi đầu tiên rất nhanh đã xong, bài thi thứ hai vừa mới phát xuống, cô đã dùng tốc độ nhanh nhất để làm. Có lẽ là ông trời giúp cho cô thuận buồm xuôi gió, cô chỉ tốn một nửa thời gian làm bài đã làm xong bài thi.

Cô vội vàng nộp bài, nhanh chóng ra khỏi trường thi, liều mạng chạy như điên, theo đường vòng chạy ra cửa phía Tây.

“Mân Mân!” Chính Vũ ló mặt ra từ trong xe thể thao vãy cô. Cô vội vàng chạy tới.

“Chính Vũ, thật ngại quá, làm phiền cậu rồi.” Cô mở cửa xe, nhìn Chính Vũ cảm kích nói. Nếu không phải muốn tránh tên ma quỷ kia, cô cũng không muốn làm phiền Chính Vũ.

“Mân Mân, em không cần khách khí. Về sau nếu anh ta còn tiếp tục quấn quít lấy em, em cứ nói cho tôi biết. Hôm trước tôi đã cảnh cáo anh ta, từ nay về sau tôi và anh ta không còn quan hệ gì nữa.”

Gương mặt soái khí hiện lên thần sắc tức giận, cô túm tay hắn “Chính Vũ, cậu không cần như vậy, hai người dù sao cũng là.....”

“Mân Mân, không nói về anh ta nữa được không?” Chính Vũ phát động động cơ ô tô, trong ánh mắt hiện lên vài phần buồn bực. Chính Vũ vẫn thích cô, lại biết Doãn Lạc Hàn _người anh em tốt của hắn_ trói buộc cô như vậy, hắn trong lòng đương nhiên rất tức giận và đau khổ.

Cô cắn môi, cúi đầu, nghe được Chính Vũ thở dài một chút, cầm tay cô “Xin lỗi, tôi không khống chế được mình.”

Cô lắc lắc đầu cười khổ “Chính Vũ, cậu đáng lẽ không nên trở về, cậu về Hàn Quốc đi, quên tôi đi, trên đời này có rất nhiều cô gái tốt, tôi không đáng.....”

Chương 286

“Mân Mân, đừng nói nữa.” Chính Vũ nhắm mắt lại, bất lực dựa lưng vào ghế, tựa như trong lòng hắn đang lẩn lộn rất nhiều cảm xúc “Mặc kệ những chuyện đã qua, tôi thích em. Nếu không phải do Lạc chen vào giữa, có lẽ bây giờ chúng ta cũng đã đính hôn.”

Cô rất rõ mình không yêu Chính Vũ, nếu miễn cưỡng ở bên hắn là không công bằng với hắn, nên cô lại lắc đầu phủ nhận “Chính Vũ, chuyện này không liên quan đến Doãn Lạc Hàn, thật ra chúng ta không thể.....”

“Mân Mân, chẳng lẽ giờ đây ngay cả một cơ hội em cũng không cho tôi được sao?” Chính Vũ lập tức quay người lại phía cô, trên mặt chỉ toàn là đau khổ “Em đã nói sẽ thử cố gắng yêu tôi, nay lại xảy ra chuyện như vậy... tôi nghĩ chúng ta vẫn nên tiếp tục.....”

“Đối với cậu.....”

Hắn tựa hồ biết cô muốn nói gì, giành trước cắt lời cô “Tôi nói rồi, tôi không cần, ai tốt đến mấy tôi cũng không cần, tôi chỉ cần em thôi, em có hiểu không?”

Hắn lại quay người thảng lại, mở một bài hát “if you wonder off too far, my love will get you home, if you follow the wrong star, my love will get you home.....”

“Còn nhớ bài hát này không?” Hắn nhìn chăm chú vào đôi mắt cô, tình cảnh hắn với cô gặp nhau lại hiện rõ mồn mệt ra trước mắt.

Cô muốn cự tuyệt hắn, nhưng trong lòng lại có cảm giác gì đó không nỡ, đã biết rõ cô và Chính Vũ là không thể, nên cứng rắn cắt đứt dây dưa, nhưng là ánh mắt của hắn đau thương vô cùng, thật sự khiến cho cô động tâm.

Cuối cùng, cô lại nghe thấy một tiếng nói của chính mình vang lên “Vậy một tháng được không? Nếu một tháng tôi vẫn không thể yêu cậu, chúng ta sẽ làm bạn tốt vĩnh viễn, được không?”

“Nói như vậy là em đồng ý rồi.” Chính Vũ nắm hai vai của cô, không kìm được sự vui mừng ôm chặt lấy cô “Mân Mân, tôi yêu em, mặc kệ em có yêu tôi hay không, tóm lại, tôi nói cho em biết, tôi yêu em.”

Nghe Chính Vũ nói như vậy, cô cảm thấy rất khó xử, nhẹ nhàng đẩy hắn ra, ngồi thẳng dậy.

“Chính Vũ, tôi đói rồi, chúng ta đi ăn đi, chút nữa tôi còn phải về công ty.”

“Được, em thi tốt nghiệp xong rồi, tôi mời em một bữa.” Chính Vũ soái khí trên mặt hiện lên sự tươi cười nhu hòa, vòng xe một cái.

“Tốt, tôi đang rất muốn ăn một bữa no nê đây.” Cô cũng không khỏi cười thật tươi, tầm mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, ngạc nhiên nhận thấy Chính Vũ đang đi về hướng cửa nam của trường.

Cô quay đầu, “Chính Vũ.....”

Hắn trầm mặc không nói, ánh mắt thăng tấp nhìn chăm chú về phía trước. Cô đột nhiên hiểu ra, xe thể thao đang hướng về phía cửa nam có Doãn Lạc Hàn. Là Chính Vũ cõi ý.

Thân hình cao lớn đang đứng dựa vào xe thể thao, không biết đã mấy trăm lần, mấy ngàn lần hắn nhìn đồng hồ. Cuộc thi đã kết thúc, mọi người đã bắt đầu lục tục ra về, nhưng hắn vẫn chưa thấy cô đâu.

“Ê, nhìn kia, người kia.....”

“Chẳng phải là tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh đó sao.....”

“Phải, chính là anh ta, hôm trước mình đọc báo còn bảo là anh ấy và Giản Chỉ Dao sắp kết hôn rồi đó.....”

“Thật là ghen tị với Giản Chỉ Dao mà, gia thế đã tốt, ngoại hình xinh đẹp, lại còn có vị hôn phu tuyệt vời như vậy.....”

“Thôi đi, một người một số, mình làm sao mà được như vậy.....”

“Doãn Lạc Hàn ngoài đời còn đẹp trai phong độ hơn báo nhiều nhỉ.....”

Hắn lo lắng đi lại, nhìn chăm chăm về phía cổng trường, khá là khó chịu vì phải nhận những ánh

mắt và những lời bình luận.

Cô còn đang làm cái gì mà còn chưa ra chứ! Không phải là cô lại chạy mất rồi chứ, một suy nghĩ đột nhiên nảy ra. Hắn biến sắc, cẩn thận nhìn vào trong trường. Hầu hết sinh viên đều ra cửa phía nam, chỉ có lác đác vài người đang tiến về phía cửa phía tây.

Nguy rồi, cẩn thận mấy cũng có sai sót, hắn chợt nhớ tới nơi này ngoài cửa phía nam còn có một cửa phía tây. Cô khẳng định là đã ra cửa phía tây chạy mất rồi.

Shit! Hắn chửi thề một câu, đột nhiên nhìn thấy một chiếc Ferrari màu đỏ chậm rãi lướt qua, xe đi thật sự chậm như là cố ý khiến cho hắn chú ý, liếc mắt một cái hắn đã thấy rõ trong xe hai gương mặt.

Chính Vũ và cô..... Cô gọi điện thoại kêu Chính Vũ lại đây đón cô, sau đó cố ý đi qua đây. Chết tiệt! Cô lại dám cố ý khiêu khích hắn!

Gân xanh trên trán nổi lên, hắn nắm chặt hai tay thành đấm, trong mắt chỉ toàn là lửa ghen tuông và tức giận.

Bất luận như thế nào, lần này hắn tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn cô chạy mất. Hắn vội vàng mở cửa xe ngồi vào trong, nhìn theo hướng chiếc Ferrari, phát động xe. Xe thể thao vừa chuẩn bị lăn bánh thì hắn lại nghe thấy một tiếng nói quen thuộc.

“Lạc ca ca.....”

Giây tiếp theo, Chỉ Dao đã ngồi vào trong xe “Lạc ca ca, anh chờ lâu rồi phải không, em ra hơi muộn.”

“Không sao, không lâu lắm.” Hắn không để tâm nói, nhìn lên đã không thấy xe Chính Vũ đâu nữa, hắn vội vàng lái xe theo hướng ban nãy đã nhìn thấy chiếc Ferrari, nhưng đã quá muộn. Chiếc xe đã đi mất.

Trở về tòa soạn, cô theo lệ thường lại vào bằng cửa sau. Bỗng nhiên nhớ lại lúc Chính Vũ lái xe qua Doãn Lạc Hàn, nhớ lại gương mặt lạnh lùng đang tức giận của hắn, cô không khỏi cảm thấy sợ đến đống cứng người lại.

Cô có thể cảm nhận rõ ràng là hắn tức giận. Hắn nhất định sẽ nghĩ là cô cố tình bảo Chính Vũ làm như vậy. Cô thở dài một hơi, cố tình thì cố tình, dù sao cô cũng không muốn gặp lại hắn.

Tòa soạn đang trong giai đoạn bận bịu, nhìn đồng văn kiện chất đầy trên bàn làm việc, cô cũng không còn tâm trí nào mà suy nghĩ vẫn vơ nữa, lập tức lao đầu vào công việc.

Buổi chiều Trịnh Trác lại gọi điện thoại nội tuyến kêu cô lên phòng hắn. Hai người thảo luận một chút về chuyên mục mà cô đảm nhiệm, sau đó cô lại cùng với những người khác bàn bạc về các mặt khác của chuyên mục nữa, tới khi xong xuôi cô nhìn đồng hồ đã là hơn 7 giờ.

Chương 287

Đồng nghiệp đã sớm về hết, cô tắt máy tính, mệt mỏi đi về phía thang máy, đợi một hồi, cửa thang máy liền mở, Trịnh Trác đứng ở bên trong.

Hắn chờ cô đi vào, sau đó ấn nút thang máy, quay đầu liếc cô một cái “Lăng tiểu thư, sao cô cũng về muộn vậy?”

“À vâng, tôi cố gắng làm cho xong công việc.” Cô lẽ phép cười một cái, tay thò vào túi xách lục tìm một cái gì đó rồi nắm chặt.

Ai ngờ Trịnh Trác để ý thấy hành động này của cô, buồn cười trêu chọc cô “Lăng tiểu thư, cái cô đang nắm không phải là một bình xịt hơi cay dùng để phòng tôi đấy chứ?”

“Không phải, không phải, Trịnh chủ biên, sao anh lại nghĩ vậy chứ?” Cô liều mạng xua tay, nhét thứ trong tay xuống sâu trong túi xách .

“Không phải sao, vậy sao lại phải giấu?” Hắn chép chép miệng tỏ ra nghi ngờ.

“Haizz, được rồi.” Để cho hắn đỡ nghĩ lung tung, cô lại thò tay vào túi xách, lấy ra một chiếc đèn pin nhỏ nhǎn tiện dụng.

Tan tầm cô phải đi cửa sau tòa soạn, xuyên qua một cái ngõ nhỏ. Ban ngày thì không sao, nhưng buổi tối thì thật sự rất tối, tối hôm qua cô suýt chút nữa đã vấp ngã, cho nên hôm nay đã chuẩn bị sẵn một chiếc đèn pin nhỏ, không ngờ lại bị Trịnh Trác nghĩ là bình xịt hơi cay.

Hắn nhìn chiếc đèn pin, lại quay đầu nhìn về phía trước “Gần đây tôi để ý thấy cô hay đi cửa sau tòa soạn, không lẽ gặp chuyện gì phiền toái hay muốn chạy trốn người nào sao?”

“Không phải, không có, nơi tôi ở đi cửa sau gần hơn.” Cô vội vàng tìm lý do, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh. Trịnh Trác này cũng thật không đơn giản, đến việc cô hay đi cửa sau mà cũng đã để ý được.

Cô giương mắt nhìn chăm chăm số trên thang máy, trong lòng thăm nghĩ mới đến tầng 6 thôi sao, sao chậm quá vậy trời...

Cũng may hắn không nói gì nữa, cô trong lòng thăm thấy nhẹ nhõm. Khi xuống tới tầng 2, hắn đột nhiên cúi đầu xuống gần mặt cô, gương mặt tuấn tú lộ ra thần sắc khó đoán “Muốn tôi giúp không, tôi có thể cho cô chìa khóa của cửa khác.”

Cô cảm thấy việc hắn tiến lại gần có chút khó xử, vội lắc đầu “Không cần phiền anh đâu Trịnh chủ biên.....”

“Cô không cần lo lắng, tôi chỉ coi cô là bạn bè, không cần suy nghĩ lung tung.” Hắn nháy mắt đứng thẳng dậy, cười vui vẻ một tiếng “Gọi tôi là Trác thôi, bạn bè đều gọi tôi như vậy.”

Nghe hắn nói như vậy, cũng tự biết mình không phải kiểu người vạn người mê, cô biết hắn nói thật. Tuy rằng người này tốc độ thay đổi sắc mặt cũng thật là nhanh, nhưng dù sao cũng có thể là một người bạn tốt, hơn nữa còn là thủ trưởng của cô, người khác nịnh bợ còn không xong...

Nghĩ đến đây, cô sờ sờ mũi, thấp giọng nói “Trác, cảm ơn ý tốt của anh, nói thật gần đây tôi quả thật có chuyện phiền toái cần phải đi cửa sau.”

“Vậy là tôi đoán đúng.” Hắn hơi nhếch môi, nghe thang máy phát ra một tiếng “định” liền cất bước đi ra ngoài, lại xoay người lại nói “Tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu, a.... xin lỗi, tôi đi trước.” Cô vừa ra khỏi thang máy đã đập ngay vào mắt một thân hình cao lớn đang đứng ở cửa chính, nhất thời như chim sơ cành cong vội vàng lao về phía cửa sau.

Trịnh Trác nhìn theo ánh mắt của cô, một người đã chạy tới gần hắn đuổi theo cô. Hắn liền vươn tay, ngăn người kia lại.

Doãn Lạc Hàn không ngờ lại có người cản hắn, bị chững lại lảo đảo một chút, sau đó hắn quay đầu lại nhìn về phía đối phuơng. Từ thang máy đi ra, chính là người đàn ông đang vừa nói vừa cười với cô khi nãy.

Lửa giận nháy mắt bùng lên, hắn cúi đầu nhìn cánh tay đối phuơng đang giữ chặt lấy cánh tay phải của mình, tức giận nói “Bỏ tay ra!”

Trịnh Trác đã thấy rõ người mà hắn vừa cản. Sao lại là hắn? Trịnh Trác hơi nhíu mày, còn hắn thì cố gạt tay Trịnh Trác ra để chạy về hướng cửa sau tòa soạn.

Doãn Lạc Hàn không ngờ lại bị người đàn ông đó cản đường, mất thời gian như vậy có lẽ cô sẽ trốn mất, hắn như ngồi trên lửa nóng. Nếu không phải còn băn khoăn chuyện hôn ước của hắn với Chỉ Dao, hắn đã sớm vọt lên tầng 12 tìm cô.

“Cút ngay!” Hắn gạt tay Trịnh Trác ra, nhưng Trịnh Trác lại ngay lập tức bắt lấy cổ tay hắn “Cho dù hai người có chuyện gì, nhưng lúc này tôi không thể không can thiệp.”

Chết tiệt, cô rốt cục còn có bao nhiêu người đàn ông vây quanh mà hắn không biết? Doãn Lạc Hàn lạnh lùng, nheo mắt hỏi “Anh có quan hệ gì với cô ấy?”

“Không có quan hệ gì, tôi chỉ là thủ trưởng của cô ấy.” Trịnh Trác hiểu rằng Doãn Lạc Hàn là đối tượng mà tòa soạn sắp phải phỏng vấn, vì vậy cũng không thể bất nhã.

Thực ra với cá tính của hắn, thông thường chuyện này hắn cũng chẳng thèm để tâm, chỉ có điều đối tượng lần này lại là Mân Huyên, hắn không thể không can thiệp được.

“Đây là chuyện của tôi và cô ấy, anh cút ngay.” Doãn Lạc Hàn tức giận định đấm vào bụng Trịnh Trác, không ngờ đối phương đã nhanh nhẹn tránh được.

Con người đen xẹt qua một tia ngạc nhiên, Doãn Lạc Hàn biết người này không phải dễ đối phó. Nếu thực sự xảy ra ẩu đả, hắn không phải đối thủ của người này, nhưng hắn lúc này một lòng muốn bắt lấy người con gái kia, tay phải giăng ra khỏi tay của Trịnh Trác, lại hung hăng định đấm Trịnh Trác, nhưng Trịnh Trác đã lại nhanh chóng tránh được, còn đấm lại hắn.

Cô đã nhìn rõ ràng Doãn Lạc Hàn đang chạy đuổi theo cô ở phía sau, vậy mà khi cô chạy trối chết lại chẳng nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo. Chẳng lẽ là mình nhìn lầm sao? Cô dừng lại, kìm lòng không

đ cậu lại chạy ngược về, nghe thấy tiếng đầm đá, vội chạy vào trong tòa soạn, không khỏi đứng sững lại.

Chương 288

Doãn Lạc Hàn đang đánh nhau với Trịnh Trác, Trịnh Trác đang ở thế thượng phong, còn Doãn Lạc Hàn đang bị Trịnh Trác đánh túi bụi, sau đó hắn đánh trả, lại bị Trịnh Trác dễ dàng né tránh.

Doãn Lạc Hàn nóng nảy sút ruột nhìn về phía cửa sau, dồn hết sức đấm mạnh về phía Trịnh Trác, muốn cho hắn phải tránh ra, nhưng Trịnh Trác cũng không phải tay vừa, nháy mắt đã tránh được, còn tung một cú đấm mạnh vào mặt hắn khiến mặt hắn sưng vù lên đầy máu.

Cô muốn coi như không thấy gì, muốn quay đi tiếp tục trở về nhà, nhưng khi nghe thấy một tiếng đấm mạnh kèm một tiếng kêu rên nặng nề đau đớn, tim trong phút chốc như nảy ra ngoài, tựa hồ như cú đánh kia là đánh vào người cô chứ không phải đánh vào người hắn, cô rốt cục không thể chịu được nữa, lập tức quay đầu chạy đến.

“Đừng tay, đừng tay, đừng đánh nữa.” Cô nhìn Trịnh Trác hô to, lại chạy lại phía Doãn Lạc Hàn đỡ lấy hắn đang bị thương khắp mình, đứng loạng choạng “Anh bị điên à? Sao anh ngu ngốc thế hả? Biết rõ không phải đối thủ của anh ta, anh còn cố đánh làm gì? Anh sợ mình sống lâu quá hay sao?”

Doãn Lạc Hàn cố đứng thẳng lại, lơ đãnh lau đi vết máu trên khói miệng, đôi mắt thâm thúy ánh lên tia sáng, tươi cười nhìn cô “Huyền, em rốt cục cũng xuất hiện, cố gắng của anh cũng không uổng phí rồi.”

Nhin hắn toàn thân bị đánh cho ê ẩm, cô cảm thấy xót xa vô cùng, hắn cố gắng như vậy cũng chỉ là để gặp cô thôi sao? Cô nhăn mặt “Đồ điên...”

“Anh không phải đã nói với em rồi sao? Anh đã sớm điên rồi.” Hắn tươi cười nói, nắm chặt lấy tay cô “Đừng bỏ anh mà đi nữa...”

Trịnh Trác phủi phủi bụi trên người, liếc họ một cái “Này, hai người tình tứ đủ chưa, làm tôi nỗi hêt cả da gà rồi này...”

“Chúng tôi đâu có...” Mân Huyên không phục lớn tiếng phản bác, cánh tay đỡ Doãn Lạc Hàn vô tình nắm mạnh một chút, liền nghe thấy một tiếng kêu khẽ, cô quay đầu lại, vội vàng buông lỏng tay, vẻ mặt lo lắng nhìn hắn “Có phải tôi đang vào vết thương rồi phải không, xin lỗi, tôi không cố ý...”

“Nhìn thấy anh ta bị đánh cô đau lòng như vậy, nhiệm vụ của tôi xem như hoàn thành rồi, tôi phải đi đây.” Trịnh Trác thư thái chỉnh lại quần áo, xoay người ra hướng cửa chính.

“Tôi đâu có.....” Cô đậm chân cãi lại. Quả thật Trịnh Trác xuống tay cũng quá nặng, nhưng dù sao cô cũng sẽ không vì thế mà thương cảm tên ma quỷ Doãn Lạc Hàn này.

Cô muốn chạy theo Trịnh Trác giải thích, nhưng hai tay đã bị nắm chặt trong lòng bàn tay nóng ấm của hắn, bên tai lại nghe tiếng hắn khó khăn nhưng vẫn bá đạo nói “Đừng mong chạy trốn khỏi anh.”

Cô nhìn đôi mắt chất đầy những cảm xúc phức tạp của hắn, chợt nhận ra mình thật sự có cảm giác đau xót không thôi.

Nhìn gương mặt hắn sưng bầm, đi đứng lại chật vật, dù sao hắn bị đánh cũng là vì cô, cô thở dài, đỡ lấy hắn “Tôi đưa anh về, giúp anh bôi thuốc.”

Nghe vậy, hắn lại một lần nữa lộ ra khuôn mặt tươi cười quyến rũ, đưa chìa khóa xe cho cô. Cô tức

giận nghĩ, người này hôm nay bị làm sao vậy, cứ nhẹ nhởn mãi, mặt cô có gì đáng cười hay sao mà hắn cứ nhìn cô tươi cười như vậy?

Cô lái xe tới căn hộ, dùu hắn lên phòng. Người này thật sự rất cao lớn rắn chắc, cô đỡ hắn đi một đoạn mà mệt thở không ra hơi.

Cô vất vả dùu hắn ngồi vào sofa, thấy gương mặt tuấn tú của hắn vẫn là ngây ngô nhìn cô cười, cô không khỏi có chút bức mình. Hắn cố ý giả vờ! Một đại nam nhân như hắn làm gì tới mức bị đấm cho mấy phát mà tới mức không đi nổi như vậy chứ!

Nếu không biết tính hắn, cô còn tưởng là hắn làm nũng rồi.

“Thuốc bôi để ở đâu vậy?” Cô thở hổn hển nhìn xung quanh, tức giận hỏi.

Hắn dựa vào sofa, khẽ nhắc môi “Em biết ở đâu mà.”

Cô chớp chớp mắt, chợt nghĩ ra liền chạy biến đi, tới giá sách trong phòng khách, lấy hộp thuốc từ trong ngăn thứ hai.

Cô ôm hộp thuốc chậm rãi tiến đến bên sofa. Hôm nay trở về đây không hiểu sao bỗng nhiên có cảm giác là lạ. Tuy rằng bài trí bốn phía không đổi, nhưng con tì hưu lớn trước kia đặt trên giá sách giờ lại thay bằng con tì hưu khác, hơn nữa trước kia đầu nó hướng về phía nam, giờ lại hướng về phía tây. Cô biết tì hưu đặt ở trong phòng là căn cứ ngày tháng năm sinh của chủ nhân, bình thường đã đặt ở vị trí nào thì sẽ không dễ dàng thay đổi.

Ánh mắt hắn dõi theo từng động tác của cô. Kì thật nơi này cũng không thay đổi, ngày đó phát hiện cô bỏ trốn, trừ bỏ đồ đạc của cô hắn luyến tiếc vô cùng, còn lại tất cả những vật khác đều bị hắn tức giận đập cuồng mà đập phá hết.

Ngày hôm qua hắn đã chuẩn bị tốt kế hoạch đưa cô đi thi rồi đưa cô về đây, cho nên đã sai người tận lực khôi phục căn hộ cho giống như trước đây.

Đặt hộp thuốc trên bàn trà trước mặt hắn, sách vở của cô vẫn còn chỉnh tề năm đó. Mở hộp thuốc ra, cô lấy cồn, bông và nước sát trùng.

Cô vừa dùng bông thấm nước sát trùng lau lau cho hắn, vừa liếc hắn một cái nói “Tôi giúp anh bôi thuốc sát trùng vào đầu gối.”

Hắn cúi người kéo ống quần lên, lộ ra đầu gối xanh tím.

Nhất định là rất đau... ban nãy hắn còn phải đi khập khiễng... tất cả là đều vì cô... Nước mắt bỗng rưng rưng chực trào ra trên khói mắt cô. Không, không có gì phải thương cảm, đều là do hắn tự chuốc lấy. Cô cúi đầu để hắn không nhìn thấy biểu cảm trên mặt cô, cố gắng kìm nén xúc động bôi thuốc cho hắn.

Sau đó, cô lại thấm bông với cồn, trước khi bôi nhẹ nhàng nói với hắn “Sẽ đau đấy, anh cố chịu một chút nha.”

“Ừ.” Hắn vẫn chăm chú nhìn cô. Trong giọng nói của cô có chút nghẹn ngào.

Chương 289

Cô thật cẩn thận bôi thuốc cho hắn, mỗi khi bôi đến miệng vết thương hay nghe thấy tiếng thở không đều một chút, cô lại càng nhẹ nhàng, nước mắt cũng không kìm né được đã tràn đầy hốc mắt.

Sao cô lại có thể khóc chứ? Không, cô không được khóc, hắn bị Trịnh Trác đánh cô phải vui mừng mới đúng chứ, tại sao lại khóc được? Vô lý! Vô lý!

“Nhìn thấy anh ta bị đánh cô đau lòng như vậy...” Cô chợt nhớ lại lời của Trịnh Trác nói trước khi đi... chẳng lẽ cô thực sự cảm thấy đau lòng sao?

Nhìn hắn bị đánh đau đớn như vậy, dù đã rất kìm lòng muốn quay lưng đi mà cô cũng không thể, rốt cục vẫn quay lại đứng ra ngăn cản, lại lái xe đưa hắn về, dù rất mệt vẫn cố gắng dùi hắn lên tận phòng...

Nhìn vết thương trên người hắn, cô lại cảm thấy như có trăm ngàn mũi kim đang đâm vào người mình, đau đớn không thôi, nước mắt lại chỉ trực trào ra...

Những điều đó... chứng tỏ thật sự là cô thương hắn sao?

Đột nhiên nhận ra điều này, lồng cô cứng ngắc, tay cũng ngừng bôi thuốc, hít vào một hơi, máy móc xoay mặt đi, lại lần nữa cầm lấy bông sát trùng.

“ Tay anh cũng bị thương mà, vén ống tay áo lên đi.” Cô buồn buồn nói, đợi hắn xắn ống tay xong lại đau xót nhìn thấy một mảng thâm tím kéo dài từ bắp tay đến tận bàn tay.

Doãn Lạc Hàn và Trịnh Trác không thù không oán, mà Trịnh Trác tên kia lại xuống tay nặng như vậy, ngày mai cô nhất định phải tìm hắn tính sổ.

Cô cắn môi, thở một hơi dài... Thời gian qua hắn khi dễ cô, làm nhiều chuyện tàn nhẫn với cô như vậy, cô hận hắn còn không kịp, vì cái gì khi nhìn thấy hắn bị đánh lại có những cảm giác như vậy?

Chẳng lẽ lâu ngày sinh tình, cô đã yêu hắn rồi? Nếu không phải yêu, cô làm sao lại có cảm giác đau lòng như vậy? Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, cô liền lập tức muốn bác bỏ, nhưng lại không tìm ra được lý do gì để bác bỏ, cảm thấy rất bối rối. Bôi thuốc xong, cô rút hai tay về nhưng hắn đã nhanh hơn nắm chặt lấy tay cô. Cô giựt ra, nhưng hắn vẫn nắm chặt, thậm trầm nhìn cô.

“Vì sao lại khóc?” Hắn khàn khàn tiếng nói, bàn tay rắn chắc vẫn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, không có chút nào suy suyển.

“Tôi không khóc, anh bị đánh tôi vui mừng còn không kịp.” Cô cúi mặt, cuống quýt phủ nhận, nhưng thanh âm nghèn ngào lại nước nở đã tố cáo tất cả những cảm xúc trong lòng mà cô muốn che giấu.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve cô bàn tay mịn màng trắng nõn của cô, sau đó lại nâng mặt cô lên. Lời nói dối của cô lập tức sụp đổ.

“Em có để tâm đến anh. Nếu em thật sự chán ghét anh, thậm chí hận anh, ban nãy em đã chạy đi, không thể nào lại quay lại ngăn anh ta đánh anh.....”

“Không phải, anh nhầm rồi, là tôi... tôi... tôi thương hại anh thôi!” Cô lớn tiếng cắt lời hắn, cực lực phản bác hắn “Hôm nay nếu đổi lại là người khác, tôi cũng sẽ ra can ngăn. Anh... anh đừng có mà tưởng bở.”

“Anh tưởng bở?” Hắn cao giọng hỏi lại “Nếu đúng như vậy, vì sao em phải khóc? Lăng Mân Huyên, em lại là người biết yêu thương người khác đến thế sao? Những chuyện đánh nhau này ngày nào chẳng có, chẳng lẽ mỗi lần nhìn thấy em lại đều khóc như thế này sao?”

Cô cắn môi không thể tìm ra lý do phản bác hắn, quay đầu muốn né tránh tay hắn, nhưng ngón tay hắn vẫn như kìm giữ chặt lấy cổ tay cô, bắt cô phải nhìn thẳng vào mặt hắn.

Rồi hắn bất chợt thở dài, cười khẽ xoa đầu cô, đôi mắt u ám lóe lên chút tia sáng, đầu ngón tay cũng khẽ gạt đi nước mắt của cô “Em biết không? Từ chuyện ngày hôm nay anh có thể khẳng định em có tình cảm với anh, anh thật sự rất vui. Chúng ta đừng trốn tránh mãi như thế này nữa.”

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì.” Cô lạnh lùng cúp mắt, cô cũng vừa nhận ra cô thật sự yêu thương hắn, nhưng sự nhận thức này khiến cho cô bối rối, cô thật sự không biết phải đón nhận thế nào.

“Nếu vậy, anh sẽ nói kĩ hơn.” Hắn kiên nhẫn nhìn cô “Anh muốn ở bên em, cả đời ở bên em, không, không phải như em nghĩ anh chỉ mê luyến thân xác em, anh đối với em hết thảy đều có hứng thú, anh bao dung em, anh chiều chuộng em, chỉ cần em vui vẻ, anh có thể đánh đổi tất cả.....”

Hắn muốn nói gì? Cô nâng mi mắt, chăm chú nhìn hắn. Nếu như trước kia nghe hắn nói những lời như vậy, cô chắc chắn đã coi là những lời nói dối, nhưng không hiểu sao lúc này trong lòng cô lại xuất hiện cảm giác tin tưởng khó tả.

“Anh nói như vậy, em còn chưa hiểu sao?” Hắn có chút lo lắng, nắm tay cô thật chặt “Huyên, anh yêu em.”

Cô mở lớn hai mắt, trong nháy mắt trở nên hoàn toàn ngây ngốc. Hắn nói yêu cô, hắn nói yêu cô! 4 tiếng này cứ dội vang trong óc cô, khiến cô có một cảm xúc rất lạ mà cô không biết đó là cảm xúc gì.

“Tôi, tôi không biết anh đang nói cái gì..... Anh... để tôi đứng lên.....” Cô bối rối không biết phải nói như thế nào cho phải, vặn vẹo cổ tay muốn rút ra khỏi tay hắn, chống tay vào sofa muốn đứng lên, ai ngờ có lẽ là đã ngồi quá lâu, cô vừa đứng dậy, người lại chóng mặt loạng choạng, cũng may hắn rất nhanh đã ôm lấy cô, đỡ cô ngồi trong lòng hắn.

“Huyên, đừng phủ nhận em cũng có cảm giác với anh.” Hắn ôm sát cô, cọ cọ má vào má cô, nói nhỏ bên tai cô “Nói cho anh biết... đến tột cùng anh phải làm thế nào em mới chịu ở bên anh? Ngày mai là cuối tuần, anh đã hẹn Chỉ Dao, anh sẽ cùng cô ấy nói chuyện..... Chỉ cần có thể ở bên em, anh chẳng cần bất kì cái gì khác.....”

Thân thể của cô cứng đờ, nghẹn ngào không biết nói gì. Quên đi, đây là chuyện của hắn và Chỉ Dao, cô không quản được, quả thật như Giản Quân Dịch nói, Chỉ Dao đối với Doãn Lạc Hàn giống như tình thân hơn là tình yêu.

Hắn nhắm mắt lại, hít hà hương thơm trên cổ cô, hồi lâu không nghe thấy cô nói gì mới mở mắt nhìn cô, cô giật mình ngượng ngùng giãy dụa “Anh bỏ tôi xuống..... tôi đi nấu..... vết thương trên miệng anh.....”

“Không cần, em không cần làm gì cả.” Hắn che miệng nhỏ của cô, nhẹ nhàng âu yếm nói “Anh chỉ cần em đồng ý không rời xa anh là được.”

“Không được, tôi và anh không có khả năng.” Cô liều mạng lắc đầu, rồi lại mím môi cúi đầu, trong mắt lại trong suốt nước mắt.

“Nói cho anh biết nguyên nhân, vì sao không có khả năng? Là vì Chính Vũ? Hay vẫn là vì cái tên Trịnh Trác kia?” Đôi mắt lạnh lùng của hắn hơi nheo lại, bá đạo quay mặt cô lại phía hắn, khiến cho cô phải nhìn thẳng vào mắt hắn.

Chương 290

“Không phải, bọn họ không liên quan.” Cô vội vàng phủ nhận, cúp mắt. Hắn đâu biết một người phụ nữ khi đã trải qua một chuyện tủi nhục như cô đâu dễ có thể quên được, nó tựa như một vết thương khó lành, cứ mỗi khi khẽ chạm đến lại đau đớn đến tận tâm can...

“Vậy là tại sao? Nói cho anh biết, anh muốn biết đáp án.” Hắn lay lay hai vai của cô, cô tại sao lại không thể tiếp nhận hắn? Tại sao? Hắn không thể lý giải, hắn cần một đáp án thuyết phục.

Thân thể mềm yếu bị hắn lay lay, cô nhắm mắt lại, sau đó lại rất nhanh mở, hít một hơi thật sâu, thanh âm run run chậm rãi nói “Tôi hỏi anh... Nếu ngày đó ở câu lạc bộ, tôi bị người kia làm bẩn, anh còn có thể chấp nhận tôi, giống như bây giờ nói yêu tôi sao?”

Không gian trở nên tĩnh lặng đến lạnh người, hắn chợt cứng đơ người, hai tay đặt im trên vai cô, thảng hakkìn gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, đôi mắt sâu thẳm vẫn lên sự đau buồn thê lương.

Việc hắn im lặng cô đã dự kiến được, cô cố gắng kìm néo cảm giác chua xót đau khổ, lạnh nhạt đẩy tay hắn ra “Anh có thể không cần trả lời, tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

Cô đứng dậy rời đi, đi vào phòng bếp.

Hắn thống khổ nhắm hai mắt lại, ngã người xuống sofa. Đó chính là vấn đề hắn không thể trả lời, cũng là vết thương mà hắn không dám đụng vào. Hắn thừa nhận lúc đó hắn như tên điên bị thù hận làm cho mờ mắt, đã gây ra một chuyện không thể sửa chữa được.

Một lát sau, cô từ trong bếp đi ra, cầm theo mấy quả trứng đã bóc vỏ, lấy trong hộp thuốc ra băng gạc, cuộn lại, im lặng lau vết thương trên mặt cho hắn. Cô cũng không hiểu rõ cục là cô bị làm sao vậy, cô đã muốn không để tâm đến hắn, rốt cục lại là vẫn không quản được chính mình, lại vào bếp luộc trứng để ra lau cho hắn.

Hắn nhếch môi, ánh mắt nóng rực nhìn cô, chớp mắt đã kéo cô ôm chặt trong lòng “Đêm nay đừng đi, ở lại với anh.”

“Không, anh buông ra đi... buông ra.....” Cô giãy dụa trong lòng hắn, buồn bức đấm đấm hắn. Người này đúng là được voi đòi tiên mà, cô tốt bụng giúp hắn bôi thuốc, hắn lại lấy oán trả ơn bắt cô.

“Anh hứa sẽ không động vào em, anh chỉ muốn em ở lại với anh.” Hắn nói nũng nịu như trẻ con, gắt gao ôm cô, không để ý cô giãy dụa, bế cô lên bước vào phòng ngủ.

“Doãn Lạc Hàn, đồ tiểu nhân ti bỉ, anh bỏ ra..... Bỏ ra mau! Có nghe thấy không... đồ ma quỷ, bỏ tôi ra.....”

Cô ra sức giãy dụa, rồi lại đánh hắn, hắn đều không phản ứng, chỉ nghe thấy tiếng hít nhẹ của hắn, cảm thấy hắn đang hơi cúi người, cô mới nhớ ra hắn đang bị thương, liền lập tức dừng tay.

Dù sao hắn cũng đã nói sẽ không làm gì cô, vì vậy, cô để mặc hắn ôm vào trong. Hắn thả cô xuống giường, ăn hai vai của cô cho cô nằm xuống, sau đó nằm xuống bên cạnh cô.

Trải qua một ngày mệt mỏi, cô vừa đặt đầu xuống gối, lập tức cơn buồn ngủ cũng tới.

Cô kéo kéo chăn, quay lưng về phía hắn, vừa nhắm mắt lại, phút chốc một đôi tay rắn chắc đã ôm lấy cô từ đằng sau, khiến cô như con tôm ở trong lòng hắn.

Hắn vùi mặt vào cổ cô, tinh tế hôn triền miên, nhỏ nhẹ thì thầm bên tai cô “Huyên, đừng rời xa anh..... Không có em, anh không thể ngủ được..... Đừng bỏ anh.....”

Cô mím chặt môi, cổ gắt kìm né cảm xúc, nhưng không cách nào ngăn cản sự rung động đang dâng lên trong người.

Sự im lặng của cô đối với hắn cũng như một sự cổ vũ, hắn hôn một đường từ từ đi xuống, bàn tay không an phận bắt đầu luôn vào trong áo cô, chẳng mấy chốc đã tiến lên đến ngực cô, tinh tế xoa bóp.

“Đừng động vào tôi.....” Cô chấn động cả người, căn răng nói nhỏ, khắp người như có luồng điện, cổ đè nén cảm giác run rẩy tê dại quen thuộc “Anh đã nói sẽ không động vào tôi mà, chẳng lẽ lời nói của anh luôn luôn không đáng tin như vậy sao?”

Hắn lập tức dừng động tác lại, thở dài chậm rãi thu hồi bàn tay, sửa sang lại quần áo trên người cô, hôn hai má cô “Em ngủ đi.”

Hắn ôm chặt lấy cô, cô run run nhắm hai mắt lại, cả người hoàn toàn bị buộc chặt. Cơn buồn ngủ dần dần đã tới, chẳng mấy chốc, khi đang ngủ, cô cảm giác có một chút lay động.

Trong bóng đêm cô cảnh giác mở mắt, nghe thấy tiếng hắn rời giường. Không quá một hồi, trong

phòng tắm truyền đến tiếng nước, cô nhẹ nhàng thở ra, ước chừng mười phút sau, đệm bên cạnh cô lại lún xuống một chút, đôi bàn tay rắn chắc lại ôm chặt lấy cô, thở ra một tiếng rất mãn nguyện.

Người hắt mát lạnh, hắt tắm nước lạnh sao? Cô tự hỏi một chút, nhưng chẳng mấy chốc cơn buồn ngủ lại kéo đến, kéo đi những suy nghĩ của cô.

Miễn cưỡng tỉnh lại, cô cứ tưởng mình đang nằm trên giường của mình liền vươn mình một cái, duỗi chân, duỗi tay, vừa nhận ra đây là căn hộ của hàn mới giật mình với vàng ngồi dậy, bên cạnh trống rỗng, hàn đã sớm đi đâu mà cô không biết.

Cô với vàng xuống giường, có một tờ giấy nhỏ trên tủ đầu giường. Cô cầm lên đọc, một hàng chữ mạnh mẽ vuông vắn hiện lên: Huyên, anh đi làm trước, bữa sáng trên bàn, em nhớ ăn xong mới được đi làm." Phía dưới kí tên là Hân.

Cô ra khỏi phòng ngủ, đi vào bếp, một cái sandwich lớn đã được đặt sẵn trên đĩa, bên cạnh là sữa, cô chạm tay vào chiếc cốc thủy tinh đựng sữa, vẫn nóng.

Cô nắm tờ giấy nhỏ vo lại, người này vì cái gì phải làm như vậy? Hắn khó khăn lắm mới bắt lại được cô, hắn là phải tức giận tra khảo mới đúng, vì cái gì lại ôn nhu như vậy?

Chương 291

Cô không ăn bữa sáng hăn làm. Chuyện hôm qua chợt lại hiện lên rõ mồn một, cô hỏi hăn vấn đề mà tận sâu trong đáy lòng cô vẫn luôn trăn trở, nhưng hăn lại không thể trả lời, trầm mặc khiến cho cô vô cùng đau xót, hụt hẫng, đến tận bây giờ vẫn cảm thấy khó thở, đau nhói trong tim.

Chợt nghĩ đến một điều, cô tiến ra phía cửa. Không khóa. Cảm thấy có chút giễu cợt... hăn không phải đã hao tâm tổn sức để bắt cô lại sao, giờ sao lại sơ sánh để cô tự do thế này?

Hăn áy náy sao? Cô không biết, cô chỉ biết, ngày hôm qua khi hăn không thể trả lời điều cô hỏi, trái tim cô dường như cũng đã nguội lạnh từ giây phút ấy...

Một lát sau, cô rửa mặt chải đầu chỉnh tề, mang theo túi xách ra khỏi căn hộ, nhận được điện thoại của Chính Vũ, nói buổi tối sẽ đón cô tan sở, cô vui vẻ đồng ý, bởi cô có chuyện muốn nói với hăn...

Sắc trời âm trầm, tầng tầng mây đen quay cuồng bao phủ trên không...

Thân ảnh cao lớn xoay xoay trên chiếc ghế làm việc, trên bàn văn kiện chồng chất như núi, hăn vô tâm nhìn, đơn giản để sang một bên, đắm mình trong suy tư.

Khi hăn nói ra tâm ý của mình, hăn có thể nhìn ra được cô ngoài ngạc nhiên còn rất xúc động...

Sau đó cô lại đưa ra một vấn đề sắc nhọn như vậy... giá hăn có thể giả dối một chút, khéo léo mưu mô một chút, hoàn toàn có thể thừa lúc đó nói ngon nói ngọt... rằng đây đều là sai lầm của hăn, không thể

đổ hết lên đầu cô được, rằng hắn chỉ quan tâm đến cô của hiện tại, như vậy hắn là cô sẽ rất vui vẻ, quên hết những chuyện quá khứ mà cam tâm tình nguyện yêu hắn.

Nhưng hắn không thể lừa gạt cô... hắn thừa nhận khi bày ra trò đó, hắn đã suy tính rất kĩ, hắn sẽ làm cho cô nhục nhã, sau đó không chút lưu tình rũ bỏ cô...

Cho nên, khi đối mặt với câu hỏi đó, hắn im lặng, hắn không thể trả lời bởi hắn không muốn lừa dối cô... Hắn đã nợ cô quá nhiều rồi...

Hắn xoa xoa đầu, cảm thấy vẫn để này thật sự còn đau đầu hơn gấp trăm lần đống văn kiện kia... Làm thế nào để bù đắp cho cô, đây chính là điều mà hắn vẫn luôn trăn trở...

Đột nhiên bả vai bị vỗ một cái, giọng Quý Dương vang lên rõ từng tiếng trong phòng “Lạc, cậu nhàn hạ như vậy, đừng mong bảo Ôn thư kí mang đống văn kiện kia dồn cho tôi giải quyết nha.....”

Quý Dương còn chưa nói xong, Doãn Lạc Hàn đã đẩy tay hắn ra “Dương, đừng làm phiền tôi.”

“Xú tiểu tử, cậu lại sao vậy? Không phải hôm qua nghe điện thoại tâm trạng vẫn còn đang tốt lắm sao, sao hôm nay đã thay đổi như thời tiết vậy..... Chắc chắn, sáng nắng chiều mưa thế này thật không giống với Doãn Lạc Hàn mà tôi quen nha.....”

Quý Dương khoanh hai tay trước ngực, cẩn thận quan sát Doãn Lạc Hàn đang im lặng một lúc, sau đó như đã nhận ra điều gì, gật gù nói “Cậu lại đau buồn vì tình hả? Khoảng thời gian vừa rồi tôi đi hai người tiến triển thế nào? Tôi không thể không nhắc cậu, nếu cậu thật sự yêu cô ấy, trước hết phải giải quyết chuyện với Chỉ Dao đi đã. Lạc, cậu còn không hiểu phụ nữ sao, họ không giống như đàn ông chúng ta đâu. Họ muốn chúng ta phải toàn tâm toàn ý với họ, như cậu một mặt chuẩn bị kết hôn với Chỉ Dao, một mặt lại

vẫn muốn giữ mối quan hệ với cô ấy, khẳng định là không thể được.”

Doãn Lạc Hàn đầy đẫy mũi, buồn bã nói “Tôi biết, tôi đã hẹn Chỉ Dao ngày mai sẽ nói chuyện này. Tôi nghĩ sẽ khiến cô ấy đưa ra lời từ hôn, như vậy sẽ giảm bớt sự tổn thương của cô ấy, cũng giữ mặt mũi cho Giản gia.”

“Như thế cũng là một ý hay.” Quý Dương đồng ý gật đầu, lại khó hiểu hỏi “Vậy cậu còn phiền não điều gì? Nói đi, tôi giúp cậu phân tích, thật là... mang tiếng là có nhiều phụ nữ như vậy mà cậu chẳng hiểu chút nào về họ cả.”

Doãn Lạc Hàn không nói được một lời, quả thật như lời Quý Dương nói, mấy năm nay hắn trăng hoa, thay phụ nữ như thay quần áo, đã quen với việc phụ nữ phải cung phụng tôn thờ hắn, giờ mới thật sự đau đầu nhận ra hắn không thể trông đợi điều đó ở cô.

Vì thế, tất cả mọi chuyện, hắn đều đem ra kể hết với Quý Dương.

“Chuyện này thực khó giải quyết.” Quý Dương xoa xoa cằm, không biết nên thông cảm hay lên án chuyện mà Doãn Lạc Hàn đã làm.

Hắn hiểu Doãn Lạc Hàn còn hơn cả hiểu chính mình, Lạc là người một khi đã trải qua chuyện gì đau khổ đều không dễ dàng quên được, cho nên hắn mới để thù hận sai khiến, làm ra một chuyện mất lý trí gây tổn thương Mân Huyên như vậy, cũng là gây ra cục diện như ngày hôm nay.

Quý Dương thở dài, vỗ vỗ vai Doãn Lạc Hàn “Điều đầu tiên cậu cần làm bây giờ là phải giải thích.”

“Giải thích? Sẽ có tác dụng sao?” Doãn Lạc Hàn không đồng ý nhăn mày “Kỳ thật tôi đã sớm nghĩ tới điều này, nhưng tôi làm tổn thương cô nhiều như vậy, không lẽ một câu giải thích có thể xóa đi tất cả? Tôi muốn bù đắp cho cô.....”

Quý Dương lắc đầu cắt lời Doãn Lạc Hàn “Lạc, cậu chẳng hiểu gì về phụ nữ cả. Họ rất nhạy cảm, những việc mà cậu coi nhẹ thực ra lại rất có ý nghĩa với họ. Tin tôi đi, cậu đầu tiên là phải giải thích.”

Doãn Lạc Hàn không nói gì, cảm thấy Quý Dương nói cũng rất đúng. Có lẽ hắn nên giải thích với cô trước, sau đó sẽ bù đắp cho cô...

Vừa nghĩ được như vậy, hắn ngay lập tức chộp lấy di động, ấn một dãy số quen thuộc...

Vừa làm xong công việc buổi sáng, điện thoại lại reo vang, cô lại tiếp hết cuộc này đến cuộc khác mất gần một tiếng nữa, mệt mỏi đến rã rời, cô dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi một chút...

Chu Hiếu Linh đâu rồi? Trước đây điện thoại đều là do cô ấy phụ trách, việc gì quan trọng cô mới phải trực tiếp giải quyết. Những cuộc điện thoại vừa rồi đều là những chuyện lặt nhặt, lẽ ra phải do trợ lý Phó Chủ biên giải quyết mới đúng...

Chẳng lẽ Chu Hiếu Linh hôm nay xin nghỉ phép? Nếu vậy hắn là cũng nên nói với cô một tiếng. Cô ấn gọi điện thoại nội tuyến, ngạc nhiên thấy Chu Hiếu Linh bắt máy.

“Chu tiểu thư, mời cô tới văn phòng của tôi một chút.”

“Vâng, Lăng tiểu thư, tôi đến ngay đây.” Microphone truyền đến tiếng trả lời thư thái của Chu Hiếu Linh.

Chương 292

Mân Huyên nhìn trước vóc dáng thấp bé của Chu Hiếu Linh trước mặt, hôm nay đang mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng trễ ngực, váy không thể ngắn hơn được nữa, lại đi đôi giày cao gót ước chừng tám, chín phân.

Chu Hiếu Linh không để ý thủ trưởng đang nhíu mày nhìn mình, ngược lại cứ đi thẳng tới bàn làm việc, không đợi Mân Huyên mở miệng đã đặt một tập văn kiện xuống bàn của cô.

“Lặng tiểu thư, đây là tài liệu hôm nay cô cần xử lý, còn có một số văn kiện cần phải kí tên nữa.”

“Chu tiểu thư, tôi muốn nhắc nhở cô một việc.” Mân Huyên nhìn chăm chăm Chu Hiếu Linh, quyết định nói thẳng vẫn là tốt cho cô ấy hơn “Đồ cô mặc đi làm có phải không thích hợp lắm hay không? Cô nhìn những chị em khác xem, đều phải ăn mặc chỉnh tề nghiêm túc, tôi nghĩ từ mai cô nên mặc váy dài thêm ít nhất là 6 cm nữa.....”

Chu Hiếu Linh cười lạnh phản bác cô “Lặng tiểu thư, tòa soạn không ra quy định phải ăn mặc như thế nào. Tôi thấy quần áo tôi mặc rất đẹp. Lời phê bình của cô, tôi không thể tiếp thu được.”

Chu Hiếu Linh cố chấp như vậy khiến cô có chút mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng kiên nhẫn giải thích “Cô hiểu lầm ý của tôi rồi, tôi lấy danh nghĩa bạn bè để thật lòng khuyên cô như vậy chứ không phải lấy danh nghĩa cấp trên để bắt ép cô. Tôi nói rồi trong công việc, chúng ta có thể thoải mái đối đai với nhau như bạn bè. Mà đã là bạn bè thì nên thẳng thắn góp ý với nhau, cô ăn mặc không phù hợp như vậy, tôi đương nhiên cần phải nói.”

Chu Hiếu Linh trừng mắt, cố tình nói to lên “Tôi mặc như thế này đi dự tuyển, người của bộ phận nhân sự không nói gì, tôi đi làm, trưởng tòa soạn và chủ biên cũng không nói gì, sao giờ đến đây cô lại bắt

đầu bối móc tôi như vậy, cô ghen tị với tôi sao?”

Tiếng hét có vẻ như nghẹn ngào của Chu Hiếu Linh khiến tất cả đồng sự ở bên ngoài đều nghzeń cổ lên xem có chuyện gì, khiến Mân Huyên cảm thấy có chút xấu hổ, không biết giải thích ra sao. Chu Hiếu Linh nói giọng ủy khuất đáng thương cứ như là cô đang cậy là cấp trên khi dễ cô ta vậy.

“Cô đừng kích động, về sau tôi sẽ không nói những chuyện này với cô nữa.” Cô bóp bóp trán, cảm thấy rất đau đầu. Cô coi cô ta là bạn bè, tốt bụng nhắc nhở một chút, không ngờ cô ta lại phản ứng cứ như là cô làm chuyện gì độc ác với cô ta vậy.

Chu Hiếu Linh không nói gì, cúi đầu buồn bã, trông thật sự như là ủy khuất oan ức đáng thương đến cực điểm.

Mân Huyên thành tâm thành ý nói “Thật có lỗi, Chu tiểu thư. Không có việc gì nữa, cô ra ngoài đi.”

Chu Hiếu Linh nấc nấc như khóc, cúi đầu ra khỏi phòng, trên môi lại mỉm cười bí hiểm ngoan độc.

Lắc lắc đầu, Mân Huyên cố không nghĩ đến chuyện này nữa, bắt đầu vùi đầu vào công việc. Buổi sáng đã nhận lời với Chính Vũ tan sở sẽ gặp mặt, vì thế cô cố gắng hoàn thành công việc thật nhanh để kịp giờ.

Khi thấy chỉ còn năm phút nữa là tan sở, cô bắt đầu thu gọn đồ đạc, lúc này Chu Hiếu Linh cười khanh khách ôm văn kiện đẩy cửa vào “Lăng tiểu thư, sắp hết giờ rồi, cô kí tên vào mấy văn kiện này trước đã nha.”

Mân Huyên tiếp nhận văn kiện, nhìn Chu Hiếu Linh vẫn đang tươi cười. Buổi sáng vừa xảy ra xích mích một chút, sau đó mấy lần cô cũng có việc cần gọi cô ấy vào, vẻ mặt cô ấy vẫn rất thoải mái, tựa hồ là cũng không để ý chuyện buổi sáng.

Xem ra cô ấy là kiểu người ngay thẳng, không hay để bụng. Mân Huyên kí xong văn kiện đưa cho Chu Hiếu Linh, Chu Hiếu Linh nhận lấy, cười tủm tỉm nói “Lặng tiểu thư, chúc cô cuối tuần vui vẻ. Người yêu cô thật là đẹp trai đó, nhìn qua cũng biết là người có tiền rồi, chúc mừng cô nha.”

“A... sao cô biết?” Mân Huyên đang dọn đồ đạc, bỗng nhiên giật mình một cái lo lắng hỏi.

“Tôi nghe đồng sự trong văn phòng nói chuyện với nhau nên biết thôi.” Chu Hiếu Linh trả lời tinh bợ, Mân Huyên ngẩng đầu, cô ấy đã ôm văn kiện ra ngoài.

Cô không để tâm nhiều, nhìn đồng hồ vừa đúng lúc hết giờ, di động reo vang, cô cúi đầu mở túi xách tìm, lại nhớ ra di động vẫn để trên bàn làm việc liền chộp lấy.

Cô vừa đi tới thang máy, vừa nhìn màn hình điện thoại, Doãn Lạc Hàn... Cô băn khoăn ba giây, sau đó mở điện thoại ra, ngữ khí không nóng không lạnh nói “Tìm tôi có việc sao?”

Đầu kia điện thoại trầm mặc một hồi, sau đó tiếng nói thư thả trầm mặc của hắn truyền đến “Chắc em tan tầm rồi, anh muốn gặp em.”

Hắn đột nhiên nói vậy làm tim cô chậm mất một nhịp, trong lòng chợt có cảm giác hồi hộp, nuốt nước miếng một cái, cố gắng bình thản trả lời “Tôi còn chưa xong việc, có lẽ sẽ phải tăng ca đến khuya, hôm nay tôi không rảnh.” Đúng vào lúc này, thang máy đinh một tiếng, cô theo đồng sự ra ngoài “Hơn nữa, tôi

nghĩ chúng ta cũng không nên gặp lại.....”

“Anh biết em đã tan tâm, anh có điều quan trọng cần nói với em.” Hắn ngữ khí chắc chắn nói khiến cô trong lòng cả kinh, bước nhanh ra khỏi tòa soạn nhìn quanh bốn phía, đầu tiên đập vào mắt là chiếc Ferrari đỏ của Chính Vũ, nhìn khắp cũng không thấy bóng dáng Lamborghini.

Hắn lừa cô, cô bình tĩnh trả lời “Tôi thật sự phải tăng ca, còn rất nhiều việc phải làm, tôi tắt máy trước.”

Nói xong, cô lập tức khép di động lại, bước nhanh xuống bậc thang, Chính Vũ đã mở sẵn cửa xe chờ cô.

Xe vừa nổ máy, Chính Vũ đã nhu hòa tươi cười nói với cô “Mân Mân, tối nay em muốn ăn gì?”

Cô suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói “Đi lần nhà hàng Italia lần trước đi.”

“Được.” Chính Vũ nhẹ nhàng nói, xe bắt đầu chuyển bánh.

Cô mím môi, nhà hàng đó rất yên tĩnh, nói chuyện sẽ không bị quấy rầy, cô khéo léo từ chối sẽ làm Chính Vũ bớt tổn thương.

Khi đi đến ngã tư, gặp đèn đỏ, xe thể thao dừng lại. Chính Vũ liếc mắt lên kính chiếu hậu, ánh mắt ló ra vài tia nghi hoặc.

Mân Huyên nhìn theo ánh mắt của hắn, khó hiểu hỏi “Cậu nhìn gì vậy?”

“Không có gì, chắc là ảo giác thôi.” Chính Vũ nhún vai, lúc này đã đèn xanh, xe lại tiếp tục lăn bánh.

Chương 293

Không phải là Chính Vũ nhìn thấy Doãn Lạc Hàn đó chứ? Cô cảm thấy căng thẳng, nhìn lên kính chiếu hậu, đằng sau chiếc Ferrari là một chiếc xe màu bạc, mà hai xe thể thao của hắn cô đều đã quá quen thuộc. Cô thở phào, không phải hắn.

Chính Vũ đột nhiên vui vẻ quay sang hỏi cô “Mân Mân, ngày mai là cuối tuần, em có kế hoạch gì chưa?”

“Chưa có.” Cô lắc lắc đầu, lại nhớ ra định hỏi ba nuôi xem rốt cục ông ấy và ba cô là có chuyện gì...

“Mân Mân, mấy ngày qua tôi đã nghĩ rất nhiều.” Chính Vũ nghiêng đầu liếc cô một cái “Thời gian qua chúng ta ở bên nhau quá ít, không có thời gian tìm hiểu về nhau, ngày mai em hãy đến biệt thự của tôi, chỉ có riêng hai chúng ta.”

Cô phút chốc trợn to hai mắt, không khỏi nói ngay “A, tôi nhớ ra rồi, tôi... tôi có việc rồi, mai tôi phải lên thư viện tìm chút tư liệu.”

Lời vừa nói xong, cô ngay lập tức hối hận, lý do này nghe quả thực rất gượng ép, quả nhiên Chính Vũ cười vang “Vậy thì có sao, tôi đi cùng em, em nghĩ em ngồi trong thư viện được bao lâu?”

Cô thoảng chốc cúi đầu, nghĩ dù sao một lúc nữa cô cũng sẽ cự tuyệt hắn, chuyện ngày mai hắn cũng không thể có, vì vậy không nói gì nữa.

Cô cẩn thận nhầm lại những gì cần nói, chẳng mấy chốc xe thể thao đã dừng trước nhà hàng Italia.

Cô lo lắng, mấy lần định nói rồi thôi, cuối cùng quyết định vẫn là ăn xong rồi nói.

Ăn xong, cô lau miệng, cân nhắc một hồi rồi quyết định nhất định phải nói “Chính Vũ..... Tôi có lời muốn nói.....”

“Chuyện gì vậy? Em cứ nói đi.” Chính Vũ hứng thú nhìn cô, hắn đâu biết chuyện cô sắp nói sẽ khiến cho hắn đau khổ...

Cô cảm thấy mình rất tàn nhẫn, nhưng lại không thể không nói, nắm chặt khăn tay, cô hít vào một hơi thật sâu rồi nói rõ ràng “Chính Vũ, tôi cảm thấy mình không xứng với cậu, cậu về Hàn Quốc đi.....”

“Mân Mân, em đang nói gì vậy?” Chính Vũ gầm nhẹ cắt lời cô “Không phải đã nói cho tôi một tháng sao? Cái gì mà không xứng với tôi chứ!”

Chính Vũ bất lực nhìn thẳng vào mắt cô, khiến cô khổ tâm nói “Chính Vũ, cậu đừng kích động, nghe tôi nói hết đã.....”

Chính Vũ tức giận nhìn cô “Em còn muốn nói cái gì, em muốn nói tôi hoàn hảo đến cỡ nào, vĩ đại đến cỡ nào, còn em thiếu sót thế nào, không xứng thế nào, có phải không? Sau đó cuối cùng em sẽ tổng kết một câu, chúng ta không hợp, nói đi nói lại vẫn là em muốn bỏ tôi, phải không?”

Không thể tưởng được Chính Vũ hoàn toàn đoán trúng những gì cô định nói, khiến cô nhất thời không biết nói gì. Cô biết cô làm hắn tổn thương, nhưng là cô nói sự thật, cô trong lòng đã có người khác, tuy rằng đến chính cô cũng không ngờ lại như vậy, nhưng chuyện tình cảm đâu phải cô có thể dùng lý trí để điều khiển được...

“Em nói đi, là như vậy sao?” Chính Vũ nhìn chăm chăm cô, quyết hỏi đến cùng.

Cô khổ tâm, suy nghĩ kĩ rồi nói “Chính Vũ, tôi không phải có ý muốn bỏ cậu.....”

“Vậy tại sao em không thể kết giao với tôi?” Hắn không chút nào che giấu chính mình, cầm chặt lấy tay cô trên bàn “Không phải đã nói một tháng sao? Hôm qua em vừa nói như vậy, giờ lại không giữ lời sao?”

“Tôi..... Không phải.....” Cô không nói được câu gì ra hồn. Chính Vũ so với trước đây quả thực đã sâu sắc già dặn hơn rất nhiều. Hắn đã không còn trẻ con, đã hiểu rõ tính cách của cô, thậm chí còn biết cô sắp nói gì nữa...

Đối mặt với Chính Vũ khí thế bức người, bàn tay cô ứa đầy mồ hôi, cuối cùng chỉ nói một câu “Chính Vũ, chúng ta cứ thế này cũng không phải biện pháp, thà dứt khoát giải quyết.....”

Ai ngờ hắn căn bản không bận tâm đến lời cô, dõng dạc nói “Tôi chỉ cần một tháng, mặc kệ cuối cùng có thành hay không, tôi cũng muốn cố gắng một lần, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?”

Như vậy cô sẽ càng thêm có lỗi với hắn, là bất công với hắn. Cô lắc lắc đầu, vừa muốn nói gì, hắn đã lại nói tiếp “Tôi không quan tâm tôi phải chịu thua thiệt, chỉ cần có thể ở bên em, mỗi ngày của tôi đều là mỗi ngày hạnh phúc. Nếu cuối cùng em vẫn không thể yêu tôi, tôi sẽ không nói gì nữa, sẽ lập tức trở về

Hàn Quốc, vĩnh viễn cũng không trở lại.”

Cô lặng lẽ rút tay mình về, thấp giọng nói “Thật ra đâu nhất định phải như vậy, chúng ta có thể làm bạn bè tốt mà....”

“Là em nói đó nha, ăn xong rồi, chúng ta đi thôi.” Hắn gọi bồi bàn tới thanh toán, sau đó vui vẻ kéo tay cô ra ngoài.

“Chính Vũ, cậu muốn dẫn tôi đi đâu vậy?” Cô bước nhanh đi theo hắn, mồ mịt hỏi .

Chính Vũ chỉ vào một tòa nhà phía trước mặt “Chúng ta đã kết giao lâu như vậy mà còn chưa cùng nhau xem phim bao giờ. Vừa hay hôm nay tôi biết có một bộ phim mới rất hay, chúng ta cùng xem đi.”

“Ừm....” Gần đây công việc rất mệt mỏi, cô nghĩ xả street một chút cũng tốt nên gật đầu đồng ý.

Kỳ thật ở bên Chính Vũ, cô luôn cảm thấy rất thoải mái, chỉ có điều cô hiểu rất rõ đó là cảm giác giữa những người bạn, hoàn toàn không phải là tình yêu.

Hai người giống như một đôi tình nhân, Chính Vũ nắm chặt tay cô dắt cô vào trong rạp chiếu phim, hoàn toàn không để ý đến một chiếc xe màu bạc đang ở trước rạp.

Ánh mắt chẽ dẽ dõi theo gương mặt tươi cười của cô... Khi cô cười quả thật là rất đẹp... chỉ đáng tiếc... nụ cười đó không phải là dành cho hắn...

Đáng chết! Doãn Lạc Hàn dựa lưng vào ghế, mệt mỏi chửi thề một câu. Hôm nay sau khi nghe Quý Dương chỉ điểm, hắn đã thông suốt, quyết định sẽ gấp cô để nói rõ ràng tất cả...

Chương 294

Lòng hắn tràn ngập vui mừng, mua ngay một chiếc xe thể thao mới màu bạc đi đón cô tan sở, muốn tặng cô một bất ngờ lớn, không ngờ cô lại dùng lý do tăng ca mà cự tuyệt hắn, còn hắn nắm chặt di động, chỉ có thể hụt hẫng trơ mắt nhìn theo cô đang lên xe Chính Vũ.

Sau đó, hắn tức giận lái xe bám theo. Hắn muốn xem xem so với Chính Vũ, hắn thua kém điểm nào, Chính Vũ có gì khiến cô ái mộ như vậy?

Hắn nhìn bọn họ vào nhà hàng Italia, còn chọn chỗ ngồi rất đẹp gần cửa sổ. Lòng hắn như chết từng chút một khi nhìn Chính Vũ ánh mắt thâm tình nắm tay cô, còn cô chỉ cúi đầu im lặng, cũng xem như đã đồng ý rồi...

Hai con mắt của hắn lúc này dường như đã biến thành hai ngọn lửa. Rốt cục cô và Chính Vũ còn có những chuyện gì mà hắn chưa biết? Bọn họ vẫn hay nắm tay nhau như vậy sao? Hay là còn có những cử chỉ thân mật hơn, giống như hắn đã từng ôm cô, đã từng hôn cô,...

Chỉ mới chớm nghĩ đến cô cũng đã cùng người đàn ông khác âu âu yếm yếm, lý trí đã sớm bị cháy sạch không còn chút nào, loại cảm giác này thật sự là chết tiệt, hắn thô lỗ chửi thề, chỉ muốn ngay lập tức lao đến, kéo cô về bên hắn.

Mà hắn cũng đã làm như vậy thật, mở cửa xe, vừa cất bước ra ngoài, gió lạnh bên ngoài thốc vào người, hắn mới tỉnh táo hơn một chút. Hắn không thể đánh rắn động cỏ, hắn muốn biết bọn họ sau khi xem phim sẽ còn làm những gì...

Hai giờ sau, bọn họ từ rạp chiếu phim đi ra, Chính Vũ và cô nói chuyện rất nhiều, rất sôi nổi, tình hình ý ý, mặn mặn nồng nồng khiến hắn tức giận tưởng như không thể chịu nổi nữa...

“Mân Mân, tôi đưa em về.” Chính Vũ mở cửa xe cho cô, còn cô thì đang do dự... Nếu để Chính Vũ đưa cô về, không phải việc cô đang ở đâu sẽ bị lộ sao...

Bất quá cũng không có gì, cô không làm chuyện gì xấu, hơn nữa cho dù có nói cho Chính Vũ biết, đảm bảo hắn cũng sẽ giữ bí mật cho cô, không có gì đáng lo ngại.

Vì thế cô ngồi vào trong xe, nói cho Chính Vũ địa chỉ, không ngoài dự tính, hắn mở tròn mắt hỏi lại cô “Mân Mân, chắc em nói nhầm rồi, địa chỉ đó là nhà của cậu tôi mà?”

Cô mỉm cười “Đúng vậy, tôi không lầm đâu, cậu cứ lái xe đi, tôi sẽ từ từ giải thích, có điều cậu phải hứa sẽ giữ bí mật nha.”

“Đương nhiên rồi.” Hắn gật đầu dứt khoát, phát động động cơ ô tô.

Một lúc sau, sau khi nghe cô kể hết mọi chuyện, phản ứng đầu tiên của Chính Vũ là đập mạnh vào tay lái một cái khiến còi ô tô vang lên, hưng phấn mà nói “Thật tốt quá, Mân Mân, bây giờ em là con nuôi của cậu anh, tên Doãn Lạc Hàn kia cũng không thể tiếp tục quấy rầy em được nữa. Quá tốt rồi!.....”

Đã sớm biết Chính Vũ sẽ nghĩ như vậy, cô dở khóc dở cười, tiểu tử này vẫn còn hay so đo ghen tuông với Doãn Lạc Hàn...

Ferrari dừng lại trước cổng biệt thự, Chính Vũ chợt như nhó ra điều gì, quay đầu hỏi cô “Mai chín

giờ tôi đến đón em đi thư viện.....”

“Buổi sáng tôi muốn ở nhà nghỉ ngơi một chút, buổi chiều mới đi.” Cô vội vàng cắt lời hắn, bởi vì buổi sáng cô muốn cùng cha nuôi nói về chuyện mà cô vẫn nóng lòng muốn biết đáp án.

“Được... vậy em nghỉ ngơi cho tốt nha.” Hắn lại than nhẹ “Tôi về nước tính đến giờ cũng chưa ghé thăm cậu lần nào, vậy trưa mai tôi sẽ đến thăm cậu, cơm nước xong chúng ta đi luôn nha.”

Tự nhiên lại nghĩ ra lý do đi thư viện ngớ ngẩn như vậy... Cô tự trách mình một chút, gật đầu đồng ý.

“Mân Mân.....” Cô đang mở cửa chuẩn bị ra, Chính Vũ đột nhiên gọi tên cô, tiến đến gần âu yếm đặt tay lên má cô “Có thể hôn chúc ngủ ngon một cái được không?”

“Muộn rồi, tôi vào đây.” Cô ngạc nhiên, cuống quít tránh hắn, nhảy xuống xe, chạy vào trong.

Trong Ferrari, Chính Vũ vẫn đang trong tư thế quay mặt lại phía cô, tay vẫn đang giơ ra, sau đó lại chậm rãi hạ xuống, hắn có thể cảm giác được... cô không muốn hắn chạm vào...

Cô đã không còn là Mân Mân trước kia nữa... Hắn vẫn còn nhớ rất rõ lần đó cũng như vậy, cô đẩy cửa chuẩn bị xuống xe, hắn cũng bất ngờ hôn nhẹ vào môi cô, lúc ấy cô cũng không có phản ứng kịch liệt như lần này... lẽ nào cô...

Trong lòng bỗng dâng lên cảm giác mất mát khó tả... Hắn cười khổ một tiếng, chuyển tay lái quay xe

trở về.

Ferrari vừa mới đi, một chiếc xe thể thao màu bạc đã chậm rãi tiến đến, cửa kính xe hạ xuống, xuất hiện một gương mặt lạnh lùng tuấn tú...

Hắn nằm mơ cũng không ngờ thì ra mấy ngày qua là cô trốn ở đây... Chết tiệt! Rốt cục còn có bao nhiêu chuyện mà hắn không biết chứ?!

Sao cô lại quen lão già đó chứ, sao lại đến ở đây? Chẳng lẽ cũng chỉ là một sự trùng hợp?? Hắn không rõ, nhưng hắn có thể khẳng định, cô cố ý giấu hắn chuyện này.

Nhưng hắn cũng không nóng nảy, bây giờ chỉ cần gọi một cú điện thoại, ngay sáng mai sẽ có đáp án rõ ràng.

Xe thể thao phóng qua. Nhân viên bảo vệ nhìn thấy gương mặt quen thuộc trong chiếc xe thể thao, cảm thấy có chút kinh ngạc.

Là thiếu gia sao? Không, không thể nào... Thiếu gia đã lâu lắm rồi không trở về đây, còn lão gia tuy ngoài mặt vẫn hay nói thiếu gia không ra gì, nhưng người làm trong nhà từ trên xuống dưới có ai là không biết nỗi lòng của lão gia...

Thiếu gia chỉ trở về vào ngày giỗ mẹ, lão gia nói với hắn không hơn vài câu, liền nhẹn không được nổi trận lôi đình, thiếu gia lại phủi mông đi luôn, mọi người nhìn lão gia ngoognácnhìn thiếu gia ra khỏi nhà, rồi lại thở dài buồn bã... Nhân viên bảo vệ cảm thấy khó hiểu, lắc lắc đầu rồi đóng cổng.

Cô nhẹ nhàng rón rén bước vào phòng khách, cũng may không có ai, ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, đã gần 12 giờ, không khỏi cảm thấy hành vi của mình có chút buồn cười... Giờ này chắc hẳn ba nuôi đã đi ngủ từ sớm rồi...

Cô vươn vai một cái, chậm chạp đi lên phòng. Ba nuôi biết cô làm việc mệt mỏi, trừ ngày đầu tiên cô đến biệt thự ra, còn lại cũng căn dặn người làm không hôm nào gọi cô phải dậy sớm tập thể dục cùng ông ấy nữa. Cô thật sự rất cảm động, vì vậy quyết định ngày mai phải dậy sớm, đi tập thể dục cùng ba nuôi.

Chương 295

Tập thể dục buổi sáng khiến cho Mân Huyên cảm thấy tinh thần rất thoải mái, cô hưng phấn chỉ vào cây đại thụ phía xa xa “Ba nuôi à, chúng ta từ nãy đến giờ đã tập đi tập lại những động tác này rồi, chẳng bằng bây giờ thi xem ai chạy đến chỗ cái cây kia trước, được không ạ?”

“Không được đâu, ba đợi rồi, để mai rồi thi.” Doãn Lương Kiến khoát tay áo, từ sáng đến giờ Mân Huyên cùng hẵn tập luyện rất hưng phấn, bây giờ hẵn đã rất mệt, nếu bây giờ mà Mân Huyên còn muốn thi chạy xuống tận chỗ cái cây đó không phải là muốn lấy cái mạng già của hẵn rồi sao...

Mân Huyên quay đầu lại, nhìn ba nuôi đang chống một tay vào hông, gập người lại thở, cảm giác có chút không bình thường, cô liền tiến tới đỡ “Ba nuôi, ba làm sao vậy? Để con gọi bác sĩ.....”

“Bác sĩ gì chứ, ba vẫn còn khỏe lắm.” Doãn Lương Kiến mạnh miệng nói, kéo Mân Huyên vào nhà “Tập thể dục buổi sáng bụng trống trơn, đương nhiên không có sức, giờ vào ăn một chút đã, đảm bảo ba sẽ khỏe khoắn trở lại!”

“Ba thật sự.....” Cô nhìn hẵn, lời đã đến miệng lại nuốt xuống, nhìn qua ba nuôi thật sự không có vấn đề gì.

Cô cùng hẵn vào phòng khách, sau đó cô lên lầu tắm rửa, thay quần áo rồi xuống phòng ăn.

Đi đến bàn ăn, kéo ghế ngồi xuống, cô nhìn chăm chú ba nuôi đang đọc báo, nhận xét “Ba nuôi, trông ba khỏe lên nhiều rồi đó....”

Doãn Lương Kiến buông tờ báo xuống, cười híp mắt “Ha ha..... Đương nhiên rồi, ngày mai chúng ta tiếp tục tập luyện, ba nhất định sẽ thắng con.”

“Vâng.” Cô uống một ngụm sữa, không khỏi cười trộm, cảm thấy ba nuôi đúng là một ông lão mạnh miệng đáng yêu.

Ăn xong bữa sáng, Doãn Lương Kiến nhìn Mân Huyên một lúc, kinh ngạc hỏi “Mân Huyên, hôm nay là cuối tuần, con không có hẹn gì sao?”

Đang chần chờ không biết phải mở lời như thế nào, ba nuôi lại hỏi một câu như vậy, cô liền nhân cơ hội nói luôn “Ba nuôi, con muốn hôm nay ở nhà nói chuyện với ba.”

“Thật sao? Con lại chịu ở nhà nói chuyện phiếm với ông già này sao.” Doãn Lương Kiến hứng thú quay đầu phân phó quản gia một chút, sau đó vui vẻ kéo tay cô ra ngoài vườn.

“Đi, chúng ta ra bên ngoài tán gẫu.”

Ngay ngoài biệt thự có một vườn cỏ xanh mướt, giữa không gian thoáng đãng đặt một chiếc bàn với mấy chiếc ghế màu trắng nho nhỏ xinh xắn, khiến cô vừa nhìn đã thích ngay.

“Mân Huyên, ba biết con muốn nói về chuyện gì, con bắt đầu hỏi đi.” Vừa ngồi xuống, Doãn Lương Kiến đã thoải mái nói luôn.

“Ba nuôi.” Cô nhẹ nhàng gọi một tiếng, lúc này trùng một người hầu đã đi tới, đặt trước mặt cô một ly nước chanh mát, lại đặt trước mặt ba nuôi một ly trà Quan âm.

“Mong ba hãy nói cho con biết những chuyện liên quan đến bức ảnh này.” Cô cúi đầu lấy trong túi ra bức ảnh đã ố vàng.

Doãn Lương Kiến cầm bức ảnh lên, sau đó lấy chiếc kính lão trong túi ra đeo lên nhìn một lúc “Đây là ảnh năm chúng ta tốt nghiệp đại học, bốn người cùng chụp chung.”

“Trong ảnh trừ ba mẹ con và ba nuôi ra còn có một người phụ nữ nữa, là ai vậy ạ?” Mân Huyên ngồi cạnh hắn, nhìn người phụ nữ trong ảnh mà cô đang hỏi, cảm giác có chút quen thuộc.

Doãn Lương Kiến dường như đang nhớ lại một kỉ niệm đẹp, mỉm cười nói “Cô ấy là thiên kim tiểu thư của một nhà soạn nhạc nổi tiếng, tên là Xảo Kì, rất xinh đẹp, người theo đuổi nhiều không kể hết, là người đã có hôn sự với ba từ lúc còn ở trong bụng mẹ, sau đó cũng cùng ba kết hôn.”

Vậy người này chẳng phải là mẹ của Doãn Lạc Hàn sao? Cô giật mình nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp như hoa đang mỉm cười, lúng liếng má lúm đồng tiền, khó trách cô lại có cảm giác quen thuộc đến thế.

“Vậy mấy người là bạn học sao ạ?”

“Đúng vậy.” Doãn Lương Kiến buông ảnh xuống, ánh mắt mè mang nhớ lại “Mẹ con và Xảo Kì là bạn học từ hồi cấp 3, ba và ba con cũng vậy, sau một lần đi dã ngoại tại trường, bọn ta bắt đầu quen nhau, sau đó ba con và mẹ con bắt đầu yêu nhau. Khi đó, bọn ta vẫn thường đi dã ngoại, thật sự rất vui... thầm thoắt vậy mà đã hơn 20 năm rồi.....”

“Vậy tại sao ba con lại có ấn tượng không tốt với.....” Cô không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ này sau này đã xảy ra chuyện gì khiến bọn họ kết thù sao?

“Sau khi tốt nghiệp đại học, bọn ta đều lập gia đình. Ba vội vàng tiếp nhận công ty từ gia tộc, ba con cũng đã đến công ty của ba mấy lần như có chuyện gì muốn nói, nhưng ba lúc ấy đang bận lo chuyện công ty nên cũng không để ý lắm. Một năm sau đó, ba xem báo mới biết, ba con vay vốn của ngân hàng, cùng vài người nữa mở công ty, ban đầu cũng chỉ là một xí nghiệp nhỏ, sau đó công ty ngày càng lớn mạnh.....”

Về chuyện ba dựng nghiệp, đây là lần đầu tiên cô được nghe kể, vì vậy cô rất hứng thú, chăm chú lắng nghe.

“Mãi đến khi đó ba mới biết được, ba con là muôn vay tiền ba, chỉ tiếc là lúc đó ba lại không có thời gian nói chuyện rõ ràng...”

Cô không tin lắc lắc đầu, không thể nào... Ba cô như thế nào, cô hiểu rất rõ, ông ấy không phải người hẹp hòi, không thể nào chỉ vì ba nuôi không cho vay tiền mà ghi hận đến tận bây giờ.....

Doãn Lương Kiến cũng phát hiện sắc mặt cô, vội vàng giải thích “Mân Huyên, con đừng hiểu lầm, đây không phải nguyên nhân khiến cho chúng ta mâu thuẫn.”

“Vậy là gì ạ?” Cô nóng vội hỏi, chẳng lẽ là vì sau đó hai công ty cạnh tranh?

Doãn Lương Kiến vỗ vỗ tay cô, muốn cho cô an tâm “Thật ra, năm đó ba còn trẻ, còn rất nồng nỗi, muốn sớm gây dựng sự nghiệp, vì vậy đã khiến cho công ty khốn đốn, cổ phiếu cũng đại hạ giá..... Trong thời gian đó, ba cũng không còn để ý nhiều đến Xảo Kì nữa, khiến cho bọn họ.....”

Chương 296

Cha nuôi cau mày, trừng mắt nhìn quản gia “Xú tiểu tử về thì có gì đáng để mà ông phải hô to thế? Chắc lại giống như những lần trước, về chỉ để lấy tài liệu gì đó rồi lại đi chứ gì, không cần quan tâm đâu.”

Cái gì? Doãn Lạc Hàn đã trở lại! Ly nước trong tay cô suýt chút nữa thì trượt xuống, cũng may cô kịp định tâm lại. Nghĩ kĩ thì hắn ba nuôi không hợp nhau, nói không chừng đúng như ba nuôi nói, hắn về rồi sẽ đi ngay, cũng không có khả năng lại ra ngoài này mà bắt gặp được cô.

“Lão gia, ngài thật sự không vào trong sao? Thiếu gia khó lăm mới về....” Quản gia rất hiểu tính cách Doãn Lương Kiến, điển hình mạnh miệng mềm lòng, thiếu gia khi trở về làm bộ như không cần, nhưng khi thiếu gia đi rồi lại cả ngày ngồi thở dài thør thẩn...

“Không đi!” Doãn Lương Kiến nhăn mặt, dõng dạc nói to “Nó mỗi lần gặp ta đều cứ như gặp kẻ thù vậy, giờ lại mong ta ra đón tiếp nó về sao?!”

Mân Huyên cúi đầu uống một ngụm nước chanh, không biết phải nói gì trong tình cảnh trớ trêu này.

Đúng lúc này, một tiếng nói thong thả đã truyền đến “Cậu, là ai lại dám làm cho cậu tức giận như vậy à?”

Chính Vũ? Cô quay đầu, Chính Vũ đang từ từ đi đến, vui vẻ nhìn cô.

“Còn không phải là xú tiểu tử Lạc Hàn đó.....” Doãn Lương Kiến theo bản năng trả lời, sau đó mới

giật mình nhìn Chính Vũ hỏi “Không phải con về Hàn Quốc rồi sao?”

Chính Vũ tao nhã đút hai tay vào túi quần, tươi cười “Đúng ạ, con về một thời gian rồi, cũng mới lại về Trung Quốc mấy ngày, hôm nay tiện thể ghé thăm cậu đây.”

Nghe vậy Doãn Lương Kiến còn tức giận hơn nữa, đập bàn một cái “Vẫn là Chính Vũ hiểu thuận, còn biết đến thăm ta, hừ... không giống như xú tiểu tử kia.....”

Chính Vũ thấy cậu tức giận như vậy, ngạc nhiên hỏi “Con thấy có chiếc Lamborghini đỗ ở ngoài kia, không lẽ Lạc về rồi sao?”

“Không phải nó thì còn ai vào đây...” Doãn Lương Kiến tựa hồ cảm thấy mình đã quá tức giận, liền kìm lại, nhìn sang Mân Huyên, chỉ sợ dọa cô sợ chết khiếp rồi.

Chính Vũ nhìn đồng hồ, liền gọi quản gia “Mười một giờ, cũng đến giờ ăn trưa rồi, bác bảo Lạc ở lại ăn cùng luôn đi.”

“Vâng, tôi đi bảo thiếu gia ngay đây ạ.” Quản gia liếc Doãn Lương Kiến một cái, vui vẻ đi ngay.

Cô kinh ngạc nhìn chăm chăm Chính Vũ, không hiểu hắn rốt cục là đang muốn làm gì đây, lại nhìn sang ba nuôi cầu cứu, kì lạ là vừa tức giận như vậy mà giờ nghe Chính Vũ nói xong, ông cũng lại im lặng, coi như không nghe thấy gì.

“Con.....” Cô không tự giác đứng lên, Chính Vũ bước tới gần cô, ấn hai vai của cô để cho cô ngồi xuống, trong mắt hiện lên giáo ý “Mân Mân, em hiện tại đã là con gái nuôi của cậu rồi, như vậy Lạc sẽ là anh của em, nhân cơ hội này cho anh ta biết cũng tốt....”

“Không.....”

Hắn cẩn bản không đợi cô mở miệng, lại quay mặt đi trưng cầu ý kiến của Doãn Lương Kiến “Đúng không cậu? Mân Mân hiện tại đã là người một nhà với chúng ta rồi, cũng nên cho Lạc biết chứ.”

“Ha ha..... Chính Vũ nói đúng đó.” Doãn Lương Kiến buông chén trà xuống, tươi cười phúc hậu “Mân Huyên, Chính Vũ nói đúng đó con, không phải lo đâu, lần trước ba nói chuyện nhận con gái nuôi xú tiểu tử nó cũng đồng ý rồi mà.”

Chính Vũ là cỗ ý làm như vậy, đến bây giờ cô rốt cục hiểu ra, hung hăng trừng hắn, hắn lại nhún nhún vai cười vô tội, tỏ ý là mình đang làm việc tốt.

Hứ, cô bĩu môi, lần trước thi tốt nghiệp xong, cô gọi hắn đến đón, hắn cũng đã cỗ tình diễu xe qua trước mặt Doãn Lạc Hàn. Lần này Chính Vũ lại là cỗ ý! Theo như hiểu biết của cô về Doãn Lạc Hàn, việc hắn đồng ý cho ba nuôi nhận con gái nuôi nhất định là do hắn không biết đối tượng là cô, nếu không hắn lại chẳng nhảy dựng lên...

“Được rồi, chúng ta cùng vào thôi.” Doãn Lương Kiến cười ha ha đứng lên, xoay người đi vào trong nhà.

Cô chờ cha nuôi đi cách một đoạn rồi liền quay đầu lại chạy, vừa chạy vừa nói “Tôi mặc kệ, Chính Vũ, tôi sẽ đi ra ngoài, tí nữa ba nuôi có hỏi, cậu cứ nói là tôi có việc phải.....”

Cô còn chưa nói hết đã bị Chính Vũ bắt lấy cánh tay, mặc cho cô vùng vẫy vẫn không buông tay, cứ như vậy kéo cô vào trong biệt thự.

“Mân Mân, sớm muộn gì em cũng phải đối diện với việc này thôi, chẳng bằng hiện tại có tôi ở đây, em hãy dũng cảm lên đi.” Chính Vũ vừa nói xong liền kéo cô vào trong phòng khách.

Thân ảnh cao lớn đang ngồi trên sofa, nghe thấy tiếng huyên náo liền nhìn về phía cửa, vừa lúc nhìn thấy hai người đang lôi lôi kéo kéo.

“Sao cô ta lại ở đây?” Doãn Lạc Hàn vẻ ngạc nhiên hỏi cha, nhưng ánh mắt lại thăng túng nhìn chăm chằm vào Chính Vũ và Mân Huyên.

Doãn Lương Kiến vừa định nói, Chính Vũ đã giành trước, ấn Mân Huyên vào trong, thư thái nói “Lần trước cậu đã nói đến chuyện nhận con gái nuôi rồi đó, cô ấy chính là con gái nuôi cậu nhận, chắc tôi không cần giới thiệu thì anh cũng biết cô ấy rồi.”

Nhất thời, cô đang bối rối chợt trở nên bình tĩnh. Chính Vũ nói đúng, chuyện này sớm muộn gì cũng phải đổi mặt, cô mong Doãn Lạc Hàn sẽ hiểu quan hệ của hắn và cô bây giờ, hiểu là hắn và cô cơ bản là không có khả năng, từ đó sẽ từ bỏ cô.

Doãn Lương Kiến trịnh trọng tuyên bố “Từ giờ trở đi cô ấy chính là em gái của con.”

“Em gái?” Đôi môi mỏng không kiêng nể ai cười khẩy một cái, sắc mặt phút chốc đã chuyển thành thầm trầm u ám.

Sáng nay đọc tư liệu mà hắn mới sai người điều tra được, hắn còn tưởng mình nhìn lầm rồi. Thì ra đúng là cô ở đây với thân phận là con gái nuôi của ông ta.

Chương 297

Hắn càng xem tài liệu điều tra càng tức giận. Thì ra cô đã được nhận là con nuôi của cha hắn một tháng trước, mà lúc ấy cô rõ ràng vẫn còn đang là người của hắn.

Cô thật sự đáng giận, lại dám lặng lẽ giấu diếm hắn bí mật này, mà hắn lại giống như thằng ngốc cứ tin tưởng cô tất cả. Cảm giác giận dữ như bùng lên thành ngọn lửa thiêu đốt trong lồng ngực hắn, khiến hắn không thể chịu được, lập tức lái xe đến đây.

Quả nhiên khi nghe từ chính miệng cha hắn và Chính Vũ nói ra ba tiếng “con gái nuôi”, hắn đã thực sự tức giận. Vì né tránh hắn, cô đúng là việc gì cũng dám làm, chỉ là hắn cũng không ngờ cô lại dám giờ chiều này.

Doãn Lương Kiến thấy sắc mặt con trai âm trầm u ám dọa người, chưa từng thấy hắn tức giận như vậy bao giờ, vì vậy vội kéo tay Chính Vũ cầu cứu.

“Chuyện này con đã đồng ý rồi mà, lúc ấy có cả Chính Vũ cũng ở đó nữa nha. Chị con định cư ở nước ngoài, chẳng mấy khi hai chị em gặp nhau, giờ có thêm một em gái có gì là không tốt đâu?”

Doãn Lạc Hàn cười lạnh, nghiến răng nghiến lợi nói “Trên thế giới này, trừ chị tôi đang ở Australia, tôi không có anh chị em nào khác!”

Bỗng dừng, con ngươi đen lạnh lùng dọa người của hắn di chuyển đến phía cô “Không ngờ lại gặp em ở đây, lập tức dọn đồ ra ngoài.”

Cô run run cắn môi, nín thở, không dám nói gì. Ý của hắn là nói thân phận cô hèn mọn, không xứng được ở cùng với người có tiền sao?

“Lạc Hành!!...” Doãn Lương Kiến gằn giọng “Chuyện này mà đã gật đầu đồng ý rồi cơ mà. Ở công ty là do mà định đoạt, còn trong căn nhà này, ngày nào tao chưa chết, ngày đó tao vẫn là chủ nhà. Nếu mà không chịu được, vậy mà đừng về nữa. Dù sao mà cũng đã bao giờ thèm quan tâm đến tao đâu, mà đi đi cho khuất mắt tao, tao cũng không cần cái thứ như mà, tao và con gái nuôi của tao ở đây không cần mà cho phép!”

Doãn Lương Kiến tức giận hùng hổ nói, cô nhẹ nhàng nuốt nước miếng, không khỏi nhích lại gần Chính Vũ.

“Mân Mân, đừng sợ.” Chính Vũ cảm nhận được cô đang sợ hãi, ôm lấy vai cô vỗ vỗ động viên.

Hành động này của bọn họ làm cho đôi mắt băng hàn của hắn nổi lên vài tia máu rất đáng sợ, khiến cô đã tưởng rằng hắn sẽ lao tới kéo cô ra rồi đánh Chính Vũ, nhưng hơn một phút sau, hắn vẫn không làm gì, lúc bấy giờ cô mới có thể yên tâm.

Cô giương mắt nhìn hắn, gương mặt tuấn tú nhưng sắc lạnh tựa như được tạc ra từ một khối băng ngàn năm bất chợt nở nụ cười bí hiểm.

Ngay khi cô đang kinh ngạc nhìn hắn, hắn liền đứng dậy, không nói không rằng bước ra ngoài, đóng cửa đến “sầm” một tiếng. Hắn mà lại im lặng nhẫn nhục bỏ đi?

Hắn vừa bước ra ngoài, cha nuôi cũng ngã người xuống sofa, mặt phờ phạc.

“Xú tiểu tử này... nó đúng là càng lúc càng không coi ai ra gì... ban nãy ta thật sự cũng sợ phát khiếp... cũng may mà ta vẫn còn mạnh miệng chế trụ được nó..... Mân Huyên, con yên tâm... con cứ ở đây .....

Chính Vũ và Mân Huyên cùng nhìn nhau cười trộm. Bình thường cha nuôi luôn có vẻ rất nóng nảy coi trời bằng vung, không ngờ cũng có lúc sơ hãi như vậy.

“Không sao rồi.” Chính Vũ rút khăn tay lau mồ hôi trên trán cô “Tôi đã nói rồi, thà giải quyết thăng thắn một lần cho xong còn hơn tránh né. Tên kia luôn rất trọng sĩ diện, cậu đã nói đến thế, em yên tâm, hắn nhất định sẽ không trở lại.”

Cô gật gật đầu, Chính Vũ nói đúng, cô vẫn luôn dùng dằng không biết xử lý chuyện này ra sao, giờ cũng may có Chính Vũ đã giúp cô gỡ bỏ được nút thắt này...

Lời Chính Vũ nói cô cũng không ngờ chút nào, tin tưởng từ nay về sau đã có thể sống những ngày yên bình...

Xe thể thao một đường chạy thẳng ra khỏi Doãn gia, hắn phải cố gắng lăm mới kiềm chế được lửa giận đang dâng trào.

Shit! Trừ phi hắn đã chết, nếu không hắn sẽ không bao giờ thừa nhận quan hệ anh em cái khỉ gì đó, không bao giờ!! Hắn tức giận lái xe lao vun vút, bấm còi inh ỏi, khiến người đi đường đều phải né dạt sang một bên, nhìn chiếc Lamborghini sang trọng với ánh mắt tức giận.

Cô nghĩ làm như vậy là có thể né tránh hắn sao? Nghĩ dùng quan hệ anh em này là có thể khiến cho hắn hết yêu cô sao? Không bao giờ! Lăng Mân Huyên, em quả thật ngây thơ đến mức ngây ngô rồi!

Hắn cắn răng đóng cửa xe lại, đập thang máy trở lại văn phòng, không giải tỏa được sự khó chịu trong lòng, hắn tức giận hất đổ tất cả, phàm là thứ gì hắn đã nhìn thấy đều không còn nguyên vẹn.

Phát tiết xong rồi, hắn vô lực ngã người xuống ghế, nhìn vào đống đổ nát hắn vừa mới tạo ra, trên môi hiện lên nét cười quỷ dị... Hắn sẽ cho cô biết rằng vĩnh viễn cô cũng đừng mong thoát khỏi hắn!

Tuy rằng Doãn Lạc Hàn đã đi rồi nhưng vẫn để lại một không khí rất âm u trong căn biệt thự. Bữa trưa cũng trở nên nặng nề. Cha nuôi ăn xong liền mệt mỏi lên lầu luôn.

Khi người làm bắt đầu thu dọn, cô đứng dậy định đi lên phòng nghỉ thì Chính Vũ kéo tay cô lại.“Mân Mân, không phải em nói chiều nay muốn tới thư viện sao?”

Cô xoa xoa thái dương, ủ rũ trả lời “Chính Vũ à, xin lỗi nha. Không biết sao mà tôi mệt quá, thật sự chẳng còn muốn đi đâu nữa cả, bây giờ tôi chỉ muốn lên phòng nghỉ thôi.”

Chương 298

Cô ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, cảm thấy ánh mắt quỷ dị của Doãn Lạc Hàn khi rời đi nhất định là có vấn đề, cuối cùng quyết định mở máy tính bảng lên mạng một chút cho buồn ngủ, cũng là để không nghĩ về hắn nữa.

Vừa thấy avatar hình con thỏ của Chỉ Dao, cô mới giật mình nhớ đến Doãn Lạc Hàn đã nói hôm nay sẽ nói chuyện hôn sự với Chỉ Dao, không biết thế nào rồi....

Cô lại vào web của tòa soạn, lại nhớ ra cô còn phải phụ trách chuyên mục “Trạm hạnh phúc tiếp theo”, ngồi tính tinh lại, cũng sắp đến ngày phải phỏng vấn hắn rồi.

Buổi chiều rất nhanh đã trôi qua, đến chạng vạng, có tiếng gõ cửa phòng cô “Lăng tiểu thư, đã đến giờ ăn tối rồi à, lão gia đang ở dưới chờ tiểu thư đó.”

“Ừ, tôi xuống ngay đây.” Cô tắt máy tính bảng, thở dài, chậm rãi đi xuống dưới. Buổi sáng ba nuôi đang kể chuyện cho cô biết, lại bị chuyện của Doãn Lạc Hàn xen vào... Hắn đúng là giỏi phá đám mà.... Cô định ăn xong bữa tối sẽ hỏi ba nuôi tiếp theo xảy ra những chuyện gì, bởi cô thật sự không rõ, rốt cục Doãn Lạc Hàn vì cái gì mà lại hận cô như vậy? Lần trước khi cô hỏi Quý Dương, đối phương cũng là ấp a ấp úng, rõ ràng là đang che giấu chuyện gì. Có lẽ chỉ có hỏi ba nuôi, cô mới biết được chân tướng sự việc.

“Mân Huyên, mau đến đây, ăn thử chén soup này đi.” Vừa thấy cô, Doãn Lương Kiến đã vui vẻ gọi, chỉ chỉ chiếc ghế bên phải ông.

Cô uống thử một ngụm, ngẩng mặt lên cười tươi khen “Ngon lắm ạ!”

Doãn Lương Kiến buông chiếc thìa xuống, hiền lành cười với cô “Mân Huyên, con xem xem, con già quá, còn mõi da bọc xương thôi. Mỗi ngày đều phải làm việc vất vả như vậy... chật... từ giờ ta sẽ bảo nhà bếp mỗi ngày đều nấu soup tắm bổ cho con.”

“Vâng, con cảm ơn ba nuôi, về sau ba cũng cùng con ăn.....”

Đột nhiên, cửa lớn có tiếng mở, hai người không hẹn mà cùng ngẩng đầu, một thân hình cao lớn không hề báo trước đã xuất hiện trước cửa, phía sau là Từ Bang và Tiểu Khả đang kéo vali vào.

Doãn Lạc Hàn nghiêng đầu, búng ngón tay một cái, Từ Bang và Tiểu Khả hiểu ý, chào Doãn Lương Kiến một tiếng, kéo vali lên lầu.

Đợi cho hai người kia lên lầu, hắn thong thả nhẹ nhàng đi tới bàn ăn, ngồi đối diện với cô.

Cô lảng lảng nhìn hắn, bên tai lại nghe tiếng quản gia vui mừng phân phó “Con đứng đó làm gì, mau đem bát lại cho thiếu gia.”

Không đến một phút sau, trước mặt hắn đã dọn đầy đủ bát đũa. Cô bị hắn dọa đến á khẩu, hắn... hắn đem vali về nhiều như vậy làm gì? Hơn nữa... tại sao lại cứ nhìn cô bằng ánh mắt đặc ý đáng sợ như vậy chứ?

“Mân Huyên, ăn đi con không nguội.” Tiếng ba nuôi ở bên tai truyền đến.

“Vâng.” Cô cúi đầu, mặt trắng bệch, chỉ biết cúi mặt ăn soup, rồi lại ăn cơm.

Xem ra cô không thể ở đây lâu được nữa... Cô rất hiểu hắn, hắn dám mang hành lý về đây chứng tỏ đối với hắn, quan hệ anh em này chẳng có nghĩa lý gì hết.

“Lão gia, tôi đã sai người làm thêm ba món mà thiếu gia thích ăn, chỉ một chút nữa thôi là xong ngay.” Quản gia vui vẻ chạy tới, đứng bên cạnh cung kính nói với Doãn Lương Kiến.

Doãn Lương Kiến gật gật đầu, ánh mắt không giấu được sự vui mừng. Xú tiểu tử rốt cục cũng trở về rồi, quá tốt rồi, hắn tự nhắc nhở bản thân từ nay phải kiên nhẫn, không được nổi giận nữa, hắn không thể để mất con lần nữa...

“Mân Huyên, sao con lại ăn cơm không như vậy? Đồ ăn không hợp khẩu vị sao con? Con thích ăn món gì để ba bảo...” Cô đang buồn bã cảm cúi ăn thì nghe thấy tiếng Doãn Lương Kiến hỏi, vội vàng ngẩng mặt cười cười “Không phải đâu ạ, thức ăn rất ngon ạ.”

Doãn Lương Kiến gấp mẩy gấp đồ ăn vào trong bát cô, mỗi gấp cũng đến nửa đĩa “Vậy con phải ăn nhiều một chút đi, ngày mai còn phải dậy sớm chạy thi với ba đấy.”

“Vâng.” Cô gật đầu, lại gấp cho ba nuôi một khúc cá thu chiên sốt cà vì món này có hơi cách xa ba nuôi một chút.“Ba cũng ăn nhiều một chút đi, bổ sung thể lực.”

Bọn họ đang vừa cười vừa nói, một tiếng nói trầm thấp không nhanh không chậm đã chen vào “Của anh đâu?”

Vừa nghe thấy hắn nói, cô đang cười cười chợt khụng lại, quay đầu nhìn phía đối diện, Doãn Lạc Hàn đang không chớp mắt nhìn cô “Em quên anh là ai rồi sao?”

Câu này rõ ràng là có hai nghĩa, mà một nghĩa lại chỉ có cô mới hiểu. Cô lạnh hết cả sống lưng, nhẹ nhàng nuốt nước miếng, liếc mắt ba nuôi, thấy ba nuôi đang cười hề hề “Nó đã nói như vậy tức là nó tiếp nhận con rồi đó. Mau mau gấp cho nó một khúc cá đi con, tốt quá rồi, mọi người bây giờ là người một nhà rồi.”

Cô miễn cưỡng cười cười. Ba nuôi căn bản là không hiểu Doãn Lạc Hàn muốn ám chỉ điều gì, lại cứ tưởng hắn chấp nhận cô, vui vẻ tươi cười như vậy... Hắn sắp làm gì cô cũng thật sự không đoán được, nhưng chắc chắn cô cũng không thể vui vẻ lạc quan như ba nuôi được.

Căn mồi, cô gấp cho hắn một miếng cá, đôi mắt thâm thúy vẫn nhìn cô chăm chăm, đôi môi mỏng nở một nụ cười xảo quyệt thú vị.

Cô vội vàng cúi đầu ăn cơm, cố gắng ăn nhanh nhất có thể, ăn xong liền đứng dậy nói “Ba nuôi, ba cứ ăn từ từ nha, con no rồi ạ.”

Nói xong, cô chạy vội lên lầu, trở lại phòng, việc làm đầu tiên chính là nhanh chóng thu dọn hành lý, thu dọn được một nửa rồi, cô lại nghĩ tới lời ba nuôi đã hứa: Cô ở đây một tháng, ông sẽ kể hết mọi chuyện cho cô nghe.

Mới ở chung với ba nuôi một thời gian thôi nhưng cô có thể cảm nhận rõ ràng ông ấy rất thương yêu cô, nếu hiện tại cô muốn đi, ông nhất định sẽ rất buồn... Trời ơi, chuyện này rốt cục phải giải quyết thế nào mới ổn??

Chương 299

Cô cảm thấy dường như đâu mình đã sắp nổ tung ra, vốn tưởng rằng thần không biết quý không hay trốn được ở nơi này, có thể sống những ngày thoái mái mà không có hấn, ai ngờ vỏ quýt dày có móng tay nhọn, ngược lại lại biến thành cục diện tiến thoái lưỡng nan như thế này...

Quên đi, không nghĩ nữa, cô đi vào trong phòng tắm quyết định tắm một cái rồi đi ngủ sớm, dù sao trong nhà còn có ba nuôi, Doãn Lạc Hàn dù có to gan thế nào cũng không thể làm những chuyện đi quá giới hạn được...

Tắm xong, cô với tay lên móc định lấy chiếc váy ngủ, lại không tìm thấy cái cần tìm đâu, mới nhớ ra thì ra khi vào tắm mình quên chưa đem đồ theo.

Dù sao trong phòng cũng chỉ có mình cô, cứ thế này đi ra ngoài cũng chẳng sao, cô lầm bầm lầu bầu đi ra khỏi phòng tắm, chạy đến chỗ vali tìm một lúc nhưng thế nào cũng không thấy.

“Váy ngủ rốt cục đang ở đâu vậy?” Cô nói thầm, nhớ rõ vừa mới nhét vào vali, như thế nào đột nhiên đã không thấy tăm hơi...

“Em tìm cái này sao?” Cô đang suy nghĩ, đột nhiên nghe được phía sau vang lên một tiếng nói thầm..... Trời ơi... chẳng lẽ là...

Cô nhanh chóng quay đầu lại, bị một thân hình cao lớn đằng sau làm cho giật nảy mình, miệng lắp bắp mãi mới ra tiếng “Tại... tại.... tại sao lại là anh?”

Hắn mím môi không nói gì, ngả ngớn giơ lên một cái gì đó, cô vừa nhìn đã lập tức đỏ mặt. Những

ngón tay thon dài của hắn đang mơn trớn bộ đồ nội y màu hồng của cô...

“Anh... anh... đồ vô sỉ... anh lấy nội y của tôi làm gì.....” Cô xấu hổ trừng mắt nhìn hắn, thấy ánh mắt sâu không thấy đáy của hắn nhìn chăm chăm thân thể mình, cô mới chợt nhớ ra mình đang không mặc gì liền hét lên một tiếng, lập tức lấy tay che những chỗ cần che.

“Anh... anh đi ra ngoài!” Cô ôm ngực quay lưng lại phía hắn, lại vẫn như cũ sâu sắc cảm giác được ánh mắt nóng rực của hắn đang nhìn chăm chăm vào từng đường cong của cô, từ trên xuống dưới không bỏ sót một phân.

Cô lo lắng cẩn thận, lại không dám tùy tiện lộn xộn, cả người vì xấu hổ mà đỏ hồng lên, thấy hắn căn bản không định rời đi, ngược lại lại đang tiến từng bước tới gần.

Cô sợ hãi nhanh chóng chạy về phía giường, trùm chăn lên, lại không ngờ vừa chui vào trong chăn, một thân hình to lớn đã đè nặng lên.

Cách một lớp chăn, cô cố hết sức muốn đẩy hắn ra, kết quả mệt thở hổn hển vẫn là không thể khiến hắn nhúc nhích, không khỏi cảm thấy gầm nhẹ “Doãn Lạc Hàn, anh đừng làm bậy, ba nuôi còn đang ở dưới lầu, anh muốn kinh động tới ông ấy sao?”

“Cầu còn không được!” Hắn làm càn cười lạnh.

Cô tức giận trừng mắt “Anh!!.....”

“Anh khuyên em đừng nằm mơ, cái gì mà em gái chứ, buồn cười, lại còn dám hi vọng anh sẽ chấp nhận?” Hắn bất ngờ kéo chăn ra, vuốt ve má cô, châm chọc cười bên tai cô “Anh muốn cho ông ta biết... Lăng Mân Huyên đã sớm là người của anh rồi.”

“Sao anh phải như vậy chứ, sao anh cứ bám lấy tôi làm gì?! Trên đời thiếu gì phụ nữ, anh đừng như vậy nữa!” Cô thõng khổ nhắm mắt lại, cố gắng nói cho hắn hiểu.

“Nguyên nhân vì sao không phải anh đã sớm nói rồi hay sao?” Hắn cúi đầu, tiếng nói khàn khàn dị thường.

Ngay sau đó, cô nghe được tiếng cởi đồ, cả kinh vừa mở hai mắt muốn đẩy hắn ra, hắn lại nhanh hơn giữ chặt tay cô, ngón tay mơn trớn đôi môi non mềm của cô “Biết anh đã xa em bao lâu rồi không?”

Cô còn đang muốn kêu lên phản đối, một đôi môi nóng bỏng đã ập đến nuốt lấy từng lời của cô, sau đó lại trượt xuống cổ cô, triền miên hôn...

Bàn tay to vuốt ve thịt nõn nà của cô, đôi môi hòn linh hoạt, hôn rồi lại cắn, cảm giác tê dại kì lạ phút chốc kích thích từng tế bào của Mân Huyên.

“Uhm.....” Cô cong người lên, không thể kháng cự được hắn, sau đó cả người xụi lơ dưới thân hắn, hỗn độn không còn biết làm gì.

Hắn càng lúc càng hôn cô nhanh hơn, bàn tay to chậm rãi trượt xuống, kích thích nơi nhạy cảm nhất của cô.

“Đừng……” Cảm giác như bị điện giật, cô bắn nǎng khép chặt hai chân lại, ngăn không cho bàn tay hắn tiến vào.

“Ngoan……” Hắn hôn nhẹ đôi môi cô, thân mật thì thầm bên tai cô “Anh biết em cũng thích mà, để cho anh… được không?”

Cô kháng cự không nổi lại sự nóng bỏng pha lẩn nhu hòa của hắn, dần dần thả lỏng người, chậm rãi buông lỏng hai chân ra. Hắn vui sướng hôn cô triền miên, đầu ngón tay chạm đến những nơi sâu nhất, muốn cho cô những cảm giác tuyệt vời nhất.

Một lúc lâu sau, hắn ôm chặt cô vào trong lòng, hôn lấy những tiếng thở yêu kiều của cô.

“Anh mau mặc quần áo vào.” Lý trí cùng xấu hổ và giận dữ lại chợt xuất hiện trong đầu, cô dùng sức đẩy hắn, cố thoát ra khỏi vòng tay hắn, dịch người ra xa.

Hắn cúi đầu cười khẽ, vuốt ve lưng cô, lại xích lại gần hôn cô “Không cần phủ nhận, vừa rồi em cũng đã đắm chìm trong đó. Có lẽ em vẫn chưa nhận ra, nhưng thực sự là em có cảm giác với anh.”

Đôi môi hắn lại mê man hôn trên cổ cô, cứ đi tới đâu lại tạo ra một xung điện ở đó. Cô vừa thẹn vừa sợ, kinh hoàng muốn phủ nhận “Anh đừng tưởng bở nữa, mau mặc quần áo vào rồi trở về phòng của anh đi… Nơi này không chào đón anh……”

Bàn tay to đột nhiên nâng mặt cô lên khiến cho cô giật mình không nói được gì nữa, nhìn cô kiều diễm

với đôi môi đỏ mọng đang hé mở, bộ dáng động lòng người khiến trong lòng hắn bùng lên một ngọn lửa, khuôn mặt tuấn tú tà mị ý cười “Sao lại vừa thân mật xong đã vội đuổi người như vậy chứ... còn chưa đủ bù đắp những ngày qua anh thiếu em đâu....”

Hắn khàn khàn tiếng nói tràn ngập kích tình, cô hít vào một hơi, biết mình không thể trốn được nữa...

Hắn ôm chặt lấy cô, cuồng dã luật động, một lần rồi lại một lần điên cuồng tiến vào nơi sâu nhất trong cô.

Chương 300

Khi hắn đang nhiệt tình nhất, cô chợt nhớ ra hai người không dùng biện pháp an toàn nào cả, liền ngăn hắn lại “Đừng...”

Nhưng hắn cắn bản không cho cô cơ hội nói gì, ôm chặt lấy eo cô mà tiến vào, khiến cô không còn suy nghĩ gì được nữa, nhắm chặt mắt nhận lấy từng đợt sóng tình của hắn.

Một lúc lâu sau, hô hấp mới trở nên đều đặn, hắn hôn nhẹ vào má cô âu yếm nói “Huyên, em mệt muốn chết rồi, mau ngủ đi.”

Đang thiu thiu ngủ, nghe thấy thanh âm của hắn, cô mới giật mình nhớ ra hắn phải đi, liền dùng sức đẩy hắn “Anh mau về phòng đi.....”

Hắn nheo nheo đôi mắt nguy hiểm, lại xáp lại gần cô “Không phải em còn muốn tiếp tục.....”

“Không phải.....” Cô kinh hô một tiếng, lập tức cắn môi, quay mặt qua chỗ khác, quay lưng về phía hắn, vừa nhắm mắt lại, hắn lại nhích lại gần, bá đạo vòng tay ôm lấy cô.

“Ngốc, đừng rời xa anh, biết không?”

Cô khẽ run lên, hắn muốn nói gì? Không lẽ hắn nhìn thấy cô đã thu gọn vali nên muốn cảnh cáo cô sao?

“Em rất thông minh, sẽ hiểu anh muốn nói gì. Nếu em còn dám bỏ trốn lần nữa, anh sẽ lập tức hẹn gặp Chỉ Dao, từ hôn cô ấy, nói là do em câu dẫn anh.....”

“Anh đừng nói lung tung!” Cô nóng vội quay đầu, buồn bực đấm đấm vào lồng ngực nam tính của hắn “Đều là do anh, do anh, do anh hết... tất cả là tại anh..... Doãn Lạc Hàn, anh là ác ma, đê tiện.....”

“Chỉ cần em đừng né tránh anh, anh sẽ không nói gì cả.” Hắn giảo hoạt nắm lấy hai tay của cô “Nếu không, anh cũng không dám cam đoan... biết đâu một lúc nào đó anh lại lỡ miệng....”

“Anh.....” Cô hung hăng trừng hắn, nhận ra mình không thể làm gì hắn. Sớm biết như vậy, cô đã không nghĩ ra kế hoạch bỏ trốn “thông minh” như thế này.

“Nhận lời anh, từ nay cứ ở đây nhé.” Hắn nhẹ nhàng vuốt ve hai má cô, lại âu yếm hỏi “Em cảm thấy chúng ta ở bên nhau như thế này không tốt hay sao?”

Không tốt, đương nhiên không tốt! Cô mang danh em gái hắn ở lại nơi này, mỗi đêm lại cùng hắn trên giường... còn kinh khủng hơn là lén lút quan hệ như trước đây...

Cô căm mồi không nói gì, nhắm mắt lại giả vờ ngủ, kì thực trong lòng đang rất bối rối.

Nắng sớm đã lên, ánh sáng tràn ngập trong gian phòng... Mân Huyên dụi dụi mắt tỉnh lại, thấy Doãn Lạc Hàn vẫn đang ngủ say, tay ôm chặt lấy eo cô, cô liền nhẹ nhàng bỏ tay hắn ra ngồi dậy.

Cô rón ra rón rén xuống giường, mặc quần áo, vội vàng mở vali ra tìm kiếm, bỗng nhiên một tiếng nói trầm ấm vang lên “Đang tìm gì vậy?”

“Tôi tìm thuốc tránh thai.....” Cô đang tập trung tìm, nóng vội trả lời, đang nói dở mới chợt nhận ra mình vừa nói cái gì, liền lập tức ngừng lời.

“Chết tiệt, em vẫn còn nghĩ đến chuyện tránh thai sao!” Hắn chửi thề một tiếng, không để ý mình đang không mặc đồ, xốc chăn xuống giường.

Mặt cô ngay lập tức ửng đỏ, sợ sáng sớm nói to sẽ bị người khác nghe thấy, liền cố hết sức đè nén tiếng nói “Đây là chuyện của tôi, không liên quan gì tới anh. Nếu anh muốn có con thì hãy đi tìm người khác.”

“Em!.....” Hắn tức giận đi lại gần cô.

Cô sợ hãi mở cửa chạy như bay xuống lầu, ở lầu hai lại Doãn Lương Kiến cũng đang đi xuống, liền vội vàng dừng lại thở dốc “Ba nuôi.”

“Mân Huyên hôm nay cũng dậy sớm ghê nha.” Doãn Lương Kiến kinh ngạc nhìn cô, lại cúi mặt nhìn đồng hồ “Mới hơn sáu giờ thôi mà.”

“Hôm qua con đã nói sẽ dậy sớm tập thể dục cùng ba mà.” Cô cười khan vài tiếng, chột dạ lè lưỡi.

“Ha ha..... Con đúng là rất hiếu thuận, giá mà con trai ta nó được băng một nửa của con thôi!” Cô nghe ba nuôi thở dài một tiếng, sau đó chậm rãi đi xuống lầu.

“Không biết con trai ta đã dậy chưa?” Vừa xuống dưới lầu, ba nuôi lại nhỏ giọng hỏi cô. Trước mặt Doãn Lạc Hàn tuy ba nuôi luôn gọi hắn là “xú tiểu tử”, nhưng khi chỉ có cô, ba nuôi đều thân mật tự hào mà gọi “con trai ta”

“Anh ấy dậy rồi à.” Cô không tự chủ trả lời, nói xong mới nhận ra mình đã lỡ miệng.

“Sao con biết?” Quả nhiên ba nuôi lại hỏi.

“À..... À, là do phòng anh ấy ngay cạnh phòng con, khi nãy con đi qua nghe thấy có tiếng động, nên con đoán anh ấy cũng dậy rồi.” Cô trơn tru trả lời, vội vàng đi giày thể thao.

Khi ra khỏi biệt thự, không biết có phải cô hoa mắt không, nhưng rõ ràng cô đã thấy ba nuôi nhìn cô cười thân thân bí bí... Mà thôi, chắc cô nhìn lầm rồi...

“Ba nuôi, chúng ta khởi động trước đã.” Cô xoay xoay chân tay, hưng phấn nói.

“Ha ha..... Đương nhiên là phải như vậy rồi.” Doãn Lương Kiến đi đến bên cạnh cô, vừa mới tập một lúc đã ngừng lại, nhìn đăm đăm về phía biệt thự như thấy một thứ gì đó hấp dẫn lắm.

Cô dừng động tác, nhìn theo ánh mắt của ông ấy, rồi ngay lập tức trừng lớn mắt. Doãn Lạc Hàn mặc đồ thể thao đang thong thả chạy lại đây.

Không cần nói cũng biết rõ ràng là hắn đang tiến về phía này. Hắn muốn tập thể dục cùng bọn họ. Hắn nào ba nuôi lại nhìn chăm chú như vậy, còn cô thì nhìn hắn như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Chương 301

Hắn không để ý tới hai người đang mắt chữ A mồm chữ O nhìn mình, thản nhiên hỏi “Hai người đang làm gì vậy?”

Ba nuôi trở lại trạng thái bình thường trước cô, đãng hắng một cái rồi nói “Chúng ta chuẩn bị chạy thi, từ đây chạy tới cái cây cổ thụ kia kìa.”

Doãn Lạc Hàn nheo mắt, nhìn về phía mục tiêu, vừa khởi động chân tay, vừa nhàn nhã nói “Tôi cũng muốn thi.”

“Tốt, vậy chúng ta cùng thi xem ai đến đích trước nha.” Doãn Lương Kiến vui vẻ cười ha ha. Hắn và con trai đã lâu không hòa thuận như vậy, cảm thấy thật sự rất hứng phẫn.

Thấy ba nuôi đang cao hứng như vậy, cô cũng không nói gì nữa, nhìn hai người họ đã sẵn sàng chạy, đành thở dài chạy qua...

Chạy được một lúc, ba nuôi bỗng nhiên kêu mệt, nói muốn về nghỉ ngơi.

Cô cũng chỉ đợi lúc này, vội vàng muôn theo ba nuôi về, không ngờ còn chưa kịp hành động, ba nuôi đã kéo cô lại gần thì thầm “Mân Huyên, ba đi trước, con ở lại tập thể dục cùng con ta nha. Đây cũng coi như bồi dưỡng tình cảm anh em, nếu con thực sự hiếu thuận, muôn ở lại chăm sóc ba lâu dài thì hãy nghe lời ba.”

“Nhưng con.....”

Cô vừa muốn nói gì, ba nuôi đã nhanh chóng nắm lấy tay cô, bày ra một vẻ mặt nghiêm túc đáng thương “Chẳng lẽ con không thương ba nuôi sao?”

Thật không biết phải giải thích với ba nuôi như thế nào về mối quan hệ giữa cô và Doãn Lạc Hàn, cô chỉ có thể trả lời “Không phải, con đương nhiên là thương ba nuôi rồi.”

Ba nuôi vừa lòng gật đầu, cố ý lớn tiếng nói “Tốt lắm, vậy ba về nghỉ trước, các con cứ chạy tiếp đi nha, đến giờ ăn sáng ba sẽ bảo quản gia tới gọi hai đứa.”

Cô nhìn ba nuôi cố cầu cứu lần cuối, còn ba nuôi thấy cô nhìn như vậy thì lại nháy mắt cười một cái rồi liền quay lưng đi.

Cô lúng ta lúng túng quay người lại, Doãn Lạc Hàn đang cười rất nham hiểm. Không thể để cho hắn đạt được mục đích! Vì vậy cô bất nhã lườm hắn một cái “Muốn chạy thì anh đi mà chạy một.....”

Lời của cô còn chưa nói hết, hắn đã nắm chặt tay cô kéo đi. Cô giật mình, ra sức giãy dụa “Anh có bỏ tay ra không thì bảo, bị người ta nhìn thấy bây giờ.....”

“Nếu em còn không ngoan ngoãn, anh sẽ còn khiến cho nhiều người chú ý hơn đó.” Hắn vẫn nắm chặt tay cô, lạnh lùng cảnh cáo khiến cô lập tức im bặt, mặc hắn lôi kéo đến một gian phòng thể dục phía bên kia biệt thự.

Cô nhìn xung quanh phòng rộng cả trăm mét, trong này đầy đủ không thiếu dụng cụ tập nào, không thua kém gì phòng tập cao cấp ở gần tòa soạn của cô.

Cô vừa quay đầu lại, thấy hắn đang cởi áo, giật mình hét lên “A... Doãn Lạc Hàn, anh làm cái gì vậy hả???”

Hắn vẫn thản nhiên cởi áo, lộ ra bộ ngực tinh tráng, con ngươi đen lóe lên tia ám muội “Em sơ gì chứ, cũng không phải chưa từng thấy qua....”

Mặt của cô nhất thời đỏ ửng lên, không biết làm sao đành quay mặt đi. Hắn đột nhiên cất bước lại gần, vòng tay ôm lấy eo cô.

Cô cảnh giác nhìn hắn “Làm gì vậy?”

“Không phải em thích chạy bộ sao?” Hắn kéo cô đi đến một máy tập chạy bộ, chỉ tay lên một đống nút điều khiển phía trên “Em cứ chỉnh đến khi nào đạt được tốc độ ưng ý là được.”

Cô theo lời hắn điều chỉnh, chạy được một lúc quay đầu nhìn hắn, thấy hắn đang tập tạ, nâng lên nâng xuống trông thật sự rất cuốn hút.

Khó trách người này dù luôn ngồi trong văn phòng, dáng người vẫn đẹp như vậy, cô quay đầu lại tiếp tục chạy bộ, mãi đến khi người đầy mồ hôi mới tắt máy đi, ngồi trên ghế nghỉ ngơi.

Thấy hắn vẫn đang tập, cô lặng lẽ định ra ngoài, phía sau lại nghe thấy tiếng nói trầm thấp của hắn “Anh đã hẹn Chỉ Dao trưa nay sẽ gặp mặt, hắn là em cũng biết bọn anh sẽ nói chuyện gì rồi.”

Cô đang đi ngay lập tức đứng lại... Không phải hắn đã giải quyết chuyện này từ cuối tuần trước rồi sao? Như thế nào đến bây giờ chuyện này còn chưa giải quyết?

Cô vểnh tai, thấy hắn không có ý định nói thêm gì nữa, quay đầu lại thì thấy hắn đã mặc áo, đang tiến lại gần cô.

“Nghe lời anh, ngoan ngoãn ở bên anh, anh sẽ giải quyết tốt chuyện này.” Hắn vỗ nhẹ má hồng của cô, tiếng nói lại lộ vẻ thâm trầm “Nói cách khác, nếu sự tình trở nên rối tinh rối mù cũng không phải do anh gây ra.”

Cô mím môi, cô hiểu ý hắn. Hắn lấy Chỉ Dao ép cô. Người này vẫn thủ đoạn như vậy, cô thực sự rất tức giận, nhưng cũng không thể làm gì được hắn.

Và điều quan trọng là, không hiểu sao khi trước cô và ba nuôi ở đây, cười cười nói nói nhưng vẫn thấy thiếu một thứ gì đó, còn từ hôm qua khi hắn trở về, cô lại không còn cảm giác đó nữa, có một cảm giác hòa thuận vui vẻ tràn ngập khắp căn biệt thự trống trải....

Khi cô đang ăn bữa sáng, di động reo vang, là Chính Vũ, hắn nói sắp tới đây, vốn dĩ cô muốn bảo hắn buổi chiều hãy đến để tránh gặp mặt Doãn Lạc Hàn buổi trưa, nhưng hắn đã ngắt máy.

Cô ngồi bất động ăn sáng, một lúc sau Doãn Lạc Hàn ăn xong liền lên lầu thay quần áo chuẩn bị đi làm. Cô ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm với ba nuôi, chờ Chính Vũ đến sẽ lôi hắn ra ngoài ngay

để tránh cho hắn và Doãn Lạc Hàn gặp mặt.

Chương 302

Cô đang nói chuyện với ba nuôi, thỉnh thoảng lại quay ra phía cửa sổ xem Chính Vũ có tới không.

Một lát sau, quản gia mang theo một bình nước tiến tới “Lão gia, tất cả đã chuẩn bị xong rồi a.”

“Vậy chúng ta xuất phát thôi.” Doãn Lương Kiến đứng lên, mỉm cười hiền từ nhìn Mân Huyên “Mân Huyên, ba đi thăm dì Phương, con có muốn đi cùng không?”

“Dạ thôi, ba nuôi, con không quấy rầy hai người đâu.” Cô liên tục xua tay, dù sao cô và dì Phương đó cũng không có quan hệ gì, nếu đi thực sự cô cũng chẳng biết nói gì.

“Lão gia mau đi thôi, không chút nữa thiếu gia mà biết ngài đi thăm bà Phương là sẽ tức giận đó.”

“Phải, phải, đi thôi.” Quản gia và ba nuôi thì thăm, mau chóng ra khỏi nhà.

Chuyện của bọn họ trong quá khứ cô cũng không thật rõ ràng, chỉ nghe Chỉ Dao nói dì Phương đó là người thứ ba đã phá hoại gia đình của Doãn Lạc Hàn, nhưng cô cũng không có nhiều ấn tượng lắm. Dù sao bây giờ dì ấy cũng mắc bệnh nặng như vậy, nếu thật sự có chuyện kia trong quá khứ thì thôi cũng coi như dì ấy đã phải trả giá rồi,

Hôm qua khi nghe ba nuôi nhắc lại chuyện quá khứ, có thể thấy rõ ràng là khi đó tình cảm của ba nuôi và mẹ Doãn Lạc Hàn vẫn còn rất tốt, vậy rốt cục là vì chuyện gì mà sau đó mối quan hệ lại chuyển biến xấu như vậy? Hơn nữa nghe ba nuôi nói, có thể nhận ra ba mẹ cô cũng có liên quan... Rốt cục mọi chuyện

là như thế nào??

Cô ngồi xem ti vi một lúc thì thấy người hầu bắt đầu chuẩn bị dọn dẹp, vì vậy cô ra ngoài tính chờ Chính Vũ.

Vừa ra khỏi cửa, một người hầu nữ đã cuống quýt chạy tới, bất an nhìn cô “Lăng tiểu thư, có phải chúng tôi quấy rầy cô rồi không? Cô cứ vào xem ti vi tiếp đi ạ, chúng tôi sẽ sắp xếp để chiều mới dọn phòng khách.”

“Không sao đâu, các cô cứ làm tiếp đi, tôi cũng đang muốn ra ngoài một chút.” Cô lắc lắc đầu, đúng lúc nhìn thấy Doãn Lạc Hàn đang từ trên lầu đi xuống.

Bình thường hắn luôn luôn là mặc âu phục màu đen, khiến cho toàn thân càng thêm phát ra vẻ lạnh lùng, nham hiểm. Hôm nay là lần đầu tiên cô thấy hắn mặc quần bò, áo phông như thế này, khiến cho hắn đã đẹp trai giờ lại thêm vẻ phong cách, quyến rũ.

Cô vội vàng thay giày, chợt nghe từ phía sau một tiếng nói thản nhiên âu yếm “Huyên, chờ anh một chút.”

Phút chốc, tất cả những người hầu trong nhà đều dừng công việc đang làm lại, ngoảnh hết nhìn cô lại nhìn Doãn Lạc Hàn. Bầu không khí trở nên vô cùng quỷ dị...

Tất cả mọi người trong Doãn gia đều đã biết rõ tính khí của Doãn Lạc Hàn. Trưa hôm qua thiếu gia trở về cãi nhau với lão gia, bọn họ đều nghe được cả. Thiếu gia không đồng ý cho lão gia nhận con nuôi, nói cách khác là không chấp nhận Lăng tiểu thư. Ấy vậy mà chỉ qua một đêm, thiếu gia lại thân mật gọi Lăng tiểu thư như vậy, thật đúng là khiến cho mọi người kinh ngạc một phen.

Mân Huyên cũng nhận thấy được sau lưng có một sự im lặng quý dị, làm bộ như không nghe thấy tiếng hắn, đẩy cửa bước ra ngoài, thực chất là chạy ra ngoài, nghe thấy đằng sau có tiếng khởi động xe.

Khi cô vừa ra khỏi cổng chính, hắn đã chuẩn xác dừng xe bên cạnh, đi ra ngoài giữ chặt lấy cô, vẫn bá đạo hỏi cô như mọi lần “Em đi đâu đó?”

“Tôi đi đâu phải báo cáo với anh sao?” Cô căm tức không thối, quay lại đánh hắn “Doãn Lạc Hàn, anh sợ mọi người không biết sao? Anh cõi ý!”

“Em không nói em đi đâu, vậy chúng ta đi ăn cơm trưa đi.” Hắn cười nhẹ bắt được hai tay của cô, mạnh mẽ kéo cô vào bên trong xe, rất nhanh đã phát động xe thể thao.

“Không phải anh nói có hẹn với Chỉ Dao sao?” Cô nhanh chóng nghĩ tới vấn đề này, chẳng lẽ hắn lại thay đổi chủ ý, tính tiếp tục giấu diếm Chỉ Dao?

Dường như hôm nay hắn rất vui, véo nhẹ mũi cô cười cưng chiêu “Ngốc, không cần lo, chưa tới giờ hẹn. Anh có chuyện quan trọng muốn nói với em.”

Quan trọng sao? Cô lơ đãnh chu môi..... Chắc lại căn dặn cô không được né tránh hắn, nếu không hắn sẽ thế này kia đó chứ gì. Cô không suy nghĩ nhiều, quay mặt nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ.

Bất chợt, cô nhìn thoáng thấy bóng dáng một chiếc xe thể thao trên kính chiếu hậu, vội mở cửa sổ,

ngoài đầu nhìn nhưng xe đã rẽ, cô không nhìn được gì nữa.

“Em đang nhìn gì vậy?” Hắn đang chuyên chú lái xe, liếc sang cô một cái “Nhìn thấy ai à?”

“Không, chắc tôi hoa mắt.” Tim bỗng đập mạnh và loạn nhịp, cô đăm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ... Là Chính Vũ sao? Chỉ tội xe đi nhanh quá, cô nhìn không rõ.....

Doãn Lạc Hàn tựa hồ đang suy nghĩ rất lung, cuối cùng đưa một tay nắm chặt lấy tay cô, tiếng nói trầm thấp không kiềm chế được sự hưng phấn “Huyền, em thấy chiếc xe này thế nào?”

Nghe hắn hỏi, cô mới giật mình để ý thấy hắn đã đổi xe, là xe thể thao màu bạc. Cô đáp bừa một tiếng “Ừm, cũng không tệ lắm.”

“Em thích không?” Hắn vuốt ve mu bàn tay của cô, nhẹ nhàng hỏi.

Cô đơn giản gật đầu, trong lòng cảm thấy hắn đúng là kẻ thừa tiền, chiếc xe này thì quả thật cũng rất đẹp, nhưng hắn đâu có thiếu xe? Một chiếc limo, hai chiếc xe thể thao, giờ lại thêm xe này... Đúng là không biết tiêu tiền đi đâu cho hết mà...

Hắn cười rất tươi, vui vẻ híp mắt nói “Em thích, vậy tặng cho em.”

“Cái gì?” Cô lắp bắp kinh hãi, phản ứng đầu tiên chính là lập tức lắc đầu từ chối “Không, tôi không cần.”

“Chiếc xe này anh mua tặng cho em, vốn là muốn đón em tan tầm, cho em ngạc nhiên.” Hắn nắm lấy tay cô, dừng xe bên đường, nghiêm túc nhìn cô “Cũng coi như anh bồi thường cho em.”

Chương 303

Cô lạnh lùng cười, trong mắt ẩn ẩn có nước mắt “Tôi không lạ gì mấy trò bồi thường xa xỉ của tổng tài các anh.”

Rồi cô quay đầu sang hướng cửa sổ, cố che giấu nước mắt.

Tuy không nhìn thấy mặt cô, nhưng hắn có thể cảm nhận được sự bất thường trong giọng nói của cô. Hắn thở dài, cúi người ôm chặt lấy cô, mặc cho cô giãy dụa cũng không buông tay.

“Anh còn muốn nói với em một câu… anh xin lỗi……” Hắn dụi dụi vào má cô, giọng nói đầy ôn nhu, đáng thương “Anh rất yêu em……”

“Tôi không cần…… Không cần…… Tôi không muốn nghe anh nói những lời dối trá đó……” Cô quật cường trả lời, điên cuồng giãy dụa trong lòng hắn.

Muộn rồi… hiện tại hắn còn nói những lời như vậy có ý nghĩa gì nữa chứ…… Nếu đổi lại là hắn, chỉ dùng 3 chữ đơn giản, hắn có thể quên đi tất cả những tổn thương được hay không?

Huống hồ, cô cái gì cũng không biết, không biết vì sao hắn hận cô như vậy, vì sao lại đối xử với cô như vậy. Cô chỉ biết, cô hận hắn.

Hắn dựa vào cái gì lại đổi xử với cô như vậy? Dựa vào cái gì?

Cô là người, cô không phải là vật để hắn có thể thoái mái trêu đùa, khi vui vẻ thì âu yếm, khi tức giận lại làm nhục cô, đem tất cả mọi chuyện trút hết lên đầu cô như vậy....

Cô sợ, cô thật sự sợ... Cô không dám tin hắn... Cô đã từng tin tưởng hắn một lần rồi... Cô sợ một lần nữa sẽ phải chịu đau khổ.....

“Huyên, đừng kích động, em nghe anh nói.” Hắn chua xót khàn khàn tiếng nói, giữ chặt tay cô “Thời gian qua quả thực anh.....”

“Không nghe, không nghe! Tôi không muốn nghe anh nói!” Cô lắc đầu quầy quậy, cô không muốn phải nhớ lại những gì đã qua.

“Huyên.....” Hắn càng giữ chặt cô hơn, hôn tới tấp lên trán cô, mắt cô, má cô, môi cô.

“Doãn Lạc Hàn, đồ tôi!” Cô gắt gao nhắm mắt lại khiến nước mắt đầm đìa chảy, tức giận hét lên “Tôi không muốn nghe anh nói những lời đó nữa, tôi chỉ muốn biết vì sao anh hận tôi như vậy? Vì sao lại đối xử với tôi như vậy? Anh nói đi, vì sao???”

Đứng trước câu hỏi của cô, hắn ngừng hôn cô, cánh tay cũng buông lỏng cô hơn, trầm giọng nói “Biết chuyện này đối với em cũng không có gì tốt cả.”

“Vẫn là anh không muốn nói cho tôi biết?” Cô khinh miệt cười lạnh, lấy tay hung hăng lau đi nước mắt trên mặt.

Cô xem như đã nhìn thấu hắn rồi... Trải qua những chuyện như vậy mà cô vẫn còn có thể yêu hắn sao? Cô điên rồi...nhất định là cô điên rồi..."

Cô đẩy cửa xe ra, hắn như trẻ con sợ mất đi đồ chơi, vội vàng cuống quýt ôm chặt lấy cô, dường như hạ hết những gì là sĩ diện xuống, quyết tâm nói với cô "Xin lỗi, chuyện trong quá khứ đều là lỗi của anh...Đừng rời xa anh...."

"Anh không phải vẫn luôn lấy chuyện Chỉ Dao ra để uy hiếp tôi sao? Anh yên tâm, tôi sẽ không đi đâu cả." Cô lạnh lùng vừa nói vừa cười nhạt, dứt khoát gỡ tay hắn ra, bước xuống xe.

Chạy thật nhanh... Cô chạy thật nhanh như muốn quên đi tất cả... Đôi môi mím chặt đến mức trăng bêch ra...

Nước mắt, nước mắt cứ trào lên như biển khơi trong những ngày bão lũ... Vết thương này... cô vốn tưởng đã lành... thì ra bây giờ chỉ cần chạm nhẹ, nó đã bật máu, đau xót tới như vậy.....

Cô cứ khóc, khóc thật đẫm, khóc đến nấc lên... Giá như tất cả mọi chuyện có thể theo dòng nước mắt này, chảy đi... để cô quên hết tất cả.....

Nhin người con gái mình yêu hết lòng chạy vụt đi như vậy, theo bản năng, hắn vốn định lao ra khỏi xe giữ cô lại...nhưng rồi tiếng chuông điện thoại reo vang khiến hắn khụng lại. Hắn nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, quay đầu xe lại. Nếu muốn cô bớt đau khổ, dẫu vặt, nhất định phải giải quyết được chuyện này.

Cô khóc đến kiệt sức, không để tâm đến tất cả mọi việc xung quanh nữa, ngồi xuống bên đường. Màu đỏ tươi nổi bật của chiếc Ferrari đỗ gần đó cũng đã không còn có thể gây được sự chú ý cho cô nữa.

Tại sao Mân Mân lại khóc?

Hắn lái xe vừa định lái vào Doãn trạch, lại nhìn thấy Mân Mân bị Doãn Lạc Hàn túm lên xe, hụt hẫng ngồi nhìn chiếc xe màu bạc rời đi...

Hắn biết mình lại tới chậm rồi, không tự chủ được lái xe đi theo họ, lại thấy xe 2 người họ đỗ trên đường... thấy họ dường như đang cãi nhau... rồi thấy Mân Mân khóc sướt mướt chạy ra khỏi xe...

Hắn chưa bao giờ thấy quá cô khóc thương tâm như vậy, hắn biết chỉ có yêu sâu đậm mới có thể đau đậm sâu như vậy, bởi vì khi cô muốn chia tay với hắn, hắn cũng đã từng khóc đến hết nước mắt như vậy...

Thì ra người cô yêu là Lạc... thì ra cô yêu Lạc.....

Hắn không biết nên khóc hay nên cười, hắn chờ đợi cô năm năm, cuối cùng lại rơi vào tình cảnh này.....

Mà Lạc liều lĩnh cướp cô đi, thủ đoạn như vậy, tàn khốc như vậy, cô lại yêu hắn.....

Hắn mệt mỏi, thật sự mệt mỏi quá, tình yêu của hắn sao mà khó khăn như vậy, trắc trở như vậy.....

Nước mắt đã không còn kiềm chế được... thì ra kết cục cuối cùng lại là như vậy... Hắn buồn bã, nhận ra người cô cần lúc này không phải là hắn, vì vậy chỉ đau xót nhìn cô một cái, rồi đờ đẫn xoay tay lái lái xe đi. Ferarri rất nhanh đã biến mất.

Chương 304

Ferrari cứ lao đi trên đường. Kim Chính Vũ không biết mình đã lái xe vòng vòng không mục đích bao nhiêu tiếng rồi nữa, hắn chỉ muốn đi, đi, cứ đi mãi, cố quên đi gương mặt một nam một nữ hạnh phúc vui vẻ bên nhau trong đầu....

Nhìn thấy ở phía trước là đèn đỏ, xe thể thao dần dần chậm lại. Hắn chán nản nhìn ra ngoài đường, đột nhiên thấy một người con gái đang úp mặt ngồi xổm trên vỉa hè, gây sự chú ý của rất nhiều người. Vốn dĩ cô ấy cũng không thể khiến cho hắn nhìn quá 3 giây, nhưng hắn cảm thấy cô ấy trông rất quen, hơn nữa vai còn cứ rung rung... Nhìn một hồi lâu, Chính Vũ mới nhận ra, cô ấy chính là Giản Chỉ Dao, và cô ấy đang khóc.

Hắn không suy nghĩ gì nhiều, lập tức dừng xe bên đường, chạy tới gọi một tiếng “Chỉ Dao?”

“Hu.... hu.....” Cô gái đang ngồi chỉ lo khóc, hoàn toàn không để ý tới hắn. Hắn cúi người xuống, nhìn cô gái đang ôm mặt khóc, nước mắt cứ tràn ra lấm lem khắp mặt mũi, trông rất đáng thương.

Hôm nay rốt cục là ngày gì mà lại khiến nhiều người đau khổ tới như vậy? Hắn quyết định gọi một lần nữa, nếu vẫn không thấy cô gái trả lời chứng tỏ hắn đã nhận nhầm người.

“Chỉ Dao? Là cô.....” Hắn còn chưa hết câu, đối phương đã bất ngờ ngẩng mặt, kéo áo hắn, dựa vào ngực hắn gào khóc.

“Hu... em không muốn từ hôn... không muốn..... Hu..... Lạc ca ca..... Em ghét anh..... Hu..... ghét anh..... hận anh chết đi được..... Hu..... Em có chết cũng không từ hôn.....”

Nghe tiếng khóc của Chỉ Dao, cuối cùng hắn cũng hiểu ra: Lạc muôn Chỉ Dao từ hôn với hắn sao? Hắn vì Mân Mân sao? Nếu thật sự là như vậy, sự quyết tâm và dũng khí của hắn quả thực đáng trân trọng.

Chỉ Dao cứ níu lấy hắn khóc, luôn miệng kêu không muốn từ hôn, khiến rất nhiều người qua đường nhìn. Có một tốp phụ nữ chừng năm bảy người đi qua nhìn thấy như vậy còn nhìn hắn rất khinh miệt, kêu hắn là đồ sở khanh, khiến hắn xấu hổ vô cùng.

Hắn thở dài, bất lực nhìn xung quanh “Chúng ta tìm nơi khác ngồi đã.”

Chỉ Dao vẫn còn khóc rất lớn. Chính Vũ không biết làm gì, chỉ đơn giản rút khăn tay đưa ra cho Chỉ Dao. Cô cũng không để ý hình tượng, cầm lấy quẹt ngang quẹt dọc trên mặt, miệng vẫn liên tục nói “Không, không cần..... Không cần từ hôn..... Em không cần từ hôn..... Em có chết cũng không từ hôn.....”

Thấy cô như vậy, không hiểu sao trong lòng hắn lại dâng lên một sự thương cảm, hắn kéo cô vào lòng, dỗ dành cô như trẻ nhỏ “Được rồi, không từ hôn. Tôi dẫn cô đi vào quán coffe, ngồi đó bình tĩnh một chút đã, sau đó tôi giúp cô tính cách, có được không?”

Thấy cô không phản đối, hắn kéo cô đi tới quán coffe gần đó, vừa đi được nửa đường, cô lại chuyển hướng chạy đi, hắn kiên nhẫn đuổi theo “Cô muốn về sao? Để tôi đưa cô về.”

“Không, tôi không muốn về nhà.” Chỉ Dao quay lại nhìn Chính Vũ, đôi mắt vô hồn chỉ về dãy phố gần đó “Tôi muốn đi tới đó.”

Hắn nhìn theo hướng cô chỉ, nhận ra nơi cô muốn vào là một quán bar xa hoa, hắn còn chưa kịp phản

đối đã bị cô lôi vào.

“Cho tôi loại rượu nặng nhất ở đây.” Chỉ Dao vừa ngồi xuống ghế đã quơ tay hô lên.

Kim Chính Vũ muốn ngăn cản nhưng không kịp, xem ra tiểu nha đầu này hôm nay muốn uống say rồi đây. Hắn nhấp vài ngụm whisky, còn Chỉ Dao thì cứ nốc từng ly rượu như uống nước lã.

Hắn cuống quít buông chén rượu, ngăn cô lại “Cô đừng uống nữa, loại này rất nặng, nếu không mai cô không thể dậy nổi đâu.”

Cô rõ ràng là đang say, ánh mắt mê mang, bất cần trả lời “Em.....em mặc kệ.... em thích uống..... Lạc ca ca, anh có quyền gì mà quản em chứ..... ha ha.... Em cứ uống đã.....”

Nói xong lại với tay muốn lấy chén rượu, Chính Vũ thấy vậy liền nhanh tay đặt chén rượu tới một nơi cô không thể với tới được, đến khi quay đầu lại thấy cô đang úp mặt trên quầy bar, gọi một lúc không được, đỡ cô dậy. Trời ạ, tiểu nha đầu này đã ngủ say như chết rồi.

Hắn thanh toán tiền, đặt cô ở ghế sau. Hắn biết địa chỉ Giản gia, định đưa cô về, cô trong cơn mê lại lảm nhảm “Không, tôi không về... tôi không về nhà đâu.....”

“Cô không về, vậy cô muốn đi đâu bây giờ?” Hắn dù cho có nhẫn nại tới đâu cũng bị nha đầu này khiến cho tức giận “Chẳng lẽ cô muốn theo tôi về nhà sao?”

“Phải, phải rồi, không sai, đến nhà anh.....” Chỉ Dao túm cánh tay hắn, tiếp tục nói.

“Cô không sợ tôi ăn cô sao?” Chính Vũ quay sang làm gương mặt dữ tợn, nhưng cô lại dựa vào ghế ngủ say mệt rồi.

Hắn thở dài, liếc cô một cái rồi lẩm bẩm “Cô thì thoải mái rồi, thất tình uống rượu giải sầu, giờ cái gì cũng không biết nữa... Chỉ có tôi là khổ thôi, cũng rơi vào tâm trạng như cô mà chẳng được ai an ủi, giờ lại còn phải hầu hạ cô như thế này... Đại tiểu thư à, kiếp trước nhất định là tôi đã nợ cô cái gì rồi.....”

- Ngày hôm sau -

“Đau đầu quá...” Chỉ Dao chậm rãi mở mắt, nhìn lên trần nhà... Đây là đâu? Sao nhìn lại lạ như thế này...

Cô chậm rãi quay đầu, nhìn thấy một người đang nằm bên cạnh..... A... hắn... hắn không phải Kim Chính Vũ đó sao??

Hắn đế ngực trần! Cô mở lớn mắt, mở chăn ra, thấy mình đang chỉ mặc một bộ đồ ngủ màu trắng.

Tất cả mọi chuyện ngày hôm qua thoảng chốc hiện lên trong đầu, cô nhìn thấy cô lảo đảo vừa đi vừa khóc ra khỏi nhà hàng, thấy cô ngồi xổm ôm mặt khóc trên đường, thấy Kim Chính Vũ tiến tới gần, rồi hai người đi vào quán bar... Còn chuyện sau đó, cô cũng không nhớ gì nữa...

Ý thức vừa rõ ràng, cả người cô đong cứng lại, máu dồn hết xuống, mặt tái nhợt. Cô quay sang nhìn Kim Chính Vũ đang nằm bên cạnh.... A... chết rồi... lần đầu tiên của cô... lần đầu tiên của cô sao lại là cho cái tên Kim Chính Vũ đáng ghét này chứ?!

Cô bối rối, bất chấp tất cả chạy ra khỏi giường, tìm thấy váy của cô trên sofa, nhưng lại không thấy áo đâu. Cô không nghĩ được nhiều, liền lập tức mặc váy vào, vớ bừa một chiếc áo khoác ở gần đó khoác vào, sau đó chạy như điên ra ngoài.

Tiếng sập cửa mạnh làm người đang ngủ trên giường giật mình, Kim Chính Vũ mở mắt, nhìn bên cạnh đã không còn ai, bất mãn nói “Đúng là nha đầu không biết lễ nghĩa, ngay cả tiếng cảm ơn cũng không biết nói... Tối hôm qua ói đầy ra người tôi khiến tôi hỏng mất một cái áo, cũng bẩn luôn mất một cái áo của cô... có biết tôi đã phải vất vả như thế nào mới thay được quần áo cho cô không.....”

Chương 305

Suốt cả đêm, Mân Huyên trăn trọc, cứ ngủ lại tỉnh, tỉnh lại ngủ, cuối cùng gần sáng, cô ngủ được một chút rồi mới sáng sớm, cô đã dậy, ngơ ngác ngồi trên giường, nắm trong tay chiếc điện thoại vẫn đang im lặng.

Ngày hôm qua, cô cứ lang thang ở bên ngoài, đến chạng vạng mới về biệt thự, vậy mà cũng không thấy bóng dáng Doãn Lạc Hàn đâu. Cô cũng không có tâm trạng ăn uống nữa, xin phép ba nuôi lên phòng nghỉ.

Cô vốn tưởng Chỉ Dao sau cuộc hẹn kia sẽ không thể chịu nổi đả kích mà gọi cho cô khóc lóc kể lể, nhưng cô đã đợi mãi, đợi mãi vẫn không thấy điện thoại của Chỉ Dao, mà Doãn Lạc Hàn kia cũng không thấy bóng dáng.

Nghĩ đến đây, cô xoay người xuống giường, mở cửa phòng ra, thấy cửa phòng hàn vẫn đóng chặt, bèn tiến lại mở cửa ra, bên trong im ắng... Hôm qua hàn không về nhà.

Cô sửa soạn để tới tòa soạn sớm, chín rưỡi còn có một hội nghị quan trọng. Còn nhiều văn kiện chưa làm xong, lúc này cô phải tận dụng thời gian thật triệt để.

Cô đang gõ bàn phím thì điện thoại nội tuyến reo vang, là Trịnh Trác gọi, cô ôm văn kiện lên phòng Trịnh Trác.

“Lăng tiểu thư, việc giám sát tôi giao cho cô thế nào rồi?” Cô vừa đi vào, Trịnh Trác liền đi thẳng vào vấn đề.

Cô sững sốt một chút, rất nhanh hiểu ra hắn muốn nói đến bài phỏng vấn, liền chậm rãi trả lời “Tôi phụ trách biên tập chuyên mục còn chưa nộp tiến trình phỏng vấn cho tôi, hôm qua tôi hỏi thì họ nói là cuối tuần này tổng tài rất bận, khả năng là bài phỏng vấn sẽ phải dời lại đến.....”

“Không được.” Trịnh Trác kiên quyết ngắt lời cô, xoay xoay cây bút trong tay “Một nửa phần thắng của tạp chí kì này đều ở chuyên mục đó hết, tôi đã giao chuyện này cho cô, cô nhất định phải hoàn thành đúng thời hạn.”

“Vâng thưa chủ biên, tôi sẽ đi đốc thúc tổ biên tập, ngay ngày mai.....”

“Tại sao phải là ngày mai mà không phải ngay bây giờ?” Trịnh Trác không để cô nói hết lời, đặt cây bút xuống bàn lạnh lùng nói “Tôi hy vọng cô không đem chuyện riêng của mình làm ảnh hưởng đến công việc. Công tư rõ ràng, cô hiểu chưa?”

“Vâng, tôi hiểu.” Cô hít một hơi thật sâu, hắn nói đúng, chuyện phỏng vấn lần này là công việc, cô không nên xen tình cảm vào.

Nói xong, cô xoay người định đi, Trịnh Trác lại gọi cô. Cô quay người lại hỏi “Chủ biên, còn có chuyện gì sao?”

Đôi mắt màu hổ phách của hắn lóe lên ánh sáng “Không biết tối nay cô có rảnh không? Tôi muốn mời cô ăn tối, tôi có chuyện quan trọng cần nói với cô.”

Cô chỉ nghĩ đơn giản là chuyện công việc, sảng khoái nhận lời. Trở lại văn phòng, di động đang để

trên bàn đang kêu inh ỏi, cô nhìn cái tên trên màn hình, không khỏi rùng mình một cái.

Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, mở máy trả lời “Chỉ Dao.....”

“Mân Mân, mình phải làm sao bây giờ?? Chết mình rồi... tối hôm qua... mình chết mất.....”

Vừa nhấc máy Chỉ Dao đã nói nồng lộn xộn khiến cô không khỏi càng thêm lo lắng và ăn năn. Xem ra đả kích này đối với Chỉ Dao thật sự không phải lớn tầm thường.

“Chỉ Dao, có chuyện gì cứ từ từ nói đã.....”

“Tối hôm qua không biết tại sao mình lại như vậy nữa.... bọn mình.... Mình không biết nữa.... Mình không cõi tình đâu..... Mân Mân, nhớ mình mang thai thì sao?”

Tối hôm qua..... Mang thai..... Những từ này vang dội trong đầu cô, lại nhớ tới việc đêm qua Doãn Lạc Hàn không về nhà, cô giống như bị sét đánh, đứng chết sững không nói được lời nào.

Rồi Chỉ Dao đột nhiên nói nhỏ “Sáng nay mình về, ba mẹ cứ hỏi mình đi đâu, mình đành phải nói là tới nhà cậu. Mân Mân à, nếu anh mình hỏi, trăm ngàn lần cậu cũng phải giấu giúp mình nha.”

“ Ủ.” Cô nghe thấy tiếng mình trả lời. Sau đó, cảm thấy mệt mỏi, cô ngã người xuống ghế...

Ước chừng hai mươi phút sau, cô mới lấy lại được tinh thần, gọi điện thoại nội tuyến cho người phụ trách chuyên mục “Trạm hạnh phúc tiếp theo” đến.

“Chuyện phỏng vấn làm đến đâu rồi?”

“Tôi đã gọi điện thoại qua, nhưng người bên đó nói phải do chính Phó chủ biên gọi tới mới được.” Nói xong, Trương biên tập đưa qua cho cô một tờ giấy nhỏ ghi một dãy số điện thoại.

“Tôi biết rồi, anh về phòng đi.” Cô hít vào một hơi, nhìn chăm chăm dãy số, sau đó ấn gọi.

Tiếp điện thoại là Từ Bang “Lăng tiểu thư, chiều hôm qua tổng tài đã bay sang Thái rồi.”

“Vậy sao? Khi nào anh ta về?” Cô cười lạnh, đi công tác sao?

“Có thể là trưa hôm nay, cũng có thể là ngày mai. Hiện giờ thời gian trở về còn chưa được ấn định chắc chắn. Hôm qua tổng tài bảo tôi chuyển lời cho cô, một lát nữa tổng tài sẽ gọi điện cho cô.”

“Anh nhầm rồi, tôi tìm anh ta vì chuyện bài báo phỏng vấn.” Cô lạnh lùng nói rồi cắt điện thoại. Dù sao hắn hiện tại cũng không ở “trong nước”, cô đành phải chờ hắn “về nước” rồi tính tiếp vậy.

Đáng ghét, đáng ghét, đồ đáng ghét! Cô cầm bút rạch vài đường nghịch ngoạc trên giấy. Tại sao lại

gạt cô? Không phải đã nói đã hẹn với Chỉ Dao bàn chuyện từ hôn sao? Vì sao lại làm ra chuyện như vậy?
Vừa nói yêu cô, lại vừa làm chuyện đó với Chỉ Dao sao.....

Doãn Lạc Hàn, anh... đồ khốn nạn..... Đồ công tử đa tình..... Không bao giờ tôi để ý anh nữa,
không bao giờ tôi tin anh nữa.....

Cô thừa nhận cô đố ky , cô đố ky đến phát điên lên được, cho dù đối tượng có là Chỉ Dao, cô cũng
không thể coi như không có chuyện gì được.

Cô buông bút, ngả người xuống ghế, nhìn bàn làm việc lộn xộn... Thì ra khi phụ nữ ghen lại đáng sợ
đến thế...

Vấn đề mà cô đã nghiêm túc hỏi hắn, cũng là vấn đề rất quan trọng với cô, hắn lại không trả lời
được...

Chương 306

Hiện tại cô đã hoàn toàn thất vọng rồi, vết thương tận sâu dưới đáy lòng đã vỡ toạc ra rồi....

Nhìn bàn làm việc còn rất nhiều văn kiện cần xử lý, cô rất nhanh đã vùi đầu vào công việc... Như thế này cũng tốt, có thể là biện pháp giúp cô tạm thời quên đi vết thương đang rỉ máu đau xót trong lòng...

Buổi chiều khi sắp tan tầm, Trịnh Trác lại gọi điện tới hẹn lại với cô rõ ràng thời gian và địa điểm.

Cô xách túi ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy Chu Hiếu Linh.

“Lăng tiểu thư, cô về nha.” Chu Hiếu Linh cũng nhìn thấy cô, cười quỷ dị chào cô một tiếng, sau đó lại xoay người lại sắp xếp văn kiện trên bàn.

Mân Huyên không nói gì, nhìn Chu Hiếu Linh cũng đang mở túi lớn ra, nhét đống văn kiện vào.

Chu Hiếu Linh thấy cô đang dừng lại nhìn thì quay đầu lại nói với cô “Tôi làm xong chỗ này rồi sẽ tan tầm, Lăng tiểu thư, cô cứ về trước đi”

Mân Huyên đi lại gần phía Chu Hiếu Linh, không nóng không lạnh nói “Chu tiểu thư, đây đều là tài liệu mật của tòa soạn. Tòa soạn đã có quy định, không được mang bất cứ tư liệu nào liên quan đến công việc ra khỏi tòa soạn, nếu không sẽ bị trừ lương, giáng chức, thậm chí là đuổi việc.”

Gương mặt Chu Hiếu Linh nhất thời tái mét đi, giật mình đánh rơi túi xách “Lăng tiểu thư, tôi vừa tới tòa soạn, còn có nhiều chuyện không biết. Những tài liệu này tôi cũng chỉ là muốn đem về nhà xem thôi, hoàn toàn không có ý gì khác, cô nhìn xem.....”

Nhìn gương mặt tái nhợt đi, khóe mắt rưng rưng nước mắt của Chu Hiếu Linh, Mân Huyên thở dài một cái... Có lẽ cô lo lắng hơi quá rồi, Chu Hiếu Linh dù sao cũng chỉ là một sinh viên mới ra trường, làm gì có gan lấy bát cơm của mình ra mà đùa như thế.

“Tôi hiểu cô vừa tới nên chưa rõ quy định, lần này tôi thu lại những tư liệu này, lần sau tôi nhất định sẽ xử nghiêm, cô nhớ nhé.” Cô đem tài liệu vào trong phòng, một lúc sau lại đi ra.

“Được rồi, không có việc gì nữa, cô tan tầm đi.” Cô khóa cửa ban công, quay đầu nhìn chung quanh văn phòng, tất cả đồng nghiệp đều đã tan tầm hết, giờ chỉ còn lại hai cô.

“Cô đi trước đi, tôi khóa văn phòng lại cho.” Chu Hiếu Linh thò tay vào trong bao da rút chìa khóa ra.

Mân Huyên gật gật đầu, tin rằng sau lần này, Chu Hiếu Linh sẽ không dám làm gì sai trái nữa.

Cô xoay người đi về phía thang máy, hoàn toàn không biết sau lưng có một đôi mắt ngoan độc đang nhìn mình, thâm nguyễn rủa....

Ngồi trên xe của Trịnh Trác, cô lần đầu tiên bắt đầu cẩn thận đánh giá chiếc xe này. Theo như cô được biết thì đây chính là chiếc siêu xe mới ra mắt, so với xe của Doãn Lạc Hàn thì không hề thua kém,

thậm chí còn có phần hơn. Trịnh Trác dù sao cũng chỉ là một Chủ biên của một tòa soạn, tiền lương chắc chắn không đủ để nghĩ tới việc tậu chiếc xe như thế này. Thật ra rốt cục hắn có thân phận như thế nào vậy??

“Có phải đang cảm thấy khó hiểu?” Trịnh Trác ánh mắt nghi ngờ của cô, cười phá lên “Cô không biết thực ra tôi là ai sao?”

Cô cẩn thận nhìn hắn. Ánh mắt người này quả thật có chút quen thuộc, nhưng cô không thể nào nhớ ra rốt cục người này là ai.

“Tôi tin chỉ cần tôi nhắc một chút, cô nhất định sẽ nhớ. Chúng ta cứ tìm nhà hàng đã, rồi từ từ nói chuyện.” Hắn vui vẻ cười, dẫm chân ga. Xe thể thao lao vút trên phố.

Cô cẩn thận suy nghĩ lại... Hắn nói như vậy, không lẽ có quan hệ thân thích nào với cô sao? Có điều cô đã suy nghĩ rất kỹ mà vẫn không thể nhớ ra rốt cục đó là mối quan hệ như thế nào?

Mười một năm trước trong nhà xảy ra chuyện lớn, chỉ sau một đêm cô đã trở thành trẻ mồ côi. Những người hàng ngày lui đến đều lạnh lùng nhìn cô, căn bản không thèm để tâm một chút nào tới đứa trẻ không có gì như cô. Trong suốt thời gian kinh khủng đó, nếu nói có người quan tâm đến cô thì cũng chỉ cố duy nhất Chính Vũ mà thôi.

Đúng rồi, nghĩ đến đây cô mới nhớ, không phải hôm qua Chính Vũ đã nói sẽ tới Doãn trạch sao? Tại sao không thấy hắn tới, mà cũng không thấy hắn gọi điện cho cô luôn. Xảy ra chuyện gì sao? Hay là chiếc xe mà ngày hôm qua cô nhìn thấy... thật sự là hắn??

Đang lúc cô căng thẳng thì nghe được tiếng nói vui vẻ của Trịnh Trác “Đến rồi.”

Cô theo hắn xuống xe, vào một nhà hàng tao nhã, gọi đồ ăn xong liền hỏi hắn ngay “Trịnh Trác, rốt cục anh.....”

Hắn giơ tay lên, lắc đầu nhẹ nhàng, trêu đùa nói với cô “Không phải đã nói với cô rồi sao, ngoài công việc, chúng ta là bạn bè, cô gọi tôi là Trác là được rồi, gọi cả họ cả tên tôi ra như thế làm tôi sợ quá.”

Cô liếm môi dưới, hỏi lại “Trác, anh nói cho tôi biết rốt cục tôi với anh có quan hệ gì được không?”

Hắn lại thản nhiên chỉ vào cốc nước trước mặt cô “Nhìn cô có vẻ khát lắm rồi, uống một ngụm nước đi rồi tôi sẽ nói cho cô biết.”

Cô như rồ bốt, làm đúng theo lời hắn. Hoàn thành nhiệm vụ, cô nhìn hắn, ánh mắt chờ đợi.

Hắn cúi đầu cười, chỉ đơn giản nói một câu “Kỳ thật cũng không có gì, chúng ta là anh em.....”

Cô còn chưa nuốt ngụm nước trong miệng xuống, giật mình phun ra. Cũng may lúc đó cô kịp cúi đầu, lấy khăn che miệng, nếu không quả thực lại là một phen xấu hổ rồi.

Cô vừa lau miệng, vừa ngẩng mặt đỏ ửng lên, cố hỏi “Khụ..... Tôi không..... Tôi không tin..... Bố mẹ tôi chỉ có mình tôi... Làm sao tôi ... tôi có thể có anh.....”

“Em đừng vội, anh còn chưa nói xong mà.” Hắn đưa giấy cho cô “Chúng ta là anh em nuôi.”

Cô không khách khí nhận lấy giấy ăn trong tay hắn, lườm hắn một cái “Anh không thể nói một câu đây đủ được sao? Thật là dọa chết người mà.”

Trịnh Trác cười lớn “Rõ ràng là em cắt lời anh, không cho anh nói hết câu mà.”

Chương 307

“Vậy anh nói đi, em nghe.” Cô lấy tay che miệng ho, sau đó im lặng chăm chú nhìn hắn.

Hắn vừa mở miệng định nói, di động của cô lại reo vang, cô mở túi xách lấy di động ra, nhìn cái tên trên màn hình, chần chờ vẫn chưa bấm nút nghe.

Trịnh Trác ngồi đối diện không nhịn được hỏi “Sao không nghe? Không phải là người lần trước anh đánh.....”

Hắn nói tới đây cố ý lại, cô ngẩng đầu thấy bộ mặt đắc ý trêu đùa của hắn bèn lườm hắn một cái, sau đó chạy ra ngoài ẩn nghe.

“Em đang ở đâu vậy?”

Cô nghe hắn hỏi như vậy, cảm thấy rất khó chịu. Người này tại sao lúc nào gọi cho cô cũng hỏi một câu như vậy chứ! Cố gắng đè nén cảm giác ức chế, cô lạnh lùng trả lời “Tôi đang ăn ở bên ngoài.”

Hắn lại hỏi “Với ai? Nam hay nữ? Có phải là Chính Vũ... hay tên Trịnh Trác kia không?”

“Với thủ trưởng của tôi.” Cô lập lòe, vội vàng chuyển đề tài “Tôi nghe Từ trợ lý nói anh đi Thái Lan?”

“Ừ... Nửa giờ sau anh sẽ về. Anh muốn gặp em.”

Nghe bốn chữ đơn giản như vậy nhưng không hiểu sao tim cô lại loạn nhịp, cô nhìn về phía Trịnh Trác trong nhà hàng, trả lời ngắn gọn “Tôi đang bận, không đi được.”

“Chết tiệt, bây giờ đã quá giờ tan tầm rồi, em và hắn có chuyện quan trọng gì mà phải nói ngay lúc này chứ? Công việc... hay là tâm sự riêng?” Đầu kia vang lên tiếng hắn chê nhạo pha lẩn ghen tuông.

“Không nghe anh nói nữa, tôi xong việc sẽ về.” Cô bất chấp hắn đang nỗi trận lôi đình, khép di động lại, lại ngồi phía đối diện Trịnh Trác.

“Được rồi, chúng ta vừa nói tới đâu rồi?” Trịnh Trác chống tay lên mặt bàn, nhìn cô thích thú hỏi.

“Nói đến anh và em là anh em.....” Cô nhắc nhở hắn, khi nói đến hai chữ này vẫn còn có cảm giác ngượng miện.

“À.....” Hắn thở dài một tiếng, ánh mắt đăm chiêu “Em còn nhớ rõ ngày bé em rất yếu, hay ôm đau liên miên, vì vậy cha em đã nhận một mẹ nuôi cho em để tránh tà khí không?”

“Mẹ nuôi?” Cô cố nhớ lại, dường như cũng có đôi chút ấn tượng... Ngày cô bé, hình như ngày nghỉ ba vẫn hay chở cả nhà đến nhà một ai đó... hình như đó chính là nhà của mẹ nuôi... hình như mẹ nuôi có một người con trai... là hắn???

“Cho nên anh nói chúng ta là anh em không sai, đúng không?” Trịnh Trác hiểu cô đã nhớ ra, vui vẻ nói.

Cô không ngờ thủ trưởng của cô lại là anh nuôi của cô... Thật không ngờ lại có quan hệ này... Anh em nuôi... lại là anh em nuôi! Quan hệ này của cô với Doãn Lạc Hàn đã khiến cô rất mệt mỏi....

Cùng là anh em nuôi nhưng với Trịnh Trác, cô lại không có cảm giác như đang rơi vào hỏa ngục, tiến thoái lưỡng nan như với Doãn Lạc Hàn, mà khi nhận thức được điều này, tận sâu trong đáy lòng lại dâng lên cảm giác ấm áp, quen thuộc, hạnh phúc vô cùng....

“Bữa tối săn sàng rồi, ăn đi em.” Hắn với tay qua đưa cho cô dao và nĩa.

Cô lảng lảng nhìn hắn làm việc này, cảm giác ấm áp và xúc động dâng lên.... Mười một năm qua, việc gì cô cũng phải tự làm, tự gánh vác, không biết đã bao lần cô cảm thấy mệt mỏi, ước rằng trên đời này cô có một người anh, cũng không cần cao siêu gì, chỉ cần khi cô gục ngã, anh ấy sẽ ở bên đỡ cô dậy, ôm lấy cô, cổ vũ cô, thì dù cho trắc trở có gấp trăm ngàn lần như thế này, cô cũng có thể chống đỡ được. Không ngờ cuối cùng cũng có một ngày ông trời thành toàn cho ước nguyện của cô...

“Sao lại nhìn anh như vậy?” Hắn cười khẽ vẫy vẫy tay trước mắt cô “Mân Mân, đừng trách anh bây giờ mới nói cho em biết. Em cũng biết miệng lưỡi thế gian đáng sợ thế nào rồi, anh không muốn khiến người trong tòa soạn nghĩ rằng em dựa vào anh mới được như ngày hôm nay. Anh muốn cho em chứng tỏ năng lực của mình, rồi sau đó mới nói cho em biết, em có hiểu không?”

Cô gật gật đầu, nghẹn ngào mãi mới nói lên lời “Nhiều năm như vậy rồi mới gặp lại... mẹ nuôi giờ thế nào rồi anh?”

Hắn cứng người lại một giây, sau đó thả lỏng người, cười khổ “Vốn dĩ sức khỏe của mẹ vẫn không tốt, vẫn hay bệnh tật liên miên... Chín năm trước mẹ đã tạ thế rồi....”

Chiếc dĩa trong tay cô bất giác rơi leng keng xuống mặt bàn. Không ngờ mẹ nuôi cũng đã qua đời... Cô còn nhớ trước khi nhà cô xảy ra chuyện mấy tháng, hình như là mẹ nuôi và anh có chuyển nhà... Cô không ngờ...

Theo ấn tượng của cô, mẹ nuôi là một người phụ nữ rất xinh đẹp, thích mặc váy dài, hay cười, có gương mặt tròn đầy rất phúc hậu. Mỗi lần cô và anh nuôi tới chơi với lũ bạn cùng tuổi, chúng đều chỉ vào anh, nói anh là đồ không có ba... cô nhớ những lần như vậy đều thấy mẹ nuôi lặng lẽ quay mặt đi khóc...

Mẹ nuôi là một người phụ nữ rất tốt... chỉ tiếc... Cô rưng rưng nước mắt nhìn Trịnh Trác “Ngày... ngày mai đưa em tới mộ mẹ nhé.”

“Thôi, không cần đâu. Mộ mẹ ở xa lắm, hàng năm cũng chỉ Tết anh mới về được thôi.” Trịnh Trác cúi đầu xoay xoay ly rượu trong tay, bả vai hơi run run. Có thể nhìn ra được là hắn đang rất xúc động.

Chín năm trước mẹ nuôi đã qua đời, Trác lúc ấy cũng vẫn còn quá nhỏ. Cô hiểu những năm qua hắn cũng như cô, cuộc sống không dễ dàng gì, đã phải rất cố gắng mới được như ngày hôm nay. Cô không hỏi gì nữa. Cô không muốn gợi lại cho hắn nỗi buồn. May mắn nay có lẽ cũng cô đơn như cô, cũng phải đơn độc gánh vác tất cả như cô... Nước mắt không cầm được cứ thế trào ra... Bầu không khí phút chốc trở nên rất u buồn...

Khi ra khỏi nhà hàng đã hơn mười giờ, hai người tâm sự một chút những kỉ niệm tuổi thơ còn nhớ được, khi nói đến việc mẹ nuôi giỏi nhất là gói giò, trong mắt hai người lại hiện lên những tia bi thương.

Hắn nhất nhì đòi lái xe chở cô về. Nghĩ đến việc chuyện giữa cô và Doãn Lạc Hàn hắn cũng đã sớm hiểu rõ, chẳng có gì đáng phải giấu diếm nữa nên cô cũng im lặng ngồi trên xe để hắn chở về.

Chương 308

Khi xe sắp đến Doãn trạch, Trịnh Trác đưa cho Mân Mân một túi tài liệu rất dày, cô đang muốn mở ra xem là cái gì thì Trịnh Trác giữ tay cô lại “Anh biết tính em, cho em tiền hay đồ vật gì quý giá, chắc chắn rồi em sẽ trả lại. Nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ đây là thứ em cần, coi như anh tặng em nhân ngày tương ngộ.”

Nghe cách hắn nói cô hiểu chắc chắn đây là một vật rất quan trọng, trực giác mách bảo cô đây chính là đáp án mà cô đang tìm kiếm bấy lâu nay.

Cô cẩn thận cầm chắc trong tay, xuống xe, quay lại phía hắn mỉm cười. Hắn giơ tay lên chào. Xe thể thao lao vút vào trong bóng đêm.

Hít vào một hơi, ôm chặt tập tài liệu trong tay, cô đi lên lầu, bước vào phòng, bật đèn, sau đó đặt túi tài liệu lên bàn, vừa cởi thắt lưng, một đôi tay rắn chắc đã ôm chặt lấy cô từ phía sau, hơi ấm từ người phía sau phút chốc đã lan tràn sang cả cơ thể cô.

“Ở bên người đàn ông khác cả tối, vui không?” Giọng nói lạnh lẽo như băng hàn thoát ra từ lồng ngực hắn khiến cô rung mình, cô đưa tay lên muỗn gỡ tay hắn ra.

“Doãn Lạc Hàn.....”

Hắn không nói nữa, càng ôm chặt cô hơn, như muốn đem cô hòa với hắn làm một. Cô buông tay, để mặc hắn ôm chặt.

“Tôi ngắt điện thoại của anh là không đúng.....” Cô nhìn lên hắn, thấy yết hầu hắn đang di động, nháy mắt đã hiểu ra... hắn đang rất tức giận...

“Ngày tôi bé tôi có một mẹ nuôi, sau bao nhiêu năm đã mất liên lạc, không ngờ hôm nay tôi mới biết thì ra thủ trưởng của tôi lại chính là con của mẹ nuôi tôi, tức là anh tôi.....”

“Anh?” Hắn khẽ nhếch môi cười lạnh một cái, vuốt nhẹ má cô “Lý do này em không thấy rất buồn cười sao? Tôi không phải trẻ con mà kiếm lý do vu vơ nào cũng lừa được tôi!”

“Không phải, tôi nói thật đó.” Cô lo lắng nắm lấy vạt áo của hắn “Anh không phải cô nhi, anh không trải qua một tuổi thơ cô đơn đau đớn, anh làm sao mà hiểu được cảm giác khi anh phát hiện thì ra thế giới này còn có một người là người thân của anh... Cảm giác ấy thật sự không thể dùng ngôn ngữ đơn thuần mà miêu tả được... Trên đường về tôi cứ luôn nghĩ gặp được Trịnh Trác như thế này thật là tốt, mấy năm qua chắc chắn anh ấy cũng đã phải chịu không ít đau khổ.....”

“Đủ rồi!” Hắn nổi giận cắt lời cô, tiếng nói tràn ngập ghen tuông “Đừng nói về người đàn ông khác trước mặt anh nữa! Làm sao biết được tên Trịnh Trác đó có phải là anh của em thật không, biết đâu hắn chính là có tâm ý với em nên mới kiếm cớ.....”

“Anh.... Anh đang nói lung tung cái gì vậy?!” Cô tức giận đến đỏ mặt tía tai, lớn tiếng nói “Trác không phải người như thế, anh ấy tốt hay xấu tôi hoàn toàn có thể phân biệt được. Anh cho rằng tất cả đàn ông trên thế giới này đều xấu xa như anh sao? Đồ tồi!”

Cô tức giận, vung tay đánh hắn nhưng hắn đã nhanh hơn, nắm được tay cô.

“Em có ý gì?” Đôi mắt nguy hiểm nheo lại, hắn cảm giác được cô đang tức giận chuyện gì.

“Chuyện anh làm anh còn không rõ hay sao? Hôm qua thật sự là anh đi công tác ở Thái Lan sao? Hay là đêm hôm qua anh ân ái với Chỉ... với người khác??”

Cô không thể nói thẳng ra tên của bạn tốt, cuối cùng đành phải sửa miệng. Trong đầu vô cùng hỗn độn, chỉ cần nghĩ đến việc hắn ở bên người khác, trong lòng lại đau nhói, cảm giác khó thở.

Hắn nhướn mày, im lặng nhìn cô chăm chăm, tay vẫn nắm chặt cổ tay cô không buông.

“Anh không nói được gì phải không? Đồ tồi! Trước mặt thì tỏ ra là yêu tôi, sau lưng lại làm chuyện xấu xa như vậy. Tôi vốn dĩ vẫn biết anh có nhiều đàn bà ở bên ngoài mà... Lại còn bảo Từ trợ lý nói là sang Thái công tác nữa... Anh là đồ tồi... đồ tồi.....”

Cô cắn răng muốn gỡ tay hắn ra, sau đó lại nghe thấy tiếng cười của hắn, ban đầu nhỏ rồi sau đó trở thành cười lớn, như đỗ thêm dầu vào lửa, khiến cô càng thêm điên người.

“Anh cứ đắc ý đi.... Đồ tồi! Tôi ghét anh! Tôi ghét anh! Ghét anh ghét anh!!! Bỏ tôi ra.... Đừng đụng vào tôi.....” Cô dùng hết sức đánh hắn, cảm thấy hắn không hề hấn gì thì lại quay ra cẩu vào tay hắn để hắn buông tay cô ra.

“Huyền, em hãy nghe anh nói.” Hắn không chút nào để ý cánh tay bị cẩu đến tím ngắt, giơ tay nâng cầm cô lên, vẫn như cũ cười sung sướng nói “Anh có bằng chứng hôm qua anh đi công tác bên Thái, chiều nay vừa về.”

Cô kinh ngạc ngây ngẩn cả người, lập tức dừng tay. Cô muốn xem rõruthì hắn có chứng cứ gì.

Hắn rút trong túi ra hai tờ giấy nhỏ đưa cho cô xem. Là hai tờ vé máy bay đi Thái Lan, thời gian cũng rất chính xác. Chuyện.... chuyện gì vậy?? Cần thận nghĩ lại, cô mới nhớ ra Chỉ Dao cũng không hề nói đến tên của người đàn ông đó. Xem ra là cô hiểu lầm hắn rồi...

“Tôi..... Tôi.....” Mặt cô đỏ ửng lên, quanh co cũng không nói được một câu ra hồn.

“Thật là nhìn không ra... tiểu nha đầu của anh khi ghen lại đáng sợ như vậy...” Hắn giơ cánh tay bị cô cẩu đến thâm tím lên, vui vẻ nheo mắt cười.

“Tôi... tôi đâu có....” Cô nhanh chóng phủ nhận, cỗ gõ tay hắn ra “Anh bỏ.....”

“Bây giờ em cũng biết là em hiểu lầm rồi.” Hắn ôm chặt thắt lưng của cô, thích thú nhìn cô đang xấu hổ “Anh vừa bị oan, vừa phải chịu đựng cơn phẫn nộ của em, em phải bồi thường cho anh.”

“Anh mơ đi!” Cô vẫn không thể hết giận hắn. Ngày hôm qua cô đã khóc suốt cả ngày như vậy mà hắn vẫn tinh bợ không nói tiếng nào đi Thái Lan công tác sao...

Chương 309

“Anh mơ?” Hắn cười lạnh “Em cùng người khác lêu lổng để anh chờ cả đêm, giờ lại còn nỗi loạn.....”

“Tôi đã nói rồi, tôi và Trác không có gì cả. Anh ấy là anh trai tôi.....” Người này lúc nào cũng nói nồng lung tung như vậy hết. Cô không thèm睬 với hắn nữa, gỡ tay hắn ra muốn đi nhưng hắn lại ôm cô thật chặt.

“Trác? Gọi cũng thật là thân thiết....” Tiếng nói khàn khàn của hắn có pha thêm chút mỉa mai “Làm anh trai? Em không nghĩ ra được lý do nào thật hơn sao? Có phải hắn với em cũng là anh em như anh với em, vẫn thường thân mật ôm ấp...”

“Doãn Lạc Hàn, anh điên rồi sao?!” Mặt cô đổi sắc, tức giận đến run lên “Tôi đã nói rồi, tôi với Trác là hoàn toàn trong sạch, anh tin hay không thì tùy. Còn tôi với anh thì có quan hệ gì chứ? Anh dựa vào cái gì mà quản tôi? Tôi ăn tối với ai, tôi yêu ai, đó là quyền của tôi, tôi có quyền theo đuổi hạnh phúc.....”

Hắn tức giận xoay cô lại mạnh mẽ hôn cô, nuốt lấy lời của cô không cho cô nói tiếp, lưỡi hắn linh hoạt tiến vào, cạy hai hàm răng cô ra, sau đó quấn quýt lấy cái lưỡi ngọt ngào của cô.

Cô cố giãy ra, hắn lại càng ôm chặt, cô nghe thấy tiếng xương mình kêu, toàn thân đau như muốn gãy ra.

“Em không được nói như vậy, không được! Em là người của anh, em cần hạnh phúc, anh sẽ cho em hạnh phúc.” Hắn hôn xuống cổ thanh tú của cô, gầm nhẹ “Huyền, chúng ta kết hôn, chúng ta kết hôn đi.....”

“Anh điên rồi!” Cô kích động giọng nói run run “Tôi và anh không có thể, vĩnh viễn cũng không thể.....”

“Vì sao lại không thể? Em đã sớm thuộc về tôi, mà bây giờ chúng ta cũng đang ở bên nhau.” Cánh tay hắn cứng như thép giữ lấy mặt cô “Em còn băn khoăn chuyện đó sao? Anh trả lời em, anh không có đáp án.”

“Đã quá muộn, tôi không nghe, tôi không muốn nghe.” Cô thõng khổ nhắm mắt lại, nước mắt rơi như mưa “Đủ rồi, Doãn Lạc Hàn, tôi xin em, tôi xin anh buông tha cho tôi được không? Trên đời này có nhiều phụ nữ như vậy, có sao anh cứ phải đeo bám tôi, khổ cả tôi cả anh.....”

“Không, anh sẽ không bao giờ buông tha cho em, vĩnh viễn em cũng đừng mơ.” Hắn cố chấp ôm lấy gương mặt cô, nhìn gương mặt sáng của cô, đôi mắt đang nhắm chặt giàn dụa nước mắt, chiếc mũi cao nhỏ thanh tú, đôi môi mím chặt đau khổ.....

Cả người cô đột nhiên bay lên không, sau đó lại rơi xuống giường lớn. Cô không nói gì, chỉ đơn giản ngồi dậy, nhắm chặt mắt lại, cởi áo khoác, rồi váy, rồi áo sơ mi, đến khi tay cô lần đến dây áo con, hắn mới tiến lại gần giữ chặt tay cô lại.

“Em đang làm cái gì vậy hả?”

“Làm cái gì? Không phải anh thích như thế này lắm sao?” Cô lạnh lùng cười, đẩy tay hắn ra, áo con tuột xuống.

“Đủ rồi!” Hắn sâu chua xót nhìn cô, tức giận lao đến phía cô. Cô chỉ đơn giản nhắm mắt lại, mỉm cười, nước mắt cứ không ngừng chảy ra từ hai khóe mắt.

Nhưng cô không ngờ ngay sau đó toàn thân lại được phủ trong chăn, hắn ôm lấy cô, thở dài nói “Chúng ta đừng như vậy nữa được không? Những gì đã qua, anh sẽ cố gắng bù đắp. Anh thừa nhận ban nãy là anh ghen tuông vớ vẫn, nói năng lung tung, nhưng đó cũng là do anh quá yêu em thôi, em hiểu không?”

Cô giống như con tôm được bao bọc trong lớp chăn dày, bên ngoài hắn lại đang ôm lấy cô rất chặt, hơi ấm từ cơ thể hắn cho dù đã cách lớp chăn nhưng vẫn truyền sang thân thể cô. Cô cảm thấy rất đau đớn... Nếu lúc đó cô bị người ta làm bẩn rồi, hắn còn có thể yêu cô như thế này sao.... Hắn là hắn sớm sẽ vứt cô đi như rác rưởi rồi...

Hắn không trả lời được, đó chính là điều mà cô cảm thấy đau lòng nhất. Trải qua chuyện như vậy, có người con gái nào dễ dàng quên đi được? Vốn dĩ mong đợi một câu trả lời thích đáng từ hắn, hắn lại nói: hắn không có câu trả lời....

“Không thoải mái sao?” Hắn phát hiện ra cô đang run run liền ôm chặt lấy cô, đem cô cuốn lại trong lòng hắn, muốn truyền độ ấm từ cơ thể mình sang cho cô.

Cô cảm thấy như có một luồng khí lạnh thổi tới, tràn vào từng ngóc ngách trong cơ thể cô, đi đến đâu là gây đau buốt đến đó, khiến tim cô nhói, phổi cô đau... tất cả mọi hoạt động đều khiến cơn đau càng mạnh hơn nữa...

Thấy cô vẫn run, hắn rời giường, tiến vào phòng tắm, một lúc sau lại tới gần thì thầm vào tai cô “Anh chuẩn bị nước nóng cho em tắm rồi, em thử vào tắm xem xem có ấm hơn không?”

Rồi hắn ôm cô vào phòng tắm, đóng cửa cho cô, sau đó đi ra ngoài.

Hắn thong thả đi tới ghế sofa, vừa ngồi xuống, đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Xú tiểu tử Quý Dương kia xem ra mách nước sai cho hắn rồi. Quý Dương nói đàn bà đều như vậy, chỉ cần giải thích, sau đó tặng cô ấy một chiếc xe thể thao thì mọi việc đều có thể giải quyết được. Chỉ tiếc, Mân Mân đâu phải một cô gái bình thường...

Hiện tại xem ra hắn phải nghĩ ra cách khác để giải quyết vấn đề này...

Hắn buồn bã nhìn quanh phòng một lượt, ánh mắt đột nhiên chú ý đến một túi đựng tài liệu màu xám đang đặt trên bàn. Hắn đi đến gần, mở ra.....

Chương 310

“Đừng tự ý động vào đồ của tôi.” Cô từ phòng tắm vội vàng chạy ra, giựt lấy tập tài liệu trong tay Hắn, trừng mắt nhìn hắn cảnh cáo.

Hắn coi như không có chuyện gì, thản nhiên nhún vai “Anh đi tắm.”

Hắn vừa vào phòng tắm, cô vội vàng lấy tập tài liệu nhét vào túi xách, sau đó nghĩ một chút, nhìn quanh phòng, lại lôi tập tài liệu ra giấu vào ngăn kéo dưới bàn.

Cô tắt đèn, nằm lên giường, nghe tiếng nước trong phòng tắm. Cô biết hắn tính ngủ ở phòng cô lâu dài... Hắn lúc nào cũng vậy, việc gì cũng tự quyết định, còn chẳng thèm hỏi đến xem cô có đồng ý hay không...

Sáng sớm hôm sau, cô vừa tỉnh, chuyện phỏng vấn đã bay ngay vào đầu. Cô quay đầu nhìn gương mặt tuấn tú đang ngủ say, tự cảm thấy rất buồn cười. Có lẽ từ thấp đến cao trong tòa soạn cũng chẳng ai có thể ngờ được nhân vật quan trọng của kì này lại đang nằm sát bên cô, chỉ cách có mấy centimet.

Tổ biên tập nói lịch làm việc của hắn tuần này đã kín, nhưng Trịnh Trác lại yêu cầu cô hôm nay phải có bài phỏng vấn. Cô biết Doãn Lạc Hàn đang cảm thấy có lỗi với cô, bây giờ chỉ cần cô mở miệng, hắn nhất định sẽ gật đầu ngay lập tức, nhưng sự kiêu ngạo của cô không cho phép cô làm như vậy. Như Trịnh Trác đã nói, công ra công, tư ra tư, không thể nhập nhằng làm một được.

Cô thở dài một tiếng, ngồi dậy rời giường, lại nghe thấy tiếng hắn động đậy, cô quay người lại thấy hắn đang mắt nhắm mắt mở nhìn cô cười ấm áp.

“Anh muốn hôn chào buổi sáng.”

Cô vốn định bỏ đi nhưng còn chưa kịp hành động, hắn đã vươn tay tới, kéo cô ngã xuống giường, hôn nhẹ lên môi cô.

“Đừng nghịch, còn chưa đánh răng mà.” Cô lườm hắn một cái, chống tay vào ngực hắn ngồi dậy.

“Sợ gì chứ, trước kia không phải vẫn như vậy sao...” Hắn vui vẻ cười, cũng ngồi dậy khiến cho chăn tuột xuống lộ ra lồng ngực tinh tráng.

“Sắp muộn rồi, hôm nay tôi phải tới công ty sớm.” Cô quay đầu, cố gắng tránh ánh mắt nồng cháy của hắn. Ánh mắt ấy như có ma lực, khiến cho cô cảm thấy bối rối ngượng ngùng vô cùng.

“Chúng ta cùng dậy, sau đó cùng đi làm nhé.” Hắn lại hôn trộm cô một cái, nghiêng đầu nhìn chiếc chìa khóa của chiếc xe thể thao mới đang để trên tủ đầu giường. Mặc kệ cô nói thế nào, chiếc xe là của cô, chìa khóa hắn sẽ vĩnh viễn đặt ở đó cho cô.

“Không tiện đường, thôi anh cứ đi làm đi.” Cô đạm mạc nhìn lướt qua cái chìa khóa trên tủ đầu giường một cái.

“Anh vừa hủy một việc trong lịch làm việc, khả năng giữa trưa cũng rảnh đó.” Hắn vén mây sợi tóc đang bay bay trên má cô vào tai cho cô, vui vẻ cười nói.

Trong phút chốc, mắt cô sang ngời. Cô hiểu hắn muốn nói gì. Dù cảm thấy có chút mất mặt nhưng cô vẫn không nhịn được hỏi “Mấy giờ?”

“Mười giờ, quá giờ đó tôi bận, hơn nữa tôi cũng chỉ rảnh nửa giờ thôi.” Hắn điểm điểm của cô chóp mũi, ngữ khí là ít có túc mục.

“Chỉ có nửa giờ thôi sao?” Cô bất mãn kêu, nửa giờ căn bản không đủ để phỏng vấn, cỗ găng lăm có lẽ cũng sẽ chỉ hỏi được một phần tư số câu hỏi đã đề ra.

Độ ấm trong đôi mắt hắn nhanh chóng biến mất “Em hắn là biết anh trước đây không nhận phỏng vấn.”

Nghe hắn nói như vậy, cô buột miệng hỏi “Sao anh không nhận trả lời phỏng vấn? Chẳng lẽ anh sợ người ta sẽ hỏi về quá khứ.....”

Chiếc cằm cương nghị của hắn hơi run run, hắn lạnh nhạt bỏ tay ra khỏi người cô, xoay người xuống giường, lạnh lùng chốt lại một câu “Nửa giờ này có hay không là tùy em quyết định.”

Vừa dứt lời, hắn đi vào phòng tắm, đóng cửa lại. Cô tự trách mình đã nói lung tung. Không biết cô bị làm sao mà lại rạch rách vào vết sẹo của hắn như vậy chứ...

Một lát sau, cô mang theo tâm tình hỗn loạn đi xuống phòng khách, lại thấy Doãn Lạc Hàn đang chăm chú đọc báo trong bếp, ngồi ở phía đối diện còn có ba nuôi.

Cô hít vào một hơi, vốn định lặng lẽ ra ngoài, không ngờ Doãn Lương Kiến lại thấy, gọi cô “Mân Huyên, mau tới đây ăn sáng đi con.”

“Ba nuôi, chào buổi sáng!”

Cô đành đi tới bếp, ngồi đối diện với người vẫn đang chăm chú đọc báo, không thèm ngước mắt lên.

Cô nhìn hắn một cái, băn khoăn không biết hắn và Chỉ Dao nói chuyện từ hôn thế nào rồi... Tất cả những chuyện liên quan đến cái tên Doãn Lạc Hàn đều gây được sự chú ý rất lớn của dư luận, mà lần này Thuần Mỹ lại là tạp chí duy nhất có cơ hội được phỏng vấn vị tổng tài bí ẩn này, vì vậy tất cả mọi chuyện đều phải chuẩn bị thật kĩ lưỡng...

“Hàng xóm phản ánh nửa đêm thường nghe thấy tiếng thét man rợ của thiên kim tiểu thư Lăng thị. Đặt ra nghi vấn về thần kinh.....” Cô cúi đầu uống sữa, nghe thấy ba nuôi đọc thành tiếng một tin tức trên báo, suýt chút nữa thì ngã ngửa ra vì kinh ngạc.

“Thiên kim Lăng thị?” Doãn Lương Kiến nhắc lại 4 chữ này, nghiêng đầu nhìn Mân Huyên, sau đó lại cúi xuống đọc tiếp “Vì Lăng Chính Đào muốn che giấu nên nhốt con gái cả ngày trong phòng.....”

Ngải Phù..... Cô ấy thật sự có vấn đề... Phút chốc Mân Huyên trở nên đờ đẫn... Sao chú có thể làm như vậy với cô ấy chứ, đã không đưa cô ấy đi khám lại còn nhốt cô ấy cả ngày trong phòng, khó trách bệnh tình lại ngày một trầm trọng như vậy...

Cô biết chú luôn luôn ích kỷ, nhưng cũng không ngờ lại có thể ích kỉ đến mức như vậy. Ngải Phù dù sao cũng là con gái ông ta, sao ông ta có thể làm như vậy? Chẳng lẽ ông ta coi trọng mặt mũi hơn cả bệnh tình của con gái duy nhất sao?

Chương 311

Vừa đến tòa soạn, cô liền lập tức lên báo cáo với Trịnh Trác về việc Doãn Lạc Hàn đồng ý dành nửa giờ để phỏng vấn. Trịnh Trác gật đầu quả quyết nói “Nửa giờ thì nửa giờ, còn hơn là không sắp xếp được chút nào.”

Vì thế, cô triệu tập tổ biên tập, nói ngắn gọn những công việc phải làm, những câu hỏi trọng tâm, sau đó cùng một nhóm người của tòa soạn thăng tiến tới Đường Thịnh tập đoàn.

Vừa vào đại sảnh đã có một nhân viên tới đón bọn họ lên tầng cao nhất, cô nhìn đồng hồ: 10 giờ kém 5 phút, thời gian vừa đẹp.

Khi cửa thang máy mở ra, Từ Bang và Ôn Nhược Nhàn đã đang đứng sẵn chờ bọn họ “Lăng tiểu thư, tổng tài đang ở trong phòng chờ mọi người đấy ạ.”

“Vâng, cảm ơn cô, Ôn thư kí.” Cô mỉm cười gật đầu với Ôn Nhược Nhàn.

“À, Lăng tiểu thư này, tôi cần nhắc cô hai việc. Thứ nhất, không được hỏi những vấn đề mang tính chất cá nhân hoặc khiến cho tổng tài phải khó xử, nếu không sẽ phải lập tức dừng buổi phỏng vấn lại. Thứ hai, thời gian chỉ được chính xác là nửa tiếng, cho dù lúc đó buổi phỏng vấn có đang tiến hành dở dang, chúng tôi cũng hoàn toàn có quyền yêu cầu dừng lại, cô nhớ nhé.”

“Ừ, cô đừng lo, chúng tôi đã chuẩn bị rất kỹ càng các câu hỏi, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Cô nghiêm túc trả lời, quay mặt nhìn nhân viên chụp ảnh và Kỉ Tích Vân đang ôm tài liệu, lại nhìn phụ trách chuyên mục Lương Ba đang lo lắng, trầm tĩnh gật đầu động viên họ.

Khi lần đầu tiên bước vào căn phòng tổng tài này, cô vẫn chỉ là một cô sinh viên không tiền không thế, khi thấy tờ hợp đồng to đùng trước mặt chỉ có cảm giác trời đất dường như đang rung chuyển, đầu óc quay cuồng, trở thành miếng mồi ngon cho hǎn...

Không thể tưởng được chỉ cách có mấy tháng, cô lại trở lại nơi này, nhưng với một tư thế khác... Cô khẽ chỉnh lại biển tên đề chức vụ trên cổ, bình tĩnh dẫn đầu đoàn người tiến vào...

Khi đoàn người vừa tiến vào đã thấy thân hình cao lớn đang thư thái ngồi trên sô pha. Doãn Lạc Hàn nhuộn mày, mỉm cười đưa tay chỉ hàng ghế đối diện “Hoan nghênh các vị, mời ngồi.”

Tổng tài tập đoàn Đường Thịnh thì ra cũng không lạnh lùng bá đạo giống như người ta vẫn đồn, ngược lại lại có vẻ hiếu khách, dễ dãi, khiến cho mọi người không khỏi thở phào... Xem ra chuyện phỏng vấn lần này nhất định sẽ diễn ra tốt đẹp, nghĩ tới tiền thưởng doanh thu của kì tới, mọi người đều cảm thấy rất hưng phấn....

Mân Huyên ngồi xuống ghế trước. Cô có trách nhiệm giám sát công việc phỏng vấn lần này, cũng như là có vai trò chỉ huy trong đoàn người, vì vậy thấy cô tự tin như vậy, ba người bên cô đều lần lượt ngồi xuống. Từ Bang và Ôn Nhược Nhàn đứng hai bên Doãn Lạc Hàn, thẳng tắp nhìn Lương Ba đang chuẩn bị đặt câu hỏi.

“Doãn tổng tài, xin hỏi đã có thể bắt đầu được chưa?” Lương Ba đăng hǎng, thật cẩn thận hỏi.

Doãn Lạc Hàn thản nhiên trả lời “Đương nhiên.”

“Vậy tôi xin hỏi ngày câu hỏi thứ nhất.....” Lương Ba vừa nói vừa lật tài liệu, nhiếp ảnh gia đứng bên cạnh chỉnh sẵn góc độ để chụp Doãn Lạc Hàn, còn Tích Vân tay đã đặt sẵn trên bàn phím, sẵn sàng ghi lại câu trả lời.

Mân Huyên mỉm cười nhìn buổi phỏng vấn đang diễn ra thuận lợi, cảm thấy thực ra phỏng vấn Doãn Lạc Hàn cũng không khó khăn như cô đã nghĩ, nhưng sau khi Lương Ba hỏi câu hỏi đầu tiên, mọi chuyện lập tức sụp đổ.

“Doãn tổng tài, tất cả mọi đều rất tò mò về quá khứ của ngài. Nghe nói ngài và bố không hợp nhau, năm ngài mười bảy tuổi ông ấy còn đem ngài đi.....”

Thoáng chốc, đôi mắt đang vui vẻ thích thú của hắn chuyển sang âm hàn lạnh lẽo, khiến cho tất cả mọi người trong phòng đều không rét mà run.

“Lương tiên sinh, xin anh dừng lại.” Từ Bang bước lên một bước, lạnh lùng nói “Mời anh chuyển sang câu hỏi tiếp theo.”

“Tại sao? Chẳng lẽ câu hỏi này rất khó trả lời sao? Quần chúng đều rất tò mò về chuyện này, tôi hỏi như thế này cũng chỉ là thuận theo.....”

Mân Huyên lo lắng dùng sức túm cánh tay của Lương Ba, ngăn cho hắn không nói lung tung, lại nói gần giọng nói nhỏ chỉ để hắn và cô nghe thấy “Lương tiên sinh, sao anh lại hỏi chuyện này? Không phải chúng ta đã bàn rất kĩ những gì không được hỏi rồi sao?”

Không ngờ Lương Ba làm như không nghe thấy gì, vẫn tiếp tục nói “..... Doãn tổng tài không trả lời, vậy chắc tin đồn này là thật rồi.... Nghe nói bố ngài vẫn luôn nghi ngờ ngài không phải con đẻ của ông ấy mà là đứa con rơi do mẹ ngài và người đàn ông khác.....”

Doãn Lạc Hàn cuối cùng không thể chịu được nữa, đột nhiên đứng dậy, sắc mặt âm trầm như muốn giết người, sau đó nhìn cô một cái rồi bước ra khỏi phòng, không quay đầu lại.

Tử Bang lập tức chạy theo. Ôn Nhược Nhàn lực bất tòng tâm nhìn cô. Mân Huyên bối rối, rõ ràng đã bàn rất kĩ về vấn đề câu hỏi phỏng vấn với Lương Ba, không ngờ khi đến thời điểm mấu chốt, hắn lại đột nhiên thay đổi, nói nồng lung tung làm hỏng buổi phỏng vấn như vậy.... Còn có Doãn Lạc Hàn, hắn khẳng định sẽ hiểu lầm cô, muốn hắn tiếp tục nhận phỏng vấn e là còn khó hơn cả tìm đường lên trời...

Kỉ Tích Vân bước tới gần cô hỏi “Giờ chúng ta phải làm sao đây?”

“Còn làm gì nữa chứ, về thôi.” Cô vô lực khoát tay áo, đoàn người thu thập đồ, sau đó đứng dậy ra ngoài.

Trên đường về, Mân Huyên chỉ cúi đầu im lặng, còn Tích Vân và nhiếp ảnh gia đều ném ánh mắt trách móc về phía người gây chuyện. Lương Ba cũng biết mọi người đang nhìn mình nhưng vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Một lúc sau, khi về tới tòa soạn, Mân Huyên liền gọi Lương Ba vào phòng làm việc của cô.

“Lương biên tập, tại sao anh lại làm như vậy?” Cô đè nén giọng nói, cố gắng bình tĩnh hết mức có thể.

Chương 312

“Tôi chỉ làm việc nên làm.” Lương Ba vẻ vô tội “Nếu lần này chúng ta có thể lấy được tin đó, đừng nói là doanh thu của tòa soạn tăng 20%, đến lúc đó tôi nghĩ 70, 80% cũng hoàn toàn có thể. Như vậy thì lương của chúng ta cũng sẽ.....”

“Sao anh lại có thể nghĩ như vậy được chứ? Chúng ta là một tòa soạn lớn, không thể giật tít chỉ vì cái lợi trước mắt như mấy tờ báo lá cải. Anh chỉ lo đến lợi ích cá nhân, giờ làm hỏng buổi phỏng vấn rồi, cắp trên trách phạt, ai sẽ là người chịu trách nhiệm đây?” Cô đau đầu nói gần như gào lên... Hắn đã làm trong nghề này trước cô mấy năm rồi, đạo lý này so với cô lẽ ra phải hiểu hơn gấp nhiều lần, tại sao lại có thể phạm phải một sai lầm nghiêm trọng như vậy chứ....

Lương Ba sững sốt một lúc lâu, sau có vẻ như biết mình đã sai nên lắp bắp “Tôi..... Tôi... Tôi cũng chỉ nghe theo cô ấy nói.... Tôi không ngờ.....”

Cô nghe được vài chữ đáng ngờ liền ngẩng đầu nhíu mày hỏi “Ai? Anh nghe ai nói?”

“Không, không có gì, tôi muốn nói là tôi sai rồi.” Lương Ba vội nói lại, gương mặt đầy vẻ cầu xin “Bây giờ chúng ta phải làm sao đây? Lăng phó biên, cô nhất định phải giúp tôi, nếu không cắp trên mà khiển trách tôi sẽ bị đuổi việc mất.....”

Nói tới đây, hắn nhìn cô một cách rất đáng thương.

“Anh đã làm mọi chuyện đến nước này, chắc chắn người ta sẽ không đồng ý nhận phỏng vấn nữa. Anh nói xem tôi phải giúp anh thế nào đây?” Cô mệt mỏi day day trán.

“Cô là thủ trưởng của tôi, nhất định cô phải giúp tôi, tôi vừa mới kết hôn, tiền ăn từng tháng đều phải lo lắng. Nếu bà xã của tôi biết tôi bị đuổi việc nhất định sẽ bỏ tôi, tôi không thể không có cô ấy.... Mà bố mẹ tôi cũng già rồi.....”

“Được rồi được rồi, dừng... dừng lại đi.....” Cô bị hắn nói đến mức đau óc quay cuồng, vội cắt lời hắn “Anh cứ ra ngoài trước đi, để tôi nghĩ cách...”

“Nói như vậy là cô đồng ý giúp tôi rồi sao? Cám ơn cô, cảm ơn, Lăng tiểu thư, cô đúng là một thủ trưởng tốt, về sau tôi sẽ chăm chỉ làm việc, tuyệt đối không phạm phải sai lầm như thế này nữa.”

Lương Ba cúi gập người, luôn miệng nói những lời hay rồi phấn chấn đi ra ngoài. Ra khỏi phòng, hắn nhìn trái phải đều không có người liền đi tới một góc gần đó. Nơi đó có người đang chờ sẵn hắn.

“Thế nào? Tất cả mọi việc đều làm đúng theo lời tôi nói chứ?” Một người đứng nép trong góc tường, hỏi thật nhỏ.

“Ha ha tôi là ai nào? Diễn mấy trò mèo này đối với tôi có khó gì.....” Lương Ba đắc ý cười lớn.

“Ngu, cười to như thế làm gì? Anh muốn khiến cho người khác để ý sao.....”

Lương Ba bị đối phương chửi như vậy nhưng cũng không hề tỏ ra tức giận, tham lam nhìn về phía thân ảnh nhỏ bé “Thù lao của tôi đâu?”

“Đây.” Một phong bì dày được nhét vào trong tay Lương Ba.

“Thế mới đúng chứ.” Lương Ba đếm số tiền bên trong phong bì, thỏa mãn cười nói “Cô dù sao cũng chỉ là một sinh viên mới ra trường, không ngờ lại cũng mưu kế như vậy, còn muốn khiến cho Lăng Mân Huyên.....”

“Nói ít thôi, anh cầm tiền của tôi rồi thì nhớ giữ bí mật chuyện này, đừng để phát sinh ra chuyện gì. Còn nếu anh muốn dùng chuyện này để uy hiếp tôi thì hãy nhớ rằng anh cũng sẽ không được tốt lành đâu, hơn nữa anh cũng không có chứng cứ.....”

“Biết rồi, tôi không phải thằng ngu.....”

Hai người to nhỏ một hồi, sau đó một trước một sau đi ra ngoài. Bọn họ mới vừa đi không bao lâu, Kỉ Tích Vân lại từ một nơi gần đó đi ra.

Cô là đang muốn lên lầu làm việc, không muốn phải chờ thang máy, vì vậy leo cầu thang bộ, không ngờ lại nghe thấy tiếng xì xào ở một góc tối, tuy bọn họ nói rất nhỏ nhưng cô vẫn lờ mờ nghe thấy cái tên Mân Huyên, sau đó lại thấy hai người đi ra ngoài...

Là Lương Ba và Chu Hiếu Linh..... Bọn họ đang làm cái quỷ gì vậy..... Kỉ Tích Vân suy nghĩ trong khi đang vè chõ ngồi, nhìn thấy Mân Huyên ôm một tập tài liệu đi ra ngoài, có lẽ là lên tầng 15. Cô thăm nghĩ, mặc kệ như thế nào, một hồi Mân Huyên trở về nhất định phải đem chuyện này nói cho cô ấy biết.

“Cốc cốc cốc.....” Cô gõ vài tiếng, nghe thấy tiếng đáp của Trịnh Trác liền đẩy cửa đi vào.

Chỉ một lát sau, gian phòng đã đầy tiếng nói.

“..... Biết sự việc lần này nghiêm trọng như thế nào không? Tòa soạn của chúng ta lâu nay làm ăn uy tín, luôn rất trọng danh dự, lần này lại khiến cho.....”

“..... Em xin chịu phạt.....”

“Một mình em chịu sao? Em không hối hận chứ.....”

“Đúng vậy, lần này là do em kiểm tra giám sát chưa tốt, em thực sự rất xin lỗi.....”

“Sai lầm trong công việc, ba chữ đó quả thực không thể giải quyết được gì.....”

“Em biết, em sẽ rút kinh nghiệm lần sau.....”

“..... Haizz, công tư rõ ràng, lần này chỉ cảnh cáo em, trừ 20% tiền lương. Tòa soạn luôn có những quy định rất nghiêm khắc, nếu em còn để xảy ra những chuyện như thế này, anh cũng không thể giúp gì được.....”

“Em biết rồi, cảm ơn anh, Trịnh chủ biên.....”

Một lát sau, cô từ văn phòng Trịnh Trác đi ra. Hít một hơi thật sâu... cuối cùng mọi chuyện cũng đã giải quyết xong, cô cũng đã cam đoan với Trịnh Trác bằng mọi giá sẽ xin được phỏng vấn lại, nếu không có lẽ đã không thể chỉ bị phạt nhẹ như vậy....

Trở lại văn phòng đã là giữa trưa, Chu Hiếu Linh gọi điện thoại hỏi cô có cần cô ấy mua cơm giúp không. Cô từ chối, cô tính ra ngoài ăn cơm, cũng là để hít thở không khí cho thư giãn đầu óc.

Cô vừa mới bước ra khỏi phòng đã nghe thấy tiếng của Kỉ Tích Vân gọi “Mân Huyên, chờ tôi một chút, cùng đi ăn đi.”

Hai người cùng nhau đi xuống lầu, vào một nhà hàng gần tòa soạn. Mân Huyên vừa ăn miếng cơm đầu tiên đã nghe thấy Tích Vân nhỏ giọng nói “Mân Huyên, hôm nay tôi gặp một chuyện rất đáng ngờ nên muốn nói cho cô biết. Tôi thấy Lương Ba và Chu Hiếu Linh lén lút đứng cùng nhau, nói gì đó về cô.....”

Chương 313

“Ừ.....” Mân Huyên cúi đầu, chỉ lo ăn cơm, căn bản không để ý lăm đến câu chuyện.

Kỉ Tích Vân thấy vậy, mở lớn mắt nhìn Mân Huyên “Tôi thấy họ lén lén lút thật sự rất đáng ngờ... Mân Huyên à, cô không tò mò họ nói gì về cô sao?”

Mân Huyên uống một ngụm canh, ngẩng mặt nhìn Tích Vân “Nói gì về tôi?”

“Tôi cảm thấy trợ lý của cô không đơn giản.” Kỉ Tích Vân chán nhíu mày “Ánh mắt rất gian xảo... ban nãy tôi nhìn thấy cô ta đưa cho Lương Ba một cái phong bì tiền, Lương Ba còn nói cái gì mà diễn trò, rồi cái gì mà bí mật.....”

Mân Huyên đột nhiên cảm thấy căng thẳng, trực giác khiến cho cô biết có điều gì đó không ổn đang diễn ra. Lương Ba nhận tiền của Chu Hiếu Linh, tại sao??

Nếu chỉ đơn giản là đồng nghiệp vay tiền nhau, tại sao phải lén lút như vậy? Kỳ thật, cô cũng giống như Tích Vân, vẫn luôn cảm giác rằng Chu Hiếu Linh có vẻ gì đó rất cổ quái...

Khi cô và Kỉ Tích Vân trở lại tòa soạn, thấy rất nhiều người đang vây quanh bảng tin, còn xì xào rôm rả, liền cùng Tích Vân tới gần muốn xem là có chuyện gì.

Mân Huyên vóc dáng cao, nhìn qua mấy người có thể thấy được nội dung viết trên bảng tin: Về việc phỏng vấn tổng tài tập đoàn Đường Thịnh sáng nay, phó chủ biên Lăng Mân Huyên thất trách, không giám

sát kĩ lưỡng khiến cho buổi phỏng vấn bị hỏng, do đó bị khiển trách và trừ 20% lương.....

“Đắc tội với tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, rốt cục lần phỏng vấn này còn có thể làm hay không....”

“Haizz, nghe nói là hỏi một vấn đề quá riêng tư khiến cho người ta khó chịu nên mới như vậy đó.....”

“..... Vậy sao? Trước mặt đông người như vậy lại động vào vết thương của Doãn Lạc Hàn, xem ra.....”

“Sao lại có thể làm ra chuyện như vậy chứ? Thuần Mỹ là một tờ báo lớn, đâu phải là báo lá cải, thật là mất mặt mà.....”

“Không phải bài phỏng vấn này đã được chuẩn bị kĩ lưỡng lắm rồi sao? Sao đến phút chót lại thành ra như vậy .....”

“Ai biết..... Tóm lại mục tiêu lần này của tòa soạn không thành, chúng ta đều thảm rồi..... 20% lợi nhuận cũng không thể trông chờ được nữa rồi.....”

“Vậy là bao nhiêu cỗ gắng của tôi đều đổ hết xuống sông xuống biển rồi .....

Trong lúc nhất thời, đủ mọi giọng nói, già trẻ có, trai gái có, buồn chán có, giễu cợt có, bức xúc có vang lên xung quanh bảng tin.

Cô day day trán, trở lại văn phòng, vừa ngồi lên ghế, tất cả mọi chuyện dường như cuối cùng cô cũng đã hiểu ra...

Lương Ba làm việc ở tòa soạn đã nhiều năm, mặc dù xuất sắc thì không phải, nhưng hành sự luôn rất cẩn trọng, không thể nào lại có chuyện gây ra một sai lầm cẩn bản như hôm nay. Hơn nữa sau khi cô vừa nói, hắn đã nhận sai ngay, thái độ thay đổi cũng rất nhanh, khóc khóc kẽ kẽ một phen, nói trong nhà khó khăn như thế nào, vợ thế nào, cha mẹ thế nào, khiến cho cô cũng không đành lòng trách phạt...

Bây giờ lại phát hiện ra Chu Hiếu Linh đưa tiền cho Lương Ba.... Theo đánh giá của cô về Chu Hiếu Linh, cô ta chắc chắn là người đứng sau tất cả những chuyện này.

Nếu quả thật như vậy... Chu Hiếu Linh quả thực rất nham hiểm... rất đáng sợ.....

Cô cẩn thận ngẫm lại... Cô ta cũng ngang ngang tuổi cô, vừa tốt nghiệp đại học... Cô và cô ta cũng hoàn toàn chưa từng có xích mích gì... vậy tại sao cô ta lại phải mưu kế hại cô như vậy??

Cô nhin không được ấn điện thoại nội tuyến “Chu tiểu thư, mời đến văn phòng của tôi một chút.”

“Được, tôi tới ngay.” Chu Hiếu Linh vẫn thanh thanh nói, thật khó tin cô ta lại chính là người đã sắp đặt chuyện này...

Khoảng 3, 4 phút sau, Chu Hiếu Linh tiến vào. Mân Huyên không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm cô ta.

Ban đầu, Chu Hiếu Linh cũng nhìn lại Mân Huyên, nhưng một lát sau, cô ta cúi đầu xuống, cất tiếng hỏi “Lăng tiểu thư, cô tìm tôi có việc gì vậy? Tôi còn có chút việc chưa làm xong, nếu không có chuyện gì…….”

“Chu tiểu thư.” Mân Huyên lạnh lùng nói, mỉm cười sắc lạnh nhìn Chu Hiếu Linh “Tôi nghe có người nói cô đưa tiền cho Lương Ba……”

Sắc mặt Chu Hiếu Linh lập tức biến đổi, nhưng chỉ vài giây sau lại trở về bộ mặt vô tội ngại ngùng “Đúng là như vậy, Lăng tiểu thư, chuyện này thực ra tôi ngại không muốn cho đồng nghiệp biết. Hôm đó tôi đi shopping, có thấy một chiếc váy rất đẹp, nhưng lại không đủ tiền mua, vừa đúng lúc thấy biên tập Lương Ba đi qua, tôi liền vay anh ấy ít tiền rồi bây giờ trả lại cho anh ấy. Chẳng lẽ có vấn đề gì sao?”

Quả nhiên nói rất trơn tru. Mân Huyên nhìn gương mặt Chu Hiếu Linh đang ngại ngùng, đột nhiên cảm thấy khuôn mặt này rất giả dối, không khỏi khiến cho cô cảm thấy khó chịu.

“Được rồi, không có gì cả, cô ra ngoài đi.” Hiện tại cô không có chứng cứ, chỉ là nghe qua lời kể của Tích Vân. Giờ có nói cũng chẳng ai tin, chuyện này chỉ có thể bỏ qua, rút kinh nghiệm lần sau cảnh giác với con người này.

Haizz… Còn chuyện của Doãn Lạc Hàn, cô phải giải quyết như thế nào đây? Như lời của đồng nghiệp ban nãy đã nói, trước mặt đồng người như vậy, hắn lại bị chạm vào vết thương lòng, hơn nữa còn là vết thương mà hắn không muốn nhớ lại nhất, có lẽ điều đó sẽ gây cho hắn một sự tổn thương rất lớn… Vậy cô phải làm sao đây?? Còn chuyện phỏng vấn nữa, cô đã cam đoan với Trịnh Trác rồi, nhưng bây giờ phải làm gì thì thật sự là cô cũng không biết nữa…

Mệt mỏi, cô dựa vào ghế, cảm giác đầu đau đến mức muốn nổ tung…

Chương 314

Trong phòng khách, một nữ hầu tiến lại gần, ghé vào tai quản gia nói cái gì đó... Chỉ thấy quản gia đi từ phòng khách ra phía chiếc cổng vòm ở ngoài vườn, cung kính thấp lunge nói với Doãn Lương Kiến đang ngắm hoa “Lão gia, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi à.”

“Ừ, chờ một chút đi, chắc tẹo nữa là Lạc Hàn về thôi.” Doãn Lương Kiến vẫn chăm chú ngắm hoa, chợt như nhớ ra điều gì, quay đầu hướng về phía thân ảnh đang ôm gối ngồi trên sofa xem tivi trong nhà “Mân Huyên, con đói chưa, nếu không chúng ta ăn trước cũng được, không cần phải đợi xú tiểu tử kia đâu.”

Mân Huyên dời mắt khỏi màn hình tivi, nhìn lên đồng hồ mới có hơn tám giờ, lại nhìn sang phía Doãn Lương Kiến “Dạ không, con vẫn chưa đói đâu, chờ thêm một chút nữa đi ba nuôi.”

“Được, vậy chờ thêm một lúc nữa.” Doãn Lương Kiến vui vẻ nói, nháy mắt với quản gia.

Mân Huyên lại quay người tựa vào sofa, đôi mắt chăm chú nhìn màn hình tivi, nhưng thật ra tâm tư đang bay lộn đi một nơi khác...

Doãn Lạc Hàn sao còn chưa trở về chứ? Không lẽ là hắn giận nên không về nữa sao? Không hiểu sao chỉ cần nghĩ đến việc hắn sẽ không về, trong lòng cô lại dâng lên một nỗi buồn man mác, cứ từng chút từng chút một găm nhấm tim gan....

Thời gian cứ chầm chậm trôi, cuối cùng khi cô ngược mắt nhìn đồng hồ lần thứ không thể đếm được nữa, đã là hơn 10 giờ. Xem tivi thì chỉ toàn phát những tin nhảm chán như một đại gia đã hơn 40 nuôi một cô tình nhân ở bên ngoài, bị vợ phát hiện ra, bị đánh ghen rất kinh khủng....

Vô tình cô lại liên tưởng đến Doãn Lạc Hàn... Nói không chừng, tên kia giờ này cũng đang ôm ôm ấp áp một người đẹp nào rồi! Nghĩ như vậy, cô chợt vô cớ tức giận, đứng bật dậy, vứt cái gối xuống sofa, gọi ba nuôi “Ba nuôi à, con đói rồi, ăn cơm đi.”

“À được, ăn thôi ăn thôi!” Doãn Lương Kiến đồng ý, mắt lại nhìn về phía cửa chính vẫn đang không có động tĩnh gì, miệng không ngừng lẩm bẩm “Xú tiểu tử này giỏi thật, không về mà cũng không thèm nói một tiếng.... Về đây rồi xem ta xử lý nó như thế nào... Không có phép tắc gì cả.....”

Mân Huyên im lặng cúi đầu cứng nhắc ăn từng miếng cơm, không có chút cảm giác nào về mùi vị bởi trong lòng cô đang có thật nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng rồi cuối cùng cô quyết định sẽ chỉ hỏi một câu thôi, mặc dù cô biết không nên hỏi, nhưng cô không thể kìm được lại buột miệng hỏi “Ba nuôi, năm đó vì sao ba lại đem anh ấy cho người khác nuôi?”

Không gián phút chốc trở nên im ắng, chiếc đũa trên tay Doãn Lương Kiến rơi xuống mặt bàn phát ra tiếng động đánh vỡ sự im lặng lạnh lẽo, Mân Huyên lúc này mới chợt nhận ra mình đã nói sai rồi, vội vàng nói thêm “Ba nuôi, con lại hỏi ngu ngốc rồi, ba không cần.....”

Doãn Lương Kiến nâng tay ý bảo cô không cần nói gì nữa, thở dài giải thích “Chuyện này là do ba nợ nó, năm đó không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào ba lại tin miệng thiên hạ rằng Lạc Hàn là do Xảo Kì và Thiệu Văn.....”

Nói tới đây ông ngưng lại, lại thở dài. Còn cô chợt cảm thấy có chút vướng mắc khó hiểu... Thiệu Văn... chẳng phải là tên của bố cô sao? Tại sao....

Cô đang muốn hỏi rõ thì nghe thấy tiếng bước chân, một nữ hầu tiến đến cung kính thưa “Lão gia, thiếu gia đã về ạ.”

Quản gia phất tay ý bảo một nữ hầu đứng gần đó chuẩn bị bát đũa, nhưng một tiếng nói trầm thấp mệt mỏi đã bay tới làm gián đoạn sự chuẩn bị “Không cần, tôi ăn rồi.”

Hắn quay lưng về phía mọi người, nói xong thì cất bước lên lầu. Sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng đậm bàn, tiếp theo là tiếng quát tức giận của Doãn Lương Kiến.

“Đứng lại! Tao và Mân Huyên đợi mày về ăn cơm cả đêm, vậy mà giờ này mày vác mặt về nói là ăn rồi sao? Mày không thể nói với tao một tiếng để tao khỏi phải đợi à? Ai dạy mày vô phép như thế hả?”

Cô sợ run người, không ngờ ba nuôi khi tức giận lại đáng sợ như vậy.

Doãn Lạc Hàn bỗng nhiên xoay người, cất bước đi xuống, cười giễu cợt “Ông bảo tôi đấy à? Tôi đương nhiên không có người giáo dục, bởi ông đã sớm đem tôi cho lão họ Chu mà, không phải sao? Sao giờ lại quan tâm đến việc giáo dục tôi như vậy?”

“Xú tiểu tử, mày nói cái gì... mày....” Doãn Lương Kiến tức giận đứng bật dậy, gân xanh nổi đầy trên trán “Tao là cha mày, không phải kẻ thù của mày. Mấy năm nay tao không quản mày hay sao? Tao cho mày đi Mĩ học, mày về lại cho mày tiếp quản Đường Thịnh, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ để bù đắp.....”

“Đủ? Ông cho là đủ rồi sao?” Doãn Lạc Hàn lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt phút chốc đầy bi thương và thù hận “Ông quên mẹ tôi chết như thế nào rồi sao? Ông có thèm tới thăm một lần không? Chỉ nghe lời người ta nói mà ông lập tức cho rằng tôi không phải con đẻ của ông... Những chuyện tiếp theo chắc tôi không cần nói thì ông cũng biết quá rõ rồi, vậy lúc ấy ông có quan tâm tôi cảm thấy thế nào không?”

Cô không tự chủ được đứng lên, khi đó hắn mất mẹ, là thời điểm đau khổ nhất của một đứa trẻ, Doãn Lương Kiến là bối lẽ ra phải an ủi, ở bên hắn, lại ruồng bỏ hắn như vậy...

Doãn Lạc Hàn, bây giờ phải nhắc lại chuyện này có lẽ hắn đang rất đau khổ.... Mà cũng tại cô, nếu để phòng Chu Hiếu Linh thì đã không xảy ra chuyện này... Đều là do cô đã gợi lên chuyện thương tâm của hắn. Cô sai rồi, sai thật rồi....

Từng lời từng lời của Doãn Lạc Hàn nặng tựa như núi đè nặng lên đôi vai của Doãn Lương Kiến khiến ông chợt cảm thấy vô cùng mệt mỏi, bất lực. Ông không nói được gì, chỉ nhìn chăm chằm Doãn Lạc Hàn, sau đó hai chân mềm nhũn, ngã đổ xuống ghế...

“Lão gia, xin hãy bình tĩnh, thiếu gia cũng chỉ là trong lúc tức giận mới nói.....”

Quản gia đang cố hết sức trấn an Doãn Lương Kiến, trong không khí lại truyền tiếng hờ lạnh của Doãn Lạc Hàn “Có phải tức giận mới nói như vậy hay không, hắn là ông hiểu rõ. Từ ngày ông đem tôi cho người khác, quan hệ cha con của chúng ta đã chính thức kết thúc.....”

Hắn mới nói được một nửa, Mân Huyên đã chạy đến bịt miệng hắn, nghẹn ngào nói “Doãn Lạc Hàn, đừng nói nữa, là tôi sai... Xin anh đừng nói nữa..... Ba nuôi dù sao cũng lớn tuổi rồi... Đừng nói nữa.....”

Chương 315

Cô vừa bịt miệng hắn, vừa quay đầu nhìn ba nuôi, bỗng nhiên cảm giác đôi môi hắn run run, cô quay lại thấy hắn đang nhìn cô, lạnh lùng vô cùng.... Cô giật mình vội buông tay. Hắn không nói gì nữa, nheo mắt nhìn cô thật lâu, ánh mắt chất chứa bi thương, sau đó xoay người lên lầu.

Cô đứng im nhìn bóng hắn cứ xa dần. Cô hiểu rất rõ cảm giác bị người thân vứt bỏ là như thế nào.. Năm ấy, chỉ sau một đêm cô liền mất đi cả cha lẫn mẹ, họ hàng thì xa lánh..... Đó quả thực là một cảm giác đáng sợ mà nếu chưa trải qua sẽ không thể hình dung được... một cảm giác lẻ loi, cô độc khi cả một thế giới rộng lớn đến nhường ấy mà lại không có chỗ nương thân cho một người nhỏ bé như mình...

“Lão gia, tôi đỡ ngài.” Quản gia cùng một người hầu nữ đỡ hai bên Doãn Lương Kiến, dùi ông lên phòng, cô cũng từ từ theo lên.

Ba nuôi được đỡ lên giường, trong lúc người hầu cởi giày cho ông, quản gia quay lại thở dài nói với cô “Lăng tiểu thư, lão gia chúng tôi lo được rồi. Tiểu thư đi khuyên thiếu gi đi, mấy năm nay lão gia vẫn luôn hối hận, tự trách bản thân về chuyện đó. Bọn họ dù sao cũng là bố con, chẳng lẽ lại định cả đời cứ như vậy sao.....”

Cô biết chuyện ngày hôm nay xảy ra có hơn nửa trách nhiệm là do mình. Nếu không phải vì buổi phỏng vấn sáng hôm nay gợi lại nỗi đau của Doãn Lạc Hàn, cha con bọn họ hắn cũng không cãi nhau đến kịch liệt như vậy.

Cô chậm rãi đi lên lầu, đứng trước cửa phòng hắn thật lâu, cuối cùng lấy hết dũng khí gõ cửa, sẵn sàng chờ đợi cơn tức giận của hắn.

Gõ một lúc vẫn không nghe thấy tiếng động gì, cô thử xoay tay nắm cửa. Không khóa. Cô lại đẩy nhẹ

cửa, vừa bước vào đã ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc, ôm miệng ho vài tiếng.

Một lát sau, cô mới thấy rõ hắn đang đưa lưng về phía cô hút thuốc.

“Đừng hút nữa.....” Cô vội chạy qua, giật lấy điếu thuốc trên tay hắn dụi xuống gạt tàn.

Cô tự tiện dập thuốc của hắn, những tưởng hắn sẽ quát cô vài câu, nếu không cũng sẽ tức giận mắng cô về việc phỏng vấn buổi sáng. Nhưng hắn chỉ mím môi yên lặng, đôi mắt vẫn không chút lay động, bất thần nhìn chăm chằm vào một điểm vô định...

Hắn im lặng như vậy lại khiến cô càng thêm sợ...

Cô ngồi xổm xuống trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt hắn “Doãn Lạc Hàn, xin lỗi, chuyện hôm nay thật sự không phải tôi cố ý đâu, tôi biết anh đang rất đau khổ.....”

Cô vừa nói vừa dần dần cúi đầu, nhưng hắn lại nâng cằm cô lên để cho cô nhìn thẳng vào hắn, lạnh lùng nhếch môi “Em gọi anh là gì?”

Tự nhiên hắn hỏi như vậy khiến cô bối rối không hiểu hắn muốn nói gì, âm trầm suy nghĩ một chút rồi hiểu ra, hắn là ý nó cô vừa gọi cả họ cả tên hắn.

“Hàn...” Cô liếm nhẹ môi, ngượng ngùng lẩm bẩm, đột nhiên cả người xoay vòng, nháy mắt đã bị hắn đặt ngồi trên đùi.

Đầu óc có chút mê muội, lần đầu tiên ngồi trong lòng hắn thân thiết như vậy, dựa vào hắn gần như vậy, cô thậm chí còn có thể nghe được tiếng đập mạnh mẽ của trái tim hắn và tiếng hít thở nhẹ nhè trong khoang ngực hắn.

Cô xấu hổ muốn giãy dụa, vừa ngẩng đầu lại thấy ngay đôi mắt sâu thẳm của hắn ẩn ẩn có chút đau xót, lại ngồi yên không cựa quậy nữa.

“Buổi phỏng vấn ngày hôm nay.....” Cô cúi đầu, vừa mấp máy môi, hắn đã gioi hai ngón tay nhẹ nhàng chặn môi cô lại, thì thào bên tai cô “Không cần nhắc lại, anh đã quên rồi.”

Cô mở lớn mắt nhìn hắn, hắn thật sự không nỗi giận với cô sao? Trước đây chỉ cần cô nói câu gì không đúng một chút thôi là hắn đã nỗi giận đúng đùng đùng rồi, lần này là chạm vào vết thương sâu nhất trong lòng hắn, khiến hắn mất mặt giữa chỗ đông người mà hắn lại có thể bình thản nói câu đã quên rồi sao?

Tay hắn chỉ mới hơi buông nhẹ, cô liền nói tiếp “Anh và ba nuôi đừng như vậy nữa được không? Hai người dù sao cũng là.....”

Cô còn chưa dứt lời, hắn đột nhiên ôm lấy thắt lưng của cô, nhấc cô ngồi sang sofa, đứng dậy.

Hắn quay lưng về phía cô, hai tay cầm túi quần, hơi nghiêng đầu quay lại không nóng không lạnh nói “Muộn rồi, em về phòng nghỉ ngơi đi.”

Tim vẫn đang đập loạn nhịp, cô có thể nghe ra là hắn muốn cô đi, hắn không còn quấn quýt cô nữa... Rõ ràng như vậy cô phải vui mới đúng... nhưng không hiểu sao trong lòng lại có một cảm giác hụt hẫng, mất mát khó tả, khiến cô trong phút chốc đờ đẫn rồi bời.....

Mặc dù hắn quay lưng lại phía cô, nhưng cô cảm nhận được, gương mặt hắn hiện tại nhất định là rất ưu thương... Chưa bao giờ cô lại biết... Doãn Lạc Hàn lạnh lùng là thế mà lại có một vẻ ưu tư , yếu ớt đến như vậy...

Ánh mắt của cô chuyển dời đến một ngăn trên giá sách, có một khung hình... Một cô gái trẻ tuôi đang mỉm cười, trông rất dịu dàng xinh đẹp, mà lại có vẻ quen quen... Là mẹ hắn... Hắn vẫn luôn nhớ thương bà...

Hắn từ từ đi đến phía cửa phòng. Nhìn bóng dáng của hắn, cô không thể không được chính mình, chạy vội theo ôm chặt lấy hắn từ phía sau, tựa hồ như sợ chỉ chậm một chút thôi, hắn sẽ biến mất mãi mãi....

Cô nhắm mắt lại, vội vàng nói “Quên đi... Quên đi..... Được không? Quên hết quá khứ đi... anh nhìn xem... tương lai của anh không phải đang rất tốt đẹp đó sao? Anh có một người cha yêu thương anh hết mực, có một tập đoàn lớn nhất Trung Quốc này..... Tương lai.....”

Nói đến hai chữ này, cô khụy lại, đột nhiên cảm thấy vô cùng đau đớn. Tương lai của hắn... nhất định không có cô... Cô hít sâu vào một hơi, tiếp tục nói “Tương lai..... Tương lai của anh sẽ rất tốt đẹp..... Chỉ cần anh quên hết mọi chuyện trong quá khứ, mọi thứ sẽ đều rất tốt... tin tôi đi.....”

Hắn gỡ tay cô ra, xoay người không hề chớp mắt nhìn thẳng cô, khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng, lạnh đến thấu xương, khiến cô rung mình. Không lẽ cô nói sai điều gì rồi sao?

Hắn gắt gao nhìn cô, nói rõ ràng từng chữ “Tại sao không nói gì đến tên em?”

Chương 316

Cô tránh ánh mắt bức người của hắn, vội đổi chủ đề “Ba nuôi cũng đã lớn tuổi rồi, anh không nên chấp ông ấy làm gì.....”

“Mân Mân, trả lời câu hỏi của anh.” Hắn căn bản không nghe cô nói, vẫn tiếp tục truy vấn cô “Em sẽ không tham dự vào tương lai của tôi sao? Em đã sớm dự tính hết rồi sao?”

“Tôi.....” Cô mấp máy môi, không biết phải giải thích như thế nào. Cái tên chết tiệt này, không phải cô đã nói đi nói lại rằng cô và hắn không có tương lai rồi hay sao?

Hắn nheo mắt, thăng ngoặc nhìn chăm chăm cô “Em khuyên anh nên quên hết mọi chuyện trong quá khứ, chỉ hướng đến tương lai. Vậy còn em thì sao? Lẽ nào em vẫn luôn bận tâm tới chuyện đó sao?”

Cô bị tiếng nói khàn khàn của hắn nhầm trúng vào vết thương lòng, bỗng dừng cảm thấy khóe mắt cay cay, cúi đầu lùi dần từng bước...

Cô quên không được... không thể quên được... Gương mặt dữ tợn bẩn thỉu đó, tiếng quần áo bị xé rách, tiếng cười đê tiện.... Tuy rằng chuyện cũng đã qua nhưng cô không tài nào xóa đi được những dư âm đáng sợ mà nó để lại.....

Cô xoay đầu, bước nhanh tới cửa, nước mắt cũng cứ thế mà tuôn trào....

Hắn chạy tới gần, kéo thân thể mềm mại vào trong lòng “Xin lỗi, anh không cố ý nhắc tới. Tất cả mọi

chuyện đều đã qua rồi, từ nay trở về sau sẽ không ai có thể thương tổn đến em được nữa... Anh sẽ bảo vệ em, cả đời này.....”

Cô thống khổ nhắm mắt lại, cô không muốn nghe, không muốn nghe nữa! Hít sâu một cái, cô nhìn hắn, nở một nụ cười còn khó coi hơn là khóc “Chúng ta đang bàn về chuyện của anh và ba nuôi mà, hai người không.....”

“Việc này em không cần nhúng tay.” Hắn cắt lời cô, sắc mặt liền âm trầm.

Khúc mắc giữa hắn và ba nuôi đã tồn tại rất lâu rồi, không phải chỉ nói một hai câu là có thể giải quyết được. Hiểu ra điều này, cô chỉ cúi đầu im lặng.

Chuyện ngày hôm nay đều là do cô khơi mào. Nếu không phải tại cô, hắn và ba nuôi cũng sẽ không xích mích như vậy, cô thật sự băn khoăn, cảm thấy nhất định phải nghĩ cách gỡ giắc khúc mắc giữa hai cha con bọn họ.

“Hơn mười một giờ rồi, em về phòng ngủ sớm đi, mai còn phải đi làm.” Hắn thân thiết vuốt nhẹ một sợi tóc vương trên mặt ra sau tai cô, đôi mắt nhìn cô ánh lên những tia phức tạp.

Hắn muốn đuổi cô về phòng sao? Cô cười đau khổ..... Những ngày trước khi hắn bá đạo vào ngủ với cô, cô cảm thấy vô cùng căm tức, chỉ muốn hắn biến đi cho khuất mắt, nhưng giờ khi hắn nói như vậy, thành toàn cho cô rồi, không hiểu sao lại có cảm giác đau đớn xót xa hụt hẫng đến như vậy...

Trở lại phòng, cô mở nước ấm tắm, sau đó khi ra khỏi phòng tắm, ánh mắt cô dời đến ngăn kéo ở chiếc tủ đầu giường. Cô đứng khụng lại vài phút, sau đó dứt khoát tiến tới phía đó.

Run run mở ngăn kéo ra, tim cô đập rất nhanh trong lồng ngực, cầm lấy chiếc cặp tài liệu dày cộp trong tay, cảm giác vô cùng hồi hộp như sắp mở ra cả một bí mật to lớn...

Rốt cục trong chiếc túi này là cái gì? Là thứ sẽ khiến cô nhoẻn miệng cười vui vẻ, hay là thứ sẽ khiến cô đau khổ, khiến cô và hắn từ nay sẽ vĩnh viễn không thể có quan hệ gì nữa??

Cô có nên mở ra? Hay cứ giữ lấy cục diện hiện tại, duy trì mối quan hệ anh em nuôi này cùng hắn...

Đôi tay nắm tập tài liệu ngày càng run hơn... Cô sợ cái gì chứ? Cô sợ đọc xong rồi sẽ không thể đối mặt với hắn nữa...

Thì ra cho tới bây giờ, cô vẫn như con rùa hèn nhát chỉ biết rụt cổ vào mai... Cô vẫn luôn cố không nghe, không hiểu, không biết, nhốt mình trong một thế giới nhỏ, một thế giới chỉ có riêng cô và hắn....

Cô luôn miệng nói phải rời khỏi hắn, kỳ thật trong tiềm thức, cô sợ phải cách xa...

Đấu tranh tư tưởng một lúc, cuối cùng cô lại cất tập tài liệu vào trong ngăn kéo, quyết định để khi nào bình tĩnh sẽ xem. Ngày mai, khi cô đã chuẩn bị tốt tâm lý xem cũng chưa muộn.

Cô tắt đèn, nằm lên trên giường, bỗng cảm thấy vô cùng trống vắng... Thì ra cô đã quen rồi, quen hơi ấm của hắn, quen vòng tay của hắn... Cô đã quen có hắn ở bên mất rồi....

Bỗng trọn tròn mắt, cô nhớ ra... Hắn sợ bóng tối, hắn chỉ có thể ngủ bên cô... Vậy hôm nay thì sao, hắn sẽ thức trắng sao?

Suy nghĩ vẩn đề này khiến cô cứ trăn trọc lăn qua lăn lại không yên... Lâu lâu sau xem đồng hồ đã sang ngày mới rồi nhưng vẩn đề đó vẫn như tảng đá đè nặng trong lòng cô, khiến cô không thể an tâm ngủ được.

Được rồi, cô quyết định sẽ qua nhìn trộm phòng hắn một cái, nếu hắn ngủ yên rồi cô sẽ về phòng ngủ..

Vừa nghĩ vậy, cô lập tức xốc chăn, chạy xuống giường, rón ra rón rén chạy đến trước phòng hắn, cảm thấy bàn chân lành lạnh mới nhớ ra vì vội vàng mà mình quên chưa đi dép trong nhà.

Cô ngừng thở, từ từ xoay núm cửa, tim gần như ngừng đập. Cũng may, cửa không khóa trái, đẩy hé cửa ra một chút thì chỉ thấy ánh sáng mờ mờ.

Lúc này cô mới nhớ ra giường hắn kê phía bên trái cửa, vì thế cô mở rộng cửa ra thêm một chút, ló đầu vào trong, nín thở, đột nhiên cảm thấy bộ dạng hiện tại của mình chẳng khác nào kẻ xấu đang rình mò.

Dù sao giờ có về phòng cô cũng không ngủ được, xem hắn thế nào để yên tâm vãnh hơn. Cô đẩy cửa thật nhẹ, nhón chân đi vào trong nhưng vẫn không thấy gì cả bởi còn bị một cái giá sách che tầm mắt.

Cô càng làm càng liều, lại đi vào sâu trong, cũng may phòng hắn lót thảm rất dày, cô đi nhẹ nhàng nên cũng không gây ra tiếng động gì cả.

Hắn quả nhiên đang nằm trên giường, nghiêng người xoay lưng về phía cô, thoát nhìn có vẻ như đang ngủ.

Chương 317

Cô đang định xoay người rời đi thì chợt chú ý thấy người hắn hơi run run, lại nghe loáng thoáng có tiếng nấc. Cô giật mình quay phắt lại, không thể nào! Chẳng lẽ... hắn đang khóc đó sao?

Kìm lòng không đậu, cô tiến lại gần gọi nhỏ “Hàn.....”

Hắn không lên tiếng, bả vai lại khẽ run, cô bỗng cảm thấy đau xót vô cùng... Hắn khóc thật! Phải làm sao bây giờ?

Định tới gần an ủi hắn, lại nhớ tới người này luôn xem trọng sĩ diện, nếu bị cô bắt gặp hắn đang khóc, khảng định sẽ rất xấu hổ. Cô cẩn mội, nhẹ nhàng ngồi lên giường hắn, kéo chăn lên người.

Càng lại gần hắn, cô càng nghe rõ hơi thở không đều của hắn. Cô bối rối ngập ngừng đưa tay ôm nhẹ hắn từ sau lưng “Hàn.....”

Hắn giật mình một cái, nắm chặt lấy tay cô, xoay người lại. Cô xấu hổ cúi mặt, không biết phải nói gì nữa.

“Đây chính là bằng chứng chứng minh em vẫn luôn yêu thương nhung nhớ anh .....” Nghe tiếng nói khàn khàn của hắn, cô kinh ngạc ngẩng đầu mở lớn mắt nhìn hắn, đôi mắt hắn vẫn sắc lém, và trên mặt nào có giọt nước mắt nào đâu!

“Anh... anh gạt tôi!” Cô tức giận kêu lên nhưng chẳng mấy chốc khuôn miệng nhỏ nhắn đang hé mở đã

bị một đôi môi nóng bỏng nuốt lấy, một bàn tay mạnh mẽ đỡ cổ cô, cái lưỡi ẩm ướt trêu đùa trong khoang miệng thơm tho của cô khiến cô cảm thấy như có một dòng điện đang chạy khắp người, không kiềm chế được kêu một tiếng kiều mị.

Đôi môi thô ráp của hắn mạnh mẽ cắn mút đôi môi non mềm của cô, lưỡi hai người vờn đuối trong miệng khiến đầu óc cô trống rỗng, người càng lúc càng nóng, cái nóng thiêu đốt hết lý trí... Hắn lại khẽ liếm vành tai mềm nhỏ của cô khiến cho khắp người cô như tê dại, đôi mắt mê man...

Hắn nhân cơ hội thì thào bên tai cô “Anh muốn có con... có một đứa con của hai ta..... Có thể bây giờ đã có rồi, cũng có thể là vẫn chưa có, nên hai chúng ta cùng cố gắng nhé, được không em?”

Cô toàn thân nóng lên, xụi lơ dưới thân hắn, căn bản không còn chút đầu óc để suy nghĩ, dễ dàng trả lời “Ừm... được.....”

“Đồng ý rồi là không được đổi ý đâu nhé.” Hắn cúi đầu cười như đứa trẻ vừa làm xong một trò nghịch.

Một tay hắn nhanh chóng luồn ra sau lưng cô cởi áo ngực của cô khiến cho đôi gò bồng đảo căng tròn bung ra. Hắn mê mẩn vừa hôn vừa lăn tay cởi đồ, càng lúc càng mãnh liệt... Hắn châm lửa dục vọng trong cô khiến cô mê muội, cơ thể nóng bỏng, da thịt trắng như tuyết giờ đã nhuộm thành màu phấn hồng mê người...

“Huyên, em mãi mãi là của anh .....” Hắn bá đạo tuyên bố, đầu gối tách hai chân của cô ra, khẽ động thân. Đôi môi đỏ mọng của cô cũng từ đó mà thốt lên những tiếng hoan ái mê luyến...

Sáng sớm, tiếng chim kêu lảnh lót ngoài cửa sổ. Cô mở mắt, người bên cạnh không biết đã đi đâu, chỉ

thấy mình đang không một manh vải nằm trên giường hắn. Lập tức đỏ mặt, cô thầm trách mình lẽ ra đêm qua đã không nên sang đây...

Cô lầu bầu xuống giường, thu nhặt mớ quần áo hỗn độn dưới chân, khi sắp đi lại thấy có một tờ giấy nhỏ đặt ở tủ đầu giường: “Huyên: Hôm nay anh phải đi công tác ở Ma Cao, ngày mai mới về. Buổi tối anh sẽ gọi cho em.”

Cô nhớ lại lúc rạng sáng khi mình còn đang lơ mơ hình như cũng nghe thấy hắn âu yếm thì thầm vào tai cô những lời này...

Cô cầm tờ giấy, lén lén lút lút mở cửa phòng hắn, nhìn thấy không có ai mới chạy vọt qua phòng mình.

Toàn bộ quá trình giống như tên trộm làm việc xấu, cô nuốt nước miếng một cái nhìn đồng hồ đã không còn sớm nữa, vội vàng chạy vào phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Khi xuống ăn điểm tâm không thấy ba nuôi đâu, quay đầu nhìn ra ngoài vườn cũng không thấy nhưng cô không hỏi quản gia. Có lẽ ba nuôi vẫn đang tức giận chuyện hôm qua, ở lì trên phòng. Thôi cũng không sao, đợi Doãn Lạc Hàn về rồi cô sẽ cố gắng giúp cha con họ hòa giải.

Cô phấn chấn đi làm, đến lúc chờ thang máy quay đầu chào đồng sự, lại thấy Trịnh Trác đứng cách đó không xa đang chuẩn bị tiến vào thang máy chuyên dụng.

Hắn đột nhiên quay đầu, nháy mắt ý bảo cô đi tới, cô nghĩ hắn có chuyện quan trọng muốn giao cho cô, vội vàng chạy qua, không ngờ hắn lại chỉ mỉm cười nói một câu “Cùng đáp thang máy đi.”

Không đợi cô nói gì, hắn đã cất bước đi vào. Tuy bọn họ là anh em nuôi nhưng cũng đã cùng hẹn nhau trước mặt đồng sự sẽ tỏ ra bình thường như cấp trên với cấp dưới để tránh những điều phiền toái. Lần này hắn lại gọi cô đi cùng như vậy không khỏi thu hút những ánh mắt tò mò của đồng sự, vì vậy cô nhất thời đứng bất động, chưa biết làm sao.

Trịnh Trác đi vào thang máy, thấy cô vẫn đứng ngốc ở đó liền nhíu mày giục “Sao còn không vào đi? Anh có chuyện cần nói với em về bài phỏng vấn của tạp chí kì này.”

Nghe hắn nói đến chuyện công việc, cô cũng không băn khoăn gì nữa, sờ sờ mũi tiến vào.

Thang máy chậm rãi khép lại, Trịnh Trác quay đầu nhìn cô, ánh mắt thâm sâu “Mân Huyên, ngày hôm qua anh đã điều tra được tất cả, chuyện lần này là do có người đứng đằng sau giở trò.”

Cô thoảng sững sốt, chuyện này sao hắn có thể biết được?

“Mân Huyên, lẽ ra em nên nói với anh, tại sao lại một mình gánh trách nhiệm như vậy?” Trịnh Trác có chút tức giận “Tòa soạn có những quy định rất nghiêm ngặt, Phó chủ biên chỉ được phép sai sót hai lần thôi. Lần đầu chỉ đơn giản ghi tội, trừ chút tiền lương, nhưng lần thứ hai sẽ là đuổi việc đấy. Em phải cảnh giác cô thư ký của em, lai lịch của cô ta không bình thường đâu.”

“Vậy là sao?” Cô thắc mắc, vốn dĩ cô cũng chỉ nghĩ Chu Hiếu Linh là một cô gái không đơn giản, nhưng không lẽ còn có những chuyện ghê gớm hơn mà cô không biết?

Chương 318

“Chuyện này nhất thời chưa điều tra được rõ, anh sẽ thúc giục thuộc hạ làm nhanh hơn, em không phải bận tâm nhiều quá đến việc này đâu.”

Trịnh Trác nói nhẹ nhàng bâng quơ, cô nghe mà cảm giác chưa hiểu lắm. Cô không nghe sai đó chứ, thủ hạ của hắn? Tòa soạn này còn có bộ phận chuyên đi tra xét đời tư người khác sao? Hay là hắn có ý gì khác....

Lúc này thang máy mở, cô toan cất bước ra ngoài, quay đầu lúc thang máy khép lại, thấy Trịnh Trác ở trong nháy mắt nhìn cô một cái rồi buông một câu “Một giờ nữa em tới văn phòng anh nhé.”

Cô vừa vào văn phòng được một lúc, Chu Hiếu Linh liền gõ cửa bước vào. Cô chăm chú nhìn cô ấy, không khỏi cảm thấy đáng sợ khi một gương mặt trong sáng như vậy lại ẩn giấu một bản chất đen tối hiểm ác đến thế.

“Lăng tiểu thư, có việc gì sao?” Chu Hiếu Linh mỉm cười nhìn cô.

“Cô đem văn kiện ra làm đi” Cô gạt suy nghĩ vừa rồi, khoát tay ra hiệu, đổi phuong khoái trả đồng ý, xoay người rời đi.

Nhìn chăm chăm Chu Hiếu Linh với chiếc váy không thể ngắn hơn, cô không khỏi lắc đầu. Cô gái này tuy còn trẻ tuổi, ngoài mặt vô hại nhưng kỳ thực khôn khéo vô cùng, cũng như Giản Quân Dịch vậy, khiến cô vô cùng đau đầu.

Cô lấy văn kiện, bắt đầu làm việc. Đợi đến mười giờ, cô đứng dậy đi đến văn phòng của Trịnh Trác ở tầng mười lăm.

Vừa thấy cô, Trịnh Trác liền đưa tờ giấy ra cho cô. Đọc quyết định điều động nhân sự, tâm tư bỗng dưng có phần trầm mặc, đọc đi đọc lại, trong lòng nảy lên một cảm giác khó nói nên lời.

Nội dung tờ điều lệnh nói về Lương Ba, hắn được điều đến một chuyên mục khác, là nhân viên biên tập bình thường. Còn chức phụ trách biên tập mà Lương Ba đang phụ trách được trao lại cho Kỷ Tích Vân. Cô biết đây là Trịnh Trác cố ý an bài.

Trịnh Trác đan tay, khuỷu tay đặt lên bàn làm việc, gương mặt tuấn lăng toát ra một vẻ lãnh đạm “Chuyện lần này là do hắn trực tiếp làm, hắn phải tự gánh lấy hậu quả. Em lập tức đi làm công văn, sau đó dán thông báo cho các đồng sự biết lệnh điều động nhân sự này”.

“Trác...” Cô có chút khó xử, làm như vậy có quá đáng quá hay không...

Trịnh Trác mặt không đổi sắc, ngẩng đầu ngắt lời cô “Mân Huyên, em không cần suy nghĩ nhiều. Đem hắn điều đến nơi khác là ý của anh. Nếu hắn có thắc mắc gì thì cứ đến gấp trực tiếp anh đây.”

Hắn nói vậy rõ ràng có ý bảo vệ cô... Cô cầm tờ điều động nhân sự, cẩn nhẹ mồi. Đây là lần thứ ba Trịnh Trác làm cho cô phải suy nghĩ. Hắn ở đây để bảo vệ cô! Cô cảm thấy thật may mắn khi có người anh tốt như vậy.

Sau đó, cô đi làm theo lời Trịnh Trác. Lệnh điều động nhân sự được tuyên đọc, Lương Ba nhất thời nhảy dựng lên “Dựa vào cái gì mà điều động tôi, tôi đã làm gì sai? Tôi không phục! Lăng Mân Huyên, nhất

định là cô âm thầm xui khiến... Cô tác động để Trịnh Trác cách chức tôi rồi tiến cử Kỷ Tích Vân phải không?... Cô thật nham hiểm... Cô làm việc tư lẩn với việc công!"

Lương Ba mắt vẫn tia máu trừng mắt nhìn Mân Huyên, chỉ thăng vào mặt cô, điệu bộ muốn xông lên, cũng may có một vài nam đồng nghiệp nhanh tay ngăn lại, vội vàng túm trụ hắn khuyên giải.

Tích Vân cũng vội vàng chạy lại nói giúp cô "Lương Ba, chuyện này do chủ biên quyết định, không liên quan đến Mân Huyên. Còn chức vụ của anh, anh hiện tại có thể đi tìm chủ biên để hỏi cho rõ ràng..."

"Hừ, cô đừng có giả bộ không biết, nhất định là cô đang làm trò quỷ! Tôi không làm gì sai! Tôi muốn đi tìm chủ biên, tôi phải đi tìm anh ta, xem anh ta có lý do gì điều động chức của tôi... Tôi đi tìm anh ta!... Cô cứ chờ đó mà xem!"

Lương Ba đỏ mặt tía tai, kêu các nam đồng sự bỏ hắn ra, hung tợn trừng mắt với cô rồi đi thăng ra thang máy đến tầng mười lăm tìm Trịnh Trác.

Nhin Lương Ba với bộ dáng muốn đánh người hùng hổ đi vào thang máy, Mân Huyên đột nhiên có loại trực giác, hắn với khí thế này đi tìm Trịnh Trác hắn không phải có chuyện tốt đẹp gì... Cô nhớ tới cái đêm Trịnh Trác đánh nhau với Doãn Lạc Hàn mà bất giác rùng mình, thở dài, nhanh chóng điều chỉnh sắc mặt nói với các đồng sự "Không có việc gì, mọi người về làm đi. Tạp chí kỳ này sắp ra, mọi người cùng cố gắng, đến lúc đó tôi mời mọi người ăn cơm chúc mừng."

"Thật tốt quá!" Mọi người lập tức mặt mày hớn hở, tiếng vỗ tay tán thưởng vang cả văn phòng.

Mọi người đi ra, cô không khỏi có cảm giác thư thái. Ánh mắt vô tình hướng về phía Chu Hiếu Linh, ánh mắt âm trầm của cô ta chợt lóe lên rồi lại khôi phục lại ngay vẻ tươi cười giống các đồng sự. Trịnh

Trác ra chiêu này quả thật là cao tay, nhìn qua tưởng như là trừng phạt người khởi xướng Lương Ba, nhưng kỳ thật lại là động rùng dọa hộ, chính là âm thầm cảnh báo Chu Hiếu Linh.

Cô ở văn phòng xử lý công việc, không đến nửa giờ sau, Kỉ Tích Vân gó cửa với vẻ mặt hưng phấn “Mân Huyên, mau ra mà xem, Lương Ba quay lại thu dọn đồ đạc rồi này. Có vài nam đồng sự hỏi han, anh ta cũng không để ý, xem ra khi anh ta lên kiện cô đã bị cắp trên nói cho sợ rồi...”

Cô vừa nghe liền vội vàng buông bút, bước đến cửa sổ, nhìn thấy Lương Ba quả thực như lời Tích Vân, cúi đầu thu dọn đồ đạc. Đồng sự vây quanh hỏi han, hăng vãnh như cũ giữ yên lặng.

“Đi thôi”. Cô bước ra cửa rồi đi ra ngoài, đi theo sau là Tích Vân.

“Mân Huyên, đừng qua, nói không chừng hăng vẫn muốn đánh người đó!” Tích Vân hiển nhiên vẫn còn sợ Lương Ba, kéo tay cản cô.

“Không sao, anh ta không dám đâu”. Mân Huyên lắc đầu, chậm rãi đi ra.

Nghé tiếng bước chân, mọi người đều quay ra nhìn cô, Lương Ba cũng liếc mắt nhìn, nhưng đã không còn cái khí thế kiêu ngạo lúc trước, cả người giống như quả bóng cao su hết hơi, sắc mặt trắng bệch.

Chương 319

Lương Ba ôm một hộp đồ đi ra khỏi phòng, cũng không thèm chào ai cả, tiến thẳng tới thang máy.

Mân Huyên chú ý tới dáng đi của hắn, cảm thấy chân trái có chút kì lạ, lưng có vẻ cũng hơi vẹo. Haizz... mong là cô nghĩ sai rồi...

Văn phòng đang im lặng, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân tiến gần đến, mọi người đều ngẩng mặt.

Xã trưởng Lâm Hạo Ngôn và Chủ biên Trịnh Trác cùng tiến vào văn phòng, phía sau là trưởng phòng nhân sự Phan Nhạn Ngọc. Xã trưởng Lâm Hạo Ngôn lạnh lùng không nói gì, ánh mắt quét qua một lượt văn phòng, để ý có thể thấy anh ta nhìn Chu Hiếu Linh lâu hơn một chút.

Phan Nhạn Ngọc đi tới phía trước, bắt đầu đọc lớn “Lương Ba không phục điều lệnh của bộ phận nhân sự, chạy đến tầng mười lăm gây lộn, chủ động đánh Chủ biên Trịnh Trác trước. Hành vi nghiêm trọng này trái hoàn toàn với những quy định của tòa soạn, nên phòng nhân sự quyết định đuổi việc.....”

Thoáng chốc, văn phòng lặng ngắt như tờ. Cảm giác được một ánh mắt đầy hận ý phóng tới phía mình, Mân Huyên quay đầu lại thấy đôi mắt xảo quyết trên gương mặt trắng bệch của Chu Hiếu Linh đang nhìn cô, sau đó lập tức cúi đầu giả vờ như đang làm cái gì.

Giữa trưa, khi đến giờ ăn cơm, Trịnh Trác lại gọi điện tới hẹn cô ở bãi đỗ xe cùng đi ăn.

Cô nhìn hắn đầy cảm kích “Trác, cảm ơn anh!”

Trịnh Trác chỉ liếc cô một cái rồi bật cười “Cám ơn anh cái gì?”

“Cám ơn anh đã giải quyết giúp em.” Ánh mắt của cô trở nên nhanh nhẹn có chút đăm chiêu “Nói thật thì em vừa tốt nghiệp đại học, không quá một tháng đã lên được chức vụ này, vì vậy với chuyện của Lương Ba lần này thực sự là không có kinh nghiệm để giải quyết. Em vốn đã nghĩ chỉ cần dì hòa vi quý, có thể mọi chuyện sẽ đều thuận lợi, bây giờ mới hiểu thì ra là em đã nhầm rồi, thân là lãnh đạo phải quyết đoán mạnh mẽ, không thể mềm lòng, nhân nhượng được.”

“Chúc mừng em, rốt cuộc em cũng nghĩ thông suốt rồi.” Trịnh Trác tán thưởng cười, điểm nhẹ chớp mũi cô “Về sau phải nhớ kỹ chuyện hôm nay, biết chưa? Đúng như lời em nói đó, phải cứng rắn, mạnh mẽ. Làm hỏng buổi phỏng vấn là do hắn gây ra thì phải do hắn chịu trách nhiệm, em không cần đứng ra đỡ tôi, hiểu chưa?”

“Vâng, em hiểu rồi.” Cô gật đầu mạnh một cái “Thân là thủ trưởng, việc gì cần ra mặt, việc gì không cần ra mặt phải phân định rõ ràng. Em nhất định sẽ nhớ.”

Hai người đang khoái trá nói chuyện với nhau, di động trong túi của cô lại vang. Là Chỉ Dao, cô ấy hẹn cô ăn cơm trưa, nói là có việc quan trọng. Nghe giọng Chỉ Dao không bình thường, cô vội vàng đồng ý.

Khép lại di động, cô ngạc nhiên Trịnh Trác “Xin lỗi, em có việc gấp...”

Trịnh Trác lập tức chuyển tay lái “Không cần khách khí, đọc địa chỉ đi, anh đưa em đi.”

“Vâng.” Cô không khỏi tươi cười, nói địa chỉ cô và Chỉ Dao hẹn gặp.

Không đến mươi phút sau, xe thể thao đã dừng trước nhà hàng cần đến. Cô vẫy tay chào Trịnh Trác, bước vào.

“Chỉ Dao.” Cô lo sợ bất an ngồi đối diện Chỉ Dao, đặt túi trên đùi. Doãn Lạc Hàn vẫn chưa nói rõ cho cô biết hôm đó hắn và Chỉ Dao nói chuyện thế nào rồi, nên cô rất lo lắng, không biết rõ rốt cục tình trạng bây giờ là thế nào.

Chỉ Dao uống một ngụm sinh tố, nâng đôi mắt buồn rầu nhìn Mân Huyên “Cậu tới rồi à?”

“Chỉ Dao, cậu làm sao vậy? Cảm thấy không khỏe sao?” Cô nhìn gương mặt Chỉ Dao tái nhợt, có thể nhận ra nhất định không phải chuyện nhỏ.

“Không sao đâu Mân Mân, mình vẫn khỏe mà.” Chỉ Dao cúi đầu, tựa hồ như chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Mân Huyên càng cảm thấy khó hiểu. Rốt cục Chỉ Dao bị làm sao vậy? Doãn Lạc Hàn đã nói những gì? Không phải hắn đã lôi tên cô vào đó chứ? Không, không phải, tuy rằng năm lần bảy lượt hắn lấy chuyện này ra uy hiếp cô nhưng cô có thể cảm giác được là hắn đã không nói.

“Mân... Mân Mân.....” Chỉ Dao ngập ngừng, lại cúi đầu uống một ngụm thật lớn, sau đó mới từ từ nói “Mình hỏi cậu nhé... Nếu... nếu... nếu cậu phát hiện ra... Chính Vũ có... nếu .....

Mân Huyên căng tai ra nghe nhưng cũng không hiểu Chỉ Dao nói gì “Chỉ Dao, cậu nói rõ chút được không? Chính Vũ làm sao cơ?”

Chỉ Dao ngược mắt nhìn Mân Huyên, lại lập tức cúi xuống, dường như là có chuyện rất khó nói.

“Chỉ Dao, Chính Vũ làm sao vậy? Cậu mau nói đi!” Mân Huyên lo lắng thúc giục. Đã mấy ngày nay cô và Chính Vũ không liên lạc với nhau, không lẽ Chính Vũ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Chỉ Dao kích động liên tục xua tay “Mân Mân, cậu đừng lo, cậu ấy không sao hết, không làm sao đâu. Minh... mình đi toilet một chút.”

Nói xong, Chỉ Dao liền cuống quít chạy về phía toilet. Không hỏi được Chỉ Dao, Mân Mân sợ quá liền lôi điện thoại trong túi xách ra, nhấn số Chính Vũ. Điện thoại được tiếp nghe “Chính Vũ, cậu đang ở đâu?”

“Tôi đang ở khách sạn. Sao vậy Mân Mân?”

Nghe tiếng Chính Vũ hoàn toàn bình thường, cô mới nhẹ nhàng thở ra “À, cũng không có gì. Chúng ta cũng mấy ngày không gặp rồi, cùng ăn cơm đi. Tôi đang ở.....”

Cô đọc địa chỉ, vừa buông điện thoại thì Chỉ Dao đi tới. Chỉ Dao dường như đã bình tĩnh hơn rồi, cũng không còn hoảng hốt như ban nãy nữa.

Khác với mọi lần nhanh nhẹn hoạt bát, lần này Chỉ Dao chỉ cúi đầu im lặng, không nói không răng.

Chương 320

“Chỉ Dao, chúng ta là bạn tốt mà? Có vấn đề gì cậu cứ nói đi.” Mân Huyên trầm giọng an ủi bạn, đặt tay lên tay Chỉ Dao vỗ nhẹ như muốn tiếp thêm dũng khí cho cô bạn.

“Vậy mình hỏi nhé!” Chỉ Dao dường như đã bình tĩnh lại “Mình muốn hỏi... nếu..... nếu bạn thân nhất của cậu có quan hệ với hôn phu của cậu..... Mà... sau đó ... sau đó... sau đó đầu óc của bạn thân cậu mỗi ngày đều chỉ nhớ đến bóng dáng của hôn phu của cậu..... Cậu... cậu sẽ làm như thế nào?”

Trong đầu Mân Huyên nổ đùng một cái. Mặc dù Chỉ Dao nói ấp úng không rõ ràng, nhưng cô hiểu được ý cô ấy muốn nói. Rốt cục cũng đến ngày này...

Chỉ Dao quả thật rất chất phác. Chuyện này là do cô và Doãn Lạc Hàn làm sai, lẽ ra cô mới là người phải chịu thùng, lẽ ra Chỉ Dao nên tức giận. Cô ấy như thế này khiến cô càng thêm cảm giác có lỗi...

Cô cúi đầu, áy náy xấu hổ vô cùng, thì thào nói “Chỉ Dao, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thật ra mình.....”

“Mân Mân.” Một tiếng gọi quen thuộc cất lên. Cô dừng lời, ngẩng đầu, thấy một gương mặt soái khí nhợt nhạt tươi cười đang tiến đến.

“Chính Vũ, cậu đến nhanh vậy? Mau ngồi đi.” Mân Huyên lập tức chỉ vào chỗ ngồi còn trống bên cạnh Chỉ Dao. Chính Vũ không nói gì liếc nhìn Chỉ Dao một cái, thoái mái ngồi xuống.

Nhưng không ngờ Chỉ Dao lại đột ngột đứng lên, mặt đỏ như gấc cúi vội vàng vừa nói vừa kéo ghế đi

“Mân Mân, mình... mình có việc rồi... mình đi trước đây.....”

Nhưng Chỉ Dao chưa kịp đi thì Chính Vũ đã nhanh hơn đứng lên đặt tay lên vai cô, ấn cô trở lại chỗ ngồi.

“Haizz nha đầu này, sao lại vội vàng như thế? Một chút lẽ phép cũng không có, sáng hôm đó cô cũng thế, còn chẳng nói lấy một câu cảm ơn. Cô có biết tối hôm trước đó cô phun hết.....”

Chính Vũ lườm Chỉ Dao một cái, đang nói dở thì bị Chỉ Dao luồng cuồng bit miệng “Cậu.... cậu đừng có nói lung tung.....”

Chỉ Dao vừa không tự nhiên nói, vừa quay đầu xem phản ứng của Mân Huyên “Mân Mân, cậu đừng nghe Chính Vũ nói lung tung..... Chúng mình không có chuyện gì đâu..... Thật sự..... Đêm đó mình... Chúng mình... không phải... thật ra là ngày đó mình.....”

Chỉ Dao càng giải thích càng loạn, trán đầy mồ hôi, Chính Vũ lại lườm một cái đẩy tay cô ra khỏi miệng mình “Không cái gì, đêm đó cô uống say sau đó.....”

“Kim Chính Vũ, cậu đừng nói nữa.....” Chỉ Dao bây giờ không còn quan tâm gì đến hình tượng nữa, thét lớn ngắt lời Chính Vũ, bit miệng hắn lại. Chính Vũ cũng đâu chịu yếu thế, lắc lắc đầu tránh bàn tay của Chỉ Dao “Giản Chỉ Dao, nha đầu này, cô không biết lẽ nghĩa gì sao? Đây là cách mà cô đối đãi với người đã giúp cô hả?”

“Anh im ngay, không được nói nữa.....” Chỉ Dao càng thêm kích động, nhướn người sang phía Chính Vũ cố bit miệng hắn lại. Người ngoài nhìn vào còn tưởng là một đôi tình nhân đang trêu đùa nhau.

Mân Huyên nhíu mày không hiểu, nhìn xung quanh. Cũng may bây giờ chưa đến giờ cơm trưa, khách đến ăn cũng không nhiều lắm, chỉ có vài người đến bàn công việc tò mò nhìn rồi lại quay đi.

Mân Huyên rốt cuộc chịu không nổi, vỗ vỗ bàn “Được rồi, được rồi, hai người đừng làm loạn nữa.”

Lúc này họ mới ngừng lại, lườm nhau một cái rồi cùng quay mặt đi “Hừ....”

Đúng là không khác gì hai đứa trẻ con! Cô dở khóc dở cười, cảm thấy họ thật hợp nhau. Bỗng nhiên trong đầu lóe lên một ý nghĩ, cẩn thận đem những chuyện bọn họ vừa nói xâu chuỗi lại với cuộc điện thoại kì lạ của Chỉ Dao hôm trước, lại nhìn vẻ ngượng ngùng của Chỉ Dao khi nhìn Chính Vũ, cô dường như đã hiểu, vui vẻ mỉm cười.

“Chết rồi, muộn mất rồi, tòa soạn có việc, tôi phải đi trước đây, hai người cứ ở đây nói chuyện đi nhé!” Cô làm bộ như vội vàng, xách túi đứng lên, không để cho hai người kịp phản ứng đã bước ra khỏi nhà hàng.

Cô quẹo vào một góc kín có thể nhìn vào vị trí bàn của Chính Vũ và Chỉ Dao trong nhà hàng. Sau khi cô đi, Chính Vũ và Chỉ Dao mới đầu ngây ngẩn cả người, sau đó sau đó lại lườm nhau một cái. Dù đang ở khoảng cách xa nhưng cô vẫn có thể nhận ra được màu hồng ửng trên đôi má của Chỉ Dao.

Mặc dù bọn họ tỏ ra khó chịu như oan gia với nhau nhưng cũng không ai rời đi. Mân Huyên vui vẻ nghĩ có lẽ thêm một thời gian nữa, bọn họ tìm hiểu về nhau rồi sẽ dần dần thích nhau.

Cô mang theo nụ cười mĩ mãn trên gương mặt rời đi. Cô đã hiểu ra vừa nãy chuyện Chỉ Dao muốn nói không phải là về cô và Doãn Lạc Hàn, ngược lại chính là về cô ấy và Kim Chính Vũ.

Cô cũng biết trong lòng cô đã ngầm xác định rồi, cả đời này ngoài hắn ra cô sẽ không còn có thể rung động trước bất cứ ai nữa. Nhưng cô cũng biết cả cuộc đời này, cô nợ Chính Vũ, một món nợ không bao giờ trả hết được....

Cô cũng không ngờ sau mấy ngày không gặp, độ ấm trong ánh mắt Chính Vũ nhìn cô giờ đã phai nhạt đi nhiều. Cô mỉm cười tin rằng đó chính là một tín hiệu tốt.

Nếu cô đã không thể đáp lại hắn, vậy cô thật lòng chúc phúc cho hắn. Cô thật sự rất vui, hy vọng Chính Vũ tiếp tục mở lòng, đón nhận hạnh phúc trước mắt, sau đó cô đầy hưng phấn nhìn Chỉ Dao.

Nhìn Chỉ Dao khác thường như vậy, cô có thể nhận ra Chỉ Dao đối với Chính Vũ đã có sự xao xuyến. Đã làm bạn với Chỉ Dao lâu như vậy, cô hiểu rất rõ tính cách cô ấy, cũng chắc chắn được một điều rằng Chỉ Dao là một cô gái rất thiện lương.

Thời trung học, năm ấy, Chỉ Dao không để ý đến những ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vui vẻ đi đến cầm tay cô, nói muốn cô trở thành bạn thân nhất. Chỉ Dao không giống như những người khác dè bỉu khinh bỉ thân phận của cô, còn tốt với cô như vậy khiến cô thất sự rất cảm động và trân trọng. Tình cảm của hai người đã vượt lên trên mức bạn bè thân thiết, đó là một thứ tình cảm thiêng liêng, không thể nói rõ ra được nhưng chắc chắn là cả Chỉ Dao và Mân Mân đều hiểu rằng nó có tồn tại.

Nếu Chính Vũ và Chỉ Dao có thể ở bên nhau, như vậy cô sẽ giảm bớt được những cảm giác tội lỗi, cũng có thể hạnh phúc mà chúc phúc cho bọn họ sẽ bên nhau mãi mãi...

Chương 321

Trong phòng họp, Lâm Hạo Ngôn, Trịnh Trác và Mân Huyên có cuộc hội ý nhanh. Cô báo cáo cụ thể tiến độ của các chuyên mục. Sau đó Lâm Hạo Ngôn đột nhiên nhắc tới vấn đề phỏng vấn.

“Lăng Tiểu Thư, việc phỏng vấn tôi đã nghe Trác nói qua, anh ấy nói cô cam đoan cô sẽ lại phụ trách chuyện này, có đúng không?”

Cô dừng bút, gật đầu “Đúng vậy, thủ trưởng, chuyện phỏng vấn tôi sẽ phụ trách...”

“Khi nào thì xong?” Lâm Hạo Ngôn không đợi cô nói hết đã hạ giọng “Chúng ta không thể chần chừ thêm được nữa, tạp chí kỳ này cuối tuần sẽ đưa đi in ấn, cho nên từ nay đến cuối tuần cô phải có được bài phỏng vấn đem nộp”

Đối mặt với ánh mắt có khí bức người của thủ trưởng, ý chí chiến đấu của cô lập tức được củng cố, tràn đầy tin tưởng trả lời “Thủ trưởng, anh yên tâm, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

“Cô xem có thể tranh thủ buổi chiều hôm nay hoặc ngày mai không, không còn nhiều thời gian nữa rồi.”

Vừa nghe Lâm Hạo Ngôn nói xong, cô buột miệng “Hôm nay không được, sáng sớm hôm nay anh ta đi Ma Cao công tác rồi, chắc ngày mai mới về nước.”

Cô nói thuần thực mà chuẩn xác, nhất thời thấy ánh mắt kinh ngạc, biết mình vừa nói lỡ miệng,

lặng lẽ thè lưỡi rồi vội vàng bổ sung một câu “Hôm nay tôi gọi điện cho trợ lý của Doãn tổng tài, là họ nói cho tôi biết tin này.”

“Tốt lắm, cô chờ đến lúc đó, trong lúc phỏng vấn nên tò rõ thành ý xin lỗi đổi phương và giải thích rõ ràng...” Lâm Hạo Ngôn cẩn thận dặn cô vài câu, sau đó chuyển đề tài tới các hạng mục công việc khác.

Sau cuộc họp, Lâm Hạo Ngôn rời khỏi phòng, cô đặt bút viết vào giấy ghi nhớ những ánh mắt lại nhìn chăm chằm vào Trịnh Trác đang thu dọn đồ đạc. Trịnh Trác rất nhanh đã phát hiện ra ánh mắt dị thường của cô.

“Mân Huyên, em còn có việc muốn nói sao?” Trịnh Trác vừa liếc mắt nhìn cô, vừa cúi đầu sửa sang lại văn kiện, sau đó chỉnh tề cầm ở trong tay.

Cô liếm môi dưới, cau mày “Trác, em nghĩ đến các câu hỏi phỏng vấn, câu hỏi cuối cùng là về vấn đề hôn lễ, em nghĩ... nên sửa một chút.”

“Em muốn sửa thế nào?” Trịnh Trác sững sốt nhìn cô “Em phải biết rằng lần này chuyện phỏng vấn phải phối hợp ăn ý, vì nó là chủ đề chính cho chuyên mục “Trạm hạnh phúc tiếp theo” lần này đấy...”

“Trác, anh yên tâm, chủ đề này sẽ không thay đổi”. Cô nhẹ nhàng cười cười, rút tờ giấy ghi danh sách câu hỏi phỏng vấn trong tập văn bản đưa cho hắn “Chỉ là em muốn cải biến một chút, anh xem xem này...”

Trịnh Trác quét mắt nhìn nội dung trang giấy một lượt, ánh mắt dừng lại ở dòng cuối cùng, không tự chủ được đọc ra thành tiếng “Từ khi anh tiếp quản tập đoàn Đường Thịnh đến nay, mọi việc lớn nhỏ đều tốt đẹp, anh lại sớm có ba năm hôn ước khiến mọi người ngưỡng mộ, anh có thể chia sẻ một chút về chuyện này chứ? Theo quan niệm của anh thì hạnh phúc là gì...?”

Về mặt cô căng thẳng nhìn Trịnh Trác, không biết cải biến này có được hắn đồng ý hay không. Nếu lại lôi vấn đề kết hôn của Chỉ Dao cùng Doãn Lạc Hàn ra để hỏi lần nữa chắc chắn là điều không nên, cho nên sau khi cân nhắc, cô và Tích Vân mới thương lượng đổi qua thành câu hỏi như thế này.

“Cũng không tệ lắm, cùng chuyên mục mà cũng đúng chủ đề, không vấn đề gì đâu.” Trịnh Trác trả lại tờ giấy cho cô, không nói gì thêm.

Cô thở phào, vấn đề này đã được giải quyết, bây giờ cô chỉ còn lo chuyện ngày mai khi Doãn Lạc Hàn trở về, cô sẽ nói thế nào để cho hắn chấp nhận ngôi phỏng vấn lại.

Thời gian buổi chiều trôi qua rất nhanh, cô thong thả cất bước về bến xe bus công cộng. Ngang qua tiệm báo, chợt nhớ một buổi sáng ba nuôi có đọc tin về Ngải Phù đang bị chứng tâm thần. Nếu quả thật Ngải Phù bị tâm thần như tin đồn kia thì thật là đáng thương! Dù với Ngải Phù cô có chút oán hận nhưng dù sao hai người cũng là chị em họ hàng cùng huyết thống, cô vẫn muốn đến thăm Ngải Phù.

Đứng ở bến xe buýt công cộng cô do dự mãi, mấy chuyến xe đã lướt qua, cuối cùng cô cũng cất bước đáp chuyến xe đi đến nhà họ Lăng. Một lát sau, cô đứng ở cửa với túi bánh ngọt kiểu Âu mà Ngải Phù từng rất thích ăn.

Ngắm nhìn ngôi nhà mà mình đã từng ở trong ba năm, lòng cô dấy lên một chút cảm xúc khó tả. Đối với cô, chú thím từ trước đến nay đều có thái độ lạnh nhạt, cho nên khi đứng trước cửa, cô cũng đã chuẩn bị trước tâm lý đối phó.

Cô giơ tay bấm chuông, không đến một phút đồng hồ đã có bóng người chạy tới mở cửa. Là một người lạ, có lẽ nhà chú đã đổi người giúp việc.

Cô lẽ phép mỉm cười “Ngải Phù có nhà không ạ? Tôi là chị gái, muốn vào thăm cô ấy.”

Chị giúp việc có chút ngẩn người, nhìn chăm chăm cô một hồi rồi nói “Tiểu thư có nhà, nhưng tôi phải đi hỏi lão gia đῖ.”

“Vâng, làm phiền chị”. Cô đứng ở ngoài cửa đợi, không đến ba phút, chị giúp việc kia chạy lại chậm rãi mở cửa “Tiểu thư, lão gia mời cô vào.”

Mân Huyên hơi cúi đầu, chậm rãi bước vào Lăng gia. Mấy tháng rồi kể từ khi rời đi, những chuyện buồn lại có dịp trở về tung hoành trong trí nhớ của cô. Cô hít một hơi thật sâu, vừa ngược mắt đã thấy trên bậc thang là một dáng người.

“Chú ạ!” Cô nói nhỏ.

Vốn đã nghĩ là sẽ nhận lại một thái độ lãnh đạm, nhưng không ngờ trên gương mặt chú lại nở một nụ cười tươi, đi xuống mấy bậc cầu thang đón cô “Ha ha... Là Mân Huyên đó sao, sao còn đứng ngốc ở đó, mau mau vào ngồi đi cháu!”

Lăng Chính Đào nhiệt tình đón tiếp cô vào phòng khách, sau đó lại lớn tiếng gọi “Thím Quế, mau pha cho Mân Huyên chén trà lài, rồi nhanh kêu phòng bếp chuẩn bị hoa quả nhé!”

“Không cần đâu chú, cháu uống nước thôi là được rồi.” Hai tay cô cầm chén trà, cúi đầu uống một

ngum. Thái độ của chú biến hóa làm cô giật mình, quả thực rất khó tưởng tượng đây chính là người chú đã từng rất lạnh lùng với cô.

“Như vậy sao được...” Lăng Chính Đào khoát tay, mặt mày tươi cười “Mân Huyên à, cháu rời nhà đi đã được vài tháng, hôm nay trở về, nhất định phải ở lại vài hôm nhé!”

Chương 322

Nghe hắn xưng hô thân mật mà cô thấy thật giả tạo, bèn cười miễn cưỡng rồi nói “Dạ không đâu ạ, con đâu dám làm phiền chú. Hôm nay con đến là để thăm Ngải Phù, nghe nói em... không khỏe nên con muốn tới thăm.”

“Ngải Phù có thể làm sao chứ? Nó vẫn như trước đây, ăn cơm, dạo phố bình thường. Mân Huyên, con đừng tin vào mấy tờ báo lá cải, chuyện của Ngải Phù đều do phóng viên bịa đặt viết lung tung nhằm có ý hại chú đó.”

Lăng Chính Đào vừa nói vừa khoa tay múa chân ra vẻ rất bức tức.

Cô lơ đãng quan sát thấy hắn cất giấu vẻ cỗ quái trong thần sắc, trong lòng bỗng thấy sợ, bèn vội vàng trầm giọng nói theo hắn “Đúng vậy đó chú, đạo này có vài tòa soạn báo vì muốn có tin tức nên cố ý bóp méo sự thật.”

“Ha ha, con hiểu được vậy là tốt rồi!” Lăng Chính Đào nghiêng người lấy chùm nho trên bàn trà đưa cho cô “Ăn chút hoa quả đi con!”

Vừa ăn nho cô vừa đưa mắt nhìn lên lầu “Nếu đúng là Ngải Phù bình an vô sự... vậy con xin phép lên chơi với em ạ.”

Lăng Chính Đào thả quả nho vào miệng, giọng lơ đãng “Ngải Phù hả, hôm qua chú nghe nó nói tối nay có cuộc hẹn, giờ này chắc nó không có nhà đâu!”

Cô hơi sững sốt, rõ ràng chính cô nghe nữ giúp việc nói Ngải Phù ở nhà, bây giờ sao chú lại nói không có? Cô âm thầm quan sát sắc mặt hắn, vẫn không thấy có gì đổi khác, vậy một là nữ giúp việc nói dối, hai là trình độ nói dối của chú rất cao thâm!

Đột nhiên, trên lầu truyền đến một trận la hét cùng tiếng gào thét thanh “Thả tôi ra! Tôi muốn ra ngoài! ... Sao các người lại nhốt tôi thế này? Tôi không bị bệnh... thả tôi ra... tôi muốn ra! ... Các người... Tôi muốn giết các người...!!!”

Chưa dứt lời, trên lầu lại vang lên tiếng loảng xoảng, tựa hồ như có cái gì đó đỗ vỡ vậy. Giọng la hét mà cô nghe thấy rất quen thuộc, đó chính là giọng của Ngải Phù, đúng vậy, cô ấy ở nhà.

Ánh mắt cô nhất thời chuyển hướng nhìn Lăng Chính Đào, thấy sắc mặt hắn biến đổi. Ngay sau đó, cầu thang vang lên tiếng bước chân ồn ào cùng tiếng khóc nức nở “Chính Đào, Chính Đào à, chúng ta nên thả con bé ra đi! Cứ theo chiều hướng này, chúng ta có thể sẽ vĩnh viễn mất con bé... Tôi xin ông! Ông thả con bé ra đi... Con bé sẽ không nói lung tung đâu. Tôi sẽ trông chừng con bé thật tốt, tốt nhất chúng ta nên đưa con bé đi bệnh viện khám xem sao...”

Cô nhận ra đó là giọng của thím, có lẽ thím nghĩ trong phòng khách chỉ có chú nên cứ thế chạy xuống lầu khóc lóc. Mân Huyên chậm chậm đứng lên, liền đó chú vội lao đến cầu thang túm lấy thím “Bà ăn nói hô đồ cái gì đó hả?” Chú lớn tiếng quát.

Đang ở sau lưng hắn nên cô không tưởng tượng rõ sắc mặt hắn lúc này, chỉ thấy hắn vừa quát xong, thím liền nín bặt, quay đầu nhìn về phía Mân Huyên.

“Bà lên lầu nghỉ ngơi đi!” Chú vội vàng lôi thím lên lầu, cố gắng che đi nét thảng thốt trên mặt thím. Mân Huyên để ý thấy khuôn mặt lạnh lùng trước đây của thím giờ phút này chưa chan nước mắt, trông rất đáng thương.

Cô rón rén nhón chân theo lên lầu, thuần thực rẽ lối lầu 3, phòng của Ngải Phù ngay trước mặt, chìa khóa vẫn cắm ở ổ, có lẽ vừa rồi thím quá xúc động mà quên khóa cửa. Cô liền mở cửa, nhẹ nhàng đi vào. Bên trong, phía gần cửa thấy hồn độn gối chăn cùng một ít mảnh vỡ thủy tinh.

“Ngải Phù...!” Cô gọi nhỏ, nhìn quanh tìm Ngải Phù, rất nhanh đã thấy Ngải Phù đang co mình sau sofa, cô bước từng bước đến bên.

Ngải Phù mặc một bộ ngủ màu đen, đầu tóc rối tung, ánh mắt vô hồn, miệng không ngừng nói “Thả tôi ra! ... Tôi muốn ra khỏi đây! Tôi muốn ra ngoài...! Thả tôi ra...!”

“Ngải Phù, em có nhận ra chị không? Chị là Lăng Mân Huyên đây.” Cô tìm mọi cách để gây sự chú ý của Ngải Phù nhưng đều vô hiệu, miệng Ngải Phù vẫn lảm nhảm “Tôi muốn ra ngoài...!”. Xem ra tin tức trên báo không phải là tin đồn vô căn cứ. Cô lo âu nhìn Ngải Phù, nhớ rõ trước đây Ngải Phù tuy rằng có bối đồng nhưng không bao giờ có cái vẻ thần trí thất thường như hiện tại. Cô ấy nói cái gì mà “thả tôi ra”? Có lẽ lần đó chú mang cô ấy trở về liền đem nhốt vào phòng ngay cũng nên.

“Ngải Phù, em thật sự không nhớ ra chị sao? Chị là Lăng...”

Cô chưa nói dứt câu, mới nói từ “Lăng”, Ngải Phù chợt như là có ý thức, một tay che mặt, mắt dáo dác nhìn quanh, vẻ thần bí kẽ sát mặt cô “Đừng nói họ Lăng, bọn họ sẽ tìm đến nhà chúng ta tính sổ đó... Bọn họ... giết hai người... hai người...!”

Cô nắm lấy manh mồi này, hỏi nhỏ Ngải Phù “Tính cái gì cơ? Sao lại hai người? Là ai giết? Em đừng sợ, bọn họ sẽ không tới tìm em đâu...”

“Không, không đâu, ban đêm bọn họ mặc quần áo nhuộm máu đứng ở đó... ở kia kia... ở kia nữa...! Ôi tôi sợ lắm, bọn họ sẽ tìm thấy tôi... cả bố tôi nữa... Tôi... đừng... đừng tìm tôi... không phải tôi làm...!”

Ngải Phù mặt trắng bệch, ngón tay không ngừng chỉ chỉ vào không khí, bất giác lại sợ hãi lùi lại, lùi dần lùi dần vào góc tối, vùi mặt vào đầu gối, cả người run rẩy sợ hãi... Mân Huyên tái mặt nhìn quanh gian phòng, thấy ngoài những mảnh vỡ đã thấy từ trước thì trong phòng không có gì đặc biệt dị thường cả.

Ngải Phù tinh thần thất thường như vậy, còn nói có người muốn tính sổ, giết hai người, ai giết? Tuy Ngải Phù nói năng lung tung, nhưng thực sự vẫn có gì đó rất lạ lùng. Thốt nhiên, như có một luồng khí lạnh xâm chiếm toàn bộ cơ thể cô khiến cô rùng mình, vội rời khỏi phòng Ngải Phù. Tiếng Ngải Phù cầu xin vẫn đuổi theo đằng sau “Xin chị... tôi muốn ra ngoài... cho tôi ra ngoài... cứu tôi!!!”

Cô dừng lại mắt mở to, hai tay run run rồi chạy một mạch xuống phòng khách, tới chỗ cửa ra vào của Lăng Trạch. Lúc này, ngoài nữ hầu cô gấp lúc mở cửa cho cô, tịnh không có một ai khác.

Không định chờ chú ở trên lầu đi xuống, cô vội đi ra nhờ cô giúp việc nhẫn với chú, cô có việc phải đi ngay. Rồi cứ thế, cô chạy khỏi Lăng trạch...

Chương 323

Cô chạy thực mạng về Doãn trạch, nhìn đồng hồ vừa điểm tám giờ, lại không thấy có ai trong phòng khách.

Bình thường giờ này ba nuôi thường hay ngồi ở sofa đọc báo, xem tivi, nếu không cũng sẽ là ngắm nghía đồ cổ, quản gia sẽ đứng ở một bên hầu hạ, nhưng hôm nay một bóng người cũng không có, không khỏi khiến cô cảm thấy ngạc nhiên, tò mò.

“Lăng tiếu thư, tiêu thư đã muốn dùng bữa tối chưa à?” Một người hầu nữ cung kính đi tới hỏi cô.

“Ba nuôi tôi đâu rồi?”

“Buổi chiều lão gia đã tới bệnh viện rồi ạ, nói là hôm nay lão gia sẽ không về nên dặn chúng tôi chuẩn bị bữa tối cho một mình tiếu thư thôi.”

Mân Huyên cảm thấy có chút thắc mắc. Cô ở đây cũng khá lâu rồi, có thể thấy bình thường sau khi ăn xong bữa trưa ba nuôi và quản gia sẽ đi thăm dì Phương, sau đó chạng vạng sẽ trở về, mỗi ngày đều như vậy, hôm nay tại sao lại khác thường như thế?

Chẳng lẽ bệnh tình của dì Phương đã nặng lên sao? Cô lại nhớ tới ba nuôi đã từng nói dì Phương bị ung thư gan giai đoạn cuối, có lẽ thật sự bây giờ đang không ổn rồi...

“Lăng tiếu thư, bữa tối.....”

Người hầu lo lắng nhìn cô, cô lại chỉ khoát tay áo “Tôi không ăn.”

Cô nặng nề thở dài, đi lên lầu. Cô không biết chuyện giữa ba nuôi và dì Phương trước kia, nhưng qua những gì ba nuôi thể hiện những ngày gần đây, cô có thể khẳng định tình cảm của bọn họ nhất định là rất thâm sâu. Sở dĩ hôm nay ba nuôi có thể ở qua đêm chăm sóc dì Phương có lẽ cũng là do Doãn Lạc Hàn công tác chưa về. Dù sao cô cũng vẫn luôn biết kì thực ba nuôi rất để tâm đến suy nghĩ của Doãn Lạc Hàn, mặc dù mặt ngoài luôn tỏ ra cứng rắn nhưng trong lòng lại luôn cân nhắc, làm việc gì cũng phải nhìn nét mặt con trai.

Di động trong túi reo vang. Cô rút ra, lại thấy số lạ, chần chờ một chút rồi ấn nút nghe “Vâng tôi nghe, ai đây ạ?”

“Là anh.” Tiếng nói ấm áp mà cô vẫn luôn mong đợi bất ngờ vang lên, cô nhớ tới tờ giấy buổi sáng, đúng rồi, hắn nói là buổi tối sẽ gọi điện cho cô mà.

Chợt nghe được thanh âm của hắn, không hiểu sao cô bỗng nhiên rất xúc động, ngập ngừng không biết nói gì “À.....”

“Huyên, em ăn tối chưa?” Hắn trầm giọng hỏi, trong giọng nói pha chút mỉm cười, cô dường như còn nghe được cả tiếng lật giấy.

“Vẫn chưa... Anh... vẫn đang làm việc sao? Dạ dày của anh không tốt, phải nghỉ ngơi sớm đó. Ngày mai lúc nào anh mới về?” Lời vừa ra khỏi miệng, cô chỉ muốn cắn lưỡi. Nghe giọng cô... tại sao lại thân mật, lại thật tâm đến thế chứ?

Quả nhiên microphone truyền đến tiếng cười của hắn, dường như chỉ một câu nói của cô thôi đã thổi bay đi tất cả mệt mỏi của hắn. Giọng nói của hắn càng trở nên ấm áp, dễ chịu “Mai anh sẽ gọi cho em. Em đi ăn đi.”

“Tôi không đói, không muốn ăn.”

“Không được, phải ăn!” Trong giọng nói của hắn thể hiện rõ ràng sự không nhân nhượng “Hừ... để anh gọi cho quản gia, bảo.....”

Nếu hắn gọi điện cho quản gia, không phải chuyện ba nuôi đang ở bệnh viện sẽ khó có thể che giấu sao? Cô vội nói “Được được, tôi đang xuống lầu rồi.”

Đầu dây bên kia lại có tiếng lẩm bẩm “Một người phải ăn cho hai người.... Em đang rất gầy, phải ăn nhiều vào đó, nếu không không đủ dinh dưỡng đâu.....”

Cái gì mà một người ăn cho hai người?

Cô đang định hỏi hắn nói vậy nghĩa là sao, hắn lại vội vàng nói tiếp “Em lập tức đi ăn đi, đừng có lừa anh đấy. Ngày mai anh về hỏi mà người hầu nói em chưa ăn, em sẽ biết tay anh.”

“Biết rồi.” Cô cười khẽ thè lưỡi, mới có một ngày không gặp mà hắn đã bắt đầu dông dài như thế rồi, không khỏi buồn cười, cảm thấy vui vẻ lên không tí.

Cắt điện thoại, cô mới giật mình nhớ ra mình vẫn chưa biết chính xác mấy giờ thì hắn về. Vậy chuyện phỏng vấn phải làm sao đây? Cô nắm chặt di động, thở dài, nghe lời hắn ngoan ngoãn xuống lầu ăn cơm.

Căn biệt thự lớn như vậy, lại chỉ có một người ăn, một người chầm chậm bước lên lầu, khiến cô chợt cảm thấy cô liêu, sờn trèo lên giường ngủ.

Trong giấc mơ của cô đầy ắp bóng dáng của Doãn Lạc Hàn. Hắn cúi đầu khe khẽ cười, hắn trầm giọng khàn khàn nói, hắn mỉm cười tuấn tú ấm áp, hắn nóng bỏng triền miên bên cô... tất cả đều khiến lòng cô dâng lên một thứ tình cảm rất lạ dường như mang tên nỗi nhớ... Cô ngủ không ngon giấc, cảm thấy trống vắng như thiếu một cái gì đó. Cô mong hắn trở về... thật sớm...

Bữa sáng hôm sau vẫn chỉ có mình cô. Cô chỉ ăn uống qua loa liền đi làm. Tạp chí kì này đang vào hồi bận rộn, cô cũng nhanh chóng bị cuốn vào vòng xoáy công việc.

Bận cả ngày, đến buổi chiều Lâm Hạo Ngôn lại xuất hiện hỏi cô về việc phỏng vấn, cô chỉ nói đã hẹn được, giờ đang đợi hắn trở về. Kì thật cô lo lắng vô cùng, cũng may Lâm Hạo Ngôn không hỏi thêm gì nữa.

Ba rưỡi, di động reo vang. Là Từ Bang.

“Lăng tiếu thư, mời tiếu thư đến ngay sân bay...” Từ Bang chỉ cần nói như vậy, cô đã hiểu ngay. Là Doãn Lạc Hàn.

Cô vốn muốn từ chối, tránh thị phi, nhưng lại nghĩ đến chuyện phỏng vấn vẫn chưa sắp xếp được liền

gọi điện thông báo với Trịnh Trác một tiếng, vội vội vàng chạy tới sân bay.

Hai mươi phút sau, cô thở hổn hộc đuổi tới sân bay, xem thời gian chuyến bay từ Ma Cao, mới thở nhẹ ra một hơi, còn chưa tới giờ. Không có việc gì làm, cô đành ngồi trên ghế đợi.

Chờ đợi thật là quá lâu, cô cứ nhìn chằm chằm kim đồng hồ nhích từng chút một. Có lẽ là do tối qua ngủ không ngon, mí mắt cô nặng dần rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Không biết đã qua bao lâu, chợt nghe thấy một tiếng bước chân dừng lại gần mình, cô giật mình mở mắt. Một đôi giày da bóng loáng xuất hiện trước mắt, cô cả kinh, nhìn thẳng lên, quả nhiên thấy gương mặt tuấn lanh mà cô mong mỏi...

“Huyên, chờ anh lâu không?” Một tay hắn ôm chiếc áo khoác ngoài, một tay cắm trong túi quần, phía sau là Ôn Nhược Nhàn và một người khác nữa đang ôm văn kiện.

Gương mặt cô vẫn đang đầy dấu hiệu buồn ngủ, thấy bọn họ đang nhìn mình chăm chăm mới nhận ra mình đang thất thỏ, vội đứng dậy “Cũng không lâu lắm.”

“Chúng ta đi thôi.” Hắn không e dè kéo tay cô đi ra phía cửa, trong mắt tràn ngập ý cười.

Chương 324

Chuyện của hắn với Chỉ Dao ngày nào còn chưa giải quyết thì ngày đó hắn vẫn là hôn phu của cô ấy. Vì vậy, cô không muốn lại giống như lần trước bị phóng viên chụp lén, ra sức giằng tay ra khỏi tay hắn, đi cách xa một chút.

Nụ cười trên gương mặt hắn cứng đờ lại, yên lặng nhìn chăm chú vào cô, tựa hồ như đã nhận ra điều gì lại cúi đầu cầm tay vào túi, thấp giọng nói với Ôn Nhược Nhàn và người kia cái gì đó, chỉ thấy bọn họ lập tức lên một chiếc xe màu đen.

Hắn không nhìn cô, chỉ âm trầm ngồi vào trong xe. Nghĩ đến còn năn nỉ hắn về buổi phỏng vấn, cô chợt thấy xấu hổ, theo bước hắn ngồi vào trong xe bên cạnh hắn.

“Lái xe!” Hắn mệt mỏi ngả lưng, vài sợi tóc rủ xuống trán. Cô cắn môi nhìn hắn, không tự chủ được lại đưa tay vén cho hắn, ngay sau đó, bàn tay đã bị hắn cầm chặt.

“Em rốt cuộc còn muốn chạy trốn đến khi nào?” Hắn vẫn như cũ nhắm mắt lại, nắm chặt tay cô đặt trước ngực hắn, một cảm giác kì lạ từ đôi tay nắm chặt lan đến trái tim cô.

Cô cúi đầu không lên tiếng, hắn hoàn toàn có thể từ ánh mắt và hành động của cô mà đọc ra được cô đang nghĩ gì.

Trên đỉnh đầu lại có tiếng thở dài, cô ngẩng đầu chỉ thấy hắn nhắm mắt, khói mắt dường như cũng ánh lên sụt rũ. Đây đâu phải Doãn Lạc Hàn mà cô đã biết? Trở về từ Ma Cao, hắn dường như rất mệt mỏi...

Cô xem đồng hồ, đã năm giờ rồi, vốn muốn nói với hắn về chuyện phỏng vấn nhưng thấy hắn mệt mỏi như vậy cũng không nỡ nói gì, nhìn ra ngoài cửa, xe đang một đường trở về Doãn trạch.

Cả đường đi, hắn và cô đều im lặng, đến khi xe dừng lại Doãn trạch hắn mới nắm tay cô kéo lên lầu, cô cũng không phản đối, đến khi thấy hắn kéo cô đến cửa phòng hắn rồi, cô mới hơi chùng bước.

Hắn vẫn nắm chặt tay cô, đẩy cửa phòng, quay đầu lại nói với cô “Anh chỉ muốn ngủ, em sẽ ở bên anh chứ?”

Chỉ là một câu đơn giản như vậy lại khiến cô không thể cự tuyệt. Hắn cởi cravat và quần áo ngoài, đi thẳng vào trong phòng tắm.

Cô nghe được tiếng đóng mở cửa phòng tắm mới nhẹ nhàng nhặt đống quần áo dưới đất treo lên.

Cô tự nhủ... chẳng qua là vì cô đang có chuyện cần nhờ hắn nên mới đồng ý ở lại trong phòng hắn thế này...

Ngồi không chán, cô bắt đầu nhìn quanh đánh giá căn phòng của hắn. Trong phòng có đặt một số khung ảnh lớn nhỏ. Đầu tiên là cô nhìn thấy hình ảnh một đứa bé rất đáng yêu đang vui vẻ nghịch ngợm trong vườn, nhìn kỹ thì thấy gương mặt của đứa bé rất giống Doãn Lạc Hàn, chỉ khác về thần sắc và tuổi tác, cô lập tức hiểu đó chính là hắn khi còn bé. Nhìn sang cái tiếp theo lại thấy đó là hắn khi lớn hơn một chút, đang cầm đủ loại bằng, giấy khen. Xem ra hắn đúng là xuất chúng hơn người từ khi còn nhỏ. Cái thứ ba lại là hắn khoảng mười lăm mười sáu tuổi, lúc này nét trẻ con và rạng rỡ trên gương mặt đã biến mất hoàn toàn, chỉ thấy những nét lạnh lùng và anh tuấn của bây giờ, thậm chí là hơi cau mày dường như là không muốn chụp ảnh. Lại có một bức ảnh hắn chụp cùng với một cô gái thanh tú trong trẻo lớn hơn khoảng vài tuổi, nhìn hai gương mặt tương tự nhau, cô nhận ra cô gái trong ảnh chính là chị gái đang định cư ở Australia của hắn.

Cuối cùng là bức ảnh chụp hǎn và Quý Dương đang khoác vai nhau cười rất vui vẻ, bên cạnh còn thấy vài thanh niên tóc vàng, có lẽ là ảnh khi hǎn đang ở Mĩ... Cô nhìn đi nhìn lại mấy bức ảnh, không biết rằng khoe môi mình từ lúc nào đã cong lên thành một nụ cười.

“Huyên, lại đây!” Cô quay đầu, thấy hǎn ngồi trên mép giường, cầm trong tay một chiếc khăn bông. Tóc hǎn vẫn còn ướt, đang nhỏ từng giọt từng giọt xuống. Cô đương nhiên hiểu hǎn muốn cô lau tóc giúp hǎn.

Cô đi tới, nhận lấy chiếc khăn bông, trong lòng lại thầm nghĩ ngày mai nhất định phải đi mua một cái máy sấy tóc. Khi cô đang lau tóc cho hǎn, cảm thấy hǎn hơi dựa vào người mình một chút liền cúi đầu nhìn, chỉ thấy đôi lông mi đen dày cong vút của hǎn đang nhắm lại rất yên bình... Hǎn đang ngủ đó sao?

Trời ạ, đang ngồi như vậy mà cũng có thể ngủ được sao? Cô dở khóc dở cười, bỗng chốc cảm thấy xót xa... Hǎn quả thật là rất mệt mỏi, khẳng định công việc không hề nhẹ nhàng...

“Hàn, tỉnh lại đi... để tôi đỡ anh lên giường ngủ...” Cô lay nhẹ bờ vai của hǎn, kéo hǎn nằm lên giường, đắp chăn cho hǎn, không ngờ bị hǎn đột nhiên kéo ngã xuống giường trùm chăn lên người cô.

“Anh... đừng vậy... tôi không thở được....” Cô bị hǎn ôm chặt như gói bánh chưng, chăn trùm cả lên nửa mặt, nóng nảy muốn đẩy hǎn ra.

“Hạng mục lần này gấp một số khó khăn, nếu tiến hành như bình thường dự kiến ít nhất cũng phải ba ngày mới xong..... Nhưng vì muốn hôm nay trở về, anh đã phải làm việc cả ngày, ngay cả một giây cũng không bỏ phí, thời gian chợp mắt cũng không có..... Em ở bên anh, để anh ngủ một chút đi... một chút... một chút thôi là được rồi.....” Hǎn nhắm mắt lại, miệng lại lẩm bẩm, càng thêm ôm chặt lấy cô.

Cô đành im lặng nằm trong lòng hẵn, công việc chưa xong có thể từ từ rồi làm mà, hẵn gấp rút hoàn thành như vậy để làm gì chứ? Chẳng lẽ là vì cô sao? Nghĩ như vậy, tim cô đập nhanh như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, người nóng cả lên.

Bây giờ cũng mới là chạng vạng thôi, ngủ như vậy không phải quá sớm sao? Cô trợn tròn mắt, mê muội nhìn chiếc cằm cương nghị của hẵn, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, chiếc mũi cao gồ ghề đầy nam tính, đôi mắt vốn sắc lèm giờ lại khép lại một cách hiền lành, vầng trán cao sáng sủa,... không quá một hồi, cơn buồn ngủ của hẵn dường như lây sang cả cô, mí mắt nặng dần, cô chìm vào giấc ngủ say...

Vốn dĩ cô chỉ định ngủ một lúc rồi sau đó sẽ dậy gọi hẵn đi ăn bữa tối, cuối cùng không ngờ lại ngủ rất ngon, đến khi cô tỉnh lại đã là sáng hôm sau, không thấy hẵn bên cạnh nhưng nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm. Hẵn hẵn là cũng vừa mới dậy.

Cô dụi dụi mắt xuống giường, nhìn lại mới thấy mình đang mặc một chiếc áo ngủ rộng thùng thình của nam, nháy mắt hai má đỏ bừng lên. Đêm hôm qua hẵn đã thay đồ ngủ cho cô khi nào vậy? Sao cô có thể ngủ say đến mức không nhớ chút gì như vậy được chứ...

Cô ngượng ngùng chuyển ánh mắt đến ghế sofa, lại thấy đồ công sở của mình đang vắt trên ghế, vội vàng chạy tới thu lại, mang theo gương mặt đỏ chín như quả cà chua chạy ra khỏi phòng hẵn.

Bốn mươi phút sau, cô mặc một chiếc váy đi làm màu tím đơn giản lịch sự, khi đi qua phòng hẵn xấu hổ đến mức không dám liếc mắt một cái, vội vội vàng bước qua.

Chương 325

Phòng khách im ắng, một người giúp việc chạy đến trước mặt cô nói “Lăng tiểu thư, thiếu gia đang ở trong phòng ăn dùng bữa sáng, mời tiểu thư qua ạ.”

“Ừm....” Cô lại quay người đi đến bàn ăn, nhìn thấy Doãn Lạc Hàn đang ngồi trên bàn, một tay cầm tờ báo đọc, một tay cầm một ly sữa uống, nghe được tiếng bước chân hắn mới liếc mắt một chút, sau đó lại cúi đầu tiếp tục đọc báo.

Cô ngồi đối diện hắn, với tay lấy chai nước sốt cà chua, chọt nghe đến tiếng nói trầm ấm của hắn từ phía sau tờ báo “Tôi qua ngủ ngon không?”

Hắn biết thừa còn giả vờ hỏi! Cô hung hăng trừng hắn một cái nhân lúc hắn chưa thấy, sau đó dùng giọng hơi giận dỗi nói “Ừm... cũng được.”

Sau đó, cô lại nhớ tới công việc phỏng vấn, vội đổi giọng hỏi hắn “Hôm nay anh rảnh không?”

“Có việc?” Tiếng nói không nhanh không chậm lại từ sau tờ báo truyền tới.

Cảm giác bị phớt lờ khiến cô vô cùng tức giận, bật dậy chạy qua cướp lấy tờ báo của hắn “Anh có thể nhìn tôi để nói chuyện được không?”

“Em muốn nói cái gì?” Hắn hạ mí mắt, lại bưng chén sữa lên nhấp một ngụm, vẫn lạnh nhạt hỏi.

Hôm qua rõ ràng vẫn còn đang bình thường, hắn còn nhởn nhơ lau tóc, còn ôm chặt cô vào trong lòng, cô cũng không cự tuyệt, tại sao hôm nay vừa ngủ dậy, hắn đã như quên hết mọi chuyện, giờ bộ mặt lạnh lùng đáng ghét ra như vậy?

Không thể nói rõ tại sao, trong lòng cô chợt cảm thấy hụt hẫng mất mát, cô lại đặt tờ báo lại trước mặt hắn, ủ rũ xoay người, tay phải đột nhiên bị một bàn tay cứng cỏi ấm áp nắm lại.

“Đã hiểu cảm giác đó chưa?” Hắn trầm giọng hỏi, giọng nói dường như còn có chút giễu cợt.

Cái gì? Cô thất thần còn chưa kịp phản ứng, lại nghe hắn nói tiếp “Em đã hiểu cảm giác bị người khác phớt lờ chưa? Để chặng vạng hôm qua có thể trở về, cả đêm anh đã không dám bỏ phí một giây để ngủ. Khi anh vô cùng mệt mỏi đáp máy bay xuống lại nhìn thấy em chủ động đi đón anh, trong lòng anh chợt cảm thấy cố gắng của mình là không uổng phí. Nhưng khi anh nắm tay em, em lại lạnh lùng gạt ra. Em hiểu không? Cảm giác giống như bị dội một gáo nước lạnh, cái lạnh xuyên vào tận trong tim.....”

Cô chủ động đi đón? Không phải là do hắn kêu Từ Bang gọi cho cô sao? Chẳng lẽ là cô hiểu nhầm rồi? Mà thôi, chuyện đó cũng chẳng quan trọng, chỉ là quả thật, cô đã hiểu được cảm giác của hắn, cảm giác được bay lên thiên đường rồi đột ngột lại rơi xuống địa ngục...

“Anh... anh là đồ đáng ghét!!!” Cô bối rối, xoay người về phía hắn đấm đấm vào người hắn.

Hắn không né tránh, lại nắm chặt lấy tay cô “Huyên, không cần tránh anh, anh hứa sẽ thông báo với mọi người chuyện của chúng ta.....”

“Anh nói gì cơ?” Cô kinh hãi nhìn hắn, hạ giọng nói “Chúng ta cứ như thế này không phải là được rồi sao? Tôi cũng hứa với anh, sẽ không rời đi rồi mà....”

“Như vậy vẫn chưa đủ.” Hắn lắc lắc đầu, xiết chặt tay cô đặt trước ngực hắn, ánh mắt nóng rực “Anh muốn em xuất hiện trong tương lai của anh, anh muốn mỗi ngày trước khi đi ngủ có em bên cạnh, sau khi mở mắt cũng thấy gương mặt của em. Anh muốn có em, quang minh chính đại ở bên em. Em hiểu không?”

Cô hơi choáng váng một chút... Ý tứ của hắn đã quá rõ ràng, đúng là cũng chỉ thiếu điều chưa nói ra ba chữ kia....

Cô nên trả lời như thế nào? Cần phải trả lời như thế nào? Đáp án vẫn còn đang nằm trong tủ phòng cô... Cô vẫn chưa dám động đến nó, bởi cô thực sự sợ, sợ nếu xem rồi, cô và hắn sẽ không thể tiếp tục như thế này được nữa...

Hắn cảm giác được bàn tay cô đang run rẩy, lại càng nắm chặt lấy tay cô, dùng hay bàn tay cọ xát tay cô, tận lực truyền cho cô hơi ấm. Chợt có tiếng mở cửa vang lên, cô vội rút tay ra, ngồi về chỗ của mình.

“Lão gia, ngài ăn một chút đã, đã thức cả đêm rồi.....”

“Không, ta không muốn ăn, cô ấy mà xảy ra chuyện gì... ta phải làm sao.....”

“Không đâu lão gia, nhất định sẽ có cách.....”

Tiếng than thở truyền đến tai cô, nghe ra được giọng nói của ba nuôi đầy đau lòng, có thể hiểu rằng dù Phương nhất định là bệnh không nhẹ...

Cô lại nhìn Doãn Lạc Hàn, đụng phải ánh mắt của hắn đang nhìn chăm chăm cô, chợt đỏ mặt cúi đầu ngoạm một miếng sandwich lớn.

“Lại là người đàn bà đó, bà ta hại gia đình chúng ta còn chưa đủ sao?” Hắn nghĩ rằng nghĩ lợi gồm nhẹ, cô lại ngẩng mặt, thấy hắn đứng phắt dậy tiến ra phòng khách.

Cô thầm kêu “Không ổn rồi...”, vội vàng đặt chiếc sandwich xuống, lau qua tay, đi ra phòng khách. Bọn họ vừa mới khắc khẩu một trận, giờ Doãn Lạc Hàn lại nghe thấy tên Tân Phương Ngọc_ cái tên mà hắn không muốn nghe chút nào, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện....

Doãn Lương Kiến nghe thấy tiếng Doãn Lạc Hàn, lại thấy hắn đang tiến đến, sững lại một chút.

Cô chạy theo Doãn Lạc Hàn, vừa kéo tay hắn vừa vội vàng nói to lên “Chết rồi chết rồi!! Tôi muộn giờ mất rồi! Hàn, anh mau lái xe đưa tôi đi, nếu không sẽ không kịp mất...”

Để lời nói dối thêm thuyết phục, cô còn đậm chân làm bộ thực lo lắng, dùng hết sức kéo Doãn Lạc Hàn ra, còn không quên lấy chiếc áo khoác của hắn và túi xách của cô để trên sofa. Cũng may hắn không phản đối, để yên cho cô lôi ra gara.

Trong gara có tới bốn chiếc xe, nhìn một cái cô đã nhận ra chiếc xe màu bạc và màu đen của hắn. Hắn không nói gì, ngồi vào trong xe thể thao màu đen. Cô cũng ngoan ngoãn chạy theo ngồi vào ghế bên cạnh, nhìn sang gương mặt đen lại âm u như phủ một màn sương của hắn, chuẩn bị sẵn tâm lý được nghe hắn

xướng ca.

Chương 326

Xe đi ra khỏi Doãn trạch, đâm ra đường quốc lộ. Cô vẫn kiên nhẫn chuẩn bị sẵn tinh thần chịu đựng cơn phẫn nộ của hắn, kết quả đợi mãi, đợi mãi, tới khi nhận thấy đã gần đến cửa tòa soạn rồi mà vẫn không thấy hắn nói gì, cô buột miệng “Anh đỗ xe ở lề đường đi, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Hắn tựa hồ không nghe thấy lời nói của cô, vẫn cho xe chạy nhanh trên đường, sau mấy chục giây, môi hắn mới khẽ nhúc nhích một chút “Em định nói với anh chuyện phỏng vấn sao?”

Biết hắn đã đoán đúng, cô cẩn mài, thật cẩn thận quan sát hắn, không phát hiện ra một tia giận dữ nào, bèn thừa cơ bày tỏ “Chuyện lần trước chúng tôi đã điều tra ra, là có người cố ý giở trò...”

Hắn thản nhiên liếc cô một cái “Anh biết.”

“Anh biết ư?” Cô hơi giật mình, thì ra hắn đã sớm nhìn ra Lương Ba ngày đó có dụng tâm kín đáo.

“Loại tiểu xảo này làm gì mà anh không nhận ra...” Hắn thản nhiên nói, sau đó lại nhắc nhở cô cô “Em có một nhược điểm lớn, đó là rất dễ tin tưởng người khác. Về sau làm việc em phải cẩn thận trong việc nhìn nhận. Thông thường sau lưng em sẽ luôn có một người ghen ghét muốn đâm em, cho nên không bao giờ được dễ dàng xem nhẹ những người bên cạnh mình”.

Không thể tưởng tượng được hắn đã sớm nhận ra.... Cô còn chưa kịp hiểu ra vấn đề mà trong nháy mắt hắn lại biết chuyện lần này là do có người cùng tòa soạn có ý định hại cô. Không biết hắn có đồng ý phỏng vấn nữa không....

“Hôm nay anh có bận không? Chuyên mục bên tòa soạn chúng tôi muốn phỏng vấn lại.” Cô lo lắng theo dõi vẻ mặt hắn, tầm mắt dừng lại ở đôi môi hắn, âm thầm chờ hắn quyết định.

Ánh mắt hắn do dự, miệng lại thản nhiên nói “Hôm nay anh có hai cuộc họp quan trọng, một cái là hội nghị thường kỳ, một cái là cuộc họp ban giám đốc, kín lịch rồi…”

“Tôi biết anh sẽ sắp xếp được mà, chúng tôi chỉ cần nửa giờ thôi mà…” Cô nhanh tay bám lấy cánh tay hắn, mặc dù biết việc mình đang làm là công tư lẩn lộn, nhưng vẫn quyết định gạt sang một bên, lo âu nói với hắn “Tôi đã cam đoan với thủ trưởng sẽ có buổi phỏng vấn, nếu lần này phỏng vấn không xong, tôi nhất định sẽ bị khiển trách thêm rồi…”

Hắn im lặng không nói, đôi mắt đầy vẻ ân hàm giảo hoạt.

Cô xem chừng có chút hy vọng, trừng mắt nhìn hắn “Nói đi, anh muốn trao đổi điều kiện thế nào?”
Thật đáng giận, lại phải dùng đến chiêu này, thật thừa lời quá! Cô oán hận nghĩ.

“Lần này anh sẽ không nói trước!” Hắn nhún nhún vai, làm bộ không để ý đến tâm trạng của cô, cười khoái trá.

Cô nhớ rất rõ hắn đã từng nói qua, hắn là một thương nhân, chuyện gì không có lợi sẽ không làm, hắn lại là tay cao thủ trong đàm phán, ở phương diện này cô không có khả năng vượt hắn được. Vì thế cô cắn chặt răng nói “Nếu hôm nay anh thu xếp buổi phỏng vấn cho chúng tôi, tôi sẽ mời anh ăn tiệc, địa điểm anh chọn, vậy được không?”

Bất cứ giá nào, hôm nay cũng phải xong buổi phỏng vấn! Cứ nghĩ đến việc toàn tòa soạn trên dưới

mấy chục con người đang trông chờ vào buổi phỏng vấn lần này, cô lại cảm thấy dường như trên vai đang gánh một trọng trách nặng nề, vì thế giọng điệu cũng mềm mỏng đi một chút, không thể làm hỏng việc...

Hắn trầm ngâm một hồi, rồi trừng mắt nhìn lại “Là em đề nghị đó!”

“Vâng, là...là ...là tôi nói, tôi đề nghị, anh không hề nói gì hết!” Cô nhịn không được liếc nhìn hắn, đúng là con người xem trọng sĩ diện!

“Buổi chiều anh sẽ hẹn em”. Hắn dừng xe ngay đối diện cổng tòa soạn, gương mặt hàn băng lộ ra nụ cười tươi rói.

Cô đang mở cửa xe bèn quay đầu hỏi hắn “Phỏng vấn vào mấy giờ thì được?” Cô muốn biết chắc chắn.

“Thời gian cụ thể anh chưa rõ được, xem lịch trình công việc đã, lát nữa anh sẽ nói Ôn thư ký gọi điện cho em.” Hắn nói chắc chắn, không giống như là có ý lừa cô.

Cô gật gật đầu, xuống xe, nghĩ đến buổi phỏng vấn sắp diễn ra, rảo bước thật thoải mái. Đến tòa soạn thời gian còn sớm, mới 8 giờ rưỡi. Cứ nghĩ cô là người đến sớm nhất, không ngờ thấy Chu Hiếu Linh còn đến sớm hơn.

“Lăng tiểu thư, chào cô!” Chu Hiếu Linh nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên chào rồi lại cúi đầu gõ bàn phím.

“Chu tiểu thư, sao hôm nay cô đến sớm thế?” Mân Huyên có chút tò mò, thấy trên màn hình máy tính là một bảng làm việc, nhớ là ngày hôm qua có giao cho Chu Hiếu Linh lập một phần bảng thống kê câu hỏi phỏng vấn.

“À, hôm qua tôi chưa làm xong việc nên sáng nay đến sớm chút để làm nốt. Đúng chín giờ tôi sẽ đặt trên bàn làm việc của cô.” Chu Hiếu Linh vội vàng gõ bàn phím, có vẻ có một chút lo lắng.

Thái độ làm việc của Chu Hiếu Linh rất nghiêm túc, Mân Huyên tỏ ý khen ngợi rồi đi vào phòng của mình. Từ sau lần Trịnh Trác dùng kế động rùng dọa hổ để xử lý Lương Ba, Chu Hiếu Linh không có động tĩnh gì nữa. Lúc này, lời nói của Doãn Lạc Hàn đột nhiên vang lên trong đầu cô, sẽ có người luôn muốn hại mình, vì vậy mình phải luôn biết mà đề phòng... Cô nghĩ về sau người cô cần đề phòng chính là Chu Hiếu Linh.

Chín giờ, ngoài văn phòng các đồng sự đã đến đông đủ, Chu Hiếu Linh quả nhiên đúng giờ gõ cửa đưa cho cô bảng thống kê. Cô liền gọi Tích Vân vào cùng thảo luận lại toàn bộ các câu hỏi phỏng vấn một cách chi tiết.

Hơn mười phút sau, cô nhận được điện thoại của Ôn Nhược Nhàn “Lăng tiểu thư, mời cô đúng chín giờ bốn mươi lăm phút có mặt tại Đường Thịnh. Mười giờ ba mươi tổng tài sẽ tham gia hội nghị thường kỳ rất quan trọng.”

Vừa buông điện thoại, cô liền chạy ra giục nhiếp ảnh gia, Phụ trách biên tập chuyên mục mới được bổ nhiệm Tích Vân, ngoài ra còn có một biên tập viên khác chưa biết tên cùng xuất phát.

Đúng chín giờ bốn mươi phút, bốn người đã có mặt tại tầng cao nhất của tập đoàn Đường Thịnh. Mân Huyên quay đầu nhìn lại ba người đi phía sau, bọn họ đều đã làm việc ở tòa soạn vài năm, đã làm vô số cuộc phỏng vấn với các nhân vật nổi tiếng, kinh nghiệm rất phong phú, cô tin tưởng 200% lần này sẽ thành công.

Bốn người nhìn nhau với ánh mắt quyết tâm, rồi bước vào địa điểm phỏng vấn lần này _ phòng họp.

Đúng như cô dự liệu, buổi phỏng vấn đã tiến hành thuận lợi được hơn hai mươi phút, ba người bọn họ được sắp xếp ngồi đối diện với Doãn Lạc Hàn. Nhiếp ảnh gia liên tục thay đổi góc độ để chụp ảnh.

Doãn Lạc Hàn cử chỉ ưu nhã, bình dị gần gũi, hoàn toàn không có vẻ ngạo mạn lạnh lùng như giới truyền thông vẫn đồn đại, hơn thế, hắn nói năng khôn khéo, hài hước làm cho không khí buổi phỏng vấn phút chốc trở nên thoái mái chưa từng có.

Cô xem đồng hồ, còn sáu phút nữa, theo kế hoạch thì đã đến lúc hỏi đến câu cuối cùng.

Tích Văn không cần giấy bút, đưa ra câu hỏi đã thuộc làu “Doãn tổng tài, còn một câu hỏi cuối cùng... Từ khi anh tiếp quản tập đoàn Đường Thịnh đến nay, mọi việc lớn nhỏ đều tốt đẹp, anh lại sớm có ba năm hôn ước khiến mọi người ngưỡng mộ, anh có thể chia sẻ một chút về chuyện này chứ? Theo quan niệm của anh thì hạnh phúc là gì?”

Hắn không trả lời lập tức như mấy câu hỏi trước, ánh mắt đột nhiên hướng thăng về phía Mân Huyên. Người cô cứng đờ, cảm giác được ánh mắt nóng rực dị thường của hắn. Bất giác cô rung mình một cái...

Chương 327

Lòng bàn tay Mân Huyên đầm đìa mồ hôi lạnh, và đường như tim cũng đã nhảy vọt lên tận cổ họng. Ánh mắt cô gắt gao theo dõi hắn, âm thầm cầu nguyện trực giác của mình là sai lầm. Cô tự trấn an mình... chuyện của Chỉ Dao còn chưa giải quyết xong, hắn sẽ biết giữ chừng mực, sẽ không vì xúc động mà gây sóng gió trong lời nói đâu....

Tích Vân đã đọc xong câu hỏi mà vẫn thấy Doãn Lạc Hàn tâm trí đang ở đâu đâu, nghĩ là hắn chưa nghe rõ nên lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Doãn Lạc Hàn quay lại, ánh mắt dừng lại trên mặt bàn, khéo môi hé một nụ cười nhẹ “Vấn đề này kỳ thật rất đơn giản, quan điểm về hạnh phúc của bản thân tôi chắc cũng như của nhiều người khác, chỉ cần có được người mình yêu, có con với cô ấy, mỗi ngày tỉnh dậy có thể nhìn thấy cô ấy, đối với tôi cuộc sống như vậy thật sự quá ý nghĩa, quá hạnh phúc rồi...”

Gian phòng im ắng, chỉ nghe thấy tiếng gõ cách cách nhẹ nhè của bàn phím, cô lặng lẽ thở phào, xem ra mình đã quá căng thẳng, lo bò trăng rắng rồi...

Tưởng như buổi phỏng vấn đã kết thúc tại đây, không ngờ hắn chỉ là dừng lại một chút, lại tiếp tục trầm giọng, hoàn toàn không cho cô kịp chuẩn bị “Ở chung với nhau mới vài tháng nhưng trái tim tôi đã xác định rõ ràng rằng cô ấy sẽ là người chung bước với tôi suốt cuộc đời này. Bây giờ tôi mới hiểu được, thì ra thời gian dài ngắn không phải là tiêu chuẩn để đánh giá mức độ tình cảm. Có người ở cùng bạn ba năm, năm năm, hoặc là cả đời, nhưng trái tim của bạn không cảm thấy rung động. Nhưng khi tôi ở cùng cô ấy, tôi cảm thấy được từng nhịp đập của trái tim mình, cảm thấy cuộc đời có ý nghĩa, vô cùng ý nghĩa...”

Trong nháy mắt, Mân Huyên cảm thấy bên tai như có tiếng sấm rền. Cho dù hắn không nói rõ ra nhưng bất luận ai nghe được cũng đều có thể hiểu rằng những lời này không phải hắn nói đến Chỉ Dao, không phải nói đến vị hôn thê của hắn.

Bàn chân bị hích nhẹ, cô quay sang thấy gương mặt Tích Vân hưng phấn dào dạt, vẻ mặt của người đang ngồi gõ bàn phím lia lịa ghi lại nội dung cuộc nói chuyện cũng vậy. Tích Vân nhìn cô không chớp mắt, trực giác nhạy cảm của một nhà báo mách bảo Tích Vân rằng chuyện tổng tài của tập đoàn Đường Thịnh chính thức công khai chuyện tình cảm của mình, không phải với vị hôn thê đã đính hôn ba năm, mà là với người con gái khác, chắc chắn là một tin tức vô cùng đắt giá, hơn nữa lại trong một cuộc phỏng vấn độc nhất vô nhị như thế này... Dám chắc đối với tòa soạn mà nói, bài phỏng vấn lần này sẽ mang lại một hiệu ứng bất ngờ, là một tin tốt đẹp làm mọi người phấn chấn!

Doãn Lạc Hàn dường như còn muốn nói thêm, nhưng Tích Vân đã nuốt nhẹ yết hầu, cắt ngang lời hắn “Doãn tổng tài, xin lỗi nhưng tôi xin ngắt lời một chút, tôi có cảm giác cô gái may mắn này là một cô gái rất hoàn hảo, vậy cho hỏi cô ấy làm nghề gì ạ? Tôi nghĩ nhất định mọi người đều muốn biết điều này.”

Ngón tay thon dài gõ gõ mặt bàn, Doãn Lạc Hàn nheo nheo con ngươi đen, ánh mắt nóng bỏng dường như đang thiêu đốt gương mặt cô, làm cô đỏ bừng hai má, theo bản năng né tránh tầm mắt hắn. Hắn cất lời “Thật tình cờ, cô ấy cũng làm cùng nghề với các cô, giữ chức phó chủ biên tòa soạn. Đúng, cô ấy là một người con gái hoàn hảo, nhưng người may mắn là tôi chứ không phải cô ấy.”

Không thể để cho hắn tiếp tục nói nữa, tay cô bấu chặt đầu gối, dù gì hiện tại cô vẫn là người phụ trách cuộc phỏng vấn, cô có quyền dừng cuộc nói chuyện ở đây. Nếu cho hắn nói tiếp, cô khẳng định sẽ có khả năng hắn “không cẩn thận” mà nói ra tên của cô. Không được, cô không thể để chuyện này xảy ra, chứng nào Chỉ Dao chưa nói đến chuyện giải trừ hôn ước thì hắn hiển nhiên vẫn là vị hôn phu của cô ấy.

Nghĩ vậy, cô bèn đứng lên làm mọi người nhất thời đều ngạc nhiên.

Cô nhanh lấy lại bình tĩnh, chủ động nói “Thời gian phỏng vấn đã hết, chúng tôi xin phép dừng ở đây, hy vọng không làm lỡ kế hoạch hội nghị thường kỳ của anh. Nhân đây cũng xin cảm ơn anh đã nhiệt tình trả lời phỏng vấn cho tạp chí Thuần Mỹ lần này, sau khi hoàn thành bài viết, chúng tôi sẽ gửi một bản thảo cho thư ký của anh, chờ anh xem qua, sau đó chúng tôi sẽ tiến hành chỉnh sửa rồi in.”

Cô nói xong bèn khách khí giơ tay ra hướng về phía hắn.

Hắn nheo mắt nở một nụ cười đầy hàm ý, chậm rãi đứng lên bắt tay cô “Tôi rất mong chờ!”

Hắn cố ý nắm chặt tay cô hơn một chút làm cô cuồng quýt thu tay về.

Tích Vân cùng các đồng sự hiển nhiên chưa muôn chấm dứt, nhưng vì Lăng Mân Huyên là thủ trưởng của họ, cô chủ động kết thúc buổi phỏng vấn thì các cô cũng không thể tiếp tục, đành lẽ phép cùng Doãn Lạc Hàn bắt tay ra về.

Lúc này, cửa phòng họp cũng mở ra, Ôn thư ký cùng trợ lý đi vào. Cả bốn người ra khỏi phòng họp rồi vào thang thang máy. Cửa thang máy vừa đóng lại, Tích Vân cùng các đồng sự không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn cô, giọng mang đầy nuối tiếc “Mân Huyên, đối phương chưa báo hết giờ mà sao cô đã chủ động đề xuất vậy? Thật khó có dịp nghe Doãn Lạc Hàn chủ động tiết lộ chuyện tình cảm như vậy, trong khi bên ngoài có bao nhiêu cơ quan truyền thông báo chí từ lâu vẫn mong chờ lấy tin tức này... Hôm nay có cơ hội tốt vậy mà chúng ta lại bỏ lỡ, thật đáng tiếc!”

“Tôi nghĩ các bạn còn chưa suy nghĩ đến cái lợi và cái hại trong chuyện này...” Mân Huyên lơ đãnh cười cười, đối với vấn đề này, thật ra từ lúc rời khỏi phòng họp đến khi vào thang máy, cô đã sớm nghĩ ra lý do hợp lý nhất để giải thích “Các bạn nghĩ thử xem, người đứng đầu trong tòa soạn chúng ta là ai?”

Tích Vân cùng đồng sự đưa mắt nhìn nhau, và rồi trên gương mặt vị nhiếp ảnh gia như ngộ ra điều gì “Đúng rồi, sao chúng ta có thể quên được nhỉ, vị hôn thê của Doãn Lạc Hàn chính là em gái Tổng giám đốc của chúng ta, nếu như tổng giám đốc biết chuyện...”

Nói tới đây, cả bốn người cùng im lặng nhưng đều hiểu rằng, dù sao cũng liên quan đến bát cơm của mình, nếu đắc tội với lão bản, mọi người chỉ còn nước cuốn xeô mà thôi!

Trên đường về tòa soạn, ai nấy đều cười nói rộn ràng vì sự thành công của buổi phỏng vấn, chuyện nhỏ kia cũng sớm bị mọi người gạt ra khỏi đầu. Đang bàn tán xôn xao, di động của Mân Huyên kêu vang, là điện thoại của Lâm Hạo Ngôn gọi đến. Khi biết buổi phỏng vấn đã thành công, hắn cũng phá lệ cao hứng tuyên bố, sau thành công này sẽ mở tiệc liên hoan lớn.

Cô cũng trả lời thêm vài câu rồi cúp máy, giờ phút này điều cô muốn làm nhất chính là đem gỡ bỏ đoạn nói sau cùng của Doãn Lạc Hàn. Tầm mắt cô chuyển hướng tới người đồng sự trên tay cầm bản tốc ký. Vài lần cô muốn lấy lại, sau lại cảm thấy như vậy không ổn lắm, bèn âm thầm dự định khi nào bản thảo được nộp cho tòa soạn sẽ lấy lại và cắt bỏ vậy.

Chương 328

Nhưng không ngờ sự tình lại không được như cô dự liệu. Mắt thấy từ xa, Lâm Hạo Ngôn dẫn theo một nhóm đồng sự bước ra từ thang máy, đứng lại chờ bọn họ, trên mặt ai nấy đều cao hứng và hoan nghênh, khiến cho bọn họ có cảm giác như anh hùng khải hoàn vậy!

Tích Vân và nhiếp ảnh gia nhanh chóng bị đồng sự vây lại, hưng phấn yêu cầu hai người kể lại toàn bộ quá trình phỏng vấn. Một ít nữ đồng sự lại truy vấn những vấn đề không liên quan cho lắm, ví dụ như Doãn Lạc Hàn có đẹp trai như trên tạp chí và truyền hình vẫn đưa tin không, hắn mặc âu phục gì, dùng loại nước hoa gì,... blah blah blah....

Lâm Hạo Ngôn vui vẻ phẩy chấn tiến tới phía cô “Lăng tiểu thư, lần này vất vả cho cô rồi, bản ghi chép buổi phỏng vấn đâu rồi? Haha, tôi không thể chờ được nữa.”

Cô vội vàng chối từ “Xã trưởng, tôi muốn xem lại, sửa sang một chút, buổi chiều tôi nộp cho anh nhé.”

Ai ngờ Lâm Hạo Ngôn hôm nay cực kì vui vẻ, cười đắc thắng khoát tay áo “Không cần phiền toái như vậy đâu, cứ đưa tôi đi!”

Lúc này nhân viên trong buổi phỏng vấn đang bị vây quanh bởi một nhóm đồng sự, nghe thấy như vậy liền nói “Xã trưởng, bản ghi chép tôi đang cầm đây.”

“Ha ha..... Cho tôi xem.” Xã trưởng giơ tay ra, trợ lý Tiểu Lý vội vàng chạy đến lấy.

Cảm thấy mình không thể làm gì được nữa, cô trợ mắt nhìn xã trưởng nhận lấy bản ghi chép, kích động chạy lên văn phòng, cô chỉ có thể sờ sờ mũi theo lê.

Chợt nhớ ra, cô nhìn trái nhìn phải. Quái lạ thật, ở tòa soạn Trịnh Trác luôn luôn đi cùng xã trưởng như hình với bóng, tại sao hôm nay vẫn chưa thấy anh ấy đâu...

“Ôi! Được nhiều vậy sao....” Lâm Hạo Ngôn vừa mở ra bản ghi ra liền thích thú cười đến híp mắt, lướt qua các câu hỏi và câu trả lời, vừa lòng gật đầu liên tục “Từ việc Doãn Lạc Hàn tiếp quản tập đoàn Đường Thịnh đến việc xây dựng phát triển tập đoàn lớn mạnh, ngôn ngữ sinh động thú vị, không khuôn mẫu, cứng nhắc. Lăng tiếu thư, lần này cô làm rất tốt.....”

Cô dựa vào bàn làm việc, nghe Lâm Hạo Ngôn tán dương, một chút cũng không cười được, thay hàn đã đọc gần đến câu cuối cùng, trong lòng lại bất ổn, âm thầm lo lắng.

Quả nhiên, vừa đọc xong câu cuối cùng, hàn không nói gì nữa. Đóng bản ghi lại, vẫn im lặng. Không khí chợt trở nên căng thẳng.

“Xã trưởng, câu cuối tôi nghĩ sẽ chỉ để một nửa đầu của câu trả lời của Doãn Lạc Hàn, nửa sau cắt đi.....”

Lời của cô còn chưa nói xong, Lâm Hạo Ngôn ngẩng đầu, gương mặt vui mừng quá đỗi “Hay lắm! Lần này thành công không nhỏ đâu, lợi nhuận của tạp chí lần này đừng nói là tăng 20%, tôi đảm bảo 30% cũng không là vấn đề, đến lúc đó tôi sẽ xin chỉ thị của cấp trên mở một buổi tiệc chúc mừng thật lớn. Mân Huyên, cô thật sự không làm tôi thất vọng!”

Không ngờ sự việc lại diễn ra như vậy, cô mở to mắt ngây ra một chút “Xã trưởng, ý anh là...?”

“Đoạn này đương nhiên không thể cắt bỏ, một chữ cũng không thể!” Lâm Hạo Ngôn chỉ vào bản ghi, đặc ý nói “Đây chính là điểm thành công nhất trong buổi phỏng vấn này, đối với tạp chí của chúng ta chính là một cái cần câu cơm đó. Đây là do chính miệng Doãn Lạc Hàn nói ra, quả thực rất tốt! Haha...”

Nghe đến đó, cô nhất thời nóng nảy “Không được, xã trưởng, nếu đem in cả chỗ đó, vậy bên tổng giám đốc làm sao đây?”

Lâm Hạo Ngôn xua tay, cẩn bản không quan tâm đến vấn đề cô nói “Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, cô chỉ cần giám sát việc trau chuốt lại bản ghi này là được. Mọi chuyện cứ để tôi xử lý.”

Nói xong, hắn đứng dậy đi ra khỏi văn phòng, cô chạy theo, vốn muốn nói thêm, nhưng hắn lại đột nhiên xoay người lại, vẻ mặt tươi cười chỉ chỉ cô “Lăng tiểu thư, đoạn cuối không cho phép cô tùy tiện cắt bỏ một chữ, nếu không tôi nhất định sẽ hỏi tội cô!”

Cô còn đang sững sốt, hắn đã cất bước đi ra ngoài. Cô quay người lại nhìn bản ghi đặt trên bàn. Một bên là nguy cơ bị mọi người đoán ra thân phận của mình, một bên lại là lời cảnh cáo của thủ trưởng. Cô rốt cục nên làm sao đây? Cô như kiến bò trên chảo nóng, đậm đậm chân. Không được! Nhất định không thể được! Cô quyết định phải cắt bỏ, vừa tiến tới chỗ bản ghi thì tiếng gõ cửa vang lên.

“Lăng tiểu thư, tôi tới lấy bản ghi.” Nhân viên tổ biên tập nhanh chóng đi vào, lấy đi tập giấy ngay trước mắt cô.

Chuyện đã đến nước này đành phải phó thác cho số phận. Cô cảm thán một câu, mệt mỏi ngồi xuống ghế, lại nhớ ra cô còn phải chỉnh sửa biên tập lần cuối các bài viết trong tạp chí để hôm sau mang đi

xưởng in, rất nhanh lại vùi đầu vào công việc.

Mãi đến giữa trưa, cô mời người phụ trách của từng chuyên mục lại họp một lần, đem những vấn đề to nhỏ ra thảo luận. Bốn rưỡi chiều, cô mang bản thảo lên nộp cho xã trưởng.

Hai người lại tiến hành thảo luận một phen, một giờ sau, ý kiến cơ bản đã đạt được sự đồng nhất.

Lâm Hạo Ngôn chốt lại một câu “Được rồi, ngày mai họp lần cuối là xong kì này.”

“Vâng... À đúng rồi, xã trưởng, sao hôm nay tôi không thấy Chủ biên đâu vậy?” Cô đứng lên chuẩn bị rời khỏi phòng, chợt nhớ ra vẫn đề mình đang tò mò liền tranh thủ hỏi.

“Mấy ngày nay Trác có một số việc riêng cần xử lý.” Lâm Hạo Ngôn khép lại tập tài liệu, dường như cũng không muốn nói nhiều.

“Đúng rồi, Lăng tiểu thư!” Cô vừa mở cửa, lại nghe Lâm Hạo Ngôn gọi giật lại, vội quay đầu lại “Nếu tạp chí kì này có thể đạt được lợi nhuận như kế hoạch, tôi sẽ đề cử cô với cấp trên, thăng chức lên Chủ biên.”

Nghe Lâm Hạo Ngôn nói xong, cô phút chốc choáng váng. Những lời này cô cũng đã từng được nghe Giản Quân Dịch nói rồi, chỉ là vẫn không hiểu, Trịnh Trác làm việc rất tốt, vì sao lại không làm nữa? Cô không ngờ gì năng lực làm việc của anh ấy, vậy chẳng lẽ có lý do nào khác mà cô còn không biết sao?

Chương 329

Khi cô trở lại văn phòng đã là sáu giờ chiều, đồng sự đã sớm tan tầm. Mang theo túi da vào thang máy, lúc này cô mới nhớ đã hẹn Doãn Lạc Hàn tối nay ăn tối.

Nghĩ đến cuộc phỏng vấn, cơn giận trong người cô lại bùng bùng bốc lên. Bực bội đậm mạnh giày cao gót, cô ra khỏi tòa nhà. Nhìn quanh tìm xe hẵn ở hướng nào, kết quả lại thấy một chiếc xe màu bạc đang im lìm đậu trước mặt cô.

Rõ ràng sáng nay là xe màu đen, sao bây giờ lại là một chiếc xe khác? Cô thăm hỏi, rồi từ từ bước đến hông xe gõ nhẹ, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống. Cô chỉ sang ngân hàng đối diện phía bên kia đường “Anh chờ một lát, tôi đi rút tiền, chỉ năm phút thôi!”

Hẵn với một tay nhàn nhã mở cửa xe, bạc thắn phun ra không chờ cô phản ứng “Em lên xe đi!”

Ngã tư đang đông đúc người xe, hiện tại đang là giờ cao điểm, hẵn muốn đưa cô qua bên kia, chặng tội gì không đồng ý. Nghĩ vậy, cô liền lên xe. Nhưng chỉ một lát cô liền cảm thấy có gì đó không phải, chiếc xe thể thao cẩn bản không chạy sang phía kia đường mà cứ thẳng tiến về phía ngược lại với ngân hàng.

“Anh dừng lại, cho tôi xuống mau!” Cô vội vàng bám lấy cánh tay hẵn mong hẵn dừng xe. Trong túi cô hiện tại chỉ có vài trăm đồng, một bữa cơm Tây thì mấy trăm đồng sao có thể ăn được. Đến lúc đó không có tiền trả thì quả là mất mặt!

Hẵn nhếch miệng, bỏ mặc mấy lời nói của cô, càng cho xe thể thao tăng tốc. Thoáng chốc lửa giận trong lòng cô càng ngùn ngụt, hôm nay là cái ngày khỉ gì vậy chứ! Câu hỏi cuối cùng của buổi phỏng vấn là cô cố ý đặt ra, cuối cùng lại hóa thành một cục diện rối rắm, giờ lại không rút được tiền, liệu có phải cô đã

làm gì đắc tội với hắn không???

Cô cố gắng khống chế bản thân, hít sâu liên tục vài cái ... Không được tức giận ... tuyệt đối không được tức giận ... phải chờ cho tạp chí này ra xong xuôi rồi cô sẽ tính sổ với hắn!

Cô có dự cảm rằng hắn sẽ đưa cô đến chỗ xa hoa. Và quả nhiên ba mươi lăm phút sau, sự thật đã chứng minh trực giác của cô quả thực chính xác trăm phần trăm!

Lúc theo hắn đi vào thang máy, nhìn hắn tiện tay bấm chọn tầng 16, lòng cô tự nhiên thấy quặn thắt. Hắn đưa cô đến một nhà hàng Pháp xa xỉ... Đừng nói mấy trăm đồng, mấy ngàn đồng cũng chưa chắc đã dám nghĩ đến nơi này! Tuy hiện tại cô đã được tăng lương, một tháng tiền lương cũng mới lĩnh xong, nhưng nhìn lại, số tiền này căn bản không đủ rồi!

Cô liếc trộm hắn rồi cắn răng oán hận, tên này chắc chắn là cố ý đây mà! Xem ra đêm nay cô không tránh được việc cạn túi... Cũng tại cô đã không cảnh giác với hắn, nhượng bộ ngoẻ lời mời hắn, còn cho hắn chọn địa điểm. Nếu sớm biết sẽ ra cơ sự này, lúc trước cô đã để cho chính mình một con đường sống, đợi cho việc phỏng vấn trót lọt sẽ mời hắn đi ăn ở quán ven đường cho xong!

Đột nhiên hắn xoay người tiến sát bên cô, tay nhẹ nắm tay cô, sau đó lại vòng tay ôm chặt lấy thắt lưng cô. Lúc này, thang máy vừa mở ra, một cô gái tiến vào bên trong cùng bọn họ. Trên người cô ta mặc một chiếc váy ngắn lộ đường cong, chỉ đủ che kín cái mông, phía trên áo khoét lưng rất sâu, lộ ra khoảng lưng trắng nõn nà, không cần nhìn cũng biết được phía trước càng cùnghóng bỏng.

Trong không gian nhỏ hẹp của thang máy, tầm mắt không tránh khỏi phải nhìn đối phương, cô thầm nghĩ thang máy hôm nay đi thật chậm, lên đến tầng mười hai, thang máy lại dừng lại, có hai người từ ngoài bước vào.

Bọn họ đứng dằng trước nên cô gái nghiêng người muôn lùi ra phía sau, đột nhiên ánh mắt cô dừng lại ở khuôn mặt Doãn Lạc Hàn, không chớp mắt.

Mân Huyên cảm thấy có điều gì đó không ổn. Không ngờ cô gái đột nhiên chỉ Doãn Lạc Hàn rồi hét lớn “Lạc, là anh yêu đó sao? Anh không nhận ra em sao? Lần đó em hợp tác với công ty các anh tổ chức triển lãm sản phẩm mới đó...”

Thoáng chốc Mân Huyên thấy nổi da gà, nhìn sang khuôn mặt tuấn tú bên cạnh, lạnh lùng gạt bàn tay đang đặt trên lưng cô rồi né sang một bên

“Huyên...” Doãn Lạc Hàn chìa tay muôn kéo cô lại, nhưng cô gái kia đã nhanh như cắt nhào vào lòng hắn “Anh yêu!! Anh thật xấu nha, sau đêm đó sao anh không chịu gặp em? Em gọi điện, lúc nào cũng chỉ có trợ lý hoặc thư ký của anh nghe máy, anh thực sự không thấy hứng thú với em sao...?”

Thì ra là hắn đã trải qua một đêm với cô ta. “Đêm đó”... không cần nói rõ cũng biết cô ta đang nhắc đến cái gì! Cô khinh thường quay mặt đi chỗ khác, bỗng chốc thấy tức ngực, bốc hỏa.

Cô nắm chặt túi da, bước lùi đến góc thang máy sáng sửa, gắt gao bắt chính mình phải giữ bình tĩnh. Cô không phải là người của hắn, cô cẩn bản không có tư cách để phán xét chuyện này.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô thầm mắng chính mình thật vô lý, bèn nghiêng người đi, ngẩng cao đầu, cố gắng ngăn không cho nước mắt chực trào ra.

Lúc này cửa thang máy lại mở, hai người kia vội bước ra ngoài, trong thang máy chỉ còn lại ba người.

Doãn Lạc Hàn thấy cô nghiêng người quay đi, không thấy rõ những biểu tình trên mặt cô, toan bước sang bên cô nhưng lại bị cô gái kia ôm chặt. Hắn chán ghét gạt mạnh cánh tay cô cô “Tránh ra! Cô nhầm người rồi, tôi căn bản không quen biết cô!”

Cô gái bị bất ngờ, loạng choạng lùi lại, lưng lập tức bị đập mạnh vào thành thang máy. Cô xoa xoa lưng rồi rất nhanh lại đi tới “Anh à, là anh không chịu để ý đến em thôi. Em biết anh sắp kết hôn, nhưng bắt kể thế nào, em cũng nguyện là người của anh, cho dù là tình nhân thôi cũng được rồi...”

Vừa nghe đến hai chữ “tình nhân”, dường như tâm tình đã chôn sâu trong lòng của Mân Huyên lại có dịp trào lên. Rốt cuộc chịu không nổi, cô lao ra ngoài vừa vặn lúc thang máy mở ở tầng mười sáu.

“Huyên...” Doãn Lạc Hàn sốt ruột đuổi theo, nhưng nữ nhân kia vẫn không chịu buông, cuống quýt ôm lấy hắn không rời “Anh ơi, đừng đi...”

“Buông tay!” Hắn nghiêm răng gạt bỏ cô gái nóng bỏng ra, con ngươi đen sẫm lại, giọng lạnh băng “Tôi cảnh cáo cô, cô mà còn quấn chân tôi lần nữa, tôi sẽ cho cô vĩnh viễn mất khói mắt tôi!”

Thấy ánh mắt thâm u cùng giọng nói lộ rõ ý hàn băng của hắn, cô gái biết hắn không nói đùa. Mặt cô cắt không còn giọt máu, lòng bàn chân lạnh toát, hai chân mềm nhũn, lùi ra sau đứng dựa vào vách tường...

Chương 330

“Huyên.” Hắn ở phía sau liên tục gọi theo, vài bước đã đuổi được cô, túm lấy tay cô. Cô im lặng một vài giây rồi quay lại, gương mặt bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra “Tôi nay chúng ta ăn đồ Pháp sao?”

Cô phản ứng như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắn. Gương mặt cô thản nhiên khiến hắn càng thêm lo lắng, giống như sợ cô sẽ lập tức biến mất trước mắt hắn, liền nắm tay cô, ôm chặt cô bên cạnh.

“Doãn tiên sinh, hoan nghênh ngài tới, tất cả đã chuẩn bị xong hết rồi ạ.” Một người quản lý ăn mặc rất chuẩn mực đã cung kính đứng sẵn ở cửa.

Hắn gật nhẹ đầu với người quản lý, lại cúi đầu nhìn cô, dịu dàng nói với cô “Đi thôi, chúng ta vào thôi.”

Cô có chút chần chờ, tầm mắt xuyên qua lớp thủy tinh nhìn vào trong nhà hàng. Gương mặt của Doãn Lạc Hàn chắc chắn là còn quen thuộc với mọi người hơn là gương mặt của thủ tướng Trung Quốc, giờ cô lại đi riêng với hắn đến nơi công cộng như thế này... Chuyện bị đăng lên trang nhất của báo lần trước cô đã quá thấu thía rồi, quả thật không dám có lần thứ hai....

“Mọi chuyện anh đã sắp xếp rồi, đêm nay em chỉ cần bình yên hưởng thụ.” Hắn tựa hồ nhìn ra được những suy nghĩ của cô, cánh tay霸道 càng thêm siết chặt eo cô. Cánh cửa của nhà hàng đã được nhân viên mở sẵn, hai người âu yếm bên nhau tiến vào.

Cô ôm trong lòng sự lo lắng, nhìn quanh nhà hàng. Nhà hàng rộng lớn mang một ánh sáng rất dễ chịu tỏa ra từ những chùm đèn lớn xa hoa trên trần nhà và những ngọn đèn nhỏ đặt bên tường và dưới sàn nhà, một nữ công duyên dáng đang vừa chơi vĩ cầm vừa tiến lại gần bọn họ, bồi bàn nho nhã lễ độ dẫn bọn họ

tới một chiếc bàn ở chính giữa,... tất cả đều đẹp lung linh, lăng mạn mà tao nhã. Nhưng cô đồng thời cảm giác được có một chút kì lạ... nhà hàng ngoài bọn họ ra không có một thực khách nào khác...

Bồi bàn chuyên nghiệp kéo ghế ra giúp cô. Cô vừa nói lời cảm ơn, vừa nhìn gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân ngồi đối diện, trong đầu chợt lóe lên một tia sáng... Cô nháy mắt hiểu được vì sao khi mới vào nhà hàng hẵn lại nói câu đó... Đúng vậy, tất cả hẵn đều đã có sự sắp xếp. Hẵn đã bao cả nhà hàng sang trọng này.

Một mùi thơm rất quyến rũ bay đến, cô vừa quay đầu đã bị một bó hoa hồng lớn diễm lệ làm cho bất ngờ, đôi mắt từ từ nâng lên, chỉ thấy một gương mặt vừa chân thành vừa hạnh phúc, lại dường như có cả một chút ngượng ngùng “Huyên, đây là lần đầu tiên anh tặng hoa cho một người con gái, và em cũng sẽ là người con gái duy nhất để anh tặng hoa trong suốt cuộc đời này.”

Hoàn toàn không ngờ Doãn Lạc Hàn cao cao tại thượng kia lại cũng có lúc làm hành động lăng mạn như vậy, nói những lời xúc động như vậy... Cô dường như ngừng thở, phút chốc cảm giác chân tay luống cuống không biết phải làm gì...

Ánh nến lung linh ánh trong mắt hai người bọn họ. Cả một nhà hàng xa hoa là thế nhưng cũng chỉ có hai người bọn họ, trong đó Doãn Lạc Hàn đang chìa ra bó hoa diễm lệ...

Nếu không có những chuyện trước kia có lẽ cô sẽ bị hẵn làm cho cảm động, sẽ vui vẻ đến tột đỉnh, nhưng hiện tại cô tâm rối ý loạn, một màn trong thang máy phút chốc lại diễn lại trong đầu cô, cô không sao quên được hai chữ “tình nhân” kia...

Đúng vậy, hai chữ khó chịu đó, cô vốn tưởng như mình đã quên được, không ngờ kỳ thật nó vẫn luôn chôn ở đáy lòng, chỉ chờ đến khi có dịp liền phát tác, đau đớn vô cùng...

Hắn thấy cô vẫn thắt thăn nhìn đóa hoa, trong mắt dường như có chút thất vọng, nhịn không được hỏi “Em không thích sao?”

“Không, không phải, tôi rất thích, cảm ơn anh.” Cô nhẹ nhàng đón lấy đóa hồng, đặt xuống ghế, bồi bàn lại bắt đầu kéo xe đồ ăn đến, thành thạo đặt từng món lên bàn. Cô cũng thản nhiên ăn, bởi vì đơn giản cô biết hôm nay cô không phải trả tiền.

Đạo này cô ăn không có cảm giác ngon, dù món ăn rất ngon nhưng chỉ ăn vài miếng đã thấy ngán rồi, hơn nữa bình thường khi ăn hắn không quen nói nhiều, vì vậy bữa tối lung linh là thế cũng chỉ gần một giờ là hai người đều đã ăn xong.

Di động đột nhiên reo vang, cô quét mắt qua, là Trác. Vẫn đang do dự có nên nghe hay không, cô nâng mắt lướt qua gương mặt hắn một chút, thấy hắn đang nhìn cô chăm chú liền có chút giật mình mà ẩn từ chối.

“Sao không nghe?” Hắn nhấp một chút rượu, làm bộ thản nhiên hỏi, kì thật hắn đã quá hiểu cô, chỉ cần nhìn cô hắn đã dám khẳng định 70% người vừa gọi đến là ai.

“Số lạ, chắc là nhầm máy rồi.” Cô khép di động, ném vào trong túi, sau đó kéo khóa lại.

Cô vẫn còn nhớ rất rõ, những lần trước hắn rất hay nỗi giận với những chuyện liên quan đến Trác. Nếu như giờ để hắn biết là Trác gọi đến chính là chọc giận hắn, hơn nữa hôm nay tâm tình cô không được tốt, nếu không giữ được bình tĩnh, hai người nhất định sẽ lại cãi nhau to.

Hắn nắm tay cô ra khỏi nhà hàng, quản lý sắp xếp hai nhân viên tiễn bọn họ tới thang máy. Cô cũng không hỏi gì về chuyện thanh toán vì cô biết hắn đã an bài hết rồi.

Ánh sáng rực rỡ ở bên ngoài qua cửa kính xe trở thành những vệt loang lổ. Một tay hẵn giữ tay lái, một tay vẫn nắm chặt tay cô “Sao không nói gì vậy? Em vẫn không vui vì chuyện ban nãy sao?”

“Không, tôi quên hết rồi...” Cô dựa đầu vào cửa kính xe, đôi mắt mệt mỏi dõi theo cảnh vật bên ngoài “Chỉ là tôi hơi mệt, muốn ngủ một chút.”

Hẵn vừa nghe đến đó liền cười phì một cái, vui vẻ âu yếm vuốt vuốt má cô “Gần đây hay buồn ngủ à? Hôm qua ở sân bay em cũng ngủ quên.”

“Ừm... chắc tại mấy ngày nay ở tòa soạn bận quá, làm việc quá sức một chút nên hay mệt thôi.” Cô thuận miệng nói ra nguyên nhân, kỳ thật công việc mệt chỉ là một mặt, mặt khác trong lòng cô còn cảm thấy vô cùng rõ răm...

Cô thật sự không rõ hiện giờ rõ cục vị trí của cô là gì nữa... Cô là con gái nuôi của Doãn Lương Kiến, như vậy Doãn Lạc Hàn chính là anh cô, lẽ ra cô và hẵn phải giống như anh em nuôi bình thường tương kính như tân, nhưng bọn họ lại giống như tình nhân, đêm ngày đều ở bên nhau....

Lời nói của cô gái trong thang máy cứ phát đi phát lại trong đầu cô. Hiện giờ thân phận của cô có khác gì tình nhân của hẵn đâu chứ, đều không thể quang minh chính đại, đều phải tránh ánh mắt của người đời...

Bốn mươi phút sau, cô tắm rửa xong liền vùi đầu vào trong chăn, không quá một hồi, cơ thể nóng rực của hẵn đã nắm sát bên cô, trong bóng đêm hẵn thương tiếc ôm lấy cô, nhỏ nhẹ thì thầm bên tai cô “Em gầy quá, từ mai phải bắt đầu tắm bổ thôi.”

“Ừm...” Cô đáp bừa một tiếng, mệt mỏi nhắm mắt lại. Cô mệt, thân thể mệt mỏi, tâm trí cũng thật sự mệt mỏi chết đi được...

Chương 331

Trong bóng tối cô cứ nửa tỉnh nửa mơ, những dòng suy nghĩ khiến cho cô không thể yên giấc được, rốt cục trằn trọc đến nửa đêm, cô nhẹ nhàng xuống giường.

Gió nhẹ thổi bay vạt áo, bóng cô hắt lên tường thành một vệt đen dài lại càng thêm cô đơn tịch寥. Cô đứng ở ban công nhìn lên bầu trời đêm, mãi đến khi mồi cổ mới quay đầu nhìn người đàn ông với gương mặt tuấn tú đang ngủ say mê trên giường.

Cô hiểu rất rõ cô có tình cảm với hắn, chỉ là hiện tại cô thật sự muốn yên tĩnh một chút, cô muốn cẩn thận suy nghĩ lại mối quan hệ của bọn họ, và cả tương lai của hai người nữa...

Chợt trong đầu lóe lên một ý nghĩ, cô cúi đầu, nhìn chiếc di động không biết đã nắm trong tay tự bao giờ, nhớ đến cuộc gọi lúc tối của Trịnh Trác.

Trên thế giới này cô đã gần như không còn thân nhân. Từ khi nhận được Trịnh Trác là anh trai, cô vô hình trung đã coi hắn như huynh trưởng để cô dựa vào. Hôm nay Trác không đi làm, Lâm Hạo Ngôn cũng chỉ mơ hồ nói hắn mấy ngày nay có việc.

Đến tận cùng là có chuyện gì? Cô không khỏi bắt đầu lo lắng. Buổi tối hắn gọi cho cô biết đâu là có chuyện gấp gì đó, mà cô lại không nhận điện thoại của hắn. Cô tự trách mình đã quá ích kỉ.

Bây giờ cô gọi cho hắn có được không? Liệu hắn đã ngủ hay chưa? Cô do dự nhìn di động, ngón tay lại tự động ấn số của hắn, được rồi, thử xem xem có người nghe hay không....

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, vì thế tiếng tí tít dài trong điện thoại vang lên rất rõ. Sau khi điện thoại vang ba tiếng thì có người tiếp.

“Mân Huyên à?” Tiếng Trịnh Trác rất rõ ràng từ đầu dây bên kia, hiển nhiên là hắn chưa ngủ.

“Vâng, là em. Buổi tối anh gọi cho em có chuyện gì vậy?”

“À, cũng không có gì đâu, anh chỉ tùy tiện gọi thôi.” Hắn nói giọng hơi lạ, bên cạnh còn có tiếng cãi nhau rất to, sau đó tiếng đó nhỏ hẵn lại, tựa hồ như là hắn tránh đi chỗ khác, cố ý lấy tay bít di động lại.

“Anh không xảy ra chuyện gì chứ? Có vấn đề gì phiền toái không?” Cô lo lắng giữ di động, lại sợ đánh thức Doãn Lạc Hàn trong phòng, đè thấp tiếng hỏi “Trác, đừng nói dối em, nói cho em biết.”

Cô có thể cảm nhận được có chuyện không bình thường. Dù tiếng cãi nhau ở đầu kia điện thoại đã nhỏ đi rất nhiều nhưng vẫn có thể nghe ra là vô cùng ác liệt.

Hắn thở dài một tiếng, hữu khí vô lực nói “Anh đang ở bệnh viện.....”

Cô lo lắng cắt lời hắn “Cái gì??? Sao lại ở bệnh viện? Anh bị bệnh sao? Hay là bị thương?”

“Mân Mân, em đừng lo, anh không sao cả. Chuyện này một hai câu không nói hết được, để hôm khác rảnh anh sẽ nói rõ cho em nghe.”

Cũng may hắn không sao... Cô vỗ vỗ ngực, tảng đá trong lòng cũng được tháo xuống “Vậy được rồi, anh phải tự chăm sóc mình cho tốt đó.”

Cô đang định cắt điện thoại lại tiếng của hắn “Mân Mân, chờ một chút, hôm nay anh gọi cho em còn muốn hỏi em buổi phỏng vấn thế nào? Anh nghe Hạo Ngôn nói lần này em làm rất tốt, anh ấy vô cùng hài lòng.”

Cô cười cười “Vâng, tóm lại chuyện này rất lǎng nhǎng, hôm khác gặp em sẽ kể rõ cho anh nghe.”

Hai người lại tùy ý nói vài câu, cô khép lại di động, tựa lên ban công thở dài vài cái.

Kỳ thật hôm nay Lâm Hạo Ngôn luôn dặn dò không cho cô được cắt bỏ câu nói kia, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô chính là nhờ Trịnh Trác can thiệp giúp, dù sao ở tòa soạn này cô cũng chỉ có thể nương tựa vào hắn, nhưng tình hình bây giờ xem ra Trác cũng đang có chuyện phiền lòng làm cô lại ngại mở miệng.

Xem ra hết thảy chỉ có thể mặc cho số phận! Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, không khỏi nghĩ lung tung, ước mình cũng có thể như những vì sao trên bầu trời kia, vô lo vô nghĩ...

Cô vừa xoay người lại, giật mình thấy một bóng đen đang đứng bên giường. Cô hoảng sợ, hắn đã tỉnh lại từ lúc nào?

Đang lúc cô không biết phải làm sao, hắn tiến lại gần, giọng nói vẫn bình tĩnh như lúc đầu “Sao nửa đêm lại dậy làm gì?”

Cô nhìn hắn một cái, đánh giá gương mặt tuấn tú không hề thấy điểm nào có vẻ đang tức giận, thầm thở phào một cái. Có lẽ hắn vừa tỉnh lại, sau đó cô lại hạ mí mắt đi qua hắn “Tôi không ngủ được, dậy hóng gió một chút.”

Sau đó cô lại chậm rãi chui vào trong chăn. Hắn không nói gì, lại nằm bên cạnh cô, ôm chặt lấy cô vào trong lòng, ấm áp hôn nhẹ vài cái lên môi cô, trầm giọng hỏi cô “Mệt mỏi chuyện công việc sao? Nếu mệt quá thì từ chức đi, đừng làm nữa.”

“Không, tôi thích công việc này, như vậy cuộc sống mới phong phú!” Cô lắc lắc đầu, rúc vào trong lòng hắn.

Hắn trầm mặc một hồi lâu đến mức cô còn tưởng hắn đã ngủ rồi, bất chợt hắn ôm chặt cô hơn, lại nhẹ giọng nói “Nếu em thích làm việc thì đến công ty của anh, anh sẽ dặn bộ phận nhân sự sắp xếp cho em một vị trí, tiền lương và đai ngộ tùy em. Em thấy thế nào?”

Cô chấn động. Hàng năm chỉ cần tập đoàn Đường Thịnh ra một thông báo tuyển nhân viên, lập tức sẽ có vô số hồ sơ được gửi đến, cuối cùng trong ngàn vạn hồ sơ ấy cũng chỉ có hai, ba người được chọn. Như vậy cũng đủ biết câu nói vừa rồi của hắn đáng giá như thế nào.

Nhưng cô không cần suy nghĩ nhiều, lập tức từ chối “Không cần, tôi thích công việc ở đây. Hơn nữa ở tòa soạn Thuần Mỹ tôi cũng đã có một chút thành tích, tôi tin chỉ cần tôi cố gắng sẽ có thể tiến xa hơn nữa.”

Nếu nghe theo hắn gia nhập tập đoàn Đường Thịnh theo con đường đó, cô sẽ coi thường chính mình!

Mười một năm qua, cô luôn luôn tự lập, không thích dựa vào người khác, cho dù có là người cô yêu cũng không ngoại lệ. Dù sao tòa soạn Thuần Mỹ cũng là một tòa soạn tên tuổi, tác phong làm việc cũng rất chuyên nghiệp, hơn nữa cô cũng đã phải cố gắng rất nhiều mới có thể đạt được vị trí như hiện giờ, cô tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ!

Chương 332

Hắn nheo mắt đánh giá gương mặt nhỏ nhăn mà quật cường qua ánh đèn mờ mờ, đôi mắt dường như vụt sáng một chút “Huyên, nếu em thật sự thích công việc này, anh có thể mở cho em một tòa soạn riêng, để em toàn quyền phụ trách tất cả, lợi nhuận tốt xấu gì cũng không quan trọng.”

Lại là đề nghị này! Cô đã không thể nhớ rõt cục hắn đã nói câu này bao nhiêu lần nữa, cô nắm chặt tay lại, cương quyết lắc đầu “Không cần, không cần, tôi không cần. Anh cho rằng tòa soạn là cái gì? Là một trò chơi sao? Thích thì xây dựng sao? Tuy rằng lợi nhuận của tòa soạn chắc chắn không thể so với tập đoàn Đường Thịnh của các người, nhưng dù sao cũng là sự đóng góp công hiến của cả một tập thể.....”

Cô phản đối kịch liệt như vậy làm hắn có chút kích động, cánh tay hắn nháy mắt như thanh thép giữ chặt lấy cô, hờ lạnh một cái rồi nói “Đừng cho là anh không biết, em muốn ở lại tòa soạn là vì Trịnh Trác đúng không? Em chẳng qua là muốn ở bên hắn!”

Cô trừng mắt “Anh đừng nói lung tung, tôi nói rồi, tôi và Trịnh Trác chỉ đơn giản là tình thân, tôi chỉ tôn trọng anh ấy như một người anh cả trong nhà.....”

“Tình thân? Anh cả? Em cho rằng anh là đứa nhóc 3 tuổi sao?” Hắn căn răng giữ cô càng chặt, khàn khàn gầm nhẹ “Nếu thật sự em với anh ta chỉ đơn giản là tình thân, vì sao em không dám quang minh chính đại gọi điện cho hắn mà lại phải đợi đến nửa đêm lúc anh ngủ rồi mới lén lút gọi? Khi chúng ta đang ăn bữa tối cũng là hắn gọi đúng không, em lại nói dối, em không dám nghe! Lăng Mân Huyên, căn bản là em làm chuyện không minh bạch!”

Cô kinh ngạc, thì ra cô không gạt được hắn chuyện gì, thì ra tất cả hắn đều đã rõ ràng.

Trước những lời chỉ trích của hắn, cô lớn tiếng phủ nhận “Không phải, tôi phải nói bao nhiêu lần anh mới tin? Tôi và Trác thật sự không có gì!”

Cô thừa nhận cô không dám thoái mái liên hệ với Trịnh Trác trước mặt hắn, nhưng chẳng qua cũng chỉ bởi vì hắn trước đây đã từng ghen với Trịnh Trác nhiều lần nên cô mới phải nói dối như vậy, không ngờ thì ra hắn đều biết hết.

“Anh không muốn người phụ nữ của anh lại nghĩ về người đàn ông khác, cho dù đó có là anh trai của em. Muốn chứng minh hai người không có gì, chỉ cần em chủ động từ chức, anh sẽ tin em.”

Vừa nghe đến hai chữ “từ chức”, cơn tức của cô vốn đang cố nén lại lại được dịp bùng lên “Doãn Lạc Hàn! Anh đừng quá đáng như vậy, tôi sẽ không từ chức, không bao giờ từ chức!”

“Tốt, tốt lắm....” Đôi mắt hắn đen lại càng thêm lạnh lùng, đôi tay đang ôm cô càng lúc càng chặt lại khiến cho cô cảm giác như cả người vỡ vụn thành từng mảnh.

Cô cắn môi cố không kêu một tiếng, rồi đột nhiên, tay hắn xẹt qua vùng bụng băng phẳng của cô, thoáng chốc vung tay ra như bị điện giật, sau đó hắn bỗng nhiên đứng dậy, không quá một hồi, cửa phòng mở ra rồi đóng lại, tất cả đều ngoài dự đoán của cô khiến cô không kịp phản ứng gì cả.

Cô nhìn chăm chăm cánh cửa phòng đã bị hắn đóng sầm lại, vơ bừa lấy một chiếc gối dùng sức ném. Chiếc gối mềm nhũn đập mạnh vào cánh cửa, sau đó tuột xuống sàn.

Ngày hôm sau, nhìn đôi mắt sưng to như hai quả hạnh nhân trong gương, cô mệt mỏi ngáp dài một cái. Đêm qua sau khi hăn đi, cô nằm trên giường càng nghĩ càng giận, trợn tròn mắt đến tận 4 giờ sáng mới chợp mắt được một chút.

Nhin thời gian chỉ còn bốn mươi phút, cô không khỏi vội vàng, làm mọi việc thật nhanh, sau đó với túi xách chạy ra khỏi phòng.

Cô đi qua phòng khách chạy thẳng tới cửa. Mùi vị thức ăn thơm phức lại bay đến, bụng cô cũng biếu tinh. Cô cúi đầu đổi giày, cho đến khi nhìn thấy một đôi dép đi trong nhà màu xám ở bên cạnh, cô cùng cố tình coi như không thấy.

Cánh tay đột nhiên bị hăn túm lại, nghe thấy hăn nhẹ nhàng nói “Lại đây ăn bữa sáng.”

Nếu cô nghe lời hăn chẳng khác nào cô chịu thỏa hiệp! Lần này nói gì cô cũng nhất định không từ chức. Cô lanh lẹ gạt tay hăn ra, đi giày, xoay người ra cửa, phút chốc đôi tay hăn lại ôm lấy eo cô, kéo cô lại.

Cô xoay vài vòng rồi đứng không vững, ngã vào người hăn. Giật mình, cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, cũng may không thấy người giúp việc nào.

“Anh làm gì vậy?!” Cô đẩy hăn ra, nóng vội kêu “Đừng có như vậy nữa, nếu bị người hầu nhìn thấy thì mệt rồi.”

“Em cho rằng họ đều là người mù sao?” Hăn hờ lạnh một tiếng, vẫn chặt chẽ ôm eo cô, kéo cô vào

trong bếp, còn ấn vai cô ngồi xuống ghế.

Hắn nói như vậy là có ý gì? Cô còn chưa kịp suy nghĩ lại đã bị một chén nước đen tuyền ở trước mặt dọa cho sợ chết, ngẩng đầu hỏi hắn “Đây là cái gì?”

“Cho em uống thuốc bổ.” Hắn thản nhiên nhấc khốe mõi, lấy mu bàn tay thử độ ấm bên ngoài chén “Hết nóng rồi, uống được rồi đấy.”

“Tôi không bệnh, uống thuốc bổ gì chứ, tôi không cần uống!” Cô trừng mắt nhìn chén nước màu đen, vội vàng lấy tay đẩy ra, tiện đà với cốc thủy tinh ở xa “Tôi uống sữa là được.” Thì ra tối hôm qua hắn nói cô rất gầy, muốn tắm bổ cho cô không phải là nói chơi.

“Không được, phải uống.” Hắn cướp lấy cốc sữa trong tay cô, bá đạo nói “Nếu không anh sẽ có cách khiến em phải nghe lời, ví dụ như..... khiến em mất việc.....”

Hắn hé mõi, đôi mắt rất xảo quyệt...

Tên đáng ghét này! Lại uy hiếp cô! Hắn không có trò nào mới mẻ hơn sao? Cô vừa định lớn tiếng phản bác, trong đầu lại vang lên một tiếng nhắc nhở, vì vậy uốn lưỡi bảy lần liền nói “Ý của anh là chỉ cần tôi chịu uống thuốc, anh sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện từ chức nữa?”

Hắn hơi mỉm cười, ánh mắt sắc lém “Đương nhiên, chỉ cần từ giờ trở đi mỗi ngày em đều ngoan ngoãn uống một chén thuốc, từ nay về sau anh nhất định không nhắc lại nữa chử.”

“Nói là phải giữ lời.” Cô dùng sức gật gật đầu, nhắm mắt lại, uống một hơi hết sạch. Một chén thuốc bổ đổi lấy sự bảo toàn công việc, đáng!

Chương 333

Chiếc xe màu đen dừng lại phía bên kia đường, đối diện với cổng tòa soạn. Cô nhìn đồng hồ điện tử trên xe, mới tám giờ, cách giờ làm còn lâu.

“Tôi đi làm đây!” Cô nhìn thoáng mìn qua kính xe. Buổi sáng cô đã đậm phấn để giấu đi đôi mắt thâm quầng, hiện tại hắn sẽ không ai nhận ra. Thuận miệng nói với Doãn Lạc Hàn xong, cô chuẩn bị đẩy cửa, lại bị thanh âm của hắn kéo lại “Hôm nay anh bận nhiều việc, buổi chiều sẽ cho xe đến đón em nhé.”

Ý của hắn hắn là hôm nay sẽ không có thời gian dành cho cô, cô vẫn nhiên cười “Không sao, tôi tự đi về được, không cần bảo lái xe tới đón tôi đâu.” Nghĩ đến chiếc Lamborghini sang trọng, cô không khỏi thè lưỡi… Cô không phải là người quen hưởng thụ, vẫn là đi xe bus công cộng sẽ tốt hơn.

“Không được! Hiện tại em phải được chăm sóc thật tốt, xe bus công cộng không khí không được tốt, anh sẽ sắp xếp xe đến đón em.” Giọng hắn mềm nhẹ nhưng lại làm cho cô không thể phản đối. Thấy thời gian đã trôi đi không ít, cô tùy tiện đáp lời “Được rồi, anh đi làm đi kẻo muộn, tôi đi trước đây.”

Đẩy cửa xe bước ra, cũng may đang đèn xanh, cô rảo bước sang đường vào thẳng tòa soạn, không ngoảnh lại nhưng vẫn có thể cảm giác được tầm mắt nóng rực kia đang gắt gao nhìn mình. Cô quay đầu, quả nhiên thấy phía bên kia đường, xe của hắn vẫn chưa dời đi.

Bất giác thấy tim mình đập cực nhanh, cô thở ra một hơi thật sâu. Dao này tên kia có nhiều cử chỉ và những lời nói khác thường, có điều gì đó không ổn, nhưng cô không rõ là điều gì…

Bước vào văn phòng, cô và đồng sự cùng gật đầu chào nhau. Vừa đẩy cửa vào phòng riêng của Phó

chủ biên, di động trong túi chọt reo không ngừng, cô cầm túi rút điện thoại ra, là Chính Vũ gọi điện.

“Mân Mân, ngày mai là thứ 6, em có rảnh không? Tôi có chuyện muốn nói với em.” Nghe Chính Vũ nói vậy, cô đưa mắt nhìn tờ lịch trên bàn làm việc rồi lộ vẻ kinh ngạc, nhanh quá, hôm nay đã là thứ năm rồi sao? Do dự không đến ba giây, cô trả lời “Tôi rảnh.”

“Tốt lắm, chúng ta gặp nhau lúc mười giờ sáng nhé, địa điểm như lần trước...” Giọng Chính Vũ lộ ra chút buồn bã làm lòng cô có chút nhói đau. Nếu đúng như cô cảm nhận, hắn là hắn muốn gặp cô để nói rõ ràng chuyện của hai người. Đã lâu không liên lạc, có lẽ hắn đã sớm nhận ra chuyện của cô và hắn nhất định không có khả năng...

Nặng nề buông di động xuống, xoay ghế lại, bắt chọt có tiếng gõ cửa làm cô chú ý. Chu Hiếu Linh vẫn như thường lệ mặc loại váy ngắn cũn cỡn, trong tay ôm một đống văn kiện đặt trên bàn làm việc của cô.

Cô biết một ngày làm việc lại bắt đầu, đồng thời cũng sẽ là một ngày cực kỳ bận rộn. Cô xốc lại tinh thần, tập trung tư tưởng để làm việc...

Đồng hồ điểm bốn giờ hai mươi phút, công việc cho tạp chí kỳ này cuối cùng cũng đã xong, chủ biên Trịnh Trác không có mặt nên cô trực tiếp ôm bản thảo cuối cùng vào văn phòng của xã trưởng. Năm mươi phút sau, cô trở lại văn phòng với gương mặt tươi cười rạng rỡ, nhận ra đồng sự vẫn đang nán lại, mọi ánh mắt nhất thời đều hướng về phía cô chăm chú.

“Mân Huyền, tôi đã nói rằng tạp chí kỳ này sẽ thành công mà!” Tích Vân vọt lé đến, vẻ mặt đầy hưng phấn, vung tay một cách đầy khoa trương “Lần này chuyên mục phỏng vấn của chúng ta chắc chắn sẽ được hưởng ứng nhiệt liệt cho mà xem, đến lúc đó các tờ báo khác sẽ tức chết vì ghen tị với chúng ta mất... Haha...”

“Đúng vậy, đúng vậy đó, khỏi phải nói, tạp chí kỳ này của chúng ta chắc chắn đã hoàn thành vượt mức đề ra. Để bù đắp cho sự vất vả vì công việc, đề nghị phó chủ biên hôm nay khao một bữa đi!”

“Được rồi… chiều lòng mọi người, đi ăn cơm, sau đó đi hát karaoke nha…”

“Đi ăn lẩu Tứ Xuyên đi, có một nhà hàng rất ngon đó…”

Nói đến tạp chí kỳ này, nhóm đồng sự hưng phấn tột độ, ôn ào muốn đi ăn rồi hát hò chúc mừng. Mặc dù cô tự biết túi tiền mình không lớn, nhưng chuyện ăn mừng không sớm thì muộn cũng sẽ thực hiện, nên hào phóng đồng ý cho mọi người được thoái mái. Cô cũng không quên gọi điện cho cấp trên Lâm Hạo Ngôn và Trịnh Trác mời tham dự cùng. Lâm Hạo Ngôn sảng khoái đồng ý, còn điện thoại của Trịnh Trác không có người nghe máy nên cô đành bỏ cuộc. Chưa đầy mười phút sau, mọi người đều nhanh chóng lên taxi đến nhà hàng.

Cô cùng Tích Vân và hai đồng sự khác lên chiếc xe cuối cùng, khi lên xe, cô quay đầu nhìn sang phía đường đối diện, thấy chiếc Lamborghini đang đỗ ven đường, quả nhiên hắn đã phái lái xe tới đón cô.

Ở trên xe, cô lặng lẽ nhắn tin báo cho hắn đêm nay cùng với đồng sự đi ăn. Hắn rất nhanh đã nhắn trả lời “Không được đi quá muộn, trước mười giờ phải về đến nhà, không được uống rượu…” Cái này không được, cái kia không được… Tên kia càng ngày càng rầy rà lăm chuyện… Cô không khỏi mím môi cười thầm.

“Mân Huyền, cô đọc tin nhắn gì mà cười vui vẻ vậy?” Tích Vân ngồi cạnh nhoài người muốn đọc tin nhắn, cô bèn nhanh chóng gấp điện thoại lại, nói không có gì, rồi quay đầu làm bộ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng khéo môi lại không nhịn được hé một nụ cười…

Mấy chục con người bước vào nhà hàng, ngồi vừa năm dãy bàn, chờ đồ ăn được mang đến. Lâm Hạo Ngôn tranh đi lên phía quầy thu ngân, cô có chút ngại ngần muốn giành phần thanh toán nhưng hẵn ngăn lại.

Lâm Hạo Ngôn cười nói “Lăng tiểu thư, cô không cần phải khách khí, chuyện lần này tôi nói cám ơn cô còn không hết, hôm nay cứ để tôi trả tiền. Mọi người đã vất vả quá rồi, hôm nay nhất định phải thật thoải mái, vui vẻ nhé!”

Lâm Hạo Ngôn cầm ly rượu, Mân Huyên cũng nâng lên, mọi người đều cầm ly lên, mấy chục cái ly đồng loạt chạm cốc, vẻ mặt mọi người đều vui mừng, hồ hởi.

Dù bình thường cô không uống rượu nhưng cũng bị không khí vui vẻ này cuốn hút nên uống một hơi hết cạn ly. Sau đó, không khí bắt đầu hỗn loạn, nhiều người bắt đầu thay phiên nhau đến chúc rượu cô, không từ chối được, cô liên tiếp uống hết ly này đến ly khác.

Tửu lượng cô từ trước đến nay vốn không cao lại còn bị mọi người thay nhau ra chúc, đầu cô dần dần có cảm giác choáng váng, nặng nề, những hình ảnh trước mặt nhảy nhót, chồng chéo lên nhau. Thấy cô cầm chén rượu lảo đảo vài bước, Chu Hiếu Linh đứng bên bèn vội vàng đỡ cô “Lăng tiểu thư, cô không sao chứ?” Chu Hiếu Linh rút khăn giấy, giúp cô lau rượu rớt trên mu bàn tay.

“Cám ơn, tôi không sao.” Mân Huyên tươi cười, song đối với Chu Hiếu Linh vẫn là có điều cảnh giác. Chu Hiếu Linh dường như cũng nhận ra điều đó, biết điều tránh đi...

Chương 334

Chu Hiếu Linh vừa hơi tránh ra, di động trong túi cô lại reo vang. Những hình ảnh trước mắt cứ nhảy nhòe khiến cô cảm thấy khó chịu, đành ngồi xuống ghế lẩn mờ tìm điện thoại trong túi.

“A.... ai vậy?” Nhóm đồng nghiệp bên cạnh đang cười nói rất lớn, cô nghe không rõ tiếng trong điện thoại, vì vậy nhăn mặt lầm bầm “Tôi không nghe thấy gì đâu, anh nói lung tung cái gì đó?”

“..... Chết tiệt, em uống rượu sao?” Trong tiếng ồn ào, cô căng tai ra mới nghe được một câu này, giật nảy cả mình... là điện thoại của Doãn Lạc Hàn.

“Tôi chỉ uống một chút.” Cô nửa thật nửa giả trả lời, lại có vài đồng nghiệp tiến đến kính rượu, cô vội che điện thoại, cảm thấy khó từ chối nên lại cạn một ly.

“.....” Dường như bên kia hắn còn đang nói gì đó nhưng cô không nghe rõ lắm. Cô muốn nói gì đó nhưng cũng không nói được gì, cảm giác đầu lưỡi cứ như bất động, mãi mới mấp máy được vài tiếng “Tôi... tôi...”

Đầu dây bên kia không có một tiếng nói nào, cô nhíu mày nhìn lại điện thoại. Thì ra là hết pin sập nguồn. Vậy cũng tốt, không phải nghe tên kia nói nhiều nữa.

Cô nhẹ nhàng thở ra, ngả người tựa đầu vào ghế mơ hồ nhìn mọi người xung quanh.

Mấy ngày vừa qua công việc quá nặng nề và áp lực, bây giờ lại được xả hơi như thế này, mọi người

đều vô cùng vui vẻ, liên tục chúc rượu nhau chứ cũng không động nhiều đến đồ ăn.

Lâm Hạo Ngôn hôm nay uống không ít. Từng đám từng đám đồng nghiệp chạy tới chỗ bọn họ kính rượu, nhưng có lẽ thấy cô dường như đã say nên cũng không làm khó. Còn Lâm Hạo Ngôn thì không từ chối ai cả, nếu cô có bị mời cũng sẽ uống thay cô, gương mặt đã trở nên đỏ ửng.

“Alo... ai đấy?” Lâm Hạo Ngôn tiếp điện thoại. Có lẽ đã mất tự chủ, tiếng nói của hắn cũng lớn hơn bình thường nhiều khiến đồng nghiệp xung quanh chú ý đến. Mọi người đều nói nhỏ bớt đi, chỉ nghe tiếng hắn oang oang “À Trác, là cậu hả? Sao Mân Huyên lại gọi cho cậu á? Cậu không liên lạc được à?..... Bọn tôi đang đi ăn lẩu Tứ Xuyên..... Ủ, cô ấy đang ở cạnh tôi... Ủ, cậu đến đi.....”

Lâm Hạo Ngôn buông di động, cười nói với cô “Trác nói anh ấy đang đến.”

Nghe được tin này, cô cũng cười tươi, cảm thấy phấn chấn. Chắc vừa rồi Trác thấy cuộc gọi nhỡ của cô nên gọi lại, thấy cô tắt máy nên mới gọi cho Lâm Hạo Ngôn.

Một lát sau, một đồng nghiệp đánh thức cô dậy, cô mới nhận ra là mình vừa ngủ quên. Bữa cơm tối xem như đã tan, vài đồng nghiệp đã bắt đầu rủ rê đi hát karaoke.

Cô lắc lắc đầu, cảm giác đầu rất nặng, hai gò má lại rất nóng, run run đứng lên, vừa lúc thấy Trịnh Trác đang khoan thai bước tới.

Lâm Hạo Ngôn cầm lấy chiếc áo khoác vắt trên ghế, nhìn Trịnh Trác đến nói “Trác, đến rồi đấy hả? Tiểu tử này, người ta uống xong rồi cậu mới mò tới!”

Trịnh Trác nhìn hắn một cái, gật gật đầu, đi thẳng đến trước mặt cô “Mân Mân, em uống nhiều rồi, để anh đưa em về.”

“Không cần đâu, bây giờ bọn em còn đi hát nữa mà..... Trác, anh tới đúng lúc lăm, đi đi.....” Cô vừa lảo đảo đi vừa kéo Trịnh Trác, lại đi không vững suýt chút nữa thì ngã ra, cũng may Trịnh Trác kịp thời đỡ lấy cô.

“Em đứng còn không vững, còn muốn đi hát?” Trác bật cười lắc lắc đầu “Mân Mân, nghe lời nào, để anh đưa em về.”

“Không, em không về! Em uống rượu, anh ta nhất định sẽ mắng em..... Em không về..... Không về cho anh ta mắng đâu.....” Nghĩ đến gương mặt lạnh lùng của Doãn Lạc Hàn, cô lắc đầu lia lịa, sau đó cảm giác xung quanh tối dần rồi không biết gì nữa.

Đang ngủ say, cô bị một tiếng điện thoại inh ỏi đánh thức. Một mồi xoay người muốn tiếp tục ngủ, má cọ cọ vào gối, lại có cảm giác không quen. Không có hơi thở của hắn. Cô lập tức mở mắt.

Căn phòng xa lạ, chiếc giường xa lạ... Rốt cục đây là đâu? Cô vội vàng nhảy xuống giường, thấy mình vẫn đang mặc chiếc váy công sở mới dần dần nhớ ra chuyện bị say rượu, Trịnh Trác đến đón cô, sau đó thì không nhớ gì nữa. Bây giờ đầu bắt đầu có cảm giác nhức nhối, lại nghe thấy tiếng nói chuyện ngoài cửa, cô khó chịu mở cửa phòng, thấy Trịnh Trác đang ngồi trên sofa nói chuyện điện thoại “Bệnh của bà không phải đã khỏi rồi sao?..... Tôi là gì của bà chứ, tôi có tư cách gì để tham gia công ty?..... Đừng cho là tôi không biết bà muốn tôi làm trưởng phòng tài vụ chẳng qua là muốn lợi dụng tôi để bảo trì vị trí cho anh ta..... Hơn nữa, tôi họ Trịnh, không phải họ Tần..... Đừng có mong tôi sẽ nghe..... Tôi không muốn .....”

Hắn nghiên răng nghiên lợi nói từng chữ, gương mặt lạnh lùng dường như là vô cùng hận người ở đầu dây bên kia. Sau đó, hắn dứt khoát tắt điện thoại, lạnh lùng quay lại liếc qua cửa phòng nhìn thấy cô, khắp người vẫn còn đầy khí chất lạnh lùng tàn nhẫn...

Cô chưa bao giờ thấy một Trịnh Trác như vậy, nhất thời không biết nói gì...

“Mân Mân, em tỉnh rồi sao, sao không ngủ thêm đi?” Trịnh Trác bỏ chiếc chăn mỏng ra khỏi người. Rõ ràng là đêm qua hắn đã nhường giường lại cho cô, ngủ ở sofa. Hiện giờ khi hắn nhìn cô lại có vẻ dịu dàng thường thấy, dường như tất cả những gì cô vừa thấy chỉ là mơ.

“Ừm, Trác à, có chuyện gì sao? Ai bị bệnh vậy? Em tưởng mẹ nuôi đã qua đời từ lâu rồi?” Cô đem điều mà mình đang thắc mắc ra hỏi. Không hiểu sao, thấy Trác như vừa rồi nhưng cô vẫn không chút nào sợ hắn, ngược lại lại có thể thấy ẩn sâu trong mắt hắn dường như là đau thương vô hạn.

“Không có gì, chỉ là một người họ hàng xa đã nhiều năm không liên lạc.” Hắn bâng quơ ôm chăn đặt vào trong phòng, sau đó lại đi ra “Mân Mân, anh còn có chút việc nên không thể để em lại đây được. Để anh đưa em về.”

Chương 335

Cô hiện tại chưa muốn về, nhưng nhìn thấy bộ dạng đầy tâm sự của Trác thì cô cũng không mặt dày mà ở lại được. Vẫn là theo hắn lên xe.

Suy nghĩ của cô vẫn quẩn quanh ở nội dung cuộc điện thoại kia, quay đầu nhìn Trịnh Trác chăm chú lái xe, lời nói đến miệng lại nuốt xuống, sau đó lại quay đầu lại, cứ thế lặp lại vài lần, rốt cục cũng khiến cho Trịnh Trác chú ý.

“Em có chuyện gì muốn hỏi anh à?”

Nghĩ đến những lời phẫn uất khi hắn nói chuyện điện thoại, cô cười gượng, thật sự không biết nên mở miệng như thế nào, vì thế cứ vòng vo hỏi hắn “Trác, em vẫn cảm thấy anh thật thắn bí nha, mấy ngày nay không thấy anh, chắc chắn có chuyện gì rồi...”

Trịnh Trác là người thông minh, mới nghe đã lập tức hiểu ngay ý tứ trong lời nói của cô. Khóe môi hắn khẽ cong lên “Mân Mân, những chuyện trước đây em không cảm thấy có điều gì kỳ lạ sao? Vì lẽ gì mà cha mẹ em lại muốn em nhận mẹ anh là mẹ nuôi? Trước đó bọn họ đã quen nhau như thế nào?”

Cô sững sốt, vấn đề này thực sự cô không nghĩ ra được. Cô và mẹ nuôi đã quen nhau như thế nào? Lúc ấy cô còn quá nhỏ, một chút ấn tượng cũng không có...

Trịnh Trác nhìn cô một cái, trên mặt nỗi lên một tia cười châm chọc “Còn nữa, em không cảm thấy kỳ lạ sao? Một gia đình lẽ ra ít nhất cũng phải có 3 người, tại sao nhà anh lại chỉ có anh và mẹ?”

Cô nhẹ nhàng cắn môi, vấn đề này thật ra cô cũng có phần nghi hoặc, nhưng vì hai người vừa nhận lại được nhau, vấn đề này có chút nhạy cảm nên cô cũng không biết mở miệng thế nào... Xem ra Trác còn có rất nhiều bí mật. Ngẫm lại người mẹ đã qua đời tám chín năm rồi, từ đó đến giờ Trác vẫn luôn phải cô độc... Hắn giống cô ở điểm cùng phải trải qua một đoạn đời chua xót, đáy lòng cô không khỏi có một chút đau đớn lướt qua...

“Anh à...” Cô ngẩng đầu định nói thì phát hiện ra biệt thự đã ở ngay phía trước, liền cuống quýt nói “Trác, anh không cần đưa em đến tận cổng đâu, để em tự đi là được rồi.”

Trịnh Trác không dừng xe mà ngược lại còn nhấn chân ga cho xe chạy nhanh hơn, giọng đầy vẻ thản nhiên “Sáng nay anh đã gọi điện cho Doãn Lạc Hàn.”

Cô tái mặt, ánh mắt hoảng sợ nhìn hắn “Anh gọi cho anh ta làm gì?”

“Em đi qua đêm không về, anh nghĩ bản thân hắn sẽ tức giận đến nỗi muốn giết người, nên anh muốn giải thích giúp em một chút, ít nhất hắn biết được là em ở chỗ anh, sẽ không lo lắng mà đi tìm em nữa.”

Nghe Trịnh Trác nói với điệu bộ thản nhiên, toàn thân cô nháy mắt đồng cứng lại. Hắn như vậy căn bản là đang đổ thêm dầu vào lửa!

Lúc trước Doãn Lạc Hàn còn vì chuyện Trịnh Trác mà muốn cô từ chức. Vừa rồi cô còn định khi trở về sẽ nói tối qua cô ngủ ở nhà một đồng nghiệp, không ngờ Trịnh Trác đã chủ động thừa nhận tối qua cô ngủ ở nhà hắn, cứ đà này, cô về nhà sẽ chẳng phải là rất nguy hiểm sao?

Nghĩ đến đôi con ngươi đen thăm của Doãn Lạc Hàn, cô không khỏi rùng mình một cái. Trịnh Trác

lần này thật sự hại chết cô rồi!

Cô hung hăng trừng mắt nhìn nhăn, đôi mắt long lanh phẫn nộ. Trịnh Trác tựa hồ nhìn ra nỗi lo lắng của cô, cười cười “Em sợ Doãn Lạc Hàn đến vậy sao?”

“Buồn cười thật, sao em phải sợ hắn cơ chứ?” Cô bị kích động liền lập tức phát hỏa, vênh mặt nói “Còn lâu em mới sợ hắn.”

“Vậy em đang lo lắng điều gì thế?” Hắn lắc đầu cười ha hả, sau đó nhìn cô nhẹ nhàng nói Anh không có người thân, chỉ có em là em gái của anh, anh cũng chính là anh trai em. Từ nay về sau nếu có kẻ nào dám khi dễ em, em cứ nói cho anh biết, anh sẽ giúp em trả giận. Cho dù kẻ đó là Doãn Lạc Hàn đi chăng nữa, biết không?”

Nghe hắn nói vậy, cô có chút ngượng ngùng, cúi đầu buồn bã. Hắn làm như vậy cũng là có ý tốt, nhưng là do hắn chưa biết tính tình của Doãn Lạc Hàn nên việc tốt lại trở nên phản hiệu quả mà thôi...

“Đúng rồi, tư liệu lần trước anh đưa em vẫn chưa xem.” Giọng Trịnh Trác đầy chắc chắn.

Cô ngẩng đầu, theo bản năng thốt ra “Sao anh biết?”

“Dĩ nhiên là anh biết. Nếu không làm sao em có thể bình thản trở lại nơi này..” Hắn dừng xe lại, một tay đặt lên vai trái cô, trầm giọng nói “Nhớ kĩ... về sau nếu có gì cần hỗ trợ, em cứ nói hoặc gọi điện cho anh, anh sẽ bảo vệ em.”

Cô đang suy nghĩ xem có ý từ sâu xa gì trong lời nói của hắn không, thì bất ngờ nghe thấy một giọng âm hàn vọn vào xe “Người của tôi mà phải cần đến anh bảo vệ sao?”

Trong lòng cô chợt lộp bôp một chút, cửa xe bất ngờ mở toang, cả người cô lập tức bị túm ra ngoài, chớp mắt ngã vào khuôn ngực rắn chắc.

“Tốt lắm, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành.” Trịnh Trác nhún nhún vai, tâm trạng vẫn rất bình thản, ngoảnh lại nhìn Mân Huyên “Mân Mân, nhớ kỹ lời anh vừa nói!”

Nói xong, hắn giẫm chân ga, chiếc xe thể thao chạy vút đi, để lại hai người với hai nỗi tâm sự khác nhau.

Trịnh Trác luôn luôn nhắc nhở cô về tập tài liệu... Rốt cục tài liệu đó có gì bí ẩn mà khiến hắn phải nhẫn mạnh đến như vậy?... Đang suy nghĩ miên man, cô chợt thấy cổ tay đau nhói, thì ra cô đang bị lôi thẳng vào cỗng biệt thự.

“Lăng Mân Huyên, em không có gì để nói với anh sao?” Từng câu từng chữ lạnh băng làm đông cứng tim phổi. Cô nhìn sang thấy một đôi mắt tràn đầy căm giận, bức bách khiến toàn thân cô lạnh run.

“Nếu tôi nói anh sẽ tin tôi sao?” Ngữ khí của cô thoảng nhẹ trong không khí, cổ tay và các đốt ngón tay sắp bị hắn bẻ gãy, trên trán lấm tấm mồ hôi...

Những gì đã trải qua mách bảo cô rằng, hiện tại nói cái gì hắn cũng đều cho rằng cô kiêm cớ, thà không nói còn hơn. Không phải Trịnh Trác đã gọi điện báo cho hắn biết rồi sao? Nếu cô và Trịnh Trác thực sự có điều gì đó, thì sao lại có thể ngu ngốc gọi cho hắn nữa?

Bình minh đang ló rạng, người làm công lục tục đi đến, lập tức chú ý đến hai người bọn họ, mọi ánh mắt đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Mân Huyên cúi đầu tìm đường rút lui, ra sức đẩy tay hắn ra, nhưng ngược lại càng bị hắn nắm chặt hơn. Cô đành phải nheo răng nói vừa đủ cho hai người nghe “Anh buông ra đi, đừng để người giúp việc để ý, có chuyện gì chúng ta vào nhà rồi nói...”

Chương 336

Hắn hờ lạnh một tiếng, vẫn nắm chặt tay cô, cúi đầu phả hơi lạnh vào mặt cô “Tất cả mọi người lui xuống, không có lệnh của tôi, hôm nay mọi người không cho phép đi ra.”

Người giúp việc quay mặt nhìn nhau, sau đó không dám chậm trễ lập tức cầm đồ quét dọn lui về phía sau tòa biệt thự.

Nhin thái độ đó của những người giúp việc, trong phổi cô tràn đầy khí nóng. Cô tức giận trừng mắt hung hăng nói “Doãn Lạc Hàn, anh nói như vậy là cố ý muốn cho mọi người biết.....”

Hắn lạnh lùng nhếch môi, cắt lời cô “Lăng Mân Huyên, em đúng là lừa mình dối người. Em cho rằng mọi người đều ngốc nghếch như em sao?”

Cô kinh hoàng nhìn hắn “Không, không thể nào... Anh đừng nói lung tung....” Chẳng lẽ đúng như lời hắn nói, tất cả mọi người trong Doãn trạch đều biết chuyện của bọn họ sao? Tại sao lại như vậy được... rõ ràng cô đã rất cẩn trọng, không để lộ sơ hở nào...

“Tin hay không tùy em.” Hắn mấp máy miệng nói một câu, kéo cô đi vào trong khuôn viên của biệt thự, ấn cô dựa vào một gốc đại thụ “Bây giờ sẽ không có ai quấy rầy chúng ta. Lăng Mân Huyên, anh chỉ muốn biết một điều, rõ cục anh trong lòng em là gì? Em ghét anh hay yêu anh? Em ở bên anh như thế này là vì anh ép em, hay vì em muốn?”

“Anh... anh hỏi những điều này làm gì chứ?!” Tim cô đập loạn nhịp, cúp mắt xuống tránh ánh mắt của hắn, miễn cưỡng cười cười “Thôi đừng nói lung tung nữa, không phải bây giờ chúng ta đang ở bên nhau hay sao...”

Hắn nắm chặt cổ tay cô, khàn khàn gầm nhẹ “Em cho rằng như vậy là đủ rồi sao? Anh không cần thể xác của em! Cái anh cần là tâm hồn em, anh muốn em cam tâm tình nguyện ở bên anh... Anh muốn một Lăng Mân Huyên toàn diện! Nói cho anh biết đi, anh muốn nghe những suy nghĩ thật trong lòng em...”

Hai tay cô nắm chặt lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay đau nhói... Cô phải trả lời như thế nào đây? Cô nên trả lời như thế nào? Nói cho hắn biết kì thật cô cũng yêu hắn sao? Nói rằng cô vốn đã yêu hắn từ lúc nào không hay... nói rằng cô đã có một vọng tưởng... cùng hắn nắm tay đến đâu bạc răng long hay sao?

Không hiểu sao cô không thể nói ra những lời này... Cô rõ ràng lòng mình, nhưng lời nói đến miệng lại không thể phun ra, cảm giác như có một áp lực rất lớn, mỗi chữ như nặng ngàn cân khiến cô không thể nói được nữa lời...

Chuyện của hắn và Chỉ Dao ngày nào còn chưa giải quyết , ngày đó cô và hắn vẫn không thể cùng nhau nắm tay quang minh chính đại. Mà quan trọng hơn là hôm nay Trịnh Trác lại một lần nữa nhắc nhớ chuyện mà cô vẫn luôn lo nghĩ... Vì thế cô không thể... cô không thể nói cho Doãn Lạc Hàn biết những băn khoăn trong lòng cô, chỉ có thể chôn sâu dưới tận đáy lòng...

“Tại sao không nói gì?” Gương mặt hắn tiến sát tới gần mặt cô “Nếu còn băn khoăn chuyện của Chỉ Dao, anh có thể nói cho em biết, vài ngày nữa Giản gia sẽ thông báo từ hôn. Chuyện của chúng mình, anh nhất định sẽ công khai.”

Trong ánh mắt hắn dường như có chút điên cuồng khiến cô kinh ngạc run run nắm chặt lấy tay hắn “Doãn Lạc Hàn, anh đừng làm bậy, đừng làm tổn thương Chỉ Dao... Xin anh....”

“Xin anh? Vì Chỉ Dao mà xin anh?” Hắn thăng túc nhìn chăm chú vào cô, thất vọng cười khổ “Em bảo vệ bạn em đến vậy, muốn cô ấy hạnh phúc... vậy còn anh thì sao? Anh muốn ở bên người anh yêu,

chẳng lẽ có gì là sai à? Lăng Mân Huyên, em có biết em tàn nhẫn đến thế nào không.....”

Hắn đặt hai tay lên vai cô, mắt bình tĩnh lay lay người cô...

Cô thõng khổ nhắm mắt lại, nước mắt lại giàn dụa... Hắn đang ép cô hứa với hắn, hắn muốn nghe ba chữ đó... nhưng khó quá, thật sự là khó quá.... Cô không thể nói nên lời...

“Em vẫn còn hận anh?” Hắn như là đột nhiên nghĩ ra, động tác lay người cô cũng dừng lại, run run nói, trong mắt đầy ám đạm u buồn “Em nói đi! Chỉ cần em nói một câu thôi, chỉ cần em nói em vẫn hận anh, anh sẽ buông tha cho em, em có thể ngay lập tức thu gọn đồ rời đi... Anh xin thề sẽ vĩnh viễn không làm phiền em nữa.....”

Giọng nói của hắn cứ nhỏ dần, nhỏ dần, cuối cùng, đôi tay hắn đang đặt trên vai cô cũng tuột xuống. Hắn đau khổ thở dài một tiếng “Anh gọi người giúp em dọn đồ. Chúc mừng em, em đã vĩnh viễn thoát khỏi anh...”

Cô mở ra hai mắt đẫm lệ nhìn thân ảnh cao lớn mơ hồ trước mặt đang chậm rãi lui về phía sau, lui về phía sau, rồi xoay người..... Hắn nói thật, hắn thật sự buông tay... nhưng vì sao... vì sao chỉ cần nghĩ đến phải rời xa hắn, nghĩ đến sẽ vĩnh viễn không gặp hắn nữa, trái tim trong giây lát lại như bị bóp chặt lại, đau đến không thở nổi, dường như mỗi giây thần kinh trong cô đều nhói đau, đau đến không thể chịu đựng được...

Cô rốt cục không còn biết mình đang làm gì nữa, cuồng loạn đuổi theo hắn, ôm chặt lấy hắn từ phía sau, nước mắt tuôn rơi như mưa, khóc nức nở nói không thành tiếng “Đừng! Đừng rời xa em..... Đừng..... Em không muốn xa anh... Em không muốn..... Đau lắm..... Xin anh đừng đi.....”

“Em nói thật sao?” Giọng hắt khàn khàn vang lên, rõ ràng không thể tin được những lời này.

“Thật! Thật mà..... Em nói thật, em không lừa anh đâu.....” Cô dán mặt vào sau lưng hắt khiến lưng áo hắt ướt đẫm một mảng. Nhưng giờ phút này cô cũng không quan tâm nữa “..... Những gì em nói hoàn toàn là thật.....”

Hắt nhẹ giọng thở dài, muốn gỡ tay cô ra, cô lại càng khóc lớn, gắt gao ôm hắt “Đừng..... Hàn..... Em sai rồi.... Đúng vậy... em thừa nhận, em không muốn xa anh..... Em không muốn xa anh một chút nào..... Đừng bỏ em... Em sẽ không bao giờ nói dối anh nữa ..... Em nói thật..... Từ nay về sau em sẽ nói thật..... Xin anh đừng... đừng bỏ em.....”

Cô gào khóc, giống như một đứa trẻ sơ bị bỏ rơi ôm chặt lấy hắt, nhất quyết không buông, đem tất cả những tình cảm đã bị đè nén bấy lâu nay tuôn ra hết...

Chương 337

“Sau này em sẽ luôn luôn nói thật? Sẽ không bao giờ lừa dối anh nữa? Em hứa chứ?” Hắn cúi đầu, vẫn lạnh lùng nói.

“Em hứa! Em thề! Về sau em sẽ không giấu anh chuyện gì nữa!” Cô vội nói, vừa nói vừa khóc, gật đầu lia lịa. Chỉ cần không phải rời xa hắn, muốn cô làm chuyện gì cũng được...

Hắn trầm mặc một hồi, tựa hồ bắt đầu tin cô, nắm nhẹ hai tay của cô bỏ ra, cô cũng buông tay.

Hắn xoay người lại, nâng gương mặt hồng hồng giàn dụa nước mắt của cô lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô “Huyên, đã nói rồi thì không được thay đổi.”

“Được, không..... nhất định không thay đổi.” Cô thút thít, vẫn nắm chặt tay hắn, sợ hắn bỏ đi.

Nước mắt vẫn đọng trên mi mắt của cô. Hắn thương tiếc hôn nhẹ lên mắt cô, lau đi nước mắt của cô, trong ánh mắt lóe lên một tia xảo trá.

Hắn đã mạo hiểm, đem tương lai của hắn và cô lên bàn đặt cược. Nhưng thực ra, hắn cũng đã sớm chuẩn bị đường lui cho mình. Cho dù cô có cương quyết rời đi, hắn cũng nhất định sẽ có cách bắt cô phải chủ động về bên hắn.

Hắn đã sớm nhận ra cô cũng có tình cảm với hắn, chỉ là chưa thừa nhận. Vì vậy hắn thử đặt cược. Hắn hiểu không dễ gì có thể bắt được cô mở miệng thú nhận với hắn, vì vậy hắn hao tổn tâm trí nghĩ ra kế

này. Hắn giờ trò.

Chỉ là hắn không thể ngờ kế hoạch của hắn lại thành công rực rỡ như vậy. Vừa nghe hắn nói lời chia tay, cô đã khóc ầm lên, ôm chặt lấy hắn xin hắn đừng bỏ cô lại. Sớm biết sẽ có thể bắt cô thú nhận như vậy, hắn đã giở chiêu này ra từ đầu rồi...

Hắn đã nghe được vô cùng rõ ràng... cô nhắc đi nhắc lại rằng cô không muốn rời xa hắn. Thì ra trong lòng người con gái này cũng đã sớm có hắn... Điều này khiến cho lòng hắn phút chốc nở hoa, từng tê bào trong cơ thể dường như đều đang vô cùng hưng phấn nhảy nhót. Xem như tất cả những nỗi buồn, sự đau xót cô vô tình gây ra cho hắn trước kia cũng đáng giá, cuối cùng hắn đã có được người con gái mà hắn yêu, toàn vẹn...

Một hồi sau, hắn ôm lấy cô – lúc này vẫn còn đang thút thít – vào biệt thự, sảng nghịch cười nói “Tôi qua em uống nhiều rượu, giờ còn đau đâu không?”

“Tốt hơn nhiều rồi...” Sáng sớm đã bị hắn dọa cho một vỗ như vậy, cho dù là có đau đầu đến chết cũng bị dọa cho hết luôn. Giờ phút này, cô giống như vậy sợ hắn sẽ suy nghĩ lại, sẽ bỏ đi, vì vậy gắt gao nắm chặt tay hắn.

“Chúng mình ăn bữa sáng đó, sau đó sẽ để em về phòng ngủ.” Hắn đứng dậy phân phó người giúp việc chuẩn bị bữa sáng. Một lúc sau, cô lại trước đôi mắt chăm chú âu yếm của hắn uống một chén thuốc bổ.

Bữa sáng ăn gì cô cũng không nhớ được rõ, chỉ nhớ hắn bế cô vào phòng, đặt lên giường, sau đó đắp chăn cho cô, cuối cùng cô thiếp đi lúc nào không hay...

Trải qua sự xúc động sâu sắc, cô mệt mỏi ngủ rất sâu, đến lúc ngủ dậy đã là hơn chín giờ.

Đầu óc trống rỗng, cô ngơ ngác nằm ở trên giường chừng năm phút đồng hồ, mới chợt đứng bật dậy vì nhớ ra hẹn với Chính Vũ 10 giờ gặp mặt. Hoảng hốt chạy khỏi giường, cô ăn mặc chỉnh tề, lại chạy qua phòng hẵn gõ cửa một lúc nhưng không thấy tiếng trả lời.

Gần đây công việc của hẵn có vẻ bận, có lẽ là đến công ty rồi. Cô vừa đi xuống lầu vừa gọi điện cho hẵn. Phòng khách rất yên tĩnh, ba nuôi đã mẩy ngày không về nhà, cô đoán có lẽ dì Phương đó đã không qua khỏi...

Điện thoại được nhận, hẵn quả nhiên ở công ty. Cô nói cho hẵn biết cô chuẩn bị đi gặp Chính Vũ, đồng thời cũng nói luôn ý định của mình cho buổi gặp mặt này.

“Nói chuyện với Chính Vũ xong thì về nhà ngay nhé. Gần đây công việc có hơi bận, khả năng anh sẽ về muộn, em nhớ ngủ sớm trước đi nhé.”

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng hẵn dặn dò vô cùng ấm áp khiến cô có cảm giác hạnh phúc khó tả, vì thế nhẹ nhàng đồng ý. Hôm nay hẵn cũng giống như cô, trong lòng đều có cảm giác bừng sáng giống như được ánh dương chói chang rọi vào...

Mở lòng với hẵn, cô như trút được một gánh nặng, cả người có cảm giác vô cùng thoải mái, cước bộ nhẹ nhàng, thể xác và tinh thần đều rực rỡ hẵn lên, tràn ngập năng lượng.

Mặc dù cô đã rất vội vàng nhưng vẫn chậm mất mười phút so với giờ đã hẹn với Chính Vũ. Khi cô đến, Chính Vũ đã sớm ngồi ngay ngắn ở vị trí gần cửa sổ.

“Chính Vũ, ngại quá, tôi đến trễ.” Cô thở hổn hển ngồi đối diện hắn, đặt chiếc máy tính xách tay ở một bên ghế.

Chính Vũ nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói “Đừng lo, dù sao hôm nay tôi cũng không bận gì.”

Tay hắn lướt qua mặt bàn đường như muốn chạm vào tay cô, cô lại tinh tế tránh đi, mỉm cười thân thiện “Gần đây công việc ở khách sạn có bận không?”

Hắn rút cánh tay lại, lơ đãng cười, kiên nhẫn giải thích “Tuy tôi đã tiếp quản toàn bộ sự nghiệp của gia tộc nhưng chi nhánh ở Trung Quốc cũng đã có người sớm quản lý rất tốt, vì vậy công việc cũng có thể gọi là nhàn hạ.”

Cô gật gật đầu, cúi đầu uống ly nước chanh. Không biết vì sao, không khí giữa hai người lúc này lại có chút ngượng ngùng, nhất thời cô không biết nói gì nữa cả.

Chính Vũ khuấy khuấy chén trà, cúi đầu nói “Mân Mân, tôi sẽ về hắn Hàn Quốc, sau này chỉ thỉnh thoảng mới về Trung Quốc kiểm tra công việc ở đây.”

Nghe hắn nói như vậy, cô bỗng có cảm giác sững sờ hụt hẫng. Như vậy là cô với hắn sẽ khó có cơ hội gặp nhau sao? Một nỗi xót xa len lỏi dần trong tâm trí cô...

“Chính Vũ, vậy sau này cậu hãy thường xuyên về thăm cậu của cậu.....” Cô nói được một nửa thì ngừng lại. Ý của cô là về sau hắn có về Trung Quốc chắc chắn sẽ qua thăm cậu của hắn – tức là cha của

Doãn Lạc Hàn, ba nuôi của cô – mà cô lại ở biệt thự, như vậy hai người sẽ còn có thể được gặp mặt. Nhưng cô lại chợt nhớ ra, cô và Doãn Lạc Hàn bây giờ không danh không phận, cô nói như vậy tức là sao chứ...

Chính Vũ mím môi đánh giá sắc mặt của cô “Mân Mân, gần đây quả thật khí sắc của em đã tốt lên rất nhiều. Chắc chắn Lạc đối xử với em rất tốt, như vậy tôi cũng có thể an tâm.”

“Chính Vũ...” Cô áy náy nhìn Chính Vũ.

Chuyện đã đến nước này, hắn còn quan tâm cô. Như vậy càng khiến cô thêm đau đớn. Chính Vũ thật sự là một chàng trai rất tốt, chỉ tiếc cô và hắn không có duyên, cô đã phụ hắn rồi...

Chương 338

“Mân Mân, đừng buồn....” Chính Vũ nở nụ cười dịu dàng như yếu ớt “Yêu một người có rất nhiều cách, không nhất thiết phải có được người đó mới gọi là yêu... Đôi khi... chỉ cần nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc, trong lòng cũng có thể an tâm vui vẻ...”

Cô nhìn chăm chăm ly nước chanh, cảm nhận được giọng nói của hắn vô cùng thê lương, nghẹn ngào không nói nên lời.

Chính Vũ nói đúng, yêu một người có rất nhiều cách. Cô yêu Doãn Lạc Hàn, nhưng cô lại không thể giống như Chính Vũ có thể cao thượng rời xa người mình yêu... Cô không làm được.... Hắn chỉ vừa nói thả tự do cho cô, cô đã đau khổ, chấn động, không kiềm chế được bản thân gào khóc ôm chặt lấy hắn xin hắn đừng đi...

Bây giờ ngẫm lại, lúc đó dường như lý trí của cô đã bị ăn mất, cô chỉ chịu sự điều khiển của cảm xúc, của tiềm thức. Có lẽ đây chính là điểm khác biệt. Cô không thể cao thượng như Chính Vũ, rời xa người mình yêu mà vẫn mỉm cười chúc phúc cho người ấy...

“Chính Vũ, khi nào thì cậu về? Tôi và anh ấy sẽ đi tiễn cậu.”

“Ngày mai.” Chính Vũ nhìn cô, lập tức lắc lắc đầu “Không cần đâu, mai là thứ hai, hai người còn phải đi làm mà.”

“Không, Chính Vũ, tôi vẫn muốn đi tiễn cậu.” Ánh mắt cô vô cùng kiên định “Trước khi cậu đi, chúng ta hãy cùng ăn một bữa coi như là một bữa ăn tiễn cậu đi...”

Trước đây quan hệ của Hàn và Chính Vũ rất tốt, cũng chỉ tại cô mà giờ bọn họ mới trở nên khó nhìn mặt nhau như thế này... Vì vậy, cô muốn nhân cơ hội này nối lại tình cảm anh em thân thiết của bọn họ...

Chính Vũ không nói gì, coi như đồng ý. Kì thật, trong đầu hắn vốn đã có suy nghĩ khác.

Cô nghiêng người cầm lấy túi đựng máy tính bảng, đưa tới trước mặt Chính Vũ “Chính Vũ, đây là máy tính bảng của cậu, tôi nghĩ nên trả lại cho cậu.”

“Nó đã sớm là của em rồi.” Chính Vũ thản nhiên đẩy lại phía cô “Tôi sắp về nước, cũng chưa kịp mua gì tặng cho em, cái này coi như món quà cuối cùng của tôi đi.”

“Nhưng nó rất đắt.” Cô đang chuẩn bị trả lại cho hắn, hắn đã lại giành trước đè tay cô lại, không để cô tiếp tục từ chối “Không phải em đã nói chúng ta không thể làm người yêu thì có thể làm bạn bè sao? Nếu em cương quyết trả lại cho tôi, làm sao có thể gọi là bạn bè được?”

Chính Vũ đã nói đến như thế, cô đành nghe theo. Nhìn xung quanh nhà hàng, cô mới chợt nhớ ra đây cũng chính là nơi mà cô, Chính Vũ và Chỉ Dao gặp nhau lần đó...

“Chính Vũ, cậu cảm thấy Chỉ Dao thế nào?” Cô thật cẩn thận nhìn hắn, muốn dò hỏi một chút.

“Thế nào là thế nào?” Chính Vũ khoanh tay trước ngực, rõ ràng là biết rõ ý cô rồi còn hỏi lại.

“Chính là..... Cậu có cảm tình với cô ấy không?” Cô hơi lo lắng hỏi. Cô đã làm tổn thương Chỉ Dao và Chính Vũ, vì vậy cô thật sự mong rằng hai người họ sẽ đến được với nhau, thật lòng muốn hai người họ hạnh phúc.

“Chỉ là bạn bè bình thường thôi.” Hắn cúp mắt, nghịch nghịch cái ly trước mặt.

“Nhưng Chỉ Dao nói..... hai người..... hai người.....” Cô ấp a ấp úng, ngượng ngùng không nói tiếp được.

“Ý em là tôi và cô ấy phát sinh chuyện đó sao?” Chính Vũ nói thay cô, dường như có chút buồn cười “Là do nha đầu kia nghĩ lung tung thôi, bọn tôi không xảy ra chuyện gì cả. Tôi sẽ không động vào người con gái mà tôi không yêu.”

Ánh mắt hắn lại tràn đầy nhu tình khiến cô có chút ngại ngùng cúi đầu. Nói như vậy xem ra là Chỉ Dao nhầm rồi...

Nhưng có vẻ như Chỉ Dao thật sự thích Chính Vũ. Vì vậy cô không từ bỏ, tiếp tục hỏi “Chính Vũ, Chỉ Dao là một cô gái rất tốt, chẳng lẽ cậu không có chút cảm tình gì với cô ấy sao? Hai người thử kết giao.....”

“Mân Mân, em nghĩ tôi là người như thế nào?” Chính Vũ lớn tiếng cắt lời cô “Đối với người tôi không có tình cảm, tôi lại có thể kết giao, mặc dù tình cảm của tôi dành cho người khác vẫn luôn sâu đậm sao? Em lại nghĩ tôi là người như vậy sao?”

Hắn chỉ trích làm cô á khẩu không trả lời được, lúng ta lúng túng cúi đầu xuống. Chính Vũ nói đúng,

cô quả thật đã quá nóng vội rồi. Chính Vũ đối với cô thăm thiết như vậy, hắn không dễ yêu một người khác nữa.

Đầu ngón tay của Chính Vũ vẽ vẽ vài vòng lung tung trên mặt bàn, lại vẫn trầm ấm như ngày nào hỏi cô “Được rồi, chúng ta không nói chuyện đó nữa. Nói về em đi. Em và Lạc định như thế nào? Chuyện hôn sự của Lạc và Giản gia tính sao đây?”

Cô cười khổ một tiếng. Sáng nay khi cô khóc lóc xin Doãn Lạc Hàn đừng bỏ đi, cô dường như cũng quên luôn cả nỗi băn khoăn này, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ: không thể rời xa hắn.

“Tôi rất hiểu Lạc. Anh ấy là kiểu người đã muốn là nhất định sẽ làm được.” Hắn ho nhẹ hai tiếng, hơi gượng gạo an ủi cô “Nếu Lạc đã quyết định ở bên em, chắc chắn anh ấy sẽ có cách giải quyết. Tuy thật sự tôi rất ghen tỵ với Lạc vì anh ấy đã có được em, nhưng tôi cũng không thể phủ nhận, về điểm này anh ấy giỏi hơn tôi rất nhiều.”

Cô gượng gạo mỉm cười. Sáng nay hắn đã rất cương quyết nói với cô về chuyện hôn sự giữa hắn với Giản gia. Nghĩ đến sự đơn thuần lương thiện của Chỉ Dao, cô thật sự rất lo lắng và áy náy, nhưng cô cũng chỉ có thể nói với cô ấy lời xin lỗi...

Thấy cô có vẻ khó nói, Chính Vũ dường như cũng đoán được vài phần suy nghĩ của cô, cúi đầu vài giây, sau đó lại nhìn cô dịu dàng cười “Mân Mân, cho dù sau này em và Lạc có ở bên nhau hay không, chúng ta vẫn vĩnh viễn là bạn. Nếu cần tôi giúp đỡ chuyện gì, em đừng khách khí, bất kể lúc nào tôi cũng sẵn sàng giúp em. Đây là địa chỉ của tôi ở Hàn Quốc, có chuyện gì em cứ theo địa chỉ này đến tìm tôi.”

Chương 339

Cô cầm danh thiếp của Chính Vũ. Trên danh thiếp là địa chỉ ở Hàn Quốc của Chính Vũ, còn có số điện thoại cố định ở văn phòng và số điện thoại di động của cậu ấy. Trong lòng cô không hiểu sao vô cùng xúc động...

“Chính Vũ, đừng như vậy... đừng đối xử tốt với tôi như vậy... xin lỗi..... Thực xin lỗi.....” Cô khống chế không được chính mình, cúi đầu bật khóc nức nở, cảm giác sắp phải ly biệt Chính Vũ phút chốc trào dâng trong cô.

“Mân Mân, sao em lại giống đứa trẻ con, dễ khóc nhè như vậy chứ...” Chính Vũ cười khẽ rút khăn tay đưa cho cô “Được rồi, đừng khóc nữa, em có biết lúc khóc trông em xấu lắm không hả... Về sau nếu tiểu tử kia dám bắt nạt em, em cứ nói cho tôi biết, tôi sẽ tìm hắn tính toán. Nếu không thì em cứ bỏ anh ta đi, đến với tôi, tôi luôn chào đón em! Này nhé, em nên biết rằng người đàn ông có gia thế tốt như tôi, diện mạo lại đẹp trai thế này, tính cách cũng tuyệt vời không phải dễ tìm đâu nha.....”

Hắn cố ý tỏ vẻ khoe khoang chọc cười cô. Cô nắm chặt chiếc khăn tay của hắn, nín khóc, ngẩng mặt cố nặn ra một nụ cười “Chính Vũ, đối với tôi, cậu mãi mãi là bạn, mãi mãi là một người bạn tốt!” Cô trịnh trọng nói.

Gương mặt đẹp trai của hắn nở nụ cười thản nhiên, cũng trịnh trọng đáp lại “Ok, đối với tôi cũng vậy, em mãi mãi là bạn cực tốt.....”

Cô cố nín khóc, đứng dậy cầm lấy túi đựng máy tính, mỉm cười nói với Chính Vũ “Chính Vũ, tôi đi trước nhé, thời gian địa điểm tổ chức tiệc cho cậu tôi sẽ thông báo sau.”

“Được...” Chính Vũ ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt lóe lên một cái gì đó trong suốt long lanh. Cô

không dám nhìn thêm, quay đầu ra khỏi nhà hàng.

Ở phía sau bỗng vang lên một giai điệu...

.....If you wander off too far, my love will get you home.

If you follow the wrong star, my love will get you home.

If you ever find yourself, lost and all alone, get back on your feet and think of me, my love will get you home. .....

Cô cắn nhẹ môi, trong lòng lại dâng lên những cảm xúc hỗn độn, những mảnh ký ức đan xen.... Cô nhớ tới lần đầu tiên gặp nhau trong xe taxi, hắn chủ động nhường xe taxi cho cô... Lúc đó hắn đã nhận ra cô rồi, chỉ tiếc cô lại quá vô tâm không nhớ ra hắn...

Cô rẽ ngoặt vào sang một góc phố, cúp mắt nhìn chiếc danh thiếp. Cái tên tiếng Anh trên danh thiếp lại khiến cô nhớ lại những kỉ niệm đẹp... Orange.... Hắn trêu chọc cô, gọi cô là “bà cô”... Hắn thừa lúc cô không để ý lấy điện thoại của cô, lưu số của hắn rồi gọi điện cho cô.... Cô tức giận mắng hắn, rồi lại phát hiện ra chủ xe cô cần lái là hắn...

Cô lại nhớ hắn lấy cớ đi du lịch, thuê cô làm hướng dẫn viên, thực ra là muốn cho cô đi chơi thoả mái với hắn..... Hắn mua cho cô loại kem mà cô thích ăn nhất...

Tất cả mọi chuyện cứ như mới là ngày hôm qua... Hắn tốt với cô như vậy, nếu không có Doãn Lạc Hàn, có lẽ cô cũng đã đáp lại tình cảm của hắn...

Chỉ tiếc cô và hắn có duyên mà không có phận.... Cô lại yêu người mà cô không nên yêu, còn hắn – dường như là người dành cho cô – cô lại không thể yêu...

Cô quay lại, nhìn hắn qua lớp kính trong suốt cửa nhà hàng... Hắn vẫn ngồi im như lúc cô đi, vẻ cô đơn của hắn khiến trong lòng cô đau xót vô cùng...

Cô đột nhiên bỏ đi là bởi cô sợ... sợ sẽ không cầm được nước mắt... sợ yếu đuối trước mặt hắn... Cô đã phụ lòng hắn, vì vậy cô không muốn khiến hắn thêm bận lòng vì cô nữa...

Nhưng bây giờ, khi nhìn thấy đôi vai hơi run lên của hắn qua lớp kính thủy tinh, cô lại không kìm lòng được bất giác tiến đến vài bước... Hắn đang khóc sao? Vừa mới cười tươi an ủi cô, khi cô đi rồi, hắn lại ngồi một mình trong nhà hàng khóc sao?

Xin lỗi, Chính Vũ, đừng khóc, xin cậu đừng khóc.....

Rõ ràng đã hẹn với hắn sẽ mời hắn một bữa cơm tiễn biệt, nhưng không hiểu sao cô lại có cảm giác như đây sẽ là lần cuối cùng cô gặp hắn trước khi hắn về Hàn Quốc... Tại sao.... Tại sao?

Xin lỗi cậu, rất xin lỗi cậu... Chính Vũ à, đừng khóc... Xin lỗi, tôi lại làm cho cậu khóc rồi... Đừng khóc..... Tôi không đáng đâu... không đáng để cậu khóc đâu...

Cả đời này cô nợ hắn.....

Cô cố nén cơn xúc động trong lòng nhưng không được... Nước mắt cứ rơi... lâ châ rơi... Cô ôm mặt chạy đi...

Kim Chính Vũ nhìn chăm chăm thân hình mảnh khảnh đang chạy ra khỏi nhà hàng, chạy xa, chạy xa... mãi đến khi nhìn thấy dáng người quen thuộc đó rẽ ngoặt sang một bên, khuất tầm mắt...

Trên đôi môi mỏng của hắn xuất hiện một nụ cười nhợt nhạt.... Bởi hắn biết, đây là lần cuối hắn và cô gặp mặt trước khi hắn về Hàn Quốc.... Hắn đã rất yêu cô, đem tất cả tình cảm nồng nhiệt của mình dồn hết cho cô... Và rồi hắn đã rất đau... đau nhói tim can.... đau đến mức hắn không thiết ăn uống ngủ nghỉ, ngày đêm chỉ gặm nhấm một thứ gọi là nỗi đau... Nhưng rồi cuối cùng hắn cũng đã không ngu ngốc nữa.... Hắn hiểu hắn cứ cứng đầu như thế sẽ chỉ càng khoét sâu vết thương trong lòng... chỉ bằng hắn quên đi... để vết thương liền sẹo... Vì vậy hắn buông tay... Có đôi khi quyết định buông tay so với cõi chấp dây đưa sỹ tốt hơn rất nhiều... Ít nhất hắn tin cô ấy cũng sẽ không thể quên được hắn, cho dù chỉ với tư cách một người bạn..... Cũng như trong lòng hắn... vĩnh viễn không thể quên được cô.....

Cô chui vào một cái toilet công cộng, khóc thoái mái một hồi. Đến khi bước ra, hai mắt của cô đã sưng đỏ lên. Cũng may hôm nay là ngày nghỉ, không sợ gặp đồng nghiệp....

Đi bộ trên đường, đã vài lần cô định gọi cho Doãn Lạc Hàn, cuối cùng lại quyết định thôi. Bây giờ

gọi cho hắn để làm gì chứ? Hắn dạo này đang bận như vậy, có khi hiện giờ còn đang họp, cô không nên vì những tâm trạng mình không tốt mà làm phiền hắn...

Cô không phải kiểu con gái thích làm nũng, vì vậy thật sự không muốn khiến hắn phải suy nghĩ, lo lắng nhiều cho cô, khiến công việc của hắn bị trì trệ. Huống hồ một hai câu qua điện thoại cũng khó nói rõ, tốt hơn vẫn là đợi hắn rảnh rồi nói với hắn về chuyện tổ chức một bữa chia tay Chính Vũ.

Di động trong túi xách vang lên. Không lẽ là Doãn Lạc Hàn? Cô vui sướng vội mở di động, rồi lại thất vọng. Không phải hắn, cũng không phải số của Từ Bang mà là một dãy số lạ hoắc...

Là ai?? Cô tò mò ấn nút nghe “Vâng, ai đây ạ?.....”

“Lăng tiểu thư, tôi là Giản Quân Dịch. Hôm nay cô có rảnh không?” Tiếng nói trầm trầm không nóng không lạnh vang lên. Chỉ một câu đơn giản mà dường như nặng ngàn cân khiến lòng cô nặng trĩu. Khỏi cần hắn nói rõ ràng cô cũng hiểu hắn tìm cô có chuyện gì.

“Tôi rảnh. Tổng giám đốc tìm tôi có việc gì không ạ?” Cô vẫn lễ phép trả lời.

Hắn không quanh co lòng vòng chút nào, đi thẳng vào chủ đề “Là chuyện riêng tư. Hiện giờ cô đang ở đâu, tôi lái xe qua đón?”

Cô đọc địa chỉ cho hắn. Hắn cũng chỉ nói một câu “Cô đứng yên đó đợi tôi một chút.” Sau đó ngắt máy.

Cô chỉ đợi một hồi, xe hẵn đã tiến lại. Sau đó hẵn rất ga lăng phong độ mở cửa xe cho cô.

Chương 340

Bên tai cô lại vang lên lời đáng giá của Doãn Lạc Hàn về Giản Quân Dịch. Quả thật tâm tư của anh ta rất khó đoán, cô không đáng là đối thủ của anh ta. Hôm nay xem cách anh ta tìm cô như vậy, xem ra là đã muốn ngả bài.

Phải làm sao đây? Cô phải nói gì đây? Làm thế nào bây giờ.....?

Về việc của cô, cô không sợ. Cùng lăm thì từ chức. Nếu Giản Quân Dịch là một người công tư bất phân, cô cũng không muốn làm việc cho hắn nữa. Nhưng Doãn Lạc Hàn thì khác. Công ty của hắn và Giản thị có rất nhiều dự án hợp tác, lỡ may cô nói sai một câu, làm ảnh hưởng đến hắn thì phải làm sao?

Cô không biết Doãn Lạc Hàn đã nói chuyện với Chỉ Dao như thế nào, cũng không biết hắn dự tính giải quyết mọi chuyện như thế nào. Haizz... Sớm biết như thế, cô đã hỏi rõ ràng ý định của hắn, như vậy thì lúc này cô đã không rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, không biết làm sao cho phải như bây giờ...

Cũng không hiểu sao lúc đó cô đồng ý nói chuyện với Giản Quân Dịch. Giờ thì xong rồi! Có hối hận cũng đã muộn! Cô tái nhợt nhìn hắn mở cửa xe chờ cô, đành cúi người vào trong.

Giản Quân Dịch đóng cửa xe giúp cô, đi vòng qua đầu xe, mở cửa ngồi xuống ghế lái bên cạnh cô, cũng không vội phát động xe mà lại thản nhiên quay sang nói với cô “Cô hắn là đã đoán được tôi tìm cô để nói chuyện gì. Có điều cô cũng không cần lo lắng quá như vậy, chuyện đó tôi và Doãn Lạc Hàn đã hẹn gặp nhau để nói chuyện, tôi sẽ không hỏi cô.”

Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn. Hắn tìm cô không nói chuyện đó thì nói chuyện gì chứ?!

“Tôi muốn hỏi cô vài chuyện.” Ngón tay hắn lướt nhẹ trên vô lăng, đôi môi hơi nhếch thành nụ cười như có như không “Quan hệ của cô và Chỉ Dao luôn rất tốt, tôi muốn hỏi cô có phải gần đây Chỉ Dao yêu ai rồi không?”

“Sao anh lại hỏi như vậy?” Cô mím môi. Những tâm sự của Chỉ Dao hiển nhiên đã bị người anh trai này của cô ấy nhìn ra.

“Cô không cần quan tâm vì sao tôi biết. Chỉ Dao là em gái duy nhất của tôi, nó yêu ghét ai tôi đều phải biết. Cô chỉ cần trả lời cho tôi biết người đó tên là gì, thân phận và gia đình của anh ta là được.” Hắn bắt hai tay lại, trong giọng nói lại có chút dụ dỗ “Đương nhiên tôi sẽ không bạc đãi cô. Chuyện cô và Doãn Lạc Hàn tôi sẽ không truy cứu, cũng sẽ không nói cho Chỉ Dao biết. Không biết điều kiện như vậy cô có đồng ý hay không?”

“Đương nhiên là có!” Cô không suy nghĩ nhiều, vội vàng trả lời. Giản Quân Dịch quả thật không đơn giản, hắn dùng chính chuyện của cô và Doãn Lạc Hàn để uy hiếp cô. Nhưng cẩn thận suy ngẫm, cô cũng không thiệt chút nào, hơn nữa như vậy còn là tốt cho Chỉ Dao và Chính Vũ.

Nếu Giản Quân Dịch biết Chỉ Dao đang tương tư Chính Vũ, nhất định hắn sẽ nghĩ ra cách để Chính Vũ phải ở lại Trung Quốc. Như vậy thật sự rất tốt! Dần dần Chính Vũ sẽ nhận ra Chỉ Dao là một cô gái tốt đến như thế nào, sau đó tình cảm của hai người ấy sẽ đơm hoa kết trái! Tốt quá rồi!

Nghĩ như vậy, cô liếm liếm môi, cẩn thận nói rõ ràng những gì cô biết về chuyện giữa Chỉ Dao và Chính Vũ.

“Nghe cô nói như vậy, xem ra công chúa nhỏ của tôi đã thật sự biết yêu rồi.” Giản Quân Dịch vừa gật đầu, vừa lẩm bẩm như vậy, xem ra là đang rất trầm tư.

“Brrrrrrr....” Di động trong túi bắt đầu rung lên. Cô nhìn tên hiển thị, không suy nghĩ nhiều ấn nút từ chối, sau đó gửi một tin nhắn ngắn qua.

Cô vừa ấn nút gửi, Giản Quân Dịch đột nhiên quay đầu nói với cô “Không còn chuyện gì nữa, cô có thể đi rồi. Cô yên tâm, tôi đã nói là sẽ giữ lời.”

Không ngờ hắn lại cho cô đi dễ dàng như vậy, cô hưng phấn mở cửa xe lao ra ngoài, lại chợt nhớ ra mình hơi thở bèn quay người lại vãy vãy tay “Tổng giám đốc, hẹn gặp lại!”

Hắn hơi gật đầu, chiếc xe dần dần lăn bánh.

Cô thở ra một hơi, vừa quay đầu đã thấy một chiếc Lamborghini nổi bật đang lao ra từ ngã tư, thu hút ánh mắt của rất nhiều người. Chiếc xe lao nhanh đến phía cô, cuối cùng vững vàng dừng lại trước mặt cô.

“Lăng tiểu thư, mời lên xe.” Từ Bang từ trong xe đi ra, mở cửa xe giúp cô.

Trước ánh mắt hâm mộ của mọi người đang bắn lại, cô cúi đầu ngồi vào trong. Vừa ngồi xuống, cả người đã bị người trong xe ôm trọn lấy, tiếng nói trầm ấm quen thuộc lại vang lên bên tai “Anh ta tìm em làm gì?”

“Anh nói ai cơ?” Cô hỏi theo bản năng. Không ngờ ngày nghỉ mà cô cũng bận rộn như vậy, ban đầu thì gặp Chính Vũ, sau lại gặp Giản Quân Dịch.

“Em cứ nói từng người đi, anh nghe hết.” Hắn vòng tay qua eo cô khiến cô dựa hắn vào người hắn.

“Chính Vũ... em đã nói rõ mọi chuyện với cậu ấy, cậu ấy nói cậu ấy chúc phúc cho chúng ta....” Cô dừng lại một chút, cẩn thận quan sát phản ứng của hắn, thấy khuôn mặt tuấn tú vẫn rất dịu dàng bình tĩnh, vì thế tiếp tục nói “Thứ Hai cậu ấy sẽ về Hàn Quốc, em muốn tổ chức tiệc chia tay cho cậu ấy, anh thấy được không?”

Không phản đối nhưng cũng không đồng ý, hắn vẫn trầm ngâm nheo mắt nhìn chăm chăm cô một lúc, sau đó đưa tay xoa nhẹ lên hai mắt sưng đỏ của cô “Em khóc? Vì Chính Vũ mà khóc sao? Hôm nay em khóc hai lần, một lần là vì anh, một lần là vì cậu ấy. Xem ra anh cũng không phải là người quan trọng nhất.”

“Anh biết mà, hai chuyện này không giống nhau.” Cô bất mãn chu miệng. Buổi sáng cô khóc là vì hắn muốn chia tay với cô. Cô khóc như đứt ruột đứt gan, có chết cũng không muốn rời xa hắn. Còn vừa rồi cô khóc vì Chính Vũ, nhưng không giống như buổi sáng, lúc này cô khóc là vì thương hắn, vì trân trọng những kỉ niệm giữa hai người và vì áy náy với cảm giác nợ hắn quá nhiều.....

“Em muốn tổ chức tiệc chia tay đương nhiên là được, anh nghe theo em hết.” Hắn cúi đầu cười, nụ cười chiến thắng.

Hắn đương nhiên biết những người đàn ông khác đối với cô luôn như hổ rình mồi... Đại công tử tập đoàn Lôi thị – người đàn ông đã gắn bó từ nhỏ với cô, rồi lại Chính Vũ – cậu nhóc si tình đã chờ đợi cô suốt năm năm..... Chỉ có điều, cuối cùng cũng chỉ có hắn chân chính có được người con gái này...

Thấy hắn vui vẻ đồng ý như vậy, cô không khỏi tươi cười, ngón tay lại nghịch nghịch chiếc cravat màu bạc trước ngực hắn “Giản Quân Dịch nói anh và anh ta đã hẹn với nhau bàn về chuyện hôn sự của anh

và Chỉ Dao, có phải không?”

“Ừ, hẹn ngày mai rồi.” Hắn hôn nhẹ vào tóc cô, rồi lại lần xuống hôn lên cổ cô “Trưa rồi, mình đi ăn cơm đã. Chiều nay anh đi dự buổi lễ công bố sản phẩm mới của LK, em đi cùng anh đi.”

Chương 341

“Em cũng phải đi á?” Cô ngạc nhiên mở to mắt. Buổi lễ tuyên bố sản phẩm mới chắc chắn sẽ có rất nhiều phóng viên, nếu như bị những người đó để ý đến, sợ rằng mọi việc sẽ không thể kiểm soát được nữa.

Nghĩ như vậy, cô lắc lắc đầu “Em không thích đi đâu. Ăn xong em muốn về.”

“Không được, em phải đi.” Hắn ôm chặt cô hơn một chút, ngữ khí rõ ràng là không cho cô thương lượng.

Cô tức giận khuỷu tay vào bụng hắn “Anh điên à, chuyện giải trừ hôn ước của anh và Chỉ Dao còn chưa chính thức công bố, nếu như để giới truyền thông đánh hơi được chuyện của chúng ta, anh nói em phải đối mặt với Chỉ Dao như thế nào đây??”

Hắn bắt được cánh tay của cô, lại bao tay cô trong bàn tay cứng cỏi của hắn, miệng vẫn thản nhiên nói “Em không cần phải lo những chuyện đó, anh sẽ lo liệu tất cả. Em có biết buổi lễ này có biết bao nhiêu phụ nữ khao khát muốn được đến mà không được không? Em ngoan chút đi, nghe lời anh, được không?”

Cô mấp máy môi đang muốn tranh cãi tiếp, đôi mắt qua cửa kính xe lại chợt bắt lấy một thân hình quen thuộc đang đi trên đường. Là Chu Hiếu Linh, cũng không khác khi đi làm mấy, vẫn mặc váy ngắn tũn, đi giày cao gót bảy tám phân.

Cô cũng không để ý nhiều, quay đầu lại, lại ngạc nhiên thấy hắn cũng đang nhìn chăm chăm Chu Hiếu Linh, ánh mắt hắn biến đổi rất nhanh từ kinh ngạc, đến giật mình, rồi khinh thường, lạnh lùng,... Cuối cùng tất cả những diễn biến phức tạp đó đều ẩn lại trong đôi mắt sâu thẳm của hắn...

Cô nhìn lại Chu Hiếu Linh, lại nhìn lại hắn, tò mò hỏi “Sao vậy?”

“Em biết cô gái đó?” Gương mặt hắn bây giờ thật giống như những lúc hắn đứng trước công chúng, đôi môi mỏng mân thành nụ cười như có như không, mà gương mặt tuấn tú lại lạnh lùng, xa cách.

“Cô ấy là đồng nghiệp của em, là trợ lý của em.” Cô thuận miệng trả lời, sau đó chợt nghĩ ra điều gì đó, hừ lạnh một tiếng. Lại là phụ nữ! Hắn nhìn chăm chăm Chu Hiếu Linh như vậy, không lẽ Chu Hiếu Linh cũng giống như cô gái trong thang máy hôm nọ, là tình cũ của hắn?

Hắn ôm lấy cô dựa vào ghế mềm, hơi nhíu mày dường như đang suy nghĩ cái gì, không để ý đến gương mặt nhỏ nhắn của cô đang tràn đầy sự hờn dỗi, trầm ồn nói “Lái xe.”

Đáng ghét! Cô lạnh lùng quay mặt qua chỗ khác...

Một lát sau, bọn họ cùng tiến vào một nhà hàng cao cấp, phía sau là Từ Bang đi theo. Nhìn xung quanh nhà hàng đều rất lung linh, sạch sẽ, dường như là mới khai trương, cô lại liếc mắt nhìn bản đồ nhà hàng, ngạc nhiên nhận ra nhà hàng này lại có đến bốn tầng rộng lớn!

Hai nhân viên quản lý ăn mặc lịch sự tiến tới cung kính đón tiếp bọn họ lên thang máy. Thang máy bằng kính trong suốt, cô nhìn hết ba tầng dưới đều không có một bóng người, đến khi lên thẳng tầng 4 cũng vẫn là như vậy. Hắn là hắn lại bao cả nhà hàng rồi! Cô nghĩ thầm, chậm rãi ngồi xuống.

Từ lúc xuống xe đến lúc này, gương mặt hắn vẫn như vậy, là tầng tầng lạnh lùng. Vì vậy trong suốt bữa trưa, hắn và cô cũng không ai nói gì.

Không thể phủ nhận nhà hàng này thật sự rất ngon, thái độ phục vụ lại chuyên nghiệp. Cô khen thầm. Lúc này Doãn Lạc Hàn vừa ăn xong, gọi Từ Bang đến gần, ghé vào tai hắn nói nhỏ cái gì, chỉ thấy Từ Bang vẻ mặt nghiêm túc liên tục gật đầu, sau đó đi ra một góc gọi điện thoại.

Cô không biết Doãn Lạc Hàn định làm gì, trong lòng lại đang khó chịu nên cũng không muốn hỏi. Khoảng mười phút sau, cô và hắn ngồi vào trong xe. Xe chuyển bánh, cô cũng quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Sao từ này đến giờ không nói gì vậy?” Hắn dường như đã phát hiện ra sự kì lạ của cô, lại vòng tay ôm chặt lấy cô, khàn giọng hỏi “Không phải là lại giận dỗi anh cái gì đó chứ?”

“Không thèm.” Cô vừa buồn vừa tức phản bác, có chết cũng không thể thừa nhận là cô để ý đến việc hắn nhìn người phụ nữ khác. Cô biết một lát nữa đến buổi lễ công bố sản phẩm mới, nếu đúng như lời hắn nói là một buổi lễ lớn như vậy, nhất định là mỹ nữ nhiều vô kể rồi, không thể tránh khỏi việc hắn để ý người ta. Vì vậy trong lòng cô có cảm giác vô cùng khó chịu, nhưng cũng không biết phải nói thế nào...

Không đến năm phút đồng hồ, Lamborghini đã dừng trước một khách sạn quốc tế cực lớn. Ở ngoài sảnh đã có sẵn một đoàn người đứng đợi, liếc qua cũng may không thấy người quen, chỉ thấy vài nhân vật nổi tiếng vẫn thường xuất hiện trên mặt báo, những ông chủ tai to mặt lớn và những người phụ trách về sản phẩm.

Vừa thấy Doãn Lạc Hàn ra khỏi xe, tổng giám đốc LK vội vàng đi đến, cung kính báo lại “Tổng tài, ngài đến thật đúng lúc, buổi lễ 6 phút nữa sẽ bắt đầu. Tất cả mọi việc đã chuẩn bị xong hết rồi ạ, giới truyền thông cũng đã có mặt đầy đủ.....”

“Mấy vị khách quý được mời có đến đủ không?” Hắn cau mày, mặt không chút đổi sắc, lại vẫn nắm chặt tay cô không buông, dẫn đầu đoàn người tiến vào đại sảnh.

Ôn Nhược Nhàn đi theo, bỗng được hắn gọi đến gần. Hắn nói nhỏ vài câu với Ôn Nhược Nhàn, cô ấy gật đầu, sau đó tiến tới phía cô “Lăng tiểu thư, mời theo tôi.”

Cô mờ mịt không biết hắn định làm gì, hắn cúi đầu ghé vào tai cô nhỏ giọng nói “Em đi cùng Ôn thư kí đi.”

Nếu hắn đã có ý định, cô cũng không thắc mắc nhiều, đi theo Ôn Nhược Nhàn. Sân khấu chính là một cái bục lớn hình chữ T, giữa là một biểu tượng của LK rất to và bắt mắt.

Bốn phía ngồi đầy khách quý, lại có những phóng viên tên tuổi đang túc trực xung quanh. Cô lưu ý đến phần ghế của đại biểu, khách quý, đa phần đều là những phu nhân trang phục trang sức đều lộng lẫy, lại nhớ tới lời hắn nói khi trên xe rằng sản phẩm mới của LK lần này sẽ tập trung vào những tiểu thư phu nhân ở tầng lớp thượng lưu, vì vậy cũng không quá ngạc nhiên.

Ôn Nhược Nhàn thuần thực đưa cô tới một chỗ ngồi ở phía bên trái sân khấu, rất dễ nhìn. Cô và Ôn Nhược Nhàn vừa ngồi chưa được hai phút, Doãn Lạc Hàn dẫn đầu, cùng với vài nhân vật có chức sắc đã đi ra ngoài sân khấu, bốn phía nhất thời vang lên tiếng vỗ tay rầm rầm, phóng viên cũng không để lỡ một giây nào lập tức đứng lên chụp ảnh nhoay nhoáy.

Đến khi đoàn người trên sân khấu đã ngồi ổn định vào vị trí của họ, đèn trong hội trường đột nhiên phut tắt, chỉ có một ánh đèn rọi thẳng lên MC trên sân khấu. Đó là một MC rất nổi tiếng chỉ thường dẫn những chương trình tầm cỡ. Cô ấy cũng chỉ nói vài câu chào mừng, sau đó là mời tổng tài tập đoàn Đường Thịnh đọc diễn văn khai mạc buổi lễ.

Xung quanh lại vang lên vỗ tay, cô cũng vỗ tay theo, ánh mắt bắn về phía Doãn Lạc Hàn, lại thấy hắn dường như không hề định đứng dậy, trên sân khấu lại lập tức có một người bước từ dưới lên.

Chương 342

“Tổng tài không thích đọc diễn văn, vì vậy từ trước đến nay công việc này đều là do tổng giám đốc phụ trách.” Ôn Nhược Nhàn dựa đầu, nhở giọng giải thích cho cô nghe.

Cô gật gật đầu, nhìn Ôn Nhược Nhàn, đột nhiên nhớ tới Giản Quân Dịch. Giản Quân Dịch nhìn bẽ ngoài tưởng như vô hại, thực chất lại là một con người thâm sâu khó lường. Hai người như cái bát và gậy tre, không hiểu vì sao lại đến được với nhau...Nhưng chắc sẽ không giống như chuyện của Doãn Lạc Hàn và cô.... Cô nhìn chăm chú Ôn Nhược Nhàn một hồi, cảm thấy sẽ không hay nếu đường đột hỏi han chuyện của cô ấy. Lúc này âm nhạc bắt đầu nổi lên, một nhóm người mẫu tay cầm sản phẩm mới từ cánh gà chầm chậm bước ra sân khấu.

“Cuối cùng thì thời khắc mà mọi người mong đợi cũng đã đến! Tôi tin rằng các bạn gái đã đến lúc quên đi tất cả các sản phẩm trang điểm rườm rà. Giờ đây tôi xin hân hạnh giới thiệu với các bạn một sản phẩm làm đẹp dưỡng da toàn diện BB cream. Sở dĩ nó được coi là sản phẩm đặc biệt vì nó có bốn công dụng lớn: chống nắng, giữ ẩm, che khuyết điểm, dưỡng trắng da. Chỉ cần sử dụng một lớp kem mỏng là bạn có thể vừa dưỡng da vừa trang điểm được ngay. Sản phẩm có khả năng thay thế một số bước cơ bản trong quy trình trang điểm như: bôi kem chống nắng rồi lại phải dùng phấn che khuyết điểm, vì thế mà giảm thiểu tối đa thời gian trang điểm của bạn gái. Tất cả chỉ cần một lọ kem này thôi...!”

Người dẫn chương trình say sưa nói. Phối hợp với cô ấy là bảy, tám người mẫu trong tay cầm hộp BB cream được đóng gói tinh xảo bắt đầu đi vòng quanh bốn phía cho mọi người xem. Không khí hội trường náo nhiệt hẳn lên, có một vài cô gái còn nghẹn đầu ngoại cổ ngắt nhìn chăm chú sản phẩm BB cream trong tay người mẫu rồi ghé tai nhau thảo luận rất nhiệt tình...

“Tôi xin khẳng định sản phẩm này là một loại kem trang điểm kỳ diệu, là một bước đột phá trong công nghệ làm đẹp. Nói cách khác, BB cream mang tới một xu hướng trang điểm hết sức tự nhiên và hiệu quả... Trong kem BB có các thành phần duy trì sắc tố da của bạn, hạn chế hữu hiệu các nguy cơ sạm da, nám da, làm cho da bạn sáng mịn, đồng thời còn có tác dụng chống ô xy hóa, chống lão hóa cho làn da. So với việc các chị em uống vitamin E hàng ngày thì kem BB còn có tác dụng tốt hơn. Nó giúp cải thiện làn da, cho da bạn trong suốt, bóng khỏe, mịn màng như da em bé... Hiện tại tôi muốn mời một cô gái lên đây để cho chuyên gia trang điểm đăng cấp quốc tế thử nghiệm cho mọi người cùng xem...”

Người dẫn chương trình vừa nói xong, bỗn phía lập tức có nhiều cô gái rục rịch muốn lên sân khấu để thử nghiệm.

Mân Huyên rất ít khi trang điểm, vì vậy đối với sản phẩm xa xỉ này cũng không nhiều hứng thú. Cô hạ giọng nói với Ôn Nhược Nhàn rằng mình muốn đi toilet, sau đó đứng lên. Đột nhiên nghe thấy MC ở trên sân khấu nói vọng xuống “Vị tiểu thư này đã chủ động đứng lên, nào, xin mời cô!”

Cô cúi đầu đang chuẩn bị gấp người đi ra ngoài, nghe thấy những lời này, theo bản năng ngẩng đầu lên xem người vừa đứng dậy là ai, nhất thời ánh đèn sáng chiếu thẳng vào cô. Cô ngây ngẩn cả người, lẽ nào lại là cô?

“Sao vậy? Sao lại chiếu đèn vào tôi...?”

“Đây chính là người được chọn lên để thử nghiệm sản phẩm mới.... Vâng, mọi người hãy cùng xem sự kì diệu của sản phẩm nhé...”

“Nghe nói chuyên gia trang điểm đẳng cấp quốc tế Đại Minh có mức cát-xê rất cao. Thực tế cũng đã có nhiều người bỏ tiền để mời anh ấy nhưng hiếm khi nhận được sự đồng ý. Duy có tập đoàn Đường Thịnh có được vinh dự này...”

“Chúng ta mất cơ hội rồi, haizzz..... thật thật đó...”

“Tại cái cô kia đó.... Thật đáng ghét!”

Đang nhấp nhôm không yên nóng lòng muốn được MC mời lên sân khấu, phút chốc lại mất cơ hội, chị em phụ nữ ở dưới không khỏi bức xúc, bắn những ánh mắt hình viên đạn về phía Mân Huyên. Mân Huyên cảm thấy thật oan ức! Chỉ là cô đứng lên muốn đi toilet chứ đâu có muốn tranh giành với người ta thử nghiệm sản phẩm gì đâu cơ chứ!

Người dẫn chương trình nghe thấy không ít tiếng oán hận bèn vội vàng giải thích “Vị tiểu thư này có làn da rất đẹp, hơn nữa lại không trang điểm nên gương mặt rất sạch sẽ, thật sự phù hợp làm người mẫu...”

Những lời này vừa thoát ra thì những lời oán giận xung quanh nhất thời đều lắng xuống. Thủ hỏi những quý phu nhân này, các tiểu thư sang trọng kia, có người nào mà không trang điểm kỹ càng trên gương mặt đâu... Nếu đi lên sân khấu dùng thử sản phẩm mới, đương nhiên trước tiên phải đi tẩy trang. Mà rõ ràng là đâu có ai dám dũng cảm đem bộ mặt mộc đầy tì vết của họ phơi bày trước công chúng?

“Nào, xin mời tiểu thư, xin mời cô đi lên sân khấu ạ.” Người dẫn chương trình hướng tay về phía Mân Huyên.

Cô tuyệt nhiên không muốn đi lên sân khấu để làm mục tiêu cho phóng viên, vội vàng đưa mắt cầu cứu hướng đến khu VIP đối diện ở phía trên. Chỉ cần Doãn Lạc Hàn nháy mắt ra hiệu là người dẫn chương trình lập tức sẽ đính chính, để cho người khác lên thay thế cô.

Nhưng hiện tại Doãn Lạc Hàn chỉ lãnh đạm đưa mắt liếc cô một cái, trên khuôn mặt tuấn tú không tỏ một thái độ gì. Hắn trầm mặc như chấp nhận tình huống bất ngờ này. Người phụ tá ngồi bên cạnh quay đầu nói với hắn câu gì đó, hắn thản nhiên gật đầu, không tỏ vẻ gì nữa.

“Mân Huyên, đây là cơ hội tốt, cô cứ lên đi, ai cũng muốn được như cô đó!” Ôn Nhược Nhàn gõ kính, ngồi bên thì thầm động viên cô.

“Xem ra vị tiểu thư này còn đang ngượng...” Người dẫn chương trình lấy giọng hài hước nói qua micro, cả hội trường vang lên một trận cười.

Cùng lăm cung chỉ là một buổi triển lãm thôi mà, sao phải ngại! Tức khí, Mân Huyên đưa túi xách nhờ Ôn Nhược Nhàn cầm giúp, chậm rãi đi lên sân khấu. Dưới khán đài vô số những ánh mắt đang chăm chú nhìn, nhưng cô tuyệt nhiên không vội vã mà bình tĩnh, tự tin ngồi lên chiếc ghế cao.

Chuyên gia trang điểm cẩn thận đánh giá khuôn mặt cô, sau đó thuần thục dùng kẹp tóc kẹp gọn phần tóc vướng trên trán cô, làm lộ ra một gương mặt trái xoan thanh tú trắng nõn.

“Vị tiểu thư này có làn da rất đẹp, rất thích hợp làm mẫu!” Chuyên gia trang điểm sau khi nhìn gần cô, không khỏi khen ngợi một câu, sau đó bắt đầu vừa nói vừa thao tác.

Mân Huyên nhắm mắt lại cho anh ta trang điểm, bên tai không ngừng vang lên những lời bàn tán, chỉ trỏ. Không đầy mười phút sau, chuyên gia trang điểm nói lớn một câu “Xong rồi!”

“Mọi người thấy rõ không ạ? Kem BB thật là hiệu quả phải không ạ, màu da rất tự nhiên và không bị dẩy phấn...!”

Gỡ kẹp tóc phía trên ra, chuyên gia trang điểm đỡ tay cô bước từ trên ghế cao xuống. Cô chỉ đứng trên sân khấu khoảng hai phút đã nhận được vô số ánh mắt chăm chú ngắm nhìn và những câu bình phẩm từ đầu đến chân, ánh đèn sân khấu thì cứ lướt qua lướt lại không ngừng.

Cô thở dài, tin tức này không thể không lên báo. Chỉ mong thứ hai đi làm, đồng nghiệp đừng tò mò kéo tay cô hỏi đông hỏi tây...

Thật lâu sau mới nghe người dẫn chương trình mời cô về vị trí để chuyển qua giới thiệu một sản phẩm khác. Cô thở phào rồi vội vàng chạy xuống dưới. Trong đầu đột nhiên lóe lên một linh cảm, chuyện lần này có phải là do cái tên Doãn Lạc Hàn kia cố ý an bài hay không đó?!

Chương 343

Từ trên sân khấu đi xuống, cô đang rảo bước thì bất thắn một dáng người chạy qua. Lập tức cô và đối phương va vào nhau đau đeing khiến cô ngã bết xuống sàn.

Cô xoa xoa cái mông đau đớn rồi chậm chạp đứng lên. Một cô gái xinh xắn vội vàng chạy đến, miệng không ngừng xin lỗi còn tay thì đỡ cô đứng dậy “Xin lỗi, xin lỗi cô! Tôi không cố ý, xin cô thứ lỗi. Cô có đau lắm không? Hay là để tôi đưa cô đi gặp bác sĩ để kiểm tra xem?”

“Đừng lo...” Cô phuỷ phuỷ bụi đất trên tay, cười nhẹ “Tôi không sao đâu, không phải đi khám đâu.”

“May quá!” Cô gái thở phào, cúi gập người như đang tìm kiếm thứ gì đó...

Mân Huyên định bước tiếp, nhưng nhìn theo động tác cô gái cúi người mới phát hiện ra trên tay cô ấy cầm rất nhiều váy áo đẹp đẽ, nhiều kiểu dáng, dài ngắn khác nhau, phía trên còn gắn logo. Hóa ra đây là đồng phục cho người mẫu mặc lên sân khấu.

“Tơ Liễu Nhi, nhanh lên đi! Bảo cô đi lấy đồ mà hết nửa ngày vẫn chưa thấy đâu cả... Nếu còn như vậy, lần sau tôi không cần cô nữa!” Một giọng quát cao vút từ cửa sau hội trường truyền đến.

“Nghiêu Ca, thực xin lỗi, xin anh đợi một chút!” Cô gái cuống quýt trả lời, động tác trên tay lại càng nhanh hơn, nhưng lại làm cho cả đồng trang phục nhất loạt rơi xuống đất. Cô vội vàng cúi xuống ôm đồng váy áo đã dính bụi bẩn lên.

“Để tôi giúp cô...” Mân Huyên ngồi xổm xuống, nhặt váy áo rơi tứ tung vương trên mặt đất, cẩn thận phủi bụi đất bám trên mặt vải. Cũng may là vải thô nên bụi đất không dính nhiều lắm.

“Này cô kia, có nhanh lên không? Làm việc lề mề chậm chạp, cô làm cái gì mà chậm thế không biết...?!” Giọng đàn ông phía trong hậu trường lạnh lanh, càng mắng càng ngoắt.

“Thực xin lỗi, tôi đến ngay đây ạ...” Cô gái vội vàng ngẩng đầu trả lời, mồ hôi vã ra trên trán, nhặt nốt váy áo lên rồi lại cẩn thận phủi bụi bám trên mặt vải, hoàn toàn không có vẻ làm qua loa cho xong việc.

Một cử chỉ nhỏ như vậy thôi cũng có thể thấy cô gái tên Tơ Liễu Nhi này làm việc rất cẩn thận và có trách nhiệm. Mân Huyên không khỏi thầm khen. Không đến hai phút sau, toàn bộ váy áo đều được nhặt lên.

Tơ Liễu Nhi chớp chớp đôi mắt với hàng mi dài, ngọt ngào cười với cô “Cảm ơn cô đã nhặt quần áo giúp tôi.”

“Có gì đâu...” Mân Huyên tươi cười trả lời, định đưa quần áo trên tay cho cô gái. Không hiểu sao... cô rất có cảm tình với cô gái này!

Tơ Liễu Nhi đang muốn giơ tay đón lấy quần áo từ tay Mân Huyên thì đột nhiên phía hậu trường lại vọng ra tiếng quát lớn “Tơ Liễu Nhi, cô chết ở chỗ nào rồi?! Còn có bảy phút nữa phải lên sân khấu rồi, người mẫu thì đang đợi quần áo mà cô còn không nhanh mang vào đi à? Có nhanh mang đến đây hay không, ngày mai cô đừng có vác mặt đến nữa...!”

Mân Huyên hoảng sợ, gã đàn ông này cũng nóng tính quá đi... Cô đưa ánh mắt cảm thông nhìn Tơ Liễu Nhi.

Vừa nghe nói bị sa thải, sắc mặt Tơ Liễu Nhi phút chốc trắng bệch, đôi môi run run, vội vàng trả lời “Nghiêu..... Nghiêu Ca, tôi đến ngay đây.... ngay đây...!”

Mân Huyên thu tay về, không đưa quần áo cho cô gái nữa, miệng kiên định nói “Em tên là Tơ Liễu Nhi phải không? Được rồi, vậy chị gọi em là em nhé. Thật có lỗi quá, là do chị xông vào hậu trường nên đã làm em bị ngã, làm hại em bị mất việc, nên bây giờ chị có trách nhiệm giúp em thanh minh với sếp của em, rằng đây là lỗi của chị!”

“Không... không cần đâu ạ!” Tơ Liễu Nhi lắc lắc đầu, cười gượng “Nghiêu Ca không biết chị, nên cho dù chị có nói gì đi nữa thì anh ta cũng sẽ không tin đâu.”

“Chị chỉ nói sự thật, sao lại không tin? Chẳng lẽ anh ta không biết phân biệt phải trái hay sao? Nếu sếp của em là kiểu người không biết lắng nghe thì em cũng nên nghỉ việc đi, làm việc với người như vậy làm gì chứ!” Mân Huyên không phục nói xong liền đẩy cửa hậu trường ra, ôm quần áo trong tay đi vào.

“Tơ Liễu Nhi, đừng tưởng rằng cô nói vài câu là xong... Hay cô nghĩ cô là hàng siêu sao, nên hiện tại có thể lớn mặt đùa giỡn? Hừ... tôi không cần cô làm nữa...”

Cô vừa đi vào đã thấy một gã đàn ông hơn ba mươi tuổi ánh mắt phun hỏa, trừng mắt nhìn Tơ Liễu Nhi. Mân Huyên vội vàng đặt đống quần áo trong tay xuống, đứng giữa giảng hòa “Nghiêu Ca... cho phép tôi mạo muội nói một câu, anh vừa nói chỉ còn có bảy phút nữa là phải lên sân khấu rồi, hiện tại hắn là anh nên nhanh nhanh cho người mẫu thay quần áo đã, chuyện sa thải Tơ Liễu Nhi để sau nói có được không?”

Vừa nghe đến còn bảy phút, cái người được gọi là Nghiêu Ca nháy mắt giật bắn người, bàn tay uốn éo như bông hoa lan, đậm chân chỉ vào đám người mẫu đã hóa trang xong xuôi “Cô này! Cô này! Cô kia nũa! Còn đứng ngây ra đấy à, mau qua đây thay quần áo nhanh lên, chỉ còn có bảy phút, không còn nhiều thì giờ đâu...!”

Nghe tiếng hắn la, nhóm người mẫu vội vàng chạy tới, hậu trường phút chốc trở thành một đám hỗn loạn.

Nhin một gã đàn ông mà điệu bộ uốn éo giống một mụ đàn bà mà Mân Huyên chợt nổi da gà, quay sang, vỗ nhẹ bả vai Tơ Liễu Nhi “Đừng lo lắng, chị sẽ giúp em giải thích.”

“Cám ơn chị!” Tơ Liễu Nhi nhoẻn miệng cười, cũng cảm thấy gần gũi với Mân Huyên hơn. Rồi cô chỉ vào Nghiêu Ca, khẽ thì thào “Nghiêu Ca chính là người phụ trách phần trang phục cho công ty người mẫu trực thuộc tập đoàn Đường Thịnh đó chị. Còn em là trợ lý của anh ấy. Nghe nói anh ấy đã từng đoạt giải thưởng lớn trong một cuộc thi thiết kế thời trang, cho nên tính tình có chút ngạo mạn. Chị mà định nói chuyện với anh ấy thì phải chuẩn bị tâm lý đó!”

Mân Huyên hiểu ý gật đầu, thăm nghĩ cũng không có gì đáng lo. Đến kiểu người sáng nắng chiều mưa như Doãn Lạc Hàn cô còn có thể thuyết phục được thì con người này có khó khăn gì...

Bảy phút sau, đám người mẫu lần lượt ra khỏi hậu trường, Nghiêu Ca tay lại uốn éo, vỗ vỗ ngực, ra vẻ thở phào. Sau đó hắn ngồi trước gương trang điểm, nhàn nhã sửa móng tay.

Mân Huyên nháy mắt ra hiệu cho Tơ Liễu Nhi, rồi đi đến cạnh Nghiêu Ca. Hắn không thèm ngẩng mặt lên, giọng điệu cực kỳ ngạo mạn “Tôi không biết cô ở chỗ nào chui ra, mà cô cũng không phải là người của công ty người mẫu chúng tôi. Cho nên cô đừng có nhúng tay vào chuyện nội bộ của công ty. Đi ra chỗ khác

đi!"

Quả nhiên là rất ngạo mạn! Mân Huyên cảm thấy khó chịu vì cái vẻ coi thường người khác của anh ta, nhưng nhìn Tơ Liễu Nhi đang đứng ở một bên, lại hít một hơi thật sâu... Chuyện này là do cô gây ra nên cô phải tìm được một phương án giải quyết hoàn hảo. Vì thế nên cô kiên nhẫn nói “Xin hãy nghe tôi nói một câu được không? Tơ Liễu Nhi là do bị tôi đụng ngã...”

Chương 344

“Tôi không muốn nghe lý do nào hết!” Nghiêu Ca cất giọng the thé yếu điệu ngắt lời cô, rồi lườm Tơ Liễu Nhi một cái “Đừng nói linh tinh nữa, cô có thể đi được rồi đấy!”

Người này sao có thể vô lý như thế chứ, không thèm nghe lý do đã đòi khai trừ người ngay?! Mân Huyên tức giận đang muốn tranh cãi thêm thì cửa hậu trường bất chợt bật mở, Từ Bang bước vào, đưa mắt nhìn một cái đã thấy cô liền vội vàng đi đến.

Nghiêu Ca vừa thấy Từ Bang ánh mắt liền sáng ngời, nhiệt tình săn đón “Ôi, không phải là Từ trợ lý đó sao? Có phải Tổng tài kêu anh tới để xem xét hay không? Anh yên tâm đi, tất cả mọi việc tôi sẽ lo được hết, xin khẳng định buổi ra mắt sản phẩm mới hôm nay nhất định sẽ hết sức thành công!”

Từ Bang vội bước sang một bên tránh vòng tay hẵn đang dang ra, nghe Nghiêu Ca khoa trương xong, chỉ vô cảm đáp lời “Tôi không phải tới tìm anh.”

Sắc mặt Nghiêu Ca nhất thời đỏ rần lên rồi lại tái đi. Mân Huyên mím môi cười trộm... Từ Bang đi đến trước mặt cô “Tổng tài đang tìm cô, mời cô trở lại phía khán đài.”

Nhin Từ Bang, rồi lại nghĩ đến vừa rồi Tơ Liễu Nhi nói đến Công ty người mẫu Chí Thụy trực thuộc tập đoàn Đường Thịnh, đột nhiên cô nhanh nhẹn hẵn lên, kéo Từ Bang qua một góc rồi đem sự tình vừa xảy ra kể cho anh ta nghe.

Nghe xong lời kể của cô, Từ Bang hạ giọng đồng ý không chút do dự “Đây là việc nhỏ thôi, tôi sẽ giúp cô xử lý, cô mau ra khán đài đi.”

Thấy cô và Từ Bang đứng nói chuyện với nhau có vẻ thân thiết, hơn nữa Từ Bang và Mân Huyên còn nhắc tới “Tổng tài”, Nghiêu Ca và Tơ Liễu Nhi cùng ngạc nhiên nhìn bọn họ.

“Làm phiền anh rồi, Từ trợ lý!” Có Từ Bang chắc chắn cam đoan, cô như trút được gánh nặng, đưa ánh mắt tạm biệt Tơ Liễu Nhi rồi nhẹ nhàng quay người bước ra cửa.

Lúc bước ra khỏi hậu trường, cô vẫn nghe thấy giọng Từ Bang nói với Nghiêu Ca “Sự tình là thế này, cô trợ lý của anh bị cô ấy đụng ngã, quần áo rơi xuống đất, phải kiểm tra lại quần áo nên có chậm trễ một chút. Chuyện này không phải lỗi của cô trợ lý kia, cho nên anh biết phải làm gì rồi đấy!”

“Tù trợ lý, ý của anh là...?”

“Còn muốn tôi phải nói rõ ra hay sao? Người đụng vào cô trợ lý của anh là phu nhân tổng tài đó...”

Tù Bang ném ra cái tin động trời làm cái giọng the thé khó nghe kia vang lên ngay lập tức “Hả? Thì ra cô ấy là phu nhân tổng tài sao? Tôi biết rồi... Tơ Liễu Nhi, chuyện đã xong, cô vẫn là trợ lý của tôi...”

Xem ra chuyện của Tơ Liễu Nhi đã giải quyết xong, cô bất đắc dĩ thở dài. Điều cô không ngờ tới chính là Từ Bang lại bịa đặt ra cái thân phận đó về cô để hù dọa Nghiêu Ca...

Cô trở lại khán đài, ngồi vào chỗ cũ, thấy vẻ mặt lo lắng của Ôn Nhược Nhàn. Ôn Nhược Nhàn nắm cánh tay cô “Mân Huyên, cô trở lại rồi, cô vào hậu trường làm gì mà lâu vậy?”

Mân Huyên thè lưỡi, vội vàng xoa dịu nỗi lo lắng của Ôn Nhược Nhàn “Không có gì, tôi chỉ muốn đi dạo một vòng ở phía sau, thỏa mãn chút hiếu kỳ thôi mà.”

Trên sân khấu, những người mẫu vẫn đang giới thiệu sản phẩm mới, cảm thấy tầm mắt nóng rực đang nhìn cô, cô liếc nhanh về phía hắn một cái. Chợt nghĩ đến bốn chữ “Phu nhân tổng tài” mà Từ Bang nhắc đến, hai má cô bỗng đỏ bừng.

Hơn bốn mươi phút sau, chương trình cuối cùng cũng kết thúc. Ôn Nhược Nhàn dẫn cô đi theo một lối cửa nhỏ, theo bản năng cô xoay người tìm bóng dáng Doãn Lạc Hàn. Đột nhiên trước mặt cô xuất hiện một luồng ánh sáng lóe lên như ánh đèn huỳnh quang. Cô cảnh giác quay đầu tìm kiếm xung quanh nhưng cũng chỉ nhìn thấy đoàn khách quý cùng các phóng viên đang lục tục đi ra khỏi hội trường chứ không có gì khác thường.

“Đi lối này, tổng tài đang ở trong xe chờ cô.” Ôn Nhược Nhàn đi phía trước, không chú ý tới tiểu tiết này, dẫn cô xuyên qua hành lang khách sạn, rất nhanh đã ra đến cửa khách sạn, một chiếc Lamborghini dài ngoằng đã im lìm đậu sẵn ở chỗ này. Từ Bang đứng sẵn một bên mở cửa sau cho cô.

Cảm thấy Từ Bang đối với cô dường như ngày càng cung kính, lại nhớ tới cụm từ xưng hô quái dị kia, hai má cô lại một trận đỏ bừng, cuống quýt chui đầu vào xe.

Đóng cửa xe, Từ Bang và Ôn Nhược Nhàn đều không lên xe, chiếc Lamborghini từ từ lăn bánh. Một chiếc xe hơi màu đen ở phía sau cũng chậm chậm đi theo.

Cô buồn buồn tựa đầu vào thành ghế. Hơi thở quen thuộc đột nhiên tới gần, Doãn Lạc Hàn một tay nắm bàn tay cô đang đặt phía dưới, tay kia vuốt nhẹ má cô “Huyên, sao mặt em lại nóng thế này? Em bị sốt à?”

“Không sao đâu, em vẫn khỏe mà, có lẽ do trong hội trường nóng quá!” Cô xấu hổ cắn nhẹ môi, chui vào lòng hắn tựa như con nai nhỏ đang sợ hãi, cổ che giấu khuôn mặt phiến hồng. Sao cô có thể nói cho hắn cô đỏ mặt là vì cái danh xưng không thực tế kia chứ!

Thấy cô chủ động thể hiện sự yêu thương nhung nhớ, trong lòng hắn rất sung sướng, ấm áp hôn trán cô “Em có mệt không? Có buồn ngủ không?”

“Không, tôi qua em ngủ rất ngon rồi mà!” Cô trả lời, chợt nhớ khuôn mặt mình vẫn còn lớp trang điểm, nếu tựa sát vào hắn sẽ để lại vết trên bộ âu phục thời thượng của hắn, vì thế vội vàng thảng người dậy ngồi bên cạnh hắn, lại bị hắn ôm.

Đôi mắt hắn nheo lại, ánh mắt nóng rực đăm đăm ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, mỉm cười rồi hôn nhẹ lên môi cô, hào phóng tán thưởng “Hôm nay em của anh rất đẹp!”

Lấy hai tay xoa mặt, cô bất mãn than thở “Vậy ý anh là bình thường không trang điểm trông em rất khó coi hả?”

Biểu hiện của cô làm hắn buồn cười, đôi môi mỏng gợi lên đường cong “Đương nhiên không phải vậy, anh chỉ đang nói sự thật thôi mà, em lúc không trang điểm và em hiện tại đều xinh đẹp như nhau, chỉ cần là em anh đều thích, như vậy được không? Cô chu môi, trùng mắt nhìn hắn, thình lình thốt ra một câu “Vì Chu Hiếu Linh à? Có phải hôm nay anh nhìn thấy cô ấy trên đường nên rầu rĩ không vui phải không? Có phải anh và cô ấy đã từng..... cho nên bây giờ anh luyến tiếc, không thể quên được cô ấy?”

Trong nháy mắt, khuôn mặt tuấn tú trở nên u ám, tối đen như mực, đôi mắt sắc lẻm và hơi thở nguy hiểm “Sao em lại nghĩ như vậy? Chẳng lẽ em vẫn hoài nghi rằng anh có người con gái khác ở bên ngoài sao?”

Cô đột nhiên ý thức được câu nói của chính mình thật vô lý, đương nhiên cô biết hắn đối với mình thế nào chứ..... bèn ngập ngừng kéo tay áo hắn “Hàn, em xin lỗi, em lỡ lời rồi... chỉ là... em thấy anh nhìn người khác trong lòng thấy không thoải mái...”

Chương 345

Đôi mắt hắn lóe lên chút kinh ngạc, dường như là không ngờ tới cô lại nói như vậy, sau đó cúi đầu hôn nhẹ lên mu bàn tay cô “Trong lòng anh chỉ có mỗi em, em nghĩ anh còn có thể nhìn người nào khác nữa?”

Nghe hắn trầm ấm vừa nói vừa mân mê đôi tay của cô, trong lòng cô phút chốc dâng lên cảm giác quá đỗi ngọt ngào... Đúng vậy... cô chẳng có lý do gì để không tin hắn cả. Mỗi ngày trừ thời gian hắn ở công ty ra, còn lại bất luận sớm muộn gì đều ở biệt thự với cô, không có khả năng hắn còn có người khác ở bên ngoài.

“Vậy sao anh nhìn.....” Cô vẫn có chút nghi hoặc, vừa hỏi ra tiếng, lại cảm giác được bàn tay hắn nắm lấy tay cô chặt hơn một chút “Có một số việc anh không muốn nói nhiều, đợi đến thời điểm thích hợp nhất định anh sẽ nói rõ cho em biết.”

Được rồi, hắn đã không muốn nói, cô cũng sẽ không hỏi nhiều. Cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, thuận miệng hỏi “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Hắn cười cười nhìn cô “Cho em quyết định đó, muốn đến công ty với anh hay về nhà trước?”

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhớ ra dường như Ôn Nhược Nhàn đã nói chiều nay hắn có một cuộc họp, lại nhớ buổi sáng hắn cũng đã nói tối mới về được. Nghĩ rằng hắn có rất nhiều việc, cô cũng không muốn làm phiền hắn.

Hắn gian trá nhìn cô một cái, sau đó chưa để cô kịp mở miệng lại lập tức nói “Em không nói gì tức là nghe theo anh. Được, anh quyết định em sẽ đến công ty cùng anh!”

Cô phồng mồm trợn má, giãy nảy “Gì vậy?! Ban nãy em đang nghĩ mà, bây giờ em trả lời, em.....”

Lời của cô lập tức bị đôi môi hắn nuốt lấy, cái lưỡi ẩm ướt và nóng bỏng của hắn lập tức tung hoành trong khoang miệng nhỏ xinh của cô. Hắn hôn cô rất nồng nhiệt, khiến cô không chịu được ngả vào người hắn, mặc sức hắn muốn làm gì thì làm.

Một hồi sau, nụ hôn nồng cháy của hắn đã trở thành những nụ hôn nhẹ. Hắn vừa hôn vừa thăm thì ái muội “Biết không? Anh chờ đến đêm để nhấm nháp em thật khổ sở....”

Câu nói tình nồng ý mặn của hắn khiến cô đỏ cả mặt. Đúng lúc này, Lamborghini chậm rãi dừng lại, vững vàng trước tập đoàn Đường Thịnh.

Hắn kéo tay cô đi thăng đến thang máy chuyên dụng. Thang máy vừa mở ra tại tầng cao nhất, Từ Bang và Ôn Nhược Nhàn đã chờ sẵn ở đó. Thì ra hai người họ đi xe khác về trước cô và hắn để chuẩn bị công việc.

Doãn Lạc Hàn nắm tay Mân Huyên đi vào văn phòng. Từ Bang và Ôn Nhược Nhàn đi phía sau, liên tục báo cáo công việc cho hắn nghe.

“Tổng tài, mười lăm phút nữa cuộc họp sẽ bắt đầu, giám đốc của các xí nghiệp đã đến đông đủ.....”

“Tổng tài, còn có hai bản hợp đồng chờ anh ký tên.....”

Mân Huyên tự giác ngồi xuống sofa. Doãn Lạc Hàn nhíu mày, kiên nhẫn nghe hai trợ thủ đắc lực báo cáo công việc, cởi áo khoác ngoài đưa cho Từ Bang, lại đón lấy hai tập văn kiện từ tay Ôn Nhược Nhàn, kí tên xoèn xoẹt.

“Tổng tài, vừa rồi tổng giám đốc LK gọi điện đến nói lần này sản phẩm mới công bố không thành công như mọi lần, số lượng bán ra kém những lần trước tới một phần ba. Ông ấy muốn xin ý kiến anh liệu có cần mời một ngôi sao để quảng bá cho sản phẩm như mọi lần không? Ông ấy cho rằng nguyên nhân chủ yếu khiến cho sản phẩm mới không được chào đón như mong đợi là do chưa có một ngôi sao làm đại diện. Ông ấy còn nói tuy rằng chi phí mời một ngôi sao làm người đại diện rất đắt, nhưng sản phẩm sẽ được toàn thế giới để ý, lợi nhuận sẽ……”

Vừa nghe Từ Bang thông báo, Doãn Lạc Hàn không chút do dự cắt lời “Không cần, cứ làm theo phương án đã nói. Vài ngày nữa sẽ có kết quả không ngờ, bảo bọn họ cứ yên tâm mà đợi.”

“Vâng, tổng tài.” Từ Bang gật đầu. Doãn Lạc Hàn phất phất tay, Từ Bang và Ôn Nhược Nhàn vội vàng đi ra ngoài.

Từ lúc vào trong văn phòng đến giờ, tai cô đã bị tiếng nói của Từ Bang và Ôn Nhược Nhàn oanh tạc suốt năm phút, bây giờ mới im lặng. Mân Huyên tựa vào sofa thở dài một cái, không khỏi sinh ra chút cảm khái... Xem ra muốn quản lý một tập đoàn khổng lồ như vậy, tổng tài như Doãn Lạc Hàn cũng không phải nhàn hạ sung sướng như người ngoài vẫn tưởng, ngược lại công việc thật sự là mệt mỏi gấp trăm lần.

“Huyên, em làm gì thì làm đi, bây giờ anh không thể ở bên em được.” Doãn Lạc Hàn đóng tập văn kiện lại, giơ tay nhìn đồng hồ “Em cũng nghe rồi đó, còn mười lăm phút, bây giờ cũng hết nửa thời gian rồi, chỉ còn tám phút mười hai giây nữa……”

“Em biết rồi, em cũng có việc muốn làm mà.” Cô cắt lời lảm nhảm của hắn, mở máy tính bảng ra, đăng nhập vào trang web của tòa soạn, xem có gì mới không.

“Ư, anh sẽ cố gắng xong việc nhanh.” Hắn tiến đến gần cô, phả hơi nóng bên tai cô “Anh mong mau mau đến đêm quá...”

Hắn cười to ngả ngớn ái muội. Cô làm bộ như không nghe thấy, đi vòng ra bàn, ngồi nghịch máy tính, bên môi lại hơi mân mê thành nụ cười.

Cô xem phần tạp chí sắp được in ấn, lại phát hiện ra có một lỗi nhỏ liền chat với đồng sự thảo luận công việc. Một lúc sau, chỗ sai đã được sửa, coi như hoàn thành.

Cuộc họp của hắn rất dài. Cô làm xong việc mệt mỏi dựa vào sofa ngủ...

Đến khi cô mở mắt tỉnh lại đã thấy mình đang nằm trên một chiếc giường lụa hoắc, trên người có đã được đắp chăn.

Cô hít vào một hơi, có mùi của hắn.... Không biết hắn đã bê cô vào đây lúc nào nữa... Cô xốc chăn xuống giường, nhìn căn phòng sang trọng.... Chắc là phòng nghỉ ở công ty của hắn.

Cô lại nhìn ra ngoài trời, thấy sắc trời đã ảm đạm. Chạng vạng rồi. Haizz... sao cô có thể ngủ lâu như vậy chứ?! Cô lười biếng vặn vẹo người vài cái, lẩm bẩm lầu bầu mở cửa đi ra ngoài, lập tức thấy hắn đang cuí đầu tập trung ở bàn làm việc.

Hắn đang vuốt nhẹ cằm, nhíu mày chăm chú nhìn vào một đồ thị đường cong trên máy tính, nghe thấy tiếng bước chân của cô liền nhìn lên, ấm áp hỏi “Huyên, ngủ ngon không? Lại đây! Đến đây với anh.”

Chương 346

Cô đi đến gần hắn, nhìn đồng hồ hiển thị trên máy tính. Đã hơn sáu giờ rồi.... Bất chợt cánh tay hắn vòng ra ôm eo cô, kéo cô vào trong lòng, khiến cô ngã ngồi trên đùi hắn, nhất thời bị hơi thở ấm áp của hắn vây quanh.

“Không phải anh còn phải làm việc sao?” Cô hơi hơi giãy ra, không quen thân mật như thế này, thẹn thùng cúi đầu đỏ mặt. Nhỡ may bây giờ có người đi vào bắt gặp cảnh này, thật sự là khiến cô xấu hổ muốn chết mà...

Hắn mỉm cười, trong mắt ánh lên một tia giảo hoạt “Cũng sắp xong rồi. Những việc còn lại anh giao cho phó tổng là được.”

Hắn vừa nói hết câu, đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra. Quý Dương không coi ai ra gì xông thẳng vào “Xú tiểu tử! Tôi biết mà, cậu mà không làm xong việc nhất định sẽ đẩy sang cho tôi. Cả đống văn kiện này cậu bắt tôi làm, trong khi hai người lại tình nồng ý mặn với nhau... Không công bằng!!!”

Quý Dương nhìn cô đang ngơ ngác ngồi trên đùi Doãn Lạc Hàn, bất chợt mỉm cười quái dị.

Mặt cô càng thêm đỏ hồng, vậy mà Doãn Lạc Hàn vẫn không có động tĩnh gì. Cô vội vàng đẩy ra tay hắn ra, nhảy dựng lên, cúi đầu chạy vội tới sofa, làm bộ cuồng cuồng thu gọn đồ đạc.

Doãn Lạc Hàn nhìn theo động tác của Mân Huyên, thấy cô bắt đầu bận rộn dọn đồ, hắn lập tức đứng lên, thản nhiên quét mắt nhìn tên bạn thân đang cười nham hiểm đứng dựa vào bàn làm việc “Đừng quên mấy lần tôi phái cậu đi công tác, cậu đều trốn về trước đó... Vì vậy lần này coi như cậu chuộc lỗi thôi.”

Vừa nghe đến chuyện này, Quý Dương gần như nhảy dựng lên, đấm vào vai Doãn Lạc Hàn một cái, bất mãn kêu to “Xú tiểu tử, cậu là đồ hẹp hòi, đến giờ vẫn còn thù tôi chuyện tôi đưa cho Mân Huyên bắn hợp đồng nữa..... Cậu liên tiếp phái tôi đi công tác chính là trả thù tôi đó phải không..... Hừ.....”

Mân Huyên đang cất máy tính bảng vào trong túi, nghe Quý Dương oang oang nói, phì cười. Nghe câu cuối, cô tự hỏi phải chăng Quý Dương đang nhắc đến hợp đồng làm tình nhân trước kia của cô và hắn? Thì ra Doãn Lạc Hàn vẫn luôn để ý chuyện đó, mới phái Quý Dương đi công tác nhiều như vậy để anh ta không thể giúp cô trốn khỏi hắn được nữa...

Trước một Quý Dương đang tức giận thở phì phì như con bò tót, Doãn Lạc Hàn giả điếc nhàn nhã với tay lấy cái áo khoác “Ai bảo cậu giúp cô ấy chạy trốn... Cũng may sau đó tôi tìm lại được cô ấy, nếu không, cậu cứ xác định là ở chi nhánh bên Thái cả đời đi.....”

Quý Dương tức muốn chết, nhắm mắt nhắm mũi héto “Doãn Lạc Hàn, cái tên này.... Tôi là bạn thân của cậu đó..... Cậu là đồ qua cầu rút ván!!!..... Cậu có biết hôm cậu đi Ma Cao là tôi tạo điều kiện cho cậu, bảo Từ Bang gọi Mân Huyên đến đón cậu không hả?.....”

Thì ra hôm trước Từ Bang gọi điện thoại bảo cô đi đón hắn là chủ ý của Quý Dương. Khó trách ngày đó Doãn Lạc Hàn thấy cô lại mừng rỡ như vậy...

Doãn Lạc Hàn mặc áo khoác, hoàn toàn không để ý tới Quý Dương, dắt tay cô kéo ra ngoài.

Cô quay đầu lại nhìn Quý Dương, không khỏi có chút thông cảm với anh ta, nhẹ nhàng kéo Doãn Lạc Hàn “Anh hơi quá đó, Quý Dương... anh ấy....”

“Đừng lo, anh với Dương vẫn thường như vậy mà.” Doãn Lạc Hàn vô tình nhún nhún vai “Bình thường cậu ấy lười biếng không chịu làm việc, toàn kêu thư kí ôm văn kiện đến nhờ anh làm giúp, giờ cũng coi như đèn bù cho anh quãng thời gian đó đi.”

Nói xong, hắn kéo cô bước nhanh ra ngoài, đúng lúc đó Ôn Nhược Nhàn đi tới. Doãn Lạc Hàn nhìn Quý Dương đang chống nạnh trừng mắt trong văn phòng, quay đầu phân phó “Ôn thư kí, đem văn kiện trên bàn tôi sang phòng Phó tổng đi. Hôm nay cô ở lại tăng ca giúp anh ấy làm xong việc nhé.”

“Vâng, tổng tài.” Ôn Nhược Nhàn không nói nhiều, bước nhanh vào văn phòng.

Quý Dương đang thở phì phì trong phòng, vừa nghe thấy Doãn Lạc Hàn nói như vậy, ánh mắt nhất thời sáng rực, nhìn bạn tốt Doãn Lạc Hàn cười rộn rịch.

Doãn Lạc Hàn mím môi, dường như đang cố nhịn cười, nắm tay Mân Huyên đi vào trong thang máy.

Mân Huyên quay đầu lại nhìn Quý Dương vui vẻ ra mặt, lại nhìn Ôn Nhược Nhàn đang cúi đầu dọn văn kiện trên bàn làm việc, đột nhiên cảm thấy tình cảnh này có chút quen thuộc. Quý Dương nhất định không biết chuyện của Ôn Nhược Nhàn và Giản Quân Dịch, khiến cô nhớ tới Chính Vũ.... Cậu ấy cũng như vậy, dịu dàng yêu cô, làm rất nhiều việc vì cô.

Mà Doãn Lạc Hàn lại khác biệt một trời. Một khi hắn đã muốn, hắn nhất định sẽ lấy bằng được. Tình yêu của hắn nồng cháy mãnh liệt, khi tới gần có thể cảm thấy sự ấm áp, ngược lại cũng sẽ có lúc như bị đốt cháy, tóm lại là thứ tình cảm khiến người ta không thể ngó lơ được.

Cô vừa cài dây an toàn xong, quay đầu sang nhìn hắn. Hắn lại bất ngờ quay sang ôm chặt lấy cô, xúc động nói “Huyên, đừng rời xa anh..... vĩnh viễn cùng đừng rời xa anh..... Đừng bỏ rơi anh.....”

Cô khó hiểu trừng mắt nhìn, ôn nhu vỗ vỗ lưng hắn an ủi “Không đâu, anh quên rồi sao? Sáng hôm đó em đã hứa với anh rồi mà, em sẽ không rời xa anh. Cho dù sau này anh có ghét em, có đuổi em đi, em cũng sẽ không đi.”

Lúc này cánh tay hắn ôm cô mới thả lỏng ra một chút, trân trọng nâng mặt cô lên, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô vài cái, thầm thì “Sau này cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, em đều phải nói cho anh biết, không được một mình ôm nỗi buồn, một mình khóc, một mình đau, em nhớ chưa?”

“Em nhớ rồi.” Cô ngoan ngoãn trả lời. Cô không hiểu tại sao bỗng dung hắn lại như vậy, bất chợt hình ảnh tập tài liệu trong ngăn kéo hiện ra trong đầu cô. Không hiểu sao cô bỗng lạnh sống lưng...

Để xua đi cảm giác khó chịu đó, cô cố gắng đổi đề tài “Ngày kia Chính Vũ về Hàn Quốc rồi, em tính đêm mai mời cậu ấy một bữa, coi như tiễn cậu ấy. Anh thấy nên làm ở nhà hay là ra nhà hàng thì tốt hơn?”

“Chuyện này em quyết định là được rồi.” Hắn chỉ nói đơn giản như vậy, sau đó phát động xe.

Chương 347

Những chiếc ô khổng lồ che trên thảm cỏ xanh mượt bên cạnh bể bơi rộng lớn. Vốn dĩ ở hoa viên sau biệt thự này thường thấy một ông già trung niên lúc thì ngồi uống trà ngắm cảnh, khi thì tập thể dục, vậy mà lúc này Mân Huyên nhìn quanh cũng không thấy ba nuôi đâu cả.

Đã hai, ba ngày nay cô không thấy quản gia đâu. Bọn họ vẫn còn ở bệnh viện sao? Ba nuôi đã lớn tuổi rồi, ngày đêm ở bệnh viện như vậy liệu có thể đảm bảo được sức khỏe không? Cả ngày hôm nay cô và Doãn Lạc Hàn không ở nhà, không biết hôm nay họ đã về qua nhà chưa?

Và... không biết Doãn Lạc Hàn có biết chuyện này hay không?... Cô không dám hỏi, sợ hấn nổi giận. Cô quyết định tìm hỏi người hầu. Vừa đúng lúc một nữ hầu chạy về phía cô “Tiểu thư, thiếu gia mời cô về dùng bữa tối.”

Cô quay đầu nhìn về phía biệt thự. Doãn Lạc Hàn đang đứng ở cửa sổ lớn trên tầng nghe điện thoại, nhưng ánh mắt lại bắn về phía cô. Cô thu hồi tầm mắt nhìn nữ hầu “Hôm nay ba nuôi của tôi có về không?”

Nữ hầu lắc lắc đầu “Xin lỗi Lăng tiểu thư, tôi không biết.”

“Thế mấy ngày nay lúc bọn tôi không có nhà, quản gia có về không?” Cô liếc mắt một cái đã thấy được sự băn khoăn trong ánh mắt của cô hầu, vội nói tiếp “Cô yên tâm, tôi sẽ không nói gì cho thiếu gia đâu.”

Nữ hầu lén nhìn Mân Huyên liếc mắt một cái, trên mặt hiện ra chút do dự, bên tai lại đột nhiên vang lên tiếng của người hầu trong nhà nói chuyện hôm nọ rằng Doãn trạch sắp có nữ chủ nhân rồi, đương nhiên cũng muốn nịnh bợ một chút, vội vàng trả lời “Hôm trước quản gia có về lấy quần áo đi cho lão gia, cũng dặn chúng tôi không được nói gì cho thiếu gia và tiểu thư biết, nên....”

Nghe đến đó, Mân Huyên đăm chiêu gật gật đầu. Xem ra cô đoán đúng... dù Phương kia nhất định là không ổn rồi, nếu không nhất định ba nuôi không đến mức phải đi mấy ngày liền như vậy.

Chỉ có điều sao tự dung dạo này Doãn Lạc Hàn lại hiền hòa đột xuất như vậy? Mấy ngày nay ba nuôi không ở nhà, hắn không hoài nghi chút nào sao? Hay là hắn đã sớm biết, chỉ là chưa nói ra mà thôi?.... Cô vừa phỏng đoán, vừa bước trở lại biệt thự.

Một lúc sau, cô nằm dài trên sofa xem tivi. Doãn Lạc Hàn ăn xong cũng chỉ nói “Anh đi tắm. Em lên phòng nghỉ sớm đi”, sau đó liền bỏ lên lầu.

Qua ánh mắt nóng rực của hắn, cô đương nhiên hắn muốn ám chỉ điều gì, không khỏi đỏ mặt, nhất thời không dám trở về phòng nữa, ngồi lì ở sofa xem tivi.

Những bộ phim buồn tẻ cứ lượn lờ trước mắt, cuối cùng là chương trình dự báo thời tiết. Cái này cô còn thích xem hơn mấy bộ phim chán ngắt kia! Vì thế cô dán mắt vào tivi, đồng thời lúc đó cũng có một người bê một đĩa đầy ắp hoa quả và một đĩa thịt nguội đến cho cô.

Cô vẫn nhìn chăm chăm màn hình tivi, thuận miệng nói “Cám ơn!”

“Chỉ nói cảm ơn thôi không đủ.” Tiếng nói ôn nhu pha tiếng cười thích thú vang lên trên đỉnh đầu. Cô kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy một đôi mắt đầy lửa đang dịu dàng nhìn cô, bộ pijama màu trắng thoải mái càng khiến hắn thêm vẻ tuấn mỹ phóng túng. Doãn Lạc Hàn sau khi tắm gội toát ra vẻ vô cùng mị hoặc...

Mặt cô đỏ ửng lên, vội vàng cùp mắt cúi đầu, nhúp bừa một viên ô mai thả vào miệng, cố che giấu sự mất tự nhiên của mình.

Hắn cười nhẹ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh cô, không buông tha cho cô “Em nên biết rằng người được chính anh gọt hoa quả đem ra mời cực hiếm đó. Em muốn cảm ơn anh thế nào đây?”

“Uhm.... anh ăn hoa quả đi.” Cô thận thùng nhúp một miếng dưa vàng nhét vào miệng hắn, quay đầu lại nhìn chằm chằm tivi, ngượng nghịu dịch người ra xa hắn một chút.

“Em nghĩ như vậy là đủ rồi sao?” Hắn ôm lấy eo cô kéo cô sát vào người hắn, khàn khàn nói. Áo hắn hơi bị banh ra, lộ ra một vòng ngực cứng rắn tinh tráng. Không thể diễn tả hết hắn lúc này trông quyến rũ đến thế nào, chỉ có thể nói đủ khiến cho người người bị mê muội, không chống đỡ nổi sức hút, mất hết bình tĩnh.

Cô run run, trong đầu nô đoàng một cái. Hiểu được hắn đang chuẩn bị làm gì, cô nuốt nước miếng, lẩy bẩy nói “Hàn, đừng, đừng như vậy..... Em còn chưa tắm..... Anh.... Anh.... Đừng dựa sát vào người em như vậy.....”

Đôi mắt hắn lúc này đã trở thành hai ngọn lửa. Hắn ghé vào tai cô thì thầm “Không sao, anh không ngại. Nhớ lúc chiều anh nói không? Anh thật không chờ được đến lúc được ăn em.”

Cô thở gấp, cả người nóng lên. Đầu lưỡi ẩm ướt của hắn vừa lướt qua gáy cô, sau đó lại vòng lên cắn nhẹ lên vành tai nhạy cảm của cô.

“A.....” Cô không tự chủ được kêu nhẹ một tiếng, trong đầu vô cùng hỗn loạn, mất hết lý trí.

Ánh mắt cô lúc này vô cùng mê mang, dường như đã bị một màn sương mù vẫn trước mắt, chỉ cảm giác thân mình bỗng bay lên không. Hắn mạnh mẽ bế cô lên lầu, còn cô chỉ vô lực ôm lấy cổ hắn.

Bước qua bốn tầng, nụ hôn của hắn bắt chợt tràn xuống, bàn tay mạnh mẽ xô xáo vào trong áo cô, đè ép xoa miết đôi gò bồng đảo mê người, dần dần từ chậm chạp trở thành bão tố, châm lửa nóng dục vọng trên từng centimet trên cơ thể cô.

Áo ngoài của cô tuột xuống, sau đó là váy, sau đó là nội y.....

Khi hắn và cô ngã xuống giường, hai người đã hoàn toàn trần trụi dán vào nhau. Đôi môi nóng bỏng của hắn in dấu trên khắp cơ thể cô. Cô hơi vặn vẹo người, không chịu được run rẩy. Hắn hôn đến đâu là cô bốc cháy đến đó, đôi môi nhỏ nhắn của cô phát ra những âm thanh kiều mị.

“Huyên, em rất đẹp.....” Hắn mê luyến hôn lên cổ cô, giữ chặt lấy thắt lưng cô, nháy mắt đâm vào sâu trong cơ thể cô. Cô nhịn không được lại kêu lên những tràng âm thanh kích thích.

“Huyên, anh yêu em, rất yêu em! Anh yêu em nhiều lắm!” Hắn khàn khàn thủ thỉ bên tai cô. Hắn càng cuồng dã chuyển động, càng làm càn chiếm lấy, càng khiến cô không thể khắc chế cảm giác sung sướng đang dâng lên...

Cô nắm chặt lấy bờ vai của hắn, lên đến đỉnh điểm của sự hạnh phúc.....

Đôi môi cô không ngừng tràn ra những tiếng hồn hển, không thể nói được đầy đủ một câu, chỉ có thể tự nói trong lòng.... Hàn, em cũng yêu anh, rất yêu, rất yêu.....

Chương 348

Tỉnh dậy, xỏ chân vào dép đi trong nhà, cô vươn vai một cái thật thoái mái, chậm chạp đi xuống lầu.

Khi cô tỉnh dậy đã hơn chín giờ, trên giường chỉ còn mình cô, không cần nói cũng biết hẵn lại đến công ty. Hẵn không phải là ông chủ sao, như thế nào ngay cả thời giờ nghỉ ngơi cũng không có vậy? Cô bất mãn nói thầm.

Xuống tầng dưới, một người hầu nữ từ trong phòng ló đầu ra sau đó lại rụt trở về. Cô chưa ngồi vào bàn ăn mà vài cô hầu đã nhanh nhẹn bày ra một bàn thức ăn thơm lừng.

Vừa ngồi xuống, một chén thuốc bổ nóng hổi đã được bưng lên. Cô làm bộ như không thấy, vươn người lấy cốc sữa, một người hầu bèn tiến đến, kính cẩn nói “Đây là thuốc bổ mà thiếu gia đặc biệt dành cho tiểu thư, mỗi buổi sáng cô đều phải uống ạ.”

Mân Huyên nhấp một ngụm sữa rồi nói “Tôi sẽ uống mà, các cô cứ yên tâm đi.”

Mọi ngày có hẵn trực tiếp bắt uống thì cô đành miễn cưỡng uống, hôm nay thật may không có hẵn ở đây, cô dại gì lại uống chén thuốc bổ đen sì kia chứ... Sự thật là cô rất khỏe, căn bản không cần tẩm bổ làm gì cả!

Nhưng một vài người hầu vẫn không có ý dời đi, cô người hầu vừa nãy lại mở miệng một lần nữa “Lăng tiểu thư, thiếu gia nói nếu cô không uống thì tháng này chúng tôi sẽ bị trừ lương, mà cuộc sống của gia đình chúng tôi đều trông chờ vào phần tiền lương này thôi ạ...”

Nhin nhóm người âu sầu ủ dột, cô thở dài. Hắn đã biết rõ tính cô, biết cô luôn luôn mềm lòng, không muốn liên lụy đến người khác.

Uống xong chén thuốc, cô từ tốn ăn bữa sáng. Chẳng có việc gì, cô ngồi ở đình viện phía sau biệt thự tĩnh tâm. Bất giác cô nhớ tới ba nuôi, không biết chuyện của ba vớidì Phương như thế nào rồi...?

Cô đã mẩy lần cầm điện thoại muốn gọi nhưng cuối cùng vẫn lại buông tay. Chuyện của ba nuôi và dì Phương dù sao cũng không cần cô can thiệp quá nhiều, lỡ ra còn làm Doãn Lạc Hàn tức giận nữa.

Làm động tác xoay xoay người, ánh mắt cô vô ý dừng ở trên bụng. Thốt nhiên nhớ đến một chuyện, mặt biến sắc, cô vội vàng bước nhanh trở về biệt thự, chạy lên lầu, vào phòng rồi lôi từ ngăn kéo tủ đầu giường ra một viên thuốc, nhét vào miệng, rồi lại rót một cốc nước uống.

Cô ngồi ở mép giường, thở phào vỗ vỗ ngực, hôm nay thiếu chút nữa thì quên!

Khoảng thời gian ở bên hắn, sau mỗi lần mưa cô đều nhớ uống thuốc.

Chuyện hôn ước của hắn còn chưa giải quyết, hơn nữa trước mặt ba nuôi, cô và Doãn Lạc Hàn vẫn là quan hệ anh em, cô không thể làm phức tạp thêm. Chỉ cần một ngày chuyện hôn ước đó chưa giải trừ thì cô cũng không có đủ can đảm để cho một sinh linh vô tội xuất hiện trên đời này...

Ánh mắt cô đột ngột chuyển hướng về phía ngăn kéo. Cô từ từ đi tới gần, chuẩn bị mở ra.... Bên trong rốt cục là có bí mật ghê gớm gì?

Trong cô luôn có một dự cảm không lành, càng ngày càng mãnh liệt... Đột nhiên phía dưới có tiếng còi ô tô, tay cô không thể khống chế không được run lên một chút, lại buông tay ra.

Ai vậy? Là hắn sao? Cô vội vàng chạy thẳng xuống lầu. Đến đâu lầu hai, nghe thấy có tiếng nói chuyện ở phòng khách, cô càng bước nhanh hơn.

“... Thời gian không còn nhiều lắm... Bác sĩ nói có thể về nhà vài ngày... Không biết thiếu gia có nhà không...”

“Bảo nhà bếp làm chút đồ ăn mà bà ấy thích cho ta...”

“Nhưng mà..... lão gia, bây giờ bà ấy đâu có ăn được gì...”

“Không cần lo, ông cứ kêu người làm đi, có thể cô ấy sẽ ăn được một chút...”

“Lão gia đừng nóng, tôi đi ngay...”

Cô chạy xuống lầu, thấy quản gia đang bước nhanh đi hướng phòng bếp. Ba nuôi lượng choạng vịn tay vào vách tường gần cửa lớn, thân thể bỗng nhiên run lẩy bẩy. Cô chạy như bay tới đỡ lấy ông.

“Ba nuôi, ba làm sao vậy? Ba không thấy thoải mái chỗ nào?”

Doãn Lương Kiến mở to mắt, sắc mặt đỡ căng thẳng cúi xuống “Mân Huyên đó à con, ba không sao, chỉ là tối hôm qua không ngủ nên hôm nay hơi mệt thôi. Lạc Hàn có nhà không?”

“Dạ không, sáng sớm anh ấy đã đến công ty rồi ạ. Để con dùi ba ngồi, ba ăn sáng chưa ạ?”

Ba nuôi hỏi Doãn Lạc Hàn đầu tiên có lẽ vì sợ hắn biết được chuyện ông đi bệnh viện chăm dì Phương. Nhìn vẻ run rẩy của ba nuôi, vẻ mặt và bộ dáng suy yếu, cô đoán ông chưa ăn sáng.

Quả nhiên, Doãn Lương Kiến khoát tay áo “Ba chưa ăn, ba không muốn ăn.”

Cô ngồi xuống, nhẹ giọng thuyết phục ông “Ba nuôi, dù thế nào thì ba cũng phải ăn một chút. Nếu cứ thế này ba sẽ gục đó, rồi lấy đâu ra sức mà đi chăm người bệnh nữa chứ?”

Lời nói của cô tựa hồ có chút tác dụng, ông cúi đầu thở dài, chỉ tay hướng nhà ăn “Ba nghe lời con, sẽ ăn một chút rồi đi ngủ, buổi chiều lại vào bệnh viện.”

“Vâng ạ.” Cô dùi ông chậm rãi đi hướng nhà ăn. Một lát sau, cô và quản gia cùng dùi ba nuôi lên lầu. Rời khỏi phòng ba nuôi, cô nói chuyện một hồi với quản gia.

Quản gia than thở không ngừng “Haizzzz.... Có lẽ bà ấy khó mà qua khỏi... Lão già đã mời chuyên

gia tốt nhất rồi nhưng cũng không làm được gì nữa, bác sĩ nói trong hai ngày nữa phải chuẩn bị hậu sự... Lão gia lúc đầu không tin, lại bỏ nhiều tiền mời các chuyên gia khác đến nhưng kết quả đều giống nhau... Một ngày nay lão gia ngày đêm đều kề cận bên bà ấy, người già rộc đi, hôm nay tôi rất vất vả mới khuyên được ông ấy về nhà nghỉ ngơi, ông nói buổi chiều lại đi nữa..."

Tuy rằng đã sớm đoán được kết quả này, nhưng vừa nghe xong cô vẫn cảm thấy có khút khiếp sợ. Bất luận dù Phương năm đó đã phá nát tình cảm của cha mẹ Doãn Lạc Hàn, nhưng chỉ nhìn cách ba nuôï đỗi đãi với dù Phương, trước khi chết vẫn không thay đổi tình cảm, không khỏi cảm thấy trân trọng tình cảm của ba nuôï.

Cô đột nhiên nảy ra một ý nghĩ ích kỷ, khe sâu ngăn cách tình cảm cha con của bọn họ có lẽ sau khi dù Phương qua đời sẽ thu hẹp được một chút...

Dù sao bọn họ cũng là cha con, có lúc bất hòa nhưng không thể vì thế mà dứt bỏ được dòng huyết thống...

Chương 349

Bữa trưa chỉ có một mình cô, vì vậy cô cũng chỉ tùy tiện ăn một chút. Ba nuôi đang nghỉ trên lầu, cô không muốn quấy rầy ông.

Cô nhớ tới buổi tối đã hẹn với Chính Vũ đi ăn, cô cầm điện thoại định gọi điện cho Chính Vũ, đúng lúc đó điện thoại lại reo vang, là Doãn Lạc gọi đến.

“Huyên, buổi sáng đã uống thuốc chưa?” Cô vừa tiếp điện thoại, hắn đã hỏi ngay.

“Thuốc bổ đương nhiên phải uống rồi. Anh ăn cơm chưa?” Cô thuận miệng hỏi, băn khoăn không biết có nên nói với hắn ba nuôi đã về không.

“Một lúc nữa anh sẽ gặp Giản Quân Dịch nói chuyện.” Hắn nói nhẹ bỗng.

Cô trở nên căng thẳng. Đúng rồi, sao cô có thể quên chứ? Ngày hôm qua hắn cũng nói đã hẹn gặp Giản Quân Dịch rồi mà...

“Ừm... vậy anh cẩn thận một chút nhé.” Cô cố bình tĩnh dặn dò, sau đó nói thêm vài câu nữa rồi cúp máy. Thực ra trong lòng cô hiện giờ đang vô cùng lo lắng, như bị lạc trong một mê cung những câu hỏi... không biết hắn và Giản Quân Dịch sẽ nói chuyện như thế nào.... Có thuận lợi không...

Những ngày gần đây cô luôn luôn trong tâm lý khủng hoảng lo sợ, vì vậy cũng không dám hỏi Chỉ Dao về chuyện từ hôn, sợ sẽ lộ ra dấu vết trước mặt Chỉ Dao, cho nên hiện giờ cô càng thêm hoang mang,

không biết rốt cục Chỉ Dao đã chấp nhận chuyện từ hôn này như thế nào.....

Cô cố gạt đi những lo lắng trong lòng, gọi điện thoại cho Chính Vũ. Một chất giọng chuẩn mực điển hình của tổng đài vang lên báo điện thoại không liên lạc được, cô không từ bỏ, vẫn liên tục gọi, kết quả vẫn như vậy.

Cảm thấy kì quái, cô lên lầu thay quần áo, sau đó bắt xe đến khách sạn quốc tế của Chính Vũ. Cô vừa tiến vào sảnh, một người thanh niên trẻ bỗng tiến lại phía cô “Xin lỗi, cô là Lăng tiểu thư phải không ạ?”

Cô quay đầu, nhìn chăm chăm đối phương, sững sốt vài giây, lập tức nhớ tới này nam nhân chính là trợ lý của Chính Vũ lần trước cô đã gặp mặt, vội vàng lẽ phép cười cười “Vâng, tôi là Lăng Mân Huyên, xin chào! Xin hỏi Kim Chính Vũ có ở đây không? Tôi có việc cần tìm cậu ấy.”

“Kim tổng về Hàn Quốc rồi, cô không biết sao?”

Câu nói của người trợ lý khiến cô ngây ngẩn... Cô lắc lắc đầu không tin “Anh có nhầm không? Cậu ấy nói với tôi sáng thứ hai mới bay mà.”

“Lăng tiểu thư, chín rưỡi sáng nay tôi và vài lãnh đạo công ty đã tiễn Kim tổng ra sân bay. Tôi đã tận mắt thấy máy bay cất cánh mà.....”

Cô dường như chưa thể tiếp nhận được thông tin bất ngờ này, đầu óc trở nên trống rỗng... Khoảng một phút sau, cô mới hiểu rằng lời anh trợ lý vẫn nói là thật. Như vậy, Chính Vũ đã đi rồi..... Vì sao cậu ấy đi mà không nói lời nào với cô? Vì sao? Vì sao vậy?

Vì không muốn nhìn thấy cô ở bên Doãn Lạc Hán..... Vì như vậy khiến cậu ấy đau lòng sao? Nhất định là như vậy..... Cô tự trách bản thân mình sao lại vô cảm như vậy, không nghĩ tới cảm nhận của cậu ấy..... Rời khỏi Trung Quốc có lẽ chính là giải pháp cuối cùng của Chính Vũ.... Cô đã khiến Chính Vũ tổn thương quá nhiều...

Tại sao cô lại ích kỉ như vậy chứ? Tại sao cô không nghĩ đến cảm nhận của cậu ấy chứ? Cô đã nợ Chính Vũ quá nhiều rồi..... Chính Vũ, xin lỗi cậu..... Tôi phải làm sao đây?

Cúi đầu đi ra khỏi khách sạn, cô cũng không còn nhớ rõ cô đã trở về biệt thự như thế nào nữa, vô lực ngã người xuống giường, cảm giác toàn thân mệt mỏi vô cùng...

Nhắm mắt lại, nước mắt cô nóng bỏng chảy ra... Cô ôm chăn, co người lại, nước mắt tràn ra khỏi khóm mắt, không sao kìm lại được...

Không biết đã qua bao lâu, cô chìm vào giấc mộng. Rồi chăn che trên mặt cô bị vén ra, gương mặt có cảm giác ngứa ngứa, cô khó chịu quết tay một cái, mới cảm nhận được hơi ấm từ một bàn tay khác vừa nắm lấy tay cô truyền lại. Kinh ngạc, cô mở mắt...

“Anh..... anh vẽ lúc nào vậy?” Cô cả kinh với vàng ngồi dậy, cô không ngờ hắn và Giản Quân Dịch lại nói chuyện xong nhanh như vậy.

Hắn không để ý tới câu hỏi của cô, ánh mắt dán trên gương mặt chưa khô nước mắt của cô “Em khóc sao?”

Cô cúp mắt, thấp giọng trả lời “Chính Vũ đột nhiên đi không từ biệt. Vốn dĩ em muốn làm một bữa tiễn cậu ấy, nhưng không ngờ..... không ngờ.... sáng nay cậu ấy đã bay rồi.....” Cô lại òa khóc.

“Ừ, anh biết.” Hắn không chút ngạc nhiên trả lời, lau nước mắt cho cô.

“Anh biết sao?” Cô há hốc miệng. Sao hắn lại biết được?

Hắn yên lặng nhìn cô chăm chú, thản nhiên nói “Buổi sáng nay cậu ấy gọi, nói cậu ấy chuẩn bị về Hàn Quốc.....”

“Chính Vũ còn nói gì không? Có nhắc đến em không?” Cô cuống quít hỏi, khó có thể tin đây lại là sự thật “Sao cậu ấy lại như vậy chứ... Chào anh.... Chào mọi người..... Chỉ riêng em là cậu ấy không nói gì cả.....”

“Huyên, em đừng kích động.” Hắn ôm lấy cô, nắm hai tay của cô “Chính Vũ làm như vậy cũng có lý do của cậu ấy.... Có lẽ đến bây giờ cậu ấy vẫn chưa hoàn toàn buông tay được..... Em nên thông cảm cho cậu ấy.....”

Cô buồn bã cúi đầu tựa vào vai hắn, cố nén khóc. Cô biết Chính Vũ rất đau khổ.... Cô vẫn luôn biết...

Một lát sau, hắn thấy cô đã dần dần bình tĩnh, mới tươi cười một chút, hôn nhẹ vài cái lên môi cô “Thôi muộn rồi, anh phải đi gấp Giản Quân Dịch đây.”

Nghe hắn nói vậy, cô giật nảy mình ngồi thẳng dậy “Hai người vẫn chưa gặp nhau sao?”

“Ư, anh thấy còn sớm, nhớ em nên muốn về qua nhà gặp em.” Hắn nói nhỏ, quyến luyến hôn lên mắt cô “Em ngủ tiếp đi, chờ anh đem tin tốt về cho em.”

Cô không nói gì, chỉ gật đầu, nhìn hắn đóng cửa lại, nghe tiếng bước chân hắn dần xa. Cô thở dài, ánh mắt lại một lần nữa dừng ở ngăn kéo.

Cô mở ngăn kéo, lôi tập tài liệu ra. Những lần trước định xem đều không thành, lần này nhất định cô không do dự gì nữa.

Sợ mình sẽ hối hận, cô vội vàng xé giấy bên ngoài ra, bên trong có ba bốn tờ giấy, cô còn chưa kịp xem kỹ, một tờ giấy ở trong đã rơi ra, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, thoát nhìn giống như một mẫu báo cũ.

Chương 350

Cô nhặt lên, đập vào mắt là một dòng tút lớn: “Tổng giám đốc Lăng Thị Lăng Thiệu Văn nhẫn tâm giết hại hai mạng người”.....

Tay cô run lênh. Lăng Thiệu Văn không phải là tên bố cô đó sao? Đây chính là thứ mà cô vẫn luôn tìm kiếm bao nhiêu năm nay, nhưng không hiểu sao thông tin về vụ án này bỗng nhiên biến mất sạch sẽ, cứ như là đã có người nhúng tay can thiệp.....

Cô lắc lắc đầu, cố trấn an mình, bắt đầu đọc “..... Vào hồi 21h57 ngày 13 tháng 7, Lăng Thiệu Văn và phu nhân tập đoàn Đường Thịnh – Xảo Kì hẹn nhau trong khách sạn. Lăng phu nhân biết chuyện tìm tới, Lăng Thiệu Văn trở tay không kịp, thấy sự việc đã bại lộ, dã man đâm Lăng phu nhân hai phát, sau đó để bịt đầu mối đã giết luôn cả Đường Thịnh phu nhân..... Sau đó Lăng Thiệu Văn hốt hoảng chạy trốn, bị nhân viên an ninh của khách sạn giữ lại.....”

Trước mắt cô lúc này dường như chỉ còn một màn đêm đen đặc. Cô không thể đọc được nữa, hai chân mềm nhũn ngã xuống đất. Không..... không thể nào là như vậy, ba không giết người... Ông ấy không thể giết mẹ cô được.... Cô nhớ họ rất tình cảm, rất yêu nhau cơ mà... không thể nào..... không thể có chuyện ba phản bội mẹ, dan díu với người khác được.....

Cô vốn vẫn biết năm đó ba cô bị xử đã giết hai mạng người, nhưng không biết người bị giết là ai. Còn bây giờ.... Cô sững sờ.... Đường Thịnh phu nhân – Xảo Kì..... không phải chính là thê tử của ba nuôi, mẹ của Doãn Lạc Hàn sao?

Liên tục chịu những đả kích, cô dần trở nên mê muội..... Cô nhớ ba nuôi đã mấy lần nhắc tới tên người vợ quá cố của ông..... Xảo Kì.... Nhạc Xảo Kì..... là bà ấy, quả thật là bà ấy.....

Đờ đẫn đứng lên, cô vùi mặt vào gối..... Mẹ của Doãn Lạc Hàn là do ba của cô giết..... Tin tức này đối với cô mà nói không khác gì một quả bom. Tại sao?? Tại sao lại như vậy chứ?!

Dòng tí trên tờ báo đang đay nghiến cô một sự thật tàn khốc, Doãn Lạc Hàn.....

Cô rốt cục đã biết vì sao hắn lại hận cô như vậy.... Hận thù trong mắt hắn là từ đâu mà đến..... Bởi vì cô là con gái của kẻ đã giết mẹ hắn..... Cô là con gái kẻ thù của hắn.....

Tại sao ông trời lại trêu đùa cô như vậy?..... Từng giọt từng giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má cô..... Cô khóc không thành tiếng..... Cô vốn tưởng là mình mạnh mẽ..... ngờ đâu sự thật này thật sự là quá sức chịu đựng của cô rồi.....

Cô dần dần xâu chuỗi lại được mọi việc.... Sở dĩ hắn đối xử tàn nhẫn với cô như vậy.... là do ba cô đã nợ hắn.....

Nếu không phải ba cô giết mẹ hắn, người ngoài sẽ không có lý do gì để nghi ngờ huyết thống của hắn và ba nuôi, ba nuôi sẽ không giận dữ giao hắn cho người khác..... Hắn sẽ không phải trải qua một tuổi thơ đen tối đáng sợ, bị hành hạ, bị đánh đập..... Sẽ không mất ngủ mỗi đêm....

Vụ án đẫm máu đó đã rách một đường quá sâu vào trái tim hãy còn non nớt của hắn, khiến hắn mất đi tuổi thơ, mất đi gia đình, mất đi nụ cười..... Ba cô đã ngồi tù, vì vậy hắn mới chia mũi súng trả thù về phía cô.....

Rốt cục lớp sương mù bao quanh cô suốt thời gian qua cũng đã tan, nhưng cô cũng không thể nói rõ là ai đúng ai sai nữa..... Ba cô giết mẹ hắn khiến hắn đau khổ cùng cực, nhưng hắn lại đổ tất cả lên đầu một người không biết gì như cô.....

Đầu óc cô rối như mớ bòng bong... Cô nên làm gì đây? Sự thật này so với những gì cô đã từng tưởng tượng còn tàn nhẫn hơn rất nhiều...

Không biết bao lâu sau, cô miễn cưỡng chống đỡ thân thể giờ đây đã tê cứng dây, thật cẩn thận cất tập tài liệu vào chỗ cũ, sau đó nằm lên giường, trùm chăn... Nước mắt lại mãnh liệt chảy....

Màn đêm buông xuống, trong phòng không bật đèn, cô trợn tròn mắt vô hồn nhìn trần nhà. Nữ hầu đã đi lên mời cô xuống ăn bữa tối một lần, nhưng cô từ chối, nói cô không muốn ăn.

Hồi lâu sau, nghe được tiếng mở cửa, cô biết hắn đã trở lại, vội vàng trùm chăn kín mặt, làm bộ như đang ngủ.

Cô nín thở, nghe tiếng bước chân hắn đang đến gần.

Giường hơi lún xuống một chút. Hắn nhẹ nhàng kéo chăn xuống khỏi mặt cô, đôi môi ấm áp trong bóng tối áp đúng xuống môi cô, sau đó, tiếng nói trầm ấm vang lên “Huyên, đừng ngủ nữa, dậy ăn tối đi em.”

Cô nao nao, biết không thể tiếp tục giả vờ ngủ nữa, vội mở to mắt. Trong bóng đêm, đôi mắt của hắn lóe sáng. Trong lòng cô phút chốc lại dâng lên hồn độn những cảm xúc mà cô vừa mới kìm nép được đôi chút...

Cô lắc lắc đầu, cúi đầu nói “Em không đói, không ăn đâu.”

“Cơ thể em đang rất cần bổ sung chất dinh dưỡng, nghe anh đi nào!” Hắn ôn nhu vuốt tóc cô, giọng nói vừa dịu dàng vừa pha chút ý cười “Nếu không anh sẽ ôm em xuống lầu.”

“Buổi trưa em ăn no lăm rồi, không muốn ăn nữa đâu. Bây giờ em chỉ muốn ngủ thôi.” Giọng cô hơi khàn, xoay đầu đi tránh bàn tay của hắn.

Đèn ngủ đặt ở tủ đầu giường đột nhiên lóe sáng. Mắt cô đã quen ở trong bóng tối, lúc này lại đột ngột có ánh sáng khiến cô có cảm giác chói mắt, bản năng lấy tay che mắt, lại bị hắn bắt lấy cổ tay. Giọng hắn dường như có chút hờn giận “Chính Vũ đi rồi em buồn đến thế sao? Khóc từ trưa đến giờ.....”

“Không phải, anh đừng nghĩ lung tung.” Cô vội phủ nhận, không muốn hắn hiểu lầm.

Hắn nheo đôi mắt sắc bén “Vậy vì lý do gì?”

Chương 351

“Tóm lại không phải là chuyện của Chính Vũ, anh đừng nghĩ nhiều được không? Em mệt rồi.” Cô đang rất rối, không muốn nói nhiều, mệt mỏi kéo chăn, xoay người, không để ý đến hắn nữa.

Tay hắn đặt lên vai cô, cô vẫn cứng đầu không quay lại. Nghĩ là hắn đang tức giận, chuẩn bị điên lên rồi đây, lại không ngờ tay hắn lại dời đi, sau đó cô nghe thấy tiếng bước chân của hắn ngày càng xa.

Cô òa khóc nức nở, trong lòng đau đớn vô cùng. Vụ án đẫm máu 11 năm trước, cô có cái gì sai? Cô không biết gì cả, mấy năm nay vẫn luôn cô đơn một mình chống chọi với cuộc đời, một ngày làm biết bao nhiêu việc để nuôi sống bản thân... Cô vốn đã hoạch định cho tương lai, sau khi cô tốt nghiệp sẽ cố gắng xin một công việc tốt, sau đó giống như bao cô gái khác sống một cuộc sống giản dị, bình thường, nhưng rồi hắn xuất hiện làm đảo lộn tất cả, ép cô kí hợp đồng tình nhân, khiến cuộc sống của cô trở nên tồi tệ, khuất nhục.....

Từ nửa đêm đến sáng, cô cứ khóc, rồi chìm vào giấc mộng trong biển nước mắt. Cô gấp ác mộng, kinh hoảng mở mắt, nhận ra mình vẫn đang ấm áp trong lòng một người, tay hắn vẫn đang âu yếm đặt trên eo cô, cô mới bình tĩnh lại đôi chút, ngoảnh nhìn gương mặt tuấn tú bên cạnh qua ánh đèn đường leo lét từ ngoài cửa sổ vào.

Hắn có gương mặt tuấn mỹ góc cạnh, khi ngủ lại hiền lành vô cùng, đôi môi mỏng cong cong đang hơi hé mở, chiếc cằm chẻ cứng cỏi đàn ông, đôi mắt khép lại rất chặt, chỉ thấy hàng lông mi dài và đậm...

Bất chợt những cảm xúc phức tạp trong lòng cô lại mạnh mẽ dâng lên. Cuộc đời thật trớ trêu..... Vì sao lại như vậy? Vì sao lại để cho cô biết tất cả, để rồi giờ đây cô đau khổ, cô hối hận..... Nếu có thể quay ngược thời gian, cô tình nguyện ngược nghịch, cứ như vậy hồn nhiên vô tư yêu hắn, cả đời này ở bên hắn, còn tốt hơn bây giờ biết sự thật rồi mà lòng đau như cắt, quay quắt trong những chọn lựa.....

Nếu cô không yêu Doãn Lạc Hàn, có lẽ bây giờ cô sẽ rất hận hắn, hận hắn đem tất cả thù hận đổ lên đầu một người vô tội như cô..... Nhưng thực sự.... cô không thể hận hắn..... cô không thể.....

Hắn mất đi mẹ, ba nuôi mất đi vợ, cô là con gái của kẻ giết người. Có lẽ cha con họ vốn dĩ đã rất rõ tất cả mọi chuyện, chỉ là cố giấu cô. Mà cô sau khi biết tất cả, lại cảm thấy đau, đau nhói, cảm thấy hạnh phúc của cô sao mà mong manh đến vậy?

Cô cố thở thật nhẹ, ngắm nhìn gương mặt tuấn tú của hắn. Giá như không có những chuyện phức tạp này, có lẽ bọn họ sẽ hạnh phúc mãi mãi, giống những đôi tình nhân bình thường vui vẻ tình tứ bên nhau.....

Sắc trời bắt đầu sáng lên. Ánh đèn bên ngoài ngày càng mờ nhạt. Cô phải đi.

Cô nhẹ nhàng bỏ tay hắn ra, nhất chích, chậm rãi ngồi dậy. Một bàn tay lại đột ngột chạm vào thắt lưng cô, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo lại vào trong lòng hắn.

Hắn nhắm mắt lại, cọ cọ má vào má cô, lầu bầu “Sao dậy sớm thế làm gì?”

Cô cắn môi không nói gì, âm thầm hối hận mình đã quá lè mề. Nếu ra khỏi giường sớm hơn một chút nữa thôi hắn đã không tỉnh.

“Tôi qua em chưa ăn gì nên giờ đòi quá tinh lại sao?” Hắn lại tự trả lời, hôn nhẹ vào môi cô, rồi cõi cô, khiến cô có chút cảm giác nhột nhột, thận thùng rụt cổ. Cảm giác chịu đựng trong lòng tạm thời mất đi. Cô nâng mặt hắn lên, chăm chú nhìn hắn... Dường như càng ngày hắn càng thêm săn sóc cô, còn để ý tới

việc tối hôm qua cô chưa ăn nữa...

Đôi mắt thâm tình của hắn hơi chớp chớp, vừa như ngạc nhiên, vừa như xúc động, sau đó hắn bật cười chế nhạo “Sao mới sáng sớm đã dùng ánh mắt này nhìn anh rồi? Em đang quyến rũ anh đấy à? Muốn anh ăn em phải không?”

Tay hắn linh hoạt tiến vào trong quần áo cô, muốn khiêu khích cô, cười đầy đắc ý.

“Không phải..... Không phải..... Đừng..... Được rồi mà.....”

Cô lùi về phía sau, lập tức nhảy xuống giường. Hắn ngồi dậy theo, chấn rớt ra để lộ ra nửa thân trên cường tráng khiến cô đỏ mặt, cuồng cuồng chạy như bay vào nhà tắm “Anh nói đúng, em đòi quá nên tinh đó. Em đi rửa mặt rồi xuống ăn.....”

Cô nhìn mình trong gương. Trải qua đả kích lớn như vậy, cô vốn tưởng trông mình phải rất thảm hại, không ngờ người trong gương lại hai gò má hồng hồng, duyên dáng yếu điệu, lấy tay sờ vào má còn thấy ấm ấm.

Nghĩ tới việc sắp phải rời xa hắn, lồng ngực cô như đã bị vét cạnh, trống rỗng đón lấy từng cơn gió rét lạnh, đau đớn đến tận xương tủy..... Cô không muốn rời xa hắn, không muốn một chút nào... Nhưng cô có thể làm gì khác đây?? Cô phải làm sao đây??

Rửa mặt chải đầu xong, cô đi xuống lầu. Đi qua lầu hai, nhìn căn phòng vẫn đóng chặt cửa của ba nuôi, lại nhớ tới việc hôm qua cô đã bảo người hầu không được làm phiền ông, băn khoăn không biết ba nuôi đã tỉnh chưa...

Cô gọi một nữ hầu gần đó lại hỏi “Ba nuôi tôi đã dậy chưa?”

“Chiều hôm qua lão già đã dậy, mang theo vài thang thuốc bổ đi cùng quản gia rồi ạ.”

Cô lo lắng hỏi tiếp “Vậy ông ấy với thiếu gia đã gặp nhau chưa?”

Nữ hầu gãi gãi đầu “Xin lỗi, Lăng tiểu thư, tôi cũng không để ý lắm....”

“Ừ... cám ơn cô, cô làm tiếp đi.” Xem ra hôm qua cha con họ không cãi nhau. Cô ngẩng đầu nhìn thang lầu, nỗi đau trong lòng lại dâng lên, vội thay giày, chạy ra ngoài.

Cô vừa lên xe bus, điện thoại trong túi bắt đầu reo ầm ĩ, không cần xem cũng biết là điện thoại của ai. Cô tắt máy. Cô cần yên tĩnh một chút, cẩn thận nghĩ lại xem rốt cục cô nên làm gì...

Đến đại sảnh của tòa soạn, cách thời gian đi làm còn nhiều, quanh thang máy không một bóng người. Cô đang chờ thang máy, đằng sau lại có tiếng bước chân vang lên.

Cô quay đầu lại, mắt sáng ngời, vui vẻ gọi “Trác, hôm nay anh đi làm à?”

Chương 352

Hai tay Trịnh Trác cầm trong túi, gương mặt ủ rũ nở nụ cười “Mân Mân, ăn sáng chưa?”

“Vẫn chưa.” Hắn thoát nhìn có vẻ như là đã mất ngủ một đêm. Cô không khỏi trôi lên một tí nghi hoặc. Gần đây rất cục là hắn bận cái gì mà lại như vậy?

“Hay lắm, anh cũng chưa ăn.” Hắn gật đầu, quay về phía cửa đại sảnh “Nào, anh mời em bữa sáng.”

“Ok.” Cô sảng khoái đồng ý. Dù sao hiện tại cách giờ đi làm còn gần năm mươi phút nữa, ăn một bữa sáng cũng không mất bao nhiêu lâu.

Hai người nhanh chóng ra khỏi tòa soạn. Trịnh Trác đưa cô tới một nhà hàng chuyên dành cho nhân viên văn phòng khá nổi tiếng. Hắn đi trước mở cửa cho cô, sau đó bảo cô đi chọn chỗ ngồi, còn hắn đi lấy đồ ăn.

Cô mang tâm sự nặng nề ngồi vào một chỗ gần cửa sổ, chống cằm đợi hắn. Hắn bưng khay đồ ăn lại, cô nhìn lướt qua, bên trong tất cả đều là những món cô thích.

Cô mím môi mỉm cười. Càng lúc phiền muộn như vậy, cô mới càng nhận ra người anh trai này đã đem đến cho mình biết bao sự an ủi...

“Mân Mân, sao không ăn đi? Em có tâm sự gì sao?” Trịnh Trác quơ quơ tay trước mặt cô, đưa cho cô một ly sữa.

“Cám ơn!” Cô nhận lấy ly sữa, nhìn gương mặt không giấu được nét mỏi mệt của hắn, nhớ tới lần trước hắn nói hắn ở bệnh viện, lại nhớ đến nội dung cuộc điện thoại mà hôm cô say rượu ngủ lại nhà hắn vô tình nghe được, trong lòng đối với hắn lại càng thêm tò mò. Trịnh Trác quả thực rất thầm bí...

Trịnh Trác cắn miếng sandwich, thấy cô đang nhìn chăm chăm hắn, ngạc nhiên hỏi “Không thích mấy cái này sao?”

“Không phải.” Cô lắc đầu, vội vàng thu lại ánh mắt, cúi đầu ăn bữa sáng.

Không đến mươi lăm phút sau, hai người đều đã ăn xong, bắt đầu đi về tòa soạn. Cô cúi đầu nhìn mũi chân, buồn buồn nói “Trác, em còn chưa cảm ơn anh. Mẫu báo đó... em tìm rất lâu mà không được. Anh tìm được hắn đã mất rất nhiều công sức.”

“Không có gì, chuyện nhỏ thôi.” Hắn khoát tay, nhìn cô đang cúi đầu “Mân Mân, bây giờ em tính làm thế nào?”

“Em còn chưa nghĩ ra... Trác, em biết anh quan tâm em, nhưng chúng ta đừng nói chuyện đó nữa được không?” Cô cố gắng đè nén cảm xúc dâng lên trong lòng, chuyển đề tài “Người nằm viện đó có khỏe không? Trọng anh.....”

“Không đáng để em quan tâm.” Sâu trong ánh mắt hắn lóe lên một tia uất hận, phút chốc cả người lại nồng đậm khí chất lạnh lùng.

Cô mím môi, tự biết mình đã nói đến chuyện không nên nói. Dù sao cô cũng không rõ người đó có quan hệ gì với hắn... có thể là kẻ thù, cũng có thể là người đã phản bội hắn... Nói chung đều không nên hỏi.

Hắn dường như tưởng mình đã làm cho cô sợ, lại ôn nhu nói “Chuyện này cũng không phải bí mật gì cả, sau này nếu có cơ hội anh sẽ kể cho em nghe.”

“Vâng.” Cô gật đầu thật mạnh. Cô biết Trịnh Trác cũng chỉ muốn tốt cho cô.

Hắn cười véo má cô vài cái “Mân Mân, em phải tập làm quen với một môi trường và một công việc khắc nghiệt hơn đi nhé....”

Cô sững sốt, có dự cảm không lành “Môi trường và một công việc khắc nghiệt hơn? Anh nói gì vậy?”

“Chắc Hạo Ngôn cũng nói với em rồi, vài ngày nữa anh sẽ rời khỏi Thuần Mỹ. Anh cũng đã đề cử em lên chức Chủ biên, nếu không có gì thay đổi, chắc là phòng nhân sự cũng sắp gửi công văn xuống rồi đó.”

Cô trợn mắt, hoàn toàn không ngờ hắn lại rời tòa soạn sớm như vậy, cũng không kịp suy nghĩ đến chuyện của mình nữa, kéo tay hắn “Trác, sao anh không làm nữa? Tại sao?”

Hắn lảng lặng nhìn cô, bỗng nhiên thở dài một tiếng “Em đã nghe đến tập đoàn Tân Thị chưa?”

Cô gật gật đầu đầu. Tập đoàn Tân Thị là một tập đoàn toàn cầu lớn, mỗi lần tung ra một sản phẩm mới đều thu hút được sự quan tâm rất lớn của dư luận. Cô đương nhiên biết.

Hắn khoanh tay, thản nhiên nói tiếp “Có lẽ cuối tuần sau anh sẽ công tác ở Tân Thị, cho nên trước khi đi, anh sẽ phải bàn giao công việc lại cho em.”

“Vâng.” Cô hiểu chuyện trả lời. Với năng lực của hắn mà chỉ làm chủ biên của một tòa soạn thì quả thực là uổng phí rồi. Tập đoàn Tân Thị là ước mơ của rất nhiều người, cô phải mừng thay cho hắn mới đúng.

Khi cô đi vào trong văn phòng, trong đầu chỉ tràn ngập chuyện thăng chức. Nếu cô thăng nhiệm chủ biên, cô cũng sẽ phải chọn một người thay cô lên làm Phó chủ biên. Vậy cô nên chọn ai đây?

Trên bàn làm việc của cô đã đặt sẵn một quyển tạp chí vừa mới in xong của tòa soạn, vẫn còn thơm nước mùi giấy và mực in.

Cô khẩn cấp cầm lên, vội vàng giở đến phần mà cô quan tâm, sau đó lướt đến phần cuối. Tuy rằng cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng vẫn không khỏi chấn động khi một lần nữa lại nhìn thấy dòng chữ “.....Cô ấy giữ chức phó chủ biên tòa soạn.....”.

Cuốn tạp chí này ngày mai sẽ chính thức được phát hành. Đến lúc đó đoạn phỏng vấn này khẳng định sẽ được dư luận quan tâm vô cùng, đương nhiên sẽ có rất nhiều người tò mò về thân phận của “người còn gái may mắn” được nhắc đến trong bài... Nếu có người điều tra thì cô tiêu chắc rồi!

Cô đóng tờ tạp chí lại, thở dài ngồi xuống ghế. Cô vẫn chưa biết cuộc đàm phán giữa Doãn Lạc Hàn và Giản Quân Dịch ngày hôm qua thế nào rồi...

Nếu Giản gia không công bố chuyện từ hôn trước khi tạp chí phát hành, tất cả cỗ găng của cô sẽ uổng phí, không chỉ làm Chỉ Dao bị tổn thương mà còn chẳng khác nào trát bùn lên mặt Giản gia...

Cô suy nghĩ sâu xa một hồi, chuẩn bị gọi điện cho Doãn Lạc Hàn để bàn bạc, điện thoại trên bàn làm việc lại reo vang. Lâm Hạo Ngôn gọi cô lên tầng mười lăm.

Trong văn phòng xã trưởng, Lâm Hạo Ngôn và cô nói chuyện một hồi, đại ý chính là về việc cô được thăng lên chức Chủ biên. Cuối cùng Lâm Hạo Ngôn hỏi cô có muốn đề cử ai tiếp nhận vị trí Phó chủ biên của mình không. Cô do dự một hồi, nói còn chưa nghĩ đến, hôm sau sẽ cho hắn câu trả lời.

Chương 353

Vừa đi ra từ văn phòng Lâm Hạo Ngôn, Trịnh Trác trùng hợp cũng tìm cô, dặn dò cô một chút về việc tiếp nhận vị trí mới. Cô tốc ký ghi lại. Một buổi sáng cứ như vậy mà trôi qua rất mau...

Những ngày bận rộn chuẩn bị cho kì tạp chí sắp ra, cơm trưa đều do Chu Hiếu Linh gọi cho cô. Hôm nay cô cũng không bận lǎm, nếu cứ ngồi trong văn phòng có lẽ sẽ buồn chết mất, bởi vậy cô quyết định đi ra ngoài ăn cùng Kỉ Tích Vân, cũng coi như là hít thở không khí.

Thang máy xuống đến tầng thứ 7, vài người đi vào hoa châm múa tay kịch liệt như đang thảo luận một chuyện cực kì nóng hổi. Mân Huyên không muốn nghe cũng phải nghe.

“Ôi.... Mọi người biết không? Tin hot, tin hot, cực hot!! Giản thị vừa công bố trên báo, thiên kim tiểu thư của Giản thị chính thức giải trừ hôn ước với Đường Thịnh tổng tài Doãn Lạc Hàn đó.....”

“Ở đâu cũng thấy nói chuyện này luôn.....”

“Còn nhớ mới đây báo chí còn nói họ là một đôi kim đồng ngọc nữ, nửa tháng nữa sẽ cử hành hôn lễ. Sao đột nhiên thay đổi bất ngờ như vậy?”

“Ai biết! Haizz... mấy vụ tình cảm của tỉ phú có mấy phần là thật đâu... Hôn nhân thương mại hết ấy mà.....”

Mân Huyên bất ngờ. Vậy là Giản gia đã chính thức thông báo từ hôn...

Cô lại nghĩ tới Chỉ Dao.... Vừa giải trừ hôn ước với Doãn Lạc Hàn, Kim Chính Vũ lại về Hàn Quốc... không biết cô ấy sẽ thế nào đây?

Cô còn đang miên man suy nghĩ lo lắng cho người bạn thân, không ngờ đáp thang máy xuống lầu 1 lại thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng gần đó. Cô quay sang nói với Kỉ Tích Vân vài câu. Kỉ Tích Vân hiểu ý cùng đồng nghiệp đi ra ngoài.

“Chỉ Dao!” Cô bước nhanh tới, gọi một tiếng, không khỏi âm thầm tự trách... Tâm trạng của Chỉ Dao lúc này nhất định là rất xấu, cô là bạn tốt của cô ấy, lẽ ra phải là người chủ động chia sẻ với cô ấy mới đúng, lại để Chỉ Dao phải tới tận đây như thế này....

Chỉ Dao nghe được tiếng gọi, ngẩng đầu, giọng nói có chút mệt mỏi “Mân Mân, cùng đi ăn cơm đi.”

Một lát sau, hai người đã ngồi trong một nhà hàng gần tòa soạn. Chỉ Dao cầm dĩa ăn nhiệt tình, ngược lại Mân Huyên lại không động đũa, chỉ chăm chú nhìn Chỉ Dao.

“Chỉ Dao, báo chí nói.....” Cô thật vất vả mới nói được vài tiếng, còn lại không thể nói được gì nữa. Là do cô nên mới xảy ra chuyện như vậy...

“Mân Mân, cậu muốn nói chuyện giải trừ hôn ước của mình và Lạc ca ca?” Chỉ Dao ngẩng mặt, cười yếu ớt “Là mình đưa ra lời từ hôn đó. Mình nhận ra mình và anh ấy không hợp, thật ra mình không yêu anh ấy... Nên mình bảo với anh trai mình như vậy, thông báo từ hôn.....”

“Chỉ Dao...” Mân Huyên đau xót nhìn cô bạn thân. Chỉ Dao nói những lời này căn bản là muốn bảo vệ cho Doãn Lạc Hà.

“Mân Mân, cậu biết không? Bây giờ mình không quan tâm người khác nghĩ gì nữa. Mình chỉ thấy đau... đau... đau quá.....” Cái dĩa trên tay Chỉ Dao rơi xuống mặt bàn, nước mắt cũng theo đó mà chảy ra...

Mân Huyên vội rút mảnh giấy, luống cuống lau nước mắt cho Chỉ Dao “Chỉ Dao, cậu đừng khóc..... Có chuyện gì cậu nói cho mình biết..... Xin lỗi... Chỉ Dao, mình xin lỗi.....”

Cảm giác áy náy chồng chất đi lên. Cô cảm thấy mình thật tồi tệ, lại khiến cho người bạn thân nhất đau khổ đến như vậy.....

Nghe Mân Huyên liên tục xin lỗi, Chỉ Dao ngừng khóc, lắc lắc đầu “Mân Mân, đừng nói như vậy... Mình phải xin lỗi cậu mới đúng..... Mình thích Chính Vũ mất rồi..... Mình biết cậu ấy là hôn phu của cậu..... Nhưng mà mình không khống chế được tình cảm... Mình suốt ngày chỉ nghĩ đến cậu ấy thôi..... Mân Mân, mình xin lỗi.....”

Thì ra Chỉ Dao đau khổ vì chuyện này! Mân Huyên nhanh chóng bình tĩnh, dịu dàng an ủi Chỉ Dao “Nha đâu ngốc, mình biết cậu có cảm tình với Chính Vũ, mình biết..... Thật ra mình và cậu ấy còn chưa đính hôn.... Cậu ấy cũng không phải hôn phu của mình.....”

Không ngờ Chỉ Dao lại càng khóc to, nước mắt nói “Mân Mân, cậu không cần như vậy..... Mình không nên có tình cảm với Chính Vũ..... Thời gian gần đây mình sợ.... sợ..... nên không dám tới tìm cậu..... Mình trốn trong nhà, mình muốn mình tỉnh lại, nhưng mình không thể khống chế được..... Bất luận là ăn cơm, ngủ, hay làm bất cứ chuyện gì, trong đầu mình cũng chỉ có hình bóng của cậu ấy.....”

Mân Huyên sững sốt. Chỉ Dao thật sự là rất đơn thuần thiện lương. Thì ra trong suốt khoảng thời gian vừa rồi cô ấy vẫn luôn mâu thuẫn như vậy... Cô đương nhiên hiểu rõ tâm tình của cô ấy, bởi cô cũng đã từng có cảm giác như vậy.....

Mân Huyên lại rút khăn giấy, lau nước mắt trên mặt Chỉ Dao, dùng giọng điệu nghiêm túc nói “Thật đó, Chỉ Dao, mình và Chính Vũ không hợp. Nên Chính Vũ không phải của mình.....”

“Thật... thật sao? Mân Mân, cậu không cần... không cần gạt mình.....” Chỉ Dao rõ ràng còn chưa tin, vẫn thút thít, lời nói đứt quãng “Cậu... cậu mắng mình đi... cho mình tinh ra..... Mình không cõ ý... mình không phải cõ ý thích cậu ấy đâu .....

Mân Huyên vội đi qua, ngồi cạnh Chỉ Dao, chăm chú nhìn người bạn tốt “Đương nhiên là thật, mình có thể thề, bây giờ mình và Chính Vũ không có quan hệ gì cả. Chỉ Dao, cậu có thể thích cậu ấy.....”

Chương 354

Gương mặt Chỉ Dao đang nhuốm đầy nước mắt, sau khi nghe Mân Huyên nói những lời này, cô lại tròn mắt ngây ngốc một hồi. Mãi một lúc sau, dường như cô mới tiêu hóa được những gì Mân Huyên vừa nói, liền ngừng khóc, mỉm cười yếu ớt “Mân Mân, cảm ơn cậu.....”

Mân Huyên lấy tay lau đi nước mắt trên mặt Chỉ Dao, thấp giọng nói “Chúng mình là chị em tốt mà, không phải sao? Đừng nói cảm ơn, Chỉ Dao. Mình chỉ hi vọng bạn mình mãi mãi là bạn thân như thế này. Nếu cậu phát hiện ra mình làm chuyện gì có lỗi với cậu, mong cậu đừng giận mình.....”

“Đương nhiên là không rồi, Mân Mân, chúng mình mãi mãi là bạn tốt.” Chỉ Dao nở nụ cười, gương mặt e lệ đỏ ửng “Chiều... mình sẽ tới khách sạn tìm cậu ấy.....”

“Chỉ Dao.....” Giải quyết xong tâm bệnh của Chỉ Dao, cô mới chợt nhớ ra... Chỉ Dao không biết Chính Vũ đã về Hàn Quốc. Bây giờ phải nói với cô ấy như thế nào đây? Nếu nói Chính Vũ sẽ không về Trung Quốc nữa, Chỉ Dao vừa mới vui vẻ được một chút không phải sẽ lại buồn rầu sao?

“Không biết cậu ấy thích kiểu con gái như thế nào nhỉ? Mân Mân, cậu nói xem, mình nên mặc như thế nào để đi gặp cậu ấy?” Chỉ Dao chớp chớp đôi mắt to trong veo nhìn Mân Huyên.

Nếu có giấu thì cũng có thể giấu được tới lúc nào? Mân Huyên sau khi suy nghĩ một hồi quyết định sẽ nói thật.

“Thật ra sáng hôm qua Chính Vũ đã về Hàn Quốc rồi. Cậu ấy nói sau này sẽ không trở lại Trung Quốc nữa.....” Cô cẩn trọng vừa nói vừa quan sát phản ứng của Chỉ Dao.

Vừa mới vui vẻ phấn chấn, Chỉ Dao lúc này lại ngây ngốc. Cô sững sốt một hồi, sau đó cúi đầu, nước mắt lại lã chã rơi, giọng nói càng lúc càng nhỏ “Mình không biết..... Mình không biết cậu ấy đã đi rồi... Mình không có cơ hội nào hay sao?.... Cậu ấy không nói gì với mình, có phải chứng tỏ mình không có vị trí gì trong lòng cậu ấy?.....”

“Không phải đâu Chỉ Dao. Thật ra mình nghĩ cậu ấy cũng có cảm tình với cậu, chỉ là chính cậu ấy còn chưa nhận ra mà thôi.....”

Chỉ Dao cúi đầu, giọng nói có chút cô đơn “Mân Mân, cậu không cần an ủi mình đâu.... Mình biết cậu ấy.....”

“Mình nói thật đó. Hôm ở nhà hàng ý, mình thấy Chính Vũ cũng không ghét cậu, hơn nữa ánh mắt cậu ấy nhìn cậu còn có chút đặc biệt. Trên đời này đâu dễ tìm được người trong mộng? Mọi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình mà... Vì vậy, theo mình, cậu nên đi Hàn Quốc tìm cậu ấy.....”

“Có thể sao? Mình đi Hàn Quốc.....” Chỉ Dao trợn tròn mắt.

“Ừ, đương nhiên là có thể chứ!” Cô khẳng định chắc chắn, cúi đầu lấy tấm danh thiếp trong túi ra “Đây là địa chỉ của cậu ấy. Chỉ Dao, dũng cảm lên, dũng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình! Nếu có chuyện gì, cậu cứ gọi cho mình.”

Chỉ Dao nhìn chăm chăm tấm danh thiếp trong tay, gương mặt càng lúc càng tươi lên “Mân Mân, cảm ơn cậu, bây giờ mình sẽ về nhà dọn đồ chuẩn bị đi ngay.”

Nhìn Chỉ Dao đang kích động chạy ra ngoài, Mân Huyên cầu cho bọn họ có thể tìm thấy nhau. Cô thật sự hi vọng sau này có thể nghe thấy tin vui của Chính Vũ và Chỉ Dao.

Đi vào văn phòng, còn chưa tới giờ đi làm, một vài nữ đồng nghiệp đang tụ lại bàn chuyện phiếm, dường như là đang bàn về một tin gì đó trên báo, bởi đa số mọi người đều đang cầm một tờ báo trên tay.

Không cần nghe cũng biết họ đang nói chuyện gì. Chắc hẳn là không ngoài nội dung mà cô nghe được mấy cô gái trong thang máy đã nói. Cô đi về phía phòng riêng của mình, nhìn người đang ngồi ở một góc gần đó.

Giờ nghỉ trưa, mọi người đều tranh thủ nói chuyện, chỉ riêng Chu Hiếu Linh vùi đầu vào máy tính, không biết đang làm gì.

Cô không khỏi liếc mắt qua, thấy Chu Hiếu Linh đang làm bảng báo cáo tổng kết công tác.

Thuần Mỹ có một quy định: Sau mỗi kì tạp chí đều phải thăm dò phản ứng của người đọc để làm báo cáo, sau đó đưa ra những phương hướng đúng đắn hơn. Kì tạp chí lần này ngày mai mới chính thức phát hành, bây giờ làm bảng tổng kết này là quá sớm. Xem ra quả thật Chu Hiếu Linh vô cùng cỗ gắng, chăm chỉ trong công việc.

Tuy rằng hiệu suất làm việc của Chu Hiếu Linh chưa được tốt lắm, nhưng không thể phủ nhận từ lúc vào tòa soạn đến giờ, cô ấy rất nỗ lực làm việc, cũng chẳng có thời gian nhàn hạ.

Vài lần cô ra khỏi văn phòng, thấy vài đồng nghiệp đang ăn vặt, hoặc là trốn trong góc phòng nói chuyện phiếm, gọi điện thoại, thấy cô ra thì lại cuống quýt che che đậy đậy, chỉ có Chu Hiếu Linh luôn quy củ trước bàn làm việc, tập trung làm công việc được giao phó.

Cô đang cân nhắc xem có nên đề cử Chu Hiếu Linh hay không, bởi thực sự thì trừ bỏ sự chăm chỉ ấy ra, Chu Hiếu Linh cũng không có điểm nào khác hơn người đáng để được cất nhắc lên vị trí Phó Chủ biên.

Buổi chiều, cô lại bị gọi lên tầng 15 bàn công việc với Lâm Hạo Ngôn. Bận rộn cả một buổi chiều xong, cô thở phào ngả người tựa vào lưng ghế, mở điện thoại di động ra, đã có một cuộc gọi nhỡ từ bao giờ.

Đúng lúc này, Chu Hiếu Linh gõ cửa đi vào “Lăng tiểu thư.....”

Mân Huyên nhìn hai tay trống trơn của Chu Hiếu Linh, không giống bình thường đi tới đi lui ôm theo văn kiện, lại thấy bộ dạng ấp úng muốn nói lại thôi của cô ấy, cô cũng đoán ra được vài phần, nhìn thẳng vào mắt Chu Hiếu Linh bình tĩnh nói “Có chuyện gì cô cứ nói đi.”

Chu Hiếu Linh bắt đầu mỉm cười ngọt ngào “À..... Là như vậy... Lăng tiểu thư, tôi nghe nói cô sắp thăng chức lên Chủ biên, chúc mừng cô!”

Mân Huyên cười cười, không nói gì. Chuyện này bộ phận nhân sự còn chưa gửi công văn xuống, sao cô ta lại biết được?

Chu Hiếu Linh lại nói tiếp, ánh mắt lóe sáng “Theo tôi biết, cô là do Phó chủ biên tiền nhiệm đề cử nên mới thăng chức từ trợ lý Phó chủ biên lên. Giờ cô lại thăng tiếp lên làm Chủ biên rồi, tôi đoán chắc chắn trên cũng muốn cô đề cử một ai đó thay thế chức vụ hiện giờ phải không?”

Mân Huyên bình tĩnh gật đầu “Phải, đúng vậy.”

Chương 355

“Lăng tiểu thư, tôi cũng đã làm việc ở tòa soạn một thời gian rồi, không biết cô cảm thấy năng lực của tôi như thế nào?” Chu Hiếu Linh tuy ngoài miệng khiêm tốn, nhưng trong ánh mắt lại đầy kiêu ngạo và tự mãn.

“Cũng không tệ lắm.” Mân Huyên ba phải. Cô đang chờ Chu Hiếu Linh chủ động nói ra mục đích.

Quả nhiên câu nói hàm hồ này khiến Chu Hiếu Linh mất kiên nhẫn. Cô ta cô nóng vội bước lại gần bàn làm việc hơn “Nếu cô đã nói như vậy... Tôi nghĩ trong tòa soạn này tôi là người thích hợp với vị trí Phó Chủ biên nhất, chỉ bằng lần này cô đề cử.....”

Mân Huyên khẽ nhếch môi cắt lời Chu Hiếu Linh “Chu tiểu thư, chuyện này tôi tự biết phải xử lý, không cần cô nhọc công lo lắng.”

Chu Hiếu Linh nhìn cô, dường như đã đoán được suy nghĩ của cô, đổi mặt lạnh ngay lập tức “Nói như vậy là cô không có ý đề cử tôi. Lăng Mân Huyên, tôi biết cô lên được Chủ biên rồi thì muốn trả thù tôi....”

Biết mà! Mân Huyên thở dài, lẩy tay vỗ vỗ trán. Cô cũng đã biết Chu Hiếu Linh sẽ phản ứng như vậy, chỉ là công bằng mà nói, Chu Hiếu Linh quả thực không xứng đáng được ngồi vào vị trí Phó Chủ biên.

Thấy Mân Huyên vẫn cúi đầu không nói gì, Chu Hiếu Linh càng thêm tức giận “Lăng Mân Huyên, cô có cái gì hơn người chứ? Không phải là nhờ vào mối quan hệ với em gái tổng giám đốc nên cô mới được nhận vào đây hay sao? Chuyện phỏng vấn lần này cô cũng đừng tự đắc, chẳng qua là cô có quan hệ với Doãn Lạc Hàn nên mới xin được anh ta cho phỏng vấn.....”

“Cô.....” Mân Huyên tái mặt. Làm sao mà Chu Hiếu Linh có thể biết được chuyện giữa cô và Doãn Lạc Hàn? Người này quả thực không đơn giản...

Chu Hiếu Linh không để cho cô nói gì, càng cao giọng tiếp tục “..... Lần này Giản Chỉ Dao và Doãn Lạc Hàn giải trừ hôn ước không phải chính là do cô âm thầm phá họ hay sao? Đúng là đồ trang tráo, không biết xấu hổ.....”

“Chu tiểu thư, xin cô xem lại cách ăn nói của mình.” Mân Huyên nhíu mày đứng dậy. Không ngờ chỉ vì không được đề cử, Chu Hiếu Linh lại biến thành thẹn quá hóa giận như vậy...

“Làm sao? Tôi nói trúng tim đen của cô rồi chứ gì?” Chu Hiếu Linh cười nhạt, căn bản không có ý ngừng nói “Nếu không muốn người ta biết thì đừng có làm! Nhất định là cô đang băn khoăn không biết tại sao tôi lại biết chuyện của cô phải không? Nói cho cô biết, chuyện giữa cô và Doãn Lạc Hàn tôi đều biết hết.....”

Nhin Chu Hiếu Linh đang dương dương tự đắc, Mân Huyên nghĩ Chu Hiếu Linh chẳng qua là quá khích nên mới ác ý công kích như vậy. Im lặng chính là sự khinh bỉ nhất. Cô cúi đầu, tiếp tục làm việc, coi như cô ta không tồn tại.

Chu Hiếu Linh chống nạnh, cười lạnh “Cô không tin sao? Haha, trước đây là vì số tiền nợ và mảnh đất của cô nhí viện nên cô mới kí với Doãn Lạc Hàn hợp đồng tình nhân gì đó, sau đó cô lại trộm lấy hợp đồng đó bỏ đi, cuối cùng vài tuần sau lại quay lại với hắn... Cô và Doãn Lạc Hàn lén lút sau lưng Giản Chỉ Dao.....”

Mân Huyên ngẩng đầu. Chuyện hợp đồng tình nhân đó đã là từ mấy tháng trước đây, lúc đó Chu Hiếu Linh còn chưa tới tòa soạn, tại sao cô ta lại biết được? Chu Hiếu Linh này so với tưởng tượng của cô lại càng thêm ngoan tuyệt! Cô dường như đứng trong ánh sáng, bị cô ta trong bóng tối theo dõi, mà cô lại

không thể biết cô ta đứng ở đâu...

Thấy sắc mặt Mân Huyên càng lúc càng xấu, biết lời nói của mình đã có tác dụng, Chu Hiếu Linh càng thêm vênh váo “Tôi còn biết Doãn Lạc Hàn tại sao lại làm như vậy... Anh ta hận cô, vì cô là con gái của kẻ đã giết chết mẹ hắn..... Cô căn bản không xứng đáng ở bên anh ta..... Nếu là cô, tôi đã sớm biết điều cút đi, rời xa anh ta.....”

“Câm mõm! Câm mõm! Đừng nói nữa! Cô đi ra ngoài ngay!!!!” Mân Huyên rốt cuộc nghe không nổi nữa, gào lên bằng giọng run run... Chuyện cô không muốn nghĩ tới nhất, giờ lại bị con người đáng sợ này dùng chất giọng mỉa mai đáng ghét đó để đem ra đả kích cô... quả thật khiến lòng cô đau như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào.... Quá sức chịu đựng của cô.....

“Người đàn ông hoàn hảo như anh ấy, cô không đáng được ở bên cạnh...” Chu Hiếu Linh càng cười lớn, liên thanh nói “Cô có biết anh ấy thích ăn món gì nhất? Thích mặc quần áo như thế nào? Thích xem thể loại phim gì không?”

Cô hoàn toàn ngây ngẩn. Ở bên Doãn Lạc Hàn đã lâu như vậy, nhưng quả thực những chuyện này cô chưa từng nghĩ tới...

“Tôi biết! Cái gì tôi cũng biết! Ngược lại cô chẳng biết gì về anh ấy cả!” Chu Hiếu Linh cười nham hiểm, đắc ý nhìn cô “Bởi vì tôi đã giúp anh ấy vượt qua giai đoạn khó khăn nhất. Nếu không có tôi, Doãn Lạc Hàn cũng sẽ không được như ngày hôm nay.....”

Trong lòng Mân Huyên phút chốc lạnh hàn lại. Cô nắm chặt tay lại. Còn chưa rõ ràng hay sao? Khi trước cô hỏi hắn về Chu Hiếu Linh, hắn chỉ nói qua loa vài câu... Giờ nghe Chu Hiếu Linh nói như vậy, cô mới biết, quả thực là hắn đã từng ở bên cô ta.....

Chu Hiếu Linh lạnh lùng cười, tiến về phía cửa chuẩn bị mở ra “Đừng tưởng rằng cô giỏi giang gì cả. Tôi nói cho cô biết, không cần cô đê cử, tôi cũng sẽ có ngày leo lên được vị trí này.”

Cánh cửa đóng sập lại thể hiện rõ ràng sự giận dữ của người vừa bước ra. Mân Huyên vẫn biết quá khứ phong lưu của Doãn Lạc Hàn, cô cũng tự nhủ với mình chỉ cần quan tâm đến hiện tại và tương lai, nhưng điều Chu Hiếu Linh vừa tiết lộ vẫn khiến cho cô có những cảm giác mất mát và khó chịu mà cô không tài nào lý giải nổi...

Cô tiếp tục cúi đầu làm việc. Không biết bao lâu sau, cô nghe thấy tiếng đồng nghiệp tan tầm. Sau đó, di động rung liên tục, suốt hơn hai mươi phút mới ngừng. Cô xem tin nhắn, đầy ắp hộp tin là tin nhắn báo cuộc gọi nhỡ của cùng một số điện thoại. Đương nhiên chủ nhân của số điện thoại đó là Doãn Lạc Hàn.

Trong đầu cô lại lặp đi lặp lại giọng nói của Chu Hiếu Linh “Anh ta hận cô, vì cô là con gái của kẻ đã giết chết mẹ hắn..... Cô cẩn bản không xứng đáng ở bên anh ta..... Nếu là cô, tôi đã sớm biết điều cút đi, rời xa anh ta.....”

Cô hít một hơi dài, ngả người dựa vào lưng ghế. Cô phải làm sao đây? Liệu cô có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ở bên hắn? Không, cô không thể, cô không làm được, không thể làm được.....

Chương 356

Di động lại rung, vẫn là điện thoại của hắn. Cô nhìn chăm chăm màn hình, không định nghe. Cô sợ phải đối diện với hắn. Cảm giác này càng lúc càng ép cô đến ngột thở.

Một lát sau điện thoại ngừng reo, sau đó không đầy vài giây lại tiếp tục rung, tiếng ong ong càng lúc càng gấp dường như thúc giục cô. Cô bịt tai lại, cô không muốn nghe, nhưng tiếng động khó chịu đó vẫn đi lọt vào trong tai cô...

Có thể tránh đến bao giờ? Trong đầu vang lên một tiếng nhắc nhở, cô run run cầm lấy điện thoại ấn nút nghe, còn chưa kịp mở miệng, đầu dây bên kia đã truyền đến tiếng nói tức giận đang cố được đè nén của hắn “Bây giờ em xuống hay phải để anh lên?”

Cô sợ hãi nhin ra ngoài phòng, vẫn còn vài đồng nghiệp chưa tan sở, vội vàng trả lời “Em xuống ngay!”

Khép di động, cô chạy vội vào thang máy, chỉ sợ hắn không chờ được lại xông lên đây. Vừa ra khỏi tòa soạn, quả nhiên đã thấy một chiếc Lamborghini đang án ngữ trước cửa. Càng đến gần chiếc xe, cô càng có cảm giác khó thở.

Khi chỉ còn cách chiếc xe vài bước, cửa xe mở ra từ bên trong. Cô chần chờ cúi đầu ngồi vào trong, cảm nhận rõ ràng một bầu không khí trầm mặc trong xe.

“Tại sao? Anh gọi cho em cả ngày hôm nay, tại sao lại tắt máy? Buổi sáng vì sao lại không nói gì mà bỏ đi?” Giọng nói của hắn vừa buồn bã, mệt mỏi, vừa tức giận.

“Điện thoại em hết pin.” Cô vừa nói xong, lập tức chộp dạ đảo mắt xuống chiếc điện thoại đang nắm trong tay, màn hình vẫn đang sáng.

Hắn hiển nhiên cũng nhìn thấy, hờ lạnh “Nói rõ cho anh biết đi, rốt cục là em bị làm sao?”

Cô cúi đầu bấm bấm móng tay, không dám đối mặt với hắn “Em lại được thăng chức, vì vậy hôm nay hơi bận.”

“Bận? Nếu thật sự em bận như vậy, sao còn có thời gian đi ăn sáng cùng Trịnh Trác?” Hắn lạnh lùng cười, không đợi cô mở miệng, tiếp tục gầm nhẹ “Em lại nói dối anh. Em quên hôm trước em đã hứa với anh như thế nào rồi sao?”

Cô thấy hắn nổi giận, sợ tới run lên, cắn cắn môi mấp máy nửa ngày không nên câu. Thì ra buổi sáng hắn cũng đã thấy cô và Trịnh Trác đi với nhau.

Từ nay về sau cô sẽ không bao giờ nói dối hắn nữa, cô đã chính miệng hứa như vậy, làm sao lại quên được... Chỉ là... Cô không nói được gì, lại cúi đầu im lặng.

“Chết tiệt, ngẩng đầu nhìn anh đi.” Hắn chửi thề một câu, một tay giữ chặt lấy bả vai cô, tay kia nắm lấy cổ cô bắt cô phải nhìn hắn.

Cô biết đây chính là dấu hiệu của việc hắn đã tức giận, không thể tiếp tục im lặng được nữa, cô vội nói “Hàn, những gì em nói đều là thật. Sáng nay em gặp Trác, anh ấy nói anh ấy sắp tới Tần Thị công tác, để em lên làm Chủ biên... nên hôm nay em bận suốt... phải nghe anh ấy phân phó bàn giao công việc.”

Giọng cô vô cùng chân thành. Hắn nhìn chăm chăm cô, một lúc lâu sau mới mở miệng “Em chắc chắn là anh ta tới Tân thị chứ?”

Không ngờ chuyện này lại có thể gây sự chú ý với hắn, cô vội gật đầu “Vâng, em chắc chắn mà.”

Hắn nhíu mày, dường như là tự nói với chính mình “Nghe nói chủ tịch tập đoàn Tân Thị đang nguy kịch, con gái của chủ tịch lại chưa thể kế thừa gia nghiệp... Mà Trịnh Trác lại tới Tân Thị... Anh ta họ Trịnh.....”

Cô nghe mà không hiểu gì cả. Mà thôi, dù sao việc này cũng khiến hắn quên đi chuyện của cô. Vì vậy cô tát nước theo mưa, đổi chủ đề nói chuyện ngay “Hàn, mau lái xe đi, mình về nhà thôi.”

Nghe giọng nói mềm nhẹ của cô, hắn nhướn mày, quả nhiên tâm tình tốt lên rất nhiều, khởi động xe. Cô nhẹ thở ra, thoát nạn!

Xe đi qua một sạp bán báo, cô mới chợt nhớ ra chuyện quan trọng, quay đầu hỏi hắn “Bài báo đăng hôm nay..... Theo như những gì em hiểu về Giản Quân Dịch, anh ta không thể dễ dàng đồng ý như vậy....”

Doãn Lạc Hàn nhún nhún vai “Không có gì, anh và anh ta cùng hợp tác đầu tư, cuối năm chia lợi nhuận 20 – 80.”

Cô trừng mắt. 20 – 80?? Không cần nói cũng hiểu là Giản Quân Dịch tám phần, hắn hai phần. Làm ăn lớn như Đường Thịnh và Giản gia, một công trình hắn là lợi nhuận không dưới một ngàn vạn, mà chia như vậy không phải Doãn Lạc Hàn rất thiệt thòi hay sao?

Nhin cô vẫn đang trợn tròn mắt, ánh mắt hắn lại thêm phần nhu hòa “Chỉ cần giải trừ hôn ước, có thể ở bên em, lỗ một chút như vậy anh đương nhiên chấp nhận.”

Nhiều tiền là có thể tùy tiện tiêu xài sao? Cô xót tiền liếc hắn một cái, đồng thời trong lòng dâng lên một cảm xúc ấm áp...

Xe thể thao dần dần tới gần biệt thự. Cứ nghĩ đến cảnh hắn thân mật với người con gái khác, hắn mạnh mẽ, cô ta nhu nhược là cô lại có cảm giác thắt nghẹn như có ai bóp chặt lấy trái tim vậy...

Biệt thự chỉ có hai người bọn họ. Bữa tối cũng trôi qua rất nhanh. Hắn đứng trước cửa sổ lớn nghe điện thoại, còn cô ngồi trên sofa xem tivi, trước mặt còn có một đĩa ô mai.

Cô nhúp từng viên ô mai, để cho vị ô mai chua chua ngọt ngọt tràn trong miệng, chăm chú xem tivi, mong rằng nếu cô tập trung xem thì sẽ quên đi được những vướng mắc trong lòng.

Hắn nghe xong điện thoại, tiến tới ngồi cạnh cô, ôm lấy eo cô kéo cô vào trong lòng. Thấy cô liên tục bỏ ô mai vào miệng, cúi đầu hỏi nhỏ bên tai cô “Ngon lắm à?”

“Uhm... ngon.”

Cô bắn nǎng dựa vào lòng hǎn, ánh mắt vẫn chăm chú vào tivi. Tivi đang phát một tin rằng một ông lão hơn sáu mươi tuổi, sức khỏe rất yếu, còn mắc linh tinh nhiều bệnh như tiểu đường, thấp khớp,... chỉ sau một năm chăm chỉ mỗi sáng tới công viên tập luyện, tất cả các bệnh đều đã hết, sức khỏe lại tốt lên rất nhiều, da dẻ hồng hào mạnh khỏe...

Chương 357

Cô vểnh tai nghe tivi nói. Một viên ô mai đưa đến trước miệng, cô bắn nǎng mở miệng, nhảm nuốt viên ô mai chua chua ngọt ngọt. Một lát sau lại có một viên được đưa đến, cô lại mở miệng.

Cứ như vậy, đến khi cô xem xong, quay sang, thấy trong tay hắn còn đang cầm một cốc tăm xiên một viên ô mai sẵn sàng tiếp cho cô.

Mặt cô nhất thời đỏ ửng, bối rối cướp lấy ô mai trên tay hắn dí trước miệng hắn “Sao anh không ăn đi chứ, để em ăn hết một mình à?”

Hắn mỉm cười dịu dàng, nắm lấy tay cô “Em thích thì cứ ăn đi, ăn hết anh sẽ mua tiếp.”

“Không cần, anh cũng ăn đi.” Cô chu môi, kiên trì dí miếng ô mai về phía miệng hắn.

Hắn nhíu mày, mím chặt môi tránh tay cô, khuôn mặt tuấn tú lộ ra chút sợ hãi.

Cô không ép hắn nữa, lại đút viên ô mai vào miệng mình. Thật không ngờ Doãn Lạc Hàn đại nhân cũng có cái sợ... cô mím môi cười trộm, đột nhiên nhớ ra một chuyện, cô nghe thấy chính mình nói “Anh thích ăn quả gì nhất? Thích màu gì? Thích mặc kiểu quần áo như thế nào?”

Đôi mắt hắn hiện lên thần sắc kinh ngạc, sau đó rất nhanh đã thay thế bằng vẻ vui mừng hạnh phúc,

chợt tiến gần về phía cô, liếm nhẹ nước ô mai còn vương trên khóm môi cô “Sao tự nhiên lại muốn biết sở thích của anh vậy?”

Cô cúp mắt, đương nhiên không thể nói là do Chu Hiếu Linh làm cô nóng máu được, vì vậy a dua nói theo “Tự nhiên em muốn biết thôi, mau nói cho em biết đi!”

Hắn cười khẽ ấn nhẹ vào chóp mũi cô, vừa định nói gì, điện thoại trong tay lại vang lên. Hắn cúi đầu nhìn màn hình, vẻ mặt nghiêm trọng. Cô thở dài, quay đầu xem tivi. Chắc lại là điện thoại từ công ty rồi!

Nhưng lần này hắn không đi tới phía cửa sổ nghe mà vẫn ngồi bên cô, cũng chỉ nghe thấy hắn nói vài từ linh tinh như “Ù” với “Thế à?”....

Một lát sau, hắn buông di động. Cô cảm giác được một không khí căng thẳng, quay đầu nhìn hắn, lại thấy hắn đang nhìn về một điểm vô định nào đó, không biết đang nghĩ gì, cô đoán chắc là có chuyện ngoài ý muốn, sợ hỏi sẽ làm hắn phân tâm nên quyết định im lặng.

Cô tựa vào trong lòng hắn, quay đầu tiếp tục xem tivi, miệng nhảm nháp ô mai, đột nhiên nghe thấy tiếng hắn hít thở thật mạnh, ôm chầm lấy cô, vùi đầu vào cổ cô.

“Sao vậy?” Cô ngạc nhiên muốn đẩy hắn ra để nhìn xem hắn có làm sao không nhưng hắn lại càng ôm cô thật chặt.

Hắn cứ như vậy một lúc lâu không nói lời nào. Cô cũng im lặng không hỏi. Một lúc sau đột nhiên hắn nói “Bà ấy chết rồi.....”

Cô hơi sững sốt, khó hiểu hỏi “Ai chết?”

“Người phụ nữ đó..... Mười mấy năm nay..... Bà ấy chết rồi.....” Giọng hắt khàn khàn. Cô nghe xong không hiểu gì cả, im lặng nghĩ một lúc mới chợt nhận ra người hắt nói là ai...

Trong lòng hắt là đang rất phức tạp. Người thứ ba đã xen vào gia đình hắt... vì người ấy mà cha con hắt vẫn luôn khắc khẩu... mà giờ người đó.....

Cô thở dài vỗ nhẹ nhẹ vào lưng hắt như đang trấn an một đứa trẻ “Hàn, mọi chuyện đều qua rồi, có lẽ sự ra đi của bà ấy cũng chỉ là một dấu chấm hết cho những mâu thuẫn giữa anh và ba nuôi... Anh hãy bắt đầu lại từ đầu....”

Hắt đột nhiên ôm cô thật chặt, thì thào bên tai cô “Huyên, vì sao anh luôn cảm thấy cuối cùng anh sẽ mất đi em? Anh không biết được em đang nghĩ gì... Anh luôn có cảm giác sẽ có một ngày em bỏ anh mà đi.....”

“Anh đừng nghĩ lung tung, không đâu....” Cô run giọng cắt lời hắt. Hắt biết, thì ra hắt thật sự cảm giác được những suy nghĩ trong lòng cô...

Cô lại nhớ ra một chuyện khác “Đúng rồi, ba nuôi thế nào rồi? Những ngày vừa rồi ba nuôi vẫn luôn ở bệnh viện chăm sóc bà ấy.....”

“Ông ấy ngất rồi .....”

“Cái gì? Ngất?” Cô kêu sợ hãi một tiếng, nhớ tới gương mặt mệt mỏi của ba nuôi, vội đẩy hắn ra “Mau lên, chúng ta tới bệnh viện!”

Nhưng hiển nhiên là hắn không muốn đi.

“Hàn... bà ấy mất rồi, bây giờ mọi chuyện đúng sai gì cũng không quan trọng nữa, anh đừng cứ ôm thù hận trong lòng mãi như vậy, cũng đừng giận ba nuôi nữa, được không?”

Cô biết hắn đau lòng đến như thế nào, vì vậy càng muốn hắn có thể quên đi tất cả để bắt đầu một cuộc sống mới.

“Mọi chuyện không phải chỉ đơn giản nói quên là quên được.” Gân xanh trên trán hắn nổi lên.

“Được, chúng ta không nói chuyện này nữa.” Cô thỏa hiệp thở dài, sợ hắn tức giận, giọng nói hết sức mềm nhẹ “Ba nuôi dù sao cũng là ba của anh, bây giờ ông ấy ngất xỉu rồi, nói gì thì anh cũng nên đến thăm chứ.”

Hắn trầm mặc không nói, đôi mắt vẫn âm u đầy tâm sự. Cô sốt ruột tức giận đứng lên “Anh thật sự có thể nhẫn tâm nhìn ba nuôi như vậy sao? Được, vậy tôi đi, không phiền anh nữa.....”

Cô nhìn bầu trời tối như mực ở bên ngoài, xoay người lên lầu, vào phòng, cầm lấy chiếc chìa khóa màu bạc trên tủ đầu giường – chiếc chìa khóa mà cô vốn nghĩ sẽ không bao giờ động tới.

Đùng đùng đi xuống, lại thấy hắn đang quay lưng về phía cầu thang, đứng bên cửa sổ lớn, cô thăng chạy ra khỏi biệt thự, vào gara, ngồi vào chiếc xe thể thao màu bạc mới coóng, từ từ tiến ra khỏi gara.

Khi cô chuẩn bị rẽ ra khỏi biệt thự, một thân người cao lớn bỗng đi tới mở cửa xe ra, khuôn mặt vẫn không đổi sắc nhìn cô, trầm giọng nói “Anh đi.”

Chương 358

Xe thể thao dừng lại trước một bệnh viện lớn. Vừa xuống xe, quản gia đã chạy từ xa tới “Thiếu gia, cậu tới rồi.”

Doãn Lạc Hàn vẻ mặt âm trầm, không nói gì. Để xóa đi không khí ngượng ngùng này, Mân Huyên vội nói “Quản gia, ba nuôi của tôi đâu rồi? Ông ấy có sao không?”

Nhắc đến Doãn Lương Kiến, quản gia lắc đầu thở dài “Mấy ngày nay lão già ngủ rất ít, cả ngày chỉ ngồi cạnh giường bệnh chăm sóc bà Tần, chẳng vạng hôm nay đột nhiên bệnh của bà ấy trở nặng, sau đó.....”

Nói tới đây, quản gia lại thở dài, dừng một chút rồi nói tiếp “..... Bác sĩ đã cố gắng hết sức, nhưng không kịp..... Lão già nghe vậy liền ngất đi.....”

Nghe quản gia nói nửa ngày vẫn không ra thông tin cần nghe, Doãn Lạc Hàn mất hết kiên nhẫn cắt lời “Người đang ở đâu?”

“À... tôi đưa hai người tới ngay.” Quản gia chỉ chỉ về phía thang máy, sau đó đưa bọn họ tới tầng năm.

Quản gia đẩy cửa một phòng bệnh. Nhìn thấy Doãn Lương Kiến đang nằm trên giường bệnh màu trắng toát, Mân Huyên vội vàng chạy tới, nghẹn ngào gọi “Ba nuôi.....”

Cô thấy tay ba nuôi đang cầm ống truyền, quay đầu hỏi quản gia “Ba nuôi bị làm sao vậy? Không phải ông nói ông ấy chỉ ngất xỉu thôi hay sao? Sao lại.....”

Quản gia nhìn Doãn Lương Kiến vẫn đang miên man trên giường bệnh, thở dài “Bác sĩ nói lão già mệt mỏi quá độ, lại thiếu chất di dưỡng lâu ngày nên mới như vậy...”

Nhìn sắc mặt trắng bệch của ba nuôi, Mân Huyên ngẩng đầu nhìn gương mặt không đổi sắc của Doãn Lạc Hàn. Không biết hắn đang nghĩ gì... Chẳng lẽ hắn vẫn còn hận ba nuôi hay sao?

Điện thoại của Doãn Lạc Hàn vang lên. Hắn vừa ăn nút nghe vừa đi ra ngoài.

Cô im lặng ngồi bên giường bệnh, đang suy nghĩ xem có nên ở lại chăm sóc ba nuôi không...

Quản gia nhìn Doãn Lạc Hàn đang nghe điện thoại ở bên ngoài, sau đó cúi người nhỏ giọng nói với Mân Huyên “Lắng tiểu thư, tôi có chuyện muốn nhờ cô.”

Thấy quản gia cứ nhìn Doãn Lạc Hàn bên ngoài đầy vẻ canh chừng, lại có vẻ khó mở miệng như vậy, cô mỉm cười nói “Có chuyện gì ông cứ nói đi, không cần khách khí đâu. Nếu có thể giúp được tôi nhất định sẽ giúp.”

Quản gia xoa xoa tay, vội nói “Thực ra cũng không có gì... Là như vậy, tiền viện phí, thuốc men của bà Tần lần trước lão già đã nộp gần hết.... Ban nãy tôi nhận được giấy của bệnh viện thông báo nộp nốt số tiền còn lại.....”

Cô hiểu ngay ra vấn đề. Ba nuôi đang hôn mê, quản gia lại không dám trực tiếp nói chuyện này với Doãn Lạc Hàn nên mới nhờ cô...

Không thấy cô nói gì, quản gia lo lắng nhìn cô “Lăng tiểu thư.....”

“Chuyện đó đã xử lý xong rồi.” Không biết từ khi nào, Doãn Lạc Hàn đã đẩy cửa vào.

Quản gia và Mân Huyên cùng nhìn hắn, trong mắt không không giấu được sự vui mừng. Xem ra Doãn Lạc Hàn không máu lạnh như cô vẫn tưởng, có lẽ cuộc điện thoại vừa rồi chính là để giải quyết chuyện này.

Gương mặt Doãn Lạc Hàn vẫn âm trầm như cũ, như không có chuyện gì xảy ra. Hắn đi tới cạnh cô, nắm tay cô kéo đi. Cô ngạc nhiên, kêu oai oái “Làm gì vậy? Em muốn ở lại!”

“Ông ấy đang hôn mê, em ở lại làm gì?” Hắn mặc cô giãy dụa, vẫn kiên quyết kéo cô ra.

Sợ hai người cãi vã qua lại sẽ làm phiền đến ba nuôi, cô im lặng để hắn kéo ra ngoài rồi mới giãy ra “Muốn đi thì anh đi đi. Em muốn ở lại chăm sóc cho ba nuôi. Ông ấy lớn tuổi rồi, cần phải có người ở bên cạnh.”

“Anh đã sắp xếp hết rồi. Sẽ có một hộ sĩ tới chăm sóc ngay. Em về cùng anh.” Hắn lại nắm tay cô kéo đi.

“Em nói rồi, không về!” Cô lại giãy tay ra, lùi về phía sau “Anh cho rằng anh thuê người đến chăm sóc ba nuôi là được rồi sao? Ông ấy là ba của anh, bây giờ chính là lúc ông ấy cần anh nhất. Anh không biết rằng suốt bao nhiêu năm nay ông ấy vẫn luôn nhớ thương anh sao? Anh có biết từ ngày anh về ở, ba nuôi mừng tới thế nào không? Lúc nào cũng cười tươi, mỗi khi nói chuyện với em đều âu yếm kể về anh là “con ba”, “con ba”... Thật ra cha con hai người rất giống nhau, đều trọng sĩ diện. Anh biết không, vị trí của anh trong lòng ba nuôi không ai có thể thay thế được, cho dù là dì Phương kia cũng không bằng.... Nếu không năm đó ông ấy đã sớm cưới dì Phương về Doãn trách, sao phải để ý đến cảm nhận của anh?.....”

Cô nói một hơi, sau đó im lặng quan sát phản ứng của hắn.

Hắn nheo nheo mắt nhìn chăm chăm cô, dường như là đang cân nhắc về lời nói của cô. Một lát sau, đôi mắt lạnh lẽo của hắn cũng đã ấm áp hơn, gương mặt cứng nhắc cũng đã được thả lỏng vài phần.

Cô biết lời nói của mình có tác dụng liền thừa cơ kéo tay hắn làm nũng “Hàn, anh chăm sóc ba nuôi cùng em, được không?”

Hắn mím môi. Cô rất hiếm khi làm nũng với hắn, không khỏi khiến hắn xao xuyến động lòng, nhưng dù gì những lời nói của cô cũng không thể xóa hết đi những hận thù trong lòng hắn suốt bao nhiêu năm nay.

Thấy hắn không phản đối, cô vui vẻ nở nụ cười, kéo tay hắn vào phòng. Quản gia đang cúi người kéo chăn cho Doãn Lương Kiến, đã vài ngày không chợp mắt, không khỏi ngáp một cái, đột nhiên lại nghe được tiếng mở cửa, quay đầu ngỡ ngàng nhìn hai người.

“Quản gia, mấy ngày nay ông vất vả rồi.” Mân Huyên nhìn quản gia cười cười “Ở đây có chúng tôi rồi, ông cứ về nghỉ ngơi trước đi.”

Quản gia sững sốt, ánh mắt chuyển hướng nhìn Doãn Lạc Hàn, thấy người đó gật đầu đồng ý, ông mới vui mừng gật đầu lia lịa “Vậy tôi về trước, mai tôi sẽ tới thay hai người.”

Quản gia nhẹ nhàng ra ngoài. Hơn chục năm nay ông ở Doãn trạch vẫn luôn phải chứng kiến quan hệ căng thẳng giữa hai cha con lão gia, chỉ sợ trên đời không ai có thể thuyết phục thiếu gia, bởi ngay cả tiểu thư ở Australia nhiều lần khuyên bảo thiếu gia mà cũng không có chút hiệu quả.

Bây giờ ông mới thấy... lão gia quả nhiên không nhìn làm người! Chỉ có Mân Huyên mới có thể thu hút sự chú ý của thiếu gia, khi mà lời của tất cả mọi người đều không được thiếu gia để ý thì cô lại có thể khiến cậu thay tâm đổi ý.

Lão gia dụng tâm lương khổ xem ra không uổng phí rồi. Chỉ mong ông trời thương cha con bọn họ, sớm hóa giải mâu thuẫn giữa hai người, đồng thời cầu cho thiếu gia và tiểu thư sớm se duyên, như vậy có lẽ mới có thể khiến cho lão gia buông được hết cảm giác có lỗi suốt bao nhiêu năm nay...

Chương 359

Sáng sớm, cô dụi dụi mắt, từ từ ngồi dậy, nhận ra mình đang nằm trên sofa, trên người còn có một chiếc chăn dạ... Sao lạ vậy? Cô nhớ rõ ràng là hôm qua cô đang ngồi cạnh giường bệnh chăm sóc ba nuôi cơ mà.....

Cô ngẩng đầu nhìn về phía đường bệnh, ngạc nhiên thấy Doãn Lạc Hàn đang ngủ gục trên giường bệnh của ba nuôi, chỗ của hắn đang ngồi cũng chính là chỗ mà ngày hôm qua cô ngồi. Có lẽ nửa đêm cô ngủ quên mất, hắn đã ôm cô tới sofa, sau đó thay cô chăm sóc cho ba nuôi.

Cô mím môi cười, đem chiếc chăn dạ trên người mình lại đắp cho hắn, ai ngờ lại làm hắn tỉnh.

Cô nhìn giờ. Đã hơn sáu giờ. Nhìn ba nuôi hai mắt vẫn đang nhắm nghiền, thở đều đều, cô buồn buồn nghĩ không biết bao giờ ba nuôi mới tỉnh, ông ấy cứ hôn mê suốt như thế này.....

“Em ra ngoài hỏi bác sĩ xem khi nào ba nuôi mới tỉnh...” Cô nói nhỏ, vừa quay người đi ra ngoài lại bị hắn túm lấy cổ tay, kéo cô lại “Mí mắt ông ấy vừa động, có lẽ sắp tỉnh rồi.”

Cô vội cuộn xuống nhìn chăm chú ba nuôi, quả nhiên thấy mí mắt ông đang hơi rung rung, mừng rỡ gọi “Ba nuôi, ba nuôi! Ba tỉnh lại rồi.....”

“Phương Ngọc! Phương Ngọc.....” Doãn Lương Kiến gấp gáp gọi, dần dần mở mắt, ánh mắt ngoác như không biết mình đang ở đâu.

Bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô dưỡng như hơi run lên. Cô quay sang nhìn Doãn Lạc Hàn, xúc động nói “Ba tỉnh rồi!”

“Anh thấy rồi.” Doãn Lạc Hàn vẫn giữ gương mặt thản nhiên nói với cô “Em đi ra ngoài gọi bác sĩ tới đi.”

Cô không chút nghi ngờ, nghe lời hăng chạy khỏi phòng bệnh, hoàn toàn không nhớ ra ở những phòng bệnh cao cấp như thế này, đầu giường luôn có một nút chuông để gọi bác sĩ và y tá.

Một lát sau, cô đưa bác sĩ tới, phía sau là vài y tá. Vừa đẩy cửa vào, cô thấy Doãn Lạc Hàn và ba nuôi đang nói chuyện, vội chạy đến sợ rằng họ đang cãi nhau, nhưng lại chỉ thấy Doãn Lạc Hàn thấp giọng nói “..... Ông cứ yên tâm dưỡng bệnh đi, mọi chuyện tôi sẽ xử lý. Họ hàng thân thích của bà ấy tôi cũng sẽ cho người thông báo.....”

Bác sĩ đi đến trước giường bệnh, cầm ống nghe bắt đầu kiểm tra nhịp tim của Doãn Lương Kiến.

Doãn Lạc Hàn đi tới, kéo cô ra khỏi phòng bệnh. “Mọi chuyện” mà Doãn Lạc Hàn vừa nói hẵn là liên quan đếndì Phương kia. Cô thật không ngờ thái độ của Doãn Lạc Hàn với ba nuôi lại thay đổi như vậy, không khỏi tò mò không biết họ vừa nói chuyện gì...

Một lúc lâu sau, bác sĩ ra khỏi phòng bệnh nói ba nuôi không có vấn đề gì, bây giờ chỉ cần nằm viện tĩnh dưỡng nghỉ ngơi là ổn.

Đúng lúc này, quản gia và một nữ hầu chạy tới “Thiếu gia, tiểu thư! Hai người cứ về đi, công việc

quan trọng hơn. Ở đây có tôi là được.”

Dù sao ba nuôi cũng không có vấn đề gì, tảng đá trong lòng cô cũng được hạ xuống, cô gật đầu “Quản gia, vậy phiền ông. Chúng tôi về trước, có chuyện gì ông gọi ngay cho chúng tôi nhé.”

“Được rồi.” Quản gia nhận lấy bình trà nóng trong tay nữ hầu, đi vào trong phòng bệnh.

Cô và Doãn Lạc Hàn ra khỏi bệnh viện. Vừa ngồi vào trong xe, cô chợt nhớ ra, hỏi “Mấy giờ rồi anh?”

“Hơn bảy giờ.” Doãn Lạc Hàn nhìn đồng hồ trên tay, đôi môi hơi cong lên như mỉm cười “Em cứ về rửa mặt chải đầu rồi ăn sáng đi. Còn lâu mới đến giờ đi làm.”

Nhắc tới hai chữ “bữa sáng”, cô bắt đầu rùng mình. Quả nhiên sau khi cô rửa mặt chải đầu xong, xuống tầng đã thấy hăn ung dung ngồi trước bàn ăn, trên bàn còn có một chén thuốc đang bốc khói đặt trên bàn ở vị trí cô ngồi.

“Thật sự em cảm thấy khỏe lắm, có thể không uống cái này được không?” Cô cố làm bộ mặt đáng thương nhìn hăn. Mỗi ngày mỗi ngày đều phải uống thứ thuốc này đối với cô mà nói cũng chẳng khác nào cực hình.

“Vậy sao?” Hăn thản nhiên cười, cầm chén thuốc tới trước miệng mình, làm bộ như chuẩn bị uống “Anh rất vui có thể làm như thế này để giúp em uống.”

Mặt cô đỏ ửng, vội giật lấy chén thuốc “Không cần, em tự uống là được rồi.”

Uống xong thuốc, cô lại uống vài ngụm sữa để át đi vị đắng trong miệng. Thật không biết tới khi nào thì cô mới có thể không cần uống cái loại thuốc bổ kinh khủng này nữa! Cô đang định kè kèo với hắn, lại nghe thấy hắn nói “Hôm qua em nói em được thăng chức. Lên chức gì rồi?”

Cô cắn một miếng sandwich lớn, có chút tự hào trả lời “Chủ biên.”

“Em lên chức nhanh như vậy sao?” Hắn nhướn mày kinh ngạc.

Cô hung hăng nuốt miếng sandwich lớn, không phục kêu to “Anh dùng ánh mắt gì vậy hả? Người ta cố gắng lăm đó. Anh xem thường người khác vừa thôi.”

“Được, được, được rồi, anh sai rồi.” Hắn vội nói, bật cười nhìn cô xù lông.

“Anh... anh còn cười nữa!” Cô thở phì phì chu môi “Đừng tưởng anh là tổng tài thì có thể coi thường chức vụ Chủ biên này của em nha... Anh có biết là bao nhiêu người thèm muốn chức vụ này không? Chu Hiếu Linh còn tới tìm em.....”

Cô vừa nhắc tới tên này, sắc mặt Doãn Lạc Hàn phút chốc biến ra thành lạnh băng. Cô vội dừng lời, thầm trách mình nói nồng lung tung, cúi đầu cắn sandwich không nói nữa.

“Anh ta hận cô, vì cô là con gái của kẻ đã giết chết mẹ hắn..... Cô căn bản không xứng đáng ở bên anh ta..... Nếu là cô, tôi đã sớm biết điều cút đi, rời xa anh ta.....”

“.....Bởi vì tôi đã giúp anh ấy vượt qua giai đoạn khó khăn nhất. Nếu không có tôi, Doãn Lạc Hàn cũng sẽ không được như ngày hôm nay.....”

Những lời Chu Hiếu Linh nói lại vang bên tai cô. Cô thật sự muốn mặt đổi mặt hỏi hắn, rốt cuộc Chu Hiếu Linh có quan hệ gì với hắn? Vì sao cô ta lại nói đã giúp Doãn Lạc Hàn vượt qua giai đoạn khó khăn nhất? Bọn họ rốt cục là có chuyện gì?

Cô muốn biết, cực kì muốn biết đáp án để có thể cởi bỏ những nút thắt trong lòng, nhưng cô lại không có đủ dũng khí để mở miệng hỏi hắn...

Chương 360

Nặng nề lê bước vào văn phòng, điện thoại lại vang lên. Giọng Doãn Lạc Hàn từ đầu dây bên kia thật ấm áp, dịu dàng “Huyên, chiều nay tan tầm anh sẽ qua đón em, mình cùng đi ăn một bữa tối chúc mừng em nhé.”

Việc cô được thăng chức lên Chủ biên còn chưa chính thức được công bố, hiện tại chúc mừng có phải là quá sớm hay không? Cô đang định nói như vậy, nhưng dường như hắn biết cô chuẩn bị từ chối nên đã vội cắt điện thoại rồi. Cô không khỏi nhìn di động mà bật cười.

Ăn trưa xong, vừa trở về bàn làm việc, điện thoại trên bàn cô reo vang. Trịnh Trác gọi kêu cô tới tầng mười lăm.

Cô bước vào văn phòng của Trịnh Trác, thấy hắn và Lâm Hạo Ngôn đang ở nói chuyện gì rất sôi nổi, thấy cô đến, cả hai người đều đồng loạt quay ra nhìn, sau đó Lâm Hạo Ngôn chỉ cô cười ha hả “Lăng tiểu thư, cô đến đúng lúc lắm! Mau lại đây!”

Thấy xã trưởng cười có chút cổ quái, cô nghi hoặc lại gần, vừa đi vừa nhìn Trịnh Trác mong anh ta sẽ ám hiệu cho cô điều gì, nhưng Trịnh Trác lại chỉ đơn giản nhìn cô mỉm cười, không ra hiệu gì hết.

“Vẫn biết Thuần Mỹ là tạp chí lớn nhất cả nước, doanh số bán hàng luôn cao ngất ngưởng.... Cô biết không, kì tạp chí lần này vừa bán ra được mấy tiếng đã cháy hàng, mà cô phụ trách chuyên mục nóng của kì này, đương nhiên công lao thuộc về cô là không nhỏ.....”

Lâm Hạo Ngôn vẫn thao thao bất tuyệt nhưng cô đã không còn nghe thấy gì nữa. Trong đầu cô lúc này chỉ có mỗi một thông tin... tạp chí lần này thắng lớn rồi! Số lượng bán ra tính đến hiện giờ đã gấp 4 lần so với mọi lần rồi... 4 lần!!! Là người làm báo, cô đương nhiên hiểu rõ cái “4 lần” này quý giá, đáng mừng đến thế nào...

“..... Xem ra mục tiêu 20% chắc chắn có thể vượt qua rồi... Theo tôi lần này tối thiểu cũng phải được 305%! Lăng tiếu thư, công lao lần này của cô lớn lắm đó! Tôi định đề cử cô đi công tác.....”

Vừa nghe đến hai chữ “công tác”, cô định thần ngay lại “Anh muốn phái tôi đi công tác?”

“Đúng vậy! Đây là chương trình huấn luyện quốc tế, mỗi năm cả nước chỉ có một suất thôi đấy. Tôi và Trác đã bàn rồi, công lao lần này của cô lớn như vậy, không để cô đi thì đúng là quá bất công với cô rồi.”

Cô kinh ngạc, liên tục xua tay “Không cần đâu, phải dành cho anh hoặc Trác mới đúng chứ.” Cô đương nhiên biết đó là một cơ hội tuyệt vời, chỉ là cô tự thấy mình không xứng đáng được đi công tác bằng Lâm Hạo Ngôn và Trịnh Trác.

Lâm Hạo Ngôn đập bàn một cái, kiên nhẫn nói với cô “Thị hiếu của người đọc luôn thay đổi, vì vậy tòa soạn chúng ta phải thường xuyên theo sát được thị hiếu đó để thay đổi cho phù hợp. Trong ngành, Thuần Mỹ là tạp chí đang giữ thế thượng phong, đồng nghĩa với việc phải luôn là chong chóng liên tục đổi chiều gió, vì vậy nếu muốn giữ được ưu thế này phải không ngừng học hỏi. Cô cũng là một trụ cột vững vàng của tòa soạn, đương nhiên có trách nhiệm và tư cách được cử đi đào tạo!”

“Hạo Ngôn nói đúng đó.” Trịnh Trác tiếp lời “Là một Chủ biên, em phải có năng lực tốt, kiến thức và kinh nghiệm cũng phải toàn diện, vì vậy những gì phải học hỏi còn rất nhiều. Đây chính là một cơ hội tốt cho em.”

Nghe bọn họ nói, cô hiểu ra mục đích và sự cần thiết của chuyến đi lần này, vì vậy không còn lý do gì để từ chối nữa, nghiêm túc nhìn Trịnh Trác “Khi nào thì đi?”

Trịnh Trác không nhanh không chậm trả lời “Sáng mai, năm giờ lên máy bay đi Luân Đôn. Đi 4 ngày 4 đêm. Vé khứ hồi, chuẩn bị xong hết rồi. Ngày mai ở”

Nhanh như vậy sao? Cô kinh ngạc nhận lấy vé máy bay trong tay Trịnh Trác. Ra khỏi tầng 15, cô vẫn còn ngơ ngơ như chưa thể tin đây là sự thật. Lần đầu tiên đi công tác, mà lại là đi tới tận Luân Đôn xa xôi, vui mừng có, mà lo lắng cũng không hề ít...

Cô đẩy cửa đi vào văn phòng. Chu Hiếu Linh cũng theo sau. Hôm nay Chu Hiếu Linh đã ra vào phòng cô mấy lần, cũng đều chỉ là chuyện công việc, gương mặt cũng không lộ ra thần sắc gì khác lạ.

Không thể phủ nhận tuy lần đó Chu Hiếu Linh nói rất khó nghe nhưng cũng không phải là không đúng. Cô đã biết ba cô là người đã giết chết mẹ hắn, đáng lẽ cô nên rời xa hắn mới đúng... Cô còn mặt mũi nào ở bên hắn?

Hai chữ “rời xa” nói ra thì thật dễ... Chỉ có điều cô không làm được. Chỉ nghĩ đến việc phải xa hắn thôi, cô đã có cảm giác tâm can đau đớn. Có lẽ cô cần thời gian, cần thời gian để yên tĩnh suy nghĩ, cần thời gian để vơi bớt đi cảm giác có tội với hắn trong lòng...

Như vậy chuyến đi Luân Đôn lần này cũng tốt, có thể cho cô một khoảng lặng để cân nhắc mọi việc...

Nhìn chiếc vé máy bay trong tay, cô đột nhiên nghĩ tới Chỉ Dao. Không biết cô ấy đã đi Hàn Quốc chưa? Cô gọi điện cho Chỉ Dao nhưng điện thoại của cô ấy đã tắt máy. Cảm thấy lo lắng, cô đánh bạo gọi cho Giản Quân Dịch.

Nghe hắn nói sáng nay Chỉ Dao đã đi Hàn Quốc rồi, cô thẫn thờ buông di động. Không ngờ Chỉ Dao đã đi rồi... Chỉ Dao dám dũng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình, còn cô... hạnh phúc treo ngay trên đỉnh đầu, nhưng chỉ một cái với tay thôi mà sao cô cảm thấy khó quá vậy...

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, cô hít sâu lấy lại bình tĩnh, nói lớn “Mời vào!”

Cửa bị đẩy ra, một tiếng nói trầm ồn chui vào lỗ tai cô “Nghĩ gì vậy?”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu. Trịnh Trác đang thong thả đi đến gần bàn làm việc của cô.

“Trác, sao anh lại xuống đây? Có việc gì cứ gọi em lên là được mà.”

“Không sao.” Hắn vẫn thản nhiên như cũ, đóng cửa chớp phòng cô lại, ngăn những sự tò mò có thể có từ bên ngoài, nhìn cô nghiêm túc nói “Anh có chuyện cần nói với em.”

“Vâng, anh nói đi!” Bộ dạng hắn nghiêm trọng như vậy làm cô có chút lo lắng. Cô ngồi thẳng, xốc lại tinh thần, mắt lướt qua vé máy bay đặt trên bàn làm việc, nghĩ có lẽ hắn cần cẩn thận gì cô chuyện đi Luân Đôn.

“Gần đây cô ta có làm gì em không?”

Cô sững sốt, hiểu ngay được hắn nói “cô ta” là muốn ám chỉ ai. Đang do dự không biết có nên kể với hắn chuyện cãi vã ngày hôm qua không thì hắn lại nói tiếp “Mân Mân, lần trước anh đã nói với em rồi, cô ta không phải người đơn giản. Anh đã điều tra ra một chút, cô ta đang thường xuyên gặp gỡ một người có liên quan đến em.”

Chương 361

Nghe Trịnh Trác nói vậy, người đầu tiên hiện ra trong đầu cô là Doãn Lạc Hàn. Cô cúi đầu cười khổ một tiếng. Vốn tưởng rằng Trác tra ra được điều gì, không ngờ cũng chỉ là chuyện mà cô đã sớm biết...

Trịnh Trác không để ý vẻ mặt của cô, hai tay cắm vào trong túi quần “Người của anh báo về gần đây cô ta rất hay liên lạc với Lăng Chính Đào.”

“Anh nói là chú của em ư?” Cô không thể tin được, đứng bất động. Sao chú lại có thể lui tới với Chu Hiếu Linh được? Bọn họ rõ ràng là chẳng có bất kỳ quan hệ gì cả...

Trịnh Trác gật đầu “Không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả mọi chuyện đều là do lão ta giở trò.”

“Không thể nào! Sao chú lại muốn hại em? Chú không có lý do gì để làm như vậy cả.” Cô vẫn không tin, quả quyết lắc đầu. Cho dù chú đối với cô rất lãnh đạm nhưng cô không nghĩ chú lại có thể nhẫn tâm hại chính đứa cháu ruột của mình.

“Anh vẫn chưa tìm ra lý do vì sao ông ta lại làm như vậy, nhưng anh đang nghiêng về một giả thuyết... Anh đang cho người điều tra chuyện của lão già đó với cha em ngày xưa.” Trịnh Trác khoanh hai tay trước ngực, giọng nói trầm ấm chắc chắn “Người của anh vẫn luôn theo dõi sát sao Chu Hiếu Linh. Cứ hai ngày cô ta lại gặp chú của em tại quán cà phê 101 đăng sau tòa soạn. Nếu em không tin, tan tầm hôm nay em thử ra xem. Họ thường ngồi ở góc phía bắc của quán, 5 rưỡi chiều.”

Trịnh Trác nói xong, di động trong túi hắt vang lên. Hắn đi đến góc, thấp giọng nói chuyện điện thoại. Còn cô nhấp lại thời gian và địa điểm mà hắn đã nói. Nếu không thấy tận mắt, cô sẽ không tin chú lại âm

thầm hâm hại cô.

“Mân Mân, anh có việc đi trước đây. Ngày mai em cứ yên tâm đi Luân Đôn, tạm thời không cần lo gì cả. Anh đã cho người theo dõi bọn họ 24/24 rồi.” Nghe điện thoại xong, Trịnh Trác dặn dò cô, sau đó vãy tay chào, vội vàng ra khỏi văn phòng.

Cô từ từ ngồi xuống ghế. Ngày ngốc nửa ngày, đến khi cô định thần lại đã đến giờ tan tầm. Cô dọn đồ, khóa cửa ban công.

Văn phòng vẫn còn nhiều đồng nghiệp chưa vội về. Đảo mắt qua chỗ Kỉ Tích Vân, Mân Huyên thấy cô ấy đang ngồi nói chuyện phiếm với mấy đồng nghiệp nữ nữa, cô đi tới định nói với Kỉ Tích Vân vài câu, lại nghe thấy bọn họ đang bàn luận rất sôi nổi về chuyện trang điểm.

“Nhìn kem nền BB của L&K này.....”

“Nhắc đến L&K mới nhớ, tôi nghe nói doanh số bán hàng của sản phẩm mới lần này không được tốt như những lần trước.....”

“Thật á? Tôi đang định chờ đến cuối tháng có lương sẽ đi mua một lọ về dùng thử, nghe cô nói vậy, xem ra phải cân nhắc lại rồi.....”

“Mỹ phẩm của L&K dùng thích lắm mà... Lọ kem dưỡng da ở nhà của tôi cũng là hàng L&K đó, các cô xem mất hết nếp nhăn rồi này.... son của L&K cũng mềm môi, lên màu đẹp cực.... Chẳng lẽ sản phẩm mới lại.....”

“Tại sao nhỉ? Mà lần ra mắt sản phẩm mới này bên L&K còn không có người phát ngôn cơ... Mọi lần đều có một ngôi sao giới thiệu sản phẩm mà. Hay là kinh tế đang khủng hoảng, L&K làm ăn không tốt?”

“Chắc không phải đâu. L&K thuộc tập đoàn Đường Thịnh mà. Gì chứ Đường Thịnh thì có bao giờ thua lỗ đâu! Tôi nghĩ có khi đây chính là một sách lược kinh doanh của bọn họ.....”

“Có thể không? Đến bây giờ cũng vẫn chưa thấy họ có thêm động tĩnh nào nữa...”

Vài ngày trước, ngay trước ngày L&K cho xuất xưởng sản phẩm mới, báo chí đã đưa tin ầm ầm. Mân Huyên lên mặt báo với hình ảnh một cô gái may mắn được dùng thử kem BB. Khi ấy mọi người hỏi, cô chỉ nói mình may mắn được mời lên thử, đồng nghiệp cũng chỉ ồ lên vài câu, sau đó cũng không hỏi gì nhiều nữa.

Đúng lúc này, Tích Vân quay đầu thấy Mân Huyên “A, Mân Huyên, cô đến đúng lúc lắm. Chúng tôi đang nói về sản phẩm mới của L&K này, cô dùng rồi thì nói cho chúng tôi biết đi, kem BB đó thế nào?”

“Đúng vậy, mau cho chúng tôi biết đi.....” Vài nữ đồng nghiệp vội vàng thúc giục .

“À... cũng được lắm..... Thấy da mặt mềm mịn hẵn, mà cũng không có cảm giác bị bí lỗ chân lông như những loại mỹ phẩm khác nữa..... Nghe nói nó có bốn tác dụng lớn cơ mà, trị nám, dưỡng da, chống nắng, xóa mờ nếp nhăn gì gì đó.....” Cô không hiểu biết nhiều về mỹ phẩm nên cũng không biết phải nói thế nào, chỉ nói được qua loa vài câu về cảm nhận hôm đó...

“Thế mới đúng chứ! Tôi vẫn tin dùng hàng của L&K.....”

“Hôm nào mua về thử xem.....”

“Được rồi, về thôi mấy bà.....”

Mọi người bắt đầu lục tục thu dọn đồ. Tích Vân mỉm cười khoác tay Mân Huyên “Về đi!”

“ Ủ.” Mân Huyên trả lời, xoay người nhìn vị trí của Chu Hiếu Linh. Bàn làm việc trống trơn, cô ta đã về rồi.

Nhin đồng hồ, chỉ còn bảy phút nữa là đến 5 rưỡi, cô vội nói với Kỉ Tích Vân rằng cô có việc, đáp thang máy xuống trước. Đến khi cô ra đến quán cafe kia đã là 5h35.

Không gian quán café này rất kín đáo, cũng không đông người. Mỗi bàn đều cách nhau một khoảng khá xa, có lẽ là cố ý thiết kế để khách có không gian riêng, thuận lợi cho những việc cần sự kín đáo. Cô theo vị trí Trịnh Trác nói, nhìn về phía bắc, đồng tử lập tức phóng đại.

Quả nhiên chú và Chu Hiếu Linh đang ngồi đó, thầm thầm thì cái gì rất đáng ngờ. Sợ bị bọn họ phát hiện, cô vội nấp vào một chỗ.

Cô ăn ngực, cố giữ cho hơi thở ổn định. Trịnh Trác nói không sai, chỉ là cô vẫn không thể hiểu tại sao chú lại thông đồng với Chu Hiếu Linh? Chú làm như vậy thì được cái gì?

Đột nhiên di động trong túi rung lên. Cô nhìn tên là Doãn Lạc Hàn, ngẫm lại đằng nào cũng không thể nghe được họ nói gì, vì thế quyết định chạy ra ngoài nghe điện.

“Xe của anh đang ở sau lưng em.” Hắn thong thả nói. Cô quay đầu lại, quả nhiên cách cô khoảng 20m đang bệ vệ một chiếc Lamborghini.

“Sao anh biết em ở đây?” Cô chui vào xe, đóng cửa xe lại, ngạc nhiên hỏi hắn.

Doãn Lạc Hàn cũng không giấu diếm “Anh đợi em trước tòa soạn, lại thấy em vọt ra chạy tới đây nên đi theo.”

Chương 362

Nhìn Doãn Lạc Hàn, trong đầu cô hiện lên chuyện đồng nghiệp vừa nói về L&K. Có vẻ như sản phẩm mới tiêu thụ không được tốt lắm, không biết thực tế như thế nào... Ngày đó khi cô ở văn phòng của hắn, nghe hắn nói đã chuẩn bị ổn thỏa, chẳng lẽ đây cũng là một sách lược bán hàng?

Cô do dự không biết có nên hỏi hay không, hắn lại đột nhiên cầm tay trái của cô, hất đầu về phía cửa sổ xe “Vừa rồi em theo dõi bọn họ sao?”

Cô nhìn theo hướng của hắn, thấy chú vừa từ quán café đi ra. Khoảng vài phút sau, Chu Hiếu Linh cũng cúi đầu vội vàng đi ra. Dường như là họ đã bàn với nhau ra trước ra sau để tránh bị nghi ngờ, sau đó chú rẽ phải còn Chu Hiếu Linh lại rẽ trái.

Cô nhìn Doãn Lạc Hàn, thấy hắn đang nhìn chăm chăm theo bóng dáng Chu Hiếu Linh, hàng lông mi dày che khuất đi con ngươi đen sắc lém của hắn, nhưng vẫn không giấu được sự lạnh lùng âm hàn trong đó.

Cô cố gắng đè nén cảm giác buồn chột dâng lên trong lòng. Cô đã từng hỏi hắn về Chu Hiếu Linh, hắn lại chỉ nói sau này sẽ nói cho cô biết, mà cô thì không muốn hắn nghĩ cô là kiểu phụ nữ hay ghen tuông nghi kỵ nên cũng không muốn hỏi lại.

Doãn Lạc Hàn thu hồi ánh mắt, nhíu mày nhìn cô “Sao em lại theo dõi họ?”

Cô hít vào một hơi, quyết định nói cho hắn tình hình thực tế “Trác nói cho em biết... Lần trước Trác đã phát hiện ra sự cố trong buổi phỏng vấn là do Chu Hiếu Linh giở trò, vì vậy anh ấy cho người theo dõi cô ta. Hôm nay anh ấy nói với em Chu Hiếu Linh và chú có lui tới, em không tin nên đến tận nơi xem,

không ngờ lại là thật....”

Càng nói cô càng cúi đầu thấp. Cô thật sự vẫn cảm thấy bàng hoàng khi nghĩ đến việc chú làm... Cho dù chú không thích cô, nhưng cũng không đến mức phải làm như vậy chứ?

“Thì ra buổi phỏng vấn cũng là do cô ta.....” Doãn Lạc Hàn nghiến răng, tức giận đấm vào ghế một cái “Chết tiệt, anh biết là lão hồ ly đó muốn đối phó anh mà, chỉ không ngờ lại nhắm vào em.....”

Cô trưởng mắt nhìn, không hiểu ý hắn lầm “Chú đối phó em á?”

“Có nhớ buổi tiệc mà Lăng Ngải Phù đánh em không? Thực ra là do lão già Lăng Chính Đào xúi giục đó... Vì vậy sau đó anh làm cho Lăng thị đứng trước nguy cơ phá sản.....”

“Thì ra là như vậy....” Cô đương nhiên nhớ rất rõ buổi tiệc đó... Ngải Phù chửi cô, đánh cô, sau đó Doãn Lạc Hàn đã xuất hiện kịp thời để cứu cô..... Chỉ là cô không ngờ thì ra là do chú sai khiến Ngải Phù làm như vậy!

Nghĩ đến việc Doãn Lạc Hàn đã cứu cô hôm đó, nghĩ đến việc hắn biết chú giờ trò mà trả thù ông ấy giúp cô, trong lòng cô bỗng dâng lên những cảm xúc rất đỗi ngọt ngào.

Nhưng cô cũng không thể giương mắt nhìn Lăng thị sụp đổ được “Hàn, tha cho Lăng thị được không? Dù sao nó cũng là do một tay ba em dựng nên, em không muốn Lăng thị phá sản... Như vậy ba em sẽ rất đau lòng....”

“Thực ra anh cũng chỉ động tay một chút.” Khi nhắc đến Lăng Chính Đào, gương mặt Doãn Lạc Hàn trở nên lạnh lùng vô cùng “Lăng thị lâm vào tình cảnh như thế này chủ yếu là do sai lầm của Lăng Chính Đào. Lão ta ham giàu nhanh, đổ hết tiền vào chơi chứng khoán và bất động sản, khiến cho công ty không có vốn quay vòng. Bây giờ lão ta như ruồi nhặng vậy, trốn chui trốn lủi chủ nợ, mà cũng chẳng có ai ngu ngốc lúc này lại đổ tiền vào Lăng thị nữa... Vì vậy, theo tính toán của anh, Lăng thị cầm cự được nhiều nhất là một tháng nữa.”

Cô đờ đẫn nhìn về phía xa sau cánh cửa kính ô tô. Không ngờ Lăng thị lại bị chú phá đến mức độ này..... Nếu để cho ba biết được, không biết ông sẽ đau lòng đến mức nào...

“Đừng nghĩ nhiều nữa.” Hắn vỗ về “Anh đã đặt một nhà hàng rất đẹp rồi, mình cùng đi ăn bữa tối chúc mừng em được thăng chức...”

“Thôi bỏ đi, em không có tâm trạng nữa.” Cô lắc lắc đầu. Cảm giác bị chính người thân của mình phản bội quả thật là vô cùng khó chịu, cô làm gì còn tâm trạng mà đi chúc mừng gì chứ!

“Nếu biết em sẽ như thế này, anh đã không nói cho em biết rồi...” Hắn thở dài, trong giọng nói có chút thương tiếc, lập tức phát động xe.

“Hàn, chúng mình về nhà đi. Dù sao trong nhà cũng chỉ có hai chúng ta, cũng vẫn là hai người một thế giới riêng mà....” Cô cố gắng nở nụ cười. Cô còn phải nói với hắn về việc đi công tác Luân Đôn.

“Ai bảo anh yêu em như vậy... đành phải nghe lời em thôi.” Hắn nhéo hai má của cô, cưng chiều vừa cười vừa nói.

Cô thấy hắn rẽ sang một đường khác, không phải đường về nhà, hốt hoảng hỏi “Không phải nói là về sao? Anh đi nhầm đường rồi.”

“Anh biết.” Hắn thản nhiên gật đầu, đôi môi cong lên thành một nụ cười rất ấm áp “Không phải em muốn tới bệnh viện thăm ông ấy sao?”

Cô hiểu ra ý hắn muốn nói đến ba nuôi. Chỉ là cô đã từng nói muốn đi thăm ba nuôi bao giờ à? Xem ra hắn đúng là muốn đi mà lại ngại nên mới kiềm cớ như vậy rồi... Cô không khỏi bật cười.

Nghe tiếng cô cười, biết là cô đã nhìn ra, yết hầu hắn rung rung, gương mặt ngại ngùng không được tự nhiên. Cô lại càng cười lớn. Xem ra hắn đã chịu để ý tới lời của cô một chút, rõ cục cũng có thể bỏ qua những thù hận...

Một giờ sau, bọn họ từ bệnh viện trở về Doãn trạch. Tuy rằng cha con bọn họ nói không quá ba câu nhưng cô có thể nhìn ra nét tươi cười rạng rỡ đã lâu không xuất hiện trên gương mặt của ba nuôi. Nhìn thấy quan hệ cha con bọn họ càng lúc càng tốt như vậy, trong lòng cô vô cùng mãn nguyện.

Chắc là hắn đã phân phó với nhà bếp. Bữa tối hôm nay là cơm Tây.

Cô vừa nhấp nháy miếng bít tết, vừa nghĩ xem nên mở miệng nói với hắn chuyện đi công tác thế nào.

Nhưng nghĩ lại, cũng chẳng có gì mà khó nói. Dù sao cũng là cô đi vì công việc mà, hơn nữa trước đây hắn đã từng mấy lần đề nghị cô từ chức cũng đều bị cô thuyết phục, nên lần này cô tin là cũng không có trở ngại gì quá lớn.

Hắn gọi nữ hầu đến thì thăm cái gì đó, sau đó cô hầu bê tới một chai rượu, rót ra hai cái ly cho cô và hắn.

Hắn nâng ly lên, mỉm cười dịu dàng nhìn cô “Em yêu của anh giỏi lắm, thăng chức nhanh như vậy... Anh thấy mừng thay cho em. Xem ra anh lại phải thêm khâm phục em rồi ! Cheers!”

Chương 363

“Cheers!” Cô chạm ly, nhấp một ngụm rượu.... Mùi vị ngọt ngào của rượu lan tỏa trong miệng cô, tràn đầy cả trong lòng cô....

Cô đặt ly rượu xuống bàn, thừa lúc hắn đang vui vẻ, quyết định nói “Hàn, tào soạn phái em ngày mai đi Luân Đôn công tác. Đó là một cơ hội rất tốt, em muốn đi.”

Đồng thời, cô đan hai tay vào nhau đặt trên bàn, thầm nói với chính mình: mặc kệ hắn có đồng ý hay không, cô vẫn phải đi Luân Đôn!

Hắn không hề chớp mắt nhìn cô, đôi môi nhếch lên, ngón tay thon dài lay nhẹ ly rượu trong tay làm chất lỏng màu hồng đó quay vài vòng quyến rũ.

“Anh không đồng ý sao?” Cô lo lắng, vẫn là để ý đến cảm giác của hắn.

“Anh có đồng ý hay không thì em cũng vẫn đi mà, không phải sao?” Hắn đặt cái ly xuống mặt bàn, nghiêm giọng “Em quyết định rồi mới nói cho anh biết.”

“Không phải... cấp trên vừa mới nói cho em biết chiều nay... Trác nói đây là một cơ hội rất tốt, không phải ai cũng may mắn.....”

Hắn cười lạnh lùng “Lại là anh ta! Từ lúc anh đón em tan tầm đến giờ, em cứ luôn miệng nhắc đến anh ta. Lần này cũng là anh ta cỗ động em đi nữa, hai người đã hẹn nhau mai sẽ cùng bay phải không?”

Thấy hắn xanh mặt, còn nói giọng ghen tuông như vậy, cô không khỏi bật cười “Hàn, anh vẫn còn ghen sao? Trác đối với em chỉ đơn giản là một người anh trai mà em rất yêu mến, đương nhiên không thể bằng anh rồi.”

“Em nói thật chứ?” Hắn cố nén nhưng vẫn không giấu được nụ cười trên môi, ngữ khí cũng dịu lại, đôi mắt lóe lên một ánh sáng tinh nghịch “Em lại đây!”

Người hầu đã lui xuống hết từ bao giờ rồi, vì vậy cô ngoan ngoãn chạy qua, xấu hổ nghĩ có lẽ phải hôn hắn một cái bối thường, nịnh hắn một chút, có như vậy mấy ngày tới mới có thể an tâm đi Luân Đôn công tác được.

Quả nhiên, cô vừa đi đến bên cạnh hắn, hắn ngẩng mặt, không nói gì chỉ chỉ vào miệng mình, chuẩn bị sẵn tư thế.

Cô mím môi cười cuộn hôn “chụt” vào môi hắn một cái, sau đó đứng thẳng dậy “Được chưa? Đừng giận nữa nha.”

“Đương nhiên chưa đủ.” Hắn kéo cô cuộn xuống ngậm chặt lấy đôi môi đỏ mọng của cô. Hai tay cô đặt trên vai hắn, ngượng ngùng đáp lại sự cuồng nhiệt của hắn. Cô bị hôn đến mệt, xui lơ trong lòng hắn để mặc hắn triền miên.

“Huyên, anh sẽ ăn em.” Hắn vừa hôn cô vừa bỡn cợt nói, ngay sau đó, cả người cô đã bị hắn ôm lấy đi lên lâu.

Cô ngây người trong lòng hắn, mãi đến khi nghe thấy tiếng mở cửa phòng, cô mới bừng tỉnh giãy ra “Hàn, đừng... mình còn chưa tắm.”

“Không sao.” Hắn khàn khàn trả lời, bàn tay không an phận luôn vào trong áo cô nghịch ngợm.

Hắn đặt cô trên giường, vừa buông lỏng tay, cô vội dịch đến góc giường “Em... em còn chưa sắp hành lý.....”

“Chút nữa rồi nói... Tiện thì sắp luôn hành lý cho anh nữa.” Hắn cúi đầu cười cô trốn tránh như thỏ non, nhoài người kéo cô vào trong lòng.

Hắn có ý gì? Cô còn chưa kịp hỏi đã bị hắn kéo áo cô lật qua đầu, lại kéo váy của cô xuống, hít sâu một hơi tận hưởng mùi thơm đặc biệt trên người cô, sau đó lại cắn mút vành tai mềm nhỏ của cô, đôi môi nóng bỏng phối hợp hài hòa với đôi tay bắt đầu công kích mãnh liệt trên cơ thể cô.

Dục vọng của hắn xuyên qua nơi mềm mại chặt kín của cô. Cô thoảng chốc có cảm giác như bay lên tận mây xanh, không tự chủ được rên lên những tiếng quyến rũ. Hắn cúi xuống hôn lấy đôi môi đáng yêu của cô “Huyên, nói em yêu anh đi!”

Mồ hôi dày đặc trên làn da trắng mịn như tuyết của cô. Cô dưới thân hắn càng thêm mảnh mai vô lực, nhẹ nhàng nói “Uhm..... Hàn..... Em... em yêu anh!”

“Anh cũng yêu em!” Hắn vui sướng đáp lại, càng chuyển động mạnh mẽ trong cơ thể cô. Hắn yêu cô. Hắn muốn ở bên cô vạn vạn kiếp...

Không biết bao lâu sao, cô nhắm mắt lại nằm trong lòng hắn thở hổn hển. Hắn ôm lấy cô xoa xoa nhẹ ở lưng cô, hôn lên trán cô “Em đi Luân Đôn mấy ngày?”

“4 ngày 4 đêm.” Khoang mũi cô tràn đầy mùi nam tính của hắn. Cô cảm thấy trong lòng mình lúc này đang vô cùng mâu thuẫn. Cảm giác có lỗi càng lúc càng bị sự ngọt ngào của hắn hòa tan, thậm chí cô còn đang ích kỉ muốn ở lại bên hắn.

“Bốn ngày xa nhau... Em phải bồi thường cho anh, phải cho anh ăn thật no.....” Hắn vừa cười vừa nói, bàn tay lại di chuyển trên người cô.

Cô vặn vẹo người trèo xuống giường, bối rối nói “Em... em đi tắm.....”

“Anh và em cùng tắm không phải tốt hơn sao?” Giọng hắn đầy mùi vị trêu đùa.

“Không cần! Không cần đâu....” Cô cả kinh liên tục xua tay, cảm giác được đôi mắt rực lửa của hắn đang nhìn chăm chăm mình, e lệ ôm ngực chạy thẳng vào phòng tắm.

Nước ấm cọ rửa đi một chút dấu vết của cuộc ân ái. Cô với chiếc khăn lau người, đột nhiên nhớ tới hắn nói cũng phải sắp xếp hành lý, trong lòng cô nóng lên. Không lẽ hắn cũng muốn đi Luân Đôn?

Cô lau lau mái tóc ướt đi ra khỏi phòng tắm, đã không còn thấy hắn trên giường nữa.

Chắc là hắn trở về phòng tắm rửa rồi. Cô nghĩ vậy, ngồi ở mép giường, nhìn cánh cửa đóng chặt, chắc mẩm hắn sẽ không kịp quay lại, mở ngăn kéo tủ lấy ra một viên thuốc, vừa định thả vào miệng, sau lưng bỗng nhiên vang lên một tiếng nói lạnh lùng âm trầm “Em uống cái gì vậy?”

Chương 364

Cô sững lại, bàn tay đang cầm viên thuốc run run, muốn giấu viên thuốc đi, nhưng đôi tay lại không nghe lời cô, cả người như bị đứng hình.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần. Hắn đứng đối diện với cô, con ngươi đen láy nhìn chằm chằm vào gương mặt cô, đôi tay run run như đang kìm né sự tức giận “Nói cho anh biết, em uống cái gì?”

Khoảnh khắc bốn mắt gặp nhau, cô rùng mình, mấp máy miệng “Anh nghe em giải thích đã, đó là bởi vì em.....”

“Em lại muốn bịa ra lý do gì để lừa anh sao?” Đôi môi hắn nhếch lên thành một nụ cười châm biếm, ánh mắt toát lên vẻ lạnh lùng đáng sợ “Em luôn miệng nói em muốn ở bên anh... Chẳng lẽ em làm như vậy cũng là vì em yêu anh hay sao? Thì ra em vẫn lén lút uống thuốc tránh thai sau lưng anh...”

“Không phải, mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu!” Cô đứng bật dậy, cực lực giải thích.

Chỉ là hắn không cho cô cơ hội giải thích, đôi vai rung rung giống như con sư tử bị chọc giận. Hắn gần như gầm lên “Em định sẽ rời xa anh, cùng Trịnh Trác cao chạy xa bay nên mới không muốn mang thai, có phải không? Em nói cho anh biết có phải như vậy không?”

“Không, không phải, không phải như vậy, anh đừng trút giận lên đầu Trác!”

Cô không ngừng phủ nhận, lo lắng tiến lại gần hắn muốn giải thích, hắn lại lùi lại, khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười đau khổ “Lăng Mân Huyên, rốt cục đến khi nào em mới có thể thôi lừa dối tôi?”

“Không phải... không phải như thế....” Cô nghẹn ngào nói. Biểu tình trên gương mặt hắn khiến trái tim cô đau đớn vô cùng “Hàn, anh hãy nghe em nói... Là em không muốn đứa bé sinh ra không có thân phận rõ ràng.....”

Hắn nhìn cô không chớp mắt, thình lình nói một câu “Chúng ta kết hôn đi. Em và con sẽ danh chính ngôn thuận.....”

“Không, không được!” Cô nắm chặt lấy mép áo, đôi môi run run. Cô đương nhiên rất khát khao có thể trọn đời bên hắn, nhưng chuyện về cha cô và mẹ hắn đã ngăn cản điều đó. Bí mật đáng sợ đó dày vò cô, cô không thể thản nhiên cứ sống như vậy cả đời được.

Đôi mắt hắn híp lại, quai hàm run run “Vì sao mà không được? Em nói cho tôi biết lý do!”

Khó thở quá! Cô không nói được, không thể nói được... Cô lại lùi từng bước về phía sau...

“Em lừa tôi.” Hắn cắn răng nói, từng bước tiến gần đến cô “Em đã từng hứa sẽ không bao giờ lừa dối anh nữa, cho dù là bất cứ chuyện gì... Nhưng em không làm được... Thật không biết còn có bao nhiêu chuyện em lừa dối anh nữa.....”

Hắn càng lúc càng tới gần khiến cô ngập thở. Cô lắp bắp “Không... không có đâu..... Trừ chuyện này ra, em cam đoan với anh, em không lừa dối anh bất cứ điều gì cả.....”

“Từ nay về sau tôi sẽ không nghe em bịa chuyện nữa... Tuyệt đối không...” Hắn cười lạnh một tiếng, gương mặt tuấn tú lúc này chỉ chất chứa sự đau đớn ở sâu thẳm trong đáy mắt.

Gương mặt cô trắng cắt không còn một giọt máu, hai chân mềm nhũn ngã xuống giường, mắt bắt đầu cảm thấy mờ dần, sau đó từng giọt từng giọt nước mắt đua nhau rớt xuống trên đôi má bầu bĩnh của cô.

“Thu lại cái thứ nước mắt giả dối đó của em đi!” Hắn quay mặt đi, thậm chí không thèm nhìn cô thêm một cái nào nữa, đi về phía cửa.

Cô nhất thời hoảng loạn. Hắn không để ý cô nữa rồi... Hắn sẽ không quan tâm đến cô nữa, hắn sẽ không tin cô nữa... Hắn làm thật, hắn thật sự sẽ làm như vậy...

“Đừng!” Cô lập tức đuổi theo, giang hai tay ôm lấy hắn từ phía sau “Hàn, đừng..... huhu..... đừng đi mà...”

Hắn bình tĩnh gỡ tay cô ra. Cô càng khóc lớn “Huhuhu..... Đừng đi.... Em hứa với anh sẽ không uống thuốc tránh thai nữa, như vậy có được không? Em hứa, lần này em sẽ làm được..... Đừng đi.....”

Hắn hơi nghiêng đầu lại, vẫn kiên quyết gỡ tay cô ra, sẵng giọng “Em nghĩ rằng tôi còn có thể tiếp tục tin em được nữa sao? Tránh ra!”

“Đừng! Đừng bỏ em!!” Cô dùng hết sức ôm chặt lấy hắn “Em nói thật, em nói được làm được! Em sẽ không bao giờ uống thuốc nữa, không bao giờ uống nữa.... Em sẽ cùng anh chờ con ra đời..... Nếu sau

này em còn nói dối anh, em sẽ bị xe cán ch.....”

“Im ngay!” Nghe cô thề độc, hắn xoay người lại bịt chặt miệng cô “Tôi tin em lần cuối.”

“Vâng! Vâng.....” Cô ra sức gật đầu, vì vừa rồi khóc lớn quá nên hiện tại vẫn không thể ngừng khóc ngay lập tức, thú thít nói không ra câu.

“Sao lại khóc đến mức này....” Hắn nâng mặt cô lên, ôn nhu hôn lên những giọt nước mắt của cô, ôm lấy cô ngồi ở mép giường, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng cô.

Nhin cô bé nhỏ nép vào ngực hắn nức nở, sâu trong đôi mắt hắn ánh lên một tia gian xảo. Để cô có thể toàn tâm toàn ý ở bên hắn, hắn đành phải giở chút thủ đoạn. Thật ra chuyện cô lén uống thuốc tránh thai sau lưng hắn, hắn đã biết từ lâu, chỉ là hắn vẫn chưa nghĩ ra nên làm cô thay đổi suy nghĩ thế nào....

Có lẽ cô không để ý nhưng hắn nhớ rõ đã hai tháng nay cô không đến kì, hơn nữa gần đây cô lại rất hay buồn ngủ, hơn nữa lại rất thích ăn hoa quả, nhất là hoa quả chua, nên hắn có thể khẳng định trong bụng cô đã sớm xuất hiện kết tinh tình yêu của bọn họ rồi.

Biết điều đó, hắn không kiềm chế được sự vui mừng muốn nói cho cô, nhưng hắn phát hiện ra cô vẫn vụng trộm uống thuốc tránh thai sau lưng hắn, tất nhiên là thuốc tránh thai – không – có – tác – dụng mà hắn đã sớm đánh tráo.

Vốn dĩ hắn nghĩ cứ lừa cô như vậy được bao lâu thì lừa, chờ đến lúc bụng cô to lên, cô tự phát hiện ra, cho dù có tức giận thì cũng đã quá trễ rồi, không thể thay đổi được gì nữa...

Chỉ là hắn lo người con gái này luôn rất cứng đầu, nếu không may hắn bắt cần để cô vụng trộm bỏ đi đứa bé thì bao nhiêu công sức thời gian qua của hắn sẽ đổ xuống sông xuống bể hết. Vì vậy gần đây hắn vẫn luôn lo nghĩ đến chuyện đó, vì chuyện đó mà buồn rầu, chưa biết nên giải quyết thế nào.

Vừa rồi khi hắn vào lại thấy cô đang uống thuốc, nhưng lần này không giống như những lần trước hắn coi như không biết gì mà hắn quyết định tương kế tựu kế. Quả nhiên cô đã yêu hắn, vì không muốn rời xa hắn, cô đã hứa sẽ cùng hắn chờ đứa bé ra đời. Còn về chuyện kết hôn, hắn đã sớm tính toán hết, chỉ cần đợi thời cơ đến nữa là xong.

Chương 365

Cô úp mặt vào ngực hắn. Một lúc lâu sau, cô mới bình tĩnh lại được, chỉ còn thút thít. Hắn vẫn vỗ nhẹ lưng cô, dịu dàng nói “Huyên, mau đi sắp hành lý đi em. Mai em phải đi sớm mà phải không?”

“Vâng.” Cô gật gật đầu, rồi khóc lòng hắn, chợt nhớ tới điều mình đang thắc mắc “Anh cũng phải sắp hành lý... không lẽ là định đi Luân Đôn cùng em?”

Hắn mỉm cười xoa xoa đầu cô “Đương nhiên không phải rồi, vừa vặn mai anh cũng phải đi công tác ở Los Angeles.”

Thì ra là như vậy. Cô không khỏi cảm thấy có chút thất vọng. Nhưng nghĩ lại thì thấy cũng đúng, hắn bận nhiều việc như vậy, làm gì có thời gian rảnh rỗi mà đi Luân Đôn cùng cô...

Hắn nhìn ra sự thất vọng trên gương mặt cô, điểm nhẹ vào mũi cô một cái “Bốn ngày sẽ qua rất nhanh thôi... Em sắp hành lý cho anh luôn đi.”

Hắn đứng lên, kéo cô về phòng hắn. Khi hắn đẩy cửa phòng, cô lại theo bản năng đứng khụng lại. Hắn khó hiểu quay lại nhìn cô “Sao vậy?”

Làm sao cô có thể nói với hắn rằng cô chưa chuẩn bị kĩ tâm lý, ngại vào phòng hắn được... Vì vậy cô chỉ lắc đầu. Hắn lại kéo cô vào.

“Anh đi bao nhiêu ngày? Muốn mang bao nhiêu quần áo?” Cô đi thẳng tới phía tủ quần áo, khi đi qua giá sách khổng lồ của hắn thì cố gắng tránh thật xa, bước nhanh qua. Tất cả đều được thu lại trong mắt hắn.

“Bốn ngày.” Hắn ngồi ở mép giường, nhìn cô bận rộn sắp xếp cho hắn, bật cười “Em không phải sắp nhiều như vậy đâu, đến Mỹ rồi anh mua thêm là được.”

“Anh lãng phí vừa chứ, nhiều đồ như vậy rồi anh còn định mua thêm sao...” Cô tức giận trừng mắt “Nếu đã như vậy sao anh còn gọi em qua sắp hành lý cho anh làm gì? Em về phòng đây.”

Hắn nhún vai, nhanh chóng sửa lại “Được rồi Huyên, anh nói sai rồi, quần áo cứ để em sắp đủ cho anh là ổn.”

Cô hạ hỏa, nghiêng đầu suy nghĩ một lát “Xem nào.... Cần những thứ gì nhỉ..... Quần áo, cravat, tất.....”

Vừa nói, cô vừa xoay người lấy đồ trong tủ của hắn. Tò mò, cô nhìn trái nhìn phải. Bên trong tủ treo đầy âu phục hàng hiệu đủ các kiểu dáng, khiến cô kinh ngạc há hốc mồm. Quần áo của hắn so với phụ nữ cũng không hề ít hơn đâu nha...

Cô vừa đặt bộ âu phục cẩn thận vào trong vali, vừa bâng quơ hỏi hắn “Sao anh cũng đi 4 ngày à? Mà sao lại đi Los Angeles? Chẳng lẽ Đường Thịnh đã vươn tới tận Mỹ rồi sao?”

Cô nhớ rõ trước giờ hắn đi công tác đều là loanh quanh ở châu Á, không ngờ lần này lại tới tận châu Mỹ xa xôi.

“Vốn là một tuần, nhưng em cần đi công tác 4 ngày nên anh cũng cố gắng ép thời gian.” Hắn che miệng ngáp một cái, lười biếng trả lời, không mấy quan tâm đến chủ đề này “Lần này anh đi Mỹ là để kiểm tra chi nhánh ở đó. Thật ra từ mấy năm trước anh đã có kế hoạch phát triển tập đoàn, đưa Đường Thịnh vươn xa vững vàng ở tầm vóc thế giới. Giờ anh cũng xây dựng được mấy chi nhánh ở châu Âu với châu Mỹ rồi.”

Nhin hắn ngáp, cô vội nhanh tay hơn “Anh mệt rồi à? Anh cứ ngủ trước đi, để em sắp hành lý cho.”

Cô vùi đầu lấy đồ, gập cẩn thận, đặt trong valy cho hắn, đến khi xong việc ngang đầu lên đã không còn thấy hắn đâu. Cô vội chạy ra khỏi phòng hắn, đương nhiên là cố gắng tránh xa cái giá sách đó...

Vào phòng của mình, quả nhiên đã thấy hắn đang nằm trên giường. Cô bật cười, rồi lại thở dài mệt mỏi chui vào trong chăn, mà hắn dường như là đã được lập trình cảm ứng, tự động ôm lấy cô.

Nằm trong lòng hắn, nghe tiếng tim đập đều đều mạnh mẽ, cô tự nhiên mỉm cười, dần dần chìm vào mộng đẹp...

— Sân bay quốc tế —

Một chiếc Cadillac từ từ dừng lại. Từ Bang và Ôn Nhược Nhàn từ xa vội chạy tới, một trái một phải mở cửa xe, sau đó Doãn Lạc Hàn và Mân Huyên cùng bước ra.

“40 phút nữa anh mới bay.” Doãn Lạc Hàn nhìn đồng hồ, thuận miệng hỏi “Em còn bao nhiêu lâu?”

“Cũng như anh.” Cô vừa nhìn đồng hồ, vừa đăm chiêu. Thật là trùng hợp, cô và hắn lại cùng giờ bay. Chỉ là cô đi châu Âu, còn hắn lại tới châu Mỹ... là hai hướng trái ngược nhau. Chỉ mong tình cảm của bọn họ sau này sẽ không như vậy... mỗi người một ngả.....

“Chúng ta vào thôi.” Hắn nắm tay cô đi vào trong. Từ Bang và Ôn Như Ý Nhàn quay lại ngồi vào một chiếc xe màu đen, đi theo chiếc Cadillac ra khỏi khu vực sân bay.

Sẽ phải chia tay sao? Trong lòng cô bất chợt dâng lên một cảm xúc kì lạ... Cô ngẩng mặt nhìn hắn, trùng hợp, ánh mắt hắn cũng đang tìm kiếm đôi mắt cô...

Hắn dịu dàng nhìn cô, vuốt nhẹ hai má cô, đột nhiên nhớ tới một bộ phim tình cảm vài năm trước đã xem, chợt cảm thấy tình cảnh của hắn và cô lúc này cũng giống như một cảnh trong phim của hai nhân vật chính...

“Anh đi Los Angeles, em đi Luân Đôn. Chúng ta vẫn có quyền quyết định những ngã rẽ riêng của cuộc đời mình, đồng thời cũng là tôn trọng quyết định của nhau ... Anh không muốn trong tình yêu của chúng ta có sự nghi ngờ bởi đó chính là thứ thuốc độc giết chết tình yêu nhanh và mạnh nhất..... Anh từng xem phim, xem cảnh hai nhân vật chính chia tay ở sân bay, thấy họ nói yêu yêu nhớ nhớ, anh chỉ thấy giả tạo và vô nghĩa... Anh thật sự không muốn như họ.... Nhưng ở Luân Đôn xa xôi, nếu có lúc nào đó em cảm thấy cô đơn thì hãy luôn nhớ rằng anh vẫn luôn ở bên cạnh em... Lăng Mân Huyên, anh yêu em!”

Hắn không nén được sự xúc động. Mặc dù cô vẫn luôn nói sẽ ở bên hắn, nhưng hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được, cô vẫn có một nỗi sợ hãi vô hình nào đó ngăn cô đến với hắn... Nhất là sau khi thấy cô có vẻ tránh tránh giá sách của hắn ngày hôm qua, hắn càng có thể khẳng định, có lẽ cô đã biết chuyện đó....

Chương 366

Bốn ngày sau –

Một thân ảnh cao lớn, theo sau là vài trợ lý vội vã ra khỏi sân bay đi tới một chiếc Cadillac. Từ Bang từ trong xe cung kính đi ra mở cửa xe cho Doãn Lạc Hàn.

Doãn Lạc Hàn không vội lên xe mà nghiêng đầu hỏi Ôn Nhược Nhàn đang đi tới “Ôn thư kí, bên L&K tiến triển thế nào rồi?”

“Tổng tài, tôi đã kiểm tra rồi, tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa.”

Vừa hôm qua, Ôn Nhược Nhàn nhận được điện thoại của Doãn Lạc Hàn từ Los Angeles, nghe hắn nói về kế hoạch, cô đã vô cùng chấn động. Sách lược kinh doanh lớn và mạo hiểm như vậy không phải là việc người thường dám làm, nhưng cô biết năng lực của tổng tài của mình, vì vậy trong lòng càng thêm khâm phục Doãn Lạc Hàn.

Doãn Lạc Hàn mím môi, không nói gì nữa ngồi lên xe.

Cadillac lướt nhanh trên đường. Từ Bang và Ôn Nhược Nhàn ngồi trên xe chuyên dùng của công ty đi phía sau. Lúc này mới là hơn bốn giờ chiều, theo lệ thường đi công tác về tổng tài sẽ tới công ty trước tiên, nhưng lần này Cadillac lại lao vút qua tập đoàn Đường Thịnh mà không hề dừng lại.

“Tù trợ lý, chúng ta có cần tiếp tục theo sau hay không?” Lái xe hơi quay đầu hỏi Từ Bang ở phía sau.

“Tù trợ lý, anh gọi hỏi tổng tài xem sao...” Ôn Nhược Nhàn ngồi cạnh đế nghị.

Từ Bang nghe theo Ôn Nhược Nhàn. Chỉ nghe điện thoại mấy giây, Từ Bang cúp điện thoại nói “Chúng ta về công ty.”, sau đó lại quay đầu nhìn Ôn Nhược Nhàn “Tổng tài giao phó ngày mai công bố tin tức.”

Ôn Nhược Nhàn gật đầu.

Cadillac tới khu biệt thự, sau đó tiến vào Doãn trạch. Một nữ hầu nhanh nhẹn chạy tới mở cửa xe, nhận lấy hành lý từ tay Tiểu Khả, sau đó Tiểu Khả lái xe vào gara.

Doãn Lạc Hàn xuống xe, đi vào phòng khách, ngồi xuống sofa. Vẫn biết ngày mai người con gái hắn hăng nhớ thương mới trở về, nhưng hắn vẫn không kìm lòng được lao đầu vào công việc để hôm nay gấp trở về.

“Lão gia đâu?” Hắn day day thái dương, trầm giọng hỏi nữ hầu.

“Quản gia nói ngày kia lão gia sẽ xuất viện ạ.” Nữ hầu kính cẩn trả lời.

Ngẩng đầu nhìn căn biệt thự xa hoa rộng lớn nhưng yên tĩnh cô đơn, hẵn thở dài. Tự nhiên phải ở một mình như thế này khiến hẵn cảm thấy không quen, cũng may ngày mai cô về rồi, mà Doãn Lương Kiến ngày kia cũng sẽ về, cả biệt thự sẽ lại náo nhiệt...

“Không cần chuẩn bị bữa tối đâu, tôi ăn trên máy bay rồi.” Hẵn nói với nữ hầu, sau đó mệt mỏi lênh láng.

Có lẽ là hẵn đã nghe lời cô, bỏ đi tất cả những thù hận nên gần đây giấc ngủ của hẵn đã khá hơn rất nhiều, ác mộng nếu có cũng chỉ là thỉnh thoảng.

Hẵn đi đến giường lớn, khi đi qua giá sách chợt khụng lại. Trên giá sách có hình của mẹ hẵn thời trẻ, lại liên tưởng đến vẻ mặt hoảng sợ của cô khi đi qua đây, hẵn nhíu mày... Cô đã biết mọi chuyện.

Từ sau khi lột bộ mặt giả dối của Lăng Chính Đào, hẵn luôn có cảm giác lão ta nhất định có dính dáng tới vụ huyết án năm đó, bởi Lăng gia vừa gặp chuyện không may, Lăng thị liền nghiêm nhiên rơi vào tay hẵn. Có thể nói, hẵn là kẻ có lợi nhất khi vụ án xảy ra.

Chẳng lẽ huyết án năm đó còn có ẩn tình?

Hẵn xoay người đi đến phòng bên cạnh, mở tủ đầu giường cô rút ra một tập tài liệu, ánh mắt sắc bén đảo qua từng câu chữ...

— Sáng hôm sau —

Mân Huyên kéo vali ra khỏi sân bay, ngạc nhiên khi thấy Ôn Nhược Nhàn đã đứng đợi sẵn ở đó
“Nhược Nhàn, sao cô lại ở đây?”

“Tổng tài bảo tôi đi đón cô.” Ôn Nhược Nhàn cười rạng rỡ chỉ ra bên ngoài “Xe ngoài kia rồi.”

“Ok, cảm ơn!” Mân Huyên cũng cười tươi. Trác nói rất đúng, lần đi công tác này cô đã được mở mang rất nhiều. Những gì mà cô học hỏi được trong 4 ngày vừa qua quả thật sẽ giúp cô làm tốt vai trò của một Chủ biên.

Những ngày công tác vừa rồi quả thực rất bận rộn. Chiều hôm qua chương trình đã kết thúc, đến tối cô lại đi cùng những người bạn ngoại quốc đi thăm thú khắp nơi. Văn hóa, kiến trúc, ẩm thực,... tất cả mọi thứ ở Luân Đôn đều khiến cô mê mẩn và thích thú, nhưng sâu trong đáy lòng cô vẫn luôn có cảm giác nhớ nhung, cô đơn và buồn bã. Không có người cô yêu bên cạnh, Luân Đôn có đẹp đến mấy cũng trở nên vô vị...

Cô ngồi vào trong xe, hỏi Ôn Nhược Nhàn bên cạnh “Anh ấy về từ lúc nào vậy?”

“Chiều hôm qua tổng tài đã về rồi. Sáng nay anh ấy có một hội nghị quan trọng, nên đành giao cho tôi đi đón.....”

Ôn Nhược Nhàn còn chưa nói hết, điện thoại trong túi cô reo ầm lên. Nhìn tên hiển thị trên màn hình là Trác, cô vội tiếp nghe.

“Mân Mân, về rồi hả em?”

“Vâng, em vừa xuống máy bay.” Cô nhìn giờ, mới 9 rưỡi “Trác, em phải đến tòa soạn à?”

“Ừ, hôm nay là ngày cuối cùng anh ở tòa soạn, em cố gắng đến nhé để anh bàn giao nốt công việc.”

“Vâng, em tới ngay.” Cô cúp điện thoại, nói với lái xe “Anh đem hành lý về giúp tôi nhé. Tôi có việc phải đi. Anh cho tôi xuống ngã tư đằng trước kia là được.”

Chương 367

Cô đi nhanh tới tòa soạn, thấy đồng nghiệp không hẹn mà cùng chiếu đến cô một ánh mắt khác thường.

Cô băn khoăn quét ánh mắt đến bàn làm việc của Chu Hiếu Linh, thấy không có ai ở đó, không biết có phải lại có chuyện gì với cô gái này rồi không.... Cô vẫn nhớ rõ ngày hôm đó thấy cô ta và chú ngồi cùng nhau, không biết bọn họ đang âm mưu cái gì.

Hoang mang đi lên tầng mười lăm, cô gõ cửa vài cái trước cửa phòng chủ biên nhưng không thấy có tiếng trả lời. Cô nhìn quanh rồi xoay người nhìn về phía văn phòng của xã trưởng. Hay là Trác đang ở văn phòng của Lâm Hạo Ngôn? Cô định đi đến gõ cửa thì đột nhiên cửa mở, một khuôn mặt tuấn lăng xuất hiện ở trước mắt “Mân Mân, sang phòng anh rồi nói chuyện.”

Cô theo lời hắn đi vào phòng Chủ biên.

“Em ngồi đi, để anh lấy vài thứ cho em.”

Cô ngồi xuống sofa. Trịnh Trác với tay lấy một chồng tư liệu đang đặt trên giá sách đưa cho cô “Tư liệu này rất có ích đối với em, tốt nhất là mấy ngày nay em nên đọc kỹ đi. Đồ đạc của anh đã thu gọn đi rồi, em chuẩn bị chuyển đồ đạc của em lên đây, về sau văn phòng này là của em.”

“Trác, không phải anh nói hôm nay là ngày làm việc cuối cùng của anh ở tòa soạn sao? Sao lại muốn đi ngay?”

Mấy ngày nay Trác vẫn đảm đương nhiệm vụ là thủ trưởng của cô, hiện tại lại nói lập tức đi ngay, lòng cô không khỏi dấy lên cảm giác hụt hẫng...

“Không còn cách nào khác, hôm nay anh phải tiếp nhận công việc bên kia rồi.” Trịnh Trác khoanh tay trước ngực, trên gương mặt tuấn tú lộ ra một nụ cười yếu ớt. “Mân Mân, anh vẫn đánh giá cao em, với năng lực của em thì việc đảm nhiệm chức chủ biên không có vấn đề gì. Nhưng điều quan trọng là từ nay về sau, trong công việc, em phải tinh tường, không được tin tưởng người khác một cách mù quáng. Cần phải suy nghĩ cẩn thận trước khi quyết định bất cứ một điều gì.”

Trong lời nói của hắn hiển nhiên còn có một tầng ý tứ, cô nhíu mày hỏi dò “Trác, ý anh là ở tòa soạn có người muốn gây bất lợi cho em sao?”

Trịnh Trác gật gù, ánh mắt như có như không “Mấy ngày vừa rồi em không ở tòa soạn nên không biết, cấp trên đã chuyển đến phòng nhân sự hai quyết định, một là thăng chức cho em làm chủ biên, còn lại là phó chủ biên...”

“Phó chủ biên?” Cô vô thức lặp lại. Cô còn nhớ rõ buổi chiều cách đây bốn ngày, Lâm Hạo Ngôn và Trác đã cùng thuyết phục cô đi Luân Đôn công tác, sau đó cô lại có dịp trao đổi với Lâm Hạo Ngôn về việc đề cử Kỷ Tích Vân làm phó chủ biên...

Trịnh Trác đột nhiên đề cập đến chuyện này, trong cô bỗng có dự cảm xấu. Thoảng chốc nhớ đến câu nói của Chu Hiếu Linh ngày đó “...Đừng tưởng rằng cô giỏi giang gì cả. Tôi nói cho cô biết, không cần cô đề cử, tôi cũng sẽ có ngày leo lên được vị trí này...”

“Trác.... Đừng nói là... Chu Hiếu Linh được thăng chức lên Phó Chủ biên...” Cô vừa nói vừa vụt

đứng dậy theo bản năng.

“Đúng như vậy đấy!” Trịnh Trác đáp lời, cẩn trọng nhìn cô “Mân Mân, anh không còn ở tòa soạn nữa, về sau em phải cẩn thận.”

Cô cảm thấy khó tin, hỏi lại “Sao cô ta có thể được cấp trên thông qua? Là Lâm Hạo Ngôn đề cử sao?”

“Không phải, Lâm Hạo Ngôn chưa kịp đề cử ai thì cấp trên đã có công văn xuống rồi...” Trịnh Trác đang nói thì chuông di động dồn dập vang lên. Hắn nhìn màn hình, sắc mặt rõ ràng trầm xuống, ánh mắt lộ ra tia hàn quang khiến người khác sợ hãi.

Cô không dám nói gì nhiều, cúi đầu suy ngẫm... Một lát sau, khi hắn đã nói chuyện điện thoại xong, gương mặt lại thoảng qua một nụ cười ấm áp, khiến cô hoài nghi biểu tình đáng sợ của hắn vừa rồi có phải là cô nhầm không?

“Mân Mân, về sau có chuyện gì em cứ gọi điện thoại trực tiếp cho anh, hoặc có thể đến Tân Thị tìm anh, đến lúc đó em cứ đưa tấm danh thiếp này ra là sẽ được vào.”

Hắn rút tấm danh thiếp nhũ vàng đưa cho cô. Nhìn dòng chữ “Tổng giám đốc tập đoàn Tân Thị – Trịnh Trác”, cô không khỏi cảm thấy vui mừng thay cho hắn “Trác, chức vụ này rất cao, như vậy mới xứng với anh chứ!”

“Đây mới chỉ là bước đệm thôi. Cái gì là của anh thì rồi sẽ phải thuộc về anh. Anh phải đi đây, hãy tự chăm sóc mình nhé, hôn lễ của em nhất định anh sẽ đến!” Hắn cười đầy hàm ý, tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, đi ra khỏi văn phòng. Nghe đến câu cuối cùng, hai má cô chợt đỏ bừng, cúi đầu gài danh thiếp vào tập văn

bản rồi đưa mắt ngắm nhìn không gian sang trọng của văn phòng, thở ra một tiếng, không ngờ hiện tại mình đã là chủ biên của tạp chí Thuần Mỹ!

Nhớ lại cách đây vài tháng, cô chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp vào làm việc, vậy mà bây giờ đã lên tới chức vụ mà ngay cả cô cũng chưa dám nghĩ tới...

Sự nghiệp cô đã có rồi. Còn tình cảm... có phải chính là Doãn Lạc Hàn hay không?

Về đến văn phòng, Tích Vân liền nhìn cô chớp chớp mắt ra hiệu. Cô hiểu ý xem thông báo dán trước văn phòng, quả nhiên là lệnh điều động liên quan đến cô và Chu Hiếu Linh. Trở lại văn phòng, cô im lặng đưa mắt nhìn Kỉ Tích Vân, gật đầu một cái rồi bước vào phòng.

Trên bàn làm việc hình như có một số văn kiện. Cô cầm lên chuẩn bị xem thì nghe tiếng đập cửa dồn dập, nghĩ là Tích Vân, cô tùy ý cất lời “Mời vào!”

“Lăng tiểu thư!” Một giọng chói tai đầy ngọt mạn nháy mắt đâm vào màng nhĩ, không cần ngẩng đầu cô cũng biết đó là ai. Cô cúi đầu nhìn văn kiện, thản nhiên nói “Có việc gì cứ nói!”

“Cô hắn đã nghe chuyện tôi trở thành phó chủ biên. Tôi biết cô nhất định không phục, bởi cô đã tận lực đề cử người tâm phúc của mình, kết quả chức vụ đó lại là của tôi... Haha... tôi e rằng kế hoạch lấy thủng úp voi của cô đã thất bại rồi!”

Giọng điệu hờn hĩnh của Chu Hiếu Linh khiến cô không biết nên khóc hay nên cười. Dù sao có giải thích gì cũng là vô ích, nên cô chỉ nhẹ nhàng bâng quơ “Tôi chưa từng nghĩ như vậy. Tôi cũng không biết cô với cấp trên quan hệ như thế nào, nhưng nếu cô đã được thăng chức phó chủ biên thì tôi chúc mừng cô! Về sau quan hệ của chúng ta không cần phân biệt cao thấp, tôi hy vọng có thể dứt bỏ thành kiến, trong công

việc phối hợp với nhau thật tốt!"

Chương 368

Cô nói trơn tru như vậy, hơn nữa còn cố ý nhấn mạnh vào bốn chữ “cấp trên cấp dưới” khiến Chu Hiếu Linh đỏ mặt tía tai “Cô.....”

Mân Huyên cúi đầu tiếp tục nhìn văn kiện, trên miệng lại nở một nụ cười kín đáo. Trước đây cô cũng không khác gì Chu Hiếu Linh lúc này, có thể bị những câu nói ác ý kích thích mà mất bình tĩnh, làm những việc ngu ngốc...

Chu Hiếu Linh trợn ngược mắt, đập mạnh tay xuống bàn làm việc của cô “Lăng Mân Huyên! Bây giờ tôi là phó chủ biên rồi, đây là bàn làm việc của tôi, cô đi ra ngoài mau!”

“Được, nhưng cô cũng phải cho tôi thời gian dọn đồ đã chừMười lăm phút sau cô có thể vào.” Mân Huyên đóng văn kiện trên bàn làm việc lại, không thèm để ý đến Chu Hiếu Linh, cúi đầu thu dọn đồ. ...

Chu Hiếu Linh “Hừ” một tiếng, quay người đi ra ngoài. Tiếng đóng cửa thật lớn của cô ta khiến mọi người đều ngẩn cổ lên, thì thầm to nhỏ.

“Nhìn cái gì?! Muốn mắng việc à?” Chu Hiếu Linh nổi giận dùng đùng quát to, ánh mắt hung hăn quét quanh phòng làm việc lớn “Tập trung làm việc đi! Tôi không kém cỏi không biết cách quản lý như phó chủ biên trước đây đâu. Hừ, từ giờ trở đi trong giờ làm việc cấm nói chuyện, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

Trong nháy mắt, văn phòng trở nên im bặt. Mọi người lúng túng nhìn nhau rồi cúi đầu làm việc. Bình thường Chu Hiếu Linh đâu có dữ dằn như vậy, sao vừa ngồi vào vị trí lãnh đạo đã thay đổi 180 độ như thế? Mà lời cô ta vừa nói rõ ràng không kiêng nể gì là có ác ý với Mân Huyên...

Mân Huyên cũng không thèm chấp cô ta, chưa đầy mươi phút sau đã dọn xong đồ đạc, ôm một hộp tài liệu và đồ dùng cá nhân đi ra, đồng nghiệp trong văn phòng đột nhiên vỗ tay rầm rầm, ai ai cũng vui vẻ chúc mừng cô.

“Mân Huyên, cô giỏi thật đó!”

“Chúc mừng nha! Sau này ở tầng 15 rồi cũng đừng quên chúng tôi đó, nhớ thường xuyên xuống đây chơi.....”

“Phải đó, cô phải xuống đó, nếu không chúng tôi bị người nào đó mắng thảm rồi.....”

Vài đồng nghiệp nữ vừa nói vừa đánh mắt về phía Chu Hiếu Linh đang ôm đồ vào văn phòng Phó Chủ biên. Mân Huyên cảm động cười tươi rồi “Cám ơn mọi người thời gian qua đã giúp đỡ! Tôi hy vọng sau này chúng ta có thể hợp tác làm việc thật tốt hơn nữa...”

Cô vãy vãy tay, đi vào thang máy. Vừa rồi cô cũng đã nghe thấy Chu Hiếu Linh lớn giọng quát mắng như thế nào, vì vậy cô hiểu thái độ của mọi người lúc này, chắc hẳn trong lòng họ đang thầm chửi rủa cô thủ trưởng mới này.

Tuy cô không rõ làm sao Chu Hiếu Linh nhận được sự tin tưởng của cấp trên, được Giản Quân Dịch phê chuẩn thăng chức, nhưng dù sao cô ta cũng được cấp trên trực tiếp cất nhắc, cô lực bất tòng tâm, không thể làm gì để giúp được mọi người trong phòng...

Cô đến văn phòng mới của mình, vừa ngồi vào chiếc ghế xoay thì có tiếng gõ cửa.

Cô nói to “Mời vào!”

Một cô gái tầm 30 tuổi đi vào, chuẩn mực giới thiệu “Lắng tiểu thư, tôi là trợ lý mới của cô. Tôi họ Hoàng, về sau có việc gì cần cô cứ gọi tôi.”

“À... Trợ lý Hoàng, tôi vừa thăng chức, còn có nhiều việc chưa quen, mong được cô giúp đỡ.” Mân Huyên lẽ phép cúi đầu. Trợ lý Hoàng chính là trợ lý trước đây của Trác, cô đã từng nghe Trác nói qua rằng cô ấy làm việc rất tốt.

“Không dám, có việc gì cô cứ hỏi, nếu biết tôi nhất định sẽ giúp cô.” Trợ lý Hoàng vừa nói vừa xếp vài tập giấy tờ lên bàn làm việc của cô “Có mấy văn kiện cần cô xem qua...”

Mân Huyên vừa mở ra thì thấy đó là báo cáo doanh thu. Nhìn con số được thông báo trên đó, cô không khỏi kinh ngạc. Cô còn nhớ rõ bốn ngày trước Lâm Hạo Ngôn nói lợi nhuận thu về đã vượt 30% so với dự kiến, phỏng chừng cuối cùng có thể lên tới con số 35%, nhưng không ngờ hôm nay mới là ngày thứ năm, con số ấy đã là 48%.

Cô ngạc nhiên đến ngây người, mãi đến khi nghe giọng trợ lý Hoàng nhắc “Lắng tiểu thư, nếu không có vấn đề gì, mời cô ký tên...”, cô mới bừng tỉnh.

“Được.” Cô cúi đầu ký tên. Cô biết sau đó văn kiện này sẽ được đưa tới chỗ Lâm Hạo Ngôn, sau đó sẽ được ghi lại như một công trạng huy hoàng trong lịch sử hoạt động của tòa soạn.

Trợ lý Hoàng lại đưa cho cô thêm một số văn kiện, cô vùi đầu vào làm việc. Một lúc lâu sau, di động vang lên, cô nhìn vào màn hình hiển thị, bất giác nở một nụ cười ngọt ngào.

“Hàn, sao bây giờ mới gọi cho em? Em về từ lâu rồi...” Cô tiếp điện thoại, giọng nói pha chút hờn dỗi.

“Huyên, anh vừa họp bốn giám đốc xong, ra khỏi phòng lập tức gọi cho em đây.” Giọng nói dịu dàng của hắn vang lên, trộn lẫn với những tiếng ồn ào xung quanh.

Cô thè lưỡi. Họp bốn giám đốc quan trọng đến như thế nào, cô đương nhiên biết rõ.

Hắn dường như nhìn thấy được vẻ mặt của cô lúc này, cúi đầu cười khẽ “Em sắp hết giờ rồi đúng không? Anh qua đón em đi ăn trưa.”

Cô nhìn con số ở góc bên phải màn hình máy tính, thấy còn hơn tám phút nữa là đến giờ nghỉ trưa của tòa soạn, vì vậy vui vẻ trả lời “Vâng, khoảng mười phút nữa em xuống dưới đợi anh.”

Tầng mười lăm có thang máy chuyên dụng, không phải chờ đợi, chen chúc cùng người khác, cô vui vẻ đáp thang máy xuống lầu, tay phải lẩn lẩn sờ vào vật trong túi xách. Đó là quà cô mua cho hắn ở Luân Đôn, tuy rằng không phải là đồ quý hiếm xa xỉ gì nhưng đó chính là tấm lòng của cô...

Bước ra khỏi thang máy, thấy trước mặt có vài đồng nghiệp, cô đi chậm lại để cho họ ra khỏi tòa soạn trước, sau đó mới hớn hở chạy nhanh về phía hắn vẫn hay đậu xe.

Nháy mắt đã thấy chiếc Lamborghini quen thuộc, cô lại gần, cùng lúc đó cửa xe cũng mở ra. Cô cười tươi rói vào trong “Hàn, anh đến nhanh thế!”

Cô quay đầu nhìn hắn, lại thấy hắn đang nhíu mày, giọng nói bá đạo vừa yêu thương vừa lo lắng “Sao lại đi nhanh như vậy?! Nhỡ may ngã thì phải làm sao?”

Chương 369

“Không sao, em có phải trẻ con đâu mà ngã....” Cô cúi đầu nhìn đôi giày cao gót dưới chân cô mua khi đi dạo phố ở Luân Đôn – đôi giày mà cô cực kì thích.

Hắn trừng mắt nhìn đôi giày cao gót dưới chân cô, dùng giọng quyết đoán ra lệnh “Không được! Từ ngày mai em không được đi giày cao nữa.”

“Tại sao?” Cô lập tức ngẩng đầu, không phục kêu to “Anh quá đáng vừa thôi chứ, em đi giày gì anh cũng muốn quản sao?”

Có lẽ hắn tự thấy mình đã hơi nặng lời với cô nên hạ giọng “Huyên, em đừng đi giày cao nữa. Mình về nhà thôi, cơm nước xong anh với em đi mua vài đôi giày bệt.”

“Không cần. Anh là đồ đáng ghét, không để ý đến anh nữa.” Cô trừng hắn một cái, xoay người mở cửa xe muôn bước ra ngoài.

Hắn vội kéo cô lại, thì thào bên tai cô “Huyên, nghe lời anh đi... Anh chỉ muốn tốt cho hai mẹ con.....” Hắn nói đến đây thì chợt ngưng bật.

“Gì? Anh nói gì vậy? Hai gì á?” Cô khó hiểu quay đầu nhìn hắn. Hắn nhân lúc cô đang lơ đãnh thì kéo hắn cô vào trong xe, nhanh tay đóng cửa xe lại.

“Anh nói nhầm thôi.” Hắn chỉ nói như vậy rồi khởi động xe.

Cô chu môi nói “Tóm lại em mặc kệ anh! Anh không thể vô duyên vô cớ bắt em không được đi giày cao gót đưốc!”

Mọi người nói phụ nữ có thai dễ kích động đúng là không sai! Hắn cười nhẹ, tay trái giữ vô lăng, tay phải tìm lấy tay cô, nắm chặt “Huyên, chúng mình đã xa nhau bốn ngày rồi, đừng giận nữa đưốc không?”

“Không phải là tại anh tự dựng cấm em đi giày cao gót sao? Là lỗi của anh đó!” Kỳ thật cô cũng không định xuống xe mà chỉ giả vờ để dọa hắn thôi. Bốn ngày ở Luân Đôn xa lạ đối với cô chẳng khác nào bốn mươi năm đăng đăng. Mặc dù mỗi buổi tối hắn vẫn gọi điện thoại quốc tế cho cô nhưng không có hắn ở bên, cô vẫn luôn có cảm giác như trái tim bị thiếu mất một khối, yêu thương nhung nhớ không gì so sánh đưốc...

“Được, đưốc rồi, là do anh không đúng, đừng tức giận nữa...” Hắn lại cười, nâng tay cô tới trước mặt rồi cúi đầu hôn nhẹ.

“Thôi đưốc rồi, tha cho anh!” Cô cũng bật cười, rút tay lại “Tập trung lái xe đi, ăn xong còn phải đưa em về tòa soạn đó.”

Hắn liếc nhìn đồng hồ rồi quay sang hỏi cô “Không phải một giờ sao? Kịp!”

Cô gật gật đầu “Üm một giờ, nhưng mà em định tới sớm một chút. Em vừa lên chức Chủ biên, còn nhiều việc chưa quen, phải cố gắng mới đưốc.”

“Ừm... xem ra em yêu của anh còn bận hơn cả anh nữa.” Hắn nhìn cô, ánh mắt tràn ngập yêu chiều “Trưa nay ăn bít tết nhé?”

“Vâng, thế nào cũng được.” Cô gật gật đầu, đột nhiên nhìn thấy trước mặt một dáng người quen thuộc. Sao có thể? Cô nhìn chăm chăm người đó, cho đến khi xe đến gần mới nhận ra thì ra là cô nhầm.

Cô thở dài một hơi, cảm thấy đầu óc mình đúng là có vấn đề. Làm sao cô có thể nhầm người đó là bố được chứ?

“Làm sao mà cứ lắc lắc rồi lại gật gật thế? Em đang nghĩ gì vậy?” Bên tai truyền đến giọng nói trầm ấm của hắn.

“Không có gì....” Cô quay đầu sang mỉm cười với hắn một cái, nhưng trong lòng vẫn không vơi sự buồn phiền. Dường như đã lâu lắm rồi cô không đi thăm bố... Thật ra cô vẫn luôn muốn đến thăm ông, nhưng cô lại sợ ông hỏi cô chuyện về Doãn gia giống như lần trước... Cô vẫn còn nhớ, lần đó cô đã đồng ý với bố rằng sẽ không qua lại với người nhà họ Doãn nữa, lúc đó cô còn chưa thực sự hiểu vì sao bố lại muốn như vậy, nhưng giờ xem ra cô cũng đã hiểu được đôi chút... nguyên nhân có lẽ là do chuyện năm đó...

Chỉ có điều cô vẫn không hiểu... nếu thực sự bố đã giết vợ của bố nuôi, nhắc đến Doãn gia bố phải có thái độ ăn năn hay hối hận gì đó mới đúng chứ, vì sao ngược lại lại còn hận người nhà họ Doãn đến như vậy?

Cô lại trầm tư suy nghĩ, cho đến khi xe dừng lại, cửa xe mở ra, cô mới hồi phục lại tinh thần.

“Huyên, hôm nay... em làm sao vậy?” Doãn Lạc Hàn nhíu mày, cúi người đặt lòng bàn tay úp vào trán cô “Có cảm thấy không thoải mái ở đâu không? Nếu cảm thấy mệt hay như thế nào phải nói ngay cho anh biết, biết không?”

“Không sao, em khỏe lắm.” Cô đưa hai tay lên nắm lấy bàn tay to lớn của hắn đang đặt trên trán mình, cố cong miệng cười một cái với hắn nhưng làm thế nào cũng không cười nổi.

Cô hít sâu một hơi, quyết định phải làm rõ chuyện này, nếu không cứ để lâu trong lòng thật sự khiến cô bí bách muốn chết.

“Hàn, bố nuôi xuất viện chưa?” Cô nắm tay hắn, cùng hắn thong dong bước vào đại sảnh của nhà hàng sang trọng.

Bồi bàn đưa họ tới một bàn đã đặt trước. Doãn Lạc kéo ghế cho cô, sau đó ngồi trên chiếc ghế đối diện, âm trầm nói “Ngày mai ông ấy mới xuất viện.”

“Vậy tan tầm hôm nay anh với em đi thăm bố nhé.” Cô đăm chiêu nhìn mặt bàn. Cô muốn biết đáp án của tất cả những chuyện này. Lần trước bố nuôi đang nói đến chuyện bố cô và mẹ Doãn Lạc Hàn thì ngừng lại, trực giác nói cho cô rằng đó chính là mấu chốt của câu chuyện.

Bọn họ vừa ngồi xuống không lâu thì bít tết hấp dẫn được đưa lên. Cô vừa cầm lấy dao nĩa thì cảm giác bụng cuồn cuộn, và rồi như có cái gì đó dâng lên yết hầu cô, cô bản năng che miệng, quay mặt sang hướng khác.

“Làm sao vậy?” Doãn Lạc Hàn nhận ra hành động của cô, dừng tay đang chuẩn bị cắt bít tết lại “Em khó chịu ở đâu sao?”

“Em.....” Cô quay đầu về phía hắn vừa định nói thì mùi vị của bít tết lại chui vào trong mũi, khiến cô có cảm giác ghê ghê cổ. Cô vội bịt chặt mũi miệng, cuống quýt đứng dậy “Em... em phải... đi toilet một chút!”

Doãn Lạc Hàn hơi nhíu mày nhìn cô chạy về phía toilet, cảm thấy lo lắng và đau lòng, hắn đặt chiếc khăn ăn lên bàn ăn, đứng dậy chạy theo cô.

Mân Huyên chạy một mạch vào trong toilet, cố đè nén cảm giác buồn nôn, ghé đầu vào bồn cầu nhưng nôn khan nửa ngày cũng không nôn ra được chút gì.

Cô nhìn chính mình trong gương... chẳng lẽ cô có thai rồi sao? Lâu lâu quên không tính chu kì kinh nguyệt, cô nhầm tính lại mới phát hiện ra đã hai tháng rồi kinh nguyệt không đến. Không, không thể nào... Rõ ràng mỗi lần cô đều uống thuốc cẩn thận mà, làm sao lại có thể mang thai được?

Trước đây cũng đã từng có lần kinh nguyệt của cô bị chậm, có lẽ lần này cũng chính là như vậy. Cô lắc đầu, rửa sạch mặt và tay, sau đó đi ra ngoài.

Chương 370

Cô vừa ra khỏi toilet đã thấy Doãn Lạc Hàn đang dựa lưng vào tường đứng đợi ở bên ngoài. Vừa thấy cô ra, hắn lo lắng chạy tới đỡ cô, vỗ vỗ nhẹ vào lưng cô “Sao rồi? Có đỡ hơn chưa?”

Cô vỗ vỗ ngực, cười lắc đầu “Em không sao đâu, chắc là tại ăn lung tung trên máy bay.”

“Em nghĩ vậy sao?” Đôi môi hắn hơi cong lên, không khỏi vừa đau lòng mà lại vừa buồn cười. Cô gái này đúng là ngốc, không biết như vậy là mình đã có thai mà còn tưởng là do ăn lung tung cái gì đó...

Cô ngồi xuống bàn, làm nũng với hắn “Hàn, em không muốn ăn bít tết nữa. Em muốn ăn bánh ngọt vị chanh...”

“Sao lại đột nhiên muốn ăn bánh ngọt vị chanh?” Dương nhiên là do mang thai thèm vị chua của chanh rồi. Hắn cố nín cười, gật đầu với cô “Ok, em muốn ăn gì cũng được, mình đi thôi.”

Hắn đưa cô đến một tiệm bánh nổi tiếng, gọi cho cô một đĩa bánh hương chanh. Quả nhiên đĩa bánh vừa bưng lên được ít phút đã chui hết vào bụng cô.

Hắn cười cười, lại gọi cho cô thêm hai đĩa nữa, cô cũng ăn xong rất nhanh. Lúc này, gương mặt cô mới hiện lên nụ cười thỏa mãn. Nhưng vừa thấy trên bàn là ba cái đĩa trống trơn, mặt cô lại xì xuống.

“Sao em lại có thể ăn một lúc hết ba cái bánh ngọt được?! Trước đây em chỉ ăn chưa đầy một cái là đã no rồi mà... Không lẽ em bị bệnh gì ư...”

Khuôn mặt tuấn tú của hắn tràn ngập niềm vui, rút khăn giấy lau kem dính trên miệng cô “Đương nhiên không phải rồi. Em rất gầy, giờ ăn tốt như vậy là chuyện đáng mừng chứ. Nếu mỗi ngày em đều có thể ăn được nhiều như vậy, anh sẽ rất vui!”

Nghe hắn nói vậy, cô lại vui vẻ. Thấy hắn từ đầu đến cuối chỉ uống café, đoán rằng có lẽ hắn không thích ăn bánh ngọt, vì vậy cô đề nghị “Mình gọi thêm một caramen đi.”

Hắn theo lời cô gọi thêm một caramen, sau đó vì không muốn cô buồn mà cố nuốt hết phần caramen béo ngậy đó. Hai người cùng ăn một bữa trưa thật vui vẻ.

Thời gian buổi chiều trôi qua rất nhanh. Đến khi cô làm xong việc đã là bốn giờ, lúc này Lâm Hạo Ngôn lại gọi điện thoại nội tuyến bảo cô đến văn phòng hắn.

Cô cùng hắn thảo luận công việc khoảng chừng một giờ. Thảo luận xong, khi cô chuẩn bị rời khỏi văn phòng hắn thì hắn như chợt nhớ ra điều gì đó, gọi cô lại “Lăng tiểu thư, lợi nhuận của tạp chí kì này vượt xa so với mục tiêu đề ra, thành tích thật sự quá đáng mừng, vì vậy tôi đã xin chỉ thị của cấp trên mở một buổi tiệc chúc mừng.”

Cô ngạc nhiên hỏi “Đã xác định thời gian mở tiệc là vào hôm nào chưa? Cần tôi làm gì sao?”

Lâm Hạo Ngôn từ từ nói “Vào cuối tuần này. Tất cả đồng nghiệp trong tòa soạn và lãnh đạo cấp trên đều sẽ tham gia. Kì tạp chí lần này có được thành tích như vậy là nhờ rất nhiều vào tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh nên buổi tiệc lần này cũng sẽ mời anh ta.....”

Hắn chỉ nói tới đây rồi nhìn cô chăm chắm. Cô xấu hổ sờ sờ mũi, hiểu ý tứ của hắn. Xem ra hắn đã biết chuyện giữa cô và Doãn Lạc Hàn.

“Anh yên tâm đi, tôi sẽ nói với anh ấy.”

Cô trở lại văn phòng. Chỉ còn mười phút nữa là đến giờ tan tầm. Mọi việc đều đã làm xong, cô bắt đầu thu dọn đồ.

Cốc cốc cốc..... Tiếng đập cửa vang lên. Cô nói to “Mời vào!”

Đẩy cửa vào không phải là trợ lý Hoàng mà lại là một gương mặt hoàn toàn xa lạ, trong tay cô ấy cầm một vài tờ giấy, trên mặt lại có chút e dè sợ sệt “Lăng tiểu thư, chào cô! Tôi là trợ lý của Chu tiểu thư, tôi họ Đào. Đây là văn kiện Chu tiểu thư giao cho tôi đưa đến cho cô.”

Mân Huyên ngẩng đầu nhìn đối phương. Đúng ra, Chu Hiếu Linh phải đích thân tới báo cáo với cô. Cô ta lại cử trợ lý đến đây, rõ ràng là không coi cô ra gì.

“Có chuyện gì cô bảo Chu tiểu thư tự đến đây nói với tôi.” Mân Huyên thản nhiên nói, cúi đầu cất điện thoại di động vào túi, kéo khóa lại.

“Làm phiền rồi, Lăng tiểu thư.” Trợ lý Đào biết mình làm như thế này là không đúng, nhưng vì lúc đó Chu Hiếu Linh nổi giận ra lệnh cho cô, cô sợ quá mới phải liều đến đây.

Một lát sau, đã đến giờ tan tầm. Mân Huyên đi vào trong thang máy chuyên dụng. Cửa thang máy vừa đóng lại lại mở ra, Chu Hiếu Linh đi giày cao gót cộp cộp đi vào trong thang máy với cô.

“Lăng Mân Huyên, cô muốn gì? Không phải chỉ là vài tờ giấy thôi sao, cô còn muốn tôi phải đích thân đưa đến nữa?” Chu Hiếu Linh gay gắt nói “Cô cậy mình là Chủ biên nên muốn hiếp đáp tôi phải không?!”

“Hết giờ làm việc rồi. Có chuyện gì ngày mai chúng ta nói tiếp.” Mân Huyên vẫn bình tĩnh trả lời, giơ tay ấn nút thang máy.

Chu Hiếu Linh giữ chặt tay cô lại, vắn mắt lên đầy hung ác “Cô đừng làm bộ làm tịch trước mặt tôi! Đừng tưởng rằng cô sẽ ngồi lên được vị trí phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh, cô chỉ là một con tình nhân thôi, cả đời cô cũng chỉ có thể là tình nhân thôi, hiểu chưa? Nhà tôi có bảy cái khách sạn đó, nói về gia thế hay diện mạo tôi đều hơn cô gấp mấy chục lần, Doãn Lạc Hàn sẽ nhanh chóng sang cô sang một bên để đến với tôi thôi, và rồi anh ấy sẽ cưới tôi.....”

Ngoài thang máy vang lên tiếng bước chân. Mắt Chu Hiếu Linh chợt lóe lên, vội ấn nút thang máy, nhưng thang máy đã bị người bên ngoài nhanh hơn ấn mở ra. Lâm Hạo Ngôn cầm theo một tập tài liệu xuất hiện ở trước mặt hai người.

Chu Hiếu Linh vội buông tay cô ra, khôi phục nụ cười hòa nhã trên gương mặt “Xã trưởng, anh về à?”

“ Ủ.” Lâm Hạo Ngôn ấn nút, quay sang nhìn cô và Chu Hiếu Linh “Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

“Không có gì!” Chu Hiếu Linh cười ngọt ngào “Tôi vừa nói chuyện công việc với Chủ biên, sau đó cô ấy định ăn thang máy nhưng mà tôi nghĩ là Chủ biên cả ngày đã phải làm việc vất vả như vậy nên tôi định ăn hộ.”

Chương 371

Mân Huyên không nói gì, chỉ mỉm cười. Nếu cô ta đã thích diễn trò đến như vậy, vậy cô cũng để cho cô ta diễn. Ban nãy Chu Hiếu Linh nói nhà cô ta có tới bảy cái khách sạn, nhưng cô nghĩ không phải như vậy, bởi nếu cô ta đã là thiên kim đại tiểu thư thì sao còn phải chịu khổ làm việc ở tòa soạn này?

Nhưng cô cũng không nghĩ nhiều về việc đó bởi cô còn đang bận tâm nên hỏi bối nuôi như thế nào khi đến bệnh viện một lát nữa.

Lâm Hạo Ngôn đi về phía bãi đỗ xe, còn Chu Hiếu Linh đi theo phía sau cô. Cô mặc kệ cô ta, vẫn đi thẳng tới vị trí Doãn Lạc Hàn vẫn hay đỗ xe nhưng kì lạ là hôm nay lại không thấy chiếc xe quen thuộc đâu...

Cô quay đầu nhìn trái phải, đoán có lẽ hôm nay hắn có việc bận nên đến hơi muộn, vì vậy đứng lại định kiên nhẫn chờ đợi, nhưng Chu Hiếu Linh lại từ từ đi tới.“Cô đang đợi Doãn Lạc Hàn sao? Hôm nay anh ấy sẽ không tới đâu.”

Giọng Chu Hiếu Linh rất chắc chắn khiến cô cho dù không muốn để tâm cũng không được. Làm sao cô ta biết được Doãn Lạc Hàn hôm nay sẽ không tới? Rõ ràng trưa nay cô và hắn còn hẹn nhau mà... Cô quay mặt đi, quyết định coi cô ta như không khí.

“Cô không tin cũng được, nhưng tôi sẽ ở đây chờ cũng cô để xem rõ cục hôm nay Doãn Lạc Hàn có tới hay không!” Chu Hiếu Linh ngửa đầu ra phía sau cười điên dại, ngực mạn khoanh tay như là đang chờ xem kịch hay.

Đối với những hành động không bình thường này của Chu Hiếu Linh, Mân Huyên đã quá quen đến mức nhảm chán. Cô không để ý tiếp tục chờ đợi, nhưng ba mươi phút sau vẫn không thấy bóng dáng Doãn Lạc Hàn đâu. Cô bắt đầu sốt ruột gọi điện thoại cho hắn, nhưng điện thoại lại đang bị tắt. Chẳng lẽ thật sự như Chu Hiếu Linh nói, cô ta biết tất cả mọi việc Doãn Lạc Hàn đang làm hay sao?

Nhìn ra sự hoài nghi trên gương mặt cô, Chu Hiếu Linh càng thêm đắc chí “Thấy chưa, tôi đã nói rồi mà còn không tin. Ngày nào anh ấy chẳng gọi điện nói cho tôi biết anh ấy đang làm gì...ahaha.....”

Mân Huyên muốn phản bác nhưng cô cứ mấp máy miệng mãi không nói nên lời. Doãn Lạc Hàn... đồ tồi... đồ đáng ghét! Cô thầm chửi rủa hắn mấy ngàn mấy vạn lần.

Đúng lúc này, một chiếc Cadillac từ từ xuất hiện ngã tư đường gần đó, cuối cùng dừng lại trước mặt hai người.

Lái xe Tiểu Khả vội chạy ra khỏi xe, vừa lau mồ hôi vừa liên tục xin lỗi “Lãng tiểu thư, rất xin lỗi, tôi đã đến chậm nửa tiếng. Tổng giám đốc đang bận họp nên giao cho tôi đến đón cô, nhưng nhà tôi xảy ra việc đột xuất nên tôi tới trễ... Xin lỗi cô, xin cô đừng nói chuyện này cho tổng giám đốc biết, nếu không tiền lương tháng này của tôi sẽ không còn mất... Xin lỗi cô, rất xin lỗi cô.....”

Thì ra là như vậy, Mân Huyên vội lắc đầu “Không sao đâu, tôi sẽ không nói cho anh ấy biết.”

“Vâng, vâng, cảm ơn cô, vậy là tốt rồi, mời cô lên xe.” Tiểu Khả cúi đầu, mở cửa xe. Mân Huyên gật đầu, ngồi vào trong.

Cô liếc ra ngoài xe thấy Chu Hiếu Linh đang đứng ngay ra căm tức nhìn cô ngồi trong Cadillac. Mân Huyên đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt lên rất nhiều.

Cadillac từ từ di chuyển. Một lát sau, cô càng nghĩ càng giận. Doãn Lạc Hàn nói hắn và Chu Hiếu Linh không có gì, nhưng hôm nay vì sao mà Chu Hiếu Linh lại biết hắn không đến? Rõ ràng hắn còn gạt cô chuyện gì...

Ngọn lửa trong lòng càng lúc càng bốc lên. Chỉ cần nhớ đến câu nói của Chu Hiếu Linh rằng cô ta và hắn đã cùng nhau vượt qua một giai đoạn khó khăn, một giai đoạn nào đó mà cô không biết, cô lại khó chịu vô cùng... Suy cho cùng cũng là do Doãn Lạc Hàn dây dưa gì đó với Chu Hiếu Linh, nếu không làm sao tự dựng cô ta lại cứ tìm cô gây chuyện?

Nghĩ như vậy, cô rốt cục không chịu được nữa, đột ngột nói “Dừng xe, tôi muốn xuống xe.”

Xe vừa dừng lại, cô liền thở phì phì nhảy xuống. Cô thà đi taxi chứ cũng không thèm đi xe của hắn!

“Lăng tiểu thư, cô vẫn giận tôi sao? Xin lỗi cô, tôi.....” Lái xe Tiểu Khả cuống quít chạy theo phía sau, ngăn cô lên taxi.

“Tiểu Khả, chuyện này không liên quan tới anh. Anh cứ về đi, nếu anh ta có hỏi cứ nói tôi đi xe anh ta nhiều nên chán rồi, bảo anh ta đem xe đi mà đón người phụ nữ khác!”

Cô ném câu nói sắc mùi thuốc súng đó lại, sau đó bước vào trong taxi.

Ở siêu thị cạnh bệnh viện, cô mua vài loại hoa quả mà bố nuôi thích ăn, sau đó đi đến phòng bố nuôi.

“Bố nuôi, con đến thăm bố đây!” Cô vừa vào cửa đã thấy Doãn Lương Kiến đang đứng hóng gió ở ngoài ban công.

Nghe thấy tiếng cô, Doãn Lương Kiến quay người lại, cười đến híp mắt “Ha ha..... Mân Huyên đó à... Hôm nay lại rảnh đến thăm bố sao? Nghe quản gia nói con vừa đi công tác ở Luân Đôn phải không?”

“Dạ đúng ạ, con vừa về nước sáng nay.” Cô đặt giỏ trái cây lên bàn, đi vào toilet rửa sạch tay, sau đó đi ra gọt táo.

“Haha vậy à?” Doãn Lương Kiến đi vào trong, ngồi trên ghế, ngắm nhìn cô một lúc rồi vừa lòng gật đầu “Gần đây nhìn khí sắc của con tốt lên nhiều rồi đó, xem ra là có chuyện vui gì hả?”

Cô nghĩ bố nuôi muốn nói đến công việc của cô, vì thế ngang đầu cười nói “Con lại vừa được thăng chức lên Chủ biên ạ.”

“Ha ha..... Giỏi lắm! Nhưng mà bố thấy con vẫn gầy quá, phải ăn nhiều một chút... Gần đây Lạc Hàn có bắt nạt con không?”

Tay cô đang gọt táo khụng lại một chút, sau đó miễn cưỡng cười “Không ạ, anh ấy tốt với con lắm.” Trong lòng cô lại bắt đầu bốc hỏa, hoàn toàn không ý thức được câu trả lời của mình không khác nào đang thừa nhận mối quan hệ của hai người.

Doãn Lương Kiến vui mừng cười híp mắt lại. Mân Huyên gọt táo xong thì đặt lên đĩa mời ông “Bố nuôi ăn táo đi ạ.”

“Được, ngoan lắm.” Doãn Lương Kiến cười ha ha cầm một miếng táo, cắn một miếng. Đúng lúc này quản gia đi tới, thấy nụ cười sáng lạn của lão gia sau khi Tần Phương Ngọc qua đời thì không khỏi mừng rỡ, lại lặng lẽ đi ra ngoài.

Chương 372

Cô vừa chạy ra khỏi phòng bệnh thì bắt gặp một dáng người cúi đầu ngồi yên lặng ở ngoài, vài sợi tóc nâu nâu vương trên trán che khuất đôi mắt khiến khuôn mặt tuấn tú dường như phảng phất nỗi buồn.

Cô lo lắng chạy lại gần, từ từ chạm nhẹ vào cánh tay hắn “Hắn.....”

Yết hầu hắn hơi giựt giựt. Cô bỗng thấy xúc động vô cùng, nức nở lao vào trong lòng hắn. Cô muốn nói chút gì đó để an ủi hắn, nhưng giờ phút này, đến chính tâm tình của bản thân cô còn không kiểm soát được, làm sao có thể nói được câu nào để chia sẻ với hắn?

Hắn nắm chặt tay cô, gục đầu vào vai cô. Hai người cứ ôm nhau như vậy, không biết bao lâu sau, hắn nâng gương mặt đầy nước mắt của cô lên, khàn khàn giọng nói “Tại sao em cứ tránh né anh vậy?”

Hắn làm sao mà biết được? Cô không khỏi cảm thấy có chút tủi thân, lại sụt sịt vài cái.

“Huyên, em không thấy mọi chuyện thật kì quặc sao?” Hắn nheo mắt nghi hoặc “Năm đó làm sao mà mẹ em lại có thể biết bố em đang ở khách sạn để đuổi tới?”

Cô trầm ngâm một hồi để nhớ lại những kí ức đau lòng nhất trong cuộc đời của mình, cuối cùng nói rành mạch “Có một cuộc gọi nặc danh gọi đến. Tuy khi đó em còn nhỏ nhưng em vẫn nhớ rất rõ, không sai được... Nhận xong cuộc gọi đó, mẹ em liền lao ra ngoài.....”

Hắn hơi mím môi, nhìn chăm chú vào cô “Em có nghi ngờ ai là người gọi cuộc điện thoại đó không?”

Cô ngây ra một lúc. Nhìn sâu vào trong mắt hắn, cô biết hắn là hắn đã biết cái gì đó, vì vậy gật gật đầu nói ra suy nghĩ của mình “Thực ra... em nghi có thể người đó chính là chú... Vì vậy ở Lăng trạch ba năm nay em luôn cố gắng tìm kiếm chứng cứ, nhưng lại không thể tìm được gì...”

Ánh mắt hắn đầy phức tạp “Như vậy chỉ có hai khả năng... Một là em nghi oan cho ông ta rồi, thực ra ông ta chẳng làm gì cả. Hai là ông ta đúng là một con cáo già, tất cả những chứng cứ liên quan đều đã bị ông ta tiêu hủy hết. Em nghĩ là khả năng nào?”

Cô suy nghĩ kĩ một hồi, sau đó cụp mắt nói “Khả năng thứ hai.”

Từ ngày cô biết chú có liên quan đến Chu Hiếu Linh thì tất cả những gì gọi là sự tin tưởng còn sót lại trong lòng cô đối với chú đều đã tiêu tan sạch sẽ.

“Vậy thì giờ cái duy nhất chúng ta thiếu chỉ là chứng cứ thôi. Lăng Chính Đào quả nhiên là một con cáo già...” Hắn giơ tay lau nước mắt trên gò má cô “Em phải cẩn thận đó! Nếu anh đoán không sai, vài ngày nữa nhất định lão ta sẽ tới tìm em, đến lúc đó em không được tùy tiện gặp mặt mà có gì nhất định phải nói cho anh biết để anh cũng đi với em, biết chưa?”

“Tìm em sao? Chẳng lẽ ông ấy còn muốn hại em sao?” Cô mở to mắt “... Chuyện năm đó căn bản em không biết gì cả, hơn nữa hiện tại trong tay em cũng không có chứng cứ gì gây bất lợi cho chú, em nghĩ ông ấy sẽ không.....”

Hắn dùng đôi tay ấm áp bao hai tay cô lại, trầm giọng nói “Chuyện này anh đã suy nghĩ rồi. Rất có thể mọi chuyện có liên quan đến xí nghiệp Lăng thị của nhà em, nên tốt nhất lúc nào em đi hỏi bố em đi, xem ông ấy nói sao...”

Lời hắn nói dường như còn có ẩn ý khác khiến cô càng thêm mê mang “Lăng thị không phải mười một năm trước bố em đã giao cho chú rồi hay sao?”

Hắn lắc lắc đầu, sau đó chỉ nói “Ngay cả sự việc bố em giết người cũng có rất nhiều điểm nghi vấn, bây giờ cũng chỉ còn lại bối em là đương sự duy nhất, em nên hỏi ông ấy xem sự tình năm đó rốt cục là như thế nào...”

Vừa nghe hắn nói như vậy, cô vội túm tay hắn, nhất thời kích động “Hàn, em cũng tin bối em không dám giết người đâu. Ông ấy bình thường rất hiền lành, không thể nào lại mất lý trí dám cầm dao giết người được. Bố nuôi cũng nói năm đó bối em đến tìm mẹ anh là để khuyên can, vì vậy căn bản là ông không có động cơ giết người...”

Hắn nắm chặt tay cô, cười khổ một tiếng “Quả thật là không có động cơ giết người, nhưng anh cũng phải nhắc em, năm đó tòa tuyên án bối em tội ngộ sát chứ không phải mưu sát...”

Gương mặt cô phút chốc trở nên trầm buồn. Đúng vậy, năm đó bối bị tuyên án tội danh ngộ sát. Về pháp luật ngộ sát là như thế nào, thực ra cô cũng chỉ hiểu được sơ sơ, còn muốn tìm hiểu chuyên sâu có lẽ phải tìm đến luật sư...

“Ngày mai em sẽ đến thăm bối.” Thực sự thì cô chỉ muốn đến hỏi bối ngay bây giờ, nhưng lúc này đã là chạng vạng, đã hết thời gian thăm tù nên cô không thể đi ngay được. Nếu... nếu thật sự có người hâm hại bối, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho người đó!

“Ngày mai anh lái xe đưa em.....” Hắn mới nói được nửa câu thì di động reo vang. Hắn cúi đầu mở di động ra, cô nhìn theo, thấy tên hiển thị trên màn hình di động, cô tức giận hung hăng lườm hắn một cái.

“Huyên, anh đi nghe điện thoại.” Nói xong, hắn thong thả đi đến một góc nghe điện thoại.

Không thèm nghe xem nội dung cuộc điện thoại là như thế nào nữa, cô hậm hực lập tức chạy đi.

Chương 373

Hắn không để ý cô đã thở phì phì bỏ đi, vừa ấn nút nghe, không đợi đầu dây bên kia nói gì, hắn đã gầm nhẹ “Chết tiệt! Chu Hiếu Linh, không phải tôi đã cấm cô gọi cho tôi rồi hay sao?! Những gì tôi nợ cô tôi đã trả hết, sau này cô còn tiếp tục làm phiền tôi thì đừng trách tôi không khách khí.”

Đáng ghét! Đúng là đồ phụ nữ lòng tham không đáy! Hắn tức giận rửa thăm vài câu. Số điện thoại của hắn vẫn luôn được giữ bí mật, không biết làm sao cô ta mò ra được, gần đây thường xuyên gọi đến làm phiền hắn.

Hắn quay đầu lại thì không thấy người ngồi cạnh mình ban nãy đâu nữa, vội vàng chạy vào trong phòng bệnh, cũng không thấy cô ở bên trong, lại chạy ra thang máy, xuống lầu nhưng cũng không thấy cô đâu.

Cô bắt taxi đi xa khỏi bệnh viện, sau đó đứng trên đường cái, mờ mịt không biết đêm nay nên chạy đi đâu...

Cho dù thế nào, hôm nay cô cũng không muốn gặp hắn. Không, không phải riêng hôm nay mà là vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy hắn! Cô tức giận đi bộ trên đường, vừa đi vừa nghĩ.

“Mân Huyên!” Cô đang cúi đầu muốn đi vào một shop quần áo, đột nhiên nghe được đường như có người gọi mình. Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, bả vai bị vỗ một cái, quay đầu lại thì thấy trước mặt là một cô gái với nụ cười trong suốt như pha lê.

Nhin Ôn Nhược Nhàn đột ngột xuất hiện trước mắt, Mân Huyên nở nụ cười tươi rói. Cũng giống như

lần trước tình cờ gặp nhau, Ôn Nhược Nhàn mặc đồ đạo phố, mái tóc dài bình thường đi làm vẫn hay búi cao lên nay được buông thả tự nhiên, gương mặt tinh xảo không bị cặp kính gọng đen dày che khuất, hoàn toàn tự nhiên xinh đẹp.

“Mân Huyên, sao cô lại đi dạo một mình thế này? Tổng giám đốc không đi cùng cô sao?” Ôn Nhược Nhàn nói trúng chỗ đau của cô.

“Đừng nhắc đến anh ta!” Mân Huyên nhăn mặt, ánh mắt trở nên ảm đạm, bàn tay đang cầm túi xách vì tức giận mà hơi run nhẹ nhẹ.

Ôn Nhược Nhàn nhìn ra một ít manh mối, mỉm cười nói “Có muốn đến nhà tôi ngồi một chút không?
Ở gần đây thôi...”

Mân Huyên chợt nhớ tới Chỉ Dao đã từng nói Giản Quân Dịch và Ôn Nhược Nhàn ở chung với nhau, mặt cô đỏ ửng lên, liên tục xua tay “Không, không cần đâu, tôi.....”

Ôn Nhược Nhàn bật cười “Cô yên tâm, trong nhà chỉ có mình tôi thôi, anh ấy đi công tác từ cuối tuần trước rồi.”

Gương mặt Mân Huyên xẹt qua chút kinh ngạc. Giản Quân Dịch đi công tác từ cuối tuần trước... vậy thì người phê chuẩn cho Chu Hiếu Linh ngồi vào vị trí phó chủ biên không phải là anh ta... mà là 1 người khác!

“Đến nhà tôi ngồi chơi đã. Tôi vừa mua café xong, vừa vặt có thể mời cô.” Ôn Nhược Nhàn chớp mắt chỉ vào chiếc túi plastic đang xách trên tay, nhiệt tình kéo cô về phía khu chung cư cao cấp gần đó.

Mân Huyên không từ chối nữa. Nếu Ôn Nhược Nhàn thật sự có quan hệ với Giản Quân Dịch như Chỉ Dao nói, vậy cô có thể hỏi cô ấy một vài chuyện mà cô đang thắc mắc.

Chương 374

Ôn Nhược Nhàn mời cô ngồi trên sofa còn mình xoay người vào bếp pha café. Cô nhìn ngắm xung quanh... Căn hộ này rất đẹp, phải gấp đôi căn hộ mà Doãn Lạc Hàn và cô ở chung trước đây.

Di động của cô chợt đổ chuông ầm ĩ. Cô mặc kệ coi như mắt mù tai điếc. Ôn Nhược Nhàn ngó ra nhìn một lần, sau đó lại mỉm cười rụt đầu lại.

Một lát sau, Ôn Nhược Nhàn bưng tới hai ly café thơm nồng. Mân Huyên nhấp một ngụm café, không khỏi cảm thán “Cô pha café ngon thật đấy!”

Ôn Nhược Nhàn bật cười “Mỗi ngày tổng giám đốc phải uống tới mươi ly café, tôi pha mãi rồi tài nghệ cũng phải tốt lên thôi. Nếu cô thích, tôi sẽ dạy cho cô.”

Nghe Ôn Nhược Nhàn nói đến Doãn Lạc Hàn, Mân Huyên chu môi không nói gì nữa.

“Cô và anh ấy cãi nhau à?” Ôn Nhược Nhàn buông ly café xuống, thân thiết hỏi cô.

Mân Huyên lắc lắc đầu “Anh ta cứ dây dưa với cô gái khác.....”

“Là cô gái họ Chu đó sao?”

Mân Huyên ngạc nhiên “Đúng vậy, sao cô biết?”

Ôn Nhược Nhàn cẩn thận nói “Cô ta đã tới công ty làm loạn vài lần. Bị bảo vệ ngăn cản, cô ta lại gọi điện đến yêu cầu gặp tổng giám đốc, mỗi lần đều bị tôi từ chối. Gần đây không biết cô ta làm sao có được số di động của tổng giám đốc, thường xuyên gọi cho anh ấy. Tổng giám đốc đã rất gay gắt với cô ta, nhưng nghe cô nói như vậy thì xem ra cô ta vẫn chưa chịu bỏ cuộc...”

Mân Huyên lại ngạc nhiên, thấy Ôn Nhược Nhàn có vẻ biết nhiều chuyện nên tranh thủ hỏi “Trước kia rốt cục anh ấy và cô ta đã xảy ra chuyện gì? Có phải lại là tàn dư của một cuộc phong lưu.....”

“Không phải, cô hiểu lầm rồi, quan hệ giữa cô ta và tổng giám đốc không phải như vậy. Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, nhưng hình như là trước đây tổng giám đốc nợ cô ta một ân tình gì đó, vì vậy cô ta lấy chuyện đó ra đòi tổng giám đốc cưới cô ta. Đương nhiên là tổng giám đốc không đồng ý, nhưng anh ấy cũng đã cho cô ta một số tiền rất lớn, coi như là trả món nợ ân tình. Cô ta không được làm phu nhân tổng giám đốc, nhưng thấy số tiền lớn thì gật đầu đồng ý, nói từ nay về sau sẽ không làm phiền tổng giám đốc nữa. Chuyện này đã xảy ra từ năm ngoái, tưởng vậy là xong rồi, nhưng gần đây cô ta lại thường xuyên đến đòi gặp tổng giám đốc...”

“Tôi tưởng nhà cô ta có tới bảy cái khách sạn cơ mà? Thiên kim đại tiểu thư như vậy mà cũng để ý đến tiền bạc ư?” Mân Huyên khó hiểu hỏi.

“Ai nói nhà cô ta có bảy cái khách sạn vậy?” Ôn Nhược Nhàn bật cười “Nhà cô ta nghèo rớt mồng牙, bố mắc tôi bắt cóc nên đang ngồi tù, chỉ còn hai mẹ con cô ta sống qua ngày ở nông thôn... sao lại là thiên kim đại tiểu thư gì đó được chứ?!”

Mân Huyên há hốc miệng. Thì ra tất cả đều là do Chu Hiếu Linh bịa ra. Như vậy, việc Doãn Lạc Hân

thường xuyên gọi điện cho cô ta như cô ta nói xem ra cũng là nói dối rồi.

Cô lắc lắc đầu. Quả thực là Chu Hiếu Linh nói dối không chớp mắt! Nếu không phải hôm nay nghe Ôn Nhược Nhàn nói cho cô biết sự thật, cô đã tin cô ta sai cổ rồi. Xem ra là cô hiểu lầm Doãn Lạc Hàn rồi...

Mân Huyên liếm liếm môi “Không giấu gì cô, Chu Hiếu Linh đang làm việc tại tòa soạn Thuần Mỹ cùng tôi. Mấy ngày trước cô ta đột nhiên được thăng chức, ngồi lên vị trí phó chủ biên. Xã trưởng nói đó là ý của cấp trên, mới đầu tôi còn tưởng là Giản Quân Dịch cất nhắc cô ta, nhưng ban nãy cô cũng nói đó, anh ấy đi công tác từ tuần trước rồi... vậy nên tôi thật băn khoăn không biết rốt cục ai là người đã nâng đỡ cô ta?”

Ôn Nhược Nhàn nghiêng đầu suy nghĩ một chút “Theo như tôi được biết, khi anh ấy không ở công ty thì mọi việc sẽ được giao cho phó tổng giải quyết... Ông ấy tầm 40 tuổi rồi.....”

Ôn Nhược Nhàn còn chưa nói hết câu, di động trong túi Mân Huyên lại reo vang. Cô lập tức ấn nút nghe, vội vàng xin lỗi “Hàn, là em hiểu lầm anh... xin lỗi.....”

Microphone truyền đến giọng nói lo lắng của hắn “Không cần nói nữa. Em đang ở đâu? Anh đi đón em.”

Cô hỏi Ôn Nhược Nhàn địa chỉ nơi này, sau đó nói cho hắn. Cúp điện thoại, cô cầm túi xách, ngưng ngùng nói với Ôn Nhược Nhàn “Nhược Nhàn, cảm ơn cô đã cho tôi biết sự thật.”

“Không có gì... Có thể giúp được cô, tôi rất vui.” Ôn Nhược Nhàn nở nụ cười duyên dáng “Tổng giám đốc rất thật lòng với cô đấy. Tôi làm thư kí cho anh ấy nhiều năm như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy quan tâm đến một người con gái đến như vậy. Gần đây ban giám đốc có sự thay đổi

lớn, phải họp liên miên. Anh ấy quản lý cả tập đoàn Đường Thịnh, mọi việc lớn nhỏ cuối cùng cũng đều chờ ở anh ấy, mỗi ngày đều bận đến tối tăm mặt mũi, nhưng anh ấy luôn tận lực làm việc để có thể xong việc kịp giờ tan tầm... Tôi nghĩ anh ấy cố gắng đến như vậy hẳn là vì muốn sớm gặp cô đó....”

Mân Huyên cúi đầu càng thấp. Cô không ngờ hắn lại vì cô mà làm nhiều việc đến như vậy. Từ biệt Ôn Nhược Nhàn, cô vừa đi xuống dưới lầu thì nghe thấy một giọng nói trầm ấm quen thuộc “Huyên...”

Chương 375

Cô quay đầu lao vào vòng tay hắn đang dang rộng sẵn chờ cô, cọ cọ đầu trong lòng hắn, trách cứ “Sao anh không nói cho em biết chuyện của Chu Hiếu Linh... để em hiểu lầm anh....”

Hắn xoa xoa lưng cô “Mọi chuyện đều qua rồi, chúng ta về đã...”

Ngồi vào trong xe rồi, cô xòe tay ra trước mặt hắn “Đưa điện thoại cho em.”

“Làm gì?” Hắn liếc cô một cái, đóng cửa xe, sau đó đưa điện thoại cho cô.

Cô cười cười thầm bí, mở điện thoại hắn ra, thuần thực ấn ấn vài nút, sau đó đưa trả lại cho hắn, cười khẽ thè lưỡi “Được rồi, sau này cô ta sẽ không thể làm phiền anh được nữa!”

Hắn vặn chìa khóa xe, bật cười xoa đầu cô “Em làm gì vậy? Sao dám khẳng định chắc chắn vậy?”

Cô nhún vai, nở nụ cười đặc ý “Rất đơn giản, em đưa số của Chu Hiếu Linh vào danh sách từ chối, đặt cả chế độ chặn số máy lạ, như vậy sau này cô ta không thể liên lạc được với anh nữa.”

Hắn nhướn mày, đôi mắt hiện lên sự tán thưởng “Cách này hay đấy... thế mà anh không nghĩ tới!”

“Bây giờ em chặn hết rồi đó, cấm anh chủ động gọi cho cô ta!” Cô phùng mồm trợn mắt chỉ cái điện thoại của hắn.

“Đương nhiên rồi, em nghĩ anh dám sao? Bây giờ em chính là người cần được quan tâm nhất...” Hắn cúi đầu cười, khởi động xe.

Cô quay đầu nhìn hắn, khó hiểu hỏi “Sao lại cần được quan tâm nhất?”

Hắn mím môi cười giảo hoạt, hàm ý nói “Hai ngày nữa em sẽ biết...”

Có gì mà phải thầm bí như vậy chứ?! Cô nghĩ thăm, sau đó lại nghĩ đến nút rỗi trong lòng mình “Vừa rồi Ôn Nhược Nhàn đã nói chuyện về Chu Hiếu Linh cho em biết, nhưng có một việc em vẫn thắc mắc... rốt cục là anh nợ cô ta ân tình gì?”

Hắn mím môi lại, nở một nụ cười lạnh lùng “Cô ta chính là con gái của người nuôi dưỡng anh năm đó....”

Cô há hốc miệng, lại nhớ lại ngày đó khi bố nuôi cãi nhau với hắn dường như cũng có nhắc đến họ Chu gì đó... Thì ra Chu Hiếu Linh chính là con gái của người đó... Lại nhớ Ôn Nhược Nhàn nói bố của Chu Hiếu Linh bị bỏ tù vì tội bắt cóc, xem ra chính là năm đó ông ta ép Doãn Lạc Hàn về đòi tiền của ba nuôi không được nên chó cùng dứt đậu, tự mình gọi điện thoại uy hiếp bố nuôi...

Cô tức giận nắm chặt tay lại, đập mạnh một cái vào đùi “Thật quá quắt! Bố cô ta làm tổn thương anh như vậy, nếu nói đến trả nợ thì người trả phải là họ mới đúng chứ, sao lại là anh được?”

Nói xong, cô chợt cảm thấy có chút không bình thường liền quay sang nhìn trộm hắn. Gương mặt góc cạnh lúc này không thể hiện một biểu cảm gì đặc biệt, chỉ âm trầm như băng hàn.

Không biết có phải cô đã chạm vào nỗi đau của hắn rồi hay không... Cô muốn cầm tay hắn, an ủi hắn, nhưng nghĩ đến việc hắn đang lái xe, làm như vậy sẽ không an toàn nên cô lại khụng lại, nín thở, không dám tùy tiện nói gì nữa...

Hắn dường như cảm nhận được suy nghĩ của cô, quay sang chủ động nắm tay cô “Nếu em muốn biết, anh sẽ nói cho em biết nguyên nhân. Năm đó bố của Chu Hiếu Linh ép anh gọi cho bố anh để đòi tiền chuộc, anh không đồng ý, ông ta liền nhốt anh vào trong một căn phòng tối, sau đó tối ngày uống rượu rồi đánh đập anh. May mắn anh đã cố trốn nhưng đều bị ông ta bắt lại được. Có một lần con gái ông ta là Chu Hiếu Linh bí mật đến nói có thể cứu anh ra ngoài với điều kiện lớn lên anh phải cưới cô ta, cô ta muốn trở thành phu nhân lăm tiền nhiều của. Ban đầu anh không thèm quan tâm. Nhưng bố Chu Hiếu Linh uống rượu ngày càng nhiều, cũng càng lúc càng hành hạ anh thường xuyên và dã man hơn, cuối cùng anh thật sự không thể chịu đựng được nên đã đồng ý với cô ta. Anh cho cô ta số điện thoại của nhà anh, cô ta giúp anh gọi điện báo cho bố anh biết anh đang ở đâu. Nhưng đúng lúc đó thì bố cô ta đi đánh bạc về, nợ rất nhiều tiền, bị chủ nợ truy đuổi sát sao, thế là ông ta giựt lấy điện thoại tổng tiền bố anh.....”

Cô ngạc nhiên đến mức lắp bắp mãi không ra lời. Lúc ấy Chu Hiếu Linh mới chỉ là một bé gái mà đã muốn trở thành người lăm tiền, xem ra là do bị hoàn cảnh ảnh hưởng...

Hắn lặng lẽ lái xe, xe thể thao dần dần tiến vào cổng lớn Doãn gia. Lúc này đột nhiên hắn lại nói “Từ ngày ông già họ Chu đó ngồi tù, vợ của ông ta, cũng là mẹ của Chu Hiếu Linh đã mang Chu Hiếu Linh đi trốn nợ, vì thế anh đã nghĩ là sẽ không bao giờ gặp lại cô ta nữa. Mãi đến năm trước, cô ta lại đột nhiên xuất hiện nhắc lại chuyện ngày xưa, đương nhiên anh không đồng ý, liền lấy hôn ước giữa anh và Chỉ Dao chặn miệng cô ta, sau đó cho cô ta một số tiền lớn. Lúc đó cô ta đã đồng ý là sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa, nhưng không ngờ Chu Hiếu Linh tham lam đã thành thói, bây giờ lại tiếp tục bám lấy anh....”

Những chuyện đó cô cũng đã được nghe Ôn Nhược Nhàn nói. Cô đăm chiêu suy nghĩ một lúc, đột nhiên mắt sáng lên “Hắn, anh nói cô ta bám lấy anh như vậy... liệu có phải chủ ý của chú không?”

Hắn dừng xe, gật gật đầu “Cũng có thể... ngày mai anh sẽ cho người điều tra.”

“Ummmm.....” Một tiếng kì lạ chợt vang lên. Hắn quay sang nhìn cô, thấy cô đỏ mặt ôm cái bụng khô quắt, vội đẩy cửa xuống xe.

Cô từ từ đi vào tron nhà, nghe thấy tiếng hắn đang phân phó cho người giúp việc lập tức chuẩn bị bữa tối.

Vài giờ sau, cô ôm cái bụng no nê dựa vào trong lòng hắn, hơi ngẩng mặt nhìn chiếc cằm cương nghị của hắn “Hắn, em đã nghĩ kỹ rồi. Sau này nếu có bất cứ nghi ngờ gì, em sẽ hỏi trực tiếp anh, sẽ không vô lý giận dỗi lung tung nữa.”

“Ừ... anh cũng vậy.” Hắn nâng mặt cô lên, cúi mặt xuống, hôn nhẹ lấy đôi môi của cô, sau đó lưu luyến rời đi. Đúng lúc này đầu lưỡi của cô lại liếm nhẹ lấy môi hắn, nháy mắt kích thích dục vọng trong hắn.

“Em đang quyến rũ anh phải không?” Giọng hắn khàn khàn đầy hơi nóng.

“Không có.....” Cô thẹn thùng cười, cố tránh những nụ hôn dày đặc và đôi bàn tay âu yếm của hắn, sau đó đỏ mặt, từ từ nhắm hai mắt lại, toàn tâm toàn ý hưởng thụ tình yêu của hắn.

Chương 376

Cô xoay người, mắt nhắm mắt mở lười biếng nhìn về phía đồng hồ, mí mắt vô lực khép lại, sau đó lại đột nhiên mở ra, trừng mắt nhìn đồng hồ.

Chết rồi, đã tám rưỡi rồi! Cô bật dậy như bị cháy mông, bên cạnh đã không còn ai. Cô lấy tốc độ nhanh nhất có thể chạy vội xuống dưới lầu, chỉ thấy Doãn Lạc Hàn đang nhàn nhã ngồi uống café.

Cô bất mãn chu môi chạy về phía hắn “Hàn, anh dậy sớm mà sao không gọi em?”

“Em đang trong thời kì cần phải ngủ nhiều mới tốt.” Đôi môi hắn lại cong lên thành một nụ cười hạnh phúc, dường như đang ám chỉ cái gì.

Chỉ tiếc cô lại đang vội đi làm, căn bản không thể để ý nhiều đến biểu hiện đó của hắn, vội kéo tay hắn lôi đi “Mau đi lấy xe đi, em bị muộn làm rồi!”

Khuôn mặt tuấn tú của hắn lại tràn đầy nét cười, buông tờ báo trong tay ra, đi theo cô ra cửa chính. Tờ báo lảng lặng nằm trên bàn cơm, trên mặt báo là hai gương mặt quen thuộc cùng với một dòng tít rất lớn.

Cô cúi người lấy giày nhưng không thấy đôi giày cao gót của mình đâu, nhìn trái nhìn phải, trên giá giày ngoài đôi giày thể thao của cô ra thì chỉ toàn là những đôi hài để băng mới tinh.

Cô nhận ra là trò của hắn, vừa ngẩng đầu định trách hắn thì nhận ra bên cạnh mình đã sớm không còn ai, hắn đã đi ra gara lấy xe.

Cô vừa tức vừa cuống dậm dậm chân, đành phải chọn một đôi hài nhung để băng trong đó, xỏ vào chân mới cảm thấy thật sự là rất thoải mái, hắn là loại giày cực cao cấp.

Nghe thấy tiếng khởi động xe, cô thòi ngắm nghía đôi giày, vội vàng chạy ra ngoài. Xe thể thao đã vững vàng dừng trước mặt cô. Cô chu môi ngồi vào.

“Sao miệng lại sưng lên thế kia?” Hắn cười điểm nhẹ vào đôi môi của cô, ái muội nháy mắt “Chẳng lẽ là kiệt tác đêm qua của anh?”

“Anh... lung tung!” Cô đỏ mặt phản bác, sau đó lại làm bộ hung dữ nói “Là anh đổi hết giày của em phải không? Sao anh lại làm vậy? Mau trả giày lại cho em!”

Hắn nhìn đôi giày trệt trên chân cô, vui ra mặt “Dáng người của em rất đẹp, cũng rất cao, không cần đi giày cao gót. Em nhìn xem này đôi giày này rất hợp với quần áo của em, rất đẹp em biết không?”

Nghe hắn khen, cô không khỏi lại đỏ mặt. Nhìn đôi giày trên chân, quả thực càng nhìn lại càng thấy đẹp, sự tức giận cũng bị thoái bay, trong lòng chỉ còn lại sự ngọt ngào.

Lúc này một nữ hầu vội chạy tới, đưa một hộp cơm cho cô theo sự phân phó của hắn.

Nhìn hộp cơm hấp dẫn, bụng cô lại biếu tình. Cô cầm lấy thìa bắt đầu xúc cơm ăn, nhìn đồng hồ trên xe, thở phào nhẹ nhõm khi nhận ra vẫn kịp giờ đi làm.

Khi đi đến ngã tư gấp đèn đỏ, xe dừng lại. Hắn nhìn sang, thấy cô đã ăn hết hộp cơm liền rút khăn nhẹ nhàng lau nước sốt cà chua còn dính trên môi cô.

“Cám ơn anh!” Cô cười ngọt ngào cầm ly sữa đã uống được một nửa. Cô no quá rồi, không uống được nữa, nhưng tính cô không thích lãng phí, định mang ly sữa về tòa soạn, lúc nào đói thì uống.

“Đưa anh...” Hắn lấy ly sữa trong tay cô, đưa đến trước miệng, uống mấy ngụm liền hết ly sữa.

Hành động thân mật như vậy lại khiến hai má cô đỏ ửng lên. Nhìn đôi môi hắn còn dính chút sữa, cô mỉm cười dịu dàng lấy khăn lau cho hắn.

Hắn thuận thế bắt lấy tay cô, đặt ở trước miệng, ấn lên mu bàn tay một nụ hôn thật sâu “Huyên, khi nào thì mình kết hôn?”

A? Lại là chuyện này! Cô vội rút tay lại, tránh ánh mắt của hắn “Anh mau lái xe đi, em bị muộn làm rồi.”

Hắn trầm mặc nhìn cô khoảng chừng một phút đồng hồ, sau đó không nói gì khởi động xe.

Lúc này tất cả các dây thần kinh trong cô dường như đều căng hết lên. Trải qua ngày hôm qua, cô đã toàn tâm toàn ý giao trọng trách đời mình cho hắn, làm sao lại không muốn hai người có thể cùng ở bên nhau trong giây phút thần thánh trên lễ đường? Chỉ là cô nghĩ đến bố... ông cực lực phản đối cô qua lại với nhà họ Doãn, đương nhiên càng không thể cho phép cô lấy Doãn Lạc Hàn.

Nếu bây giờ cô đồng ý với hắn, vậy bố thì phải làm sao? Cô định hôm nay sẽ xin nghỉ buổi chiều để đi thăm bố, bởi cô đã hiểu rõ chuyện 11 năm về trước, cô muốn hỏi ông vì sao không muốn cô dính dáng gì đến Doãn gia...

Đi vào đại sảnh của tòa soạn, cô cúi đầu nhìn đôi hài trên chân, nghĩ đến câu nói của hắn, trên môi bất giác nở nụ cười. Lúc đó, có vài đồng nghiệp đi qua cô, cùng chào cô “Lăng tiểu thư, chào buổi sáng!”

Cô cũng mỉm cười “Chào buổi sáng!”

“Ê, cô đã xem chưa?”

“Báo chí hôm nay.....”

“Không thể tin được.....”

Ai ngờ sau đó họ lại ghé đầu vào nhau, khe khẽ nói nhỏ, sau đó không hẹn mà cùng liếc nhìn cô một lần nữa.

Cô khó hiểu, lắc lắc đầu đi vào thang máy chuyên dụng.

Buổi sáng nay cô có một buổi họp quan trọng kéo dài đến giữa trưa. Đến khi buổi họp kết thúc, cô vội chạy tới văn phòng Lâm Hạo Ngôn, nhưng trợ lý anh ta lại nói anh ta vừa ra ngoài. Cô gọi di động cho anh ta, lại nghe tiếng chuông vang lên trong phòng. Cô thở dài... Xem ra phải đợi anh ta về rồi xin phép nghỉ buổi chiều vậy, dù sao 2 giờ mới được thăm tù, cô cũng không vội.

Bụng cô lúc này lại réo lên. Không biết tại sao gần đây cô rất hay có cảm giác đói. Đêm hôm qua cô cũng bị tỉnh giấc vì đói, nhưng ngại đi xuống bếp nên đành ôm cái bụng đói cố ngủ tiếp...

Cô quyết định trước hết cứ phải đi giải quyết nhu cầu của cái bụng đói, sau đó làm gì thì làm.

Chương 377

Xuống đến đại sảnh, nghe phía sau có người gọi tên mình, cô xoay người, thấy Tích Vân đang ở phía sau chạy về phía cô “Mân Huyên, đợi tôi với, cô đi ăn à?”

“Ư, cùng đi đi.” Mân Huyên gật đầu cười tươi rói.

Hai người vừa đi ra ngoài, Tích Vân liền quay sang nhìn cô cười híp mắt “Được gả vào nhà giàu rồi, khao tôi bữa này đi nha. Haha... tôi sẽ không khách khí đâu.”

Mân Huyên hoàn toàn không hiểu được ý của Kỉ Tích Vân, tròn mắt nhìn cô.

Tích Vân bắt đầu bĩu môi trợn mắt, xua xua tay trước mắt cô “Được lăm Mân Huyên, còn định giả vờ hả? Bây giờ toàn bộ tòa soạn, không, phải nói là cả thành phố này, thậm chí cả nước đều đã biết cô là phu nhân tổng giám đốc rồi.”

“Phu nhân tổng giám đốc?!?” Nghe thấy cụm từ nhạy cảm này, cô bắt đầu trở nên căng thẳng.

“Ai dà! Mân Huyên, đến giờ còn định giấu tôi hả, trên báo đã viết rành rành rồi kìa...” Tích Vân ngẫm nghĩ một lúc, sau đó bắt đầu nói rõ ràng từng chữ “Tin tức mới nhất, lần này L&K sẽ không mời các ngôi sao làm người đại diện cho sản phẩm mới mà sẽ mời chính phu nhân tổng giám đốc lên thử nghiệm sản phẩm.....”

Không đợi Tích Vân nói xong, cô vội hỏi, gần như là gào lên “Thật sao???”

“Ư, thật mà! Giấy trắng mực đen, to uỳnh ở trang nhất nha...” Tích Vân chỉ vào cửa hàng gần đó
“Không tin cô đi mua báo mà xem tôi nói đúng không...”

Mân Huyên bán tín bán nghi chạy vào cửa hàng mua một tờ báo, đồng tử phút chốc phóng đại. Trang
nhất của tờ báo quả nhiên là chình ình hình ảnh cô và Doãn Lạc Hàn đi bên nhau, cẩn thận đọc phía dưới,
quả nhiên đúng như Kỉ Tích Vân nói, hơn nữa...

Tờ báo không hề đề cập gì đến chuyện trước kia của cô và Doãn Lạc Hàn, chỉ nói cô là con gái nuôi
mới nhận của Doãn Lương Kiến, sau khi Doãn Lạc Hàn bị Giản gia từ hôn, ở cùng cô lâu ngày sinh tình,
hiện tại đã chuẩn bị đính hôn, vân vân và vân vân....

Cô hoàn toàn trở nên ngây ngốc.

Nửa giờ sau, cô và Tích Vân ăn xong cơm trưa, trở về tòa soạn, vừa khéo lại đụng mặt Chu Hiếu
Linh.

“Lăng Mân Huyên, cô đừng vội đắc ý! Doãn Lạc Hàn sẽ không cưới cô đâu! Cô chỉ là đồ tình nhân
mặt hàng, muốn leo lên vị trí phu nhân tổng giám đốc sao? Cô thấy cô xứng sao? Buồn cười!”

Chu Hiếu Linh đỏ mặt tía tai lớn tiếng ồn ào, khua tay múa chân như người điên khiến tất cả đồng
nghiệp xung quanh xúm lại xem.

Mân Huyên lạnh lùng, nghiêm túc nói “Chu Hiếu Linh, cô đang nói lung tung cái gì vậy? Nói có sách, mách có chứng, cô có chứng cứ gì chứng minh tôi là “tình nhân” của tổng giám đốc Doãn sao?”

Cô nói xong, ánh mắt mọi người đều dồn về phía Chu Hiếu Linh chờ đợi cô ta đưa ra bằng chứng. Đúng lúc này, Lâm Hạo Ngôn đẩy đám đông ra đi tới.

Chu Hiếu Linh thấy tình hình như vậy, khẩu khí giảm đi rất nhiều “Tôi không có, nhưng tôi.....”

Lâm Hạo Ngôn đột nhiên lên tiếng, lạnh lùng quát lớn “Nếu không có, cô còn định nói lung tung cái gì nữa? Đây là tác phong của một Phó Chủ biên sao? Nhìn cô lúc này thật chẳng khác nào một người đàn bà chua ngoa đanh đá đang chửi nhau ở ngoài chợ. Thật chẳng ra sao! Còn không cút đi cho tôi?!”

Chu Hiếu Linh bị mắng đến á khẩu, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, không dám nói gì nữa, cúi đầu chạy ra khỏi đám đông.

Nhin bóng dáng Chu Hiếu Linh chật vật chạy đi, đồng nghiệp xung quanh cười lớn như xem trò vui, bởi bình thường họ cũng vốn không ưa gì tính cách điệu ngoa kiêu căng của Chu Hiếu Linh.

“Đúng là con mụ điên!” Kỉ Tích Vân ném ánh mắt chán ghét về phía Chu Hiếu Linh, sau đó ghé tai Mân Huyên nói nhỏ “Hì hì, đúng là nhìn không ra nha... Bình thường xã trưởng hào hoa phong nhã, hôm nay lại lợi hại như vậy, đúng là lão đại tuyệt vời của chúng ta!”

“Xã trưởng, cảm ơn anh!” Mân Huyên đỏ mặt nói lời cảm ơn với Lâm Hạo Ngôn. Chuyện cãi nhau mất mặt như vậy lại để xã trưởng phải để tâm, quả thật là không hay...

Lâm Hạo Ngôn quay đầu, mỉm cười khen ngợi cô “Lăng tiểu thư, cô làm tốt lắm! Thân là bậc lanh đạo của tòa soạn phải có khí thế như vậy chứ, khiến người ta tâm phục khẩu phục. Chu Hiếu Linh là người như thế nào tôi cũng có đánh giá, với loại người như vậy lần sau cô không cần khách khí.”

Cô gật gật đầu, cảm động với sự cỗ vũ mà Lâm Hạo Ngôn dành cho cô.

Khi Lâm Hạo Ngôn đi vào thang máy chuyên dụng, thấy cô đi đến lại ấn nút để cho thang máy sắp khép lại lại mở ra, chờ cô vào.

Tích Vân vẫy vẫy tay chào cô, sau đó cùng vài đồng nghiệp khác đi vào thang máy chung. Ban đầu cô cũng định cùng đi với họ, nhưng lại sợ bị hỏi về chuyện tờ báo hôm nay, vì thế vội vàng đi vào thang máy chuyên dụng.

“Xã trưởng, tôi muốn xin nghỉ chiều nay có được không?”

Lâm Hạo Ngôn giật mình “Chiều nay sao? Có công ty muốn thuê tòa soạn chúng ta quảng cáo, chiều này sẽ đi thương lượng về vấn đề chi phí, tôi vốn định cùng cô đi.....”

Vừa nghe nói có nhiệm vụ mới, ý chí làm việc của cô nháy mắt dâng trào, cắt lời Lâm Hạo Ngôn “Không sao, vậy tôi đi cùng anh, xong việc thì nghỉ cũng được.”

Lâm Hạo Ngôn tốt bụng nhắc nhở cô “Nếu chúng ta đàm phán thuận lợi thì chỉ một hai giờ là xong,

nhưng nếu không thuận lợi, khả năng đến tối cũng không xong được đâu. Nếu cô có việc gấp như vậy, chiều nay cô nghỉ đi cũng được.”

Dù sao ngày mai đi thăm bố cũng được, cũng không gấp gì, công việc quan trọng hơn. Cô gật đầu
“Không sao, tôi sẽ đi.”

Chương 378

– Văn phòng xã trưởng –

Mân Huyên ngồi trước bàn làm việc, lật xem tư liệu Lâm Hạo Ngôn đưa cho cô. Thì ra là công ty đang thuê quảng cáo ở trang nhất và trang hai của Thuần Mỹ là một công ty xe hơi khá nổi tiếng, thời hạn hợp đồng thuê quảng cáo là ba năm, mà bây giờ hợp đồng đã chuẩn bị hết hạn...

Cô ngẩng đầu hỏi Lâm Hạo Ngôn “Xã trưởng, vậy đã hỏi xem công ty đó có định tiếp tục thuê quảng cáo nữa hay không chưa?”

Lâm Hạo Ngôn hơi nhíu mày thở dài “Cuối tuần trước phòng quảng cáo gọi cho họ thông báo sắp hết hạn hợp đồng, hỏi họ có muốn thuê quảng cáo nữa hay không, họ lại nói nếu giảm 30% phí thuê thì sẽ suy nghĩ. Tôi đã thương lượng qua với cấp trên, nhất trí rằng không thể giảm được đến 30%, vì vậy mấy hôm trước tòa soạn đã thông báo cho thuê trang nhất và trang hai của tạp chí cho các công ty trong nước. Kinh tế đang trong thời kỳ khủng hoảng, quả nhiên tính đến hiện giờ chỉ có bảy công ty hồi âm, tôi đã nghiên cứu, trong số đó có ba công ty chắc chắn không thể chịu được mức phí quảng cáo của tạp chí chúng ta, vì vậy chỉ còn bốn công ty...”

Hắn đưa cho cô tờ giấy có tên bốn công ty đang muốn thuê quảng cáo, sau đó cô ngây người nhìn chăm chắm bốn chữ “tập đoàn Đường Thịnh” viết trên đó.

Lâm Hạo Ngôn khoanh tay đặt trước bàn làm việc, thấy vẻ mặt của cô thì bật cười “Lúc tôi nhìn thấy cũng ngạc nhiên như cô đó, không ngờ bọn họ cũng có hứng thú với quảng cáo của chúng ta.”

Cô mím môi quét ánh mắt xuống dưới, quả đúng như cô dự đoán là họ muốn quảng cáo cho bộ sản phẩm trang điểm mới ra mắt của L&K. Thuần Mỹ là tạp chí có số lượng phát hành lớn nhất trong nước, bọn họ muốn đăng quảng cáo ở trang nhất và trang hai của tạp chí là hoàn toàn sáng suốt, biết vậy nhưng trong lòng cô vẫn có chút nghi vấn.

“Bây giờ bọn họ mới định quảng cáo có phải muộn quá hay không? Thời điểm sản phẩm mới ra mắt, một chút quảng cáo bọn họ cũng không làm. Tôi nghe nói từ lúc công bố sản phẩm mới đến giờ, doanh thu bán hàng của họ không tốt lắm.....”

Lâm Hạo Ngôn trừng mắt, nhìn cô như người ngoài hành tinh “Lăng tiểu thư, hôm nay cô không đọc báo hay xem thời sự gì sao? Sáng nay tất cả những cơ sở bán sản phẩm mới của L&K đều chật ních người mua, chỉ trong vòng một buổi sáng toàn bộ sản phẩm mới đã được bán hết, các đơn đặt hàng sản phẩm liên tiếp được gửi về phía L&K.....”

“Cái gì???” Cô không tin nổi những gì mình vừa nghe. Nhớ lại lúc trưa cô và Kỉ Tích Vân đi ăn đường như cũng nghe thấy mấy bàn xung quanh nhà hàng xôn xao chuyện gì đó, nhưng vì lúc đó cô còn quá bất ngờ về chuyện tờ báo sáng nay nên không để ý lắm...

“Tin chấn động cả nước như vậy mà cô không biết, thật là... Có gì cô cứ hỏi người đã bày ra chiến lược bán hàng như vậy thì sẽ được biết rõ hơn đó.” Lâm Hạo Ngôn mỉm cười ẩn ý nói.

Đúng lúc này, trưởng phòng quảng cáo đi đến gọi cô và Lâm Hạo Ngôn chuẩn bị đi.

“Lần này L&K thành công như vậy, chắc chắn chi phí cho quảng cáo cũng sẽ bỏ ra không nhỏ, khẳng định sẽ hơn hẳn ba công ty còn lại. Được rồi, Lăng tiểu thư, chúng ta xuất phát thôi.” Lâm Hạo Ngôn tràn đầy tự tin cầm áo khoác ngoài đi ra cửa.

Cô cõng vội vàng đứng lên, thu thập những tài liệu cần mang theo. Mười phút sau, cô, Lâm Hạo Ngôn, trưởng phòng quảng cáo cùng hai trợ lý lên xe xuất phát.

Trên xe, cô xem xét tài liệu, cũng cẩn thận phân tích... L&K chỉ là một công ty thuộc tập đoàn Đường Thịnh, những buổi thương lượng chi phí quảng cáo như thế này chỉ là việc nhỏ, hẵn Doãn Lạc Hàn sẽ không tự ra mặt thương lượng.

Quả đúng như cô dự đoán, khi đến 5 người đến tập đoàn Đường Thịnh, một cô thư ký trẻ đón bọn họ, dẫn bọn họ ra phía sau của tòa nhà, cũng chính là trụ sở công ty L&K.

Đây là lần đầu tiên cô đi đàm phán như thế này, nhưng cô cũng không quá lo lắng, bởi những gì một chủ biên cần làm cô đã được Trịnh Trác dạy rất kỹ, giờ thứ cô thiếu chỉ còn là kinh nghiệm thực tế.

“Hoan nghênh các vị!” 5 người vừa vào đại sảnh của L&K, một người đàn ông trung niên mặc áo phục tiến tới, bắt tay Lâm Hạo Ngôn “Ngài hẵn là xã trưởng Lâm? Hoan nghênh! Xin tự giới thiệu một chút, tại hạ họ Tất, là quản lý bộ phận tuyên truyền quảng cáo của công ty L&K.”

“Thì ra là quản lý Tất! Chào ngài! Tôi là xã trưởng của tòa soạn Thuần Mỹ, còn đây là chủ biên Lăng tiểu thư!” Lâm Hạo Ngôn giới thiệu Mân Huyên bên cạnh.

“Không ngờ Chủ biên của Thuần Mỹ lại xinh đẹp, trẻ tuổi như vậy. Rất vui được gặp cô!” Đôi phương khách sáo ca ngợi.

“Tôi cũng rất vui được gặp ngài. Quản lý Tất, mong rằng buổi đàm phán của chúng ta hôm nay sẽ thành công.” Mân Huyên mỉm cười bắt tay quản lý Tất.

“Đương nhiên rồi.” Quản lý Tất cười ha ha, sau đó lại chào hỏi trưởng phòng quảng cáo và hai trợ lý của Thuần Mỹ.

Mân Huyên và Lâm Hạo Ngôn cùng trao đổi ánh mắt. Cả hai người đều hiểu tuy quản lý Tất có vẻ thân thiện như vậy, nhưng mang trọng trách quản lý bộ phận tuyên truyền quảng cáo, một khi đã ngồi vào bàn đàm phán chắc chắn sẽ vung gươm múa kiếm, làm mọi cách để giành được quyền lợi nhiều nhất cho phía mình.

Quả nhiên, mới bước vào phòng thương lượng được một chút, hai bên đã bắt đầu tranh chấp. Lâm Hạo Ngôn và trưởng phòng quảng cáo đưa ra giá 260 vạn, mà đối phương lại nhất quyết chỉ trả giá 180 vạn, cuộc đàm phán rơi vào hồi bế tắc, sắc mặt cả hai bên cũng càng lúc càng khó coi.

Lúc này Lâm Hạo Ngôn quay sang nháy mắt với cô, cô hiểu ý, vội lên tiếng “Quản lý Tất, xã trưởng, cứ như thế này cũng không thể giải quyết được. Tôi đề nghị mọi người nghỉ 10 phút cho thoải mái và bình tĩnh, sau đó bàn tiếp, được không?”

Chương 379

Lâm Hạo Ngôn đương nhiên không có ý kiến gì, còn quản lý Tất và mấy trợ thủ vây quanh cùng nhau nhỏ giọng bàn bạc.

Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên. Quy tắc bất thành văn của mỗi cuộc họp là mọi người đều phải để điện thoại ở chế độ im lặng, đó được xem như là sự tôn trọng đối phuơng. Mọi người đều quay mặt nhìn nhau, là ai bất lịch sự như vậy?

Quản lý Tất xấu hổ ho khan một tiếng, đỏ mặt cầm di động đứng lên “Xin lỗi mọi người, tôi đi nghe điện thoại. Lắng tiểu thư nói rất đúng, chúng ta tạm nghỉ 10 phút!”

Tiếng chuông di động lại vang lên, quản lý Tất nói xong câu đó thì vội vội vàng chạy ra ngoài nghe điện thoại.

Cô buông bút trong tay xuống, quay sang nói nhỏ với Lâm Hạo Ngôn “Xã trưởng, tôi đi toilet một chút.”

Vừa đi ra khỏi phòng họp đầy mùi thuốc súng, cô vỗ vỗ ngực thở sâu một cái. Không biết vì sao cô cứ luôn có cảm giác bụng khó chịu, hơn nữa đầu cũng choáng váng. Có lẽ là lần đầu tham dự một buổi đàm phán quan trọng như thế này nên cô đã quá lo lắng rồi...

Cô xoa xoa bụng, đi về phía trước, xong mới chợt nhớ ra mình quên chưa hỏi vị trí toilet, hơn nữa hành lang cũng không có một bóng người, căn bản là không có người để cho cô hỏi.

Cô đành phải đi bừa về phía trước, đi suốt mấy tầng đều không thấy bóng dáng ai cả. Theo cô nhớ, quản lý Tất đã giới thiệu tầng mà cô đang đứng lúc này là một tầng độc lập chỉ chứa một phòng họp, hoàn toàn cách ly với bên ngoài, hiệu quả cách âm đặc biệt tốt, chuyên dành cho những buổi đàm phán quan trọng của tập đoàn.

Mắt cô lóe sáng. Nếu phòng họp đã tiện nghi như vậy hắn phải có toilet! Vì vậy cô hăm hở nhìn quanh, nhưng ngoài mấy chậu cây cảnh ra thì chẳng thấy cái toilet nào cả.

Cô lại râu rí quay trở về thang máy, nhưng sau đó lập tức vui mừng khi nhìn thấy một người đang chạy ở phía cách cô không xa. Cô vội chạy theo, ai ngờ khi cô đã đến gần người đó, đang chuẩn bị mở miệng hỏi thì đối phương đột nhiên xoay người, đẩy cửa phòng họp đi vào.

Nhin cánh cửa đã đóng chặt, cô sờ sờ cái mũi, chán nản đang chuẩn bị quay người đi thì cửa lại bất ngờ mở ra, một dáng người cao lớn quen thuộc bước ra. Cô rơi vào trong một đôi mắt sâu thăm thẳm thủy. Sao lại có thể tình cờ như vậy?

Hắn nhướn mày, từ trong đáy mắt cũng ánh lên vài tia kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

Mặt cô được thổi ửng lên, không biết nên nói cái gì. Giây tiếp theo, cửa phòng họp sau lưng hắn lại mở ra, vài người lục tục đi ra. Hắn cầm hai tay vào trong túi quần, đứng tránh ra một chút cho mọi người ra ngoài.

Vài ánh mắt tò mò đã phóng về phía cô và Doãn Lạc Hàn. Nghĩ đến hình chụp của cô và hắn trên mặt báo, cô cuống quít cúi đầu, sợ bị người ta nhận ra. Lúc này cô không còn nghĩ gì đến việc tìm toilet nữa, cuống cuồng chạy về phía phòng đàm phán của mình.

“Tổng tài!” Từ Bang ôm văn kiện trong tay đi ra khỏi phòng họp, đến bên cạnh Doãn Lạc Hàn nói “Hai mươi phút sau, ngài sẽ có một cuộc.....”

Nhìn thấy Doãn Lạc Hàn giơ tay lên, Từ Bang lập tức ngừng nói, nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy một người đang vội vàng chạy về phía thang máy, trông có vài điểm quen mắt.

“Điều tra xem sao hôm nay cô ấy lại ở đây.” Đôi môi hắn hơi nhếch lên, ánh mắt lộ ra sự thích thú.

Trở lại chỗ ngồi, cô chỉ cảm thấy ngực đập thình thịch như sắp bung ra ngoài. Một lát sau bình tĩnh lại, nghĩ lại chuyện lúc nãy, cô không thấy hành vi của mình có chút khôi hài. Đây là nơi cô đến công tác đàng hoàng, không phải cô lén lút gì cả, cho dù có gặp hắn thì cũng đâu có gì phải kích động như vậy chứ!

Công tư rõ ràng, cho dù hắn có đến tận đây đàm phán cùng bọn họ, cô cũng sẽ ung dung ứng đối, bởi cô đường đường là Chủ biên của tòa soạn Thuần Mỹ cơ mà. Cô tự tin nghĩ vậy.

Phút chốc cửa phòng họp mở ra, rất nhiều tiếng bước chân người đi vào. Cô không để ý, nhưng nghe Lâm Hạo Ngôn bên cạnh bỗng buột miệng bằng giọng sững sờ “Sao anh ta lại đến đây?”

Cô theo bản năng ngẩng đầu. Một thân ảnh cao lớn đi giữa đoàn người mới tới ung dung ngồi xuống vị trí đối diện cô, còn quản lý Tất ngồi bên cạnh hắn cười nịnh nọt, nhỏ giọng báo cáo tiến trình của cuộc họp.

Doãn Lạc Hân gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, quản lý Tất lập tức cúi đầu giới thiệu “Tổng giám đốc tập đoàn của chúng tôi muốn trực tiếp đến đàm phán với các vị về việc thuê quảng cáo ở tạp chí Thuần Mỹ của các vị.”

Sao hắn lại đến? Mân Huyên, Lâm Hạo Ngôn và trưởng phòng phòng quảng cáo cùng nhìn sang nhau.

Trong lòng Mân Huyên lúc này vô cùng phức tạp, bởi cô không ngờ suy nghĩ “đầy thách thức” của mình khi nãy lại trở thành sự thật. Cô nhìn trộm Doãn Lạc Hân, nhưng hắn thì từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn cô lấy một cái, tựa hồ như hoàn toàn không quen biết cô, coi cô chỉ như những trợ thủ bên cạnh.

Cô có chút tức giận, nhưng sau đó cố lấy lại bình tĩnh. Công ra công, tư ra tư, bây giờ cô đang là người đại diện của tòa soạn, nhất định phải cố gắng đàm phán để lấy được nhiều tiền quảng cáo nhất!

Lâm Hạo Ngôn ngẩng đầu, đang định lên tiếng, nhưng còn chưa nói được tiếng nào thì giọng nói của người đối diện đã cất lên “Tôi đã nghe quản lý Tất báo cáo qua, các vị đề nghị tiền quảng cáo ba năm là 260 vạn đúng không?”

“Đúng vậy, tổng giám đốc Doãn.” Lâm Hạo Ngôn gật đầu “Chúng tôi đã họp với nhau từ trước, nhất trí cho rằng 260 vạn là cái giá hợp lý, không thể thấp hơn, mà bên anh đưa ra giá 180 vạn thì thật sự là chúng tôi không thể chấp nhận được.”

Ngón tay thon dài gõ nhẹ trên mặt bàn, Doãn Lạc Hân mỉm cười như có như không, nói “Theo tôi được biết, các vị nhận quảng cáo cho công ty trước đây với chi phí là 3 năm 147 vạn 3 ngàn, mà bây giờ các vị lại đưa ra cái giá 260 vạn, gần như là gấp đôi. Như vậy không phải bất công với L&K quá sao?”

Lâm Hạo Ngôn há hốc miệng nhìn hắn, một câu cũng nói không nên lời. Đây là chuyện cơ mật bên

trong tòa soạn, toàn bộ tòa soạn cao thấp chỉ có không quá 5 người biết, mà hắn...

Chương 380

Về lý mà nói, Doãn Lạc Hàn không thể biết được chuyện này, nhưng giờ phút này hắn lại đang nói về chuyện đó, hơn nữa lại còn nói đúng 147 vạn 3 ngàn không sai một chữ nào. Đã sớm nghe danh Doãn Lạc Hàn trên bàn đàm phán là một kẻ bất bại, có thể năm được rõ ràng tất cả các tư liệu về đối thủ, hôm nay quả nhiên Lâm Hạo Ngôn đã được mở rộng tầm mắt.

Mân Huyên nhìn Lâm Hạo Ngôn đã cứng lưỡi, trong lòng vô cùng lo lắng. Cô biết trên bàn đàm phán, ai nắm giữ được tâm lý của đối phương, người đó sẽ giành chiến thắng, nói cách khác chính là “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, mà nhìn Lâm Hạo Ngôn lúc này rõ ràng là đã rơi vào thế bị động, trưởng phòng quảng cáo cũng chỉ cúi đầu, tình hình vô cùng bất lợi về phía ta, khả năng tòa soạn Thuần Mỹ sẽ phải nhượng bộ...

Ý chí chiến đấu bốc lên, cô rốt cuộc không thể ngồi yên được nữa, vội vàng lên tiếng “Tổng giám đốc Doãn, xin cho tôi được thay mặt Thuần Mỹ trình bày một chút quan điểm....”

Ánh mắt hắn di chuyển sang phía cô, khuôn mặt tuấn tú hoàn toàn lạnh lùng băng giá, khiến cô phút chốc mê mang không biết có phải gương mặt ôn nhu yêu chiều của Doãn Lạc Hàn lúc sáng là do cô ảo tưởng hay không...

Chiếc cằm cương nghị của hắn hơi nhấc lên, ý bảo cô tiếp tục nói.

Cô nuốt nước bọt, không thể không thừa nhận trong lúc làm việc, Doãn Lạc Hàn có vẻ vô cùng tôn quý, khí phách có thể áp đảo đối phương...

Cô cố lấy lại bình tĩnh, hơi nhìn xuống dưới mà không dám nhìn thẳng vào đôi mắt âm u của hắn, nói rõ ràng đâu ra đó “Trong ngành xuất bản, tạp chí Thuần Mỹ chúng tôi có thể tự hào đang giữ vị trí hoàng kim độc nhất, đối tượng nhắm tới chủ yếu là phái nữ. Theo một cuộc nghiên cứu mới nhất, trên 90% phái nữ đều chọn tạp chí Thuần Mỹ, mà khách hàng của L&K lại chủ yếu chính là phụ nữ, như vậy không cần tôi nói thêm nữa, các vị cũng có thể thấy rằng việc lựa chọn Thuần Mỹ làm nơi quảng cáo cho L&K là hoàn toàn chính xác.”

Cô tạm dừng một hồi, thấy hắn không nói gì, sự tự tin tăng lên một chút “Hơn nữa từ trước đến nay, Thuần Mỹ luôn là một tòa soạn tiềm lực, luôn giành được rất nhiều thành tích. Không nói đâu xa, ví dụ ngay như tạp chí kì vừa rồi của chúng tôi, tính đến hiện tại, lợi nhuận đã là gần 50%. Nhìn chung trong cả nước chưa có một tòa soạn nào có được thành tích như Thuần Mỹ.....”

Hắn nhíu mày, cắt lời cô “Tạp chí kì vừa rồi thành công không phải hoàn toàn là nhờ vào bài phỏng vấn của chuyên mục “Trạm hạnh phúc tiếp theo” sao? Tôi nghĩ mọi người đều rõ, kì vừa rồi gặt hái được thành tích như vậy là do các vị đã khéo léo lợi dụng sự quan tâm của công chúng đối với chuyện tình cảm của tôi, nên nếu xét về năng lực, tôi thực sự cảm thấy nghi ngờ....”

Hắn nói như vậy chẳng khác nào phủ nhận công sức của tất cả mọi người trong tòa soạn, đem ánh hào quang đổ lên người mình! Buồn cười! Người này trở nên không coi ai ra gì như vậy từ khi nào vậy?! Cô giật sôi máu, đặt chiếc bút trong tay xuống bàn “cạch” một cái.

“Tổng giám đốc Doãn, anh nói như vậy có phải hơi quá lời rồi không? Không thể phủ nhận rất nhiều người mua tạp chí kì này là do quan tâm đến bài phỏng vấn của anh, nhưng anh không thể vì thế mà gạt đi tất cả công sức của mọi người trong tòa soạn chúng tôi được. Những kì tạp chí trước đây, chúng tôi không có bài phỏng vấn của anh nhưng cũng vẫn gặt hái được rất nhiều thành tích. Tổng giám đốc Doãn... anh sẽ không nói rằng những thành tích đó cũng là nhờ vào danh tiếng của anh đó chứ?”

Lâm Hạo Ngôn ngồi cạnh liều mạng giữ chặt tay cô, nhưng lúc này cô đã không còn để ý gì nữa. Chuyện gì có thể nhịn cô đều đã nhịn, nhưng cái ý nghĩ tự cao tự đại của hắn, đem công sức của mọi người đổ cả lên một mình mình như vậy, cô thật sự không thể nhịn được, nhất định phải nói rõ ràng!

Hắn không nói được một lời, đôi mắt u ám nhìn chăm chăm cô, đáy mắt xẹt qua một vệt tia thích thú.

Thoáng chốc, ánh mắt tất cả mọi người trong phòng họp đều đổ dồn lên cô. Những trợ lý đứng sau Doãn Lạc Hàn cũng trừng lớn mắt nhìn cô, chờ nghe câu trả lời của Doãn Lạc Hàn.

“Xin lỗi!” Đôi môi mỏng nhẹ thở ra hai chữ, đôi mắt hắn rất phức tạp, không rõ là cảm xúc gì “Lăng tiểu thư, cô nói rất đúng, là tôi nghĩ sai rồi.”

Không ngờ tên sĩ diện như Doãn Lạc Hàn lại có thể nói ra hai chữ “xin lỗi” trước mặt mọi người! Cô không chuẩn bị được tâm lý, ngồi ngây ra luống cuống.

“Chúng ta nói về chủ đề chính đi. Có lẽ chúng tôi có thể nhượng bộ một chút....” Doãn Lạc Hàn nhún nhún vai, ngữ khí trở nên mềm mỏng hơn.

Vừa nghe nói đến hai từ “nhượng bộ”, Mân Huyên mừng rỡ nhìn sang Lâm Hạo Ngôn. Lâm Hạo Ngôn gật gật đầu với cô. Kỳ thật những người đã từng đi thương lượng đều biết, trước bàn đàm phán, mỗi bên đều đã xác định trước con số thấp nhất hoặc cao nhất mà mình có thể chịu được. Ban đầu đương nhiên không có ai lại đưa ngay con số đó ra, thường thường vẫn là nói một con số cao hơn hoặc thấp hơn so với con số cố định.

“Như vậy con số các vị đưa ra là...?” Cô ướm hỏi. Lúc này Lâm Hạo Ngôn và trưởng phòng quảng cáo hoàn toàn không nói gì nữa. Cái gật đầu của Lâm Hạo Ngôn khi nãy là ám chỉ giao cho cô trọng trách thương lượng trong buổi đàm phán này.

Doãn Lạc Hàn vuốt vuốt cằm, trầm ngâm một lát rồi nói “Đối với phí thuê quảng cáo, L&K có thể chấp nhận con số 225 vạn.”

Hai trăm hai mươi lăm vạn? Cô trừng mắt nhìn, gần như không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy. Trước khi bước vào bàn đàm phán, Lâm Hạo Ngôn đã nói cho cô biết con số chấp nhận được của buổi thương lượng là 190 vạn, mà con số Doãn Lạc Hàn vừa đưa ra đã vượt hơn đến 35 vạn, thật sự là một sự thành công ngoài mong đợi!

Lâm Hạo Ngôn kín đáo vỗ nhẹ vào mu bàn tay cô. Cô hiểu Lâm Hạo Ngôn vừa lòng với con số này, ý là cô có thể đồng ý.

Doãn Lạc Hàn đã sớm nhìn ra manh mối trong mắt cô nhưng vẫn làm như không biết gì “Các vị cảm thấy con số này có thể chấp nhận được không?”

Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế sự vui mừng, vẻ mặt bình tĩnh chăm chú nhìn hắn “Nếu tổng giám đốc Doãn đã nhượng bộ nhiều như vậy, chúng tôi cũng không thể quá nhỏ nhen được. Vậy 225 vạn sẽ là phí thuê quảng cáo ba năm!”

“Tốt rồi.” Doãn Lạc Hàn gật đầu. Từ Bang đứng bên cạnh hắn lập tức đặt hai bản hợp đồng trước mặt hai bên, hiện tại chỉ cần ký tên nữa là xong.

Nhin Lâm Hạo Ngôn mút bút kí tên, cô ngẩng đầu theo bản năng nhìn về phía đối diện, quả nhiên thấy một đôi mắt thâm trầm đang chăm chú nhìn mình.

Cô chợt giật mình. Nghĩ lại lần này đàm phán làm sao lại có thể thuận lợi bất thường như vậy? Trước đó Lâm Hạo Ngôn và quản lý Tất tranh cãi nửa ngày, hai bên đều không ai nhường ai, nhưng Doãn Lạc

Hàn vừa đến, vốn dĩ tưởng vụ làm ăn này rất khó thành, cuối cùng lại vì Doãn Lạc Hàn nhất thời nói lỡ miệng để cô bắt lỗi, khiến buổi đàm phán dịu lại, cuối cùng thu được một bản hợp đồng vô cùng có lợi cho bên Thuần Mỹ...

Hắn cố ý nói lỡ lời như vậy! Đột nhiên nhận ra điều này, cô quay đầu nhìn hắn, nhưng hắn đã cúi đầu dùng nét bút rồng bay phượng múa kí tên lên bản hợp đồng.

“Tổng giám đốc Doãn, hi vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ!” Một lát sau, Lâm Hạo Ngôn và Doãn Lạc Hàn cùng bắt tay kết thúc buổi đàm phán.

Sau đó là trưởng phòng quảng cáo tới bắt tay. Cô râu rỉ chu môi, không muốn trở thành người bất lịch sự, vì vậy miễn cưỡng đi tới bắt tay với hắn, sau đó lập tức buông ra thật nhanh.

Doãn Lạc Hàn nhướn đôi lông mày rậm, nhìn chằm chằm cô hờn dỗi đến đỏ bừng mặt, không khỏi bật cười. Cô gái của hắn vẫn luôn rất thông minh, đã nhìn ra hắn cố ý mắc sai lầm để tạo cơ hội cho cô lật ngược tình thế, nếu không với trình độ đàm phán còn thiếu kinh nghiệm của cô, làm gì có chuyện hắn lại dễ dàng để Thuần Mỹ thu được số tiền quảng cáo lớn như vậy?

Trước đây cô cũng đã từng nghe danh Doãn Lạc Hàn là cao thủ trên bàn đàm phán, cô nên sớm nhận ra mới đúng... Một người non nớt như cô căn bản không phải đối thủ của hắn, làm gì có chuyện dễ dàng dành được ưu thế như vậy? Uống công cô còn đắc chí... thì ra tất cả đều là do hắn sắp xếp!

Đáng ghét! Doãn Lạc Hàn, tôi ghét anh!!! Cô tức giận nghĩ, chợt lại cảm thấy đau nhói đau, cô nhìn Lâm Hạo Ngôn và trưởng phòng quảng cáo đang nói chuyện với nhau, hình ảnh lúc sáng lúc tối, đan xen vào nhau, sau đó càng lúc càng mờ dần...

Sao thế này? Cô cố gắng lắc lắc đầu, phút chốc cảm thấy trước mắt đều là một màn đen đặc, cô vô lực ngã xuống bất tỉnh.

“Có người ngất xỉu!!”

Doãn Lạc Hàn nghe thấy tiếng hô to, nhanh chóng quay đầu lại, nhìn thấy người đang ngất trên mặt đất, vội vàng lao đến ôm lấy Mân Huyên “Huyên, em làm sao vậy? Mau tỉnh lại.....”

Tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh trước giờ luôn là một người trầm ẩn, bình tĩnh, lạnh lùng như núi băng, giờ phút này lại như biến thành một người khác. Doãn Lạc Hàn vội vàng nhấc bổng chủ biên Lăng Mân Huyên của tòa soạn Thuần Mỹ lên, ánh mắt đầy sự lo lắng và yêu thương.

“Đứng đó làm gì? Còn không mau gọi xe cứu thương!”

Mọi người bị tiếng gầm của hắn làm cho luống cuống, ai nấy đều vội vã lôi điện thoại ra gọi cấp cứu. Nhìn phòng họp hỗn loạn, Doãn Lạc Hàn chửi thề một tiếng, sau đó nhìn sang Từ Bang. Từ Bang quả thực là một trợ lý đặc lực, nhìn thấy tình cảnh trước mắt đã chủ động gọi xe cứu thương từ lúc nào.

“Tổng giám đốc, tôi đã gọi cho bệnh viện gần nhất, ba phút nữa xe cứu thương sẽ đến.....” Từ Bang còn chưa nói hết câu, Doãn Lạc Hàn đã bế Mân Huyên chạy như điên về phía thang máy.

Chương 381

Cô từ từ mở mắt. Cô đang nằm trong một căn phòng xa lạ, tất cả mọi thứ xung quanh đều là màu trắng. Nơi này hình như là bệnh viện...

Sao lại như vậy? Sao cô lại ở bệnh viện được? Cô cố ngồi dậy, kí ức từ từ trở về... Cô thấy mình trong phòng họp của L&K... sau đó cô đột nhiên cảm thấy choáng váng, cuối cùng trước mắt chỉ toàn là màu đen... Hình như cô bị ngất xỉu...

Chỉ là ngồi đàm phán vài giờ mà cũng bị ngất xỉu, xem ra cô đã quá chiểu chuộng bản thân mình rồi... Cô thở dài xuống giường, đi ra khỏi phòng bệnh. Khi đi dọc trên hành lang ngoài cửa phòng bệnh của mình, cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc, vì vậy từ từ đi tới...

Doãn Lạc Hàn đang quay lưng lại phía cô, nói chuyện với bác sĩ. Tiếng bác sĩ rõ mồn một chui vào trong lỗ tai của cô “..... Phu nhân đã mang thai hơn ba tháng, nhưng thể chất của phu nhân lại quá yếu, vì vậy bị hạ huyết áp... Về sau phải chú ý cho phu nhân ăn nhiều hơn, nhất là vào bữa sáng, thức ăn phải đủ chất.....”

Bác sĩ nói cô mang thai, hơn nữa lại đã hơn ba tháng? Cô không tin nổi những gì mình vừa nghe thấy, nhưng sau khi nghe thấy câu nói của Doãn Lạc Hàn, cô lại càng kinh ngạc hơn.

“Buổi sáng tôi vẫn thường cho cô ấy uống thuốc dưỡng thai... Nhưng xem ra là chưa đủ.....”

Hắn biết cô mang thai! Thì ra là hắn đã biết từ lâu! Doãn Lạc Hàn, anh là đồ đáng ghét! Cô tức giận dầm dầm chân, xoay người đi về phía cầu thang.

Không ngờ hắn nghe thấy tiếng động, quay người lại, vội chạy theo cô. Chỉ mấy giây sau, thân thể của cô đột nhiên bay lên không, hắn bất ngờ bế cô lên.

“Anh tránh ra! Bỏ em xuống! Có nghe thấy em nói không hả, bỏ em xuống.....” Cô tức giận giãy dụa trong lòng hắn. Thì ra hắn đã sớm biết, nhưng lại giấu diếm cô, mà lại giấu lâu như vậy... Thì ra khi cô nhìn thấy bít tết, thấy buồn nôn là do cô đang mang thai... vậy mà cô còn ngây thơ cho rằng cô ăn lung tung cái gì nên mới buồn nôn như vậy...

“Không!” Hắn kiên quyết “Em nghĩ rằng anh không biết hay sao? Bỏ em xuống để em bỏ đi à?!”

“Em.....” Cô buồn bực lườm hắn một cái. Đồ đáng ghét, tại sao anh luôn nhìn thấu suy nghĩ của tôi như vậy?!

Thấy cô đã ngoan ngoãn hơn một chút, hắn hôn nhẹ lên môi cô một cái “Huyên, đừng nóng giận nữa... Phụ nữ có thai tức giận sẽ làm ảnh hưởng đến thai nhi đó...”

Cô không nói gì, cúi đầu nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, có chết cũng không ngờ rằng đã có một sinh mệnh bé nhỏ tồn tại trong cơ thể mình. Trong lòng cô nhất thời dâng lên một cảm giác ấm áp...

Xe thể thao dừng trước cổng Doãn trạch. Doãn Lạc Hàn quay sang nhìn cô, bất đắc dĩ hỏi “Huyên, em

còn trách anh sao? Chẳng lẽ em không thích con của chúng ta sao?”

“Đây là hai việc khác nhau, anh không nên gạt em!” Cô thở phì phì nói xong, đẩy cửa xuống xe.

“Nói như vậy là em thừa nhận em thích con của chúng ta rồi!” Hắn vui sướng nói, vội xuống xe theo cô.

Cô hờ lạnh coi như không nghe không thấy. Vẫn còn hờn dỗi, cô không chờ hắn mà đi thẳng vào trong biệt thự, không ngờ lại thấy một thân ảnh trong phòng khách.

“Ha ha..... Mân Huyên đã về rồi!” Doãn Lương Kiến buông tờ báo trong tay xuống, vui tươi hơn hẳn cô.

Cô giật mình nhớ tới hôm nay là ngày bố nuôi xuất viện. Cô ngạc nhiên chào “Bố nuôi.....”

Doãn Lương Kiến bật cười, tiếng cười sang sảng vang vọng trong cả căn nhà “Ha ha..... Phải sửa! Sau này chúng ta chính là người một nhà rồi, phải gọi là “bố” chứ không phải “bố nuôi” nữa! Không biết bao giờ bố mới được con đâu mời chén trà đây?”

Cô nghĩ đến nội dung tờ báo hôm nay, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng. Chắc chắn bố nuôi đã đọc báo rồi nên mới nói như vậy...

Lúc này, Doãn Lạc Hàn đi vào trong phòng khách, nghe tiếng bọn họ nói chuyện, giọng nói không giấu

được vẻ vui mừng “Chúng tôi tính tháng sau cử hành hôn lễ.”

“Tháng sau? Được, được, để bố chọn ngày tốt! Lâu lăm rồi không có chuyện vui như thế này, lần này bố nhất định phải làm một đám cưới thật lớn cho hai đứa……” Doãn Lương Kiến cười híp mắt, đi lên lầu chọn ngày.

Người này luôn luôn tự quyết định mọi chuyện, ngay cả việc hỏi ý kiến cô cũng không có! Cô lườm hắn một cái, tức giận nói “Muốn kết hôn, anh tìm người khác mà kết hôn!”

Cô nói xong thì chạy nhanh lên phòng, cảm thấy rất tủi thân. Hắn nghĩ cô là người nhẫn tâm, sẽ vứt bỏ con của bọn họ sao? Đứa nhỏ là kết tinh tình yêu của hai người, cô đương nhiên sẽ vô cùng quý trọng! Lê ra hắn không nén giấu diếm cô lâu như vậy…

Cô đứng trước cửa sổ, giơ tay định kéo màn lại, đột nhiên bị một vòng tay rắn chắc ôm lấy từ phía sau, cả người dựa vào một thân thể to lớn ấm áp.

“Anh sai rồi… Là anh sợ em không chấp nhận đứa nhỏ, làm chuyện điên rồ… Là lỗi của anh……” Hắn khàn khàn nói nhỏ bên tai cô “Cũng là bởi anh yêu em, quá yêu em, cho nên anh mới tha thiết muốn chúng mình có con… Em biết không? Đã bao lần anh nằm mơ, mơ thấy con của chúng ta sinh ra, nếu là con gái sẽ xinh đẹp giống như em, tốt bụng lại thông minh, tính tình cũng sẽ độc đáo như em……”

Nghe xong những lời ngọt ngào đó, sự tức giận trong lòng cô đã tan biến đi hết, nhưng cô vẫn không nhìn được muôn trêu chọc hắn một chút, giả bộ giận dỗi nói “Ý anh là tính tình em không tốt phải không?”

“Đương nhiên là không phải.” Hắn hôn hai má của cô “Trong lòng anh, em là viên ngọc quý nhất, độc nhất vô nhị. Anh xin thề cả đời này sẽ luôn quý trọng, nâng niu em…”

Cô bật cười, đáy lòng tràn ngập sự hạnh phúc. Tình yêu của hắn khiến cô cảm thấy thật ấm áp, thật mãn nguyện, thật an lòng “Nhưng em thích con trai cơ, làm sao đây?”

“Cho dù em sinh con trai hay con gái, anh đều thích.” Hắn cười nhẹ ôm chặt cô, lại thở dài “Chỉ có điều em gầy quá... Bác sĩ đã nói rồi đó, phải bổ sung thật nhiều chất dinh dưỡng cho em... Từ giờ trở đi, em phải nghe lời anh, ăn thật nhiều, biết chưa?”

“Vâng.” Cô mỉm cười gật đầu “Vì con của chúng ta, em sẽ cố gắng ăn thật nhiều!”

Chương 382

Trên bàn ăn tối chỉ có cô và Doãn Lạc Hàn. Quản gia nói lão gia đang ở trong phòng chọn ngày, bảo họ cứ ăn cơm trước đi. Nhưng đến khi hai người họ ăn xong rồi, Doãn Lương Kiến vẫn chưa xuống ăn.

Đó là ba nuôi còn chưa biết chuyện cô mang thai đó... chứ nếu biết, không biết ông sẽ hưng phấn đến thế nào nữa... Cô đang uống tổ yến, nghĩ đến vẻ mặt vui mừng của ba nuôi mà bật cười.

“Làm sao mà cười vui vậy?” Doãn Lạc Hàn dùng khăn tay lau miệng, giọng nói tràn ngập yêu chiều “Cứ uống từ từ thôi, đừng vội.”

Cô mỉm cười ấm áp trước sự quan tâm của hắn, sau đó lại đột nhiên nhớ ra một việc quan trọng “Đúng rồi, hôm nay là thứ mấy vậy?”

“Thứ năm.” Hắn cười “Ngày nào em cũng đi làm mà còn không biết hôm nay là thứ mấy sao?”

“Đạo này bận quá nên em không để ý thôi!” Cô nhỏ giọng cãi, sau đó lại cười tươi “Lần này tòa soạn bọn em đạt được nhiều thành tích, vì vậy thứ bảy sẽ tổ chức một đại tiệc chúc mừng long trọng, cũng mời anh đó.”

“Anh?” Hắn hơi mím môi, ánh mắt lóe lên vài tia trêu chọc không dễ phát hiện “Tòa soạn lớn như vậy tổ chức đại tiệc, không có lời mời đàng hoàng mà chỉ qua lời em nói anh mới biết... Như vậy không phải là rất khó coi hay sao?”

“Đâu có.” Cô không phục cãi “Bây giờ em cũng là chủ biên của tòa soạn chứ bộ, em mở miệng trực tiếp mời anh còn chưa đủ trang trọng hay sao? Hơn nữa là vì xã trưởng biết quan hệ của em và anh rồi nên mới.....”

“À, thì ra là như vậy.” Hắn làm như vừa tỉnh ngộ, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy ý cười bỡn cợt “Xem ra bây giờ tất cả mọi người đã biết chuyện của chúng ta.”

Cô chỉ hận không vùi được mặt vào trong bát cơm! Cô hờn dỗi “Ai dà.... tóm lại là anh có đi hay không?!”

“Đương nhiên phải đi chứ.” Hắn vươn tay qua nhéo nhéo hai má của cô “Em đã mở miệng thì cho dù anh có bận việc gì cũng phải hủy hết. Hơn nữa, anh cũng không muốn vợ yêu xinh đẹp của anh bị người đàn ông khác nhìn trộm....”

Hắn thay đổi cách xưng hô khiến hai má của cô đỏ bừng lên, nói ấp a ấp úng “Ừm... vậy... vậy quyết định như vậy đi.”

Con người đen sắc lèm lói lên một tia sáng. Đại tiệc này vừa hay sẽ là dịp để hắn thực hiện kế hoạch... Hắn nhất định sẽ cho cô một kí ức lãng mạn ngọt ngào, mãi mãi cũng không quên...

Nửa đêm, cô tỉnh dậy, nhìn người đang say ngủ bên cạnh, không muốn đánh thức hắn, vì vậy rón ra rón rén xuống giường. Cô lại đói bụng, nhưng lần này cô sẽ không cố nhịn như lần trước, vì... cô vuốt tay xuống bụng... cô phải chăm lo cho cục cứng...

Cô sờ trong phòng khách tối om, mãi mới mò mẫm được đến nhà ăn, đột nhiên đèn sáng bừng lên, cô kinh ngạc một chút, lại nghe tiếng bước chân phía sau. Hắn tỉnh từ khi nào vậy?

“Huyên, đòi rồi sao? Muốn ăn cái gì?”

Cô cúi đầu, cảm thấy ngại ngùng vì đã làm phiền đến hắn “Em tự làm là được rồi.”

Hắn đi tới, trùm mền nhéo nhéo cái mũi của cô “Không cần em động tay, anh đã thuê người thay phiên nhau 24 giờ đều có mặt rồi. Em muốn ăn gì? Bảo họ làm là được.”

“Em muốn ăn mỳ.” Cô thốt ra, lại cảm thấy có chút thiện thùng. Cô cũng không biết tại sao tự nhiên lại thèm ăn mỳ như vậy nữa.

Hắn vòng tay qua eo cô từ phía sau, xoa nhẹ lên bụng cô “Mỳ gì? Italia hay là.....”

Cô ngượng ngùng “Gi cũng được, chỉ cần là mỳ là được rồi.”

“Vậy mỳ Italia nhé. Anh sẽ bảo họ cho ít mỡ...” Hắn hôn lên trán cô, sau đó đi phân phó người làm.

Một lát sau, một tô mỳ Italia đã ngon lành nằm trong bụng cô. Hắn cầm giấy ăn lau miệng cho cô “No chưa? Có muốn ăn nữa không?”

“Thôi, em no rồi.” Cô cười cười vỗ nhẹ vào bụng “Em ăn nhiều quá, sắp đi không nổi rồi đây này...”

Cô vừa nói xong, hắn liền cúi người bế cô lên, mỉm cười nói “Anh rất vui lòng phục vụ em.”

Cô ôm cổ hắn, thư thái dựa vào lồng ngực hắn “Hắn, em.....”

Đôi lông mì dài của hắn rũ xuống, nhìn cô dịu dàng “Ừ? Em muốn nói cái gì?”

Cô nhìn áo hắn bị cô cựa quậy làm xộc xệch “Em.....”

“Có phải thèm muốn sắc đẹp của anh, muốn anh ăn em không?” Hắn ái muội cười một tiếng, hôn lên cổ cô.

“Nào có!” Cô vội kêu lên “Em muốn nói gần đây em nhớ Chỉ Dao và Chính Vũ quá, không biết bọn họ thế nào rồi? Tình cảm của bọn họ có thuận lợi hay không?”

Hắn mỉm cười vui vẻ “Mấy ngày trước Chính Vũ gọi cho anh, cảnh cáo anh phải đối xử tốt với em, nếu không cậu ấy sẽ không khách khí với anh... Cậu ấy mới nói đến đó thì điện thoại bị Chỉ Dao giành lấy, cô ấy nói với anh.....”

Hắn đột nhiên dừng lại một chút khiến cô sững ruột “Nói với anh cái gì? Cô ấy đang ở cùng Chính Vũ

sao?"

"Ừ, có vẻ như là bọn họ ở cùng nhau. Nhưng mà Chỉ Dao và Chính Vũ vẫn giống như hai đứa trẻ vậy, có mỗi cái điện thoại mà cũng giành qua giật lại... Chỉ Dao nói bây giờ cô ấy rất hạnh phúc, mà anh cũng có thể cảm nhận được điều đó qua giọng nói của Chính Vũ...."

Thật tốt quá, Chỉ Dao rốt cục cũng đã có thể ở bên Chính Vũ. Trong lòng cô nhẹ nhõm hẵn giống như vừa bỏ được một viên đá lớn trong lòng.... Cô thật sự quá đỗi vui mừng cho Chỉ Dao và Chính Vũ, bởi đó chính là kết cục mà cô đã chờ đợi từ rất lâu rồi...

Sáng sớm hôm sau, cô nheo nheo mắt, ngồi dậy thì thấy hẵn đã mặc xong quần áo trong, đang mở tủ tìm áo khoác.

Cô cười tinh nghịch chạy tới gần, sau đó giống như làm trò áo thuật giơ chiếc cravat từ phía sau ra cho hẵn. Hẵn bản năng cầm lấy, đột nhiên ngây ngẩn cả người.“Đây là.....”

“Đây là quà em mua ở Luân Đôn cho anh.” Cô cười đến sáng lạn, sau đó lại chu môi “Tuy rằng nó không cao sang được như cravat bình thường của anh, nhưng cũng là món quà em phải dùng một phần ba tiền lương để mua đấy. Anh không được coi thường nha!”

“Sao có thể như vậy được, anh vui còn không kịp...” Hẵn cười đến khép miệng, hôn một cái lên môi cô “Đây là món quà đầu tiên em tặng anh... Nào, mau giúp anh đeo lại đi!”

Chương 383

“Vâng.” Cô mỉm cười, thuần thực đeo cravat cho hắn, sau đó chỉnh trang quần áo của hắn cho ngay ngắn.

“Anh cực kì thích món quà này!” Sự hạnh phúc tỏa đầy quanh người hắn. Bất ngờ hắn ôm chầm lấy cô, áp lên môi cô một nụ hôn thật sâu.

Buổi sáng vừa đến văn phòng, cô liền đem chuyện Doãn Lạc Hàn đã đồng ý tham gia đại tiệc để báo với Lâm Hạo Ngôn. Lâm Hạo Ngôn có vẻ rất vui mừng “Lăng tiểu thư, lần này cô đã mang về cho tòa soạn được rất nhiều thành tích, chiều hôm qua tổng giám đốc đi công tác về, nghe thấy những chuyện này đã rất cao hứng, còn khen cô vài câu đó.”

Giản Quân Dịch thì đương nhiên là mừng rồi! Cô giúp hắn lấy được của tập đoàn Đường Thịnh đến mấy chục vạn, lại còn lần trước hắn và Doãn Lạc Hàn đàm phán việc giải trừ hôn ước với Chỉ Dao, dự án lúc đó Doãn Lạc Hàn cũng đã đồng ý chia lợi nhuận 80:20... Hắn làm sao mà không cao hứng cho được!

Cô hung hăng nghĩ thăm như vậy. Lâm Hạo Ngôn rút trong ngăn kéo ra một phong bì, đưa cho cô “Tổng giám đốc đặc biệt thưởng cho cô đó, đương nhiên việc tăng lương cũng không thể thiếu.”

Cô hồ nghi nhận lấy. Trong phong bì là một tờ chi phiếu có giá trị lớn, kéo theo một tờ giấy, trên đó viết rõ ràng rằng lương của cô so với chức vụ Chủ biên hiện tại sẽ được tăng thêm 3 bậc. Cô nhìn lại. Đúng vậy, là 3 bậc!

Từ bao giờ Giản Quân Dịch đã trở thành người hào phóng như vậy đó? Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn

“Đúng kinh ngạc, chính xác là như vậy đó. Tôi đã làm việc với tổng giám đốc rất lâu nên tôi rất hiểu anh ấy. Có thể biểu hiện ở bên ngoài của anh ấy khiến mọi người không vừa lòng lắm, nhưng thật ra anh ấy là người rất tốt, lại rất biết dùng người. Không giống như những vị lãnh đạo khác, anh ấy dám đề bạt những người trẻ tuổi hoặc chưa có danh tiếng gì – mà theo anh ấy là người có tài... Vì thế cô mới có thể vừa ra trường đã được nhận vào Thuần Mỹ. Quả nhiên cô không phụ sự kì vọng của anh ấy, làm việc rất xuất sắc, anh ấy rất vừa lòng nên mới đặc biệt phân phó tăng lương cho cô như vậy.”

Cô nắm chặt tờ giấy trong tay, chợt nhớ đến lần đầu tiên gặp Giản Quân Dịch, cũng chính là lần cô đến phỏng vấn xin việc ở Thuần Mỹ... Lâm Hạo Ngôn nói đúng, nếu không phải lúc đó Giản Quân Dịch coi trọng cô, có lẽ bây giờ cô vẫn giống như một số sinh viên, tốt nghiệp ra trường, lưu luyến với những thông báo tuyển dụng ở những công ty nhỏ chỉ bơi mưu cầu một chức vụ giúp mình có cơm để ăn...

“Xã trưởng, nhờ anh giúp tôi nói lời cảm ơn với tổng giám đốc.” Cô chân thành nói. Hiện tại tất cả những thành kiến của cô về Giản Quân Dịch đều đã tiêu tan... Quả thật, hắn đã nâng đỡ cô khi cô mới chỉ là một cô sinh viên ngơ ngác, chân ướt chân ráo bước vào nghề. Cũng là nhờ hắn, cô mới có ngày hôm nay...

Lâm Hạo Ngôn cười ha ha “Muốn cảm ơn thì cô tự mình cảm ơn đi. Đại tiệc ngày mai tổng giám đốc cũng tham gia, hơn nữa nghe nói tổng giám đốc đã mời rất nhiều vị khách quý... Quả thật là một bữa tiệc đáng mong chờ!”

Cô mỉm cười, đứng dậy vừa định rời khỏi văn phòng xã trưởng, Lâm Hạo Ngôn đột nhiên như nhớ tới cái gì, gọi cô quay lại “Đúng rồi, còn một việc. Về Chu Hiếu Linh, tôi đã báo cáo với tổng giám đốc. Anh ấy điều tra một lúc, thì ra trong lúc anh ấy đi công tác, Chu Hiếu Linh được thăng chức lên Phó Chủ biên là do Phó tổng giám đốc Giản thị phê chuẩn. Tổng giám đốc hứa sẽ truy xét rõ ràng, nếu thật sự Chu Hiếu Linh không đủ năng lực để ngồi vào vị trí đó thì sẽ tước bỏ của cô ta tất cả chức vụ.”

Cô gật gật đầu. Chu Hiếu Linh bình thường làm việc không có gì gọi là xuất sắc, tự dựng lại được thăng chức lên Phó Chủ biên như vậy, cô tin nhất định là có điều gì khuất tất...

Bàn chuyện với Lâm Hạo Ngôn xong, vừa vặn sắp đến giờ nghỉ trưa, cô đi về phía thang máy muốn xuống lầu.

Từ khi Chu Hiếu Linh làm Phó Chủ biên tới nay, khi cô ăn trưa ở bên ngoài đều nghe đồng nghiệp ca thán về Chu Hiếu Linh, nói cô ta cậy mình có tí chức quyền thì không xem ai ra gì, hơi một chút là mắng chửi người,... Nói chung là không có gì tốt đẹp.

Trong lúc cô chờ thang máy, một tiếng quát lớn liền chui vào tai “..... Anh nói nói xem, một buổi sáng anh đi toilet vài lần.....”

“Chu tiểu thư, hôm nay tôi đã xin phép nghỉ, tôi nói bụng tôi khó chịu, nhưng là cô không đồng ý, bắt tôi phải đi làm. Giờ bụng tôi không thoải mái, cần phải đi toilet mà cô cũng không cho đi thì tôi phải làm sao cô mới vừa lòng?”

Khi cô đi về phía có tiếng nói, chỉ thấy Chu Hiếu Linh đang chỉ tay vào mặt phụ trách mỹ thuật Tiểu Lý, lớn tiếng răn dạy “Anh đừng có giả vờ! Anh lười làm việc chứ gì?! Đừng cho là tôi không biết, từ ngày Lăng Mân Huyên đi, các người suốt ngày ríu ra ríu rít nói xấu sau lưng tôi.....”

Lời cuối cùng lại là mắng đồng nghiệp cả phòng. Mọi người bắt đầu thở dài, thông cảm nhìn Tiểu Lý, đồng thời ném ánh mắt oán giận sang Chu Hiếu Linh.

“Chuyện gì mà ầm ĩ như vậy?” Mân Huyên nói lớn, thong thả đi vào văn phòng.

“Mân Huyên, cô tới đúng lúc lắm!” Tích Vân không nhịn được nữa, lập tức đứng lên “Hôm nay Tiểu Lý bị tiêu chảy, sáng sớm đã xin phép Chu tiểu thư cho được nghỉ, nhưng cô ta không phê chuẩn. Bây giờ Tiểu Lý đau bụng đi toilet mấy lần, cô ta lại……”

“Đúng! Đúng là như vậy đấy……”

“Tiểu Lý cũng đã xin phép rồi, nhưng là cô ta……”

“Quá đáng quá mức! Tưởng là Phó Chủ biên thì hiếp đáp mọi người như vậy sao?! Vô lý!……”

“Không có nhân tính……”

“Chúng tôi nhẫn nhịn Chu Hiếu Linh đủ rồi, cùng lăm thì bỏ việc…”

“Chu Hiếu Linh cút đi……”

“Người như cô ta mà cũng xứng làm lãnh đạo sao?”

Tất cả đồng nghiệp đều tức giận mắng chửi Chu Hiếu Linh. Sự việc lần này như giọt nước làm tràn ly, khiến mọi người không thể chịu nhịn được nữa, tuôn ra hết những bức xúc lâu ngày.

Chương 384

Chu Hiếu Linh thấy tình hình như vậy thì không dám nói gì Tiểu Lý nữa, nhưng mọi người vẫn chưa nguôi giận, tiếp tục gào thét “Cút đi..... Đồ đáng ghét..... Mau cút đi..... Trở về với lão già tình nhân của cô mà khóc lóc kẽ tội chúng tôi đi..... Bảo ông ta đuổi việc chúng tôi hết đi.....”

“Các người..... Các người như vậy là vu khống.....” Sắc mặt Chu Hiếu Linh càng lúc càng trắng bệch, cả người đều run lên. Cô ta quay phắt sang phía Mân Huyên, chỉ tay vào mặt cô, dùng giọng nói ngoan độc đay nghiến “Được lăm Lăng Mân Huyên! Chắc chắn là cô cố động mấy người này tạo phản.....”

Lăng Mân Huyên lùi về phía sau vài bước tránh nước miếng của Chu Hiếu Linh “Muốn người khác không biết, trừ khi là mình đừng làm. Chuyện của cô thì cô rõ nhất, đừng đổ trách nhiệm lên đầu tôi, thật sự khiến tôi coi thường!”

Chu Hiếu Linh trừng mắt hung ác, đang muốn chửi ầm lên, một đồng nghiệp nam lại kích động đứng lên trên bàn làm việc, vung tay lớn tiếng phản bác “Đồ hổ ly tinh! Cô khiến chúng tôi không còn nhiệt tình làm việc nữa! Mau cút đi.....”

“Đúng! Cút đi Chu Hiếu Linh! Nơi này không chào đón cô.....”

“Bụng dạ hẹp hòi, căn bản thông đủ tư cách làm phó chủ biên, cút.....”

“Các người... các người... các người ỷ đông hiếp yếu.....” Chu Hiếu Linh nhảy dựng lên “Các người cứ chờ xem, tôi đi tìm xã trưởng đòi công bằng!”

“Mau cút đi, đến mách với xã trưởng thì tốt nhất cũng gọi luôn người yêu già của mình ra nhé! Đến lúc đó làm kinh động đến tổng giám đốc, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.....”

Mọi người đều cười ầm lên.

Nhin Chu Hiếu Linh chật vật chạy đi, Mân Huyên lắc lắc đầu, lại nhìn mọi người đang quá đỗi vui mừng, cô bật cười. Dù sao đã hết giờ làm buổi sáng, đang trong giờ nghỉ trưa, mọi người như vậy cũng xem như không bị coi là làm loạn trong giờ làm việc.

“Cô ta đúng là không biết trời cao đất dày là gì, chính là do ông già người yêu Phó tổng nên mới thăng chức cho cô ta, để chúng ta phải chịu khổ như thế này....” Đồng nghiệp vẫn còn xì xào.

Người yêu Phó tổng? Xem ra mọi người cũng đã biết...

Tích Văn chạy lại phía cô “Mân Huyên, cô đến xem cô ta nói lung tung gì với xã trưởng...”

“Đúng! Xem cô ta nói trắng thành đen như thế nào? Xem cô ta kể lể chúng ta độc ác, quá đáng như thế nào.....”

“Dù sao chúng tôi cũng cây ngay không sợ chết đứng!.....”

Thấy mọi người kích động như vậy, Mân Huyên theo lời mọi người đi về phía thang máy. Cô thở dài... Chu Hiếu Linh bị ghét như vậy thực ra cũng là do cô ta tự mua dây buộc mình...

Bất chợt một suy nghĩ xẹt qua đầu cô... Hôm qua cô còn nghi ngờ người truyền tin cho báo chí là Chu Hiếu Linh, nhưng bây giờ cẩn thận phân tích lại mới thấy có nhiều điểm không đúng...

Tin tức về cô và Doãn Lạc Hàn hoàn toàn không nhắc gì đến chuyện trước đây của hai người, chỉ nói sau khi cô trở thành con gái nuôi của Doãn Lương Kiến thì hai người đã nảy sinh tình cảm... Nghĩ kĩ một chút có thể thấy tin đó không hề gây bất lợi gì cho cô, như vậy người truyền tin cho báo chí không thể là Chu Hiếu Linh...

Chợt cô nhớ tới những lời mà Lâm Hạo Ngôn đã nói hôm qua... “Có gì cô cứ hỏi người đã bày ra chiến lược như vậy thì sẽ được biết rõ hơn đó.”

Người đã bày ra chiến lược như vậy... Lâm Hạo Ngôn muốn nói đến ai? Bây giờ cô đã có thể loại trừ Chu Hiếu Linh... vậy chẳng lẽ là chú? Không, chú càng không thể giúp cô...

Một giọng nói lại đột nhiên vang lên trong đầu cô “...tất cả những cơ sở bán sản phẩm mới của L&K đều chật ních người mua, chỉ trong vòng một buổi sáng toàn bộ sản phẩm mới đã được bán hết, các đơn đặt hàng sản phẩm liên tiếp được gửi về phía L&K.....”

Sản phẩm mới của L&K có thể thu hút được sự quan tâm của công chúng như vậy cũng là do chuyện của cô và Doãn Lạc Hàn công khai... Nói như vậy, người bày ra trò này chính là người có lợi nhất... Doãn Lạc Hàn!

Là hắn! Cô chỉ cảm thấy lửa giận bốc lên trên đầu. Thì ra hắn công khai chuyện của hai người hoàn toàn là vì mục đích kinh doanh, hắn lợi dụng tin tức “phu nhân tổng giám đốc đích thân thử nghiệm sản phẩm mới” để kích thích sức mua...

Xem ra ngày đó người dẫn chương trình mời cô lên khán đài thử nghiệm sản phẩm cũng là sự dàn xếp, cho dù lúc ấy cô không vô ý đứng lên, MC cũng vẫn sẽ chọn cô.

Nghĩ như vậy, dường như tất cả tóc gáy của cô đều dựng ngược lên. Ngày theo hắn đến buổi ra mắt đó, cô như con mồi đã bị thợ săn nhắm trúng, chỉ là cô còn ngây thơ không nhận ra...

Thang máy kêu một tiếng báo đến tầng 15, nhưng cô không đi ra ngoài, lại ấn nút xuống lầu. Cô phải đi gấp hắn để trực tiếp hỏi rõ ràng!

“..... Anh phải đòi lại công bằng cho tôi..... Tôi bị họ khi dễ..... Đều là do cô ta..... Lăng Mân Huyền..... cô ta kích động đồng nghiệp làm loạn..... Còn nói tôi cút đi..... Xã trưởng..... Tôi dùng thực lực của mình để ngồi lên vị trí này..... Bọn họ vu khống, bôi nhọ nhân cách tôi.....”

Tiếng gào khóc vô cùng ủy khuất vang vọng khắp tầng 15, không cần nhìn cũng biết hắn là lúc này Chu Hiếu Linh đang ở trong phòng Lâm Hạo Ngôn khóc lóc kể về sự uất ức của mình... Cô đảo mắt chán nản. Thang máy đóng lại, những tiếng thé nức nở của Chu Hiếu Linh cũng biến mất.

Ra khỏi tòa soạn, cô vừa đi vừa gọi điện thoại cho Doãn Lạc Hàn. Điện thoại đổ chuông hơn mười tiếng mới có người nghe.

“Lăng tiểu thư, tổng tài đang họp.” Giọng của Từ Bang.

“Còn bao lâu nữa?” Cô nhìn đèn giao thông chuyển màu xanh, cùng vài người nữa qua đường.

“Cái này tôi cũng không biết được....” Từ Bang trầm ngâm, trả lời ba phải.

Chương 385

“Bây giờ tôi sẽ đến công ty các anh.” Cô không đợi hắn nói nữa, nhanh chóng cắt điện thoại. Cô có 1 giờ để nghỉ trưa, cô không tin bọn họ họp mà không nghỉ trưa.

Cô ngẩng đầu, thấy màn hình lớn ở ngã 4 đang phát tin tức. Rất nhiều người xung quanh đứng lại xem, cô cũng không có việc gì làm đi lại gần.

“..... Ngày hôm nay, sản phẩm mới của hãng mỹ phẩm L&K đã hoàn toàn cháy hàng. Người tiêu dùng đứng xếp hàng suốt cả ngày để chờ mua..... Lần này L&K không giống như những lần trước mời ngôi sao về làm đại diện cho sản phẩm mà tiết kiệm kinh phí, sản phẩm mới được đích thân phu nhân tổng giám đốc thử nghiệm khiến cho công chúng có cảm giác gần gũi hơn.....”

Mân Huyên đỏ mặt rần rần. Vốn dĩ cô cũng đâu được tốt như họ nói, ngay tại lúc này đây cô còn đang vô cùng tức giận đi tìm Doãn Lạc Hàn để nói chuyện rõ ràng cơ mà...

Nhưng cô tức giận cũng là có nguyên nhân. Ai bảo Doãn Lạc Hàn gạt cô? Bị hắn xỏ mũi như vậy có ai mà có thể không nổi trận lôi đình?

Đúng lúc này, trên màn hình lớn xuất hiện hình ảnh của cô và Doãn Lạc Hàn “Theo một nguồn tin đáng tin cậy, tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh đã chọn ngày cưới, tháng sau hôn lễ sẽ cử hành.....”

Tức khắc, vài người xung quanh nhìn về phía cô, rồi lại thầm thì vào tai nhau “Cô gái kia nhìn quen quá..... giống với phu nhân.....”

Cô cả kinh, vội cúi đầu tránh đi.

Một lát sau, khi cô đi vào tầng cao nhất của tập đoàn Đường Thịnh, sự tức giận cũng đã biến mất. Chợt thấy Ôn Nhược Nhàn đang đi cạnh một nhân viên khác nói chuyện công việc gì đó, cô không muốn quấy rầy cô ấy, vì vậy trực tiếp đi vào văn phòng Doãn Lạc Hàn, nhưng tiếng Ôn Nhược Nhàn lại bay tới “Mân Huyên!”

Tay cô đang chuẩn bị mở cửa thì ngừng lại. Cô quay đầu, thấy Ôn Nhược Nhàn đã từ biệt nhân viên kia rồi đi về phía cô “Tổng giám đốc đang họp, chắc là cũng sắp xong rồi, cô vào trong văn phòng đợi anh ấy nhé.”

“Sao cô và trợ lý Từ nói khác nhau vậy? Một người thì nói sắp họp xong, một người thì nói không biết khi nào cuộc họp mới kết thúc...”

Ôn Nhược Nhàn đẩy gọng kính mỉm cười “À, trợ lý Từ vừa ở bên ngoài về nên không rõ lắm đó. Thật ra tổng giám đốc cũng đã giao cho tôi chờ đến giữa trưa hết giờ làm việc thì gọi điện cho cô bảo cô đến công ty, nhưng tôi bận quá nên chưa kịp gọi....”

“Anh ấy gọi tôi đến đây làm gì?” Cô có chút khó hiểu.

Ôn Nhược Nhàn nháy mắt “Nghe nói là muốn cho bổ sung dinh dưỡng cho cô.”

Mặt Mân Huyên lại đỏ ửng lên, vội cúi đầu chạy vào trong văn phòng tổng giám đốc. Cái tên Doãn

Lạc Hàn này! Nhờ hắn mà giờ không có ai là không biết chuyện cô mang thai...

Cô ngồi trên sofa chưa đến 10 phút, Doãn Lạc Hàn đã đẩy cửa đi vào, theo thói quen ôm chầm lấy cô, đem cả người cô dựa vào lòng hắn “Huyên, em chờ lâu chưa? Có đói không?”

“Cũng bình thường...” Cô mím môi cười. Từ sau nửa đêm hôm qua cô mò dậy ăn, bây giờ lúc nào hắn cũng hỏi cô cái câu “Có đói không?”

Tiếng gõ cửa vang lên. Doãn Lạc Hàn trầm giọng “Mời vào!”

Vài người mở cửa đi vào, cô nhìn một cái đã nhận ra đó là mấy cô giúp việc ở Doãn trạch. Họ mang theo vài đĩa thức ăn, nhanh chóng bày trên mặt bàn.

Đây chính là cái mà Ôn Nhược Nhàn gọi là “bổ sung dinh dưỡng” đây sao? Cô nhìn một bàn đầy thức ăn trước mặt, trong lòng bỗng vô cùng ấm áp.

Doãn Lạc Hàn mở chiếc bình giữ nhiệt, đổ canh ra, sau đó múc một thìa, đưa lên trước miệng vừa thổi vừa nói “Uống canh này trước. Nó có tác dụng bổ khí huyết, tăng sức đề kháng, rất có lợi cho cơ thể của em.”

Hắn dịu dàng đưa thìa đến gần miệng cô. Cô mở miệng uống, nhẹ nhàng nuốt xuống, sau đó đưa tay muốn cầm chiếc thìa trong tay hắn “Em tự uống cũng được.”

Ai ngờ hắn đã nhanh tay hơn tránh né “Anh rất vui được phục vụ em.”

“Được, vậy em cũng không khách sáo nữa.” Cô bật cười. Nhìn hắn lo lắng cho cô và cục cưng trong bụng cô như vậy, trong lòng cô ngập đầy sự ngọt ngào và hạnh phúc...

Hắn cẩn thận bón từng thìa cho cô cho đến khi hết chén canh. Cô rút khăn giấy đưa cho hắn, nhìn hắn lau tay, cô đột nhiên nhớ tới bữa tiệc ngày mai...

“Ngày mai là thứ bảy rồi đó, anh nhớ trưa mai 12 rưỡi đến tham gia tiệc chúc mừng của công ty em nha, đến lúc đó.....”

Hắn cướp lời cô, vừa cười vừa nói “Đến lúc đó anh sẽ đến sớm trước ba mươi phút đón em đi.”

“Vâng, được rồi.” Thật ra ban đầu cô không định đi cùng hắn, nhưng xong nghĩ lại, dù sao chuyện hôn sự của bọn họ cũng đã công khai, bây giờ có che giấu cũng chẳng được gì, cô và hắn đi cùng nhau cũng là chuyện hợp tình hợp lý, vì vậy mỉm cười gật đầu.

Ăn trưa xong, chờ đến khi người giúp việc vào dọn dẹp xong hết, cô xoa xoa cái bụng tròn, nắm tay vào người hắn, khoa trương kêu lên “No quá! Em no sắp chết mất rồi!”

Hắn cúi người xuống hôn trộm lên môi cô “Em mới ăn có nửa bát cơm thôi mà, chắc là do ăn nhiều canh nên em thấy đầy bụng thôi.”

Cô chớp chớp mắt “Ừm... chắc vậy...”

Hắn nhìn gương mặt mệt mỏi của cô, đề nghị “Hay em ngủ đi, chút nữa anh gọi em dậy.”

Như để phụ họa cho lời hắn nói, cô ngáp dài một cái. Nghĩ tới văn phòng hắn có phòng nghỉ riêng, còn có chiếc giường thoải mái, cô suýt chút nữa đã xiêu lòng nghe theo lời hắn. Cô lắc lắc đầu, ngồi thẳng dậy.

“Không được, em còn phải đi làm.” Cô nhìn đồng hồ, vội đứng lên “Em phải đi ngay đây không muộn mất.”

Chương 386

“Đừng vội, để anh đưa em đi.” Hắn cầm chìa khóa xe, dắt cô xuống lầu, cho dù trong lòng hắn trăm ngàn lần không muốn người hắn yêu đã có thai còn phải sấp sấp ngừa đi làm.

Cô nhìn cảnh sắc ngoài cửa kính xe, khoe với hắn một tin vui “Đúng rồi, Hàn, em được tăng lương!”

“Ừ.....” Hắn khẽ thở dài. Cô coi trọng sự nghiệp như vậy, trong thời gian ngắn bắt cô nghỉ việc là chuyện không thể. Hắn tính đợi bụng cô lớn thêm chút nữa, hắn sẽ đề cập đến chuyện đó...

“Anh mau đoán xem em được tăng bao nhiêu?” Cô có vẻ hưng phấn dị thường, quay người hắn sang phía hắn.

Để phối hợp với cô, hắn thuận miệng đáp “1 vạn?”

Cô lắc đầu “Không đúng, cho anh đoán lại.”

“Vậy 3 vạn?” Hắn nheo mắt, trong lòng thầm chửi thề. Tên Giản Quân Dịch đó nhất định là cố ý, biết rõ cô là người phụ nữ của hắn nên mới tăng lương cho cô nhiều như vậy, kích thích sự tích cực làm việc của cô... Cứ như vậy sẽ chỉ càng làm cho việc hắn thuyết phục cô từ chức trở nên khó khăn...

“Không đúng.” Cô lắc đầu như trống bỏi, sau đó mắt lấp lánh nói ra con số gấp gần 8 lần con số 3

vạn.

“Cái gì? Nhiều như vậy sao?” Hắn giật mình, nháy mắt dừng xe. Cô không kịp phòng bị chui về phía trước, cũng may đang thắt dây an toàn, nếu không cái trán của cô khẳng định là đang dán vào kính thủy tinh trước mặt rồi.

“Anh giận sao? Em chia sẻ với anh tin vui này, anh.....”

Thấy cô đã bắt đầu tức giận, hắn nắm tay cô xoa nhẹ “Sao lại giận chứ? Em giỏi như vậy, anh vui còn không kịp... Anh dừng xe là vì đến nơi rồi.”

Cô xoay người lại, quả nhiên đã đến tòa soạn. Thoáng chốc nét tươi vui lại xuất hiện trên gương mặt cô.

“Huyên, gần đây Chu Hiếu Linh có làm gì em không?”

Cô đem toàn bộ chuyện trưa hôm nay kể cho hắn nghe.

Ánh mắt sắc lẻm của hắn lóe lên một cái “Biết vì sao mọi người lại biết chuyện cô ta gian díu với phó tổng Giám thị không?”

Cô nghĩ một lúc, sau đó mắt chữ O mồm chữ A hỏi hắn “Không phải là anh động tay đó chứ.....”

Nói đến đó, nhìn ánh mắt hắn, cô tự khẳng định được điều mình vừa nói là đúng.

Hắn cười lạnh “Nếu cô ta không làm chuyện bẩn thỉu như vậy, anh có muốn nhúng tay vào cũng khó...
Tất cả mọi chuyện chỉ có thể nói là do cô ta tự làm tự chịu.”

“Không phải cô ta là ân nhân của anh sao? Làm như vậy có phải hay không?” Cô tuy rằng cũng rất ghét Chu Hiếu Linh, nhưng dù sao cô cũng cảm thấy có chút tội nghiệp cho cô ta. Dính vào chuyện như vậy, cả đời cô ta khó tránh bị người khác chỉ trỏ, công việc cũng khó mà thăng tiến...

“Huyên, em hiền lành quá...” Hắn nắm tay cô, trong sâu thẳm đôi mắt ánh lên sự lạnh lùng “Cô ta không nên dây vào anh, càng không nên ngu xuẩn chọc đến em. Em biết không... đối với anh em là quan trọng nhất... Người nào dám động vào em, anh sẽ bắt người đó phải trả giá gấp trăm ngàn lần.”

Nghe hắn nói, cô không khỏi run nhẹ nhẹ, lại dùng tay còn lại úp lên bàn tay hắn đang nắm chặt tay cô “Hàn, như vậy là đủ rồi. Chuyện này đã đủ làm cho Chu Hiếu Linh thân bại danh liệt rồi, anh đừng làm gì thêm nữa, được không?”

Hắn nhìn chăm chú vào cô một lát, sau đó nâng tay cô lên, ấn môi xuống mu bàn tay của cô “Được, lần nay anh sẽ tạm tha cho cô ta, nhưng anh nghĩ cô ta cũng không còn cơ hội nữa đâu. Anh hiểu Giản Quân Dịch, trong công việc anh ta luôn rất nghiêm khắc, tuyệt đối không chấp nhận nhân viên của mình làm những chuyện hèn hạ như vậy đâu.”

“Vâng, cái này em biết. Tóm lại anh chỉ cần hứa với em đừng làm gì nữa là được.” Cô nhìn đồng hồ thấy đã đến giờ đi làm, vội đẩy cửa xe, sau đó lại đột nhiên ngừng một chút, xoay người, hôn chụt một cái lên má hắn, sau đó ngại ngùng nhanh chóng xuống xe.

Cô bước vào thang máy, thấy xung quanh tòa soạn im ắng, không có gì bất thường, không biết Lâm Hạo Ngôn đã giải quyết chuyện của Chu Hiếu Linh như thế nào...

Cô gọi điện thoại nội tuyến. Một lát sau, trợ lý Hoàng ôm một tập văn kiện đi tới “Lăng tiểu thư, đây là những giấy tờ hôm nay cô cần xử lý.”

“Cám ơn cô!” Cô lật xem một tờ giấy, đột nhiên ngẩng đầu hỏi “Giữa trưa phó chủ biên đến tìm xã trưởng phải không? Cô có biết có chuyện gì không?”

“Khi tôi với vài đồng nghiệp khác đi ăn trưa, đi ngang qua văn phòng xã trưởng, nghe thấy tiếng khóc của Chu Hiếu Linh. Cô ta nói đồng nghiệp trong phòng liên hiệp lại mắng chửi cô ấy, cô ta còn nói cô.....”

Trợ lý Hoàng nói đến đây thì ngừng lại. Mân Huyên khoát tay áo “Không sao, cô cứ nói tiếp đi, tôi sẽ không trách cô.”

Lúc này trợ lý Hoàng mới dám nói tiếp “Cô ta nói mọi chuyện đều là do cô xúi giục đồng nghiệp. Xã trưởng hỏi cô ta có chứng cứ hay không, cô ta lại không nói được gì. Sau đó cô ta đòi xã trưởng phạt những người đã làm loạn, bao gồm cả cô. Xã trưởng nói cô ta không có chứng cứ, bảo cô ta về đi. Thế là cô ta trở mặt, chỉ vào mặt xã trưởng mà chửi, nói xã trưởng bao che dung túng cho thủ hạ, sau đó nổi dậy đùng đùng đạp cửa đi ra, nói là sẽ đi khiếu nại lên cấp trên....”

Mân Huyên lắc lắc đầu. Chu Hiếu Linh đúng là điên rồi! Giản Quân Dịch đang điều tra mọi chuyện, cô ta lại làm loạn như vậy, đúng là tự tìm đường chết. Bây giờ xem ra ngay cả vị Phó tổng kia còn lo không bảo vệ được mình nữa là giúp cho cô ta...

Trợ lý Hoàng thấy biếu cảm của cô như vậy thì nhìn cô nghiêm túc nói “Lăng tiểu thư, tất cả chúng tôi đều biết làm thế nào mà Chu Hiếu Linh vào được tòa soạn, làm thế nào mà cô ta leo lên được vị trí Phó Chủ biên. Cô đừng lo, tôi tin cô ta không kiêu ngạo được lâu nữa đâu.”

Chương 387

Ngay cả trợ lý Hoàng còn nghĩ như vậy, xem ra Chu Hiếu Linh thật sự thê thảm rồi “Tôi biết rồi, cô đi làm việc đi.”

Trợ lý Hoàng vừa ra khỏi văn phòng không lâu thì di động của cô vang lên.

Cô vừa nhìn tên hiển thị trên di động thì vui vẻ hắng lên. Đã lâu rồi cô không có tin tức gì của Trịnh Trác.

“Trác, anh tìm em sao?”

“Ừ, Mân Mân, anh có cái này cho em. Bây giờ em có thể ra ngoài một chút không?” Giọng nói của Trịnh Trác có chút khác thường. Hắn nói có cái cho cô, chẳng lẽ là bằng chứng về chuyện đó sao?

“Vâng, được ạ.” Cô lập tức bàn với hắn địa chỉ gặp mặt và thời gian, sau đó xách túi ra ngoài.

Hai mươi phút sau, cô ngồi vào trong xe Trịnh Trác.

“Trác, lâu rồi không gặp, anh có khỏe không?” Cô nhìn hắn thật kĩ. Lâu rồi không gặp, hiện tại hắn so với trước đây càng thêm phần tuấn tú và ngạo khí.

“Cũng ổn.” Hắn mỉm cười nhéo má cô “Anh ta có tốt với em không? Nhìn khí sắc của em rất tốt, hơn nữa nghe nói hai người cũng sắp kết hôn rồi phải không?”

“Vâng, là vào tháng sau. Anh nhất định phải tới nhé.” Cô chân thành mời hắn.

Hắn cười khẽ gật đầu “Đương nhiên anh phải tới rồi. Hiện tại em không có thân nhân, anh phải đại diện cho nhà gái đến chứ. Anh sẽ nắm tay em vào lễ đường, trực tiếp giao em cho Doãn Lạc Hàn.”

Hắn suy nghĩ thật chu toàn, khiến cô vô cùng cảm động “Trác, cảm ơn anh!”

“Được rồi, anh phải đi rồi. Cái này giao cho em.” Hắn lại nhéo má cô yêu chiều, sau đó đưa cho cô một bao da đựng tài liệu “Chuyện mười một năm trước đã được điều tra rõ ràng. Anh nghĩ nó sẽ giúp em rất nhiều đấy.”

Nghĩ đến tất cả ẩn tình của 11 năm trước đều ở trong bao da này, cô không khỏi kích động, run run nhận lấy, cẩn trọng đặt vào túi xách.

“Trác, em biết anh rất bận. Em không làm phiền anh nữa. Hôm nào anh rảnh, em mời anh đi uống café.” Cô xuống xe, ra khỏi xe còn quay đầu lại vẫy tay với Trịnh Trác.

Hắn gật gật đầu, sau đó xe thể thao rất nhanh đã không còn thấy bóng dáng.

Trở lại văn phòng, còn 1 tiếng nữa mới hết giờ. Cô cố kiềm chế cảm giác nóng lòng muốn mở bao da kia ra, chuyên tâm làm việc. Xong việc, còn hơn 10 phút mới hết giờ, cô thu gọn đó, đi tới văn phòng xã trưởng.

“Lăng tiểu thư, cô tới đúng lúc lăm. Đây là lệnh của cấp trên vừa đưa xuống, cô xem đi.” Lâm Hạo Ngôn đưa cho cô một tờ giấy.

Cô nhìn qua một lượt đã nắm rõ nội dung. Chu Hiếu Linh thân là lãnh đạo mà lại gây chuyện thị phi khiến nhân viên bức xúc, vì vậy cách chức, buộc thôi việc.

Nguyên nhân bên trong không hề được đề cập tới. Điều đó cũng dễ hiểu. Giản Quân Dịch làm sao lại ngu ngốc để lộ ra những chuyện không hay bên trong Giản thị để cho người ngoài có cớ gièm pha đưọc...

Nếu cô đoán không sai, hiện tại Giản Quân Dịch chưa động đến vị Phó tổng kia cũng là do không muốn vạch áo cho người xem lưng, chờ thêm vài ngày gió êm sóng lặng, chức vụ Phó tổng có lẽ sẽ đổi chủ.

Không ngờ từ giữa trưa đến giờ chỉ có nửa ngày, Chu Hiếu Linh đã bị cách chức. Tiếng xấu đồn xa, chỉ sợ cô ta nghỉ việc rồi, nhưng những chuyện cô ta đã làm thì vẫn cứ là chuyện xấu theo cô ta cả đời...

Cô khỏi cảm thán thế sự khó liệu. Quả thực chỉ có thể dùng chính sự nỗ lực của mình để vươn lên thì cái mà mình giành được mới chắc chắn, nếu không chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, không biết lúc nào sẽ bị đập xuống...

Muốn không làm mà hưởng, một bước lên trời, không cẩn thận trượt chân sẽ bị ngã càng đau...

Tan tầm, cô đi xuống lầu, thấy Chu Hiếu Linh ôm đồ cũi đầu đi ra, văn phòng vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

“Mân Huyên, cô xem đồ rắn rết đó cuối cùng cũng bị đuổi đi rồi!” Tích Vân chạy tới, vui sướng thông báo với cô.

Vài nữ đồng nghiệp vẫn chưa hả dạ, còn nói với Chu Hiếu Linh “Đồ bẩn thỉu, đi mau đi. Nhìn cô một giây tôi cũng không muộn! Cút nhanh đi!”

“Lăng Mân Huyên, cô sẽ không đặc ý được lâu đâu. Tôi sẽ cho cô thấy, tôi không phải người dễ bắt nạt đâu!” Chu Hiếu Linh hung tợn quay đầu nhìn cô, ném lại một câu, sau đó vội chạy đi.

“Mân Huyên, cô giúp chúng tôi đề cử phó chủ biên mới đi. Tôi đề cử Tích Vân.” Lúc này một đồng nghiệp đột nhiên nói lớn, khiến tất cả mọi người lại nhao lên

“Đúng, chúng tôi đề cử Tích Vân! Cô ấy làm đã lâu, kinh nghiệm không thiếu, năng lực không tồi, lại hợp tác với mọi người rất ăn ý...”

“Chúng tôi đều đồng ý.....”

“Được, tôi nhớ rồi, ngày mai tôi sẽ đề xuất với xã trưởng.” Mân Huyên mỉm cười gật đầu. Thật ra cô

cũng cảm thấy Tích Vân rất thích hợp làm Phó Chủ biên. Lần trước cô cũng đã đề cử cô ấy, chỉ tiếc lại bị Chu Hiếu Linh giành mất.

Nửa giờ sau, cô ngồi trong xe thể thao, kể lại mọi chuyện cho Doãn Lạc Hàn nghe. Chu Hiếu Linh xám xịt ra khỏi tòa soạn như thế nào, mọi người nói như thế nào,... đương nhiên cũng không quên nhắc tới Trịnh Trác.

“Vậy tài liệu đó đâu rồi?” Doãn Lạc Hàn nhìn thầm sắc cô có chút không bình thường, dịu dàng hỏi “Huyền, em lo lắng sao?”

Cô nắm chặt bao da đựng tài liệu Trịnh Trác đưa trong tay như sợ chỉ cần nới lỏng một giây, nó sẽ bay hơi mất. “Vâng, em sợ nếu đúng như chúng ta nghi ngờ, mọi chuyện là do chú gây ra... Điện thoại nặc danh, giết hai mạng người, còn vu oan giá họa cho bố.....”

Chương 388

“Nếu tất cả mọi chuyện năm đó đều do ông ta bày ra....” Hắn nghiến răng nghiến lợi “Ông ta nhất định sẽ phải gánh trách nhiệm! Trịnh Trác nói bên trong có chứng cứ, vì vậy anh nghĩ có lẽ hung thủ thực sự chính là lão hồ ly Lăng Chính Đào...”

Cô thở dài, cúi đầu nhìn bao da trên tay. Nếu đúng như Doãn Lạc Hàn nói, chú là kẻ đứng sau tất cả những chuyện này, cô nhất định sẽ không để yên, nhất định phải đòi lại công bằng cho bố.

Phòng khách Doãn trạch sáng rực ánh đèn. Cô ngồi trên sofa, tựa vào Doãn Lạc Hàn, cẩn thận mở bao da ra, cuối cùng rút tài liệu ra rồi lại hơi do dự, đặt vào tay hắn.

“Em không dám xem... Anh xem rồi nói cho em kết quả, được không?”

Hắn nhận lấy, lật xem. Cô cẩn thận quan sát phản ứng trên gương mặt hắn, nhưng một chút biểu cảm hắn cũng không lộ ra, vì vậy cô đành cúi đầu đợi hắn đọc xong rồi nói cho cô biết...

Qua một hồi lâu, hắn đặt tài liệu lên bàn. Cô bồn chồn lập tức quay sang hỏi hắn “Hàn, trên đó viết cái gì? Có phải hung thủ vụ huyết án năm đó là...”

Ánh mắt hắn vô cùng lạnh lùng “Mọi chuyện năm đó đều do Lăng Chính Đào gây ra, ngay cả chuyện mẹ anh ngoại tình cũng là do ông ta sai người bịa đặt...”

Cô cảm thấy lạnh cả sống lưng “Vì sao chú phải làm như vậy? Mười một năm Lăng thị trong tay bố em càng lúc càng lớn mạnh, còn chú chỉ là một nhân viên bình thường được bố em sắp xếp cho vào làm trong công ty, căn bản chú không thể có quan hệ gì với bố mẹ anh, chứ đừng nói là ân oán.”

Doãn Lạc Hàn rút ra vài tờ giấy trong tập tài liệu trên bàn, đưa cho cô xem “Ở đây đã viết rất rõ ràng...”

“Tại sao? Vì tiền? Hay vì nguyên do nào khác?” Lúc này tâm trạng cô đang cực kì phức tạp, không thể kiên nhẫn ngồi đọc tài liệu.

Hắn khép hờ mắt nhưng cô vẫn có thể thấy đôi mắt hắn lúc này đang đỏ ngầu “Vì tiền, cũng vì tình.”

“Tình? Chẳng lẽ chú yêu mẹ anh, cho nên mẹ anh và bố anh kết hôn, chú mới sinh lòng hận thù ra tay độc ác như vậy?”

Hắn không nói gì, có lẽ còn đang chống chọi lại với nỗi đau khi phải nhớ tới những chuyện hắn không muốn nhớ nhất. Hai mạng người bị giết có mẹ hắn, mà cũng có mẹ cô, làm sao cô không đau khổ? Nhưng có lẽ nỗi đau của hắn lớn hơn cô rất nhiều, bởi sau khi mất mẹ, hắn đã chẳng thể dựa vào bố, lại còn bị xua đuổi, khiến những đêm dài trong bóng tối, bị bỏ đói, bị đánh đập đã trở thành bóng ma kí ức trong lòng hắn, mãi chẳng thể xóa nhòa... Cô chỉ có thể nắm chặt lấy tay hắn, bởi ngoài làm như vậy ra, cô không biết phải làm sao để an ủi hắn.

“Anh không sao... Anh chỉ thấy thương mẹ.” Doãn Lạc Hàn nắm chặt lại tay cô, gân xanh trên trán nổi lên “Mẹ ra đi mà còn chưa được trả lại sjw trong sạch, bị mang tiếng xấu... Tất cả đều là do lão hồ ly Lăng Chính Đào! Anh nhất định sẽ bắt lão phải trả giá!!”

Hắn đột nhiên rút điện thoại bấm một dãy số. Đúng lúc này, một giọng nói mạnh mẽ vang lên “Lạc Hàn, không được gọi cảnh sát!”

Doãn Lạc Hàn không thèm để ý, tiếp tục bấm số. Doãn Lương Kiến lập tức lao tới, cướp lấy điện thoại, ném lên sofa.

Doãn Lạc Hàn bật dậy, tức giận gào lên “Hung thủ đã tìm được, vì sao không thể gọi cảnh sát? Chẳng lẽ ông muốn để hắn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật sao?”

“Hàn, anh bình tĩnh đã, đừng kích động....” Cô vội ôm chặt lấy Doãn Lạc Hàn, lại xoay người nói với Doãn Lương Kiến “Bố nuôi, con cũng đồng ý với Hàn... Chú con đã sát hại hai mạng người, bây giờ bọn con có chứng cứ rồi, ông ấy phải chịu sự trừng phạt của pháp luật!”

Doãn Lương Kiến ngây ngẩn cả người “Các con thực sự có chứng cứ rồi sao?”

Mân Huyên gật gật đầu. Lúc này Doãn Lương Kiến mới cúi đầu thở dài “Mân Huyên, có chuyện bố còn chưa nói cho con biết... Năm đó Thiệu Văn đã biết hai mạng người là do Lăng Chính Đào sát hại...”

Cô kinh ngạc, ngã ngồi xuống ghế, lắp bắp “Không... không thể nào... Nếu biết, vì sao... vì sao bố con lại nhận lấy hết mọi trách nhiệm?”

Doãn Lương Kiến cười khổ một tiếng “Biết vì sao nhắc đến bố, Thiệu Văn lại hận đến như thế không? Bởi vì ông ấy nghĩ rằng điện thoại nặc danh đó là do bố gọi, nghĩ rằng tất cả những bí kịch đó đều là do bố

đứng sau giờ trờ. Mấy năm nay bố vẫn thường xuyên đến thăm Thiệu Văn, nhưng không lần nào ông ấy cho bố vào gặp cả..."

Cô hiểu tính cách của bố. Ông rất cỗ chấp. Cái gì ông đã nghĩ là đúng thì cho dù người khác có nói như thế nào ông cũng không nghe, trừ khi là ông tự nghĩ thông suốt được...

"Lần này con và Lạc Hàn tổ chức hôn lễ, bố nghĩ là thông gia cũng nên nói với ông ấy một tiếng, nên....."

"Hôm nay bố đã tới gặp bố con sao?" Cô ngạc nhiên cắt lời bố nuôi. Cô thật bất hiểu, con gái như cô kết hôn lẽ ra phải báo cho bố biết từ sớm... lại để...

Doãn Lương Kiến khẽ gật đầu "Chắc Thiệu Văn ở trong ngực đọc báo thấy tin con và Lạc Hàn kết hôn nên đồng ý gặp bố. Bố liền nhân cơ hội này nói lại chuyện năm đó. Bố giải thích cho bố con rằng cuộc gọi nặc danh đó không phải bố gọi, bởi lúc đó bố còn đang uống rượu say bí tỉ ở bên ngoài... Thiệu Văn suy nghĩ rất lâu, sau đó có vẻ như ông ấy đã tin bố. Hôm ở bệnh viện bố đã nghe thấy hai đứa nói chuyện, vì vậy vừa rồi bố cũng nói cho Thiệu Văn biết hai con nghi ngờ mọi chuyện là do Lăng Chính Đào gây ra... Lúc này Thiệu Văn mới thở dài, nói cho bố biết tất cả mọi chuyện..."

"Tất cả mọi chuyện?" Tim cô bỗng đập thình thịch, mồ hôi túa đầy ra tay. Cô ngẩng đầu nhìn Doãn Lạc Hàn đang đứng bên cửa sổ lớn gọi điện cho cảnh sát. Cô có thể cảm nhận được chuyện bố nuôi sắp nói là một chuyện rất quan trọng...

Chương 389

“Thiệu Văn nói ông ấy vừa đến khách sạn thì Bích San – mẹ con đã tới rồi. Bà ấy nghĩ Thiệu Văn phản bội, cãi nhau ầm ĩ với Thiệu Văn. Xảo Kì tận lực giải thích, nhưng bà ấy không nghe. Sau đó Lăng Chính Đào đến, cũng khuyên can mẹ con, nhưng lúc này Bích San đã hoàn toàn mất bình tĩnh, bà ấy đòi ly hôn. Thiệu Văn cuống quá nên大dại dột vớ lấy con dao gọt hoa quả gần đó dọa Bích San, không ngờ hai người cãi vã tranh chấp, không cẩn thận làm con dao đâm vào bụng mẹ con. Nhìn Bích San ôm bụng đầy máu ngã xuống sàn, Thiệu Văn sợ hãi không biết phải làm gì. Lúc này Lăng Chính Đào mới nói: không làm thì thôi, đã làm là phải làm đến cùng, giựt lấy con dao trong tay bố con đâm người chứng kiến là Xảo Kì, sau đó thấy Bích San vẫn còn thoi thóp thì đâm bà ấy thêm mấy nhát. Ở đó là tầng 2, Lăng Chính Đào liền nhảy ra ngoài cửa sổ chạy trốn, nhưng bố con lúc này đã quá hoảng loạn, ngồi im trên mặt đất không biết phải làm gì. Một lúc sau, đột nhiên bảo vệ khách sạn xông tới, gọi cảnh sát tới bắt bố con đi. Thiệu Văn rất đơn giản, nghĩ rằng em trai vì giúp mình nên mới giết người, lại nghĩ đến Bích San đã chết, quá đau khổ, nản lòng thoái chí liền nhận hết tội danh giết người, giao công ty cho Lăng Chính Đào, chỉ yêu cầu Lăng Chính Đào phải chăm sóc cho con thật tốt....”

“Sao chú có thể vô nhân tính như thế? Sao chú có thể giết hai mạng người... làm sao chú lại có thể tàn nhẫn như vậy.....”

Cô điên cuồng lắc đầu, quá choáng váng trước sự thật vừa được hé mở.

Doãn Lương Kiến nhìn cô, cũng lắc đầu theo “Bây giờ bố cũng không biết phải làm thế nào nữa... Thiệu Văn rất cố chấp. Ông ấy vẫn nghĩ Lăng Chính Đào hết lòng vì ông ấy... Cũng là do Lăng Chính Đào quá gian xảo, lừa bố con lâu như vậy....”

Trong lúc nhất thời không ai nói thêm gì nữa. Những cảm xúc phức tạp đan xen tràn ngập trong phòng khách nhà họ Doãn....

Doãn Lạc Hàn gọi điện thoại xong, lại gần ôm lấy cô, đặt đầu cô nghiêng vào vai mình “Mọi chuyện anh đã sắp xếp xong rồi. Cảnh sát đang tới Lăng trạch bắt người. Anh cũng đã mời những luật sư nổi tiếng nhất Trung Quốc, đợi họ sắp xếp hết chứng cứ xong sẽ lập tức đưa vụ này ra tòa.”

Doãn Lương Kiến ngồi đối diện thở dài “Chỉ mong tất cả mọi chuyện đều thuận lợi.”

Không bao lâu sau, vài vị luật sư mặc âu phục đã xuất hiện ở Doãn Trạch. Sau đó, Doãn Lạc Hàn nhận một cuộc điện thoại, sắc mặt càng lúc càng lạnh lùng khiến lòng cô bỗng xuất hiện một dự cảm xấu...

“Khi cảnh sát tới thì Lăng trạch đã không còn một bóng người. Lăng Chính Đào đã ôm theo toàn bộ tài sản chạy trốn.”

Xem ra chú đã sớm có chuẩn bị... quả nhiên chú không phải người đơn giản... Không biết Ngải Phù thế nào rồi, lúc này thần trí của Ngải Phù đang không bình thường có chuẩn bị... quả nhiên chú không phải người đơn giản... Không biết Ngải Phù thế nào rồi, lúc này thần trí của Ngải Phù đang không bình thường...

“Cảnh sát đã phát lệnh truy nã toàn quốc, ông ta sẽ không thoát được đâu.” Doãn Lạc Hàn cười lạnh, sau đó lo lắng nhìn vào mắt cô “Cảnh sát cũng nhắc chúng ta phải phòng bị thật kĩ, đề phòng Lăng Chính Đào chó cùng giút giập sẽ tiến hành trả thù. Anh đã sắp xếp thêm người bảo vệ Doãn trạch, dặn bọn họ phải đề cao cảnh giác. Ngày nào còn chưa bắt được Lăng Chính Đào thì ngày đó chúng ta còn chưa thể yên tâm.”

“Tổng giám đốc Doãn.” Một vị luật sư đứng lên nói “Chúng tôi sẽ về sắp xếp lại tất cả tài liệu này. Theo như chúng tôi xem qua, chổ tư liệu này rất chính xác và đầy đủ. Có những tư liệu này thì không còn gì đáng lo nữa, bây giờ chỉ cần chờ cảnh sát bắt được Lăng Chính Đào để đưa ra xét xử thôi.”

Doãn Lạc Hàn gật đầu. Quản gia tiễn luật sư ra khỏi Doãn trạch.

Gần 10 giờ ba người mới ăn tối, nhưng vì ai cũng mang trong lòng nhiều tâm sự nên cũng không ăn nhiều lắm. Doãn Lạc Hàn dỗ mãi, cô mới miễn cưỡng uống bát canh tẩm bổ.

Một đôi mắt đỏ như máu chăm chú nhìn cô, còn có một con dao chói sáng vung đến.... Cô sợ hãi kêu to tên của Doãn Lạc Hàn, nhưng không nói ra được tiếng nào, hai chân cũng giống như bị đóng đinh, không thể cử động được. Con dao sáng loáng cứ vung tới trước mặt cô, sau đó cô chợt thấy Doãn Lạc Hàn chạy tới gần cô, và rồi con dao lao về phía hắn. Cô không cử động được, kêu to để Doãn Lạc Hàn biết mà tránh...

Cô bừng tỉnh.

Cô thở dốc, mồ hôi túa ra đầy mặt. Cô sợ hãi, không biết liệu đây có phải điềm báo sắp có chuyện không may xảy ra hay không... Nghĩ như vậy, cô hoảng sợ rúc vào trong lòng hắn. Hắn ngủ rất thính, lập tức tỉnh lại.

“Gặp ác mộng sao?” Hắn nói nhỏ ôm chặt cô, thấy toàn thân cô đều đang run lên, hắn nâng mặt cô lên, dịu dàng hôn cô “Đừng sợ, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, không để cho bất cứ kẻ nào làm hại em....”

Cô gật đầu lia lịa, nhưng không nói được lời nào. Chỉ mong ác mộng này vĩnh viễn đừng trở thành sự thật.

Sáng sớm, cô tỉnh lại, hơi cựa quậy người, hắn cũng tỉnh theo. Cô xả ra khuôn mặt tươi cười, nhìn gương mặt vẫn còn ngái ngủ của hắn, nói “Xin lỗi, em đánh thức anh rồi... Anh ngủ tiếp đi...”

“Có phải còn đang suy nghĩ chuyện hôm qua không?” Hắn đặt cẩm lênh đinh đầu cô, hít lấy mùi thơm tự nhiên dễ chịu trên cơ thể cô “Không cần để tâm vào những chuyện vụn vặt như vậy... Tin anh đi, tất cả rồi sẽ qua thôi....”

“Vâng, em tin... ác giả tất sẽ ác báo.” Cô trả lời, cố nhẫn mạnh như tự trấn an mình. Hít một hơi thật sâu, cô cọ cọ mặt trong lòng hắn, tâm tình thả lỏng không ít, lại từ từ chìm vào giấc ngủ.

“Em uống xong rồi.” Cô buông chén thuốc xuống, mỉm cười nhìn Doãn Lạc Hàn, sau đó lại quay sang bỗn nuôi “Con no rồi, con đi làm đây à!”

“Con phải ăn nhiều một chút để cho cục cứng trong bụng thật khỏe nha.” Doãn Lương Kiến vừa được thông báo là cô đã có thai, vô cùng mừng rỡ. Từ lúc đó đến giờ, ông cứ nhìn chăm chăm vào bụng cô, vẻ mặt phúc hậu vô cùng hạnh phúc.

Doãn Lạc Hàn mỉm cười, đặt tờ báo trong tay xuống bàn, sau đó cầm chìa khóa xe bước ra cửa cùng cô.

Chương 390

Cô ngồi vào trong xe, để hắn cúi người qua thắt dây an toàn cho cô. Đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, cô nói “Hàn, em biết gần đây anh rất bận, tầm 12 giờ em sẽ qua công ty anh, sau đó mình cùng tới tiệc chúc mừng nha!”

“Được, anh sẽ ở công ty chờ em.” Gương mặt tuấn mỹ của hắn hiện lên một nét cười đầy thâm ý khiến người ta khó mà nắm bắt được.

Khi cô đi vào đại sảnh, đồng nghiệp đi qua đều chào hỏi cô. Cô để ý thấy đồng nghiệp nữ hôm nay đều trang điểm rất đẹp, tóc cũng đủ loại kiểu dáng, mà nam đồng nghiệp đều mặc âu phục chỉnh tề, vẻ mặt cũng đầy hưng phấn.

Cô không khỏi mím môi cười. Có thể thấy, mọi người đều chờ mong buổi tiệc ngày hôm nay.

Buổi sáng trôi qua rất nhanh. Cô nhanh nhẹn dọn đồ, đi tới tập đoàn Đường Thịnh. Lúc cô đến nơi vừa vặn là 12 giờ, cô vào văn phòng của Doãn Lạc Hàn, nhưng không thấy ai. Có lẽ hắn vẫn còn đang bận.

Trên bàn trà có hai chiếc hộp lớn rất đẹp. Cô tò mò đi đến mở chiếc hộp bên trái ra, há hốc miệng ngạc nhiên khi thấy một chiếc váy dạ hội Chanel màu trắng xuất hiện trước mắt.

“Thích không?” Tiếng nói dịu dàng truyền đến. Cô quay đầu nhìn Doãn Lạc Hàn đang thong thả bước vào, tùy tay ném văn kiện lên bàn làm việc, sau đó tiến lại phía cô cười ấm áp “Mau mặc thử xem có vừa không...”

“Vâng.” Cô lâng lâng cẩn thận nâng bộ lẽ phục ra khỏi hộp, đi vào phòng nghỉ.

Vừa mặc chiếc váy lên người, cô đã có cảm giác thật đặc biệt. Màu trắng của bộ váy tôn lên khí chất thanh cao của cô, chiếc cổ khoét chữ V khiến cô khoe được bộ ngực tròn trịa trắng như tuyết, quyến rũ mà vẫn lịch sự. Chân váy phía trước chỉ đến ngang đùi, lộ ra đôi chân thon dài mê người, mà phía sau lại là tà rất dài càng tăng thêm phần cao sang quý tộc. Quả thực là một chiếc váy dạ hội mà bất cứ cô gái nào cũng mơ ước...

“Quả nhiên là rất hợp với em...” Hơi thở nóng rực phả vào sau cổ cô. Không biết hắn đã đứng phía sau cô từ lúc nào, ôm lấy eo cô, dùng ánh mắt vô cùng thích thú và mê đắm nhìn chăm chăm người con gái trong gương.

“Hàn, đến khi bụng em to lên, dáng người biến dạng, anh có còn ôm em như thế này không?” Cô nhìn đường cong tuyệt diệu của cô gái trong gương, lo lắng hỏi. Đó là nỗi băn khoăn của bất cứ người phụ nữ nào khi mang thai.

“Anh sẽ vĩnh viễn ôm em... ôm em mãi mãi cho đến già....” Hắn cười khẽ, thủ thỉ bên tai cô “Người anh yêu là Lăng Mân Huyên. Anh yêu tính cách của cô ấy, còn chân cô ấy có dài hay không, mặt cô ấy có xinh hay không, số đo ba vòng của cô ấy có chuẩn hay không, anh đều không quan tâm....”

Lời hắn ngọt ngào như mật ong rót vào tai cô, khiến cô cảm giác như mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời. Cô cười tươi rói, vỗ nhẹ vào tay hắn “Sắp đến giờ rồi, anh cũng mau thay quần áo đi.”

Hắn hôn môi cô, rồi lại hôn cổ cô, tiếng nói tràn ngập mê hoặc “Em thay giúp anh đi.”

“Không cần như vậy, anh thay đi...” Cô cười duyên, thừa lúc hắn không để ý vội chạy ra khỏi lòng hắn.

Cô lại chạy tới bàn trà, mở chiếc hộp còn lại ra. Lại là một bất ngờ thú vị đối với cô khi trong hộp là một đôi giày cao gót màu bạc lấp lánh. Không phải hắn không cho cô đi giày cao gót sao? Cô cười tinh nghịch, lấy đôi giày ra, mới thấy cũng không quá cao, xỏ vào chân rất vừa vặn chắc chắn, dễ chịu êm chân, mà lại vẫn tôn dáng, hơn nữa rất hợp với chiếc váy cô đang mặc.

Trước kia cô đã từng làm thêm ở một quán cắt tóc, vì vậy cũng biết một vài cách vấn tóc phù hợp để đi dự tiệc. Lúc này chính là lúc để cô có thể vận dụng được những gì mình đã học. Cô thuần thực quấn tóc lên thành một búi cao trên đầu, làm lộ ra chiếc cổ trọn bóng trắng nõn. Cô lại cài thêm một chiếc trâm nhỏ trên búi tóc, nhìn mình trong gương, cô cảm thấy thực vừa lòng.

Cửa phòng nghỉ mở ra. Doãn Lạc Hàn đã thay quần áo xong, đi ra ngoài, ánh mắt thâm thúy lóe lên tia sáng, nhìn cô đầy vẻ tán thưởng “Lăng tiểu thư, xin hỏi đã có thể xuất phát chưa?”

“Có thể đi được rồi!” Cô hài hước trả lời bằng giọng quý bà, sau đó mềm mại đi đến bên cạnh hắn. Hắn cũng mỉm cười chìa khuỷu tay ra, chờ cô khoác lấy, sau đó hai người thân mật đi cạnh nhau ra khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Bước xuống từ chiếc Lamborghini màu đen sang trọng, cô lại khoác tay Doãn Lạc Hàn, hơi dựa vào người hắn cùng hắn bước vào trong.

Khi đi gần đến cửa, hắn ghé sát lại tai cô thầm thì “Chỗc nữa không cần chạy lung tung, cứ ở bên cạnh anh, biết chưa?”

“Em biết rồi.” Cô bật cười gật đầu “Em sẽ theo anh như hình với bóng, một tấc cũng không rời.”

Buổi lễ chúc mừng còn chưa chính thức mở màn, tân khách đã có mặt rất đông. Trừ mấy chục nhân viên trong tòa soạn của Thuần Mỹ ra thì còn lại tất cả đều là những vị khách thượng lưu có máu mặt.

Mọi người tốp năm tụm ba nói chuyện vui vẻ, nhưng chủ đề được thảo luận nhiều nhất có lẽ vẫn là về tin tức nóng hổi gần đây.

“Tôi nghe nói lần này vợ chồng tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh cũng sẽ tham dự.....”

“Đúng vậy, tôi cũng nghe nói bọn họ sẽ tới. Hình như hôn lễ của bọn họ tổ chức vào tháng sau đấy!”

“Nghe đồn là do đích thân Doãn lão gia chọn ngày.....”

“Phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh chính là Chủ biên của Thuần Mỹ, tên là Lăng Mân Huyên thì phải.....”

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì Lăng Mân Huyên chính là con gái độc nhất của tổng giám đốc xí nghiệp Lăng thị trước kia...”

“Chính là con gái của Lăng Thiệu Văn sao? Không phải ông ta đang ngồi tù vì tội giết người à?”

“Hình như là gánh tội hộ Lăng Chính Đào thôi. Cảnh sát đã nắm được chứng cứ, đang truy nã Lăng Chính Đào đấy.....”

Và khi hai người một nam một nữ bắt đầu đi vào trong sảnh tổ chức tiệc, những tiếng bàn luận dần ngớt lại, mọi người đều chăm chú dõi theo cặp uyên ương mới tới...

Chương 391

Gương mặt lạnh lùng với những đường nét nam tính không chê vào đâu được, đôi mắt hẹp dài vừa có vẻ đậm đặc, lại có vẻ hạnh phúc, bộ áo phục màu đen vừa vặn bao lấy thân hình cường tráng thon dài, Doãn Lạc Hàn mang vẻ cao quý vương giả bẩm sinh, chẳng mấy chốc đã thu hút ánh mắt của những người xung quanh...

Mà người hắn đang khoác tay lại chính là đối tượng đang được bàn luận – Lăng Mân Huyên. Tất cả mọi người đều mở lớn mắt, muốn nhìn xem một người trên thương trường lạnh khốc vô tình, mạnh mẽ vang dội, trên tình thương đào hoa phóng đãng, thay người tình như thay áo – Doãn Lạc Hàn – rõ cục sẽ bị người phụ nữ như thế nào thu phục.

Nghe nói ngay ngày Lăng Mân Huyên đến Giản thị xin việc đã được Giản Quân Dịch nhìn trúng, sau đó chỉ mấy tháng ngắn ngủi đã từ một trợ lý bình thường trở thành Chủ biên của một tòa soạn lớn, vì vậy mọi người đều tưởng tượng về cô như một người phụ nữ mạnh mẽ, cũng không ngờ người trước mặt so với tưởng tượng lại khác biệt một trời một vực.

Gương mặt trái xoan nhỏ nhắn trắng mịn, cái mũi cao nhỏ thanh tú, đôi môi nhỏ đỏ hồng như hoa anh đào, nhưng hấp dẫn người đối diện nhất lại là đôi mắt sáng rất linh động, tựa hồ luôn lơ đãng lóe ra sự kiên nghị, mà lúc này cô lại đang tựa vào người Doãn Lạc Hàn bên cạnh, càng lộ ra phong thái xinh đẹp quyến rũ, trong cường có nhu.

Doãn Lạc Hàn và thiên kim Giản thị Giản Chỉ Dao là thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm, đó là điều mà đứa trẻ con ba tuổi cũng biết. Vậy mà trước đây không lâu Giản Chỉ Dao lại đột nhiên công bố từ hôn với Doãn Lạc Hàn, vì vậy sau đó mọi người đều tò mò về đời sống tình cảm của Doãn Lạc Hàn. Thậm chí một vài thiên kim tiểu thư của những tập đoàn lớn trong nước, trước đây vì “vật cản” Chỉ Dao mà không hành động gì được, lúc này vô cùng sung sướng, muốn bắt lấy cơ hội vàng nhân lúc Doãn Lạc Hàn đang suy sụp để quyến rũ hắn, nhưng cho đến giờ phút này thì họ biết hy vọng của họ vừa mới nhen nhóm đã bị dập tắt hoàn toàn.

Nhìn đôi mắt Doãn Lạc Hàn lúc nào cũng tràn đầy yêu thương nhìn người bên cạnh, bọn họ mới giật mình nhận ra chỉ có người con gái như Lăng Mân Huyên mới có thể thu phục được người đàn ông như Doãn Lạc Hàn.

“Em còn chưa ăn cơm, đã đói bụng chưa?” Hắn hạ mí mắt, mỉm cười nhìn người con gái nhỏ nhắn bên cạnh “Một lát nữa yến tiệc bắt đầu rồi sẽ không tiện ăn đâu, anh đi lấy một ít thức ăn cho em ăn trước nhé.”

Cô ngẩng đầu tươi cười nhìn hắn, chỉ tay về phía một dãy bàn “Vâng, chúng ta ra đó đi.”

Hai người còn chưa đi được bước nào, hàng đoàn người đã tới vây quanh bọn họ, tất cả đều là những người áo mũ chỉnh tề, ăn mặc sang trọng, muốn tranh thủ nịnh bợ lấy lòng Doãn Lạc Hàn.

Mân Huyên chưa bao giờ gặp phải tình cảnh như vậy. Cô gắt gao dựa sát vào Doãn Lạc Hàn, đúng lúc này Từ Bang đột nhiên xuất hiện khéo léo đẩy bọn họ ra, dùng thân hình khôi ngô che trước mặt bọn họ, mỉm cười nói “Các vị! Có chuyện gì thì cứ chờ chủ tiệc lên tiếng đã, sau đó đến tìm tổng giám đốc cũng không muộn mà, được chứ?”

Từ Bang vừa dứt lời, mọi người sơ mist hình tượng, lập tức tản ra.

Mân Huyên vỗ ngực thở dài. Xem ra quyền thế quá mức như Doãn Lạc Hàn cũng không sướng gì, nhiều người tới thăm hỏi như vậy nhưng thật ra không biết có được đến 3 người là thật tâm thật ý không...

“Lại nghĩ gì vậy?” Hắn thân mật vuốt má cô, sau đó chỉ vào dãy bàn bày đồ ăn “Chúng ta ra chỗ kia đi.”

Bọn họ mới đi được vài bước, đèn trong đại sảnh đột nhiên phut tắt, sau đó ánh đèn chiếu lên người một MC nam đứng trên sân khấu, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

“Thưa các quý ông, quý bà, hoan nghênh mọi người tới tham gia đại tiệc chúc mừng tạp chí Thuần Mỹ đạt được doanh thu kỉ lục do Giản thị tổ chức!... Và bây giờ, xin mọi người cho một tràng vỗ tay để tổng giám đốc Giản thị – ông Giản Quân Dịch lên nói đôi điều...”

Giản Quân Dịch ung dung bước lên sân khấu, dáng đi uyển chuyển mà mạnh mẽ, gương mặt tuấn lăng với ngũ quan cân xứng bất phàm như được tạc từ cẩm thạch, khiến cho một loạt đàn bà con gái phía dưới cuồng nhiệt vỗ tay.

Hắn đợi tiếng vỗ tay lắng xuống, sau đó bắt đầu nói vào micro “Lần này tạp chí Thuần Mỹ đạt được thành tích đáng mừng như vậy, tất cả đều là nhờ vào sự cố gắng đoàn kết làm việc của toàn thể nhân viên trong tòa soạn. Tuy nhiên, hôm nay thời gian không có nhiều, vì vậy xin cho phép tôi được tuyên dương những cá nhân tiêu biểu làm nên kì tích lần này. Xin mời xã trưởng đương nhiệm của tạp chí Thuần Mỹ – anh Lâm Hạo Ngôn!.....”

Nhất thời ánh mắt mọi người đều hướng về phía Lâm Hạo Ngôn, hắn vội vàng đi lên sân khấu.

“Còn có một vị nữ trung hào kiệt, tin rằng không cần tôi giới thiệu nhiều, mọi người cũng đã biết, đó là Chủ biên đương nhiệm của tạp chí Thuần Mỹ – cô Lăng Mân Huyên!.....” Thoáng chốc ánh đèn lại chiếu rọi lên trên người Mân Huyên, cô híp mắt nhìn sang Doãn Lạc Hán.

Hắn mỉm cười thấp giọng nói “Huyên, em cứ đi lên trước đi!”

“Vâng.” Cô gật đầu, sau đó bước lên sân khấu trong tiếng vỗ tay của mọi người xung quanh.

“Xin mời trưởng phòng quảng cáo..... Xin mời trưởng phòng mỹ thuật..... Xin mời trưởng phòng biên tập.....”

Cô đứng bên cạnh Lâm Hạo Ngôn, sau đó vài người cũng lục tục bước lên khán đài cạnh cô. Cô luôn giữ nụ cười trên gương mặt, vỗ tay cùng mọi người khi có người được xướng tên, nhưng kì thực, cô chỉ luôn nhìn về phía Doãn Lạc Hàn đang đứng ở dưới.

“Đó chính là những vị lãnh đạo tinh anh tài năng của Thuần Mỹ. Và còn cả mấy chục anh hùng đang đứng dưới khán đài mà tôi không thể kể hết tên nữa. Chính nhờ vào sự nỗ lực của mọi người mà Thuần Mỹ chúng ta mới đạt được thành tích chưa từng có này!”

Dưới đài chợt vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Không ngờ Giản Quân Dịch lại có thể xây dựng được không khí náo nhiệt như vậy.

Một lát sau, Giản Quân Dịch lại giơ tay, ý bảo mọi người im lặng “Tôi còn muốn mời một vị khách lên khán đài. Lần này Thuần Mỹ đạt được thành công như vậy, không thể phủ nhận cũng chính là nhờ vào hiệu ứng danh tiếng của anh, nói cách khác thành tích này cũng có một phần công lao của anh. Xin mời tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh – Doãn Lạc Hàn tiên sinh!.....”

Cô nghiêng đầu cười rạng rỡ vỗ tay. Doãn Lạc Hàn đứng bên tay trái của Giản Quân Dịch, liếc nhìn cô cười một cái. Cô lập tức hiểu ra vì sao khi hắn nói cô cứ lên “trước” đi, thì ra là hắn đã sớm đoán được chính mình cũng sẽ được mời lên khán đài.

“Phía dưới còn hai vị khách bí mật, tôi cũng xin mời lên đây. Một là em gái của tôi – tiểu công chúa của Giản thị – Giản Chỉ Dao!.....”

Cái gì? Chỉ Dao đã về rồi sao? Mân Huyên vô cùng bất ngờ... Chỉ Dao đã trở lại, nói như vậy, Chính Vũ, Chính Vũ.....

Quả nhiên, Chỉ Dao mặc lẽ phục rất đáng yêu đi lên khán đài, nhìn mọi người lẽ phép cúi đầu, sau đó nghiêng mình nhìn về phía Mân Huyên, mấp máy miệng. Mân Huyên rất nhanh đã đọc được khẩu hình của Chỉ Dao “Mân Mân, mình về rồi! Còn mang theo một bất ngờ cho cậu nữa đấy!”

Chương 392

Bất ngờ? Mắt Mân Huyên sáng rực... Là Chính Vũ sao? Có thể không? Nếu cùng trở về với Chỉ Dao, có phải đồng nghĩa với việc Chính Vũ và Chỉ Dao.....

Cô vừa nghĩ được như vậy, bỗng nhiên thấy một người đi lên khán đài, gương mặt soái khí quen thuộc, dáng người công tử thon dài cao ngạo... Người này nếu không phải Chính Vũ thì còn có thể là ai!

“Vị này là tổng giám đốc đương nhiệm của Kim thị, vừa trở về từ Hàn Quốc – Kim Chính Vũ tiên sinh....”

Dưới khán đài vang lên tiếng mọi người xầm xì. Mọi người đều đoán không ra lý do vì sao lại mời cả tổng giám đốc Kim thị lên đài... Chẳng lẽ anh ta cũng góp phần gì đó vào thành công lần này của Thuần Mỹ sao?

Trong lúc mọi người đang đoán già đoán non, Giản Quân Dịch liền hiểu ý nói “Có phải mọi người đều đang thắc mắc vì sao Kim Chính Vũ tiên sinh lại xuất hiện ở đây?”

Giản Quân Dịch cười thầm bí, bước về phía sau kéo tay Chỉ Dao đang cúi đầu thận thùng, sau đó đặt tay cô lên tay của Chính Vũ, vui mừng tuyên bố “Tôi xin trả lời, Kim Chính Vũ tiên sinh chính là tình yêu đích thực của tiểu công chúa Giản Chỉ Dao của tôi. Tháng sau hai người họ sẽ thành hôn!”

Tháng sau? Mân Huyên mừng đến mức suýt chút nữa thì hét lên thành tiếng. Cũng là tháng sau sao? Trùng hợp quá, sao lại có thể trùng hợp được tới như vậy chứ?!

Cô nghiêng đầu nhìn Doãn Lạc Hàn, bốn mắt giao tiếp, nhưng cô không hề thấy sự ngạc nhiên trong mắt Doãn Lạc Hàn. Chẳng lẽ chuyện Chính Vũ và Chỉ Dao đã về nước hắn đã sớm biết? Chẳng lẽ chuyện tháng sau bọn họ kết hôn hắn cũng đã biết rồi?

Cô có vô cùng nhiều điều muốn hỏi, nhưng cô và hắn cách xa nhau quá, mà trước mặt mọi người cô lại không thể thất thố, đành cố đè những thắc mắc trong lòng xuống.

Cũng may Giản Quân Dịch đã tuyên bố xong, mọi người bắt đầu đi từ trên đài xuống. Cô vội chạy đến bên Doãn Lạc Hàn, nhìn qua Chỉ Dao lúc này cũng giống cô, đang chạy tới phía Chính Vũ.

“Vui không? Còn đây chính là bất ngờ anh muốn dành cho em...” Giọng nói của Doãn Lạc Hàn như đang giấu điểm điều gì đó. Cô còn chưa kịp hiểu, mọi người trên đài lúc này đã đi xuống hết, Chính Vũ cũng đột nhiên kéo Chỉ Dao vội vàng xuống khỏi khán đài.

Trong nháy mắt chỉ còn cô và Doãn Lạc Hàn đứng trên khán đài. Cô cảm thấy có chút kì cục, quay người đang định chạy xuống thì bị một bó hồng lớn vẫn còn đang ướt sương chặn trước mặt.

Cô kinh ngạc nhìn Doãn Lạc Hàn, theo bản năng nhận lấy bó hồng, còn chưa kịp mở miệng hỏi, Doãn Lạc Hàn đã đột nhiên quỳ một chân xuống, lấy trong túi ra một chiếc hộp gấm nhỏ bằng lòng bàn tay, mở ra là một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, giơ lên trước mặt cô. Đôi môi mỏng gợi cảm của hắn thốt lên những tiếng chán thành mà hồi hộp “Huyên... em lấy anh nhé?”

Cô ngạc nhiên đến ngây người. Chưa bao giờ cô nghĩ hắn sẽ cầu hôn cô trong trường hợp như thế này, đáy lòng đột nhiên trào ra những cảm xúc phức tạp, cô không biết phải làm sao cho phải.

“Đồng ý đi!” Một người ở phía dưới hét lên.

Nhất thời bốn phía đều vang lên tiếng phụ họa “Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi!.....”

Cô nhìn Doãn Lạc Hàn đang quỳ gối trước mặt mình. Đôi mắt dịu dàng của hắn nhìn cô đắm đuối, giống như cô là thứ duy nhất mà hắn nhìn thấy lúc này “Huyên, em lấy anh, được không? Anh xin hứa sẽ khiến em hạnh phúc cả đời này...”

Người cực trọng sĩ diện như Doãn Lạc Hàn lại có thể từ bỏ sự kiêu ngạo, quỳ xuống cầu hôn cô trước mặt nhiều người như vậy... Hắn thật lòng, hắn chân thành... Cô không nhịn được bật khóc, nước mắt tràn ra hai bên má...

Tân khách dưới đài nhìn ra được sự xúc động của cô, bắt đầu vỗ tay theo tiết tấu, hét càng lúc càng to “Đồng ý! Đồng ý!.....”

Cô giương đôi mắt đã bị nhòe đi bởi nước mắt nhìn về phía hai thân ảnh dưới đài, thấy Chính Vũ và Chỉ Dao cũng đang vỗ tay hét “Đồng ý!” cùng mọi người. Chợt ánh mắt cô dừng lại ở ngón giữa của Chỉ Dao. Đó là một chiếc nhẫn kim cương. Nói như vậy, Chính Vũ và Chỉ Dao cũng đã đính hôn.

Sự áy náy của cô với Chỉ Dao đến giờ phút này mới hoàn toàn biến mất, cô yên tâm bỏ gánh nặng đó xuống khỏi vai, nhắm mắt nghe tiếng trái tim mình đập mạnh. Cuối cùng, cô mở mắt ra, nhẹ nhàng gật đầu.

Khuôn mặt tuấn tú của hắn rạng rỡ hắn lên. Hắn mỉm cười hạnh phúc, nâng tay trái của cô lên, nhẹ nhàng xỏ chiếc nhẫn vào ngón tay mảnh khảnh của cô, sau đó cẩn trọng nâng tay cô lên như đang nâng một vật quý giá, từ từ áp môi xuống hôn lên mu bàn tay cô.

“Trong truyền thuyết cổ của Hy Lạp, các cặp tình nhân đều đeo nhẫn ở ngón giữa, bởi họ tin rằng ở đó có một mạch máu nối thẳng đến trái tim, đeo nhẫn ở đó cũng như một lời hứa hẹn kín đáo... Huyên, anh xin hứa sẽ yêu em cả cuộc đời này! Mọi người ở đây sẽ làm chứng nhân cho tình yêu của hai ta...”

“Vâng, em tin anh... Em cũng sẽ dành cả đời này để yêu anh!” Cô sụt sịt gật đầu, cảm giác hít vào khoang mũi đều là mùi của hoa hồng, mùi của tình yêu, nước mắt lại không kiềm chế được lăn dài trên má – những giọt nước mắt hạnh phúc...

Hắn đứng lên, cô nhào đến ôm lấy cô hắn. Xung quanh truyền đến tiếng vỗ tay ầm ầm cùng những tiếng chúc phúc...

“Chúc mừng! Chúc hai người sẽ yêu nhau đến bách niên giai lão!”

“Sớm sinh quý tử nhé!”

Cô đem gương mặt đầy nước mắt áp vào trong lồng ngực hắn. Đây chính là người đàn ông mà cô đã nguyện phó thác cả cuộc đời... Sau này cô sẽ không bao giờ phải cô đơn nữa, cô và hắn sẽ cùng dựng lên một gia đình tràn ngập tiếng cười, bọn họ sẽ mãi mãi hạnh phúc...

Không biết qua bao lâu sau, tiếng nhạc bắt đầu vang lên. Từng cặp trai gái đi ra sàn khiêu vũ, tiếng chạm cốc thanh thúy cũng không ngừng vang lên.

Cô cố ngừng khóc, đến khi bình tĩnh đứng thẳng dậy mới nhận ra ngực áo của hắn đã bị nước mắt thấm ướt thành một mảng, vội rút khăn tay ra muốn lau lě phục cho hắn.

Hắn ôn nhu cười, giữ lấy tay cô “Đừng lau...Mình đi thôi.”

“Mân Mân.” Chỉ Dao vội vã chạy tới, kéo theo Chính Vũ mang gương mặt có chút không tự nhiên.

Mân Huyên vội rút tay ra khỏi tay Doãn Lạc Hàn, vui vẻ vô cùng “Chỉ Dao, Chính Vũ, hai người về nước khi nào vậy? Sao không nói trước với mình để mình đi đón hai người?”

Chương 393

“Thật ra bọn mình.....” Chỉ Dao chuyển ánh mắt về phía Doãn Lạc Hàn, nhưng cô chưa kịp nói hết câu đã bị Chính Vũ cướp lời “Vốn dĩ chúng tôi định mấy ngày nữa mới về, nhưng có người một giây cũng chờ không được, liên tục gọi điện thoại giục, nên chúng tôi phải vội vàng về ngay!”

Khi Chính Vũ nói còn cười nháy mắt nhìn Doãn Lạc Hàn, Mân Huyên không khó đoán ra “có người” mà Chính Vũ nói đến là ai. Nói như vậy, Doãn Lạc Hàn không chỉ chuẩn bị trước màn cầu hôn này mà còn sắp xếp để Chỉ Dao và Chính Vũ cũng về nước.

Thì ra hắn biết trong lòng cô vẫn còn nút thắt chưa cởi ra được, đó là Chỉ Dao. Cô phải nhìn thấy Chỉ Dao được hạnh phúc, được vui vẻ thì cô mới có thể an lòng ở bên hắn.

“Mân Mân, hay quá, tháng sau cậu và Lạc ca ca cử hành hôn lễ phải không?” Chỉ Dao cao hứng vỗ tay một cái.

“Vậy còn hôn lễ của cậu và Chính Vũ?” Mân Huyên ngây ngẩn cả người. Quá nhiều hạnh phúc khiến cô bất chợt nghi ngờ, liệu có phải Chỉ Dao vì muốn cô nhận lời cầu hôn của Doãn Lạc Hàn nên mới làm bộ sắp kết hôn như vậy không?

“Mân Mân, cậu đừng nghĩ lung tung, mình còn chưa nói hết mà.” Chỉ Dao huých huých Chính Vũ “Anh nói đi.”

Chính Vũ có chút không được tự nhiên, cúi đầu nói “Không cần! Em nói.”

“Không được! Anh nói đi!” Chỉ Dao tức giận trừng Chính Vũ một cái, sau đó lại bày ra vẻ mặt làm nũng “Anh nói đi mà!”

Nhin điệu bộ của Chỉ Dao và Chính Vũ, cô và Doãn Lạc Hàn cùng nhìn nhau mỉm cười. Tuy chưa biết rõ rốt cục hai người này định nói chuyện gì, nhưng cô có thể cảm nhận đó nhất định là một chuyện tốt.

Chính Vũ đành chịu thua Chỉ Dao, hắng giọng vài cái rồi nói “Cái đó..... Là như vậy... chúng tôi định tháng sau cử hành hôn lễ cùng hai người!”

Nghe được tin đáng mừng như vậy, Mân Huyên thiếu chút nữa nhảy dựng lên “Thật sao??? Tốt quá!”

Chỉ Dao nắm tay Mân Huyên, cũng vui vẻ nói “Đúng vậy! Mân Mân, cậu còn nhớ không? Chuyện bốn người chúng ta cùng cử hành hôn lễ ấy!”

“Nhớ chứ!” Mân Huyên không ngừng gật đầu “Mình còn nhớ rõ, lần đó xem bói, người ta đã nói 4 người bọn mình sẽ cùng cử hành hôn lễ...”

“Lúc đó mình còn chưa tin, nhưng bây giờ thì....” Chỉ Dao mừng rỡ kéo tay Mân Huyên.

“Ừm, mình tin rồi, tin 100% luôn ấy!” Mân Huyên bị lây sự hưng phấn của Chỉ Dao. Hai người giống như hai đứa trẻ cứ kéo tay nhau, vừa cười vừa nhảy.

“Được rồi, đừng nhảy nữa! Cẩn thận một chút!” Hai người đàn ông cùng tiến tới giữ chặt người phụ nữ của mình, sau đó bốn người ngây ra nhìn nhau, một ý niệm vụt lóe lên trong đầu.

“Cậu có thai!” Chỉ Dao và Mân Huyên cùng đồng thời chỉ vào đối phương, vừa sững sốt vừa mừng rỡ.

“Trùng hợp thật đây!”

“Đúng vậy, quá trùng hợp!”

“Chúng ta đều ăn cơm trước kẻng!” Hai người cùng kêu lên, hung hăng lườm hai người đàn ông bên cạnh. Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ cùng cúi đầu làm mặt vô tội.

Bốn người chia làm hai cặp một trước một sau cùng đi ra khỏi đại sảnh. Mân Huyên và Chỉ Dao đi cạnh nhau, vừa nói vừa cười, ngược lại hai người đàn ông đăng sau lại có vẻ mặt âm u như bị bỏ đói.

Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ nhìn nhau trao đổi ánh mắt. Mân Huyên và Chỉ Dao mới gặp lại nhau thôi mà đã như vậy, xem ra về lâu về dài sau này thì bọn họ thảm rồi...

Mắt Chỉ Dao chợt lóe sáng, quay đầu hưng phấn nói với Mân Huyên “Này, chúng mình cho chúng nó hứa hôn đi, được không?”

“Hứa hôn?” Mân Huyên còn chưa kịp hiểu Chỉ Dao đang nói gì.

“Đúng vậy, hứa hôn.” Chỉ Dao nghiêm túc nói “Mình xem ở trên tivi, thấy có hai người bạn rất thân, về sau lập gia đình lại có thai cùng thời điểm với nhau, liền hứa hôn cho hai đứa trẻ ngay từ khi còn trong bụng mẹ....”

“Không được!” Hai người đàn ông đồng thanh nói.

“Vì sao không được?” Hai cô cũng không chịu lép vế.

“Bởi vì bọn tôi là anh em bà con, thuộc loại họ hàng gần.” Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ lại trăm miệng một lời.

“Vớ vẩn! Hai người mà là anh em bà con cái gì? Hai người còn không giống kẻ thù hay sao?” Mân Huyên nguýt dài. Từ lúc Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ gặp lại nhau đến giờ, một câu cũng không nói, tận lực coi nhau như không khí. Trước đây 2 người họ không phải thân thiết lắm hay sao, đàn ông gì mà nhở mọn, giận dai như vậy...

“Mân Mân nói đúng lắm.” Chỉ Dao hiểu sự ám chỉ trong giọng nói của bạn thân, lại phát hỏa “Cục cưng là ở trong bụng của bọn em, vì vậy hôn sự cũng phải do bọn em định đoạt!”

Doãn Lạc Hàn và Kim Chính Vũ lại cùng trao đổi ánh mắt. Xem ra bọn họ có kẻ thù chung rồi, đó chính là vụ hứa hôn lung tung này!

“Huyên, Chỉ Dao, hai người suy nghĩ nhiều quá rồi, thực ra anh với Chính Vũ đã làm hòa với nhau rồi, phải không Chính Vũ?” Doãn Lạc Hàn nháy mắt với Chính Vũ một cái, người kia lập tức gật đầu lia lịa.

“Đúng vậy, bọn tôi là anh em tốt mà!” Chính Vũ cười khan vài tiếng, khoác vai Doãn Lạc Hàn “Hai người hiểu lầm chúng tôi rồi...”

Mân Huyên đã sớm biết Doãn Lạc Hàn và Kim Chính Vũ là hai kẻ trọng sĩ diện, thấy bọn họ đã rơi vào bẫy thì bật cười “Vậy còn được!”

Chỉ Dao cũng cười lớn, dẩn đầu đẩy cửa đi ra ngoài. Không ngờ cô vừa bước ra thì hét lên một tiếng, phút chốc không thấy tăm hơi đâu nữa. Doãn Lạc Hàn và Kim Chính Vũ nhận thấy có chuyện không ổn, vội đẩy cửa lao ra ngoài.

“Không được tới đây.....” Một tiếng nói hiểm ác vang ra từ chỗ tối, nhưng cô có thể nhận ra đó chính là giọng của chú.

Cách 3 người họ khoảng 10 bước, chú đang một tay giữ chặt Chỉ Dao, một tay cầm con dao giơ trước cổ của cô ấy.

Chương 394

“Chỉ Dao.....” Mân Huyên kích động muốn tiến lại gần, nhưng bị Doãn Lạc Hàn giữ lại.

“Ta đã bảo chúng mà không được lại gần, có nghe thấy hay không? Nếu không đừng trách tao độc ác.....” Lăng Chính Đào lúc này trông vô cùng rách rưới và hèn hạ. Có thể thấy thời gian vừa rồi hắn trốn chui trốn lủi cũng không dễ chịu gì.

“Ông bình tĩnh đi... Chúng ta có thể nói chuyện....” Chính Vũ vừa nói vừa từ từ bước lên một bước nhỏ.

Con dao trong tay Lăng Chính Đào lập tức cưa nhẹ lên cổ Chỉ Dao, tạo thành một vết dài đỏ tươi trên chiếc cổ trắng mịn của Chỉ Dao “Ta nói chúng mà lùi ra phía sau! Mày muốn tao giết nó phải không?”

“Được, ông đừng kích động, tôi sẽ lùi lại...” Chính Vũ lùi từng bước, quay sang nhìn Doãn Lạc Hàn làm ám hiệu.

Có lẽ Chính Vũ vẫn chưa biết chuyện của Lăng Chính Đào nên mới không hiểu tại sao lão già đó lại dám làm chuyện như thế này... Chỉ cần nghĩ đến việc Lăng Chính Đào đã nhẫn tâm giết hai mạng người, Doãn Lạc Hàn lại cảm thấy hận đến thấu xương thấu tủy, chỉ muốn bóp chết hắn.

“Ông muốn gì? Ông muốn tiền phải không?” Chính Vũ cẩn trọng hỏi “Ông cần bao nhiêu? Tôi có thể cho người lập tức đem tiền đến.”

“Tiền?” Lăng Chính Đào hừ lạnh “Bây giờ tiền không phải cái tao cần...”

Mân Huyên định tiến lên nhưng Doãn Lạc Hàn đã cứng rắn giữ cô lại. Cô tức giận vùng vằng nhưng không địch lại được sức mạnh của hắn. Nơi này là cửa sau của khách sạn, rất ít người lui tới, căn bản không thể trông chờ có người đi qua nhìn thấy mà báo nguy.

Đúng rồi! Mắt cô sáng ngời, vội rút điện thoại ra, nhưng lại bị Lăng Chính Đào nhìn thấy “Không được gọi điện thoại, nếu không tao sẽ giết nó!”

“Được, tôi không gọi... Chú... có chuyện gì cứ từ từ rồi nói...”

“Nói xem ông muốn gì đi.” Doãn Lạc Hàn lạnh lùng nhìn Lăng Chính Đào “Ông muốn bỏ trốn, muốn cao chạy xa bay phải không?”

“Phải, đúng vậy! Tao muốn trốn... Lũ cảnh sát ngu ngốc đó đừng hòng bắt được tao..... Ha ha.....” Lăng Chính Đào cười điên dại, tay trái càng nắm chặt bả vai Chỉ Dao, tay phải cũng chặt chẽ đặt trước cổ cô ấy, không mảy may suy suyển.

“Chỉ Dao, em đừng sợ, anh sẽ nghĩ cách cứu em...” Chính Vũ như kiến bò chảo nóng, chỉ muốn lao đến cứu Chỉ Dao, nhưng lại sợ nếu kịp sẽ khiến Chỉ Dao mất mạng.

Từ đầu đến cuối Chỉ Dao chỉ im lặng. Lúc này, cô ấy mới đăm đăm nhìn Chính Vũ, trên mặt hoàn toàn cắt không còn một giọt máu “Chính Vũ, có phải anh vì trách nhiệm với đứa con trong bụng em... nên mới đồng ý kết hôn?”

Chính Vũ thoáng sững sốt. Thấy hắn chần chờ không trả lời, Chỉ Dao càng thêm tuyệt vọng, còn Mân Huyên lại đờ đẫn... Chẳng lẽ Chính Vũ vẫn chưa quên cô sao? Chẳng lẽ hắn kết hôn với Chỉ Dao không phải là vì yêu cô ấy?

Từ xa chợt vắng đến tiếng ô tô đang đến. Lăng Chính Đào chấn động, giữ chặt Chỉ Dao lui về phía sau, ánh mắt vẫn cảnh giác nhìn chăm chăm Chính Vũ và Doãn Lạc Hàn.

“Không muốn tao giết nó thì chúng mày đứng im đấy, nghe rõ chưa?”

Hai chân Chỉ Dao cũng vô lực lùi theo Lăng Chính Đào. Chỉ Dao vẫn đăm đăm nhìn Chính Vũ, trong mắt ẩn ẩn những giọt lệ nhưng vẫn cố tỏ ra cứng rắn “Em biết anh vẫn chưa quên được Mân Mân, nhưng em không ngại... em chỉ cần có được một vị trí nho nhỏ trong lòng anh... Chẳng lẽ như vậy cũng không thể sao?... Bây giờ... em chỉ muốn hỏi anh một câu, mong anh hãy trả lời thật lòng... anh có yêu em không?”

“Câm mồm! Đừng nói những câu vô nghĩa!” Lăng Chính Đào bối rối gào lên.

Lúc này Chính Vũ đã không còn có do dự, nghiêm túc nói rõ ràng từng chữ “Có! Anh yêu em, Chỉ Dao... thật sự anh đã yêu em. Em biết không, khoảng thời gian vừa rồi ở Hàn Quốc chính là những ngày hạnh phúc nhất mà anh từng có trong cuộc đời... Anh thật sự muốn ở bên em, cả đời này....”

“Chính Vũ, có những lời này của anh là đủ rồi....” Đôi mắt ầng ậng nước của Chỉ Dao lóe lên sự hạnh phúc và mãn nguyện.

“Con điên này... tao bảo màycâm mồm cơ mà. Mày điếc à?!” Lăng Chính Đào cuồng cuồng, nắm chặt con dao giơ lên, dường như chỉ một giây nữa thôi con dao sẽ rơi xuống cổ Chỉ Dao.

Chỉ Dao vô tội. Cô ấy không đáng bị như vậy... Tình cảm chân thành, cao thượng giữa Chỉ Dao và Chính Vũ đã làm cô thực cảm động, đồng thời cũng vô cùng áy náy... Mặc dù Chỉ Dao nghĩ Chính Vũ không hết lòng yêu cô ấy, nhưng cô ấy vẫn chấp nhận...

Mân Huyên không nhịn được nữa, vội hét lên “Đừng tay! Chú, tôi mới là người mà chú hận, không phải sao? Dùng tôi trao đổi với Chỉ Dao, được không?”

“Mân Mân!”

“Huyên!” Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ cùng đồng thanh, nhưng cô đã nhanh chóng vùng ra khỏi vòng tay Doãn Lạc Hàn, chạy về phía Lăng Chính Đào.

“Mân Mân, đừng lại đây!” Chỉ Dao cõi hết sức kêu to.

Lăng Chính Đào sung sướng cười lớn “Được, dùng màylàm con tin, thằng Doãn Lạc Hàn sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời...”

Khi cô tiến gần đến Lăng Chính Đào, lão liền đẩy mạnh Chỉ Dao ra, sau đó rất nhanh đã nắm lấy bả vai Mân Huyên, đặt con dao lên cổ cô, lạnh lùng cười lùi về phía sau.

Chỉ Dao bị Lăng Chính Đào đẩy, lảo đảo suýt ngã về phía trước, cũng may Chính Vũ đã kịp đỡ lấy cô, lo lắng hỏi “Chỉ Dao, em không sao chứ?”

Biết mình đã thoát khỏi nguy hiểm, Chỉ Dao lúc này mới khóc ầm lên “Em không sao, vết thương này cũng không đau, Chính Vũ, anh mau đi cứu Mân Mân đi!!”

“Lăng Chính Đào, rốt cục ông muốn đưa cô ấy đi đâu?” Doãn Lạc Hàn gấp gáp chạy theo Lăng Chính Đào. Kim Chính Vũ dặn dò Chỉ Dao vài câu, sau đó Chỉ Dao chạy về phía cửa.

“Kíttttttttttttttt.....” Một chiếc xe đột nhiên lao ra từ trong một góc tối, phanh lại sau lưng Lăng Chính Đào. Chu Hiếu Linh thò đầu ra khỏi cửa xe hét lên “Sao chậm chạp vậy? Mau lên xe!”

Chương 395

“Đồ ngu!” Lăng Chính Đào cũng gào lớn “Vừa rồi cô thăm dò kiểu gì vậy, lại bảo Lăng Mân Huyên đang ra cửa sau, làm tôi mất thời gian....”

Thì ra lần bắt cóc này đã được bọn họ chuẩn bị từ trước. Chu Hiếu Linh trà trộn vào buổi tiệc, tránh trong góc tối, quan sát nhất cử nhất động của Mân Huyên, sau đó khi thấy Mân Huyên đi ra cửa sau liền gọi điện báo cho Lăng Chính Đào đang chờ sẵn ở ngoài. Vì vậy mới có một màn bắt cóc như vừa rồi.

Tuy có hơi phí thời gian nhưng dù sao cũng vẫn là thành công. Lăng Chính Đào đặc ý nói với Doãn Lạc Hàn đang ở sau khoảng chục bước “Gọi cho cảnh sát và luật sư đi, bảo mày muốn hủy đơn kiện.”

Nói xong, hắn đẩy Mân Huyên vào xe, sau đó cũng ngồi vào trong, vẫn tiếp tục đặt con dao lên cổ Mân Huyên.

“Còn nói tôi ngu, ông mới là lão già ngu ngốc!” Chu Hiếu Linh cười lạnh “Có lẽ lúc này bọn họ đã giao hết chứng cứ cho cảnh sát, cảnh sát cũng đã bắt đầu lập án điều tra, ông cho là nói một câu rút đơn kiện là xong sao?”

“Thả cô ấy ra đi, tôi sẽ làm con tin!” Ánh mắt Doãn Lạc Hàn hiện lên tia âm hàn đáng sợ. Nhìn Mân Huyên đang ngồi trong xe, nhìn con dao nhọn hoắt đang đặt trên cần cổ non mịn, hắn sợ Lăng Chính Đào không khống chế được cảm xúc sẽ làm hại cô. Hắn tình nguyện thế chỗ cô, hắn không muốn người hắn yêu rơi vào nguy hiểm.

Doãn Lạc Hàn bắt đầu tiến gần từng bước. Lăng Chính Đào rất cảnh giác, vội cuống quít hé lén “Đừng tới đây! Nếu không tao giết nó! Đừng tưởng tao ngu, mà khỏe như vậy, nếu mà phản kháng tao làm sao giữ được....”

Không ngờ Lăng Chính Đào lại thâm hiểm như vậy. Doãn Lạc Hàn sợ hắn làm hại Mân Huyên, vội dừng bước. Hắn nhìn sang Chính Vũ, Chính Vũ cũng nhìn hắn, sau đó hắn hiểu ý gật nhẹ đầu.

Lăng Chính Đào thấy Chu Hiếu Linh nói cũng có lý, bắt đầu hoang mang lo sợ “Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?” Chu Hiếu Linh ngược lại vô cùng bình tĩnh “Đương nhiên là giữ nguyên kế hoạch, cứ vơ vét tài sản của bọn họ, cảnh cáo bọn họ không được báo cảnh sát đã, sau đó trốn đi...”

Ánh mắt Lăng Chính Đào lập tức nảy lên sự tham lam “Đúng, đúng vậy! Giữ nguyên kế hoạch.... Tao muốn 800 ngàn! Doãn Lạc Hàn, mà nghe rõ chưa? Tao muốn 800 ngàn! Chu Hiếu Linh, mau nói cho nó biết địa chỉ giao tiền....”

Chu Hiếu Linh nhìn Doãn Lạc Hàn đang bất động, đắc ý cười “Haha... 800 ngàn đổi hai mạng người một lớn một nhỏ... 3 giờ chiều hôm nay mang tiền đến.....”

Lời của Chu Hiếu Linh còn chưa nói hết, bốn phía liền vang lên tiếng xe cảnh sát.

“Được lắm Doãn Lạc Hàn! Anh dám báo cảnh sát... Bảo cảnh sát không được tới gần, nếu không cho dù tôi chết cũng phải kéo Lăng Mân Huyên theo cùng!” Chu Hiếu Linh hoảng sợ dẫm mạnh chân ga. Chiếc xe vọt đi như điên, bụi bay mịt mù.

Có hai chiếc xe cảnh sát lao tới, muốn chặn chiếc xe đang phi như bay lại, nhưng hai người đàn ông đã vội gầm lên “Tránh ra! Trong xe có con tin!”

Vì vậy, Chu Hiếu Linh thuận lợi lái xe ra khỏi vòng vây của cảnh sát. Doãn Lạc Hàn thắt vọng hoản loạn muốn chạy theo chiếc xe, nhưng Chính Vũ bình tĩnh hơn đã giữ chặt vai hắn lại “Lạc, mau đi tìm một chiếc xe!”

Đúng lúc này, Chỉ Dao lái xe thể thao dừng trước mặt bọn họ, sau đó vội vàng xuống xe “Lạc ca ca, chiếc xe này chạy rất nhanh, anh mau lên cứu Mân Mân đi!”

Doãn Lạc Hàn liền nhảy vào trong xe. Chính Vũ cũng theo sát sau ngồi vào ghế bên cạnh “Tôi đi với anh, mau lái đi!”

Doãn Lạc Hàn dẫm chân ga, xe thể thao vọt theo chiếc xe bắt cớc. Đi được khoảng 100m, xe thể thao rốt cục cũng đuổi kịp chiếc xe bắt cớc, nhưng vẫn duy trì một khoảng cách nhất định.

“Sao anh đi chậm vậy?” Chính Vũ sốt ruột nói “Phi lên, ngăn trước mặt bọn chúng để bọn chúng dừng xe!”

Doãn Lạc Hàn không đồng ý “Đó không phải là một biện pháp tốt. Huyên vẫn đang trong xe, giờ bọn chúng có dừng lại cũng vẫn sẽ lấy cô ấy ra để uy hiếp chúng ta, không khác gì ban nãy cả.”

“Vậy giờ phải làm sao?” Chính Vũ sốt sắng. Đúng lúc này, điện thoại Chính Vũ đổ chuông, giọng Chỉ Dao truyền đến “Chính Vũ, xe cảnh sát cũng đuổi theo rồi...”

Chính Vũ tức giận gào lên “Ai cho bọn họ đuổi theo?! Như vậy có thể làm hại Mân Mân đó!”

“Nhưng cảnh sát nói bọn họ có trách nhiệm cứu người, hơn nữa bọn họ cũng đã bối rối lực lượng, Lăng Chính Đào nhất định không thể chạy thoát!”

Chính Vũ bóp bót trán “Hiện giờ xe bọn họ đang đi về phía ngoại thành.....”

Đúng lúc này, tiếng còi xe cảnh sát inh ỏi truyền đến. Xe của Chu Hiếu Linh lại chồm lên, lao về phía trước với tốc độ kinh hồn.

Di động của Doãn Lạc vang lên, là số của Mân Huyên. Không cần nghĩ cũng biết bọn chúng dùng điện thoại của cô để gọi cho hắn.

Lăng Chính Đào gầm rú như bị tẩm thần ở đầu dây bên kia “Doãn Lạc Hàn, mày dám báo cảnh sát, còn dám cùng cảnh sát đuổi theo ta! Hừ, mày bảo bọn cảnh sát dừng lại ngay, nếu không tao sẽ giết Lăng Mân Huyên ngay lập tức!”

Sau đó, dường như Lăng Chính Đào đưa điện thoại tới trước mặt Mân Huyên để ép cô bảo Doãn Lạc Hàn không đuổi theo nữa, nhưng Mân Huyên lại vội vàng nói “Hàn, đừng nghe bọn họ, cứ.....”

“Mày muốn chết à?!” Điện thoại truyền đến tiếng va đập. Doãn Lạc Hàn vội nhìn xuyên qua cửa kính xe phía trên, thấy Lăng Chính Đào đang giơ tay đánh Mân Huyên.

“Chết tiệt! Lăng Chính Đào, đánh phụ nữ... ông có phải là đàn ông không?!” Doãn Lạc Hàn tức giận đập mạnh tay xuống vô lăng khiến còi xe kêu ầm lên. Hắn cảm thấy mình thật vô dụng, ngay cả người con gái hắn yêu mà hắn cũng không bảo vệ được...

Chương 396

“Tao là chú của nó, dạy bảo nó cũng là chuyện đương nhiên!” Lăng Chính Đào cười hung tợn “Doãn Lạc Hàn, lập tức bảo Kim Chính Vũ xuống xe chuẩn bị tiền đi, sau đó một mình mà đến địa điểm đã hẹn giao tiền, rõ chưa?!”

“Ông phải đảm bảo về sự an toàn của cô ấy. Nếu để cho tôi phát hiện ông đánh cô ấy một lần nữa thì nửa xu cũng đừng mong tôi đưa cho ông.” Doãn Lạc Hàn vừa nghĩ rẳng nghĩ lợi nói, vừa dừng xe lại để Chính Vũ xuống xe, sau đó còn che điện thoại nói với Chính Vũ vài câu.

Chính Vũ vội vàng xuống xe, chạy vội ra sau ngăn xe cảnh sát lại.

Doãn Lạc Hàn lại khởi động xe đuổi theo sát phía sau xe bọn họ. Đầu dây điện thoại bên kia đã không còn tiếng đánh đập nữa, chỉ nghe thấy tiếng cười man rợ của Lăng Chính Đào truyền đến “Được, tao không đánh là được...”

Bên trong chiếc xe bắt cóc, Lăng Chính Đào buông di động, đắc ý cười như điên, lại liếc mắt nhìn Mân Huyên đang ngồi thu lu một góc, hai tay bị dây thừng trói ra phía sau người, hai má đều sưng đỏ lên dấu ngón tay, hiển nhiên có thể thấy mấy cái tát vừa rồi không nhẹ.

“Tiền gom góp thế nào rồi?” Chu Hiếu Linh quay đầu lại nhìn Mân Huyên, cười lớn khi thấy người gặp họa “Đáng đời mà! Lăng Mân Huyên, không phải mà cao cao tại thượng, không thèm để ý đến tao sao? Haha... không ngờ mà cũng có ngày hôm nay. Phu nhân tổng tài sao? Hừ..... Đợi tao lấy 500 ngàn rồi, tao sẽ rách lén mặt mà... Để xem Doãn Lạc Hàn còn thích mà không.....”

Giờ có nói gì cũng sẽ chỉ càng chọc tức bọn họ, Mân Huyên tựa vào xe không lên tiếng, hai má đều có cảm giác nóng bừng lên sưng đau... Không biết Doãn Lạc Hàn có còn đuổi theo hay không... Nhớ đến

cơn ác mông đêm hôm trước... Không, cô cam tâm tình nguyện chịu khổ chứ cũng không muốn hắn vì cứu cô mà bị thương.

Lời Chu Hiếu Linh nói lọt vào tai Lăng Chính Đào. Hắn lớn giọng “500 ngàn cái gì?! Chu Hiếu Linh... miệng cô cũng rộng thật đấy, không phải nói đã nói tôi 7 phần cô 3 phần hay sao... Của tôi là 560 ngàn, còn lại mới là của cô!”

Chu Hiếu Linh cười lạnh mấy tiếng “Lăng Chính Đào, ông không biết suy nghĩ à? Ông là tội nhân đang bỏ trốn, còn tôi chẳng phạm tội gì cả. Ông bắt cóc Lăng Mân Huyên, tôi không giúp ông lái xe thì ông có thể thành công được không? Nói cách khác, tôi chính là người có công lớn nhất trong vụ này, tôi chỉ lấy 500 ngàn là đã quá khách khí với ông rồi đấy.....”

“Họ Chu, cô chớ quên, lúc trước cô chỉ là một sinh viên mới ra trường, nhờ có tôi giới thiệu, cô mới có thể trở thành tình nhân của phó Tổng Lỗ của Giản thị, nếu không làm sao cô bước chân được vào Thuần Mỹ, làm sao trở thành Phó Chủ biên.....”

Lăng Chính Đào vừa nói đến đó, mặt Chu Hiếu Linh đã xám ngoét lại “Lão già kia, ngậm cái miệng thối của ông lại!”

Chu Hiếu Linh quay đầu dè chừng Mân Huyên, nhưng Mân Huyên vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, bởi chân tướng mọi chuyện cô đã sớm biết, không có gì phải ngạc nhiên.

“Chu Hiếu Linh, nói tóm lại, nếu không có tôi, cô làm sao mà được một bước lên trời như vậy...” Sắc mặt Lăng Chính Đào vô cùng hung tợn, hắn vung vung con dao “Chút nữa lấy tiền, của tôi là 700 ngàn, 100 ngàn còn lại coi như tôi bồi thí cho cô!”

“Lão già kia, đừng cho là tôi không biết, ông giới thiệu tôi với lão già họ Lỗ đó chẳng qua là vì muốn nịnh nọt ông ta, để ông ta rót tiền vào Lăng thị mà thôi. Còn nói giúp tôi cái gì, tôi chưa muốn tính sổ với ông đã lợi dụng tôi thì thôi...”

Ô tô vẫn lao vun vút trên đường. Trong xe nồng đậm mùi vị thuốc súng, tiếng một già một trẻ thô lỗ cãi nhau, cả hai đều cố lôi khuyết điểm của đối phương ra để bối móc, nhằm thu được món lợi lớn nhất về tay mình.

Bên trái đường lớn là một vách núi sâu mấy trăm thước, bên phải lại là núi cao sừng sững. Mân Huyên bình tĩnh quan sát địa hình, cô phải nhân lúc bọn họ không để ý tự giải thoát cho mình, nếu không chỉ sợ hai con người lòng tham không đáy này lại tiếp tục làm khó Doãn Lạc Hàn, chỉ sợ sẽ có chuyện không may xảy ra với hắn....

Cô dịch người về phía cửa xe một chút. Hai người đang tranh cãi quyết liệt, hoàn toàn không để ý đến cô. Cô lại nhích thêm một chút, cứ như vậy, cô tự nhủ nhất định phải thật bình tĩnh.

“Chu Hiếu Linh! Con mất dậy này, mà ăn nói láo toét vừa thôi, muốn nếm thử mùi vị con dao trên tay tao không?!” Lăng Chính Đào đã phát hỏa, bắt đầu khoa chân múa tay, sau đó lại đánh mắt về phía Mân Huyên, thấy cô vẫn an phận ngồi trong xe mới yên tâm chửi mắng Chu Hiếu Linh tiếp.

“Lão già, tôi nói cho ông biết, hôm nay không lấy 500 ngàn, tôi.....”

“Cô với ông già nhà cô đúng là giống nhau như đúc! Loại trơ trẽn như cô... lấy 500 ngàn rồi lại đốt trên chiếu bạc như lão chú?!.....”

Thừa lúc bọn họ khắc khẩu, Mân Huyên lại nhích người thêm. Cả người cô lúc này đã tựa hẵn lên cửa

xe, chỉ cần cô duỗi tay mở cửa xe là có thể rời ra ngoài.

Nhin cảnh vật ngoài cửa xe trôi qua thật nhanh, cô biết bây giờ nhảy ra, nhẹ thì gãy xương, nặng thì có thể mất mạng, đồng thời cũng không thể giữ được đứa bé....

Cô do dự. Hai người trong xe vẫn đang gào thét, mà tốc độ xe cũng không hề chậm lại. Nhưng cơ hội chỉ có một... cô không thể đợi thêm được nữa!

Cô thầm nói trong lòng “Hàn, em xin lỗi... nếu cục cứng không giữ được.....”

Không! Cô căm mội. Hắn thích có con như vậy, nếu không may mất đi đứa bé này, hắn nhất định sẽ rất đau lòng. Cô phải cố hết sức bảo vệ cục cứng trong bụng...

Cô hít thật sâu một hơi, nhìn ngã rẽ hình vòng cung xe chuẩn bị lao đến. Khi xe đi đến đó sẽ có một khoảng cách khá lớn giữa đường và núi đá, đó là một cơ hội tốt.

Lúc này cô đã không còn nghe thấy hai người trong xe nói gì nữa mà chỉ tập trung vào việc mình sắp làm. Cô không chớp mắt nhìn lỗi rẽ hình vòng cung trước mặt, đến khi xe vừa lao tới đó, cô đẩy cửa xe lao cả người ra. Lăng Chính Đào nghe thấy tiếng mở cửa thì chồm đến muốn giữ cô lại, nhưng đã muộn, cả người cô lăn trên mặt đường.

Lòng Doãn Lạc Hàn đang nóng như lửa đốt, đột nhiên nhìn thấy một người nhảy ra từ chiếc xe trước mặt. Nhận ra là cô, hắn lập tức dẫm chân phanh, xe thể thao nghiêng hắn sang một bên, vang lên tiếng kít trên mặt đường rất lớn.

Hắn nhảy ra khỏi xe, lao về phía người đang lăn trên mặt đất, đau xót gọi lớn “Huyễn..... Huyễn.....”

Chương 397

Sau khi Mân Huyên nhảy ra khỏi xe, phản ứng đầu tiên chính là bảo vệ bụng, nhưng hai tay bị trói sau lưng, cô đành phải co đầu gối lại, cuộn tròn như con tôm ném mình ra ngoài, lăn lông lốc trên mặt đường.

Cảm giác đau đớn đầu tiên là ở lưng, sau đó là bàn tay... Cảm giác da thịt mài trên mặt đường đau đến mức khiến đôi môi cô đang cắn chặt bật máu. Sau đó, cảm giác đau đớn bớt đi một chút, cả người cô lăn trên một mặt mềm xốp, cuối cùng ngừng lại. Thì ra chính phủ đang kiến tạo nơi này thành một địa điểm du lịch, ở đây có một bãi cỏ rất dày.

“Huyên.....” Doãn Lạc Hàn chạy như bay tới nâng cô dậy, gần như phát điên liền thoáng hỏi “Huyên, em có sao không? Em đau ở đâu? Mau nói cho anh biết... Anh đưa em tới bệnh viện.....”

Hắn còn chưa nói xong thì nghe thấy một tiếng nổ lớn ở gần đó. Theo bản năng, hắn cuộn người bao cô lại, dùng toàn bộ thân thể để bảo vệ cho cô, sau đó bọn họ lại nghe thấy vài tiếng nổ mạnh nữa, khói đặc cuồn cuộn bốc lên.

Một chiếc container đột nhiên dừng lại trước mặt bọn họ, người lái xe run rẩy mặt cắt không còn hột máu, lắp bắp nói “Hai người... hai người làm chứng cho tôi... không phải lỗi của tôi... tôi... Tôi đang đi bình thường... cái xe kia không biết làm sao tự nhiên lao tới... Tôi.....”

Mân Huyên mắt đã hiểu ra vấn đề. Nhất định là sau khi cô nhảy khỏi xe, Lăng Chính Đào và Chu Hiếu Linh thấy món tiền trước mắt lại biến mất, càng thêm oán hận mắng chửi nhau. Ai ngờ đối diện lại có một chiếc container đang đi tới, Chu Hiếu Linh bất ngờ không kịp phản ứng, vội quẹt vô lăng tránh, sau đó xe đâm mạnh vào núi, bị nổ lớn.

Khói đen vẫn không ngừng bốc lên. Mân Huyên ngoi ngác nhìn, không ngờ cuối cùng chú và Chu Hiếu

Linh lại có kết cục như vậy...

Trên tay chú đã dính đầy máu tươi, giết hai mạng người, lại thêm tội bắt cóc, khăng định bị bắt cũng sẽ bị tử hình. Nhưng Chu Hiếu Linh chỉ là vì tiền, bí quá hóa liều, là đồng phạm bắt cóc cùng chú, cuối cùng lại có kết cục như vậy... thật không đáng....

“Huyên, em có sao không?” Doãn Lạc Hàn cẩn thận đau xót nâng người cô lên, xem xét những vết thương trên cơ thể cô.

Cô cúi đầu nhìn bụng mình, chợt nở nụ cười ngọt ngào hạnh phúc “Hàn, đứa nhỏ không sao rồi...”

“Mạng của em không lo, còn lo cho đứa bé...” Hắn nhéo mũi cô, đau đớn trách cứ “Nếu mất đứa nhỏ này, chúng ta vẫn có thể có đứa nhỏ khác, nhưng nếu em có chuyện gì thì anh phải làm sao đây? Đối với anh, em mới là quan trọng nhất, biết chưa?”

“Vâng.” Cô cười gật đầu, nhưng cô không hối hận vì đã làm như vừa rồi. Cô yêu thương cục cưng trong bụng này vô cùng, cho dù có như thế nào cô cũng phải bảo vệ nó, không để cho nó phải chịu thương tổn.

Doãn Lạc Hàn nhẹ nhàng gỡ dây thừng trên cổ tay cô ra, lại nhận thấy cô có chút không bình thường, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, đôi mắt đen sâu thẳm của hắn lại nổi lên những tia lo lắng đau lòng “Em sao vậy? Em đau ở đâu? Mau nói cho anh biết!”

Lúc này cơn đau lại đột nhiên truyền đến, cô cúi đầu nhìn bàn tay xát đỏ tươi máu, khóc nấc lên “Tay của em... tay của em... đau quá...”

“Anh đưa em đi bệnh viện.” Doãn Lạc Hàn ôm lấy cô, nhấc bổng cô lên đi về phía xe thể thao.

Cô nằm trong lòng hắn, quay đầu nhìn cuộn khói đen đằng sau lưng. Vài chiếc xe đi qua thấy tình cảnh như vậy đã dừng lại gọi điện thoại cho cảnh sát.

Hắn cẩn thận đặt cô xuống ghế, sau đó nhanh chóng khởi động xe. Cô vẫn nhìn về phía cuộn khói đen, thấy xe cảnh sát đã kéo nhau tới, lại thấy người lái container vừa rồi đang đứng nói chuyện cùng cảnh sát, còn chỉ tay về phía xe bọn họ.

Cỗ tay lại truyền đến sự đau đớn. Cô cắn chặt môi, mặt trắng bệch “Hàn... chúng ta phải làm chứng cho bác tài xe kia....”

“Hiện giờ đưa em đi bệnh viện mới là quan trọng, chuyện đó để anh xử lý là được.” Hắn thương tiếc nhìn đôi tay cô. Xe thể thao lao vun vút trên đường, hướng thẳng tới bệnh viện.

Tại bệnh viện, sau khi chụp X quang xong, bác sĩ nói cô bị gãy tay, phải bó bột. Trong suốt thời gian đó cánh tay luôn phải nẹp chặt, không được cử động mạnh, cũng không được động vào nước, sau một tháng có thể bình phục.

Nhin hai tay bó bột, lại nhìn thân hình xệ xuốc chật vật của mình, cô bối rối “Làm sao bây giờ? Như thế này làm sao mà em đi làm được?”

“Tay em như vậy còn đi làm sao được! Yên tâm nghỉ ngơi đi, anh đã giúp em xin nghỉ phép một tháng

rồi.” Doãn Lạc Hàn bế cô ra khỏi bệnh viện. Tay cô bị thương như vậy, hắn đương nhiên vô cùng đau xót, nhưng đồng thời hắn cũng có chút vui mừng, vì lí do này, hắn đã có thể bảo cô ở nhà tĩnh dưỡng, không đi làm nữa.

Một tháng sau cũng đến hôn lễ của bọn họ rồi, sau đó lại là tuần trăng mật. Sau khi đi tuần trăng mật về, bụng cô cũng to lên rồi, lúc đó hắn sẽ nói cô tiếp xúc nhiều với máy tính có thể gây hại cho con, chờ sinh con xong mới đi làm tiếp, mà đợi đến lúc để “đi làm tiếp” cũng là cả năm trời rồi. Hợp tình hợp lý như vậy, làm sao cô lại không nghe cho được!

Trước Doãn trạch đỡ một chiếc xe cảnh sát. Doãn Lạc Hàn bình thản bế cô đi vào trong. Doãn Lương Kiến lập tức ra đón, kích động kêu lên “Mân Huyên! Con làm sao vậy? Sao lại bị thương?.....”

Doãn Lạc Hàn cắt lời ông, cúi đầu nhìn Mân Huyên “Bố, cô ấy không sao rồi, con đưa cô ấy lên lầu nghỉ đã, sau đó sẽ xuống.”

Mân Huyên cũng an ủi Doãn Lương Kiến “Con đã khỏe hơn nhiều rồi, bố đừng lo ạ... Cục cưng trong bụng con cũng không sao cả.....”

Sau khi Doãn Lạc Hàn lên lầu, Doãn Lương Kiến vẫn còn ngẩn ngơ đứng im tại chỗ nhìn theo, bờ môi run run, không nói được câu nào, khiếp hai cảnh sát đứng cạnh bối rối, không biết làm sao.

Quản gia vội đi tới nhắc khéo “Lão gia, ngài làm sao vậy? Thiếu gia đã nói thiếu phu nhân và đứa bé trong bụng đều không sao cả, lão gia đừng lo....”

“Ông... ông có nghe thấy không?” Doãn Lương Kiến run run quay lại, ánh mắt vừa ngỡ ngàng vừa hạnh phúc “Lạc Hàn... Lạc Hàn... Nó... nó vừa gọi tôi là gì?”

Chương 398

“A, sao tôi lại không để ý cơ chứ!” Quản gia vỗ trán một cái, mừng rỡ kêu “Lão gia, thiếu gia tha thứ cho ngài rồi..... Cậu ấy vừa mới gọi ngài.....”

“Đúng vậy... rốt cục tôi cũng đợi được ngày này... rốt cục nó cũng gọi tôi một tiếng “Bố”... Tôi cứ tưởng cho đến khi nằm vào quan tài tôi cũng không được nghe nó gọi là bố, không ngờ... Thật không ngờ... Cuối cùng nó cũng.....”

Doãn Lương Kiến nhất thời không kìm né được cảm xúc, từng giọt lệ đua nhau lăn tròn trên gò má già nua. Quản gia cúi người đỡ lão gia ngồi xuống sofa. Hiểu lầm của cha con họ đã nhiều năm như vậy cuối cùng cũng được giải trừ... ông cũng chảy nước mắt, thấy mừng thay cho bọn họ.

“Doãn lão tiên sinh.....” Một cảnh sát dường như muốn nói cái gì.

Quản gia lau nước mắt trên khói mắt “Xin lỗi anh cảnh sát, để các anh chê cười rồi... Thiếu gia vừa nói rồi đó, một lát nữa cậu ấy sẽ xuống.”

“Hàn!” Mân Huyên cười khẽ ra tiếng khi hắt nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

“Có gì vui sao mà em cười nhiều vậy?” Doãn Lạc Hàn đằng hắng một cái, gương mặt hơi đỏ lên, có vẻ cực kì mất tự nhiên.

“Hôm nay rốt cục anh cũng gọi bố nuôi là bố, hắt là ông ấy vui lắm đấy.” Cô cười thật tươi.

Thật tốt quá! Trải qua chiều hôm nay, cô càng thêm trân trọng từng giây từng phút bên cạnh hắn. Cô sẽ cùng đón ánh mặt trời mỗi sáng với hắn, cùng hắn chờ đợi tiểu sinh mệnh nhỏ trong bụng cô ra đời.

“Em ngồi yên ở đây, không được chạy lung tung nghe chưa? Anh sẽ bảo người giúp việc mang đồ ăn đến... em hắn là đói lảm rồi....” Doãn Lạc Hàn hôn nhẹ lên môi cô một cái, nhận được cái gật đầu cam đoan của cô mới yên tâm xuống lầu.

Hai cảnh sát dưới lầu yêu cầu hắn về sở cảnh sát để hỗ trợ điều tra, làm khẩn cung,...

Hắn vừa đi không lâu, nữ hầu liền gõ cửa đi vào, mùi thức ăn thơm nức lan tỏa khắp phòng. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, nghĩ đến chú và Chu Hiếu Linh đã nổ tung với chiếc xe, cô lại không có bụng dạ nào để ăn. Vì vậy, cô đơn giản nói “Tôi không muốn ăn, cô đem xuống đi.”

Người hầu lúng túng nhìn nhau, rồi lại nhìn Mân Huyên. Cô đang định nói tiếp thì một tiếng nói ngọt ngào bay tới “Mân Mân, sao lại không ăn?”

“Chỉ Dao!” Mân Huyên vui sướng xoay người, nhìn Chỉ Dao và Chính Vũ đang tới gần.

Chỉ Dao thấy tay Mân Huyên phải bó bột thì xuýt xoa “A, Mân Mân, tay cậu bị thương? Sao vậy? Có phải tại hai kẻ xấu đó không?”

“Mình không sao rồi...” Mân Huyên lắc lắc đầu. Nhìn lên Chính Vũ, cậu ấy đang mỉm cười nhìn Chỉ

Dao, trong mắt đầy ắp yêu thương. Xem ra khi chú làm hại Chỉ Dao chiều nay, Chính Vũ rốt cục cũng đã nhận ra tình cảm của mình đối với cô ấy. Tuy cô không biết ở chuyện ở Hàn Quốc của Chỉ Dao và Chính Vũ, nhưng cô tin tình yêu của bọn họ đang nảy mầm, và chăng mấy chốc sẽ trở thành cây đại thụ, vượt qua mọi giông bão của cuộc đời...

“Mân Mân, để mình bón cho cậu.” Chỉ Dao nhận chén thuốc bổ trong tay người giúp việc, sau đó múc từng thìa nhỏ, thổi nhẹ nhàng, rồi chìa trước miệng cô.

Cô cảm động, uống từng ngụm. Cứ nghĩ đến việc tháng sau bọn họ có thể tổ chức hôn lễ đồng thời, cô lại hưng phấn không thôi.

Một lát sau, ba người ngồi bên ban công nói chuyện phiếm. Chỉ Dao nhăn nhó bĩu môi “Ghét thật đấy, Chính Vũ với Lạc ca ca là anh em họ nên con của chúng mình không thể đính hôn với nhau được!”

Thực ra đối với chuyện này, Mân Huyên cũng không quá nóng lòng, bởi thời đại cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy sớm đã trôi qua. Nhưng nhìn Chỉ Dao có vẻ vô cùng thích thú đối với chuyện này, mà cô liếc mắt nhìn Chính Vũ, có thể thấy cậu ấy không hề có chút ủng hộ nào.

Vì vậy, cô suy nghĩ một lúc rồi nói “Chỉ Dao, làm sao chắc chắn được hai đứa trẻ trong bụng bọn mình là một trai một gái? Nói không chừng là hai đứa bé trai, hoặc cũng có thể là hai đứa bé gái, nếu như vậy chẳng phải kế hoạch đính hôn của cậu hỏng hết sao?”

Chỉ Dao ngẩn người, có vẻ bất đầu cân nhắc. Cô liếc mắt về Chính Vũ ra hiệu, cậu ta cũng lập tức tung hứng “Đúng vậy, Chỉ Dao! Mân Mân nói rất đúng. Böyle giờ em cứ đòi kết thông gia, xong mấy tháng nữa hai đứa trẻ sinh ra cùng là nam hoặc cùng là nữ thì phải làm sao?”

“Không thể nào!” Chỉ Dao lắc đầu thật mạnh “Mấy đêm rồi em đều mơ thấy em và Mân Mân trở thành thông gia. Anh có nhớ sáng nay về nước, chúng ta đi xem bói không? Thầy bói cũng nói hai nhà chúng ta sau này sẽ có đại hỷ sự mà....”

“Thật sao?” Mân Huyên trừng mắt. Trước kia vốn dĩ cô không tin vào mấy trò bói toán này, nhưng từ mấy tháng trước khi Chỉ Dao và cô đi xem bói, thầy bói nói về sau bọn họ sẽ tổ chức hôn lễ bốn người, hơn nữa vị trí cũng sẽ thay đổi, bây giờ cần thận nghĩ lại quả thật là vô cùng chính xác! Vì vậy lúc này cô cũng thật tò mò... chẳng lẽ hai đứa bé trong bụng cô và Chỉ Dao thật sự có thể nên duyên?

“Ha ha..... Mấy đứa đang nói gì vậy? Ông già này có thể tham gia được không?” Doãn Lương Kiến tươi cười chọc xuất hiện phía sau ban công.

“Đương nhiên ạ!” Chính Vũ vội vàng đứng dậy, nhường chiếc ghế đang ngồi cho Doãn Lương Kiến “Cậu, cậu ngồi đi.”

“Ư, ha ha.....” Doãn Lương Kiến cười gật đầu ngồi xuống, rất hưng phấn nói “Bố vừa mới nghe mấy đứa nói chuyện đính hôn cho bọn trẻ con phải không?”

Thấy Doãn Lương Kiến có vẻ hứng thú, Chỉ Dao lập tức liền thoáng “Đúng vậy, bác Doãn, con với Mân Mân muốn như vậy, nhưng Chính Vũ với Lạc ca ca đều phản đối, nói bọn họ là anh em họ hàng nên không thể cho bọn nhỏ đính hôn được.”

Chương 399

“Thì ra là chuyện này...” Doãn Lương Kiến dài giọng, liếc mắt qua Chính Vũ.

Chính Vũ có vẻ không hiểu, mà Mân Huyên và Chỉ Dao cũng ngơ ngác. Chỉ Dao nhanh mồm nhanh miệng liền hỏi “Ý bác là gì? Có chuyện gì liên quan đến Chính Vũ mà bọn con còn chưa biết sao? Hay anh ấy không phải con ruột của bố mẹ anh ấy.....”

“Chỉ Dao!” Mân Huyên vội cắt lời tiểu nha đầu Chỉ Dao đang nói lung tung.

“Đừng lo, Mân Mân.” Chính Vũ mỉm cười “Chuyện Chỉ Dao vừa nói tuyệt đối không phải, chỉ cần nhìn diện mạo của tôi đặc thù của bố mẹ.....”

“Ha ha..... Chỉ Dao đoán sai rồi.” Doãn Lương Kiến liên tục xua tay, đột nhiên thở dài, lại trầm giọng nói “Đều là người một nhà, chuyện này cũng không có gì phải giấu mấy đứa... Thật ra, mẹ của Chính Vũ không phải em gái ruột của bố.”

Ba người cùng lúc trở nên ngây ngôc. Chính Vũ lại có sốt ruột hỏi “Cậu, cậu nói thật đấy à? Hai người không phải anh em ruột sao?”

“Ha ha..... Chính Vũ, đừng vội.” Doãn Lương Kiến vỗ nhẹ lên cánh tay Chính Vũ “Chuyện là như vậy... Bố mẹ bố rất muốn có con gái, nhưng không được như ý nguyện, vì vậy sau khi bố ra đời, hai cụ liền nhận nuôi một bé gái – chính là mẹ của Chính Vũ. Lớn lên, nó sang Hàn Quốc học, gặp bố của con, sau đó liền kết hôn sinh ra con.”

“Nói như vậy, chúng ta có thể cho hai đứa nhỏ đính hôn rồi!” Phản ứng đầu tiên của Chỉ Dao sau khi nghe xong câu chuyện là cực kì hưng phấn, vỗ tay ầm ầm “Tuyệt vời!”

Chính Vũ nhìn Chỉ Dao hành động giống như trẻ con như vậy thì bật cười “Nếu đã vậy, anh cũng không phản đối nữa.”

Nhất thời ánh mắt ba người đều đổ dồn lên Mân Huyên. Cô cúi đầu lí nhí nói “Không biết Hàn có đồng ý hay không?”

Doãn Lương Kiến cười có chút gian tà “Ha ha..... Bây giờ chuyện gì mà nó chẳng nghe con. Con nói đồng ý, nó lại dám nói không hay sao?!”

“Đúng rồi, đúng rồi!” Chỉ Dao và Chính Vũ cùng nhất trí gật đầu, đưa ánh mắt tràn ngập hy vọng nhìn Mân Huyên.

“Mọi người đang nói về tôi sao?” Doãn Lạc Hàn thong thả đi tới.

“Hàn, anh tới đúng lúc lắm... Cục cưng của bọn mình với cục cưng của Chỉ Dao và Chính Vũ... có thể đính hôn không?” Mân Huyên nắm tay Doãn Lạc Hàn, ngửa đầu hỏi.

“Vừa rồi anh đã nghe mọi người nói chuyện....” Khuôn mặt tuấn tú của hắn tràn đầy nét cười, yêu chiều nhéo má cô “Chuyện này đương nhiên anh phải nghe theo bà xã rồi!”

Việc đã đến nước này, cô cũng không còn cách nào khác, đành gật đầu “Được rồi, em cũng đồng ý.”

Thực ra cô vẫn không thích chuyện “đính hôn” này lắm, vì cô sợ như vậy có chút quá bó buộc với hai đứa bé. Nhưng dù sao cô cũng rất muốn có thể kết thông gia với Chỉ Dao và Chính Vũ, hơn nữa đã gật đầu đồng ý rồi thì cô cũng không thể đổi ý được.

Từ hôm sau trở đi, mỗi ngày cô đều chỉ có thể ở nhà nghỉ ngơi, nếu muốn đi ra ngoài nửa bước đều phải có nữ hầu theo cùng, mà muốn lướt web cũng không được vì Doãn Lạc Hàn đã cấm tuyệt cô sử dụng máy tính. Hắn nói tiếp xúc nhiều với máy tính có thể gây ảnh hưởng xấu đến thai nhi. Cô nói có đồ dành riêng cho thai phụ để ngăn sự ảnh hưởng xấu của máy tính đối với thai nhi, nhưng cũng bị hắn bá đạo cự tuyệt.

Cả ngày cô nhàn rỗi ở nhà không có việc gì làm, vì vậy càng lúc càng ngủ lười. Mỗi sáng cô dậy thì hắn đều đã đi làm, chiều về hắn lại bồi bổ cho cô, sau đó cha con bọn họ bàn bạc một vài chuyện công việc. Mỗi lúc như vậy, mắt cô đều sáng lên, tinh thần làm việc lại trỗi dậy cao hơn bao giờ hết, nhưng hắn luôn nhìn ra rất nhanh sự khác thường đó của cô. Vì vậy cha con bọn họ càng lúc càng ít nói chuyện công việc trước mặt cô khiến tinh thần làm việc của cô cùng ngày một hao mòn, dạo gần đây lại thường xuyên buồn nôn, có thể nói chuyện đi làm là không thể nào.

Mỗi ngày cô đều uống thuốc bổ trước sự chứng kiến gắt gao của hắn, nhưng không hiểu sao cân nặng vẫn không tăng khiến hắn không khỏi sốt ruột, bắt đầu cho cô uống đủ loại thuốc dinh dưỡng đông tây. Sau một thời gian uống thuốc bổ thay cơm như vậy, rõ cục cô cũng tăng được nửa cân.

Chỉ là nửa cân nhưng cũng khiến cho hắn dõi dào hi vọng, khí thế hùng hục càng bắt cô uống thuốc bổ nhiều hơn. Vì cục cứng trong bụng, mỗi ngày ngoài hai chén thuốc bổ cố định ra, cô đều uống thêm bốn loại được thảo nữa. Được “uống ít” như vậy là công sức của cô mất nửa buổi cật lực tìm kiếm tư liệu để giải thích cho hắn rằng phụ nữ có thai quả thật cần bổ sung dinh dưỡng, nhưng không nên quá liều!

Từ ngày Doãn Lạc Hàn đăng kí cho Doãn Lương Kiến một lớp dưỡng sinh cho người cao tuổi, Doãn Lương Kiến rất ít khi ở nhà mà đều tới phòng tập. Mỗi lần trở về cũng là da dẻ hồng hào, khí huyết căng tràn, tươi vui mạnh khỏe, quả thật khiến cô cũng mừng lây...

Chính Vũ cũng giống như Doãn Lạc Hàn, bận bịu công việc cả ngày. Vì vậy, Chỉ Dao cũng thường xuyên ghé qua chơi với Mân Huyên. Họ thường hay đi dạo phố mua sắm, nào là váy áo của phụ nữ có thai, nào là quần áo trẻ con, giường trẻ con, đồ chơi trẻ con đều bạt ngàn, hai người mặc dù rất thích nhưng cũng chỉ sắm vài đồ...

Cứ đến cuối tuần, bốn người lại cùng nhau đi dạo phố. Mà điều khiến cho Chỉ Dao và Mân Huyên đều vô cùng ngạc nhiên chính là hai người đàn ông của họ khi nhìn thấy đồ dùng trẻ con liền như bị ma ám, mê mẩn ngắm nghía, cái này thích, cái kia cũng thích, cuối cùng mua về một đống đồ khổng lồ. Nhân viên bán hàng cứ gặp hai người bọn họ là lại cười toe tát mắt, nhiệt tình giúp bọn họ chọn đồ, lại giúp bọn họ đóng gói. Cũng đúng thôi, từ khi Chỉ Dao và Mân Huyên mang thai, các shop đồ trẻ con quả thật là ăn nên làm ra hơn hẳn...

Mân Huyên và Chỉ Dao cùng nhìn nhau bật cười. Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ mua đủ các thứ đồ, có lớn có nhỏ, từ loại dành cho trẻ sơ sinh tới loại dành cho trẻ ba, bốn tuổi, không thiếu cái gì.

Sau đó lại có chuyện khiến cho Mân Huyên và Chỉ Dao cùng giật mình. Không biết từ lúc nào Doãn Lạc Hàn cùng Chính Vũ đã bắt đầu thiết kế phòng trẻ con ở hai biệt thự. Không đến hai tuần, phòng dành cho bé đã được trang trí và sắp xếp rất đẹp.

Bọn họ hưng phấn lôi kéo hai cô đi xem. Doãn trạch sắp xếp hai phòng trẻ con, đi vào quả thật là một không gian dành riêng cho trẻ nhỏ, một phòng là phòng cho bé gái – bên trong nào là búp bê Barbie, nào là giường hồng, nào là tủ quần áo công chúa,... một phòng là phòng bé trai – bên trong ngập tràn thú bông với màu xanh da trời làm chủ đạo, dán đầy các hình siêu nhân, hoàng tử,... trên tường, vừa đáng yêu lại vừa đặc trưng phòng của một bé trai.

Ở biệt thự của Kim Chính Vũ và Chỉ Dao cũng có hai phòng dành cho bé trai và bé gái như Doãn trách, cách thiết kế cũng rất độc đáo. Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ như trẻ con, bắt hai cô đưa ra ý kiến xem người nào thiết kế đẹp hơn, đương nhiên các cô đều làm nũng nói ông xã bố trí đẹp nhất, đúng với tâm ý của mình...

Chương 400

Một tháng sau, thạch cao bó trên tay Mân Huyên đã được tháo bỏ, quả nhiên như bác sĩ nói, tay cô đã hoàn toàn bình phục, giờ chỉ còn lo chuẩn bị cho hôn lễ.

Lễ phục của Mân Huyên và Doãn Lạc Hàn là do đích thân nhà thiết kế nổi tiếng nhất ở Pháp thiết kế, còn của Chỉ Dao và Kim Chính Vũ là do một nhà thiết kế nổi tiếng của Ý, cả hai bộ lễ phục đều rất đẹp, mà điều đặc biệt là mỗi chiếc đều là duy nhất trên thế giới, tuyệt nhiên không tìm được cái thứ hai.

Sau khi lễ phục được gửi đến, cả Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ đều mặc rất vừa vặn. Vốn dĩ Mân Huyên lo lắng mình mặc sẽ không vừa, nhưng cũng may cô vốn gầy, bụng giờ dù có to hơn một chút nhưng vẫn thon gọn. Sau khi cô mặc vào, ánh mắt Doãn Lạc Hàn đầy tán thưởng, hăng đến bên ôm lấy cô, không ngừng thì thầm rằng cô rất xinh đẹp...

Sau khi hai người chụp ảnh cưới, cô hào hứng xem lại, chọn ra bức ảnh mà cô ưng ý nhất để phóng to. Trong bức ảnh là gương mặt nhỏ nhắn mẫn nguyễn của cô đang tựa vào Doãn Lạc Hàn bên cạnh, mà trong ánh mắt hăng cũng là vô hạn nhu tình, bất kì ai nhìn thấy cũng không khỏi trầm trồ hâm mộ một cặp đôi ngọt ngào, hạnh phúc...

Ngày mai đã là ngày tổ chức hôn lễ của họ rồi... Thật ra hôn lễ cũng chỉ là hình thức, bởi ngay từ lúc cô được bô thạch cao trên tay, Doãn Lạc Hàn đã dẫn cô đi làm thủ tục đăng ký kết hôn.

Doãn Lạc Hàn đẩy cửa đi vào, ôm chặt lấy cô từ phía sau, nhẹ nhàng đung đưa “Huyên, em thật sự phải đi sao? Anh cảm thấy hoàn toàn không cần thiết phải làm như vậy....”

Hắn nhỏ giọng thì thầm khiến cô bắt đầu dao động. Cô lắc mạnh đầu, kiên quyết “Không được, Chỉ Dao nói như vậy là không tốt. Mặc dù em cũng không tin lắm, nhưng để phòng vẫn hơn. Chúng mình chỉ xa

nhau một đêm thôi mà, ngày mai là anh lại tới đón em rồi, không phải sao?”

“Nhưng không có em bên cạnh, anh sẽ không ngủ được... Em đừng đi, mình ngủ riêng hai phòng là được mà...” Hắn lại ngọt ngào dụ hoặc bên tai cô “Như vậy cũng được coi là không nhìn mặt nhau cả đêm rồi...”

Lần này cô thật kiên định lắc đầu “Không được! Chắc chắn anh sẽ thừa lúc em ngủ say chạy sang.”

“Quỷ kế” bị cô nhìn thấu, hắn không khỏi ngượng ngùng, đằng hắng một cái, sau đó dùng giọng bá đạo nói với cô “Tóm lại anh không cho em đến nhà tiểu tử đó đâu! Ai biết được hắn sẽ làm gì... Biết đâu đột nhiên hắn bị em hấp dẫn.....”

Cô buồn cười nói “Hàn, anh lại nghĩ nhiều rồi. Trác không phải người như anh nói đâu, hơn nữa anh nghĩ em là kiểu người vạn người mê hay sao? Anh nghĩ đàn ông ai cũng yêu em à? Giờ em là phụ nữ có thai rồi, càng không thể có chuyện có người thích em!”

Dưới lầu vang lên tiếng ô tô. Cô lập tức giãy ra khỏi lòng hắn “Hàn, chỉ một tối thôi...”

Sợ mình sẽ bị mũi lòng, cô không đợi hắn nói, lập tức kéo hành lý chạy nhanh xuống lầu. Phía sau vang lên tiếng hắn lo lắng “Huyền, em cẩn thận một chút, đừng có chạy nhanh như vậy!”

“Biết rồi!” Cô vừa cười vừa nói. Cô biết hắn rất lo cho cô và cục cưng trong bụng.

Ngoài biệt thự đã đậu sẵn một chiếc xe thể thao. Trịnh Trác từ trong xe đi ra, nhận lấy hành lý trong tay cô, cười đầy hứng thú “Mân Mân, bình giấm chua nhà em lại để cho em đi sao?”

“Vâng.” Cô bắn nồng trả lời, sau đó lại trừng mắt nhìn hắn “Trác, tuy anh là anh trai em nhưng cũng không được nói ông xã của em như vậy nha!”

“Được rồi, là anh sai...” Trác bật cười. Một thời gian không gặp, không ngờ em gái hắn bấy giờ lại bảo vệ Doãn Lạc Hàn như vậy. Xem ra quả đúng là phụ nữ, luôn rất ngây thơ, chỉ cần rơi vào bể tình tuyệt đối sẽ tôn thờ người đàn ông của đời mình.

“Huyên, ngày mai anh sẽ đến đón em.” Doãn Lạc Hàn chạy tới, nuối tiếc nhìn cô.

“Biết rồi, chỉ một đêm thôi mà! Từ ngày mai, ngày nào chúng ta cũng sẽ được ở bên nhau.” Phút chốc, lòng cô cũng dâng lên thật nhiều cảm giác lưu luyến.

Nhin một màn này, Trịnh Trác nhìn Doãn Lạc Hàn chênh nhạo “Cậu cứ yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho nó. Tôi mà làm gì nó còn không bị cậu băm vằm ra sao...”

Ngồi ở trong xe, Mân Huyên thở dài nhìn chiếc xe tiến xa dần khỏi Doãn trạch. Việc không được gặp nhau một đêm trước ngày cưới chính là ý của bố mẹ Chỉ Dao. Hai bác nói đó là truyền thống, phải như vậy thì mới được may mắn, mà cô nghĩ lại, chỉ là một đêm ngắn ngủi đổi lấy cả đời hạnh phúc cũng rất đáng.

Chỉ có một điều khiến cô băn khoăn, đó là cô không có nhà mẹ đẻ. Chỉ Dao đề nghị cô đến nhà cô ấy, nhưng cô cảm thấy cũng không tiện lắm. Cũng may Trịnh Trác gọi cho cô, nói cô đến ở nhà hắn một đêm, cô nghĩ hắn là anh trai cô, nhà hắn cũng chẳng khác nào nhà mẹ đẻ của cô, nên vui vẻ đồng ý.

Hôm sau, cô thức dậy rất sớm vì không quen ngủ một mình. Khi cô xuống lầu đã thấy Trịnh Trác ngồi chờ sẵn trên bàn ăn. Hai người còn đang ăn bữa sáng, chuông cửa đã reo vang.

Cửa vừa mở, Doãn Lạc Hàn liền sốt sắng đi vào, nhìn Trịnh Trác đầy đề phòng, sau đó lại săm soi nhìn cô, xác định cô vẫn bình thường mới kéo tay cô “Chúng ta về thôi!”

“Chờ chút đã, hành lý của em còn ở trên...” Cô luống cuống chỉ lên trên.

“Bỏ đi, chúng ta đi đã.” Doãn Lạc Hàn vẫn kéo cô.

“Vậy để em nói với Trác đã, em ở đây cả đêm, còn chưa kịp cảm ơn anh ấy.....”

Lời của cô dần dần nhỏ lại, cuối cùng biến mất hẳn sau khi cánh cửa được đóng lại.

Từ đầu tới cuối, Trịnh Trác vẫn nhàn nhã ăn sáng, nhìn hai người chuẩn bị trở thành vợ chồng chỉ cảm thấy buồn cười. Cuối cùng, hắn gọi người vào phân phó “Sắp xếp hành lý cho tiểu thư đi.”

Chương 401

- Phòng nghỉ sau lễ đường -

Mân Huyên và Chỉ Dao mặc váy cưới ngồi trước gương để hai chuyên viên trang điểm làm việc. Còn nửa giờ nữa là hôn lễ bắt đầu, hai cô tranh thủ ngồi nói chuyện phiếm.

“Mân Mân, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời của một người con gái, mà sao mình cứ nghe thấy cậu thở dài vậy?” Chỉ Dao hơi nghiêng đầu nhìn sang bạn thân nhất.

“Vừa rồi mình nghe có người nói về chuyện của hồi môn của nhà gái... Mình cảm thấy....” Mân Huyên hơi cụp mắt, nhìn hai bàn tay đang đan lại đặt trên đùi.

Chỉ Dao ngạc nhiên mở tròn đôi mắt trong veo “Của hồi môn? Trịnh Trác đã tặng cậu một chiếc xe thể thao mới toanh làm của hồi môn rồi mà... Như vậy là rất hoành tráng đó!”

“Không, ý mình không phải vậy...” Mân Huyên lắc lắc đầu “Ý mình là... hôm nay là ngày mình kết hôn... mà bố lại không thể tới dự.....”

Cuối tuần trước, vụ án mười một năm trước đã được đem ra ánh sáng. Hai mạng người là do chú giết, nhưng bố cũng vô ý đâm mẹ nhát dao đầu tiên, đó là điều không thể phủ nhận được, vì vậy tội của bố chỉ được giảm bớt chứ không được tha, sang năm bố sẽ được ra tù, nhưng bây giờ ông cũng không thể tới tham gia hôn lễ của cô, tận mắt chứng kiến cô hạnh phúc...

“Không sao, anh đã nhờ người quay lại toàn bộ buổi lễ hôm nay để cho bố xem rồi.” Không biết từ khi nào, Doãn Lạc Hàn đã đứng trước cửa phòng nghỉ.

Cô hít hít cái mũi, nở nụ cười yếu ớt “Vâng, cảm ơn anh, Hàn...”

Cách này rất hay, vừa có thể ghi lại khoảnh khắc hạnh phúc nhất trên đời của cô, lại vừa có thể cho bố xem, quả thật là nhất cử lưỡng tiện.

“Đừng khóc... không lại phải trang điểm lại bây giờ...” Hắn nâng mặt cô lên, lấy tay lau nhẹ đi nước mắt vương trên khéo mắt cô, ôn nhu nói nhỏ “Có người đang muốn gặp em. Anh tin gặp người này rồi, em nhất định sẽ vui lên.”

Trong mắt cô xẹt lên chút khó hiểu. Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên trông có vẻ như là một luật sư đi đến, lịch sự cúi người đưa danh thiếp cho cô “Lăng tiểu thư, chào cô! Tôi là luật sư của ông Lăng Thiệu Văn. Mười một năm trước khi ông ấy đi tù, ông ấy đã lập một chúc thư rằng cho đến ngày cô kết hôn sẽ giao toàn bộ Lăng thị cho cô quản lý cùng với những dự án bất động sản đứng tên ông. Còn có tổng cộng hơn 762 vạn nhân dân tệ cũng sẽ đứng tên cô, coi như là quà cưới của ông ấy dành cho cô.”

Vị luật sư nhanh nhẹn rút trong cặp ra một tập giấy đưa cho cô. Nói như vậy, Lăng thị hiện tại cũng chỉ là giao cho chú tạm thời quản lý... chú vẫn không phải là người thừa kế hợp pháp.

Khó trách..... Khó trách mấy năm nay chú lại có thái độ lãnh đạm khó hiểu với cô như vậy... thì ra là nguyên nhân này...

Sự dụng tâm lương khổ của bố... cuối cùng cô đã hiểu... Năm đó cô còn nhỏ, bố lại phải ngồi tù, một sả nghiệp lớn như Lăng thị dành giao cho Lăng Chính Đào quản lý, nhưng ông cũng đã cẩn thận lập chúc thư như vậy...

Mấy năm nay bố vẫn giấu diếm cô có lẽ là vì không muốn cô mắc bệnh tiểu thư buông xuôi không cõ gắng, cũng không muốn cô vì món lợi này mà kết hôn bừa bãi...

Doãn Lạc Hàn chặt hai tay cô, nhìn xoáy sâu vào mắt cô “Đây là tâm ý của bố em... có lẽ như vậy sẽ giúp em có cảm giác ấm áp hơn, như có bố đang ở bên...”

Cô nâng gương mặt ửng đỏ lên, mỉm cười hạnh phúc “Quá khứ đối với em đã không còn quan trọng nữa, lúc này đây em trân trọng từng phút giây ở hiện tại. Em có thể cảm nhận được tình yêu của bố vẫn luôn bao bọc xung quanh em...”

“Đến giờ rồi, chúng ta mau ra ngoài thôi.” Hắn kéo tay cô về phía cửa.

Cô ngẩng đầu đã không thấy Chỉ Dao đâu nữa. Có lẽ cô ấy đã ra ngoài từ sớm vì không muốn quấy rầy bọn họ. Nhìn đồng hồ, cô hít sâu một cái, bước theo Doãn Lạc Hàn ra ngoài cửa, nơi mà Trịnh Trác đã đứng chờ sẵn.

Trịnh Trác chìa tay, mỉm cười ẩn ý “Có thể tạm thời giao người phụ nữ của cậu cho tôi chứ?”

Doãn Lạc Hàn hơi nhíu mày, thận trọng đặt tay Mân Huyên lên tay Trịnh Trác, sau đó đăm đuối nhìn cô, nói “Huyên, anh chờ em.”

Cửa lớn lẽ đường mở ra, ánh nắng chói chang rực rỡ hòa quyện cùng tiếng nhạc nhẹ nhàng, tinh khôi. Mọi người đều im lặng hồi hộp dõi theo giây phút thiêng liêng này. Trịnh Trác và Giản Quân Dịch mặc

vest sang trọng nắm tay Mân Huyên và Chỉ Dao cùng bước vào lễ đường, phía sau là vài phù dâu nhí nâng váy cho bọn họ, gương mặt nhỏ nhắn phúng phính hồng hồng như thiên thần, vô cùng đáng yêu.

Xuyên qua lớp vải mỏng trăng tinh che mặt, hai cô tinh nghịch nhìn nhau, cùng mỉm cười ngọt ngào. Cảm giác có thể cùng bạn thân tiến hành hôn lễ chung như vậy thật sự là một cảm giác rất hưng phấn và khó tin.

4 người từ từ bước từng bước trên thảm đỏ trong lễ đường. Mân Huyên và Chỉ Dao lúc này đều e lệ và hạnh phúc nhìn về phía đối diện, cách mình vài bước chân. Đó chính là người mà họ sẽ gọi là “chồng”, là người đàn ông của cả cuộc đời họ.

Tay Mân Huyên nhẹ nhàng mà chắc chắn được đặt sang một bàn tay ấm nóng quen thuộc. Doãn Lạc Hàn nắm chặt tay cô, sau đó hai người cùng quay về phía vị mục sư có gương mặt phúc hậu trước mặt. Lúc này gần như cô đã không còn nghe thấy tiếng gì xung quanh nữa, chỉ có tiếng mục sư vang lên nghiêm túc và tiếng tim đập loạn nhịp...

Cô gật nhẹ đầu “Con đồng ý...”

Cũng nghe thấy hắn nói “Con đồng ý!”

Hắn thật cẩn thận nâng tay cô lên, đeo vào tay cô chiếc nhẫn lung linh, sau đó chỉ nghe thấy giọng nói vui vẻ của mục sư “Chú rể có thể hôn cô dâu!”, tiếng vỗ tay và những tiếng chúc mừng rộn ràng vang lên trong lễ đường.

Một bàn tay của hắn đột ngột đưa lên, vén tấm khăn che mặt cô lên, nhìn cô một cái đầy yêu thương, khiến tim cô lại bắt đầu đập nhanh không thể kìm lại được.

Gương mặt tuấn tú của hắn lúc này rạng ngời hạnh phúc. Hắn ghé sát lại gần cô, nói nhỏ “Huyên, rốt cục em cũng được gả cho anh rồi... Cả đời này anh sẽ luôn trân trọng em... Em biết không, lúc này anh mừng đến phát điên lên được!”

Hắn chân thật như vậy khiến cô bật cười. Doãn Lạc Hàn cúi người, trước mắt tất cả mọi người đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng mà vẫn nồng cháy da diết.

Trên đỉnh bay đầy những cánh hoa, trước mắt là người mà mình sẽ gắn bó cả đời, xoang mũi hít vào đều là hơi thở của hắn... Sự ấm áp từng chút từng chút một thấm vào trong lòng cô...

Ngoại truyện 1

Chùm đèn swarovski treo trên trần phòng tỏa ra thứ ánh sáng long lanh như pha lê, sang trọng mà đầy quyến rũ mê hoặc. Ánh nắng của buổi sớm từ bên ngoài cõi len qua tấm rèm ở khung cửa sổ lớn càng khiến không gian thêm vài phần thanh thoát, trong trẻo.

Cô nhẹ nhàng kéo tấm rèm cửa ra, sau đó mở cửa sổ. Hương vị tươi mát của buổi sáng lập tức ùa đến, cô nhắm mắt lại hít sâu một hơi, không khỏi nở nụ cười dễ chịu.

Xoay người nhìn về phía giường lớn, theo ánh mặt trời, ánh mắt cô chiếu đến một thân người vạm vỡ cường tráng. Gương mặt tuấn tú đầy nam tính như được tạc nên từ tay vị kiến trúc sư khéo léo nhất khiến cô không thể rời mắt. Ngẫm lại thời gian trôi qua thật quá nhanh, cô có chút ngỡ ngàng khi nghĩ đến việc bọn họ đã kết hôn được hơn hai tháng... trong đáy lòng lại tràn đầy cảm giác hạnh phúc...

Hôm qua là ngày bọn họ trở về sau tuần trăng mật. Trên máy bay cô cứ ngủ suốt, vì vậy đêm qua cũng không ngủ nhiều nữa, dậy sớm được như thế này. Cô mím môi cười trộm đi thay váy ngủ, nhưng không phải mặc đồ công sở kín đáo lịch sự như cô vẫn thường mặc mà là váy bầu rộng rãi, mềm mại, đứng trước gương nhìn trái nhìn phải rồi bật cười khi thấy mình quả thật rất ra dáng người phụ nữ của gia đình.

Liếc mắt thấy Doãn Lạc Hàn vẫn đang còn say ngủ trên giường, mà còn lâu mới đến giờ hắn đi làm, cô xoay người vào phòng tắm, tính một hồi sẽ gọi hắn dậy sau.

Rửa mặt chải đầu xong, cô vô tư đi ra khỏi phòng tắm, không thấy bóng dáng hắn trên giường, cô còn đang ngạc nhiên thì cánh tay chợt bị nắm lấy, bị kéo về phía trước, xoay vài vòng rồi ngã vào trong một vòng ngực ấm nóng cứng cáp.

“Sao dậy sớm vậy?” Hắn áp mặt vào đầu cô, thì thầm bên tai cô.

Cô vẫn còn đang bị bất ngờ, cười nhẹ dựa vào lòng hắn “Hơn hai tháng rồi em không tới tòa soạn, công việc không chừng đã có đổi mới, vì vậy hôm nay em muốn ghé qua một chút!”

“Huyên, sao em phải như vậy? Em sợ anh không nuôi nổi em sao?!” Hắn nhíu mày. Trở về sau tuần trăng mật, hắn tưởng cô đã bằng lòng nghỉ ngơi, an tâm dưỡng thai, ai ngờ hôm qua đột nhiên cô nói ngày mai muốn tới tòa soạn, mới đầu hắn còn nghĩ sẽ dỗ dành được cô, nhưng không ngờ cô lại bướng bỉnh như vậy, hôm nay thực sự muốn đi làm.

Mà việc làm hắn bức mình nữa là... cô đã hơn hai tháng không đi làm, vậy mà Giản Quân Dịch cũng không tìm người thay thế chính thức, nói hai tháng vừa qua coi như thời gian nghỉ phép của cô, đại khái là mở đường cho hươu chạy, mời gọi cô tiếp tục đi làm.

Nghe ra trong giọng nói của hắn có sự hờn dỗi, cô nhìn chăm chú vào đôi mắt hắn, nhẹ giọng dỗ dành “Hàn, anh đừng như vậy mà... Em hứa với anh, chỉ một tháng nữa thôi, em sẽ bàn giao công việc cho người khác, an tâm ở nhà dưỡng thai. Anh biết không, hai tháng vừa rồi Lâm Hạo Ngôn đã rất vất vả, công việc của một xã trưởng đã quá bận, lại còn phải kiêm nhiệm cả phần việc của Chủ biên...”

Thấy cô đã nhượng bộ, hắn híp mắt “Em nói thật chứ? Một tháng?”

Cô không ngừng gật đầu, giơ 3 ngón tay “Em thề, chỉ một tháng thôi, tuyệt đối không nuốt lời!”

Hắn mím môi, tựa hồ như đang cân nhắc một tháng có vẻ vẫn còn lâu... Thấy biểu tình của hắn như vậy, cô vội nịnh nọt “Anh nghĩ xem, chỉ một tháng nữa thôi là mỗi ngày em sẽ đều ở nhà dưỡng thai. Nếu anh không chê em phiền, mỗi ngày em sẽ đến công ty cùng anh!”

Lời đề nghị này với hắn thật vô cùng hấp dẫn. Hắn cười sảng khoái, gật đầu “Được, một tháng! Đến lúc đó chắc anh cũng rảnh hơn nhiều rồi. Gần đây anh và Dương đang tích cực đào tạo thủ hạ, dần dần sẽ giao bớt trách nhiệm công việc cho bọn họ, còn anh và Dương chỉ việc kiểm tra, giám sát và quản lý thôi. Một, hai tháng nữa, lúc đó anh sẽ có thật nhiều thời gian để ở bên em, cùng em chờ con ra đời.”

“Nếu thật sự như vậy thì tốt quá!” Cô không khỏi vui mừng vỗ tay. Nhìn đồng hồ, đã không còn sớm, cô vội giục hắn đi rửa mặt chải đầu, sau đó xách túi đi xuống lầu trước.

Nhìn thấy cô xuống lầu, nữ hầu lập tức bày ra một bàn ăn nóng hổi, đương nhiên không thể thiếu chén thuốc dưỡng thai mà mỗi ngày cô đều phải uống. Cô nhìn chén thuốc, nhíu mày, đảo mắt một cái, sau đó đi về phía phòng bếp.

“Phu nhân, cô còn muốn ăn gì sao? Cô cứ bảo chúng tôi là được.....”

Mân Huyên khoát tay áo “Không cần, tôi muốn tự làm.”

Một lát sau, Doãn Lạc Hàn sửa sang lại cổ tay áo, chậm rãi ngồi vào vị trí đối diện với Mân Huyên, thấy cô cứ cười cười nhìn mình, hắn vừa ngạc nhiên vừa hứng thú, vươn tay néo má cô.

“Em đang cười ngây ngô gì vậy?”

Cô chỉ vào một chén thủy tinh trước mặt hắn “Đây là hồng trà ấm có pha thêm mật ong, từ nay về sau, buổi sáng em uống thuốc, còn anh phải uống cái này.”

“Vì sao bắt anh uống cái này?” Hắn nhìn chén trà trước mặt, mày nhăn thật chặt “Hồng trà pha mật? Cái này không phải là cái mà phụ nữ vẫn hay uống đó sao... Sao lại bắt anh uống?”

“Dạ dày của anh không tốt mà. Em đọc báo, người ta nói buổi sáng uống một chén hồng trà pha mật ong sẽ rất tốt cho dạ dày đó.” Cô nhẹ giọng giải thích, sau đó đột ngột chu miệng hờn giận “Rốt cục là anh có uống hay không? Đây là hồng trà do chính tay em pha đó. Hơn nữa anh dựa vào cái gì mà mỗi sáng đều bắt em uống một chén thuốc lớn như vậy, trong khi bảo anh uống một chén hồng trà mà anh cũng không chịu?!”

Doãn Lạc Hàn nhíu mày. Hắn thật sự không muốn uống loại trà chuyên dành cho phụ nữ này, nhưng ngẫm thấy lời cô nói cũng có lý, hơn nữa nếu hắn không uống, nhất định cô cũng sẽ không chịu uống thuốc. Như vậy không được! Vì vậy, hắn cầm chén trà lên, một hơi uống hết.

“Giờ em đã có thể uống thuốc được chưa?” Hắn rút khăn lau khói miệng, dịu dàng nhìn cô. Vì cô và cục cứng trong bụng, cho dù bắt hắn hái sao hái trăng trên trời, hắn còn trăm phương ngàn kế làm cho bằng được, huống chi chỉ là uống một chén trà nhỏ, đơn giản!

“Đương nhiên rồi.” Cô vui vẻ mỉm cười, bưng chén thuốc lên, cũng uống hết một hơi.

Doãn Lạc Hàn vội đưa cho cô một ly nước để cô uống cho hết vị thuốc. Sau đó, đột nhiên hắn cảm thấy bụng có cảm giác ấm nóng, rất thư thái dễ chịu.

Hắn không khỏi tán thưởng “Không ngờ lại công hiệu như vậy... Huyên, xem ra sức khỏe của anh sau này đều phải nhờ vào em rồi.”

“OK!” Cô nuốt ngụm nước trong miệng, gật đầu mỉm cười tươi rói “Mỗi ngày em sẽ đều pha hồng trà cho anh, mãi mãi, cả đời như vậy!”

Ngoại truyện 2

“Huyên, nếu như thực sự có cái gọi là luân hồi...” Tay hắn đong đưa chén nước trong tay, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt ánh lên sự nghiêm túc và chân thành hiềm thấy “Anh muốn hẹn em kiếp sau, kiếp sau, kiếp sau và kiếp sau nữa,... cho dù có qua bao vòng luân hồi, em vẫn mãi là của anh.”

Cô đang cúi đầu ăn trứng, nghe hắn những lời này không khỏi có chút buồn cười “Anh nghĩ gì nhiều vậy... Kiếp này chúng ta mới chỉ đi hết một phần ba, anh đã nghĩ gì đến lăm kiếp sau như vậy...”

Thấy cô không đáp lại, hắn chỉ nhẹ mím môi, sau đó nhìn đồng hồ nói “Mới 8h40 phút, hôm nay đi làm muộn chút đi. Dù gì anh đến công ty lúc nào cũng được.”

Cô xem đồng hồ, lập tức lo lắng đứng lên “Không được đâu Hàn, em đến giờ đi làm rồi, anh mau đưa em đi đi.”

Hắn giả điếc, vẫn từ từ ăn sáng. Cô biết hắn vẫn còn đang đợi câu trả lời của cô, vội đi đến phía sau hắn, ôm lấy cổ hắn, hôn chực một cái lên má hắn “Em đừng thô thiển, em đương nhiên là muốn kiếp sau, kiếp sau, sau sau sau sau nữa có thể ở bên anh. Được rồi, đừng giận mà, mau đưa em đi làm đi...”

Cô cố nhịn cười nịnh hắn. Cô đã kết hôn với hắn, cũng đã mang thai con của hắn rồi mà hắn còn cứ suốt ngày lo cô chạy mất!

“Anh đâu phải người ích kỉ động tí là giận. Anh có nói gì đâu...” Hắn mất tự nhiên ho khan một tiếng, nhưng khóe môi cong lên đã tiết lộ cảm xúc thật của hắn. Hắn nhận lấy khăn giấy trong tay cô, lau miệng, sau đó kéo tay cô ra khỏi biệt thự.

“Vâng, là em nói, anh không nói gì cả!” Cô gật lẩy gật đẽ, ra sức nịnh hắn. Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm sau kì nghỉ dài, đến muộn cũng không hay.

Đứng ngoài chờ hắn lấy xe, cô chợt nhớ đến chiếc chìa khóa xe thể thao màu bạc , trong lòng đột nhiên có chủ ý.

“Trưa nay em muốn ăn gì?”

Cô không được ăn đồ nhiều dầu mỡ, hơn nữa mỗi bữa đều phải uống thuốc, vì vậy lâu nay đã không đi ăn ở bên ngoài. Chắc hắn lại định phân phó người giúp việc mang cơm đến văn phòng hắn cho cô ăn.

Cô ngẫm nghĩ một hồi “Em muốn ăn bánh kem... Cả anh đào nữa.”

Hắn bật cười, nhéo má cô “Anh đang hỏi về cơm trưa ấy, cái em vừa nói là đồ tráng miệng.”

“À... em thế nào cũng được.” Cô nhún vai, ánh mắt quét qua khung cảnh ngoài cửa xe, sau đó bị một dáng người thu hút.

Người kia không phải dì đó sao? Đúng là dì rồi! Xe đi nhanh quá, cô không kịp nhìn kỹ, nhưng vẫn có thể nhìn ra được thần sắc của dì không được tốt, trên tay còn cầm một lăng quả, giống như đang đi thăm bệnh nhân.

Từ sau lần chú gặp nạn, cô đã suy nghĩ rất nhiều. Tuy chú làm nhiều việc có lỗi, nhưng cũng đã phải trả giá rồi, hơn nữa nói gì thì chú cũng vẫn là ruột thịt máu mủ của cô, cô định đi viếng đám tang.

Ai ngờ cô đi hỏi thăm mới biết được, dì đã nhanh chóng thu xếp tổ chức đám tang của chú từ sớm.

Không biết Ngải Phù bây giờ thế nào rồi... Bệnh của nó đã hết chưa? Dì đã đưa nó đi chữa chưa?

“Huyên, em nghĩ gì mà tập trung vậy? Đến nơi rồi này.” Giọng Doãn Lạc kéo cô lại với thực tại.

“Vâng, em đi làm đây.” Cô hôn hít một cái, sau đó mở cửa xe đi ra ngoài.

“Huyên, đi cẩn thận, đế ý bậc thang, đừng vội không ngã đó, biết chưa?” Cô đang đi còn nghe thấy tiếng hít từ đằng sau đầy yêu thương lo lắng.

Cô xoay lại phía hít, cười thật tươi “Em biết rồi, trưa gặp lại!”

Hơn hai tháng không đi làm, Lâm Hạo Ngôn đã thay cô xử lý những công việc khẩn cấp, những việc còn lại do trợ lý Hoàng giúp cô. Vì vậy, sáng hôm nay cô chỉ cần giải quyết một số những việc chuyên môn và kiểm tra tiến trình công việc là xong.

12 giờ trưa, cô bắt taxi đi đến công ty hít. Cô xuống một ngã tư, rồi quyết định đi bộ vào.

Trong lúc chờ đèn xanh, cô mở điện thoại ra nhìn giờ, lại thấy có một số lạ gọi nhỡ. Cô đang định gọi lại thì điện thoại của Doãn Lạc Hàn gọi tới. Biết hắn đang lo cho cô, cô vội tiếp nghe “Hàn, em sắp đến rồi.”

“Ừ, có nóng không? Từ mai anh sẽ cho người đi đón em.” Giọng nói của hắn vẫn trầm ấm như mọi khi rót vào tai cô.

“Không cần đâu, ngày mai em sẽ có xe riêng rồi.” Cô cười thầm bí, ngang đầu thấy đèn đã chuyển xanh “Được rồi, em sắp đến rồi.”

Sau khi ăn trưa xong, cô ngáp một cái thật dài rồi ngả người xuống sofa. Hắn bế cô lên đặt cô vào giường lớn trong phòng nghỉ, sau đó nhẹ nhàng đi ra ngoài. Lo mình sẽ ngủ quên, cô đã sớm đặt báo thức, sau đó mới mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Một lát sau, cô rửa mặt chải đầu, đi ra khỏi phòng nghỉ. Văn phòng đã sớm không còn ai, cô để lại một mẩu giấy trên bàn làm việc của hắn, sau đó đi tới tòa soạn.

Vừa mới có một kì tạp chí được xuất bản, nên có thể nói thời gian này cũng khá là rảnh rỗi, vì vậy cô đi loanh quanh xuống dưới lầu chào hỏi mọi người.

“Mân Huyên, trông khí sắc cô tốt thật đó, càng lúc càng ra dáng phu nhân quyền quý rồi!”

“Tuần trăng mật của hai người là đi đâu vậy? Kể cho chúng tôi nghe một chút đi.....”

“Ha ha..... Chắc là do tôi có thai nên trông có da có thịt hơn thôi... Tuần trăng mật vừa rồi bọn tôi đi Australia, sau đó là California.....” Cô thuận miệng đáp, sau đó chạy vào văn phòng của Kỉ Tích Vân hàn huyên một hồi.

Vô tình hai người nhắc đến chuyện tai nạn giao thông của Chu Hiếu Linh, cô lại không khỏi cảm thán một hồi, sau đó hai người nói về chủ đề của kì tạp chí tiếp theo. Nửa giờ sau, cô về văn phòng của mình.

Vừa ngồi vào ghế, di động đã rung không ngừng. Cô nhìn màn hình hiển thị, lại là dãy số xa lạ lúc trước.

“Alo, xin lỗi cô có phải Lăng tiểu thư không ạ? Tôi là Phó tổng Lăng thị. Vì thời gian vừa rồi cô kết hôn, sau đó lại đi tuần trăng mật nên tôi không tiện làm phiền, giờ mới liên lạc được với cô.”

Ngoại truyện 3

Vừa nghe đối phuơng nói, cô liền ngạc nhiên. Phải rồi, cô hạnh phúc quá mà quên cả việc Lăng thị giờ đã được giao cho cô, cô phải có trách nhiệm quản lý!

“Xin lỗi, tôi vô tâm quá. Chú tìm tôi có việc gì sao?” Cô có thể nhận ra sự lo lắng trong giọng nói của đối phuơng.

“Đúng vậy, lúc này cô có rảnh không? Nếu có thể cô đến Lăng thị ngay được không? Đang có chuyện quan trọng cần cô giải quyết.”

“Vâng, 15 phút nữa tôi sẽ tới.” Buông di động xuống, cô thu gọn đồ đạc, đi tới phòng Lâm Hạo Ngôn xin nghỉ sớm.

Đi vào trong tòa nhà vững chãi của Lăng thị, cô không khỏi sinh cảm thán. Mười mấy năm qua, đây lại là lần đầu tiên cô tới Lăng thị, nơi khiến cô nhớ lại những kỉ niệm đau thương, nhưng cũng là mồ hôi công sức, là tâm huyết cả đời của bố cô.

“Tiểu thư, cô tới rồi!” Cô vừa đi vào, một người đàn ông có gương mặt phúc hậu đã tiến đến chào.

Nhin người lạ trước mặt, cô hơi nhíu mày “Chú là.....”

Bảo Văn Hiển tươi cười giới thiệu “Chú chính là người vừa gọi điện thoại cho cháu. Chú là phó Tổng của Lăng thị, tên là Bảo Văn Hiển. Ngày bé chú vẫn hay bế cháu đấy, cháu không nhớ sao?”

Cô lắc lắc đầu, nhưng vẫn lễ phép gọi người đàn ông tên Bảo Văn Hiển một tiếng “Chú Bảo!”

Bảo Văn Hiển xoa xoa tay, bật cười “Ha ha..... Cháu khách khí quá.”

Cô mỉm cười “Vậy công ty có việc gì vây chú?”

“Ừm... chúng ta lên lầu rồi nói.” Bảo Văn Hiển chỉ vào thang máy, lịch sự mời cô vào trước, sau đó mới ấn tầng 27.

Chuyện không thể nói dưới đại sảnh mà phải mời cô lên lầu, xem ra không phải chuyện đơn giản.

Cô không khỏi có chút lo lắng, định gọi điện cho Doãn Lạc Hàn, bởi chuyên ngành cô học không liên quan đến quản lý xí nghiệp, giờ mà cần giải quyết chuyện gì thì thật sự là cô cũng không nắm rõ để xử lý.

“Vào đây cháu...” Bảo Văn Hiển dẫn cô vào phòng Phó Tổng, để cô ngồi trên sofa, sau đó gọi trợ lý đem trà vào cho cô.

Bảo Văn Hiển ngồi đối diện cô, nghiêm túc nói “Bây giờ chú sẽ thuật lại cho cháu tình hình của Lăng thị mấy năm nay. Từ khi bố cháu gặp chuyện không may mười một năm trước, Lăng Chính Đào tiếp quản Lăng thị, công ty bị cậu ta biến thành một mớ hỗn độn hết, liên tục suy thoái. Những người tâm huyết theo Lăng thị từ ngày bố cháu mới khởi nghiệp đưa ra lời khuyên gì Lăng Chính Đào cũng không nghe, còn sa thải họ, thay người của cậu ta vào. Cháu có biết tại sao Lăng thị từ ngày rơi vào tay cậu ta thì càng lúc

càng đi xuống không?"

Cô thở dài "Là do chú cháu không để tâm quản lýạ?"

Bảo Văn Hiển vội xua tay "Cháu đoán sai rồi. Thực ra có hai nguyên nhân, thứ nhất là do quản lý nhập hàng Phạm Tường – chính là bằng hữu của Lăng Chính Đào, liên thủ với Lăng Chính Đào tham ô bòn rút tiền của công ty....."

Cô hít sâu một hơi... Dù sao chú cũng là em ruột của bố cô, Lăng thị là tâm huyết cả đời của bố, sao chú có thể nỡ làm như vậy?

Chợt một ánh sáng lóe lên trong đầu cô. Có lẽ vì ông ấy biết sớm muộn gì Lăng thị cũng sẽ được giao cho cô nên quyết tâm phải bòn tiền của Lăng thị khi còn có thể.

"Tuy vậy nhưng cũng không đến mức khiến cho Lăng thị rơi vào tình trạng như hiện nay... Thực ra nguyên nhân khiến cho Lăng thị đứng trước nguy cơ phá sản là....."

"Phá sản?" Cô vừa nghe đến đó thì giật mình "Chú Bảo, tại sao lại phá sản?"

Bảo Văn Hiển thở dài, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ "Bởi vì gần đây trong công ty chúng ta có gián điệp, tất cả những tài liệu mật của công ty đều bị truyền ra ngoài, hơn nữa các công ty liên kết cũng đều đột ngột hủy hợp đồng. Tình hình tài chính của công ty bây giờ đang rơi vào thế vô cùng nghiêm trọng, vốn quay vòng không có, nợ tiền lương của công nhân đã ba tháng rồi, mà tiền vay ngân hàng cũng đã sắp đến hạn trả... Thật sự nếu cứ như thế này, Lăng thị chỉ có cách tuyên bố phá sản....."

“Không thể nào.....” Mân Huyên liên tục lắc đầu. Lăng thị cũng như đứa con thứ 2 của bố, giờ bố sắp đến hạn ra tù rồi mà Lăng thị lại sụp đổ trong tay cô, cô làm sao dám nhìn mặt bố đây?

“Mân Huyên, phá sản thực ra cũng không phải không tốt... Vẽ luật pháp, đối với công ty, đó cũng như là một biện pháp.....”

Mân Huyên kiên quyết lắc đầu “Chú Bảo, cháu không thể để Lăng thị phá sản được..... Chú nghĩ xem có cách nào không... Cách nào cũng được, chỉ cần có cách, cháu nhất định sẽ làm.....”

Cô khẩn thiết nhìn ông khiến cho Bảo Văn Hiển khó xử. Ông ngồi suy nghĩ một lúc rồi thở dài “Có câu này không biết chú có nên nói hay không.....”

Cô bắt được hi vọng, vội nói “Chú Bảo, có gì chú cứ nói thẳng đi ạ!”

“Cháu có biết ai đã đứng sau khiến Lăng thị sụp đổ nhanh chóng như vậy không? Cháu nghĩ kĩ đi...” Giọng nói của Bảo Văn Hiển có chút do dự, mập mờ.

Cô bắt đầu cẩn thận phỏng đoán “Không lẽ Lăng thị có một đối thủ không đội trời chung nào sao?”

Bảo Văn Hiển lắc đầu.

Cô hoàn toàn không thể nghĩ ra được gì nữa, sốt ruột giục Bảo Văn Hiển “Chú Bảo, chú nói cho cháu biết đi, cháu thực sự không thể đoán được.”

“Là người gần gũi với cháu nhất.” Bảo Văn Hiển chỉ nói đơn giản như vậy.

Người đầu tiên mà cô nghĩ đến là Doãn Lạc Hàn. Nhưng không, không thể nào lại là hắn. Vì vậy cô cố nghĩ tiếp nhưng vẫn không thể nghĩ ra được.

Bảo Văn Hiển đăm chiêu nhìn cô “Là tập đoàn Đường Thịnh.”

“Không thể nào!” Cô đứng bật dậy “Chắc chú nhầm rồi, không thể là anh ấy. Anh ấy không có lí do gì phải làm như vậy!”

“Mân Mân, chú lừa cháu làm gì...” Bảo Văn Hiển cũng có chút nóng nảy “Mấy hôm trước cháu không còn cách nào khác liền tìm đến những công ty liên kết với Lăng thị chúng ta trước kia, hỏi họ vì sao muốn hủy hợp đồng. Ban đầu họ không nói, nhưng vì bị cháu làm phiền nhiều quá, họ liền tức giận nói cho cháu biết là do tập đoàn Đường Thịnh, sau đó liền đuổi cháu đi...”

Cô ngây người một lúc, sau đó hỏi trong vô thức “Vì sao anh ấy phải làm như vậy?”

“Cháu biết mà, trên thương trường không có chỗ để cho cái gọi là “tình cảm” tồn tại... Có thể tập đoàn Đường Thịnh muốn mua lại Lăng thị để sát nhập vào Đường Thịnh... Điều đó cũng dễ hiểu thôi...”

Cô thật hồ đồ, thật quá hồ đồ! Cô đã nghe người ta nói Doãn Lạc Hàn trên thương trường vô cùng máu lạnh, cô còn chưa hoàn toàn tin, giờ chính mình rơi vào vị trí bị hắn “máu lạnh” rồi, cô vẫn là chưa hoàn toàn tin. Cô không tin người vẫn đầu gối tay ấp với cô mỗi ngày lại đã nhòm ngó thèm thuồng Lăng thị từ lâu.

Liệu có phải... Liệu có phải hắn đã sớm biết rằng khi cô kêt hôn, cô sẽ được thừa kế toàn bộ Lăng thị.....

Không, cô muốn nghĩ nữa...

“Mân Huyên... Mân Huyên... Mân Huyên.....” Bảo Văn Hiển gọi cô mấy tiếng, cô mới như sực tỉnh.

“Chú Bảo, chú đừng xin phá sản, cháu sẽ không để... mà cũng không bao giờ đồng ý để Lăng thị phá sản đâu. Cháu sẽ nghĩ cách, nhất định cháu sẽ nghĩ cách! Chú cho cháu vài ngày....”

Bảo Văn Hiển nặng nề thở dài “Cháu cũng đừng lo lắng quá. Chú biết chắc cháu không muốn bõ biêt phải không, yên tâm, cháu sẽ giữ bí mật chuyện này.”

“Vâng ạ, chú Bảo, cháu cảm ơn chú!” Cô cố nở một nụ cười, sau đó như người mất hồn đi về phía cửa.

“Mân Huyên, cháu chờ một chút.” Bảo Văn Hiển như nhớ ra điều gì chợt gọi cô lại.

“Dạ?.....” Cô không dám hy vọng tình hình được xoay chuyển, đờ đẫn quay người lại.

“Cháu còn nhớ người thừa kế tập đoàn Lôi thị... vị hôn phu trước đây của cháu.....” Bảo Văn Hiển tựa hồ đang rất kích động, nói không ra lời.

Cô hơi sững sốt “Ý chú muốn nói... Thiếu Đằng à?”

“Đúng rồi, chính là Lôi Thiếu Đằng! Giờ cậu ấy đã thừa kế Lôi thị rồi, cháu nhờ cậu ấy giúp đỡ thử xem. Giờ chỉ cần cậu ấy đầu tư vào một dự án của chúng ta thì Lăng thị nhất định sẽ được vực lên. Chúng ta sẽ chỉ lấy một phần nhỏ lợi nhuận thôi, coi như trả ơn cho cậu ấy. Nếu được như vậy, cháu có thể cam đoan sẽ lôi kéo được những nhà đầu tư cũ về với Lăng thị.....”

Ngoại truyện 4

Bảo Văn Hiển còn định nói gì nữa, nhưng lúc này cô đã không thể nghe thêm điều gì, trong đầu chỉ vang lên tiếng chú Bảo đề nghị cô đi tìm Thiếu Đằng, rằng hắn có thể giúp Lăng thị hồi sinh.

Như vậy có thể sao? Cô có thể tới tìm Thiếu Đằng sao?

Từ sau lần từ chối tình cảm của Thiếu Đằng, cô và cậu ấy đã không liên lạc gì nữa. Hôn lễ của cô cậu ấy cũng không tới, chỉ có người đại diện tới gửi quà, càng thêm khẳng định chắc chắn việc cậu vẫn còn tình cảm với cô...

Bây giờ vì chuyện này mà tới tìm cậu ấy, cô thật sự không mở miệng được... Nhưng chú Bảo cũng nói rồi... Thiếu Đằng sẽ giúp được cô...

Rốt cục cô nên làm thế nào đây?

Gương mặt tái nhợt của cô cố căng ra một nụ cười “Chú Bảo, cảm ơn chú đã tận tâm vì Lăng thị như vậy.”

Cô cúi đầu, sau đó cố trấn định ra khỏi Lăng thị. Trời lúc này đã chang vạng rồi, cô bắt xe về thăng Doãn trạch.

Cổng điện tử mở ra. Cô vừa chuẩn bị bước vào thì nghe tiếng còi xe ở phía sau. Tuy không quay lại nhưng cô hoàn toàn có thể dễ dàng nhận ra đó là tiếng còi của xe Doãn Lạc Hàn, nhưng cô không ngẩng

đầu, coi như không nghe thấy đi thẳng vào trong.

Cô cảm giác được dường như người trong xe có hơi chần chờ, sau đó xe thể thao lăn bánh đến gara. Cô vừa đi vào phòng ngủ thì Doãn Lạc Hàn cũng đã vào theo sát sau.

Hắn nhìn đồng hồ, đã hơn 6 giờ, sau đó hơi nhăn mày “Huyên, sao giờ em mới về? Lại tăng ca sao?”

“Vâng.” Cô chỉ cúi đầu đáp qua loa như vậy, nội tâm đang mâu thuẫn vô cùng. Cô đã từng hứa sẽ không bao giờ nói dối hắn điều gì nữa, có phải cô đang phạm vào điều đã hứa rồi không?

Đây không phải chỉ là chuyện của Lăng thị, mà còn là chuyện của cô, liên quan đến việc rốt cục hắn đối với cô là bao nhiêu phần tâm ý, có phần nào trong đó là do hắn nhòm ngó Lăng thị hay không?

“Em đang là thai phụ mà còn phải tăng ca sao?” Hắn tức giận rửa thăm một câu, bàn tay nâng lên cổ nới chiếc cravat cứng nhắc ra “Tòa soạn thiếu em thì không tồn tại được nữa à? Không phải Giản Quân Dịch đã nói sẽ tìm người thay thế sao… Tên này……”

“Hàn, em có chuyện muốn hỏi anh.” Cô thẳng thắn ngẩng đầu cắt lời hắn, cố tỏ ra bình thường.

“Sắc mặt của em không tốt……” Hắn càng nhíu mày chặt, tiến đến sát bên cô, áp tay vào trán cô “Em thấy khó chịu ở đâu à?”

“Không ạ, em vẫn khỏe.” Cô nhẹ nhàng kéo tay hắn xuống “Thật ra không phải em tăng ca, mà là có

một cuộc điện thoại khẩn cấp kêu em đến Lăng thị.”

Cô dán chặt mắt vào gương mặt hắn, muốn bắt lấy một sự đổi sắc, nhưng không ngờ hắn lại hoàn toàn không có vẻ hứng thú.

Cô vốn xem phản ứng của hắn, nhưng thấy hắn như vậy lại không nhịn được hỏi “Anh không tò mò là chuyện gì sao?”

Hắn chỉ cười nhẹ một tiếng, nhéo nhéo mũi cô “Bây giờ anh ngoại trừ lo chuyện công việc thì đầu óc lúc nào cũng chỉ nghĩ đến em, làm gì có thời gian cho những chuyện đó... Hơn nữa, nếu em muốn anh biết thì em sẽ nói mà, không phải sao?”

Nếu là những lần trước, nghe những lời này cô nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc, nhưng lần này, cô cười không nổi... Hắn đang giả bộ hồ đồ để tiếp tục lừa bịp cô sao?

Cô liếm đôi môi đang càng lúc càng khô, hỏi dò “Hôm nay phó tổng Lăng thị nói với em... Lăng thị có lẽ không trụ được nữa... Chú ấy muốn em xin phá sản... anh thấy sao?”

“Ừm... anh không rõ chuyện của Lăng thị lắm...” Hắn thờ ơ nhún vai “Nhưng chắc chắn em không muốn Lăng thị phá sản, phải không?”

Cô gật đầu “Vâng, em không muốn nhìn tâm huyết của bố cứ như thế mà sụp đổ... Em muốn cứu Lăng thị, anh nghĩ thế nào?”

Hắn vẻ mặt thăm hỏi nhìn cô “Em muốn nghe ý kiến của anh?”

Cô gật đầu chắc nịch.

Hắn thở một hơi rồi nói “Được rồi, em nghe này... Nếu không muốn phá sản thì thường chỉ có hai trường hợp: một là tìm một công ty khác rót tiền vào để công ty có thể xoay mình đứng lên, hai là sẽ lập hợp đồng với một công ty khác, để bên họ đứng ra mua lại công ty của mình... Nếu em chọn trường hợp thứ hai, khi lập hợp đồng, em chỉ cần biết cách đưa ra các điều kiện có lợi thì cuối cùng ít nhất cũng vẫn sẽ còn một khoản không nhỏ để trao cho bố....”

Cô yên lặng nhìn hắn, lòng tràn đầy thất vọng, sau đó một lúc mới lên tiếng “Hắn, tại sao không nói anh sẽ giúp em?”

Hắn bật cười xoa má cô “Anh biết em luôn rất cao ngạo, nếu anh đề nghị, chắc chắn em sẽ không đồng ý. Chỉ cần em nói, anh nhất định sẽ giúp em.”

Thì ra hắn vẫn luôn chờ cô cầu cứu, sau đó hắn sẽ mua lại Lăng thị, là như vậy sao? Cô cúp mắt, nhìn chiếc bụng tròn của mình, lanh đạm nói “Em đói.....”

Vừa nghe cô kêu đói bụng, hắn lập tức đứng lên, ôm lấy cô “Chuyện này lúc khác nói tiếp, giờ anh phải lo cho cái bụng đói của bà xã đã.”

Bữa tối trôi qua mà cô cũng không biết mình vừa ăn cái gì, chỉ biết là trong bát có rất nhiều thức ăn, cô cứ cúi đầu ăn từng miếng từng miếng, gương mặt vẫn bình lặng như không có chuyện gì xảy ra, nhưng thực ra trong lòng cô lạnh như băng, cảm giác vô cùng cô độc và mệt mỏi...

Khi cô tắm rửa xong, hắn còn chưa lên lầu. Hôm nay hắn có khá nhiều điện thoại, chắc có việc gì bận, nhưng cô cũng không có tâm tư nghe xem là chuyện gì nữa.

Cô tựa vào thành giường, gửi một tin nhắn, sau đó khép di động lại. Cảm giác như tội phạm vừa thực hiện một hành vi phạm pháp bao lấy cô, dày vò cô, cuối cùng tầm 6 phút sau, điện thoại rung lên báo hiệu có tin nhắn đến.

Cô đọc tin nhắn, mắt sáng lên, đồng thời cũng vội ghi nhớ thời gian địa điểm vào trong đầu.

Ngoại truyện 5

“Sao còn chưa ngủ?” Doãn Lạc Hàn đi vào phòng ngủ, đến gần giường hôn nhẹ lên môi cô “Em đang đợi anh à?”

Cô kín đáo đặt điện thoại lên tủ đầu giường, mỉm cười không ti vết nhìn hắn “Vâng, em đang chờ anh cùng ngủ.”

“Vây đợi anh đi tắm chút đã.” Hắn cười nhẹ lại hôn chụt lên môi cô, sau đó đi về phía phòng tắm.

Nụ cười trên môi cô ngay sau khi hắn quay lưng đi liền biến mất. Hai tay cô nắm chặt... Cho dù thế nào, cô cũng yêu hắn, sẽ không vì chuyện này mà hận hắn, cô quyết định sẽ tự mình thay đổi vận mệnh của Lăng thị!

Chậm rãi xuống lầu, cô đã thấy Doãn Lương Kiến đang ngồi ngay ngắn trước bàn cơm, nghe tiếng bước chân thì bỏ tờ báo trong tay xuống, ngạc nhiên hỏi “Mân Huyên, sao con dậy sớm vậy? Lạc Hàn đâu rồi?”

“Anh ấy vẫn đang ngủ ạ. Sáng sớm không khí rất trong lành, con muốn dậy sớm một chút cho cục cưng được hít thở không khí tươi mát của buổi sớm.” Cô cười rạng rỡ, vốn định đi làm luôn, không ăn sáng, nhưng nghĩ đến đứa bé trong bụng, cô lại cúi đầu ngồi trên bàn cơm, bưng ly sữa lên nhấp một ngụm.

“Ha ha..... Con định khi nào đi khám thai? Ngày nào bố cũng mong nghe được tin về đứa cháu đích tôn này...” Doãn Lương Kiến cười lớn, mong đợi nhìn cô.

Cô đang ngậm sữa, còn chưa kịp trả lời đã nghe thấy tiếng Doãn Lạc Hàn ở phía sau “Bạn con định hôm nay đi khám.”

“Hôm nay?” Cô kinh ngạc kêu nhỏ một tiếng, sau đó lại sợ biểu tình của mình vừa rồi quá khoa trương, vì vậy mềm nhẹ “Hàn, hôm nay mình đi khám thai sao?”

Trong lúc còn đang say ngủ, hắn bỗng cảm nhận được bên cạnh trống trải, quả nhiên mở mắt dậy đã không thấy thân thể mềm mại bên cạnh đâu nữa. Ngủ một mình... chỉ bằng hắn dậy cùng cô luôn.

Chỉ một phút giây không có cô ở bên, tâm trạng hắn đã đi xuống rất nhiều, cũng may một tháng trước cô đã trở thành vợ của hắn, cứ nghĩ đến việc từ nay về sau mỗi ngày đều có thể ở bên cô, đôi môi hắn lại mân mê thành nụ cười. Hắn kéo ghế ngồi xuống cạnh cô “Tôi hôm qua anh tắm xong đi ra, em đã ngủ rồi. Anh quên không nói với em, anh và Chính Vũ đã hẹn nhau hôm nay cùng đưa em và Chỉ Dao đi khám thai rồi. Đừng lo về công việc, anh cũng bảo Giản Quân Dịch rồi, hôm nay em có thể nghỉ ngơi một ngày.”

Cô nhớ tới cuộc hẹn chiều hôm nay, không khỏi hơi nhíu mày. Chuyện này tuyệt đối không thể để cho Doãn Lạc Hàn biết được, nếu không khẳng định hắn sẽ nghi thần nghi quỷ, ghen tuông lung tung.

Doãn Lạc Hàn cầm dao nĩa cắt trứng ốp lết trên đĩa, đưa lên miệng, quay sang lại thấy cô đang đờ đẫn, không khỏi bật cười “Có phải lần đầu đi khám thai đâu, sao em vẫn có vẻ lo lắng vậy? Em yên tâm, anh sẽ luôn ở bên em.”

“Đúng vậy, Mân Huyên, con đừng sợ, có Lạc Hàn đi cùng rồi còn sợ gì nữa? Hay để bố đi cùng hai đứa nhé!” Doãn Lương Kiến hưng phấn chen vào.

“Không cần đâu bối, Hàn đưa con đi là được rồi à!” Cô vội xua tay. Nghĩ đến việc cô chỉ đi khám thai mà huy động cả chồng, cả bối chồng, gấp Chỉ Dao nhất định sẽ cười cho cô thổi mũi.

“Ha ha..... Như vậy cũng được, bối chờ đến ngày được bế cháu đích tôn đó!” Doãn Lương Kiến tươi cười phúc hậu, chỉ ra bên ngoài “Hai đứa cứ ăn từ từ nhé, bối ra ngoài tập thể dục cho giãn gân cốt một chút.”

Doãn Lương Kiến để lại thế giới riêng cho hai người. Doãn Lạc Hàn để ý thấy cô cứ cúi đầu không buồn ăn, liền ân cần dỗ dành cô “Sao em không ăn? Không ngon à?”

Cô lắc lắc đầu, vội đổi đề tài “Hàn, bối luôn nói “cháu đích tôn”... nhưng nhỡ đứa nhỏ là con gái thì sao?”

“Ngốc, thì ra em lo lắng chuyện này!” Doãn Lạc Hàn buông dao nĩa trong tay xuống, trân trọng nâng mặt cô lên “Chúng ta đã cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, chẳng lẽ em còn không hiểu anh sao? Cho dù là con trai hay con gái, anh cũng đều rất hạnh phúc!”

“Nhưng còn bối... tập đoàn Đường Thịnh lớn như vậy... không thể không có cháu trai nối dõi.....”

Lời của cô còn chưa nói hết, hắn đã nhẹ nhàng như dứt khoát che miệng cô lại, gương mặt vừa có sự tức giận lại có sự buồn cười “Em nghĩ sinh con là để kế thừa sản nghiệp thôi à? Mà kể cả như vậy, biết đâu sinh con gái lại giống như em, cho dù là trong công việc hay đời sống cá nhân đều tuyệt vời, không kém cỏi đàn ông chút nào... Nếu em sinh con gái, anh nghĩ nhất định sẽ rất giống em, vì thế anh sẽ càng thêm yêu thương nó... Cho nên, con trai hay con gái đối với anh đều đáng yêu như nhau, em hiểu chưa?”

“Hàn.....” Cô không khỏi xúc động. Không ngờ hắn lại nghĩ như vậy, quả thực là cô đã lo lắng quá

nhiều rồi.

Hắn cười cười liếc mắt về phía bàn ăn “Tiểu thư, xin hỏi giờ cô đã có thể ăn bữa sáng được chưa?”

“Vâng, đương nhiên là được rồi ạ.” Cô gật lẩy gật đẽ, cười vui vẻ ăn sáng, phút chốc cảm thấy tràn đầy sinh lực, bữa sáng cũng vì thế mà trở nên rất ngon miệng.

Hai người vui vẻ ăn sáng xong, vừa đi ra đến phòng khách thì nghe tiếng xe ô tô, sau đó là tiếng gọi lớn của Chỉ Dao “Mân Mân, Mân Mân, cậu xong chưa?Bạn mình cùng đến bệnh viện nào!”

Không đợi Mân Huyên đáp lời, Chính Vũ đã cản Chỉ Dao “Nào, Giản Chỉ Dao, sao em hấp tấp như vậy hả? Có nhớ sáng nay trước khi ra ngoài đã hứa với anh thế nào không? Bây giờ em là phụ nữ có thai, phải đi từ tốn, nhẹ nhàng thôi, biết không? Cứ thế này có ngày anh cũng lên cơn đau tim vì em mất.”

Chỉ Dao đang đi như chạy vội dừng lại, cười cười nịnh nọt xun xoe bên cạnh Chính Vũ đang tức giận, làm nũng nói “Thôi mà, Chính Vũ, em không thể nữa, em hứa! Vừa rồi cũng là do em nhất thời kích động thôi, chúng ta không được đi tuần trăng mật cùng nhau, lâu lắm rồi em không gặp Mân Mân, nên .....

Ngoại truyện 6

“Em cứ hấp tấp như vậy, nhỡ may em với con xảy ra chuyện thì anh phải làm sao? Em lúc nào cũng hứa này hứa nọ, nhưng chỉ được mấy phút sau là quên ngay, lại chứng nào tật nấy... Giản Chỉ Dao, anh thật quá thất vọng về em!” Chính Vũ hờ lạnh, hạ quyết tâm hôm nay phải mặt lạnh để sửa cho bằng được tính cách nồng nỗi của Chỉ Dao.

Chỉ Dao thấy Chính Vũ giận thật rồi thì vô cùng bất an “Thôi mà, em hứa trước mặt cả Mân Mân và Lạc ca ca, sau này nhất định sẽ đi từ tốn, cẩn thận, sẽ không như vậy nữa đâu....”

Chính Vũ vẫn không nhìn cô. Chỉ Dao liền quay sang cầu cứu Mân Huyên và Doãn Lạc Hàn, nhưng cũng chỉ nhận được ánh mắt lực bất tòng tâm của hai người họ.

“Huyên.” Doãn Lạc Hàn ôm lấy eo Mân Huyên, dịu dàng thì thầm bên tai cô “Chúng ta ra ngoài trước đi.”

Mân Huyên vãy vãy tay với Chỉ Dao. Chỉ Dao biết hai người họ không giúp được gì, đành chu miệng gật gật đầu.

Ra khỏi biệt thự, Mân Huyên quay đầu nhìn qua cửa kính trong suốt, thấy Chỉ Dao đang ra sức nịnh nọt Chính Vũ, khéo môi bất giác nâng lên thành nụ cười. Xem ra chỉ như vậy Chính Vũ mới có thể không chế được tính trẻ con của Chỉ Dao, nếu không cứ để cô ấy sôi nổi như vậy, trong thời kì mang thai thật sự là rất nguy hiểm.

Không biết vì sao, cô cảm giác bụng Chỉ Dao dường như to hơn bụng cô một chút, mà rõ ràng Chỉ Dao mang thai sau cô gần một tháng... Chẳng lẽ Chỉ Dao sinh đôi?

Doãn Lạc Hàn lái Lamborghini ra, đi đến bên cạnh cô, nắm chót mũi cô cười nhẹ “Nghĩ gì mà cười ghê vậy?”

“Không có gì.” Thấy gương mặt hắn không giấu nổi sự tò mò và khó hiểu, cô buồn cười giải thích “Em đang nghĩ nếu Chỉ Dao sinh đôi thì hôn ước cho bọn trẻ sẽ làm như thế nào?”

Doãn Lạc Hàn nhíu mày một chút rồi cười tươi như hoa “Đơn giản, lúc đó mình sẽ sinh thêm đứa nữa là được!”

“Haizz... anh đi mà sinh...” Cô trừng mắt dọa hắn, rồi lại ngượng ngùng cúi đầu. Sáng nay cô vừa rời giường là lại lao vào toilet nôn ọe, cảm giác mang thai một đứa bé quả thực là không dễ chịu, cô cũng chưa từng nghĩ đến sẽ lặp lại cảm giác này.

“Anh đùa thôi, nhìn em mang thai khổ sở như vậy, anh thực sự rất đau lòng...” Doãn Lạc Hàn cười nhẹ, cánh tay rắn chắc ôm lấy cô, cúi đầu tinh tế hôn lên môi cô.

“Khụ..... Khụ..... Quấy rầy hai người rồi, có thể đi được chưa? Sắp đến giờ hẹn với bác sĩ rồi.” Chính Vũ nắm tay Chỉ Dao đi đến, nhìn Mân Huyên và Doãn Lạc Hàn bằng ánh mắt tinh nghịch, xem ra vụ giận dỗi giữa hai người ban nãy đã được giải quyết xong.

“Đi thôi.” Doãn Lạc Hàn chút ngại ngùng việc bị Chính Vũ và Chỉ Dao nhìn thấy cảnh thân mật, tự nhiên đỡ Mân Huyên mặt đang đỏ lựng lên vào trong xe.

Chính Vũ cũng đỡ Chỉ Dao vào Porche. Hai xe thể thao một trước một sau rời khỏi Doãn trạch.

Mân Huyên im lặng nhìn thẳng về phía trước. Đây là lần thứ hai cô đi khám thai rồi, nếu giống như lần trước thì chỉ gần một tiếng là xong. Vậy buổi chiều cô phải nói cô có việc gì để đi đây?

Doãn Lạc Hàn một tay đặt trên vô lăng, một tay nắm tay cô, vuốt nhẹ mu bàn tay cô “Quý Dương vừa về nước hôm qua, vì vậy hôm nay không cần đến công ty, có cả ngày bên em. Vậy hôm nay em muốn cả 4 chúng ta cùng đi đâu, làm gì, hay muốn ở riêng với anh thôi?”

“Cả 4 chúng ta” hắn nói có lẽ là giống như lần trước đi khám thai, hắn và Chính Vũ đưa cô và Chỉ Dao đi ăn trưa, sau đó vốn định đi đánh golf, nhưng lại lo hai cô là phụ nữ có thai, không nên vận động mạnh, vì vậy lại đến câu lạc bộ bowling, hai cô ngồi uống trà ở ngoài, nói chuyện phiếm và xem hai người đàn ông chơi bowling.

Cô suy nghĩ một lát, so sánh rõ ràng thấy đi cả 4 người sẽ dễ có cơ hội tách ra hơn, vì vậy quay sang hắn nói “Đi cùng Chỉ Dao và Chính Vũ luôn đi! Lâu rồi em không gặp Chỉ Dao, có rất nhiều chuyện muốn nói với cô ấy.”

Doãn Lạc Hàn nheo mắt hờn giận “Còn anh? Em không có nhiều chuyện để nói với anh sao?”

Xem kìa, ngay cả Chỉ Dao mà hắn cũng ghen nữa... Cô bật cười “Không phải vậy, bọn em đều sắp làm mẹ, có rất nhiều chuyện muốn trao đổi với nhau, cũng dễ đồng cảm hơn...”

Cô nắm chặt bàn tay hắn đang nắm tay cô. Hắn quay sang nhìn cô một cái “Đừng có giống như hồi trước, kiểm cớ để lừa anh là được!”

“Vâng, đương nhiên rồi, em đã hứa là không nói dối anh nữa rồi mà.” Cô cắn môi, hơi chột dạ cúi đầu, ngoài miệng nói dối trơn tru như vậy nhưng trong lòng lại vô cùng căm rứt, thầm xin lỗi hắn.

Một giờ sau, bốn người ra khỏi bệnh viện, trên gương mặt đều là sự vui mừng. Mân Huyên một tay chống hông, một tay xoa xoa bụng, nghĩ lại lời bác sĩ thông báo cục cứng trong bụng cô và Chỉ Dao đều rất khỏe mạnh, trên môi không khỏi nở nụ cười.

“Mân Mân, hai người đã định đặt tên cho con là gì chưa?” Chỉ Dao đang cúi đầu thầm thì với Chính Vũ, đột nhiên ngẩng đầu hỏi Mân Huyên.

Mân Huyên mỉm cười nhìn sang Doãn Lạc Hàn “Đương nhiên là rồi, anh ấy đã đặt sẵn một tên cho bé trai, một tên cho bé gái rồi, thậm chí đến tên gọi ở nhà anh ấy cũng nghĩ sẵn rồi cơ.”

Chỉ Dao mắt sáng ngời, luôn miệng hỏi “Tên là gì? Xem Lạc ca hay Chính Vũ đặt tên hay hơn nào... Tên gọi ở nhà... đúng rồi... Chính Vũ nhà mình còn chưa đặt tên gọi ở nhà cho con đâu....”

“Lạc, đến cả biệt danh anh cũng nghĩ rồi sao?!” Chính Vũ lắp bắp kinh hãi, sau đó lại lẩm bẩm “Tên gọi ở nhà... gọi là gì vừa hay lại vừa đáng yêu nhỉ... hmm.....”

Doãn Lạc Hàn nhún vai, miệng và mắt đều cười “Xem cậu đặt tên có hay bằng tôi không nào...”

Ngoại truyện 7

Chính Vũ chạy đến bá cổ Doãn Lạc Hàn “Này, anh đặt tên ở nhà cho con là gì vậy, nói cho tôi biết đi? Tôi chưa nghĩ ra... Anh nói đi để tôi còn tham khảo!”

“Không được!” Doãn Lạc Hàn đẩy tay Chính Vũ ra, cười nham hiểm “Bao giờ bé ra đời cậu sẽ biết.”

“Hừ, anh làm như anh là ngôi sao ý, có cái tên mà cũng không chịu nói cho tôi biết!” Chính Vũ hơi cáu, nhưng nhất định không chịu buông tha cho Doãn Lạc Hàn, cứ lôi lôi kéo kéo đòi Doãn Lạc Hàn nói cho hắn biết tên gọi ở nhà của đứa trẻ.

“Hai cái người này, sắp làm bố đến nơi rồi mà còn đùa giỡn như trẻ con vậy...” Mân Huyên dở khóc dở cười nói với Chỉ Dao cũng đang cố nín cười.

“Thôi kệ bọn họ đi, bọn mình đi tìm nhà hàng nào ngồi ăn đã... Mình đói quá... mà cục cưng của bọn mình chắc cũng đói rồi đó...” Chỉ Dao cố ý nói lớn tiếng, sau đó kéo tay Mân Huyên đi về phía khác.

Đằng sau quả nhiên không còn tiếng người nữa, chỉ nghe thấy tiếng bước chân dồn dập tiến tới, sau đó hai đúc ông chồng cùng tiến về phía vợ mình, vô cùng dịu dàng dỗ dành “Bạn anh đùa thôi... Các em đói rồi sao? Muốn ăn đồ Pháp hay đồ Hàn Quốc.....”

Hai cô gái cùng nhìn nhau lén lút cười. Chỉ cần nhắc tới cục cưng, hai người đàn ông mạnh mẽ khí chất bất phàm này lại đều có thể trở thành một người chồng, một người cha mẫu mực, dịu dàng ân cần, là mơ ước của tất cả phụ nữ.

Sau khi ăn trưa xong, họ lại đi tới một câu lạc bộ bowling. Ban đầu cô và Chỉ Dao còn đứng xem Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ chơi bóng, sau đó thấy nhảm chán, cô liền kéo tay Chỉ Dao đi về phía phòng trà gần đó.

Mân Huyên nhấp một ngụm trà lài, vui vẻ nhìn người bạn tốt đang ngồi đối diện “Chỉ Dao, Chính Vũ đối với cậu có tốt không?”

Cô có thể cảm nhận từ sau chuyện bắt cóc của chú, Chính Vũ đã dần thoát khỏi sự ám ảnh về cô, ánh mắt cậu ấy nhìn Chỉ Dao lúc này cũng ấm áp trùm mến vô cùng, giống như ánh mắt của Doãn Lạc Hàn nhìn cô... đó chính là ánh nhìn người mình yêu thương nhất, không thể kìm hãm được sự thân thương, yêu chiều, dịu dàng và nồng ấm trong đó...

“Anh ấy tốt với mình lắm.” Chỉ Dao cười ngọt ngào, trong mắt tràn đầy hạnh phúc “Thật sự rất tốt... Dường như anh ấy chỉ nhìn thấy mỗi mình và cục cưng chưa sinh trong bụng thôi vậy...”

Chỉ Dao mỉm cười nhìn xuống bụng, khiến Mân Huyên ánh không kiềm chế được, mắt đã ướn ướt. Cô đăm đắm nhìn vào ly trà trước mặt, ngập ngừng hỏi “Chỉ Dao, cậu có trách mình không? Mình đã gạt cậu, còn cùng Doãn Lạc Hàn là hôn.....”

Chỉ Dao cười cắt lời cô “Mân Mân, tất cả đều đã qua rồi! Giờ cả bốn người chúng ta đều đã tìm được tình yêu của mình, đều đang vô cùng hạnh phúc, đó mới là điều quan trọng nhất.”

“Chỉ Dao, cảm ơn cậu!” Mân Huyên nhìn bạn tốt, nắm chặt tay cô “Chúng mình sẽ mãi mãi là bạn tốt như thế này nhé!”

“ Ủ.” Chỉ Dao gật đầu cười “Cả đời là bạn tốt!”

Mân Huyên nhìn giờ trên màn hình điện thoại. Chỉ còn 40 phút nữa, nếu không đi ngay sẽ không kịp. Nhưng cô còn chưa kịp nói gì, Chỉ Dao đã đứng lên “Mân Mân, mình đi toilet chút!”

Cô mỉm cười, nhấp một ngụm trà “ Ủ!”

Hơn mươi phút sau, ra khỏi toilet về bàn ngồi, Chỉ Dao ngạc nhiên không thấy Mân Huyên đâu. Cô vội ngẩng đầu nhìn xung quanh quán trà, đúng lúc này, một anh bồi bàn chạy tới “Tiểu thư, cái này... vị tiểu thư vừa ngồi cùng cô bảo gửi lại cho cô...”

Chỉ Dao nhận lấy tờ giấy từ tay người bồi bàn, còn chưa kịp mở ra, Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ đã cùng đi vào trong quán trà.

Doãn Lạc Hàn nhíu mày “Cô ấy đâu rồi?”

“Em vừa đi toilet ra đã không thấy Mân Mân đâu nữa...” Chỉ Dao chìa tờ giấy ra “Lạc ca ca, anh xem này.”

Doãn Lạc Hàn vội mở tờ giấy ra, chỉ đọc lướt qua rất nhanh, sau đó nhíu mày thật chặt, vo tờ giấy lại ném đi “Chết tiệt, cô ấy lại gạt tôi.”

Nhin Doãn Lạc Hàn vội vã bước ra ngoài, Chính Vũ và Chỉ Dao楞楞 nhau. Chính Vũ xoay

người nhặt tờ giấy đã bị vò nát trên mặt sàn, trên giấy chỉ vền vẹn có một dòng chữ “Em đi gặp người có thể cứu Lăng thị. Đừng tìm em. Tôi em sẽ về.”

Cô chống lưng, cố gắng đi thật nhanh. Dù sao đã bầu hơn năm tháng rồi, đi lại quả thật không tiện, vì vậy cô đến quán café đã hẹn với Thiếu Đăng bị chậm mất bảy phút. Đảo mắt nhìn xung quanh, khi ánh mắt bắt được thân người quen thuộc, cô lặng lẽ tiến đến.

“Mân Mân, sao mặt em trắng bệch ra vậy?” Thiếu Đăng thấy cô thì hốt hoảng, sau đó nhìn xuống bụng cô, vô tình để lộ ra vài tia cô đơn sâu trong đáy mắt.

“Không sao đâu, tại em đi nhanh quá...” Cô lau mồ hôi trên mặt, chỉ gọi một ly nước lọc.

“Phải rồi... anh quên rằng em đang mang thai, còn gọi trước cho em một ly café....” Thiếu Đăng vừa khuấy café vừa có chút buồn bã nói.

Cô mỉm cười nhìn Thiếu Đăng đang ngồi đối diện. May tháng không gặp, anh quả thật đã thay đổi không ít, chững chạc, đàn ông hơn, và không giống như anh trước đây sẽ hăng hái, thích thú khi chính thức được thừa kế Lôi thị, ánh mắt của người con trai đối diện cô lúc này lại có chút mệt mỏi pha lẫn âm trầm.

Lời cô định nói đã đến đầu lưỡi lại nuốt ngược trở lại. Trước hết có lẽ cứ nói chuyện phiếm đã, sau đó lựa lúc bàn về vấn đề Lăng thị sau.

“Thiếu Đăng, anh có biết tin gì về Ngải Phù và thím của em không?”

“Bệnh của Ngải Phù lúc nhẹ lúc nặng... Có mấy lần anh đã tới thăm cô ấy... Có lúc cô ấy nhận ra anh, có lúc lại không....”

“Cô ấy đang... ở trong bệnh viện tâm thần sao?”

“Phải, thím em đã đưa cô ấy tới.” Thiếu Đặng gật đầu “Chuyện của chú em thím em cố gắng giữ rất kín, đám tang cũng nghe đồn làm rất đơn giản. Mãi sau này anh mới biết thím đã làm đám tang cho chú rồi, chắc em cũng vậy phải không?”

“Vâng, em cũng giống anh.” Có lẽ thím không muốn cho quá nhiều người biết về chuyện không hay này, vì vậy chỉ tổ chức một đám tang nhỏ và kín tiếng...

Ngoại truyện 8

“Mân Mân, em có hạnh phúc không? Anh ta có tốt với em không? Hôn lễ của em anh không tới... thật ra, anh không tin Doãn Lạc Hàn... Anh ta là công tử hào hoa ăn chơi nổi tiếng trong xã hội thượng lưu, anh không tin anh ta có thể đem lại hạnh phúc cho em. Những chuyện phong lưu...”

“Thiếu Đăng, anh không cần nói nữa...” Cô thở dài cắt đứt lời Thiếu Đăng, mỉm cười chân thành nhìn hắn “Anh ấy rất tốt với em, cũng rất chiêm chuộng em. Em dám tin rằng em là người duy nhất mà anh ấy yêu. Đây là lựa chọn của em, anh tôn trọng đi, được ko?”

Thiếu Đăng dường như bị tổn thương, cúi mặt buồn rầu cố nặn ra một tiếng cười “Nếu anh ta tốt với em như vậy, chuyện của Lăng thị sao em còn phải nhờ đến anh? Khi em kết hôn, anh đã nghĩ anh sẽ quên em, nhất định sẽ cố gắng quên em. Một tháng không gặp, anh tưởng anh đã làm được rồi, cho đến khi nhận được tin nhắn của em... anh mới nhận ra, thì ra tình cảm anh dành cho em vẫn còn nguyên vẹn, không giảm bớt chút nào... Hôm nay đi trên đường, anh còn nghĩ, có lẽ anh ta không tốt với em, có lẽ anh có cơ hội.....”

Nhin Thiếu Đăng như vậy, cô mới chợt nhận ra việc tìm đến sự giúp đỡ của anh ấy thật là một sai lầm quá lớn. Như lời Thiếu Đăng nói, lẽ ra nếu cô không thể cho anh ấy điều gì thì nên cố gắng cách xa anh ấy, nhưng cô lại tìm đến anh ấy, thật sự chẳng khác nào khơi dậy tình cảm chất chứa trong lòng anh ấy, khiến cho anh ấy tổn thương... Cô sai rồi... cô thật sự sai rồi...

Có lẽ lúc này Doãn Lạc Hàn đang rất lo lắng... đang sốt sắng đi tìm cô.... Cô vội đứng lên, bất chợt ánh mắt dừng lại tại một điểm bên ngoài quán café... một thân hình cao lớn đứng bất động nơi ấy...

Gương mặt lạnh lùng không thể hiện chút cảm xúc gì, nhưng lại khiến lòng cô bất chợt nhói lại. Cô xách túi xách, khẩn thiết nhìn Thiếu Đăng nói “Thiếu Đăng, xin lỗi, em..... Có lẽ em không nên đến... em xin lỗi, anh hãy quên em đi... Gặp... gặp lại sau!”

Cô nghẹn ngào nói xong, cúi đầu bước nhanh ra khỏi quán café, mới đi được mấy bước, hai vai đã bị người nào đó nắm chặt, xoay lại, một hơi thở quen thuộc... Cô không ngẩng đầu, lập tức dựa vào lồng ngực ấm áp đó thút thít “Hàn, em xin lỗi, em sai rồi! Em lại sai rồi... em không biết em bị làm sao nữa... em xin lỗi... là em sai...”

Đôi tay mạnh mẽ vỗ nhẹ lên lưng cô. Trên đỉnh đầu cô có tiếng thở dài thật nhẹ, sau đó là giọng nói trầm ấm quen thuộc có chút bất đắc dĩ “Em nói xem, em sai cái gì?”

“Em không nên nghi ngờ anh, cũng không nên giấu anh tới gặp Thiếu Đằng... Có chuyện gì lẽ ra em cũng phải nói rõ với anh, cùng anh giải quyết, nhưng em lại.....”

“Được rồi, biết sai là tốt rồi...” Hắn nâng mặt cô lên, dịu dàng lau nước mắt cho cô “Chúng mình đã là vợ chồng rồi, quan trọng nhất là phải tin tưởng lẫn nhau, em nhớ chưa?”

“Vâng... Nếu không tin tưởng nhất định sẽ khiến cho tình yêu rạn vỡ... Em nhớ rồi....”

“Xem ra Lăng Mân Huyên thông minh của anh đã trở lại rồi.” Hắn dịu dàng cười, nâng cằm cô lên, ban đầu là nhẹ nhàng hôn cô, sau đó nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt...

Một hồi lâu sau, hắn mới buông cô ra. Cô áp gương mặt đỏ hồng vào trong ngực hắn, hít vào từng hơi... Mùi không khí trong lành hòa với mùi hương thanh nhã trên cơ thể hắn tạo thành một thứ mùi thật quyến rũ...

Đột nhiên Doãn Lạc Hàn nói một câu không đầu không cuối “Huyên, anh sẽ cho em một bất ngờ!”

Cô gần như ngưng thở. Bất ngờ?

“Bà xã của tôi ơi, mình về được chưa?” Hắn gọi một tiếng thân mật, sau đó bất chợt nhấc bỗng cô lên ôm trong lồng ngực.

Cô bị bất ngờ, khẽ kêu một tiếng, còn hắn chỉ đơn giản mỉm cười bế cô thong dong đi. Những người đi đường đi ngang qua đều tò mò nhìn hai người, để ý thấy bụng cô hơi to thì đều bày tỏ ánh mắt hâm mộ vô cùng, trong lòng không khỏi thầm ước cũng có một vị trượng phu như thế, nhìn bà xã của mình bụng bầu đi lại khó khăn liền bế bà xã đi...

“Hàn, là bất ngờ gì vậy? Nói cho em biết đi!” Vừa ngồi vào trong xe, cô liền lập tức truy vấn.

Hắn thản nhiên thắt dây an toàn cho cô, biểu tình vô cùng thần bí “Một lát nữa em sẽ biết.”

Cô hơi chua môi. Đúng lúc này, điện thoại reo vang. Cô vừa “alo” đã nghe thấy giọng người ở đầu dây bên kia hưng phấn vô cùng, nói không ngừng nghỉ.

“Tiểu thư, Lăng thị của chúng ta được cứu rồi! Nếu việc kí hợp đồng xong xuôi không có vấn đề gì thì ngay ngày kia lập tức sẽ có 700 ngàn được chuyển vào Lăng thị!”

“Thật sao? Tốt quá! Là nhà đầu tư nào vậy?” Cô mừng đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Cháu không biết sao? Chú còn tưởng là cháu đã nhờ chồng cháu chứ? Đường Thịnh nói sẽ không mua lại Lăng thị mà sẽ giúp chúng ta vượt qua giai đoạn khó khăn này. Tối hôm qua họ gọi cho chú, chú còn không tin, nghĩ đó chẳng qua là chiêu trò, nhưng hôm nay bọn họ đã thực sự phái người tới thương lượng rồi... Là sự thật đó Mân Huyên!.....”

Hắn đã sắp xếp. Tối qua sau khi cô nói cho hắn biết tình hình Lăng thị, hắn bận điện thoại tấp nập, thì ra là vì chuyện này... Thì ra...

Cô nắm chặt di động, từ từ nhìn sang phía Doãn Lạc Hàn đang lái xe. Ánh sáng nhẹ nhàng chiếu rọi trên gương mặt hắn, khiến con người khí chất vốn đã không giống người thường, lúc này lại càng thêm phần bất phàm. Phút chốc, cô cảm giác như chưa từng bao giờ yêu hắn đến vậy, yêu bộ dạng ghen tuông của hắn, yêu sự bá đạo của hắn, càng yêu cách hắn bao dung cô... Cô yêu hắn, yêu tất cả những gì thuộc về hắn... Cô yêu Doãn Lạc Hàn...

Doãn Lạc Hàn quay sang nhìn cô, bật cười đưa tay lau nước mắt vừa trào ra trên khóm mắt cô “Ngốc, sao lại khóc rồi?”

“Hàn, em xin lỗi..... Em đúng là đáng ghét! Tại sao em có thể không tin anh chứ... Huhu....” Hắn ôn nhu với cô như vậy càng khiến nước mắt cô vốn đã khó kiềm chế nay lại trào ra. Cô nhào vào lòng hắn khóc như một đứa trẻ.

Hắn luống cuống đưa xe dừng ở bên đường, ôm lấy cô, vuốt nhẹ vào lưng dỗ dành cô “Được rồi, đừng khóc... đừng khóc nữa....”

Ngoại truyện 9

“Huhu.... Em rất đáng ghét phải không? ..... Hàn, em hứa, không, em thề... sẽ không bao giờ như vậy nữa đâu.....” Cô nghẹn ngào không thôi, vùi đầu vào trong lòng hắn mà khóc, cảm giác áy náy và xấu hổ trào dâng...

“Anh hiểu mà... Không sao... Đừng khóc nữa em... Anh tin bà xã của anh mà.” Hắn cười nhẹ dịu dàng dỗ dành cô, bàn tay đều đặn đập nhẹ nhè vào lưng cô, tất cả đều trái ngược hoàn toàn với nụ cười gian xảo trên môi hắn.

Tối hôm qua sau khi nghe cô nói chuyện Lăng thị, hắn đã hơi chột dạ. Một tháng trước hắn có giao cho thủ hạ đối phó với Lăng thị, là bởi lần đó Ngải Phù dám tát cô, mà Lăng Chính Đào lại thờ ơ lạnh nhạt. Sau đó có rất nhiều chuyện xảy ra, hắn cũng quên mất chuyện này, không ngờ thủ hạ của hắn vẫn còn “thực hiện mệnh lệnh”, mãi đến tối hôm qua hắn gọi điện hỏi mới biết được chân tướng mọi chuyện.

Nói đúng ra, sự suy thoái của Lăng thị lúc này chủ yếu là do hắn nhúng tay, vì vậy hắn giải quyết, vực Lăng thị lên cũng là điều nên làm, nhưng nhìn người con gái đang rúc trong lòng hắn lúc này, hắn “đành” phải quên chuyện đó đi, coi như không liên quan đến mình. Như vậy có thể khiến cô càng thêm yêu và tin tưởng hắn, không phải rất tốt hay sao?

Ban đêm không khí rất dễ chịu, khiến con người ta có cảm giác thư thái khó tả. Cô ngồi bên ban công, vừa thưởng thức chén trà nóng, vừa hưởng thụ sự dễ chịu của thiên nhiên. Xoa xoa bụng, cô chợt mỉm cười khi nghĩ đến chỉ 4 tháng nữa thôi, kết tinh tình yêu giữa cô và Doãn Lạc Hàn sẽ ra đời...

Doãn Lạc Hàn đã sớm chuẩn bị hết tất cả, từ phòng cho em bé, đến quần áo, đồ chơi, thậm chí ngay cả bệnh viện hắn cũng đã sắp xếp xong xuôi, đúng là chỉ chờ ngày cô lên bàn đẻ. Bố nuôi, không, phải gọi là bố chồng của cô, ngày nào ông cũng nhìn cô đầy hạnh phúc và chờ mong, trên mặt viết rõ ràng mấy chữ “đợi ngày cục cưng ra đời”!

Thời kì khó khăn của Lăng thị rốt cục cũng qua nhờ sự giúp đỡ của Doãn Lạc Hàn. Mọi việc thật quá mĩ mãn đối với cô... Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, mỉm cười quá đỗi ngọt ngào. Cô thật may mắn khi có người chồng như Doãn Lạc Hàn! Sau mười mấy năm cô đơn một mình xoay sở để sinh tồn, cuối cùng cô cũng đã có một bờ vai vững chắc để dựa vào mỗi khi mệt mỏi, đã có một đôi tay ấm áp luôn mở sẵn chờ cô nhào vào...

“Em lại nghĩ gì vậy?” Một đôi tay mạnh mẽ kéo sát lại người phía sau. Mùi thơm tho tươi mát của cơ thể mới tắm xong cùng với tiếng nói khàn khàn thổi bên tai khiến cô như bị tê liệt.

“Không... không có gì.” Cô nhận ra mình đang bối rối, vội lấp liếm “Anh tắm xong rồi à? Để em vào tắm...”

Cô định đứng lên nhưng vai đã bị tay hắn nhẹ nhàng ấn trở lại chồ ngồi.

“Sao phải vội như vậy? Mình nói chuyện chút đã, sau đó... cùng làm một số việc...” Hắn ái muội nói nhỏ, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó kéo cô vào trong lòng, khiến má cô dán vào lồng ngực vững chãi ấm nóng của hắn.

“Đừng...” Cô nuốt nước miếng, đương nhiên hiểu ý hắn, lắc đầu như trống bỏi “Em không có chuyện gì để nói cả... để em đi tắm đi, mai em còn phải đi làm sớm...”

“Anh tắm giúp em!” Hắn dường như đang vui, nháy mắt đã nhắc bỗng cô lên, đi vào trong phòng ngủ.

“Không cần, em tự.....” Lời của cô còn chưa nói hết đã bị đôi môi hắn ngăn lại. Đôi môi ấm nóng

trượt lên vành tai mẫn cảm của cô, cắn nhẹ nhè khiến cô phát run, cơ thể cứ thế mà dần nóng lên.

“Huyên, muốn anh yêu em không?” Giọng nói khàn khàn trầm đục thì thào bên tai cô, đồng thời đôi tay rắn chắc nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

Cô đang mê muội trong những cảm giác thăng hoa và riêng tư, lúc này hầu như không ý thức được gì cả, chỉ mềm nhũn trong lòng hắn, để mặc hắn tung hoành.

“Nói đi, nói cho anh biết, em muốn anh yêu em không?” Môi hắn trêu đùa môi cô, như có như không, đôi mắt đầy ma lực lại chăm chú nhìn cô, khiến cô như lạc trong lưới tình của hắn.

Mỗi tế bào trong cơ thể cô dường như đều đang kêu gào: Cô cần hắn, cô muốn hắn yêu cô, nhưng đồng thời lại có một tiếng nói vang lên trong đầu cô: thân thể của cô lúc nào không cho phép làm như vậy...

Khóa kéo vẩy sau lưng cô từ lúc nào đã bị kéo xuống. Bàn tay hắn nghịch ngợm trêu đùa trên da thịt cô, mê mẩn trước bầu ngực mềm mại của cô, lại vuốt ve cơ thể cô.

Cô gom tất cả sự thanh tịnh mà mình có thể có được vào lúc này, cố nói một câu, tuy không rõ lời nhưng vẫn có thể nghe ra được “Hàn... cục cưng...”

“Anh sẽ cẩn thận, để anh yêu em, được không?” Hắn vùi đầu vào ngực cô, vừa dịu dàng, vừa mê luyến.

Hơi thở của hắn càng lúc càng nóng, vật dưới hạ bộ cũng đang cọ vào đùi cô, nhưng hắn vẫn cực lực kiềm chế để nghe cô trả lời. Vài giọt mồ hôi rơi từ trên trán hắn xuống, đọng lại trên da cô, tỏa sáng như những hạt ngọc trai...

Dục vọng như con sóng to nỗi lên nhấp nhèm tất cả. Cánh tay mảnh khảnh của cô ôm lấy cổ hắn, giọng nói ướt át mà đầy sức mê hoặc “Hàn, yêu em đi... yêu em đi... em muốn anh yêu em!”

Hắn thở nhẹ, sau đó chuyển động tiến vào cơ thể mềm mại của cô. Cô vẫn như vậy, quyến rũ và kích thích hắn đến không tưởng, khiến hắn không thể khống chế được bản thân, liên tục thì thầm “Huyên, em là của anh, vĩnh viễn là của anh!”

Ngoại truyện 10

Một hồi lâu sau khi dục vọng đã qua đi, cô nhắm chặt hai mắt, thở hổn hển, sau đó cảm giác bị nhắc bỗng lên. Hắn đã ôm cô nhẹ nhàng đặt vào trong bồn tắm đầy nước ấm với những cánh hoa hồng thơm nức, sau đó dịu dàng gội đầu cho cô. Cô cũng im lặng, ngoan ngoãn dựa vào lòng hắn...

Thật ra trước khi kết hôn một tháng, cũng chính là khoảng thời gian tay cô bị thương, mỗi ngày hắn đều kiên nhẫn pha nước cẩn thận, sau đó lại tắm cho cô. Giờ tay cô đã lành, nhưng bụng bắt đầu to, hắn lại tiếp tục kiên trì lo việc tắm rửa cho cô, dưỡng như còn có chút thích thú, hoàn toàn chưa từng than vãn nửa lời.

Gội đầu xong, những ngón tay hắn bắt đầu chạm đến da thịt thơm trắng như sữa của cô, vẫn nồng ấm ân cần, yêu thương như trước...

Cô mỉm cười, ngốc nghếch hỏi hắn một câu “Hàn, anh có mệt không? Hay anh vào nghỉ đi, để em tự tắm cũng được...”

“Ngốc, biết anh muốn giúp em mà...” Giọng hắn rất khàn, véo nhẹ chớp mũi của cô “Nếu không phải em đang có bầu, anh nhất định sẽ yêu em đến lúc em không còn chút sức nào nữa, xin anh dừng lại mới thôi...”

Lời hắn nói làm cô đỏ mặt, chợt nhớ đến đêm đó... Hắn vì ép cô ở chung với hắn đã... đến tận khi cô đồng ý ở cùng hắn, hắn mới chịu dừng lại...

Hắn trân trọng cô như một viên ngọc quý, lấy khăn tắm cẩn trọng lau khắp người cô, sau đó lại dùng một chiếc khăn khác bao người cô lại, để cô như cục bông nằm trong lòng hắn.

Hắn nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, sau đó quay người đi lấy váy ngủ cho cô. Nhìn dáng người cao lớn vĩ ngạn đang say sưa tìm váy ngủ cho mình, cô bất giác đặt tay xuống xoa bụng.

“Hàn, nếu em sinh con xong... mất dáng... anh có còn dịu dàng với em như vậy không?”

Hắn đang tìm váy ngủ trong tủ của cô, nghe thấy giọng yếu ớt của cô thì xoay người, quả nhiên thấy cô lúc này trông vô cùng bé nhỏ và đáng thương, giống như đứa trẻ sơ bị bỏ rơi, đang dùng ánh mắt đầy lo lắng nhìn hắn.

“Em lại nghĩ lung tung rồi...” Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn cô đầy âu yếm “Anh đã nói rồi mà... Cái anh yêu không phải dáng người quyến rũ, cũng không phải gương mặt xinh đẹp của em... Anh yêu tính cách kiên cường của em, yêu sự mềm mại đáng yêu của em... Người anh yêu là Lăng Mân Huyên, cho dù sau này cô ấy có già, có béo, anh cũng vẫn sẽ vĩnh viễn yêu cô ấy....”

“Nhưng.....”

Hắn bá đạo cắt lời cô “Không có nhưng gì hết, mình đã kết hôn rồi, tình cảm sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Em không nhớ hôm đó trước mặt mọi người, mình đã thề sẽ trọn đời ở bên nhau, yêu nhau mãi mãi sao?”

“Em nhớ.....” Cô có chút xúc động. Làm sao cô lại không nhớ cho được? Từng lời, từng chữ, từng phút giây thiêng liêng ngày hôm đó, cho tới tận bây giờ cô vẫn không thể quên được, dù chỉ là một chút...

Hắn nhìn cô trầm mặc một lúc, sau đó đột nhiên nâng mặt cô lên, đôi mắt hiện lên những tia phức tạp và sự nghiêm túc vô cùng “Huyên, anh muốn nói với em một chuyện.”

Cô chớp chớp mắt, không đoán ra được hắn muốn nói chuyện gì “Vâng, anh nói đi ạ.”

Hắn đắm đuối nhìn sau vào mắt cô vài giây, sau đó hơi cụp mắt nói một tràng “Anh xin lỗi! Chuyện ở câu lạc bộ lần đó... là lỗi của anh. Anh đã phạm phải một sai lầm quá lớn! Anh xin lỗi, anh thực sự rất xin lỗi!”

Hắn ở rất gần cô, hơi thở tươi mát phả vào má cô, gần đến mức cô có thể nhận ra khi nói những lời này, đôi môi hắn run rẩy không ngừng, gần đến mức cô có thể cảm thấy được người hắn đang cứng lại, gần đến mức cô có thể nghe được tiếng đập loạn nhịp trong lồng ngực hắn...

Hắn sợ... Hắn sợ cô không tha thứ cho hắn.

“Hàn, em.....” Cô mới nói được vài tiếng đã nghẹn ngào. Hắn biết... hắn biết chuyện này vẫn như nút thắt khó gỡ, chôn sâu trong lòng cô, cho dù bình thường có thể không nhớ ra, nhưng mỗi khi trầm buồn, nó lại dấy lên như vết thương lâu ngày không lành, đau nhói đến tận tâm can...

Ở bên hắn một thời gian dài, cô rất hiểu hắn là người coi trọng danh dự và sĩ diện đến thế nào, thậm chí còn có đôi chút gia trưởng, chưa từng biết đến hai chữ “xin lỗi”, lại càng không thể có chuyện cúi đầu nhận sai... nhưng lúc này đây, hắn đang ở rất gần cô, luôn miệng nói xin lỗi cô, còn lo lắng đến như vậy... thực sự khiến cô nghẹn lời...

“Huyên, em không cần nói gì cả.” Hắn nắm tay cô đưa lên môi hôn “Em đã từng hỏi anh, nếu ngày đó, em xảy ra chuyện thì anh sẽ đối với em như thế nào... Bây giờ anh có thể trả lời em. Thực ra từ ngày ép

em ở chung với anh, anh đã nhận ra anh yêu em. Như anh đã từng nói, nếu nói về ngoại hình, anh hoàn toàn có thể tìm được người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ gấp trăm ngàn lần so với em, nhưng anh vẫn quấn lấy em, không thể buông tha cho em, là bởi vì anh yêu em, yêu chính con người em. Vì thế chuyện ngày đó... anh thật sự không thể tha thứ được cho chính mình... Mỗi lần nhớ lại, anh lại rất đau lòng... Anh không dám trả lời em, vì đến chính anh còn cảm thấy không thể chấp nhận được... Anh có thể cảm nhận được sự sợ hãi và đau khổ của em lúc đó... Anh không hiểu lúc đó anh bị làm sao vậy, nhất định là anh điên rồi mới có thể tàn nhẫn như thế... Anh.....”

“Không, anh không cần nói nữa... Hắn.....” Cô lắc lắc đầu giơ tay che miệng hắn, nước mắt đã thi nhau lăn dài trên gò má.

Cô biết gần đây hắn cũng không dễ chịu gì... Cô biết hắn vẫn luôn muốn giải thích, nhưng hắn sợ điều đó sẽ như vết dao rách lại vào vết thương vừa mới lành của cô, nên hắn không dám mở miệng...

Giữ lấy tay cô, đôi mắt hắn vừa tha thiết vừa kiên định “Không, anh phải nói.”

Ngoại truyện 11

“Huyên, xin lỗi em.” Hắn nắm chặt tay cô, nhẹ nhàng vén những sợi tóc vương trên mặt cô, sau đó áp môi hôn lên trán, lên mắt, lên mũi cô “Xin lỗi... xin lỗi... xin lỗi...”

“Anh không cần xin lỗi nữa đâu, em.....” Cô khẽ ngẩng đầu muốn nói, nhưng lại bị đôi môi hắn áp lên môi, chặn lại.

“Chỉ cần không nhìn thấy em, anh lại vô cùng lo lắng... Anh sợ sẽ mất em... Anh sợ chuyện đó vẫn còn ám ảnh em, giống như những lần trước em vẫn lặng thầm giấu tâm sự ở sâu trong lòng... Anh sợ khi em không ở bên anh lại bị người khác hiếp đáp, bị người ta gợi lại chuyện mà em không muốn nhớ đến, khiến em đau khổ, khiến em rời xa anh... Nỗi sợ đó lớn hơn tất cả, dồn vặt anh mỗi ngày. Vì thế, mỗi sáng thức dậy thấy có em ở bên, anh lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ mong thời gian ngừng trôi để em mãi mãi ở bên anh, bình yên như vậy, hạnh phúc như vậy...”

“Hàn, đừng nói nữa, anh không được nói nữa....” Cô bật khóc nức nở. Thì ra hắn vẫn luôn hoang mang như vậy... cô chưa bao giờ biết... chưa bao giờ biết những khổ tâm trong lòng hắn... Thì ra từ trước đến giờ, hắn vẫn luôn để tâm đến từng suy nghĩ của cô, vẫn luôn lo sợ một ngày cô sẽ bỏ hắn mà đi... như trước đây...

“Huyên... em... có thể... tha thứ cho anh không?” Hắn ôm chặt lấy cô, cắm cọ trên đỉnh đầu cô, có chút run run khi nói ra câu này.

“Hàn, thật ra... em đã không hận anh nữa, từ rất lâu rồi!” Cô ngẩng đầu, chân thành nhìn vào hai mắt của hắn “Quả thật ngày đó... em đã rất hận anh... Nhưng rồi tình yêu của anh đã khiến em tháo gỡ nỗi đau đó, từ lúc nào đó mà em không biết.... Đối với em, hiện tại là quan trọng nhất. Hiện tại, Lăng Mân Huyên yêu Doãn Lạc Hàn! Hàn... quên hết quá khứ đi... Lúc này mình đã yêu nhau, cũng đã có cục cưng ở trong bụng em, có thể ở bên nhau đến bạc đầu răng long, như vậy đối với em là mãn nguyện rồi...”

Hắn mấp máy môi còn muốn nói gì đó, nhưng cô lại mỉm cười chặn lời “Hàn, anh nghĩ xem... mấy tháng nữa cục cưng sẽ ra đời... Sau đó em sẽ sinh cho anh thêm thật nhiều đứa bé nữa.....”

Cô vừa nói đến đó thì hắn bật cười, cười đến chảy nước mắt, nhéo nhéo má cô “Em nghĩ em là heo mẹ sao? Làm sao mà sinh được nhiều như vậy? Em mang thai vất vả như vậy, anh chỉ cần có một cục cưng đây là đủ rồi!”

Thấy vẻ lo lắng trên mặt hắn đã tiêu tan không ít, cô thở phào. Bức tường ngăn cách cuối cùng giữa bọn họ cuối cùng cũng đã có thể phá vỡ rồi...

Đồng thời, cô lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc... Quả thật, cô đã không sai khi gửi gắm cả đời này cho hắn...

Cẩn thận tránh bụng của cô, tay hắn bắt đầu trườn như rắn trên eo cô, ôm cô thật chặt “Huyên, đừng bao giờ rời xa anh!”

“Không đâu, em sẽ luôn ở bên anh. Em còn phải cùng anh nuôi con, nhìn con lớn lên, trưởng thành từng ngày mà, anh không nhớ sao? Chúng mình còn phải làm lễ đính hôn cho con với con của Chính Vũ và Chỉ Dao nữa! Nói đến Chính Vũ... thật ra em vẫn luôn cảm thấy có lỗi với cậu ấy.....”

“Hiện giờ em đang ở bên cạnh anh, sao lại nghĩ tới cậu ta rồi...” Giọng hắn đã bắt đầu có mùi ghen tuông “Anh là chồng của em mà. Sau khi kết hôn với anh, em chỉ được nghĩ đến một mình anh thôi!”

“Được rồi! Được rồi, em biết rồi... Em yêu anh, mãi mãi yêu anh.” Cô bật cười lắc lắc đầu hắn, sau

đó chợt yên lặng một lát, rồi nói “Thực ra, em cảm thấy... cũng nhờ Chính Vũ, giờ chúng ta mới có thể ở bên nhau như thế này...”

Hắn nhíu mày một lát “Ý em là chuyện cậu ấy xuất hiện cứu em ở câu lạc bộ?”

“Vâng.” Cô gật đầu “Không riêng gì chuyện đó, còn cả... Anh biết không, thực ra chuyện em và anh ở bên nhau, cậu ấy đã biết từ lâu, nhưng lại không tức giận tới nói với Chỉ Dao, ngược lại còn giữ bí mật, nói giúp em... Cả việc cậu ấy buông tay, chúc phúc cho chúng ta nữa...”

Hắn mím môi, cũng trở nên nghiêm túc “Ý em là việc cho các con đính hôn với nhau cũng như là một cách để trả ơn Chỉ Dao và Chính Vũ?”

“Vâng, em nghĩ như vậy... Nếu lần này em sinh con gái, mà Chỉ Dao lại sinh con trai, em sẽ.....”

“Không được!” Hắn đột nhiên cự tuyệt “Nếu con của chúng ta là con gái, anh tuyệt đối không đồng ý đính hôn gì giùm!”

“Vì sao? Hắn, không phải mình vừa nói rồi sao? Anh cũng đồng ý rồi...” Cô có chút nóng nảy, thật sự không hiểu nổi tại sao bỗng dung hắn lại nổi quạu như vậy.

“Anh đổi ý!” Hắn nhăn mặt, sau đó nhìn xuống bụng cô, ánh mắt bỗng trở nên nhu hòa như một dòng nước mùa hè tươi mát “Nếu là con gái... nhất định sẽ rất giống em... Anh không thể để nó đi đâu được, muốn đính hôn trừ khi là con của Chính Vũ và Chỉ Dao sang nhà mình ở rể!”

Nghe lí do của hắn, cô vừa tức vừa buồn cười, thật không ngờ hắn lại nghĩ đến việc đó!

Ngoại truyện 12

Hiểu tính hắn thân lừa ưa nặng, cô quyết định đổi chiến lược, trừng mắt la hét “Em nợ Chính Vũ ân tình như vậy, cả đời cũng khó trả hết, cho dù cho các con đính hôn em cũng thấy chưa đủ, vậy mà anh.... Bây giờ em hỏi anh, rốt cục anh cần em hay cần con gái?”

“Đương nhiên là cần em.....” Hắn bắn nǎng nói, sau đó ngơ ngác một chút, rồi thêm vào “Cả con gái nữa.....”

“Anh..... Hừ.....” Cô thở phì phì quay đi. Hắn thấy vậy thì vội giữ tay cô lại “Huyên.....”

Cô gạt tay hắn ra “Không cần lo cho em!”

Hắn lại giữ lấy bả vai cô, ấn ngồi xuống giường “Đã trễ thế này, em còn muốn đi đâu?”

“Không cần anh lo! Em không muốn nhìn thấy anh nữa! Rõ ràng đã đồng ý rồi, xong lại trở mặt!” Cô tức giận đẩy hắn ra, định xuống giường, nháy mắt lại cảm thấy người mình bay bổng lên.

Hắn nhấc cô lên, ôm chặt cô vào trong ngực “Huyên, em hãy nghe anh nói.”

Cô bịt tai lại, lắc đầu như trống bỏi “Em không nghe, em không nghe! Giờ anh đã bắt đầu không giữ lời hứa rồi... biết đâu sau này em sinh con xong, xấu xí rồi, anh cũng bỏ em.....”

Hắn thấy cô như vậy thì vô cùng lúng túng, trong lúc cấp bách không biết làm gì liền luống cuống nâng mặt cô lên, cuồng nhiệt hôn lên đôi môi của cô. Hành động bất ngờ của hắn khiến cô không kịp phản ứng, ban đầu cứ đơ ra để mặc hắn hôn, sau đó dần dần cũng bị ánh hưởng bởi sức nóng của hắn, sau cùng bắt đầu vô thức đáp lại nụ hôn của hắn.

Hắn hôn cô say đắm, mê mẩn không rời. Lúc này người cô đã hoàn toàn mềm nhũn trong lòng hắn.

Thấy cô đã bình tĩnh lại, hắn mới dần dời ra, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô “Huyên, em nghe anh nói đã... Bây giờ còn chưa biết con là trai hay gái, chúng mình cứ tranh luận như vậy thì có ý nghĩa gì chứ. Không bằng đợi đến lúc sinh con rồi nói, phải không? Đến lúc đó nếu là con gái, anh sẽ nghe theo em, nếu là con trai, mà con của Chính Vũ và Chỉ Dao là con gái, vậy em nghe anh, con gái bọn họ phải gả vào nhà mình.”

Cô cẩn thận suy tính một hồi, cảm thấy hắn nói cũng rất đúng, vì vậy gật gật đầu “Được rồi, anh nói là phải giữ lời đó!”

“Được rồi, bà xã xinh đẹp của anh, mình ngủ được chưa?” Hắn cười cười xoa đầu cô, sau đó ôm cô nằm xuống giường. Nhìn dáng người nhỏ nhắn xinh đẹp trong lòng mình, nghe tiếng cô thở nhẹ nhàng, hắn bỗng thấy bình yên, hạnh phúc vô cùng, lại siết chặt cánh tay ôm cô thêm chút nữa.

Phòng đã tắt đèn, cô cùng đã nhắm mắt lại, nhưng qua một hồi lâu vẫn không ngủ được. Cô tập trung nghe tiếng thở của hắn xem hắn đã ngủ chưa, nhưng chỉ nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực hắn. Cô cựa quậy nhẹ nhàng trong lòng hắn, lập tức hắn ôm chặt cô thêm một chút, bàn tay xoa xoa vào lưng cô.

“Sao thế em?” Giọng hắn khàn khàn vang lên trong đêm tối.

“Hàn, anh cũng chưa ngủ sao?” Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của hắn qua ánh đèn ngủ mờ ảo, cảm giác được giọng hắn run run...

“Ừ.....” Hắn ậm ừ, vùi đầu chôn sâu mặt vào trong cổ cô.

“Hàn, anh làm sao vậy?” Cô muốn nhìn xem hắn thế nào, nhưng hắn lại ôm cô càng thêm chặt, khiến cô không thể cựa quậy được.

Cô mở to hai mắt, chợt cảm giác được một giọt nước nóng hổi rơi trên má cô.

“Hàn, anh làm sao vậy? Đừng làm em sợ!” Lúc này thì cô đã phát hoảng, muốn đẩy hắn ra, nhưng vòng tay hắn vẫn rất chặt.

“Anh không sao, em ngủ đi!” Giọng hắn rất nhỏ, khiến cô phải căng tai ra mới nghe thấy.

Trực giác mách bảo cô rằng nhất định là hắn đang nói dối cô. Vì thế, cô càng sốt ruột “Hàn, anh nói đi, anh làm sao vậy? Anh... anh khóc phải không?”

Hắn thở dài, vội phủ nhận “Không phải! Anh là đàn ông, khóc gì chứ... Chỉ là anh nghĩ đến chuyện.....”

Tuy hắn nói như vậy nhưng cô vẫn dám chắc là hắn đang khóc. Nhưng muốn giữ thể diện cho hắn nên cô cũng không bắt bẻ nữa.

“Em và anh đã nói rõ rồi mà..... Chuyện đó em cũng không bận tâm nữa, không quan trọng.....”

“Không, sao lại không quan trọng chứ?!” Hắn cười khan một tiếng, dịu dàng hôn lên mắt cô “Chỉ cần nghĩ tới lúc đó, em có thể đã... anh lại thấy sợ.... Huyên...”

“Vâng?” Ánh sáng yếu ớt trong phòng khiến cô không nhìn rõ mặt hắn, nhưng cô hoàn toàn có thể cảm nhận được sự day dứt vô cùng trong giọng nói của hắn.

“Anh muốn nói là... Cho dù ngày hôm đó có xảy ra chuyện gì hay không, đối với anh, em vẫn luôn là cô gái trong sáng thuần khiết nhất, là người con gái anh yêu nhất và duy nhất trên thế gian này, là vợ của anh, là mẹ của con anh... Mãi mãi như vậy!”

Nghe hắn nói câu đó, cô im lặng một hồi. Cô đang khóc. Cô áp mặt vào trong lồng ngực hắn mà khóc. Hắn cũng im lặng, chỉ vỗ nhẹ vào lưng cô dỗ dành và ôm cô chặt hơn, như đang nâng niu một món bảo bối vô cùng quý giá.

“Hàn, em yêu anh!” Cô muốn nói với hắn rất nhiều điều, nhưng cuối cùng cũng chỉ nói được một câu đơn giản như vậy, nhưng đó là toàn tâm toàn ý của cô “Em yêu anh, mãi mãi yêu anh... Trừ khi anh đuổi em đi, nếu không cả đời này, kiếp sau, kiếp sau nữa, kiếp sau nữa nữa, em sẽ đều bám lấy anh, không bao giờ rời xa!”

“Anh biết rồi...” Hắn thỏa mãn cười nhẹ, cúi đầu xuống, ở bên tai cô, nhẹ nhàng mà trân trọng từ từ

nói ra bốn chữ “Huyên, anh yêu em!”

Ngoại truyện 13

Năm tháng sau ——

Còn mấy ngày nữa là đến ngày sinh dự tính, Mân Huyên luôn ở trong trạng thái thả lỏng, mỗi ngày ngoài ăn ngủ ra thì chỉ làm những hoạt động giải trí nhẹ nhàng như đọc sách, đi dạo, chờ đợi cục cưng ra đời.

Ngược lại với cô, Doãn Lạc Hàn ở trong tình trạng vô cùng căng thẳng, công ty cũng không đến, mọi việc đều giao cho Quý Dương, một ngày hai mươi tư giờ đều ở bên cạnh nhìn chăm chăm cô, rõ ràng là đang rất lo lắng.

Ngày sinh dự tính của Chỉ Dao chậm hơn cô một tháng, biết cô đang cận kề ngày sinh nên vợ chồng Chỉ Dao cũng thường xuyên tới Doãn trạch chơi với cô.

Lúc này cô và Chỉ Dao đang ngồi trên sofa vừa nói chuyện phiếm, vừa ăn táo, còn Doãn Lạc Hàn và Kim Chính Vũ ngồi trên bàn trà, ai cũng chăm chăm cẩn trọng nhìn hai người phụ nữ đang bụng mang dạ chửa.

Thấy Doãn Lạc Hàn cứ nhíu mày nhìn Mân Huyên, Chỉ Dao bật cười “Mân Mân, cậu có biết Lạc ca ca như vậy, trong y học gọi là bệnh gì không?”

“Gọi là gì?” Mân Huyên cắn miếng táo, không quá để ý đến chuyện này.

Chỉ Dao nghĩ ngợi một hồi, sau đó à lên một tiếng “Bệnh tâm lý của đàn ông khi phụ nữ trong giai đoạn tiền sản đó.”

Mân Huyên ngừng cắn táo, quay sang tròn mắt nhìn Chỉ Dao “Là sao? Sao cậu biết?”

Chỉ Dao đắc ý vì đã khiến Mân Huyên chú ý “Mình đọc trong sách đó... Cậu biết không, Chính Vũ cũng giống y như Lạc ca ca vậy, lúc nào cũng trong tình trạng lo lắng, cứ vài phút lại hỏi mình có đói không, có mệt không, có lạnh không, có muốn ngủ không.....”

“Đúng! Đúng rồi, Hàn cũng vậy đó!” Mân Huyên gật đầu đồng tình như điên “Vậy trong sách nói thế nào về bệnh này? Có cách chữa không?”

“Để mình nhớ xem nào...” Chỉ Dao đảo mắt một vòng “Trong sách nói... nguyên nhân là do họ khát khao được làm bõ quá, nhưng lại chưa chuẩn bị kĩ tâm lý để làm bõ... Ủm... còn cách khắc phục...”

Mân Huyên cười tiếp lời của Chỉ Dao “Tóm lại là do bọn họ lo lắng quá nên tự tạo áp lực cho mình, nếu muốn giải quyết việc này, cần vợ chồng đối thoại nhiều hơn, cũng phải chuẩn bị kĩ tư tưởng chào đón đứa trẻ ra đời, cả việc tương lai không phải hoàn toàn là màu hồng mà còn rất nhiều khó khăn, gánh nặng nghĩa vụ nuôi con khôn lớn...”

“Mân Mân, cậu nói chuẩn luôn!” Đến lượt Chỉ Dao tròn mắt nhìn Mân Huyên “Sao cậu biết?”

“Mình chợt nhớ ra hôm qua mình cũng đã đọc...” Mân Huyên chỉ vào quyển sách dày trên bàn “Thật ra mình nghĩ Hàn và Chính Vũ cũng chưa đến mức mắc bệnh đó đâu, chỉ là họ có hơi lo lắng quá mức, thậm chí lo hơn cả phụ nữ chúng mình!”

“Đúng đó!” Chỉ Dao cắn một miếng táo, bật cười.

“Hai người nói gì vậy?” Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ liên tục đánh mắt về phía Mân Huyên và Chỉ Dao, cuối cùng thấy họ cười thích thú như vậy thì không né nỗi tò mò, cả hai cùng tiến lại ngồi bên cạnh vợ của mình.

Mân Huyên và Chỉ Dao nháy mắt với nhau, sau đó càng bật cười lớn hơn, khiến cho hai người đàn ông càng thêm mờ mịt “Rốt cuộc hai người đang nói gì vậy? Nói đến bọn anh phải không?”

“Không nói về hai người, bọn em đang nói về người bị mắc bệnh tâm lý của đàn ông khi phụ nữ trong giai đoạn tiền sản.” Chỉ Dao chớp mắt vài cái, cười lớn đặt hột táo vào trong hộp rác.

Mân Huyên ôm bụng, đã cười đến mức không ra hơi “Phải, phải!.....”

Hai người đàn ông rõ cuộc cũng hiểu ra vợ của họ đang nói gì. Cả hai bật cười nhìn vợ mình, vừa có vẻ yêu chiều, vừa có vẻ bất đắc dĩ. Ai bảo hai cô là trân bảo trong lòng họ chứ...

Vài ngày sau —

Mân Huyên đang ngủ say thì bị đánh thức bởi tiếng gọi dịu dàng và những cái lắc vai nhẹ nhàng “Huyên, tỉnh dậy đi em.....”

“Mấy giờ rồi ạ?” Cô xoa đôi mắt đang díp lại, ngáp một cái thật to, ngơ ngác nhìn Doãn Lạc Hàn đã quấn áo chỉnh tề “Hàn, sao anh dậy sớm vậy? Không phải là 8 giờ sao?”

“Đã 5 giờ 40 phút rồi.” Hắn hôn nhẹ lên môi cô, vuốt gọn những sợi tóc vương trên mặt cô ra sau tai, sau đó đỡ cô dậy “Em yêu, dậy thôi em... Tuy nói là 8 giờ, nhưng mình phải đi sớm một chút. Anh không muốn xảy ra chuyện gì bất trắc. Hai mẹ con nhất định phải khỏe mạnh, mẹ tròn con vuông.”

“Vâng, em dậy đây.” Cô bật cười vì sự chu đáo quá mức của hắn. Hôm nay chính là ngày sinh dự tính của cô. Suốt ngày hôm qua hắn cứ đi ra đi vào thu dọn đồ đạc, đứng ngồi không yên, đến ngay cả bối nồng lòng mong cháu đích tôn ra đời như vậy còn phải công nhận là hắn đã lo lắng thái quá rồi!

Cô vừa ra khỏi phòng vệ sinh, hắn đã bước tới bế cô lên. Mấy ngày gần đây hắn đều bế cô xuống lầu vì lo cô đi không cẩn thận có thể bị ngã.

“Được rồi, bỏ em xuống đi!” Hắn vừa đặt chân xuống phòng khách, cô đã biểu tình. Hắn cẩn thận đặt cô xuống, sau đó đỡ cô vào trong nhà ăn. Ở đó, Doãn Lương Kiến đã ngồi sẵn trên bàn đợi hai người họ.

“Mân Huyên à, sao dậy sớm thế con? Nhất định là do Lạc Hàn gọi con phải không? Haizz thằng bé này, cứ hay lo xa như vậy.....”

Nói xong, Doãn Lương Kiến quay sang Doãn Lạc Hàn khẽ chau mày. Mân Huyên mỉm cười rạng rỡ cứu nguy cho đức ông chồng của mình “Không sao đâu ạ! Hàn lần đầu làm bố, khó tránh lo lắng quá mức... Thật ra con cũng rất vui, như vậy chứng tỏ anh ấy rất quan tâm đến con và đứa bé ạ....”

“Ha ha..... Tí nữa bố sẽ đi cùng hai đứa đến bệnh viện, chờ cháu đích tôn ra đời! Xảo Kì trên trời có mắt nhất định cũng sẽ rất mừng.....”

Doãn Lương Kiến nói đến đây thì mắt đã long lanh ngẩn lè. Mân Huyên nhìn sang Doãn Lạc Hàn, chỉ thấy hắn đã rút một tờ giấy mềm đưa cho bố “Bố, hôm nay là ngày vui, nhất định mẹ cũng đang mỉm cười, bố không cần như vậy....”

“Phải, phải vui chứ, phải vui chứ!” Doãn Lương Kiến lau nước mắt, cố nở nụ cười “Lẽ ra hôm qua chị con về rồi đấy, nhưng vì thời tiết xấu nên chuyến bay hoãn lại. Nó nói nhất định hôm nay phải về bằng được, bố cho nó địa chỉ bệnh viện rồi, nếu nó về muộn có thể đến thẳng bệnh viện luôn.”

Ngoại truyện 14

Vậy là chị gái của Hàn cũng sắp về rồi... Cô lại chợt nhớ tới người bố đáng thương đang cô đơn trong tù của mình... Chỉ bảy tháng nữa là bố được ra tù rồi... chỉ bảy tháng nữa, cô và bố sẽ được đoàn tụ sau mươi mấy năm xa cách...

Nghĩ đến khi bố được ra tù, cục cưng cũng đã được bảy tháng, cô mỉm cười ngọt ngào... Bố nhìn thấy cục cưng đã lớn như vậy, nhất định sẽ rất vui!

Ăn sáng xong, Tiểu Khả mở cửa xe Lamborghini để Doãn Lạc Hàn dùi Mân Huyên vào trong xe, sau đó là Doãn Lương Kiến, cả đoàn người lên đường tới bệnh viện.

Tay hắn nắm tay cô rất chặt, khiến cô nhận ra tay hắn đang đốt rất nhiều mồ hôi. Cô quay sang nở nụ cười chấn an hắn “Hàn, anh đừng lo, anh nghĩ xem, chỉ một lát nữa thôi anh sẽ được nhìn thấy con ra đời rồi!”

Doãn Lạc Hàn vẫn nhíu mày, nhìn cô đăm đuối “Anh lo cho em... Nghe người ta nói sinh con rất đau, mà em lại không nghe lời anh sinh mổ, nhất định đòi sinh thường.”

“Em nghe nói sinh thường, con sẽ khỏe mạnh và thông minh hơn mà.” Cô giải thích, đồng thời ngả người vào trong lòng hắn.

Hắn lại thở dài “Nhưng sinh thường sẽ rất đau, cũng rất nguy hiểm, anh sợ em.....”

Hắn mới nói đến đó thì cảm giác được thân thể mềm mại dựa vào lòng mình đang run lên. Cô đang ôm bụng, cắn môi thật chặt. Lòng hắn nóng như lửa đốt, trở nên vô cùng luống cuống “Em sao vậy? Em đau bụng phải không?”

“Vâng.....” Cô gật gật đầu, quả thực là đau đến khó thở. Doãn Lương Kiến cũng đứng ngồi không yên, ở phía sau giục “Tiểu Khả, lái xe nhanh lên.....”

“Huyên, em chịu khó một chút, sắp tới bệnh viện rồi.” Doãn Lạc Hàn không biết làm gì, vụng vè lau mồ hôi trên trán cho cô “Huyên, vì anh, em nhất định phải cố lên!”

Cô nhắm mắt lại, cố nén cơn đau đang giày vò cơ thể mình, nói không ra tiếng “Em... em đau quá... Đau quá... Con... muốn ra ngoài... phải không... Đau.....”

Hắn chưa bao giờ rơi vào tình huống này, vô cùng hoang mang, vội quay người về phía sau cầu cứu Doãn Lương Kiến “Bố, chúng ta phải làm gì đây? Huyên đang rất đau.....”

Doãn Lương Kiến đã bình tĩnh hơn. Dù gì ông cũng đã trải qua cảm giác này hai lần rồi. “Giờ chỉ có thể chờ đến bệnh viện để bác sĩ cấp cứu... Tiểu Khả, nhanh lên.....”

“Vâng, năm phút nữa thôi... năm phút nữa thôi là đến!” Tiểu Khả cũng mất bình tĩnh, dẫm chân ga để xe chạy thật nhanh. Lamborghini lao băng băng trên đường, nhưng đến ngã tư lại gấp đèn đỏ, Tiểu Khả bất đắc dĩ phải dẫm phanh để xe dừng lại.

Doãn Lạc Hàn nhìn đèn giao thông, lại nhìn Mân Huyên, thấy váy cô đã ướt, hắn gần như phát điên “Huyên, hình như em vỡ nước ối rồi, để anh bế em tới bệnh viện.”

Thấy Doãn Lạc Hàn đang chuẩn bị mở cửa xe, Doãn Lương Kiến lập tức nhoài người giữ chặt vai hắn lại “Lạc Hàn, con bình tĩnh lại đã. Phụ nữ sinh con đều phải chịu sự đau đớn như vậy. Bây giờ Mân Huyên vỡ nước ối nhưng chưa sinh ngay được đâu, con bế nó chạy đến bệnh viện cũng làm sao nhanh bằng đi xe được, cố gắng nhẫn耐 chờ đèn xanh đi con...”

Mân Huyên cũng nắm chặt góc áo của Doãn Lạc Hàn, cố hết sức nói “Hàn, anh nghe..... anh nghe bõ ..... chờ..... chờ đèn đỏ.....”

Nhin khắp người cô đầy mồ hôi, Doãn Lạc Hàn cảm thấy lòng đau như cắt. Không thể làm gì cho cô, hắn dành dồn hết yêu thương săn sóc vào việc lau mồ hôi cho cô “Được, anh nghe lời em. Em đừng nói nữa để giữ sức, biết chưa?”

Cô im lặng gật đầu. Mấy tháng vừa rồi nhàn rỗi, cô thường nghiên cứu sách về thai phụ và thai nhi, cũng hiểu được cơn đau đáng sợ này là cánh cửa mà bất cứ phụ nữ nào trước khi sinh đều phải đi qua, hơn nữa vì Hàn, vì con, cô nhất định phải cố gắng!

Chính Vũ và Chỉ Dao đã ở bệnh viện, nhìn thấy Doãn Lạc Hàn đang bế Mân Huyên chạy hộc tốc vào trong, hai người vội đứng lên.

“Mân Mân thế nào rồi? Cô ấy sắp sinh rồi phải không..... Bác sĩ..... Bác sĩ.....”

Một đội ngũ đông đảo bác sĩ và y tá lập tức đi tới, Mân Huyên rất nhanh đã được đưa lên bàn đẻ, đẩy tới phòng chờ sinh.

Gương mặt nhõn nhăn ướt mồ hôi vì đau đớn, đôi môi cắn chặt đến bật máu như đang cố gắng chịu đau, ánh mắt lại dường như hàm chứa nụ cười an ủi hắn... Hắn nắm chặt tay cô, chạy theo chiếc xe đầy, nhưng cuối cùng vẫn bị các y tá chặn lại, tách hắn ra khỏi cô. Doãn Lạc Hàn trân trân nhìn theo chiếc xe đầy Mân Huyên đi càng lúc càng xa, rồi cuối cùng biến mất hoàn toàn sau cánh cửa khép kín.

"Huyên....." Doãn Lạc Hàn muốn đẩy cửa vào, nhưng lại lần nữa bị y tá ngăn lại "Doãn tiên sinh, ngài không thể vào được! Người nhà của bệnh nhân xin chờ ở bên ngoài."

Doãn Lạc Hàn căn bản không để ý tới lời y tá, đang định xông vào thì Chính Vũ và Doãn Lương Kiến giữ chặt lấy hắn "Lạc Hàn, con đừng kích động. Bây giờ con vào trong đó cũng vô dụng, mà chỉ làm phiền thêm thôi. Kiên nhẫn ngồi ngoài này chờ đi con."

Khi mọi người tưởng Doãn Lạc Hàn chuẩn bị nổi xung lên thì hắn lại nắm chặt hai tay, run run hỏi y tá "Mất bao lâu?"

"Cái này rất khó để nói. Nếu nhanh thì vài giờ, mà chậm thì thậm chí là mươi mấy hai mươi giờ...."

"Cái gì?! Sao lâu vậy?" Doãn Lạc Hàn nhíu mày "Bác sĩ đâu? Kêu bác sĩ ra đây gấp tôi!"

"Doãn tiên sinh, sinh đẻ như vậy là chuyện bình thường. Hơn nữa, lần trước kiểm tra định kì, sức khỏe của Doãn phu nhân cũng rất tốt, nên ngài không cần quá lo lắng đâu. Xin ngài giữ trật tự, nếu không sẽ làm ảnh hưởng đến các phòng bệnh khác đấy ạ!" Y tá kiên nhẫn giải thích, sau đó bước vào phòng chờ sinh. Cánh cửa lại đóng chặt lại.

"Được rồi, Lạc Hàn, kiên nhẫn đi con!" Doãn Lương Kiến vỗ vai hắn "Nghe lời y tá nói rồi đó,

phải kiên nhẫn!”

Chỉ Dao cũng khuyên Doãn Lạc Hàn “Đúng vậy, Lạc ca ca, anh đừng lo... Đây là bệnh viện phụ sản tốt nhất trong nước rồi, Mân Huyên sẽ không sao đâu.”

Chính Vũ nhìn Chỉ Dao, sau đó lại bất giác nhìn xuống cái bụng to tròn của cô, nghĩ đến cô cũng sắp phải chịu sự đau đớn như vậy, lông mày không khỏi nhíu chặt lại.

“A..... Đau quá.....”

Đột nhiên từ trong phòng chờ sinh truyền ra ngoài một tiếng kêu đau xé lòng, Doãn Lạc Hàn căng thẳng bật dậy, nhìn chăm chăm cánh cửa phòng đẻ, chỉ hận không thể đạp cửa để xông vào.

Ngoại truyện 15

Huyên, em không được xảy ra chuyện gì... nhất định không được xảy ra chuyện gì.....

Hắn lo âu đi đi lại lại trước cửa phòng đẻ, cứ vừa đi vừa thào nhử vậy. Tai hắn lúc này chỉ còn nghe thấy mỗi tiếng người con gái hắn yêu đang kêu gào, mỗi tiếng lại như một nhát dao đâm sâu vào trái tim hắn.

Doãn Lương Kiến ngồi ở ghế chờ, nhìn con trai đi đi lại lại bất an như vậy thì an ủi “Lạc Hàn, con phải mạnh mẽ lên! Năm đó Xảo Kì sinh con cũng vậy, đau đẻ suốt hơn chín tiếng.....”

“Không được, con không thể chịu được nữa, con phải vào!” Doãn Lạc Hàn lúc này căn bản đã không còn nghe được cái gì nữa. Hắn chỉ biết tiếng gào đau đớn của Mân Huyên đang cùa vào lòng hắn, từng nhát từng nhát một, mỗi nhát lại càng thêm mạnh, khiến hắn xót xa... Hắn không chịu nổi nữa, hắn phải vào với cô.

Chính Vũ đi tới, giữ chặt hai vai của hắn “Lạc, anh đừng lo lắng quá. Phụ nữ sinh con đều như vậy, hơn nữa chẳng phải bác sĩ cũng đã nói mẹ con cô ấy rất mạnh khỏe hay sao? Anh đợi thêm một lát nữa đi, nếu tình hình vẫn vậy, tôi sẽ gọi cho viện trưởng, lúc đó có muốn vào thì anh hãy vào.”

“Đúng vậy, Lạc ca ca, anh yên tâm đi, Mân Mân sẽ không sao đâu.” Chỉ Dao ở bên cạnh Chính Vũ nói theo “Anh xông vào như vậy sẽ khiến Mân Mân mất tập trung đấy.”

Cân nhắc thấy lời bọn họ nói có lý, Doãn Lạc Hàn căn chặt răng, thở dài đau khổ “Vậy tôi chờ thêm...”

Doãn Lạc Hàn ngồi sụp xuống ghế, ngón tay di di thái dương, trong lòng tự trách mình trăm ngàn lần, đáng lẽ không nên nghe lời cô rằng để thường lợi thế nào tốt thế nào, đồng ý cho cô để thường, để cô phải chịu đau đớn đến như vậy...

Lẽ ra ngay từ đầu hắn phải nhất quyết phản đối, để cô để mổ, sẽ không mất quá nhiều thời gian, quan trọng nhất là sẽ không khiến cô phải chịu sự hành hạ của cơn đau đẻ...

“Đau quá..... Đau..... A..... Đau quá.....”

Thời gian cứ thế tích tắc trôi qua, chớp nhoáng đã là 10 giờ. Tiếng kêu gào trong phòng chờ sinh vẫn không ngớt, Doãn Lạc Hàn rốt cuộc đã không thể ngồi yên được nữa. Đúng lúc này, Chính Vũ đứng bật dậy.

“Lạc, anh đừng vội, tôi gọi điện rồi, viện trưởng sẽ lập tức cho người đến.”

Chính Vũ vừa dứt lời thì ba cô y tá đã đẩy xe đi tới, khẩn trương hành động “Doãn tiên sinh, xin theo chúng tôi!”

“Lạc Hàn, đi đi con, con vào động viên Mân Huyên cũng tốt.” Doãn Lương Kiến mỉm cười đầy tin tưởng “Bố ở ngoài chờ tin mừng của các con.”

“Lạc ca ca, anh vào cổ vũ Mân Mân nha.” Chỉ Dao làm dáng fighting.

Chính Vũ lập tức bước đến dùi Chỉ Dao ngồi xuống ghế “Chỉ Dao, em ngồi xuống đi, đứng lâu sẽ mỏi đó.”

“Không sao đâu.” Chỉ Dao xoa xoa bụng, ngọt ngào cười.

Doãn Lạc Hân nhìn Chính Vũ và Chỉ Dao ân ái như vậy, hốc mắt không khỏi có chút đỏ. Vài ngày trước hắn và Mân Huyên cũng hạnh phúc như vậy, hắn không thể tưởng tượng được cuộc sống sau này nếu không có cô ở bên sẽ u ám và chán chường đến mức độ nào... Không, không thể, hắn không thể mất cô!

Hắn đi theo y tá vào một gian phòng cách ly. Hắn kiên nhẫn chờ y tá xịt thuốc diệt trùng, bởi tuy hắn đang rất nóng lòng muốn gặp Mân Huyên, nhưng hắn cũng hiểu được sự quan trọng của việc diệt trùng là như thế nào.

Cuối cùng hắn mặc áo phòng khuẩn, đeo khẩu trang, đi theo y tá vào phòng chờ sinh.

Cuối cùng hắn cũng đã có thể nhìn thấy cô. Bác sĩ đang đứng cạnh cô nói gì đó, chỉ thấy cô vẫn nắm bất động, im lặng, trên trán cô đầy mồ hôi, mặt cắt không còn giọt máu, tóc ướt nhẹp dính vào mặt, giống như đã bị rút hết tất cả sức lực.

Hắn hoảng sợ vội vàng chạy tới.

“Sao lại thế này, bác sĩ, cô ấy làm sao vậy?” Hắn trừng mắt như muốn giết người nhìn bác sĩ, ánh mắt như phun ra lửa, khiến bác sĩ khiếp sợ, nhất thời không nói ra lời.

“Hàn.....” Hai mắt cô đang khép chật đột nhiên mở ra.

Hắn mừng rỡ úp mặt vào má cô, vừa muốn cười vừa muốn khóc “Ôn trời, em không sao chứ?”

“Em không sao...” Cô cố nở nụ cười “Có thể nhìn thấy anh ở đây, em rất vui, chẳng đau chút nào hết.”

“Em đừng gạt anh! Ở bên ngoài anh đã nghe thấy hết rồi... Rất đau sao? Em rất đau phải không? Xin lỗi em, rất xin lỗi em, đều do anh, đều do anh...” Hắn dịu dàng vuốt tóc gọn gàng cho cô, cẩn trọng hôn lên trán cô như đang âu yếm thứ quý giá nhất trên đời, nỉ non tự trách mình.

“Hàn, anh đừng như vậy...” Gương mặt cô tái mét, nhưng vẫn mỉm cười, một nụ cười rất đẹp, tinh khiết tựa pha lê “Chỉ cần nghĩ đến việc con sắp ra đời, những nỗi đau này có đáng gì.....”

Lời của cô còn chưa nói hết, đột nhiên cả người co rút lại vì đau đớn, chỉ nghe tiếng bác sĩ đang nói “Hít sâu... thở ra..., lại hít sâu nào,... thở ra.....”

Cô nhắm mắt lại, làm theo lời bác sĩ, nhưng vẫn đau đớn mức nhịn không được rên lên mấy lần. Mỗi h hô không ngừng tuôn ra khắp người cô. Một cô y tá đứng bên cạnh bàn để lập tức cầm miếng vải trắng lau mồ hôi cho cô.

“Để tôi!” Doãn Lạc Hàn thương xót nhìn Mân Huyên, rồi nói với cô y tá như vậy.

Hắn nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt cô, đồng thời thì thầm bên tai cô “Huyên, em phải cố lên, anh sẽ luôn ở bên cạnh em.”

“Vâng.” Cô cố gắng gật đầu. Có hắn bên cạnh, cô như được tiếp thêm sinh khí, cảm thấy mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Vài giờ sau, bụng cô đã trở nên càng lúc càng đau. Cô đau đến mức nhiều lần tưởng như mình sắp không chịu nổi nữa, nhưng nghĩ đến Doãn Lạc Hàn và con, cô lại cố gắng... Tiếng kêu gào càng lúc càng to và dày đặc.

Tay cô nắm chặt lấy tay hắn, móng tay đâm sau vào trong lòng bàn tay hắn. Nhưng Doãn Lạc Hàn lúc này dường như đã vô cảm với nỗi đau xác thịt, hắn vẫn dịu dàng thì thầm bên tai cô “Huyên, em có nhớ em nói sau khi sinh con xong, em muốn làm gì không? Em muốn cả gia đình mình nắm tay nhau đi công viên, sau đó anh sẽ mua cho em và con kem dâu. Anh bế con, nhìn em và con ăn, sau đó lấy khăn lau vết kem dính trên gương mặt đáng yêu của con, rồi lại lau miệng cho em... Em nói đó là điều em mong nhất, là khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời.....”

Lời hắn nói khiến cô nhớ lại tâm nguyện ngọt ngào này. Ngày bé, bố mẹ vẫn thường hay đưa cô đi chơi công viên, sau đó lại ăn kem dâu... Cô cứ cười, cười, cười suốt thôi...

Ngoại truyện 16

Nhưng từ sau khi xảy ra chuyện đó vào mươi một năm trước, cô đã không còn được tới công viên nữa, kỉ niệm đẹp đẽ đó cũng trở thành kí ức đau buồn mà cô chôn chặt tận đáy lòng. Vài ngày trước, cuối cùng cô đã tâm sự chuyện này với hắn. Cô nói sau khi cục cưng ra đời, nhất định ba người họ phải đi chơi công viên, còn ăn kem đâu...

Hắn kiên nhẫn, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho cô, lại liên tục thì thầm bên tai cô, cố gắng động viên cô, vẽ ra tương lai tươi sáng mà bọn họ sẽ có, cố phân tán sự chú ý của cô để cô bớt đau đớn.

Không biết qua bao lâu sau, rốt cục bác sĩ cũng vui mừng nói “Được rồi, lập tức chuyển tới phòng sinh.”

Doãn Lạc Hàn ngึng đầu, còn chưa hiểu rõ thì một y tá đi đến giải thích “Doãn tiên sinh, bây giờ chúng tôi phải đưa vợ ngài vào phòng sinh. Nếu nhanh, chỉ nửa tiếng nữa là đứa bé sẽ ra đời. Ngài muốn ra ngoài hay đi theo.....”

“Đương nhiên tôi phải đi theo vợ tôi.” Hắn không chút nghĩ ngợi trả lời, quay đầu nhìn gương mặt mướt mồ hôi của cô, lại cẩn trọng lau mồ hôi cho cô “Huyên, mình cùng đi thôi! Con của chúng mình sắp ra đời rồi... em có vui không?”

“Có ạ, em vui quá.....” Cô thì thào rất nhỏ khiến hắn phải căng tai ra mới nghe thấy. Gương mặt cô dường như đã hồng thêm, bừng sáng vì niềm hạnh phúc sắp được làm mẹ.

Y tá bắt đầu di chuyển cô sang phòng bên cạnh. Doãn Lạc Hàn vẫn nắm chặt tay cô không rời, chỉ vài phút sau, cô đã được chuyển đến giường đẻ...

Bốn mươi phút sau, một tiếng khóc của trẻ con ré lên. Doãn Lương Kiến, Chính Vũ và Chỉ Dao ngồi chờ ở bên ngoài, nghe thấy âm thanh này thì nhìn nhau, không hẹn mà cùng mừng rỡ thốt lên “Sinh rồi!”

Khi thấy tiểu bảo bối ra đời, khuôn mặt tuấn tú của Doãn Lạc Hàn rạng rỡ. Hắn mừng rỡ, gần như mắt bình tĩnh, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, lần đầu tiên nói năng lộn xộn không ra lời “Huyên... em yêu... em nhìn xem... con của chúng ta... con của chúng ta.....”

Cô cố gắng ngẩng mặt lên nhưng không đủ sức, chỉ có thể nhìn thoảng qua đứa bé trong tay y tá, liên tục hỏi “Hàn, là con của chúng ta đó sao? Phải không? Phải không?”

“Đúng vậy, chính là con của chúng ta đó!” Hắn vui sướng như điên, cúi xuống gương mặt nhẽnh nhại mồ hôi của cô trân trọng hôn lấy hôn để “Huyên, khổ cho em rồi... Anh yêu em... Anh yêu em nhiều lắm!”

Cô y tá đang bế đứa bé dường như cũng bị lây sự hạnh phúc của bọn họ, tươi cười thông báo “Doãn tiên sinh, chúc mừng ngài, là con trai! Đứa bé có thể bú mẹ được rồi.”

Sữa của bà mẹ mới sinh tuy không nhiều nhưng rất dinh dưỡng. Sau khi sinh nên cho con bú sữa mẹ, tốt nhất là trong khoảng một tiếng mới sinh, sẽ giúp đứa bé phát triển hơn, tăng cường sức đề kháng, giảm bớt nguy cơ mắc một số bệnh, giúp bé khỏe mạnh hơn.

Mân Huyên đã đọc sách nên rất hiểu điều này. Nhờ sự trợ giúp của Doãn Lạc Hàn, cô cẩn thận ôm lấy con, run run cho con bú. Nhìn cái miệng nhỏ nhắn của đứa bé theo bản năng mút lấy sữa mẹ, cô bật cười.

“Hàn, anh nhìn này.....” Đôi mắt cô đã long lanh những giọt lệ, nghẹn ngào không nói được hết câu, chỉ xúc động nhìn hắn, rồi lại nhìn cục cưng trong lòng.

“Anh thấy rồi, anh thấy rồi.” Hắn có vẻ còn xúc động hơn cô, một tay nắm lấy tay cô, một tay nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nho nhỏ của đứa bé.

Một lát sau, y tá đã đi tới, ôm lấy đứa trẻ “Được rồi, Doãn phu nhân, cô nghỉ ngơi đi, để chúng tôi tắm cho bé. Doãn tiên sinh, anh có thể đi cùng chúng tôi.”

“Hàn, em mệt quá, em nghỉ một chút, anh đi theo cô y tá đi.” Mí mắt Mân Huyên đang dần nặng trĩu. Trải qua mấy tiếng vừa rồi, cô đã kiệt sức, chỉ muốn ngủ một giấc thật sâu.

“Ừ, em ngủ đi, tỉnh lại là lại có thể bế con rồi!” Hắn lại hôn lên trán cô, âu yếm nhìn cô mỉm cười hạnh phúc đi vào giấc ngủ.

Giờ phút này tuy rằng bọn họ chưa nói được nhiều với nhau, nhưng mùi vị của hạnh phúc đã dâng ngập trong tim, tràn khắp các mạch máu, thấm đến từng tế bào, lan tràn trong mỗi giây tương lai ngọt ngào của bọn họ.

Đến khi cô tỉnh lại, trong phòng bệnh đã đông người. Chị của Doãn Lạc Hàn và chồng con của chị không biết đã đến từ khi nào, đang ngồi trên sofa nhỏ giọng nói chuyện cùng em trai, bố, Chính Vũ và Chỉ Dao, thỉnh thoảng lại bật cười rất vui vẻ.

Tay cô vẫn đang đan chặt trong tay Doãn Lạc Hàn. Vì thế cô tỉnh, chỉ hơi động đậy tay, hắn lập tức có phản ứng, mừng rỡ reo lên “Huyên, cuối cùng em cũng tỉnh lại rồi!”

Cô mở to mắt, câu đầu tiên cô hỏi chính là “Hàn, con đâu?”

“Em đừng lo.” Hắn vui mừng cười, lấy tay vuốt ve tay cô dỗ dành “Con chúng mình rất khỏe. Nó đang ngủ rồi.”

“Có cần cho con bú không?” Cô lo lắng hỏi “Chắc nó đói rồi...”

“Em muốn cho con bú thì để anh gọi y tá bế con vào.” Hắn véo nhẹ mũi cô “Em có đói không? Muốn ăn gì? Hôm nay em đã mất sức quá rồi, phải bồi bổ thật tốt mới được.”

“Hàn, em không đói, em chỉ muốn gặp con thôi. Anh gọi y tá bế con vào đi, em muốn nằm cạnh nó.” Cô làm nũng cầm tay hắn “Được không?”

Đôi mắt hắn càng trở nên ấm áp vạn phần, tựa hồ có thể khiến trái tim cô tan chảy “Ừ, nhưng em phải hứa sau khi bế con đến đây, em sẽ ăn gì đó mới được.”

“Vâng, em hứa. Em sẽ ăn một bát thật lớn, vậy được chưa?” Cô liên tục gật đầu, vô cùng nóng lòng muốn nhìn thấy cục cưng mà mình đã vất vả lăm mới sinh ra được, cũng là kết tinh tình yêu của bọn họ.

Ngoại truyện 17

Khi y tá bẽ bối cưng đến, cô khó nhọc ngồi dậy với sự giúp đỡ của Doãn Lạc Hàn, ôm cục cưng trong tay, cảm giác vô cùng xúc động khi nghĩ đến đây chính là tiểu sinh mệnh lớn lên từng ngày trong bụng cô suốt gần mươi tháng vừa qua.

Gương mặt nhỏ nhắn hồng hào, đôi môi mỏng kiêu hãnh giống hệt Doãn Lạc Hàn, ngũ quan không chỉ hài hòa mà còn rất tuấn tú, còn đôi mắt thì rất giống cô với hàng lông mi đen dài bao trùm lên đôi mắt trong như nước, quả thực là đáng yêu vô cùng.

“Hàn, anh xem Tiểu Lạc Lạc dễ thương chưa này!” Cô mừng rỡ nói, đồng thời cúi xuống hôn thật nhẹ lên má con.

“Đương nhiên, con di truyền toàn nét đẹp của anh và em, lớn lên nhất định sẽ trở thành đại soái ca!” Doãn Lạc Hàn bật cười, xoa nhẹ lưng cô, nhìn cô bằng ánh mắt tràn ngập nhu tình.

“A..... Mân Mân, thì ra biệt danh của con hai người là Tiểu Lạc Lạc.....” Không biết từ khi nào, mọi người đã vây quanh giường bệnh của cô. Chỉ Dao đang rất ngạc nhiên trước phát hiện của mình.

Chính Vũ gật đầu, trên mặt viết bốn chữ: “Thì ra là thế!” “Lúc ấy anh hỏi Lạc, anh ấy còn không nói, giờ thì biết rồi.”

Nghe vậy, Mân Huyên cười ngẩng đầu, đôi mắt lúc này đã long lanh những giọt lệ hạnh phúc “Đúng vậy, Hàn nói nếu sinh con trai sẽ gọi là Tiểu Lạc Lạc, sinh con gái sẽ gọi là Tiểu Mân Mân.”

“Ha ha..... Cháu đích tôn của ông..... Cục cưng của ông.....” Lúc này, Doãn Lương Kiến đẩy cửa đi vào, vừa thấy đứa bé trong tay Mân Huyên thì cao hứng gọi.

Biết bố đã mong chờ ngày này rất lâu, Mân Huyên trao đứa bé trong tay cho ông “Bố, bố bế cháu đích tôn của bố đi này.”

“Được, được... Ta bế cháu ta, để xem người thừa kế Doãn gia sau này.....” Doãn Lương Kiến run rẩy nhận lấy đứa bé, đặt vào lòng mình, nước mắt đã lăn dài trên gò má già nua.

Gia đình riêng của chị gái Doãn Lạc Hàn cũng vây xung quanh người Doãn Lương Kiến để nhìn Tiểu Lạc Lạc. Đứa bé ba tuổi mà Doãn Từ đang bế trong tay bên cạnh Anthony – chồng của chị, cứ cố vươn bàn tay nhỏ nhặt đến gần em bé, dùng giọng tiếng Trung bập bõm nhưng rất đáng yêu nói “Mẹ, em trai..... Em trai... em trai... em trai...”

Mọi người đều vui vẻ cười lớn. Tuy gia đình chị gái Doãn Từ, Mân Huyên đã gặp từ khi cô tổ chức đám cưới, nhưng sau đó cô và Doãn Lạc Hàn đi nghỉ tuần trăng mật một tháng, đến khi trở về Trung Quốc, gia đình Doãn Từ cũng đã bay về Australia nên cô vẫn chưa có nhiều cơ hội nói chuyện với chị.

Doãn Lạc Hàn ngồi cạnh Mân Huyên trên giường, cùng cô hưởng trọn giây phút hạnh phúc này.

Mân Huyên mỉm cười nhìn Doãn Từ “Chị à, chẳng mấy khi mọi người có dịp đoàn tụ như thế này, lần này chị nhất định phải ở lại lâu một chút nha...”

“Được, Mân Huyên, vậy chị không khách khí đâu!” Doãn Từ pha trò, sau đó lại trầm giọng xuống một chút “Bố tuổi đã cao rồi, vốn là chị định đón bố sang Australia để chị tiện chăm sóc, nhưng ông rất mong

nhớ cháu đích tôn, dỗ thế nào cũng không chịu đi, nên chị đã bàn với Anthony rồi, lần này bọn chị sẽ ở lại trong nước một tuần để chăm sóc bố.”

Cô hiểu công việc của Anthony và Doãn Từ bên Australia rất bận, có thể sắp xếp được một tuần ở lại quả thực là không dễ dàng gì. Cảm động trước sự hiếu thảo của chị chồng, Mân Huyên mỉm cười đáp “Chúng em rất hoan nghênh, anh chị ở lại bao lâu cũng được ạ.”

Có lẽ do mọi người nói to, Tiểu Lạc Lạc tỉnh giấc. Doãn Lương Kiến vui vẻ chơi đùa với Tiểu Lạc Lạc, thỉnh thoảng lại thốt lên “Mọi người xem này... Nó cười này... Nó cười này... Tiểu Lạc Lạc, cháu đích tôn của ông.....”

“Trông cậu kìa...” Chính Vũ bật cười, sau đó lại quay sang Doãn Lạc Hàn “Lạc, con hai người là con trai, vậy con chúng tôi là con gái rồi! Anh có lợi rồi, đắc ý nhé.....”

Doãn Từ tò mò hỏi “Sao lại có lợi?”

“Chị à, chị còn chưa biết. May tháng trước bọn em đã ước hẹn, chờ đến khi hai đứa bé trong bụng Mân Mân và Chỉ Dao cùng ra đời, sẽ làm lễ đính hôn cho hai đứa. Vốn dĩ em nghĩ con của Mân Huyên là con gái, như vậy Lạc sẽ phải gả con gái sang nhà em, không ngờ.....”

Chính Vũ thở dài, nhưng Doãn Từ lại ngược lại phá lên cười “Giờ là thời đại nào rồi mà cậu còn suy nghĩ như vậy? Thế nhỡ con của cậu không phải con gái thì sao, mấy đứa làm sao đính hôn cho hai đứa nhỏ được?”

Nghe câu này, cả bốn người đều như sực tỉnh mộng. Đúng rồi... làm sao mà bọn họ dám chắc hai đứa bé sẽ là một nam một nữ để đính hôn chứ, chẳng lẽ bọn họ tin vào lời thầy bói đến vậy sao?

Xem ra nếu muốn biết kết quả, chỉ có thể chờ một tháng nữa con của Chỉ Dao ra đời...

Ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng tập trung đến cái bụng to tròn của Chỉ Dao. Chỉ Dao xoa xoa bụng, môi mấp máy như đang cầu khấn điều gì.

“Được rồi, mọi việc cứ thuận theo ý trời thôi!” Doãn Lạc Hàn nhún vai, ôm chặt người con gái trong lòng, niềm vui lan tỏa ra khắp người. Cuối cùng Tiểu Lạc Lạc cũng khỏe mạnh ra đời rồi, cho dù hắn vẫn nghe người ta nói phải hao tổn tinh thần, thể lực suốt hai mươi năm nữa để nuôi nấng đứa bé thành người, nhưng hắn không ngại!

Một tháng sau, Chỉ Dao cũng tại bệnh viện này, sau mấy tiếng đau đẻ, mẹ tròn con vuông sinh con.

Điều làm mọi người vô cùng bất ngờ là Chỉ Dao sinh đôi. Đó là hai bé gái vô cùng xinh đẹp, kiều diễm.

Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ đều trợn tròn mắt, còn Mân Huyên và Chỉ Dao thì cười trộm. Tiểu Lạc Lạc chỉ có một, mà con của Chỉ Dao và Chính Vũ lại có đến hai. Xem ra lại là một vấn đề đau đầu đây...

Ngoại truyện 18

Bảy tháng sau —

Trên bàn ăn tại Doãn gia, Mân Huyên đang dùng một chiếc thìa nhỏ, múc từng thìa sữa bón cho Tiểu Lạc Lạc trong lòng.

“Huyên, sao em dậy sớm thế?” Thân ảnh cao lớn đi từ cầu thang vào nhà ăn, Doãn Lạc Hàn đang đóng cúc áo ở cổ tay, cúi xuống hôn lên trán cô “Sao không gọi anh dậy?”

“Bây giờ cả nhà mình chỉ có mỗi anh đi làm, chắc chắn là rất mệt. Nhìn anh ngủ ngon như vậy, em không nỡ đánh thức.” Mân Huyên đáp lại, giọng nói đầy yêu thương, dịu dàng.

Hắn nhún vai, sững nịch nhìn cô “Anh không mệt. So với trước kia không có em hai mươi tư giờ lao đầu vào công việc, bây giờ mỗi ngày anh chỉ làm tám tiếng... vì em và con thì có thẩm vào đâu!”

Cô mỉm cười hạnh phúc, tiếp tục bón sữa cho Tiểu Lạc Lạc.

Thời gian trôi qua thật là nhanh... đã một năm cô chưa đi làm rồi. Bình thường bận bịu với Tiểu Lạc Lạc thì không sao, nhưng khi nó ngủ rồi, cô lại cảm thấy quá nhàn rỗi, không có việc gì làm. Quả thật lúc này cô rất nhớ tòa soạn, chỉ mong được quay trở về làm việc.

Cô đang chìm vào suy nghĩ thì giọng nói trong veo của Tiểu Lạc Lạc vang lên đánh thức cô.

Tiểu Lạc Lạc vừa mới biết nói, lúc này bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy áo cô, miệng không ngừng mấp máy “Mẹ... mẹ.....”

“Tiểu Lạc Lạc ngoan, mẹ hôn một cái.” Cô vui vẻ nở nụ cười, hôn chụt một cái lên má con.

Thấy như vậy, Doãn Lạc Hàn đang ngồi yên đột nhiên thốt lên một câu “Không công bằng!”

Mân Huyên bị giật mình, thìa sữa trong tay rung lên một cái, cũng may là không đổ “Hàn, anh làm em giật mình đó!”

Doãn Lạc Hàn mím môi, nhìn chăm chăm Tiểu Lạc Lạc trong lòng cô “Nó đã bắt đầu biết gọi mẹ, vì sao còn chưa biết gọi bố chứ?”

Thì ra là chuyện này! Mân Huyên cười lớn rồi giải thích “Hôm qua em cũng dạy con gọi “Bố”, nhưng chắc nó đang quen gọi “Mẹ”, nên không chịu gọi “Bố”. Anh yên tâm, từ giờ đến cuối tuần, em nhất định sẽ dạy được con.....”

Cô vừa cười vừa giải thích, nhưng vẫn chăm chú búi đầu bón sữa cho con.

Một lúc lâu sau, không thấy hắn nói gì, cô khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn đang nhìn cô chăm chắm “Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Cô buông thìa sữa, lấy tay sờ lên mặt mình, sau đó lại nhìn lại mình và Tiểu Lạc Lạc, tất cả đều vô cùng bình thường mà...

“Huyên, hôm nay vợ chồng mình ra ngoài ăn bữa tối nhé?” Gương mặt hắn không che giấu được thần sắc vô cùng hứng thú.

Cô nhìn Tiểu Lạc Lạc trong lòng, lập tức lắc đầu “Không được, còn Tiểu Lạc Lạc thì làm sao?”

Hắn thản nhiên đáp “Giao cho bảo mẫu trông. Trong nhà không phải đã có hai bảo mẫu đó sao? Em xem, em lúc nào cũng dính lấy Tiểu Lạc Lạc như vậy, thành ra bảo mẫu lại không có việc gì để làm.”

Cô vẫn lắc đầu như trống bỏi “Thôi, buổi tối em muốn dỗ nó ngủ.....”

Thấy kế hoạch của mình bị cô một mực từ chối, giọng nói của hắn có chút ghen tuông “Huyên, anh hỏi em, rốt cục trong lòng em anh hay con quan trọng hơn? Đã lâu lắm rồi mình không có thời gian riêng bên nhau.”

“Đương nhiên là quan trọng như nhau rồi!” Mân Huyên không cần nghĩ ngợi trả lời, sau đó thấy hắn hờ lạnh một tiếng mới hiểu. Trời ạ, hắn đang ghen với Tiểu Lạc Lạc!

“Anh đi làm đây.” Hắn nhấp một ngụm sữa, nặng nề buông cốc xuống, tựa hồ rất không vui vì câu trả lời của cô.

Hắn đã làm bối rối mà tính tình còn trẻ con như vậy. Cô vừa giận vừa buồn cười, bế Tiểu Lạc Lạc chạy theo giữ chặt cánh tay hắn “Hàn, anh đừng giận mà! Tôi nay mình ra ngoài ăn, như vậy được chưa?”

Nghe cô thỏa hiệp, hắn nhướn mày, vui vẻ hỏi lại “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật!” Cô cười cười, đáp lại nụ hôn nhẹ nhàng mà hắn vừa áp lên môi cô.

Hắn đi ra cửa thay giày. Nhìn thân hình cao lớn của hắn, cô không nhịn được bật cười lớn. Ai biết tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh trên thương trường lạnh lùng cao ngạo là thế mà về nhà lại đi giành vợ với con trai?!

Nghe thấy tiếng cười của cô, hắn xoay người lại, vẫy vẫy cô “Huyên, lại đây!”

Cô bế Tiểu Lạc Lạc đi tới. Hắn hôn cô và Tiểu Lạc Lạc mỗi người một cái, sau đó dặn cô “Khoảng hơn sáu giờ, em thay quần áo, đợi anh về đón em đi nhé.”

“Vâng!” Cô gật đầu, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Lạc Lạc dỗ dành “Tiểu Lạc Lạc, chào bố với mẹ nào! Chào bố! Chào bố nha!”

Tiểu Lạc Lạc mở miệng nhỏ nhặt, ô ô vài tiếng “B... ô... ô.....”

Nghe Tiểu Lạc Lạc gọi tiếng “bố” còn chưa tròn vành, Doãn Lạc Hàn bật cười nhéo má nó “Con trai bố giỏi quá! Chắc chắn mấy ngày nữa là gọi được “bố” rồi!”

Mân Huyên nhẹ nhàng rút ngón tay Tiểu Lạc Lạc đang mút trong miệng ra “Anh yên tâm, giờ nó mà đã nói được như vậy rồi, đảm bảo chỉ tối nay anh về là nó gọi được “Bố”!”

Lamborghini đã đậu sẵn trước cửa. Doãn Lạc Hàn ngồi vào trong xe, hạ cửa kính xe xuống, vẫy tay với Mân Huyên và Tiểu Lạc Lạc đang mỉm cười.

Con quan trọng, người cô yêu đương nhiên cũng rất quan trọng! Cô cười cười, bế Tiểu Lạc Lạc còn đang bi bô bi bô tiếng nước nào đó, đi vào trong nhà, trong lòng bắt đầu rạo rực khi nghĩ đến bữa ăn tối nay.

Đúng rồi, tối nay cô nên mặc gì đây? Chiếc váy vừa hôm trước hắn mua tặng cô, hay chiếc váy Chanel cô thích, hay váy...?

Ngoại truyện 19

Bóng đêm vừa buông xuống, Lamborghini đã từ từ dừng lại trước Doãn trạch. Trước cửa biệt thự đã có sẵn một bóng người đang đứng chờ. Doãn Lạc Hàn không đợi lái xe mở cửa, tự mình mở cửa ra khỏi xe.

Mái tóc tùy ý búi gọn lên cao lộ ra cằm cổ trắng nõn mịn màng quyến rũ, ánh sáng mị hoặc tỏa ra từ viên ngọc trên chiếc vòng cổ càng tôn lên nước da trắng hồng mê người cùng dáng người hoàn mỹ... Trước ánh mắt ngạc nhiên và hưng thú của Doãn Lạc Hàn, Mân Huyên hơi cúi đầu, nhẹ nhàng bước xuống bậc thang, gương mặt vốn đã trắng hồng nay lại thêm hồng, càng khiến người ta mê luyến.

Hắn yên lặng nhìn chăm chú vào cô, rất nhiều thần sắc phức tạp trong đáy mắt, cuối cùng tiến tới nắm tay cô quay vào biệt thự “Vào thay đồ đã!”

“Vì sao? Đây chính là cái váy anh mua cho em hôm trước mà?” Cô khó hiểu kêu to. Chiều nay khi chọn đồ, cô vừa liếc mắt đã nhìn trúng chiếc váy này, mặc lên cảm giác cũng rất dễ chịu, mà soi mình trong gương, cô còn phải tự thốt lên là “Đẹp thật!”. Cô đã rất cố gắng mặc đẹp để cho hắn vui...

“Thay đi.” Hắn không nói nhiều, nắm tay cô càng thêm chặt.

Không biết cô lấy sức từ đâu giãy mạnh ra khỏi tay hắn “Anh thấy em khó coi đến vậy sao? Anh ghét em rồi phải không? Doãn Lạc Hàn... anh... anh...!”

Cô vội chạy vào trong biệt thự, nhưng đã bị hắn vội vàng chạy theo ôm lấy từ phía sau, thở dài thì thào bên tai cô “Huyên, em hiểu lầm rồi, ý anh không phải như vậy... Thật ra... em mặc bộ váy này đẹp chết đi được, nhưng mà.....”

“Nhưng mà làm sao? Thôi, anh không cần gạt em!” Cô càng cố sức giãy ra khỏi người hắn, rõ ràng là không tin hắn.

“Huyên.....” Hắn đột nhiên xoay người cô lại, nháy mắt áp môi lên môi cô, đầu lưỡi tham lam quấn quýt lấy lưỡi cô, xục xạo trong khoang miệng thơm tho của cô, chạm đến từng dây thần kinh mẫn cảm của cô. Vòng tay lại càng ôm cô thêm chặt, đôi tay bắt đầu mơn trớn tấm lưng trần bóng mịn của cô...

Đôi môi hắn rất nóng, nụ hôn rất mãnh liệt, khiến đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, cũng không còn giãy dụa nữa, cả tinh thần và thể xác hoàn toàn bị hắn khống chế.

Một lúc lâu sau, đến khi cô bắt đầu cảm thấy khó thở, hắn mới buông cô ra, vừa thở vừa ôn nhu nói “Em là của riêng anh. Em quyến rũ như vậy, cũng chỉ riêng anh được thấy. Em đẹp như thế này, nhất định sẽ hấp dẫn tất cả ánh mắt đàn ông xung quanh... Hiểu không, Huyên...?”

Không ngờ hắn lại nghĩ như vậy, cô buồn cười nhưng phải cố nhịn, làm nũng kéo góc áo của hắn “Không đâu, mình đi ăn bữa tối ánh nến đèn cầy, ánh sáng không mạnh... Hơn nữa ở đó cũng chỉ có các đôi tình nhân đang say sưa nói chuyện, làm sao có ai có thời gian mà để ý đến em? Bộ váy này, em thực sự rất thích, hơn nữa là vì anh mà em mới mặc, vì thế, đừng bắt em thay, một lần này thôi, được không?”

Hắn cúi đầu, hôn lên đôi môi đã hơi sưng lên của cô, thở dài “Được rồi, một lần này thôi đấy!”

“OK, một lần này thôi!” Cô vội gật đầu, chui vào trong lòng hắn. Phụ nữ làm đẹp xét cho cùng chẳng qua cũng vì đàn ông. Cô cố cầu kì ăn mặc trang điểm như vậy đều là vì muốn đẹp trước hắn....

Hắn vòng tay ôm lấy eo cô, giọng nói có hơi khàn “Sau này không được mặc đồ khêu gợi như vậy nữa, biết chưa? Lần sau nếu em còn mặc như thế này, anh không kiềm chế được đâu...”

“Em biết rồi...” Cô bật cười “Giờ có thể đi được chưa?”

“Được rồi, thế giới riêng của hai người chính thức bắt đầu!” Hắn khoái trá dùi cô ra khỏi biệt thự.

Tiếng nhạc tao nhã truyền khắp không gian, tiếng ly chạm ly thanh thúy, ánh nến vừa lung linh vừa huyền ảo, chiếu lên gương mặt tràn đầy nhu tình...

“Có ngon không?” Doãn Lạc Hàn dịu dàng nhìn Mân Huyên đang cắt bít tết.

“Cũng được ạ.” Cô bỏ một miếng bít tết vào miệng, sau đó bất chợt ngẩng đầu nói “Làm sao đây? Hình như giờ em chỉ thích ăn bít tết anh làm thôi.”

“Thật sao?” Động tác cắt bít tết của hắn ngừng lại, gương mặt dường như tỏa sáng vì hạnh phúc “Em không nịnh anh đấy chứ?”

“Không, em nói thật đó!” Cô vô cùng nghiêm túc khẳng định lại “Bởi vì trong đó còn có hương vị của tình yêu nữa, nên rất ngon, rất đặc biệt!”

Hắn nhướn mày, vãy vãy cô lại “Lại đây, đến đây ngồi cạnh anh.”

“Bây giờ sao?” Cô chần chừ một chút, nhìn xung quanh, cũng có rất nhiều cặp tình nhân đang ngồi cạnh nhau như vậy.

Vì thế, cô thận thùng đi sang ngồi cạnh hắn. Có lẽ do vừa uống rượu, hơi bị say, khi đi gần đến hắn, cô bỗng loạng choạng, ngã vào lòng hắn.

Hắn rất nhanh đã giơ tay đỡ lấy cô, nhấp một ngụm rượu, sau đó cúi đầu hôn cô.

Cô định nói gì đó, nhưng toàn bộ rượu trong miệng hắn đã được truyền sang miệng cô. Cô vừa ngây ngất trong rượu, vừa đắm chìm trong nụ hôn nồng nhiệt của hắn.

Nụ hôn dài tựa như đã trải qua cả một thế kỉ, hắn mới lưu luyến tách ra. Cô vừa ngẩng đầu, chợt bắt gặp vô số ánh mắt của mọi người xung quanh nhìn hai người bọn họ, cô lại e thẹn vội chui vào lòng hắn.

Nghe tiếng tim hắn đập mạnh mẽ trong lồng ngực, cô bỗng vô cùng xúc động, nhẹ giọng gọi một tiếng “Hàn.....”

“Ừ?.....” Hắn cũng nhỏ giọng trả lời, giọng càng lúc càng khàn “Huyên, mình về nhé?”

Cô có thể cảm nhận được ngọn lửa dưới hạ bộ của hắn, vì thế mặt cô lại càng thêm đỏ. Cô nuốt nước miếng, cố gắng lấy lại giọng “Em có chuyện quan trọng muốn nói với anh!”

“Chuyện gì để về rồi nói.” Hơi thở của hắn rất nóng. Hắn cúi đầu thì thầm nho nhỏ bên tai cô “Để anh yêu em...!”

Ngoại truyện 20

Hắn nhắc bỗng cô lên, ánh mắt không dời gương mặt cô. Cảm nhận được bầu không khí càng lúc càng ái muội xung quanh hai người, mặt cô càng lúc càng đỏ, im lặng để hắn bẽ ra khỏi nhà hàng.

Vừa ngồi vào trong xe, hắn liền đóng cửa thủy tinh cách âm, đưa bọn họ vào một thế giới hoàn toàn cách biệt với ghế điều khiển.

Những nụ hôn của hắn lập tức tràn đến như mưa, trán, mắt, mũi, môi, một đường dài trên cổ, sau gáy của cô... Cô cố kiềm chế lửa nóng trong người, đẩy hắn ra “Hàn, từ từ đã, em thật sự có chuyện muốn nói!”

“Không phải đã nói rồi sao? Vẽ nhà rồi nói!” Hơi thở của hắn rất nặng nề, bàn tay nóng bỏng không an phận trượt vào trong váy cô, trêu đùa giữa hai chân cô.

Cũng may cô vẫn còn sót lại một chút ý thức “Trời ạ! Anh định ở trong xe..... Không được, em có lời muốn nói... Em muốn trở lại làm việc.....”

Lời của cô vừa nói ra đã khiến hắn dừng ngay động tác đang làm lại. Đôi mắt hắn sắc lém, lóe lên thứ ánh sáng nguy hiểm không dễ phát hiện trong bóng tối “Em nói lại xem nào.”

Cô hơi sững sốt, nhưng vẫn lấy hết dũng khí nhắc lại “Tiểu Lạc Lạc đã được gần tám tháng rồi, em muốn tiếp tục trở lại làm việc. Anh đừng lo, em.....”

Hắn khẽ nhếch môi, lạnh lùng cắt lời cô “Chuyện này anh không đồng ý.”

“Vì sao lại không?” Cô bất mãn đấm vào ngực hắn “Em không muốn ở nhà ăn bám anh! Vì anh và Tiểu Lạc Lạc, em cũng không định quá chú trọng vào sự nghiệp, nhưng em vẫn muốn có một công việc nhỏ của riêng mình, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?”

Biết cô đã tức giận, hắn nắm lấy tay cô dỗ dành “Huyên, anh không muốn em phải vất vả như vậy... Lúc rảnh rỗi, em có thể đưa con đi công viên chơi, hoặc là.....”

“Em không cần, em không cần! Vì sao không phải là cả gia đình mình ba người cùng đi? Rõ ràng mình đã nói rồi mà, anh và em sẽ cùng nắm tay Tiểu Lạc Lạc, đưa nó đi chơi, giờ anh nói mình em đưa Tiểu Lạc Lạc đi công viên là sao?!”

Cô ra sức rút tay ra khỏi bàn tay hắn. Hắn lại càng nắm chặt tay cô, khiến cô không thể giãy giụa, nhưng cũng cố gắng không làm cô đau.

Trong xe không bật đèn, chỉ có ánh sáng yếu ớt từ ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến khuôn mặt tuấn tú của hắn càng thêm âm u mờ ảo. Cô bỗng nhiên thấy sợ... Chẳng lẽ thật sự là như vậy? Giống như trên báo cô vẫn hay đọc, sau khi vợ sinh con, người chồng bỗng nhiên chán vợ, muốn bỏ vợ sao?

Hắn thở dài một tiếng, đưa tay vuốt má cô, lại thấy ướt ướt “Em đang khóc sao?”

Cô không nói gì quay mặt đi tránh bàn tay hắn. Hắn lại cúi người xuống hôn lên những giọt nước mắt của cô “Đừng khóc... Em cứ thế này sẽ làm anh rất đau lòng đấy, có biết không? Tại sao em luôn như vậy... khiến cho anh không thể không thương bột... Em thật sự muốn đi làm sao? Em sợ anh không nuôi nổi em sao? Em có biết rằng nhìn em phải vất vả lặn lội với công việc, anh đau lòng, anh bất lực như thế nào

không?”

Hắn dịu dàng như vậy khiến cô bình tĩnh lại, lại chợt thấy đồng cảm với hắn “Nếu..... Nếu anh cho em đi làm, em hứa với anh, em sẽ luôn về nhà đúng giờ với anh và Tiểu Lạc Lạc. Cuối tuần cả gia đình mình sẽ cùng đi chơi... Hàn, em yêu anh, cũng rất yêu bảo bối Tiểu Lạc Lạc, nhưng chuyện này không liên quan đến công việc của em.....”

“Được rồi, không cần nói nữa.” Hắn lại ôn nhu hôn lên mắt cô “Muốn anh đồng ý để em đi làm cũng được, nhưng em phải đồng ý với anh một chuyện.”

Cô tròn mắt “Anh muốn em đồng ý với anh chuyện gì?”

Hắn ôm thắt lưng cô, nhấc cô ngồi dậy, sau đó lại thuận thế kéo cô vào trong lòng “Rất đơn giản, công việc của em... để anh sắp xếp.”

“Để anh sắp xếp?” Ban đầu cô còn chưa hiểu ngay ý hắn, sau đó phút chốc hiểu ra “Anh muốn em tới công ty anh làm việc? Không, em không thích, em học chuyên ngành báo chí, em muốn làm ở tòa soạn.....”

“Huyên...” Hắn thở dài “Như vậy không tốt sao? Chúng ta có thể mỗi ngày bên nhau. Anh sẽ sắp xếp cho em một công việc thoải mái, gần phòng làm việc của anh.”

“Không, như vậy có khác gì so với việc em ăn không ngồi rồi ở nhà đâu.” Cô lắc đầu “Em muốn dùng chính sơ yếu lí lịch của mình đi xin việc, làm việc bằng chính tài sức của mình. Nếu nhờ anh xếp đặt, em sẽ coi thường chính mình.....”

Cô ngược mắt, chân thành nhìn hắn.

Hắn không nói gì, bất đắc dĩ nở nụ cười, đôi mắt sắc lém “Vậy em cứ đi xin việc đi, nếu có công ty nào nhận, anh sẽ không ngăn cản gì em nữa. Nhưng nếu không, em phải nghe theo sự sắp xếp của anh, tới Đường Thịnh, ở bên cạnh anh.”

Có thể tự mình đi lên, không cần nhờ đến sự ảnh hưởng của hắn, cô đương nhiên đồng ý “Được!”

Hắn cúi đầu cười, hôn nhẹ lên môi cô “Không được nuốt lời.”

Trong đầu cô lại chợt lóe sáng, cô nhíu mày “Nhưng anh cũng phải hứa với em, không được ép các công ty không nhận em. Nếu để em phát hiện ra anh nhúng tay vào, em nhất định sẽ không bao giờ gặp anh nữa!”

Hắn im lặng một chút, khéo môi lại nhếch lên, mỉm cười gật đầu với cô “Được, anh hứa! Như vậy được chưa?”

Hắn đồng ý rồi, cô cũng an tâm, bắt đầu nghĩ đến kế hoạch của mình, xem nên xin việc ở tòa soạn nào...

Đã gần một năm cô không tới Thuần Mỹ rồi, chỉ biết Tích Vân vẫn đang làm phó chủ biên, còn Chủ biên hình như Giản Quân Dịch đã cắt cử người mới.

Thật ra, cô vẫn rất thích Thuần Mỹ... Không biết lần này, cô có nên tiếp tục đầu quân vào Thuần Mỹ hay không?

Ngoại truyện 21

Tắm xong, cô ra khỏi phòng tắm, định đi sang phòng của Tiểu Lạc Lạc xem nó thế nào rồi. Mặc dù đã có bảo mẫu chăm sóc, nhưng cô vẫn không thể yên tâm được, vẫn thường hay sang bê Tiểu Lạc Lạc sang ngủ bên này.

“Đừng đi!” Cô vừa đi vài bước, cánh tay rắn chắc đã giữ chặt cô lại, hơi nóng phả vào gáy cô “Huyên, đêm nay để chỉ có hai chúng mình thôi, được không? Con bên đó đã có bảo mẫu rồi.”

“Nhưng.....”

Cô còn chưa kịp nói gì, hắn đã cắn nhẹ lên vành tai mẫn cảm của cô, bàn tay to lớn bắt đầu tiến vào trong váy ngủ của cô, mơn trớn bầu ngực mê người, khàn khàn giọng nói bên tai cô “Huyên, muốn anh không?”

Đôi gò bồng đảo bị hắn xoa bóp đã bắt đầu cứng lên. Cô run run, không phản đối. Như vậy đối với hắn chính là cổ vũ. Bàn tay nóng rực lại tiếp tục mân mê trên lưng cô, kéo đến đùi cô, mềm mại trêu đùa.

Chẳng mấy chốc, lửa nóng trong cô đã bị hắn khơi dậy. Cô nhắm chặt hai mắt “A... ưm... đợi chút... Hèn... từ từ đã...”

Hắn cười nham hiểm, đôi môi vẫn không ngừng hôn cô, bàn tay lại khéo léo tháo dây váy ngủ của cô xuống.

“Huyên, anh không chờ được, để anh yêu em.....”

Thân thể trần trụi của cô đã hoàn toàn dán lên cơ thể cường tráng của hắn. Hắn dồn cô vào vách tường, dùng sức đẩy phần cứng rắn của hắn vào cơ thể mềm mại của cô, khiến cô yêu kiều rên rỉ, càng kích thích dục vọng của hắn...

Ngày hôm sau —

Cảm giác hai má đang nóng lên, cô dần dần mở mắt. Hắn ngừng hôn cô, nhìn cô mỉm cười, khiến cô lại thẹn thùng nhớ lại một đêm triền miên...

Hắn vuốt ve xương quai xanh của cô, hôn lên môi cô “Em yêu, chào buổi sáng...”

Cô đặt tay lên vòm ngực tinh tráng của hắn, khẽ đáp lại “Uhm... chào buổi sáng.....”

Không ngờ động tác nhỏ của cô lại đánh thức lửa nóng trong hắn. Hắn gầm nhẹ “Huyên, là tại em đó.....”

“Hàn.....” Cô kêu một tiếng, cố giãy ra, nhưng không ngờ lại càng khiến hắn dễ dàng đi sâu vào trong cơ thể cô. Hắn chậm rãi trêu chọc xung quanh cô khiến lý trí cô rất nhanh đã bị át đi bởi dục vọng.

“Uhm..... A..... A a.....” Tiếng rên mê người cùng tiếng thở dốc hòa quyện lẫn nhau, tràn khắp phòng ngủ buổi sớm một mùi tình dục.

Hắn rất nhiệt tình, dường như bao nhiêu đỗi với hắn vẫn là không đủ. Kết quả bọn họ quần quýt đến hơn hai tiếng, khi xuống lầu đã là mười giờ.

Tiểu Lạc Lạc ngồi trong xe trẻ con mút tay, nhìn thấy bố mẹ đang ôm nhau đi xuống, bảo mẫu vội lui xuống. Tiểu Lạc Lạc nở nụ cười, chỉ vào bọn họ, bi bô cái gì mọi người nghe đều không hiểu.

“Hàn, tại anh đó!” Mân Huyên oán trách chu môi “Để Tiểu Lạc Lạc phải đợi lâu rồi... Ngày nào tám giờ em cũng đưa con ra ngoài phơi nắng, hít thở không khí, thế mà....”

“Con cần em, anh lại càng cần em.” Hắn cúi người hôn cô, thấp giọng nói “Anh đã nghĩ kĩ rồi. Ban ngày giao em cho con, nhưng buổi tối em phải là của anh, cho dù là Tiểu Lạc Lạc cũng không được làm phiền!”

“Haizz... trước mặt trẻ con, đừng nói như vậy.” Cô đỏ mặt, cúi đầu bế Tiểu Lạc Lạc “Tiểu Lạc lạc, nhất định là chờ mẹ lâu rồi... Để mẹ đưa con đi tắm bộ nha!”

“Dù sao con cũng nghe không hiểu mà.” Hắn vuốt má cô một cái, sau đó đùa nghịch với Tiểu Lạc Lạc “Để bỗ bế nhé!”

Tiểu Lạc Lạc lắc lắc đầu, xoay người áp mặt vào ngực Mân Huyên, giống như không thèm để ý đến hắn.

Mân Huyên cười lớn, nhìn gương mặt hắn đã thêm vài hắc tuyến.

Cô an ủi hắn “Hàn, anh đừng buồn. Trẻ con là như vậy, anh ít bế nó nên nó lạ. Sau này anh thường xuyên chơi với nó, dần dần nó sẽ quen thôi.”

Hắn đăm chiêu nhìn Tiểu Lạc Lạc nửa ngày, đột nhiên buông ra một câu “Thằng nhóc này, lại dám tranh thủ lợi dụng mẹ.”

Mân Huyên cúi đầu nhìn đứa bé nhỏ nhắn trong lòng, cố nhịn cười “Không phải đâu, chắc tại nó quen bú, nên giờ cũng thích ấp mặt vào trong ngực mẹ thôi.”

Hắn nhướn mày, giơ tay trước Tiểu Lạc Lạc “Không được, để anh bế, phải để bố con anh bồi dưỡng tình cảm.”

Cô không thể nhịn được nữa, cười thật lớn, cẩn thận giao Tiểu Lạc Lạc cho hắn. Hắn vừa bế được Tiểu Lạc Lạc thì liền chạy xa khỏi cô, vẻ mặt thần thầm bí bí, cúi đầu thầm thì với Tiểu Lạc Lạc cái gì đó.

“Hàn, anh nói gì với con vậy? Nó làm sao hiểu được...” Cô chạy tới, hắn đã nói xong, thần bí nhìn cô cười.

Tiểu Lạc Lạc chớp chớp mắt với Doãn Lạc Hàn, như là ngầm thể hiện thái độ đồng ý. Cô lắc lắc đầu, không thể nào, con mới có mấy tháng, cho dù hắn nói gì, con cũng không thể nghe hiểu được!

“Đây là bí mật riêng của hai bố con.” Doãn Lạc Hàn thú vị nhìn cô “Em muốn nghe à?”

Cô vội gật đầu, lòng hiếu kì đã bị hẵn khơi dậy.

“Nói cho em cũng được, nhưng phải hôn anh một cái đã.” Hẵn cúi đầu cười.

“Được rồi.” Cô kiẽng chân hôn vài cái lên môi hẵn “Anh nói được rồi đấy.”

“A.....” Tiểu Lạc Lạc dường như hiểu chuyện, thấy bọn họ thân thiết như vậy thì vừa cười vừa kêu lên, tay còn vỗ nhẹ nhẹ, trông vô cùng đáng yêu.

Cô lại đỏ mặt, vội giục hẵn “Mau nói cho em biết đi, rốt cục anh với Tiểu Lạc Lạc vừa nói gì?”

Ngoại truyện 22

Đột nhiên, di động trong túi cô vang lên. Nghe điện thoại xong, cô nhìn hắn một cái, sau đó lại nhìn Tiểu Lạc Lạc rồi khép di động lại.

Cô chu môi, vui vẻ nhìn hắn “Chính Vũ hẹn cả gia đình mình chiều nay đi công viên, đi không?”

Hắn nhún vai, thản nhiên cười “Em đồng ý rồi còn gì. Anh nghe thấy rồi.”

“Nhưng anh vẫn là người quyết định. Nếu anh nói không đi, em sẽ không đi.” Cô đi đến gần, nép vào trong lòng hắn, giọng nũng nịu “Chính Vũ nói sẽ đưa Chỉ Dao và hai đứa bé sinh đôi đi, còn chúng mình sẽ đưa Tiểu Lạc Lạc đi... Chỉ cần nghĩ đến đó thôi, em đã thấy thật ấm áp....”

Hắn hiểu rõ tâm tư của cô, nhéo nhéo mũi cô, trong mắt tràn ngập sủng nịch “Chỉ giỏi tiền tram hậu tấu. Vậy theo ý em đi!”

“Vâng, cảm ơn ông xã!” Cô kiêng chân, hôn kêu một cái lên má hắn.

Hắn mỉm cười gian xảo “Vẫn chưa đủ.”

Cô đờ người, còn chưa kịp tiêu hóa câu nói của hắn, đôi môi đã bị hắn chiếm lấy. Hắn say đắm hôn cô, càng lúc càng nhiệt tình, đầu lưỡi trêu đùa triền miên trong khoang miệng cô lưu luyến không rời.

Mãi đến khi Doãn Lạc Hàn cảm giác bàn tay mình mát mát, hắn mới buông tha cho hờ cô. Cúi đầu nhìn mu bàn tay có vài giọt nước trong suốt, lại ngẩng đầu nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Lạc Lạc đang chảy dãi, Doãn Lạc Hàn không khỏi phá lên cười “Xem ra tiểu tử này đang ghen tị!”

“Cái gì?” Cô mở to mắt, đến khi hiểu ra ý hắn thì cũng bật cười theo.

Đúng lúc này, một nữ hầu đi tới “Thiếu gia, thiếu phu nhân, cơm trưa đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

Cô nhìn đồng hồ, đã hơn mươi một giờ. Nghĩ đến buổi chiều cả hai gia đình sẽ cùng tới công viên, cô lại hứng phấn, kéo tay hắn đi vào phòng ăn.

“Để em bế con cho!” Vừa vào đến phòng ăn, cô theo thói quen định đón lấy Tiểu Lạc Lạc trong tay Doãn Lạc Hàn, không ngờ hắn lại lắc đầu “Huyên, em nói đúng, từ nay về sau anh phải cố gắng gần gũi Tiểu Lạc Lạc, bồi đắp tình cảm cha con. Để anh cho con ăn.”

Cô kinh ngạc nhìn hắn “Anh chắc chứ? Anh sẽ cho con ăn thật sao?”

“Đừng coi thường anh.” Hắn néo má cô “Một tập đoàn lớn anh còn quản lý được, nữa là cho một tiểu tử ăn. Em đợi mà xem anh cho con ăn thế nào đây!”

“Được rồi.” Cô mím môi cười trộm một chút “Càng tốt thoi, em có thể nhàn nhã ăn cơm trưa!”

Chừng mười phút sau, nhìn hắn luống cuống tay chân, cô cố nhịn lăm提供更多 không cười phá lên. Hắn bón cho con miếng cháo đầu tiên, vừa bón vào miệng, đang định ngẩng đầu đắc ý với cô, Tiểu Lạc Lạc đã nhè ra. Miếng thứ hai, còn chưa kịp bón vào miệng, Tiểu Lạc Lạc đã trớ ra, hắn lại vội vàng rút khăn giấy lau miệng cho con.

Miếng thứ ba cũng không tránh khỏi tình cảnh của hai miếng trước đó. Lúc này, cô đã không thể nhịn được nữa, cười khúc khích “Hàn, Tiểu Lạc Lạc còn nhỏ, chỉ cần bón một nửa thìa cháo là được, không cần phải một thìa đầy đâu.”

Hắn hơi đỏ mặt, làm theo lời cô, quả nhiên Tiểu Lạc Lạc ngoan ngoãn nuốt cháo, ăn rất ngon lành.

Lúc đó, cô cũng vừa ăn xong, vội chạy sang phía bàn của hắn và Tiểu Lạc Lạc “Tiểu Lạc Lạc, ngoan nào, để mẹ bế cho bõ ăn cơm.”

Vừa nghe thấy giọng nói dịu dàng quen thuộc của mẹ, khuôn miệng nhỏ xinh của Tiểu Lạc Lạc liền nở nụ cười, không ngừng bi bô “Mẹ... mẹ...”

Cô cười hì hì, bế Tiểu Lạc Lạc lên “Tiểu Lạc Lạc thật đáng yêu, mẹ yêu, mẹ yêu.....”

Tiểu Lạc Lạc tròn mắt nhìn cô một lát, sau đó mí mắt càng lúc càng sụp xuống, cuối cùng chìm vào giấc ngủ ngon lành.

“Xem ra sau này anh nhất định phải chơi với con nhiều hơn.” Hắn nhìn gương mặt dễ thương đang ngủ

của Tiểu Lạc Lạc, đăm chiêu nói một câu.

Nghe ra sự thất bại trong giọng nói của hắn, cô lắc đầu an ủi “Hàn, anh đúng là ông bố tốt! Còn nhiều thời gian mà, lần đầu tiên như vậy, nhưng dần dần Tiểu Lạc Lạc sẽ quen anh ngay thôi!”

Hắn suy nghĩ một lát, cảm thấy lời cô nói có lý, lúc này lông mày của hắn mới giãn ra, hắn vui vẻ cúi đầu ăn cơm.

Hắn vừa ăn được một miếng, dưỡng như chợt nghĩ ra chuyện gì, lại ngang đầu hỏi cô “Huyên, em muốn ăn bít tết không?”

“Anh làm sao?” Cô mừng rỡ hỏi lại “Chỉ cần là do anh làm, em rất thích.”

“Đợi đến tối....” Hắn ái muội nhìn cô, ý cười trong mắt càng rõ “Anh sẽ làm bít tết cho em.”

“Được ạ.” Cô cúi đầu nhìn Tiểu Lạc Lạc, chợt nhớ lại hình ảnh triền miên đêm hôm qua của hai người, sắc đỏ lan rộng ra từ má đến tận mang tai.

Trong lúc hắn đang ăn trưa, cô bế Tiểu Lạc Lạc vào phòng để bảo mẫu trông, sau đó chạy về thư phòng, mở máy tính, tìm hiểu thông tin về một số tòa soạn nổi tiếng.

Cô cẩn thận xem xét, cuối cùng in ra thông tin về mười tòa soạn mà cô đang ưng ý nhất, định bụng buổi chiều sau khi đi chơi về sẽ nghiên cứu tiếp, quyết định chọn năm tòa soạn trong số đó.

Xong xuôi, cô ngẩng đầu, giật nảy mình khi không biết hắn đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào “Hàn, anh không được nhúng tay! Đợi em quyết định xong, nói cho anh biết những tòa soạn em chọn cũng được, nhưng nếu em phát hiện ra anh can thiệp vào chuyện này, nhất định sẽ không tha cho anh!”

Hắn cười nhẹ một tiếng, nhìn lướt qua tên của mấy tòa soạn cô chọn “Huyên, không phải anh muốn chọc tức em, nhưng anh nghĩ, mười tòa soạn này sẽ không có nơi nào nhận em đâu!”

“Vì sao? Anh đừng nói lung tung.” Cô bất mãn kêu to “Dù thế nào, ít nhất cũng sẽ có một tòa soạn gọi em đi phỏng vấn… Hơn nữa, em không chỉ nộp hồ sơ vào những tòa soạn tốt mà còn nộp hồ sơ vào những tòa soạn trung bình nữa, như vậy không thể có chuyện không được nhận đâu!”

“Em thực sự nghĩ vậy sao?” Hắn mỉm cười, đôi mắt lóe sáng “Được rồi, vậy anh chúc em may mắn!”

Ngoại truyện 23

Vì những lời hắn nói vào lúc đó mà trong buổi chiều đi chơi, cô cũng không thoải mái. Chạng vạng về nhà, cô lên thăm Tiểu Lạc Lạc đang ở trong phòng trẻ con, rồi lại đi xuống phòng bếp. Dưới bếp, Doãn Lạc Hàn đã cho tất cả người giúp việc lui xuống, đeo tạp dề, xắn tay áo chui vào bếp, nói là tự tay làm bít tết cho cô.

Nhắc tới bít tết, đương nhiên khiến người ta liên tưởng đến bữa tối với ánh nến lung linh. Cô khoái trá mở tủ, lấy ra vài cây nến, sau đó lại xuống hầm rượu lấy lên một bình rượu vang, rót sẵn vào hai chiếc ly đặt trên bàn ăn.

Chuẩn bị xong tất cả, thấy hắn vẫn chưa đi ra, cô lại tắt đèn trong phòng ăn, dọn sẵn những đồ ăn khác lên bàn, lúc này mới thấy hắn bê hai đĩa bít tết bốc hơi ngút đi lên.

Mùi của bít tết thực sự rất hấp dẫn. Cô vui vẻ cầm lấy dao nĩa, tay phải vừa bắt đầu cắt bít tết, đã bị tay hắn giữ lại. Hắn mỉm cười dịu dàng nhìn cô “Em yêu, em có quên gì không?”

Cô hiểu ý bật cười, chạy qua phía bên kia bàn hôn chực một cái lên môi hắn, sau đó ngọt ngào nói “Tự tay làm bít tết cho em, vất vả cho anh rồi!”

Tay hắn đặt lên gáy cô, mê luyến hôn cô, sau đó thì thào “Huyên, anh đói.....”

“Vậy mình bắt đầu ăn thôi!” Cô ngây thơ trả lời, lại chạy về chỗ của mình.

“Huyền, em biết anh đang nói gì không?” Hắn thở dài, nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, lại cười đầy gian tà “Ăn xong bữa tối, anh sẽ ăn em.”

Cô mím môi cười, cúi đầu chuyên tâm ăn bít tết, nhưng mới ăn được một nửa, cả người đã bị nhắc bỗng lên. Cô hoảng sợ, nhìn dao nĩa vẫn còn cầm trong tay, không dám tin sợ hãi kêu “Hàn, em còn chưa ăn xong mà!”

Cánh tay hắn ôm cô vẫn không lỏng ra chút nào “Anh chỉ nói anh ăn xong rồi sẽ ăn em, chứ cũng không nói em.”

Cô chu môi, giãy nảy phản đối “Bỏ em xuống đi, em còn chưa no mà.”

“Không sao, anh sẽ giúp em no....” Giọng nói của hắn vừa trìu mến, lại vừa có chút ngả ngớn.

Cô biết mình phản đối vô ích, yên lặng nhắm mắt lại, buông tay. Dao nĩa rơi xuống thềm, vang lên tiếng “keng keng”.

Hắn chỉ vừa bế cô vào phòng ngủ, quần áo trên người cô đã bị cởi sạch. Hắn đặt cô lên giường, đâu gối mạnh mẽ tách hai chân của cô ra, bàn tay vừa to lớn, vừa nóng bỏng trêu đùa nơi mềm mại bí ẩn của cô.

Bị hắn công kích nhiệt tình như vậy, cô căm môi thở gấp, ánh mắt càng lúc càng mê đắm, tràn đầy dục vọng.

Hắn nhếch môi gian tà, khàn giọng thì thầm “Muốn anh phải không? Em cởi đồ giúp anh đi.....”

Cô nuốt nước miếng, run run vươn tay cởi bỏ từng chiếc quần chiếc áo trên người hắn. Hắn ôm chặt lấy cô, cả hai người đều đầm đìa mồ hôi, không rõ là của ai với ai...

Hắn áp đầu vào ngực cô trêu đùa, khiến cho nụ hoa của cô cứng lên, sau đó đôi môi lại dời xuống bụng cô, kích thích từng tế bào trên người cô, khiến những tiếng rên rỉ càng lúc càng nhiều.

Cô cố lấy hết lý trí còn sót lại, bày tỏ với hắn “A..... Hàn..... Ưm..... Em..... Em muốn.... Em muốn sinh con gái nữa.....”

“Không được!” Hắn lập tức phản đối, vòng tay cô ra phía sau, dùng sức tiến vào cơ thể cô.

“Đừng..... A..... Chờ một chút..... Hàn, em thật sự..... Thật sự muốn sinh..... con gái.....” Cô vừa thở vừa nói, giơ hai tay muốn đẩy hắn ra, muốn làm hắn thay đổi ý kiến, nhưng hắn căn bản không cho cô cơ hội nói nữa, giữ chặt lấy cô, chuyển động càng lúc càng nhanh.

Cảm giác thỏa mãn khi bị lấp đầy khiến cô dần đánh mất lý trí, chỉ có thể để mặc hắn trêu đùa, sau đó cảm giác kích thích càng lúc càng mạnh, khiến cô cũng ép sát vào người hắn, để dục vọng tràn đầy khắp cơ thể.

Một hồi sau, cô nhắm chặt hai mắt, xui lơ trên giường. Hắn vòng tay qua eo cô, xích cô lại gần phía hắn, để cô hoàn toàn được bao bọc trong lòng hắn. Cô cũng ghé đầu vào ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định, lại lặp lại “Hàn, mình sinh thêm một bé gái nữa đi!”

Hắn ôm chặt lấy cô, cọ cắm vào đỉnh đầu cô “Như thế này không tốt sao? Anh và em đã có Tiểu Lạc Lạc rồi...”

“Em yêu Tiểu Lạc Lạc, nhưng em cũng muốn có con gái nữa... Em sẽ có thể buộc tóc cho con, cho con mặc những bộ váy lộng lẫy như công chúa, mua cho con những đôi giày xinh xinh màu hồng, lại có thể nghe con ngâm nga một bài hát thiếu nhi khi đang ngồi trong lòng em.....” Thấy hắn chỉ hoàn toàn im lặng, cô nhíu mày “Hàn, anh ngủ rồi à?”

Hắn hôn lên trán cô, cười nhẹ “Không, anh vẫn đang nghe. Nghe em nói, anh cũng bắt đầu thấy hơi động tâm...”

“Thật sao?” Cô ngẩng mặt nhìn hắn, kích động hỏi lại “Vậy mình sinh thêm một bé gái nữa, được không?”

Hắn thở dài, đôi mắt lóe lên một tia thương xót “Nhưng mà... Huyên, anh không thể quên được ngày em sinh Tiểu Lạc Lạc... Đau đẻ suốt bảy tiếng, sau đó lại trải qua gần một tiếng đồng hồ mới sinh được Tiểu Lạc Lạc bình an vô sự... Trong suốt quãng thời gian đó, đã có những lúc anh rất sợ... Anh không muốn nhìn thấy em phải khổ sở như vậy nữa.”

“Em không sợ.” Cô cương quyết lắc đầu “Khi nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lạc Lạc, em chỉ thấy tất cả đều rất đáng để đánh đổi. Hàn, anh cũng hiểu mà... cảm giác hạnh phúc đó, không gì có thể thay thế được....”

Ngoại truyện 24

Ngón tay thon dài của hắn ôn nhu đặt lên môi cô. Hắn thở dài bất lực “Huyền, em đừng nói nữa, tóm lại anh sẽ không đồng ý đâu, anh rất sợ... rất sợ sẽ mất em, em có hiểu không?”

Cô vẫn còn muốn nói nữa, nhưng bàn tay hắn đã nhanh chóng bịt chặt lấy miệng cô, khiến cô không mở miệng được. Cô hiểu, cô hiểu nỗi sợ của hắn, nhưng cô vẫn muốn có con gái... Cô mong ước đến độ có thể trở nên vô cùng cố chấp, có thể bất chấp tất cả, chỉ cần có thể sinh thêm một bé gái.

Cô vươn hai tay khẽ chạm vào gương mặt tuấn tú của hắn, ngón tay vuốt nhẹ dọc theo đôi lông mày rậm, xuống đôi mắt tinh anh, chiếc mũi cao đầy kiêu ngạo, cuối cùng dừng ở đôi môi mỏng lạnh lùng của hắn.

Cánh tay hắn đột nhiên bịt miệng cô chặt hơn, khiến cô khó thở “Hàn..... Em... em không thở được.....”

“Huyền, em đồng ý đi, đừng bao giờ rời xa anh.....” Giọng hắn khàn khàn, sau đó bất ngờ xoay người cô lại, vật cứng rắn nóng như lửa lập tức chen vào nơi mềm mại nhỏ bé của cô, miệng không ngừng lầm nhầm “Em là của anh..... Mãi mãi phải ở bên cạnh anh.....”

Hắn dường như đã mất hết lý trí, không còn để ý đến cảm nhận của cô nữa, bản năng chuyển động, khiến cô đau đớn không thể chịu nổi, đồng thời một khoái cảm cũng nhanh chóng dâng lên trong người cô. Cô há miệng thở dốc, cố ngăn cản hắn, nhưng âm thanh phát ra từ cuống họng lại càng thêm phần mê mị, kích thích “Uhm..... Hàn..... Anh đừng..... Anh... Uhm..... Em đau... A... ưm.....”

Nhưng Doãn Lạc Hàn lúc này dường như đã phát điên, không ngừng chiếm lấy cô, trong đầu hắn chỉ đầy ắp nỗi sợ mất cô – điều khủng khiếp khiến hắn vô cùng bối rối và bất lực. Cô không thể khuyên can

được hắn, chỉ có thể để mặc hắn bá đạo trên cơ thể cô, ở dưới thân hắn rên rỉ, mồ hôi long lanh khắp da thịt, không rõ cảm nhận lúc này là đang đau đớn xé rách hay thỏa mãn kích động...

Cho đến khi căn phòng đã yên tĩnh trở lại, cô vẫn không nhúc úp mặt vào gối, hai vai run rẩy không ngừng.

Tiếng thở mạnh đều vang lên phía sau lưng cô, cánh tay hắn mạnh mẽ vòng lấy eo cô, kéo cô vào trong lòng, dịu dàng hôn từng chút từng chút một lên gương mặt cô, muốn lau đi những giọt nước mắt nóng hổi đang tràn ra từ khói mắt cô.

“Huyền, em có đau không? Anh xin lỗi... Anh rất xin lỗi... Là tại anh không kiềm chế được mình... Bởi vì anh sợ, anh rất sợ mất em... Em đừng khóc, đừng khóc nữa, được không?”

Giọng nói của hắn chất chứa bi thương và hối hận, giống như hắn vừa làm một tội ác滔天 vậy. Cô vẫn nức nở, lắc lắc đầu trong lòng hắn, nhưng chỉ im lặng không nói.

“Em đang trách anh phải không? Xin lỗi em... Nhưng anh không muốn mạo hiểm như vậy... Chỉ cần nghĩ đến việc có thể sẽ mất em, anh lại muốn phát điên lên, em biết không? Đừng giận anh... Xin lỗi em... Cho anh được ích kỉ, chỉ một lần này thôi... Mình đã có Tiểu Lạc Lạc rồi mà, chỉ cần Tiểu Lạc Lạc là được rồi mà.....”

“Huhu..... Anh không cần... hức... nói nữa.... Không cần nói nữa.....” Cô rốt cục đã không thể kìm néo được nữa, bật khóc thành tiếng “Em không giận, cũng không trách anh... Em biết, là do em, lẽ ra em không nên nói đến chuyện mang thai... Em sẽ không bao giờ nói nữa... Em sẽ ở bên cạnh anh, vĩnh viễn cũng không rời xa anh.....”

Cô hoàn toàn không ngờ rằng lần sinh Tiểu Lạc Lạc lại gây ra sự ám ảnh lớn đến như vậy trong lòng hắn, khiến hắn càng thêm sợ mất cô, vì thế không dám mạo hiểm, dù chỉ một lần...

Hắn dùng tay lau nước mắt cho cô, sau lại cúi đầu hôn cô, hôn thật say đắm, chỉ mong những nụ hôn dài bất tận ấy sẽ có thể lau đi những giọt nước mắt trong lòng cô... Cuối cùng, bọn họ lại quần quít lấy nhau đến tận bình minh...

Ngày hôm sau, khi cô tỉnh dậy, bên cạnh đã không còn ai nữa. Trên tủ đầu giường có một tờ giấy nhỏ, cô cầm lên đọc “Huyên, công ty có việc gấp, anh phải đến công ty một lát. Em ở nhà chán có thể đưa Tiểu Lạc Lạc sang nhà Chính Vũ chơi, anh xong việc sẽ về ngay. Yêu em... Kí tên: Hàn.”

Cô nhìn tờ giấy, chợt cảm thấy hạnh phúc, mỉm cười hôn chụt lên tờ giấy mấy lần, sau đó bật dậy, đánh răng rửa mặt thật nhanh, lại chạy xuống dưới lầu gặp tiểu tử đáng yêu của hai người. Sau đêm hôm qua, cô đã không còn ý nghĩ sinh con gái nữa. Vì người cô yêu, cô có thể từ bỏ.

Nhưng chuyện công việc thì khác, cô nhất định sẽ xin đi làm. Hơn nữa, hắn cũng đồng ý rồi, cô còn lý do gì mà không đi chứ?

Cả buổi sáng chơi đùa với Tiểu Lạc Lạc khiến cô mệt nhoài. Ngắm nhìn Tiểu Lạc Lạc đang say ngủ trong lòng cô, áng chừng nó ít nhất cũng phải tới chiều muộn mới dậy, cô giao con cho bảo mẫu trông, sau đó đi vào thư phòng.

Cô phải làm đơn xin việc. Doãn Lạc Hàn nói sẽ không có tòa soạn nào nhận cô, cô không tin! Dù sao cô cũng có bằng tốt nghiệp chính quy chuyên ngành báo chí, lại có kinh nghiệm công tác tại Thuần Mỹ, cô tự tin rằng cho dù không nhiều thì ít nhất cũng phải có một hai tòa soạn chào đón cô vào làm việc.

Cô đặt năm lá đơn xin việc ở năm tòa soạn cao thấp khác nhau vào năm chiếc phong bì, sau đó lấy chìa khóa xe. Lại nhớ ra hình như Tiểu Lạc Lạc đã sắp hết bỉm, tuy có rất nhiều người giúp việc, nhưng cô vẫn muốn tự mình chọn mua bỉm cho con, vì vậy cô lại tự nhắc mình nhớ phải ghé siêu thị mua bỉm nữa.

Cô lái xe chạy băng băng trên đường, nghĩ đến việc chỉ mấy ngày nữa thôi bố sẽ được ra tù, không khỏi cảm thấy vô cùng thoái mái, tưởng tượng đến cảnh Doãn Lạc Hàn cùng cô và Tiểu Lạc Lạc đi đón bố lại mỉm cười ngọt ngào.

Về phần Doãn Lương Kiến, từ sau khi cô sinh Tiểu Lạc Lạc xong, tâm trạng của ông luôn rất tốt, mỗi khi nhìn thấy Tiểu Lạc Lạc đều cười toe. Vài tuần trước, sau khi vợ chồng Doãn Từ liên tục thuyết phục ông qua Australia với họ, cuối cùng ông đã nhượng bộ, nói sẽ tới Australia chơi một tháng, sau đó sẽ về với cháu đích tôn của ông.

Mấy lần trước cô đi thăm tù cũng nhắc với bố về việc khi bố ra tù hãy về Doãn trạch ở cùng với gia đình cô, nhưng bố đều cự tuyệt, nói ông sẽ về lại Lăng gia. Hiểu tính bố nên cô cũng không ép ông nữa.

Ngoại truyện 25

Chờ đợi quả thực là mệt mỏi, nhất là khi đang nóng lòng chứng minh mình đúng thì sự chờ đợi lại càng thật gian nan.

Đơn xin việc cô đã nộp được bốn ngày rồi, nhưng một chút hồi âm cũng không có. Cô liên tục tự trấn an mình, chẳng qua là “chưa có” thôi, nhưng cả người vẫn giống như kiến bò trên chảo nóng, càng lúc càng bất an.

Khi Doãn Lạc Hàn đi vào phòng khách, Mân Huyên đang cúi đầu đi lại lại, miệng lẩm nhẩm. Doãn Lạc Hàn lập tức nhìn thấu nỗi lo lắng của cô, đôi môi mỏng hơi cong lên thành một nụ cười như có như không. Có lẽ vì cô đang quá tập trung vào suy nghĩ của mình nên không hề biết đến sự xuất hiện của hắn. Hắn đi thẳng đến gần cô, sau đó giang tay ra đứng im, quả nhiên vài giây sau cô đâm sầm vào người hắn mà không biết, cả người lập tức ngã vào lòng hắn.

Hắn bật cười, cúi đầu âu yếm nhìn cô trong vòng tay mình “Đau không?”

“A... không ạ, Hàn, anh về lúc nào vậy?” Cô dụi dụi mũi, lập tức nở nụ cười thật tươi. Cô kiêu ngạo, không muốn hắn biết những tâm sự của cô lúc này.

Hắn cũng không bắt bẻ, chỉ ôm chặt cô “Lát nữa anh còn phải cùng em đi đón bố vợ mà, nên anh sắp xếp về sớm một chút.”

“Ừm... Tiểu Lạc Lạc vẫn đang ngủ, để em lên gọi con dậy.”

“Từ từ đã.” Hắn cười, kéo tay cô lên lầu “Con là kết tinh tình yêu của chúng mình, anh cũng có phần mà. Cùng đi đi.”

Khi Doãn Lạc Hàn và Mân Huyên đi vào phòng của Tiểu Lạc Lạc, bé đã dậy rồi, nhìn thấy bố mẹ đi vào thì cười giòn tan rất đáng yêu.

Bảo mẫu đang chuẩn bị thay tã cho Tiểu Lạc Lạc. Doãn Lạc Hàn thấy vậy, vội đi tới dịu dàng bế bé lên. Mân Huyên hơi ngạc nhiên, sau đó hiểu ý, mỉm cười lấy tã thay cho bé.

Tiểu Lạc cứ nghẽn cổ nhìn Doãn Lạc Hàn, miệng chum chím, rồi lại cười khanh khách. Gương mặt tuấn tú của Doãn Lạc Hàn tràn đầy yêu thương, kìm lòng không đậu nói với con “Tiểu Lạc Lạc, không công bằng... Con đã gọi mẹ rồi, giờ cũng phải gọi bố đi chứ! Bố... bố... bố.....”

Thấy hắn nghiêm túc dạy con như vậy, Mân Huyên cười lắc đầu “Hàn, trẻ con thích nịnh, anh phải lấy đồ chơi dỗ nó, như vậy mới hiệu quả.”

Hắn nhìn gương mặt phúng phính hồng hào của Tiểu Lạc Lạc, gần gũ “Ừm... lần sau anh sẽ thử. Nhất định phải dạy được tiểu tử này gọi bố mới được!”

“Có mồi tay không, để em bế con cho?” Cô tiến lại gần giơ tay đón sẵn.

Hắn lắc đầu quyết liệt “Thôi, để anh. Anh nói rồi, từ giờ anh sẽ bồi dưỡng tình cảm bố con với Tiểu Lạc Lạc! Hôm đi công viên, nhìn hai bé sinh đôi nhà Chính Vũ gọi cậu ta là bố, cái vẻ mặt đắc ý của cậu ta... Hừm... lần sau đi chơi, nhất định anh phải cho Chính Vũ biết mặt!”

Chuyện này mà cũng so đo sao?! Cô tròn mắt, cố nhịn cười. Hai người đàn ông này quả thực chẳng khác nào hai bé trai có râu cả!

Hai rưỡi chiều, ánh nắng mặt trời gay gắt, chói chang khiến cho bóng của hai người đổ thật dài trên mặt đất. Lamborghini im lặng đứng sau lưng họ.

Mân Huyên đã không thể nhớ nổi đây là lần thứ bao nhiêu cô đến trại giam nữa. Lúc này đây, không hiểu sao cô bỗng cảm thấy vô cùng hồi hộp, mồ hôi đổ ướt hết cả lòng bàn tay.

Hắn hiểu cảm giác của cô, nắm tay cô nhỏ giọng động viên “Huyên, đừng lo!”

Cô dời mắt khỏi cánh cổng lớn của trại giam, quay sang nhìn hắn “Hàn, em lo quá..... Bố sắp ra rồi ..... Em muốn cố gắng hết sức bù đắp cho bố, để cho bố được sống hạnh phúc suốt quãng đời còn lại... Nhưng... anh... liệu anh có ghét bố không?.....”

“Đương nhiên là không.” Hắn không cần nghĩ ngợi, lập tức trả lời cô “Chuyện năm đó không phải đã rõ rồi sao? Tất cả đều là trò quỷ của Lăng Chính Đào. Yêu nhau yêu cả đường đi... anh yêu em, vì vậy đương nhiên cũng yêu bố em. Em đừng quên, bố là nhạc phụ đại nhân của anh, nếu không may để bố tức giận, bố không đồng ý cho em ở bên anh nữa thì phải làm sao? Cho nên mới nói, anh lấy lòng bố còn không kịp, làm sao lại dám ghét bố được?”

Hắn nửa thật nửa đùa trả lời như vậy khiến lòng cô cũng trở nên nhẹ nhõm không ít. Sau đó, hắn lại cúi đầu thì thầm gì đó với Tiểu Lạc Lạc, rồi cả hai bố con cùng bật cười vui vẻ.

Đột nhiên, cổng lớn phát ra tiếng kêu. Cô căng thẳng, nhìn chăm chăm cánh cửa đang dần dần mở ra, một dáng người cao gầy xách theo vài túi hành lí đơn giản đang đi đến.

Nhiều năm sống trong song sắt khiến Lăng Thiệu Văn có vẻ già yếu hơn tuổi, dáng vẻ cô đơn khiến Mân Huyên vừa nhìn thấy đã không kìm được nước mắt, lập tức chạy đến bên ông.

“Bố, cuối cùng bố cũng được ra tù rồi!”

“Phải rồi, con gái ngốc, bố được ra tù rồi, khóc lóc cái gì chứ?” Lăng Thiệu Văn giơ tay lau đi nước mắt cho con gái, nhưng chính mình cũng không kìm được sự xúc động, hai hàng lệ đã tuôn dài trên gương mặt già nua của ông.

Bọn họ đang ôm nhau khóc thì Doãn Lạc Hàn bế Tiểu Lạc Lạc đi tới. Lăng Thiệu Văn buông Mân Huyên đang nước mắt ra, nhìn dáng người cao lớn đĩnh đạc trước mắt một lúc bằng ánh mắt bố vợ đánh giá con rể.

“Được... Ha ha..... Quả nhiên tuấn tú lịch sự! Con gái bố tinh mắt lắm!”

Mân Huyên ngừng thở, quan sát phản ứng của bố, nghe thấy câu đó thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ chạy tới ôm tay Doãn Lạc Hàn, hạnh phúc dựa sát vào hắn “Bố, đây là ông xã của con, Doãn Lạc Hàn, chắc con không phải nói nhiều nữa thì bố cũng biết rồi!”

“Lần nào đến thăm bố cũng nhắc đến nó, làm sao mà bố không biết?” Lăng Thiệu Văn hiền hậu nhìn cô và Doãn Lạc Hàn “Đám cưới của hai đứa tuy chưa được sự đồng ý của bố, nhưng thấy con rể đối với con rất tốt, còn cẩn thận ghi hình hôn lễ hôm đó lại cho bố xem, giao con cho nó, bố hoàn toàn yên tâm!”

“Cám ơn bố!” Mân Huyên rạng rỡ cười, nhìn Doãn Lạc Hàn vẫn đang ngơ ngác, bật cười húých nhẹ
hắn một cái “Hàn, bố em đã nói như vậy rồi, anh còn không mau chào bố đi...”

Ngoại truyện 26

Doãn Lạc Hàn mất tự nhiên ho khan một tiếng, khuôn mặt tuấn tú ứng đở hiếm thấy, ngập ngừng gọi “Bố.....”

“Được.....” Lăng Thiệu Văn vỗ vai Doãn Lạc Hàn, thuần hậu cười “Lạc Hàn, sau này Mân Huyên giao cho con, con nhất định phải thay bố chăm sóc thật tốt cho nó, biết chưa?”

“Vâng, con hứa. Con sẽ mãi yêu cô ấy, dành cả đời này để chăm sóc cho cô ấy.” Doãn Lạc Hàn ôm chặt Mân Huyên hơn một chút, gương mặt không giấu được sự hạnh phúc, yêu thương.

“Tốt, tốt lắm, thế là bố yên tâm rồi.” Lăng Thiệu Văn vừa lòng gật đầu. Trước đây chưa tiếp xúc với Doãn Lạc Hàn, kì thật ông vẫn luôn lo lắng, nhưng hiện tại nhìn ánh mắt trìu mến của Doãn Lạc Hàn khi nhìn Mân Huyên, ông biết ông có thể an tâm về cô con gái này được rồi. Mọi băn khoăn đều đã được dứt bỏ, lúc này ông chỉ muốn tới thăm mẹ của Mân Huyên...

“Bố, mình lên xe đã, về nhà rồi nói tiếp!” Mân Huyên chỉ chiếc Lamborghini đằng sau.

“Bố muốn tới mộ của mẹ con, nói cho bà ấy biết con đang hạnh phúc để bà ấy yên tâm.....”

“Vậy bọn con đi cùng bố.” Cô mỉm cười, nắm bàn tay nhỏ bé của Tiểu Lạc Lạc “Cả Tiểu Lạc Lạc nữa.....”

“Đây là.....” Lăng Thiệu Văn nhìn Tiểu Lạc Lạc trong lòng Doãn Lạc Hàn, bỗng nghẹn ngào “Đây là

cháu ngoại của.....”

“Đúng vậy, bố, lần trước con đã cho bố xem ảnh rồi mà...” Mân Huyên cười, gật đầu xác nhận.

Doãn Lạc Hàn đưa tay qua, muốn cho Lăng Thiệu Văn bế Tiểu Lạc Lạc. Lăng Thiệu Văn run run đón lấy đứa bé, mà Tiểu Lạc Lạc lại chớp đôi mắt to tròn nhìn ông, nhưng hoàn toàn không có biểu hiện sợ người lạ, ngược lại còn hé miệng cười rất hồn nhiên.

“Hai đứa xem, nó cười này.....” Lăng Thiệu Văn kích động nhìn Doãn Lạc Hàn và Mân Huyên, rồi lại nhìn đứa bé trong lòng, gương mặt tiều tụy sáng rực lên vì hạnh phúc.

“Ha ha, bố, xem ra Tiểu Lạc Lạc rất thích bố đó.” Mân Huyên dựa đầu vào ngực Doãn Lạc Hàn, không khỏi vui mừng. Bố đã ngồi tù nhiều năm như vậy, so với những người cùng tuổi sức khỏe kém hơn rất nhiều, bây giờ có thể nhìn ông cười vui vẻ như vậy, trong lòng cô cũng cảm thấy thanh thản hơn nhiều.

Nửa giờ sau, bốn người cùng tới mộ. Lăng Thiệu Văn ngồi sụp xuống mộ của vợ, run run giơ tay vuốt ve bia mộ.

Mân Huyên đặt một bó cúc trước mộ của mẹ, sau đó lặng lẽ kéo tay Doãn Lạc Hàn đi. Cô biết bố có rất nhiều lời muốn nói với mẹ, nên muốn để cho ông có không gian riêng.

Sau khi Mân Huyên sinh Tiểu Lạc Lạc xong, cả gia đình ba người đã đến thăm mộ mẹ một lần, vì cô muốn mẹ được gặp con rể Doãn Lạc Hàn và cháu ngoại Tiểu Lạc Lạc. Giờ bố ra tù rồi, cả gia đình cô cuối cùng cũng được đoàn tụ, cô tin mẹ ở dưới suối vàng nhất định cũng đang mỉm cười hạnh phúc...

Doãn Lạc Hàn đang bế Tiểu Lạc Lạc, vì vậy cô chủ động ngồi vào ghế lái, còn Doãn Lạc Hàn ngồi vào ghế lái phụ, cùng đợi bối.

Doãn Lạc Hàn đặt Tiểu Lạc Lạc ngồi trong lòng, thấy con đang mút tay rất thích thú thì ngẩng đầu hỏi cô “Huyên, em xem có phải con đói rồi không?”

“A... em quên mất.” Mân Huyên kêu một tiếng, vội kéo tay Tiểu Lạc Lạc trong miệng ra “Con ngoan, đừng mút tay nữa... Vì khuẩn từ tay sẽ truyền vào miệng đó.....”

Thấy cô nói vậy, Doãn Lạc Hàn sững sốt, thấy Tiểu Lạc Lạc lại chuẩn bị đưa tay lên miệng thì vội vàng giữ tay con lại “Không ngờ trẻ con mút tay lại nguy hiểm như vậy, lần sau phải chú ý đến Tiểu Lạc Lạc hơn.”

“Ừm.....” Cô gật đầu, định nói gì nữa thì di động trong túi đỗ chuông.

Cô nghĩ người gọi là Chỉ Dao, bởi từ khi Chỉ Dao biết cô thích có con gái, mà Doãn Lạc Hàn lại không đồng ý, thì luôn tìm mọi cơ hội để hai gia đình đi chơi, cho cô được gần gũi với hai đứa bé sinh đôi của Chỉ Dao hơn. Chỉ Dao nói rằng nào lớn lên, Tiểu Lạc Lạc cũng sẽ chọn một trong hai đứa bé làm vợ, vậy thì coi như một đứa là con dâu của cô, còn một đứa sẽ là con gái nuôi.

Nhưng khi cô nhìn màn hình điện thoại là một dãy số xa lạ thì hoàn toàn ngạc nhiên.

Cô bắt máy, nghe thấy một giọng nữ từ tốn vang lên ở đầu dây bên kia “Xin chào, xin hỏi cô có phải Lăng tiểu thư không?”

“Vâng, đúng rồi a.”

“Ừm, là thế này, chúng tôi đã nhận được đơn xin việc của cô, nếu cô không bận thì mời cô sáng mai tới tòa soạn chúng tôi để phỏng vấn.”

Thực..... Thực sự có tòa soạn chọn cô rồi! Cô không tin nổi vào tai mình, há hốc miệng ngạc nhiên. Doãn Lạc Hàn thấy biểu hiện lạ thường của cô thì nắm tay cô quan tâm hỏi “Sao vậy? Huyên, điện thoại của ai vậy?”

Cô vừa kích động vừa hưng phấn nắm chặt lấy bàn tay hắn, vội trả lời điện thoại “Vâng, tôi không bận, xin hỏi là mấy giờ?”

Đối phương nói thời gian cụ thể xong rồi lịch sự chào cô. Cô khép di động lại, mừng rỡ lay mạnh tay hắn “Hàn, em được gọi đi phỏng vấn..... Em được gọi đi phỏng vấn rồi..... Em mừng quá .....

Thì ra là chuyện này! Doãn Lạc Hàn nhìn cô hào hứng như vậy thì nhướn mày, bật cười “Xem ra anh đoán.....”

Cô vẫn kích động, ngắt lời hắn “Em nhất định phải chuẩn bị thật tốt để ngày mai đi phỏng vấn. Em phải nắm bắt lấy cơ hội này!”

Hắn cười véo véo má cô “Em yêu của anh nhất định sẽ phỏng vấn tốt, anh tin là như vậy!”

Mắt cô chợt sáng lên, cô lay lay tay hắn năn nỉ “Nhưng mà... nếu em được nhận vào làm, anh nhất định phải giữ lời, cho em đi làm nha...”

“Đương nhiên rồi, anh đã hứa là sẽ làm, em vui là được!” Hắn nắm tay cô, bóp nhẹ vài cái.

Tảng đá trong lòng cô rốt cuộc cũng đã rơi xuống. Cô dựa đầu vào ngực hắn, ngọt ngào nói “Cám ơn ông xã!”

Thấy tâm tình cô tốt như vậy, hắn cũng vui lây “Đúng rồi, tòa soạn nhận phỏng vấn em tên là gì?”

Ngoại truyện 27

Cô ngớ người, vì quá vui mừng mà cô đã quên mất cả tên tòa soạn.

Tên là gì nhỉ? Cô căng óc nghĩ lại, cuối cùng cũng nhớ ra “Cái gì mà Tân... A đúng rồi, là tòa soạn Tân Phong.....”

“Em nhớ ra rồi à?” Doãn Lạc Hàn thực ra không hề quan tâm tòa soạn đó tên là gì, cũng không quan tâm lương mỗi tháng của cô được bao nhiêu. Lúc này, hắn chỉ lo cô quá vui mừng, kì vọng càng lớn, sau này ngã sẽ càng đau.

Hắn nhíu mày nghĩ ngợi, băn khoăn liệu có nên thực hiện kế hoạch sớm một chút hay không... Hắn thực sự không muốn cô gái tràn đầy năng lượng trước mặt mình lúc này vài ngày sau lại đeo bộ mặt buồn chán, thất vọng.

Mân Huyên hoàn toàn không biết Doãn Lạc Hàn đang nghĩ gì, cô chỉ biết là cơ hội đang ở trước mắt cô. Tân Phong tuy chỉ là một tòa soạn cơ bản, chức vụ tuyển lần này cũng chỉ là biên tập chuyên mục, nhưng có thể tìm được một công việc như vậy đối với cô đã là quá mỹ mãn, cô cũng không dám đòi hỏi nhiều nữa.

Nhin vào kính chiếu hậu, thấy một dáng người già nua đang từ từ đi đến, Mân Huyên mở cửa xe đi xuống, nói với Doãn Lạc Hàn “Bố ra rồi, để em ra đón bố.”

“Mân Mân, không cần đỡ bố, bố tự lên xe được mà.” Lăng Thiệu Văn nhìn Mân Huyên, giọng vẫn còn chút nghẹn ngào.

Cô có thể khăng định vừa rồi nhất định là bối đã khóc trước mộ mẹ. Nhưng như vậy cũng tốt, nước mắt có thể lau đi những đau khổ dằn vặt của ông trong suốt những năm qua, giúp ông bắt đầu một cuộc sống mới hoàn toàn.

Cô đóng cửa xe lại, quay người xuống nói với bố đang ngồi đằng sau “Con đã cho người dọn dẹp Lăng trạch sạch sẽ rồi. Nhưng mà mai bố hăng về, đêm nay về Doãn trạch với bọn con đã nhé! Dù sao Doãn trạch cũng rất rộng, có sẵn nhiều phòng trống, con đã bảo người giúp việc chuẩn bị sẵn một phòng rồi, bữa tối con sẽ làm những món bố thích ăn.”

Lăng Thiệu Văn một lòng chỉ muốn trở về Lăng trạch “Không cần đâu, Mân Mân, bố muốn về Lăng trạch. Chuyện ăn cơm, để hôm sau cũng được.”

“Nhưng.....” Cô đang định tiếp tục thuyết phục bố thì Doãn Lạc Hàn giữ tay cô lại “Huyên, em nghe theo bố đi. Mình về Lăng trạch cùng bố luôn, ăn ở đâu chẳng được mà...”

Cô nghĩ cũng phải, vì vậy không nói gì nữa khởi động xe. Đi qua một siêu thị gần Lăng trạch, cô dừng xe, kéo Doãn Lạc Hàn vào mua đồ thủ, có nguyên liệu nấu bữa tối, lại có cả những vật dụng hàng ngày để bố dùng.

“Mân Mân, sao con mua nhiều thế?” Lăng Thiệu Văn nhìn đồng hồ mà Doãn Lạc Hàn xách ra, lại cầm mấy bộ tách trà xa xỉ lên, ngắm nghía một lúc rồi nói “Bố không quan trọng mấy thứ này đâu, sao mua loại đắt vậy?”

Doãn Lạc Hàn bế Tiểu Lạc ngồi vào trong ghế lái phụ, đặt con ngồi ngay ngắn trong lòng mình xong, mới quay đầu lại cười nói với Lăng Thiệu Văn “Là con chọn đấy ạ, để bố có thể pha hồng trà, rất tốt cho sức khỏe.”

Mân Huyên ngồi vào trong xe, cũng cười quay đầu lại “Bố nghe thấy chưa? Bố, đây chính là do con rể của bố chọn đó, nếu con không ngăn lại thì anh ấy còn lấy mấy bộ nữa cơ!”

Nghĩ dù sao cũng là tấm lòng của con rể, Lăng Thiệu Văn mới gật gù mỉm cười “Được, được, con rể ngoan.....”

Mân Huyên hạnh phúc cười, vặn chìa khóa xe. Ai mà biết một Doãn Lạc Hàn – tổng tài tập đoàn Đường Thịnh bành trướng khắp năm châu, một năm trước còn là kẻ cao ngạo, lạnh lùng, không coi ai ra gì, giờ lại trở thành một người chồng tốt, một người cha hiền, thậm chí là một người con rể tình cảm đến như vậy...

Doãn Lạc Hàn nheo mắt “Huyên, em cười rất lạ.”

“Đâu, em vẫn cười bình thường mà.” Cô vội phủ nhận.

Hắn nhìn cô chăm chăm chừng một phút đồng hồ, sau đó nhíu mày nói “Em không nói anh cũng biết em đang nghĩ gì.”

“Vâng, ông xã của em là lợi hại nhất rồi!” Cô càng cười lớn hơn nữa. Nguy rồi, hắn càng ngày càng đáng yêu... cô... dường như cô đã càng ngày càng yêu hắn mất rồi!

Thấy biểu tình của cô như vậy, hắn nhướn mày, đột nhiên cúi người kề sát tai cô khàn khàn giọng nói “Không nói, đến tối anh sẽ khiến em phải ngoan ngoãn nói ra.”

Hơi thở ấm áp của hắn thổi nhẹ bên tai cô, khiến cô phút chốc như bị sét đánh. Cô vội liếc mắt lên kính chiếu hậu, thấy bố đang quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, có vẻ không để ý, nhưng cô biết, Doãn Lạc Hàn nói không hề nhỏ, nhất định là bố đã nghe thấy rồi.

Nghĩ như vậy, mặt cô đỏ lựng lên. Cô oán trách lườm hắn một cái “Hàn, đừng náo loạn, em đang lái xe, bố....”

Doãn Lạc Hàn đâu chịu buông tha cho cô, vẫn tiếp tục thổi nhẹ vào tai cô “Thì làm sao? Chúng mình là vợ chồng, nhìn chúng mình ân ái yêu nhau như vậy, người lớn hắn là càng vui mừng!”

Cô muốn đẩy hắn ra, nhưng xe đang đi ở khu vực đông người, hai tay không dám lơ là khỏi vô lăng, vì vậy cô đành phải thỏa hiệp “Được thôi, em nói. Vừa rồi em nghĩ rằng anh bấy giờ với anh của một năm trước quả thực là khác xa nhau. Ngày trước anh kiêu căng ngạo man, luôn lạnh lùng với em, chèn ép, khi dễ em.....”

Cô cố ý nói không nhỏ. Quả nhiên, cô vừa nói đến đó, Lăng Thiệu Văn lập tức quay người nhìn bọn họ, liên tục hỏi “Mân Mân, con nói thật sao? Tiểu tử này ngày trước dám khi dễ con sao? Tại sao con không nói sớm cho bố biết? Suýt chút nữa thì bố đã bị biểu hiện ngày hôm nay của cậu ta lừa rồi.....”

Thấy bố vợ đã bắt đầu nổi nóng, Doãn Lạc Hàn sợ đến đứng người. Vốn dĩ hắn muốn lưu lại ấn tượng thật tốt trong mắt bố vợ, mà giờ tất cả đều đã bị cô phá hết.

Hắn nhìn cô cầu cứu, muốn cô giải nguy, nhưng cô lại mỉm cười xấu xa, nhỏ giọng nói “Em muốn ăn bít tết anh làm một tuần!”

Thì ra cô gái bé nhỏ của hắn chẳng qua là muốn ăn bít tết. Hắn bật cười, tiến sát đến gần cô dịu dàng nói “Tuân lệnh hoàng hậu! Em muốn ăn bít tết anh làm một tháng cũng được, hơn nữa, từ nay về sau, mỗi ngày anh sẽ đều tặng cho em một bó hồng.....”

“Thật sao?” Mắt cô sáng người, sau đó đắc ý nói “Hì hì, như vậy còn được.”

Ai ngờ Lăng Thiệu Văn vểnh tai nghe thấy bọn họ nói chuyện như vậy thì quát lớn “Mân Mân, con không được nghe nó dụ ngọt! Tiểu tử này dám khi dễ con... có phải nó coi thường con mồ côi mẹ, bỗng rồi tù phải không? Ly hôn đi, thật quá đáng, bỗn muốn con lập tức ly hôn.....”

Nghe đến hai chữ “ly hôn”, Doãn Lạc Hàn càng hoảng hốt, liều mạng nháy mắt với cô. Ngoài mặt cô cũng tỏ ra lo lắng, nhưng thật ra trong lòng cô đang cười đến rũ rượi. Chẳng mấy khi được thấy Doãn Lạc Hàn bối rối như thế, thôi thì coi như hắn đang bù đắp cho những tháng ngày trước đây hành hạ cô vậy!

Ngoại truyện 28

Mân Huyên vội dừng xe ở bên đường, quay sang nhìn Tiểu Lạc Lạc trong lòng Doãn Lạc Hàn đang ngoẹo ngác, mắt mở to nhìn Lăng Thiệu Văn đang nỗi giận đùng đùng, sợ đến mức dường như sắp bật khóc rồi.

Cô vội vàng ôm lấy Tiểu Lạc Lạc vào trong lòng mình, vỗ về đứa bé “Bố, bố làm cháu sợ rồi này... Bố em, Tiểu Lạc Lạc.....”

Lăng Thiệu Văn quả nhiên bớt giận hẵn. Ông vội vàng mỉm cười hiền từ, cùng Mân Huyên dỗ Tiểu Lạc Lạc “Tiểu Lạc Lạc, ông không nói nữa..... Không phải sợ..... Ngoan nào.....”

Tiểu Lạc Lạc được mẹ ôm ấp, lại nghe thấy những tiếng dỗ dành ngọt ngào xung quanh thì dần hết sợ, khuôn miệng nhỏ nhăn lại nở nụ cười đáng yêu, bi bô chỉ trỏ khắp nơi.

“Bố, ban nãy con nói Hàn khi dễ con là nói đùa thôi.” Cô quay sang cười với Lăng Thiệu Văn “Con với Hàn vẫn hay đùa nhau như vậy, bố đừng lo. Hàn rất thương con, chuyện gì cũng lo cho con, làm sao lại khi dễ con được...”

“Thì ra là như vậy... Con bé này! Đã làm mẹ rồi mà còn nghịch ngợm như vậy!” Lăng Thiệu Văn nghĩ mình đã trách nhầm con rể, có chút bối rối mắng cô vài câu.

Cô thè lưỡi, lại đặt Tiểu Lạc Lạc vào trong lòng Doãn Lạc Hàn, đồng thời nói nhỏ vừa đủ cho Doãn Lạc Hàn nghe thấy “Xong!”

Doãn Lạc Hàn bật cười vui vẻ. Nếu cô thích lăng mạn như vậy, hắn nhất định sẽ khiến cô vừa lòng.

Xe thể thao dừng trước cổng Lăng trạch. Người giúp việc vội mở cổng, để Mân Huyên lái xe vào trong, sau đó mọi người cùng xuống xe.

Lăng Thiệu Văn nhìn ngắm xung quanh một lúc, có vẻ vô cùng xúc động “Có chút thay đổi... chú con đã xây thêm gara và phòng cho người giúp việc, nhưng nhìn chung đây vẫn là Lăng trạch của chúng ta trước đây. Mân Mân, con nhìn xem, cây đào này chính là do mẹ con trồng vào năm sinh con đó, không ngờ mươi mấy năm trôi qua, giờ nó đã lớn như vậy...”

Ánh mắt Mân Huyên cũng dời về phía góc sân, nơi có một cây đào rất lớn. Cô đã ra ra vào vào Lăng trạch nhiều lần như vậy, nhưng giờ mới biết thì ra cây đào đó là do tự tay mẹ cô trồng để kỉ niệm năm sinh của cô, bỗng chốc cảm thấy rất xúc động.

Doãn Lạc Hàn vẫn bế Tiểu Lạc Lạc, lại tiến lại gần ôm nhẹ lên vai cô “Huyên, chắc bố mệt rồi, em đưa bố lên phòng nghỉ ngơi đi đã.”

“Không, mấy đứa cứ vào trước đi, bố muốn một mình đi dạo một chút. Không cần lo cho bố.” Lăng Thiệu Văn khoát tay áo, cũng không chờ Mân Huyên nói nữa, chấp hai tay sau lưng đi về phía sau của biệt thự.

“Vậy cũng được, để bố có không gian riêng, em đi vào chuẩn bị bữa tối đi.” Doãn Lạc Hàn kéo tay cô bước vào trong biệt thự. “Chỉ hôm nay em được nấu thôi đấy nhé, vì thế, anh nhất định sẽ cố gắng ăn thật no ủng hộ bà xã!”

“Từ nay về sau em sẽ tự nấu bữa tối cho anh ăn!”

“Không được.” Hắn không cười nữa, vô cùng nghiêm túc nói “ Tay em làm nhiều bị chai anh sẽ rất đau lòng... Hơn nữa, không phải em sắp đi làm rồi hay sao? Bà xã giỏi giang của anh, đã đi làm ở bên ngoài, làm sao còn sức mà làm việc nhà nữa... cho nên chỉ hôm nay thôi, còn từ sau chuyện này cứ để người giúp việc làm là được rồi!”

Hắn vừa bá đạo vừa ôn nhu dỗ dành cô như vậy, khiến cô cũng động lòng, mà lại vui vẻ hơn rất nhiều. Mân Huyên xắn tay áo, hăm hở nói “Vậy hôm nay em sẽ cho ông xã thưởng thức hết tay nghề của em!”

Bố đã lớn tuổi rồi, Doãn trạch lại không ở gần Lăng trạch, vì vậy cô mới tính để bố tới sống cùng gia đình cô ở Doãn trạch, nhưng bố không đồng ý. Vì vậy, cô suy nghĩ một chút, cuối cùng trước khi bố ra tù, cô đã thuê sáu người hầu đến Lăng trạch, để sau này còn có người chăm sóc cho bố, cô cũng yên tâm phần nào...

Cô cùng hai người giúp việc nữa vội vàng lao vào bếp. Có thêm hai người giúp đỡ quả thực tiết kiệm thời gian rất nhiều, chỉ gần một tiếng sau, mùi thức ăn thơm phức đã bay ra ngoài.

Cô rửa sạch tay, đi ra phòng ăn, lại thấy bàn ăn trống trơn. Đang ngơ ngác nhìn xung quanh thì cô phát hiện Doãn Lạc Hàn đang ở phòng khách, bế Tiểu Lạc Lạc nâng lên cao, sau đó lại thả con xuống, cứ như vậy khiến Tiểu Lạc Lạc vô cùng thích thú, cứ tí mắt cười khanh khách.

Nghe tiếng cười trong veo của con, cô cũng vô thức mỉm cười. Xem ra chỉ vài ngày nữa thôi, Tiểu Lạc Lạc sẽ quen với Doãn Lạc Hàn...

Cô cười đi đến gần hai bố con “Hàn, bố đâu rồi?”

“Hình như bố vẫn ở ngoài.” Doãn Lạc Hàn không đùa với con nữa, cẩn thận ôm Tiểu Lạc Lạc vào trong lòng, nhìn ra phía vòm của biệt thự, thấy đèn vẫn sáng “Mười mấy năm rồi bố chưa trở lại Lăng trạch, bây giờ nhất định là đang rất xúc động, cứ để kệ bố, đừng quấy rầy.....”

“Bữa tối làm xong rồi sao? Bố ngủi thấy mùi thơm.” Doãn Lạc Hàn còn chưa nói hết câu đã nghe thấy tiếng nói sang sảng của Lăng Thiệu Văn ở phía cửa.

“Xong rồi à, bố vào rửa tay rồi vào ăn cơm thôi.” Mân Huyên vừa nói, vừa bế Tiểu Lạc Lạc từ tay Doãn Lạc Hàn “Anh cũng vào đi.”

“Tuân lệnh bà xã!” Doãn Lạc Hàn cười xắn tay áo đi vào nhà vệ sinh, một lát sau đi ra, cầm trong tay một chiếc khăn mặt mềm be bé “Để anh lau tay cho con.”

Hắn cúi đầu cẩn thận lâu hai bàn tay cho Tiểu Lạc Lạc, mà Tiểu Lạc Lạc lúc này cũng không giống như trước úp mặt vào ngực Mân Huyên trốn Doãn Lạc Hàn nữa, ngược lại cái miệng nhỏ xinh lại nở nụ cười rất tươi, xem ra nó thật sự đã thích bố rồi.

Cô mỉm cười hôn chụt lên má hắn “Hàn, anh giỏi quá!”

Lau tay cho con xong, Doãn Lạc Hàn nhìn cô, ánh mắt có chút ái muội “Em thường như vậy vẫn chưa đủ, anh muốn nhiệt tình hơn nữa.”

Cô ngẩng đầu thấy bố đã rửa tay xong, đang đi đến bàn ăn, lại đỏ mặt, huých nhẹ hắn một cái “Đừng nói nữa, bố ra rồi kìa, vào ăn cơm thôi.”

“Lâu rồi bố chưa được ăn những món này, đúng là con gái ngoan của bố, rất hiếu bố!” Lăng Thiệu Văn cầm chiếc đũa nhìn một lượt bàn ăn đầy ắp, vui vẻ nói.

“Toàn là món bố thích thôi đó, bố ăn nhiều một chút đi.” Mân Huyên gấp một miếng chân giò bỏ vào trong bát của Lăng Thiệu Văn “Bố ăn thử xem có ngon không? Nếu bố thích, sau này con sẽ thường xuyên tới nấu cho bố ăn. Bố vừa ra tù, cần bồi bổ sức khỏe, ăn những món này rất tốt này...”

Ngoại truyện 29

“Con gái ngoan tự tay vào bếp, làm sao mà bố không thích được chứ!” Lăng Thiệu Văn cười hiền hậu, nhìn sang Doãn Lạc Hàn đang cho Tiểu Lạc Lạc ăn “Lạc Hàn à, con là đàn ông, làm sao lại phải cho con ăn thế kia? Việc đó để Mân Huyên làm đi.”

“Không sao đâu bố, con thích được làm việc này.” Doãn Lạc Hàn thản nhiên mỉm cười trả lời, lại nhìn lên Mân Huyên bằng ánh mắt ngập tràn nhu tình “Suốt thời gian mang thai Tiểu Lạc Lạc, Mân Mân đã quá vất vả rồi, bây giờ con phải cho cô ấy nghỉ ngơi chứ... Hơn nữa, chăm sóc Tiểu Lạc Lạc cũng là trách nhiệm của người làm cha như con, ngoài ra còn là cách để bồi đắp tình cảm bố con... Con còn đang đợi nó gọi con một tiếng “bố” mà...”

Lăng Thiệu Văn nghe vậy thì cười híp mắt, liên tục gật đầu “Ha ha..... Không có suy nghĩ nam quyền, gia trưởng... quả là một người chồng, người cha tốt, là con rể hiền của bố! Mân Mân nhà ta đúng là có mắt nhìn người, trên đời này không dễ tìm được người đàn ông tốt như Lạc Hàn đâu...”

Nghe bố nói vậy, cô mới nhận ra thì ra câu trước bối nói chẵng qua là để thử Doãn Lạc Hàn. Mân Huyên cũng trở nên vui vẻ, nháy mắt cười với Doãn Lạc Hàn, sau đó cúi đầu ăn cơm, cố ăn thật nhanh để thay Doãn Lạc Hàn cho con ăn, còn để hăn ăn cơm nữa chứ.

Doãn Lạc Hàn đang bón cháo cho con thì ngưng lại, nhìn cô phồng mồm trợn má, đau lòng nhíu mày “Huyên, em cứ ăn từ từ thôi, để anh cho con ăn cũng được... Cẩn thận không nghẹn.”

Cô định nói không sao, nhưng vì miệng đầy cơm, há miệng không cẩn thận nên bị sặc, liên tục vỗ ngực ho khan “Khu..... Khu.....”

“Mau uống nước đi.” Doãn Lạc Hàn phản ứng nhanh, vội lấy cốc nước đưa cho cô, để cô uống mấy

ngum mới hết sặc.

Lăng Thiệu Văn đặt đũa xuống bàn, trừng mắt nhìn Mân Huyên, giáo huấn “Mân Mân, đã làm mẹ rồi mà sao con còn như trẻ con vậy? Cái gì cũng phải điềm tĩnh chứ... Sau này còn ở nhà giúp chồng dạy con, con như thế.....”

Vừa nghe đến sáu chữ “ở nhà giúp chồng dạy con”, Mân Huyên lại ho khan, liều mạng nháy mắt với Doãn Lạc Hàn, muốn nhờ hắn nói giúp cô.

Doãn Lạc Hàn đương nhiên hiểu ý cô, gương mặt hiện lên nét cười thản nhiên “Bố, Mân Mân không nhất định phải ở nhà trông con đâu ạ... Thực ra bây giờ, phụ nữ coi trọng sự nghiệp cũng là rất bình thường.....”

Mân Huyên lo lắng, không đợi được Doãn Lạc Hàn nói hết câu đã tiếp lời “Đúng vậy, đúng vậy, bố, bố nên thay đổi suy nghĩ cổ hủ đó đi! Giờ là thế kỷ 21 rồi, con không định sẽ giống như mẹ hồi đó, sinh con xong thì suốt ngày chỉ ở nhà trông con, quanh ra quanh vào là hết ngày đâu. Con muốn ra ngoài làm việc, chứng minh năng lực của mình ở ngoài xã hội!”

Lăng Thiệu Văn thấy Mân Huyên cứ ra sức làm dấu với Doãn Lạc Hàn như vậy thì cũng nhìn được ra vài phần “Mân Mân, con đừng nói nữa. Lạc Hàn còn chưa nói xong. Chuyện con đi làm, nó là người có quyền quyết định nhất, bố muốn nghe xem ý kiến của nó như thế nào.”

Được rồi, dù gì Hàn chẳng đứng về phía cô! Mân Huyên tự tin, im lặng để Doãn Lạc Hàn nói.

“Thật ra.....” Doãn Lạc Hàn nhìn Tiểu Lạc Lạc trong lòng, khoe miệng nhỏ xinh đang chảy nước miếng, vội ân cần lấy khăn mềm lau nước miếng cho con, sau đó ngẩng đầu “Con không muốn Huyên ra

ngoài làm việc. Con hoàn toàn có thể lo được cho mẹ con cô ấy ăn no mặc ấm, sống một cuộc đời nhàn nhã hạnh phúc.....”

“Hàn.....” Mân Huyên ngạc nhiên quay sang nhìn hắn. Hắn rốt cục đang nói giúp cô, hay đang đổ thêm dầu vào lửa vậy? Bố nghe những lời này, khẳng định sẽ càng thêm quyết liệt ngăn cấm cô ra ngoài làm việc.

Cô lén nhìn bố một cái, quả nhiên sắc mặt ông đã bắt đầu khó coi.

Doãn Lạc Hàn quay sang trùm mền nhìn cô, giọng nói vừa có chút thương tiếc, lại vừa ngập tràn thương yêu “Nhưng con muốn nhìn thấy cô ấy vui vẻ, con không muốn nhốt cô ấy trong một cái lồng vàng, nên con tôn trọng ý muốn của cô ấy. Nếu cô ấy thích đi làm, con đồng ý để cô ấy đi, cùng lăm thì con ở nhà trông con giúp cô ấy.....”

Nghe những lời chân thành này của hắn, mắt Mân Huyên đã ầng ậng nước từ bao giờ. Lăng Thiệu Văn nhìn Doãn Lạc Hàn bằng ánh mắt đầy trân trọng, sau đó tức giận quay sang nhìn Mân Huyên “Mân Mân, con xem, con xem xem, con thế mà được à?!..... Haizz.... Cũng tại bố mươi mấy năm nay không thể dạy được con tử tế, nếu không hôm nay, nhất định bố đã tát cho con một cái, cho con tỉnh người ra!”

Lăng Thiệu Văn bỏ dở bát cơm, tức tối đi lên lầu.

Mân Huyên ngây người. Cô chưa bao giờ biết những suy nghĩ như vậy trong lòng Doãn Lạc Hàn... Không ngờ hắn có thể vì cô mà từ bỏ tất cả, kể cả sự nghiệp hùng tráng đó, về nhà trông Tiểu Lạc Lạc...

Cô cúi đầu khóc nước nở đi đến bên cạnh hắn, vòng tay ôm lấy hắn, cũng ôm lấy cả Tiểu Lạc Lạc, không ngừng nỉ non “Hàn, em xin lỗi... Em không ngờ anh lại nghĩ như vậy... Em... em thật ích kỉ, phải

không?”

“Anh yêu em... cho dù em ích kỉ, anh cũng yêu em.” Hắn cười dịu dàng, một tay vẫn ôm lấy Tiểu Lạc Lạc, tay kia lại vòng ra ôm cô, đôi mắt lóe lên một tia sáng khác thường.

“Không, Hàn...” Cô lắc lắc đầu, sau đó thở dài, vừa khóc vừa nói “Nếu ngày mai em đi phỏng vấn ở Tân Phong mà không được nhận... em... em sẽ không tới tòa soạn khác phỏng vấn nữa..... Cùng lăm thì... cùng lăm thì... em tới công ty của anh.....”

“Em nói em sẽ đồng ý tới Đường Thịnh làm việc sao?” Giọng hắn không giấu được vẻ kinh ngạc và vui mừng. Không ngờ kế hoạch của hắn lại thành công quá sức tưởng tượng như vậy.

“Vâng... nhưng việc kinh doanh em chưa hiểu rõ lắm, nếu em đến Đường Thịnh, có gì anh phải chỉ cho em đó! Mỗi ngày đều có thể ở bên cạnh anh, biết đâu lại là một chuyện hay....”

Hắn nhéo má cô, ôm Tiểu Lạc Lạc đứng lên, thích thú hôn nhẹ lên môi cô vài cái “Anh nhất định sẽ dốc sức giúp đỡ em, phu nhân tổng tài!”

Ngoại truyện 30

Ngày hôm sau, cô dậy sớm chuẩn bị đi phỏng vấn.

Doãn Lạc Hàn cũng dậy theo cô. Hắn mặc xong quần áo thì nhìn về phía tủ chớp chớp mắt. Cô hiểu ý hắn, mỉm cười đi đến tủ, chọn một chiếc cravat màu bạc, đeo cho hắn.

Hắn cúi đầu chăm chú nhìn cô, sau đó bất ngờ hôn lên môi cô “Huyên, hôm nay em đẹp mê người.”

“Em vừa tô son xong, anh đừng có phá!” Cô đeo cravat xong, lại theo thói quen sửa sang lại quần áo cho hắn.

“Em có bao giờ trang điểm đâu, sao hôm nay đi phỏng vấn lại đánh son?” Hắn nhíu đôi mày rậm, giọng nói đầy mùi ghen tuông “Ai là người phỏng vấn em? Lại quan trọng hơn cả anh cơ à....”

Hắn ôm eo cô, cúi mặt tìm kiếm môi cô. Cô bật cười, tránh đi nụ hôn của hắn “Anh đừng làm loạn, em hơi lo nên tô một chút son thôi....”

“Không được, trên đời này trừ anh ra, không ai khác được thấy vẻ đẹp của em hết! Đánh son thôi cũng không được!” Hắn bá đạo nói, sau đó hung hăng hôn cô, đầu lưỡi linh hoạt lau đi lớp son trên môi cô.

Một lát sau, hắn mới buông cô ra sau một nụ hôn dài. Cô oán trách đấm nhẹ vào ngực hắn vài cái “Được rồi, em không đánh son nữa. Anh là đồ nhỏ mọn, ăn hết son của em rồi!”

“Em là của riêng anh, đương nhiên chỉ anh mới có đặc quyền này.” Hắn vẫn chưa thỏa mãn, lại cùi xuống muỗn hôn cô, nhưng cô đã phản ứng nhanh cùi người trốn khỏi vòng tay của hắn, chạy ra phía cửa bật cười “Em đi xem Tiểu Lạc Lạc thế nào.”

Hắn chạy vài bước đã đuổi kịp cô “Huyên, đừng quên anh là bố nó, phải đợi anh đi cùng chứ.”

Hắn kéo tay cô nhẹ nhàng vào phòng của Tiểu Lạc Lạc. Tiểu Lạc Lạc đang nằm im trong nôi ngủ say. Cô không nhịn được cùi xuống hôn nhẹ lên gương mặt hồng hào của con một cái, sau đó cẩn thận dặn dò bảo mẫu vài câu.

Khi hai người đang ăn bữa sáng, Doãn Lạc Hàn đề nghị đưa cô đi phỏng vấn. Cô cũng không từ chối, dù sao trước khi phỏng vấn, có người ở bên động viên cô cũng tốt.

Hắn lái xe dừng trước tòa soạn Tân Phong. Trước khi xuống xe, cô quay người hôn hắn một cái, tự tin nói “Chờ tin vui của em nha, em nhất định sẽ thành công.”

“Ừ, anh tin em.”

“Anh đi làm đi. Yên tâm, cho dù có được hay không, em cũng sẽ đến tìm anh trước tiên.” Cô xuống xe, mỉm cười vẫy tay chào hắn.

“Em cứ đi đi, anh muốn tận mắt nhìn em vào trong.” Hắn cười dịu dàng với cô.

“Vâng.” Cô hít sâu một hơi, xoay người đi vào trong tòa soạn.

Đi đến đại sảnh, quay đầu lại vẫn thấy hắn đang chăm chú nhìn theo mình, đáy lòng cô như có dòng nước ấm chảy qua, lại càng quyết tâm phải có được chức vụ này.

Bên trong Lamborghini, đến khi thân hình nhỏ nhắn đã biến mất khỏi tầm mắt, Doãn Lạc Hàn vẫn ngồi im không nhúc nhích. Một lúc sau, hắn mới khởi động xe. Nếu đúng như hắn dự đoán, vài giờ sau hắn sẽ nhìn thấy một gương mặt thất vọng, buồn bã, nhưng không sao, hắn sẽ dùng tình yêu của mình để an ủi cô, không để cho cô phải đau khổ nữa.

Một giờ sau, Mân Huyên từ trong Tân Phong đi ra, lưu luyến quay đầu nhìn lại một lần, sau đó lên taxi, nói với tài xế “Cho tôi đến trụ sở tập đoàn Đường Thịnh.”

Ngồi vào trong xe, cô thở dài một hơi. Cô thi viết rất tốt, phỏng vấn cũng đối đáp trôi chảy, những người tuyển dụng liên tục gật đầu, vốn dĩ cô đã rất tự tin lần này có thể thuận lợi nhận việc.

Chỉ không ngờ cuối cùng có một người trong bộ phận tuyển dụng nhìn hồ sơ của cô, sau đó bất ngờ kêu một tiếng, lắp bắp nói “Cô tên là Lăng Mân Huyên? Có phải chính là người đại diện cho sản phẩm mới của L&K đợt vừa rồi, khiến cho L&K làm mưa làm gió trong thị trường... là phu nhân tổng giám đốc.....”

Không ngờ lại bị nhận ra, cô cũng không phủ nhận “Đúng vậy, chính là tôi.”

Nhất thời, ánh mắt mọi người đều trở nên cổ quái, chau đầu lại thì thăm cái gì. Cuối cùng, một trong những nhà tuyển dụng khách sáo nói với cô “Doãn phu nhân, thật lòng mà nói thì năng lực của cô đúng là không còn gì phải bàn cãi, chúng tôi cũng rất ưng ý. Chỉ có điều chúng tôi chỉ là một tòa soạn cơ bản, người có thân phận như cô đây, chúng tôi không dám dùng.”

Cô ngạc nhiên mở tròn mắt “Tại sao??? Đúng, chồng tôi là tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh, nhưng anh ấy là anh ấy, tôi là tôi. Cá nhân tôi nghĩ đó là chuyện tư, không liên quan đến chuyện công việc.”

Một người khác đầy gọng kính, bình tĩnh nói “Doãn phu nhân, nếu cô muốn đi làm, tôi tin chắc rằng tổng giám đốc Doãn hoàn toàn có thể sắp xếp cho cô một công việc tốt hơn ở tòa soạn chúng tôi rất nhiều. Cô nên về đi.”

“Tôi.....” Cô còn muốn nói thêm, nhưng nhìn thái độ kiên quyết của ban tuyển dụng, cô biết mình đã không còn cơ hội nữa, vô cùng chán nản ra khỏi tòa soạn.

Thật đúng là dở khóc dở cười, bị cự tuyệt không phải vì năng lực của mình không đủ mà chỉ vì mình là phu nhân tổng giám đốc... Cô bịt chặt miệng, đột nhiên cảm thấy tủi thân vô cùng, ngay lúc này chỉ muốn nhào vào lòng hắn mà khóc cho thỏa một trận.

Lái xe taxi nghe tiếng khóc nức nở thì không khỏi quay đầu lại “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Cô cúi đầu lấy khăn trong túi ra lau nước mắt, lắc đầu nguầy nguậy nói “Tôi không sao, bác tài, bác lái nhanh một chút...”

Tài xế dẫm chân ga, chỉ một lát sau xe đã ngừng lại trước tập đoàn Đường Thịnh. Cô cúi đầu đi vào trong sảnh, suýt chút nữa thì đụng vào một người.

“A, Mân Huyên.....” Nghe như tiếng Quý Dương. Cô ngẩng đầu, hít hít mũi, cố mỉm cười “Quý Dương, anh về rồi à? Cũng phải đến một năm rồi chưa gặp anh...”

“Ừ, tôi bị tên thối Lạc Hàn điều đi phát triển chi nhánh ở châu Âu, một năm trước bay về tham dự hôn lễ của hai người, sau đó lại bay đi, giờ mới được về nước đây.”

Giọng Quý Dương dường như đang rất giận, nhưng đôi mắt lại đầy ý cười. Cô hiểu quan hệ giữa hắn và Hàn, vì vậy cô biết tuy hắn đang trộn mắt bầm môi nói như vậy, nhưng cũng chỉ là tỏ vẻ, đùa cợt vây thôi.

Ngoại truyện 31

Nhìn trên tay Quý Dương đang cầm cái gì đó, Mân Huyên tò mò hỏi “Cái đó là gì vậy?”

“Cái này..... Em có thể tự hỏi chồng của em.” Quý Dương ra vẻ thầm bí nói, sau đó chỉ vào thang máy chuyên dụng “Chúng ta cùng lên tìm tiểu tử thối đó thôi.”

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi sự lạc quan sôi nổi của Quý Dương nên lúc này, khi đi vào thang máy, tâm tình của Mân Huyên đã tốt lên không ít, mặc dù những giọt nước mắt vẫn còn chưa khô trên gương mặt cô.

Quý Dương thấy sắc mặt Mân Huyên không bình thường, có vẻ tủi thân tội nghiệp, vốn định hỏi, nhưng lại nghĩ đến bộ mặt ghen tuông ngút trời của tiểu tử Doãn Lạc Hàn nên lời muốn hỏi lại nuốt xuống.

Hai người một trước một sau đi đến văn phòng tổng giám đốc. Quý Dương đi vào đặt thứ đang cầm trong tay lên bàn của Doãn Lạc Hàn “Lạc, nhiệm vụ của tôi hoàn thành rồi, đừng có điều tôi đi đâu xa lắc xa lơ nữa.”

“Yên tâm, tôi nói lời giữ lời!” Doãn Lạc Hàn đang cúi đầu ký văn kiện, ngẩng đầu thản nhiên nhìn Quý Dương, sau đó như ớn mà nhìn dáng người đứng sau Quý Dương “Huyên, phỏng vấn xong rồi sao?”

Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc ấm áp đó, nước mắt của cô bỗng trào lên. Cô nghẹn ngào trả lời “Xong rồi, nhưng em.....”

Doãn Lạc Hàn cuống quýt đứng dậy, chạy đến bên cô kéo cô vào trong lòng “Rốt cục là làm sao? Họ

nói gì em sao?"

Tự thấy sự tồn tại của mình lúc này đây là vô cùng thừa thãi, Quý Dương nhún vai, sờ sờ mũi, thức thời đi ra ngoài.

Mân Huyên lúc này đã không còn ngại ngùng gì nữa, nhào vào lòng hắn, thỏa sức vừa khóc vừa nói “Anh đừng hỏi, tóm lại là em trượt rồi... Không có tòa soạn nào muốn tuyển em hết... Cuối cùng em cũng hiểu vì sao gửi đơn xin việc vào nhiều tòa soạn như thế mà không được gọi đi phỏng vấn... Không phải do em không có năng lực...”

Hắn nâng cằm cô lên, nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, nhíu mày hỏi “Có phải bọn họ nói em là phu nhân tổng giám đốc Đường Thịnh, cho rằng em đi xin việc là không nghiêm túc, hoặc là nói họ không dám nhận em?”

“Anh biết sao?” Cô kinh ngạc, sau đó mới hiểu ra “Thì ra anh đã biết từ lâu rồi... khó trách anh chắc chắn như thế... Vậy tại sao không nói cho em từ đầu?”

Gương mặt hắn trồi lên sự bất đắc dĩ “Lúc ấy em thích thú như vậy, anh không dành lòng dội gáo nước lạnh vào người em.”

Cô cúi đầu, quanh co nửa ngày không nói được một câu “Vậy... vậy anh... vậy anh.....”

“Được rồi, Huyên, những chuyện không vui đó em quên đi. Có nhớ em đã hứa với anh điều gì không?” Hắn cười khẽ hôn lên chóp mũi cô.

Cô suy nghĩ sâu xa một hồi, gật gật đầu “Vậy được rồi, thật ra chỉ cần em có việc để làm là được. Khi nào em có thể tới đây làm việc?”

“Em muốn lúc nào cũng được.” Giọng nói trầm ấm của hắn không giấu được sự vui mừng.

“Vậy anh trả lương em bao nhiêu?” Cô cũng bắt đầu thấy hứng thú, tiếp tục hỏi.

Thấy gương mặt cô đã giãn ra không ít, hắn thoái mái trả lời “Em là nữ chủ nhân của Đường Thịnh, muốn bao nhiêu cũng được.”

“Vậy còn được!” Cô hôn lên môi hắn vài cái “Em về nhà trước, xem Tiểu Lạc Lạc.....”

Hắn vươn tay ôm lấy eo cô, không cho cô đi “Đã đến rồi thì em chăm sóc luôn cha của Tiểu Lạc Lạc đi, anh ta cũng cần em âu yếm mà...”

Giọng hắn đầy nũng nịu, thật chẳng giống Doãn Lạc Hàn mặt lạnh trong công việc chút nào “Nhưng anh còn phải làm việc mà. Em về trước, hết giờ làm việc anh về rồi mình lại ở bên nhau...”

“Không được, anh muốn em chăm sóc anh ngay lúc này cơ.” Hắn nhìn cô đang cố lách ra khỏi vòng tay mình, bá đạo quyết định “Sắp đến giờ ăn trưa rồi, em đi ăn cùng anh, rồi anh cho em về.”

Xem ra là không thể không đồng ý rồi! Cô cười gật đầu, xoay người đi giúp hắn lấy áo khoác, sau đó hai người tay trong tay cùng vào thang máy, đến đại sảnh, nhân viên trong công ty không ngừng đưa mắt nhìn.

“Nhìn kìa, người đó không phải phu nhân tổng giám đốc đó sao.....”

“Xem nào... hình như là đúng.... Từ sau khi họ kết hôn, giờ tôi mới được nhìn thấy cô ấy đấy.....”

“Bạn họ thăm thiết thật đấy..... Nếu tôi mà có ông chồng như vậy, chắc đến ngủ cũng cười mẩn....”

Đối mặt với những tiếng xầm xì của mọi người, Mân Huyên chỉ có thể giả điếc, nhưng không khỏi vẫn cảm thấy vui vẻ. Ở trong mắt người ngoài, xem như cô được gả vào nhà giàu, từ nay về sau tiêu tiền như nước, khiến người ta hâm mộ. Nhưng trong lòng cô, cô chỉ đơn giản là yêu một người đàn ông bình thường tên là Doãn Lạc Hàn, tuy rằng hắn luôn rất bá đạo nhưng sâu trong tâm hồn lại vô cùng tình cảm, ngọt ngào, yêu cô, thương cô, sợ cô đi làm công ở bên ngoài mệt mỏi, thậm chí tuyệt đối không đồng ý cho cô sinh thêm một đứa con nữa, cũng chỉ bởi vì hắn sợ mất cô.

Có thể ở bên một người đàn ông yêu mình đến như vậy, cô nguyện làm tất cả vì hắn. Chỉ cần hắn là Doãn Lạc Hàn, cho dù sau này trời đất đảo lộn, hắn trở thành kẻ nghèo rớt mùng toi, cô cũng nguyện cả đời đi theo hắn, vĩnh viễn không rời xa.

“Em nghĩ gì vậy?” Tiếng cười khẽ truyền vào lỗ tai cô.

Cô lắc đầu cười “Không có gì, em chỉ nghĩ chút nữa không biết nên ăn gì đây?”

Hắn kéo tay cô đến Lamborghini đã đậu trước Đường Thịnh, mở cửa xe, đợi cô ngồi vào trong mới chạy sang đầu bên kia, ngồi vào ghế lái.

“Tới nhà hàng Pháp nhé?”

Cô tươi cười, gật đầu “Vâng, không chừng tới đó có thể gặp được Chính Vũ, nhà hàng Pháp đó là của Chính Vũ mà.”

“Em nhớ vậy.” Hắn nheo mắt, giọng nói có chút ghen tuông “Bởi vì lần đầu tiên cậu ta mời em ăn cơm, chính là ở đó phải không?”

“Hàn, anh lại nghĩ đi đâu vậy?! Chuyện của em với Chính Vũ đã là quá khứ rồi, hiện tại cậu ấy đã kết hôn với Chỉ Dao, mà em và anh cũng đã kết hôn, cả hai bên đều đã có con, anh nói xem bọn em còn có thể có chuyện gì chứ?” Cô dở khóc dở cười. Thật không hiểu sao hắn có thể nghĩ lung tung như vậy, chuyện cô và Chính Vũ dường như đã xảy ra từ rất lâu, cô đã sớm quên rồi.

Hắn nhướn mày, vẫn chưa chịu từ bỏ “Vậy sao nhắc tới nhà hàng đó, trông mặt em vui vậy?”

Ngoại truyện 32

Cô vô tội chớp chớp hàng mi cong dài “Bởi vì em nghĩ đến đó, không chừng có thể gặp được cả Chỉ Dao và Chính Vũ. Bốn chúng ta lâu ngày không gặp rồi, giờ có thể cùng ngồi ăn với nhau, không phải là chuyện đáng mừng sao?”

Hắn dường như đã bắt đầu nhận ra mình nghĩ nhiều, ho khan vài tiếng “Xin lỗi, anh.....”

Cô lắc đầu, giơ tay che miệng hắn “Được rồi, chuyện này bỏ qua đi! Tóm lại em và Chính Vũ không thể có chuyện gì được, từ nay về sau anh đừng lo lung tung nữa. Thôi, anh lái xe đi, em đợi quá rồi.”

Hắn nâng tay cô lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mu bàn tay cô, trầm giọng nói “Cuối tuần trước không phải hai nhà đã cùng đi công viên rồi sao? Hôm nay anh thực sự hi vọng chỉ có riêng anh và em.”

Cô không nhịn được, cười lớn “Nói vậy thôi chứ làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, chắc gì mình đã gặp Chỉ Dao và Chính Vũ đâu mà...”

“Anh cũng hi vọng thế.” Hắn cũng cười, phát động xe.

– Nhà hàng Pháp –

Đi vào trong nhà hàng, Mân Huyên quét mắt lượt xung quanh, nhưng không thấy gương mặt quen thuộc nào cả. Vốn dĩ cô biết Chỉ Dao và Chính Vũ hay tới đây dùng cơm, cũng mong gặp được hai người bạn họ, nhưng xem ra hôm nay họ không tới rồi.

Doãn Lạc Hàn kéo ghế ngồi cho cô, khéo môi hơi nhướn lên “Xem ra là không có rồi!”

Cô chổng cǎm, ngược mắt nhìn hắn, tinh nghịch đáp “Chúc mừng anh, mong ước của anh thành hiện thực rồi! Vậy chút nữa phải cắt bít tết giúp em đó.”

Hắn vừa gọi đồ xong, nghe thấy cô nói như vậy thì thản nhiên nhún vai “Chuyện đó thì có khó gì! Có thể cắt bít tết giúp người con gái anh yêu, anh vui còn không kịp.”

“Anh nói đấy nhé!” Cô ngọt ngào cười, ngón tay gỗ nhẹ trên mặt bàn, nhìn một nhóm khách ở bên cạnh đang rời bàn ra ngoài, trên bàn thức ăn còn thừa đến hơn nửa, không khỏi nhíu mày. Những người này thật đúng là lăng phí! Chỗ thức ăn thừa kia có khi cũng phải bằng nửa tháng lương Chủ biên tòa soạn khi trước của cô!

“Sao lại nhăn mặt như vậy? Em không muốn ăn bít tết nữa sao? Hay mình đi nhà hàng khác nhé?” Hắn quan tâm, để ý cô từng chút một, thấy cô nhíu mày thì ân cần hỏi.

“Không phải, ở đây là được rồi...” Cô lắc lắc đầu. Chỉ là... cô nghĩ đến cô nhi viện. Điều kiện ở đó thật sự vẫn còn rất hạn chế, thức ăn cũng không được đầy đủ. Tuy rằng miếng đất của cô nhi viện từ lâu đã đứng tên cô, cũng có thể coi là một điều khiến cô yên tâm, nhưng từ sau khi cô kết hôn với Doãn Lạc Hàn, cô vẫn chưa quay lại thăm mấy đứa nhỏ ở cô nhi viện một lần nào... Có phải cô rất ích kỉ hay không?

Doãn Lạc Hàn đương nhiên có thể nhìn ra cô có tâm sự “Còn nói không sao, em có biết mặt em đang nhăn nhó thành bà già rồi không hả? Nói cho anh biết, em đang nghĩ gì vậy?”

Cô liếm môi dưới “Hàn, em nghĩ thế này... không biết anh có đồng ý không?”

Hắn mỉm cười, cầm lấy tay cô vỗ nhẹ “Em nói xem? Chỉ cần có thể khiếu cho em vui vẻ, chuyện gì anh cũng sẽ làm, cho dù là hái sao trên trời.”

“Không cần phải khoa trương như vậy!” Cô bị hắn chọc bật cười “Thật ra em muốn quyên tiền ủng hộ cho cô nhi viện, cũng coi như làm việc thiện tích đức. Tất nhiên anh không đồng ý cũng không sao, em.....”

“Đương nhiên là được rồi.” Hắn nghiêm túc trả lời, cắt lời cô “Em định ủng hộ bao nhiêu? Ba trăm vạn có đủ không?”

“Dạ?” Cô giật mình mở tròn mắt, hoàn toàn không ngờ hắn lại nói ra một con số lớn như vậy, đầu lưỡi trở nên cứng nhắc “Nh... Nhiều như vậy... thật sự... có thể sao?”

Hắn nhướn mày, gật đầu mỉm cười “Đương nhiên là thật rồi! Anh đã lừa em cái gì bao giờ chưa?”

“Hình như là chưa...” Cô thật thà lắc lắc đầu, sau đó đột nhiên ý thức được điều hắn vừa nói có ý nghĩa như thế nào, phẫn khích nhoài người về phía hắn “Hàn, cảm ơn anh! Có số tiền đó, bọn nhỏ có thể sống tốt hơn, mọi thứ sẽ đều được cải thiện, thật sự là tốt quá!”

Hắn nâng tay cô lên hôn “Nói đi nói lại, nếu không nhờ có cô nhi viện này, em làm sao chịu đến bên anh... Như vậy, chúng mình cũng sẽ không yêu nhau như bây giờ. Vì vậy, anh phải cảm ơn cái cô nhi viện đó mới đúng, cuối tuần này chúng mình cùng tới đó nhé!”

“Vâng!” Cô hạnh phúc gật đầu, nghĩ đến những gương mặt ngây thơ với những nụ cười trong trẻo, trong lòng lại ngập tràn xúc động “Hàn... hình như càng ngày em càng yêu anh mất rồi!”

Hắn cười dịu dàng, bàn tay to lớn ấm áp phủ lấy tay cô “Anh cũng rất yêu em... Anh nhận ra, chỉ cần có thể nhìn thấy em vui vẻ, anh lại cảm thấy tràn trề nồng情, cuộc sống dường như tươi đẹp hơn rất nhiều. Nói thế nào nhỉ... em chính là động lực sống mãnh liệt nhất trong đời anh... Huyên, anh yêu em!”

Cô thẹn thùng nhìn hắn. Cô đã từng sợ, giống như người ta nói trên báo, trên phim, sau khi kết hôn, rồi cô lại sinh Tiểu Lạc Lạc, tình cảm của Doãn Lạc Hàn đối với cô sẽ dần phai nhạt, nhưng lúc này, cô biết là cô đã lo bù trăng rồng rồi. Sự cưng chiều, yêu thương của hắn đối với cô theo thời gian lại càng tăng lên, giống như Quý Dương hôm nay đã nói, hắn là một bình giấm chua càng lúc càng lớn! (“Giấm chua” đại ý chính là sự ghen tuông trong tình yêu ấy ạ. Nếu các ty đọc ngôn tình nhiều chắc cũng biết, “ăn giấm chua” chính là đang ghen đó ạ =)))

Cô mím môi cười trộm, khiến hắn có chút ngượng ngùng “Huyên, anh nói gì sai sao?”

“Không có.” Cô lắc đầu, thuận miệng hỏi “Em đang nghĩ đến lúc ở trong thang máy, thấy Quý Dương cầm cái gì đó, em có hỏi, nhưng anh ấy không nói, còn thẩn thẩn bí bí bảo em hỏi anh...”

Lúc này, bồi bàn đã mang bít tết đặt lên bàn cho hai người. Doãn Lạc Hàn chỉ cười, buông tay cô “Huyên, em cứ ngồi im đó, để anh cắt bít tết cho em.”

“Vâng.” Cô mỉm cười, nâng chén lên nhấp một ngụm rượu “Vậy cái đó, rốt cục là cái gì vậy?”

“Đó là bất ngờ anh dành cho em.” Hắn cúi đầu cắt bít tết cho cô, bên môi lại trồi lên một nụ cười.

Hắn lấp lẩn như vậy lại càng làm cô thêm hiếu kì “Là văn kiện gì sao? Không đúng, nếu là văn kiện của công ty thì chẳng liên quan gì đến em cả. Vậy là cái gì chứ?”

“Ăn xong, về công ty, em sẽ biết!” Hắn vẫn không chịu trả lời, đẩy nhẹ dĩa bít tết sang phía cô “Ăn được rồi đó.”

Cô thoái mái cầm lấy dĩa ăn, xiên một miếng bò vào miệng, phồng miệng tươi cười “Cám ơn ông xã!”

Ngoại truyện 33

Ăn xong miếng bít tết, cô thỏa mãn dựa lưng vào ghế, xoa xoa cái bụng no kềnh.

Thấy hắn vẫn còn đang cắt bít tết ăn, cô xun xoe “Em ăn xong rồi, để em phục vụ anh.”

“Vẫn là bà xã của anh tốt nhất!” Hắn cười đẩy đĩa bít tết sang phía cô, chăm chú nhìn cô cắt nhỏ từng miếng, sau đó chợt nỗi hứng “Em đút cho anh đi.”

“Thôi!” Cô ngạc ngùng nói nhỏ “Đang ở nơi công cộng, về nhà rồi…”

“Nếu vậy, có khi chút nữa anh sẽ quên không cho em bất ngờ mất! Như vậy thì phải làm sao?” Hắn xoa xoa cằm, đôi mắt gian xảo lại tỏ ra ngây thơ vô tội.

Tên này thật đúng là...! Nhưng hắn đánh đúng vào tâm lý của cô rồi. Đúng là cô không thể kìm được tò mò, đành mím môi, xiên một miếng bít tết, sau đó giống như làm việc gì xấu, lén lén lút lút nhìn xung quanh, thấy không có ai đang nhìn về phía này, cô mới vội vàng duỗi thẳng tay, đút miếng bít tết vào miệng hắn đã đang há chờ sẵn.

Sau đó, cô lườm hắn một cái, hiếu kì hỏi “Anh nói được chưa?”

Hắn nuốt miếng bít tết, đột nhiên vươn hai tay nhéo má cô “Đút cho anh ăn xong, anh mới nói cho em biết.”

Cô há hốc miệng, sau đó cúi gầm mặt, hai tai đỏ lên “Hàn, anh đừng trêu em nữa... Ở đây có bao nhiêu người... cùng lăm thì về nhà em đút cho anh...”

“Là em nói đó!” Hắn hưng phấn cắt lời cô “Chẳng mấy khi em chủ động như thế này, thật khiến anh mong chờ đến đêm quá....”

Nghe được ra sự ái muội trong giọng hắn, mặt cô đã đỏ lại càng thêm đỏ, bàn tay trở nên luống cuống vụng về, khó khăn lắm mới cắt xong miếng bít tết đưa qua cho hắn.

Di động của cô rung lên một cái. Cô mở điện thoại ra, là tin nhắn của Chỉ Dao, hẹn cô chiều nay cùng đi dạo phố.

“Hàn, Chỉ Dao hẹn em chiều nay đi dạo phố.”

Hắn mím môi cười cười “Ừm, dù sao chiều nay em cũng rảnh rồi, mua thêm quần áo cũng tốt. Tiền em có đủ không, để anh...”

“Đủ, đủ! Số tiền lần trước anh chuyển cho em, em còn chưa dùng đến mà!” Cô vội vàng xua tay, nhẫn tin trả lời Chỉ Dao.

Năm mươi phút sau, hai người nắm tay nhau ra khỏi nhà hàng.

Hắn nhìn gương mặt trong trẻo của cô, dịu dàng nói “Huyên, anh đưa em về trước. Bất ngờ em đợi đến tối nhé!”

Cô không cần nghĩ ngợi gật đầu “Vâng, em về trước xem Tiểu Lạc Lạc thế nào rồi. Dù sao một giờ nữa mới đến giờ hẹn của em và Chỉ Dao, đến lúc đó em tự lái xe đi cũng được.”

Thấy cô cứ mở miệng ra là Tiểu Lạc Lạc, Doãn Lạc Hàn nghiêm túc nói “Huyên, anh hỏi em một chuyện.”

“Vâng, anh hỏi đi.” Cô dừng bước, quay sang nhìn hắn.

“Đối với em, anh hay Tiểu Lạc Lạc quan trọng hơn?” Đôi mắt sáng tinh anh của hắn dán chặt lấy cô, bàn tay to lớn vẫn bao chặt lấy tay cô, mà dường như có chút căng thẳng.

“Chuyện này...” Cô ậm ừ “Cái này khó nói lắm... anh là người em yêu, là người em muốn đòi đòi kiếp kiếp ở bên, còn Tiểu Lạc Lạc là kết tình yêu của chúng ta... Cả hai người em đều rất yêu!”

“Không được, anh muốn một đáp án chính xác.” Hắn bá đạo nói.

Sao hắn có thể ghen với cả con trai của mình thế này?! Cô dở khóc dở cười, cũng may bãi đỗ xe im ắng, không ai nghe thấy họ nói chuyện, nếu không nhất định người ta cũng không nhịn được cười trước thái độ nghiêm túc của Doãn Lạc Hàn khi hỏi một vấn đề buồn cười như vậy.

“Huyên, mau nói đi, anh muốn biết đáp án.” Hắn vươn tay giữ lấy eo cô, ép cô vào tường, cúi mặt thật thấp, mắt hai người chỉ còn cách nhau khoảng 10cm.

Nuốt nước miếng, cô biết nếu giờ không thuận theo hắn, tình hình có thể sẽ rất nghiêm trọng. Đặt tay lên cổ hắn, cô nói thật nhỏ “Đương nhiên là anh quan trọng hơn.”

“Vậy mới đúng chứ!” Lúc này hắn mới nở nụ cười, thuận thế áp môi lên môi cô, cuồng nhiệt hôn lên đôi môi mềm mại của cô, dùi phải lại xen vào giữa hai chân cô.

Một dòng điện xẹt qua cơ thể cô khiến cô té dại. Cô ôm chặt lấy bờ vai hắn, bị khí thế của hắn lấn át, hoàn toàn xui lơ vô lực trong lồng ngực hắn.

Lúc này đột nhiên truyền đến tiếng xe thể thao. Doãn Lạc Hàn vẫn không hề có ý định dừng lại động tác đang làm, nhưng Mân Huyên thì như bừng tỉnh, vội đẩy hắn ra, oán trách đầm nhẹ vào ngực hắn “Tại anh đó, làm người khác nhìn thấy rồi!”

“Em là bà xã thân yêu của anh, chúng ta thân thiết là chuyện hợp tình hợp lý mà.” Hắn cười nhẹ lách lâm mở cửa xe, để cô ngồi vào trong.

Cô vội vàng ngồi xuống, lơ đãng nhìn chiếc xe thể thao đang tiến vào, đỗ ở vị trí bên cạnh xe của Doãn Lạc Hàn.

Là một chiếc Maserati nhìn rất quen, khiến cô không khỏi chú ý, dán mắt vào cửa xe đang từ từ mở ra. Người bên trong đi ra có dáng người cao lớn, gương mặt nhìn nghiêng chỉ thấy sống mũi cao thẳng, tản ra

cảm giác thần bí lạnh lùng, khiến người ta không khỏi rùng mình. Là Trác! Đã lâu cô không gặp anh, dường như gần đây anh đang bận việc gì...

Doãn Lạc Hàn ngồi vào trong xe, thấy cô định bước ra khỏi xe thì giữ tay cô lại “Em làm gì vậy?”

“Là Trác... anh trai của em... lâu rồi em chưa gặp anh ấy.....” Cô nói có chút lộn xộn, cố gỡ tay hắn ra để bước ra ngoài.

“Anh biết, nhưng em không được đi.” Hắn bá đạo ôm chặt cô lại, giọng nói mang ngữ khí không cho phép cô phản đối “Anh trai thì sao? Em có anh là được rồi.”

“Hàn, để em xuống đi, không anh ấy đi mất mất!” Cô lo lắng nhìn Trịnh Trác đang rảo bước càng lúc càng xa.

Một bàn tay mạnh mẽ áp lên ót cô, đôi môi ướt át chặn lại lời nói của cô, cánh tay uốn lượn như rắn trên lưng cô, thân hình nóng rực dán vào cơ thể mềm mại của cô, khiến cô mất đi sự phản kháng, mềm mại ngã vào lòng hắn.

Tay hắn len vào ngực cô, nhạy bén nghe ra được âm thanh thỏa mãn của cô, đôi mắt lập tức nóng rực, áp cô vào ghế xe, một bàn tay lần ra phía sau lưng cô, thành thạo cởi váy áo của cô.

Cảm giác được phiến lưng lành lạnh, cô tỉnh táo hơn một chút, thở hổn hển giữ lấy tay hắn “Hàn, đừng như vậy, đang ở trong xe...”

Ngoại truyện 34

“Không ai nhìn thấy cả. Huyên, để anh yêu em.” Hắn vẫn không dừng lại, chỉ trầm giọng đáp lời cô như vậy. Cửa kính xe đã được kéo lên, ngăn cách hoàn toàn hai người với thế giới bên ngoài.

Váy của cô dễ dàng bị hắn tháo xuống. Hắn ôm lấy cô, đặt cô trên người hắn, hôn lên vành tai đang đỏ ửng của cô, đôi môi nóng bỏng lại lần xuống cần cổ cô, cắn nhẹ vài cái, bàn tay to linh hoạt trượt trên da lưngtron mềm của cô, sau đó vật dưới thân hắn cứng rắn và nóng cháy đè ép xâm nhập vào nơi sâu kín của cô, tham lam quấn quít không rời.

“Huyên, nói cho anh biết, em có yêu anh không? Em có yêu anh không?”

“Có..... Yêu, em yêu anh..... Ở bên anh mãi mãi.....” Cô ngọt ngào đáp lời hắn một cách đứt quãng, cánh tay mảnh khảnh choàng lấy cổ hắn, móng tay không tự chủ được căm nhẹ vào da thịt hắn, càng kích thích dục vọng trong hắn, khiến hắn chuyển động càng nhanh...

Cơ thể cô luôn hấp dẫn hắn, dù trăm ngàn lần hắn vẫn muốn khám phá. Lúc này đây, cảm giác sung sướng tuyệt vời khi hai linh hồn va chạm lẫn nhau đang căng tràn trong cơ thể, khiến hắn hạnh phúc, thở gấp thì thầm bên tai cô “Anh cũng vậy, Huyên, chúng ta sẽ ở bên nhau trọn đời trọn kiếp.”

“Vâng.....” Cô cố gắng gật đầu, chỉ có thể đáp lại một câu ngắn gọn như vậy, lý trí đã phải cuộn theo dục vọng, cô áp chặt thân mình vào người hắn, cùng hắn đến với những cảm giác thần tiên, giống như cả thế giới này chỉ có hai người họ...

Môn Huyên bị Doãn Lạc Hàn ôm chặt đến mức có chút khó thở, nhưng cô cũng không ngăn cản hắn, ngược lại dịu ngoan trong lòng hắn, áp tai vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, rõ ràng trong lồng ngực người cô yêu thương.

Hồi lâu sau, cô mới nói nhỏ “Hàn, em bị muộn làm rồi.”

“Ừ, không sao, cả ngày hôm nay anh ở bên em, không đi làm cũng được.” Hắn cúi đầu cười, hôn lên vành tai mẫn cảm của cô.

“Nhưng còn Chỉ Dao, em với cậu ấy hẹn nhau rồi. Chúng mình đi thôi!” Cảm nhận được phía dưới của hắn lại không yên phận, cô xấu hổ, tì tay vào ngực hắn đứng lên, trở về chỗ ngồi của mình, mặc lại áo ngực, sau đó lại nhặt chiếc váy vội vàng mặc vào.

Tay cô đang cố vươn ra sau để kéo khóa kéo sau lưng thì nghe thấy giọng khàn khàn của hắn bên cạnh “..... Đέ anh!”

Cô ngoan ngoãn xoay người lại, một lúc sau vẫn không thấy hắn có phản ứng gì, cảm thấy hơi căng thẳng, đang định quay đầu lại thì một bàn tay nóng rực đã trườn từ đằng sau lên ngực cô. Cô giật mình hé “Hàn.....”

Hắn không chút do dự nâng cô lên, nháy mắt đã xâm nhập vào trong cơ thể cô. Sự chặt khít của cô khiến hắn điên cuồng, thở dốc thổi hơi qua tai cô “Huyên, em đẹp lắm... Anh không thể kiềm chế được... Anh yêu em.....”

Cô không thể kháng cự sự tham lam của hắn, cũng giống như không thể kháng cự tình yêu bá đạo của hắn. Tim cô đang đập nhanh đến mức như sắp muốn bắn ra khỏi lồng ngực rồi, mà tốc độ của hắn lại càng lúc càng nhanh, khiến hai má cô nổi lên một tầng phấn hồng mê người. Cô rên rỉ thở hổn hển, bầu chặt lấy cánh tay hắn, vô thức chuyển động hông để hòa cùng nhịp động của hắn.

Hắn ôm chặt cô vào lòng, thỏa mãn cảm nhận sự co bóp của cô.....

Hệ thống cách âm của xe rất tốt. Ở bên ngoài nhìn vào hoàn toàn chỉ là một chiếc xe màu đen im lặng, không ai biết bên trong đang tràn ngập mùi vị tình dục và những tiếng thở dốc của đôi trai gái hòa vào nhau.

Bỗng điện thoại của Doãn Lạc Hàn reo vang. Mân Huyên cắn môi dưới, cố kìm tiếng rên rỉ “Hàn, điện thoại của anh... Chắc là công ty gọi tới đó.”

“Huyên, phải làm sao đây? Hình như anh nghiện em mất rồi.” Hắn cười một cách bất cần, không để ý tiếng chuông điện thoại, vẫn tiếp tục ôm chặt lấy cô, hít hà mùi hương quyến rũ tự nhiên của cô.

“Đừng như vậy... Công việc quan trọng hơn... Đến tối em sẽ cùng anh...” Cô nhẹ thùng cười, tránh sự đụng chạm của hắn, trèo sang ghế của mình.

Hắn sửa sang lại quần áo, cười gian tà “Nhưng anh lại thích ở đây cơ... thì phải làm sao?”

“Chuyện đó.... Chuyện đó... Chỉ cần anh thích.....” Cô ấp úng, nghiêng đầu tránh đi ánh mắt nóng rực của hắn, vươn tay ra đằng sau kéo khóa váy.

Hắn thản nhiên giơ tay giúp cô kéo khóa, lại nhẹ nhàng không được hôn lên vai cô, ái muội thăm thì “Huyên, em cứ nhỏ bé trong lòng anh như vậy... khiến anh có cảm giác như mãi mãi cũng không đủ.”

Cô nuốt nước miếng. Thực ra tuy có chút ái muội, nhưng được nghe những lời ngọt ngào như vậy từ miệng người mà mình yêu thương, không khỏi cũng cảm thấy ấm áp.

Di động của cô lại đột nhiên reo vang, hòa với tiếng di động của hắn. Hai người nhìn nhau cười. Cô nghe điện thoại trước, là Chỉ Dao. Mân Huyên đành nói dối vừa mới ngủ dậy, sẽ đến trễ nửa tiếng.

Cô quay đầu, thấy hắn cũng chỉ nói vài câu, sau đó khép di động lại, khởi động xe.

Cô chợt nhớ ra một chuyện “Hàn, chiều nay anh còn có cuộc họp quan trọng mà, phải không? Anh cứ thả em xuống ở ngã tư ý, em sẽ bắt taxi đi tiếp.”

“Không được, anh đưa em về.” Hắn thản nhiên nhìn cô một cái, ngữ khí kiên định dị thường.

Cô lại để ý thấy cravat trên cổ hắn đã bị lỏng, bật cười xoay người vươn tay qua “Em chỉnh cravat giúp anh, anh cứ tập trung lái xe đi nhé.”

“Vẫn là bà xã của anh tốt nhất!” Hắn cùng cười, nghiêng đầu qua hôn cô một cái.

Cô chỉnh cravat cho hắn xong, lại chợt nghĩ ra vừa rồi không dùng biện pháp an toàn nào, nếu may mắn... không chừng trong bụng sẽ có một Tiểu Mân Mân rồi! Tuy rằng có hay không thì ít nhất cũng phải một tháng nữa mới biết được...

“Huyên, em nghĩ gì vậy?” Hắn nhìn cô, sau đó cười “Tí nữa về nhớ uống thuốc đó.”

A? Cô có chút thất vọng, thì ra hắn vẫn nhớ “Mai em sẽ đi mua.”

“Cuối tuần trước anh vừa mua một hộp, mà đã hết rồi à?” Hắn nhéo nhéo má cô, làm sao lại không nhìn ra sự thất vọng trên gương mặt cô “Nghe lời anh, biết không?”

“Lần này không uống không được sa.....” Cô lấy hết dũng khí muốn thuyết phục hắn lần nữa, ai ngờ lời còn chưa nói hết đã bị chặt đứt “Không được! Lí do thì anh đã nói với em rồi, anh không muốn mất em. Mình có Tiểu Lạc Lạc là được rồi.”

Ngoại truyện 35

Cô thật sự muốn sinh thêm một đứa con gái, thật sự rất rất muốn... Chỉ cần nghĩ đến gương mặt trẻ con dễ thương, làn da hồng hồng mịn màng, cô lại bất giác mỉm cười...

Ngày đó, cô đưa ra ý muốn sinh thêm một bé gái, ánh mắt hắn đã thật sự rất sợ hãi... Đó là nỗi sợ mất đi cô, ánh mắt đó đến tận bây giờ cô vẫn không thể quên được.

Chỉ là... ước muốn có con gái của cô thật sự rất mãnh liệt, giống như đã cắm rẽ trong lòng cô, khiến cô khó có thể gạt bỏ được... Nhưng mỗi khi cô muốn đấu tranh đến cùng, cô lại do dự... cô sợ gợi lại kỉ niệm đáng sợ ngày cô ở trong phòng đẻ của hắn...

Hắn quay đầu nhìn gương mặt u ám của cô, nhẹ giọng dỗ dành “Huyên, em đừng nghĩ lung tung nữa. Về xem Tiểu Lạc Lạc thế nào, rồi đi dạo phố cùng Chỉ Dao, nói chuyện giải sầu. Cứ mua đồ thoải mái, mấy hôm nữa anh sẽ gửi thêm tiền vào tài khoản cho em.”

“Vâng...” Cô hàm hồ đáp lời. Mười mấy năm qua, cô luôn tiết kiệm trong chi tiêu, không có thói quen tiêu xài hoang phí, vì vậy cho dù đã kết hôn một năm nay, hắn gửi rất nhiều chi phiếu và tiền vào tài khoản cho cô, cô cũng vẫn chỉ thỉnh thoảng mua những thứ cần thiết, thành ra tiền vẫn còn thừa rất nhiều.

Cô cúi đầu mân mê chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út. Gần đây hắn thường xuyên đặt đồ hàng hiệu về cho cô, nghiêm nhiên tủ đồ của cô mỗi ngày lại đầy thêm một chút. Mà đặc biệt, quần áo hắn đặt cũng rất vừa người, cực kì cân xứng với dáng người cô.

Thấy cô cúi đầu buồn buồn không nói điều gì, hắn đương nhiên có thể đoán được cô đang nghĩ gì, mỉm cười đưa tay vuốt nhẹ má cô, dỗ ngọt “Ngoan ngoãn nghe lời, biết không? Đến tối anh sẽ cho em một bất ngờ.”

Không muốn khiến hắn sấp làm việc mà còn phải lo lắng cho mình, cô cố nở nụ cười “Vâng, em sẽ chờ.”

Nụ cười trên gương mặt hắn bất chợt cứng ngắt. Dường như hắn thở dài một cái, sau đó giọng buồn buồn nói “Huyền, em không vui sao?”

“Đâu có!” Cô lại tiếp tục cười, nhưng sao thế này, khóc miệng cứ như đang bị quả tạ ngàn cân kéo xuống, cơ mặt có cảm giác đơ cứng, đôi mắt lại bị phủ bởi những tầng nước. Cô biết nụ cười lúc này của mình chắc chắn là vô cùng khó coi.

“Chết tiệt!!” Hắn tức giận đập mạnh tay vào vô lăng một cái, khiến chiếc xe phát ra một tiếng còi đình tai...

Cô co rúm người lại, mũi bắt đầu thấy ngứa, nước mắt không kìm được tràn ra khỏi mắt “Hàn, anh đừng tức giận, xin anh đừng giận... Không phải em không vui... Chỉ là em nghĩ..... Không, em không nghĩ gì cả... Anh đừng giận.....”

Thấy hắn tức giận, cô phát hoảng, liên tục giải thích, nhưng lại không biết phải giải thích thế nào, thành ra ấp úng, nước mắt tràn ra càng lúc càng nhiều, giống như những hạt trân châu long lanh lăn dài trên gương mặt.

Xe thể thao phát ra tiếng phanh kít thật lớn. Doãn Lạc Hàn dừng xe ở bên đường, cuống quít nâng gương mặt đang tràn đầy nước mắt của cô lên, giọng nói đầy yêu thương, xót xa “Huyền, đừng khóc,... Đừng khóc... Em khóc như vậy, anh không biết phải làm sao cả... Đừng khóc.....”

Nước mắt của cô lại rơi càng nhiều, giống như đứa trẻ bị bắt nạt, khóc òa lên “Không... không phải em cố ý chọc tức anh đâu..... Em không bao giờ nói vậy nữa... Anh... đừng giận em.....”

“Huyên, không phải anh giận em... Anh thề... không phải anh giận em, là anh giận chính bản thân anh...” Hắn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt của cô, trầm giọng lẩm bẩm “Đừng khóc, đừng khóc, em khóc khiến lòng anh rất đau...”

Hắn hôn lên má cô nhẹ như một làn gió, khiến cô như được trấn an, trong lòng lập tức trở nên ấm áp.

“Anh lừa em... rõ ràng anh đang giận...” Cô khóc thút thít lắc đầu, không tin lời hắn nói.

Hắn thở dài xót xa “Anh nói thật... là anh giận chính mình, giận anh nhát gan, chỉ cần nghĩ đến việc mất đi em, trái tim anh lại trở nên trống rỗng, cho nên anh không dám mạo hiểm... Huyên, em hiểu không? Em có hiểu không?”

Cô hơi sững sốt, sau đó lấy hết dũng khí nói hết lòng mình “Nhưng..... Nhưng y học bây giờ rất phát triển, sẽ không sao đâu... Anh tin em đi, em cũng muốn ở bên anh trọn đời mà, làm sao em có thể bỏ anh mà đi được... Em hứa, anh tin em đi...”

“Huyên.....” Hắn chợt ôm chặt lấy cô, chặt đến mức giống như muốn hòa hai người vào làm một “Để anh nghĩ đã... để anh nghĩ kĩ... Cho anh thời gian, cho anh thời gian suy nghĩ, được không em?”

Hắn đã nhượng bộ. Nghe giọng hắn run run, cô cũng có thể nhận ra hắn đang rất khủng hoảng. Nếu đổi

lại là cô, có lẽ cô cũng sợ hãi như vậy. Để vượt qua cảm giác đáng sợ – cảm giác đứng trước nguy cơ mất đi người mình yêu thương nhất – quả thật sẽ cần rất nhiều dũng khí.

Hai người cứ dựa vào nhau như vậy, lắng nghe nhịp đập trái tim của nhau. Thỉnh thoảng, hắn lại thì thầm bên tai cô những lời ngọt ngào, có đôi khi nghe rất rõ, nhưng có đôi khi lại mơ hồ,... Nhưng không quan trọng, cho dù không nghe rõ, cô vẫn biết đó là những lời yêu thương. Hắn yêu cô.

Nửa giờ sau, hắn kéo cô vào phòng khách. Cô vội vàng vào phòng trẻ con. Lúc này, Tiểu Lạc Lạc đang nằm trên nôi ngủ trưa, gương mặt hồng hào, đôi mắt nhắm nghiền, khuôn miệng lại hơi mỉm cười như đang mơ một giấc mơ đẹp nào đó. Nghe tiếng hít thở nhỏ của con, lòng cô ấm lại, không khỏi tiến lại gần hôn nhẹ lên má con.

Cô hỏi chuyện bảo mẫu, được biết Tiểu Lạc Lạc hôm nay ở nhà rất ngoan. Sau đó, cô dặn dfo bảo mẫu vài câu rồi mở cửa ra ngoài, thấy Doãn Lạc Hàn đang từ trên lầu đi xuống, trong tay cầm cái gì đó.

Cô hít vào một hơi. Cô không trách hắn, cô đồng ý cho hắn thời gian để cân nhắc, vì vậy, cô không nói gì, đi tới gần nhận lấy chiếc túi trong tay hắn, lấy ra viên thuốc, sau đó nhấp một ngụm nước, không chút do dự nuốt xuống.

Ngoại truyện 36

Doãn Lạc Hàn đi được chưa đầy mười phút, Chỉ Dao đã gọi điện đến giục cô đi. Cô đi xuống hầm, khởi động chiếc xe màu bạc, đi đến địa điểm đã hẹn với Chỉ Dao.

Vừa xuống xe, Chỉ Dao đã thân mật khoác tay cô. Đi lòng vòng quanh trung tâm thương mại chưa được nửa giờ, hai tay Chỉ Dao đã xách đầy túi to túi nhỏ, đa phần đều là hàng hiệu Gucci.

Khi hai người đang ở trong một shop quần áo, Chỉ Dao dường như nhìn ra điều gì, sấn lại gần nhỏ giọng hỏi “Mân Mân, cậu có tâm sự gì phải không?”

Mân Mân đang ngắm nghía một chiếc váy thì dừng lại, quay đầu đáp lời “Chỉ Dao, cậu biết đó, mình vẫn luôn muốn sinh thêm một bé gái. Hôm nay mình lại đề cập chuyện đó với Hàn, nhưng anh ấy vẫn không đồng ý.”

“Mân Mân, cậu vẫn còn ý định đó sao?” Chỉ Dao trợn tròn hai mắt, không đồng ý lắc đầu “Nếu Lạc ca ca đã nói không muốn thì cậu cũng nên từ bỏ thôi. Cậu thích con gái, nhà mình có hai đứa đây này, cậu muốn đến thăm chúng nó lúc nào cũng được mà.”

Mân Huyên treo lại chiếc váy về vị trí cũ, cúi đầu thở dài “Thật ra mình cũng nghĩ rồi, nhà cậu có hai bé gái, tương lai một trong hai đứa sẽ trở thành con dâu của mình, cũng chẳng khác gì con gái mình....”

Chỉ Dao cười hì hì “Đúng đó! Cậu nghĩ được như vậy là tốt rồi. Chẳng biết cậu thế nào chứ mình thấy, Lạc ca ca đúng là chỉ còn thiếu đường buộc chặt cậu vào người anh ấy. Anh ấy đúng là bình giàm chua loại cực lớn, đến ông xã nhà mình anh ấy còn ghen được...”

Chỉ Dao cau mũi thản nhiên nói, còn Mân Huyên ngược lại há hốc miệng, ngạc nhiên hỏi “Sao... sao cậu biết Hàn ghen với Chính Vũ?”

“Mình có mù đâu! Mỗi lần bốn người gặp nhau, mặt anh ấy lại giống như măt sô gạo vậy... Hừ... nhất là với ông xã của mình.....”

Chỉ Dao phồng mồm, vẻ mặt tức giận, khiến Mân Huyên bật cười ra tiếng “Chỉ Dao, cậu thay đổi rồi nha... Bảo vệ Chính Vũ như vậy, không khác nào những cô gái khác, tôn sùng chồng mình làm trung tâm thế giới...”

Chỉ Dao tự hào khẳng định “Đương nhiên rồi, anh ấy là ông xã của mình mà! Nên là cậu cũng phải vậy đi... Lạc ca ca đã nói không muốn sinh, thì thôi cậu cũng đừng ham làm gì. Dù gì sinh con cũng đau chết đi được, trải qua một lần rồi mà cậu còn không biết sợ sao?”

“Được rồi, được rồi, cậu không cần nói giúp cho anh ấy nữa. Mình biết rồi, từ giờ trừ khi là anh ấy chủ động đề nghị, còn không mình sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện này nữa.” Mân Huyên giật tay một cái, tạo thế quyết tâm.

“Vậy là tốt rồi.” Chỉ Dao rốt cục đã yên lòng mỉm cười, sau đó như nghĩ ra chuyện gì, lại thở dài một cái “Haizz, Mân Mân, có lẽ mấy ngày nữa, gia đình nhỏ bốn người của mình sẽ bay sang Hàn Quốc, sau đó định cư ở đó luôn.”

Mân Huyên bất ngờ, liên tục hỏi “Vì sao? Sao đột nhiên lại quyết định như vậy? Nếu bọn cậu sang Hàn Quốc, bọn mình sẽ rất khó có thể gặp nhau...”

Chỉ Dao chu môi, biếu cảm bất đắc dĩ “Chịu thôi... Bố Chính Vũ nói ông lớn tuổi rồi, chuyện kinh doanh sẽ giao toàn bộ lại cho Chính Vũ. Hơn nữa, bố mẹ chồng mình bên đó cũng suốt ngày giục bọn mình về Hàn Quốc định cư, nói là nhớ hai đứa cháu gái, ngày nào cũng mong mỏi, muốn được bế hai đứa nó....”

“Như vậy cũng tốt, chứng tỏ hai bác rất thích hai bé. Thể ý của Chính Vũ thế nào?” Chỉ Dao và Chính Vũ phải về Hàn Quốc định cư, tuy cô rất buồn và tiếc nuối, nhưng nếu việc đó có thể đem lại hạnh phúc cho bọn họ, cô cũng sẽ vui vẻ.

“Tối hôm qua anh ấy bảo mình, có lẽ cuối tuần sau bọn mình sẽ đi. Dù anh ấy có quyết định thế nào, mình và các con cũng sẽ nghe theo.”

“Ừm... Chính Vũ ở cùng bố mẹ từ nhỏ mà... Trở về hiếu thuận với bố mẹ như vậy cũng là đúng...” Mân Huyên gật gật đầu, đột nhiên lại nhớ ra một chuyện quan trọng khác “Mà nếu bọn cậu về Hàn Quốc thì chuyện đính hôn của bọn nhỏ phải làm sao?”

“Đừng lo, Mân Mân, mình đã tính cả rồi!” Chỉ Dao đắc ý gật gật đầu “Giờ mấy đứa còn nhỏ nên không sao đâu, sau này hàng năm chúng mình sẽ gặp nhau vài lần, để cho bọn nhỏ vun đắp tình cảm. Tầm mười lăm năm nữa, để Tiểu Lạc Lạc chọn một trong hai đứa nhà mình, sau đó tổ chức đính hôn chính thức, chờ bao giờ bọn nó trưởng thành sẽ làm lễ kết hôn, cậu thấy được không?”

Mân Huyên nhướn mày, không ngờ Chỉ Dao đã tính xa như vậy. Cô nuốt nước miếng, gật nhẹ đầu “Cũng được đó, để về mình nói cho Hàn nghe xem ý anh ấy thế nào.”

“Được, vậy cậu về “vấn an” Lạc ca ca rồi có gì gọi điện cho mình nhé.” Chỉ Dao vỗ tay nở nụ cười, sau đó lại cúi đầu “Mân Mân, thật chẳng muốn xa cậu chút nào... Cậu là người bạn tốt duy nhất của tôi, đến Hàn Quốc rồi, tôi sẽ chẳng có người bạn nào tốt như cậu nữa....”

Mân Huyên cũng rất buồn, nhưng vẫn phải cố tỏ ra phấn chấn để an ủi bạn “Chỉ Dao, không sao đâu, không phải đã nói hàng năm bọn mình sẽ gặp nhau mấy lần sao? Lúc nào rảnh cậu bay về đây thăm bố mẹ, anh trai và mình, lúc nào mình tiện cũng sẽ qua Hàn Quốc với cậu, thỉnh thoảng gặp nhau như vậy, cũng giống như bây giờ thôi mà...”

“Dù gì... mình cũng thật không nỡ... Đây là nơi mình sinh ra và đã lớn lên hơn hai mươi năm nay...”

Mân Huyên vỗ nhẹ vai bạn tốt, kiên nhẫn động viên “Chỉ Dao, ở Hàn Quốc cậu còn có Chính Vũ và hai đứa bé sinh đôi nữa mà... Họ chẳng phải là những người thân thiết nhất của cậu hay sao?”

Câu này của cô đã đánh trúng vào tâm lý của Chỉ Dao, khiến Chỉ Dao phấn chấn lên rất nhiều “Ừm... cũng đúng! Hiện giờ họ chính là những người quan trọng nhất đối với mình. Mình đã đồng ý cùng về Hàn Quốc với Chính Vũ rồi, nhất định phải toàn tâm toàn ý hiếu thuận với bố mẹ anh ấy, phải làm một người vợ hiền, một người mẹ tốt nữa!”

“Cậu nghĩ được như vậy là tốt rồi.” Mân Huyên gật gật đầu. An ủi Chỉ Dao thì thế, nhưng lòng cô lúc này lại vô cùng nặng nề. Nói thế nào thì... chia tay, làm sao tránh được cảm giác buồn bã, nhớ thương, tiếc nuối?

Chỉ Dao luôn như vậy, có tâm sự gì đều viết hết lên mặt. Giờ được Mân Huyên động viên như vậy, cô đã vui vẻ lên không ít, cuống quýt kéo tay Mân Huyên “Đúng rồi, anh mình nói sẽ tổ chức một bữa tiệc chia tay trước khi mình và Chính Vũ đi, đến lúc đó nhất định cậu và Lạc ca ca cũng phải đến đó. Mình sẽ cho cậu xem mặt chị dâu tương lai của mình!”

“Là thư kí Ôn chứ gì?” Mân Huyên cười, tưởng tượng ra gương mặt xinh đẹp thanh nhã của Ôn

Nhược Nhàn.

Ai ngờ Chỉ Dao lại lắc đầu “Không phải, không phải cô ấy! Là người đã đính hôn với anh mình từ trước cơ, nhưng mình chẳng thích cô ta chút nào!”

Ngoại truyện 37

Mân Huyên kinh ngạc há hốc miệng “Vậy còn thư kí Ôn thì sao? Không phải cậu nói bọn họ đã ở chung sao? Hơn nữa lần trước mình gặp cô ấy, cô ấy còn mời mình đến nhà bọn họ mà...”

Chỉ Dao khoát tay áo, gương mặt vốn hay tươi cười lúc này lại có nét ảm đạm “Cậu không biết rồi... Đối với người như anh trai mình, sự nghiệp luôn luôn được đặt lên hàng đầu. Gần đây mình nghe nói anh ấy đã thâu tóm được thêm vài tập đoàn nữa, giá cổ phiếu của Giản thị cũng tăng ngoạn mục... Nói chung, từ khi được anh mình tiếp quản, Giản thị càng lúc càng phát triển, lớn mạnh.... So với Lạc ca ca, anh mình còn có xu hướng cuồng làm việc hơn nhiều... Haizz, lúc trước anh ấy đồng ý hôn sự của mình và Chính Vũ, nói thẳng ra cũng là bởi vì nhìn vào gia thế nhà Chính Vũ nên mới quyết định như vậy thôi.....”

Đây là lần đầu tiên Chỉ Dao nói nhiều về Giản Quân Dịch cho cô nghe như vậy. Trước đây, Doãn Lạc Hàn cũng đã từng nói với cô rằng Giản Quân Dịch không phải người đơn giản, nhưng giờ ngay đến cả Chỉ Dao cũng nói như vậy, thật sự khiến cô có cảm giác hơi sợ hãi.

“Mà cậu nhắc tới thư kí Ôn làm mình mới nghĩ ra, hôm nay mình tới văn phòng của Hàn, nhưng không thấy cô ấy...” Mân Huyên tự kinh ngạc trước phát hiện của mình “Liệu có phải cô ấy từ chức rồi không?”

“Cũng có thể...” Chỉ Dao gật gù “Dù gì anh mình cũng sắp kết hôn rồi mà... mấy hôm trước váy cưới cũng đã được gửi về từ Thụy Sĩ rồi...”

“Anh cậu sao có thể phũ phàng như vậy được chứ! Cứ thế mà bỏ thư kí Ôn đi sao...” Mân Huyên chợt cảm giác như có một ngọn lửa bốc trên đỉnh đầu.

“Mình cũng biết là quá đáng...” Chỉ Dao khẽ hừ một tiếng “Mình cũng nói anh ấy một trận rồi, nhưng anh ấy đúng là kiểu người cố chấp mà, cho dù mình có nói gì anh ấy cũng không nghe lọt tai... Nhưng mà,

mình cảm nhận được ánh mắt của anh ấy có chút khác thường... có lẽ chuyện này không chỉ đơn thuần là hôn nhân chính trị..."

Mân Huyên nghĩ một lát “Có ẩn tình gì chăng?”

“Haizz... mình cũng không biết nữa! Kệ đi! Dù gì chúng ta cũng chỉ là người ngoài cuộc, dù có muốn cũng khó mà nhúng tay vào được.” Chỉ Dao nhíu mày, lắc lắc đầu, sau đó kéo tay Mân Huyên tới một cửa hàng khác.

Một buổi chiều cứ thế trôi qua rất nhanh. Khi Mân Huyên lái chiếc BMV màu bạc về đến cổng Doãn Trạch, sắc trời đã ảm đạm.

Cô đem xe giao cho người giúp việc cất vào gara, còn mình thì xách túi lớn túi nhỏ đi vào trong phòng khách. Lấy ra tám chiếc túi quần áo trẻ con, cô mang đến phòng Tiểu Lạc Lạc. Nhìn đứa bé đáng yêu đang ngủ say, cô không khỏi lại cúi đầu hôn mấy cái lên gương mặt hồng hào nhẵn của nó.

Vài chiếc túi khác là quần áo cô mua cho Doãn Lạc Hàn. Gần đây, cô nhận ra, tuy Doãn Lạc Hàn có rất nhiều quần áo, nhưng lại đều là một màu đen đơn điệu khô khốc, mặc dù hàn mặc rất đẹp, nhưng dù sao cô vẫn muốn nhìn thấy hàn mặc màu khác nữa, vì vậy lần này cô đã cố ý mua thêm vài chiếc áo sơ mi màu trắng cho hàn.

Hàn trời sinh đã có dáng người rất đẹp, lại có khí chất, quả thực là không loại quần áo nào có thể làm khó được hàn. Cô hạnh phúc tưởng tượng ra hình ảnh hàn mặc đồ cô mới mua, vui mừng đến mức cười ra tiếng.

Sau đó, cô treo những món đồ mới mua vào chỗ dễ nhìn thấy nhất trong tủ quần áo của hàn. Xem giờ,

phỏng chừng hắn đã về, cô thay quần áo, đi xuống lầu.

Dưới bếp, người giúp việc đang tấp nập dọn bàn cơm. Thấy cô đi xuống, một cô giúp việc cung kính đi đến thưa “Thiếu phu nhân, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

“Được, tôi biết rồi.” Mân Huyên gật đầu cười “Mọi người vất vả rồi! Giờ mọi người có thể đi được rồi ạ, những việc còn lại cứ để tôi lo.”

Sao Hàn còn chưa về? Cô lo lắng nhìn về phía cửa. Không phải hôm nay, hắn đã nói sẽ dành cho cô một bất ngờ hay sao?

Khoảng mươi phút sau, ngoài cửa sáng lóa lên bởi đèn xe. Cô chạy ra ngoài, quả nhiên đã thấy chiếc Lamborghini quen thuộc đang tiến vào.

Doãn Lạc Hàn xuống xe, thong thả đi đến bên cô, hai tay lại giấu ở sau lưng, ra vẻ thầm bí “Bà xã thân yêu của anh, em đang đợi anh đó à?”

“Hàn, anh giấu cái gì sau lưng vậy?” Cô ngó nghiêng “Cho em xem nào.”

“Không được, em nhắm mắt lại.” Hắn cười, xoay người chẵn không cho cô thấy thứ hắn cầm phía sau.

Cô mím môi cười, ngoan ngoãn nhắm mắt lại “Gi mà thầm bí vậy...”

“Giơ hai tay ra.” Hắn dịu dàng nói, sau đó đặt tay cô một cái gì đó khá nặng, có mùi rất thơm...

“Là hoa hồng!” Cô vui mừng reo lên rồi mở to mắt, thích thú trước bó hoa hồng lớn vẫn còn đẫm sương mà mình đang cầm trong tay “Đúng là hoa hồng rồi!”

“Thích không?” Hắn ôm lấy eo cô, cúi đầu quan sát biểu cảm của cô “Mấy hôm trước anh đã nói, sau này sẽ tặng hoa cho em mỗi ngày, nhưng lại quên mất, hôm nay tặng một bó thật lớn coi như là đền bù những hôm trước. Từ nay về sau, ngày nào anh cũng sẽ tặng hoa cho em...”

Cô hít một hơi thật dài để cảm nhận hương hoa hồng thơm ngát, hạnh phúc tựa đầu vào trong lòng hắn “Thật ra em vẫn nhớ... vẫn nhớ ngày hôm đón bố, anh nói mỗi ngày sẽ tặng hoa cho em... Nhưng em nghĩ anh bận rộn công việc như vậy, nếu nhắc anh sẽ chỉ càng làm cho anh thêm mệt mỏi, nên em cũng cho qua luôn.”

Hắn nâng cằm cô lên, âu yếm hôn lên môi cô một cái “Xem anh đã cưới được bà xã tốt thế nào này... Em là viên ngọc đẹp và quý giá nhất của anh, tất cả mọi thứ đều không thể đem ra so sánh với em được, nói gì đến công việc!”

Nghe giọng nói ngọt như mật của hắn, cô mỉm cười hạnh phúc “Hàn, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, mình vào trong thôi.”

“Huyên, đây mới chỉ là một bất ngờ thôi, ch襍c nữa anh sẽ còn có một bất ngờ khác dành cho em.” Hắn trầm giọng thầm thì bên tai cô “Anh cố gắng lấy lòng em như vậy, em cũng phải làm gì để cảm ơn anh chứ?”

“Hôm nay em đi dạo phố cùng Chỉ Dao đã mua quà cho anh rồi, cũng coi như là cảm ơn anh đi.” Cô đương nhiên biết hắn lại nghĩ đến chuyện gì, cười khẽ ném lại một câu như vậy, sau đó thầm lùi hắn không chú ý, ôm bó hoa hồng rực rỡ chạy biến vào trong biệt thự.

Nhìn theo thân hình nhỏ nhắn đáng yêu đang chạy lấp chạy để của cô, hắn bật cười, vẫy vẫy tay gọi lái xe Tiểu Khả đi tới, đưa cho hắn một túi hồ sơ.

Ngoại truyện 38

Trên bàn ăn, một bó hồng tỏa hương thơm ngát, càng khiến bữa tối thêm phần lâng mạn, ngọt ngào.

Mân Huyên còn đang ăn dở, đã nghe tiếng Doãn Lạc Hàn nói “Huyên, anh no rồi.”

“Nhanh vậy?” Cô nhìn lên, thấy bát hắn đã trống không.

“Ư, em cứ ăn đi. Anh lên tắm trước. Chỗc nữa, anh sẽ có một bất ngờ nữa dành cho em. Ăn nhanh rồi lên, anh chờ!” Hắn cười thần bí, rảo bước đi lên lầu.

Trực giác của cô mách bảo hắn đang nói đến chuyện gì, khiến cô không khỏi đỏ mặt, cúi đầu thật thấp, mãi cho đến khi hắn lên hắn trên lầu rồi, cô mới dám ngẩng mặt lên.

Chưa đầy năm phút đồng hồ, cô dở khóc dở cười nhìn bát cơm. Không ngờ chính mình lại cũng nóng vội như thế... Rồi cô lại tự an ủi mình, dù sao cũng là vợ chồng, muốn gần gũi nhau thì có gì sai đâu?!

Trước khi lên lầu, như thường lệ, cô ghé qua phòng trẻ con để xem Tiểu Lạc Lạc thế nào. Doãn Lạc Hàn đã thuê ba bảo mẫu 24/24 h thay phiên nhau túc túc trực chăm sóc Tiểu Lạc Lạc., một ngày hai mươi tư giờ cắt lượt ở trẻ con trong phòng chiếu cố tiểu tử kia.

Cô ngồi bên nôi nhìn gương mặt đang say ngủ của con, sau đó trước khi rời đi lại hôn nhẹ lên má con, nhẹ nhàng chúc con ngủ ngon.

Đi vào phòng ngủ, không thấy Doãn Lạc Hàn đâu, cô ngó nghiên xung quanh. Cửa phòng tắm đã mở, hắn tắm xong rồi, vậy hắn đang ở đâu?

“Hàn, anh ở đâu vậy?” Cô e dè gọi, đột nhiên hai mắt bị một bàn tay từ phía sau che lấp.

“Nhắm mắt lại.” Hắn thổi hơi ấm áp bên tai cô.

“Lại có gì cho em sao?” Cô cười khúc khích, nghe lời nhắm mắt lại.

“Đây là bất ngờ lớn nhất anh muốn dành cho em. Anh nghĩ em sẽ thích đấy! Mặc dù anh rất muốn có thể ở bên em cả ngày, nhưng so với điều đó, anh muốn được nhìn thấy gương mặt vui vẻ, tươi cười mỗi ngày của em hơn, cho nên.....”

“Hàn, anh đang nói gì vậy? Em không hiểu gì hết... Anh đừng làm em sợ...” Cô hơi hoảng, quay tay lên muốn gỡ tay hắn ra, kết quả lại luồng cuồng quờ tay vào trong áo hắn, cảm nhận vòm ngực cường tráng đang nóng rực, cũng nhận thấy được cơ thể hắn bị kích thích, run nhẹ nhẹ.

“Không được sờ soạng lung tung.” Hắn đăng hắng một tiếng, khàn giọng nói, sau đó bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đặt lên tay cô một cái gì đó “Em có thể mở mắt được rồi.”

Cô tò mò mở mắt ra, thấy trên tay mình đang cầm một túi hồ sơ. Rốt cục là cái gì đây?

“Mở ra xem.” Hắn hào hứng quan sát phản ứng của cô.

Cô từ từ mở ra. Đọc những dòng chữ bên trong, cô kinh ngạc không nói ra lời.

Một lúc lâu sau, cô mới có thể lắp bắp “Cái này... cái này... chính là bất ngờ anh muốn dành cho em sao?”

“Thích không?” Hắn mỉm cười đến dịu dàng “Anh biết em thích làm báo, nên đã mở cho em một tòa soạn này. Tên anh cũng đã chọn rồi, em xem có thích không?”

Cô kích động, giọng run run đọc “Tòa soạn Huyền Phong...”

Hắn kéo cô vào lòng “Anh nghĩ rất lâu mới nghĩ ra tên này đó, em có thích không?”

“Thích, rất thích, thật sự rất thích! Em không ngờ... không ngờ anh lại mở tòa soạn cho em....” Cô không kìm nén được sự xúc động, lại nhớ tới túi hồ sơ này dường như có điểm quen thuộc, chính là giống với túi hồ sơ Quý Dương cầm hôm nọ “Là Quý Dương giúp anh mở phải không?”

“Ừ.” Hắn gật nhẹ “Chỉ cần em thích là tốt rồi.”

“Nhưng mà tiền mở.....” Cô do dự nói ra mối bận tâm trong lòng “Có lẽ là số tiền không nhỏ...”

Hắn yêu chiều vén tóc cho cô “Ngốc ạ! Chỉ cần em thích, anh có thể mở mười tòa soạn, thậm chí một trăm tòa soạn cho em!”

“Vậy chờ bao giờ tòa soạn kiếm được lợi nhuận, em sẽ trả lại anh.” Cô cười tươi, bắt đầu hưng phấn tính chuyện sau này “Ngày mai em sẽ đăng tin tuyển dụng, em muốn tuyển.....”

Hắn cười cắt lời cô “Huyên, không cần đâu, đội ngũ nhân viên đã có sẵn rồi, ngày mai em có thể tới xem. Sau này mọi chuyện sẽ đều do em quyết định, em là xã trưởng đó.”

“Xong hết rồi sao?” Cô đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác “Nói vậy... chúng tôi anh đã mở tòa soạn được một thời gian rồi, sao giờ mới cho em biết?”

Cô chu môi, huých hắn một cái, khiến hắn bật cười “Đương nhiên là vì anh muốn cho bà xã bất ngờ rồi.”

Cô suy nghĩ một hồi rồi bĩu môi lầm bầm “Lừa em lâu như vậy... Có phải ngay từ lúc em muốn đề nghị đi làm, anh đã âm thầm mở tòa soạn không hả?”

“Huyên, anh làm tất cả những việc này đều là vì em.” Hắn cúi đầu hôn nhẹ lên má cô, rồi lần ra sau tai cô.

Nụ hôn của hắn từ nhẹ nhàng mơn trớn dần trở thành cuồng dã si mê, khiến cô trở tay không kịp “Từ

từ đă, em còn chưa nói xong mà... Mới lại, em còn chưa tắm..."

"Anh không ngại..." Hắn mỉm cười nói, động tác càng lúc càng thêm cuồng nhiệt, bàn tay tham lam luôn vào trong áo cô, thuần thực cởi bỏ tất cả những thứ quần áo vướng víu trên người cô.

Hắn chôn mặt vào ngực cô, yết hầu phát ra tiếng khàn khàn đầy dục vọng, nhắc bỗng cô đi về phía giường lớn, xong đó ép cô xuống, từ từ tiến vào bên trong cơ thể ấm áp của cô.

Một lúc lâu sau, cô ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, nhìn hắn say ngủ mà không kìm được đưa tay vuốt ve chiếc cổ cứng nghị của hắn, chăm chú ngắm nhìn gương mặt nam tính của hắn – từ đôi lông mày dài rậm, đôi mắt nhắm hờ với hàng mi cong dài đến sống mũi cao thẳng đầy cuốn hút và đôi môi mỏng dường như đang khẽ mỉm cười...

Cô quay đầu nhìn về phía tủ đầu giường, nghĩ đến việc hắn âm thầm mở tòa soạn cho cô, trong lòng lại tràn đầy cảm giác hạnh phúc ấm áp, không kìm né n được nhẹ nhàng hôn lên môi hắn mấy cái.

Ngoại truyện 39

Trước đây cô đã từng hứa với hắn, cô đi dự tuyển vào năm tòa soạn, nếu không được tòa soạn nào chọn, cô sẽ nghe theo sự sắp xếp của hắn, vào tập đoàn Đường Thịnh làm việc. Kết quả thật đúng như hắn đã dự liệu, không một tòa soạn nào dám nhận “phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh”!

Tuy rằng rất muốn cô luôn ở bên cạnh hắn, nhưng hắn vẫn âm thầm mở một tòa soạn cho cô để cô có thể thực hiện đam mê của mình, cũng không hề đề cập gì đến việc tới tập đoàn Đường Thịnh làm việc nữa...

Lúc này đây, cô đang phân vân giữa hai lựa chọn: Một là tuân thủ theo đúng lời hứa của cô với hắn – vào Đường Thịnh làm việc và hai là làm theo sở thích của mình, dồn tất cả tâm huyết cho việc phát triển một tòa soạn của riêng mình.

Thật sự là một vấn đề nan giải! Cô đau đầu, nhìn gương mặt đang say ngủ của hắn. Cô biết nếu bây giờ cô nói với hắn, chắc chắn hắn sẽ không chút do dự, tôn trọng quyết định của cô... Nhưng... cô không thể ích kỉ như vậy... Mỗi ngày hắn đều phải làm việc mệt mỏi, chẳng lẽ cô không thể từ bỏ hoài bão để đến bên hắn, đem lại niềm vui cho hắn mỗi ngày hay sao?

Đến tận cùng..... Đến tận cùng cô nên làm thế nào???

“Huyên.....” Trong lúc ngủ, hắn đột nhiên lầu bầu, vòng tay ôm chặt cô vào lòng, môi di động tìm môi cô “Anh yêu em.... Rất yêu... Rất yêu.....”

Cô bị hắn ấp vào trong lòng, tai kề ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn. Ngay cả trong giấc mơ, hắn cũng gọi tên cô, cũng nói yêu cô...

Cô cảm động thở dài, cọ cọ đầu vào ngực hắn “Hàn, em cũng vậy, em cũng rất yêu anh.”

Ngày hôm sau —

Cảm nhận được đầu lưỡi đang bị một đôi môi cuồn mút lấy, nơi thầm kín của cơ thể lại đang bị kích thích, cô mở bừng mắt, chỉ thấy đôi mắt hắn đang tràn đầy dục vọng...

Miệng vừa hé mở lại bị hắn chặn lại, căn bản không thể lên tiếng hỏi, chỉ có thể ngầm hiểu trong lòng: hắn muốn “yêu” cô.

Hai tay cô quàng vào cổ hắn, đáp lại nụ hôn của hắn. Nhận được sự ủng hộ và mời gọi của cô, hắn gầm nhẹ, xoay người đặt cô dưới thân, sau đó vội vàng tìm đến nơi thầm kín của cô, mãnh liệt chuyển động.

Cảm giác sung sướng khiến cô vô cùng hưng phấn, liên tục kêu tên hắn “Hàn! Hàn! Chậm..... Chậm một chút.....”

Giọng nói ướt át mê người của cô giống như đổ thêm dầu vào lửa, càng kích thích ham muốn trong hắn. Hắn chuyển động càng nhanh, khàn khàn giọng nói “Em thật quyến rũ... khiến anh không thể khống chế được... Huyền... để anh yêu em...”

Hắn khóa chặt đôi môi đỏ mọng của cô, nuốt lấy hết những tiếng rên rỉ quyến rũ, bàn tay nâng mông cô lên, để bọn họ tiếp xúc càng thêm chặt. Hai người quần lấp nhau, ham muốn lên đến đỉnh điểm...

Hắn thành thực càng lúc càng chuyển động mạnh, đưa cô lúc lên lúc xuống, chỉ có thể dùng từ vô cùng thỏa mãn để miêu tả. Bàn tay cô cấu chặt vào lưng hắn, cặp chân thon dài quấn vào eo hắn như rắn nước, khiến cả hai người như hòa vào nhau...

Hắn thở hổn hển, nắm lên người cô, vùi đầu vào ngực cô, liên tục gọi tên cô “Huyên... Huyên...”

“Vâng!” Cô kiệt sức nắm dưới thân hắn, nhẹ giọng đáp.

“Anh vừa... gặp ác mộng.....” Hắn thì thầm bên tai cô, giọng nói còn khẽ run run.

“Ác mộng như thế nào vậy?”

“Anh mơ thấy em... rời xa anh.....” Nửa câu sau, hắn nói có phần ngập ngừng.

Cô quay mặt hắn lại, để hắn nhìn thẳng vào mắt cô, sau đó vô cùng nghiêm túc khẳng định “Em đã hứa sẽ không rời xa anh rồi mà, anh có nhớ không? Em đã nói mình sẽ đời đời kiếp kiếp bên nhau... cho dù anh không yêu em nữa, cho dù anh đuổi em đi, trái tim em cũng sẽ mãi mãi luôn hướng về anh...”

Hắn lập tức nói “Không, sao anh có thể không yêu em được? Anh yêu em, cần em... Huyên...”

“Em cũng vậy!” Cô mỉm cười, chủ động hôn hắn thật sâu.

Nhin sâu vào mắt cô, hắn có thể nhìn thấy được tình yêu dạt dào và vĩnh cửu. Đúng vậy, hắn yêu cô, cô yêu hắn. Tình yêu của bọn họ sẽ trường tồn mãi mãi....

Cô cọ cọ má vào cằm hắn, hôn thật chậm lên mắt, mũi, má, cuối cùng dừng lại ở môi hắn. Hắn mỉm cười, tận hưởng cảm giác bị động chán chê, sau đó đột ngột hôn cô mãnh liệt, lấy lại thế chủ động, ôm chặt lấy cô, từ từ tiến sau vào cơ thể cô. Dục vọng mãnh liệt cháy bùng lên trong từng chuyển động của hai người.

Giờ phút này, Doãn Lạc Hàn có thể ôm chặt lấy người con gái hắn yêu, đối với hắn cũng giống như đã có được thứ trân bảo mà hắn ham muốn nhất trong cuộc đời. Hắn yêu cô... yêu cô đến mức lúc nào cũng cảm thấy không đủ, cảm thấy cần phải yêu cô hơn, hơn nữa, hơn nữa, hơn nữa... yêu sự lương thiện, dịu dàng của cô, càng yêu sự cố chấp, kiên cường của cô. Nhìn cô lúc này đang dịu dàng nép vào lòng hắn, hắn có cảm giác hạnh phúc không thể diễn tả bằng lời, giống như đã ôm trọn được cả thế giới trong tay...

Lăng Môn Huyễn... anh yêu em!

Mỗi khi bóng đêm đen lặng buông xuống, ôm cô trong lòng, hắn lại nhớ lại khoảng thời gian khi mới gặp cô. Quả thực, chính hắn cũng thấy khi đó hắn quá tàn nhẫn, lại tự trách mình, lại tự hứa với lòng phải đổi xử tốt với cô hơn để bù đắp khoảng thời gian đó cho cô... Hắn cũng có chút chiêm nghiệm, cảm thấy cuộc đời quả thật là khó lường, ai ngờ hắn đã từng hận cô như vậy, nhưng cuối cùng lại yêu cô, giống như kẻ nghiện thuốc, điên cuồng yêu cô...

Đôi khi hắn cũng nghĩ, nếu như cô là một loại rượu đặc biệt ngon, vậy thì hắn chính là một kẻ vô ý nồng ly rượu nhấp thử, không ngờ lại đam mê hương vị vừa đắng vừa ngọt độc nhất vô nhị đó, ghi tạc vào lòng, vĩnh viễn không thể buông ly xuống được nữa...

Hắn nguyện cả đời này làm kẻ nghiện rượu, đắm chìm trong ly rượu đó... Không, không phải cả đời, là đời đời kiếp kiếp...

Mỗi ngày, hắn sẽ đều nhớ lại những kỉ niệm đã có với cô, để cho dù có trải qua bao nhiêu kiếp luân hồi, trong cả biển người mờ mịt, hắn cũng sẽ tìm và nhận ra cô – người hắn yêu thương – Lăng Mân Huyên...

Table of Contents

- [Chương 1: Hai cô gái trẻ](#)
- [Chương 2: Đai lí lái xe](#)
- [Chương 3: Đưa về khách sạn](#)
- [Chương 4: Ly rượu mê hoặc \(18+\)](#)
- [Chương 5: Tình lại](#)
- [Chương 6: Nhớ lại chuyện cũ](#)
- [Chương 7: Dấu hôn tiết lộ](#)
- [Chương 8: Bất ngờ quá quan](#)
- [Chương 9: Cuộc tọa đàm ngoài ý muốn](#)
- [Chương 10: Khiếp sợ](#)
- [Chương 11: Thời khắc xấu hổ](#)
- [Chương 12: Đáp án](#)
- [Chương 13: Giới thiệu](#)
- [Chương 14: Suy nghĩ hỗn loạn](#)
- [Chương 15: Không kịp trở tay](#)
- [Chương 16: Bất định](#)
- [Chương 17: Miễn cưỡng đáp ứng](#)
- [Chương 18: Nguyên nhân chán ghét](#)
- [Chương 19: Buông tay](#)
- [Chương 20: Đâm trúng chỗ đau](#)
- [Chương 21: Hai cuộc điện thoại](#)
- [Chương 22: Phỏng đoán mục đích](#)
- [Chương 23: Thủ thất bại](#)
- [Chương 24: Con số trên trời](#)
- [Chương 25: Đưa ra hợp đồng](#)
- [Chương 26: Hắn trừng phạt](#)
- [Chương 27: Kỳ hạn cuối cùng](#)
- [Chương 28: Hai thế giới](#)
- [Chương 29: Khó như lên trời](#)
- [Chương 30: Một lần nữa bắt đầu](#)
- [Chương 31: Không nên ảo tưởng](#)
- [Chương 32: Phong ba kéo đến \(thượng\)](#)
- [Chương 33: Phong ba kéo đến \(hạ\)](#)
- [Chương 34: Không thể chịu đựng được](#)
- [Chương 35: Ý nghĩ tà ác](#)
- [Chương 36: Phức tạp mâu thuẫn](#)
- [Chương 37: Âm thầm phá hoại](#)
- [Chương 38: Thình lình xảy ra](#)
- [Chương 39: Tâm sự](#)
- [Chương 40: Âm u vô cùng](#)
- [Chương 41: Cần suy nghĩ](#)
- [Chương 42: Dáng vẻ kệch cỡm](#)
- [Chương 43: Không phải kinh hỉ](#)
- [Chương 44: Cười nhạt](#)

- [Chương 45: Phuong án báo thù](#)
- [Chương 46: Thống khổ lựa chọn](#)
- [Chương 47: Hảo cảm thấp nhất](#)
- [Chương 48: Người chiến thắng cuối cùng](#)
- [Chương 49: Kỳ hạn một năm](#)
- [Chương 50: Lập tức chuyển nhà](#)

Table of Contents

- [Chương 1: Hai cô gái trẻ](#)
- [Chương 2: Đai lí lái xe](#)
- [Chương 3: Dưa về khách sạn](#)
- [Chương 4: Ly rượu mê hoặc \(18+\)](#)
- [Chương 5: Tỉnh lại](#)
- [Chương 6: Nhớ lại chuyện cũ](#)
- [Chương 7: Dấu hôn tiết lộ](#)
- [Chương 8: Bất ngờ quá quan](#)
- [Chương 9: Cuộc tọa đàm ngoài ý muốn](#)
- [Chương 10: Khiếp sợ](#)
- [Chương 11: Thời khắc xấu hổ](#)
- [Chương 12: Đáp án](#)
- [Chương 13: Giới thiệu](#)
- [Chương 14: Suy nghĩ hỗn loạn](#)
- [Chương 15: Không kịp trở tay](#)
- [Chương 16: Bất định](#)
- [Chương 17: Miễn cưỡng đáp ứng](#)
- [Chương 18: Nguyên nhân chán ghét](#)
- [Chương 19: Buông tay](#)
- [Chương 20: Đâm trúng chỗ đau](#)
- [Chương 21: Hai cuộc điện thoại](#)
- [Chương 22: Phỏng đoán mục đích](#)
- [Chương 23: Thủ thất bại](#)
- [Chương 24: Con số trên trời](#)
- [Chương 25: Dưa ra hợp đồng](#)
- [Chương 26: Hắn trừng phạt](#)
- [Chương 27: Kỳ hạn cuối cùng](#)
- [Chương 28: Hai thế giới](#)
- [Chương 29: Khó như lên trời](#)
- [Chương 30: Một lần nữa bắt đầu](#)
- [Chương 31: Không nên ảo tưởng](#)
- [Chương 32: Phong ba kéo đến \(thượng\)](#)
- [Chương 33: Phong ba kéo đến \(hạ\)](#)
- [Chương 34: Không thể chịu đựng được](#)
- [Chương 35: Ý nghĩ tà ác](#)
- [Chương 36: Phức tạp mâu thuẫn](#)
- [Chương 37: Âm thầm phá hoại](#)
- [Chương 38: Thình lình xảy ra](#)
- [Chương 39: Tâm sự](#)
- [Chương 40: Âm u vô cùng](#)
- [Chương 41: Cần suy nghĩ](#)
- [Chương 42: Dáng vẻ kệch cỡm](#)
- [Chương 43: Không phải kinh hỉ](#)
- [Chương 44: Cười nhạt](#)

- [Chương 45: Phuong án báo thù](#)
- [Chương 46: Thống khổ lựa chọn](#)
- [Chương 47: Hảo cảm thấp nhất](#)
- [Chương 48: Người chiến thắng cuối cùng](#)
- [Chương 49: Kỳ hạn một năm](#)
- [Chương 50: Lập tức chuyển nhà](#)